

Giới thiệu Tú Sắc Nông Gia

Nếu bạn đã chán những thể loại cung đấu âm mưu toan tính phức tạp thì truyện Tú Sắc Nông Gia sẽ là một cuộc sống chất phác nhẹ nhàng hạnh phúc sau khi xuyên không.

Trước khi xuyên không Loan Loan có một cuộc sống bất hạnh, cha mẹ ruồng bỏ. Loan Loan chỉ muốn cuộc sống hạnh phúc được mọi người yêu thương và cô đã được như ước nguyện.

Đây là một câu chuyện điền văn làm ruộng mộc mạc đời thường, quên đi mọi quá khứ làm lại từ đầu với người mình thương yêu nhất. Hai vợ chồng phấn đấu làm giàu rất đáng để theo dõi...

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xui Xẻo bị xuyên không

Tà Lan Nguyệt là chị em tốt nhất của Loan Loan, nên bạn học Tiểu mới vừa đi khỏi là Tà Lan Nguyệt đã lôi Loan Loan đến nhà mình, hai cô gái đang cùng nhau ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhà Tà Lan Nguyệt, đề thảo luận những tâm đắc trong vấn đề làm đẹp, đột nhiên điện thoại reo vang.

Điện thoại là đội cảnh sát giao thông gọi tới, họ báo bạn học Tiểu ở trên xa lộ cao tốc bị một chiếc xe buýt tông vào đuôi xe, đang bị kẹt ở bùng lái, lúc cấp cứu chạy tới hần đã mất máu quá nhiều nên hôn mê bất tỉnh.

Tà Lan Nguyệt cả người đều ngây dại, giống như bị sét đánh bất ngờ, sau đó thì hoàn toàn không nghe được đối phương nói cái gì, chân tay luống cuống chop lấy điện thoại, vội vàng hấp tấp cầm lấy túi xách xông ra ngoài.

Nhưng đây vẫn không phải là chuyện bi thương nhất, khi cô chạy tới bệnh viện, bác sĩ nói cho cô biết bạn học Tiểu chẳng qua là bị gãy xương, vì mất máu quá nhiều nên cần nằm viện. Mà người con gái trong xe thì bị thương rất nặng, cần phải phẫu thuật, xin Tà Lan Nguyệt giúp đỡ liên lạc với người nhà của cô ấy.

Trong xe còn một cô gái khác? lúc ấy Tà Lan Nguyệt và Loan Loan đều ngẩn người.

Bạn học Tiểu được công nhận là ông ba phải, đối với Tà Lan Nguyệt dịu dàng tỉ mỉ, che chở có thêm, hai người được công nhận là đôi vợ chồng mô phạm ở trong nhóm bạn bè.

Tìm bác sĩ để lấy được điện thoại của bạn học Tiểu, xem lại lịch sử cuộc gọi thì chưa nhìn ra cái gì, nhưng từ trong tin nhắn đã phơi bày ra một sự thật.

Một cô gái tên là Trần Khiết, trước mấy giờ bọn họ bắt đầu đi đã nhắn tin cho bạn học Tiểu: “Ông xã, em có nên mang áo tắm một mảnh không?”

Bạn học Tiểu trả lời là: “Toàn bộ mang Bikini, áo tắm một mảnh người Hawai nào mặc chứ?”

Con tức giận chiếm hết đầu óc Tà Lan Nguyệt, đây thực sự là kiểu đoạn (mấy đoạn hay chiếu đi chiếu lại trên ti vi) quá quen thuộc, chồng lấy lý do đi công tác để đưa tình nhân đi nghỉ mát. Đột nhiên từ thiên đường rơi xuống địa ngục, Tà Lan Nguyệt tức giận cực điểm “Con mẹ nó, tớ muốn ly hôn thẳng chả!!”

Đập mạnh điện thoại, Tà Lan Nguyệt liền quay đầu đi ra ngoài. Loan Loan vội vàng kéo cô lại, có câu nói thà phá hủy mười ngôi miếu chứ không thể hủy hoại một cuộc hôn nhân, bỏ qua chuyện tiểu tam không nói, bạn học Tiểu là một người đàn ông tốt, ngộ nhờ đến lúc Tà Lan Nguyệt tỉnh táo rồi, cô ấy lại hỏi hận thì biết làm sao bây giờ? Là chị em tốt của Tà Lan Nguyệt, việc Loan Loan cần làm lúc này là khiến cho cô ấy bình tĩnh lại. Cố giữ chặt Tà Lan Nguyệt đang vùng vẫy mãnh liệt, Loan Loan chợt trượt chân ngã xuống cầu thang, Tà Lan Nguyệt vươn tay muốn giữ lại nhưng đã không kịp.

Cảm giác đầu đau như muốn vỡ tung ập tới, suy nghĩ cuối cùng của Loan Loan trước khi bất tỉnh là đàn ông phải ăn đòn, tiểu tam phải bị khinh bỉ.

Phảng phất như đã qua thật lâu, chợt nghe bên tai có tiếng một người đàn ông kêu lên: “Ah xong rồi, không biết đã rơi xuống sông bao lâu rồi, cả hai người đều không thở nữa.”

Sao có thể là hai người? Chẳng nhẽ Tà Lan Nguyệt cũng ngã cầu thang?

Lại có giọng một phụ nữ vang lên: “Làm sao bây giờ? Chúng ta nên quan tâm hay mặc kệ đây? Có nên gọi trưởng thôn đến đây không?”

“VẬY sao được, chờ chúng ta trở về thì hai người đã sớm tắt thở rồi, mau, nàng trước tiên cứu vợ của Bách Thủ trước” Vẫn là người đàn ông vừa nãy.

Tiếp đó Loan Loan có cảm giác bị người ta đập mạnh vào lưng, nàng thật muốn khóc nha, vị đại tỷ này, đây không phải phương pháp cứu người chết đuối đâu.

“Ôc” một ngụm nước trong ngực phun ra, cả người nàng cũng tỉnh táo lại.

“A, vợ Bách Thủ, muội đã tỉnh, thật sự quá tốt rồi. Cha Nguyên Bảo này, xem ra biện pháp này có thể dùng nha.”

Loan Loan ngơ ngác nhìn người phụ nữ trước mặt, đầu tóc đơn giản được vấn lên bằng một chiếc trâm, quần áo làm bằng vải thô, làn da tuy ngăm đen do phơi nắng lâu ngày nhưng thoát nhìn rất hiền lành.

Nàng không phải té lâu sao? Sao lại thành chết đuối rồi?

Người phụ nữ bên cạnh vẫn đang vỗ bành bạch lo lắng hỏi: “Cha Nguyên Bảo, sao không có phản ứng vậy?” Nàng quay đầu lại nhìn Loan Loan đang ngó mình chăm chăm, đồng tình nói: “Vợ Bách Thủ à, muội mau qua xem Bách thủ huynh đệ đi, đệ ấy chỉ sợ là không xong rồi.”

Thuận theo giọng nói đó, Loan Loan quay đầu nhìn sang, nằm bên cạnh là một người đàn ông cường tráng, làn da ngăm đen, mặc quần áo kì quái, toàn thân ướt đẫm, giờ phút này đang nhắm chặt mắt, sắc mặt trắng bệch, ngồi bên cạnh là một người đàn ông ăn mặc tương tự, anh ta nhăn mày thờ dài nói: “Ta cũng đã tận lực rồi.”

Đây chính là người đàn ông vừa mới nói, còn kẻ nằm trên mặt đất kia sao không còn thở nữa rồi?

Bản năng của một y tá trời dậy, cô lập tức ngồi dậy, đến bên cạnh người đàn ông kia, hai tay dùng sức ép đồng thời làm hô hấp nhân tạo.

Hai vợ chồng nhà kia ngược ngờng lập tức quay mặt đi, trong lòng đồng tình nói, tình cảm của vợ Bách Thủ thật sâu nặng nha, đáng tiếc Bách Thủ còn trẻ như vậy đã phải ra đi.

“Khụ khụ...” phía sau chợt truyền đến tiếng ho khan của Bách Thủ.

Cha mẹ Nguyên Bảo quay lại liền thấy Bách Thủ đã ngồi dậy, hai tay chống xuống đất phun ra hai ngụm nước sông còn Loan Loan thì đang thay hần vớ vớ lưng.

Hai vợ chồng nhìn Loan Loan không thể tin được, vợ Bách Thủ lợi hại vậy sao?

“Bách thủ huynh đệ, đệ sao rồi? Có cần ta giúp đệ đi mời đại phu không?” Cha Nguyên Bảo hỏi.

Bách Thủ dùng tay áo ẩm ướt còn dính nước bùn lau miệng nói: “Đương đại ca, là huynh đã cứu ta sao? Đa tạ.”

“Nào có, ta chỉ đem đệ lên bờ thôi, đệ còn phải cảm ơn vợ mình, là nàng đã cứu đệ.” Cha Nguyên Bảo đáp.

Bách Thủ kinh ngạc nhìn Loan Loan đứng ở bên cạnh, thấy vẻ mặt nàng đờ đẫn, sắc mặt tái nhợt bèn quan tâm hỏi: “Nương tử, nàng sao rồi?”

Loan Loan liếc mắt nhìn hần một cái, mày rậm, mắt to, ngũ quan đoan chính, làn da ngăm đen, còn gọi nương tử, hai mắt Loan Loan tròn trắng một cái liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc Loan Loan tỉnh lại lần nữa thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường cứng, xung quanh có mùi nấm mốc khó ngửi. Loan Loan chậm rãi mở mắt ra, liếc mắt liền thấy một ngọn đèn dầu mờ mờ đặt trên bàn ở góc nhà, một căn nhà cũ nát đơn sơ, còn có, dưới chiếc giường cứng ngắc này không biết có lót gì không mà khiến lưng cô đau nhức, hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước và tin tức mơ hồ trong đầu, cô không thể không thừa nhận cô đã đến một địa phương khác.

Toàn thân bủn rủn, đầu óc nặng trĩu khiếp, Loan Loan lại nằm xuống.

Một lát sau, phía bên ngoài vang lên tiếng bước chân. Bách Thủ đi vào thấy Loan Loan đã tỉnh, lại đi ra, lúc quay trở lại trên tay bưng một cái chén nhỏ, trong nhà hơi tối, da hần lại đen nên không thấy rõ vẻ mặt lúc này, chỉ nghe thấy giọng hần rất thô lỗ: “Tôi giờ uống thuốc rồi.”

Loan Loan mở mắt, nghiêng đầu nhìn lại, đây là chồng mình sao? Đường như thân thể rất tốt, lúc ở bên bờ sông hần đã tắt thở vậy mà giờ mới bao lâu đã sinh long hoạt hổ trở lại rồi.

Bách Thủ bưng thuốc tới bên giường, múc một thìa thuốc, nhìn Loan Loan gầy yếu nằm trên giường, đem thìa thuốc đổ lại vào chén, múc lại nửa thìa thuốc đưa tới khóe miệng Loan Loan. Một dòng nước nóng hơi hơi lại rất đắng chát chảy vào miệng Loan Loan nhưng đây cũng phải điều quan trọng, quan trọng là thuốc chỉ vào một nửa còn một nửa theo khóe miệng chảy xuống giường, cũng may là trong thìa không có bao nhiêu thuốc.

Loan Loan than thở, chẳng nhẽ không biết đỡ ta ngồi dậy sao? Thời cổ đại luôn cho rằng chồng là trời, quả nhiên nam nhân sao có thể hù hạ người khác. Nàng nhẹ nhàng cái lại tóc, vô lực đưa tay lau miệng, còn Bách Thủ vẫn giữ nguyên tư thế khom lưng, tay cầm cái thìa.

Nàng nói: “Làm phiền chàng đỡ ta ngồi dậy.”

Bách Thủ ngây ngốc, đem bát thuốc để xuống, hai tay túm lấy bả vai Loan Loan muốn nâng nàng dậy. Loan Loan đau đến nhú mày, đây là đâu phải là nâng bệnh nhân, rõ ràng là đang xách một con gà con.

“Chàng không thể nhẹ chút sao?” Nàng hữu khí vô lực, tức giận nói.

Bách Thủ khẽ cúi đầu xuống, rút tay về, hai tay hết nắm vào lại buông ra, lộ vẻ lo lắng, mắt tự nhiên.

Dựa người không bằng tự dựa vào chính mình, cuối cùng Loan Loan cũng vất vả tự mình ngồi dậy được, mà người được gọi là trượng phu của nàng thì một mực đứng nhìn, tay cũng không đưa ra đỡ. May mà hắn còn biết lấy một bọc quần áo từ trong cái tủ bên giường ra để lót dưới lưng Loan Loan.

Loan Loan đang tự an ủi trong lòng, tìm người đàn ông miệng lưỡi trơn tru cả ngày giả tạo không bằng kiểm một nam nhân chất phác mộc mạc thì thấy Bách Thủ đem chén thuốc để bên giường rồi phui tay đi ra ngoài.

Nàng ngăn người nhưng cũng đành phải tự mình bưng chén thuốc lên uống, để chén thuốc xuống cổ tay đã tê rần. Trận ốm này khiến thân thể yếu đi không ít.

Loan Loan lại nằm xuống, nửa tỉnh nửa mê. Không biết qua bao lâu chợt bên cạnh có người đánh thức nàng. Bách Thủ lại bưng vào một cái bát nhỏ, cầm đũa đứng bên giường, thô lỗ nói: “Ăn com.”

Loan Loan nuốt nuốt nước miếng, cổ họng vừa khô vừa đau như có lửa đốt, khàn giọng nói: “Ta muốn uống nước.”

Bách Thủ bỏ bát xuống ra ngoài lấy một cốc nước, Loan Loan uống nước xong hữu khí vô lực nói: “Ta không muốn ăn com.”

Nàng cảm giác bệnh tình như nặng thêm, đầu so với lúc xế chiều lại càng đau, sao thuốc kia lại không có hiệu quả chứ?

“Ta muốn tìm bác sĩ.”

Bách Thủ ngẩn ngơ.

“..... Ta muốn tìm đại phu.”

Bách Thủ cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Đây là đơn thuốc đại phu kê hai ngày trước, còn đủ uống.”

Loan Loan hết nói rồi. Kê hai ngày trước? Bệnh chứng đã không giống nhau, nàng bệnh thành như vậy còn uống tiếp sao? Sờ sờ cái trán đã bắt đầu nóng lên.

Bách Thủ cầm com ra lại mang thuốc vào, Loan Loan uống thuốc, nhắm mắt lại, hữu khí vô lực nói: “Chàng đừng đi ra ngoài, lát nữa trán ta có nóng thì chàng đem khăn thấm nước đá đắp lên, nếu không có nước đá thì lấy nước lạnh cũng được....” Đến đại phu cũng không cho tìm không biết nói vậy có nghe theo không, nhưng lúc này nàng chỉ có thể dựa vào người được gọi là trượng phu này thôi.

Mà Bách Thủ đang sững sờ nhìn Loan Loan, đây là lần đầu tiên trong nửa năm qua nàng nói nhiều lời với hắn như vậy.

Loan Loan nào có tâm tư quản hắn cái khi gió gi, nhắm mắt lại, không lâu sau lại chìm vào giấc ngủ.

Bách Thủ không biết tại sao nương tử lại bảo hắn làm vậy nhưng hôm nay nghe Dương đại ca nói là nương tử cứu hắn khiến hắn thật bất ngờ. Hiện tại nương tử lại nói nhiều lời với hắn như vậy, xem ra nương tử cũng không thật sự chán ghét hắn. Nhưng nghĩ đến chuyện bên sông ngày hôm nay trong lòng hắn lại thấy nghẹn ngào.

Đến nửa đêm, quả nhiên trán Loan Loan càng ngày càng nóng, Bách Thủ làm theo lời Loan Loan, không ngừng đổi khăn lạnh, sáng sớm ngày thứ hai trán nàng đã không còn nóng.

Lần nữa tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau, uống một chút cháo loãng xong Loan Loan đã cảm thấy có chút khí lực, đầu cũng không còn nóng chỉ có chút mê muội, sau đó vẫn uống đơn thuốc ngày hôm trước

Nàng không rõ tại sao trượng phu của mình không đi tìm đại phu. Nói hắn bỏ mặc mình nhưng mỗi ngày đúng lúc mang thuốc, mang com đi vào, nàng nói chuyện với hắn, hắn cũng chỉ ừ hai tiếng lộ vẻ xa cách, hơn nữa, đôi khi thừa dịp nàng không chú ý sẽ len lén ngắm nàng, vẻ mặt rất kì quái.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trượng phu

Ngủ ba ngày trên chiếc giường gỗ, Loan Loan dường như đã quen, đến ngày thứ tư bệnh mới thuyên giảm, thể lực khôi phục chút ít, đã có thể tự mình xuống giường đi lại. Hơn nữa nàng còn phát hiện ra một chuyện đó là trượng phu của nàng không thích nói chuyện với nàng, hơn nữa, trừ lúc đưa com, đưa thuốc thì căn bản hắn không muốn ở cùng phòng với nàng. Buổi tối hai người cũng không ngủ cùng giường, hai ngày đầu nàng còn tưởng rằng do mình bị bệnh nên hắn mới ngủ ở bên ngoài nhưng hai ngày nay hắn vẫn ngủ ở ngoài.

Nhà chỉ có bốn bức tường, so với thế kỉ hai mốt thì chênh lệch không ít, thậm chí còn nghèo hơn vùng miền núi. Ít nhất ở thế kỉ hai mốt, vùng núi cũng có đầy đủ đồ dùng sinh hoạt. Trong căn nhà này, ngoài một cái giường, một cái bàn hồng, một cái tủ nát ra thì chẳng có gì.

Đây cũng nghèo quá rồi?

Đến ngày thứ năm Loan Loan mới được sự đồng ý của Bách Thủ cho ra cửa ngòi một chút. Sau khi ăn điểm tâm xong, Bách Thủ đi ra ngoài. Loan Loan xuống giường, nàng phát hiện ra mình đang mặc bộ quần áo vải thô giống mẹ Nguyễn Bảo – người phụ nữ hôm trước đã cứu nàng, dưới chân đi đôi giày vải.

Ngoài phòng ngủ còn có một gian phòng, cũng giống những ngôi nhà ở nông thôn hiện đại, giữa phòng có một chiếc bàn gỗ, cạnh góc tường là hai băng ghế dài, bên trên có đặt hai tấm gỗ chẳng biết để làm gì. Bên tường còn có hai cây dao hồng, hai chiếc rương hồng. Bách Thủ là nông dân, trong nhà xem ra chẳng có thứ gì.

Loan Loan có phần cảm nín, nàng đã xuyên đến chỗ quý quái gì thế này?

Đi ra ngoài cửa Loan Loan triệt để ngỡ ngàng.

Ngoài cửa là một khoảnh đất trống, trước mắt hiện ra toàn một màu xanh, xung quanh chỉ có cây vối trúc, ngoài rừng cây ra thì chính là rừng trúc, nàng mới biết hóa ra nhà mình ở trong rừng rậm nguyên thủy.

Đi chung quanh một vòng nhỏ, cẩn thận điều tra, nàng thấy nhà mình ở trên một dốc núi nhỏ, xung quanh không có một hộ gia đình nào, có điều đi về phía trước hai mươi mét có thể thấy dưới sườn núi, cách đó không xa có một dãy thôn trang cùng với đồng ruộng.

Nàng lâm vào nghi hoặc, đã có thôn trang thì sao nhà nàng lại ở trên núi?

Có hai loại người ở trên núi mà không ở trong thôn. Một là thợ săn, hai là người không được người dân trong thôn chấp nhận.

Bách Thủ thoạt nhìn cũng không phải thợ săn chân chính, còn nếu cả nhà nàng không được người trong thôn chấp nhận thì sao bên bờ sông nhỏ kia lại có người cứu vợ chồng nàng?

Bách Thủ về liền thấy Loan Loan đang ngồi trên tảng đá trước cửa ngăn người, hất ném con gà rừng trên tay xuống đất, đi đến trước mặt Loan Loan thô lỗ nói: “Sao nàng lại ra ngoài? Bên ngoài gió lớn, cẩn thận kéo bệnh trở lại.”

Loan Loan liếc mắt nhìn hấn một cái, đúng vậy a, nàng bệnh hấn còn phải hầu hạ com nước, thuốc thang cho nàng mỗi ngày.

Tối đây mấy ngày, từ những gì quan sát, nghe ngóng được, Loan Loan đã tiếp nhận sự thật rằng khi nàng ngã lâu thì hồn phách xuyên đến cổ đại, có điều nàng vẫn không biết đây là triều đại gì.

Từng đọc vô số tiểu thuyết xuyên không, nữ chính sau khi xuyên đều có thể gặp vương tôn công tử, mà nàng hiện tại lại là một thôn phụ, cũng không biết ở thôn sơn vắng vẻ nào, cho dù nàng có hào quang của nữ chính xuyên qua thì những vương gia đại ca kia cũng chẳng có nửa xu quan hệ với nàng, nàng là phụ nữ đã có chồng!

Hơn nữa ở cùng mấy ngày nàng phát hiện, Bách Thủ mặc dù ngày thường nói năng thô lỗ, bộ dáng không thích nói chuyện nhưng chỉ cần những chuyện liên quan đến thân thể nàng, hấn đều quan tâm chăm sóc chu đáo, chỉ có điều đôi khi lại không biết chiều cổ nàng thế nào mà thôi.

Ở hiện đại, cha mẹ nàng ly hôn từ lúc nàng còn nhỏ, mẹ nàng ra nước ngoài tái giá. Cha vẫn một bộ tâm thương, không có chí tiến thủ, sau đó cũng lấy một người phụ nữ, hai người có một cậu con trai. Dần dần cha nàng cũng không quan tâm đến nàng, mẹ kế thì luôn miệng cảm rằm ở nước ngoài mười tám tuổi đã được coi là người lớn, cha mẹ làm đến đây cũng đã hết trách nhiệm, nếu muốn sống tốt thì phải tự mình cố gắng.

Cho nên từ lúc nàng mười chín tuổi, tốt nghiệp trường trung cấp y tế, trở thành một y tá thì cha lại càng không quan tâm đến nàng, cho dù nàng có ngã lâu chết thì dám chắc ông cũng không thương tâm. Còn mẹ nàng đã mười mấy năm biệt vô âm tín, cũng sẽ không vì nàng mà khổ sở, hơn nữa trọng phụ trên danh nghĩa hiện tại của nàng lại là người rất thành thực.

Vì vậy xuyên đến đây Loan Loan cũng không quá thương tâm, thành thật mà nói phần lớn là mờ mịt. Suy nghĩ cẩn thận, Loan Loan đã bình tĩnh hơn rất nhiều, nàng đứng lên đi vào trong nhà.

Bách Thủ chờ Loan Loan vào nhà liền quay trở lại nhốt con gà rừng trên mặt đất lên, đi tới bên hồng nhà múc nước vào chậu rồi ném con gà vào. Khi Loan Loan đi ra ngoài thì thấy hấn đang ngồi xồm trên mặt đất, tay túm chặt con gà đầy lông.

Loan Loan đi tới, nhìn đám lông xồm trong chậu nói: “Sao không dùng nước sôi trụng qua?”

Bách Thủ ngẩn người.

“Đun chút nước nóng rồi bỏ gà vào một lúc, như vậy sẽ dễ nhổ lông hơn.” Loan Loan giải thích.

Bách Thủ nhìn nàng với vẻ khó hiểu một cái rồi đi vào bếp.

Thì ra phòng bếp là một lều tranh nhỏ, đây là trước khi thành thân Bách Thủ mới dựng lên. Hấn múc một chút nước từ trong vạc đổ vào nồi, sau đó

nhóm lửa. Loan Loan đi tới cho tay vào nồi, thấy vậy Bách Thủ vội vàng kéo nàng lại: “Cẩn thận bỏng đấy.”

Loan Loan mỉm cười với hắn, người đàn ông này nhìn thì cứng nhắc nhưng kì thực rất tốt, nàng nhẹ giọng giải thích: “Ta chỉ kiểm tra độ ấm của nước thôi.”

Bách Thủ sững sờ nhìn nàng, hắn thật không ngờ có ngày nương tử lại cười với hắn.

Loan Loan kiểm tra một chút, thấy cũng gần được liền nói: “Thanh củi này cháy hết thì không cần bỏ thêm vào nữa, trực tiếp cho gà rừng vào nồi là được.”

Quay đầu thấy Bách Thủ đang ngây ra nhìn nàng, dù sao nàng đã từng nhìn thấy hành động rất kì quái của người đàn ông này, nên nàng xoay người ra khỏi phòng bếp, đến ngồi lên một tảng đá.

Từ lúc ở bờ sông về nương tử dường như không giống trước đây, mấy ngày nay nàng không chỉ chủ động nói chuyện mà vừa rồi còn cười với hắn nữa.

Bách Thủ xoay người thấy Loan Loan ngồi trên tảng đá, lập tức đi ra, từ bên cạnh túm lấy một ít cỏ vo thành hình tròn, đỡ Loan Loan đứng dậy, buồn bực, hờn dỗi nói: “Không nên ngồi trực tiếp lên đá, phải lót cỏ bên dưới chứ.”

Hơn nữa hiện tại nàng cũng không kháng cự hắn tới gần.

Loan Loan đứng lên, chờ Bách Thủ trái có xong lại nặng nề ngồi xuống, nhếch miệng cười nói với Bách Thủ: “Cảm ơn!!”

Gương mặt nghiêm túc của Bách Thủ nặn ra một nụ cười.

Đột nhiên Loan Loan phát hiện, mấy ngày nay Bách Thủ lãnh đạm với mình là làm bộ, nàng lại mỉm cười thân thiện với hắn một cái nữa.

Dù sao đây cũng là nam nhân của nàng mà? Nịnh nọt hắn là được! Nơi này là thời đại nam tôn nữ ti, đàn ông cổ đại là trời, ly hôn thì không thể sống tự tại như ở hiện đại được.

Mặt Bách Thủ hơi đỏ lên, hắn thấy ánh mắt nương tử như ngôi sao tỏa sáng lấp lánh, hắn thấy gương mặt nàng. Bách Thủ xoay người nhặt con gà đã được nhặt lông hết một nửa, đem vào trong bếp.

Sau khi hắn vào bếp Loan Loan chợt nhớ ra một điều vội vàng vào, vừa nhìn thì quả nhiên thấy Bách Thủ đem con gà rừng vẫn còn bám bùn cho vào nồi.

“Gà bẩn như vậy làm sao chàng có thể trực tiếp ném vào nồi chứ? Phải rửa sạch trước rồi mới cho vào nồi nước nóng a!” Loan Loan nhìn vào trong nồi bất đắc dĩ nói.

Này, lát nữa không phải còn rửa nữa sao!

Bách Thủ có chút bối rối, không biết phải làm sao, lắp bắp nói: “Lát ta rửa.”

Loan Loan thở dài, vấn đề không phải người nào rửa a. E rằng hắn sẽ lại sai tiếp, nàng kiên nhẫn nói: “Mức nước nóng vào trong chậu, sau đó cho gà vào rồi nhổ lông, chàng trước đem con gà này đi rửa sạch đã.”

Bách Thủ nhận lấy con gà ra khỏi bếp.

Loan Loan đứng bên bếp lò dùng muôi múc nước từ nồi ra chậu, đợi lúc Bách Thủ đi vào nước đã được múc hết sang chậu, Bách Thủ vội vàng chạy tới đoạt lấy cái muôi: “Nàng còn bệnh mà, để ta làm.”

“Vậy chàng thả gà vào trong chậu trước rồi bung ra, ta sẽ dạy chàng.”

Bách Thủ thả gà vào chậu nước xong liền bung ra ngoài. Loan Loan dạy hắn cách làm nóng gà rồi nhổ lông gà, sau khi nhổ xong lại bảo hắn tìm một ít cỏ khô đốt lên để nướng gà, làm như vậy một chút lông cũng không còn.

Bách Thủ nhìn con gà rừng đã được nhổ lông sạch sẽ, sau khi nướng trên lửa còn tỏa hương thơm.

Thì ra nương tử của hắn lợi hại như vậy, biết nhiều như vậy!!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vấn đề ‘lôi nhân’

Lôi nhân có hàm ý là chuyện làm cho người ta phải cảm nín, chẳng biết phải phản ứng ra sao, hay nói gì.

Bách Thủ nhìn Loan Loan cười ngây ngô, rồi cẩn thận đỡ nàng vào nhà, lấy ghế cho nàng ngồi: “Nàng không muốn nằm thì ngồi ở đây, bên ngoài gió lớn lắm.” Sau đó xoay người đi vào nhà bếp.

Loan Loan thầm nghĩ: thật ra người đàn ông này rất yêu thương nàng, vậy sao hai ngày trước lại không để ý đến nàng?

Nàng ngồi cạnh cửa nhìn ra phía ngoài, cây cối xanh um tươi tốt, không khí trong lành lại không bị người khác làm phiền, đây chẳng phải là điều kiện môi trường tự nhiên mà người hiện đại luôn tha thiết ước mơ, tìm kiếm, bảo vệ sao? Trờ về là điều không thể rồi, nhà này tuy nghèo chút nhưng có đôi tay này sẽ không sợ chết đói, hơn nữa trượng phu của nàng dường như cũng rất tốt.

Trong khi Loan Loan còn đang chống cằm thất thần ở cạnh cửa thì Bách Thủ đã làm xong đồ ăn.

Hắn yên tĩnh nhìn nương tử của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn dù không nghiêng nước nghiêng thành như những người trong thành nhưng ở trong thôn cũng coi như xinh đẹp, hơn nữa da nàng rất đẹp, trắng hơn những người phụ nữ khác trong thôn. Nếu không phải nhọc mầu của hắn tham chút đồ cưới thì có lẽ hắn vẫn chưa lấy được vợ.

Thành thân đã nửa năm mà nương tử nói chuyện với hắn cũng không nhiều bằng mấy ngày nay, nghĩ vậy trong lòng Bách Thủ ngọt ngào tựa lau mật. Có lẽ nương tử không chán ghét hắn.

Nghĩ đến đây hắn chợt đỏ mặt, may mà da hắn đen nên nhìn không ra.

Dọn xong thức ăn, Bách Thủ đỡ Loan Loan đến bên bàn, Loan Loan phát hiện Bách Thủ lấy một cái ghế dài dưới tấm ván gỗ ở góc phòng ra đặt bên cạnh bàn, cũng không biết tấm ván gỗ này dùng làm gì, mấy ngày nay Bách Thủ chưa từng ngủ cùng nàng, có lẽ buổi tối hắn ngủ trên tấm ván gỗ đi? Tuy đoán vậy nhưng nàng lại không thể hỏi.

Bách Thủ ninh cháo gà rồi xào một chút cải xanh. Nhìn nước canh nhạt nhẽo không có gì Loan Loan cảm thấy con gà khẳng định cũng chẳng có vị gì, nhưng thử nghĩ một chút, Bách Thủ biết làm những thứ này đã là tốt lắm rồi, ở cổ đại, những việc nội trợ chẳng phải đều do phụ nữ làm sao?

Dù vậy, Loan Loan đã mấy ngày chưa ăn cơm, nên hiện tại rất thèm ăn, nàng vui vẻ đến bên bàn ăn thì phát hiện cái bàn có chút lay động, có lẽ nó đã cũ quá rồi, lại nhìn sang mấy cái bát cũ kỹ, tồi tàn, nàng thở dài, nhất thời tâm trạng vui vẻ không còn một mảnh.

Nàng liền vội đầu ăn cơm, một lát sau mới phát hiện trên bàn chỉ có mình nàng, Bách Thủ thì đang đoan chính cầm bát cơm ngồi bên trên ghế đầu cạnh cửa, chỗ nàng vừa ngồi.

“Chàng không dùng thức ăn sao?” Loan Loan hỏi hắn.

Bách Thủ cầm bát cơm cười hi hi với nàng nói: “Ta có.”

Loan Loan nhìn chăm chú vào cái bát chỉ có vài cọng rau của hắn nói: “Tối đây gấp thức ăn đi.”

Bách Thủ nở nụ cười toác tới mang tai cầm bát cơm đi tới, gấp một ít thức ăn vào bát rồi lại quay ra ngồi cạnh cửa, hướng nàng cười ngây ngô.

Loan Loan thở dài, tại sao trượng phu của nàng thoát nhìn có chút không bình thường a. Không phải là do đầu óc có vấn đề nên nhà nàng mới phải ở trên núi chứ? Hơn nữa nàng còn phát hiện ra một vấn đề, từ lúc nàng có thể xuống giường đến lúc bắt đầu ăn cơm, Bách Thủ chưa từng ngồi cùng bàn ăn với nàng. Còn nữa, thái độ lúc trước của Bách Thủ mơ hồ có chút vấn đề.

Nàng nhìn hắn nói: “Tối đây ăn nha, nhiều món như vậy, ta nào ăn hết được.”

Bách Thủ nhếch môi cười ngây ngô nói: “Ăn không hết, ngày mai có thể ăn tiếp.”

“Sao chàng lại ngồi ở cạnh cửa? Đến đây ngồi đi.” Loan Loan làm bộ rất tùy ý nói.

Bách Thủ ngây ngốc, trên mặt xuất hiện nụ cười cứng nhắc, cẩn thận nhìn Loan Loan, cúi thấp đầu nói: “Không sao, ta ngồi đây là được rồi.”

Không phải hắn có bệnh gì chứ?

Trong lòng Loan Loan có chút bất an, liếc nhìn hắn, nàng cúi đầu ăn cơm không nói thêm gì nữa.

Cơm nước xong, Bách Thủ thu dọn bát đĩa, Loan Loan lên giường nằm dài. Trong nhà này, nàng hầu như không cần làm gì cả.

Buổi tối, theo thường lệ, Bách Thủ không ngủ cùng Loan Loan, nàng nằm trên giường tĩnh tế nghe động tĩnh phía ngoài, xem ra Bách Thủ quả nhiên ngủ trên ván gỗ, chuyện này nàng trần trọc không hiểu tại sao.

Hai đêm đầu khi mới tới, trước khi đi ngủ, nàng dựng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, thậm chí nàng còn nghĩ nếu Bách Thủ muốn vào ngủ cùng mình thì sẽ lấy lý do bị bệnh bảo hắn ra ngoài. Mỗi ngày khi đêm xuống Bách Thủ cũng chưa từng đi vào, lúc đầu nàng vẫn chưa yên tâm, trước khi đi ngủ còn mang một cái ghế ra chèn cửa. Sau này lại phát hiện căn bản cũng không phải chỉ có nàng nghĩ như vậy, Bách Thủ trước giờ cũng không hề có ý muốn ngủ cùng nàng, điều này khiến nàng yên tâm không ít, đồng thời lại càng thêm nghi ngờ.

Xem chừng Bách Thủ hẳn là rất thương mình, chỉ cần mình nói chuyện với hắn, hắn sẽ rất vui vẻ. Nhưng sao hai ngày trước hắn lại không quan tâm đến nàng. Vì sao ăn không cùng bàn, ngủ không cùng giường đây?

Suy nghĩ đến hơn nửa đêm cũng không nghĩ ra cái gì, nàng mơ màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bách Thủ làm bữa sáng ngon miệng đem đến bên giường cho Loan Loan, còn cẩn thận dặn nàng nếu buồn bực thì ra cửa ngồi một lúc, nhưng nàng còn bệnh, đừng nên chạy lung tung.

Ăn xong, Loan Loan đứng lên cầm bát đi rửa. Căn nhà này có hai phòng, bếp được dựng tạm nên hết sức đơn sơ. Tình hình trong nhà nàng cũng đã hiểu rõ, nhưng không biết tại sao mình và Bách Thủ lại rơi xuống sông.

Nàng tìm trong tủ quần áo một hồi thấy mình có tổng cộng hai bộ quần áo, rất cũ, có điều so với Bách Thủ thì tốt hơn, quần áo trên người Bách Thủ đều có mụn vá. Thay trang phục xong, nàng đánh đề đồ bần sang một bên sau đó đi ra sườn núi nhìn từng dãy thôn trang ở phía dưới bởi vì không biết con sông ở đâu, mà nước trong chum thì phải để nấu ăn.

Trên những khoảnh đất có người canh tác, có hài tử chơi đùa ven đường, tại sao nhà nàng lại phải rời xa thôn trang.

Đang ngồi gần người bên sườn núi, Loan Loan tựa như nghe tiếng nói chuyện ở dưới chân núi, nàng định thần nhìn lại thì thấy dưới sườn núi có một người phụ nữ đang hướng nàng í ới gọi, nhà nàng ở trên núi nhưng cách chân núi cũng không bao xa, không nghe rõ đến tột cùng người dưới chân núi đang nói gì.

Đoán chừng biết Loan Loan không nghe rõ, người phụ nữ ngoắc nàng xuống.

Loan Loan theo đường núi đi xuống. Đến gần thì thấy đó là một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, đầu tóc được chải chỉnh tề, vóc người hơi mập, mặc một bộ xiêm y vải thô, cùng là vải thô nhưng hiển nhiên đồ của người ta tốt hơn của nàng nhiều, màu sắc cũng thê.

“Nhị muội tử, muội lại để ta gọi lâu vậy, gọi một hồi muội cũng không để ý đến ta.” Người phụ nữ thấy Loan Loan xuống lập tức một tay chống nạnh, một tay cầm khăn quạt, miệng bắt đầu quở trách.

Người này biết mình nhưng nàng không biết người phụ nữ này.

Loan Loan không nói lời nào chỉ tươi cười nhìn bà ta.

Người phụ nữ có chút kinh ngạc, nhìn kỹ Loan Loan thấy không có vấn đề gì, lúc này mới cười nói: “Ai nha, ta có việc nói với muội đây, là mẹ muội bảo ta qua thăm muội, biết muội suýt chết đuối, mẹ muội không biết đã lo lắng bao nhiêu đâu, bà ấy bận rộn không thể đến thăm muội liền nhờ ta đến báo cho muội biết bà nhất định sẽ tìm cho muội một mối hôn sự tốt, muội không cần lo lắng.”

Người này là ai a? Bà ta mới đến đã nhắc đến vấn đề hôn nhân.

Bà ta cười ha hả, kéo tay Loan Loan, tựa như nghĩ đến cái gì liền lập tức bỏ xuống, trấn an nàng: “Muội yên tâm, chuyện này cứ để đại nương lo, sẽ không khiến muội phải chịu khổ như vậy nữa. Còn có, tìm cơ hội báo tạ ơn phu của muội cùng muội hòa ly đi. Thôi ta còn có việc đi trước, không nói với muội nữa.” Nói xong vội vã rời đi, vừa đi hai tay còn chà sát mạnh trên y phục.

Loan Loan thật lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Hòa ly? Đây là ý của mẹ nàng?

Còn có, trên mặt người phụ nữ kia hiện lên vẻ bối rối, là chuyện gì xảy ra? Kiếp trước nàng rất khao khát một cuộc sống gia đình ấm áp thuộc về mình. Không hiểu ra làm sao bỗng nhiên đi đến thế giới này, tuy nhà rất nghèo nhưng không khó nhìn ra Bách Thủ là người đàn ông rất có trách nhiệm, có điều muốn nàng bỗng chốc vui vẻ chấp nhận hắn thì không hiểu sao đáy lòng lại có chút mâu thuẫn.

Nàng thật sự phải hòa ly với Bách Thủ sao?

Loan Loan chậm rãi đi trở về nhà đã thấy Bách Thủ đen mặt ngồi cạnh cửa nhìn nàng. Bên cây có trói một con gà rừng bị thương, dưới đất còn có mấy con đang hấp hối.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Người vợ đáng thương

Loan Loan vui vẻ đi tới, con gà rừng thấy có người tiến đến lập tức đứng dậy, lao về trước hai cái lại ngã xuống, xem ra chân nó bị thương, nhưng mà còn sống thì có thể nuôi, nói không chừng về sau còn có trứng gà ăn.

Tuy khó hiểu về vẻ mặt đen thối của Bách Thủ nhưng nàng cũng không thắc mắc gì, chỉ vui vẻ đi tới chào hỏi hắn: “Gà rừng là do chàng bắt về à? Không bằng chúng ta nuôi đi, không biết đây là gà trống hay gà mái nữa, nếu là gà mái như vậy sau này chúng ta có thể có trứng gà ăn đấy, chẳng bằng sau này chàng bắt thêm vài con gà sống về chúng ta bắt đầu nuôi, muốn ăn liền ăn, nếu như có thể có trứng gà ấp ra gà con, sau này chúng ta có thể đem đi bán, sống so với chết hẳn bán được nhiều tiền hơn đúng không?”

Bách Thủ nghe xong sắc mặt dần hòa hoãn, lại lấy làm kỳ quái nhìn Loan Loan, hắn không đáp lời chỉ đứng dậy đi đến bên cái cọc gỗ chẻ củi.

Loan Loan lắc đầu, nàng vẫn biết trọng phụ của mình kì quái mà.

Bách Thủ thấy Loan Loan đi vào bếp, liền lặng lẽ quay lại nhìn, khi nàng đi ra ngoài trên tay có một ít cải xanh, Bách Thủ vừa khó hiểu chẻ củi, vừa nhìn Loan Loan cho gà ăn.

Sau đó phát giác Loan Loan vẫn giống hai ngày trước, không có bất kì một biến hóa nào, Bách Thủ mới yên tâm. Khi đi săn về, hắn phát hiện Loan Loan không có ở nhà, đi tìm một vòng quanh nhà cũng không thấy, sau lại thấy nàng cùng bà mai nói chuyện dưới chân núi.

Hắn chán ghét bà mai kia, nhất định bà ta lại không có lòng tốt đến xúi giục nương tử của hắn.

Sau khi vợ hắn tỉnh lại dường như thay đổi không ít, nàng chủ động tìm hắn nói chuyện, so với trước kia thì vui vẻ hơn nhiều, nàng cũng không cau có với hắn nữa. Trước kia, lúc ăn cơm nàng chỉ ước gì hắn ngồi càng xa nàng càng tốt, hiện giờ còn chủ động bảo hắn qua đó gấp thức ăn, thậm chí còn muốn hắn cùng ăn cơm chung.

Nhưng hắn không đi qua, vì sợ vạn nhất qua đó ngồi lại chọc nương tử mất hứng, nàng sẽ lại giống như trước kia không để ý tới hắn, không nói chuyện với hắn nữa. Hắn không muốn như vậy, hắn thích nương tử trò chuyện với mình.

Lúc nhỏ, khi cha còn sống, người một nhà hắn mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ, nhưng kể từ khi cha qua đời, bà nội cũng mất, không lâu sau đó thì người trong thôn liền ghét bỏ hắn, hắn hi vọng rất nhiều rằng sẽ có một người sống chung với hắn, thật không dễ dàng mới cưới được nương tử, thiết nghĩ nương tử không giống những người kia, nhưng không phải, nương tử cũng không thích hắn.

Ánh mắt Bách Thủ buồn rười rượi!

Nghĩ đến mấy ngày nay nương tử tươi cười nhiều lần với hắn, Bách Thủ có chút vui mừng, nhưng vạn nhất một ngày nào đó nương tử không để ý đến hắn nữa thì làm sao bây giờ?

Bách Thủ bắt đầu lo được lo mất.

Loan Loan cho gà ăn xong liền phát hiện Bách Thủ đang cúi đầu đứng cạnh cửa, có chút mất tinh thần.

Loan Loan đi tới, ngạc nhiên hỏi hắn: “Chàng làm sao vậy?”

Bách Thủ lắc đầu, buồn bã, rầu rĩ đứng lên tiếp tục chẻ củi

Loan Loan lắc đầu bắt đầu đi quanh sân tìm cỏ xanh, nàng nhớ rõ trước kia ở quê lúc mẹ nuôi gà có cho chúng ăn lá cây. Sau này nàng lại đào mấy con sâu dưới gốc cây cho chúng ăn. Thì ra gà rừng cũng giống gà nhà, cũng ăn rau cỏ, lá cây còn có côn trùng. Nói như vậy gà rừng cũng rất dễ nuôi.

Bách Thủ chặt củi một lát rồi kéo cây trúc đã chặt từ mấy ngày hôm trước ra vác lên lưng, vừa nhìn Loan Loan trong sân. Hắn thấy cuộc sống như vậy rất tốt.

Đến tối, Bách Thủ sắc thuốc cho Loan Loan trước, sau đó mới nấu một bát cháo, xào chút rau xanh đem để trên bàn lại xoa người đi vào bếp.

Loan Loan ngồi bên bàn múc một thìa cháo loãng, cháo loãng đến mức có thể thấy trong thìa có bao nhiêu hạt gạo. Bách Thủ còn bận rộn trong bếp, nàng cứ tưởng hắn làm thêm món khác thì thấy hắn mang bánh đi ra.

“Không có thức ăn?” Loan Loan rướn cổ lên nhìn vào bát có vài cái bánh, hỏi.

Bách Thủ cúi đầu ngưng ngừng nói: “Không có.”

Nàng nhìn cháo loãng trong bát mình còn hắn chỉ có vài cái bánh thì lộ vẻ kinh ngạc: “Tại sao chỉ nấu một bát cháo? Chàng đừng nói nhà chúng ta không còn gạo nha?”

Bách Thủ bất an nhìn Loan Loan, cúi đầu nói: “Mấy ngày qua không đi chợ đổi bạc, ngày mai ta liền đi mua.” Mấy ngày qua bận rộn chiếu cố nương tử nên hắn quên mất trong nhà đã không còn gạo.

Loan Loan bất khả từ nghị tròn tròn mắt: “Ý chàng là trong nhà hết bạc rồi?”

Bách Thủ đỏ mặt gật gật đầu.

Loan Loan đưa mắt nhìn căn nhà cũ rích, mình sớm nên hiểu nhà này căn bản không có khả năng có tiền nha.

Suy nghĩ một chút nàng liền nói: “Không bằng chúng ta đi vay người trong thôn chút gạo, ngày mai sẽ trả lại.”

Bách Thủ ngăn ra rồi cúi đầu không nói, một hồi lâu mới thô lỗ nói: “Không đi.”

Dường như hắn có chút giận.

Loan Loan nghi ngờ nhìn Bách Thủ đang gặm bánh ngồi ở cạnh cửa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bách Thủ đem con mèo hôm qua săn được đi chợ, lúc Loan Loan thức dậy cũng không biết bây giờ là giờ nào, dù sao mặt trời cũng đã lên cao.

Bệnh nhân không những cần nghỉ ngơi mà còn phải vận động thỏa đáng.

Nàng thật vất vả mới tìm được một tấm vải rách, sau đó múc một chậu nước sạch, đem đến bên bàn lau sạch tất cả học tử còn có băng ghế gỗ một lần, trong nhà vốn cũng không có đồ gì để nàng thu dọn. Làm xong hết mọi việc nàng đi thăm con gà rừng trói bên gốc cây ngày hôm qua.

Loan Loan lấy một mảnh lá cho nó ăn trước, có lẽ ngày hôm qua nhìn ra Loan Loan không làm hại mình nên gà rừng đến gần Loan Loan chứ không nhay loạn như hôm trước. Thấy nó ăn nàng liền đi quanh sân đào thêm mấy con sâu ném cho nó.

Xong nàng đến ngồi bên sườn núi nhìn xuống, không biết Bách Thủ sẽ từ hướng nào trở về. Ở nơi này mọi thứ đối với nàng đều vô cùng xa lạ. Hiện nàng chỉ có thể tin tưởng Bách Thủ, dù gì trên danh nghĩa hắn cũng là trượng phu của nàng không phải sao?

Cũng không biết đã ngồi bao lâu, tay chân có chút rét run. Thời tiết nơi đây rất kì quái, mới tháng chín mà tiết trời đã bắt đầu lạnh.

Loan Loan trở về phòng lên giường nằm một lát, nhưng không ngủ được, nàng lại ra ngồi cạnh cửa, đôi mắt trông ngóng ngó về phía sườn núi, nàng đói bụng rồi.

Tìm quanh bếp một vòng cũng không thấy có gì để ăn, thùng gạo không còn lấy một hạt. Mấy cái bánh Bách Thủ nướng ngày hôm qua thì đều bị hắn ăn sạch, muốn tìm chút đồ ăn vặt trong nhà này là chuyện không thể.

Loan Loan ngồi tựa cửa, hữu khí vô lực nhìn về phía sườn núi.

Nàng đoán chừng giờ cũng đã là giữa trưa, bởi trên các mái nhà trong thôn đã có từng đợt khói bay lên. Loan Loan trở về sân, đảo mắt nhìn tứ phía, nàng không thể bỏ đổi mình như vậy được.

Loan Loan đi vòng quanh nhà, cách nhà nàng không xa là một mảnh rừng trúc, nhà nàng hẳn là ở dưới chân núi, không biết núi này cao bao nhiêu đây. Trước kia khi nàng đi du lịch từng phát hiện ở những địa điểm du lịch kia người nông dân bản địa thường kiếm được chút đồ ăn trên núi hay hoa quả các loại gì đó, không biết trên núi này có những thứ đó không.

Cẩn thận để ý ngoài đường, Loan Loan tìm mãi cũng không phát hiện ra một cây ăn quả nào đành buồn khổ ngồi ven đường, sao nàng lại luân lạc đến tình cảnh phải tìm quả dại để lót dạ chứ.

Đột nhiên nàng phát hiện bên hồ đất có một loại cây quen thuộc, cẩn thận bới lên, ngắt ra một mẫu thử quả nhiên là rễ cỏ tranh.

Trước kia còn ở trường học nàng đã thích ăn, trộn nó cùng các loại rau cải khác mùi vị rất ngon. Lúc ấy nàng và bạn cùng phòng vẫn hay đến ngọn núi sau trường tìm. Không ngờ ở nơi này cũng có.

Cuộc sống phút chốc tràn đầy hi vọng.

Loan Loan lập tức bới đám cỏ tranh xung quanh lên, nàng kinh hi phát hiện đào một lúc như vậy đã được một bó to, ghi nhớ kĩ địa điểm, Loan Loan bó đám rễ cỏ tranh lại hưng phấn trở về nhà.

Để khẳng định mình không nhận nhầm, Loan Loan ngắt một khúc cho vào chậu rửa sạch rồi bỏ vào miệng nhai.

Ừm, mùi vị giống nhau như đúc.

Bách Thủ hôm nay đem con mèo vào chợ đổi bạc không quá thuận lợi. Con mèo được bắt về từ trưa hôm qua, bình thường xé chiều hắn mới về nhà nhưng hôm qua lo lắng cho Loan Loan, chỉ bắt được mấy con hắn đã quay trở lại rồi, để ở trong nhà một đêm, mấy con vật không còn tươi nữa làm cho người ta mua lại với giá rẻ.

Trên đường hắn vội vã, gấp gáp trở về, một hơi cũng không nghỉ. Đi lên sườn núi liền thấy Loan Loan đang ngồi trong sân, trước mặt là một đồng cỏ, trên tay còn cầm một khúc cho vào trong miệng, nàng ăn mà mặt mày rạng rỡ hơn hờ.

Bách Thủ thấy vậy không khỏi đau lòng. Sải bước đi tới đoạt lấy mẫu rễ cỏ tranh trên tay Loan Loan. Hắn đau lòng muốn chết, hôm nay mình về muộn khiến nướng từ đói bụng đến mức phải kiếm cỏ để ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cuộc sống

Loan Loan bị gương mặt thống khổ của Bách Thủ làm cho mờ mịt, chỉ thấy Bách Thủ lấy ra từ trong lồng ngực một vật được bọc bởi lá sen đưa tới trước mặt nàng nói: “Đói bụng lắm sao, trước ăn cái này lấp bụng đã.”

Loan Loan mở lá sen ra, hương thịt từ trong đó tỏa ra, wow... đúng là bánh bao.

Thật lâu rồi nàng chưa có ăn bánh bao, nhất thời nước miếng ứa ra, cái bánh vẫn còn nóng, nàng liền hé miệng cắn một miếng.

Uhm... tuy không ngon bằng hiện đại nhưng hiện tại với nàng mà nói như vậy đã là rất tốt rồi.

Từ khi tới đây mỗi ngày cũng chỉ có rau để ăn, tuy có gà rừng nhưng mùi vị do Bách Thủ làm ra thật không dám khen tặng, càng ăn càng không thấy vị gì.

Nhìn Loan Loan ăn đến là vui vẻ, Bách Thủ cũng thấy dễ chịu một chút, hần quay lưng mang gạo vào bếp.

Loan Loan phát hiện Bách Thủ chỉ mua một cái bánh bao về, vậy hiện tại chắc hẳn cũng đói bụng rồi, nàng cầm bánh bao, lập tức đi vào phòng bếp, thấy Bách Thủ đang vo gạo nấu cơm. Loan Loan đưa bánh bao đến trước mặt Bách Thủ nói: “Chàng cũng ăn chút đi.”

Bách Thủ ngạc nhiên, trong lòng bỗng thấy ấm áp dễ chịu, liền nói: “Nàng ăn đi, ta không ăn.”

“Ăn chút đi, chàng không phải cũng chưa ăn sao?”

Trong lòng Bách Thủ tựa như rót mật, như vậy hẳn chàng không thể tranh với nương tử, hẳn kiên quyết đẩy bánh bao trở về nói: “Nàng ăn đi, ta không đói.”

Loan Loan thấy vậy thì rất cảm động, nam nhân này tuy nghèo khó, lại chất phác một chút nhưng hẳn đối xử với nàng quả thật rất tốt, nàng xé một mẩu nhỏ đưa đến bên miệng hắn: “Mùi vị không tệ, chàng nếm thử đi.”

Bách Thủ nhìn cái bánh bao bị Loan Loan cắn một mẩu không khỏi đỏ mặt, nhai miếng bánh bao mà Loan Loan đưa.

Đôi mắt của Loan Loan mở to, không chớp không nháy nhìn hắn hỏi: “Thế nào? Có phải rất ngon không?”

Bách Thủ lại càng thêm đỏ mặt, cúi đầu gật gật một cái.

Loan Loan lại xé một mẩu nhỏ đưa qua, Bách Thủ cuối đầu không dám nhìn nàng, đẩy tay nàng ra nói: “Tự nàng ăn đi, ta còn phải nấu cơm.”

Loan Loan nhìn được hắn đang quẩn bách, liền âm thầm nở nụ cười, vừa cầm bánh bao đi ra cửa ngõ, vừa cười híp mắt tiếp tục ăn bánh bao, thì ra trượng phu của nàng còn biết xấu hổ nữa.

Ăn xong Loan Loan vẫn cảm thấy chút tiếc nuối mùi vị này, đến đây đã một thời gian rồi nàng chưa từng được ăn thứ gì ngon thế này, không biết là do thủ nghệ Bách Thủ tệ hay là thời cổ đại người ta đều nấu như vậy, vì nàng thấy ngoại trừ muối ra hầu như không có thêm bất cứ một gia vị nào khác.

Liếm liếm đầu ngón tay, Loan Loan quyết định nhất thiết phải kiếm thật nhiều tiền để mỗi ngày đều có thể ăn bánh bao, giờ nàng chỉ quan tâm đến điều này, mỗi ngày cố phấn đấu vì bánh bao.

Ăn xong bánh bao, Bách Thủ còn bận rộn trong phòng bếp, Loan Loan quyết định làm món rế cô tranh cho Bách Thủ nếm thử, nàng múc chút nước từ trong chum ra, trước tiên gạt hết bùn trên rế cô tranh, sau đó bỏ chúng vào trong chậu rửa, một chậu rửa không sạch nàng lại múc thêm một chậu nữa.

Bách Thủ vừa nấu cơm vừa cảm thấy khó hiểu nhìn nương tử đang bận rộn bưng chậu, hẳn không nên được tò mò đi ra xem, lại thấy nương tử hắn lấy hết đám cỏ dại kia.

“Nương tử, mấy cái rế này quá thô, gà rừng sẽ không ăn đâu.”

“Ai nói ta muốn cho gà ăn.” Loan Loan đem một cọng rế cô tranh đã được rửa sạch đưa tới bên miệng hắn: “Nếm thử chút, mùi vị này cũng không tệ.”

Bách Thủ sợ hãi, ngồi xổm xuống, thả rế cô tranh vào chậu, nhìn nàng nói: “Nương tử, thứ này không ăn được, đồ ăn sẽ xong ngay, nàng nhẫn lại một chút nhé.”

Loan Loan thăm trộm mắt một cái, chân thành nói: “Thứ này thật sự có thể ăn.”

Có nói với hần nhiều hơn nữa hần cũng không tin, nàng đem rế củ tranh vớt từ trong chậu lên, đi vào phòng bếp, dùng dao cắt thành từng đoạn nhỏ, bỏ vào trong chén, rồi nhìn quanh gian bếp. Gia vị trong nhà thật quá ít, nàng tới nơi này chưa lâu, cũng chưa từng đi ra ngoài, Loan Loan không biết ở đây ngoại trừ muối, xì dầu ra người ta còn ăn cái gì.

Loan Loan rắc chút muối vào trong bát rồi đảo đều.

“Chờ muối ngấm vào là có thể ăn.” Lại nhỏ giọng nói thầm “Nếu như có thêm giấm, lại thêm chút hạt tiêu nhất định sẽ rất ngon.”

“Nương tử, nàng nói làm vậy là có thể ăn sao?” Bách Thủ khó tin hỏi.

Loan Loan gật đầu: “Không tin chàng có thể thử chút.” Nàng xúc một miếng để bên miệng Bách Thủ. Hần có chút do dự, từ trước đến giờ chưa có ai ăn thứ này, ăn vào vạn nhất bị đau bụng thì biết làm thế nào?

Loan Loan cho vào miệng nhai nhai, không có vị gì nhưng mà có đồ ăn tươi ngon đã rất tốt rồi, đợi đến lúc đi chợ sẽ xem có gia vị khác không để mua về, sau này không sợ làm ra đồ khó ăn như vậy nữa.

Bách Thủ nhìn nương tử vừa cười híp mắt vừa ăn, trong lòng vừa vội vừa hiểu kì, sớm biết vậy thì hần đã ăn rồi, vạn nhất nương tử bị đau bụng thì biết làm sao bây giờ, tốt xấu gì thì thân thể hần cũng khỏe mạnh hơn.

Loan Loan không biết Bách Thủ đang lo lắng cho mình, còn vui vẻ bung bát ra khỏi bếp.

Bách Thủ vừa nấu ăn vừa chú ý động tĩnh bên ngoài, nhưng không nghe âm thanh gì cả, hần lập tức chạy ra ngoài xem sao, thấy Loan Loan vẫn yên ổn ngồi đó, hần lại vào trong bếp tiếp tục bận rộn nấu ăn, nhưng hần từng nghe nói ăn uống lung tung đồ trên núi dễ bị trúng độc lắm.

Rất cục cựa nấu xong, Bách Thủ dọn thức ăn, xới cơm ra bát xong liền ra ngồi cạnh cửa theo thường lệ. Nhìn thấy vậy, Loan Loan liền ngoác hần:

“Chàng tới đây ăn, sao lại ngồi bên ngoài, chúng ta không phải người một nhà sao?”

Bách Thủ do dự đi đến bên cạnh bàn, cẩn thận nhìn Loan Loan hỏi: “Nương tử, nàng không tức giận sao?”

“Ta sao phải tức giận a?” – Loan Loan chọn một mẩu rế củ tranh khác cho vào miệng, hôm nay đổi khẩu vị nên ăn rất ngon, lại thêm một miếng cơm.

Thấy Loan Loan không giống như đang nói dối, Bách Thủ cảm bát để lên bàn, nhìn Loan Loan thể hiện sự chân thành: “Nương tử, nàng yên tâm, sau này ta sẽ cố gắng kiếm tiền, tuy nhà chúng ta ở xa thôn một chút nhưng ở trên núi rất thanh tịnh, chờ chúng ta có tiền, nàng liền mua vài vật dụng trở về. Ta tin tưởng cuộc sống của chúng ta sẽ ngày càng khá giả.”

Loan Loan nghe mà như lọt vào sương mù, qua lời Bách Thủ nói, nàng thấy hần đang ám chỉ về nhà mẹ đẻ nàng, nhưng sao phải chờ có tiền mới về, chẳng nhẽ mình ở nhà mẹ đẻ không được chào đón sao?

Nhưng mà hôm trước bà mai có nói nhà mẹ đẻ rất nhớ thương mình mà. Loan Loan tràn đầy nghi ngờ trong lòng nhưng vẫn cười nói: “Ta biết, sau này chờ có tiền rồi chúng ta sửa sang lại phòng ốc, chàng thấy có được không?”

“Tốt, tốt” – Bách Thủ lập tức gật đầu như gà mổ thóc.

Loan Loan càng ngày càng có cảm giác người đàn ông này đang cố lấy lòng mình.

“Vậy, ta, ta....” Bách Thủ lắp ba lắp bắp nhìn Loan Loan.

Loan Loan chỉ chỉ phía đối diện: “Đem cái băng ghế qua bên này a.”

Bách Thủ lập tức đem cái băng ghế qua, giống như hài tử được cho đường, vừa hưng phấn, vừa bất an ngồi vào chỗ đối diện với Loan Loan. Loan Loan cười cười với hần, gấp một đũa rế củ tranh cho vào bát hần: “Ta ăn cũng không xảy ra chuyện gì, chàng ăn chút đi.”

Bách Thủ nhếch môi cười ngây ngô với nàng rồi vùi đầu vào ăn cơm.

Vốn dĩ Bách Thủ sợ rế củ tranh không thể ăn nhưng kết quả sau khi ném xong khiến hần mừng rỡ không thôi, củ đại này sao có thể ngon như vậy?

Sau khi ăn hết một bát lớn rế củ tranh, nhìn lại đống rau mình xào vẫn còn hơn phân nửa, Bách Thủ ngượng ngừng gãi đầu.

“Ăn ngon không?” – Loan Loan cười hỏi hần.

Bách Thủ mạnh mẽ gật đầu, thì ra nương tử hần nấu ăn ngon như vậy. Trước kia nàng không thèm để ý đến hần, hiện không chỉ có thể cùng nàng ăn cơm mà còn được ăn đồ ăn nàng nấu, hần cảm thấy thật vui về a!

Hần nhất định phải đối xử thật tốt với nương tử, vừa nghĩ như thế liền đoạt lấy bát đũa trên tay Loan Loan: “Đề ta rửa cho, nàng đi nghỉ ngơi đi.”

Loan Loan đưa bát cho hấn, dù sao nàng cũng không thích rửa bát, vì vậy nàng đi lau bàn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Người đàn ông của gia đình

Chờ Bách Thủ thu dọn sạch sẽ, Loan Loan đang nhỏ cỏ trong sân thì thấy hấn mang theo cung tên cùng trường đao đi tới, Loan Loan ngạc nhiên nhìn hấn: “Chàng muốn đi đâu?”

“Ta muốn vào núi săn vài con vật để mai mang vào chợ bán, đổi lấy chút bạc.”

“Vậy khi nào chàng trở về?”

“Có thể rất khuya, sao vậy?”

“Ta muốn làm một hàng rào vây quanh sân.” Mặc dù hàng rào cũng không có tác dụng gì với động vật nhưng có nó thoạt nhìn rất có mùi vị gia đình, huống chi dưới chân núi này cũng không có động vật gì. Còn phải chuẩn bị chuồng gà nữa, những việc nặng nhọc như vậy nàng không thể làm xong được.

Bách Thủ thấy nương tử có việc muốn nhờ, liền không nói hai lời đem công cụ bỏ lại, lúc đi trở ra trong tay cầm một thanh đoản đao: “Vậy ta không ra ngoài nữa, nàng nói xem phải chuẩn bị thế nào?”

Loan Loan lấy làm lạ nhìn thanh đao trong tay hấn, thân đao sáng choang, nhìn là biết thường xuyên dùng, còn có, cung tên và trường đao vừa rồi nàng cũng không thấy hấn đã để chỗ nào, đi vào trong nhà nhìn kỹ, hóa ra được treo trên tường sau cánh cửa.

Sau đó Loan Loan đem ý tưởng của mình tóm gọn lại, nói cho Bách Thủ nghe.

Trước vậy một khoảnh đất trống trong sân, sau đó có thể xây một chuồng gà che gió che mưa bên cạnh nhà.

Biết suy nghĩ của Loan Loan, trong lòng Bách Thủ đã có chủ ý: “Ta đi chặt mấy cây trúc về, nàng chờ ta.”

Vừa nghe đến trúc nàng liền nghĩ không biết có phải chỗ mà trưa nay nàng đi không. Có lẽ nên quay lại một chút xem có rau dại gì không, nàng lập tức đuổi theo: “Ta cũng muốn đi cùng.”

Bách Thủ suy nghĩ một chút, dù sao cũng không quá xa, vậy là hai người một trước một sau cùng đi về phía bên kia núi.

Đi một quãng không xa thì đã đến, quả nhiên là chỗ mà sáng nay Loan Loan đào rãnh cỏ tranh.

Bách Thủ chặt trúc còn Loan Loan ở một bên kiếm rau dại.

Chặt được mười cây trúc lớn, Bách Thủ dùng một sợi dây buộc hết chúng lại với nhau, như vậy đem về nhà sẽ tiện hơn. Loan Loan tìm một vòng xung quanh mà không thấy rãnh cỏ tranh, không khỏi có chút thất vọng.

“Buổi sáng ta đào rãnh cỏ tranh ở đây, giờ không còn nữa rồi.” – Loan Loan có chút ảo não.

“Không sao, thức ăn lúc trưa không phải vẫn còn sao, tối chúng ta ăn nộm, nếu nàng muốn ăn thịt, ta lập tức lên núi bắt một con gà rừng về.” – Bách Thủ an ủi nàng.

“Biết là vậy nhưng ta không muốn ăn gà rừng” – Ít nhất hôm nay không.

Hai người về nhà, Bách Thủ cởi dây buộc trúc ra, Loan Loan đem ghé ra giữa sân ngồi nhìn Bách Thủ bắt đầu làm hàng rào.

Trước tiên Bách Thủ chặt trúc thành những đoạn nhỏ, sau đó chẻ đôi rồi lại chẻ nhỏ thành những sợi trúc mềm mại, tiếp đó đem những sợi trúc này bện lại với nhau, mỗi sợi cách nhau tầm một chiếc đũa. Trên dưới cũng đan những cành trúc con, mỗi đoạn dài 40cm, cũng không tính là quá cao.

Bách Thủ vừa đan vừa giải thích với nàng: “Hàng rào ta chỉ làm cao như vậy, sau này nếu như nàng muốn còn có thể trồng chút hoa cỏ ở bên cạnh, như vậy từ bên ngoài nhìn vào cũng có thể thấy, rất đẹp. Nếu như rào cao thì sẽ không thấy hơn nữa hàng rào này cũng không chắc lắm.”

Cặp mắt Loan Loan loé sáng như ánh sao nhìn Bách Thủ, nam nhân này kì thực rất thông minh, hơn nữa hấn còn suy nghĩ chu đáo như vậy.

Sau đó nàng đi quanh sân vài vòng rồi về những vị trí đặt hàng rào ra.

Bách Thủ làm tất cả bốn hàng rào, chờ tất cả đã làm xong, hắn bắt đầu lấy công cụ đào những chỗ mà Loan Loan vẽ, phía dưới cây trúc cũng đã vót nhọn, đào một cái rãnh nông, tiếp đó bỏ hàng rào vào rồi đắp đất lại như vậy sẽ rất chắc chắn. Mặc dù không hi vọng hàng rào này có thể cản thú vật nhưng nó cũng phải chịu được gió táp mưa sa.

Một lúc sau, Bách Thủ đã đào được một cái rãnh nông quanh sân, Loan Loan nhìn hắn mà có chút hâm mộ, nam nhân này thật khỏe a!

Lúc bỏ hàng rào xuống nàng còn đứng bên cạnh hỗ trợ. Thấy thế, Bách Thủ càng dốc sức làm việc, hắn nhất định tự mình làm một hàng rào khiến nương tử hắn hài lòng.

Sau khi hàng rào bao quanh sân hoàn thành, nhìn kỹ thấy nó rất vững chắc, Loan Loan vô cùng hài lòng. Tiếp đó Bách Thủ lại làm chuồng gà, nghĩ đến sau này còn sản thêm những con gà rừng sống trở về, hắn quyết định làm chuồng gà lớn một chút.

Lần này hắn dùng bốn cái cọc gỗ, vì dùng trúc rất dễ bị hỏng, không bền chắc như gỗ, trước dùng dao đào bốn cái hố sâu nửa thước, sau đó bỏ cọc gỗ vào, lấp đất lại. Trong nhà không có búa, Bách Thủ liền dùng những tảng đá lớn ở bên cạnh để đóng cọc, đóng đến trình độ nhất định, lại tiếp tục lấp đất, xác định cây cọc đã đóng kiên cố rồi, lại bắt đầu đóng cọc thứ hai, cứ vậy cho đến khi bốn cây cọc đã được đóng đúng vị trí.

Loan Loan đi tới thử lay mấy cọc gỗ, rất chắc chắn a, giống như ở hiện đại xây nhà làm móng vậy, nàng kinh hi nhìn Bách Thủ, trượng phu của mình không phải là người quá thông minh nhưng nếu đến hiện đại, hắn có thể làm kiến trúc sư ấy chứ!

Bị Loan Loan nhìn đến ngượng ngùng, mặt của Bách Thủ đỏ lên, cúi đầu tiếp tục bện trúc.

Đã biết trượng phu của mình đang xấu hổ, Loan Loan đi tới bên cạnh nhìn hắn cười dài: “Chàng ngoài biết làm những cái này và sản thú ra còn biết làm gì nữa?”

Bách Thủ đỏ mặt, cúi đầu vừa áp úng nói: “Ta còn có thể nấu cơm, làm việc nhà nông.” Vừa liếc nàng một cái: “Còn rất nhiều.”

Loan Loan thấy trêu chọc Bách Thủ rất thú vị, liền chống cằm nhìn hắn tìm tìm nói: “Còn rất nhiều? Là những gì a?”

Bị nương tử nhìn như vậy, toàn thân Bách Thủ đều không thoải mái, khuôn mặt đen của hắn đã biến thành màu đen có pha hồng, ánh mắt loạn chuyển liên tục, thẹn thùng nói: “Ta... ta nhất thời quên rồi.”

Ha ha, Loan Loan bật cười trong lòng, cư nhiên bị nàng dọa đến mức mình biết làm gì cũng quên mất rồi, còn bất kể hắn thẹn thùng cỡ nào, mặt hồng đến thế nào, ánh mắt buông thả nhiều đến đâu nhưng động tác trên tay hắn vẫn không ngừng lại.

Thật không tệ a, là người làm việc có thứ tự trước sau.

Đến lúc Bách Thủ làm hàng rào xong, hắn lại chặt cây trúc thành từng đoạn song song toàn bộ đan lại với nhau, sau đó đặt nó lên trên cọc gỗ như vậy là được nóc chuồng gà. Sau đó trải cỏ lên phía trên, ép xuống rồi trải thêm một tầng nữa, tiếp đó đem hàng rào quây quanh ba phía cọc gỗ rồi cột chắc lại, mặt còn lại thì để làm cửa, cứ như vậy chuồng gà đã được làm xong.

Loan Loan vui mừng trải một chút cỏ khô vào góc chuồng, sau đó tự tay dắt con gà rừng vào chuồng rồi đóng cửa lại. Gà rừng có nhà mới lại không bị trời chân nữa, nó tỏ ra hết sức cao hứng, nhảy loạn trong chuồng.

Bách Thủ cười ngây ngô đứng nhìn nương tử.

Đợi Loan Loan hoàn thành công việc, hắn cười ha ha nói: “Thật ra nàng không trải cỏ thì nó cũng không chết vì lạnh đâu.”

“Trời sẽ lạnh, hơn nữa, vạn nhất mưa xuống thì biết làm thế nào?” – Thật ra chính nàng cũng không biết có cần phải trải cỏ không nữa.

Khi mọi việc hoàn thành thì trời cũng tối, Bách Thủ cảm thấy ngày hôm nay trôi qua thật vui vẻ, hai người dùng thức ăn thừa buổi trưa để giải quyết bữa tối, Loan Loan chỉ ăn một bát cơm liền thôi.

Ăn uống xong nàng nhớ tới cặp phu thê đã cứu mình hôm rơi xuống sông, người ta cứu mình thì cũng nên đi cảm tạ một chút, nghĩ vậy nàng liền thương lượng với Bách Thủ: “Ngày đó Dương đại ca đã cứu chúng ta, không bằng ngày mai chàng đi săn một ít thú về, chúng ta đưa qua đó coi như cảm tạ ân cứu mạng của bọn họ.”

Bách Thủ trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Minh ta đi thôi, nàng ở nhà đi.”

“Như vậy sao được, cùng đi mới thể hiện được thành ý, và lại thân thể ta hiện cũng đã khỏe, không đi không phải sẽ khiến người ta hiểu nhầm sao?” Loan Loan nhìn Bách Thủ rồi chân thành nói.

Nghe Loan Loan giải thích Bách Thủ không biết làm gì khác ngoài việc đồng ý.

Đun nước nóng lên, Loan Loan rửa mặt xong rồi vào nhà nghỉ ngơi, đợi một lúc lâu cũng không thấy Bách Thủ đi vào, bên ngoài lại vang lên tiếng di chuyển bàn ghế.

Nàng làm thế nào cũng không ngủ được, đành đứng lên không khoác thêm áo ngoài, chỉ xỏ giày rồi rón rén đi ra cửa. Bách Thủ quả nhiên ngủ trên tấm ván gỗ, trên tấm ván gỗ không có vật gì cả, Bách Thủ không có chăn đắp, cũng không có gối nằm, thân hình cao lớn nằm co ro ở phía trên, như vậy

trong nhà không có cái chần thừa nào cả.

Loan Loan thấy trong lòng ngũ vị tạp trần.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nhân ngôn toái ngữ (Lời nói linh tinh không căn cứ)

Ngày hôm sau, khi phía chân trời xa xuất hiện những tia sáng của ngày mới, Loan Loan đã nghe tiếng động ở phòng chính, tiếng bản gỗ va chạm, sau đó là tiếng mở cửa, một lát sau lại nghe tiếng đóng cửa, rồi tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Chắc hẳn là Bách Thủ thức dậy đi sẵn rồi.

Loan Loan nằm trên giường một lát cũng không còn thấy buồn ngủ nữa liền dứt khoát sửa soạn lại giường rồi ra gian ngoài, nằng quan sát tấm ván gỗ một lúc, rồi suy nghĩ miên man, mình đã là vợ Bách Thủ, đây là sự thật không thể cải biến được. Loan Loan dùng hết sức mới đem được tấm ván gỗ xuống, sau đó bê hai cái ghế đặt cạnh bàn.

Tiết trời lạnh dần nhưng Loan Loan không muốn dùng nước nóng trong nồi do thấy nồi dính rất nhiều dầu mỡ, liền dùng nước lạnh rửa mặt, rửa xong rồi các ngón tay cũng chưa đến mức bị đông lạnh, sau đó Loan Loan bắt đầu cho gà ăn rồi nấu cơm.

Ăn sáng xong, nằng quét sân rồi sắp xếp lại đồ đạc trong nhà một lượt, như vậy thoạt nhìn sân nhà gọn gàng, sạch sẽ hơn rất nhiều. Suy nghĩ một lát Loan Loan liền khép cửa phòng chính, lại đem theo cây đào Bách Thủ dùng ngày hôm qua, đeo gùi trên lưng rồi đi quanh đó.

Nằng muốn quan sát xem xung quanh có hoa cỏ gì không để đem về trồng cạnh hàng rào quanh sân, như vậy vừa đẹp lại bảo vệ môi trường.

Đi quanh một vòng cũng không thấy hoa cỏ đại gì, ở đây ngoại trừ cây xanh thì chính là tre trúc. Sườn núi này cách chân núi không cao không thấp, các loại cỏ dại ven đường có lẽ xuất hiện ở dưới chân núi.

Nghĩ vậy, Loan Loan liền đeo gùi, xuôi theo con đường núi đi xuống, dưới chân núi là từng khoảnh ruộng hình vuông rất đẹp. Trên một đoạn sườn núi nằng thấy cây hoa đuôi chó, trước kia ở quê nhà nằng từng thấy cây hoa đuôi chó nhưng loại hoa này không thích hợp trồng trong sân nhà. Đi thêm vài mét nằng lại thấy một loại hoa cúc hồng, loại cúc này trước kia nằng đã từng thấy người ta trồng trong bồn cây ở công viên.

Ở trường học vào những lúc rảnh rỗi, nằng thích lên thư viện xem một ít tạp chí, trong đó có tạp chí trung y viết về những loại thực vật có thể làm thuốc. Sau lại phát hiện có rất nhiều hoa cỏ có thể thấy trong cuộc sống hàng ngày, cũng có thể làm thuốc trị bệnh. Vốn dĩ nằng còn muốn đi học trung y nhưng nằng đã học để trở thành y tá, nhà lại không cho thêm tiền để nằng học trung y, nên nằng chỉ có thể nghiên cứu một chút khi rảnh rỗi.

Vì vậy nằng có biết một chút về đám thảo dược thường dùng. Hoa cúc pha trà có thể thanh nhiệt giải độc, thanh can明目. Nhưng hoa cúc cũng chia thành nhiều loại.

Cúc vàng có thể tiêu sưng trừ độc, cúc hồng có thể bình can lương huyết, cúc trắng có thể thanh nhiệt sáng mắt, cúc tím có thể lợi phế thanh suyễn. Mỗi loại cúc dùng làm thuốc đều nhiều bông, đoá hoa tương đối nhỏ.

Loan Loan rất hưng phấn, lập tức bỏ gùi xuống, cẩn thận đào vài gốc cúc hồng lên, rễ cây còn mang theo chút bùn đất. Nằng hái một cái lá trên cây xuống bọc bùn lại, sau đó tìm mấy cây cỏ quán quanh lá, như vậy chỉ cần lá cây không bị rách thì bùn đất cũng không bị rơi ra.

Nơi này đất đai phì nhiêu, đã có cúc hồng không chừng ở đây còn có các loại thảo dược khác, cho nên nằng để gùi ở bên đường, tìm kiếm trên sườn dốc, quả nhiên phát hiện một ít hoa cúc dại. Cúc dại cùng hoa cúc na ná như nhau. Tuy bề ngoài khác nhau nhưng đều có thể sơ phong thanh nhiệt, bình can明目, trước đun lên rồi lấy ra giã nát, có thể thoa ngoài da.

Có thể xem xét trông loại cúc dại này trong sân. Sau khi phơi khô sẽ pha nước uống, đúng là đồ uống thanh mát, một công đôi việc.

Loan Loan đem toàn bộ cúc dại xung quanh đào lên, rồi làm giống như trước, dùng lá cây bao lấy rễ và bùn đất, buộc lại cẩn thận rồi bỏ vào trong gùi. Những loại hoa cỏ dại này có khả năng sinh trưởng rất mạnh, không biết cứ vậy đem về trồng có sống được không.

Thuận tiện đào mười mấy gốc xa luân thái (Việt Nam là cây mã đề) xung quanh lên.

Xa luân thái hay còn gọi là tiền xa, ở nông thôn thường gọi là xa tiền tử. Nó ngoại trừ có thể loại trừ đờm, giảm ho, bình suyễn còn có thể phơi khô sắc cùng hoa cúc để uống.

Mấy loại hoa này không chỉ để ngắm mà còn có thể làm thuốc. Dù sao ở đây cũng không thể tìm ra người chân chính biết thưởng hoa.

Loan Loan đang đào xa luân thái trên sườn núi liền nghe thấy tiếng nói chuyện càng lúc càng gần. Trong đó có một giọng nói hơi quen.

“Đại tẩu tử, nghe nói Vương Phúc Quý cùng Vương quả phụ .... Phải không?”

“Muội nghe ai nói?”

“Rất nhiều người trong thôn đều nói như vậy.”

“Người ta một người không có vợ, một người không có chồng, ... thì sao, bản thân ta hi vọng họ có thể ...”

“Ha ha đến lúc đó bà mai như đại tẩu tử người lại bận rộn một phen... Ồ, đây là gùi của người nào?”

Hai người đứng trên sườn núi nhìn một vòng cũng chẳng thấy ai, mẹ của Lan Hoa liền kêu lên: “Gùi này là của ai?”

Loan Loan biết nhất định phải lộ mặt rồi, nàng đứng lên bước ra ngoài hai bước nhìn hai người trên sườn núi.

Hai người nhìn thấy là Loan Loan, đầu tiên là sững sờ, sau đó liền tập tức lùi về phía sau một bước.

Trong đó một người chính là bà mai lần trước nói chuyện với Loan Loan ở chân núi, bà mới Vương giật nhẹ khóe miệng, nhìn Loan Loan nói: “Thì ra là nhị muội từ a, đang làm gì thế?”

Loan Loan cầm cái cây trên tay giờ lên: “Đào cây.”

Hai người sững sờ, cổ quái nhìn đồ trên tay nàng. Loan Loan không muốn để ý đến vẻ mặt cổ quái của hai người, nhặt xa luân thái trên mặt đất lên, cầm đao đi đến chỗ đặt gùi. Lúc đi qua hai người kia, cả hai nhảy sang một bên như giẫm phải cút chó, mẹ của Lan Hoa còn dùng tay không ngừng phẩy phẩy trước mặt, sau đó chạy nhanh xuống dưới chân núi như tránh ôn dịch.

Đi được một quãng liền nghe tiếng của mẹ Lan Hoa: “Nàng sao lại đi ra ngoài làm việc? Nghe nói lần trước nàng nhảy sông tự vẫn mà?”

Tay cầm đao của Loan Loan dừng lại.

“Nhỏ giọng một chút. Hình như được vợ chồng Dương huynh đệ đi ngang qua cứu.”

“Thật xui.”

Âm thanh càng lúc càng xa.

Loan Loan bực mình, ném thanh đao vào trong gùi, những người này nói chuyện sao không có khẩu đức vậy, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy nghi ngờ.

Đeo gùi lên, nàng dọc theo con đường vừa đi vừa đào cây, về đến nhà thì gùi đã đầy, chùng này cũng khiến nàng mệt muốn chết. Trên mấy cây hoa đó còn có bùn đất nữa.

Thả gùi vào trong sân, Loan Loan vào bếp múc một bát nước lớn uống vào mới thấy khá hơn chút. Từ lúc mình ra ngoài, giờ xem chừng cũng đã giữa trưa, nàng đã có chút đói bụng, nên đem ít cải xanh tới qua Bách Thủ để lại chưa xào hết ra rửa sạch, lá có phần rụng nhưng vẫn có thể làm chút đồ ăn chay, thêm vào đó là chút cháo sáng nay còn thừa nàng đã hâm lại xem như giải quyết bữa trưa.

Cơm nước xong, nàng mới cẩn thận lấy toàn bộ đám hoa cỏ trong gùi ra, vì không đào bao nhiêu nên chỉ có thể trồng trước một ít. Phân loại chúng theo giống cây xong, Loan Loan bắt đầu trồng những cây hoa đó rồi tưới nước.

Hàng rào chỉ mới trồng được một phần ba, quá ít. Cho dù vậy, sân nhà bây giờ cũng đẹp hơn rất nhiều, lát nữa Bách Thủ về khẳng định sẽ rất vui mừng. Nàng muốn đem cái nhà này biến thành một ngôi nhà đẹp đẽ, dùng đôi bàn tay mình dựng lên một gia đình thuộc về riêng mình, đây là chuyện hết sức hạnh phúc.

Đem bùn đất bị vương trên sân quét sạch sẽ cũng tốn không ít thời gian, Loan Loan thấy hơi mệt, xem ra cái thân thể này vẫn chưa hồi phục được như trước. Suy nghĩ một chút, nàng liền khép cửa lại, vào trong phòng nằm xuống, không bao lâu thì ngủ thiếp đi.

Hôm nay Bách Thủ thu hoạch không tệ, ngoài việc săn được hai con thỏ, hai con gà rừng, hắn còn bắt được hai con chim lớn. Không vào trong núi có thể bắt được những con mồi này đã rất tốt rồi, vào sâu trong núi thì có thể săn được một ít động vật lớn.

Cả ngày không ở nhà, Bách Thủ thấy lo lắng cho Loan Loan, cảm giác con mồi bao nhiêu đó cũng đủ nên hắn vội vã chạy về. Về đến nhà, liền nhìn thấy một hàng hoa xinh đẹp cạnh hàng rào, biết là nương tử đi đào chút hoa cỏ đại này về, Bách Thủ vừa vui mừng lại có chút đau lòng. Mở cửa đi vào nhà thì thấy Loan Loan đang ngủ say trên giường.

Hắn nhếch miệng cười ngây ngô, chắc là nương tử mệt muốn chết rồi, nên rón rén nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tặng đồ

Định bụng bắt một con gà rừng một con thỏ cho nhà Dương đại ca, buổi tối sẽ thịt hai con chim, còn con gà rừng và con thỏ còn lại để mai đem đến chợ đổi lấy chút bạc.

Nghĩ là làm, Bách Thủ lập tức đến phòng bếp đun nước, theo phương pháp nướng từ nói lần trước cho chim vào chậu dội nước nóng lên, sau đó bắt đầu nhổ lông. Nhổ lông xong đại điều đã biến thành chim nhò. Hắn dùng dao làm sạch nội tạng.

Sau đó lại lên vườn rau phía sau nhà hái chút rau xanh về, mảnh vườn rau này có thể coi là mảnh đất canh tác duy nhất của Bách Thủ, Loan Loan đi quanh nhà nhiều lần nhưng chưa bao giờ đi lên phía trên sườn núi cho nên vẫn chưa phát hiện ra phía bên kia còn có một vườn rau xanh, có điều sau này nàng cũng sẽ biết thôi.

Đến lúc Loan Loan tỉnh dậy thì trong nhà đã tối đen, nhìn ra ngoài song cửa sổ cũng thấy mờ mờ, nàng thầm kêu hồngбет đi lên phòng trên liền thấy mấy con mèo ở trước cửa.

Nàng khẽ cười, thì ra Bách Thủ đã trở lại.

Trong bếp, Bách thủ đang xào rau, thấy Loan Loan đi vào liền nhếch miệng cười: “Nướng từ, dậy rồi à.”

“Chàng trở về khi nào, sao không gọi ta?” – Liếc vào trong nồi một cái.

“Hôm nay nàng làm việc nhiều như vậy, ta thấy nàng có vẻ mệt nên để nàng nghỉ thêm một lát.”

Loan Loan đỏ mặt, kể từ khi tới đây, nàng cơ hồ cái gì cũng không phải làm, ngay cả bát ăn cơm hằng ngày cũng là Bách thủ rửa, hiện tại chỉ làm việc một chút Bách Thủ cũng sợ khiến nàng mệt, đi nơi nào tìm được trượng phu tốt như vậy a!!!

“Hôm nay thế nào?”

Thu hồi ánh mắt nhìn cái nồi, Loan Loan thấy bên cạnh bếp lò là một bát thịt đã nấu xong, từng miếng, từng miếng, nàng tỉnh tề nhìn thì thấy có hai cái đầu chim nữa, nàng cả kinh kêu lên: “A, đây là chim chàng bắt được?”

“Ừ.”

Đáng tiếc, nếu nêm thêm chút ớt, tương vào xào thì sẽ có món ăn thơm ngon a.

Nhìn bộ đáng tiếc nuôi của nàng, Bách Thủ không nhịn được hỏi: “Sao thế, nàng không thích ăn?”

“A, không phải. Trừ chim ra chàng còn săn được cái gì?”

“Hai con thỏ và hai con gà rừng, để lần sau ta vào sâu trong núi giúp nàng săn mấy con thú khác về ăn.”

“Núi này bên trong có rất nhiều động vật sao?” – Loan Loan hỏi.

“Ngọn núi chúng ta sống không có con vật gì, mấy con mỗi ngày hôm nay là ta săn trên ngọn núi khác, nếu như muốn săn những con mèo lớn thì phải vượt qua mấy ngọn núi nữa, đi sâu vào trong núi.” – Lần đầu tiên nướng từ hỏi những thứ này nên Bách Thủ rất kiên nhẫn giải thích.

Loan Loan gật đầu, vào sâu trong núi động vật cũng to hơn, nguy hiểm hơn, nàng liền dặn dò hắn: “Đừng đi vào quá sâu, sẽ nguy hiểm.”

Được nướng từ quan tâm, trong lòng Bách Thủ lâng lâng hưng phấn.

“Vậy chàng đã đem sang cho Dương đại ca chưa?”

“Chưa, hôm qua không phải nàng muốn ta chờ nàng sao?”

“Vậy chờ xào rau xong chúng ta liền đem đồ đưa qua, lát nữa là đến lúc người ta làm cơm tối rồi.”

Bách Thủ vội đáp ứng, nhanh chóng cho đồ ăn vào bát, hai người đem một con gà rừng và một con thỏ xuống núi, hướng thôn xóm đi tới, sắc trời đã dần tối, những người đi làm cũng đã về đến nhà, trên con đường ở trong thôn chỉ còn mấy hài tử đang chơi đùa.

Loan Loan vừa đi vừa đánh giá xung quanh, thôn này dựa núi nên không giống những gì nàng thấy trên tivi trước kia, đường xá thuận tiện, thảnh thơi còn có cái gì mà thương nhân hay người bên ngoài ghé qua a. Nhìn địa hình nơi này căn bản xem như là vùng núi.

Đất đai đều trồng bắp cải, củ cải. Thôn này cũng không lớn, có chừng mấy chục hộ gia đình, thôn gần nhất cách đây cũng không xa. Thôn Vĩ dưới chân

núi có một con sông, bình thường mọi người hay tụ tập ở đó giặt quần áo.

Hoàn cảnh thiên nhiên nguyên thủy, tinh khiết, có thể xây nhà ở đây thật rất tốt. Trong nhà không có tiền vốn, cũng không có cách nào làm ăn chỉ dựa vào việc săn thú mỗi ngày của Bách Thủ thì không đổi được bao nhiêu bạc, bọn họ phải nghĩ cách kiếm sống khác, không biết tại sao Bách Thủ lại phải ở trên núi, nhưng nếu như hắn không muốn, vợ chồng nàng tu sửa lại căn nhà ở trên núi cũng được.

Nhà nàng chỉ sợ là nhà nghèo nhất thôn, đợi có tiền, nàng phải sửa sang trong nhà lại thật đẹp. Loan Loan cứ tự lập kế hoạch như vậy

Bách Thủ xách theo con mèo đi ngay phía sau, không nói câu nào.

Đi vào thôn, Loan Loan dừng lại hỏi: “Là nhà ai?”

Bách Thủ cau mày nói: “Còn phải đi tiếp lên phía trước.”

Hai người tiếp tục đi, càng đi lông mày Bách Thủ càng nhăn chặt lại, quẹo qua đoạn đường cong có mấy đứa bé đang chơi trên đường chính, mấy hài tử tò mò nhìn Loan Loan nhưng khi thấy Bách Thủ ở phía sau, bọn chúng đột nhiên giải tán ngay lập tức.

Lúc này Bách Thủ gọi Loan Loan lại, đưa gà và thỏ trong tay cho Loan Loan: “Phía trước, nhà thứ tư, nàng đi đi, ta ở đây chờ nàng.”

“Hả?” – Loan Loan liếc hắn một cái rồi nhận lấy đồ.

Đi qua nhà một hộ nông dân, đứa trẻ trong đó tò mò nhìn theo Loan Loan qua khe cửa, đến nhà thứ tư, cửa viện khép kín, tường bao được xây bằng đá, nàng khẽ gõ cửa, bên trong truyền ra giọng nói của một người phụ nữ.

Một người phụ nữ đi ra mở cửa, ngang hông còn quấn một tấm vải, nhìn có vẻ như đang nấu cơm, Loan Loan mơ hồ nhớ lại, đúng là mẹ Nguyên Bảo, nên cười kêu một tiếng: “Tàu tử, xin chào.”

Thấy Loan Loan, mẹ Nguyên Bảo cực kì kinh ngạc, sau đó phục hồi lại tinh thần, nét mặt vẫn còn chút mất tự nhiên.

“Đây là Bách Thủ hôm nay săn trên núi, muội mang đến cảm ơn Dương đại ca và đại tẩu đã cứu giúp bọn muội bên bờ sông, hi vọng hai người không ghét bỏ.” Loan Loan cười đem đồ đưa tới.

Mẹ Nguyên Bảo không đưa tay tiếp lấy, bàn tay vô thức rút lại phía sau, trên mặt có chút lúng túng. Lúc này cha Nguyên Bảo từ trong nhà đi ra: “Mẹ bọn nhỏ, là ai vậy?”

Mẹ Nguyên Bảo nghiêng người sang bên cạnh, cha Nguyên Bảo thấy là Loan Loan cũng bị ngỡ ngàng.

“Dương đại ca, xin chào, đây là con mèo Bách Thủ săn được trên núi, cảm ơn hai người lần trước ở bờ sông đã cứu vợ chồng muội” Loan Loan cười nói rồi đặt gà, thỏ ở trước cửa.

Nàng nhìn ra toàn bộ người trong thôn này đều không muốn có bất kì tiếp xúc nào với vợ chồng hai người.

Đáng tiếc nàng không có kí ức của thân thể này, nếu người khác không muốn nhìn hai vợ chồng mình thì cần gì phải làm họ khó chịu, tặng đồ là tâm ý của vợ chồng nàng, nhận hay không đó là việc của người khác.

Mãi đến khi bóng lưng của Loan Loan dần biến mất ở ngã rẽ, mẹ Nguyên Bảo mới thu hồi ánh mắt, ánh mắt phức tạp nhìn đồ trên mặt đất có chút khó xử, nàng xoay người nhìn về phía cha Nguyên Bảo trong sân, chỉ vào hai con mèo nói: “Cha bọn nhỏ, cái này phải làm sao?”

Cha Nguyên Bảo liếc mắt nhìn hai con mèo ở cửa, trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Đem vào đi.”

“Nhưng là ăn những thứ này vào chúng ta không bị xui xẻo theo chứ?” Mẹ Nguyên Bảo do dự nói.

Lén thở dài, cha Nguyên Bảo bỏ tay xuống, đi ra phía cửa nhặt hai con mèo lên nói: “Chúng ta không có quan hệ máu mủ gì với hắn, lại không sống cùng chỗ, chỉ đưa tặng vài thứ đồ thì sợ cái gì?”

“Nhưng người trong thôn cho đến bây giờ...”

Mẹ Nguyên Bảo còn chưa nói xong đã bị cha Nguyên Bảo cắt đứt: “Những lời phụ nhân nói ra nói vào vậy mà nàng cũng tin sao?”

Mẹ Nguyên Bảo còn chút do dự: “Dù sao bao năm nay hắn đều không có tiếp xúc gì với người trong thôn.”

“Ta thấy, mấy người các nàng cả ngày chỉ toàn nói lung tung.”

Lúc này bà nội Nguyên Bảo đem cây đậu từ trong nhà đi ra, bà đem cái ghế đầu để dưới mái hiên ngồi xuống, bắt đầu chọn cây đậu: “Mệnh của một người có được hay không cùng mệnh cung của hắn có quan hệ, trong mệnh có thì có, trong mệnh không thì cũng không thể cưỡng cầu. Chúng ta đời này chính là mệnh lão bá tánh bình thường. Tại sao có người sinh ra là được hưởng cảm y ngọc thực, không phải người có tiền thì cũng là quan lại quyền quý, đó là mệnh của người ta... Cha mẹ Bách Thủ ra đi sớm, đó cũng là mệnh. Ta nói, ông trời quản mệnh của mọi người, định ra ngày sinh tháng đẻ chứ, ông ấy cũng đâu quản được người ăn cái gì.”

Chương 9: Tức giận

Trên mặt mẹ Nguyễn Bảo hiện lên vẻ lúng túng. Đi tới bên cạnh bà nội Nguyễn Bảo ngoan ngoãn ngồi xuống giúp bà nhặt trái đậu.

Cha Nguyễn Bảo để con mời sang một bên, cười nói với bà nội Nguyễn Bảo: “Nương, Thanh Diệp chỉ nói một chút thôi. Nàng nghĩ như vậy cũng là chuyện bình thường. Bách Thủ nhiều năm qua vẫn đọc lai độc vãng, thành thân xong cũng không có biến đổi nhiều, lần này lại đến tặng đồ thì ai cũng có chút bất ngờ.”

“Đứa nhỏ này cũng là mệnh khổ” – Không để ý đến sự giúp đỡ của mẹ Nguyễn Bảo, cũng không nghe cha Nguyễn Bảo giải thích, bà nội Nguyễn Bảo thờ dài nói: “Ta nói, trong thôn không ai có thể so sánh với đứa nhỏ này, còn nhỏ mà đã tự mình nuôi sống bản thân, nhớ khi nó còn nhỏ, đó là một đứa bé biết nghe lời a...”

Vừa nói, vừa cảm thán: “... Có lòng nhiệt tình, lại tốt bụng, gặp người nào cũng chào hỏi ngọt ngào như mật. Đại tẩu khi còn sống, ngày ngày tới giúp đỡ làm việc...” Bà nội Nguyễn Bảo và bà nội Bách Thủ năm đó quan hệ rất tốt. “... cũng là những người nhiều chuyện kia cứng rắn ép đứa bé như vậy thành như bây giờ.”

Cha mẹ Nguyễn Bảo đều trầm mặc không nói.

“Theo ta thấy a, đại nạn không chết tất có hậu phúc. Hơn nữa vợ nó còn cứu nó, nói không chừng nàng là phúc tinh của nó” Bà nội Nguyễn Bảo đột nhiên cười nói.

Nghe vậy, cha mẹ Nguyễn Bảo đều lâm vào trầm tư.

Loan Loan trở về cũng không nói những gì mình thấy cho Bách Thủ nghe, nàng đi qua chỗ uốn khúc mới thấy Bách Thủ đang đứng ở đầu thôn, mấy đứa trẻ chơi đùa trên đường khi này cũng đã trở về nhà, đi qua một ngôi nhà nàng thấy đứa bé trong đó thò đầu ra, lè lưỡi làm mặt quỷ với mình, người lớn trong nhà một tay kéo nó vào, một tay đóng cửa lại cái rầm.

Những người này không chỉ không muốn giao lưu với vợ chồng nàng, thậm chí còn rất sợ cùng hai người tiếp xúc. Nàng mơ hồ nhận thấy những người này sợ Bách Thủ. Mang theo bụng đầy nghi ngờ, Loan Loan rời khỏi thôn, đến đầu thôn, nàng nhìn Bách Thủ mà kinh ngạc. Cả người hắn đều vô cùng bẩn thỉu, trên người đầy bùn đất, bụi bặm, trên đầu còn có một cọng rau xanh. Nàng vừa mới đi một vòng về sao hắn lại thành ra như vậy?

“Đã xảy ra chuyện gì?” – Loan Loan nhìn hắn hỏi.

Bách Thủ cúi đầu, vỗ vỗ người: “Không có chuyện gì, khi này không cẩn thận bị ngã.”

“Ai ném vậy?” – Người lớn như vậy sao có thể ngã, gạt ai chứ?

Bách Thủ rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Không có chuyện gì, chúng ta về thôi.”

Loan Loan đuổi theo hắn, vừa đi vừa hỏi: “Có phải vừa nãy mấy đứa bé kia ném lên người chàng không?”

“Tiểu hài tử không hiểu chuyện thôi, không sao.” – Bách Thủ thản nhiên nói.

Loan Loan có chút tức giận: “Sao bọn họ có thể như vậy.” Cùng là người trong thôn, sao những người này có thể như vậy chứ? Cho dù có chán ghét, ruộng bỏ thì cũng không thể làm thế, như vậy chẳng phải quá đã thương lòng tự trọng của người khác sao?

Thấy Loan Loan tức giận, Bách Thủ liền ngăn ra nhưng trong lòng lại có chút ảm áp, cười nói: “Đều là tiểu hài tử, chúng ta về thôi.”

Dọc theo đường đi Loan Loan đều rầu rĩ không vui, xem ra những chuyện như vậy Bách Thủ đã tập mãi thành thói quen, bất kể trước kia như thế nào, hiện tại nàng đã tới nơi này, Bách Thủ lại là trưởng phu của nàng, sao nàng có thể để nam nhân của mình bị người khác vũ nhục như vậy. Hơn nữa trưởng phu của nàng sao lại không nói tiếng nào?

Nam nhân không có địa vị trong xã hội, thì nữ nhân cũng bị xem thường.

Về đến nhà, Loan Loan ngồi một mình trên giường ở trong phòng sinh hờn dỗi.

Bách Thủ vào bếp đem thức ăn trong nồi bung lên nhà chính dọn ra, sau đó xới cơm đem vào trong phòng, cười ha ha với Loan Loan nói: “Nương tử à, ăn cơm nhé.”

Loan Loan vênh mặt lên: “Không ăn.”

Bách Thủ cười ha ha hai tiếng bỏ hai chân nàng xuống đất rồi đi giày giúp nàng: “Hôm nay thịt chim rất ngon, chúng ta không nhân lúc nóng ăn ngay, một lát nữa nguội sẽ không ngon.”

Trông hán không có vẻ dè ý, cũng không tức giận, lại liên tiếp dụ dỗ mình, nên buồn bực trong lòng Loan Loan cũng vui đi không ít. Giờ phải đem mọi chuyện làm rõ ràng mới được.

Hai người ăn cơm xong, Bách Thủ nhanh chóng thu dọn bát đĩa, Loan Loan đi theo vào phòng bếp, tìm được một nắm củ khô ở bên ngoài, chờ hán rửa bát xong thì đưa cho hán: “Dùng cái này rửa nồi rồi nấu chút nước nóng.”

Củ khô có thể làm sạch dầu mỡ, đun một nồi nước nóng là vì đã lâu Loan Loan chưa có tắm rửa. Bách Thủ từ dưới gầm giường lôi ra một cái bồn tắm, đổ đầy nước vào rồi mang vào phòng, Bách Thủ đưa cho nàng một loại lá cây, khi đập giập có thể tạo ra bọt cũng không khác biệt lắm với bột giặt, sửa tắm ở hiện đại, Loan Loan bắt đầu gội đầu, tắm rửa. Nàng gội đầu xong, liền ngửi một chút, thì thấy không có mùi hương gì, sau đó dùng nước nóng lau cơ thể.

Tắm rửa xong, trước tiên Loan Loan bảo Bách Thủ đổ nước vào chậu, chậu quá lớn, chứa quá nhiều nước dùng không hết rất lãng phí, chứa quá ít lại không đủ dùng, thật phiền phức, nàng quyết định nhất định phải mua một cái chậu khác.

Sau khi mang nước vào trong nhà, Loan Loan ngoắc Bách Thủ lại: “Ta gội đầu giúp chàng.”

Bách Thủ sững sốt, sau đó cúi đầu đỏ mặt nói: “Ta... ta tự gội.”

“Ngồi xuống” – Loan Loan nói.

Thời đại này, nam nhân đều nuôi tóc nhưng tóc cũng không dài, thân hình Bách Thủ cao lớn, ngũ quan đoan chính, dáng đi mạnh mẽ, trầm ổn có lực. Chẳng qua là da hơi đen, tóc hơi khô một chút, điều này khiến cho người ta từ cái nhìn đầu tiên đã không có ấn tượng sạch sẽ. Đoán chừng là bình thường gội đầu cũng chỉ qua loa cho xong. Nếu có thể chăm sóc tóc tốt hơn, buộc tóc lên, lại đổi một thân y phục tốt một chút nhất định có thể so với những công tử cao quý trong thành đấy.

Mặt Bách Thủ như bị thiêu đốt, để nương từ gội đầu khiến hán rất thẹn thùng a, tuy nhiên cũng rất hạnh phúc, nghĩ vậy hán liền ngồi yên đó. Trước tiên Loan Loan dội ướt tóc của hán, đem một mảnh lá cây chà sát cho ra bọt, mặc dù không có hương thơm gì nhưng có còn hơn không. Sau đó bắt đầu gội đầu cho Bách Thủ.

Lá cây này không tốt bằng xà bông.

Dùng nước sạch dội bọt đi, rồi lại vò một mảnh lá nữa gội lần thứ hai, phía ngoài trời quá tối, không thấy rõ lắm, nàng xem chừng đã dùng nước gội sạch sẽ, liền bắt đầu ấn hai bên huyệt thái dương của Bách Thủ.

Ngón tay mềm mại, linh hoạt vô cùng, lực đạo vừa đủ tựa như có ma lực truyền lực lượng vào hai bên đại não của hán, đại não mệt mỏi nhất thời buông lỏng. Bách Thủ thoải mái đến nỗi thiếu chút nữa nhắm mắt lại.

Ấn một lát Loan Loan lại dùng nước sạch lần nữa dội xuống. Sau đó lấy ra một tấm vải sớm đã chuẩn bị lau đầu cho hán.

“Vào trong nhà.”

Bách Thủ theo Loan Loan vào nhà trên, tấm vải trên tay bị lau đến ướt hết, Loan Loan xoay người vào trong phòng, lục lọi trong tủ treo quần áo, Bách Thủ đỏ mặt nhìn Loan Loan đang bận rộn trong phòng.

Chỉ chốc lát sau trên tay nàng đã có một tấm vải khác, nàng cảm thấy hán quá cao, Loan Loan liền bảo hán ngồi xuống ghế, sau đó đứng trước mặt hán bắt đầu lau tóc cho hán.

Bách Thủ cúi đầu để nương từ tùy ý lau.

“Xong rồi, nếu không chàng cũng đi lấy nước tắm rửa đi, nói không chừng một lát nữa tóc cũng khô rồi.” – Loan Loan nhìn Bách Thủ nói.

Bách Thủ nhìn Loan Loan cười ngây ngô, khoảng cách giữa hai người thật gần, có thể ngửi được hương thơm thoang thoang trên người nàng, khiến hán cũng muốn tắm rửa sạch sẽ.

Bách Thủ đem bồn tắm vào bếp rồi lấy một chậu nước đến, trong nhà không có chỗ dùng để tắm rửa, Loan Loan ngồi ở nhà trên, chờ Bách Thủ tắm xong, đem nước đổ đi rồi mới vào, sau khi Bách Thủ thu dọn xong mọi thứ ở bên ngoài liền vào trong phòng. Loan Loan nghe được tiếng đóng cửa, tiếp theo là âm thanh đặt ghế xuống.

“Bách Thủ.” – Loan Loan nằm trên giường kêu một tiếng.

Bách Thủ liền bước vào trong phòng, Loan Loan thả tóc dựa vào đầu giường, đôi mắt đen nháy lóe sáng.

Từ trước đến giờ hán chưa hề phát hiện ra ánh mắt nương từ lại đẹp như vậy, lấp lánh giống như sao trên trời, hán chưa từng vào trong phòng vào buổi

tối, lúc này mặt hấn không tự chủ được bắt đầu nóng lên.

Loan Loan vỗ vỗ lên giường ý bảo hấn ngồi xuống, Bách Thủ cúi đầu bắt an nhìn nàng, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Quá khứ của Bách Thủ

“Bách Thủ.....”

“Ừ.”

“.....Sao chàng lại cúi đầu, ta đang nói chuyện với chàng này” – Nam nhân này hay xấu hổ quá đi.

Bách Thủ ngẩng đầu nhìn Loan Loan thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, lập tức ngồi thẳng người lên.

“Bách Thủ, ta hỏi chàng một chuyện.”

“Được.” – Bách Thủ nói.

“Ta không phải là có bệnh gì chứ?” – Loan Loan chăm chú nhìn hấn.

Bách Thủ sững sốt không hiểu sao nương tử lại hỏi vậy, nên thành thật trả lời: “Bệnh của nàng không phải đã khỏi rồi sao?”

“Vậy sao mỗi tối chàng đều ngủ ở phía ngoài? Cũng không ăn cơm cùng bản với ta. “

Bách Thủ sững sờ nhìn Loan Loan, ánh mắt có chút kì quái, rồi cúi đầu không nói.

Loan Loan thở dài, hỏi vậy cũng không được cái gì, nàng suy nghĩ một chút rồi uể oải nói: “Bách Thủ, nói thật cho chàng biết, hôm đó ta bị rơi xuống sông, có thể đầu va chạm vào cái gì đó khiến đầu óc mơ mơ hồ hồ, có đôi khi không nhớ được một số chuyện.”

Bách Thủ ngẩn ra, nhìn nàng nghi hoặc.

“Chúng ta thành thân đã bao lâu?” – Loan Loan nhìn hấn thật tình hỏi.

“Năm”. – Bách Thủ mở miệng nói, trong lòng có chút hiểu sự biến hóa của nương tử mấy ngày qua. Chẳng biết tại sao trong lòng hấn thấy có chút may mắn, cũng có chút lo lắng.

Nương tử đối xử tốt với hấn, nói chuyện với hấn, cười với hấn vì nàng không nhớ được chuyện trước kia, cũng là không nhớ quá khứ của hấn.

Hiểu rõ mọi chuyện xong, trong nháy mắt Bách Thủ cảm thấy cao hứng, nói như vậy nương tử và hấn có thể mãi vui vẻ ở cùng một chỗ, nàng sẽ không bỏ hấn mà đi nữa, nhưng cần thận suy nghĩ một chút, sắc mặt hấn càng ngày càng khó coi. Nói như vậy, chỉ cần nương tử nhớ lại chuyện trước kia nàng sẽ rời khỏi hấn, không muốn thân cận với hấn nữa.

Sắc mặt Bách Thủ thay đổi liên tục, Loan Loan không biết rốt cuộc hấn nghĩ cái gì, một hồi vui vẻ, một hồi lại buồn phiền liên tục kêu một tiếng: “Bách Thủ.”

Bách Thủ phục hồi lại tinh thần, ngơ ngác nhìn Loan Loan, hấn phải nói cho nương tử biết sao?

Nói ra có lẽ chỉ trong khoảnh khắc hấn sẽ lại cô độc như trước kia, nhưng nếu lừa gạt nàng, vạn nhất có ngày nàng nhớ ra, khẳng định nàng sẽ chán ghét hấn.

Trong lòng Bách Thủ hết sức rối rắm, nhưng cuối cùng hấn vẫn là một người trung thực, nên đã nói toàn bộ sự thật cho Loan Loan biết.

Cha mẹ của Bách Thủ tất nhiên là nông dân, mọi người trong nhà đều quan hệ rất tốt với người trong thôn, cha mẹ thành thân được hai năm thì mang thai hấn, nhưng thật bất hạnh, sau khi sinh hấn mẫu thân hấn đã bị rong huyết mà qua đời.

Theo lời bà đỡ thì thai vị rất ổn, đầu của đứa bé cũng không tính là lớn, người mẹ trước khi lập gia đình thân thể cũng rất tốt, lại thường xuyên vận động, theo lý thuyết hấn là rất dễ sinh, nhưng phải mất năm ngày năm đêm mẫu thân của Bách Thủ mới vất vả sinh được hấn ra, nàng cũng vì vậy mà ra đi.

Từ đó về sau, cả nhà vẫn đắm chìm trong bóng ma đó, lúc Bách Thủ hai tuổi, cha hấn đang làm việc thì không cẩn thận bị ngã, nằm trên giường hai ngày, đại phu cũng nói chẳng qua là bị thương ngoài da, nhưng hai ngày sau ông lại ngoài ý muốn bệnh qua đời.

Người trong thôn truyền nhau nói Bách Thủ là người xui xẻo, mọi người bắt đầu chèn ép hắn, không muốn cùng hắn thân cận.

Sau đó Bách Thủ sống cùng bà ngoại, khi hắn tám tuổi, bà ngoại cũng bệnh qua đời, vốn dĩ có thể nương tựa vào một vị đại bá nhưng vì tất cả mọi người đều nói Bách Thủ là người khác phụ, khác mẫu, là người trăm khác nên đại bá hắn làm thế nào cũng không chịu chấp nhận.

Sau đó Bách Thủ một thân một mình sinh sống trên sườn núi này, người trong thôn vì sợ dính xui nên không cùng hắn qua lại, ngay cả nói một câu với hắn cũng không.

Thân thể này của Loan Loan vốn tên là Vương Nguyệt Loan, nữ danh cũng gọi là Loan Loan, vì nàng sinh vào đêm trăng khuyết (nguyệt lượng loan loan). Nhà ở thôn bên cạnh, trong nhà ngoài cha mẹ còn có một tỷ tỷ, một muội muội và một đệ đệ. Tỷ tỷ đã gả cho một người nông dân ở thôn đối diện.

Cha nàng mấy năm trước bị ngã gãy chân, thiếu sức lao động chủ yếu, nguồn thu trong nhà giảm mạnh, sinh hoạt của cả gia đình nhất thời trở thành vấn đề.

Nhà nghèo, nhân khẩu lại nhiều, đúng lúc Loan Loan đến tuổi có thể gả đi, mẫu thân nàng liền muốn gả Loan Loan ra ngoài để giảm bớt gánh nặng trong nhà, vì đòi sinh lễ quá nhiều, đã đi nói nhiều nhà nhưng người ta đều không đồng ý.

Mà Bách Thủ từng đề cập kết thân với một nhà trong xóm, người ta vừa nghe tên hắn liền lập tức cự tuyệt. Hắn còn nhớ rõ tình cảnh ngày bà mai tìm gặp hắn.

Bà ta đứng cách năm thước nói chuyện với hắn: “Vương tẩu tử ở Vương gia thôn có con gái vừa đến tuổi cưới gả, Vương tẩu tử đã tìm một vài nhà nhưng không thành, ta cũng không dỗi gạt người, cô nương này lớn lên mi thanh mục tú, kết duyên với người hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng nhà Vương tẩu tử nhiều người, Vương đại ca mấy năm trước bị ngã gãy chân không còn sức lao động, hiện tại trong nhà ngay cả nôi cũng không có gì, cho nên nhà người ta muốn sinh lễ nặng một chút.”

Bách Thủ rũ mắt, thôn lân cận không ai không biết hắn, ai mà dám gả cho hắn, nhưng cho dù vậy, đáy lòng hắn vẫn ôm một tia hi vọng: “Muốn bao nhiêu.”

“Người nhiều nhất có thể trả bao nhiêu?”

“Mười hai lượng, nhưng ta có điều kiện, nàng nhất định phải cam tâm tình nguyện.” Bách Thủ cắn răng đem tiền để dành của mình làm sinh lễ, còn đáp ứng cho bà mai ba lượng bạc.

Một đấu gạo bốn văn tiền, một lượng bạc hơn hai trăm đấu gạo, đưa tiền cho bà mai hắn đã tiêu phí khoảng bảy trăm đấu gạo.

Đây cũng là do bà mai trong lúc vô tình nghe được tin Bách Thủ muốn lấy vợ, kết hợp với tình huống nhà Loan Loan lúc này mới cả gan đi tìm Bách Thủ. Đợi Bách Thủ đáp ứng liền tới nhà Loan Loan làm mai.

Mẫu thân Loan Loan mới đầu còn không muốn, người nào cùng kẻ xui xẻo như vậy kết thân gia cũng sẽ hỏng bét theo, nhưng sau đó lại không kiên trì được khi nghe bà mai giải thích một phen, đây là sinh lễ lớn a.

Sau khi mẫu thân Loan Loan nghĩ thông suốt, dù sao hài tử trong nhà cũng nhiều, coi như sinh thiếu một đứa là được rồi, nên bà thu sinh lễ rồi gả Loan Loan cho Bách Thủ.

Loan Loan vốn là người không thích nói chuyện, tính tình lại hèn yếu. Mẫu thân tận tình khuyên bảo một phen, trong thôn nhà nghèo đem con bán đi làm nha hoàn chỗ nào cũng có, còn có người bị bán đi làm tiểu thiếp, Bách Thủ tuy có nghèo, nhưng dù sao nàng gả đi cũng là làm chính thất.

Đối mặt với quyết định của cha mẹ, Loan Loan nhu nhược kia nghĩ đến đệ đệ muội muội trong nhà nên không thể không đáp ứng gả cho Bách Thủ.

Cả đời nữ nhân cũng chỉ có lần này, nhưng ngày nàng thành thân lại không mời ai, phải mặc xiêm y cũ, sớm tinh mơ đã dậy tự mình chải đầu, buổi sáng còn ra đồng làm việc, ăn bữa trưa đơn giản xong đã phải thu dọn quần áo qua nhà Bách Thủ.

Lúc ấy Bách Thủ vẫn đứng trên sườn núi, thấy Loan Loan đến gần liền hưng phấn xuống núi đón nàng, đến khi thấy sắc mặt khó chịu của Loan Loan mới hiểu được nương tử không thích hắn. Nàng cũng giống như người khác đều sợ sự xúi quẩy của hắn, buổi tối thành thân hôm đó Loan Loan ở trên giường khóc suốt suốt, không chịu cùng Bách Thủ viên phòng. Kể từ đó hai người ngủ không cùng giường, ăn không cùng bàn. Loan Loan không muốn ngồi cùng bàn với Bách Thủ, Bách Thủ cũng rất tự giác không ngồi cùng chỗ với Loan Loan, có khi suốt một tháng hai người không nói với nhau một câu.

Từ lúc Loan Loan gả tới đây chưa bao giờ làm việc, có lẽ nàng luôn ôm lòng muốn chết, cho là mình gả cho Bách Thủ thì cũng chẳng sống được mấy ngày nữa!

Bách Thủ đem của cải dành dụm cả đời cho mẫu thân của Loan Loan mới cưới được nàng, giờ để nàng trở về hắn có chút không cam lòng, nên hai người cứ như vậy không nói một lời mà qua nửa năm.

Lần trước Loan Loan đột nhiên bị bệnh, Bách Thủ vất vả lắm mới mời được đại phu nhưng vẫn không thấy đỡ hơn, Loan Loan cho rằng đại nạn của mình đã đến, nhân lúc Bách Thủ ra ngoài liền tự mình xuống dòng sông dưới chân núi muốn tìm chết.

Đúng lúc Bách Thủ về nhà lấy đồ, không thấy nàng liền đi tìm một vòng, mới thấy nàng đứng ở bờ sông, còn Loan Loan khi thấy Bách Thủ chạy về phía mình, nghĩ đến dù sao cũng chết liền nhảy xuống sông.

Bách Thủ không chút suy nghĩ nhảy theo, hai người ở trong dòng sông giãy dựa một hồi, trôi ra giữa sông. Loan Loan bất tỉnh nhân sự. Bách Thủ lôi kéo Loan Loan. Hai người vẫn bị trôi tới hạ lưu, qua chỗ nước chảy xiết. Bách Thủ không cẩn thận bị đụng trúng đầu cũng hôn mê, may mà có cha mẹ Nguyên Bảo đi qua, lúc này mới cứu hai người lên.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngủ chung

Nói thật ra thì thân thể nguyên bản này đã chết, hiện tại Loan Loan là linh hồn đến từ hiện đại.

Loan Loan cũng không tin những chuyện này, nàng nghĩ mẫu thân Bách Thủ vì kỹ thuật lạc hậu nên rong huyết mà chết, phụ thân Bách Thủ sau khi ngã bị rách da, nhất định là vì bệnh uốn ván mà mất. Còn về phần bà nội của Bách Thủ, có thể là do lớn tuổi.

Dù sao nàng không tin cái chuyện khác khác gì đó đâu.

Bách Thủ sững sờ nghe Loan Loan giải thích, dù rất khó tin, nhưng đáy lòng hưng phấn dị thường, đối mặt với ánh mắt kiên định của nương tử, Bách Thủ kích động đến nỗi không biết phải nói gì.

“Nương tử, nàng thật sự nghĩ như vậy sao?”

Loan Loan gật đầu: “Đúng vậy mà, chàng nhìn xem chúng ta thành thân lâu như vậy, không phải ta vẫn khỏe mạnh đó sao?”

Nói tới đây, trong lòng Loan Loan thỉnh thoảng nhảy lên một cái, thật ra thì thân thể nguyên bản đã chết, vậy có phải nói Bách Thủ thật sự là người khác tính hay không? Nhưng nếu không phải nàng xuyên qua thì Bách Thủ hiện tại nhất định cũng không xong rồi, vậy có phải nói nàng là phúc tinh của Bách Thủ hay không?

Loan Loan càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện như vậy, lập tức an ủi Bách Thủ: “Cho dù chàng thật sự có cái gì thì ngày đó lúc rớt xuống sông là ta cứu chàng, nói đúng ra thì mạng chàng là do ta cứu, ta tính ra là phúc tinh của chàng rồi.”

Hai mắt Bách Thủ tỏa sáng, nói thế này đúng là có lý, nếu như không có nương tử thì hiện tại chắc chắn hắn đã đi theo cha mẹ rồi.

Khuôn mặt hắn tràn đầy kích động, liền kéo tay Loan Loan, thử dò xét hỏi: “Nương tử, sau này nàng vẫn sẽ bỏ đi sao?”

“Dĩ nhiên là không rồi, chàng nhìn xem chúng ta mới xây xong một cái chuồng gà này, nuôi gà này, còn dựng hàng rào, cuộc sống nhà chúng ta sẽ càng ngày càng tốt thôi.” Loan Loan mỉm cười nhìn Bách Thủ. Hai mắt nàng lấp lánh, đặc biệt sáng ngời, chiếu sáng và sưởi ấm cả trái tim hắn!

“Nương tử à, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng bắt nhiều thú săn một chút về đây, sẽ không để nàng chịu đói, mua quần áo cho nàng, còn có, nhà chúng ta sẽ thường xuyên được ăn thịt.” Bách Thủ lập tức bắt đầu bày tỏ lòng thành với Loan Loan.

Chỉ cần nương tử không bỏ hắn đi, thì bảo hắn làm gì cũng được!

Ánh mắt Loan Loan cười cong lên thành hình trăng lưỡi liềm xinh đẹp, nàng gật đầu liên tục. Nhưng trong lòng thật ra vẫn còn nghi ngờ, cho dù Bách Thủ khác người, nhưng vì sao trong mắt những người trong thôn, ngay cả thức ăn của bọn họ cũng xem như cũng có độc vậy?

Bất kể tương lai hai người bọn họ có kết cục thế nào, ít nhất hiện tại nàng không thể để Bách Thủ bỏ nàng được.

Bách Thủ nhìn người vợ trước mặt, hắn cảm giác đời này của mình thật đáng giá!

“Trời lạnh đấy, chàng lên giường ngủ đi.” Loan Loan xê dịch vào bên trong.

Lúc này Bách Thủ mới phát hiện mình vẫn kéo Loan Loan, thế là lập tức đỏ mặt, cúi đầu thấy nương tử chừa chỗ trống cho mình thì mạng tai cũng nóng lên, lưng lự uốn uốn éo éo giống như tiểu cô nương ở bên giường một lúc lâu, mới cởi quần áo nằm lên giường.

Tắt đèn, Bách Thủ nằm cứng đờ bên giường, lần đầu tiên ngủ chung với nương tử, tim hắn bang bang nhảy không ngừng!

Một đôi tay nhỏ bé kéo chăn đắp lên người hắn, Bách Thủ lập tức đẩy chăn sang cho nương tử, nghẹn giọng nói “Ta không lạnh.”

“Buổi tối trời lạnh như vậy, chàng không đắp chăn ngộ nhờ bệnh thì làm sao bây giờ?” Loan Loan lại kéo chăn qua, bàn tay nhỏ đụng phải bàn tay to bên cạnh thì hoảng sợ kêu lên một tiếng: “Bách Thủ, tay chàng nóng quá!”

Mặt Bách Thủ đỏ bừng lên, ngập ngừng không biết nên nói gì.

Loan Loan bò dậy đốt đèn lên, nàng vừa nhìn đã giật mình, trên trán Bách Thủ đều là mồ hôi hột, nàng đưa tay sờ sờ trán Bách Thủ rồi lại sờ sờ trán mình, nóng hơn mình nhiều a! Lại lật tay hắt lên, lòng bàn tay toàn bộ đều là mồ hôi.

“Bách Thủ, chàng làm sao vậy? Không phải bị bệnh chứ?” Loan Loan lo lắng, không phải vừa rồi còn khỏe sao?

Bách Thủ rũ mắt xuống, ánh mắt đảo tứ phía.

“Bách Thủ, nếu không chúng ta đi xem đại phu đi.”

Bách Thủ ngẩn ra, trên khuôn mặt đen thẫm ửng đỏ, hần mới không cần đâu, bây giờ mà đi xem đại phu, còn không bị chết cười mất!

Lấp bắp nói: “Ta không có bệnh, chỉ là hơi nóng một chút thôi.”

Thấy hần cổ cổ quái quái, lúc này Loan Loan mới phát hiện mặt Bách Thủ đỏ đỏ, ánh sáng trong nhà quá yếu, da hần lại đen, không nhìn kỹ thì căn bản không thấy rõ, trong lòng nàng lập tức sáng tỏ!

Thảo nào hần không cần đắp chăn!

Trong lòng Loan Loan buồn cười, người chịu thiệt, thẹn thùng phải là nữ nhân như nàng nha, sau đó nàng tắt đèn, rồi nằm xuống.

Đợi nghe được tiếng hít thở đều đều của Loan Loan, Bách Thủ âm thầm thở ra một hơi thật dài, ngủ bên cạnh nương tử thật khản trương nha! Có điều, hần cũng rất hạnh phúc, bên cạnh đều là mùi thơm của nương tử!

Trong màn đêm đen kịt, Bách Thủ mở to đôi mắt to nhìn Loan Loan đang ngủ say, thân thể khẽ xê dịch vào bên trong, chạm vào nương tử thật là thoải mái.

Ngày hôm sau khi bên ngoài còn tối om, Bách Thủ đã tỉnh dậy, trong phòng tối đen hần nghiêng người lảng lảng nhìn Loan Loan ở bên cạnh, mặc dù không thấy rõ bộ dáng lúc ngủ của nương tử, nhưng chung quanh đều là mùi thơm ngào ngạt trên người nương tử, ngay cả trên chân cũng vậy. Bách Thủ ngây ngô cười thầm.

Đêm hôm qua hần đã suy nghĩ lung tung hơn nửa đêm, mặc dù không ngủ được mấy canh giờ, nhưng khi nghĩ đến việc nương tử tin tưởng hần như vậy, hần nhẹ nhàng vén chăn lên, hần muốn nỗ lực cố gắng hơn để cho nương tử sống một cuộc sống tốt.

Bách Thủ vừa trở mình, thì Loan Loan đã tỉnh.

Mấy ngày nay tới thế giới này, nàng vẫn còn chưa quen giường, vừa có động tĩnh thì người đã tỉnh, đừng nói chi đến chuyện còn có người ngủ bên cạnh.

Nhìn qua khe hở trên tấm ván gỗ ở cửa sổ, bên ngoài vẫn còn đen như mực.

“Sớm vậy mà chàng đã dậy rồi sao?” Loan Loan dụi dụi đôi mắt còn buồn ngủ nói.

Bách Thủ đốt đèn lên, quay đầu lại mắt chăm chú nhìn Loan Loan rồi hai má đỏ bừng, sau đó xoay mặt đi, nói: “Nàng ngủ thêm chút nữa đi, ta phải lên núi săn thú.”

Từ khi đi tới thế giới này nàng còn chưa bao giờ đi ra ngoài.

Loan Loan ngồi dậy, lấy áo khoác ngoài khoác lên người: “Ta cũng đi.”

Bách Thủ sững sờ nhìn về phía nàng, thấy nàng không giống đang nói đùa, thì nói: “Nương tử, nàng ở nhà nghỉ ngơi đi, đường núi không dễ đi, và lại bệnh của nàng vừa mới khỏi.”

Loan Loan mặc xong áo ngoài, vén chăn lên bắt đầu mặc quần dài, bập chân trắng nõn đập vào tầm mắt, Bách Thủ đỏ mặt lên rồi vội vàng xoay người đi.

Trong miệng không quên khuyên nàng: “Nương tử, nàng vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Loan Loan mặc quần áo xong thì đi tới phòng bếp vừa múc nước vào chậu vừa nói: “Mỗi ngày đều ngày người trong phòng rất khó chịu, với lại ta cũng muốn lên núi xem một chút xem có thể đào được rau dại hay không.”

Nàng rửa mặt xong, đưa khăn qua cho Bách Thủ lại tiếp tục nói: “Ta chỉ đi tới gần đỉnh núi thôi, sẽ không đi xa đâu. Chàng yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy chàng săn thú.”

Bách Thủ nhận lấy khăn sau đó lau mặt, hần cũng không phải sợ nương tử quấy rầy mình, có thể cùng nương tử đi ra ngoài hần cầu còn không được nữa là, trước kia cho dù có muốn cũng không có cơ hội này, hần chỉ sợ nương tử mệt thôi.

“Vậy thì thể này đi, chúng ta mang theo lương khô, cũng không vào núi sâu, chỉ đi vài ngọn núi xung quanh thôi. Trên đường chúng ta đi chậm một chút, về trễ một chút. Bất thêm nhiều thứ một chút ngày mai đi chợ, nàng thấy vậy được không?”

“Được!” Hai mắt Loan Loan tỏa sáng, cao hứng nói. Có thể đi chung với Bách Thủ thì tốt rồi, tuy nói chung quanh đây trên núi không có động vật nguy hiểm gì, nhưng mà đi một mình vẫn có chút sợ.

Thương lượng xong, Bách Thủ bắt đầu nhào bột mì, Loan Loan vốn định giúp đỡ, nhưng Bách Thủ không cho, chỉ đành phải nghe lời Bách Thủ trở về phòng nằm một chút, chờ khi Bách Thủ nướng xong bánh, lúc này mới tới gọi nàng.

Lấy một miếng vải bố sạch sẽ, Loan Loan gói kỹ mấy cái bánh đang nóng hừng hực lại, đeo cái gói trên lưng, lấy một con dao theo. Bách Thủ lấy cung tên, hai người đóng cửa thật kỹ, lúc này mới bắt đầu đi lên trên núi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lên núi săn thú

Lẽ lẽ một trận, lúc hai người lên đường là khoảng giờ Mẹo đến giờ Thìn. Vì Loan Loan lành bệnh chưa lâu nên đi rất chậm, khi vượt qua bên cạnh ngọn núi này thì trời đã sáng choang.

Ở xã hội hiện đại, dưới các loại ô nhiễm nên rất khó có được bầu không khí trong lành như vậy, cho dù là trên núi ở hiện đại, thì đó cũng không thể so sánh với thời đại này được. Nơi này hoàn toàn là hoàn cảnh sinh thái tự nhiên nguyên thủy.

Thải khí bản trong phổi ra ngoài, tâm tình nàng không khỏi vui vẻ hơn. Loan Loan vừa đi, vừa thưởng thức phong cảnh, thuận tiện để ý đường hai người đi qua, thỉnh thoảng còn trò chuyện với Bách Thủ.

Hai ngày này Loan Loan tìm Bách Thủ nói chuyện còn nhiều hơn gấp đôi tất cả lời nói trong nửa năm thành thân cộng lại. Đây là việc Bách Thủ chưa nghĩ đến bao giờ. Hôm nay hẳn thật cao hứng, hẳn nhớ mấy hôm trước Loan Loan nói có một số việc không nhớ rõ lắm, cho nên Loan Loan hỏi cái gì, hẳn đều trả lời rất cặn kẽ, nói ra hết toàn bộ, cũng mặc kệ bản thân hẳn nói Loan Loan có biết hay không.

Nhưng việc này ngược lại cũng theo ý của Loan Loan, để nàng hiểu được rõ hơn một chút với việc trong thôn.

Cái nơi nhỏ bé kề sát núi này, nói theo cách hiện đại thì chính là ngọn đồi, trước đây rất lâu rồi tất cả mọi người chủ yếu đều săn bắn, sau đó triều đình bắt đầu khuyến khích dân chúng làm nông, áp dụng chính sách ưu đãi với tất cả các thôn xóm, trong đó bao gồm cả Vương gia thôn, hàng năm thuế má giảm đi không ít, cho nên dần dần người làm ruộng càng ngày càng nhiều, và người săn thú cũng ít đi.

Sau đó, mọi người phát hiện việc làm ruộng dường như có thể bảo đảm cuộc sống căn bản hơn săn thú, mà trừ ngày mùa, nông nhàn (*) mọi người còn có thể làm vài việc khác, chẳng hạn như tiếp tục săn thú, cũng có người thừa dịp nông nhàn đi ra ngoài làm việc lao động chân tay. Người có bản lĩnh, có vốn liếng, thì vào trong trấn bắt đầu kinh doanh nhỏ. Như vậy thì cho dù có thu hoạch trong ruộng, cũng sẽ không bỏ lỡ những mặt thu nhập khác.

(*) nông nhàn: thời gian rảnh rỗi sau vụ mùa

Nhưng khi Bách Thủ lên tám đã bắt đầu tự sống một mình, hẳn cũng đã quen mỗi ngày lên núi săn thú. Một người ăn no cả nhà không đói bụng, căn bản cũng đủ lấp đầy bụng.

Chỗ thôn của Bách Thủ gọi là Dương gia thôn, thôn xóm nhà mẹ đẻ Loan Loan nhiều gia đình họ Vương lên gọi là Vương gia thôn.

Hai thôn cách nhau không xa, láng giềng trong thôn, bình thường các tam cô lục bà không có chuyện gì làm cứ thích nói chuyện thị phi, cho nên, một thôn có chuyện gì, thì căn bản là thôn gần đó cũng biết, đây cũng là nguyên nhân vì sao ban đầu mấy thôn gần đó không ai dám gả con cho Bách Thủ.

Mà sau khi Loan Loan gả tới đây, ngày xuất giá không chỉ không có người nào ở nhà mẹ đẻ đưa hôn, sau khi thành thân, nàng cũng không về nhà, nhà mẹ đẻ cũng không có ai tới thăm.

Đây thật đúng là con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi.

Loan Loan không khỏi cảm khái trong lòng.

Giờ Ty, hai người đã trèo qua hai đỉnh núi, cuối cùng cũng đã tới dưới chân ngọn núi thứ ba.

Bách Thủ đỡ Loan Loan ngồi xuống một tảng đá, đi tới bờ sông, hái một chiếc lá xuống, nhúng vào nước sông rửa sạch, sau đó múc một lá nước bưng đến trước mặt Loan Loan: “Nương tử, nàng uống nước đi.”

Loan Loan nuốt một ngụm nước bọt, quả thật cổ họng cũng cảm thấy chất, nhận lá cây một hơi uống hết nước đọng bên trong lá, nước trong núi này

không chỉ trong vắt mà hơn nữa khi vào miệng còn hơi giòn ngọt. Cuối cùng không khỏi liếm liếm đôi môi.

Sau đó trả lá cây lại cho Bách Thủ, cười nói: “Chàng cũng uống chút đi.”

“Nàng còn muốn uống nữa không?” Trước tiên hẳn chăm sóc nương tử cho tốt đã.

Loan Loan then thùng cười cười: “Uống thêm chút nữa vậy.”

Bách Thủ lập tức xoay người đi tới bờ sông múc một lá đầy nước.

Đây mới thực sự là sơn thủy nhĩ! Ở hiện đại, một vài thương nhân lòng dạ có chút đen tối thì chuyên môn đóng loại nước suối này trở về xử lý sau đó tự giả làm nước lọc để bán. Loan Loan đã từng đi du lịch đến một ngọn núi, lúc từ trên núi xuống, nàng đi qua một cửa suối, tận mắt thấy nhiều người chạy tới dưới núi lấy thùng hoặc bình chuyên dụng để đựng nước suối. Hơn nữa dùng nước suối nấu cơm đều có một hương vị thơm ngát.

Nước suối ngọt như thế này ở đây còn được giữ gìn nhưng ở hiện đại căn bản là không thể. Cổ đại không có bất luận ô nhiễm công nghiệp gì đó, nước mọi người uống phần lớn đều múc dưới sông.

Hai người uống một chút nước, rồi lại bắt đầu lên đường.

Loan Loan vừa đi vừa kiểm tra xem có rễ cỏ tranh hay các loại rau dại khác có thể ăn hay không. Lực chú ý của Bách Thủ toàn bộ đặt ở quanh rừng cây. Lúc đến giữa sườn núi, Bách Thủ tìm chỗ sạch sẽ để Loan Loan ngồi xuống nghỉ ngơi, lấy bánh ở trong người ra cho nàng, còn bản thân thì lấy cung tên rón rén đi đến ngồi xổm xuống sau một thân cây.

Loan Loan vừa ăn bánh vừa quan sát chung quanh, rất im ắng, không có bất kỳ động vật nào, nhưng nhìn thấy bộ dáng ngưng mảy chuyên chú của Bách Thủ thì dường như đang chờ đợi gì đó.

Một lát sau, nàng rón rén đến cạnh Bách Thủ, lấy một miếng bánh ra cho hắn, Bách Thủ chỉ nghiêng mắt nhìn, lấy bánh lập tức nhét vào trong miệng, cũng không nhìn nàng cái nào.

Nàng lại nhẹ nhàng dựa sát vào Bách Thủ, nói: “Chúng ta cứ như vậy mãi à?” Ôm cây đợi thỏ?

Hơi thở ấm áp thổi đến cạnh mặt khiến hắn ngửa ngáy, tim của Bách Thủ nhảy lên hai cái mãnh liệt, trên mặt bắt đầu nóng lên, hơi xê dịch về hướng bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Chỗ này có nhiều thứ, nàng qua bên cạnh ngồi đi.”

Loan Loan vốn còn muốn hỏi hai câu nữa, nhưng thấy thần sắc Bách Thủ chuyên chú quan sát chung quanh, nên đành phải nuốt lời nói vào trong, rón rén đi trở về chỗ ngồi vừa rồi, nàng nặng nề ngồi xuống tiếp tục vừa ăn bánh vừa quan sát Bách Thủ.

Chỉ chốc lát sau, trong cánh rừng bên trái truyền đến tiếng dế kêu, vang lên mấy tiếng rồi im bật, rồi chốc lát lại truyền tới tiếng động vật dẫm lên lá cây, một con thỏ rừng lông xám cả người xuất hiện trong tầm mắt.

Hai mắt Loan Loan tỏa sáng, rồi nàng lại nhìn Bách Thủ, chỉ thấy ánh mắt hắn đang nhìn chằm chằm xung quanh bốn phía con thỏ rừng, động tác nhanh nhẹn nhanh chóng nhét chiếc bánh đang ăn một nửa vào trong ngực, thuận tiện xoa xoa tay lên quần áo, sau đó rút tên ra, giương cung, nhắm ngay vào con thỏ rừng.

Loan Loan nín thở, một miếng nhét đầy bánh cũng quên nhai, nghe nói trình độ tay nghề của thợ săn cũng không tệ, không biết nam nhân của mình bắn tên như thế nào đây?

Thời gian cũng chỉ mới qua vài giây, Loan Loan lại cảm thấy dài như một phút đồng hồ, một cơ hội tốt tiếp theo, Bách Thủ không chút do dự bắn tên, tiếng mũi tên chính xác không lệch chút nào đâm vào chân sau con thỏ rừng, vì bản năng cảm tính chậm chạp nên chờ khi nó phát hiện được nguy hiểm thì tất cả đều đã xong, con thỏ rừng hoảng loạn muốn đứng dậy chạy trốn, nhưng nó phát hiện nó không thể nào ra sức, vì xương đùi đã hoàn toàn đứt rồi, nó chỉ có thể kinh hoàng giãy dụa tại chỗ, sợ hãi nhìn loài người đang đến gần.

Bách Thủ cảm lên, ước lượng, sau đó nhìn về phía Loan Loan còn đang ngẩn ngơ nói: “Con thỏ này khá mập đấy.”

Loan Loan bình phục lại thì lập tức chạy chậm qua, tò mò nhìn Bách Thủ, thật lòng khen: “Bách Thủ chàng thật là lợi hại nha!”

Bách Thủ ngưng ngừng gãi gãi đầu, đây là lần đầu tiên có người khen hắn nha, lại còn là nương tử nữa, vì thế lập tức nói: “Chuyện này đâu có gì chứ, trong thôn cũng có nhiều người biết mà.” Nhưng ánh mắt lại thêm sáng ngời có thần.

“Bọn họ chắc chắn bắn tên không tốt bằng chàng đâu.” Loan Loan cười híp mắt nhìn hắn, nói vô cùng chắc chắn, chỉ cần nhìn vị trí hắn bắn trúng là biết.

Sau đó nhìn về phía con thỏ trong tay Bách Thủ, thỏ rừng cũng đang mở to đôi mắt đỏ kinh hoàng nhìn nàng

“Nó là đực hay cái vậy?”

Bách Thủ lật con thỏ một vòng rồi nói: “Con đực.”

“Nhưng nó vẫn còn sống, vậy chúng ta có nên nuôi nó hay không?” Loan Loan do dự nói.

“Về nhà rồi nói sau đi, không biết lát nữa có thể bắt được cái gì đây.” Bách Thủ nói.

“Được nha.”

Nếu như hôm nay có thể săn được nhiều thú rừng, thì có lẽ có thể suy nghĩ nuôi con thỏ này, lần sau chỉ cần bắt con thỏ cái phối thành đôi thôi. Nói không chừng sau này bọn họ sẽ có một đàn thỏ con nữa.

Bách Thủ không lấy mũi tên ra mà trực tiếp ném con thỏ vào cái gùi đằng sau lưng, như vậy nó cũng không chạy được, sau đó vác gùi trên lưng mình, hai người lại tiếp tục đi về phía trước

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Biết Rồi, Ngủ Đi!

Băng qua ngọn núi này lại đến một ngọn núi khác, dọc theo đường đi Loan Loan không phát hiện được bất kỳ loại rau dại nào. Nhưng hôm nay Bách Thủ thật cao hứng, hẳn bắn được vài con thú, hai con gà rừng, một con chim lớn, sau đó lại săn được một con chồn sóc, sau khi nghỉ ngơi hẳn lại săn được một con chồn chó. Hai loại động vật này đều là loại động vật cực kỳ nhanh nhạy, bình thường hiếm có cơ hội bắt được, không nghĩ tới hôm nay lại săn được tận hai con.

Chồn sóc ngoài chợ cũng ít bán, nên giá cả bán chắc chắn cao hơn gà rừng. Mà loại đáng giá trong đám này là chồn chó, thịt nó không chỉ ngon, hơn nữa da lông còn có thể bán để may quần áo. Quan trọng là chồn chó ẩn nấp vào ban ngày, đêm mới ra, lúc này là ban ngày mà có thể săn được thì thật làm người ta vô cùng bất ngờ.

Cho nên Bách Thủ đặc biệt cao hứng, hẳn cho rằng hôm nay có vợ đi cùng nên vận khí mới tăng lên, vô cùng thoải mái đồng ý nuôi con thỏ kia.

Loan Loan vốn có chút tiếc nuối, đi vài ngọn núi như vậy cũng không tìm được rau dại, về sau lúc nghỉ ngơi lại vô tình phát hiện được thứ khác khiến bản thân thật kinh hi (*).

(*)kinh hi: kinh ngạc, vui mừng

Cẩn thận xem xét một hồi, trong ánh mắt khó hiểu của Bách Thủ, Loan Loan cười to ba tiếng: ý trời mà, không tìm được rau dại, nhưng lại tìm được cây ớt dại a.

Loại này thoát nhìn hình dáng dài mảnh, tương tự như cây ớt ở hiện đại nhưng hơi dài một chút. Nàng bẻ ra một khúc liền ngửi được hương vị cay xè quen thuộc. Tìm được thứ này thậm chí còn khiến người ta hưng phấn hơn cả rau dại.

Hái hai chiếc lá to từ bụi cây bên cạnh, Loan Loan bắt đầu hái những quả ớt đã chín cho vào. Bách Thủ ở bên cạnh tò mò hỏi: “Vợ, thứ này cũng có thể ăn sao?”

“Có thể... nhưng bình thường không phải để ăn, chỉ có thể làm gia vị thôi.”

Hái xong toàn bộ ớt dại xung quanh, vừa đứng hai gói lá. Sau này chỗ cần dùng thứ này còn nhiều, một chút này sao đủ, nàng lập tức nhìn Bách Thủ nói: “Chàng biết ở đâu còn thứ này không?”

“Có, trên ngọn núi vừa rồi chúng ta đi qua có đó.”

Vừa nghe lời này, cả đôi mắt Loan Loan đều sáng lên.

Bách Thủ qua loa tìm một nhánh cây to treo mấy con thú săn lên hai đầu, gánh toàn bộ lên vai. Loan Loan cho hết những thứ đang có vào gùi rồi vác trên lưng, hai người bắt đầu về nhà.

Trên một đường núi khác, quả nhiên Loan Loan phát hiện được rất nhiều cây ớt dại. Người trong thôn, bao gồm cả Bách Thủ đều cho rằng loại thực vật này là đồ hoang dại, bởi vì cắn vào nó rất cay, cho nên không ai cho rằng nó có thể ăn được cả.

Mặc dù Bách Thủ có chút do dự, nhưng sau khi ăn qua thử rồi thì tranh lần trước, hẳn vẫn quyết định tin tưởng vợ mình.

Loan Loan cũng không hái toàn bộ ớt, nàng chỉ hái những quả chín, đem về nhà xem xem có thể chế thành ớt khô hay không, ở kiếp trước nàng chỉ mới nghe qua, cũng chưa tự làm bao giờ, có lẽ còn có thể thử xem tìm được hạt giống ớt.

Vừa nghĩ tới việc sau này có thể nếm được thức ăn ngon, tâm tình nàng thật tốt! Trở về cũng không thấy mệt mỏi.

Đội lúc hai người về đến nhà trời đã bắt đầu tối.

Cắt kỹ những con thú đã săn được, bởi vì không có lồng nên không thể làm gì khác hơn là phải thả thỏ rừng vào chuồng gà. Vì để ngừa vạn nhất hai loại động vật bị lây bệnh, nàng dùng một tấm ván gỗ chặn ở trong, chia chuồng gà ra thành hai phần.

Buổi tối Loan Loan định tự mình xuống bếp, chuẩn bị một phần gà rừng xào cay.

Nhưng Bách Thủ nói gà rừng phải giữ lại để ngày mai đổi bạc. Sau này nàng mới hiểu được, người ở chỗ này mỗi ngày đều phải bôn ba vì ẩm no, sao có thể ngày ngày đều ăn thịt. Mấy ngày hôm trước, mỗi ngày nàng có thể ăn thịt là bởi vì còn bị bệnh, hiện tại khỏi bệnh rồi, Bách Thủ sẽ phải suy nghĩ việc mang thú săn đi đổi bạc.

Đến nơi này đã mấy ngày, thịt nàng ăn vào ngoại trừ thú rừng Bách Thủ săn trên núi thì cũng vẫn là thú rừng. Hơn nữa, thời đại này người ta làm đồ ăn nếm rất ít gia vị, ăn vào miệng vô cùng nhạt nhẽo. Nàng không khỏi hoài niệm những miếng thịt heo không dính chút mỡ của mình trước kia!

Nhưng vì cuộc sống tốt đẹp sau này, nàng nhin. Không ăn thịt rừng thì cũng chỉ còn rau xào thôi, may mà hôm nay tìm được cây ớt, có nhiều hơn một loại gia vị, mùi vị thức ăn hoàn toàn khác với bình thường. Hơn nữa nàng tìm được mấy hạt nhỏ màu trắng dính vào sợi gân bên trong quả ớt, đây cũng là hạt giống ớt.

Mà Bách Thủ thì không ngừng nói vợ làm đồ ăn thật ngon! Một bát đồ ăn bị hấn ăn sạch không còn chút dư thừa nào.

Cơm nước xong, Bách Thủ xưng phong nhận việc dọn dẹp bát đĩa. Loan Loan đổ toàn bộ ớt trong gùi ra. Dụng cụ trong nhà này thật quá ít, ngoài phòng gió lớn, nếu để bên ngoài được thì tốt rồi, nhưng lại không có gì đựng. Loan Loan đành phải trải hết ớt lên bàn, chờ ngày mai khiêng ra ngoài phơi. Có mặt trời và gió hong qua là có thể chế những quả ớt này thành ớt khô sử dụng, như vậy có thể bảo quản được lâu, mà cũng thuận tiện.

Nếu đã có cây ớt thì nói không chừng cũng có những thứ khác, Loan Loan quyết định hôm nào lại đi tìm, xem có thể tìm được loại gia vị khác hay không.

Như thường lệ, sau khi Bách Thủ thu dọn xong sẽ đi nấu nước. Loan Loan rửa mặt xong thì trực tiếp trở về phòng, xoa tóc ra, nằm trên giường nghĩ tới ngày mai đi chợ với Bách Thủ sẽ mua những thứ gì.

Bách Thủ rửa mặt xong, mang chậu vào đặt ở vị trí Loan Loan chỉ định, lại học Loan Loan treo khăn ướt trên nhánh cây dưới mái hiên. Đây là do Loan Loan cố ý chuẩn bị. Trước kia hấn luôn trực tiếp ném khăn lên kệ, vợ nói nếu như vậy sẽ dễ sinh ra những thứ vi khuẩn gì đó, hiện tại vợ không chỉ không bài xích ở cùng hấn, mà lời nói ra cũng rõ ràng rành mạch từng câu.

Mặc dù có đôi lúc vợ cũng yêu cầu hơi nhiều, ví dụ như để chậu phải để ở chỗ cố định, có điều, như vậy cả phòng thoát nhìn sạch sẽ hơn nhiều.

Hấn thì không sao cả, để ở chỗ nào mà không phải dùng chứ? Chỉ cần vợ vui vẻ là được.

Nghĩ tới đây, Bách Thủ nhanh chóng treo khăn lên, trở lại nhà chính khẽ kéo cửa nhẹ nhàng đóng lại. Chân vừa bước vào phòng trong, tim lập tức thỉnh thỉnh thỉnh đập không ngừng, giống như đi vào lồng hấp, trên người không không chế được mà bắt đầu đổ đầy mồ hôi, mồ hôi dồn dập không thôi.

Hấn lui về nhà chính, cảm giác hoảng hốt bỗng chốc biến mất.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Bách Thủ đưa tay áo lau trán, ngồi lên ghế dài tứ bình bát ôn (*) một lát, rồi lại lần nữa bước vào phòng trong.

(*) tứ bình bát ôn: lấy lại bình tĩnh

Ngon đèn lò mờ chiếu rọi trong phòng lúc sáng lúc tối, phòng vốn không lớn nhưng vì tiếng hít thở đều đều kia, càng lộ ra sự yên tĩnh áp lực, còn có thể nghe được hơi thở chỉ thuộc về nữ nhân.

Một dòng máu nóng xông thẳng lên đầu Bách Thủ, hấn tâm hoảng ý loạn thở một hơi lớn xoay người rời khỏi phòng, sau đó ngồi xuống tảng đá trong sân.

Động tĩnh đánh thức con gà và thỏ trong chuồng. Hai con vật nhỏ bé đập đập bất an nhìn về phía bóng đen cao lớn ngồi yên trong sân, sợ đây chính là giây phút sau cùng của tính mạng chúng.

Cây cối cao lớn che khuất ánh trăng mờ lung.

Bách Thủ thu hồi ánh mắt.

Giờ phút này hấn rất rối loạn, không biết rốt cuộc tối nay nên ngủ ở chỗ nào đây? Không biết chuyện gì xảy ra nữa, vừa bước vào phòng tim hấn lập tức đập thỉnh thỉnh không ngừng, chân như bị đổ chì, không biết nên đi về phía trước hay lui về phía sau mới phải.

Trước kia vợ thực sự rất ghét hấn vào phòng. Nhưng, đó là trước kia thôi. Tối qua hấn đã ngủ chung với vợ rồi. Sau đó lại nhanh chóng do dự, tối nay vợ đâu có gọi hấn vào a...

Người nào đó cứ chần chừ giữa đi vào hay không đi vào.

Lát sau, Bách Thủ rốt cục đứng dậy trở vào phòng, đóng kỹ cửa, cả gan rón rén đi vào buồng trong, khi đi tới bên giường, hắn định thần nhìn lại, trên mặt lộ ra nụ cười thật tươi.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Loan Loan chỉ ngủ trên nửa chiếc giường, chỗ để trống rõ ràng là để lại cho hắn mà.

Hai tay hắn gắt gao vịn vẹo chà sát, nhẹ giọng kêu: “Vợ ơi.”

Người trên giường đã ngủ như chết.

“Vợ ơi.”

Vẫn không có phản ứng.

“Vợ.” Hắn kéo cao giọng lên một đề xi ben.

Người nào đó không kiên nhẫn mở mắt ra, thật sự phiền chết mà, đêm hôm khuya khoắt không chịu ngủ, còn không ngừng đi tới đi lui trong phòng. Hắn không ngủ, nhưng nàng còn phải ngủ nữa chứ. Nữ nhân ngủ trễ rất dễ già nha!

Ánh mắt bất mãn nhìn Bách Thủ đang còn mặc quần áo hăn hoi, nói: “Đêm hôm khuya khoắt chàng không ngủ, rốt cuộc muốn làm gì đây?” Quay mặt đi, trở mình, tiêu sái quăng lại bóng lưng cho Bách Thủ.

Bách Thủ ngẩn người, không may vì Loan Loan oán trách mà có chút khổ sở nào, vui vẻ ra mặt, vậy là được khẩu dụ của vợ rồi nha! Thuận thực cởi giày và quần áo ra, nhanh nhẹn trèo lên giường. Lúc này động tác hắn nhanh nhẹn, gọn gàng hơn so với đầu đêm cứ mãi nhăn nhó nhó nhó.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vợ chồng ra ngoài

Hôm sau, trời vừa hừng sáng hai người đã thức dậy, mỗi người ăn một miếng bánh, rồi cho gà rừng và thỏ rừng ăn. Bách Thủ chọn vài con thú hôm qua săn được, dẫn theo Loan Loan, hai người cùng nhau men theo sườn núi đi xuống.

Đi qua thôn đã thấy hai ba bóng người đang làm việc trên ruộng. Trước kia mỗi lần Bách Thủ ra chợ đều đi đường nhỏ, rất ít khi đi qua thôn, lần này đương nhiên khiến cho một vài người chú ý, hướng chỉ bên cạnh hắn còn có Loan Loan đi theo. Có người thậm chí còn ngừng việc đang làm lại nhìn qua.

Bách Thủ gánh thú săn, mắt không ngó nghiêng mà tiếp tục đi thẳng về phía trước. Loan Loan tò mò vừa đi vừa xem xét thôn này.

Lần trước xuống tặng đồ, nàng cũng nhìn thấy được mấy nhà. Nhìn phòng ốc nhà cửa thì chỗ này cũng không tính là rất sung túc, nhưng dường như còn đầy đủ hơn nhà nàng. Cửa sân bằng gỗ sơn xanh, ngoài phòng dùng tường đất vây quanh trước cửa, coi như rào sân nhà mình lại, như vậy rất dễ ngăn cản ánh mắt người bên ngoài. Mỗi gia đình đều có vài gian phòng, đầu giống như nhà nàng, chỉ có hai gian phòng, mà phòng bếp còn dựng riêng ra nữa!

Loan Loan trầm nghĩ trong lòng, nhà nàng sau này cũng phải rào lại một cái sân nhỏ thuộc về mình, không chỉ rào, nàng còn muốn biến nó thành bộ dáng căn nhà cấp bốn xinh đẹp, khiến những người này phải hâm mộ ghen tỵ.

Thôn này không nhỏ, nhưng cũng không xem là quá lớn, có hơn mười gia đình.

Lúc đi đến cửa thôn, Loan Loan ngoài ý muốn trông thấy một người quen, lập tức thân thiết chào hỏi trước: “Đương đại tẩu vừa ra ruộng về à?”

Mẹ Nguyễn Bảo sững sờ nhìn Loan Loan đầu tóc chải bóng loáng mà ngây ngẩn đầu.

Loan Loan mỉm cười nhìn mẹ Nguyễn Bảo, để tiện lợi nên nàng dứt khoát thắt tóc thành bím, thấm ướt tay bôi lên đỉnh đầu cho bóng mượt. Nhưng nàng thấy ánh mắt mẹ Nguyễn Bảo rất kỳ quái, chẳng lẽ chải tóc thế này có gì sai sao, nhưng lúc sáng rõ ràng Bách Thủ nói là rất đẹp nha!

Loan Loan nào biết, trong mắt Bách Thủ thì vợ có thể nào cũng đều xinh đẹp. Chiều theo quy củ, nàng đã lập gia đình thì phải chải kiểu đầu của phụ nữ có chồng, nhưng nàng dùng phương pháp hiện đại đơn giản thắt thành một cái bím tóc, có nghĩa không phải kiểu tóc của phụ nữ có chồng, cũng không phải kiểu tóc của nữ tử độc gả, mẹ Nguyễn Bảo đương nhiên phải tò mò.

Bách Thủ gánh thú săn, không hề ngừng lại chút nào mà vẫn tiếp tục đi thẳng về hướng cửa thôn.

Loan Loan cười cười với mẹ Nguyễn Bảo đang còn ngây ngẩn, rồi đuổi theo Bách Thủ.

Mẹ Nguyễn Bảo khó hiểu nhìn hai người, phương hướng đó hẳn là đi ra chợ, xem bộ dáng kia có lẽ hai người đi bán hàng trên phố rồi. Mẹ Nguyễn Bảo bỗng nhiên có chút hồ đồ, từ khi Loan Loan gả tới đây đã nghe nhiều người nói qua, nàng khá lười biếng, không thích nói chuyện, cũng không thích ra ngoài, nhưng sao bây giờ lại thấy hoàn toàn không phải như vậy chứ?

Nàng đứng tại chỗ một lúc lâu, cho đến khi mẹ Lan Hoa bưng rổ rau xanh tới.

“Mẹ Nguyễn Bảo, tâu quen thân với bọn họ từ bao giờ vậy?” Mẹ Lan Hoa cười hi hi nói.

Mẹ Nguyễn Bảo nhìn nàng một cái, ánh mắt quét qua những quả dưa trong rổ rau, khen ngợi: “Ồ, quả dưa này nhìn thật ngon a.”

Mẹ Lan Hoa ước lượng rổ rau xanh, cười nói: “Đúng thế, vườn rau nhà chúng ta năm nay sinh trưởng rất tốt, đáng tiếc trồng hơi ít, nếu không ta cũng định mang đi bán cơ.” Về mặt có chút đặc ý.

“Đúng vậy nha, ai mà không biết vị kia nhà tâu có tay nghề trồng hoa màu rau củ giỏi chứ.” Mẹ Nguyễn Bảo vừa nói vừa đi về hướng nhà.

Nói về cha Lan Hoa, hẳn chỉ là một người nông dân, không biết được mấy chữ, nhưng lại là một tay thiện nghệ trồng hoa màu.

“Đâu có, đâu có, vị kia nhà tâu cũng đâu kém, tài sản bán trong thôn có mấy ai vượt qua được chứ.” Mẹ Lan Hoa thuận miệng khen.

“Vậy có ích lợi gì chứ, thu hoạch tốt mới có ăn. Hôm nào phải học hỏi kinh nghiệm nhà tâu mới được.”

“Nói nhảm gì vậy chứ, đều là người một thôn, mọi người giúp đỡ lẫn nhau thôi.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, ta còn phải mau mau trở về nấu cơm cho bọn nhỏ, không nói với tâu nữa.”

“Đi đi, ta cũng phải trở về.” Mẹ Lan Hoa cười hi hi bưng rổ rau xanh bước đi hai bước lại đột nhiên dừng lại, chuyện mình vốn muốn nói không phải chuyện này nha!

Mẹ Nguyễn Bảo vừa bước vào sân nhà mình đã trông thấy mẹ Lan Hoa vội vàng quay trở lại, nàng còn chưa kịp đóng cửa sân thì một cánh tay mập mạp đã giữ chặt lấy cánh cửa.

“Ha ha... tâu tâu à, quên hỏi tâu chuyện này.” Mẹ Lan Hoa cười nói.

“Chuyện gì vậy?” Mẹ Nguyễn Bảo đề tay lên cửa hỏi.

“Vừa rồi vợ Bách Thủ nói với tâu chuyện gì vậy?” Mẹ Lan Hoa lom lom nhìn mẹ Nguyễn Bảo nói.

“Không nói gì cả, chỉ chào một tiếng thôi.” Mẹ Nguyễn Bảo liếc nhìn nàng một cái, rồi nói.

“Thật à?” Mẹ Lan Hoa hồ nghi: “Nghe nói mấy ngày trước hai vợ chồng còn tặng đồ ăn cho nhà tâu hả?” Về mặt đầy tính nhiều chuyện.

“Đó là vì lần trước nhà ta cứu bọn họ ở bờ sông.” Mẹ Nguyễn Bảo thản nhiên nói.

“Các tâu sẽ không ăn thật chứ?” Mẹ Lan Hoa kinh ngạc hỏi.

Mẹ Nguyễn Bảo muốn trực tiếp đóng sập cửa đuổi người, mắt thấy cánh tay béo mập đang chống chặt cửa sân thì xoay người vào nhà làm việc của mình.

Cha bọn nhỏ nói không sai, đúng là mụ nhiều chuyện!

Mẹ Nguyễn Bảo vốn cho là mình không trả lời thì mẹ Lan Hoa chỉ ba hoa vài câu rồi sẽ đi, nhưng nàng sai rồi. Nàng vừa xoay người vào nhà, mẹ Lan Hoa quen cửa quen ngõ đi theo vào, miệng còn lải nhải: “Tâu nói xem chuyện này có lạ không chứ, lúc vừa gả tới đây, nửa năm cũng không thấy nàng lộ mặt...” Luôn mồm lải nhải, ánh mắt cũng không rảnh rồi, nàng ta quét nhìn bốn phía sân nhỏ.

Sân hai nhà cũng to gần bằng nhau, nhưng mẹ Lan Hoa bình thường không thích ở nhà, trong nhà cũng không được sạch sẽ như nhà Nguyễn Bảo. Lại nghĩ đến nam nhân nhà mình bình thường hay nổi nóng nói trong nhà giống như cái ổ chó, mẹ Lan Hoa âm thầm bĩu môi.

Có điều, trong thôn này hàng năm nhà mình thu hoạch hoa màu đều tốt, vừa nghĩ như vậy, trong lòng mẹ Lan Hoa lại lấy được thăng bằng.

Lắc lắc cái eo mập mạp cười nhẹ nhàng đi tới bên cạnh mẹ Nguyễn Bảo, thuận tay quơ lấy cái ghế đầu bên cạnh, rồi đặt mông ngồi xuống, cười nói: “... Nếu không vì tất cả mọi người trong thôn chúng ta đều quen mặt, nàng đi ra ngoài ai biết là nhà nào? Gả cho nam nhân như vậy vốn rất đáng thương...” Sau đó hạ giọng: “... Nghe nói trước kia lúc còn là khuê nữ ở nhà mẹ đẻ, nàng là một người lười biếng không thích nói chuyện...”

Mẹ Nguyễn Bảo hơi dừng lại việc trên tay, lập tức nghĩ đến bộ dáng nhiệt tình của Loan Loan khi gặp hai người ở cửa thôn lúc nãy.

“... Lúc trước còn đòi sống đòi chết, không nhìn ra nàng còn là một người lòng dạ cứng rắn, dám đi nhảy sông tự vẫn. Tâu xem, lúc này đảo mắt đã giống như biến thành một người khác vậy...” Sau đó lại nói với mẹ Nguyễn Bảo tình hình lần trước nàng cùng bà mối Vương gặp được Loan Loan bên cạnh sườn núi.

“Tàu nói người kia không phải rất quái lạ sao?”

“Đại nạn không chết tất có hậu phúc. Có lẽ đã nghĩ thông suốt rồi.” Mẹ Nguyễn Bảo không ngừng việc trên tay, thản nhiên nói.

“Phải không?” Mẹ Lan Hoa bán tín bán nghi.

Nghĩ thông suốt? Sợ chết thì có! Còn hậu phúc, chưa chắc đâu à!

Dài dài dòng dòng đã ngồi ở nhà Nguyễn Bảo được một lúc, mẹ Nguyễn Bảo cũng chỉ ừ hừ hai tiếng, mẹ Lan Hoa vẫn còn biết ý nên bưng rổ rau về nhà mình.

Chờ người chân trước vừa đi, mẹ Nguyễn Bảo lập tức đóng chặt cổng sân. Lúc này, bà nội Nguyễn Bảo từ trong phòng đi ra, mẹ Nguyễn Bảo lập tức mang ghế ngồi để cho lão nhân gia ngồi xuống, ngón tay chỉ vào mấy quả dưa vừa gọt vỏ, cười nói: “Mẹ, cơm trưa hôm nay chúng ta ăn dưa được không ạ?”

“Tùy các con.” Vừa nói vừa lấy đồ ra may vá.

“Mẹ à, mắt mẹ nhìn không rõ thì đừng may nữa, để lúc rảnh con làm được rồi.” Mẹ Nguyễn Bảo nhìn bộ quần áo trẻ con may được một nửa trên tay bà nội Nguyễn Bảo nói.

Bà nội Nguyễn Bảo khoát khoát tay: “Mẹ còn chưa có mù mà!”

Biết lão nhân gia không chịu ngồi không nên mẹ Nguyễn Bảo không kiên trì nữa, mang dưa vào phòng bếp, cuối cùng còn nghe bà nội Nguyễn Bảo ngồi trong sân như đang làm bầm lâu bầu nói thảm: “Thật là thứ nhiều chuyện không chịu ngồi yên.”

Trên mặt mẹ Nguyễn Bảo hiện lên vẻ lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bán Thú Săn

Non xanh nước biếc, hoa cỏ tươi tốt, đường nhỏ uốn khúc gập ghềnh kéo dài. Lúc từ trong thôn đi ra, Loan Loan còn hăng hái bùng bùng, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh, nhưng càng lâu về sau, nàng càng cảm thấy chân mình bủn rủn. Tốc độ hôm nay Bách Thủ đi so với bình thường chậm hơn rất nhiều, vì để chăm sóc Loan Loan nên trên đường nghỉ ngơi đến ba lần.

Dần dần trên đường cũng có tốp năm tốp ba người bắt đầu đi về phía chợ. Để lên thị trấn, Loan Loan phải chịu đựng. Rốt cục sau nửa canh giờ, hai người đã đến được trấn nhỏ. Như mong muốn, nàng đã được tận mắt nhìn thấy phiên chợ ở cổ đại.

Vừa đến chợ đã nghe thấy tiếng í ới chào hàng của những người bán hàng rong nhỏ. Trấn nhỏ mang phong cách cổ xưa đơn giản, đi trên đường lát đá xanh, các loại sạp hàng rực rỡ muôn màu sáng ngời lóa mắt. Tuy đây chỉ là một trấn nhỏ, nhưng chim sè nhỏ vẫn có đầy đủ ngũ tạng.

Phổ trà, quán rượu, hàng thịt, còn có cửa hàng vải vóc, lăng la tơ lụa, châu báu, hương liệu, giấy tiền vàng bạc, tiệm thuốc... và cả thầy xem tướng đoán mệnh, các loại sạp trang sức của nữ nhân. Mặc dù vẫn kém khu thương mại ở hiện đại, nhưng cũng coi như chấp nhận được.

Vừa lúc hôm nay có một nhà mở quán cơm, trên biển hiệu treo tơ lụa đỏ thắm thể hiện vui mừng và cũng để thu hút cho việc buôn bán. Thời gian này vẫn còn sớm nên không thấy bao nhiêu người đến ăn cơm. Nhưng trên phố vẫn có không ít người đi đường, người bán hàng rong, hoặc thương nhân tò mò nhìn ngó vào trong.

Không riêng gì hiện đại, thì ra người cổ đại cũng thích tham gia náo nhiệt a!

Loan Loan theo Bách Thủ đi qua khỏi quán cơm, đang suy nghĩ tìm chỗ thích hợp bày đồ ra bán thì đột nhiên phía sau vang lên một tiếng hét lớn: “Mau tránh ra, mau tránh ra.”

Nghe vậy, người đi đường vội rít né tránh, Bách Thủ lập tức kéo Loan Loan đến bên cạnh.

Bốn kiệu phu thân thể cường tráng nâng một cỗ kiệu được trang trí dương liễu xen lẫn hoa lá tinh xảo trên đỉnh đi như bay đến, màn kiệu được kéo xuống, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một vị phu nhân ngồi bên trong, bên cạnh có một nha hoàn và một nô bộc đi theo. Mà người lên tiếng kêu la chính là vị nô bộc kia.

Bên cạnh có người nhỏ giọng nói: “Ồ, phu nhân viên ngoại đi đâu về vậy?”

Bên cạnh có người đáp: “Chuyện này còn phải hỏi à, nhất định là từ nhà mẹ đẻ trở về rồi.”

*****

Thì ra là phu nhân viên ngoại, không trách được có thể ngồi kiệu, đoán chừng đây là phương tiện giao thông hoa lệ lúc này rồi! Không đúng, hẳn là còn có xe ngựa bốn bánh mới đúng!

Loan Loan không khỏi cảm thán, xe ngựa bốn bánh cũng không cần, nếu như sau này nàng có một cỗ kiệu như vậy thì tốt rồi!

Nhìn trần nhỏ này không có gì đặc sắc, nhưng cũng có vài nhân vật như vậy, người có tiền có khoảng vài nhà, còn có cả một viên ngoại. Cho nên dù trong trần nhỏ này không được cân xứng, nhưng so với vài cái trần khác cũng không khác biệt lắm.

Đây cũng là điều sau này Loan Loan nghe Bách Thủ nói.

Hai người tìm chỗ thích hợp, Bách Thủ bày từng con thú săn ra mặt đất, sau đó liền ngồi xổm xuống. Loan Loan nhìn chung quanh một chút, thấy không còn chỗ nào khác có thể ngồi, nên cũng ngồi xổm xuống theo.

Cổ đại không có chợ nông sản đầu mối, Loan Loan rất muốn biết rốt cuộc Bách Thủ làm sao để bán được đồ.

Qua một canh giờ rồi cũng không thấy một bóng người đến hỏi giá, tuy có vài người đi đường đi ngang qua hiếu kỳ nhìn về phía bên này, nhưng lại không có một ai tiến đến. Sau đó Loan Loan khe khẽ hỏi Bách Thủ: “Sao không có người nào đến đây hỏi giá vậy?”

“Không vội.” Bách Thủ chậm rãi nói.

Sau đó Loan Loan đành tìm vài chiếc lá quét quét sơ qua một phiến đá, rồi trực tiếp ngồi lên nó. Quả nhiên gần đến trưa, một nam tử trung niên đi tới.

“Ồ, hôm nay đồ còn không ít! Bán thế nào đây?” Nam tử trung niên thấy chồn chó và chồn sóc trên mặt đất thì rất bất ngờ, sáng khoái hỏi.

“Quy tắc cũ, ngài xem rồi cho giá đi.” Bách Thủ thân nhiên nói.

“Như vậy đi, toàn bộ những thứ này cho ngài một lượng bạc, đồng ý thì khuôn những thứ đó lên, thế nào?” Nam tử trung niên suy nghĩ một chút nói.

“Được.” Bách Thủ cũng dứt khoát.

Loan Loan không biết một lượng bạc này rốt cuộc là bao nhiêu tiền ở hiện đại, có điều nàng biết hiện tại có tiền tiêu rồi, vì thế trong lòng vô cùng vui vẻ. Chờ Bách Thủ thu dọn đồ xong, hai người đi theo nam tử trung niên tới bên ngoài một quán rượu. Nam tử trung niên đưa bạc cho Bách Thủ, lại sai tiểu nhị mang thú săn vào, cười nói với Bách Thủ: “Chồn sóc hơi hôi hôi nhưng nó là thứ hiếm thấy, nếu lần sau ngài lại săn được loại đồ tốt này thì cứ trực tiếp mang đến đây, giá cả ngài cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không thiếu của ngài.”

Loan Loan vui vẻ trong lòng, có thương nhân thu hàng cố định như vậy thì dễ dàng hơn nhiều rồi.

Bách Thủ nhìn nam tử trung niên gật đầu nói: “Nếu Dư chương quý sáng khoái như vậy, sau này ta sẽ trực tiếp mang đồ đến đây cho ngài. Ngài yên tâm, có thứ tốt nhất định để cho ngài trước.”

Dư chương quý vừa nghe thì ha hả cười lên: “Huynh đệ này quả thật không tệ, vậy chúng ta quyết định như vậy đi.”

Đã có bạc, còn tìm được thương nhân thu hàng dài hạn, tâm tình của Bách Thủ cũng rất phấn khởi, cầm lấy cây gậy dài cười ha ha nói với Loan Loan: “Vợ à, hiện giờ chúng ta có bạc rồi, nàng muốn mua thứ gì không?”

“Bánh bao!” Loan Loan cười tùm tùm nói.

Bách Thủ khựng lại.

“Mỗi người một cái.”

Lập tức mặt mày Bách Thủ rạng rỡ cười tươi rói.

Mua hai cái bánh bao, tiêu hết sáu văn tiền, nhìn vợ ăn đến mặt mày hớn hờ, trong lòng Bách Thủ rốt cục cũng có một tia an ủi. Sau cùng, hẳn còn muốn để lại bánh bao cho Loan Loan.

Loan Loan rất cảm động.

Nhìn đi, nam nhân này bình thường đã hiền lành, đối xử với nàng lại tốt hết chỗ chê.

Nghĩ đến lúc bình thường hẳn săn thú cũng rất vất vả nên nàng kiên quyết không cầm, bảo Bách Thủ ăn cho hết cái bánh bao.

Trong lòng Bách Thủ ngọt như được quét mật, cảm giác có người quan tâm thật tốt, được thế này, trước đây hẳn chưa từng dám nghĩ đến.

Hai vợ chồng rời khỏi cửa hàng bánh bao, sau đó bắt đầu mua sắm đồ cần thiết.

Đầu tiên là đến hàng tạp hóa mua chậu gỗ, chậu đồng thực sự quá đắt, vì đó là đồ nhà người có tiền dùng. Đồ đạc trong phòng bếp ở nhà mặc dù có chút cũ nát, nhưng vẫn còn dùng được, bạc lại không dư dả, cho nên tạm thời chỉ mua những thứ cần thiết thôi.

Thỉnh thoảng Bách Thủ cần phải gánh thú săn lên chợ, cây gậy gỗ tự hewn tìm dùng cũng không được tốt lắm, nên lại mua thêm một cây đòn gánh. Gùi thì Bách Thủ cũng có thể tự đan. Lại mua một con dao làm bếp, sau đó mua bột mì, rồi mua nửa đấu gạo, còn có muối, nước tương, bao gồm cả một vài thứ nhỏ khác trong nhà.

Bách Thủ vốn muốn mua một bộ quần áo cho Loan Loan nhưng lại bị Loan Loan ngăn cản.

Nàng vẫn còn hai bộ quần áo thay đổi, trong nhà không dư dả, thắt chặt chi tiêu vẫn tốt hơn.

Không mua quần áo cho vợ, trong lòng Bách Thủ cứ có cảm giác tội lỗi đeo bám, sau đó Loan Loan đề nghị: “Thật ra thì ta rất muốn ăn quà vặt.”

Bách Thủ vừa nghe xong thì lập tức chạy đến cửa hàng hoa quả khô. Cửa hàng hoa quả khô chỉ có một tiểu nhị ở đó, thấy Bách Thủ ăn mặc không ra hồn thì chỉ chào hỏi qua loa rồi tự đi làm việc của mình.

Bách Thủ nhìn một hồi, không biết mua cái gì, chỉ vào một loại mứt trong đó hỏi: “Cái này bán thế nào vậy?”

Tiểu nhị vừa nghe, biết đây là có ý muốn mua liền cười đi tới, nói: “Thưa khách quan, cái này bốn mươi văn một bao.”

“Lặt vặt mà mắc như vậy à?” Bách Thủ kinh ngạc, bánh bao nhồi thịt mới có ba văn tiền một cái thôi... nhưng mà vợ muốn ăn...

Tiểu nhị cười cười, vừa nhìn người này đã biết là chưa từng mua qua những món ngon thế này rồi, nhưng mà mọi ngày sau khi rất nhiều người nghe mình giới thiệu xong đều sẽ mua, cho nên bắt đầu miệng lưỡi lưu loát giới thiệu: “Vị khách quan này, vừa nhìn cũng biết bình thường ngài không hay mua những món ngon thế này, mứt quả này mới được ông chủ chở về từ phương Bắc đấy. Vùng sát biên giới này của chúng ta có muốn mua cũng không mua được đâu. Hôm trước chỉ bán theo cân thôi, mọi người đều cùng quê, vì để cho tất cả mọi người có thể nếm thử, nên mới có cái giá này. . .”

Nói xong, hắn lấy ra một bao trong quầy hàng, bên trong bọc chút mứt, dưới sự đánh giá âm thầm của Loan Loan, có vẻ đại khái khoảng nửa cân. Hoa quả khô kia có hình dáng dài mảnh, màu đỏ sẫm, cũng rất đẹp mắt, là loại trái cây nào đó đã được trải qua phương pháp đặc thù làm thành. Không ngờ người cổ đại cũng biết làm hoa quả khô. Nếu người tiếp còn có thể nghe thấy mùi hồng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lo việc nhà, kiếm sống

Loan Loan bưng bình, thì ra là bánh hồng ở hiện đại.

Phương pháp làm ra bánh hồng khá đơn giản: đầu tiên là chọn quả hồng, sau đó lột vỏ quả hồng rồi làm khô. Có hai loại phương pháp làm khô, một là phơi khô, hai là làm khô bằng sức người. Làm khô bằng sức người cần có máy móc, trong lúc phơi khô còn phải trở mặt và nhào nặn. Việc nhào nặn này để xúc tiến quả hồng mềm hóa, khử vị chát. Phương pháp nói thì đơn giản, nhưng nếu trong lúc phơi nắng không nắm giữ phương pháp thỏa đáng thì quả hồng rất có thể sẽ bị hỏng.

Còn nữa, thời đại này xem quả hồng là loại quả tương đối hiếm có, không dễ mua được, hơn nữa giá cả đắt đỏ, cho dù Loan Loan biết phương pháp làm cũng uống công.

Từ lúc này đi mua đồ, Loan Loan đã âm thầm tính toán trong lòng, một lượng bạc thời cổ đại này có vẻ cũng gần bằng ba trăm đồng ở hiện đại. Ở hiện đại, bánh hồng xấp xỉ mười đồng một cân, cũng chính là ba mươi văn tiền ở đây, chỉ một bao này có nửa cân mà đòi bốn mươi văn, quả thực cắt cổ người ta mà.

“... màu sắc không chỉ đẹp mắt, hơn nữa ăn vào còn có thể bồi bổ thân thể, mùi vị thì khách nhân không cần lo lắng, tuyệt đối ăn ngon số một đấy. Người lớn tuổi ăn vào có thể cường thân kiện thể, cô nương trẻ tuổi ăn vào có thể càng ngày càng xinh đẹp...” Tiểu nhị bưng cái khay chỉ còn kém không khoa tay múa chân nữa thôi.

Loan Loan tròn trĩnh mắt một cái, còn cả làm đẹp, rồi cường thân kiện thể à? So với thuốc còn thần kỳ hơn sao?

Bách Thủ mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Thật tốt như vậy à?”

“Đúng thế, rất nhiều quan lại quyền quý đều đến nơi này của chúng ta mua...” Tiểu nhị rất tự hào nói.

Loan Loan đưa mắt nhìn tốp năm tốp ba người đang đi chợ, cái nơi nhỏ bé này có thể có quý nhân gì chứ, đưa tay kéo kéo Bách Thủ đang do dự nói:

“Không ngờ vật này thần kỳ như thế? Có điều, nếu chữa bệnh thì không phải nên bán trong hiệu thuốc sao, chứ sao lại ở cửa hàng hoa quả khô?”

Bách Thủ sững sốt, đúng vậy, hẳn nghĩ lại, chẳng lẽ đây là hàng giả? Sau đó quăng ánh mắt hồ nghi nhìn tiểu nhị.

Khỏe miệng tiểu nhị hơi co rút, hẳn chỉ nói thứ này có thể cường thân kiện thể, chưa nói có thể trị bệnh nha. Bình thường hẳn nói như vậy ai cũng đều tin cả, hôm nay sao lại gặp phải người sáng suốt thế này chứ.

“Không bằng chúng ta ăn thử này đi.” Loan Loan chỉ vào táo khô bên ngoài quầy hàng nói: “Ta thích ăn thứ này...”

Lấy bao đồ ăn ngon, Loan Loan kéo Bách Thủ vui vẻ sáng khoái ra khỏi cửa hàng hoa quả khô.

Tiểu nhị cửa hàng hoa quả khô rất buồn bực nhìn hai mươi văn tiền trên quầy, rõ ràng hôm nay có thể bán được nhiều hơn mười mấy văn tiền. Bán thân cẩn thận nghĩ lại, dường như nói như thế thật không ổn. Lập tức tiểu nhị lại cảm thấy may mắn người hôm nay tới không phải những phu nhân tiểu thư các gia đình có tiền, xem ra hẳn thực sự phải thay đổi cách nói một phen rồi.

Thuận lợi bán thứ sẵn, còn tìm được người mua hàng ổn định, lại mua sắm đồ đặc, hơn nữa còn mua cả đồ ăn vặt, lúc gần về nhà, Loan Loan lại mua nửa cân thịt heo mỡ. Cộng tất cả lại thì hôm nay xài khoảng ba trăm văn tiền. Một lượng bạc còn thừa lại bảy trăm văn.

Loan Loan cẩn thận sờ sờ trong ngực, đây là tất cả gia sản của nàng và Bách Thủ.

Về đến nhà, Bách Thủ nướng mấy cái bánh. Từ khi Loan Loan tỉnh lại, hai người căn bản một ngày đều ăn ba bữa, dần dần Bách Thủ cũng thành quen.

Ăn xong bữa trưa, Loan Loan sắp xếp xong đồ đặc đã mua về, sau đó bắt đầu cắt thịt, cắt thịt heo thành từng miếng từng miếng nhỏ, chờ khi cắt thịt xong, nàng bắt đầu nhóm lửa. Mấy ngày qua nàng lặng lẽ âm thầm quan sát Bách Thủ nhóm lửa, bản thân nàng thử hai lần rồi cũng biết làm, trong lòng không khỏi thầm may mắn mình thông minh.

Bách Thủ đứng một bên khó hiểu hỏi nàng: “Vợ ơi, bây giờ xào thịt à? Đợi buổi tối ta về rồi làm!”

“Không phải, ta thắng miếng thịt này chiết ra chút mỡ, chẳng đi săn sớm trở về nhé, buổi tối ta làm đồ ăn ngon.” Loan Loan nói.

Hai mắt Bách Thủ tỏa sáng, vợ làm đồ ăn thật sự rất ngon nha.

“Được, vậy bây giờ ta đi lên núi đây.”

Bách Thủ lấy công cụ rồi đi lên núi. Loan Loan bỏ miếng thịt vào trong nồi, dùng lửa nhỏ thắng từ từ, chỉ chốc lát sau, trong nồi đã nghe thấy tiếng mỡ sôi lên xì xèo, cả phòng tràn ngập mùi thơm của mỡ heo, nàng không thêm củi tiếp, bên trong bếp lò còn lại những đóm lửa nhỏ.

Nàng đi ra sân kiểm tra một phen, chỗ hàng rào hoa cỏ đại mặc dù sinh trưởng tốt, nhưng cấu tạo và tính chất của đất đai quá cứng rắn, không quá thích hợp để trồng rau, phía sau bên cạnh nhà tìm được một miếng đất, mà chỗ này ánh mặt trời vừa vặn có thể xuyên thấu qua khe hở cây cối chiếu vào.

Chọn chỗ xong, nàng lấy công cụ trong nhà ra bắt đầu cuốc đất ở bên cạnh nhà.

Cho dù đất đai chỗ hàng rào trong sân có thích hợp trồng trọt thì cũng không được, vì trồng hai ba cây rau coi như cũng được, nhưng nếu trồng nhiều thì vị trí không thích hợp lắm. Như vậy, không bằng nàng trực tiếp khai khẩn một mảnh vườn rau bên cạnh nhà còn tốt hơn. Nếu thử nghiệm thành công, sau này sẽ bảo Bách Thủ nghĩ biện pháp vòng luôn vườn rau vào trong sân.

Cuốc đất đến trưa, mỡ heo trong nồi cũng thắng xong, thắng thành tóp mỡ vừa khô vừa giòn. Loan Loan lấy bát vớt tóp mỡ ra, rồi bắt đầu lấy lọ đựng mỡ.

Chạng vạng tối, Bách Thủ từ trên núi trở về, bắt được mấy con thú nhỏ, còn săn được một con sóc chuột.

Bách Thủ nghe nói vợ mình tự mở một mảnh vườn rau thì ngạc nhiên không dứt, vừa không ngừng tán thưởng: “Vợ à, nàng thật lợi hại, cực khổ nàng rồi.” Vừa không hiểu nói: “Trên núi chúng ta có một mảnh vườn rau, nàng còn muốn mở một mảnh nữa làm gì?”

“Hả? Nhà chúng ta có vườn rau?” Loan Loan ngoài ý muốn nói. Vậy nàng không phải là làm việc không công cả buổi trưa sao?

“Đúng vậy.” Bách Thủ gật đầu, sau đó dẫn Loan Loan vòng ra sau nhà, theo đường lên núi đi lên, qua một đoạn dốc nhỏ, quả nhiên tại một mảnh đất trống nhìn thấy vườn rau nhỏ nhà nàng. Vườn rau không lớn, bên trong toàn bộ trồng rau cải, rau sinh trưởng cũng tốt, có điều ở rìa vườn rau có vài cọng bị giẫm ngã trái ngã phải, nhìn không giống như do người làm, ngược lại giống như dấu chân của một vài động vật nhỏ trên núi.

Loan Loan khẽ nhíu mày.

Ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu chính là vườn rau tự nàng mở vẫn tốt hơn. Đầu tiên không nói vườn rau này ở sau nhà, mỗi lần muốn hái rau đều phải đi một đoạn đường núi ngắn, khoảng cách không gần, hơn nữa nhìn tình hình này thì có đôi khi còn bị vài động vật nhỏ trên núi “chiều cổ”, nếu như sau này mình trồng đồ tốt, có thể bị người ta ăn trộm hay không?

Cho nên Loan Loan quyết định vẫn muốn dời vườn rau xuống dưới.

Bách Thủ ngược lại cũng không quan trọng, nếu vợ ngại xa thì dời vườn rau xuống thôi!

Đợi mấy ngày nữa nàng có đủ hạt giống ót thì có thể trồng thử rồi. Chuyển mắt nhìn thấy hoa cỏ đại chỗ hàng rào phát triển xanh mướt tươi tốt, sức sống của những hoa cỏ đại này thật mạnh mẽ a!

Buổi tối, Loan Loan lấy mỡ cho vào nồi chuẩn bị làm bánh, nàng vốn định làm bánh lá ngải, nhưng không tìm được lá ngải nên đành phải đổi thành bánh nặn thôi. Chọn hai quả ót băm nhuyễn rồi cho vào trong bột mì, trộn đều, sau đó rắc muối lên, nếu như có thể có hạt tiêu và các loại đồ gia vị khác thì bánh này ăn càng ngon hơn nữa.

Mặc dù thiếu gia vị, nhưng vì mùi dầu trong nồi nặng, phương pháp nướng bánh áp chảo của Loan Loan khác với Bách Thủ, nên sau khi Bách Thủ nếm một cái thì không ngừng khen ngon. Loan Loan tự mình nếm lại thấy hương vị cũng bình thường, hơn nữa bột mì không được lên men, vì thế bánh làm ra bị chai cứng.

Bách Thủ một hơi ăn hết năm cái bánh, nếu không phải vì bụng hần chứa không nổi nữa thì hần còn muốn ăn thêm, cuối cùng lau qua cái miệng bóng loáng dầu mỡ, cười ha ha nói: “Vợ ơi, sao nàng có thể làm bánh ăn ngon như vậy chứ? So với bánh trước kia bà nội làm còn ngon hơn nữa. Nếu như mang đi bán, chắc chắn sẽ có rất nhiều người mua.”

Ánh mắt Loan Loan sáng lên.

Bách Thủ thật sự là đánh bậy đánh bạ mà cho nàng một ý kiến hay. Lúc nàng đi chợ cũng đã nhìn qua bánh bán trên đường, hình dáng giống như loại Bách Thủ nướng, còn loại bánh có thêm gia vị bên trong như của nàng thì gần như không thấy. Nếu như nàng thêm các loại gia vị vào bánh, có thể làm thành mùi vị khác nhau, tin rằng nhất định có rất nhiều người mua, đợi nàng tìm được nhiều đồ gia vị, chắc chắn ăn sẽ rất ngon.

Đến lúc đó, Bách Thủ ở bên cạnh bán thú sản, còn nàng ngồi kế bên bán bánh, bọn họ còn có thể cùng nhau đi về nhà, nhà bọn họ cũng có thể có hai phần thu nhập rồi!

Loan Loan càng nghĩ càng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tình Nhân Cũ

Biện pháp này không tệ, nhưng có một vấn đề, rán bánh phải có dụng cụ. Nhà Loan Loan không có bếp lò, còn phải có nồi, những đồ này có thể mua, nhưng mỗi ngày làm sao chuyển đến chợ đây? Nếu không tới chợ bán, nàng không cho rằng sẽ có người chung quanh thôn này mua đồ nàng bán. Ít nhất hiện tại không có ai dám ăn đồ nhà nàng!

Nghĩ tới nghĩ lui, Loan Loan cảm thấy hay là cứ làm bánh xong ở nhà, rồi lấy đồ gói kỹ, che đậy kín, sau đó Bách Thủ sẽ gánh đến chợ. Dù sao hiện tại trời cũng chuyển mát rồi, không cần lo bánh bị hỏng. Nếu như bánh nguội thì mua về nhà hâm nóng vẫn có thể ăn được.

Loan Loan nói kế hoạch của mình cho Bách Thủ. Bách Thủ càng nghe về mặt càng kích động, không ngờ vợ hần thông minh như vậy, hần chỉ nói như vậy thôi mà vợ đã có biện pháp, rồi hần lại có chút lo lắng: “Vợ ơi, nếu vậy nàng có mệt lắm không?”

“Không đâu, ta chỉ chịu trách nhiệm làm và bán bánh, còn chàng gánh đến chợ.” Có tiền lời, cho dù có mệt mỏi cũng đáng mà.

Đây coi như là vụ làm ăn đầu tiên của nhà bọn họ, đã có việc lớn để thương lượng, thế nên vào buổi tối, hai người thoải mái nằm trên giường bắt đầu thảo luận kế hoạch bán bánh. Bách Thủ hoàn toàn không còn câu nệ và ngượng ngùng như hai ngày trước.

Đồng thời, trong đầu Loan Loan cũng đang tìm kiếm thông tin của bột nở, thời đại này không có con men, chỉ có thể dùng bột nở mới làm được bánh xốp mềm ngon miệng.

Hôm nào còn phải đi xem ở đâu mới có thể mua được hành tỏi.

Hôm sau, Bách Thủ gánh thú sản đi chợ. Còn Loan Loan sau khi ăn cơm xong thì thu dọn phòng một lần, sau đó bỏ quần áo bẩn vào chậu. Hôm qua nàng có hỏi Bách Thủ, giặt quần áo đều giặt ở bờ sông dưới núi.

Xuống núi, Loan Loan bung chậu đi tới bờ sông, nước sông trong vắt sáng ngời, còn có thể thấy được cả những con cá vui vẻ quẫy đuôi trong nước.

Loan Loan lại một lần nữa cảm thán việc bảo vệ môi trường ở cổ đại, rồi sau đó bắt đầu làm việc.

Trong nhà không có loại bột giặt chuyên dụng nên Loan Loan vẫn dùng loại lá cây kia để giặt rửa. Chà xát lá cây tạo bọt, sau đó đổ bọt bong bóng lên trên quần áo, trải quần áo lên phiến đá trơn, dùng gậy bắt đầu đập.

Ruột cuộc nằng cũng hiểu rõ vì sao cổ nhân đều dùng loại phương pháp này giặt quần áo rồi, bởi vì không có bột giặt hiệu quả cao, chỉ có thể tăng cường sức lực mới có thể giặt quần áo được sạch sẽ.

Loan Loan vừa giặt đồ vừa nghĩ trong lòng như thế!

Từng cái từng cái đập xong quần áo trong chậu, nằng lại bỏ quần áo vào lại trong chậu. Với những chỗ ngày thường đặc biệt dễ dính bẩn, ví dụ như ống tay áo, cổ áo thì nằng lấy lá cây chà riêng những chỗ đó.

Nằng đang giặt thì có tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, càng ngày càng gần. Loan Loan quay đầu nhìn lại, một nữ nhân chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi đang bê chậu đứng ở phía sau kinh ngạc nhìn nằng, xem ra người này hẳn là cũng tới giặt đồ.

Người phụ nữ kia chỉ ngẩn người giây lát, rồi sau đó xoay người đi về hướng thượng du.

Thấy thế, Loan Loan vốn còn muốn lên tiếng gọi, nhưng nằng đành thôi, quay đầu lại tiếp tục giặt. Như vậy cũng tốt, đỡ phải có người chen chúc với nằng, một mình chiếm được khoảng rộng như vậy cũng tiện hơn.

Chốc lát sau, đã nghe được tiếng đập quần áo truyền đến từ chỗ thượng du.

Giặt xong quần áo của mình, Loan Loan lại trải quần áo của Bách Thủ ra, xoa nước lá cây lên bắt đầu vò. Lúc này, trong rừng truyền đến tiếng nói chuyện, tiếng nói dần dần đi đến gần, sau đó ngừng lại ở chỗ thượng du.

Mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa bưng chậu đến, thấy Vương quả phụ ở ven sông thì ngẩn người. Hai người đi tới bờ sông, mẹ Kim Đan lên tiếng chào hỏi trước: “O, Mai Tử, đến giặt quần áo sao?” Thấy trong chậu có bộ quần áo bằng vải thô màu xanh đậm của mẹ Trường Thọ, cười nói: “Giúp mẹ giặt quần áo à?”

Loan Loan ở hạ du nghe thấy một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nhàn nhạt đáp lại: “Phải.”

Sau đó là khoảnh khắc yên tĩnh, không ai nói chuyện, chỉ có tiếng nước chảy và tiếng đập quần áo. Loan Loan thầm nghĩ không biết ba nữ nhân này là nhà nào trong thôn, mãi cho đến hiện tại, nằng cũng chỉ biết có Dương đại tẩu. Đúng rồi, còn có bà mối Vương kia. Ngay cả hình dáng cha mẹ nằng là tròn hay dẹp nằng cũng không rõ nữa.

Nghĩ tới đây, Loan Loan đột nhiên ý thức được rằng nếu có một ngày Bách Thủ không ở bên cạnh nằng, nhờ gặp phải mẹ nằng, mà nằng lại không nhận ra, vậy phải làm sao? Nghĩ lại, lại cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi, sau khi gả cho Bách Thủ, người nhà mẹ đẻ đến giờ cũng không tới thăm nằng, không thể nào gặp phải người nhà mẹ đẻ được a.

Đang suy nghĩ, trên thượng du truyền đến tiếng nói chuyện nho nhỏ của phụ nữ.

Cách một khoảng nên nghe không rõ người trên thượng du nói những gì, sau đó giọng nói lạnh lạnh nói câu gì đó. Loan Loan biết giọng nói này nhất định là của người phụ nữ mới vừa gặp kia, cũng không biết nữ nhân kia nói cái gì, mà tiếng nói trên thượng du bỗng chốc đề cao lên.

“Nói một chút thì thế nào, chỗ này cũng không có người nghe được.” Mẹ Kim Đan bắt mẫn nói.

“Đúng vậy, theo ta thấy, dù cho nằng ta nghe được cũng chẳng có gì cả. Và lại, có phải lần trước nằng ta rơi xuống sông nên đầu óc hồng hết rồi không.” Mẹ Lan Hoa nói tiếp.

Tay Loan Loan đang vò quần áo dừng lại một chút.

“Nghe nói mấy ngày nay còn làm việc nữa đấy, người té hồng đầu sẽ làm những chuyện này sao?” Mẹ Kim Đan lưỡng lự nói.

“Tẩu còn không tin à? Nói cho các người biết nha, bây giờ nhìn nằng có vẻ kì quái lắm...” Sau đó sinh động miêu tả tình hình sáng sớm lần trước thấy Loan Loan: “... Cái tên nam nhân kia của nằng đang gánh đồ, bộ mặt vẫn cứng ngắc giống như trước kia, nhưng nằng vừa trông thấy mẹ Nguyên Bảo thì trên mặt lập tức cười như nở hoa vậy, cách thật xa đã bắt đầu chào hỏi mẹ Nguyên Bảo rồi, cuối cùng còn hỏi mẹ Nguyên Bảo có muốn cùng đi chợ hay không, các người nói xem việc này có lạ hay không...”

“Thật hay giả vậy?” Mẹ Kim Đan kinh ngạc nói.

“Đây là ta tận mắt nhìn thấy, bình thường không lộ mặt, vừa lộ mặt ra tiếng thì hù chết người ngay, lúc ấy khiến mẹ Nguyên Bảo bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, nếu như ai đi cùng bọn họ còn không phải sẽ hồng hết...”

Loan Loan khinh bỉ trề môi, mấy kẻ tam cô lục bà này cũng thật biết theo dõi, đột nhiên thượng du “phịch” một tiếng, rồi không có âm thanh gì nữa, tiếp theo có tiếng bước chân vang lên. Loan Loan khó hiểu hướng mắt nhìn về phía thượng du, đáng tiếc cây cối quá nhiều nên đã che khuất tầm mắt, căn bản là không nhìn thấy rõ tình hình ở thượng du.

Mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa sững sờ nhìn Vương quả phụ bê quần áo đi khỏi bờ sông, nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại. Mẹ Kim Đan phi nhỏ một cái, tức giận nói: “Quăng cái khi gì chứ!”

Mẹ Lan Hoa lại hi hi cười, nhử mày nhìn về phía mẹ Kim Đan nói: “Chị dâu này của người tính tình cũng không nhỏ nha!”

Mẹ Kim Đan bấu môi: “Hồi đó lúc vừa mới gả đến người nhìn còn được, nhưng kể từ sau khi ca ta chết, vẫn cứ giữ cái bộ dáng xa cách như vậy, giống như ai thiếu nợ nàng vậy, chẳng trách lão bà từ ngày ngày ở trong nhà trách móc.”

Về nhiều chuyện trong mắt mẹ Lan Hoa chớp động, cười hi hi hỏi: “Kỳ thật nhìn Mai Tử cũng rất chăm chỉ mà.”

“Nàng có thể không chăm chỉ à, tính tình lão bà từ nhà ta thế nào, tẩu còn không biết sao?”

“Ta nói chứ, nàng cũng đáng thương, vừa gả tới đã góa chồng.”

“Cũng bởi thế, mẹ ta đến giờ nhìn nàng còn tức giận đây này!”

“Hả? Vì sao vậy?” Mẹ Lan Hoa hiểu kỳ hỏi.

Trên thượng du trầm mặc chốc lát

“Ta nói nàng cũng đàn, mỗi ngày phụ giúp làm việc, trong nhà, ngoài ruộng, ngay cả giặt quần áo cũng không biết lười biếng...”

Giọng nói hai người càng lúc càng xa.

Quả nhiên cổ kim đều giống nhau, nhiều chuyện thị phi là thiên tính của phụ nữ.

Loan Loan nhanh chóng giặt cho xong quần áo, đặt mông ngồi lên tảng đá, chính tai nghe người khác kể thị phi của mình, nhưng nàng tuyệt đối không tức giận, mà chỉ cảm thấy là lạ. Nghe xong của mình lại nghe được của người khác!

Khê thờ dài một hơi, nàng chỉ đi ra ngoài một mình có hai lần, cả hai lần đều nghe được lời ông tiếng ve về mình. Bách Thủ cả đời đều sống ở chỗ này, từ nhỏ đến lớn không biết phải nhìn thấy bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ?! Đột nhiên Loan Loan thấy tội nghiệp Bách Thủ.

Nước sông trong veo, những chú cá vui vẻ vùng vẫy trong làn nước, hai bên bờ sông mọc đầy rừng cây xanh tươi, cảnh vật chung quanh bờ sông thanh nhã tươi mát, một nơi tốt như vậy nếu như đặt ở hiện đại, chính phủ lại cải tạo một phen, xây dựng thành một khu danh lam thắng cảnh, chỉ việc thu vé vào cửa thôi cũng phải thu mỗi tay rồi.

Ba người vừa đi, bờ sông lập tức khôi phục vẻ tĩnh lặng. Đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng cười “Ha ha” nhẹ nhàng khoan khoái, tiếng cười này ở bờ sông yên tĩnh không người nghe có vẻ hơi ròn rợn.

Loan Loan giặt mình một cái nhảy dựng lên khỏi mặt đất.

Chỉ thấy một nam tử khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, làn da trắng nõn, tướng mạo mi thanh mục tú đang ngồi dưới tay nàng.

Nam tử một tay chống cằm, toét miệng cười với nàng, hàm răng trắng nõn vô cùng ngay ngắn xinh đẹp. Hắn hoàn toàn không thấy ánh mắt cảnh giác của Loan Loan, mắt nhìn nàng, lại ra vẻ thâm trầm nhìn về phía bờ sông bên kia, tiếp theo rung đùi đắc ý bắt đầu ngâm nga: “Nghĩ về nàng, nhớ đến nàng!”

Ánh mắt Loan Loan lập tức tròn tròn, đây là tình huống quái đản gì vậy?

Chẳng lẽ người này là người tình trước kia của thân thể này? Thấy nàng có một mình, cho nên đến đây để bày tỏ nỗi khổ tương tư?

Bị nào* à!

*Nguyên văn: HYGĐ! (ta không tra được từ này! ai biết thì giúp ta nhé!)

Thông dâm sẽ bị đim lồng heo đó nha!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bị Chơi Xỏ

Nam tử tướng mạo tuấn tú, da trắng hơn những người khác trong thôn, hiển nhiên bình thường chắc không phải lao động ở ruộng đồng, chẳng lẽ lại là một tú tài? Nhưng hắn ăn mặc cũng rất kỳ quái, một thân trường sam vải thô, nhà dân chúng bình thường sẽ không may trang phục như vậy. Phần lớn phủ đệ gia đình có tiền mới mặc trường sam. Nếu nói hắn là nhà cao cửa rộng nào đó, nhưng chất vải quần áo trên người cũng không tốt lắm, hơn nữa màu sắc giặt nhiều đã bạc màu, hiển nhiên ngày thường chỉ có một bộ quần áo như vậy.

Chẳng lẽ là kẻ tú tài nghèo rớt mồng tơi, bởi vì trong nhà không có tiền nên mới không thể cùng chung sống với cơ thể này?

Lúc Loan Loan đang âm thầm YY* suy đoán, thì thấy nam tử bứt một cọng cỏ trên mặt đất bắt đầu đùa nghịch cá trong nước. Hắn ngồi bên bờ, con cá bơi xa cả ba thước, căn bản không cảm giác được có người ở bờ sông đùa với nó, mà cho dù có biết, những con cá này cũng đã tản ra xa xa. Nhìn lại nam tử này, vậy mà hắn lại mang bộ dáng trêu chọc bọn nó vô cùng vui vẻ.

*YY: suy nghĩ tự sướng, ý chỉ ảo tưởng vô cùng.

Loan Loan hồ nghi, đứng bên cạnh thật lâu cũng không thấy nam tử nói gì nữa. Nàng nhẹ nhàng di chuyển hai bước, bụng chậu lên vừa muốn đi, thì nam tử quay đầu qua nhìn.

Loan Loan cười ha ha với hắn, nàng cho là mình biểu đạt thiện ý, đối phương có lẽ sẽ không ngăn cản nàng. Ai ngờ hắn lại lấy một cây côn gỗ thật dài bên cạnh.

Loan Loan kinh hoàng nhảy dựng lên, lập tức lui về phía sau hai bước, cảnh giác nhìn hắn.

Nam tử lơ đãng, đưa cho nàng cây côn gỗ trên tay, chỉ vào lòng sông nói: “Kiếm giúp ta.”

Loan Loan ngẩn người, sau nửa ngày mới hồi phục tinh thần, chỉ mũi mình hỏi: “Người muốn ta giúp người kiếm đồ?”

Nam tử gật đầu, lại đưa cây côn gỗ về phía nàng.

Loan Loan nghi ngờ, một đại nam nhân lại muốn nữ nhân kiếm đồ dưới sông cho mình, chẳng lẽ hắn muốn dùng loại thủ đoạn vụng về này giữ mình lại? Nhưng lại nhìn về hướng nam tử, thì thấy ánh mắt hắn rất sạch sẽ, trên mặt một mảnh chân thành.

Do dự một chút, cuối cùng Loan Loan cũng chậu xuống, nhận lấy côn gỗ đi tới bờ sông, nhìn vào nước sông cả buổi cũng không thấy có bất kỳ đồ gì. Nam tử cũng phối hợp với nàng cùng nhìn vào nước sông, đồng thời trong miệng còn không ngừng hỏi: “Thấy không?”

Hai người tìm kiếm ở bờ sông cả buổi...

“Rốt cuộc người làm rơi vật gì vậy?” Loan Loan nói.

“Đợi chút, ta nhìn xem, ta nhìn xem... Kia... Thấy không...” Nam tử chỉ vào nước sông, giống như hải tử reo lên, vui mừng nói, đồng thời không ngừng vỗ tay.

Loan Loan ngớ ra, tự an ủi mình, nếu như mình tìm được vật quý đã mất, nói không chừng sẽ càng biểu hiện thái quá hơn nữa.

Rướn cổ lên nhìn vào lòng sông tìm mấy lần, ngoại trừ nước sông trong suốt, sỏi đá, thỉnh thoảng trông thấy một hai con cá... còn lại, nàng không nhìn thấy thứ gì cả. Sau đó bực mình nhìn về phía nam tử: “Ê, rốt cuộc người mất cái gì? Có thể nói rõ ràng ra hay không, cứ tìm như vậy thì phải tìm tới khi nào chứ?”

Nam tử bĩu môi, giống như bị ủy khuất khi Loan Loan chỉ trích.

Loan Loan lại ngó người ra lần nữa.

Chẳng lẽ ở cổ đại, nam nhân có vẻ ngoài tuấn tú trắng trẻo đều thích giả vờ đáng thương à? Có điều, bộ dáng này của hắn có vẻ như rất vui vẻ khôì hài!

Buông lỏng giọng điệu, nói: “Thế này đi, trước tiên người nói cho ta biết rốt cuộc người mất cái gì thì ta mới tiện tìm giúp người chứ, người xem như thế được không?”

Nam tử gãi gãi đầu, giống như rất bối rối, bắt đầu miêu tả đồ mình bị mất: “Dài như vậy, có vài con còn dài như vậy nè, màu đen, có khi còn có màu khác, hai mắt lồi lên...”

Đầu Loan Loan rối tinh lên rồi, cái quái gì lúc thì dài như vậy, lúc thì dài như vậy, còn có thể đổi màu, rồi mắt lại to? Sẽ không phải là thứ bàng môn tà đạo gì chứ?... Đợi một chút, mới vừa rồi đối phương lại nói là có vài con, chẳng lẽ là rất nhiều?

Nàng hồ nghi nhìn về phía nam tử.

Hai ngón tay nam tử xoắn lại với nhau, cau mày, dường như tự mình hình dung cũng không hoàn toàn đúng, ánh mắt quét về lòng sông, mặt hiện lên vẻ vui mừng, hưng phấn kêu lên: “Tìm được rồi, tìm được rồi, chính là nó...”

Theo phương hướng ngón tay nam tử nhìn lại, khóe miệng Loan Loan co rút lợi hại, chỉ vào một con cá bơi tới bờ sông nói: “Người nói là cá?”

Nam tử mãnh liệt nhiệt tình gật đầu, mang theo sự sùng bái nhìn về phía Loan Loan: “Đúng đúng, chính là cá, ta nói chính là cá, cá của ta, bắt cá của ta lên đây...”

Cái gì cá của người, cá của ta...

Loan Loan dùng sức cắn cắn môi, đôi mắt tròn trũng lớn như chuông đồng, hung hăng quăng côn gỗ xuống đất, tức giận mắng nam tử: “Bệnh thần kinh!”

Con mẹ nó (nguyên văn: Tnnd)! làm cả buổi bị một kẻ đàn đũa bôn!

Tức giận bùng bùng quần áo quay người rồi đi, tiếp đó phía sau truyền đến tiếng khóc kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu.

Loan Loan đau đầu! Mẹ nó, nàng thật sự gặp phải kẻ ngốc rồi à?

Lai Sinh bệt miệng, nước mắt ào ào chảy xuống, cả người ngồi bệt trên tảng đá, hai chân không biết đã thò vào dòng sông từ lúc nào, làm ống quần ướt hơn phân nửa, vừa oa oa khóc lớn, vừa dùng sức lau nước mắt, thấy Loan Loan quay đầu lại, lại chỉ vào lòng sông, đáng thương tội nghiệp nhìn Loan Loan: “Cá, cá, cá...”

Khóe miệng Loan Loan giật giật, nhìn hần nói: “Đầu óc người bị gì sét rồi à? Người là kẻ ngốc sao?” Con nhà ai mà để lạc bên ngoài thế này, sao không dắt về chứ?

Ai ngờ, Lai Sinh vừa nghe lời này thì mặt lập tức biến sắc, cũng không khóc nữa, trên mặt còn rom rớm nước mắt, mặt lạnh nhìn Loan Loan, giọng nói âm trầm hỏi: “Người mắng ai là kẻ ngốc?”

Loan Loan ngẩn ra.

Hần chậm rãi đứng lên, mặt lạnh nhìn Loan Loan: “Ai dám mắng ta, ai dám mắng ông nội ta, ta liền chém hần.” Cái vẻ mặt, ánh mắt kia còn bình thường hơn cả người bình thường.

Loan Loan hồ nghi bất định, lập tức giải thích: “Người hiểu lầm rồi, ta không có mắng người. Thật ngại quá, không có chuyện gì ta đi trước đây, người cứ từ từ mà làm.”

Thấy Loan Loan vừa chuẩn bị bùng chậu đi, Lai Sinh đứng dưới sông tức giận dậm chân, nước sông bị bơm tung tóe ướt đầm trường sam trên người hần, dường như hần còn ngại thể chưa đủ, đặt mông ngồi lại trên tảng đá, tiếp tục dậm chân, đồng thời trong miệng kêu to: “Không, không, ta muốn cá của ta, ta muốn cá của ta...”

Tiếng kêu la tức giận bên bờ sông vang lên vô cùng rõ ràng, nàng cũng đã nhìn ra, cho dù nam nhân này không ngốc thì đầu óc cũng có vấn đề, so đo với một người bệnh, đầu óc có vấn đề, cho dù nàng không khi dễ ai, nhưng nếu như bị người khác nhìn thấy khẳng định cũng sẽ bị người ta mắng, huống chi cả nhà nàng vốn đã không được người trong thôn chào đón!

Thật vất vả dùng lời nói nhẹ nhàng mới trấn an được Lai Sinh, nặng nề cầm cây côn gỗ trên mặt đất lên, lúc này nàng mới phát hiện, phần đầu côn gỗ đã được vót nhọn, xem ra là chuyên dùng để xiên cá, lại nhìn Lai Sinh toàn thân ướt sũng, Loan Loan mặt mũi rồi.

Thôi được rồi, chẳng phải chỉ là bắt cá à, hay là bắt nhiều vài con, nàng và Bách Thủ cũng có đồ ăn trưa.

Kết quả là Loan Loan xắn ống tay áo lên đứng bên bờ sông bắt cá, tục ngữ nói ba trăm sáu mươi lăm nghề, nghề nào cũng có chuyên gia, chỉ bằng sau này nàng làm nghề bắt cá cũng tốt, nhưng mà đợi cả nửa ngày cũng không bắt được một con cá nào. Sau đó nàng nổi giận, ném cái côn gỗ đi, cũng không quan tâm nước sông này có lạnh hay không, lội xuống sông bắt đầu chờ con cá cắn câu — lấy tay bắt cá!

Thời gian không phụ lòng người, rốt cục nàng cũng bắt được con cá đầu tiên. Lai Sinh cao hứng la hét kêu to, dường như cảm thấy nhìn chưa đã ghiền, cầm luôn cây xiên cá nhảy tòm xuống sông, bọt nước bắn tung tóe lên cả người nàng. Loan Loan thẫn thờ trong lòng một câu, tự động bỏ qua quần áo bị bắn ướt trên người, lại bắt đầu đợi con cá mắc câu.

Sau đó, tổng cộng bắt được bốn con cá, trừ con cá đầu tiên là Loan Loan lấy tay bắt được, thì ba con còn lại đều là do Lai Sinh lấy xiên đâm được.

Lúc Lai Sinh tay chân lạnh lẽo lấy xiên đâm con cá đầu tiên, nàng có một loại cảm giác muốn đánh người. Cái tên này rõ ràng rất giỏi bắt cá, thế mà còn phải chết sống bắt nàng giúp!

Sau khi lên bờ, Lai Sinh dùng cành cây xiên cá lại cùng nhau, nhìn Loan Loan rất bình thường hỏi: “Có phải người cảm thấy ta là kẻ ngốc hay không? Ta biết trong thôn rất nhiều người đều nói ta như vậy, thật ra bọn họ không hiểu, chỉ là ta sống hiểu biết hơn bọn hần mà thôi.”

Lời này rất triết lý!

Loan Loan cười ha ha: “Làm người quan trọng là bản thân vui vẻ, người khác thế nào không quan trọng.” Người này rốt cuộc có ngốc hay không đây a?

Lai Sinh ngưng mảy suy nghĩ, lại nói: “Đều nói người là kẻ hiền lành ngớ ngẩn, xem ra cũng không ngớ ngẩn nha!!” Nói xong ném cá lại cho nàng, cầm lấy xiên cá còn lại nghênh ngang rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lai Sinh

Loan Loan mang cá về đến nhà, đầu tiên thay bộ quần áo và đôi giày ướt nhẹp ra, lại giặt đồ treo lên, lúc này mới mang cá ra ngoài rửa sạch, rửa hai quả ớt, băm nhuyễn ớt, lấy bát đựng, sau đó lấy dao rạch mấy đường nhỏ trên thân cá, xoa chút muối vào.

Chờ sau khi Bách Thủ trở về thì cá cũng đã thấm muối.

Hôm qua, trừ mấy động vật nhỏ thì chỉ có sóc chuột, mặc dù không đổi được nhiều bạc như trước, nhưng cũng được vài trăm văn. Theo yêu cầu của Loan Loan, Bách Thủ mua một cái bình gốm, mua thêm một miếng thịt, hắn còn vòng một vòng lớn khắp chợ, thật vất vả mới tìm được tỏi và hành lá Loan Loan muốn. Bách Thủ còn mua hành giống về trồng trong vườn rau nhà mình, để sau này khi cần cũng không cần ra chợ mua, tổng cộng tốn khoảng hai trăm văn tiền. Hắn giao số bạc còn thừa lại cho Loan Loan.

Loan Loan bỏ số bạc đó và số bạc trước kia còn dư vào trong bình gốm, sau đó giấu dưới gầm giường ở buồng trong.

Trở lại phòng bếp, Bách Thủ đang đứng nhìn cá đựng trong bát trên bếp lò.

“Vợ ơi, cá này là nàng bắt được à?”

“Không phải... Ách, cũng coi như thế.” Loan Loan nói.

Sau đó nói cho hắn nghe chuyện ở bờ sông hôm nay, cuối cùng hỏi hắn: “Lai Sinh đầu óc có vấn đề thật à?”

Bách Thủ khề cau mày, suy nghĩ một chút, nói: “Có đôi khi a, nhưng Lai Sinh cũng rất đáng thương...”

Trong nhà Lai Sinh chỉ có hai người, hắn và ông nội. Lai Sinh là người tha hương, năm đó quê quán gặp phải lũ lụt, người một nhà chỉ còn lại hai ông cháu. Vì kẻ sinh nhai, ông nội hắn dẫn theo hắn vượt đường xa đến. Sau khi đặt chân đến Dương gia thôn, người trong thôn đều rất đồng tình hai ông cháu, bình thường cũng giúp đỡ nhiều. Ông nội Lai Sinh cũng rất biết ơn mọi người, cho nên, bình thường nhà ai có việc cũng sẽ chủ động đi giúp đỡ.

Cũng vì vậy mà mọi người đều đối xử rất tốt với hai ông cháu, nhưng bất hạnh là lúc Lai Sinh năm tuổi đã bị bệnh nặng, sốt cao ba ngày không bớt, sau đó khỏe lại, dần dần cũng có chút không bình thường, thường thích nói chuyện một mình, nhưng khi đó hắn còn nhỏ nên mọi người cũng không chú ý.

Chờ khi hắn dần lớn lên, hành động càng ngày càng không bình thường. Có đôi khi giống như đứa con nít, trí lực không trưởng thành, có thể vì một viên kẹo mà khóc la ầm ĩ. Có đôi khi cũng giống như người bình thường. Nhưng trong thôn không ai mắng hắn, mà cũng không dám mắng. Từng có người mắng hắn là kẻ ngốc, kết quả hắn vung riu đuổi người ta khắp thôn, gào thét nếu ai không có khẩu đức thì hắn không để yên cho đâu.

Cho nên cũng không ai biết hắn phát bệnh lúc nào. Hắn thường thích làm loạn trong thôn, cũng may chỉ là đùa giỡn, không làm chuyện gì quá đáng. Có đôi khi mọi người tức giận sẽ mắng vài câu, nhưng cũng không có ai làm gì hắn. Một là sợ hắn lộn xộn phát bệnh, thêm nữa là vì ông nội Lai Sinh là người tốt.

Có điều Bách Thủ cảm thấy Lai Sinh điên điên khùng khùng, sợ làm Loan Loan bị thương, nên dặn nàng sau này gặp Lai Sinh thì cách xa hắn một chút.

Lúc này y thuật lạc hậu, các loại bệnh cấp tính nguy kịch cũng ít được truyền bá, đối với vài chuyện vốn có thể tránh khỏi tạo thành kết quả không kịp hối tiếc, đột nhiên Loan Loan cảm giác lần trước mình thật may mắn.

Nàng đứng ở cửa phòng bếp nhìn Bách Thủ đang vui đầu găng sức làm việc, nàng biết trong lòng hắn có chút mất mát, nhất định vì Lai Sinh mà nghĩ tới bản thân mình.

Đi vào phòng bếp, băm nhuyễn tỏi và hành lá, trộn đều với ớt băm. Sau đó thoa một lớp mỡ heo lên thân cá trước, rồi bôi gia vị gồm hành lá, tỏi, ớt vào trong bong bóng cá, cả thân cá, và tất cả các chỗ khác. Chờ khi nồi nóng lên, đổ một ít mỡ vào trong nồi, bỏ cá vào bắt đầu chiên.

Chỉ chốc lát sau, Bách Thủ ở ngoài sân ngửi được mùi cá chiên thơm vô cùng. Hắn buông riu xuống, đi vào phòng bếp, mùi thơm càng ngào ngạt.

Chiên cá xong, Loan Loan bỏ cá vào chén, lấy đĩa gấp ra một miếng thịt cá, nói với Bách Thủ đang đi tới: “Đến đây, nếm thử xem, xem có hợp khẩu vị không?”

Mùi cá thơm ngào ngạt tràn ngập mũi, trong hỗn hợp đó có hương thơm của tỏi, Bách Thủ nhìn thịt cá vàng óng trước mặt thì nuốt nuốt nước miếng, há mồm cắn một cái.

Ánh mắt Bách Thủ lập tức sáng ngời. Kinh hi nhìn Loan Loan, nuốt chửng thịt cá xuống giống như thể đang nuốt cả quả táo. Loan Loan ở một bên nhìn không ngừng lo lắng: “Chàng chậm thôi, cẩn thận mắc xương cá.”

Thật sự là mỹ vị nhân gian, hắn chưa bao giờ ăn qua đồ ăn ngon như vậy, Bách Thủ vẫn còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, hưng phấn nhìn Loan Loan nói: “Vợ ơi, cá này nàng làm thế nào vậy, sao ta ăn lại thấy ngon vậy chứ?”

Loan Loan hé miệng cười cười, giải thích: “Thì làm thế này, bôi những món gia vị này lên bong bóng cá và toàn thân cá là được. Nếu chàng thích thì sau này ta sẽ làm thường cho chàng ăn.”

“Được, cảm ơn vợ.” Hai mắt Bách Thủ sáng ngời nhìn Loan Loan, nghiêm túc gật đầu, hân hoan bụng bát cá ra khỏi phòng bếp.

Ăn cơm xong, Bách Thủ đi trên núi chặt trúc. Loan Loan thì đi xem mấy cây rau hôm qua trồng ở cạnh nhà, thấy lá cây không có dấu hiệu héo rũ, sinh trưởng rất tốt, xem ra bọn nó sống được rồi.

Nếu như chỗ đất bên cạnh nhà này cuộc lên cũng thích hợp trồng rau, thì Loan Loan quyết định từ từ dời vườn rau xuống, để dễ hái, mà cũng tiện chăm sóc vườn.

Vì thế, nàng tiếp tục cuộc đất. Lúc Bách Thủ chặt trúc về, thấy Loan Loan đang bận rộn, thì vội vàng bỏ đồ xuống chạy tới: “Vợ, sao nàng lại làm việc này chứ? Nàng nghỉ ngơi đi, để ta làm.” Nói xong, bản thân hân vận cuộc bắt đầu làm việc.

Loan Loan nhìn bộ dáng đau lòng của hắn, trong lòng không khỏi ngọt ngào, ở hiện đại đi đâu tìm được nam nhân tốt như vậy đây?

Vì vậy nàng xách ghế đầu ra, lấy trúc Bách Thủ chặt về ngồi trong sân thay hắn cạo sạch những mẩu trúc gồ ghề bên trên. Đến xế chiều, hai người đều ở nhà, cuộc một mảnh vườn nhỏ cạnh nhà. Sau đó Bách Thủ lại đan một cái giỏ nhỏ, để Loan Loan tiện sử dụng.

Sáng sớm hôm sau, hai người đã thức dậy từ lúc sớm tinh mơ, đầu tiên là làm bánh, sau đó mang theo thức ăn, hai người đeo gói lên lưng cùng đi lên núi. Lần này hai người không dừng lại ở ngọn núi khác, mà trực tiếp đi đến ngọn núi lần trước tìm được cây ớt dại. Loan Loan lại tiếp tục đào cây ớt như cũ, nàng hy vọng có thể trồng nhiều ớt trong vườn rau. Còn Bách Thủ thì đến một chỗ khác săn thú.

Thấy cây ớt đã đủ rồi, nhưng lúc này Bách Thủ vẫn chưa về, Loan Loan liền bắt đầu loay hoay xung quanh, kết quả ở gần đó lại tìm được một gốc hoa tiêu già. Lúc đó nàng đang đi xung quanh bỗng nhiên ngửi thấy mùi tiêu mới phát hiện được nó.

Đây cũng là trời toại lòng người mà, suy nghĩ muốn thứ gì thì tìm được thứ đó.

Hạt tiêu mọc đầy trên cả cây, Loan Loan kích động không thôi, lấy ra một tấm vải, hái hạt tiêu xuống rồi dùng bao vải bọc chúng lại. Đợi đến lúc Bách Thủ săn thú trở về, Loan Loan đã hái được hai bao hạt tiêu lớn.

Lúc ấy Bách Thủ rất khó hiểu nhìn vào hai bao hạt tiêu, thứ này lúc lên núi đi săn hắn cũng thấy mấy lần, nhưng đến giờ chưa từng thấy ai mang về ăn cả, vì thế Loan Loan giải thích cho hắn biết: “Thứ này không phải dùng để ăn, chỉ có thể dùng làm đồ gia vị. Sau này chúng ta làm đồ ăn có thể dùng thứ này, sau khi thêm nó vào, thức ăn làm ra sẽ rất ngon đấy!”

Mặc dù Bách Thủ bán tín bán nghi, nhưng hắn đã ném qua rau dại Loan Loan đào, còn có cá chiên, nên chỉ cần vợ nói, hắn liền tin là đúng.

Ngày này, Loan Loan ngoại trừ tìm được hạt tiêu, nàng còn nhặt được quả bồ kết. Nàng nghĩ đến hiện đại khi còn bé, lúc nàng ở nông thôn, nàng đã tận mắt nhìn thấy người già dùng quả này giặt quần áo. Hơn nữa lấy quả bồ kết này giặt quần áo sẽ có mùi thơm hơn so với mùi lá cây kia. Dùng quả bồ kết chắc rằng quần áo của nàng và Bách Thủ sẽ được giặt sạch.

Tìm được đồ cần thiết, hai người từ từ đi về nhà, khi về hai người cũng không về bằng đường cũ, mà vòng sang hai ngọn núi, đi về bằng một đường khác. Trên một ngọn núi có một mảnh rừng trúc lớn, trúc trong rừng này phát triển rất tốt, rễ trúc đều vừa cao vừa thẳng, màu sắc cũng đẹp hơn với bên ngoài núi, nghe nói sử dụng rất bền, tính mềm dẻo cũng cao.

Đúng lúc lúc này cha mẹ Nguyên Bảo cũng đang chặt trúc, cho nên bốn người gặp nhau cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trách nhiệm của thê tử

Đây là lần đầu tiên Loan Loan nghe Bách Thủ chủ động chào hỏi người khác. Nghe thấy tiếng nói, cha mẹ Nguyên Bảo quay đầu lại, thấy Bách Thủ mang theo thú săn, cha Nguyên Bảo buông gốc trúc thật dài vừa chặt xong xuống nói: “Ừ, đi săn thú à?”

Mẹ Nguyên Bảo ở bên cạnh cột những cây trúc đã chặt, đồng thời quét mắt về phía Loan Loan đeo gói đứng bên cạnh, khi thấy Loan Loan đang tò mò nhìn mình, mẹ Nguyên Bảo hơi ngần ra.

Lúc Loan Loan vừa gả tới đây nàng đã gặp qua một lần, nếu đổi lại là trước đây, lúc này Loan Loan phải đứng cúi đầu rũ mắt đằng sau Bách Thủ mới đúng.

“Huynh có cần giúp đỡ không?” Bách Thủ vừa nói vừa tháo gói xuống, buông thú săn ra rồi cầm dao đi tới.

Loan Loan cho rằng cha mẹ Nguyên Bảo nhất định sẽ cự tuyệt, nhưng không ngờ cha Nguyên Bảo chỉ nói: “Không có chuyện gì đâu, ở đây ta cũng chỉ còn mấy cây nữa thôi.” nhưng cũng không ngăn cản Bách Thủ hỗ trợ.

Bách Thủ giúp cha Nguyên Bảo chặt trúc. Loan Loan bèn đứng bên cạnh nhìn. Mẹ Nguyên Bảo dường như cũng không có ý muốn chủ động nói chuyện với nàng, nên nàng cũng không tiện mang mặt nóng dán mỏng lạnh (*).

(*) mặt nóng dán mỏng lạnh: ý chỉ không cần phải nhiệt tình với người không thích mình.

Chờ lúc số trúc chặt được đã đủ, Bách Thủ lại giúp cột trúc lại, sau đó dùng dây thừng cột hai bó trúc lại với nhau, như vậy hai người sẽ dễ mang đi hơn. Sau khi ba người bận rộn xong, phát hiện Loan Loan vẫn đứng ở bên cạnh nhìn giờ đã không thấy đâu, sau đó nhìn kỹ, thì phát hiện nàng đang ngồi xổm trong rừng trúc không biết đang làm gì.

Bách Thủ đứng ngoài rừng trúc kêu một tiếng: “Vợ ơi, chúng ta phải đi rồi.”

“Ơi, chờ một chút...” Loan Loan lên tiếng đáp lại, nhưng cũng không quay đầu lại mà tiếp tục ngồi xổm trong rừng.

Ba người khó hiểu, Bách Thủ đi vào cánh rừng, thấy Loan Loan đang ngồi cắt một gốc gì đó nhọn nhọn, hần nói: “Nàng làm gì thế?”

Loan Loan quay đầu lại, cười hi hi chỉ vào thứ trên mặt đất nói: “Đây là măng, có thể ăn được, bình thường rất cứng chắc, chàng tới đây...” Đứng dậy tránh ra, rồi lại nói: “Được rồi, hay là chàng dùng dao cắt rồi từ chỗ này, chúng ta chỉ cần phía trên thôi.” Giữ lại phía dưới sau này còn có thể tiếp tục mọc lên.

Cắt đi phần măng nhú ra, trên mặt đất còn có vài nơi loáng thoáng có măng nhọn nhọn nhú đầu ra, có lẽ chờ thêm mấy ngày nữa thì những gốc măng này đều lớn lên rồi.

Bình thường người trong thôn không có ai ăn thứ này, cha mẹ Nguyên Bảo cô quái nhìn mấy gốc măng Loan Loan đưa tới.

“Dương đại tẩu, mấy gốc này tặng cho hai người.”

Mẹ Nguyên Bảo mắt nhìn mà không lấy, chần chờ đặt câu hỏi: “Cái này có thể ăn sao?”

“Có thể a, cắt nó thành miếng, sau đó xào chung với thịt, mặc dù có chút đắng, nhưng ăn rất ngon. Nó là một món ăn ngon thanh nhiệt đấy.” Măng xào thịt thế nhưng rất được nhiều người biết đến ở hiện đại.

Mẹ Nguyên Bảo đưa mắt nhìn cha Nguyên Bảo, cha Nguyên Bảo có thâm ý khác đưa mắt nhìn Loan Loan, nói với Bách Thủ: “Bình thường hai người ăn thứ này à?”

Bách Thủ lắc đầu: “Chưa từng ăn.” Có điều vợ nói có thể ăn hẳn là có thể ăn.

Cha mẹ Nguyên Bảo đột nhiên có chút cảm thông với hai vợ chồng Bách Thủ. Mặc dù nói mệnh Bách Thủ không tốt, cũng không khiến người trong thôn thích, nhưng từ bản tính mà nói, hẳn là người không tệ. Thế mà hai vợ chồng lại quần bách đến nỗi phải đến thăm son tìm những thứ này ăn.

Cha Nguyên Bảo thở dài một tiếng, muốn giúp đỡ Bách Thủ, nhưng nghĩ đến tính cách của hần thì lại cảm thấy hay là thôi đi. Mẹ Nguyên Bảo không lấy măng, lúng túng nói mình ăn không quen đồ đắng.

Trong lòng Loan Loan không ngừng than thở đáng tiếc, những cổ nhân này thật là không biết mỹ thực mà! Sau đó bỏ tất cả măng vào trong giỏ như của quý.

Trong phút chốc, lòng cha mẹ Nguyên Bảo đột nhiên dâng lên một loại xúc động muốn giúp hai người.

Núi non trùng điệp, lúc trở về có nhiều người đi cùng hơn.

Bốn người cùng nhau xuống núi, Bách Thủ giúp cha Nguyên Bảo khiêng trúc xuống núi. Nhưng chỉ đưa đồ đến cửa thôn, Bách Thủ lại trở về nhà cùng Loan Loan. Vì thế trong lòng cha mẹ Nguyên Bảo rất phức tạp.

Hôm nay thu hoạch không nhỏ, về đến nhà, đầu tiên Loan Loan lấy sàng đựng quả bỏ kết đặt dưới mái hiên.

Bách Thủ kiểm tra vườn rau. Loan Loan mang hai bao hạt tiêu lớn ra rồi lấy đồ trải trên bàn.

Hạt tiêu phân thành hai loại, tiêu xanh và tiêu khô. Khi nấu thức ăn dùng hạt tiêu xanh mùi thơm hơn, nhưng sau khi rang sẽ thu được hạt tiêu khô, lúc đó sẽ mài thành tiêu bột, dùng để nêm nếm trực tiếp.

Phương pháp bảo quản hạt tiêu xanh khá đơn giản, chỉ cần phơi khô là được. Trong sách ở hiện đại ghi lại phương pháp làm hạt tiêu truyền thống là tập trung phơi nắng hoặc hong khô ở chỗ râm mát, thời gian cần thiết cũng tương đối dài, bình thường cần khoảng sáu đến mười ngày, mà trong lúc này nếu gặp phải mưa dầm sẽ rất dễ xuất hiện tình trạng ẩm mốc. Để làm hạt tiêu khô, mọi người chọn dùng phương pháp rang bằng sức người, vừa nhanh lại thuận tiện.

Loan Loan đi nấu cơm trước, làm cơm xong, nàng cắt hết măng, ở nhà không có miếng thịt nào nên nàng đành phải làm măng xào tóp mỡ. Khi ăn vào, mùi vị quá chênh lệch với món măng xào thịt, nhưng Bách Thủ vẫn khen ngon không ngớt. Bởi vì trước đó Loan Loan đã luộc sơ măng qua nước sôi một lần, cho nên cũng không đắng như trong tưởng tượng.

Ăn cơm dọn dẹp xong, lúc này nàng mới bắt đầu xử lý hạt tiêu.

Không có dụng cụ lồng phoi chuyên nghiệp, Loan Loan đành phải đổ hạt tiêu vào nồi. Nếu có lồng phoi thì để lửa vừa phải, nhưng bây giờ đổ hạt tiêu trực tiếp vào nồi, nên Loan Loan vẫn giữ lửa nhỏ liên tục trong bếp lò. Trong lúc đó không ngừng đảo tới đảo lui, khi có hơi nước thoát ra, nàng dùng khăn trực tiếp lau đáy nồi, để thấm hút hết nước, đây cũng là cách loại trừ hơi ẩm.

Lúc bắt đầu, khoảng cách mỗi lần đảo qua đảo lại khá dài, và số lần đảo ít. Lúc hơi ẩm từ từ bị loại trừ, số lần đảo nhiều lên, khoảng cách mỗi lần cũng rút ngắn lại. Làm nhiều lần như thế, cho đến khi hạt tiêu tỏa mùi thơm, trên bề mặt hạt tiêu không còn ẩm ướt là được.

Sau đó Loan Loan dùng một tấm vải làm thành túi rồi đổ hạt tiêu vào. Đến đây thì hạt tiêu đã được rang xong rồi. Nếu như không phải vì dụng cụ có hạn, nàng không cách nào sản xuất được số lượng lớn, nàng còn suy nghĩ xem có nên làm thứ này rồi mang ra chợ bán hay không.

Lúc rang hạt tiêu xong thì đã khá trễ, Bách Thủ bụng nồi xuống, thay vào bằng một cái nồi lớn, nồi này lần trước mua để chuyên dùng nấu nước nóng tắm rửa. Mặc dù nồi nấu cơm xào rau cũng có thể nấu nước, nhưng cuối cùng nước nấu ra cũng không được sạch bằng nồi chưa từng dính một giọt dầu nào.

Vì để thí nghiệm bọ kết có phải dùng rất tốt không, Loan Loan gọi đầu cho Bách Thủ trước, kết quả nàng phát hiện, quả bọ kết thực sự dùng tốt hơn nhiều so với lá cây, bọ kết cũng nhiều hơn, hơn nữa gọi đầu xong tóc lại có một mùi thơm ngát, mùi hương cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Bách Thủ ngửi mùi hương trên tóc thì cả đêm đều mặt mày tươi rói, hiện tại hân cũng thơm giống vợ rồi!

Kết quả là, buổi tối lúc đi ngủ Bách Thủ không giống với trước kia – trong lòng cứ sợ mùi hôi hám của mình hun ngạt vợ, mà hân chủ động trải giường phẳng phiu rồi để cho Loan Loan lên giường, chờ Loan Loan ngủ ngon rồi, bản thân hân mới còi giày lên giường, cũng không cách xa như bình thường nữa, mà còn cố ý lắc lắc đầu về hướng bên cạnh, sau đó ánh mắt lóe sáng nhìn Loan Loan.

Sáng sớm hôm sau, Loan Loan thức dậy chiên bánh xong, Bách Thủ gói kỹ bánh lại, mắt lấp lánh hữu thần nhìn Loan Loan, nói: “Vợ nè, ở nhà chờ ta, ta mua bánh bao về cho nàng.” Rồi ngẩng đầu bước ra khỏi sân.

Loan Loan liền nghĩ đến đêm qua Bách Thủ mặc áo lót, ánh mắt lấp lánh nằm trên giường nhìn nàng.

Không có áo ngoài trói buộc, thân thể cường tráng tản mát ra hơi thở nam nhân mãnh liệt, chung quanh bởi vì hân mà nhiệt độ dần dần tăng lên, vào một khắc kia nàng liền phát hiện, thật ra thì bề ngoài Bách Thủ rất anh tuấn đó nha!

Bách Thủ hay ngại ngùng, nhưng hân cũng là nam nhân của mình, lúc quan hệ hai người càng ngày càng tốt, dường như cũng đến lúc nàng phải hoàn thành trách nhiệm của thê tử. May mà đó là chuyện sau này, ít nhất hiện tại Bách Thủ không đòi hỏi nàng làm gì.

Từ đáy lòng mà nói, nàng không bài xích Bách Thủ, thậm chí cảm thấy rằng tìm được một nam nhân như vậy rất tốt, rất hạnh phúc. Nhưng với việc thực sự trở thành vợ hân, thì trong lòng nàng vẫn còn chút sợ hãi mờ mịt. Dù sao ở hiện đại Loan Loan vẫn còn là một cô gái chưa kết hôn!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đòi Ăn Cá

Chờ Bách Thủ đi chợ. Loan Loan một mình ăn nửa miếng bánh, thu dọn phòng xong, lại quét sân, cảm thấy có chút buồn ngủ, đóng kín cửa rồi trở về phòng ngủ tiếp.

Bách Thủ mang thú săn đi thẳng đến cửa sau của quán rượu, đợi đến lúc Dur chương quỹ rảnh rồi thì mới có tiểu nhị gọi hân vào, chỉ chốc lát sau hân vui vẻ cầm bạc ra khỏi cửa sau.

Hôm nay không chỉ mang thú săn đi bán, mà Loan Loan dạo được hôm qua quán rượu cũng muốn thu mua, chương quỹ còn nói loại măng đại này rất ít ai bán, nếu làm thành món ăn thì sẽ bán được giá cao.

Bán thú săn xong, mua chút ít thịt, dạo một vòng trên đường không phát hiện được thứ gì cần mua, Bách Thủ ra khỏi chợ, lúc trở về đi chậm hơn một chút, về đến nhà đã gần buổi trưa.

Mới vừa đến sườn núi đã thấy bên ngoài hàng rào nhà mình có một người đang ngồi.

Bách Thủ thấy kỳ quái, tiếp theo liền thấy Loan Loan từ trong nhà bước ra, người kia thấy Loan Loan thì lập tức đứng lên, đưa đồ trên tay tới, lúc này hân mới thấy rõ trên tay người nọ cầm theo một sợi dây xuyên ba con cá.

Loan Loan vừa lúc nhìn thấy Bách Thủ trên sườn núi, ngoắc tay với hân: “Chàng về rồi?”

Nghe vậy, Lai Sinh quay đầu lại, thấy Bách Thủ xụ mặt thì sợ hết hồn, nhanh chóng thối lui cách xa Bách Thủ năm trượng, sau đó dùng ánh mắt sợ hãi cẩn thận ngó chừng hắn.

Mặt Bách Thủ không chút biểu cảm liếc hắn, quay sang thấy vợ mình không có gì khác thường thì cảm thật vào sân.

Lai Sinh rướn cổ lên, tận mắt nhìn thấy thân ảnh Bách Thủ biến mất ở ngoài phòng bếp, xác định Bách Thủ sẽ không trở ra đuổi mình, đầu lập tức rũ xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Loan Loan cảm thấy ngạc nhiên.

Ngay cả kẻ ngốc, đầu óc không bình thường cũng biết sợ Bách Thủ? Lúc Lai Sinh mang ba con cá đến, nàng đã nói nhiều lần, thậm chí còn hung dữ với hắn, vậy mà hắn cứ bám chết chẳng chịu mang về. Sớm biết vậy đã dùng Bách Thủ dọa hắn rồi.

Thật ra, hôm qua sau khi rời khỏi bờ sông, Lai Sinh không trở về nhà mà đi lên núi, đúng lúc đó Loan Loan đang chiên cá, mùi cá thơm ngào ngạt khiến hắn chảy nước miếng ròng ròng, nhưng sợ Bách Thủ nên không dám vào.

Kết quả, sáng sớm nay thấy Bách Thủ đi chợ, hắn liền cầm xiên vội vàng chạy đến bờ sông xiên cá, vốn hắn có thể xiên được rất nhiều, đều do tên cà lăm của Lý gia kia luôn tìm hắn nói chuyện, còn đến bờ sông giặt quần áo, khiến tất cả cá của hắn đều bị hù dọa chạy mất. Nếu không lúc này hắn đã được ăn cá thơm ngào ngạt rồi!

Một mình Lai Sinh ngồi bên cạnh gốc cây sinh hòn dỗi. Trong lòng âm thầm ghi nhớ khoản nợ này của tên Lý cà lăm. Chờ đến lúc tên đó ngủ say, hắn sẽ trực tiếp lột quần tên đó ra.

Hừ...

Trong phòng bếp, Bách Thủ thả thịt vào bếp lò, rồi liếc mắt ra ngoài phòng, hỏi: “Hắn làm gì vậy?”

Loan Loan bắt đầu dĩ cười cười, rồi kể chuyện của Lai Sinh cho hắn nghe.

Lúc nàng ngủ dậy ra ngoài đã thấy Lai Sinh ngồi ngoài sân, không ngừng nói với nàng: “Cá, cá, cá, muốn ăn cá...”

Bách Thủ nghe vậy, trầm mặc trong chốc lát, nói: “Nàng nấu cho hắn đi!”

Loan Loan liếc nhìn Bách Thủ đang trầm mặc đốn củi trong sân, mà Lai Sinh đang ngồi thật xa cảnh giác ngó chừng hắn. Xoay người bắt đầu bận rộn nấu nướng.

Trước tiên rửa cá sạch sẽ, xắt các nguyên liệu phối hợp, theo thường lệ khía nhiều vết trên mình cá, sau đó xoa đồ gia vị lên, nhóm lửa, chờ nồi nóng, rót dầu vào, rồi bỏ cá vào nồi. Bởi vì hôm nay cho thêm hạt tiêu và hành lá, nên cá còn thơm hơn hôm qua.

Lai Sinh đứng trong sân ngửi thấy mùi thơm, hắn dùng sức hít hít mũi. Cá này thơm như vậy ư? Một lát đứng, một lát lại ngồi, cổ duỗi dài ra.

Bách Thủ đứng trong sân liếc mắt nhìn Lai Sinh chốc chốc thò đầu vào ngó, khoe miệng Bách Thủ câu lên. Vợ hắn làm đồ ăn rất ngon, không người nào trong thôn vượt qua được. Hôm nay nếu như hắn không ở đây, khẳng định tên tiểu tử này đã xông vào quần lấy vợ hắn rồi.

Hừ, may cho tiểu tử nhà ngươi. Sau đó bắt mỡ hướng ra ngoài trừng mắt một cái.

Lai Sinh rụt cổ lại, rũ đầu xuống thành thành thực thực nhìn chằm chằm mặt đất.

Chốc lát sau, Loan Loan đi ra, Lai Sinh lại rướn cổ ra thật dài.

Chỉ thấy Loan Loan và Bách Thủ nói chuyện, mà không thấy cá đâu, Lai Sinh đứng ngoài sân hướng đôi mắt trông mong nhìn nàng.

Chờ Bách Thủ gọt xong cây xiên bằng trúc, Loan Loan cầm xiên đi vào bếp.

Lai Sinh tui thân chu chu miệng, nặng nề ngồi phịch xuống.

Chỉ chốc lát sau đã nhìn thấy Loan Loan cầm ba xiên cá đi tới.

Ánh mắt Lai Sinh sáng lên, mùi cá thơm ngào ngạt xông vào mũi, hắn chưa bao giờ ngửi thấy mùi thơm như vậy, còn thơm hơn cả món trong quán rượu trên thị trấn. Trên thân cá hiện lên ánh vàng rực rỡ bóng nhoáng.

Lai Sinh nhìn chằm chằm vào ba con cá, ra sức nuốt nước miếng ừng ực.

“Đây, đã nấu hết cho ngươi rồi. Nếm thử xem vị ra sao?” Loan Loan cười đưa cá cho hắn.

Lai Sinh liếm liếm môi, tay không ngừng chà chà lên quần áo, cầm một que xiên cá trong đó, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ trên thân cá, ánh mắt lập tức phồng to như chuông đồng lớn, trong miệng nhai hai cái, vội vàng nuốt xuống, lập tức nhướng mày, duỗi thẳng cổ, nuốt hai cái rồi dùng sức ho khan.

“Ê, người làm sao vậy?” Loan Loan nhìn thấy hấn có bộ dạng khó chịu nên quan tâm hỏi, hay là bị mắc xương cá rồi?

Lai Sinh ho khan hai cái lại cảm thấy không có chuyện gì nữa, ngây ngô cười ha hả hai tiếng, sau đó tiếp tục cắn một miếng lớn lên mình cá vàng thơm thơm ngào ngạt, không nói tiếng nào đã xoay người nghênh ngang đi về phía dưới núi. Gấp đến độ Loan Loan vội ở phía sau la to: “Có xương cá đấy, người ăn từ từ, nhớ phải nhả xương ra...”

Bách Thủ đứng trong sân rầu rĩ nói: “Tên đó lớn như vậy rồi sẽ tự biết làm như thế nào mà.”

“Không phải là đầu óc hấn không bình thường sao, vụn nhất bị hóc, đầu óc lại phát bệnh, chẳng phải lòng tốt của chúng ta thành hại người sao.” Loan Loan nói.

“Chuyện này nàng cũng đừng lo lắng quá, hấn bắt cá trong sông quanh năm đấy.”

Loan Loan nghĩ đến hôm qua lúc ở bờ sông, Lai Sinh đúng là có kỹ thuật xiên cá. Xoay đầu lại phát hiện trên tay còn hai con cá đã chiên rồi: “Cá này làm sao bây giờ?”

“Để chúng ta ăn.”

Hai người com nước xong, Loan Loan lấy thịt heo Bách Thủ mua về cắt thành miếng nhỏ bắt đầu rán mỡ heo, muốn ăn bánh rán thì chắc chắn phải có dầu mỡ.

Bách Thủ ở ngoài sân sắp xếp trúc. Mỡ heo được thắng xong rồi, sau đó nàng cho vào bình gốm, lần này cho vào thêm ít hạt tiêu.

Hiện đã có tiêu, tỏi, hành lá, ớt rồi, cơ bản có thể bắt đầu làm bánh, nhưng Loan Loan muốn làm được bánh xốp hơn. Dùng phương pháp của thời đại này thì không được. Bánh này phải được để lên men bột, nhưng thời đại này không có con men, cũng không có bột men, chỉ có một phương pháp là làm bột nở.

Vậy thì phải dùng rượu nếp than mà Bách Thủ mua về, múc ra một ít bột mì, cho thêm rượu nếp than rồi đổ nước vào nhào bột, xong rồi đựng bột đã nhào vào trong bát, để qua một đêm, bột sẽ tự động lên men.

Bách Thủ ở bên cạnh vừa nhìn vừa liên tiếp khen nàng lợi hại, cuối cùng lại hỏi nàng: “Vợ ơi, nàng học được nhiều thứ như vậy từ đâu thế?”

“Tĩnh cò nghe thấy vài người lớn tuổi nói, có vài thứ là lúc trước lên núi phát hiện ra.” Loan Loan không để ý nói.

Lời này giải thích tại sao nàng biết tác dụng kì diệu của hạt tiêu và bồ kết. Còn về cách làm bột nở thì lúc ở hiện đại trước kia đã từng nghe thấy một bà lão trong nhà nói qua.

Bách Thủ không nghĩ nhiều như vậy, dù sao vợ nói chắc chắn đúng. Cái nhà này, tất cả hấn đều nghe vợ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Hòa bột mì xong, Loan Loan lại lấy một ít tro than cho vào chén lớn tràn đầy nước, dùng ngón tay quấy quấy để tro than chìm xuống đáy, sau đó dùng đồ dầy kín để qua một đêm. Ngày kế lại dùng nước tro than trong để nhào bột mì, nếu như vẫn còn vụn gỗ ở bên trong thì dùng vải lọc qua là được. Như vậy tương đương với thêm chất kiềm vào bột mì, có thể trung hoà dịch axit trong bột nở. Đây là một loại biện pháp cổ xưa nhưng vẫn luôn rất hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ăn Chực

Hôm sau Loan Loan vừa dậy đã chạy đi nhìn bột nở đêm hôm trước.

Bột nở phồng, nhiều hơn cả đêm qua, có dấu hiệu xốp, xem ra trải qua một đêm đã lên men được rồi.

Nàng không khỏi cười tươi một cái. Lại cho thêm bột mì vào, dùng nước tro đã gạn cạn ra hòa đều với bột nở, mặc dù không đạt tới hiệu quả nàng mong muốn, nhưng khi nhào cũng có cảm giác hơi đàn hồi, cho vào bát giữ lại một miếng, số bột còn lại nhào nặn thành khối mảnh dài, dùng dao cắt thành từng khối hình vuông, sau đó nổi lửa hấp.

Chờ khi Bách Thủ trở về, Loan Loan bung bánh bao ra, hấn nhìn ngạc nhiên không dứt: “Vợ nè, sao bánh bao này lại xốp và lớn hơn bình thường vậy?”

Trong miệng Bách Thủ nhét đầy bánh bao, trên mặt không giấu được nụ cười tươi rói.

Loan Loan cắn một miếng bánh bao, độ chua mặn thích hợp, so với bánh mấy ngày trước nàng ăn đã mềm hơn, nhưng xa xa còn chưa giống, lần đầu bột nở còn có mùi rượu nhàn nhạt. Để bánh bao xuống, Loan Loan múc ra hai bát măng Bách Thủ đào được, com trưa bọn họ sẽ ăn măng xào tóp mỡ là

được rồi.

Bách Thủ ăn xong bánh trên tay, lại cắn thêm một miếng trên nửa cái bánh bao mà Loan Loan vừa ăn dở, ừ, mùi vị giống nhau, ăn rất ngon mà. Hắn chất đầy một bụng khó hiểu, tại sao vợ vẫn có bộ dáng không hài lòng.

Vẫn âm thầm chú ý hắn, Loan Loan than thở trong lòng, nếu chàng đã ăn qua các món mỹ vị tuyệt luân ở hiện đại thì sẽ không nói những thứ này ngon đâu.

Loan Loan vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa. Bách Thủ cũng bận rộn làm việc ngoài sân, hắn đang bận một cái giỏ trúc lớn, sau này có thể để bánh vào đây mang ra chợ bán.

Đang bận rộn thì thấy Lai Sinh lại cầm theo ba con cá nghênh ngang đi lên. Thấy Bách Thủ ngồi ngoài sân, hắn sững sốt giấy lát, sau đó cẩn thận từng li từng tí đứng ngoài sân. Từ đầu Bách Thủ đã nhìn thấy hắn, thấy trên tay hắn có ba con cá thì biết tên tiểu tử thú này lại muốn tới ăn vạ, ặc... Dù hắn tự mang thức ăn tới, nhưng vợ mình cũng không phải đầu bếp nữ của quán rượu, ngày ngày phải làm đồ ăn cho người ta a.

Cho nên Bách Thủ liếc tên đó một cái, giận tái mặt rồi không để ý đến Lai Sinh nữa.

Lai Sinh cầm cá đứng bên ngoài một lúc lâu cũng không thấy Loan Loan đi ra. Hắn không dám tiến vào sân, sờ sờ cái bụng lép xẹp của mình, nghĩ đến con cá thơm ngon hôm qua, Lai Sinh nhìn Bách Thủ vẫn bận rộn, cả gan ngó chừng Bách Thủ kêu lớn một tiếng, bởi vì không biết tên Loan Loan, nên trực tiếp thốt ra: “Vợ kia ơi...”

Nhất thời một ánh mắt sắc như dao bắn tới, Lai Sinh giật nảy mình. Mặt Bách Thủ đen như đất nòi, trợn trừng mắt nhìn chằm chằm hắn, bộ dáng kia giống như hắn phạm vào lỗi lầm không thể tha thứ. Lai Sinh lui về phía sau hai bước.

Ngươi nói hắn đầu óc hồ đồ, ngây ngốc, nhưng hắn lại biết tìm đến người nào mới có thể giúp mình. Nhìn thấy nóc phòng bếp có khói bay lên, Lai Sinh cầm cá chạy một lèo đến bên kia sân, đến chỗ cách phòng bếp gần hơn, hướng vào trong bếp căng họng kêu: “Cá, cá, cá, cá...”

Bách Thủ trầm mặt xuống, vứt giỏ trúc lại, quơ lấy một cây côn gỗ ở bên cạnh đi về phía Lai Sinh.

Dám gọi vợ hắn như vậy, đừng tưởng rằng là người ngu thì hắn sẽ hạ thủ lưu tình, nhìn xem hắn có quát chết tên tiểu tử chết bầm này không!

Lai Sinh thấy Bách Thủ hung thần ác sát đi tới, gấp đến độ gào khóc gọi hết sức bình sinh: “Cá, cá...”

Mất thấy kẻ ngốc này sắp bị đánh chết mà còn không nỡ bỏ món cá mỹ vị!

Lúc này, bên ngoài phòng bếp mới xuất hiện một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn. Tựa như thấy được đường sống trong chỗ chết, Lai Sinh vừa nhảy nhót vừa phất tay cho Loan Loan, đồng thời không ngừng vung vẩy tay cầm cá, miệng kêu liên tục: “Cá cá cá cá...”

Môi Loan Loan khẽ mím lại, trong phòng bếp nàng chỉ nghe thấy có người gọi mình, nghe giọng nói thì không giống Bách Thủ, sau lại lại nghe thấy “cá”, nàng liền đoán được là Lai Sinh. Dám gọi mình như vậy, Bách Thủ không tức giận mới là lạ, nhưng nàng không nghĩ đến Bách Thủ thật cầm cây côn, liền khuyên: “Đầu óc hắn không tốt, chàng đừng so đo với hắn.”

Bách Thủ mím môi, vợ là của mình, ai dám đoạ, hắn sẽ quát chết người đó.

Mất nhìn Lai Sinh trắng nõn, ngây ngốc đứng đối diện, Bách Thủ liền thờ dài.

Mùa thu hoạch năm ngoái, Lai Sinh chạy đến thôn bên cạnh, một lão ông đang làm việc trong ruộng, về sau cảm thấy hơi mệt mỏi nên bảo nhi tử làm tiếp, bản thân lão lên bờ ruộng ngồi nghỉ ngơi. Được một lát, lão cảm thấy khát liền sai nhi tử mang nước tới, ừng ực uống cạn sạch, lo lát nữa làm việc sẽ khát, lão gia tử nhân nhả ngồi đó phân phó nhi tử: “Con trai, con về lấy chút nước đến đây đi, thuận tiện lấy thêm chút thuốc lá rồi cho ta luôn.”

Con trai lão là người hiếu thuận, lập tức vâng lời đi.

Lai Sinh ở bên cạnh nhìn thấy thú vị, đặt mông ngồi cạnh lão gia tử, học theo bộ dáng vừa rồi của lão, thành thoi nói: “Con trai, mang một chút thức ăn ngon trong nhà đến đây.”

Hai cha con lão gia tử mặt đen tại chỗ.

Đối với một người điên như vậy, ngươi có thể so đo với hắn sao?

Bách Thủ phun ra một ngụm hờn dỗi, ném cây gậy xuống, không đợi Bách Thủ đi trở về sân, phía sau đã truyền đến âm thanh oa oa khóc lớn.

Trên mặt Bách Thủ cứng đờ.

Quay đầu lại, Lai Sinh đang ngồi trên mặt đất lau nước mắt như cô vợ nhỏ bị oan ức, nước mắt rào rào chảy xuống, dẫu môi ủy khuất nhìn Loan Loan, về nững nịu trên khuôn mặt trắng nõn tuấn tú của nam nhân làm sao cũng thấy không hợp.

Loan Loan nhìn không được đầu đầy hắc tuyến.

Một nam nhân có bộ dạng tuấn tú như thế lại làm hành động giống như đứa nhóc ba tuổi, vốn động tác này sẽ làm người ta rất phản cảm nhưng hẳn lại không làm người ta ghét bỏ chút nào. Loan Loan thầm than tiếc thật, nam nhân xinh đẹp thế kia cứ như vậy bị lãng phí rồi.

Bách Thủ im lặng, tức giận nhìn chằm chằm Lai Sinh trên mặt đất.

Kẻ ngốc cũng có lúc không ngốc, biết mình sẽ không bị đánh, lập tức ra về oan ức, tranh thủ đồng tình của người khác.

Người đã lớn ngần ấy, không thể cứ dễ hấn khóc hoài như vậy, Loan Loan chỉ chỉ cá đang hấp hối bị Lai Sinh tùy ý ném trên mặt đất, nói: “Người để vậy hoài bọn nó sẽ chết, chiên lên sẽ không ngon nữa đâu.”

Vừa nghe đến ăn cá, tinh thần Lai Sinh lập tức tỉnh táo, trong nháy mắt đứng dậy khỏi mặt đất, đưa cá cho Loan Loan, mi mắt còn vương nước mắt: “Cá, cá, cá...” Bộ dáng rất đáng thương.

Khóe miệng Loan Loan co giật không ngừng, cảm thán một tiếng chẳng ai hoàn mỹ. Lấy chậu nước sạch, thả cá vào, giống như người được cung cấp không khí, cá lập tức sống lại.

“Tura nay chúng ta ăn măng, cá để lại đến tối, được không?”

Sau đó Loan Loan bùng mắng xào với thịt băm ra đặt lên trên bàn ở trong viện. Trong nhà quá tối, bên ngoài không khí thoáng đãng, cho nên nàng bảo Bách Thủ mang chiếc bàn ra sân để.

Ánh mắt Lai Sinh lập tức sáng ngời, mùi măng thơm ngát còn xen lẫn chút hương vị dầu mỡ.

Trước kia hẳn chưa từng được nếm qua món này. Nhất thời miệng đầy nước miếng, thiếu chút nữa đã nhỏ giọt trên mặt đất, bị Bách Thủ ở bên cạnh trừng mắt, lập tức nhảy ra thật xa. Ánh mắt lại không rời chiếc bàn, nhưng không dám tiến thêm bước nào nữa.

Loan Loan xới một bát com đưa cho hắn, hắn lắc đầu, vừa đưa mắt nhìn trên bàn, vừa hướng mắt nhìn Bách Thủ.

Chờ đến khi Bách Thủ bận xong giỏ trúc đem cất kỹ rồi, nói câu: “Muốn ăn com tự mình mang bát đến.”

Không đợi Loan Loan hiểu ra, trong viện đã không còn thân ảnh của Lai Sinh.

Loan Loan đưa mắt nhìn Bách Thủ, Bách Thủ nói: “Đề tên tiểu tử đó về nhà thông báo một tiếng.”

Loan Loan chợt hiểu ra, tuy Lai Sinh có chút ngốc, nhưng tình cảnh nhà mình hắn vẫn biết rõ, bảo hắn về nhà mang bát đến cũng là vì muốn báo cho ông nội hắn một tiếng. Rất nhiều người trong thôn, không nói đến chuyện tới nhà Bách Thủ ăn com, cho dù ai đụng phải hai người cũng sẽ né thật xa.

Hai người đang nói chuyện, cha Nguyên Bảo đi từ trên núi xuống, với phương châm duy trì tốt quan hệ hàng xóm, Loan Loan nhiệt tình chào hỏi cha Nguyên Bảo: “Đương đại ca xuống núi sao?”

“Ừ.” Cha Nguyên Bảo ngăn người, ánh mắt nhìn bàn com trong viện.

Thơm quá đi, không biết là món gì?

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ăn chực (hai)

Chân mày Loan Loan khê cong, bùng một bát thức ăn ở trên bàn lên nói với cha Nguyên Bảo: “Đương đại ca, đây là măng chúng ta nấu hôm nay, có muốn nếm thử không? Ta đã luộc qua một nước, không còn đắng lắm đâu, mùi vị rất không tệ.”

Cha Nguyên Bảo liền ngăn ra.

Măng này nấu ra có thể thơm như vậy sao? Nhưng ngoài miệng nói: “Không cần, người trong nhà không quen ăn đắng...” Dừng một chút lại nói: “Cám ơn.”

Bất kể bị cự tuyệt vì nguyên nhân gì, mình đã bày tỏ ý tốt, Loan Loan cười thả bát lại trên bàn. Cha Nguyên Bảo đứng phía ngoài nói chuyện với Bách Thủ, Loan Loan đi tới, lại nói: “Xế chiều chúng ta muốn lên núi đào măng, không biết Dương đại ca và Dương đại tẩu có muốn đi hay không, măng này có thể bán được giá cao.”

“Đúng, hôm qua ta đã bán rồi.” Bách Thủ lập tức ở bên cạnh để thêm.

Trên mặt cha Nguyễn Bảo hiện ra vẻ kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục như bình thường, suy nghĩ một chút nói: “Cám ơn nhiều, các người đi đi, xế chiều trong nhà còn chút chuyện phải làm.”

Mãng ở đó đào về liền thành bạc trắng, nhưng Loan Loan nghĩ đồ hoang dã ở đây sớm muộn gì cũng sẽ có người biết, chẳng bằng tự mình nói ra trước, có lẽ còn có thể giành được chút ấn tượng tốt từ người khác. Mặc dù cha Nguyễn Bảo cự tuyệt, nhưng ít nhất hắn đã đứng bên ngoài viện nói chuyện với hai người được một lúc lâu rồi, không phải sao?

Loan Loan trở lại phòng bếp. Chờ cha Nguyễn Bảo đi, Bách Thủ đem đồ cắt kỹ. Loan Loan lấy nước rửa tay sạch sẽ.

Đối với lời Loan Loan nói, cha Nguyễn Bảo vẫn hơi do dự. Ai không muốn kiếm bạc chứ, chỉ là không biết măng này có phải sẽ thật sự bán được giá cao không? Thêm nữa, gia cảnh nhà Bách Thủ mình cũng hiểu. Sâu trong nội tâm, không như những người khác trong thôn, hắn cảm thấy Bách Thủ là một người tài giỏi. Mà tiếp xúc với Loan Loan mấy lần cũng phá vỡ ấn tượng lúc đầu. Hiện tìm được phương pháp kiếm bạc còn chủ động nói cho nhà hắn biết. Tổng kết lại mà nói, hai người này không tệ lắm, nhưng lời đồn một hai chục năm trong thôn... mang theo tâm tình phức tạp, cha Nguyễn Bảo xuống núi.

Hắn vừa mới đi tới chân núi thì gặp Lai Sinh hấp tấp chạy lên. Hai người thiếu chút nữa đụng vào nhau, cha Nguyễn Bảo đưa một tay bắt hắn lại, giáo huấn: “Lai Sinh, đi đường phải nhìn chứ...” Nhìn thấy trên tay hắn có bát đĩa, nghi ngờ nói: “Người làm gì vậy?”

“Ăn cơm.” Lai Sinh tránh thoát khỏi tay hắn.

Sao những người này phiền quá vậy, lúc có đồ ăn ngon, cả đám đều đến tìm hắn phá rối là sao?! Không thèm quan tâm đến cha Nguyễn Bảo ở phía sau ồn ào hỏi han, Lai Sinh chạy hai ba bước đã không còn thân ảnh.

Cha Nguyễn Bảo ngờ ngợ nhìn chỗ Lai Sinh biến mất, lắc đầu. Lai Sinh này suốt ngày điên điên khùng khùng. Sau đó cha Nguyễn Bảo ngớ ra, tên tiểu tử này cầm bát ăn cơm, phía trên kia ngoại trừ nhà Bách Thủ thì không còn nhà nào khác, lập tức cha Nguyễn Bảo cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tròn tròn đôi mắt.

Loan Loan dọn thức ăn xong, bảo Lai Sinh đến bên cạnh bàn ngồi, hắn không chịu. Sau, nàng không thể làm gì khác hơn, cầm bát xới cơm vào cho hắn, lại lấy bát gấp thức ăn, đặt ở tảng đá ngoài sân. Lúc này nàng mới trở lại ngồi vào bàn, bắt đầu ăn cơm.

Vốn Bách Thủ đang rất vui vẻ, nhưng có người luôn quẩn rợ hắn, tâm tình rầu rĩ không vui. Lát sau Loan Loan không ngừng gấp thức ăn cho hắn, tâm tình Bách Thủ mới dần bay bổng lên.

Lai Sinh bưng bát ngồi chồm hổm trên tảng đá ăn cơm, mặt mày tươi rói. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng được ăn món nào ngon như vậy, cả tốp mỡ này nữa, sao người có thể thơm như vậy a? Ăn liền hai bát cơm, đồng dạng, món ăn cũng gấp đôi. Mặt Bách Thủ xám như tro, mắt thấy chỉ còn nửa bát thức ăn, giờ lại phải chia một nửa cho Lai Sinh, hắn chỉ có thể hung hăng trừng Lai Sinh một cái.

Vợ ta làm đồ ăn, ta còn chưa được ăn hai phần đây này!

Lai Sinh cười hi hi nhận lấy bát ăn, gió cuốn mây tan một phen không còn chút dư thừa nào, hài lòng vuốt vuốt cái bụng tròn vo, sau đó cầm bát nghênh ngang xuống núi.

Loan Loan ở phía sau nhìn, cảm thấy tiểu tử này thật đáng yêu.

Xế chiều, hai người đeo gùi lên núi, Loan Loan đào măng, Bách Thủ săn thú, đào xong măng, lại hái được một chút quả ớt. Về đến nhà, Loan Loan mang ớt ra phơi. Hai người bận bịu một lúc, Lai Sinh lại tới nữa.

Loan Loan ngẩng đầu nhìn trời, có vẻ đã đến giờ ăn cơm. Nhìn lại thấy Lai Sinh cầm bát đĩa, tên này quả thật như đồng hồ báo thức sống, đúng lúc đúng giờ mà!

Nhưng việc trên tay còn chưa làm xong, cho nên liền để Lai Sinh chơi một lát, đợi xong việc rồi sẽ chiên cá. Lai Sinh cũng không đi, tò mò ngồi chồm hổm bên ngoài vườn rau nhìn hai người bận rộn, còn cầm quả ớt lên không ngừng soi qua soi lại.

Chờ vườn rau được dọn dẹp sạch sẽ, Loan Loan trở lại phòng bếp rửa tay, lấy chậu múc nước sạch vào, lúc này mới bắt đầu rửa cá, xoay người lại phát hiện Lai Sinh đi theo mình vào phòng bếp.

Hắn đứng ở phía sau tò mò nhìn Loan Loan giết cá.

Loan Loan bỏ nội tạng cá ra ngoài, lại cạo sạch vẩy, sau đó rửa qua với nước, chỉ vào chậu nước nói với Lai Sinh đứng ở sau: “Mang nước này đi đổ.” Sợ hắn không hiểu, lại lần nữa cường điệu: “Đổ ra ngoài, hiểu không?”

Lai Sinh ngó người, lập tức gật đầu, thuận thực bưng chậu ra khỏi phòng bếp, không quá hai giây, Loan Loan đã nghe tiếng Bách Thủ quát to ngoài sân: “A, người làm gì vậy hả?”

Vừa ra khỏi phòng bếp nhìn, khóe miệng Loan Loan không khỏi giật giật.

Lai Sinh bưng chậu đứng bên cạnh vườn rau của nàng đang nom nớp lo sợ nhìn mặt Bách Thủ đen thui.

May Bách Thủ ở ngoài sân, nếu không những cây non của nàng đã bị chậu nước giới cho chết rồi! Nhưng người ta là nhân sĩ đặc thù, cho nên không thể trách hẳn toàn bộ. Loan Loan chỉ có thể trách mình nói không rõ ràng.

“Những cây này mới trồng, người giới một chậu lớn như vậy thì chúng sẽ chết, ừm, đi sang bên kia kia.” Loan Loan chỉ vào hàng rào nơi có một loạt hoa cỏ dại đang sinh trưởng cực kì tươi tốt nói.

Lai Sinh ngó Bách Thủ, cẩn thận đổ nước vào chỗ hàng rào, sau đó lui về phía sau Loan Loan, cảnh giác nhìn nhìn Bách Thủ.

Loan Loan hết nói nổi.

Trở lại phòng bếp bắt đầu chiên cá.

Nàng không nghĩ tới Lai Sinh cũng biết nội trợ, nhóm lửa lưu loát. Lai Sinh ngồi chồm hóm nhóm lửa bên bếp lò, bảo hẳn thêm củi hẳn sẽ thêm củi, bảo hẳn chính lửa nhỏ, hẳn sẽ chính lửa nhỏ, không chế độ lửa rất chính xác.

“Ở nhà người thường làm việc sao?” Loan Loan cười hỏi.

Lai Sinh liếc nàng, sau đó rất chân thành gạt đầu, cầm nhánh cây ném vào bếp, một thân trường sam xám trắng quét tới quét lui trên mặt đất, trên người đã có vài vết bẩn, màu sắc đã sậm hơn khi ở bờ sông, chẳng lẽ ngày đó ở bờ sông làm ướt quần áo hẳn cũng không thay?

Liên hỏi: “Mỗi ngày người đều mặc bộ quần áo này?”

Lai Sinh gạt đầu.

“Đồ bẩn rồi, tại sao không thay đi?”

“Ta là người trí thức.” Lai Sinh mô phỏng bộ dáng đáp: “Người không thấy người trong thành đều mặc trường bào sao?”

“Mặc trường bào thì là người trí thức?” Loan Loan nói.

“Đúng vậy. Ta còn biết ngâm thơ đấy!” Lai Sinh rất đắc ý nói.

Khoe miệng Loan Loan mở to, trong đầu nhớ tới một giọng đọc: nghĩ về nàng, nhớ đến nàng!

Chiên cá xong rồi, Loan Loan đưa toàn bộ cá cho Lai Sinh, nhưng hẳn không lấy, chỉ cầm một con, để hai con còn lại vào trong bát, sau đó nghiêng ngang xuống núi.

Mãi cho đến lúc ăn cơm tối, mặt Bách Thủ lại đen như than, tiểu tử thú này lúc nào cũng lơ đãng theo đuôi vợ hẳn tựa như bóng ma, vô luận hẳn đuổi thế nào cũng không đi.

Loan Loan liền nói: “Lai Sinh thật đáng thương. Không phải chàng cũng nói hẳn chỉ có một mình ông nội sao? Một lão nhân gia vừa phải chăm lo chuyện gia đình, vừa phải làm ruộng kiếm sống, còn chăm sóc Lai Sinh. Chúng ta có ăn chia cho hẳn một chút cũng không sao cả. Nhìn hẳn điên điên thế kia, nhưng rất dễ sai bảo. Bất kể những người khác nghĩ thế nào, ít nhất ta cảm thấy bản tính hẳn không xấu, chúng ta không thể học theo những người đó...”

Bách Thủ nghe vậy thì tràn đầy cảm xúc, hẳn cũng là người không được người khác tiếp nhận. Sắc mặt từ từ hòa hoãn xuống. Hồi lâu, mới lớn tiếng nói: “Tên đó tới nhà chúng ta ăn cơm thì có thể, nhưng không cho đi theo vợ ta.”

Loan Loan ngơ ngẩn hồi lâu, nhìn Lai Sinh phồng má tức giận, phì cười!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mẹ ruột

Cuộc sống hiện tại của Loan Loan gồm có hai chuyện cơ bản: ăn cơm, kiếm bạc.

Sớm tỉnh mơ hôm sau, Loan Loan theo Bách Thủ ra chợ. Lúc đi qua cửa thôn gặp được cha mẹ Nguyên Bảo đang cầm nông cụ mới từ trong nhà đi ra.

Loan Loan vẫn tươi cười chào hỏi: “Đương đại ca, Đương đại tẩu muốn đi ra ngoài làm việc à?”

Hai người sững sờ, so với sự kinh ngạc khi lúc đầu gặp Loan Loan thì vẻ mặt hiện tại đã coi như bình tĩnh rồi, mặc dù trong lòng đã nhận biết Loan Loan, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẫn không khỏi suy nghĩ.

Mẹ Nguyên Bảo hơi mất tự nhiên cười cười: “Đúng vậy!”

Ánh mắt quét qua bên cạnh, thấy Bách Thủ đeo gùi, phía ngoài dùng vải che, không biết bên trong là thứ gì.

Loan Loan ung dung thản nhiên cười, lại nói: “Chúng ta đang muốn ra chợ bán măng, không trì hoãn hai người làm việc nữa.” Nói xong, liền cùng Bách Thủ ra khỏi thôn.

Mẹ Nguyên Bảo đứng tại chỗ khó hiểu giây lát, xoay người lại đã thấy cha Nguyên Bảo đi vào trong ruộng, vội vàng theo sau, khẽ nói: “Chàng nói xem, bọn họ thật sự lên núi đào măng mang đi bán sao?” Nếu quả thật nói bạc để chỗ ấy, nào có đạo lý không chiếm chứ.

Cha Nguyên Bảo ngưng mày, không đáp lời.

Sau khi Loan Loan và Bách Thủ đến chợ, đi đến quán rượu trước, kể từ khi có ước định với chương quỹ của quán rượu, mỗi lần bán thú săn đều dễ dàng hơn rất nhiều. Sau khi đưa thú săn cho tửu lâu, chương quỹ do dự một chút rồi cũng nhận măng, cuối cùng còn nói với Bách Thủ: “Mấy ngày trước măng rất được người thích, nhưng mấy ngày nay người ăn dần ít hơn, ăn thêm mấy lần thì có chút ngán, mỗi ngày dư lại không ít, cho nên sau này không cần nhiều măng như vậy nữa, nếu cần, ta sẽ báo cho người biết.”

Bách Thủ khẽ cau mày, măng này vốn do Loan Loan phát hiện, sau mới mang đi bán kiếm thêm chút tiền, nếu như đột nhiên không bán được, thì rất đáng tiếc.

Loan Loan đứng ở một bên mở miệng: “Chương quỹ, thật ra ăn măng có rất nhiều phương pháp, ví dụ như xào, kho, có thể làm súp thịt măng. Măng nấu súp vô cùng ngon, ăn có thể thanh nhiệt cơ thể.”

Mất chương quỹ không khỏi sáng ngời, lập tức khiêm tốn cầu Loan Loan chỉ giáo: “Không biết súp này làm thế nào?”

“Bản thân măng có vị đắng, súp tất nhiên cũng có vị đắng, nhưng không đáng lắm...” Cho nên, Loan Loan thuật lại với chương quỹ một vài phương pháp chế biến măng ở hiện đại, cuối cùng lại nói cho hắn biết: “Thật ra ngài có thể chế biến măng tươi thành măng khô, muốn ăn lúc nào thì ngâm vào nước lúc đó, rất thuận tiện, thời gian lưu trữ lâu hơn.”

Chương quỹ ngạc nhiên nhìn Loan Loan, rồi đưa mắt nhìn Bách Thủ, không ngờ một phụ nhân lại hiểu biết nhiều như vậy. Thương nhân đều lấy kiếm tiền làm gốc, không giống người quyền quý cảm thấy hổ thẹn khi thỉnh giáo một phụ nhân, hắn khẽ chấp tay với Loan Loan, thành ý nói: “Cô nương, mong cô nương chỉ điểm cách làm măng khô này.”

“Rất đơn giản, lột bỏ xác bên ngoài, cắt nhỏ, luộc trong nước sôi đến tám phần, dùng sợi chỉ xuyên qua, phơi khô dưới mặt trời, phải đảm bảo trong trong ngoài ngoài đều khô...” Loan Loan nói chỉ tiết phương pháp chế biến măng khô cho chương quỹ.

Dù măng khô rất quý hiếm, nhưng nếu phương pháp chế luyện không chính xác măng khô sẽ dễ dàng bị hỏng, còn phải tìm người mua, năng dứt khoát bán măng tươi, thuận tiện giảm đi không ít chuyện.

Chương quỹ yên lặng nhắm tính trong lòng. Nếu như chuyện này có thể thành công thì thật tốt quá. Đồ khô có thể vận chuyển đến chi nhánh khác, những nơi không dễ dàng mua được măng, giá đồ ăn bán ra sẽ cao hơn, như vậy hắn sẽ được chủ nhân coi trọng. Cho nên, chương quỹ rất thoải mái nói với Bách Thủ, sau này có bao nhiêu măng cứ đưa hết tới đây.

Loan Loan sớm đoán được chỉ cần nói phương pháp kia ra, sau này quán rượu sẽ thu mua toàn bộ măng. Quán rượu lớn như vậy, ông chủ chắc chắn đều là người có tiền có thế, có không ít chi nhánh ở địa phương khác. Nơi này chỉ có một quán, nếu mang đến phương Bắc rộng lớn như vậy, măng lại sinh trưởng theo mùa, măng tươi đâu dễ dàng mua được.

Hai người tâm tình phơi phới rời khỏi tửu lâu. Trước tiên đi mua bột mì, sau đó mua mấy nhu yếu phẩm thường dùng, như dụng cụ giặt quần áo, xà phòng tắm rửa. Thời đại này mặc dù không giống hiện đại có đủ loại xà phòng tắm, nhưng vẫn có xà phòng chuyên dùng để tắm rửa. Có thứ này, Loan Loan không cần phải dùng lá cây hoặc phải nhặt bỏ kết rồi. Đã có chút tiền, dĩ nhiên muốn cuộc sống được tốt hơn trước.

Sau đó, Loan Loan lại thấy chỗ bán heo con, không ít người ở nông thôn mua heo về nuôi, đến cuối năm có thể bán, kiếm được một khoản tiền lớn. Loan Loan không khỏi nghĩ ngợi xem nhà bọn họ có nên mua heo con về nuôi hay không?

Một đường vừa đi vừa nhìn, hiện nàng đã không tò mò như lần đầu tiên, chạy thẳng tới chỗ mua đồ. Lôi kéo Bách Thủ vào một tiệm vải.

Vốn Bách Thủ tưởng rằng Loan Loan muốn mua cho nàng, không nghĩ tới sau khi vào cửa hàng nàng lại bảo tiểu nhị đo người hắn. Bách Thủ liền tiếp khoát tay nói không cần, hắn có quần áo để mặc rồi.

Hai bộ quần áo kia quả thật đã quá cũ, trên một bộ còn có vài chỗ vá. Loan Loan cương quyết yêu cầu, Bách Thủ không phản kháng nữa. Chọn vải vóc bình thường, cộng thêm tiền công, tiêu hết một trăm văn.

Bách Thủ đau lòng muốn chết!

Không phải Loan Loan không muốn làm, mà tay nghề may vá của nàng thực không dám khen!

Ra khỏi tiệm vải, Loan Loan an ủi hắn: “Chàng cũng biết lâu rồi ta không đụng đến kim chỉ, cứng tay rồi, ở đây người ta may khéo lắm. Chờ sau này chúng ta có tiền sẽ mua cho chàng quần áo tốt hơn.”

Bách Thủ cảm động vô cùng, vợ đối với hắn thật tốt, hắn nhất định sẽ cho vợ cuộc sống sung túc, chỉ là không được mặc quần áo do chính tay vợ may thì có chút tiếc nuối thôi.

Hai người đang nói, đột nhiên Loan Loan cảm giác phía sau có người kéo quần áo mình, quay đầu nhìn lại, một tiểu cô nương mặc quần áo vải thô màu vàng đất, khoảng mười ba mười bốn tuổi đang kéo góc áo nàng. Con bé có khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò, đầu tóc đơn giản buộc thành hai bím, một trái một phải, lộ ra vẻ xinh xắn, một đôi mắt mở thật to.

Ở bên cạnh có một người phụ nữ trung niên mặc quần áo vải thô đứng, người phụ nữ trung niên này khoảng hơn ba mươi tuổi. Hai người biểu lộ vẻ mặt khó tin, kinh ngạc nhìn nàng.

Loan Loan khó hiểu. Hai người này là ai?

Nàng nhìn sang Bách Thủ, trên mặt Bách Thủ đã không còn nụ cười lúc nãy, không có bất kỳ biểu cảm nào, hắn mím môi, hồi lâu phun ra câu: “Vợ, nàng trò chuyện với mẹ đi, ta đi mua vài món.”

Loan Loan ngây ngốc, mẹ? Mẫu thân của Bách Thủ đã mất từ khi hắn còn bé, vậy người mẹ này của ai? Lập tức mở to mắt, mẹ ruột của thân thể này!!

“Mẹ!” Loan Loan suy nghĩ trăm mối, xoay chuyển hết lượt này đến lượt khác, sau cứng ngắc kêu một tiếng.

Tiểu cô nương buông tay đang kéo áo Loan Loan ra, hai tay phui phui, mắt nhìn bộ dáng ngây ngốc của Loan Loan, bĩu môi nói: “Nhị tỷ, có phải tỷ ngốc rồi không?”

“Tiểu Thảo, nói chuyện với nhị tỷ vậy hả?” Mẹ Loan Loan trừng mắt với Tiểu Thảo, mặc dù đứa con gái thứ hai này ngây ngốc thì có ngây ngốc chút chút, nhưng dù sao cũng đang trên đường cái, người quen nhiều, vạn nhất bị người nào nhìn thấy, chẳng phải để người ta nắm thóp. Kể từ khi gã Loan Loan xong, bà chưa hề đi thăm Loan Loan lần nào, nhiều người trong thôn ở sau lưng nói bà bán con gái.

Tuy sự thật là vậy, nhưng nghe vào tai vẫn thấy không thoải mái.

Nhưng bây giờ nó không phải vấn đề chính, mới vừa rồi đúng lúc bán gà xong đang chuẩn bị về thì nghe thấy Tiểu Thảo cả kinh kêu to: “Nhị tỷ...” Sau đó liền thấy Loan Loan và Bách Thủ từ tiệm vải đi ra.

Không nghĩ tới ban đầu cưới gã, tất cả bạc tích lũy được Bách Thủ đều giao hết cho bà, lúc này mới nửa năm đã tích lũy được không ít, hai đứa này đã có tiền đi mua quần áo rồi! Bà, một người mẹ già còn đang gồng gánh gia đình làm việc cực nhọc muốn chết, con gái lại chẳng hề quan tâm là thế nào?

Trong lòng mẹ Loan Loan không thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cả nhà đều nhớ con

“Nửa năm không gặp, khuê nữ ta lớn thêm không ít nha.” Mẹ Loan Loan đánh giá Loan Loan từ đầu đến chân, ha ha cười nói.

Khỏe miệng Loan Loan kéo kéo, nàng muốn biểu hiện nụ cười chân thành hơn một chút, nhưng sao nhìn lão nương mình lại không thấy chút cảm giác thân thiết nào vậy?

“Cả nhà có khỏe không ạ?” Nghĩ nửa ngày, nàng thốt ra một câu như lời kịch.

“Khỏe, khỏe, khỏe lắm. Chỉ là suốt ngày ở nhà làm việc, mệt mỏi đến mức thắt lưng già này của ta đều đau a, đau quá!” Vừa nói mẹ Loan Loan vừa vịn tay vào eo mình.

“Vậy buổi tối bảo Tiểu Thảo đấm bóp cho mẹ nhiều chút, mẹ biết tình cảnh Bách Thủ rồi đó, con không tiện về nhà thăm...” Loan Loan cẩn thận quan sát vẻ mặt của mẹ nàng, thận trọng nói. Từ lúc nàng thành thân, ngay cả cửa cũng không trở lại.

Không nghĩ tới mẹ Loan Loan tuyệt không trách nàng, rất cảm thông nói: “Chuyện này mẹ biết. Cho nên mẹ cũng không tiện tới thăm con.”

Đầu Loan Loan đầy hắc tuyến.

Người ta nói cái gì cũng có qua có lại, quả nhiên!

Loan Loan và mẹ nàng nói hai câu, Tiểu Thảo đứng một bên rất nhàm chán, không nhịn được hét lên: “Nhị tỷ, muối muốn ăn mút quả, mua cho muối một xâu mút quả.”

Mắt Loan Loan nhìn lão nương nhà mình, mặc dù không đáp lời, nhưng nhìn ánh mắt và biểu cảm cười mỉm trên mặt bà lộ ra hàm ý sâu xa khác, lập tức thoải mái đáp ứng, mua một xâu mứt quả cho Tiểu Thảo. Lúc nàng đang định lấy bạc trả, mẹ Loan Loan mới nói tiếp một câu: “Kể từ khi con xuất giá, người trong nhà đều rất nhớ con, nhất là đệ đệ con, suốt ngày la hét muốn đến thăm con.”

Loan Loan lập tức sáng tỏ, nói với người bán mứt quả: “Lấy thêm xâu nữa.” Rồi nói với Tiểu Thảo: “Xâu này Nhị tỷ mua cho tiểu đệ, phiền Tam muội cầm về hộ Nhị tỷ, được không?”

“Được.” Tiểu Thảo rất dứt khoát nhận lấy mứt quả.

Thấy Loan Loan tiêu tiền lưu loát như vậy, trong lòng mẹ Loan Loan có chút suy tính, nghĩ nghĩ lại nói: “Ngày đó cha con còn cảm ràm nói con gả đi nửa năm rồi mà không về nhà một lần, ngay cả thư từ cũng không có, vẫn luôn trách ta.” Rồi cuối cùng hỏi nàng: “Con có lời gì muốn nói với cha con không?”

Loan Loan ngây ngốc, ta không có gì để nói nha.

Sau đó dưới ánh mắt ân cần của lão nương nàng, một lúc sau, nàng lấy hai mươi văn tiền từ trong ngực ra kín đáo đưa cho bà: “Mẹ, hôm nay Bách Thủ vừa lúc đổi được ít bạc, mới rồi mua mấy bộ quần áo, chỗ này còn hai mươi văn, mẹ mang về nhà cho cha uống rượu đi, coi như là một mảnh hiếu tâm của chúng con”

Chỉ có hai mươi văn? Ít như vậy! Nhưng so với không có chút nào vẫn tốt hơn!

Mẹ Loan Loan mặt mày tươi rói cất bạc vào người, nhìn nàng tràn đầy cảm khái nói: “Mẹ biết con là đứa nhỏ hiếu thảo...” Khen nàng mấy câu, lại liếc nhìn chung quanh, Bách Thủ đang ngồi ở chiếc cầu cách đó không xa, sau đó kéo Loan Loan qua một bên nhỏ giọng hỏi nàng: “Lần trước mẹ sai người nói chuyện với con, con có làm không?”

Loan Loan nhìn mẹ nàng một cái, thần thần bí bí, mờ mịt hỏi: “Chuyện gì?”

“Con đứa nhỏ này, ta không ngu đến nỗi mặc người ta treo lên đầu đâu?” Mẹ Loan Loan trừng mắt, hạ giọng nói: “Không phải bảo con nói với hấn chuyện hòa ly sao? Hấn nói như thế nào?”

Loan Loan tròn tròn mắt, thà đập đổ mười ngôi miếu chứ không hủy một mối lương duyên, vậy mà mẹ ruột lại dẫn người tới hủy hôn nhân của chính con mình!

“Trước kia mẹ đã nói, sao con cứ mãi không hiểu vậy chứ? Chỉ cần con hòa ly với hấn, mẹ mới có thể nhờ người tìm cho con mối hôn sự tốt, ban đầu mẹ gả con đi cũng là bất đắc dĩ, hiện có cơ hội, sao mẹ có thể bỏ mặc nữ nhi của mình đây? Nghe mẹ, con tìm cơ hội nói rõ ràng với hấn đi...”

Mẹ Loan Loan lải nhải, tận tình khuyên bảo một hồi, cuối cùng còn nhấn nhủ một câu: “Mẹ ở nhà chờ tin tốt của con, sự tình hoàn thành thì tự mang quần áo về nhà, trong nhà vẫn còn giữ lại giường của con đấy!”

Loan Loan không nhịn được đầu đầy hắc tuyến. Nữ nhân cổ đại hòa ly đâu như vợ chồng ly hôn ở hiện đại, sao từ miệng mẹ nàng lại giống như đi chợ mua đồ vậy?

Sao bà biết rõ nàng muốn hòa ly với Bách Thủ? Sao nàng phải hòa ly nha!

Chờ hai người đó rời đi, Loan Loan bước tới bên cạnh cầu tìm được Bách Thủ, rồi nói cho hấn biết, nàng đã đưa mẹ hai mươi văn tiền mua rượu cho cha. Bách Thủ không nói gì, gật đầu.

Sau đó hai người về nhà, một đường im lặng.

Mới vừa đi lên sườn núi đã trông thấy bên cạnh chuồng gà có một người đang ngồi. Lai Sinh đang cầm một cọng cỏ non cho gà ăn, học theo bộ dáng Loan Loan hay gọi gà thường khi: “Cục cục cục.ccc...” không ngừng. Nói hấn cho ăn, không bằng nói rõ là đang trêu chọc con gà, cầm cọng cỏ non không ngừng ve vẩy lúc ẩn lúc hiện trước mặt con gà. Mà gà rừng đang ngẩng đầu lên, lông toàn thân đều dựng đứng, hoàn toàn trong trạng thái cảnh giác.

Nhìn trên mặt ghế đá trong viện có một cái bát và một đôi đũa.

Ăn chắc cũng thật sớm a!

Lai Sinh nhìn thấy Loan Loan trở lại, lập tức vứt bỏ cỏ non, vừa đi hai bước đã nhận được ánh mắt cảnh cáo của Bách Thủ, không thể làm gì khác hơn đành đứng thật xa, hướng đôi mắt trông mong nhìn nàng.

Mặt Bách Thủ vụn vụn, tại sao vừa nhìn thấy tên tiểu tử thói này, cả người hấn đều không được thoải mái!

Bách Thủ càng trừng hấn, hấn càng sợ. Càng sợ, hấn lại càng nhìn chăm chăm Loan Loan. Hấn càng nhìn chăm chăm Loan Loan, Bách Thủ lại càng hung dữ...

Thấy Lai Sinh bày ra bộ dáng đáng thương cầu cứu nhìn nàng, Loan Loan khẽ cười cười, đánh vỡ không khí cứng nhắc, nói: “Hôm nay còn chưa nấu

com, muốn ăn com phải đợi lúc nữa!”

Xoay người vào trong nhà cầm gửi ra cho Lai Sinh: “Người cũng theo đi cắt cỏ.” Muốn ăn thì phải làm việc, đúng không?

Bách Thủ để đồ xuống, đeo gửi lên lưng, nhìn cũng không nhìn Lai Sinh, ra khỏi viện. Lai Sinh do dự nhận lấy gửi, Loan Loan chỉ chỉ Bách Thủ, nói tiếp: “Nghe lời, đi cắt cỏ xong trở lại sẽ được ăn.”

Lai Sinh đi hai ba bước đã quay đầu lại, không tình nguyện đeo gửi ra khỏi viện, chậm rì rì theo sau Bách Thủ.

Đội hai người đều ra ngoài, lúc này Loan Loan mới lấy bột nở hôm qua ủ, bột phồng lớn lên nhiều. Nàng rắc bột lên rồi nhào đều, theo thường lệ được một nắm bột nở, lại cho thêm các loại gia vị. Bởi vì lần này bỏ thêm hành lá, bánh làm ra vừa xốp vừa thơm, cũng không còn hương vị rượu nữa.

Đội hai người mang hai gửi đầy cỏ trở lại, Loan Loan đã làm xong bánh, còn xào thêm một đĩa rau.

Lai Sinh vừa về đã thả gửi xuống trong sân, gấp gấp chạy vào phòng bếp, vừa tiến đến đã ngửi được mùi thơm của bánh, thấy bánh vừa to vừa mềm vừa thơm, ánh mắt mở to nhìn không rời. Từ nhỏ đến lớn hẳn đã ăn không ít bánh, cho tới bây giờ chưa từng thấy bánh nhà ai thơm như vậy? Liếm liếm miệng, nước miếng chảy ròng ròng!

Loan Loan bưng bánh và thức ăn lên trên bàn, rồi đi múc nước để Lai Sinh rửa tay, chờ hẳn rửa xong, đổ nước đó đi, sau đó lại múc một thau nước khác, đưa khăn cho Bách Thủ, chờ Bách Thủ rửa xong, lúc này hai người mới ra khỏi phòng bếp.

Làm cho nàng ngoài ý muốn là Lai Sinh đang nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh bàn, ánh mắt sững sờ, ngăn người ngậy ngốc ngó chăm chăm vào cái bánh trong bát, một bộ dáng vô cùng thèm ăn, nhưng hẳn không ăn trước. Chờ Loan Loan và Bách Thủ ngồi xong, mặt Bách Thủ không đổi sắc quét hẳn một cái, nói câu: “Ăn com đi!”

Tiếng nói vừa dứt, Lai Sinh lập tức nắm lấy một cái bánh nhét vào trong miệng, bộ dáng lang thôn hổ yết làm cho người ta ghen hợm nhìn trần trối. Không chỉ Bách Thủ, ngay cả Loan Loan cũng cảm thấy mùi vị bánh hôm nay không tệ.

Kết quả là, một bữa com ăn rất vui vẻ!

Sau khi ăn xong, trước khi đi Lai Sinh còn hỏi xin Loan Loan thêm một cái bánh.

Về sau Loan Loan nghĩ, dù đôi khi đầu óc Lai Sinh không bình thường, điên điên khùng khùng, nhưng kỳ thật trong lòng hẳn biết người nào đối xử tốt với mình. Mỗi lần xiên cá đều có ba con, chiên xong, hẳn chỉ ăn một con, để lại hai con cho hai người Loan Loan. Ăn bánh, dù rất thèm, hẳn vẫn đợi hai người đến để ăn cùng nhau. Ăn xong hẳn còn nghĩ tới phải mang một cái về nhà cho lão gia tử nếm thử, điều này nói rõ từ nhỏ hẳn đã được giáo dục rất tốt. Nếu đầu óc Lai Sinh bình thường, chỉ bằng vào bộ dạng tuân tũ của hẳn, hẳn sẽ là một nam nhân không tệ, trong thôn sẽ có không ít cô nương thích.

Tiếc thay!

Bởi vậy có thể thấy được, ông nội Lai Sinh muốn dạy dỗ một đứa nhỏ ngốc được thành như thế, phải tốn không ít tâm tư!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mắng nhau trên đồng ruộng

Thu dọn xong xuôi, Bách Thủ dùng đòn gánh khiêng hai gửi cỏ lên vai, hai người xuống núi ra đến bờ sông.

Cỏ này có tác dụng rất lớn với Loan Loan. Bọn họ không có bếp lò, trước tiên phải làm bánh xong rồi mang ra chợ bán, vì vậy phải giữ bánh này còn nóng cho đến khi ra được phiên chợ, như vậy người mua mới có thể ngửi thấy được mùi thơm. Không có biện pháp tốt, không có danh tiếng, chỉ có thể dùng mùi thơm đặc biệt tới hấp dẫn người qua đường. Mà sau khi cỏ được rửa sạch, phơi khô, Loan Loan định dùng bộ quần áo cũ nát của Bách Thủ bao cỏ khô lại, lót trong giỏ trúc, rồi mới để bánh vào bên trong, như vậy mới giữ được độ ẩm lâu.

Lúc hai người vác gửi đi đến bờ sông, trong ruộng có không ít người làm việc kinh ngạc hiếu kỳ nhìn hai người. Thôn nhỏ, nhà ai có việc mà mọi người không biết? Mấy ngày nay Loan Loan và Bách Thủ xuất hiện trong thôn tần sỗ tăng cao, lực chú ý của mọi người đối với hai người cũng ngày càng tăng!

Chuyện Loan Loan tặng đồ cho nhà Nguyên Bảo mọi người đều biết, tiếp theo lại truyền tới không ít chuyện về Loan Loan và Bách Thủ, tất cả mọi người tò mò hai người ở cách xa ngoài thôn này đang làm chuyện gì?

Trong ruộng, tiếng líu ríu thì thầm thảo luận vang lên.

Mẹ Kim Đan đi tới bên cạnh mẹ Lan Hoa, bát quái: “Tẩu đoán coi bọn họ đang làm gì?”

Mẹ Lan Hoa cẩn thận ghé mắt nhìn nam nhân nhà mình đang làm việc bên trong ruộng, nhỏ giọng nói: “Không biết.” Rồi lại nháy mắt với mẹ Kim Đan, để nàng đừng bắt quai với mình những chuyện này, tránh cho về nhà nam nhân lại giáo huấn nàng.

Lúc này chợt nghe thấy mẹ Trường Thọ ở ruộng bên cạnh nói: “Ồ, mặt trời thật mọc hướng tây rồi sao?”

Mẹ Kim Đan lập tức hăng hái bưng bưng tụ tập đi qua: “Thăm, thăm nói xem, hấn vác hai gùi cỏ lớn trên lưng làm gì vậy? Chẳng lẽ định nuôi heo?”

“Nhà các người chăn heo còn thích rửa sạch cỏ rồi mới cho ăn hả?” Mẹ Trường Thọ bĩu môi nghiêng mắt nhìn nàng một cái.

Mẹ Kim Đan ha hả lúng túng cười cười: “Thăm biết bọn họ nhất định đi rửa cỏ? Thế bọn họ định làm gì đây?”

“Ai biết!” Mẹ Trường Thọ nói. Chỉ cần không ảnh hưởng bà, làm chuyện gì cũng được!

“Nghe nói hiện giờ hai người thường xuyên cùng nhau ra chợ, hình như vị kia săn thú rất tốt, đổi được không ít bạc đâu.” Mẹ Kim Đan nói.

“Sao người biết rõ người ta đổi được không ít bạc?” Mẹ Trường Thọ liếc nhìn nàng một cái, rồi bĩu môi: “Bạc nhiều hơn nữa thì thế nào? Nếu mất mạng thì cũng thành công toi.”

Lúc này, “bịch!” một tiếng, mẹ Bảo Sơn ở ruộng bên cạnh ném cái cuốc mình đang cầm trên tay, lớn tiếng quát nhi tử nhà mình: “Bảo Sơn, con đến làm bên này, tai ta bị huyền não đến đau rồi! Có con muỗi rảnh rồi thấy sợ.” Nói xong, đi tới bờ ruộng đối diện ngồi xuống.

Mẹ Trường Thọ giận trừng mắt, hừ lạnh một tiếng.

Một lát sau, Loan Loan và Bách Thủ vác một gùi cỏ đi lướt qua đồng ruộng. Sau khi cỏ ướt thì thể tích cũng giảm bớt, Loan Loan gộp hai gùi cỏ vào một gùi lớn, Bách Thủ vác gùi ở sau lưng, Loan Loan đi sau đỡ phụ, như vậy sức nặng của cỏ ướt gần như rơi vào trên người Bách Thủ.

Mọi người thấy gùi tí tách nhỏ nước thành một lần trên đường đi thì trợn mắt há hốc mồm!

Hai người này thật sự đi rửa cỏ!

Một lúc sau, mẹ Kim Đan ha hả cười lên, hai kẻ ngốc này! Những người khác cũng có chút buồn cười.

Loan Loan nghe thấy tiếng cười phía sau thì bĩu môi, cười đi, các người cứ nhiệt tình cười đi, chờ ta kiếm được bạc xem lúc đó các người còn cười được nữa không?

Vương Bảo Sơn nhìn thân ảnh Bách Thủ dần dần biến mất thì lắc đầu, đáng tiếc.

Mà mẹ Bảo Sơn không giống như mấy người mẹ Kim Đan chê cười hai người Loan Loan. Bà nhìn thấy mấy người bên cạnh cười không ngừng thì cực kỳ không vừa mắt, không khỏi chế giễu: “Người đầu óc dần không đáng sợ, đáng sợ là người có tâm tư ác độc.”

Tiếng cười bên cạnh đột nhiên ngừng bật.

Mẹ Kim Đan e ngại mẹ Bảo Sơn là trưởng bối nên không tiện đáp trả. Mẹ Lan Hoa vì nam nhân nhà mình nên cũng không dám mở miệng. Nhưng khác với hai người, mẹ Trường Thọ có bối phận lớn hơn lại không thuận theo: “Hừ, nhân sinh vốn không phân chia người tốt, người xấu. Người ác cũng phải xem là đối với người nào. Nhưng nếu có người quá vô sỉ, thì ngay cả quỷ thần thấy cũng muốn đi đường vòng.”

“Mụ già chết bầm, mụ nói ai đó?” Mẹ Bảo Sơn thoáng cái trèo lên bờ ruộng đứng, trợn mắt nói.

“Ha, ha, ta không chỉ đích danh, ai là người vô sỉ thì tự đứng ra hà.” Mẹ Trường Thọ gào to với hai bên trái phải, đồng thời không ngừng quét mắt xung quanh.

Mấy người mẹ Kim Đan đều yên lặng cúi đầu làm việc, không người nào nói tiếp.

“Ai vô sỉ? Ta vô sỉ? Lão bà tử ta còn chưa vô sỉ như người đâu! Suốt ngày không có chuyện gì căng cái lưỡi đi nói này nói nọ, trong thôn này có ai dài lưỡi hơn người, ta thấy người không chỉ vô sỉ, mà còn nhiều chuyện, một bố tuổi to rồi còn phải gánh cái danh này, người không biết xấu hổ sao...” Mẹ Bảo Sơn liếc xéo mẹ Trường Thọ, khinh bỉ nói.

Vừa nghe lời này, mẹ Trường Thọ lập tức giơ chân: “Người lão thái bà chết bầm kia, người mắng ai, người suốt ngày giả bộ đứng đắn, giả bộ làm người tốt, ta xem người chừng nào lộ cái đuôi hồ ly...”

“Người là lão bà nhiều chuyện...”

“Người lão hồ ly...”

Hai lão thái bà hơn năm mươi tuổi chống thắt lưng đứng trong ruộng mắng nhau...

Về đến nhà, Loan Loan tìm cái sàng trải cỏ ra phơi, hạt tiêu đã khô hoàn toàn, dùng túi đựng vào, quả ớt treo dưới mái hiên cũng phơi khô đến tám phần. Bách Thủ mang hạt cải đã mua ra vườn rau vun trồng.

Hai ngày này mỗi ngày Bách Thủ vẫn lên núi săn thú. Sau khi Lai Sinh ăn xong hai lần, liền thăm dò được thời gian nấu ăn mỗi ngày của Loan Loan, mỗi lần đều tới đúng lúc. Có đôi khi hắn sẽ xuống sông xiên cá, sau đó cầm lấy cá thơm ngào ngạt đi lòng vòng trong thôn ưỡn ngực khoe khoang. Người thấy được mùi cá thơm bốn phía, người trong thôn ngạc nhiên không dứt.

Phơi qua hai nắng, cỏ tươi đã thành cỏ khô, Loan Loan tìm bộ quần áo rách rưới nhiều mụn vá của Bách Thủ ra cắt, sau đó cho cỏ khô sạch sẽ vào trong, dùng kim chỉ khâu hai bên lại, lại qua loa may thêm mấy chỗ vào giữa miếng vải, một mảnh vải lớn tràn đầy cỏ khô được chia thành từng vùng nhỏ do đường chỉ bên trên. Đầu tiên trải một tầng vải bố dưới đáy giỏ trúc, trải cỏ khô lên, sau đó trải thêm cái đệm cỏ khô vừa may, tiếp đó phủ thêm một tầng vải. Sau này, để bánh vào giỏ trúc thì một khe hở cũng không có, có thể giữ ấm cả một buổi sáng.

Tất cả dụng cụ đều đã chuẩn bị xong, sáng hôm sau gà còn chưa gáy, Loan Loan đã rời giường. Nàng lấy bột nở ra, rắc thêm bột mì, rồi cho nước tro vào, nhào nặn bột, theo thường lệ cát bột một chút vào trong chén. Sau đó thêm các gia vị vào, rồi lại nhào tiếp.

Nhào bột thành hình dáng sợi mảnh dài, chia ra thành từng khúc từng khúc, đặt lên ván gỗ, dùng chày cán bột thành từng miếng bánh tròn tròn. Bách Thủ nhóm lửa, lần đầu tiên làm tốn không nhiều thời gian lắm, tổng cộng làm ra ba mươi cái bánh.

Loan Loan bỏ toàn bộ bánh vào trong giỏ trúc, dùng vải che kỹ. Hai người nhanh chóng ăn xong điểm tâm, sau đó đi chợ.

Đến chợ, vẫn giống như trước, hai người tìm chỗ, Loan Loan bày giỏ trúc ra, lấy ra hai cái bánh để phía trên. Bách Thủ đi đôi thú săn.

Đến giờ Ty (9 giờ sáng), trên chợ nhiều người, bề ngoài bánh vàng rực rỡ thật không tệ, hấp dẫn không ít người dừng chân nhìn tới, nhưng không người nào tiến lên hỏi mua.

Loan Loan đứng tại chỗ nhìn người qua lại, thầm nghĩ có nên sử dụng một chút kỹ xảo bán hàng thời hiện đại hay không. Lúc này một phụ nhân nắm tay hải tử đi qua, bánh vàng xốp giòn lập tức hấp dẫn hải tử, hải tử thẳng tắp nhìn chăm chăm vào bánh, kéo kéo chéo áo của phụ nhân: “Mẹ, con muốn ăn cái đó!”

Phụ nhân và hải tử là người mặc quần áo vải thô bình thường, hẳn cũng là người làm ruộng.

Loan Loan mỉm cười với phụ nhân, nói: “Đại tỷ, bánh vừa xốp vừa thơm, lại nếm thử đi.”

“Bánh này của người là bánh gì vậy?” Phụ nhân nhìn vào giỏ trúc, rất thơm a!

“Đây là bánh hương hành lá.” Loan Loan mỉm cười nói, sau đó cầm bánh, bẻ một miếng nhỏ đưa cho phụ nhân: “Tỷ nếm thử đi, ăn không ngon thì không cần mua đâu.”

Phụ nhân ngần người, mua đồ được nếm thử trước thì đây là lần đầu tiên, cầm bánh do dự rồi cũng cắn một miếng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bán bánh

Diện mạo Loan Loan mi thanh mục tú (chân mày đen, đôi mắt đẹp), nhìn người bằng ánh mắt chân thành, mỉm cười cũng rất chân thành, giọng nói trong trẻo không nhanh không chậm, làm cho người ta có cảm giác rất thân thiết dễ gần, người như vậy rất đáng tin.

Bánh vừa vào miệng, ánh mắt phụ nhân nhìn về phía Loan Loan trở nên kích động không thôi, lập tức ăn nốt non nửa miếng bánh còn lại. Hải tử ở bên cạnh thấy vậy liền nuốt nước miếng.

“Bánh này ngon thật!” Phụ nhân thành tâm khen.

Nghe vậy, mày Loan Loan khẽ cong, đề cao giọng hơn một chút, cười nói: “Đại tỷ, ta nói không sai chứ, hương bánh này của ta là nhất trong trấn nhỏ này đây, người địa phương khác không ăn được bánh có mùi vị thế này đâu.”

“Bánh này bán thế nào, ta muốn mua hai cái!” Phụ nhân sáng khoái nói.

“Được, hương bánh hai văn tiền một cái, tỷ mua hai cái đúng không, gói ngay cho tỷ đây!” Tay chân Loan Loan lanh lẹ lấy hai cái bánh nóng hổi gói kỹ cho phụ nhân: “Đại tỷ, bánh của tỷ đây.” Cuối cùng còn thêm vào một câu: “Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ta đều bán ở chỗ này, nếu người trong nhà thích, hoan nghênh tỷ ngày mai lại đến! Chúc đại tỷ và người nhà bình an khỏe mạnh!”

Ở trên chợ này người thét to không ít, nhưng không có người bán hàng rong nào miệng ngọt như vậy, phụ nhân cầm bánh vui vẻ ra mặt quay đi.

Bên này nói chuyện hơi lớn tiếng, khiến không ít người đi đường dừng chân, tiếp theo lại có người vây quanh tới đây.

“Đại ca mua bánh sao? hương bánh mới ra lò ăn rất ngon... đến, nếm thử đi, không thơm không lấy tiền... Vị đại thẩm này, mua hai cái bánh về nhà cho đại thúc nhắm rượu đi...”

Chợ náo nhiệt, tiếng bàn tán và tiếng rao hàng trong trẻo...

Bách Thủ vừa phụ gói bánh, vừa thắm ca ngợi vợ.

Hắn là nam nhân thật xấu hổ khi phải thét to, ủy khuất vợ rồi, vợ thật lợi hại a... Nhưng vợ nói cái gì mà mua bánh nhắm rượu, làm hắn hơi đỏ mặt...

Chỉ cần có một người mua, phía sau sẽ có thêm người thứ hai, người thứ ba... Đến buổi trưa, ba mươi cái bánh đã bán hết sạch. Còn vài người nghe tiếng đến hỏi, bởi vì chậm một bước nên không nếm được hương bánh, đành than thở tiếc nuối.

Một cái bánh hai văn, ba mươi cái, tổng cộng sáu mươi văn tiền. Hai người vui vẻ trở về nhà.

Về đến nhà ăn bữa trưa, Bách Thủ đi lên núi, Loan Loan dọn dẹp bát đĩa sạch sẽ rồi đi cho gà và thỏ ăn, không biết chuyện gì xảy ra, thỏ rừng co ro nằm một góc, nhìn như tinh thần không được phấn chấn.

Thỏ là động vật khó nuôi. Loan Loan quét dọn ổ cho thỏ và chuồng gà, rồi đổi thức ăn. Bình thường chẳng bao giờ thức dậy sớm như thế, không khỏi có chút buồn ngủ. Nghĩ đến dù sao cũng không còn chuyện gì, nên trở về phòng ngủ.

Lúc nàng dậy đã gần chạng vạng tối, nàng giặt sạch vài bọc bánh, sau đó phơi trên sợi dây ở ngoài sân.

Làm xong những chuyện này lại lên vườn rau trên núi hái chút ít rau xanh và ớt. Rau xanh để tối nay nấu cháo, ớt để làm bánh. Nhóm lửa nấu cháo, món cháo chỉ dùng một chút rau xanh, phần thừa lại còn rất nhiều, nàng dùng nó làm món xào.

Lúc Lai Sinh đến Loan Loan đang nhào bột.

Loan Loan không hiểu, tại sao vô luận lúc nào nàng nấu cơm, hắn cũng có thể kịp thời chạy tới.

Phần lớn thời gian hắn giống như đứa bé chỉ biết chơi đùa. Trẻ con nha, khi nói chuyện người phải dụ dỗ hắn, làm việc phải chiều cố hắn. Nhưng vừa đến thời khắc mấu chốt, hắn lập tức lại bình thường. Lúc này người không thể nói lung tung, đặc biệt không thể đụng chạm tới sự ngốc nghếch của hắn, nếu không hắn sẽ lập tức trở mặt.

Thình thoảng bình thường, thình thoảng điên. Lúc mới đầu Loan Loan rất buồn bực, bởi vì mỗi lần đều phải nhắm trúng trạng huống của hắn mới có thể mở miệng.

Về sau, nàng đúc kết được một kinh nghiệm, mặc hắn bình thường hay không bình thường, lúc nói chuyện dụ dỗ hắn, đùa với hắn, bảo đảm người nói gì hắn cũng không tức giận.

Lai Sinh quen tay chuyển ghế đầu đến ngồi xuống bên cạnh bếp lò, cũng không tìm Loan Loan nói chuyện, cầm một nhánh cây chống cằm nhìn chằm chằm bếp lò. Ánh lửa bập bùng chiếu đến khuôn mặt trắng nõn tuấn tú của hắn hiện lên màu đỏ hồng. Híp mắt lại, mặt mày vui vẻ, trong miệng i i a a không biết đang hát gì...

Loan Loan không khỏi hâm mộ. Thật ra làm người như Lai Sinh rất tốt, không có phiền não, sẽ không vì mưu sinh, vì bạc mà rầu rĩ, muốn làm gì thì làm, trong lòng hắn vĩnh viễn không có phiền não thật sự!

Loan Loan tò mò, hỏi hắn: “Lai Sinh, người hát gì đấy?”

Lai Sinh mở mắt ra, nghiêng mắt nhìn nàng một cái, không nói chuyện, rồi lại nhắm mắt tiếp tục ngâm nga. Về mặt vô cùng thích ý, tựa như con mèo lười nằm phơi nắng ngày xuân.

Loan Loan nhìn thì ha hả cười. Mắt quét tới quét lui trên chéo áo hắn, hình như chưa từng thấy Lai Sinh mặc bộ quần áo khác.

“Lai Sinh, sao ngày nào người cũng mặc bộ quần áo này vậy?”

“Tự ta nghĩ ra biện pháp đó, không chỉ có thể tiết kiệm thời gian còn có thể tiết kiệm không ít bạc.” Lai Sinh vẫn nhắm mắt, lại thêm chút đắc ý nói.

Loan Loan hiếu kỳ: “Phương pháp gì có thể tiết kiệm thời gian còn có thể tiết kiệm bạc?”

“Một bộ quần áo ta mặc mấy ngày rồi phơi nắng, sau đó mặc bộ khác, mấy ngày nữa ta có thể mặc lại bộ quần áo kia, mặc hết bộ này sang bộ kia. Như vậy ít nhất ta có thể không phải giặt quần áo hai lần, chẳng phải tiết kiệm được rất nhiều thời gian đi chơi sao? Còn có thể bắt thêm hai con cá!” Mặt mày Lai Sinh hơn hờ nói.

Khỏe miệng Loan Loan có chút co rút, nói: “Người không giặt qua sao có thể mặc tiếp được?” Lúc trời nóng chẳng phải thối chết sao?

“Không phải ta đã phơi qua rồi sao!” Lai Sinh dùng ngôn từ chính nghĩa uốn nắn.

Loan Loan bậm môi, chỉ vào trường sam đang lau nhà nói: “Người nên giặt bộ quần áo này.”

Mắt Lai Sinh nhìn quần áo của mình chạm vào nơi vô cùng bẩn, không để ý chút nào.

Một lát sau đi tới bên cạnh Loan Loan, chỉ vào cục bột lớn đặt trên thớt, nhúu nhúu mảy, không đồng ý nghiêm túc nói: “Nhiều bánh như vậy phải ăn trong bao lâu a, không ăn sẽ hỏng mất, tiếc lắm.”

Loan Loan kinh ngạc, tiểu tử này còn biết tiết kiệm?

Vì vậy liền nói cho hắn biết, bột này làm bánh mang lên chợ bán. Lai Sinh vừa nghe nhất thời vỗ tay bảo tốt quá. Loan Loan cho rằng hắn vui vẻ vì mình có thể kiếm bạc, sau mới biết được người ta cao hứng vì sau này ngày ngày có cái ăn đấy!

Cơm tối, Loan Loan vẫn chiên mấy cái bánh, món cháo cho thêm chút muối, ninh cháo đặc sệt. Bách Thủ và Lai Sinh ăn ngon lành. Ngày thứ nhất đã bán được tất cả bánh, chứng minh làm như vậy người thời đại này vẫn có thể tiếp thu. Trong lòng nàng âm thầm quyết định nếu như có thể, chờ có bạc, có cơ hội, nàng sẽ mở rộng quầy bánh, đến lúc đó không chỉ hương bánh, mà còn có các loại nhân bánh, loại nào cũng có, độc nhất vô nhị cả nước! Bách Thủ không cần phải lên núi săn thú nữa.

Đêm nay, Loan Loan vừa vui vẻ vừa hưng phấn, lại còn ước mơ về tương lai.

Hôm sau, bên ngoài sắc trời còn chưa sáng, Loan Loan và Bách Thủ đã rời giường. Hôm nay cố ý làm nhiều thêm mười cái bánh. Không nghĩ tới, Lai Sinh lại tới rất sớm. Vừa vào nhà ánh mắt đã sững sờ, ngăn người nhìn chăm chăm vào nồi hương bánh. Nước miếng chảy dài, vừa thấy bộ dáng kia, Bách Thủ liền bực mình, xiên một cái bánh đưa cho hắn, đẩy hắn ra khỏi phòng bếp. Lai Sinh ăn liền ba cái, sờ sờ cái bụng phình tròn vo, lúc này mới đang hoảng ngồi trên ghế đầu bắt đầu nhóm lửa.

Đội làm xong bốn mươi cái bánh, sắc trời đã sáng dần. Hai người ăn qua loa chút gì đó, sau đó gánh đồ xuống núi.

Lúc đi ngang qua thôn gặp bà mối Vương đang đi ra ruộng.

Bà mối Vương cảm nông cụ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào giỏ trúc của Bách Thủ rồi đảo lên đảo xuống.

Loan Loan cao 1m6, thời đại này đã coi là tương đối cao, nhưng đứng cạnh Bách Thủ cao 1m78 thì rất nhỏ nhắn, huống chi Bách Thủ có tay chân dài ngoẵng, bước đi rộng, hơn nữa chỉ cần đi qua thôn thì hắn bước đi với tốc độ vô cùng nhanh. Có lẽ trong lòng hắn, thả tình nguyện ở ngoài thôn với Loan Loan cũng không muốn ở trong thôn bị người chỉ chỉ trỏ trỏ quấy rầy.

Cho nên lúc này Loan Loan bị rơi ở phía sau Bách Thủ, lúc nàng đang muốn nhắc chân chạy đuổi theo, liền thấy bà mối Vương từ đối diện vòng qua nhiệt tình chào hỏi nàng: “Ủi, Nhị muội từ đi đâu sớm vậy a!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kể gốc bán bánh

Giọng bà mối Vương bởi vì cố ý đề cao nên có chút chói tai. Thấy bà ta nhiệt tình khác hẳn ngày thường, Loan Loan nghĩ đến tình cảnh mấy ngày trước bà mối Vương và mẹ Lan Hoa gặp mình bên cạnh ruộng tránh như ôn thần, bên người không khỏi có một trận gió lạnh đảo qua.

“Nhị muội từ đi chợ sao?” bà mối Vương đi tới bên cạnh Loan Loan cười hỏi.

Mắt Loan Loan nhìn nếp nhăn trên mặt bà ta, khóe miệng kéo kéo nói: “Đúng vậy!”

“Đi bán gì vậy? Hình như rất nặng thì phải?” bà mối Vương làm như hàn huyên tâm sự với chị em, cười hỏi, ánh mắt lảo liên như trộm nhìn vào giỏ trúc trên lưng Bách Thủ. Đáng tiếc Bách Thủ đi quá nhanh, trên giò lại che vãi nên không thấy được gì.

Đôi mắt Loan Loan cong lên, nói đúng sự thật: “Bán bánh.” Hóa ra là chuyện bát quái!

Nghe Loan Loan trả lời, bà mối Vương như có điều suy nghĩ, mãi cho đến hai người ra khỏi thôn bà ta mới đi về hướng ruộng nhà mình.

Trên đường đi chợ hai người gặp được Lai Sinh đang ngồi ven đường chờ.

Loan Loan hiếu kỳ, rõ ràng ba người cùng nhau xuống núi, sao Lai Sinh lại đi trước bọn họ được? Nhưng nhìn Bách Thủ không kinh ngạc chút nào, đoán chừng Lai Sinh rẽ vào đường nhỏ.

Đội đến chợ, Bách Thủ theo thường lệ đi quán rượu trước. Loan Loan mở sạp bán bánh, vẫn lấy ra hai cái bánh để phía trên, nhưng không hấp dẫn được người đi đường. Lai Sinh nhìn chăm chăm vào bánh trên mặt giò rồi liếm liếm miệng, sau đó dùng đôi mắt trông mong nhìn về phía Loan Loan.

Loan Loan quay mặt đi, giả bộ không nhìn thấy. Nàng chưa bán được một đồng nào, tên này đã ăn hết ba cái, hiện tại lại muốn ăn sao? Trừ đi tiền vốn bột mì, tiền mỡ, ớt không cần tiền, nhưng cũng cần tính phí người làm chứ, đúng không? Mỗi ngày dậy sớm phải có phí vất vả nữa chứ? Nếu mỗi ngày đều cho tên này ăn như vậy, nàng còn kiếm tiền cái rắm.

Thấy Loan Loan không để ý tới hần, Lai Sinh tiếp tục dùng đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm vào hương bánh, làm như hần chọn trúng vợ không bằng.

Không tới một lúc, Bách Thủ đã từ quán rượu trở lại, bánh không ai mua, tất cả mọi người đều đứng đây cũng không tốt. Loan Loan bảo Bách Thủ đi mua chút đồ dùng trong nhà, lại mua thêm chút bột mì. Mà Lai sinh không biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng.

Mặt trời lên cao, trong chợ từ từ cũng nhiều người hơn, trên đường người đến người đi, hai bên đường phố bày đầy các sạp hàng.

Lai Sinh đầu đầy mồ hôi chạy về, thấy bánh vàng rộm, nuốt nước miếng, sau đó lại dùng đôi mắt trông mong nhìn về phía Loan Loan.

Loan Loan liếc hần một cái, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, hay là thử xem?

Nàng liền nói với Lai Sinh: “Phải bán bánh xong chúng ta mới có thể về nhà. Người tới hết, đợi lát nữa bán được, ta mua mấy xâu mít quả cho người ăn.”

Nghe vậy, ánh mắt Lai Sinh lập tức sáng ngời, không khỏi liếm liếm môi, nghĩ đến mùi vị chua chua ngọt ngọt kia, mắt lộ ra thần sắc kỳ vọng. Dùng một chút, hần gãi gãi đầu, nói: “Nhưng, ta không biết hết.”

Loan Loan liếc nhìn hần: “Bán bánh người cũng không biết?”

Vô luận người thời đại nào, hết to là thủ đoạn bán hàng thông thường, nhưng đứng trên đường cái hết, nàng vẫn hơi xấu hổ, kẻ ngốc có lẽ không biết ngượng đầu ha?

Quả nhiên bị Loan Loan nói khích, nghĩ đến vị chua ngọt của xâu mít quả, Lai Sinh chống hai tay xuống, giương cằm lên, hướng ra ngoài đường cái, rướn cổ cứng ngắc rống to một câu: “BÁN BÁNH...”

Âm thanh đột ngột bộc phát khiến tim mọi người nhảy dựng. Tay Loan Loan đang đặt trên gối mềm chút nữa trượt xuống. Không quan tâm ánh mắt bất mãn của mọi người, Lai Sinh lại cao giọng hét: “BÁN BÁNH, BÁN BÁNH...!” Xong, quay đầu lại vươn tay với nàng, nói: “Ta hết rồi, ta muốn ăn bánh!”

Khóe miệng Loan Loan co rút. Bặm miệng, quét mắt nhìn mọi người bốn phía đang ngây người.

Kẻ ngốc quả nhiên không đáng tin cậy!

Lai Sinh sống ở đây hơn hai mươi năm nên có không ít người biết hần, nhất thời mọi người đều “hử” một tiếng, có người thậm chí nói: “Kẻ ngốc cũng biết bán bánh rồi sao?”

Cũng có người giễu cợt hần: “Lai Sinh, Lai Sinh, trời sắp rét lạnh, cá trong sông sắp ngủ đông rồi, người không đi bắt cá mà chạy tới đây bán bánh làm gì?”

“Cá mới không thèm ngủ đông. Hừ, muốn hù ta à!” Lai Sinh quệt miệng âm thầm nói một câu.

Thấy hần không nói lời nào, mọi người ha hả cười rộ lên, người nọ lại nói: “Lai Sinh, hôm nay lại phạm lỗi gì rồi? Bị ông nội người phạt đứng chợ sao?”

Lai Sinh trừng mắt, mặt trắng nõn nghẹn đỏ lên, cổ cứng ngắc gào to: “Ta mới không phạm lỗi! Ta thật sự bán bánh...” Vừa nói vừa cầm một cái bánh trong giỏ giơ lên, đưa hai tay bẻ bánh, một làn hương bánh thơm toả ra bốn phía lẫn với mùi thơm của hành lá, làm cho người người ngửi thấy lập tức có cảm giác muốn nếm thử ngay.

Thấy mọi người lộ ra ánh mắt kinh ngạc, Lai Sinh giương cằm đắc chí hí mắt há hốc mồm nhìn lăm lăm về phía tay phải, cầm nửa cái bánh cắn một ngụm, sau đó ăn say sưa!

Loan Loan xoa trán, được rồi, là nàng làm vậy. Nàng thừa nhận mình không giả trang làm ác bá được, bảo hần phun bánh trong miệng ra là chuyện không thể nào. Nhưng mà chuyện hần làm cũng có chút hữu dụng. Bởi vì mọi người ngửi được mùi bánh thơm và thấy hành động của Lai Sinh nên đã sớm vây quanh tới đây.

Thả lòng ý nghĩ đen tối trong lòng, Loan Loan mỉm cười bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ bánh nhà mình.

“... Hương bánh hai lần tiền một cái, vừa thơm vừa xốp, độc nhất vô nhị, chỗ khác không mua được đây...”

Khi Bách Thủ mua được đồ về đã thấy trước mặt giỏ trúc vây quanh khá nhiều người, Loan Loan đang bận rộn gói bánh, Lai Sinh cầm bánh đứng bên cạnh ăn đến mặt mày rạng rỡ.

Chờ bán xong bánh đã là buổi trưa, lại không thấy thân ảnh Lai Sinh đâu. Nhìn bốn phía cũng không thấy người.

Bách Thủ liền nói: “Chúng ta về trước đi, hẳn tự biết về nhà.”

Thử nghĩ cũng đúng, Lai Sinh quen thuộc chỗ này hơn nàng nhiều. Hai người thu dọn đồ đạc ra khỏi chợ. Cộng thêm bạc đổi thú săn, hôm nay lại thu được mấy trăm văn.

Về đến nhà, Loan Loan lại mang vài ụ bánh ra ngoài giặt sạch. Bách Thủ nấu cơm. Ăn xong bữa trưa, hai người lên núi. Hôm nay Bách Thủ không săn thú, bởi vì trong núi đã có nhiều măng lớn rồi. Có Bách Thủ hỗ trợ, nhanh chóng đào được đầy một gùi. Trên đường về nhà bắt được một con gà rừng sống, ném gà rừng vào chuồng gà liền thấy thỏ rừng nằm trong ổ không nhúc nhích.

Nàng không có kinh nghiệm chăn nuôi gì, liền hỏi Bách Thủ: “Chàng nói xem, có phải nó bị bệnh hay không?” Thời này có bác sỹ thú y sao?

Bách Thủ liếc nhìn thỏ rừng trong ổ, nói: “Thật không khỏe, hôm nào ta đem bán đi vậy!”

Loan Loan trầm nghĩ đáng tiếc, thỏ rừng này không nhiều như gà, nếu như nàng có thể tự mình nuôi một ổ thỏ rồi mang đi bán, chắc chắn bán được giá cao hơn gà. Nhưng quả thật thỏ không dễ nuôi. Rõ ràng là động vật hoang dã, sao vào tay nàng thì không sống nổi chứ?

Đến chạng vạng tối, quả nhiên Lai Sinh lại tới nữa. Đầu tiên hắn chạy vào nhà chính, sau đó lại chạy đến phòng bếp, thấy không có đồ ăn, lúc này mới đi ra sân.

Loan Loan kỳ quái, nàng đi vào nhà chính, ngoài ý muốn thấy hai quả trứng gà trên bàn, thử nghĩ từ lúc đến nơi này ngay cả thịt nàng cũng không được ăn qua một bữa ngon, chứ đừng nói đến trứng gà, nhất thời miệng có chút thèm. Không biết trứng gà này ở đâu ra.

Loan Loan đi ra sân, hỏi Lai Sinh: “Trứng gà này người lấy ở đâu vậy?”

Mắt Lai Sinh nhìn trứng gà trên tay Loan Loan, nhếch miệng cười một tiếng: “Hi hi, nhặt được ở bờ sông đó!”

Loan Loan nghi ngờ: “Ồ bờ sông có thể nhặt được trứng gà sao?” Kể cả gà rừng cũng sẽ không ra bờ sông, trừ phi nó muốn bị ướt sũng!

“À, không phải bờ sông, là trong ổ gà đó.” Lai Sinh vội vàng biện bạch nói.

Đầu Loan Loan đầy hắc tuyến: “Đương nhiên trứng gà phải ở trong ổ gà, ta hỏi người nhặt ở ổ gà chỗ nào?”

“Nhặt ở ổ gà ven đường...” Ánh mắt Lai Sinh nhìn bốn phía, nắm đầu mình suy nghĩ hồi lâu nghẹn ra một câu như vậy.

Loan Loan liếc xéo hắn, coi nàng là người ngu à?

Lai Sinh bị nàng nhìn chăm chăm buồn bực thả tay trên đầu xuống, cảm nhánh cây ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ vòng tròn lung tung, vẽ mặt đau khổ chề môi, vừa giống như bị úy khuất lại vừa như cổ găng kiếm có thích hợp.

Đúng lúc này, ngoài sân truyền tới tiếng bước chân dồn dập, từ trên sườn núi có một người chạy tới, ba bước làm thành hai bước vội vàng chạy tới bên ngoài viện, thờ hồng học nhìn chăm chăm Lai Sinh đang ngồi trong sân.

Lai Sinh vừa nhìn thấy lập tức đứng lên, trước tiên đoạt lấy trứng gà trong tay Loan Loan, che vào ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Trứng gà

Loan Loan nghi hoặc nhìn hai người.

Lý Đại Thạch thờ hờn hờn hai cái, lúc này mới dùng tay áo lau lau mồ hôi trên trán. Thấy một nữ tử da trắng nõn, mặt mày thanh tú trong sân đang nhìn chăm chăm hắn, trầm nghĩ đây chắc là vợ Bách Thủ, không khỏi có chút lúng túng. Mới vừa rồi vội vàng đuổi theo, giày cũng chưa kịp đổi lại, dính đầy bùn đất, trên ống quần cũng bẩn không kém. Làm ruộng từ trưa đến giờ, trên người còn nồng nặc mùi mồ hôi.

Hắn nhìn Loan Loan lúng túng cười cười, sau đó hướng về phía Lai Sinh vẫn luôn cảnh giác nhìn hắn này giờ nói: “La... Lai Sinh, đưa trứng gà...à cho ta!”

Lai Sinh giấu tay ra sau lưng, nói: “Cái gì của người, đây là ta nhặt được, là của ta!”

“Lai Sinh người, đây là...à gà mẹ nhà ta mới đẻ... đẻ trứng, lúc nào... lúc...úc nào thành của người hả?” Lý Đại Thạch nhìn chăm chăm Lai Sinh lớn tiếng nói.

“Dựa vào cái gì mà nói gà mái nhà người đẻ, mà không phải gà nhà ta đẻ?”

“Ta thấy người cầm trứng gà từ nhà... nhà...à ta đi ra.”

Loan Loan đứng trong sân nhìn hai người người một câu ta một câu, nàng liền biết trứng gà này nhất định của nhà người ta, còn là một người cà lăm. Vốn muốn tiến lên trước khuyên hai câu, nhưng một kẻ ngốc và một tên cà lăm ồn ào khí thế ngất trời, chẳng có chút khe hở nào cho nàng chen lọt, rồi lại nói, ở trong thôn, nhà các nàng vốn không được chào đón.

“... Nếu người không đưa...ra trứng gà cho ta, có tin ta...ta...a quát người không?” Nói lâu như vậy mà không hiệu quả, Lý Đại Thạch phát hỏa.

“Người, cái tên cà lăm kia, người dám đánh ta, người đánh thắng được ta sao? Có tin ban đêm ta đổ phân ở cửa nhà người không...?” Lai Sinh vừa rống to vừa múa may, lộn tó lộn lui trong sân âm ỉ với Lý Đại Thạch: “Người tới đi, người tới đánh ta đi...”

Lý Đại Thạch giận đến đỏ mặt, nhặt một tảng đá lên nhưng ngại Loan Loan ngồi trong sân mà không dám ném, tức đến độ đứng ngoài hàng rào dậm chân.

“Con ơi, Đại Thạch ơi...” Lúc này, bên cạnh sườn núi truyền đến tiếng gọi.

Loan Loan nhìn lại, một phụ nhân hơn 40 tuổi mặc quần áo vải thô vội vã đi tới, trước kiểm tra từ đầu đến chân Lý Đại Thạch một phen, thấy hắn không sao, chỉ là sắc mặt có chút khó coi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Trên đường từ ruộng về nhà bà đã nhìn thấy nhi tử chạy lên trên núi, còn mắng Lai Sinh. Đứa nhỏ này sao lại thích phân cao thấp với một kẻ ngốc chứ?! Con trai mình là người trung thực, chỉ hơi cà lăm, nói chuyện không thuận tiện. Lai Sinh suốt ngày điên điên khùng khùng, nếu khiến con trai nhà bà bị thương thì thiệt thòi rồi, may là không có chuyện gì.

Mẹ Đại Thạch vỗ vỗ bụi đất trên người Lý Đại Thạch, nghiêng mắt nhìn Lai Sinh trong sân nói: “Con à, con so đo với một kẻ ngốc làm gì, hắn là kẻ ngốc, con đâu có ngốc!”

Nói xong, bà khẽ ngạc nhiên, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lai Sinh đứng trong sân.

Sao tên ngốc này lại chạy vào đây? Trời ạ, thật xui, kẻ ngốc mất mạng cũng đáng.

Vội vàng lôi kéo con trai đi xuống sườn núi, nhỏ giọng nói: “Con à, về nhà với mẹ, chớ đứng đây!”

Lý Đại Thạch rút tay về, hung hăng tròn mắt nhìn Lai Sinh trong sân, nói với mẹ hắn: “Mẹ về trước đi, Lai Sinh lấy... lấy..y trứng gà của chúng ta, co... con muốn lấy lại!”

Mẹ Đại Thạch vốn sợ con trai dính xui, muốn nhanh chóng xuống núi, vừa nghe thấy trứng gà nhà mình bị lấy mất, lập tức quay trở lại, chỉ vào Lai Sinh trong sân nói: “Lai Sinh, có phải người lấy trứng gà của chúng ta không, mau trả lại.”

Lai Sinh co rút tay lại: “Ta không lấy.”

“Giới cho Lai Sinh người, người vừa... vừa mới thừa nhận lấy...lấy..y rồi, giờ lại không dám thừa... thừa nhận.” Lý Đại Thạch trừng mắt. Hai quả trứng này cầm ra chợ có thể đổi được bạc, hắn nhìn Loan Loan vẫn ngồi trong sân không lên tiếng, nói: “Chuyện này, vợ Bách Thủ cũng nghe thấy kìa.”

Nói xong, mẹ Đại Thạch nhìn về phía Loan Loan. Lai Sinh bấu môi cúi thấp đầu.

Loan Loan để tấm vải thô mới vá được một nửa trên tay xuống, áp dụng nguyên tắc hòa khí sinh tài, mỉm cười nói với hai người ở ngoài viện: “Hai vị có muốn vào nhà ngồi một lát không, có việc từ từ thương lượng, mọi người đều ở cùng thôn cả.”

Có câu nói: không đưa tay đánh mặt người tươi cười, còn là một cô nương nữa! Lý Đại Thạch vốn là người thành thật, thấy Loan Loan nói chuyện dễ nghe như vậy, mà mình đứng ở ngoài nhà người ta ồn ào một trận lớn, có chút xấu hổ gãi gãi đầu, cười hi hi nói: “Tất cả mọi người đều ở cùng thôn, chỉ là chút... chuyện nhỏ, chỉ cần hắn trả ta trứng... gà là... được rồi.” Vừa nói vừa muốn nhắc chân đi vào sân thì bị mẹ hắn đưa tay kéo trở lại.

Mẹ Đại Thạch bất chấp đang đứng bên ngoài, đập lên đầu Đại Thạch, nhỏ giọng nói: “Không cho đi vào, con quên những gì mẹ nói rồi sao?”

Lý Đại Thạch nhất thời sững sốt, đỏ mặt ngượng chín người.

Loan Loan thở than một tiếng, không phải mệnh Bách Thủ chỉ hơi cứng rắn một chút thôi sao? Có cần thiết phải như vậy không? Không nhận ý tốt thì thôi vậy, xoay người ngồi xuống tiếp tục vá bao bố.

Lý Đại Thạch gãi gãi đầu, lúng túng nhìn Loan Loan, nhưng hắn không thể làm trái ý mẹ được.

Mẹ Đại Thạch cảm thấy không nên ở chỗ này lâu, bà coi như vui nửa người trong đất rồi, nhưng con bà còn rất trẻ, cho nên hắng giọng nói với Lai Sinh: “Lai Sinh, trả trứng gà nhà ta lại đây.”

Lai Sinh cúi đầu nhìn Loan Loan đang vá bao bố, ngồi trên ụ đá nghịch hai quả trứng, buồn bực nói: “Trứng này không phải bà đẻ, sao phải trả cho bà?”

Mẹ Đại Thạch trừng mắt, hai tay chống eo, chỉ vào Lai Sinh lớn tiếng nói: “Tiểu tử thôi, người có trả hay không? Lão nương không phải gà, trứng này

đương nhiên không phải ta để! Nếu người không trả ta sẽ mách cho ông nội người đấy.”

Vừa nghe đến ông nội, Lai Sinh tức giận nói bừa, hồi lâu rống lên một câu: “Ai để bảo người đó đến lấy!”

Rốt cuộc Loan Loan xì một tiếng bật cười, nhưng ngại hai người mặt đen như gan heo ngoài sân, nàng nén trở về. Khụ một tiếng, nói với Lai Sinh: “Lai Sinh, trả trứng gà lại cho Đại Thạch đi. Chuồng nhà ta có nuôi gà, chờ bữa nào có trứng sẽ cho người ăn.”

Nói xong, nàng lại vào phòng bếp mang mấy cái bánh sáng nay cố ý cất lại, đi tới hàng rào nói với hai mẹ con Đại Thạch: “Bánh này sáng nay ta mới làm, nếu không ngại, đại thẩm ném thử chút đi?” Mắt Loan Loan lấp lánh sáng ngời, rất đẹp mắt, mặt mũi trắng nõn thanh tú khiến người ta vừa nhìn đã sinh hảo cảm.

Mẹ Đại Thạch ngẩn ra. Bộ dạng vợ Bách Thủ thật đẹp nha!

Nghiêng mắt nhìn bánh vàng rộm trong chén, vừa to vừa xốp, thoát nhìn rất ngon, còn có mùi hành lá thơm phức. Bà dần cơ mặt.

Đối mặt với ý tốt của Loan Loan, Lý Đại Thạch ngay lập tức cảm động rồi lại thấy xấu hổ, thật thà cười cười với nàng, nói: “Không cần đâu, cảm ơn.” Vợ Bách Thủ tốt thiệt, hơn nữa tướng mạo còn đẹp hơn các cô nương trong thôn, người trong thôn đều đồn đãi như vậy!

Loan Loan cũng không bắt ngờ, bung chén trở vào sân, đặt bát trước mặt Lai Sinh.

Mắt hần lập tức sáng ngời.

Mắt nhìn Loan Loan, nuốt nuốt nước miếng, lại cúi đầu nhìn trứng gà trên tay, không tình nguyện đi tới hàng rào trả lại cho Lý Đại Thạch.

Lý Đại Thạch lập tức thở phào nhẹ nhõm, thời đại này trứng gà cũng là đồ khó có được đấy! Rồi nói cảm tạ Loan Loan.

Loan Loan khoát khoát tay, nói: “Không có gì, chúng ta đều là hàng xóm, trợ giúp lẫn nhau mới đúng.”

“Đúng, đúng.” Lý Đại Thạch lập tức gật đầu tán đồng, mọi người cùng một thôn có chuyện gì nên hỗ trợ lẫn nhau.

Mẹ Đại Thạch không thể nhìn con trai cứ nói chuyện liên miên với Loan Loan, lấy hết khí lực bình sinh lôi kéo hần đi xuống sườn núi.

Loan Loan âm thầm bĩu môi, đứng trong sân mỉm cười nói với hai người đang đi về phía sườn núi: “Thật ngại quá, mới vừa rồi Lai Sinh cầm đi vào ta cũng không biết là thứ gì, nên đã cầm ra ngoài nhìn một chút...”

Nói đến đây nàng dừng một chút, thấy rõ ràng thân thể mẹ Đại Thạch cứng đờ, trong lòng cười thầm một tiếng, mặt tỏ ý biết lỗi cười cười với Lý Đại Thạch, tiếp tục nói: “Chỉ sợ Lai Sinh cũng rất ít ăn thử ngon này, từ tay ta đoạt đi không biết có làm dập trứng ở đâu không nữa?”

Lý Đại Thạch cúi đầu nhìn trứng gà trong tay, bị mẹ hần hung hăng kéo đi, dưới chân lão đảo suýt ngã sấp xuống, hần vừa đi về phía sườn núi vừa quay đầu lại cười nói với Loan Loan: “Không có, không có, ta xem... rồi, trứng vẫn y nguyên...uyên, rất tốt!”

Chờ hai người xuống sườn núi, không còn bóng dáng nữa, lúc này Loan Loan mới cười lạnh một tiếng. Những người này càng như vậy, nàng lại càng muốn dọ. Cầm lấy tấm vải bố khó chịu phẩy phẩy, chính xác là rất buồn bực!

Quay đầu lại liền đau đầu nhìn Lai Sinh ngồi bẹp trên phiến đá, cầm cái bánh lạnh ngắt, ăn vô cùng ngon lành.

Nàng cầm vải bố đánh vào đầu Lai Sinh, cá giận nói: “Bánh này vừa lạnh vừa cứng, người cũng không biết hâm nóng lên ăn nữa à?”

Trong miệng Lai Sinh chất đầy bánh, quệt mồm, còn vương lại vụn bánh, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Loan Loan, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ủy khuất.

Thở dài, cầm kim chỉ, bực mình đi vào nhà.

Thấy không ai quản mình nữa, Lai Sinh nhét bánh vào miệng nuốt xuống, tay chà chà lên quần áo, cầm chiếc bánh thứ hai vui vẻ tiếp tục ăn!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Gặp nhau trong chợ

Tối đến, Loan Loan kể lại chuyện xé chiều cho Bách Thủ nghe, cuối cùng lại hỏi hần: “Tại sao Đại Thạch lại bị cà lăm?”

“Không biết, ta nghe nói từ nhỏ đã như vậy.” Bách Thủ nằm nghiêng trên giường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Loan Loan, đôi mắt chớp chớp giống như quạt hương bồ. Hần phát hiện ban đêm nhìn mặt vợ rất đẹp: “Đại Thạch chỉ hơi cà lăm, nhưng làm việc giỏi giang như đệ đệ hần, đáng tiếc hần

không biết chữ.”

“Hắn còn có đệ đệ? Vậy đệ đệ hắn cũng cà lăm sao?” Loan Loan nói.

Bách Thủ cố quái nhìn nàng vài lần, rồi nói: “Đệ đệ hắn tên Lý Đại Trí, không bị cà lăm, nghe nói hình như từng thi đậu tú tài, viết chữ rất đẹp, nhưng hiện không đi tư thực, cuộc sống trong nhà không khó khăn lắm, hiện ở nhà giúp đỡ làm việc.”

Loan Loan hiểu rõ, đậu tú tài, nhưng không có nhiều bạc để tiếp tục đọc sách đi thi, không riêng gì hiện đại nhét bao lì xì khi đi thi, cổ đại cũng cần bạc đi khắp nơi quan hệ.

Thật ra thì có lẽ Lý Đại Thạch làm người không tệ. Nhưng hành động của mẹ hắn thật khiến người ta không thích. Loan Loan vốn muốn hỏi Bách Thủ thêm chút nữa, nhưng vừa nghĩ cân gì làm Bách Thủ khó chịu, thôi không nói nữa.

Hai người nói thêm vài câu rồi Bách Thủ thối tắt đèn.

Khí trời đã chuyển lạnh, chăn này vừa cũ vừa mỏng, giữa hai người đang cách một khoảng trống. Loan Loan cảm thấy gió lạnh lùa vào lòn vòn trong chăn, chân cũng lạnh như băng. Ở kiếp trước thể chất nàng mang tính hàn, ở kiếp này vẫn sợ lạnh.

Loan Loan khẽ cuộn người, xê dịch qua kê sát Bách Thủ, lập tức cảm thấy ấm áp hơn một chút, chân lại dịch sang, đột nhiên đụng phải một thứ gì nóng hổi, nàng đưa chân tới cạ cạ, hóa ra là một cái chân to.

“Bách Thủ, chúng ta mua một cái chăn được không?” Loan Loan dựa vào Bách Thủ, nhiệt độ cơ thể nam nhân vốn cao hơn rất nhiều, nàng lập tức cảm thấy ấm áp vô cùng.

Toàn thân Bách Thủ cứng ngắc, một đôi chân nhỏ không ngừng cọ cọ trên chân hắn, muốn hút toàn bộ ấm áp đi, có thể cảm giác được rõ rệt làn da trơn bóng, nghĩ đến thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Loan Loan, tâm Bách Thủ trở nên dao động xao xuyến.

Vợ gầy yếu như vậy, nên mua chăn dày rồi!

Giọng trầm thấp ửng lờ, đưa tay kéo chăn về phía Loan Loan, bao kín quanh thân nàng, chân to bọc đôi chân nhỏ vào trong. Toàn thân ấm áp dễ chịu, Loan Loan thoải mái dán vào người bên cạnh, dần dần nhẹ buông tiếng ngáy.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều bên cạnh, Bách Thủ ôm lấy Loan Loan qua lớp chăn, khoe miệng khẽ cong, lộ ra nụ cười vừa hạnh phúc lại vừa thương yêu.

Vợ buồn ngủ, cũng rất mệt mỏi!

Hôm sau làm xong bánh, Loan Loan và Bách Thủ liền đi chợ. Sáng nay Lai Sinh không tới. Bởi vì hai ngày đầu đã có không ít người mua bánh, tất cả mọi người cảm thấy mùi vị ngon vô cùng, không cần Loan Loan hết đã có người tiến đến hỏi mua.

Mặt mày Loan Loan rạng rỡ, tiếp đãi mỗi một người tiến đến hỏi thăm, bất kể mua hay không mua, nàng đều phục vụ nhiệt tình, nụ cười thân thiện, dành được không ít hảo cảm của mọi người. Có vài người có thể không muốn mua nhưng thấy nàng có thái độ tốt, cũng mua hai cái về. Sau đó người trên chợ tới càng lúc càng nhiều, người mua bánh cũng càng ngày càng nhiều.

Vừa vặn mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan trong thôn đi ngang qua thấy Loan Loan bán bánh, hai người rất ngạc nhiên.

“Ta nghe nói mỗi ngày nàng đều ra chợ, hóa ra là bán bánh?” Mẹ Lan Hoa kinh ngạc rồi bừng tỉnh đại ngộ nói.

Hai người đứng một bên nhìn hồi lâu, thấy không ngừng có người tiến tới mua bánh, mẹ Kim Đan ngạc nhiên nói: “Bánh này thật sự ngon vậy sao? Sao nhiều người mua như vậy?”

“Tâu nói thứ kia có thể ăn sao?” Mẹ Lan Hoa hỏi.

Mẹ Kim Đan chần chờ, nói: “Hôm kia không phải cha mẹ Nguyên Bảo ăn thịt thú nhà họ đưa sang sao? Tâu nhìn đi, không phải rất nhiều người mua sao?.”

“Tâu nói chúng ta có nên mua một cái về ném thử không?” Mẹ Lan Hoa thấy vậy thì nội tâm ngứa ngáy.

Mẹ Kim Đan liếc nàng một cái: “Đừng nói tâu lú lẫn rồi nha, trong thôn tránh còn không kịp, đến chợ còn mua bánh của nàng ăn?”

Mẹ Lan Hoa chần chờ gật đầu, hình như có lý. Nhưng không phải có nhiều người như vậy ăn mà chẳng bị gì sao! Hai người mâu thuẫn tò mò xoắn xuýt vô cùng!

Hai người vẫn đứng ở bên ngoài đám người, mấy chục cái bánh đã bán được hơn phân nửa. Thừa dịp không ai đến mua bánh, Loan Loan ngồi lên tảng đá nghỉ chân, vừa hay nhìn thấy mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan đứng cách đó không xa.

Hai người đi tới, mẹ Lan Hoa nhìn vào giỏ trúc, bánh vàng rộm vừa xốp vừa thơm, vừa mềm vừa to, nhìn bề ngoài rất ngon, cười khan nói: “Muội tử bán bánh à? Buôn bán được không?”

“Coi như cũng được.” Loan Loan nhìn hai người, cười cười. Lại thấy hai người nhìn chằm chằm vào giỏ trúc không nói lời nào, nhưng không tiến tới, liền nói: “Nếu không nếm thử đi?”

“À... à, được rồi, được rồi, cảm ơn nhiều, chúng ta còn có việc phải đi trước.” Nói xong cả hai xoay người vội vã rời đi.

Loan Loan không lạ gì, quay đầu nhìn Bách Thủ đứng phía sau cách đó không xa giả làm cọc gỗ, âm thầm thờ dài, tiếp tục chờ đợi.

Còn chưa tới buổi trưa, năm mươi cái bánh đã bán hết sạch, hai người thu dọn đồ đạc, sau đó rời khỏi chợ.

Đội hai người đi chưa tới một lát, một phụ nhân ba mươi bốn mươi tuổi bụng chầu gối chạy tới, vòng qua vòng lại chỗ Loan Loan mới vừa bán bánh, trong miệng nói thầm: “Ày, kỳ vậy, rõ ràng nói là chỗ này mà, sao vừa đảo mắt đã không thấy người rồi?”

Rồi lời kéo chủ sạp hàng bên cạnh hỏi: “Mới vừa rồi ở đây không phải có một cô nương bán bánh à?”

Hôm nay ông chủ quầy hàng này cũng mua hương bánh, cảm thấy mùi vị rất ngon, liền nói: “Đúng vậy a, cô nương kia bán bánh ngon lắm, ta ở thị trấn còn chưa được ăn loại bánh nào như vậy...” Cuối cùng có hảo tâm nói cho bà biết: “... Nhưng hôm nay đã bán hết, nếu bà muốn mua sợ phải ngày mai mới có.”

Mẹ Loan Loan ảo não hồi lâu.

Lúc ấy bà đang mua muối gỗ trong chợ, sau đó một người cùng thôn nói cho bà biết Loan Loan bán bánh ở đường này. Bà không tin, khuê nữ nhà mình mình biết rõ. Nhưng đối phương cứ một mực khẳng định là Loan Loan.

Trái lo phải nghĩ một hồi, đợi tới khi bà chạy đến đã không còn bóng người nữa!

Ăn xong bữa trưa, Loan Loan và Bách Thủ đeo gùi đi lên núi, đào măng xong về đến nhà trời đã sẩm tối. Thấy tảng đá dưới mái hiên được mang đến giữa sân, những vật khác trong nhà đều còn nguyên, cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng Lai Sinh, chắc hẳn là hắn rồi.

Mấy ngày nay mỗi ngày gà chưa gáy đã phải dậy, người rất mệt mỏi, sau bữa cơm chiều liền nhào bột cho xong.

Bây giờ đầu đêm nhào nhào bột, sáng sớm hôm sau lại rắc bột thêm nhào tiếp là được, tiết kiệm thời gian hơn nhiều khi buổi sáng mới nhào. Làm những thứ này xong, Loan Loan liền tiếp ngập mấy cái, rửa mặt rồi trực tiếp trèo lên giường. Chờ lúc Bách Thủ trở lại phòng thì Loan Loan đã sớm ngủ thiếp đi.

Hắn nhìn gương mặt đỏ bừng của Loan Loan, ôn nhu cười cười, tinh tế kiểm tra một lần không sót một chỗ, sau đó bọc kín Loan Loan như kén, ôm vào trong ngực.

Sáng sớm hôm sau Lai Sinh vẫn không tới, bọc bánh xong xuôi, hai người đi chợ. Bán hai ngày, trong chợ đã có khá nhiều người biết bên này có một quán bánh nhỏ mùi vị không tệ. Có tiểu thương xung quanh mở quầy hàng cũng tới mua bánh, mỗi ngày làm năm sáu chục cái bánh toàn bộ đều có thể bán sạch.

Hôm nay làm tám mươi cái bánh, gần tới trưa còn thừa lại mấy cái, trên chợ người cũng dần dần tản đi, Loan Loan thu dọn quầy hàng cùng Bách Thủ rời khỏi chợ.

Trở về vừa vào thôn đã thấy ven đường vây quanh một nhóm lớn người, Lai Sinh đứng trong đám người, đối diện một đám con nít sáu tuổi đang đầu môi, mặt đỏ hoe nhìn chằm chằm hắn, đồng thời nước mắt tí tách rơi, bên cạnh có một phụ nhân với khuôn mặt có vẻ giận dữ. Chính là mẹ Kim Đan.

Người chung quanh cười ha hả nhìn hai phe!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Khoe khoang

Kim Đan vô tình phát hiện một tổ chim nhỏ trên gốc cây trúc già, nhưng bởi vì còn nhỏ nên không với tới. Trùng hợp Lai Sinh đi ngang qua, trèo lên bờ xuống hai ba lần thế nhưng phát hiện trong ổ có hai quả trứng chim. Kim Đan không đồng ý, một đường vừa khóc vừa nháo đuổi theo Lai Sinh đến trong thôn.

Bình thường trứng gà trong nhà đều để dành đến phiên chợ mang đi bán, hai quả trứng chim này lại có thể ăn, hưởng chi con cái đòi, cho nên mẹ Kim Đan kéo theo con đến âm ỉ với Lai Sinh.

Khoảng thời gian này, mọi người đều ở nhà ăn trưa, không đầy một lát đã thu hút đầy người tùm tùm đến.

“Lai Sinh, người lớn như vậy còn giết đồ của trẻ con, người không biết xấu hổ sao?” Mẹ Kim Đan chống nạnh thở phì phò trừng Lai Sinh. Kẻ đàn này thật là đầu muối không ăn, nói bao nhiêu lời dễ nghe vẫn không chịu trả lại trứng.

Lai Sinh nhìn vào mắt nàng, lắc lắc đầu, chậm rãi nói: “Không biết xấu hổ!”

Mẹ Kim Đan lập tức ghen hòng.

Tất cả mọi người đều cười vang!

Mẹ Kim Đan trừng mắt đến nỗi hai con ngươi như sắp rớt ra ngoài.

Mắt thấy song phương ồn ào một hồi, ai cũng không có ý nhượng bộ, Lý Đại Thạch ở một bên liền khuyên nhủ: “Lai Sinh, người tranh... tranh... anh với trẻ... trẻ... ẽ con cái gì? Không phải chỉ là một cái trứng chim thôi sao?”

Lai Sinh liếc mắt một cái, không nói gì.

“Trứng chim này rõ ràng do Kim Đan nhà ta phát hiện trước?” Mẹ Kim Đan liếc nhìn Lai Sinh, hướng về phía mọi người lớn tiếng nói. Ý muốn mọi người tới hỗ trợ bình luận phân xử!

“Nó phát hiện tổ chim, còn ta mới phát hiện được trứng.” Lai Sinh không nhanh không chậm nói, lúc này hắn giống như không hề đàn động chút nào.

“Nếu không nhờ Kim Đan nhà ta, người biết có tổ chim sao?”

“Tổ chim này nằm ngay trên chạc cây, người nào không biết chứ.”

“Người biết? Sao mấy ngày trước không thấy người đi nhặt?”

“Ta chờ nó đẻ trứng rồi nhặt cả ổ luôn không được hả...”

Mẹ Kim Đan tức đến phồng mang trợn má, nếu nàng là đàn ông, hiện tại đã tới đánh vào cái miệng rộng của hắn rồi, phân rõ phải trái với kẻ ngốc thật tức muốn chết mà.

Mọi người vây xem thấy vậy cười ha hả không ngừng.

Lai Sinh lắc lư hai quả trứng trong tay, đắc ý đập một cước lên tảng đá, chéo áo trường sam quét qua quét lại trên mặt đất, cái đầu nhỏ cứ lắc a lắc a, trường sam trên người bắn đến nỗi không nhìn ra màu sắc, hình tượng cả người lộn xộn tuyệt đối không hòa hợp với gương mặt trắng nõn kia, nhìn bộ dáng hắn vô cùng đắc ý.

Kim Đan thấy không đòi lại được trứng chim, lại bắt đầu oa oa khóc lớn lên. Mẹ Kim Đan đau lòng dỗ dành con trai, nhìn về phía Lai Sinh lại biến thành bộ dáng hung dữ: “Lai Sinh, mau trả trứng chim lại cho con trai ta.”

Lai Sinh chẳng thèm nhìn nàng, nói với Kim Đan: “Tự người nói xem, trứng chim này có phải do ta nhặt không?”

“...Nhưng là, là ta phát hiện.” Kim Đan suy nghĩ một chút rồi thút tha thút thít nói.

“Ai nói người phát hiện được trứng chim, người phát hiện là tổ chim, ai thấy thì nhặt ai, người thấy là tổ chim, ừm, tổ chim còn mắc trên cây, tự mình tới lấy xuống đi.”

Mọi người lại cười to một trận.

Hình như Kim Đan hiểu hiểu chút nhưng lại chẳng hiểu gì cả, dù vậy, nó biết nó muốn đoạt lại trứng chim, hướng về phía Lai Sinh hét lên: “Trả trứng chim cho ta, trả trứng chim cho ta...”

“Người tới giành đi, người tới giành đi nè.” Lai Sinh cười toe toét miệng rồi cũng hét lại với nó, còn cố ý cầm trứng giơ cao lên trên chọc nó.

Mẹ Kim Đan thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai khóc đến đỏ bừng, nước mắt ướt đầm bù lu bù loa, thật đau lòng, tức giận tranh cãi với Lai Sinh, miệng không ngừng mắng to, giọng bén nhọn chói tai có thể đâm rách màng nhĩ. Sau đó Lai Sinh không nhịn được nói: “Nam nhân chúng ta nói chuyện, đám đàn bà con gái các người xen vào làm gì!”

Chung quanh lập tức vang lên một trận cười ha hả nữa.

Khóe miệng Loan Loan co rút không ngừng.

Mặt mẹ Kim Đan hết xanh rồi lại trắng.

Lúc này có người bắt đầu đi lên khuyên bảo. Lý Đại Thạch không nhìn được Lai Sinh như vậy, lần trước lấy trứng gà nhà hắn, hôm nay lại đoạt trứng chim với đứa trẻ. Liền nghiêm mặt nói với Lai Sinh: “Lai Sinh, người lớn như vậy còn tranh với một đứa con nít, người không biết xấu... xấu...u hổ hả?”

Lai Sinh liếc nhìn hần một cái, nghe răng nhếch miệng nói: “Người có tin lần sau ta hầm cách thủy luôn con gà mái nhà người không?”

Lý Đại Thạch lập tức á khẩu.

Thấy náo nhiệt đã đủ, có người khuyên như: “Lai Sinh à, người chia cho nó một quả đi!”

“Không chia.” Lai Sinh vẫn ương ngạnh.

Người nói chuyện lắc đầu, không lên tiếng nữa.

Mẹ Lan Hoa có quan hệ tốt với mẹ Kim Đan, nói với Lai Sinh: “Lai Sinh ơi, không phải ông nội đã dạy người rất nhiều lần rồi sao, đừng hờ ra là đi lấy đồ của người khác.”

Nhắc tới chuyện này càng làm Lai Sinh thêm tức giận bùng nổ, nhìn chằm chằm mẹ Lan Hoa nói: “Có tin ta nhổ toàn bộ mầm rau cải trong vườn nhà người luôn không?”

Mẹ Lan Hoa trừng mắt, há hốc mồm, cuối cùng không nói gì nữa, nàng không thể mỗi ngày đều canh giữ trong vườn, có thể nửa đêm kẻ ngốc này không ngủ được, lỡ như thật sự nổi điên nhổ hết mầm rau cải nhà nàng, chẳng phải nàng lỗ to rồi sao!

Loan Loan không nghĩ tới Lai Sinh khi nổi giận lên liền chẳng nghe khuyên bảo như vậy, người nào khuyên hần, hần liền mắng người đó, không phải nói muốn nhổ mầm cải thì chính là muốn trộm gà nhà người ta, bằng không thì uy hiếp sẽ đá trước cổng nhà người ta.

Nàng không khỏi âm thầm cảm khái, thì ra bình thường hần coi như ngoan ngoãn nghe lời nhà nàng. Không biết tiểu tử này ngày nào đó nổi giận có nhổ hết vườn cải nhà mình không đây?

Lai Sinh đang đứng trong đám người mừng đến vui vẻ, ngược mắt lên liền nhìn thấy Loan Loan và Bách Thủ.

Hần đẩy đám người ra rồi đuổi tới chỗ hai người. Sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Loan Loan dừng lại, Lai Sinh cười hi hi với nàng, hai hàng răng trắng trẻo ngay ngắn xinh đẹp, trên mặt là nụ cười thành thật nịnh nọt, nào còn bộ dáng mới khóc lóc om sòm vừa rồi.

Thấy ánh mắt hần nhìn chằm chằm vào giò trúc của Bách Thủ, Loan Loan rướn cổ lên, hướng bên này nhìn qua mọi người, rồi giơ miếng vải che giò trúc, lấy ra một cái bánh nóng hôi hổi đưa cho hần.

Lai Sinh lập tức mặt mày hớn hờ. Sau đó cầm miếng bánh nghênh ngang đi tới trước mặt mọi người, bẻ miếng bánh thành hai nửa, thoáng một cái lướt qua trước mặt mọi người, mùi bánh thơm bay tới.

Ánh mắt mọi người đồng loạt sáng ngời, trên mặt còn lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Chỉ thấy hần lấy nửa miếng bánh quơ quơ trước mặt Kim Đan nói: “Bánh thơm như vậy chưa từng ăn qua sao? Có muốn ăn không?”

Kim Đan liên tiếp gật đầu. Đứa trẻ nhỏ vừa thấy có ăn ngon, lập tức ném chuyện trứng chim ra sau ót, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào miếng bánh thơm ngào ngạt, đây cũng không đi.

Lai Sinh cười há há, đắc ý thu hồi bánh lại, kín đáo đưa trứng chim cho nó, cắn một ngụm lớn hương bánh, chẳng màng Kim Đan ở phía sau vừa kêu gào vừa khóc, dương dương đắc ý nghênh ngang đi.

Mẹ Kim Đan vừa dỗ dành con trai vừa ở phía sau mắng Lai Sinh không có lương tâm.

Hai người về đến nhà, ăn cơm trưa xong, Bách Thủ chân không chạm đất lại lên núi. Loan Loan thu dọn xong, lấy hết quần áo bẩn, bung chậu tới bờ sông dưới núi. Trời giá rét rồi, tay chạm vào nước sông lạnh như băng liền thấy rét thấu xương, giặt quần áo được một nửa, thì thấy Lai Sinh ủ rũ đi tới. Sau đó không nói tiếng nào liền ngồi bệt xuống tảng đá bên bờ sông, nhặt một nhánh cây roi trên mặt đất vẽ lung tung, nhìn lại quần áo bẩn, cả người vô cùng bất mãn, trường sam màu sáng đã biến thành màu xám đen, đặc biệt ở chéo áo còn hiện rõ một vết nước đen xỉ. Đầu tóc cũng rối tung, giống như vừa mới đánh nhau một trận với ai, cả người còn bẩn hơn cả lúc trưa.

Loan Loan kinh ngạc, lại nghĩ đến sao hai ngày nay không thấy hần tới, liền nói: “Lai Sinh, sao người bẩn như vậy?”

Nghe vậy, Lai Sinh tức giận ném nhánh cây đi, lắc lắc đầu mặt ỉu xiu cúi xuống, miệng vênh vênh lên, giống như bị ủy khuất rất nhiều.

“Ồ, Sao vậy Lai Sinh? Ai khi dễ người? Người nhìn xem, quần áo người sao lại bẩn như vậy? Cũng không thèm thay nữa”

Vừa nghe có người quan tâm mình, trong lòng Lai Sinh dễ chịu, đồng thời lại cảm thấy ủy khuất, miệng lại càng vênh lên cao, thò tay dùng lực vổ lên quần áo hai cái, kéo ống tay áo lên liền lộ ra một vết roi dài.

Loan Loan khề giật mình, vội vã kéo ống tay áo của hần ra, còn in rõ ràng vết roi mây, không chỉ một vết, trên cánh tay kia cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vị khách đầu tiên tới nhà

“Này, ai đánh người?”

Từ trưa đến giờ chưa được bao lâu, người này sao lại thành ra như vậy?

Lai Sinh cúi đầu không lên tiếng, hồi lâu sau mới đưa tay áo lên lau mặt, dùng sức hít hít mũi.

Loan Loan cúi đầu cẩn thận liếc hắt một cái, ái chà, khóc đến con mắt hồng hồng, nước mắt chực chờ rơi xuống, bộ dáng ủy khuất thực khiến người thương, lập tức an ủi hắt: “Ông nội đánh người nữa sao? Có phải người không cẩn thận lại phạm lỗi gì nữa hay không? Chắc chắn ông nội cũng vì muốn tốt cho người. . . Ôi, làm sao còn khóc nữa? Nghe lời, buổi tối ta làm thức ăn ngon cho người, không khóc ha. . . người nói xem người muốn ăn gì nào?”

Giống như đồ dành con nít vậy, không biết đứa nhỏ này có phải bình thường không được ai thương yêu hay không, nàng càng dỗ dành, hắt càng khóc lớn hơn, nói hết lời hứa hẹn các loại thức ăn ngon, Lai Sinh rốt cục ngừng khóc. Kéo áo bần chà lên mặt mình một hồi, lúc trước mặt đầy bụi đất, hiện tại lau đi thật giống mèo hoa.

Nàng tìm khắp chung quanh cũng không tìm được thứ gì có thể dùng, đành lấy chiếc khăn trắng tinh tươm vừa mới tự may từ vải thô xong cho hắt. Lai Sinh nhận lấy khăn lau mặt, chiếc khăn trắng tinh lập tức xuất hiện từng vết vết bẩn.

Khóe miệng Loan Loan co rút lại.

Lai Sinh nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Loan Loan, miệng lập tức méo xẹo.

Nàng cố nén ý muốn đá hắt xuống sông một phát, chỉ vào nước sông nói: “Tự mình rửa đi.”

Lai Sinh một lần nữa lại dẩu dẩu cái miệng, thấy Loan Loan không thèm để ý liền ngồi xồm bên bờ sông tự rửa mặt.

Giặt xong quần áo, Loan Loan bung chạu về đến nhà. Lai Sinh ủ rũ đi theo sau, trong tay vẫn cầm nhánh cây khua khua chỗ này, chọc chọc chỗ kia.

Lấy móc phơi quần áo đặc biệt bằng trúc ra, phơi nắng từng cái quần áo trong sân.

Lần trước Loan Loan cố ý bảo Bách Thủ làm móc phơi bằng trúc này. Gọt trúc thành miếng vừa phải, lại sấy nó trên lửa, sau đó uốn thành hình móc phơi quần áo, quần đầu trúc lại chung một chỗ ở giữa, liền biến thành móc treo đồ, mặc dù còn chênh lệch với móc treo quần áo ở hiện đại, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với phơi nắng bằng cành cây, như vậy lúc lấy quần áo trong nhà ra mặc cũng sẽ không có nhiều nếp nhăn.

Lúc ấy Bách Thủ nhìn móc phơi quần áo cứ khen liên tiếp không ngừng!

Phơi xong quần áo, cảm giác cả người mệt mỏi lại buồn ngủ, Loan Loan liền đóng cửa rồi đi ngủ.

Khi tỉnh dậy sắc trời đã tối, cả người tinh thần sáng khoái lên rất nhiều. Bách Thủ cũng đã trở về, đang giết thỏ ngoài nhà chính, ngoài ý muốn là Lai Sinh còn chưa đi, đang ngồi ngoài sân học bộ dáng Bách Thủ đan rổ.

Trong chuồng lại có thêm một con gà. Thỏ rừng hai ngày này không muốn ăn gì, sợ đã bị bệnh, thừa dịp bây giờ giết sớm còn có thể ăn, nếu bị bệnh chết thì không thể tùy tiện ăn.

Loan Loan nhìn con thỏ mập mạp trong tay Bách Thủ thở dài: “Đáng tiếc!”

“Sau này chúng ta nên nuôi thứ dễ nuôi hơn a, thứ này quả thật không dễ nuôi.” Bách Thủ nói.

Loan Loan gật đầu, thỏ quả thật khó nuôi hơn gà nhiều, quét mắt nhìn Lai Sinh ngoài sân, lại hỏi hắt: “Chàng trở về lúc nào thế? Hình như Lai Sinh bị ông nội hắt đánh?”

“Ta mới về một lát à, thấy nàng đang ngủ ngon nên không gọi.” Bách Thủ cười cười với Loan Loan, mắt nhìn Lai Sinh đang hăng say đan rổ, lại nói: “Suốt ngày đào bới lợn xộn lên lại bị ông nội hắt đánh rồi. . .”

Thì ra sau giờ ngo, Lai Sinh chạy đến vườn rau của nhà Lan Hoa, nhổ hết mầm rau cải mẹ Lan Hoa trồng. Trong cơn tức giận, mẹ Lan Hoa tìm được ông nội Lai Sinh, cộng thêm mẹ Đại Trí lúc trước còn nói Lai Sinh trộm trứng gà nhà bà, sáng hôm qua một mình hắt ở nhà, lấy bột trong nhà mang ra ngoài, vốn định học Loan Loan làm bánh rán, kết quả khiến mọi thứ bị lãng phí hết cả không nói, còn làm cho cả nhà loạn thất bát tao. Sau khi ông nội Lai Sinh về nhà giận đến dựng râu trợn mắt.

Lại thêm hôm nay mẹ Lan Hoa mắng vốn, ông nội Lai Sinh không nói hai lời liền rút roi quất lên người Lai Sinh.

Loan Loan không nghĩ tới lúc chiều nàng hỏi gì Lai Sinh cũng không nói, thế nhưng lại kể với Bách Thủ.

Lai Sinh nghịch ngợm, thích đào loạn trong thôn, thường xuyên bị ông nội Lai Sinh đánh chửi, cho nên mỗi lần chỉ cần bị đánh, hấn liền tự hờn dỗi, không nói chuyện với ông nội, buổi tối cũng không lên giường ngủ, trực tiếp ngủ ở phòng chứa củi bày tỏ thái độ bất mãn lên án.

Nhưng hiện đã quen thuộc với Loan Loan và Bách Thủ liền trực tiếp chạy đến nhà Loan Loan, ăn xong cơm tối cũng không có ý muốn về nhà, chơi một lát liền bay thẳng lên đồng cùi nằm, ý muốn dỗi đầu với ông nội Lai Sinh.

Hai người thu dọn xong, đang chuẩn bị lên giường ngủ thì ông nội Lai Sinh đến.

Bách Thủ khách khí mời ông nội Lai Sinh vào nhà. Ông nội Lai Sinh hoàn toàn không giống với những người khác trong thôn thấy hai người thì như tránh rần rết. Bách Thủ mời vào, ông cũng hào phóng vào phòng.

Loan Loan lấy ấm rót nước lạnh vào cái chén để trên bàn, sau đó đánh giá vị lão gia tử đầu tiên, ngoại trừ Lai Sinh, vào nhà bọn họ này.

Ông nội Lai Sinh hơn năm mươi tuổi, toàn thân mặc quần áo bằng vải thô sạch sẽ chỉnh tề, trong tay cầm tẩu thuốc lá rời, da ngăm đen, trên mặt có những nếp nhăn thật sâu, tóc hai bên thái dương đã bạc trắng, hiển nhiên bình thường đã lao tâm khổ trí không ít, người sáu mươi tuổi bước đi vững vàng, lưng eo thẳng tắp, người già nhưng thân thể rất khỏe, một đôi mắt nhìn người nhìn vật trấn tĩnh dị thường.

Vừa nhìn đã biết tướng mạo Lai Sinh giống ông nội hấn!

Bách Thủ ở phòng chính tiếp đón ông nội Lai Sinh. Loan Loan tới phòng bếp kêu Lai Sinh lên.

Lai Sinh vừa thấy ông nội hấn, người lập tức thấp đi một nửa, rụt cổ lại trốn phía sau Bách Thủ, trên mặt là vẻ sợ sệt, còn có chút ngang bướng không phục.

Ông nội Lai Sinh nhìn Bách Thủ, lại nhìn cháu trai trốn phía sau, có chút ngoài ý muốn.

Lập tức, ông bưng chén nước lạnh trên bàn uống ực một cái cạn sạch, sau đó đứng lên nghiêm mặt hướng về phía Lai Sinh nói: “Đã trở thế này, cháu còn không chịu về nhà, cháu muốn thế nào đây?”

Lai Sinh ừm khua miệng, lại không chịu đi ra. Vì vậy ông nội Lai Sinh lấy một vật từ sau lưng ra, lúc này Loan Loan mới thấy rõ trên tay lão gia tử còn cầm cây roi. Quả nhiên mặt Lai Sinh biến sắc, bộ dáng đau khổ muốn khóc, nhưng bất kể như thế hấn vẫn trốn phía sau Bách Thủ, ánh mắt chờ mong không ngừng nhìn về phía Loan Loan.

Ông nội Lai Sinh âm thầm kinh ngạc, nhìn Loan Loan vẫn lẳng lặng đứng một bên này giờ, sau đó gờ gờ cây roi lên, trợn mắt nói với Lai Sinh: “Cháu suốt ngày gây tai họa cho ta, muốn ăn đòn phải không? Sau khi trở về thành thực đợi ở nhà cho ta.”

Loan Loan liếc mắt về phía Lai Sinh, thấy hấn bĩu bĩu môi không trả lời, vẫn đáng thương nhìn nàng, vành mắt hồng hồng, dường như một giây sau nước mắt sẽ rơi xuống.

Nàng hơi ngẩn ra, tiểu tử thói này nhìn nàng làm gì chứ!

Sau đó trong mắt ông nội Lai Sinh hiện lên tia kỳ quái. Loan Loan rất buồn bực mở miệng, ánh mắt tiểu tử thói này làm cho nàng khó hiểu không thôi, nàng đành hỏi ông nội Lai Sinh có muốn uống nước nữa không, không đợi ông trả lời mà cầm luôn cái chén đi xuống phòng bếp.

Trái lại lúc này đã hết nước, nàng mới nói: “Ông nội Lai Sinh đừng tức giận, cháu thấy Lai Sinh chỉ ham chơi chút thôi, bản tính hấn không xấu.... mẹ Lan Hoa chuyện bé xé ra to rồi. Lai Sinh sẽ không vô duyên vô cớ đi nhổ mầm rau nhà người ta đâu ạ.” Sau đó chỉ vào vườn rau xanh bên ngoài nhà mình: “Đây là vườn rau mấy ngày trước chúng cháu mới trồng. Lúc ấy Lai Sinh còn giúp cháu trồng nữa đấy ạ, hấn có thể làm được, xé chiều còn giúp Bách Thủ đan rổ nữa...”

Vì chứng nhận lời Loan Loan nói, Bách Thủ cũng gật đầu.

Ông nội Lai Sinh vốn hơi kinh ngạc, sau đó ngưng mày rơi vào trầm tư.

“...Nói hấn khi dễ con nít, hấn vốn chỉ trêu chọc trẻ con mà thôi... Hấn lãng phí bột mì đoán chừng là muốn tự mình làm đồ ăn ngon cho ông, hiếu tâm nhiều như vậy, chẳng qua không may làm hỏng hết đồ. Mỗi ngày chúng cháu đều làm bánh rán, hấn rất vui vẻ nghe cháu dạy...”

Nói đến đây đột nhiên hai mắt Loan Loan tỏa sáng. Kể từ khi mang bánh rán ra đường bán, nàng và Bách Thủ đều mệt mỏi hơn trước kia. Nếu như có thể mời người hỗ trợ, ví như lên núi có thể giúp Bách Thủ bê vác đồ đạc, đi chợ có thể giúp nàng khuân đồ, tựa hồ không tệ lắm. Hơn nữa nhà Lai Sinh cũng đã quen làm việc, mặc dù đầu óc hấn có chút vấn đề, nhưng đối với người hấn nguyện tin tưởng từ đáy lòng thì nói gì vẫn nghe vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lợn rừng

Nghĩ tới đây, Loạn Loạn lập tức nói: “...Bây giờ, mỗi ngày cháu và Bách Thủ đều phải ra phố bán bánh, được mười mấy văn tiền. Có đôi khi Bách Thủ còn phải lên núi săn thú, cuộc sống trong nhà cũng không thiếu thốn. Sáng thức dậy rất sớm, nếu ông không để ý, cháu muốn mời Lai Sinh về giúp đỡ cho nhà cháu. Hẳn cứ ăn ở nhà chúng cháu, nếu như ông có việc, hoặc trong nhà cần, hẳn có thể trở về ngay cũng được ạ, dù sao chúng ta ở cùng một thôn mà.”

Ông nội Lai Sinh đưa thuốc lá rồi lên miệng rít một hơi, một làn khói mỏng chậm rãi phiêu tán trong phòng, dưới ngọn đèn mờ mờ lộ ra vẻ mỏng lung, lão ngẩng đầu nhìn Loạn Loạn một cái: “Tôi giúp đỡ?”

Loạn Loạn gật đầu: “Dạ phải, cháu sẽ đưa hẳn tiền công, bạc...” Lập tức lại có chút ngại ngùng: “Bởi vì hiện nay chúng cháu không kiếm được nhiều bạc lắm, mỗi ngày một đồng tiền, ông xem như thế nào?” Suy nghĩ một chút, nằng lại nói thêm: “Nếu như hẳn không muốn ăn cơm ở nhà chúng cháu, mỗi ngày sẽ thêm một đồng tiền. Chờ sau này làm ăn tốt hơn sẽ tăng tiền công cho Lai Sinh. Lại nói, như vậy phần lớn thời gian hẳn đều ở cùng chúng cháu, sẽ không còn nhiều thời gian chơi trong thôn nữa.”

Ý tứ Loạn Loạn rất rõ ràng, muốn Lai Sinh giúp đỡ, như vậy hẳn sẽ không thể đi đào loạn trong thôn được nữa.

Điều này ông nội Lai Sinh rất rõ ràng, có thể nói chủ ý này của Loạn Loạn coi như rất hợp ý ông nội Lai Sinh. Bao nhiêu tiền công là chuyện thứ yếu, chi cần Lai Sinh không chơi loạn làm lão thêm phiền là được rồi.

Đồng thời, ông nội Lai Sinh rất ngạc nhiên về những lời Loạn Loạn nói. Từ lúc vào nhà Bách Thủ chỉ nói qua một câu, lão đã biết Bách Thủ là người không thích nói chuyện. Nhưng chuyện Loạn Loạn đến Dương gia thôn hơn nửa năm ông ít nhiều cũng nghe thấy, trên đường gặp qua một lần, tính tình chất phác, không thích nói chuyện, cả người nhìn qua vô tình đã thái*, không hề có sức sống.

*vô tình đã thái: hình dung sự không vui, chẳng có tí tinh thần. Tham khảo: <http://www.baik.com/wiki/无精打彩>

Nhưng Loạn Loạn hôm nay hoàn toàn như hai người, nói chuyện đâu vào đấy, tâm tư thông thấu, có thể nhìn ra tính tình nàng rất hiền hoà. Ông vẫn biết thằng cháu trai này của mình mấy ngày này đều thích tới đây. Người trong thôn đã từng khuyên ông, nhưng ông chỉ hơi lo lắng về những lời đồn đại này. Thằng cháu mình vốn ngây dại, còn chuyện gì hỏng bét hơn sao?

Nếu thực như thế, ông hi vọng Lai Sinh bị xui xẻo, lấy độc trị độc, lỡ như đột nhiên ngày nào đó đầu óc thông suốt thì sao?

Hiện xem ra, Lai Sinh lui tới chỗ này không phải không có nguyên do.

“Có bạc hay không đều là chuyện nhỏ, tất cả đều là người một thôn. Ông chỉ sợ Lai Sinh gây phiền nhiễu các cháu.” Cẩn nhắc nửa khắc, ông nội Lai Sinh nói.

“Tiền công vẫn phải trả chứ ạ, đây là chúng cháu muốn mời Lai Sinh tới hỗ trợ mà. Cháu thấy Lai Sinh rất biết nghe lời.” Loạn Loạn nói, vừa nói vừa nhìn về phía Bách Thủ.

Nhận được ánh mắt của vợ, Bách Thủ lập tức bắt theo một câu: “Nếu hẳn không nghe lời, cháu liền quất hẳn.”

Loạn Loạn và ông nội Lai Sinh đồng thời ngẩn ra, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm trang kia, khóe miệng Loạn Loạn hơi mím lại, ông nội Lai Sinh vậy mà cười ha ha.

Trong ý thức của Bách Thủ, ngoại trừ vợ và con gái phải thương yêu, loại giống như Lai Sinh này da dày thịt béo, trăm luyến không thay đổi thì phải hung hăng đánh.

Như trong dự liệu, ông nội Lai Sinh đồng ý. Bởi vì tiền lao động ít, thời đại này không giống hiện đại có nhiều thứ chiêu đãi khách, lại nói điều kiện trong nhà có hạn, Loạn Loạn nhiệt tình nói mời ông nội Lai Sinh ăn bánh. Ông nội Lai Sinh cũng không từ chối. Vì vậy, Loạn Loạn bảo Lai Sinh đi nhóm lửa. Lai Sinh thấy ông nội cất roi mây, biết tối nay không bị đánh, lập tức hấp tấp chạy vào phòng bếp.

Mặc dù đầu óc Lai Sinh có chút không dùng được, nhưng vẫn có khí lực. Cho dù không muốn hẳn, hẳn mỗi ngày vẫn sẽ tới ăn cơm, ít nhất như vậy còn có thể chiếm được chút hảo cảm của ông nội Lai Sinh. Chỉ cần có nhà đầu tiên tiếp nhận bọn họ, như vậy sẽ có nhà thứ hai, nhà thứ ba...

Hôm sau Lai Sinh đã tới từ sớm, tối hôm qua đi cùng ông nội Lai Sinh về, không chỉ không bị đánh, ông nội Lai Sinh còn dặn dò hẳn phải làm tốt việc người ta giao cho. Trước kia Lai Sinh tới nhà ai, ông nội hẳn chỉ sợ hẳn gây họa, bây giờ bộ dạng còn như khích lệ hẳn sớm đi qua. Mấy ngày trước chỉ dám lén lút lút đến nhà Loạn Loạn, hiện rốt cục có thể không cần lén lút, trong lòng đương nhiên vô cùng vui thích.

Có Lai Sinh giúp đỡ, Bách Thủ được thoải mái rất nhiều. Xế chiều Loạn Loạn nghỉ ngơi, Lai Sinh đi theo Bách Thủ lên núi. Không quá hai ngày, người trong thôn đều biết Lai Sinh sáng sớm ngày ngày đều chạy tới nhà Loạn Loạn, còn giúp làm việc, có đôi khi tới mịt mới về nhà.

Cho nên liền có người nói với ông nội Lai Sinh: “Lai Sinh ngày ngày chạy lên núi, ông không lo lắng sao?”

Ông nội Lai Sinh rít một hơi thuốc lá rồi, nói: “Si nhi si đường (*), số trời đã định, người xưa không phải có câu nói rất hay sao, đại nạn không chết, tất có hậu phúc.”

(*): Từ khi sinh ra đến khi nuôi nấng lên đều bị si ngốc.

Mọi người liền nhắc đến chuyện lần trước hai người bị ngã xuống sông, hiện cuộc sống hai vợ chồng tựa hồ trôi qua càng ngày càng tốt. Lai Sinh ngày ngày chạy lên núi cũng không có chuyện gì, hơn nữa mỗi ngày không chỉ kiếm được bạc, còn có thể ăn ngon.

Như thế đã qua mấy ngày.

Hôm nay bán xong bánh về đến nhà, ăn xong bữa trưa, hai người cùng nhau đi lên núi. Mãi cho đến khi sắc trời sẫm tối cũng không thấy Bách Thủ và Lai Sinh trở về, Loạn Loạn đứng ngoài sân đợi đến khi trời hoàn toàn thành đêm đen cũng không thấy bóng dáng họ đâu.

Nàng lo lắng chờ, cho đến khi trời tối một lúc lâu mới nhìn thấy lò mò mấy người đang đi từ trên núi xuống.

Trừ Bách Thủ, Lai Sinh, còn có cha Nguyên Bảo, và cả một nam tử trẻ tuổi khoảng hơn hai mươi, họ Dương, gọi là Dương Khai Thạch, con thứ hai của thôn trưởng. Bốn người hợp lực khiêng một quái vật khổng lồ, đến gần, Loạn Loạn mới nhìn rõ là một con lợn rừng to béo.

Mấy người thả lợn rừng xuống một mảnh đất trống bên ngoài nhà.

“Phải giết heo đã, để ta về nhà lấy mấy con dao bén bén chút.” Cha Nguyên Bảo nói xong liền xuống núi.

Sau đó Bách Thủ và Dương Khai Thạch thương lượng xem để heo chỗ nào, quay đầu lại liền thấy Loạn Loạn và Lai Sinh mỗi người xách một băng ghế dài đi ra.

“Trong phòng có một miếng ván gỗ dày, đặt trên ghế là có thể dùng.” Loạn Loạn đặt cái ghế lên bãi đất trống bên ngoài nhà nói.

Ánh mắt Bách Thủ sáng lên, lập tức vào nhà chính vác tấm ván gỗ ra, để xuống mặt hai băng ghế dài, vừa vằn thành một cái thớt. Loạn Loạn liền lấy vải bố lau khô sạch sẽ phía trên. Dương Khai Thạch đứng bên cạnh con lợn rừng, hai mắt kinh ngạc nhìn Loạn Loạn bận rộn.

Chỉ chốc lát sau, cha Nguyên Bảo đã mang dụng cụ tới. Mấy người đặt lợn rừng lên trên thớt. Loạn Loạn đã sớm phân phó Lai Sinh nhóm lửa đun một nồi nước nóng lớn, dùng bồn lớn chứa đầy nước nóng để cạo lông heo, sau đó mới bắt đầu giết heo.

Loạn Loạn không nghĩ tới cha Nguyên Bảo không chỉ sẵn thủ, tay nghề giết heo cũng rất thành thạo, chỉ thấy hắn cầm dao cắt vào cổ con heo một cái, nó đã hấp hối gào thét một tiếng cuối, bốn chân giãy dụa rồi bất động, máu trên cổ chảy ào ào ra ngoài. Loạn Loạn ở bên cạnh nhanh chóng đặt chậu xuống dưới đất, chỉ chốc lát sau đã chảy được hơn phân nửa chậu máu heo.

Đối với thái độ sùng sờ của mọi người, nàng cười khan nói: “Thứ này có thể ăn.”

Bách Thủ trầm phần trăm tin tưởng vợ. Nhưng người khác không cách nào hiểu được, nhưng mà, đây không phải là chuyện nhà bọn họ, khó mà nói.

Chờ máu heo chảy xong, bắt đầu cạo lông heo. Loạn Loạn vẫn đứng bên cạnh nhìn, còn muốn móc gan heo ra, rồi cả ruột heo. Những món này mấy chỗ bán thịt heo thỉnh thoảng sẽ có bán, nhưng chủ yếu do rửa không sạch sẽ, làm xong không thể ăn được, cho nên rất ít người biết dùng mà mua.

Không phải thứ hiếm có gì, Loạn Loạn nói món gì, cha Nguyên Bảo đều giữ lại cho nàng, thứ không cần khác đều ném đi hết. Trong lúc đó, Loạn Loạn lại làm bánh cho mấy người lấp đầy bao tử trước, một cái bánh xuống bụng, miệng đầy mùi hành tây thơm lừng, dư vị lưu lại, thật là ăn ngon chưa đã.

Cha Nguyên Bảo và Dương Khai Thạch âm thầm kinh ngạc, đồng thời lại có chút ít bội phục, sao nhà mình làm bánh lại không có mùi thơm chứ?

Sau khi chia heo làm bốn phần, bởi vì heo này dùng bấy rập sẵn được, mấy ngày trước đây Bách Thủ và cha Nguyên Bảo lên núi cùng nhau đào một bãi rập trong núi sâu, bây giờ mới bắt được con heo rừng này, đúng lúc ấy gặp phải Dương Khai Thạch đang sẵn thủ, cho nên mấy người hợp lực nhắc heo lên.

Dương Khai Thạch cảm thấy mình chỉ giúp một chút, được chia nhiều như vậy thật không tốt, liền nói chỉ cần phân nửa thôi. Sau chia ra một phần tư cho Lai Sinh đem về nhà cho ông nội Lai Sinh. cha Nguyên Bảo cảm thấy bấy rập là do Bách Thủ nghĩ, nhà mình cùng nhà Bách Thủ mỗi người một phần tư nửa còn lại, liền làm chủ để một nửa khác của Dương Khai Thạch cho nhà Bách Thủ.

Từ chuyện này liền có thể nhìn ra, cha Nguyên Bảo và Dương Khai Thạch đều là người có thể kết giao.

Loạn Loạn bảo Bách Thủ cắt thịt lợn rừng thành từng miếng từng miếng trước để trên bàn. Thịt heo rừng nhiều nạc hơn heo nhà, nướng lên thì thật ngon. Bận rộn làm xong những thứ này đã đến đêm khuya.

Cơm nước xong, đun nước nóng, nghĩ Bách Thủ hôm nay mệt mỏi, Loạn Loạn liền để cho Bách Thủ tắm rửa trước, nhưng thấy trên cổ tay hắn có vết mấu ứ đọng, vừa hỏi mới biết do lúc chiều vác heo rừng không cẩn thận bị thương. Loạn Loạn lập tức lấy khăn ngâm nước nóng chườm cho hắn, lại xoa xoa nhẹ, để nhanh chóng làm tan máu bầm.

Bách Thủ vốn không đau, thấy vợ cẩn thận như thế, trong lòng tựa như được lau mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thịt muối

Hôm sau, Loan Loan không đi bán bánh, nàng trước xử lý xong hết thịt heo đã. Thả thịt heo rùng vào chậu, lấy muối sát đều các miếng thịt, sau đó chọc những lỗ nhỏ trên miếng thịt, dùng que trúc nhỏ xâu lại. Đầu tiên là phải phơi nắng bên ngoài cả buổi, sau đó bảo Bách Thủ dựng một cái giá đỡ ở chỗ ngày hôm qua giết heo, đặt từng miếng thịt lên, nhặt một chút cành cây để châm lửa, lập tức khói cuộn cuộn dây đặc bốc lên, hun như vậy một thời gian ngắn, mỗi lần nửa canh giờ, hun thịt khô liền để ra.

Loan Loan lại rửa sạch gan heo, giống như trước sát muối trực tiếp, rồi lựa nơi đầu gió trong sân phơi nắng. Rửa ruột heo cũng có rất nhiều cách làm.

Rửa ruột heo thì tương đối phiền toái, phải tăng thêm muối và dấm, còn rửa lại vô số lần mới sạch. Mặc dù trời giá rét rồi, nhưng thịt heo cứ để quá lâu như vậy rất dễ hư. Về sau Loan Loan lại sai Lai Sinh về nói với ông nội Lai Sinh ướp muối, mỗi ngày phơi thịt ngoài gió, thịt mới có thể để lâu. Không biết hai nhà khác xử lý thế nào đây nữa.

Sau buổi trưa, nàng bung quần áo bẩn của Bách Thủ ra bờ sông giặt, trùng hợp gặp được mẹ Nguyễn Bảo.

Suy nghĩ một chút, Loan Loan chủ động chào hỏi mẹ Nguyễn Bảo, sau đó vừa cười vừa nói: “Hôm nay Bách Thủ dựng cái giá trong sân, chúng ta vẫn bận đến mãi buổi trưa mới ướp xong gia vị, rồi hun lên...” Lại hỏi mẹ Nguyễn Bảo: “Đương tâu từ, các người có hun cái đó không?”

Mẹ Nguyễn Bảo ngẩn người, không biết Loan Loan nói hun là có ý gì.

Loan Loan liền giải thích cặn kẽ cho nàng: “Có thể trực tiếp hun, cũng có thể sát muối sau đó phơi trong sân. Sau khi phơi khô, để đó đến mùa sau ăn cũng không có vấn đề gì, hơn nữa mùi vị lại đặc biệt có hương vị khác.”

Mẹ Nguyễn Bảo nghe xong thì ngạc nhiên.

Ngoài miệng mặc dù không ứng lời, nhưng từ thần sắc do dự trên mặt, Loan Loan đã nhìn ra trong lòng nàng chỉ sợ cũng muốn thử một lần. Hi vọng nàng dùng phương thức lấy lòng uyển chuyển như vậy có thể làm cho đối phương từ từ tiếp nhận cả nhà mình.

Loan Loan giặt xong quần áo về đến nhà không bao lâu, Bách Thủ cũng trở về, mua muối và các loại đồ thường dùng, còn mua khoai tây. Loan Loan chuẩn bị buổi tối sẽ làm khoai tây nấu với ruột già, vốn muốn làm ruột già nướng nhưng gia vị có hạn.

Nấu xong khoai tây với ruột già, Loan Loan múc ra một chén cho Lai Sinh để hán mang về cho ông nội. Không đầy một lát Lai Sinh cầm chén không trở lại. Nàng liền múc một chén bảo Lai Sinh bưng đến nhà Nguyễn Bảo.

Loan Loan tự mình đi đến nhà Dương Khai Thạch, Lai Sinh dẫn đường, vợ của Dương Khai Thạch là một cô nương trẻ khoảng hai mươi tuổi, đưa đến hiện đại hán còn là sinh viên đại học, ở thời đại này nàng đã làm mẹ của hai đứa trẻ.

Linh Từ thấy Loan Loan rất bất ngờ, nhưng không phản ứng giống như đám người mẹ Lan Hoa. Dương Khai Thạch bảo nàng lấy chén khoai tây nấu ruột già mà Loan Loan mang tới, sau đó còn hỏi Loan Loan có muốn vào nhà ngồi một chút không.

Dù hỏi có chút miễn cưỡng, nhưng khá hơn mấy nhà kia, gặp nàng lập tức giờ chân chỉ hận không thể cách xa ba thước mới tốt!

Loan Loan cười nói trong nhà vẫn đang chờ ăn cơm, mang theo Lai Sinh rồi đi.

Vốn người mấy nhà chỉ miễn cưỡng nhận lấy ngoài mặt, nhưng ném một cái lại phát hiện món khoai tây nấu ruột già này quả thực rất tuyệt vời! Mùi tanh bị loại trừ, hơn nữa bên trong tăng thêm một chút gia vị không thường gặp, mùi vị ngon vô cùng.

Mẹ Nguyễn Bảo và nhà Dương Khai Thạch đều thật tò mò Loan Loan làm như thế nào?! nữ nhân nào không muốn đồ ăn mình làm có thể được nam nhân khen ngợi, nhưng lại không tiện đi hỏi.

Cho tới bây giờ Bách Thủ còn chưa được ăn bữa nào ngon như vậy! Hắn đột nhiên phát hiện mình kiếm được một bảo vật, chỉ cần là đồ có thể ăn, vừa đến tay Loan Loan liền biến thành món ngon mỹ vị. Sau khi ăn xong Lai Sinh la hét còn muốn nữa, Loan Loan nói không có, hắn cũng không chịu, Bách Thủ trực tiếp nhắc hắn lên quảng ra ngoài sân nhỏ.

Lai Sinh đứng ở ngoài sân gào khóc kêu to mấy tiếng. Cô chịu đựng vì không phải là đối thủ của Bách Thủ, sờ sờ bụng, may mà đã ăn no. Lập tức hắn liền hối hận, sớm biết vậy đã len lén ăn hết mấy cái chén đưa ra ngoài rồi.

Hôm sau đi chợ bán bánh, mấy khách hàng thường mua còn hỏi nàng sao hai ngày trước không thấy bày quầy. Loan Loan liền cười nói: “Hai ngày trước trong nhà có chuyện.”

Buổi trưa về đến nhà, Bách Thủ nói đã hun được thịt rồi. Hắn liền muốn đi xem còn lợn rừng hay không, nếu cứ như vậy, lễ mừng năm mới sẽ không cần lo nữa, có lẽ nàng còn có thể mang một chút về nhà mẹ đẻ.

Loan Loan biết hẳn một lòng nghĩ tới mình, trong lòng cảm động.

Mà hôm trước săn được một con lợn rừng, có vài người trong thôn cũng động tâm. Sau lại tìm được cha Nguyên Bảo, thời cổ mọi người chất phác, có thứ tốt không ngần ngại chia sẻ với người khác. Cha Nguyên Bảo liền nói cho mọi người biết bữa rập này do Bách Thủ nghĩ ra, cần được Bách Thủ đồng ý.

Cho nên sau đó cha Nguyên Bảo lại tìm Bách Thủ. Đương nhiên Bách Thủ đáp ứng. Dù bình thường Bách Thủ quen làm mặt lạnh với mọi người, Loan Loan biết thật ra từ đáy lòng hẳn rất khát vọng được hoà mình cùng người trong thôn.

Ăn xong bữa trưa, nàng liền đến phòng bếp rán bánh gói kỹ lại để cho hẳn mang theo, trên đường đói bụng có thể lấy ra cùng mọi người chia nhau ăn, như vậy cũng có thể thân cận hơn với người trong thôn.

Xế chiều, Loan Loan ở nhà một mình. Lai Sinh đi theo Bách Thủ lên núi.

Từ lần trước Lai Sinh nhận được lời nói của ông nội, sáng sớm mỗi ngày đều tới đây trình diện. Hơn nữa từ lần trước Loan Loan làm khoai tây nấu ruột già, hẳn ngày ngày đều ở đây, không còn đi đào lợn trong thôn nữa, điều này làm cho ông nội Lai Sinh rốt cục hơi an tâm chút về quyết định của mình.

Mặc kệ Lai Sinh vì sao không được người trong thôn chào đón, không biết thế nào lại rất nghe lời nhà nàng, đây cũng là một trong những nguyên nhân Loan Loan muốn hẳn.

Ở nhà một mình nàng lại treo thịt muối trên cành cây bách, dọn dẹp cỏ dại trong vườn rau. Đến lúc sắc trời dần tối mới bắt đầu nấu cơm, hôm nay nàng muốn nấu canh tiết cay*. Hái được chút ít rau xanh trong vườn, trước xào xong thì để vào trong chén, chuẩn bị ớt, hạt tiêu xong, liền nấu huyết, sau đó đổ vào một cái bồn lớn. Chậu đồng này là do lần trước Loan Loan đi chợ cố ý mua, nhưng lại tốn thêm không ít bạc của nàng đấy! Cho một chút mỡ vào trong nồi, cho những nguyên liệu đã chuẩn bị trước vào, sau đó lại đổ mỡ lên.

*Canh tiết cay: tham khảo

<http://www.xinshipu.com/水煮血旺-83534.htm>

Không có dầu cải, không biết dùng mỡ heo sẽ tạo ra mùi vị như thế nào!

Chờ làm xong thức ăn, Bách Thủ và Lai Sinh cũng về đến. Theo thường lệ, Loan Loan dùng chén múc bụng cho ông nội Lai Sinh, và cả hai nhà kia.

Cũng may, dù thời đại này không có đầy đủ gia vị, dùng mỡ heo làm ra mặc dù mùi vị có chút không giống, nhưng vẫn ăn rất ngon, đủ vị cay!

Mẹ Nguyên Bảo ăn xong không ngừng khen: “Ta sao có thể nấu món này ngon được như vậy đây?”

Bà nội Nguyên Bảo liền cười ha hả không nói gì. Nguyên Bảo thì vừa la cay, vừa không ngừng ăn.

Mà lần trước nhà Dương Khai Thạch ăn xong món khoai tây nấu ruột già Loan Loan làm, lần này liền kêu cha mẹ mình cùng nhau tới đây, ăn xong một chén tất cả mọi người đều cảm thấy vẫn còn dư vị!

Ban ngày nhà Loan Loan treo thịt muối ở sân, đi chợ bán bánh về thì treo thịt ở phòng bếp. Đã có thể làm thịt hun khói, nàng thương lượng cùng Bách Thủ xem có thể bắt nhiều thú về không, nếu như có thể được, săn được lợn rừng thì càng tốt, được như vậy, năm nay liền có thể ăn năm mới thật phong phú. Nghĩ tới đây, Bách Thủ cả người tràn đầy nhiệt huyết.

Hiện cuộc sống tốt hơn trước kia nhiều lắm. Vợ không chỉ nói chuyện với hẳn, đối với hẳn cũng hết sức quan tâm săn sóc. Hẳn nhất định phải làm cho vợ có cuộc sống thật tốt.

Hai người bán bánh ở chợ xong, không vội vã về nhà liền, mà đi một vòng trên chợ, thấy không phát hiện có bán thịt muối, trong lòng Loan Loan nhất thời vững tin thêm rất nhiều. Gần về tới nhà lại gặp mẹ Loan Loan.

Mẹ Loan Loan vừa thấy Bách Thủ vác gùi, còn có cả kẻ ngu dần diên diên khùng khùng đứng bên cạnh, trong lòng bà chợt thấy không an lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mẹ muốn giúp đỡ

Hôm đó ở chợ nghe được người cùng thôn nói Loan Loan đang bán bánh, lúc ấy mẹ Loan Loan do dự hồi lâu, lát sau vội vàng chạy tới đã không thấy bóng dáng Loan Loan. Hai ngày sau vì trong nhà có chuyện, bà không đến phiên chợ nữa. Đợi đến lúc bà có thời gian, lại nhằm phải hai ngày này Loan Loan không ra đường bán. Hôm nay rốt cục thấy khuê nữ, mẹ Loan Loan lập tức lôi kéo nàng qua một bên, tận tình nói chuyện.

“Nhị muội này, lần trước mẹ nghe người trong thôn nói, con bán bánh trên đường hả?” Mẹ Loan Loan thử dò xét.

Loan Loan cười cười, lấy hai cái bánh còn dư lại trong giỏ ra gói kỹ cho mẹ nàng: “Con ngẫm nghĩ thấy ở nhà cũng không làm gì, nên đã làm chút bánh mang ra chợ bán, như vậy cuộc sống trong nhà có thể khá khả được chút chút.”

Mẹ Loan Loan nhận lấy hai cái bánh, đưa lên mũi ngửi ngửi, úi chà, thơm quá đi! Hơn nữa nhìn còn vừa xốp vừa lớn, không cần nếm cũng biết nhất định rất ngon. Khó trách trong thôn lại có nhiều người đến mua như vậy.

Bà tỏ vẻ ngạc nhiên, quét mắt Bách Thủ ở đằng sau, nhìn về phía Loan Loan, nói: “Bánh này ai làm vậy?”

“Con ạ” Loan Loan nói.

Mẹ Loan Loan biểu lộ vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, phục hồi tinh thần lại, bỏ bánh đã được gói kỹ vào giỏ mình, nhìn lướt qua nàng, bĩu môi nói: “Con đừng dọa ta, ở nhà con nấu cơm không ít, mấy món con làm ra có mùi vị thế nào ta còn không biết sao?”

Sax. . .’Là con với Bách Thủ cùng nhau làm ạ.”

Mẹ Loan Loan kinh ngạc không kém: “Cái gì, hần có thể làm đồ ăn ngon như vậy?”

“Đương nhiên bánh do chúng con làm rồi, mẹ đừng bận tâm chuyện này. . .” Mấy món nàng làm ra ở nhà, đương nhiên mẹ nàng biết, nhưng bây giờ giải thích chuyện này có lẽ không được rõ ràng lắm, Loan Loan dứt khoát bày ra bộ dáng không muốn nói, hỏi đến vị muội muội lần trước gặp: “Sao Tiểu Thảo hôm nay không đi với mẹ, đệ đệ con đâu rồi ạ?”

“Trước có mua mấy con heo về, Tiểu Thảo đang ở nhà cắt cỏ cho heo! Đệ đệ con ở nhà đó.”

Cổ đại trọng nam khinh nữ, cuộc sống của bé trai dễ chịu rất nhiều, có thể đến tư thư phòng đọc sách. Nữ tử không chỉ không thể học tập, mà mỗi ngày còn phải ở nhà giúp đỡ rất nhiều việc. Nói vậy trước kia chắc chủ cơ thể này ở nhà cũng làm không ít việc.

“Còn cha đâu ạ?”

“Cha con đang ở nhà đan sọt, con biết cha con không làm được việc nặng rồi đó, trong nhà lại chẳng có nguồn thu nhập nào khác, không nghĩ chút biện pháp kiếm ít bạc, đệ đệ và muội muội con sớm chết đói rồi.” Mẹ Loan Loan phàn nàn.

Kể từ khi cha Loan Loan ngã gãy chân, sau đó không còn làm được việc nặng gì nữa, rất nhiều việc trong nhà đều rơi vào người mẹ nàng, có phàn nàn oán trách thế này cũng là bình thường. Da mẹ nàng ngày càng nám đen, nếp nhăn ở khóe mắt cũng thật sâu, người chưa đến bốn mươi vừa nhìn đã thấy như hơn bốn mươi rồi.

Bản thân người mà nàng gọi là mẹ cũng không dễ dàng a!

Nghĩ tới đây, Loan Loan cảm thấy chờ đến khi mình kiếm được tiền cũng nên hiếu kính họ một chút, dù sao bây giờ nàng chiếm thân thể của người ta, nên làm chút chuyện cho nàng ta mới phải!

Đang nghĩ như vậy, Loan Loan thấy mẹ nàng nhìn Lai Sinh ở phía sau, bà khom người hỏi nàng: “Kẻ ngốc kia sao lại đi chung với con?”

Kết quả, Lai Sinh ở phía sau thính tai nghe được mẹ Loan Loan nói mình, lập tức mở to mắt trừng mẹ Loan Loan. Hần giống như ra- đa, chỉ cần nghe được người khác nói mình là kẻ ngốc liền lên đạn.

Sau đó Loan Loan kéo mẹ nàng đến một bên, nhỏ giọng nói: “Lai Sinh không ngốc.”

Mẹ nàng bĩu môi, liếc nhìn nàng một cái: “Hần không ngốc? Mấy thôn lân cận gần Dương gia thôn ai mà không biết hần, con nghĩ hủ được mẹ sao?”

“Không phải, Lai Sinh không thích người khác nói hần ngốc.” Loan Loan giải thích.

“Còn nói không phải người ngốc, người say chưa bao giờ tự nhận mình say, hần không phải kẻ ngốc thì là gì! Con gả qua đó là chuyện bất đắc dĩ, chuyện này mẹ không nói, nhưng sao suốt ngày con chỉ tiếp xúc với mấy người này a!” Không phải bị người xa lánh, thì là ngốc hết chỗ nói.

Lúc này mẹ Loan Loan đã sớm quên vì sao Loan Loan phải gả cho Bách Thủ.

Nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy Lai Sinh, Loan Loan đã vô tình nói hần là người ngốc, lúc ấy Lai Sinh đen mặt, khí thế lúc đó rất dọa người. Nàng không biết lúc nào hần mới bình thường, người có đầu óc không bình thường hay làm những chuyện ngoài tầm dự đoán của mọi người.

Loan Loan sợ Lai Sinh lại nghe thấy gì, hạ giọng nói với mẹ nàng: “Bây giờ con đã muốn Lai Sinh, hần tới đây giúp đỡ.”

Mẹ Loan Loan vừa nghe xong không đồng ý, ngữ khí thoáng phát đề cao rất nhiều: “Cái gì? Giúp đỡ?” Sau đó bà hỏi sao có thể muốn kẻ ngốc này đây. . .

Không chỉ Bách Thủ và Lai Sinh nhìn tới đây, người qua đường cũng rói rít nhìn về phía các nàng.

Loan Loan hết nói nổi, muốn phân rõ phải trái với lão nương nằng là chuyện không thể nào. Nghĩ lại, mình mặc dù hiện giờ là con gái bà, nhưng đã gả cho người rồi, nhìn tình cảnh sau khi chủ thể gả cho Bách Thủ liền biết người nằng gọi là mẹ đối xử với chủ thể cũng không được tốt lắm, đã như vậy, nằng cần gì phải lằng nhằng dây dưa, dù vậy nằng vẫn nghĩ đến cảm nhận của Bách Thủ và Lai Sinh mà biện giải.

“... Bánh này có thể bán được bao nhiêu tiền, con khỏi thuê người đi, thuê ngay kẻ ngốc, con nói xem, hần có thể giúp con làm gì...” Mẹ Loan Loan đồng dài nói một tràng, sau đó nói: “Như vậy đi, con đừng thuê kẻ ngốc kia nữa, con muốn thuê người, mẹ tới giúp con, bảo đảm con làm ăn thuận lợi.”

Loan Loan mỉm cười, hàng mi chớp chớp, lão nương nằng đã nói như vậy rồi, nếu thật tới làm nhưng không trả tiền là chuyện không thể, nhưng nếu quá nhiều, nằng cũng chi không nổi, cho ít chắc chắn lão nương nằng sẽ không vui, làm sai chuyện nằng cũng không dám nói. Bách Thủ càng không thể đi bới móc sửa sang, kết quả trái lại nằng nhất định còn phải đi qua chiếu cố mẹ nằng.

Về mặt Loan Loan mừng rỡ nhìn mẹ nằng, nói: “Ai nha mẹ à, nếu mẹ thật sự có thể tới giúp con thì tốt rồi! Mẹ không biết đâu, con gái mẹ mỗi khi trời vừa hừng đông đã phải thức dậy làm bánh. Lai Sinh lại chẳng biết gì, chỉ có thể giúp nhóm lửa, lấy giúp đồ đạc. Bách Thủ lại phải lên núi săn thú. Với cả, Lai Sinh còn hay nghịch ngợm, có lúc đi đến nửa đường lại biến mất không thấy tăm hơi, mỗi lần về nhà người con như nhũn ra. Sau này mẹ cứ yên tâm ăn ở nhà chúng con. Tới đến con bảo Bách Thủ ra nhà chính nằm, mẹ ngủ chung với con...”

Mẹ Loan Loan nghe thấy còn phải đến nhà ở, cả ăn ở cũng ngay tại nhà Loan Loan, trong lòng lập tức sợ hãi. Bà sắp bốn mươi rồi, nhưng nghĩ muốn sống thêm mấy năm, con trai ngay cả lấy vợ cũng chưa, bà còn chưa được ôm cháu trai mà!

Thấy Loan Loan vẫn còn hưng phấn nói, mẹ Loan Loan gượng cười đánh gãy lời nằng: “Ấy ấy, con gái à, đột nhiên mẹ nhớ tới việc trong nhà mấy ngày nay vẫn còn nhiều, à đúng rồi, không phải mẹ mới nói cho con biết trong nhà vừa mua mấy con heo ư, mẹ phải về, bằng không việc trong nhà chẳng ai làm cả. Mẹ thấy kẻ ngốc kia tuy đầu óc mất minh mẫn, nhưng sức lực chắc cũng có. Ủ, chuyện này, trong nhà còn có việc, mẹ về trước nhaaa...”

Nhìn mẹ Loan Loan gấp gáp tất tưởi chạy đi, khoe miệng Loan Loan lộ ra nụ cười nhẹ, không phải nằng không hiểu thuận, thực sự là không cách nào hiểu thuận nha!

Sau đó kêu Bách Thủ và Lai Sinh đến, ba người trở về nhà.

Trên đường về nhà đương nhiên Loan Loan kể lại chuyện mẹ nằng muốn tới đây giúp đỡ với Bách Thủ. Bách Thủ gật đầu, chưa nói đồng ý, cũng không phản đối. Loan Loan nghĩ, tuy Bách Thủ không tỏ thái độ, nhưng từ thần sắc hần lúc này, vẫn có thể nhìn ra hần không quá tán đồng để mẹ nằng đến. Nếu như nằng thật đáp ứng, tin tưởng hần cũng sẽ không phản đối!

Dù trong lòng nam nhân này có 100 lần không muốn, chỉ cần nằng mở miệng, nếu hần có thể làm được đều sẽ làm tất cả. Thật ra Bách Thủ rất không tệ. Với cả, dù Loan Loan không kể lại, hần cũng sẽ không ép hỏi Loan Loan.

Yêu một người, phạm lầm bất cứ chuyện gì cũng sẽ vì nằng! Chỉ cần nằng vui vẻ là được. Đây là yêu bao dung, sẵn sàng, quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Hỗ trợ

Thời gian chỉ hơn nửa tháng mà thịt lợn rừng đã hun xong.

Bách Thủ chia thịt làm hai phần để trong sọt, dùng đòn gánh gánh lên, hai người đi ra chợ. Cuối cùng trải qua thương lượng, Loan Loan quyết định hay là trước hết đi từ lâu hỏi một chút. Bán si vừa thuận tiện vừa mau lẹ hơn bán lẻ nhiều!

Ở cửa sau từ lâu đợi một lúc lâu, đến khi Dư chương quý hết bận đi ra mới thấy hai người. Bách Thủ lấy thịt heo rừng hun khói ra. Dư chương quý thấy đầu tiên là sừng sốt, cẩn thận phân biệt một hồi, kinh ngạc nói: “Đây là thịt heo rừng? Tự các người làm ra sao?”

Loan Loan mỉm cười gật đầu: “Dư chương quý thật có mắt nhìn, như vậy cũng có thể nhìn ra là thịt heo rừng.”

Dư chương quý cười nhạt một tiếng, biểu hiện thần thái nhơn nhơn tự đắc đắc ý nói: “Chuyện này có đáng gì. Chất lượng thịt heo rừng không giống với thịt heo nhà, thịt không chỉ toàn nạc, hơn nữa còn rắn chắc hơn, vì có liên quan đến việc nó sống ở nơi hoang dã, thịt heo rừng này có thớ thịt khá to.”

Loan Loan bội phục, chỉ bằng như vậy đã có thể thấy được điểm khác nhau, xem ra Dư chương quý này không đơn giản.

“Thịt heo này chúng ta đã hun khói qua, có thể lưu trữ trong thời gian dài mà không hỏng, ăn vào lại có mùi vị khác...”

Ánh mắt Dư chương quý nhìn chăm chăm vào Loan Loan, như muốn nhìn ra có gì khác lạ. Lần trước Loan Loan nói cho hần biết cách chế biến măng, hiện lại là thịt heo rừng hun khói. Loại thịt hun khói này ở đây dường như không ai bán, ở kinh thành hoặc từ lâu lớn một chút có lẽ sẽ bán, nhưng đó cũng là đồ rất đắt đỏ. Không nghĩ tới Loan Loan thế nhưng biết, còn làm ra được, nhìn màu sắc thịt muối này đã biết hun khói hấp dẫn rồi!

Đội nàng nói xong, lúc này Dur chương quỹ mới cười nói: “Cô nương quả nhiên thật lợi hại!”

Nghe vậy, Loan Loan khẽ mỉm cười, nói: “Vậy thứ này, không biết Dur chương quỹ có hứng thú mua lại không? Ngài là khách hàng cũ của chúng ta, nên chúng ta đến nơi này đầu tiên.”

“Không biết cô nương bán bao nhiêu bạc?” Dur chương quỹ nói.

“Ngài xem rồi trả đi.” Loan Loan cười nói.

“Ba lượng bạc, như thế nào?” Dur chương quỹ mỉm cười, chậm rãi nói.

Một lượng bạc tương đương với 300 đồng hiện nay, 3 lượng bạc mới 900 đồng. Mấy khối thịt lợn này ít cũng hơn 80 cân, cho dù tính theo giá thị trường của loại thịt heo khô là 20 đồng một cân, cũng có thể được 1600, ba lượng bạc thực quá ít.

Loan Loan khẽ mỉm cười: “Dur chương quỹ, Bách Thủ nhà ta săn con heo rừng này quả thực không dễ dàng, hơn nữa ta đây hun khói mùi vị tuyệt đối tốt, năm lượng bạc như thế nào?” Dừng một chút, nàng lại nói: “Nếu như ta mang đến phiên chợ để bán lẻ mà nói, mặc dù phiền toái chút, nhưng tin tưởng nhà người có tiền trong trấn nhỏ này cũng không ít, nhất định có thể bán được nhiều tiền hơn ở đây.”

Trông mắt Dur chương quỹ chột lóe, hần cố ý cho ba lượng bạc, cũng biết Loan Loan sẽ trả giá, năm lượng bạc thật ra không đắt, nếu đem đến bán ở tửu lâu có thể được giá cao hơn rất nhiều, lại nghĩ tới Loan Loan hiểu nhiều như vậy, nói không chừng sau này còn có thể làm ra thứ mà người khác không ngờ đến, liền thoải mái đồng ý.

Năm lượng bạc, đối với gia đình nghèo khó mà nói, đã là thu nhập rất lớn rồi.

Mặc dù Dur chương quỹ đây đưa một hồi, nhưng nhìn bộ dáng hần thoải mái giao bạc, tin tưởng hần vô cùng hài lòng với thịt muối này.

Đã như vậy, sao nàng không chuẩn bị chút đồ khác nữa mang ra ngoài bán. Ví như mua chút ít thịt heo làm lạp xường, tương thịt... chờ một chút, nhưng nếu trực tiếp đi mua thịt heo lại không có lời. Tự định giá một chút, dù sao còn mấy tháng nữa đã đến lễ mừng năm mới rồi, Loan Loan quyết định mua hai con heo choai choai nhỏ về nhà nuôi, đến lúc đó giết thịt rồi bán ra, rồi làm thêm lạp xường, lại có thể hun khói một ít đem đi bán, mình cũng có để ăn.

Thật là biện pháp vẹn cả đôi đường.

Trở lại chỗ bán bánh, một mình Lai Sinh rất ra dáng bán bánh, hần không quên nói đưa bánh phải trả bạc, nhiều người mua bánh đều là những người đã từng mua, không ai mua đồ không trả tiền.

Chờ bán bánh xong, ba người thu dọn quầy hàng, sau đó đi dạo một vòng chợ, biết thịt lợn sống hai văn tiền một cân, không đắt chút nào. Bách Thủ cũng rất tán đồng biện pháp này của Loan Loan, việc này tốt hơn nhiều so với việc hần lên núi săn.

Nhưng trước mắt có một vấn đề, trong nhà phòng xá có hạn, một gian nhà chính, một gian phòng ngủ, còn có một phòng bếp, nuôi heo ở đâu đây? Hết cách rồi, đành phải dựng chuồng heo bên ngoài trước thôi!

Chuồng heo còn phải chắc chắn, dùng gỗ thật chắc.

Nói xong liền làm, ăn xong bữa trưa, Bách Thủ lấy công cụ liền chuẩn bị lên núi, nhưng muốn chặt gỗ phải cần rìu, cái ở trong nhà đã rất cũ nát, không còn bén nữa, vừa hay, ông nội Lai Sinh có một cái. Loan Loan liền bảo Lai Sinh về nhà hỏi ông nội hần xem có thể cho mượn dùng một chút không.

Không đầy một lát Lai Sinh đã cầm rìu trở lại, phía sau còn có ông nội Lai Sinh đi theo, trong tay ông cũng cầm một cái. Không đợi hai người Loan Loan nói chuyện, ông liền tự đi vào sân, nói với Bách Thủ: “Nghe nói cháu muốn xây chuồng heo, vậy xây vững chắc chút đi, ông giúp cháu!”

Hai người đều không nghĩ đến ông nội Lai Sinh sẽ chủ động tới đây hỗ trợ, đây là chuyện trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ. Bách Thủ ngạc nhiên hồi lâu mới kịp phản ứng. Loan Loan liền tiếp cười nói làm phiền ông nội Lai Sinh rồi.

Sau đó mấy người cầm công cụ lên núi.

Tìm được chỗ, ông nội Lai Sinh vòng vo vây quanh rừng cây thành vòng tròn nhỏ, sau đó chỉ vào mấy cây lớn nhỏ thích hợp nói: “Lấy mấy cây này nhé!” Sau đó cùng Bách Thủ dùng rìu chặt.

Lúc này Lai Sinh và Loan Loan không giúp gì được. Loan Loan nghĩ tới cơm tối sẽ chiên chút cá cho ông nội Lai Sinh ném thử, liền kêu Lai Sinh, rồi hai người đi ra bờ sông bắt mấy con cá. Loan Loan trở về nhà mổ cá. Lai Sinh lại đi lên núi.

Công cụ có hạn, một buổi chiều cũng chỉ chặt được hai cây gỗ tròn, thế này tốt lắm rồi, nếu chỉ một mình Bách Thủ, chuồng heo này không biết đến khi nào mới có thể xây xong. Cuối cùng ba người hợp lực vác gỗ về nhà.

Cơm tối Loan Loan làm cá, rang chút tóp mỡ, do không biết ông nội Lai Sinh sẽ đến giúp đỡ, nếu không khi sáng trở về đã mua thêm chút thịt heo rồi.

Ăn cơm tối xong, Lai Sinh đi theo ông nội hần về nhà. Loan Loan đun nước nóng để Bách Thủ tắm rửa, nghĩ tới nhất định hôm nay tay hần mệt mỏi rồi, liền ngồi trên giường thân thiết xoa bóp cánh tay cho hần.

Trên mặt Bách Thủ cười tươi như hoa nở.

Hắn vén chăn lên, vỗ vỗ bên cạnh, ôn nhu nhìn Loan Loan nói: “Vợ ơi, vào đây, đừng để bị lạnh.”

Loan Loan mím môi nhỏ nhắn cười cười, động tác trên tay không ngừng: “Ta không lạnh, để ta giúp chàng xoa bóp chút, ngày mai còn phải làm việc tiếp nữa!”

“Không sao, ta không mệt, cũng đã quen rồi.” Nói xong rút tay ra, vô cùng ôn nhu mong đợi nhìn Loan Loan, con người to lấp lánh hữu thần, giống như hồ đen ma lực đột nhiên hấp dẫn nàng.

Loan Loan đỏ mặt, nghe lời nằm xuống, bất gặp con người người ta cứ nhìn mình chăm chăm không chớp, ngượng ngùng cúi đầu, thân thể thuận thế chuyển qua nép sát vào hắn.

Trông mặt Bách Thủ sáng ngời, đắp kín chắn lại. Sau đó hắn liền ngẩn ra, một cánh tay nhỏ đang quấn lấy eo mình, toàn thân hắn cứng đờ lảng lạng chờ một chút, bên tai truyền đến tiếng Loan Loan hít thở đều đều.

Khóe miệng Bách Thủ khẽ cong, lộ ra nụ cười ôn nhu, đồng thời trong lòng lại có chút ít tiếc nuối.

Hôm sau, sáng sớm Lai Sinh và ông nội hắn đã tới rồi. Bách Thủ và ông nội Lai Sinh lại lên núi chặt gỗ, chưa tới buổi trưa đã chặt được khúc gỗ còn to hơn cả cánh tay đàn ông. Lai Sinh ngồi bên cạnh chặt bớt những cành cây lía chia. Loan Loan mang theo bình nước ấm và bánh đến cho ba người.

Trên đường về, đi qua dốc nhỏ, Loan Loan ngoài ý muốn nghe được tiếng khóc, theo tiếng vọng lại, Loan Loan thấy một đứa nhỏ đang ngồi dưới sườn núi, dường như té xuống từ trên sườn núi, quần bị mài rách, lộ ra một mảng đầu gối bị xước da, còn chảy máu. Bây giờ cứ ngồi đó đau lòng khóc nức nở, vết thương bên ngoài thoạt nhìn không nghiêm trọng, không biết có bị thương xương cốt hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hiểu lầm

Dường như Thạch Đầu đã quên khóc, sững sờ nhìn Loan Loan, đôi mắt ngập nước chứa vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

Loan Loan lộ ra vẻ hòa ái dễ gần, kiên nhẫn trấn an Thạch Đầu một lúc lâu, vừa tiếp tục nhẹ giọng nói với nó, vừa giúp nó cẩn thận kiểm tra một lượt, đầu gối bị trật khớp, vấn đề không nghiêm trọng, nàng tìm hai nhánh cây nẹp đầu gối lại, cột thật chắc để trước khi chữa trị không động vào vết thương khiến tình hình trở nên hồng bết.

Làm xong hết thấy, đồng thời nàng cũng biết tiền căn hậu quả của mọi chuyện. Thạch Đầu là con trai của Dương Khai Thạch, gọi là Dương Minh Thạch.

Thạch Đầu và Nguyên Bảo, Kim Đan, có cả Dương Minh Duệ, Dương Minh Duệ là con trai Dương Phong, anh trai của Dương Khai Thạch, mấy đứa nhỏ vừa đến trên núi chơi, trên đường trở về không cẩn thận té từ trên sườn núi xuống, vốn Dương Minh Duệ đã mang theo Nguyên Bảo xuống núi tìm người, Kim Đan ở lại chỗ này cùng Thạch Đầu.

Lúc té xuống để lại chút máu khiến mấy đứa trẻ đều sợ hãi, bởi vì Kim Đan sợ nên sau đó cũng chạy xuống núi, để lại một mình Thạch Đầu, đứa nhỏ một mình có chút sợ nên liền khóc lên.

Loan Loan không thể không an ủi nó, cũng thành công tiêu trừ phòng bị trong lòng đối với nàng.

Xử lý xong những thứ này, phải mang đứa trẻ xuống núi, Loan Loan liền nói với Thạch Đầu: “Hiện giờ thím đi gọi người đến đưa con xuống núi, con ngoan ngoãn ngồi đây chờ thím trở lại, biết không?” Còn cam đoan với nó thêm một lần nữa sẽ lập tức quay lại ngay.

Ngần vịn lần không được thất hứa với trẻ nhỏ, nếu không trí nhớ của nó dành cho đối phương vĩnh viễn sẽ dừng lại ở giây phút hoảng sợ kia. Dù Loan Loan có chút tự tâm khi cứu đứa nhỏ này, nhưng bỏ qua những thứ đó, nàng vẫn phải làm như vậy, bởi vì nàng là một y tá, cứu người là thiên chức của y tá.

Thạch Đầu rót cục tin Loan Loan, gật đầu ưng thuận chờ nàng trở lại.

Sau đó Loan Loan nhanh chóng trở về tìm được Bách Thủ. Bách Thủ vừa ôm Thạch Đầu từ trên núi xuống liền gặp phải vợ chồng Dương Khai Thạch đang gấp gấp lên núi. Mà Thạch Đầu vừa nhìn thấy cha mẹ mình lập tức oa oa khóc lên.

Hai vợ chồng thấy Thạch Đầu đung dập đầu gối, hai bên còn buộc nhánh cây, mặt trầm xuống. Bách Thủ cẩn thận giao Thạch Đầu cho Dương Khai Thạch. Hai người ôm đứa nhỏ không nói gì, vội vàng đi về phía trong thôn.

Gãy xương, trật khớp các loại sợ sẽ bị thương hai lần, Loan Loan không yên lòng, lớn tiếng dặn dò hai người từ phía sau: “Đầu gối đứa nhỏ hơi bị trật khớp, tốt nhất lát nữa tới chỗ đại phu rồi mới lấy nhánh cây xuống.”

Hai vợ chồng đều nghe thấy Loan Loan nói, nhưng không ai quay đầu lại.

Lúc ấy vợ chồng Dương Khai Thạch đang làm việc ngoài ruộng, nghe thấy Dương Minh Duệ vội vàng hấp tấp chạy tới nói Thạch Đầu bị té dưới chân núi rồi. Lúc ấy hai người bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch, vội vàng chạy tới liền thấy Bách Thủ đang bế đứa nhỏ. Chẳng biết tại sao, một khắc kia trong lòng Dương Khai Thạch lạnh lẽo.

Nhà mình đã ăn đồ nhà Bách Thủ đưa đến vài lần, chẳng lẽ như vậy đã ứng nghiệm rồi sao? Báo ứng trên người đứa nhỏ.

Tâm thần bất định vội vàng chạy tới chỗ Vương đại phu ở thôn bên cạnh. Chung quanh mấy thôn này chỉ có một đại phu, bình thường lúc không có chuyện gì Vương đại phu thường đeo hòm thuốc đi dạo mấy vòng quanh các thôn, xem xem mọi người có cần hỗ trợ gì không. Lúc ông không ra khỏi cửa, mọi người có một chút nhức đầu nóng óc liền tự mình đến nhà ông, đối với những ngoại thương đơn giản này ông vẫn có bản lĩnh.

Vừa hay lúc này Vương đại phu không ra cửa, ông kiểm tra đầu gối, chỉ bị xước da, quả thật có chút trật khớp, nhưng không phải vấn đề lớn.

Hai vợ chồng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Xử lý bằng bó kỹ càng, Vương đại phu còn cười ha hả nói: “Biện pháp xử lý vết thương tạm thời này của các ngươi quả thật không tệ, dùng nhánh cây cố định kỹ chỗ bị thương, phòng ngừa dọc đường đứa bé đụng phải vết thương lại tăng thêm thương thế.”

Trẻ con hiếu động, rất có thể sẽ làm thương tổn đến miệng vết thương.

Cha mẹ Thạch Đầu nghe vậy đều ngăn người.

Liền nghe thấy Vương đại phu hỏi tiếp: “Không biết trong các ngươi vị nào là người băng bó vậy?”

Hai vợ chồng đều lắc đầu, lúc nhận được đứa nhỏ thì trên đùi nó đã buộc cành cây, bởi vì mới vừa rồi quá lo lắng cho nên hai người cũng không kịp hỏi.

Vừa hỏi xong, hai người mới biết được là mấy đứa nhỏ tự mình chạy lên núi chơi, Thạch Đầu không cẩn thận té từ trên sườn núi xuống, về sau được Loan Loan phát hiện, kêu Bách Thủ tới đưa về.

Vậy là do đứa nhỏ nhà mình không cẩn thận té, không liên quan gì đến hai vợ chồng nhà Bách Thủ, Loan Loan còn tốt bụng băng bó cho Thạch Đầu.

Trong lòng cha mẹ Thạch Đầu rất áy náy, mới vừa rồi hai người còn làm mặt cau có cho người ta xem.

Tiếp xúc hai lần, Bách Thủ còn là một người rất không tệ, lần trước mọi người vào núi đào bẫy rập, hắn không chỉ dẫn theo mọi người cùng nhau đào, mà còn nói cho mọi người biết kinh nghiệm mình tổng kết được lúc đi săn thường ngày. Mặc dù không thích nói chuyện, không quen biểu đạt, nhưng hắn đối đãi với người khác thật sự rất chân thành.

Mà Loan Loan, có lẽ trước kia mọi người không tiếp xúc nhiều, ấn tượng của mọi người với nàng cũng dừng lại theo như lời đồn đãi, tiếp xúc nhiều mới biết nàng có kiến thức hơn nhiều người phụ nữ khác, dễ chung sống, người vừa nhiệt tình, lại hiểu biết nhiều.

Cha Thạch Đầu đang nghĩ xem có nên lựa lúc nào đó đến cảm tạ Bách Thủ hay không.

Thời xưa, ngoại thương như trật khớp gãy xương phải dặn dò bệnh nhân nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng loại phương pháp cố định bằng nẹp vào lúc này vẫn hiếm người biết đến. Hơn nữa loại phương pháp băng bó này có thể trợ giúp phục hồi. Vì vậy Vương đại phu chưa từng thấy qua loại phương pháp xử lý này là bình thường, nhưng ông cũng là đại phu lâu năm, vừa nhìn đã biết trong đó có tác dụng kì diệu, không ngừng than thở, đồng thời còn vì không thể gặp mặt người băng bó trao đổi mà có chút tiếc nuối.

Cha mẹ Thạch Đầu ở một bên nghe thì âm thầm kinh ngạc, không nghĩ rằng Loan Loan lợi hại như thế.

So với lúc tới vội vàng, bây giờ cha Thạch Đầu ôm đứa nhỏ, hai người chậm rãi về đến nhà. Vừa vào thôn, còn chưa tới cửa nhà đã nhìn thấy bà nội Thạch Đầu đứng ngoài cửa rướn cổ lên nhìn về phía bên này. Vừa nhìn thấy ba người, bà nội Thạch Đầu vội vàng ra nghênh đón, nghẹn ngào kêu lên: “Ôi, Thạch Đầu của ta!”

Thạch Đầu làm ồ trong ngực cha nó, qua một lát như vậy rồi nên không cảm thấy đau lắm, nghe được tiếng nói, lập tức nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên kêu một tiếng: “Bà nội.” Giọng điệu khàn khàn, ánh mắt hồng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn còn phềnh hồng do mới vừa rồi khóc quá kích động, cộng thêm nước mắt còn vương trên hàng mi, bây giờ nhìn thật đáng thương.

Bà nội Thạch Đầu thật đau lòng, lại thấy trên đùi có thanh gỗ nẹp cứng, hốc mắt liền ngấn nước, đưa tay muốn ôm cháu nội ngoan của mình, rồi lại sợ đụng phải vết thương.

Nghẹn ngào mắng mẹ Thạch Đầu: “Đứa nhỏ đã bị thương thành như vậy, các ngươi còn suốt ngày nhặt nhạnh cái gì đây?” Lại đưa mắt nhìn cháu trai lớn Dương Minh Duệ, may mà cháu trai lớn không có chuyện gì.

Linh Từ biết vâng lời đứng một bên để bà nội Thạch Đầu tùy ý khiển trách. Đứa nhỏ lớn như vậy chạy lộn xộn khắp nơi là chuyện bình thường, trong nhà

nhieu việc, nằng không thể ngày ngày đi theo. Nhưng người xưa lấy hiếu làm đầu, bị mẹ chồng mắng thì con dâu không được cãi lại. Dĩ nhiên cũng có người đánh đá đáp trả hai câu, như vậy sẽ bị người ta truyền ra bất kính với người lớn.

Cha Thạch Đầu ở một bên nói giúp: “Mẹ, không có chuyện gì rồi, Vương đại phu nói không nghiêm trọng, nghỉ ngơi một thời gian là được.”

Bà nội Thạch Đầu trừng mắt nhìn một cái, mặt đen lên hỏi: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Cha mẹ Thạch Đầu vội vàng hấp tấp bỏ ruộng vườn, không ít người làm việc trong ruộng bên cạnh đều thấy hiếu kỳ. Nghe thấy Dương Minh Duệ nói Thạch Đầu té từ trên núi xuống, tất cả mọi người đều giật mình. Sau lại có người nhìn thấy xa xa Bách Thủ ôm đứa nhỏ từ trên núi xuống, mà cha mẹ Thạch Đầu đón lấy đứa nhỏ cũng không về nhà, lại đi thẳng sang nhà Vương đại phu ở thôn bên cạnh, lúc ấy sắc mặt hai người thật khó coi.

Mọi người bắt đầu bắt quai suy đoán rốt cuộc tại sao Thạch Đầu té xuống, có liên quan gì tới Bách Thủ, tại sao sắc mặt cha mẹ Thạch Đầu khó coi như vậy?

Lúc này nghe bà nội Thạch Đầu hỏi như vậy, tất cả mọi người đều vênh tai.

Thạch Đầu thấy bà nội trầm mặt nhìn cha mẹ nó, nhẹ nhàng túm túm chéo áo bà nội nó, nhỏ giọng nói: “Bà nội, bà nội, Thạch Đầu không đau, thật đấy.”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của Thạch Đầu còn vương nước mắt, bà nội Thạch Đầu chua xót trong lòng, nhìn thấy cháu trai hiểu chuyện, đúng là cháu trai ngoan của bà!

Nhưng ánh mắt càng thêm nghiêm nghị ngó chừng cha mẹ Thạch Đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mọi người hỗ trợ

Cha Thạch Đầu ôm nó vào phòng, vừa cười vừa nói với bà nội Thạch Đầu: “Mẹ, Thạch Đầu không có chuyện gì rồi, đứa nhỏ ham chơi chạy đến trên núi không cẩn thận té xuống, may mà không có vấn đề gì lớn, sau này Linh Tử sẽ trông coi nó cẩn thận.”

Bà nội Thạch Đầu không tin, hừ lạnh một tiếng: “Sớm biết các ngươi không nuôi nổi đứa nhỏ, nói các ngươi không tin, càng muốn tự mình nuôi, hiện tốt lắm, đứa nhỏ đang tốt lành giờ tè bị thương chân, đã đi trên núi kia vô số lần, làm sao trùng hợp lại xảy chân té xuống? Nào có chuyện như vậy?”

Ông nội Thạch Đầu Dương Nghĩa Trí là thôn trưởng thôn Dương gia, ngoại trừ Dương Khai Thạch còn có một đứa con lớn, chính là cha của Dương Minh Duệ, Dương Phong. Bởi vì làm chút buôn bán kiếm tiền ngoài thị trấn, về sau lại ở luôn trên trấn. Lần này Dương Minh Duệ trở về chơi. Sau khi ở riêng, Dương Khai Thạch và cha mẹ vẫn chung một cái sân, chỉ là không ăn cùng nhau, đứa nhỏ đương nhiên cũng do hai vợ chồng tự mình nuôi.

Lúc này mẹ Lan Hoa vẫn luôn đứng bên cạnh tiến lên liếc nhìn chân Thạch Đầu, mặt lộ vẻ đồng tình nói: “Ái chà, làm sao bị thương thành như vậy? Đứa nhỏ thật là đáng thương! Khai Thạch huynh đệ, thẩm nói đúng đó. Những đứa trẻ trong thôn này từ nhỏ lớn lên ở đây, đi lên núi không biết bao nhiêu lần, làm sao có thể vô duyên vô cớ bị té đây? Lúc đầu có người thấy nhà người ở trên núi kia đưa về, chẳng lẽ...”

“Tẩu đừng nói lung tung.” Không đợi mẹ Lan Hoa nói xong, cha Thạch Đầu lập tức cắt đứt lời nàng, vốn Bách Thủ đã có ý tốt, để cho nàng nói tiếp, không chừng trong thôn sẽ lại truyền ra cái gì, hơn nữa chuyện này căn bản không liên quan đến Bách Thủ.

Hắn quét mắt nhìn mọi người đi theo vào sân, lại nói: “Mấy đứa nhỏ Thạch Đầu và Duệ Nhi lên trên núi chơi, lúc xuống Thạch Đầu không cẩn thận bị té, may mà vợ Bách Thủ đi qua thấy được nên cứu nó, sau lại bảo Bách Thủ ẵm nó về, đều nhờ có hai vợ chồng bọn họ, nếu không lúc này chúng ta còn đang ở chỗ Vương đại phu kia!” Cha Thạch Đầu giải thích với bà nội Thạch Đầu.

“Thật sao?” Bà nội Thạch Đầu bán tin bán nghi, quay đầu nhìn về phía cháu trai lớn bên cạnh.

Dương Minh Duệ năm nay mười tuổi, đã đến tuổi biết lý lẽ, thấy mọi người đều nhìn về nó, liền dăng hoàng nói: “Vâng ạ, lúc đi qua sườn núi đệ đệ không cẩn thận ngã xuống, chúng con cũng không dám đi xuống, con chỉ có thể về tìm Nhị bá.”

Nghe vậy, gánh nặng trong lòng bà nội Thạch Đầu liền được giải khai. Bà không phải lão bà tử không hiểu lý lẽ, bà rất lo lắng những lời đồn đãi kia là sự thật, nếu không liên quan tới Bách Thủ, chuyện này đơn giản hơn nhiều.

“Nếu vậy thì phải cảm ơn người ta, hôm nào con phải nói cảm ơn người ta thật tốt.” Bà nội Thạch Đầu nói với cha Thạch Đầu.

Cha Thạch Đầu lập tức cười đáp ứng, còn sợ người chung quanh nói lung tung, chỉ vào cái nẹp trên đùi Thạch Đầu nói với bà nội Thạch Đầu: “Vợ Bách Thủ này thật đúng là giỏi giang! Mẹ, mẹ xem phương pháp bó nẹp trên đùi Thạch Đầu này đi, là do vợ Bách Thủ nghĩ ra đó, như vậy sẽ không sợ đứa nhỏ thường ngày di chuyển lung tung làm bị thương đầu gối, có thể trợ giúp vết thương nhanh hồi phục...” Nói đến đây, hắn quét mắt nhìn mặt cả đám người lộ vẻ kinh ngạc, tiếp tục nói: “Lúc ấy Vương đại phu còn hỏi ta phương pháp này là ai nghĩ ra, còn nói thẳng biện pháp này rất tốt. Chúng ta quả

thật rất biết ơn vợ Bách Thủ!”

Bà nội Thạch Đầu có chút không tin: “Biện pháp này thật tốt như vậy, ngay cả Vương đại phu cũng khen thế?”

Cha Thạch Đầu gật đầu.

“Ái chà, nhìn không ra khuê nữ kia còn lợi hại như vậy, hiểu được nhiều như vậy nha! Là một người tốt a!” Trong lòng thêm cảm kích Loan Loan, như vậy có thể cố định vết thương, đứa nhỏ hiếu động, bọn họ cũng không cần cả ngày canh giữ nó! Bà nội Thạch Đầu vui vẻ cười ha hả lên, nhìn thấy cả cái răng bị hư.

Thạch Đầu thấy có người cẩn thận nhìn cái nẹp buộc trên đầu gối mình, lúc Loan Loan trợ giúp nó trên núi, đứa nhỏ đơn thuần, lúc này trong lòng nó đã mất đi sự sợ hãi ban đầu với Loan Loan, giờ chỉ có tín nhiệm, liền đề cao giọng vui vẻ nói với bà nội nó: “Thím ấy còn bảo con phải ăn nhiều rau xanh và trái cây nữa a.”

Bà nội Thạch Đầu ngẩn người, lập tức cười ha hả ôm Thạch Đầu nói: “Được, được, Thạch Đầu nhà chúng ta muốn ăn trái cây rồi, để ngày mai cha con đi chợ mua cho con nha, còn rau xanh, tối nay bà nội sẽ xào rau cho con được không?”

“Vâng ạ!” Thạch Đầu lập tức lớn tiếng đáp, trên mặt còn có nước mắt, nhưng nhìn thật là đáng yêu.

Buổi tối, gọi cả ông bà nội Thạch Đầu đến cùng nhau ăn cơm, trên bàn cơm, bà nội Thạch Đầu cảm khái nói: “Không nghĩ tới khuê nữ kia giỏi giang như vậy?”

Cha Thạch Đầu liền nghĩ đến lần trước được chia một mảng thịt heo rừng lớn, nhà bọn họ ăn chút ít, chia ra chút ít để cho Linh Từ mang về nhà mẹ đẻ, hiện trong nhà còn dư lại một ít, mà thịt heo rừng nhà Bách Thủ đã đổi thành bạc rồi.

“...Nếu quả thật nói không sao, bình thường theo chân bọn họ khắp nơi cũng không sao, trước kia những chuyện mê sảng này trong thôn cũng không biết do người nào truyền bày nữa. Các con nhìn xem Lai Sinh mỗi ngày đều chạy lên núi, không chỉ không việc gì, còn được ăn ngon hơn trong nhà. Đều là người trong thôn, có khó khăn tất cả mọi người giúp một chút, xem ra cuộc sống hai người đó trôi qua cũng không dễ dàng...”

Bách Thủ và Loan Loan có thể không sợ bị người ta nói mà đem đứa nhỏ xuống núi, chứng minh hai người này cũng là người tính tình thuần lương, giúp người cũng chẳng cần ai biết. Tựa như hai lần trước đưa đồ ăn ngon tới, người ta cũng rất tự giác đưa đồ đến trước. Mấy thứ đó đâu phải thuốc độc thạch tín, ai đụng tới thì hồng bát chứ? Chẳng qua người ta mệnh khổ một chút, huống chi, Loan Loan cũng chẳng có chuyện gì, bọn họ ở xa thế kia còn sợ xung khắc cái gì? Hơn nữa hai vợ chồng này thoát nhìn còn dễ chung đụng hơn cả nhiều người trong thôn.

Bà nội Thạch Đầu đột nhiên nảy sinh hảo cảm với hai người Loan Loan.

Cha mẹ Thạch Đầu gật đầu đồng ý, mà ông nội Thạch Đầu vẫn ngồi bên cạnh ăn cơm không lên tiếng!

Hôm sau, đám người Bách Thủ vẫn lên núi chặt cây. Loan Loan đã nghĩ thông suốt chuyện cùng mẹ Nguyên Bảo đi lên núi đào măng. Vì muốn tạo quan hệ tốt với người trong thôn, nàng không ngần ngại nói kinh nghiệm làm giàu của mình với mọi người.

Hai người đeo gùi vượt núi băng đèo lội suối đi tới ngọn núi thường đào măng kia. Loan Loan cẩn thận nói cho mẹ Nguyên Bảo măng lớn nhỏ như thế nào mới có thể đào, còn phải kiểm tra xem chỗ măng đào được có bị sâu bệnh hay không, lúc đào không thể làm hại tới cây măng nhỏ bên cạnh, muốn tốt phải đào cả củ măng ra, như vậy sẽ bán được giá cao, sau đó chính là mùa măng sinh trưởng.

Một năm xuân hạ thu đông mùa nào cũng có măng, nhưng mùi vị măng mùa xuân và măng mùa đông là ngon nhất.

Đồng thời, nàng còn nói cho mẹ Nguyên Bảo thời gian để đào măng của mỗi mùa. Mẹ Nguyên Bảo nghe rất thật tình, nàng không biết đào thứ này còn phải chú ý nhiều như vậy. Bọn họ ở đây hơn hai mươi năm lại không hề biết trên núi có sắn bạc, những năm qua thật là đáng tiếc!

Từ từ, mẹ Nguyên Bảo cũng bật máy hát, không còn e dè không tự nhiên như lúc trước, tùy ý nói chuyện với Loan Loan.

Hai người vừa đào măng vừa nói chuyện, đợi đến khi măng đào được gần hết, sắp xếp gùi xong, Loan Loan nhìn cánh rừng một chút, măng căn bản đã bị nàng đào hết rồi, qua lần này, chắc vài hôm nữa mới đào được măng mùa đông!

Hai người vác gùi từ từ đi xuống núi, thấy Loan Loan gầy yếu đi rất chậm, mẹ Nguyên Bảo chủ động lấy măng nàng đào được cho vào gùi của mình, ở giữa dùng lá cây ngăn cách, như vậy không dễ bị lẫn lộn. Như thế sức nặng trên lưng Loan Loan giảm bớt một chút, hai người xuống núi tốc độ cũng tăng thêm.

Quanh năm làm việc nặng, mẹ Nguyên Bảo đeo một gùi măng lớn đi đường núi vẫn rất ổn định, tốc độ không chậm hơn nàng, Loan Loan phải cảm khái, mình còn phải tăng cường rèn luyện thêm!

Một đường đi một chút, ngừng một chút rốt cục cũng về đến nhà. Mẹ Nguyên Bảo trở về nhà mình. Sau khi về đến nhà, Loan Loan đã thấy ngoài sân có một đống gỗ lớn, Bách Thủ và ông nội Lai Sinh đang đứng trên một chỗ đất bằng ngoài sân nói gì đó, bên cạnh còn có một người đứng, mặc quần áo cũ, ống tay áo vén lên, giày dính chút bùn, dĩ nhiên là tới hỗ trợ.

Loan Loan kinh ngạc, là cha Nguyên Bảo.

Chương 39: Nhiều người nhiều sức

Thấy Loan Loan trở về, Bách Thủ lập tức sai bước ra sân nhỏ đón lấy gùi, ý cười đầy mặt nói: “Vợ, nàng về rồi?” Lại thấy trên trán nàng đầy mồ hôi, đau lòng nói: “Đương đại ca cũng tới đây giúp chúng ta, nàng đi rửa mặt trước đi, nghỉ ngơi một chút cho khỏe.”

Nụ cười hiện lên trên mặt, Loan Loan nói: “Được, ta đi rửa mặt trước.” Sau đó đi vào phòng bếp, Bách Thủ liền xách gùi thả vào dưới mái hiên, rồi trở về chỗ đất trống.

Loan Loan múc nước lau mặt xong, như vậy trưa nay nhất định phải làm cơm chiều đãi mọi người cho tốt. Nhưng trong nhà không mua thịt, chỉ có tóp mỡ xào măng thôi, cũng may lần trước nấu ruột già còn dư lại mấy củ khoai tây, vậy xào thêm khoai tây sợi, một ít rau cỏ, món ăn hình như hơi ít. Nàng đi tới cửa phòng bếp gọi Lai Sinh đang nghịch bùn trên bãi đất trống vào.

Lai Sinh bỏ cây gậy chạy ào vào phòng bếp, tưởng rằng được ăn thứ gì ngon, tìm trong phòng bếp hồi lâu vẫn không thấy, định nhắc chân đi ra ngoài.

Loan Loan kéo hắn lại, nói: “Ngươi ra bờ sông xiên mấy con cá về, càng nhiều càng tốt. Trưa nay chúng ta ăn cá.”

Lai Sinh quệt mồm bắt đắc dĩ: “Người ta còn chưa làm xong nền nhà đây?”

“Gi?”

“Tự ngươi đi bắt đi!” Lai Sinh nắm chéo áo của mình, vẫn không muốn đi.

Loan Loan ra khỏi phòng bếp, liền thấy trên bãi đất trống cắm một nhánh cây to bằng hai ngón tay, khoe miệng co rút, dùng nền đất này của ngươi, nhà bọn họ có thể xây xong sao?

Đẩy hắn ra ngoài phòng, lấy xiên cá nhét vào trong tay hắn: “Đi xiên cá, trở về lại làm tiếp, ngươi không thấy bọn họ còn chưa căn chỉnh nền xong sao? Chờ chỉnh xong rồi, ngươi lại từ từ làm.”

Lai Sinh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hình như đúng rồi, nền vẫn chưa căn chỉnh xong, chẳng phải hắn làm vô ích rồi sao, vui vẻ cầm xiên cá chạy xuống núi.

Loan Loan bắt đắc dĩ lắc đầu, trong lòng mặc niệm một câu: a di đà phật, nàng không cố ý lừa gạt kẻ ngốc!

Chỉ chốc lát sau Lai Sinh đã xiên sáu con cá về. Loan Loan trần măng trước, sau đó xào rau, khoai tây sợi, tiếp theo là măng xào thịt, sau đó mới rán cá. Gia vị không đủ, nếu không nàng có thể thử làm canh chua cá!

Mấy người Bách Thủ nói chuyện bên ngoài, lập tức ngửi thấy mùi thơm. Lai Sinh đã sớm vào phòng bếp canh giữ bên bếp lò.

Buổi trưa cha Nguyên Bảo và ông nội Lai Sinh không ở lại ăn cơm, Loan Loan làm món ăn xong chia ra đưa đến nhà cho hai người.

Đã tìm được gỗ, kế tiếp cần có đá và bùn đất. Vì để mọi người được duy trì thể lực dồi dào, xế chiều Loan Loan lại làm ít bánh rán, đồng thời bảo Lai Sinh mang một ít đến nhà Nguyên Bảo.

Kim Đan đang chơi đùa ở nhà Nguyên Bảo, thấy bánh rán vàng óng liền chảy nước miếng, mẹ Nguyên Bảo lấy một cái cho Kim Đan. Sau khi Kim Đan nếm một miếng nhỏ, chơi gì vui cũng mặc kệ, hào hứng chạy về nhà.

Đây chỉ là đoạn nhạc đệm, sẽ nói sau.

Liên tiếp vài ngày mấy người Bách Thủ tìm kiếm trên núi dưới núi những hòn đá lớn. Sau đó, một lần Loan Loan gặp được mẹ Thạch Đầu ở bờ sông. Mẹ Thạch Đầu chủ động chào hỏi nàng, nói cảm ơn hôm trước Loan Loan đã cứu Thạch Đầu, thái độ thân thiện hơn nhiều.

Đối với lần gặp gỡ ngoài ý muốn này Loan Loan rất vui mừng, điều này chứng tỏ một nhà Thạch Đầu đã bắt đầu tiếp nhận nàng và Bách Thủ. Chuyện khiến cho nàng vui vẻ hơn còn ở phía sau. Hôm sau, cha Thạch Đầu cũng đến giúp đỡ. Nàng chủ động quan tâm chân của Thạch Đầu, còn nói với cha Thạch Đầu: “Nếu như cần đổi lại thanh nẹp thì nói với ta một tiếng.”

Trong lòng cha Thạch Đầu càng thêm cảm kích, lúc này mới nói muốn mời nàng hỗ trợ buộc lại thanh nẹp chỗ đầu gối cho Thạch Đầu.

Ngày đó trên núi Loan Loan buộc bằng nhánh cây, đến chỗ Vương đại phu đã bị hủy đi, hiện tại Vương đại phu dựa theo phương pháp của Loan Loan buộc lại, dù sao cũng không thể so với Loan Loan đã làm nhân viên y tá chuyên nghiệp nhiều năm, buộc không được tốt lắm. Có lời này của Loan Loan, trong lòng cha Thạch Đầu yên tâm hơn nhiều. Nàng thừa dịp không có việc gì làm liền đi nhà Thạch Đầu một chuyến.

Nhiều người nhiều sức, vật liệu cần có đã chuẩn bị xong.

Làm nền bằng cọc gỗ xong liền chất đá xây tường, cắt cỏ khô thành đoạn nhỏ trộn với bùn đất kết dính hỗn hợp vào, chất từng tầng đá lên, mất thời gian hai ngày, tường đá cuối cùng đã xong. Sau là dựng xà ngang, lợp nóc nhà.

Dưới sự giúp đỡ của mọi người, cuối cùng đã xây xong chuồng heo. Loan Loan đỡ thất lưng đứng trong sân nhìn chuồng heo đã xây xong, không cần nói trong lòng vui bao nhiêu, hai vợ chồng vô cùng cảm kích mọi người. Kế tiếp phải suy nghĩ đến chuyện heo.

Xây chuồng heo không tốn bao nhiêu bạc, hai người đi chợ mua hai con heo nhỏ, chờ nuôi đến cuối năm có thể giết thịt, đến lúc đó lại thu vào một số bạc lớn. Phải chuẩn bị hai cái chần bông dầy, mỗi người hai bộ quần áo dầy, Loan Loan không giỏi may vá, chỉ có thể đi mua.

Khi hai người vội vàng mang heo về, đến cửa thôn gặp phải đám người bà mối Vương. Mọi người cổ quái nhìn hai người. Trước kia Bách Thủ trừ sắn thú thì chẳng làm gì khác, hiện tại vậy mà ngoài bán bánh ra còn định nuôi heo. Hai vợ chồng qua lại với nhà Nguyễn Bảo, và nhà Thạch Đầu đều không tệ, còn được ăn ngon. Có người không biết nên đi bắt chuyện bầu vịu quan hệ không.

Bà mối Vương dẫn đầu chào hỏi Loan Loan: “Nhị muội Tử mới mua heo con về sao?”

Loan Loan cười gật đầu. Hai chú heo con bị quá nhiều người vây quanh dọa đến chạy tứ tán, một con chạy về phía trong ruộng. Bách Thủ vội vàng lấy cây gậy đuổi theo. Loan Loan cũng gấp gáp đuổi theo một con khác.

Bà mối Vương cười ha hả chạy đến gần, lên nhìn cái rô nạng cầm theo, cười nói: “Nhị muội Tử còn cầm gì nữa vậy?”

Loan Loan nhìn bà ta, rồi lại quét mắt qua mấy người mẹ Kim Đan đang nhìn mình, vén vãi bỏ lên, bên trong đang đặt mấy cái bánh còn dư lại từ trưa, lấy ra mấy cái, mỉm cười nói: “Bánh nguội mất rồi, nhưng hâm nóng một chút vẫn còn ngon lắm.” Vừa nói vừa đưa cho bà mối Vương.

Bà mối Vương ngẩn người, phản xạ có điều kiện đưa tay ra xong lại rút về, lập tức trong lòng có chút hối hận, sao nàng lại làm điều không đúng như vậy? Lại lấy nữa thì ngại quá! Những người khác cũng không có ý định tiến lên. Mặc dù bọn họ rất tò mò mùi vị của bánh này, nhưng trong lòng ít nhiều có chút do dự.

Mẹ Nguyễn Bảo rất tự nhiên lấy hai cái, còn cười nói cảm ơn Loan Loan. Mẹ Kim Đan đứng bên cạnh nhìn bánh xốp vàng rộm, trong đầu tự nhiên nghĩ tới mỹ vị mang theo mùi hành nếm ngày đó.

Người cả thôn đều biết mấy ngày nay cha Nguyễn Bảo và cha Thạch Đầu giúp đỡ Bách Thủ xây chuồng heo, mỗi ngày Loan Loan đều làm món ăn đưa đến trong nhà hai người. Người thấy được mùi thơm đã khiến người ta thèm, trong lòng có trở ngại dù muốn ăn lại không dám lấy, quả thật rất tiếc nuối.

Loan Loan không nói gì, thả bánh vào trong giỏ, chờ Bách Thủ bắt heo con tới, hai người chậm rãi trở về nhà. Chỉ là, lúc lên dốc phải vất vả một phen.

Xế chiều Loan Loan và Bách Thủ đeo gùi đến sau núi cắt cỏ cho heo ăn, hiện tại nhiệm vụ mỗi ngày của nàng lại thêm một chuyện chính là cắt cỏ nuôi heo.

Cuộc sống dần dần đi vào quỹ đạo, người trong thôn thấy hai người cũng không hề ngạc nhiên như lúc đầu nữa, ít nhất quan hệ với nhà Nguyễn Bảo và nhà Thạch Đầu càng ngày càng tốt, ông nội Lai Sinh cũng thường tới.

Sáng sớm mỗi ngày hai người vẫn ra chợ bán bánh. Trừ bánh hương hành lúc đầu, Loan Loan còn làm thêm vị ngọt, con nít đặc biệt thích loại này. Bán xong bánh trở về, xế chiều, thỉnh thoảng Bách Thủ sẽ lên núi săn thú. Lai Sinh đi theo Loan Loan lên núi cắt cỏ cho heo. Thỉnh thoảng chỉ có một mình Loan Loan. Trong thôn người nuôi heo không ít, có đôi khi gặp được mẹ Nguyễn Bảo hoặc mẹ Thạch Đầu, hai người cắt dây gùi của mình xong còn đến giúp nàng một chút.

Hoặc có khi cần nàng làm, nàng cũng sẽ không do dự trợ giúp mọi người. Không chỉ hai người mẹ Nguyễn Bảo và mẹ Thạch Đầu, dần dần Loan Loan đi lại trong thôn rất nhiều lần, mọi người cũng tập mãi thành quen. Chỉ là thấy Bách Thủ vẫn duy trì khoảng cách.

Cố gắng gom góp từng chút, cuộc sống dần khá lên. Loan Loan tin tưởng chỉ cần nàng cố gắng, sẽ có ngày người trong thôn hoàn toàn tiếp nhận nàng và Bách Thủ. Nhưng mà hôm nay một thầy tướng ngoài ý muốn tới giúp nàng một tay.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Thầy tướng số, về nhà mẹ đẻ

Khi ấy đúng lúc Loan Loan vác cỏ cho heo đi qua thôn thấy nhóm người vây quanh một chỗ trên đường, một lão nhân hơn năm mươi tuổi ngồi giữa, tóc bạc trắng, đang mặc trường sam bằng vải thô, mặt mỉm cười híp cả mắt, dáng vẻ từ mi thiện mục (mặt mũi hiền lành). Loan Loan chưa từng thấy qua nên không biết. Nàng không định tiến lên nhưng mẹ Thạch Đầu đứng bên ngoài đám người vừa lúc thấy nàng, lôi kéo nàng vào.

“... Nghe nói thầy tướng này xem rất chuẩn, lần trước nhìn thấy bụng của vợ thôn trưởng Ngưu gia thôn, lão một mực nói sẽ sinh con trai, kết quả thật sự sinh con trai, lúc ấy tất cả mọi người đều nói thần kì... Rồi một lần khác, năm ấy hạn hán, lão nói trời sẽ mưa, kết quả không đến hai ngày trời mưa thật... Nghe nói trước kia lão là đạo sĩ, có lẽ có chút đạo hạnh?... Người cũng đi coi đi, xem lúc nào thì có em bé?” Nói xong nháy mắt với nàng.

Loan Loan không khỏi mây đen ngập đầu. Lúc nào có em bé phải do nàng và Bách Thủ quyết định chứ?

Nàng không tin tưởng cái gì mà thầy tướng coi bói xem tướng, ở hiện đại nghe nói những người có kinh nghiệm, nhìn phụ nữ có thai là biết được trai hay gái thôi, còn chuyện trời mưa kia, không nói đến chuyện nhìn sắc trời, có lẽ may mắn cũng không chừng a. Về phần đạo sĩ, trong ấn tượng của Loan Loan, đạo sĩ chính là người mặc đạo bào ngồi trong đạo quán sống nhờ người đến thắp hương bỏ tiền nhang đèn!

Cái gì mà đạo hạnh cao thâm, xem thiên tượng biết tương lai, nhìn tướng mạo hiểu số mệnh con người cũng chỉ là giả dối không có thật.

Ừ... Về phần chính nàng vì sao chết rồi lại đi tới nơi này, nàng cũng không rõ, dù sao nàng sẽ không tin tưởng những thứ đó.

Đang lúc nàng nghĩ như vậy đã nghe thấy tiếng lão giả kia truyền đến từ trong đám người: “Cô nương không tin vận mệnh sao?”

Theo ánh mắt của lão giả, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía Loan Loan, vừa lúc nhìn thấy động tác bĩu môi của nàng, thần sắc Loan Loan cứng đờ, cười khan.

“Nếu nói đến nhân quả luân hồi, thiên đạo mệnh số, những điều này đều rất thần bí.” Đối với động tác của nàng lão giả vẫn không để ý, sắc mặt bình tĩnh nhìn nàng nói.

“Đúng vậy a, vận mệnh mỗi người đã sớm định trước.” Loan Loan gật đầu. Cho nên dù biết được gì cũng không cách nào thay đổi, người ngồi đây chỉ đang mò mẫm lừa gạt người thôi.

“Nhân định không thể Thắng Thiên...” Lão giả khẽ mỉm cười, tiếp theo thân nhiên nói: “... Nhưng sẽ vì xung quanh thay đổi mà phát sinh biến đổi.”

Loan Loan nghi ngờ.

“Nhớ lúc thấy cô nương nửa năm trước, ấn đường biến thành màu đen, tinh thần uể oải, cả người bao phủ một tầng ảm đạm, tối tăm không ánh sáng, nhưng hôm nay xem ra...” Lão giả nhẹ nhàng kéo mép ống tay áo của mình, nhân nhợt cười nói: “Sắc mặt phon phớt hồng nhuận, tinh thần sáng lạn, trên người tràn đầy luồng khí điềm lành, cả người bao phủ trong nhuệ khí Cát Tường. Hôn nữa, ta thấy tướng cô nương có chút kỳ lạ.” Lão giả mặt mỉm cười, nhưng thần sắc chăm chú, đôi mắt trong sáng.

Vừa nghe lão giả nói thế, ánh mắt những người chung quanh nhìn Loan Loan lập tức trở nên phức tạp, đa số không thể tin. Không nói đến người khác, ngay cả nàng nghe cũng thấy hoài nghi đây có phải là khách tha phương được mình tìm đến, đặc biệt tới để truyền bá danh tiếng tốt của mình trong thôn, nói tốt cho mình.

Bên cạnh có người kinh ngạc hỏi: “Lão tiên sinh, lão nói thật sao?” Người trong thôn ai cũng biết người ở chung với Bách Thủ sinh mệnh thường không dài!

Thầy tướng không trả lời, mà mỉm cười bình tĩnh nhìn Loan Loan.

Bị ánh mắt kia nhìn đến phát sợ, Loan Loan công gù lên, khoe miệng kéo kéo, nói: “Cám ơn đã khách lệ, ta cũng đang phát triển theo hướng đó đây!”

Trước khi nàng xoay người đi, đạo sĩ kia còn nói: “Cô nương không tin? Có thể cho ta mượn tay nhìn hay không?”

Mọi người lập tức lộ vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ chỉ biết thầy tướng này xem tướng mạo rất đúng, vậy mà còn có thể xem tay?

Loan Loan dĩ nhiên không đáp ứng, quý thân này kia nàng chưa từng thấy, nhưng không thể phủ nhận, bởi vì chính nàng cũng là một ví dụ không rõ, lơ như đạo sĩ kia thật sự có pháp thuật gì, nói ra lời nào làm cho người ta khó tiếp nhận, nàng chẳng phải xong đời?

Khiến nàng ngoài ý muốn là người trong thôn, bất kể biết hay không biết, quen hay không quen, đều khuyên nàng cho đạo sĩ xem một chút, bởi vì không những lão xem được tướng mạo, nếu có tai nạn, lão còn có thể có cách giúp người tiêu tai giải nạn.

Loan Loan không biết đây là thật hay giả. Nàng dụi dụi mắt tuyệt.

Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu có quan hệ tốt với nàng rất tiếc nuối. Hai người đi theo nàng không ngừng tận tình khuyên giải: “Nhị muội Tử, cơ hội tốt như vậy sao người không bắt lấy? Mọi người cầu còn không được, lão tiên sinh này chưa bao giờ chủ động xem tướng cho ai... Nói không chừng người còn có thể thuận tiện hỏi chút việc giúp Bách Thủ huynh đệ.”

Loan Loan nhếch miệng, nàng là người đã chết qua một lần, có thể có cuộc sống hiện tại là do ông trời thêm vào cho, hiện tại thứ nàng thiếu chính là bạc, nếu xem tay một chút nàng có thể được số bạc lớn, nàng sẽ đi.

“Bách Thủ không ngại, nhưng ta để ý. Ta chính là một phụ nhân đã gả cho người, cho dù lão là đạo trưởng cũng vẫn là nam nhân.”

Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đồng thời ngăn người. Các nàng một lòng nghĩ tới xin đạo sĩ giúp đỡ xem một chút, chẳng bao giờ nghĩ tới mặt này,

cho dù nam nữ trao nhận mơ hồ, đối phương vẫn là đạo trưởng. Hơn nữa, ở nông thôn lúc trời nóng các nữ nhân sẽ mặc áo ngắn, nam nhân có lúc cởi trần. Nhưng Loan Loan có cách nghĩ này các nàng cũng không còn gì để nói, chẳng qua tiếc nuối một cơ hội tốt như vậy...

Đó là một lý do vụng về nhưng hợp lý à!

Cổ nhân đều rất tin tưởng những thứ quý thần, mệnh số này. Từ sau chuyện đó, thái độ của người trong thôn đối với Loan Loan xảy ra biến hóa rất lớn. Đám người mẹ Kim Đan thấy cũng sẽ chào hỏi nàng. Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đối đãi với nàng nhiệt tình, chân thành.

Đang lúc nàng nghĩ tới làm thế nào để thúc đẩy quan hệ với người trong thôn gần thêm một chút, mẹ nàng sai người mang đến lời nhắn, muốn nàng về nhà một chuyến.

Đây thật là một tin tức làm nàng trăm mối vẫn không có cách giải, bản thân nàng ngay cả cửa nhà mẹ đẻ cũng chưa trở lại, gả tới đây rồi thậm chí bóng dáng nhà mẹ đẻ chẳng thấy được một lần, đột nhiên nhà mẹ đẻ muốn nàng trở về, thật là kỳ quái!

Bách Thủ không đi cùng nàng, đưa nàng đến cửa Vương gia thôn, hẳn mang bánh kéo theo Lai Sinh đi chợ.

Wương gia thôn cùng Dương gia thôn không cách nhau bao nhiêu, khác nhau là Dương gia thôn ở dưới chân núi, mà Vương gia thôn còn cách đỉnh núi mấy thôn.

Loan Loan đứng ở cửa thôn, có một loại cảm giác quen thuộc không rõ xông lên đầu, canh giờ này còn sớm, cũng chưa có ai ra ngoài, thỉnh thoảng có mấy người tập hợp từ trong thôn đi ra, mấy người thấy Loan Loan đều lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn.

Có một loại lực lượng không biết tên thúc giục nàng, rất nhanh nàng đã tìm được cánh cửa gỗ vàng của một ngôi nhà cũ kỹ ở cuối thôn, cửa viện đã bạc màu, phía trên có thật nhiều vết trầy, lộ ra vẻ cũ kỹ. Tường viện trát bùn, bên trong có ba gian phòng ốc, còn có một gian nhà giữa lợp cỏ mới dựng, từ màu cỏ trên nóc nhà có thể nhìn ra căn phòng này hẳn là mới làm năm nay.

Từng đợt cảm giác quen thuộc xông tới, trong đầu còn có vô số hình ảnh mơ hồ, nàng muốn nhìn rõ, nhưng lại không cách nào nhìn được, cảm giác quen thuộc mãnh liệt nhắc nhở nàng những hình ảnh kia phát sinh trong ngôi nhà này. Cũng bởi vì cảm giác quen thuộc mãnh liệt, dù không hiểu nàng cũng biết, đây chính là nhà mẹ của nàng.

Không có chua xót, không có khổ sở, chỉ có quen thuộc.

Loan Loan tiến lên, nhẹ nhàng gõ cửa, chốc lát sau, bên trong có tiếng người đáp lại, giọng nghe hình như có chút giống nàng. Sau đó có tiếng bước chân từ xa đến gần dừng phía sau cửa, kết... một tiếng, cửa mở ra.

Loan Loan và người mở cửa đồng thời ngẩn người, lập tức người mở cửa cười một tiếng, hướng về phía phòng bếp quát lên: “Mẹ nó, là Nhị muội Từ trở về.”

Lập tức ông quay đầu cười nói với Loan Loan: “Mẹ con còn nói phải xé chiều con mới trở về, sớm như vậy đã đến! Vào đi!” Nụ cười kia thật thà chất phác mang theo một chút thương yêu, một chút vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Khuê nữ mau ra đây!

Khỏe miệng Loan Loan khẽ giật giật, nàng không biết phải dùng phản ứng như thế nào để đáp lại. Vương Thủ Tài bốn mươi tuổi, trên tóc đã có vài sợi bạc, bởi vì nhiều năm làm việc đồng án nên làn da ngăm đen, khỏe mắt nhiều nếp nhăn, nhìn qua như một người năm mươi tuổi, hôm nay lại mặc một bộ quần áo vải thô màu vàng, cả người thoát nhìn lại như già thêm vài tuổi.

Nàng vốn cho rằng cha mẹ đã biết rõ hoàn cảnh của Bách Thủ nhưng vẫn gả nàng đi, nàng bị bọn họ bán đi. Khi nhìn thấy mẹ nàng ở phiên chợ đầu tiên, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng tiền bạc quan trọng như thế nào với mẹ nàng. Nàng luôn nghĩ cha nàng cũng vậy, thế nhưng giờ đây nhìn trong mắt ông chỉ có yêu thương mới biết, có lẽ cha nàng bắt đắc dĩ mà thôi.

Những suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong chốc lát, hướng hồ nàng không phải bản thể, không cần phải đau thương cảm giận khổ sở, chỉ là có chút bất bình cho bản thể. Chỉ cần trong phạm vi nàng có thể, nàng cũng không ngại hiểu kính cha mẹ.

Đi vào sân nhỏ. Trong sân trống rỗng, xó xinh bên cạnh chất đầy củi khô, đá mài, một ít nông cụ làm ruộng, trong nhà chẳng thấy vật nào nữa cả, xem ra nhà mẹ đẻ này của nàng chẳng khác hơn nhà nàng bao nhiêu!

Nghe thấy tiếng động, mẹ Loan Loan từ phòng bếp đi ra, trên người quần tạp dề, xem ra bà đang nấu cơm, nhìn thấy Loan Loan lập tức cười nói: “Nhị muội đã trở về rồi à, ái chà, ta còn nói với cha con chắc buổi chiều con mới tới, hôm nay con không ra phiên chợ sao?”

Loan Loan thu ánh mắt lại, mỉm cười nhìn mẹ mình nói: “Không phải mẹ nói có chuyện gì sao? Cho nên con phải gấp gấp trở về.”

“Í... Vậy không phải hôm nay không bán được bánh rồi sao?” Mẹ Loan Loan kinh ngạc nói, lại gọi vọng vào phòng: “Tiểu Thảo mau ra đây đi, Nhị tỷ con về rồi nè.”

Sau đó lại thấy một cô nương mảnh mai từ trong nhà bước ra. Năm nay Tiểu Thảo cũng đã mười bốn tuổi, từ lần gặp mặt trước, không biết do cô bé cao lên hay ốm đi mà nhìn lại càng thấy gầy yếu.

Tiểu Thảo thấy Loan Loan lập tức vui mừng gọi: “Nhị tỷ.” Ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa.

Mẹ Loan Loan liếc mắt nhìn theo ra ngoài sân, rồi nhìn lại Loan Loan, đẩy đẩy Tiểu Thảo: “Đi lấy ghế cho Nhị tỷ con ngồi đi, nha đầu này thiệt là...”

Tiểu Thảo mang ghế ra sân kêu một tiếng “Nhị tỷ ngồi đi.” Trên mặt Loan Loan vẫn giữ vẻ mỉm cười ngồi xuống, lúc này mới nói: “Bách Thủ và Lai Sinh ra chợ rồi.”

Dường như mẹ Loan Loan khẽ thở ra, thấy Loan Loan đang nhìn mình, bà vội vàng gượng cười, đang muốn nói gì đó để che giấu suy nghĩ trong lòng thì đã thấy Loan Loan đứng lên đưa bịch đồ trên tay cho mình.

“Mẹ, trong nhà không có thứ gì tốt, đây là sáng nay con làm. Mẹ, cha, muội muội và tiểu đệ cùng ném thử xem.”

Mẹ Loan Loan nhận lấy, vẫn còn nóng hổi, mở ra nhìn lập tức có một làn hương xông vào mũi, tất cả đều là bánh.

“Loại này có màu hơi vàng, trên mặt có hành là vị mặn. Loại này trắng muốt không có gì khác chính là vị ngọt ạ.” Loan Loan chỉ vào hai loại bánh giải thích.

Mẹ Loan Loan kinh ngạc, lúc nào thì khuê nữ này của bà biết nhiều như vậy? Có thể nghĩ ra nhiều chủng loại nữa.

Tiểu Thảo bên cạnh tròn mắt nhìn chăm chăm, lần trước ném thử chút kia thật ngon, vì vậy cho nên về sau vừa nhìn thấy ai ăn bánh con bé đều thèm vô cùng, nhưng ăn vào lại thấy không phải mùi vị kia!

Trên mặt cha Loan Loan tràn đầy sự kinh ngạc, còn có chút không thể tin được hỏi nàng: “Nhị muội, bánh này thật sự là do con làm?”

Loan Loan gật đầu.

Kinh ngạc qua đi, vẻ mặt ông tràn đầy sự vui mừng. Loan Loan sống tốt trong lòng ông cũng được dễ chịu chút ít! Sau đó hỏi nàng sống thế nào? Thấy ông thật sự quan tâm mình, Loan Loan cười nói chuyện với ông, nói cho ông biết mỗi ngày nàng đều ra chợ bán bánh, thỉnh thoảng buổi chiều Bách Thủ sẽ đi săn trên núi, trong nhà mua thêm hai con heo nhỏ, nàng còn phải đi cắt cỏ cho heo ăn, mặc dù có chút mệt, nhưng mà cuộc sống coi như ổn.

Bên này hai cha con nói chuyện, mẹ Loan Loan đem bánh vào phòng bếp. Tiểu Thảo vốn định ăn một cái, mẹ Loan Loan không cho, cô bé đứng bên cạnh tức giận. Không biết mẹ Loan Loan sai cô bé làm gì, Loan Loan chỉ nghe thấy tiếng Tiểu Thảo ồn ào lớn tiếng nói trong bếp “Không đi.” Sau đó truyền đến tiếng mẹ nàng mắng chửi cùng tiếng Tiểu Thảo không phục phản bác lại.

Loan Loan âm thầm quan sát cha mình, mặc kệ trong phòng bếp xảy ra chuyện gì vẫn ngồi trong sân nói chuyện với mình, không chút để ý chuyện trong phòng bếp.

Ngay lúc này, có một bé trai mười hai tuổi đầu đầy mồ hôi từ bên ngoài chạy về. Thấy hai người ngồi trong sân, trước tiên đứng ngăn người, sau đó lập tức gọi một tiếng cha, rồi đứng đánh giá Loan Loan.

Loan Loan cũng không nói chuyện, mặc nó nhìn. Quần áo trên người cha mẹ nàng không biết đã mặc bao nhiêu năm, trên người Tiểu Thảo cũng là vải thô bình thường, lại nhìn thấy trên người thằng bé này mặc chất vải tốt hơn mấy người đó, cho dù nàng không biết là ai nhưng cũng có thể đoán ra thằng nhóc này chỉ sợ là tiểu đệ đệ của nàng, là bảo bối của cái nhà này đây!

Nguyên Sinh đứng trong sân quan sát Loan Loan một lúc lâu, thấy nàng không có một chút ý định muốn chào hỏi mình rất là ngạc nhiên. Lúc trước khi còn ở nhà Nhị tỷ này luôn tuân theo nó, có lúc nào không để ý tới nó như bây giờ đâu.

Dường như Cha Loan Loan cũng phát hiện ra cái gì đó khác thường, từ lúc về đến giờ Loan Loan vẫn luôn mang vẻ mặt tươi cười, nhưng ông có thể cảm nhận được bên trong nụ cười kia có chút xa cách khách khí, bây giờ lại chẳng thèm nhìn đệ đệ duy nhất của mình, cha nàng thấy rất kỳ quái, đảo mắt nghĩ đến chuyện đã gả Loan Loan đi thế nào, trong lòng chỉ có thể thầm kêu than. Ông trách mắng Nguyên Sinh: “Đứng đây làm gì, thấy người sao không chào?”

Nguyên Sinh bĩu môi, không thèm nhìn Loan Loan ngênh ngang đi vào phòng bếp.

Mặt cha Loan Loan lập tức đen lại, nghĩ tới tính tình kiêu căng của Nguyên Sinh, trong lòng không khỏi hối hận, đây đều là thói quen do hai vợ chồng nhà ông tạo thành!

Loan Loan ở bên cạnh nhìn thấy rất rõ ràng. Ở trong cái nhà này lão cha nàng không hề có quyền nói chuyện!

Nguyên Sinh căn bản không sợ cha nàng, cha nàng cũng không quản nó. Tiểu Thảo bên ngoài có vẻ nghe lời, thực tế lại không giống như những người

khác cha bảo gì nghe nấy, từ việc con bé dám cãi lời lão nương nằng có thể nhìn ra, tính tình cũng đành đá lăm. Về phần ở trước mặt lão nương nằng, cha nằng càng thăm rồi, việc lớn việc nhỏ trong nhà đều do mẹ nằng quyết định, nếu không, lúc trước gả nằng cho Bách Thủ, rõ ràng cha nằng rất thương nằng nhưng vẫn gả nằng đi đấy thôi.

Đang suy nghĩ, Loan Loan chợt nghe thấy tiếng mẹ nằng ở trong phòng bếp hỏi Nguyên Sinh: “Sao con không chào hỏi Nhị tỷ hả?”

“Tỷ ấy không để ý đến con, sao con phải để ý đến tỷ ấy!” Nguyên Sinh thờ hừ hừ, giọng nói có chút cao ngạo.

Sau đó là giọng mẹ nằng giảm xuống, không biết nói cái gì, đoạn sau đó Loan Loan không nghe rõ.

Một lát sau, Tiểu Thảo từ phòng bếp đi ra, trong tay cầm lấy nửa cái bánh, chào hỏi Loan Loan sau đó vui vẻ đi ra cửa. Nguyên Sinh theo sau cũng đi từ phòng bếp ra, đến bên cạnh Loan Loan không tình nguyện gọi: “Nhị tỷ.”

Loan Loan mỉm cười, nói với cha nằng: “Con vào giúp mẹ chút.” Sau đó đi vào phòng bếp.

Mẹ nằng đang nấu cơm, đương nhiên nằng ở bên giúp nhóm lửa, nghe mẹ nằng cầu nhàu năm nay trong nhà thu hoạch không tốt. Tiểu Thảo đến tuổi mai mối rồi, đợi hai năm nữa Nguyên Sinh cũng phải tìm vợ, trong nhà nhiều việc quan trọng, mà cha nằng lại không làm được việc nặng. Ruộng đồng chủ yếu do một mình bà làm, có khi eo mỏi đến mức không đứng dậy được nữa, và nhiều thứ khác...

Loan Loan yên lặng nghe, sau đó hỏi chuyện Đại tỷ nằng. Mẹ nằng cảm thán nói: “May mắn Quang Hán là người trung hậu thành thật, Đại muội từ gả đi cũng không ăn thiệt thòi gì.”

Vậy còn nằng thì sao?

Trong lòng Loan Loan thấy bị ai thay cho bản thể.

“...May mắn những lúc bận rộn chúng qua giúp đỡ một chút, nếu không thì cái thân già khom này của ta mệt chết rồi.”

Loan Loan nghe vậy nói: “Mẹ, mẹ cực khổ rồi, con tin tương lai tiểu muội và tiểu đệ thành thân rồi nhất định sẽ hiếu thuận với mẹ. Con và Bách Thủ cũng muốn trở về giúp cha mẹ nhưng hoàn cảnh của Bách Thủ mẹ cũng biết rồi đó, người trong thôn đều ngại mấy thứ kia... Không chỉ chàng, ngay cả con, người trong thôn cũng không thích...” Nói đến đây hơi cúi đầu xuống, không nói nữa.

Những từ quan trọng lược bớt đi để mẹ nằng tự mình suy nghĩ!

Mẹ Loan Loan nghe xong trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, sau đó cười nói: “Không sao, mẹ không trách con, chỉ cần các con sống tốt là được rồi.”

Nói nhiều thêm nữa quanh đi quẩn lại một vòng cũng không nói vào chuyện quan trọng. Loan Loan có chút nghi ngờ, lại hỏi: “Mẹ, không biết mẹ gọi con về có chuyện gì không?”

“À, cũng không có chuyện gì...”

Đang nói, ngoài sân có tiếng nói chuyện truyền đến, sau đó chợt nghe đến tiếng cha Loan Loan gọi: “Mẹ nó ới, Cát đại tẩu từ đến rồi này.”

Nghe vậy, mẹ Loan Loan buông việc trên tay xuống quay người vội ra khỏi phòng bếp, đồng thời còn quay đầu lại nói với Loan Loan: “Nhị muội từ đi ra gặp Cát đại nương của con đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Không hiểu lạ lùng

Loan Loan từ phòng bếp đi ra theo, trong sân có một nam một nữ đang đứng. Nữ nhân có bộ dáng hơn năm mươi tuổi, trên người mặc một cái áo màu xanh, phía dưới cũng mặc một cái quần màu xanh, có thể thấy được chất vải tốt hơn quần áo trên người các nằng, chân còn đi một đôi giày thêu hoa, tóc được chải bóng mượt, có lẽ dùng dầu bôi tóc.

Rất nhiều người trong nhà không dư dả, lúc chải đầu chỉ đắp chút nước.

Nam nhân ba mươi tuổi, thấp hơn Bách Thủ một chút, tóc dùng dây màu xanh buộc chặt lên, một thân trường sam. Thời gian dài như vậy, ngoại trừ thấy qua Lai Sinh và chương quầy quán rượu bạn trường sam, lại chẳng thấy ai mặc trường sam như vậy! Nhìn vẻ mặt hần bình tĩnh, khí chất ung dung, có chút phong cách văn nho. Màu da hơi đen, lại không giống làn da ngăm đen của nông dân. Giơ tay nhắc chân không giống đàn ông làm ruộng ở nông thôn. Lúc nhìn người trong mắt lộ ra tia sáng, lại khiến cho người khác cảm thấy không thoải mái!

Loan Loan vừa đi ra, hai người cùng lúc nhìn qua nhau.

Ánh mắt nam nhân kia dừng ở trên mặt Loan Loan khoảng hai giây rồi nhanh chóng rời tầm mắt đi.

Mà phụ nhân kia dò xét Loan Loan từ đầu tới chân một lượt.

Hôm nay Loan Loan mặc một bộ quần áo vải thô màu vàng đất, bộ quần áo này là lúc còn cô nương ở nhà sửa lại quần áo cũ của Đại tỷ nàng, đã cũ lắm rồi, nhưng bởi vì gương mặt nàng nhỏ nhắn thanh tú, làn da trắng nõn, vừa đi ra thần thái tự nhiên hào phóng, bộ quần áo này mặc trên người nàng làm cho người có vẻ chất phác, sạch sẽ, thoải mái. Trên người còn tản ra một chút khí chất nữ tử gia đình giàu có, một chút cảm giác khó coi cũng không có.

Trên mặt nữ nhân càng thêm tràn đầy vui vẻ, quay đầu cười tủm tỉm với mẹ Loan Loan rồi nói: “Ồ, đây là Nhị nha đầu à?”

Mẹ Loan Loan đã sớm hoàn hồn, biểu hiện của đứa con gái thứ hai này hôm nay khiến cho bà rất kinh ngạc, đổi lại trước kia đã cúi đầu rù mi xuống, làm lì không lên tiếng, làm sao có loại khí chất tiểu thư khuê các này, chẳng lẽ một lần nhảy sông đã khiến cả người thay đổi?

Những điều này vừa lóe lên trong đầu bà rồi biến mất, ít nhất hôm nay cũng có người hâm mộ bà.

Mẹ Loan Loan vẻ mặt tươi cười mang ghế mời hai người ngồi: “Cát tẩu từ ngồi đi, Cát Đại huynh đệ ngồi, ngồi xuống rồi nói chuyện.” Lại quay đầu nói với Loan Loan: “Nhị muội tử, đây là Cát đại nương. Con nhanh xuống bếp mang bánh ra cho Cát đại nương nếm thử đi.”

Loan Loan mỉm cười kêu một tiếng Cát đại nương, xoay người đi vào phòng bếp, trong lòng nghĩ vừa rồi Tiểu Thảo thèm như vậy mà mẹ nàng không cho ăn, giờ lại hào phóng như vậy là thế nào?

Lúc Loan Loan đi ra thấy mẹ nàng đang hết sức phấn khởi, không biết nói với Cát đại nương cái gì, thấy nàng bụng bành ra, cười nói: “Mời Cát đại nương nếm thử đi con.” Lại quay đầu nói với Cát đại nương vài câu khen nài: “Đây là do Nhị muội làm, hương vị rất ngon. Hơn nữa còn xốp mềm hơn ở chợ bán, đại tẩu tử, tẩu nếm thử đi.”

Cát đại nương cầm một cái, thật sự rất mềm, lại ngửi thấy mùi thơm, trên mặt nhanh chóng lộ ra một nụ cười: “Nhị muội tử thật sự lợi hại nha!”

Loan Loan khiêm tốn vài câu, đưa bánh đến trước mặt Cát Đại, hai mắt Cát Đại nhìn chằm chằm Loan Loan, rồi nói câu: “Cảm ơn.” Nhưng không cầm lấy bánh mà đổi mất chuyển hướng đi nơi khác.

Lúc này hai người ở bên cạnh nói chuyện, nhân lúc Loan Loan không chú ý vụng trộm nhìn qua bên này.

Nhìn cái người không phải nông dân này, có ăn hay không với nàng không sao cả, sau đó đặt bánh trở về.

Cha Loan Loan từ đầu tới cuối không nói gì, lúc này bỗng đứng lên, nói muốn ra ruộng đi dạo. Cát đại nương cười nói mình quá rầy, lại để cho ông tự kỷ một mình. Cát Đại có việc cũng đi theo ra sân nhỏ. Lúc này Loan Loan mới phát hiện dường như Cát đại nương có chút không bình thường.

Sau khi có chút ngại người, nàng ngồi xuống ghế ở bên cạnh.

Mẹ Loan Loan ở bên cạnh trong tay cầm một cái túi vải, không ngừng nói lời cảm ơn với Cát đại nương: “... Thật ngại quá, phiền đại tẩu tử mang tới đây nhiều như vậy.”

“Cái này đâu có gì, trong nhà có khá nhiều loại hạt giống rau, vốn định mang ra ngoài trồng hết, về sau cha Cát Đại cảm thấy trồng hết thì có vẻ nhiều quá. Sau đó lại mua mấy hạt giống khác, để lâu sợ hư mất nên mang đến cho mấy người trồng đó!” Cát đại nương rất hào phóng nói.

“Vậy thì thật cảm ơn tẩu rồi, Đại tẩu tử!” Mẹ Loan Loan cười nói. Cát túi hạt giống rau ở một nơi dưới mái hiên.

Hai người ngồi ở trong sân nói chuyện. Loan Loan ngồi bên cạnh thấy nhàm chán, không thấy mẹ nàng muốn xem ý tứ nàng, nhớ lúc ra khỏi nhà nàng chưa cho gà ăn, nhưng có chuyện gì mẹ nàng cũng không nhắc đến một câu, nhân tiện nói: “Mẹ, không có việc gì con về nhà trước, gà trong nhà còn chưa cho ăn đâu ạ!”

“À, được được được, con về trước đi!” Mẹ Loan Loan rất thoải mái nói, lại không nhìn nàng, một chữ cũng không nhắc đến vì sao gọi nàng về.

Loan Loan nao nao, thấy trên mặt mẹ nàng vẫn đang vui vẻ, không giống lời nói dối, liền chào hỏi Cát đại nương rồi rời đi, ra sân nhỏ cũng không thấy cha nàng, Loan Loan đành phải trở về Dương gia thôn.

Đội Loan Loan đi rồi, Cát đại nương ngồi một lát cũng nói trong nhà có việc. Mẹ Loan Loan nhiệt tình tiễn bà ra đến cửa sân, lại cảm ơn bà một lần nữa vì đã cho hạt giống rau. Cát đại nương nhiệt tình lôi kéo tay mẹ Loan Loan nói: “Muội tử, muội lại khách khí coi ta như người ngoài rồi, tuy chúng ta không cùng một thôn, nhưng tẩu biết rõ muội là người tốt, chúng ta cũng coi như hàng xóm, ta nguyện ý cùng muội tử hai nhà kết làm một.”

Nghe vậy, mẹ Loan Loan cười đến mấy nếp nhăn cũng lộ hết ra, nếp nhăn ở khóe mắt có thể kẹp chết con muỗi.

“Ồi, Cát đại tẩu, muội thích giao thiệp với người thoải mái như tẩu.”

Hai người lại nói vài câu, rồi Cát đại nương mới rời đi.

Bên kia, Loan Loan vẫn chậm rì rì đi về nhà, làm sao cũng không hiểu được mục đích mẹ nàng gọi nàng về. Sau đó dứt khoát không nghĩ nữa, dọc

đường từng mẫu ruộng cạn san sát tiếp nối nhau, qua đợt này cũng đến mùa bận rộn chuyện ruộng đồng rồi. Nhưng mà nhà nàng không giống như vậy.

Sau khi bán bánh xong, Bách Thủ và Lai Sinh đi thẳng về nhà. Quầy bánh đã có chút tiếng tăm. Có mấy người đồ mắt muốn học theo làm bánh hành lá, nhưng gia vị không giống nên không làm ra được bánh ngon như Loan Loan, cũng không xốp như vậy, mọi người nếm qua một lần rồi chắc chắn sẽ không qua đó mua nữa. Vì vậy hai người bán rất thoải mái, nhanh chóng bán hết bánh.

Về đến nhà thấy Loan Loan đã làm cơm xong, Bách Thủ có chút ngoài ý muốn.

“Sao nàng về nhà sớm vậy?”

“Không có việc gì nên ta về trước thôi.” Loan Loan cười nói, thuận tay đón lấy gói trên lưng Bách Thủ xuống, mở vải che ra, bên trong có năm chú gà con chirp chirp vui vẻ, nhìn rất đáng yêu.

Trên mặt Loan Loan lộ ra sự ngạc nhiên, bộ dạng vui vẻ: “Chàng mua gà con ư?” Lấy gà con từ trong gói ra, mấy chú gà con được tự do rời khỏi không gian chật hẹp, vừa rồi còn co ro vào nhau giờ đã nhanh chóng lấy lại tinh thần, không ngừng di chuyển trong sân lục lọi, chạy hết chỗ này sang chỗ khác, chúng đang từ từ quan sát để thích ứng với ngôi nhà mới này.

Rất nhanh sau đó, năm chú gà con bắt đầu vui vẻ kiếm ăn ở chỗ hàng rào trong sân nhà mình.

Nhìn năm chú gà con kia đều khỏe mạnh, sợ nhất là mấy tên bán hàng có lòng dạ hiểm ác trộn lẫn vài con gà bệnh vào bầy gà, nàng cười tủm tỉm khen Bách Thủ: “Chàng mua năm chú gà con này không tệ! Bách Thủ, ánh mắt chàng không tệ đâu.”

Bách Thủ mất tự nhiên gãi gãi đầu, đối chọi với ánh mắt sáng ngời của Loan Loan mặt hắn không tự chủ được nóng lên. Gương mặt nhỏ nhắn mịn màng trắng nõn nà cười tươi như hoa của vợ làm một nơi nào đó trong lòng hắn ngura ngúra. Hắn khẽ rũ mắt xuống, lông mi thật dài che khuất đôi con ngươi to lung lẳng, che giấu tất cả cảm xúc xao động bên trong.

Hắn yên lặng nhìn Loan Loan vây quanh hàng rào thành một cái chuồng nhỏ, sau đó đuổi mấy chú gà con vào, lại lấy ít cỏ non cho gà ăn, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Mỗi ngày khi ra ngoài Bách Thủ đều rất nóng lòng trông được về nhà, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc tới lui trong sân hắn thấy rất thỏa mãn. Hắn biết, bây giờ vợ chính là tất cả của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mọi người tới tìm hiểu

Hôm nay ăn xong bữa trưa Loan Loan chuyển cối đá ra giữa sân, trên mặt đất hiện lên bóng nàng nghiêng nghiêng, cả người cảm thấy thật âm áp.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời quang mây tạnh, chẳng biết từ bao giờ mây mù đã bị xua tan lộ ra mặt trời chói lọi.

Thời tiết thật đẹp!

Quay người cầm cái rổ đầy ớt tươi đưa Bách Thủ, lại cầm một cái gậy nhét cho Lai Sinh. Trong lúc chờ hai người xuống núi ra bờ sông. Nàng lấy ghế ra ngồi cạnh cối đá, bóc một nắm hạt tiêu khô cho vào trong cối, cầm chày bắt đầu giã.

Sau khi rửa sạch ớt, hai người Bách Thủ dùng gậy gánh về để tránh ướt quần áo.

Lúc hai người về đến nhà, Loan Loan vừa mới giã thử được một ít hạt tiêu, nàng mở mảnh vải phủ trong cối ra liền có mùi thơm lan tỏa trong không khí.

Bột tiêu hơi to nhưng thể này đã rất tốt rồi, nàng đổ bột tiêu vào trong bao vải đã được chuẩn bị từ trước.

Bách Thủ biết đây chính là bột tiêu mà vợ nói.

Lai Sinh cũng rất tò mò, chỉ thấy từng hạt gì đó được bỏ vào, một lúc sau đã thành bột phấn, còn tỏa ra mùi thơm, đột nhiên Lai Sinh cảm thấy rất thú vị. Loan Loan không lay chuyển được đành phải nhường chày lại, nói cho hắn biết cách giã hạt tiêu. Nàng đứng ở bên cạnh, sau khi xác định hắn đã hiểu rồi, lúc này nàng mới đi vào phòng bếp cầm con dao ra, chuẩn bị một ít nước sạch, rửa sạch ớt mà Bách Thủ đã chuẩn bị rồi đặt lên thớt.

Lát sau lại thấy Bách Thủ và cha Nguyên Bảo mang cối xay lên.

Trong nhà không có cối xay, bọn họ chỉ có thể mượn của nhà Nguyên Bảo. Bách Thủ đứng ở cửa ra vào chưa kịp nói mục đích đến, không đợi cha Nguyên Bảo mở lời, bà nội Nguyên Bảo đang ngồi trong sân đã đồng ý luôn, còn bảo cha Nguyên Bảo khiêng về giúp. Vừa khéo nhà Nguyên Bảo có một cái cối xay nữa, liền bảo Bách Thủ sau này không cần trả, cũng không cần bạc của hắn.

Bách Thủ vừa bất ngờ vừa vui mừng, liên tục cảm ơn rối rít.

Sau khi biết chuyện Loan Loan lại cảm ơn cha Nguyên Bảo một lần nữa. Thấy cha Nguyên Bảo vẫn luôn nhìn đồng ốt trên thớt, liền cười giải thích: “... ta định nghiền nhuyễn chỗ này rồi đem phơi nắng là có thể dùng được.”

Cha Nguyên Bảo kinh ngạc. Lúc Bách Thủ nói muốn mượn cối xay, hắn còn tưởng rằng bọn họ muốn nghiền đậu, hắn cũng từng ăn ốt rồi, mấy lần trước trong đồ ăn Loan Loan làm đều có, rất cay, không biết ốt làm xong này sẽ có vị gì.

“... Cách làm rất đơn giản, nếu như Dương đại tẩu hứng thú, ta sẽ dạy tẩu ấy.” Cha mẹ Nguyên Bảo đều là người dễ gần gũi, nàng sẵn lòng kết giao với nhiều người như vậy. Cho dù tiết lộ một chút bí quyết nhỏ của mình cũng không sao cả.

Đội cha Nguyên Bảo đi khỏi, Loan Loan liền bắt đầu làm ốt bột, không có dụng cụ chuyên nghiền ốt, chỉ có thể dùng cối xay đá, sau khi cắt ốt thành từng đoạn ngắn, lại là ốt tươi, cho nên rất dễ nghiền.

Loan Loan bỏ ốt vào trong cối xay, Bách Thủ đẩy, nghiền xong lượt đầu tiên, trong dịch ốt thô còn có một ít vỏ chưa nghiền nhỏ, lại đổ vào trong cối xay một lần nữa, cứ lặp lại nhiều lần như thế cho tới khi đạt yêu cầu, tương không thể quá thô cũng không thể quá mịn.

Kiếp trước khi còn nhỏ Loan Loan ở nông thôn từng thấy người ta đẩy cối xay một lần nghiền đậu, khi đó cảm thấy nó rất thú vị, chỉ cần đẩy vài cái là có nước đậu chảy ra. Nhưng phải nhận vì còn nhỏ tuổi không đủ sức đẩy cối xay. Nghĩ vậy, đột nhiên có loại cảm xúc muốn thử đẩy cối xay.

“Đề ta thử một chút.” Loan Loan đứng bên cạnh nóng lòng muốn thử.

Bách Thủ tránh sang một bên, đứng bên cạnh. Loan Loan dùng hết sức mới đẩy được cối xay, làm cho nó chuyển động, không tới nửa vòng đã mệt không chịu nổi. Bách Thủ lại là một trượng phu chu đáo, lấy từ trong ngực ra một cái khăn tay bằng vải thô mà Loan Loan may cho hắn, dịu dàng lau mồ hôi trên trán nàng, không đành lòng lại thêm thương yêu nói: “Vợ à, cối này nặng lắm, để cho ta làm đi!”

Loan Loan ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười cười với hắn, nếu như cố gắng đẩy nhiều thêm một lát nữa có lẽ toàn thân nàng sẽ đổ đầy mồ hôi, coi như rèn luyện vậy.

Con người trong suốt sáng ngời hết sức đẹp mắt. Gương mặt ửng hồng mê người, hắn có thể nhìn rõ gương mặt mình phản chiếu trong đôi mắt vợ.

Mặt Bách Thủ hơi nóng lên.

Hắn rất thích đôi mắt vợ... còn có khuôn mặt nhỏ nhắn nữa... giọng nói của vợ, tất cả mọi thứ của vợ...

Bách Thủ đang lặng lẽ vui vẻ nghĩ tới những điểm tốt của vợ thì đột nhiên bị người đụng vào, bàn tay trống rỗng, cối xay nhanh chóng chuyển động.

Loan Loan đứng một bên trở mặt nhìn.

Lai Sinh đoạt lấy cối xay đẩy không ngừng cười ha ha, bình thường nghiền ra đều là thứ nước màu trắng, hôm nay cối xay này lại nghiền ra thứ màu đỏ, hắn cảm thấy rất thần kỳ, càng đẩy càng cảm thấy chơi vị.

Còn Bách Thủ thì mặt đen như đất nòi.

Ngay sau đó, trong sân truyền đến tiếng kêu gào to, một người cầm roi mây đuổi đằng sau, một người ôm đầu chạy phía trước.

Lai Sinh lưng tung lon ton chạy tới chạy lui khắp sân, sau đó chạy xuống núi.

Loan Loan bắt đầu đi lắc đầu. Lai Sinh sợ Bách Thủ, nhưng hắn cứ thích đi trêu chọc Bách Thủ, thật là tên tự mình hại mình. Nàng lại ngồi xuống cầm chày lên tiếp tục giã tiêu.

Nhưng chẳng được bao lâu Lai Sinh lại chạy trở về, nhưng không chỉ một mình mà phía sau còn có bốn người đi theo nữa.

“Nhị muội đang bận à?” Mẹ Thạch Đầu còn cách sân mấy bước chân đã cười chào hỏi Loan Loan.

“Vâng, Linh tẩu từ à, mọi người đi đâu vậy?” Loan Loan cười đáp lại, trong mắt hiện lên nghi hoặc, đồng thời lại cười cười với mẹ Nguyên Bảo coi như chào hỏi.

Ánh mắt lại quét qua mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan ở đằng sau, trên mặt hai người đều có vẻ khó hiểu và kinh ngạc.

Nàng từ từ đứng lên.

Mẹ Nguyên Bảo đi phía trước, nàng sai bước tiến vào trong sân, cười dịu dàng đưa mắt nhìn Bách Thủ đang bận rộn trong sân, nói với Loan Loan: “Còn không phải tới xem nhà muội có cần chúng ta giúp gì không à?”

“Đúng vậy, ở nhà nhàn rồi không có việc gì làm, muội đang bận làm gì vậy?” Mẹ Thạch Đầu cười dịu dàng nhìn cối đá, ngăn ra, lại ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn kỹ, có mùi thơm thoang thoang, vội hỏi: “Đây chính là cái thứ thơm thơm cay cay mà muội nói?”

“Vâng.” Loan Loan cười gật đầu, lại quay đầu nhìn về phía hai người mẹ Lan Hoa đang đứng ở hàng rào đánh giá chung quanh, thuận tiện nói: “Hai vị tẩu

tử có muốn đi vào nhà ngồi một chút không?”

“Ha ha... có chứ.” Mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan cười khan hai tiếng, liên tục đáp, chân lại không vội đi vào trong sân mà đi hai bước men theo khóm hoa dại ở chỗ hàng rào, bắt đầu khen: “Nhị muội à, sân nhà muội thật đẹp.”

“Đúng vậy, nhìn hàng hoa cỏ này thật đẹp...”

Mẹ Thạch Đầu trong sân đang đứng quay lưng về phía hai người bữu bữu môi. Mẹ Nguyên Bảo thân nhiên di chuyển tới bên cạnh Loan Loan, hạ giọng thì thầm: “Vừa mới ra khỏi cửa thì gặp phải hai người này, cứ theo đuôi như kiểu cho dù thế nào cũng phải đi theo mới được.” Nói xong còn cong cong môi, tựa như rất mất hứng.

“Sao phải giả thành phần vậy?” Không để ý tới hai người ngoài sân, hai người ngồi xuống khó hiểu nhìn bột tiêu trong cối.

“Lúc nấu ăn không cần dùng nhiều bột tiêu, để phòng ngộ nhờ lúc nào đó cần dùng thôi.” Loan Loan nói. Nàng đã muốn giả một ít bột tiêu từ lâu rồi, chỉ là không có thời gian, rồi nói với hai người: “Đội lát nữa hai tẩu gói một ít mang về nhé!”

“Không cần đâu, lần trước muội cho nhà ta mới dùng có một chút.” Mẹ Nguyên Bảo nói. Kể khi hai nhà qua lại, Loan Loan luôn lấy một ít ớt hoặc tiêu trong nhà tặng cho hai người, đồng thời còn nói cho bọn họ biết cách dùng.

“Đúng vậy đấy, trong nhà rất ít khi ăn những thứ này, mỗi lần đều chỉ rắc một chút xíu. Không biết sao đồ ăn không ngon như của nhà muội làm nữa!” Mẹ Thạch Đầu nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, lúc nào muội phải dạy chúng ta một chút, tránh cho lần nào Nguyên Bảo cũng ồn ào la hét mùi vị không đúng.” Mẹ Nguyên Bảo lập tức phụ họa, nói.

Loan Loan hé miệng cười cười: “Chỉ cần hai tẩu bằng lòng thôi.”

“Tất nhiên, chúng ta đương nhiên đồng ý rồi. Chỉ sợ muội không nhớ truyền bản lãnh thật sự cho chúng ta.” Mẹ Nguyên Bảo trêu ghẹo nói, mẹ Thạch Đầu cũng cười theo.

Ba người ngồi trong sân cười cười nói nói. Hai người kia đứng ngoài sân cũng đang rất tò mò, không biết Loan Loan đang giả cái gì.

Vốn là sau khi cha Nguyên Bảo đi từ trên núi xuống thì tìm mẹ Nguyên Bảo ở ngoài đồng, liền nói cho nàng. Biết người trong thôn không thích nhà Bách Thủ, cha Nguyên Bảo không tiện quay lưng với người trong thôn, ai ngờ sau khi mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan nghe thấy, lần đầu tiên nói muốn cùng lên thăm nhà một chút.

Kể từ khi nhà Loan Loan bắt đầu bán bánh, cuộc sống dần dần tốt lên, hiện tại không chỉ nuôi heo, nghe nói còn mua cả gà con nữa. Lúc trước mẹ Nguyên Bảo còn đi theo kiếm được chút tiền.

Loại chuyện tốt này ai lại không muốn chứ.

Hiện tại nghe thấy nghiền nát gì đó, kiếm được bạc, ăn thịt, mặc quần áo đẹp, hạnh phúc của con cái chính là mục tiêu phấn đấu của người nông dân, hôm nay có cơ hội tốt có thể tới xem, đương nhiên hai người không thể bỏ qua rồi.

Sau khi đấu tranh tư tưởng một phen, rốt cuộc hai người cũng tiến vào sân.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Một viên đá nhỏ làm gọn ngàn tầng sóng

Sau khi hai người tiến vào, đầu tiên là tò mò quan sát khắp nơi một phen, sân gọn gàng sạch sẽ lại đẹp nữa, mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan rất kinh ngạc, nửa năm trước nơi này đâu như vậy.

Đối với chuyện Loan Loan giả hạt tiêu và nghiền nát ớt, hai người cũng tỏ ra vô cùng tò mò. Loan Loan vẫn hỏi gì đáp nấy, nói cho hai người biết tác dụng của những thứ này.

Biết chúng được dùng để làm đồ ăn hai người rất nghi hoặc, không biết ăn thứ này có bị đau bụng không?

Mẹ Kim Đan mở to mắt nhìn thứ Loan Loan đưa tới, dịch ớt đỏ đỏ, hồi lâu mới nghẹn ra một câu: “Thứ này có thể ăn à?”

Loan Loan cười cười dùng đầu ngón tay thay đũa chấm vào dịch ớt một chút, nói: “Dùng cái này làm đồ ăn có thể nói là mỹ vị. Cay xè lưỡi, có muốn thử không?” Bản thân thì đưa lưỡi liếm đầu ngón tay một chút, chân mày khẽ nhăn lại, ớt này thật tuyệt, tin rằng nếu làm đồ ăn sẽ rất ngon!

Sau đó đưa mắt nhìn bọn họ, cười nói: “Mùi vị rất ngon.”

Nghe vậy, mẹ Thạch Đầu và mẹ Nguyên Bảo đều chấm ngón tay nếm thử, chép miệng: “Quả là mùi vị rất tuyệt!”

Mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan không dám nếm, chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh nhìn Lai Sinh chấm đũa vào rồi cho vào miệng nếm, lập tức vẻ mặt đau khổ phun phì phì, thè lưỡi ra chạy vào bếp uống một miệng nước lạnh, làm cho mọi người cười to một trận.

Có chuyện râu ria này, mọi người cũng nếm thử một chút. Mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan đi thăm vườn rau của nàng.

Trước khi đi, Loan Loan gói cho mỗi người bột ít bột tiêu mang về.

Mọi người nói cảm ơn, mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa cười tươi như hoa nở.

Ngày hôm sau, chuyện nhà Loan Loan được truyền đến từng góc ngách trong thôn.

Người A nói với người B, người B lại nói với người C, người C nói với người D, mỗi người thêm một câu:

A: “... Không biết hai vợ chồng họ tìm được cái gì ở trên núi, lấy ra cho vào đồ ăn vậy mà ngon hơn đồ ăn bình thường của chúng ta nhiều... Sân vườn cũng được quét dọn sạch sẽ gọn gàng...”

B: “... Nghe nói là lấy được ở sâu trong núi, biết bao thế hệ thôn chúng ta đều săn thú, sao trước đây không ai phát hiện ra? Đây là số mệnh mà... Hoa trong sân nhà họ à, sắp xếp thành từng hàng một, rất đẹp nha, có thể so sánh với vườn nhà có tiền đây...”

C: “... Nếm thử thấy rất được, người không có phúc thực đúng là không ăn được thứ này đâu nhé... Trong nhà thay đổi hoàn toàn, còn xây cả chuồng heo nữa, vậy mà không có mùi thú đầu nha, cũng không biết hai người dùng thứ tốt gì...”

D: “... Không ngờ họ còn có bản lĩnh này, ngay cả tửu lâu lớn cũng không có những thứ kia... chuyện gì vào tay bọn họ cũng có thể nghĩ ra biện pháp tốt...”

Lập tức hai vợ chồng Loan Loan biến thành người có phúc, người thì đầu óc nhanh nhạy, người thì khéo tay, là người cái gì cũng có thể làm, lại thêm trước đây từng có thầy tướng nói Loan Loan là người may mắn, người ở cùng nàng cũng sẽ gặp được vận may. Mọi người trong thôn bắt đầu cân nhắc, nghĩ thông.

Kết quả là, vào ngày thứ ba, sau khi bán bánh về, Loan Loan thấy trước cửa nhà mình có một đám người già già trẻ trẻ, lưng công gù, nhưng phần lớn gù không có gì ở bên trong. Có người tò mò đi tới bên cạnh chuồng heo nhìn hai con heo con đang co người nằm ngủ trong góc, thấy có người bốc một nắm cỏ khô ném vào, con heo nhỏ ngoe nguẩy đuôi chậm rãi đứng lên, ừ ừ có khô rồi lại nằm xuống.

Người ném cỏ khô vào ngạc nhiên kêu lên: “Này, xem hai con heo này được nuôi tốt chưa kia, vậy mà chỉ ăn thức ăn chín.”

Loan Loan thấy vậy choáng váng đầu óc, buồn bực không thôi, ngài đang cho bò ăn đấy à?

Bách Thủ cũng rất bất ngờ, khi hần sải bước đi vào trong sân thì lúc này mọi người mới kịp phản ứng, bị dọa đến nỗi tất cả mọi người đều lui ra khỏi nhà. Loan Loan đi ở phía sau đành phải hữu nghị cười cười với mọi người.

Sau khi vào nhà, Bách Thủ không có biểu tình gì đặt đồ đạc xuống, nhìn cũng không nhìn người ở ngoài sân. Bên ngoài có người đang nghĩ nhân cơ hội này rồi đi, lại thấy Bách Thủ cầm rô đi ra khỏi sân, sau đó lại đi lên núi.

Ngoài sân, mọi người đều ngậy người một lát, sau đó có người vốn quen biết từ trước đi vào sân chào hỏi Loan Loan, có người thứ nhất, thì người thứ hai, thứ ba không thành vấn đề.

Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ người trong thôn sẽ tới thân cận với nhà mình như thế, lại đến nhiều như vậy.

Mọi người mồm năm miệng mười vây quanh Loan Loan. Nàng không giấu giếm nói cho mọi người biết, ngày nào nàng và Bách Thủ cũng quét dọn chuồng heo, lúc mua heo về thì phải dạy dỗ nó, nhất định phải duy trì chuồng heo sạch sẽ, hơn nữa thức ăn cho heo cũng phải được nấu chín. Như vậy heo sẽ không dễ sinh bệnh, sau này thịt heo cũng thơm ngon hơn một chút. Có một số con heo không thích sạch sẽ, luôn thích ỉa đái ở chỗ ngủ, về lâu về dài thịt heo sẽ có mùi hôi thối.

Bình thường, canh hoặc thức ăn thừa không ăn hết nàng đều đổ chung lại với nhau, không riêng gì cỏ xanh, chỉ cần không có độc hoặc quả thực heo không thể ăn, nàng đều nấu tất lên cho heo ăn.

Người ăn ngũ cốc, hoa màu khỏe mạnh, heo cũng vậy.

Có người lại hỏi sao nàng lại treo nhiều rô trên vách tường ngoài phòng vậy, treo một loạt, là có ý sao?

Đối với vấn đề này, Loan Loan có chút không biết nói gì, ban đầu đan nhiều rô như vậy là bởi vì trong nhà không có gì để đựng, bảo Bách Thủ đan để đựng ớt, hạt tiêu đem đi phơi nắng.

Treo dưới mái hiên để hong gió, lúc cần dùng thì cũng tiện lấy, về sau nàng phát hiện treo rõ lên cũng không tệ, dù sao cũng đẹp mắt hơn vách tường lồi lõm, kết quả liền treo hết mấy cái lên chỗ cửa nhà chính, đối xứng nhau.

Về sau lại có người phát hiện thấy treo trên sợi dây mây dưới mái hiên là mấy cái móc áo bằng trúc, Loan Loan lại tỉ mỉ giải thích công dụng của móc áo.

Mọi người lại vừa mừng vừa sợ, như vậy thì sau này lấy quần áo sạch ra đều chỉnh tề, quần áo mùa đông cũng khô được. Có một số người trong lòng vẫn có bức tường ngăn cách cũng xin nàng chỉ bảo cách làm.

Loan Loan liền giơ tay bắt đầu chỉ, nàng chỉ biết cách làm đại khái, cụ thể phải làm như thế nào thì chỉ có Bách Thủ biết.

Nhất thời mọi người hơi yên lặng, chuyển chủ đề, Loan Loan lại nói cho mọi người biết xế chiều hôm nay Bách Thủ rảnh rồi, nếu ai muốn học thì buổi chiều có thể tới đây.

Chờ sau khi mọi người về hết, Loan Loan mới lên vườn rau ở trên núi tìm Bách Thủ, trong rõ đựng đầy đồ ăn. Hắn đang ngồi trên mặt đất nhìn về phía dưới núi, không biết là đang nghĩ cái gì.

Loan Loan cảm thấy trong lòng hơi chua xót, tay cầm rõ tay kéo hắn đi xuống dưới núi, vừa đi vừa nói chuyện cái móc áo. Bách Thủ không nói gì, chỉ im lặng gật đầu, trong đôi mắt sáng lấp lánh có một tia hy vọng, còn có sự lo lắng.

Ăn xong cơm trưa, Bách Thủ cho gà ăn, Loan Loan ngồi trong sân thêu cái khăn tay bằng vải thô cho mình.

Nói là thêu, nhưng thực ra là nàng khâu lại bốn cạnh, ở giữa dùng cách thêu hình chữ thập thêu con mèo.

Không bao lâu sau, có ba, bốn người đàn ông đi từ dưới sườn núi lên đây, có cha Nguyên Bảo- Dương Phú Quý, cha Thạch Đầu- Dương Khai Thạch, cha Lan Hoa- Cát Sơn, cha Kim Đan- Vương Trường Trọ, Lý Đại Thạch, còn có một cậu bé mười bốn tuổi. Trong mắt Loan Loan đó chỉ là một cậu bé mà thôi, nhưng ở thời cổ đại này nó đã có thể cưới vợ được rồi, thoát nhìn có vẻ thư sinh yếu ớt.

Cha Nguyên Bảo và cha Thạch Đầu tiến lên chào hỏi Bách Thủ, ba người khác có vẻ hơi lúng túng, bình thường nếu có gặp nhau trong thôn cũng không chào hỏi, bây giờ trong nhà Bách Thủ có thứ đồ kỳ lạ lại lon ton chạy lên, người ta có thể không ngại sao?

Cha Nguyên Bảo có ý muốn giúp Bách Thủ, vừa đi vào trong sân vừa cười ha ha nói với Bách Thủ: “Ái chà, thật ngại quá, lại tới quấy rầy nhà đệ rồi, nhưng mà Bách Thủ huynh đệ dễ nói chuyện, tin rằng hai người cũng không để ý, đúng không...”

Nói xong lại nhìn mọi người ở xung quanh cười ha ha.

Cha Thạch Đầu rất thoải mái, cười đáp lại một câu: “Chúng ta học xong rồi sẽ đi, không giống như Lai Sinh ngày nào tới cũng không chịu đi đâu.”

Cũng không biết Lai Sinh đi theo đằng sau mấy người từ lúc nào, vừa nghe thấy câu này lập tức không vui, vội vội vàng vàng chạy lên đằng trước trốn mắt nhìn cha Thạch Đầu, lại vội đưa mắt nhìn Bách Thủ ở trong sân, cất cao giọng nhưng vẫn sợ chưa đủ làm sáng tỏ: “Ta, ta tới làm việc mà.”

Vì để chứng minh không phải mình nói điều, lập tức chạy vào nhà chính khiêng hai cái băng ghế dài ra ngoài.

Mọi người ngẩn ra, tiếp theo ai cũng cười lớn.

Loan Loan cũng hé môi cười. Bách Thủ không giỏi nói năng, chỉ nói với mấy người một câu: “Ngồi đi”

Loan Loan nhiệt tình mời mấy người đi vào, lại lấy cái bàn ở trong nhà chính ra, đặt mấy cái chén mới mua lúc trước lên, rót nước vào từng chén. Lần trước, bởi vì chuyện trứng gà mà Lý Đại Thạch từng lên đây nên cũng thân thiện chào hỏi nàng.

Còn mấy người khác thì âm thầm đánh giá nhà nàng, mặc dù phòng ốc đơn sơ, nhưng thu dọn rất sạch sẽ gọn gàng, trông rất thoải mái. Còn có hàng rào bằng hoa đại ở phía trước cũng khiến cho ngôi nhà này có sức sống rất nổi bật, lúc đầu nghe người trong thôn nói còn không tin, bây giờ xem ra thật đúng là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hạp thôn

Mấy người lại nói chuyện thêm mấy câu, sau đó Bách Thủ mang những ống trúc giữa sân, bắt đầu làm móc áo. Đầu tiên phải vót thành thẻ trúc, Bách Thủ vừa làm vừa giải thích cho mọi người nghe cần phải chú ý những gì, ví dụ như quần áo mùa đông dày hơn một chút, có thể làm thêm mấy cái móc áo rộng để treo áo bông.

Vót trúc rất đơn giản, mọi người ai cũng làm nông, tổ tiên từng đi săn thú nên vừa nghe đã hiểu.

Mảnh trúc được vót xong thì nhóm lửa, phải hơi nóng chỗ cần bẻ cong, sau đó uốn lại xâu hai đầu với nhau.

Mắc áo hoàn thành.

Mấy người kinh ngạc nhìn cái móc áo Bách Thủ vừa làm xong, thì ra làm thứ này đơn giản như thế, sao không ai phát hiện ra loại đồ này nhỉ, nhất thời lại thêm bội phục Bách Thủ.

Cát Sơn cầm móc áo trúc lên cẩn thận nhìn một lượt, vỗ đùi đánh đét... cười to nói: “Lúc đầu ta còn oán mụ vợ ta sao hôm nay không cho ta ra ruộng ha ha... bây giờ thấy thứ này thực là thần kỳ mà!”

Đám người cha Nguyên Bảo cũng gật đầu phụ họa theo. Loan Loan ngồi trong nhà nghe vậy khoe miệng lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

Lúc uốn cong mắc áo phải chú ý một chút kỹ xảo, trông thì đơn giản, nhưng lúc mới bắt đầu luôn có một chút vấn đề, nếu không phải hình dạng không đẹp mắt như của Bách Thủ làm thì là hai bên không cân đối, còn phải tập luyện mấy lần mọi người mới biết.

Nắm được cách làm rồi mọi người liền đi lên núi chặt trúc.

Lúc gần đi, mọi người không ngừng nói cảm ơn Bách Thủ. Bụng dạ nam nhân rộng rãi hơn nữ nhân nhiều. Tiếp xúc với nhau một buổi chiều, mọi người cảm thấy Bách Thủ là người rất dễ chung đụng, tài giỏi mà cũng thành thật.

Người trong thôn gần đây tới tiếp xúc càng ngày càng nhiều, mọi người không chỉ bình an khỏe mạnh, còn dính ít “hơi” của vợ chồng Bách Thủ. Huống chi trước đây còn có thầy tướng tính toán như thần nói vợ Bách Thủ là một người may mắn, trong lòng quyết định nếu có thể nhất định phải kết giao với Bách Thủ.

Mấy người về nhà làm mấy cái mắc áo dùng thử, quả nhiên rất tốt, mấy bà vợ trong nhà cũng vô cùng vui thích.

Không tới mấy ngày rất nhiều nhà trong thôn cũng dùng thứ này.

Từ đó về sau, khi mọi người nhìn thấy Bách Thủ đã không còn sợ hãi, xa cách ban đầu, thậm chí còn có bội phục. Nhưng không ai chịu chủ động chào hỏi hân, trừ người của ba nhà kia.

Vào tháng mười một trời càng ngày càng lạnh, nghĩ tới kiếp trước lúc nàng mười bảy tuổi thân thể vô cùng khỏe mạnh, một bộ đồ chống rét, một cái áo lông mòng là đủ sống qua mùa đông. Bây giờ nàng chỉ quên mặc thêm áo chút thôi, sao đã bệnh rồi?

Bách Thủ và Lai Sinh đi chợ từ sớm. Hôm nay Loan Loan mặc hai lớp áo đi cho heo và gà ăn, thu dọn xong xuôi lại mang ọt đã nghiền ra sân liền thấy mũi khó chịu, toàn thân không có tí sức lực nào, đang muốn vào phòng nằm một lát thì mẹ Thạch Đầu vội vã tới.

Khuôn mặt nàng vui vẻ, vừa vào nhà đã kéo tay Loan Loan cao hứng nói: “Muội từ, muội từ, tin tức tốt. Tin tức tốt này.”

“Dạ?” Loan Loan lấy khăn tay chùi mũi khiến nó đỏ ửng cả lên, ngăn người nhìn nàng.

Mẹ Thạch Đầu nhướn mày không hài lòng nhìn nàng một cái: “Dạ cái gì mà dạ, đợi lát nữa qua buổi trưa thì đến từ đường họp.”

“Gì ạ?” Loan Loan mở to mắt.

Mẹ Thạch Đầu bị vẻ mặt kinh ngạc của nàng chọc cười, kéo tay nàng thân mật nói: “Đợi lát nữa Bách Thủ huynh đệ về muội nhớ nói với hắn nha, đây là đích thân cha ta nói, nếu như không được... Ta còn có việc, đi trước đây.”

Loan Loan ngây người nhìn mẹ Thạch Đầu vội vàng xuống núi, trong đầu vẫn đang nghĩ ngợi, cha của Linh Từ chính là ông nội Thạch Đầu, đó không phải là trưởng thôn sao?

Đây chính là họp thôn, còn bảo vợ chồng mình vốn không được mọi người hoan nghênh đến, có thể là chuyện gì đây?

Nàng nghĩ một lúc nhưng không nghĩ ra kết quả, đành phải quay về phòng nằm. Lúc Bách Thủ về nàng liền nói cho hắn biết chuyện này, nhưng không nhìn thấy sự vui vẻ, phản khởi trên mặt hắn như trong tưởng tượng. Loan Loan nghi ngờ, liền hỏi hắn: “Là họp cái gì đó, có nhất thiết phải đi không?” Nếu Bách Thủ không vui, vậy thì nhà bọn họ sẽ không đi.

Bách Thủ không nói gì đi cắt gùi và rổ, đi múc ít nước giặt sạch vải đập bánh, sau đó lại đi xem hai con heo con và đàn gà con, cho đến khi không còn chuyện gì phải làm nữa hắn mới đi vào trong nhà chính ngồi.

Loan Loan len lén nhìn hắn, vẻ mặt vẫn như bình thường nhưng chân mày nhíu chặt, giống như phải cân nhắc thật lâu mới nói với Loan Loan một câu: “Com nước xong chúng ta sẽ đi.”

Về sau Loan Loan mới biết thật ra đây chính là họp thôn. Bình thường trong thôn có chuyện gì, hoặc là có liên quan đến thôn, trưởng thôn mới triệu tập mọi người họp lại, mà địa điểm là từ đường.

Từ đường này có chút lai lịch.

Trước kia Dương gia thôn là một đại gia tộc họ Dương, tên thôn vì đó mà có. Từ đường này là nhà thờ tổ của gia tộc Dương gia.

Về sau Dương gia dần dần xuống dốc, trong tộc lại có mâu thuẫn nội bộ, sau khi thế hệ trước chết đi, quan hệ giữa thế hệ trẻ càng ngày càng mỏng. Thôn này dựa vào núi, có người bắt đầu chuyển chỗ ở ra bên ngoài. Thế hệ này nối tiếp thế hệ kia, người họ Dương trong thôn Dương gia cũng không còn bao nhiêu, nhưng tên thôn và từ đường vẫn được giữ lại.

Kể từ khi Bách Thủ một thân một mình gần như không tiếp xúc với người trong thôn, lúc đầu mọi người trong thôn thấy đều là người cùng thôn, thấy hấn một mình bơ vơ không nơi nương tựa nên có chuyện gì cũng báo cho hấn biết một tiếng. Nhưng khi đó Bách Thủ giống như bệnh nhân mắc chứng tự bế, ai cũng không quan tâm tới. Có lẽ khi đó hấn đã mất hết ý chí, trên cõi đời này đã không có chuyện gì đáng để hấn quan tâm nữa rồi.

Cho nên hấn không đi, sau mấy lần như vậy, dần dần trong thôn có chuyện gì cũng không ai đi báo cho hấn biết nữa.

Nhưng mà, dù sao thì ở trong thôn nhiều năm như vậy, hấn vẫn biết một số chuyện của thôn.

Nhưng căn cứ vào tình hình hiện nay, nói đúng ra là, trải qua một khoảng thời gian cố gắng, trưởng thôn đã coi nhà bọn họ là một phần của thôn thêm lần nữa.

Chẳng trách lúc Linh Tử vừa tới đã nói là tin tức tốt. Về với tập thể, lại tham gia vào hoạt động của tập thể một lần nữa, đây quả thực là việc đáng mừng!

Loan Loan nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

Nhưng, đối với loại hình hợp thôn ở thời cổ đại này nàng cũng rất tò mò.

Ăn xong cơm trưa, Loan Loan đi theo Bách Thủ xuống núi. Sau khi xuống núi, hai người đi men theo con đường nhỏ ở cuối thôn, đi vòng tới sau thôn, xa xa đã nhìn thấy mấy người đang đứng bên ngoài một cái tiểu viện nhỏ, Loan Loan liền hỏi Bách Thủ: “Là kia à?”

Bách Thủ không biểu lộ gì, chỉ gật đầu.

Vốn dĩ, nàng còn lo không biết có phải nhà mình tới quá sớm rồi không, đến gần mới biết trong viện có đầy người đang ngồi rồi.

Khi thấy hai người đến, mọi người đều nhìn chằm chằm.

Loan Loan thật sự ㄟ ㄎ ㄎ bối rối, giống như là thủ trưởng duyệt binh nha. Nếu như ánh mắt có thể sùng bái hấn hỏi một chút.

Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đứng ở phía ngoài chào hỏi nàng trước, mà cha Nguyên Bảo và cha Thạch Đầu cũng nói chuyện với Bách Thủ ở cùng một chỗ.

Lúc này, nàng thậm chí cảm thấy may mắn vì mình có mắt nhìn người, nếu như không có hai nhà này chào hỏi hai vợ chồng nhà nàng, đứng ở đây thực sự xấu hổ cực kỳ.

Trong thôn đã loan truyền “mối quan hệ giữa hai nhà Nguyên Bảo và nhà Loan Loan không tệ” từ lâu, bây giờ nhìn thấy mới thực sự chắc chắn, trong viện nhất thời vang lên tiếng nghị luận sôi nổi. Mà ở chỗ này, Loan Loan và mẹ Nguyên Bảo, mẹ Thạch Đầu đứng một mình một chỗ nói chuyện.

“Nhà muội ăn xong cơm trưa mới xuống, không ngờ là vẫn đến muộn một chút.” Thật vất vả mới về với tập thể, lần đầu tiên hội họp lại đến muộn.

Nghe vậy, mẹ Nguyên Bảo khẽ mỉm cười: “Không muộn, dựa theo lệ thường thì vẫn còn sớm mà.”

Loan Loan đưa mắt nhìn sân đầy người, lại đưa mắt nhìn mẹ Thạch Đầu đang hé miệng cười, không hiểu ý của nàng.

Mẹ Nguyên Bảo đưa mắt nhìn Bách Thủ đứng ở phía xa, lại đưa mắt nhìn từ đầu đến chân nàng một cái, rồi nói: “Có người thấy tò mò!”

Mẹ Thạch Đầu “ph” một tiếng, bật cười, Loan Loan lập tức bừng tỉnh!

Dựa theo thông lệ hàng năm, thời gian quả thực vẫn còn sớm, chỉ có điều, không biết là ai để lộ tin tức, người trong thôn đã biết hợp thôn lần này trưởng thôn có bảo người ta gọi nhà Bách Thủ tới, vốn có người còn không tin, nhưng người báo tin lại là con dâu của trưởng thôn. Vậy muốn giả cũng không được!

Người trong thôn có rất nhiều, bình thường Loan Loan cũng gặp mấy nhà, hơn nữa từ trước tới nay đều không thấy Bách Thủ xuất hiện trong thôn, mọi người cũng chưa từng gặp Loan Loan, gần đây trong thôn lại có rất nhiều sự tích về hai người, xuất phát từ buồn tẻ lại thêm tò mò nên mọi người mới tới sớm như thế!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Phát biểu

Sau khi biết rõ nguyên nhân, Loan Loan không biết nên khóc hay nên cười, tóm lại nàng không thích bị người ta xem như con khỉ trong vườn bách thú. Nhưng miệng là của người khác, sao nàng quản được đây.

Đã như vậy dứt khoát làm như không hay biết gì cả, âm thầm đánh giá sân viện này.

Cửa viện lớn hơn cửa các nhà trong thôn, trong viện có mấy gốc cây già, đối diện sân nhỏ thấy có cửa gỗ tám cánh, chắc hẳn trong đó là nhà thờ tổ, không biết có thờ phụng ai không. Cạnh nhà thờ tổ còn có một gian phòng.

Mọi người đứng cả bên ngoài, lát nữa lại có mấy người tới, trong đó có mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa, sau khi đến gần, hai người cười cười với Loan Loan. Loan Loan cũng cười chào lại.

Sau đó liền nghe thấy mẹ Lan Hoa đứng ở cửa ra vào kinh ngạc nói: “Ồ, sao hôm nay ai cũng tới sớm hết vậy?”

Mẹ Kim Đan nói: “Thôn trưởng chẳng nói trước thời gian với chúng ta là thế nào!”

Đang nói, liền thấy cách đó không xa một ông lão bận quần áo vải thô chậm chậm đi tới, một tay lão gác sau lưng, một tay khác cầm tẩu thuốc lá rồi, vừa đi vừa xem xét trái phải hai bên.

Còn cách xa vài bước đã có người hô lớn: “Thôn trưởng đến, thôn trưởng đến rồi kìa.”

Lại có người bắt mắt rầy rà: “Sao thôn trưởng lại triệu tập rồi? Ngoài ruộng còn nhiều việc chưa làm hết kia kìa.”

Thôn trưởng Dương Nghĩa Trí liếc nhìn hẳn một cái: “Mỗi ngày đi đến chỗ nào cũng nghe được giọng người ồn ào, có thấy người làm ra được cái tích sự gì đâu.”

Người chung quanh ha ha cười rộ lên.

Nam nhân ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Dương Nghĩa Trí đi thẳng một mạch vào sân nhỏ. Người bên ngoài cũng đi theo vào. Loan Loan, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đi đằng sau, sau đó thấy hai người lấy ra một băng ghế ngồi xuống, nàng thấy quái lạ, còn phải cảm theo ghế à?

Lúc này mẹ Thạch Đầu mới phát hiện quên nói với Loan Loan, lập tức ngại ngần đưa ghế của mình cho Loan Loan, rồi lấy cái của cha Thạch Đầu tới ngồi. Mà Bách Thủ và cha Nguyên Bảo đang ngồi xổm cạnh góc tường.

Dương Nghĩa Trí đứng phía trước quét mắt một vòng trong sân, dừng lại chỗ Loan Loan và Bách Thủ một chút, vỗ vỗ tẩu thuốc cho tro tàn trong đó bay ra đất.

Tất cả người phía dưới đều nhìn lão, đợi trong nội viện hoàn toàn yên tĩnh lại, lão mới nhìn phía dưới chậm rãi đồng dạng nói: “Nay đã tháng 11 rồi, cách cửa ải cuối năm không bao lâu nữa. Qua hết năm đến mùa xuân nên gieo hạt phải gieo hạt, nên trồng cây phải trồng cây. Ngọn núi sau thôn chúng ta đã bỏ hoang nhiều năm. Hôm nay triệu tập mọi người đến là muốn lên kế hoạch, mọi người có ai muốn trồng loại cây gì không? Núi hoang vẫn còn bỏ hoang. Các thôn khác đều đã làm được có hình có dạng, chúng ta không thể lạc hậu.”

Dứt lời, phía dưới hoàn toàn yên tĩnh. Phần lớn mọi người cúi đầu, thỉnh thoảng có người lạng lẽ liếc mắt chung quanh.

Đợi một hồi lâu cũng không thấy có người nói chuyện, Dương Nghĩa Trí lấy tẩu thuốc đang hút dở ra gõ gõ vào vách tường, quét mọi người một vòng mặt không biểu tình nói: “Đây là chuyện quan trọng nhất trong thôn hiện nay, nếu hôm nay vẫn không thể thương lượng xong thì ngày mai tiếp tục.”

P phía dưới lập tức vang lên tiếng nghị luận.

“Như vậy sao được, trong nhà còn cả đồng việc đây này.”

“Chỗ đó có ai muốn trồng gì chứ?”

“Chuyện này đã vài năm rồi hôm nay có thể giải quyết xong sao? Không thấy phí thời gian à?”

Loan Loan khề hời mẹ Nguyên Bảo: “Sao tất cả mọi người không muốn trồng vậy?”

“Thỏ nhường chỗ núi đó không tốt, trồng gì cũng không thu hoạch được, không chỉ một mùa còn thêm hao tiền phí của.” Mẹ Nguyên Bảo ghé sát vào nàng thầm thì.

Loan Loan hơi hiểu ra, cấu tạo và tính chất của đất đai không tốt sẽ không thu hoạch được gì. Bởi vì nơi này xa xôi, lúc trước triều đình miễn đi rất nhiều thuế má, kể cả như thế, ngoại trừ tiền vốn còn phải phí sức lao động, tuy nói thuế không nặng nhưng cũng không được lợi.

Tiểu viện xì xầm không ngừng.

Dương Nghĩa Trí quét nhìn trước mắt, gói thuốc lá kỹ lưỡng tra vào tẩu.

Bình tĩnh nói: “Chỉ cần chọn vài loại trồng lên hai năm thổ nhưỡng sẽ khôi phục thời mà. Nhìn những cây ăn quả Bảo Sơn trồng đi, lúc trước cũng nói không được, bây giờ không phải sinh trưởng rất tốt sao?”

Vừa nói đến đây, Vương Bảo Sơn lập tức đứng lên: “Thôn trưởng, cháu đang muốn nói đến chuyện này đây, quả thật cây sinh trưởng tốt nhưng sao đến giờ vẫn chưa thấy ra quả ạ?”

Lập tức có người trách móc: “Thôn trưởng ngài nhìn đi, trồng rồi cũng đâu ra trái đâu.”

Dương Nghĩa Trí trừng mắt, người nói chuyện lập tức im bặt.

“Trong thôn có ai biết vì sao không? Đi nhìn giúp một chút.” Dương Nghĩa Trí nói.

“Trong thôn chúng ta có Cát huynh đệ trồng hoa màu mát tay lắm.” Lập tức có người tiếp lời.

Cát Sơn ngồi ở sau cửa sân nói: “Cháu có thể trồng hoa màu nhưng không biết trồng cây ăn quả đâu.”

Dương Nghĩa Trí nhướng mày.

Trồng cây trên núi được chia thành rất nhiều loại, không phải cây nào cũng có thể trồng, có nơi trồng được ngô, nơi khác lại thích hợp trồng cây ăn quả, hai thứ này thường được trồng trên núi vì tỉ lệ sống sót rất cao.

Muốn cây ra quả không phải không có cách.

Ở kiếp trước Loan Loan có một đồng nghiệp quê quán ở vùng quê dựa vào núi, trong nhà trồng một mảnh cây ăn quả trên sườn núi, cho nên chuyện này nàng thoáng biết được một hai. Dù biết nhưng nàng không dám chắc phương pháp kia có hiệu quả với nơi này, nàng nghiêng đầu do dự không biết có nên phát biểu không.

Chợt tầm mắt nàng đụng phải một cái cây già rất đẹp có lá hình trái tim, vừa rồi không chú ý trong sân này còn mấy cây bạch quả.

Thì ra hợp thôn thời cổ chẳng hề khác nông thôn hiện đại chút nào, rề rề cả đồng, tới khi chính thức bàn việc thực tế thì ai cũng im bặt. Chẳng có gì thú vị cả!

Nàng đang nghĩ ngợi linh tinh, dường như có giọng ai đó gọi nàng.

“Vợ Bách Thủ, cháu có ý kiến gì sao?” Dương Nghĩa Trí đứng đằng trước rút một hơi thuốc, hơi cau mày nhìn Loan Loan nói.

Ai ai cũng đều chuyên tâm bàn bạc, chỉ có khuê nữ này vừa nhìn đã biết căn bản không hề chú tâm nghe, còn hết nhìn đông tới nhìn tây. Lão có ý tốt muốn Bách Thủ được chậm rãi hòa nhập vào thôn, mà biểu hiện bây giờ của Loan Loan thật khiến Dương Nghĩa Trí quá bất mãn.

Loan Loan không hề ngờ tới bản thân mình hơi lơ là chút lại có người chú ý, lần đầu tiên tới hợp thôn đã bị thôn trưởng chỉ đích danh nói chuyện.

Không riêng gì nàng, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Một vài người bài xích hai vợ chồng Bách Thủ âm thầm cười trộm. Thôn trưởng nghiêm mặt đập tay. Dường như tưởng rằng làm vài chuyện khiến toàn bộ người trong thôn chú ý là hay, chỉ có loại người ngu ngốc mới làm mấy chuyện vớ vẩn đó thôi.

Cùng lúc đó Bách Thủ lo lắng cho vợ lập tức đứng lên, nhìn thôn trưởng nói: “Thôn trưởng, vợ cháu có ý kiến gì. . .”

Không đợi hắn nói xong, thôn trưởng nghiêm khắc nói: “Ta không hỏi cháu.”

Bách Thủ hơi cụp mắt xuống, lúc hắn muốn mở miệng lần nữa Loan Loan đã nói chuyện.

“Muốn cây ra quả không phải không có cách.” Vừa mới nói xong, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía nàng.

Dương Nghĩa Trí kinh ngạc.

Loan Loan cười cười trấn an Bách Thủ. Bách Thủ có thể ra mặt bảo vệ nàng làm nàng rất cảm động. Nàng mỉm cười nhìn về phía Dương Nghĩa Trí.

“Cháu có cách gì?” Dương Nghĩa Trí nhìn nàng nói.

“Cháu không biết Bảo Sơn đại ca đã từng dùng qua những cách nào, nhưng mà, cháu có vài cách có lẽ nên thử một lần. Ví như cắt cành, chiết cây!”

Vài người không hiểu phì cười, thấp giọng cười nói: “Cắt? Vậy mà cũng nghĩ ra được!”

Ánh mắt Dương Nghĩa Trí quét qua, phía dưới không còn tiếng động, sau đó lại nhìn về phía Loan Loan nói: “Vậy cháu nói thử xem cách cắt cành là thế nào, chiết cây là thế nào?”

Loan Loan mỉm cười, rất hào phóng nói: “Cháu không biết.” Dương Nghĩa Trí ghen hờn, lại nghe nàng nói tiếp: “Nhưng Bách Thủ nhà cháu có thể biết.”

Lập tức ánh mắt trong sân đồng loạt quét về phía góc tường Bách Thủ ngồi.

Bách Thủ rũ mi không nói.

“Ngoại trừ trồng cây ăn quả còn có thể trồng ngô.” Nhìn không ra Bách Thủ đang nghĩ gì, không biết trong lòng hắn có bằng lòng không, Loan Loan chuyển lực chú ý của đám đông tới đây.

“Nếu chỗ đất đó có thể trồng ngô được thì đã sớm có người trồng rồi.” Lập tức có người phản bác.

“Ta nói chứ, ai muốn trồng trên núi rồi còn phải vác xuống.” Lại có người nói.

“Đúng, trồng ở hai đầu bờ ruộng đã phải cần người gánh, ai lại lên đấy trồng chẳng phải còn phí sức hơn sao, còn phải tự xuất tiền túi đóng thêm thuế.”

“Đúng đấy, là như vậy!”

Mọi người bầy mòm tám lười thảo luận sôi nổi lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hợp thôn biến thành đại hội môm mếp

“Chuyện này thật đúng là chê cười...” Giọng một nữ nhân trầm thấp nghị luận vô cùng rõ ràng: “Lúc trước trong thôn bảo đi trồng không một ai dám đi, nhà chúng ta trồng cây ăn quả toàn bộ thua lỗ, về sau thật vất vả mới tìm được mảnh đất có thể trồng, sao bây giờ tất cả đều đổ mắt mong mỗi muốn sấp đến trước rồi?” Một nữ nhân bốn mươi tuổi ngồi trong đám người rướn cổ lên lớn tiếng nói.

Vài nam nhân đều không ai nói chuyện, chỉ có mấy nữ nhân nhỏ giọng thì thầm, giọng rất nhỏ nhưng vẫn nghe ra, ví như “Sao lại có loại người như vậy chứ” vân... vân, sau một hồi người chung quanh đều nghe thấy.

Nữ nhân đứng lên tròn trĩnh mắt, một tay chống nạnh, hướng về phía mấy người thì thầm: “Thầm thì cái gì, đừng ở sau lưng làm tiểu nhân.”

Có một phụ nhân hơn ba mươi tuổi cười nói: “Quê Hoa tẩu tử, chúng ta chưa nói gì cả.”

“Năm đó chúng ta theo yêu cầu của thôn trưởng đi khai hoang núi, về sau xác thực nơi đó không thể trồng được thứ gì, nhà chúng ta chịu thua lỗ không ít. Chọn miếng đất trồng ngô thì thế nào, trồng trên núi hoang chẳng phải vì suy nghĩ cho thôn sao.”

Có người âm thầm bĩu môi.

Ngô trồng được đâu, trong thôn không thấy một hạt ngô, suy nghĩ vì thôn cái rắm.

Có người lên tiếng phản bác: “Mẹ Tuấn Kỳ, hạt ngô nhà ngươi không phải giống trong thôn sao!”

Theo tiếng nói Loan Loan nhìn được người nói chuyện là một nữ nhân hơn năm mươi tuổi, lần trước nàng cùng Bách Thủ ra bờ sông rửa cò từng gặp, là mẹ Trường Thọ, bà nội Kim Đan.

“Đó là kết quả cố gắng của nhà chúng ta, thứ khác trồng không ra quả không trách được ta, đúng không, chỉ có thể oán chính mình không tìm được địa điểm tốt.” E ngại người nói chuyện lớn tuổi hơn mình, giọng điệu mẹ Tuấn Kỳ không cứng nhắc như vừa rồi.

Dường như nói cũng không sai, nhưng có người không thuận theo, mẹ Bảo Sơn đứng lên nói: “Mẹ Tuấn Kỳ, người nói lời này chẳng lẽ cho rằng chúng ta trồng cây ăn quả không ra trái là đáng đời? Năm đó lúc thôn này đi khai hoang ngọn núi kia đã từng nói qua, nhà ai muốn thì cứ làm, thôn trưởng còn tự móc tiền túi giúp đỡ cho các người kia mà, kết quả cây ăn trái không trồng được, nhà các người bung tay ra, cái gì cũng mặc kệ, chiếm mảnh đất tốt duy nhất. Mấy năm này trong thôn chẳng ai nói các người cái gì, đúng không? Bảo Sơn nhà ta cái gì cũng không nói, sao người vừa mở miệng đã đâm chọt rửa người...”

Mẹ Bảo Sơn lấy thế sét đánh nói một tràng. Tóm lại một câu, do bà bất mãn vì mẹ Tuấn Kỳ nói con mình trồng cây không ra quả là đáng đời. Năm đó thôn trưởng thấy lần lượt mấy sơn thôn chung quanh đều khai hoang các ngọn núi, liền phát động Dương gia thôn cũng làm theo. Bởi vì thổ nhưỡng trên núi không tốt, trồng thứ gì cũng phải chọn kỹ. Nhiều nhà không biết đất tốt xấu thế nào, lỡ như chẳng trồng được thứ gì không phải thành công toi sao. Lại nói lỡ như có người trồng được thứ tốt, có người không trồng được thứ gì, sự lực đó sẽ có người oán hận. Mới đầu nhà Tuấn Kỳ nguyên ý đi trồng, liền tuyên bố trên núi là do một nhà Tuấn Kỳ trồng, hẳn còn tự mình lấy bạc ra bù vào.

Về sau xác thực không có người tới tranh, bởi vì không chọn được chỗ tốt, chẳng trông ra được thứ gì, sau đó trồng cây ăn quả cũng đốt bỏ. Vì vậy nhà Tuấn Kỳ chọn một miếng đất trồng ngô, kết quả thật đúng là làm được, những chỗ khác vẫn luôn bỏ hoang.

Hai năm trước Bảo Sơn phát hoang một mảnh đất trồng cây ăn quả, cây sinh trưởng rất tốt nhưng lại không chịu ra quả. Hiện lại không tiện bảo nhà Tuấn Kỳ nhường cây ngô lại cho, dù sao lúc trước nhà hắn là người đầu tiên đi khai hoang núi.

Thôn trưởng Dương Nghĩa Trí cau mày.

Nghe mẹ Bảo Sơn nói tất cả mọi người không ngừng gật đầu. Trong lòng mẹ Tuấn Kỳ đầy một bụng tức, nàng chỉ tùy tiện nói một hai câu sao thành rủa người rồi? Người chung quanh không một ai nghe ra mẹ Bảo Sơn vận vẹo ý nàng sao?

“Mẹ Tuấn Kỳ người ta căn bản không hề nói như vậy, ta thấy có người cố ý xuyên tạc thì đúng hơn!” Nàng chỉ thầm tức giận trong lòng như vậy đã có người mở miệng nói giúp nàng. Mẹ Trường Thọ lờ mờ mẹ Bảo Sơn rồi thần nhiên nói.

Nếu là người khác, mẹ Bảo Sơn có thể sẽ nhẹ nhàng giải thích hai câu, vừa thấy là mẹ Trường Thọ, kết quả thế nào ai cũng dễ dàng tưởng tượng ra được.

Mấy năm này nếu có cơ hội hai người sẽ cãi vã ầm ĩ, trước mặt thôn trưởng và tất cả mọi người cãi om sòm không phải chuyện hiếm lạ. Kết quả là, hai nữ nhân hơn năm mươi tuổi đứng trong từ đường bắt đầu rùm ben giữa đám người.

Họp thôn nghiêm túc đã biến thành đại hội mồm mép. Người một câu lão thái bà chết tiết, ta một câu lão thái bà chết bầm, mắng chửi nhón nháo khiến cho mẹ Tuấn Kỳ rất xấu hổ. Loan Loan ngồi trên ghế nhỏ vô cùng thích thú xem hai người câu véo ầu ẩu.

Sau đó con cái hai bên giúp đỡ khuyên nhủ, hai người rốt cục mới ngừng lại. Nhưng vừa nhìn nhau lại thấy không vừa mắt.

Lúc rời khỏi từ đường Loan Loan vẫn còn suy nghĩ không thôi. Làm cho nàng ngoài ý muốn là Bách Thủ biết chiết cây thế nào. Lúc trước Vương Bảo Sơn cũng từng nghe vài lão nhân trồng cây ăn quả đề cập đến phương pháp chiết cây, nhưng cách làm cụ thể thế nào lại không biết.

Sau khi rời khỏi từ đường một mình Loan Loan trở về nhà. Bách Thủ cùng Vương Bảo Sơn và thôn trưởng lên núi xem cây ăn quả.

Lúc sau Loan Loan về đến nhà, Lai Sinh đang chễm chệ ngồi xồm bên cạnh hàng rào, trong tay cầm một cái bánh ăn ngon lành. Loan Loan lo lắng cho cho bây giờ con nhà mình, vội vàng đến gần, phát hiện bên trong có vài cọng rau ai đó ném vào.

Loan Loan hỏi hắn: “Người ném hả?”

Lai Sinh nhếch miệng cười cười gật đầu với nàng, còn chỉ vào mấy chú gà con thần nhiên tranh công: “Chúng thích lá cây ta ném vào lắm đó!”

Loan Loan im lặng nhìn hắn hồi lâu, trong lòng âm thầm niệm chú tĩnh tâm hai lần. Vì đề phòng đồ ăn của mình đều bị hắn đem cho gà ăn hết, lần nữa nhấn mạnh cái gì cho gà ăn, cái gì để người ăn. Đi vào phòng bếp, trên bếp lò đặt một cái chén, lúc sáng nàng để lại ba cái bánh giờ đã không còn hai cái.

Lai Sinh bây giờ còn quen cửa quen nẻo nhà nàng hơn nhà hắn, mỗi lần đến trước nhất xông thẳng vào phòng bếp. Đáng lẽ nàng nên sớm biết mình đi họp thôn về sẽ thế này.

Trong lòng mặc niệm một tiếng A Di Đà Phật lần nữa, tự an ủi mình, coi như nuôi thêm một con heo nữa đi! Vác gùi lên lưng quay người ra khỏi phòng bếp, sau đó kéo theo cái người nàng coi là heo đi cắt cỏ cho mấy chú heo trong chuồng kia ăn.

Sau khi Bách Thủ trở về từ trên núi nụ cười trên mặt chưa từng tắt.

Cây ăn quả nhà Vương Bảo Sơn sinh trưởng rất tốt nhưng không hề ra quả là bởi vì cây sinh trưởng quá mạnh, tiêu hao lượng lớn chất dinh dưỡng, trường hợp này thường phải áp dụng phương pháp khoanh vỏ, khống chế chất dinh dưỡng nuôi cây sinh trưởng. Đúng như phương pháp cắt cành Loan Loan nói.

Trên thân và vài cành chính tiến hành kỹ thuật khoanh vỏ, chủ yếu để chất dinh dưỡng được tập trung chạy tới chỗ cây ra hoa kết quả. Chỗ khoanh vỏ* còn phải chú ý chiều sâu, không thể gây thương tổn đến thân cây.

*Phương pháp khoanh vỏ: theo Viện Nghiên cứu Cây ăn quả Miền Nam, phương pháp thực hiện như sau: dùng dao khoanh vỏ vòng tròn quanh thân cành, vết khoanh rộng khoảng 1,5-2 mm (đối với cành nhỏ), 3-5 mm (đối với cành lớn), sau đó dùng dây nylon quấn chặt nhiều vòng vào vết khoanh. Chỉ khoanh vỏ trên những cành chính và nên để lại 1-2 cành được gọi là cành thử để có nhựa luyện nuôi cây. (Ta tìm cái phương pháp này từ tiếng Trung sang Tiếng Việt, thật chóng mặt, may là Việt Nam đã từng nghiên cứu)

Chính Vương Bảo Sơn trước kia cũng từng thử qua phương pháp cắt này, nhưng phương pháp không đúng.

Còn phương pháp chiết cây khác không chỉ xúc tiến ra quả mà còn có tác dụng khác.

Cành dùng chiết cây không phải nằm ở đỉnh ngọn, không được phát sinh đột biến, phải bảo trì nguyên đặc tính vốn có của giống. Phương pháp này có thể rút ngắn thời gian nở hoa kết quả, đồng thời có thể tăng cường tính chống hạn, chống úng, tính kháng muối kiềm, có thể làm cho giống cây trở nên trội

hơn hẳn.

Sau khi Vương Bảo Sơn nghe xong vô cùng thích thú, cảm ơn Bách Thủ hồi lâu. Không nghĩ bình thường Bách Thủ không nói lời nào vậy mà hiểu biết rất nhiều.

Thôn trưởng Dương Nghĩa Trí không khỏi ngạc nhiên dụi mắt nhìn Bách Thủ. Không nghĩ tới mấy năm qua đứa nhỏ này không hề được người quan tâm, thế mà tự học được nhiều như vậy?

Thấy trong mắt thôn trưởng tràn đầy tán thưởng, Bách Thủ vui vẻ vỗ ngực nói với Vương Bảo Sơn: “Sau này nếu cần giúp đỡ cứ nói một tiếng, nếu có thể làm được ta nhất định sẽ giúp.”

Vương Bảo Sơn thấy vậy rất cảm động, không nghĩ tới thì ra Bách Thủ là người nhiệt tình tốt tính như vậy, lại thêm cảm tạ một hồi.

Thôn trưởng đứng bên cạnh nhìn không khỏi âm thầm gật đầu, cũng có chút ít cảm khái, bây giờ mới phát hiện ra đứa nhỏ này đã lớn rồi, còn hiểu biết hơn mấy người trong thôn nhiều lắm. Thân là thôn trưởng, lão lại càng tự trách mình mấy năm qua đã quá lạnh nhạt với Bách Thủ, nhưng lão thân là thôn trưởng, không thể chỉ quan tâm đến một người mà còn phải cân nhắc đến toàn bộ người trong thôn.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cùng nhau đào măng

Có thể được thôn trưởng tán thưởng, Loạn Loạn mừng thay cho Bách Thủ. Trong buổi họp thôn Bách Thủ biểu hiện nổi trội như vậy, tin tưởng bọn họ chỉ cần tiếp tục cố gắng thêm chút nữa, Bách Thủ được tất cả mọi người tiếp nhận là chuyện sớm muộn.

Sang tháng mười hai rét lạnh hờn nhiên lặng lẽ tiến đến. Sau khi bốc hai đợt thuốc, bệnh cảm lạnh của nàng coi như được tốt lên một chút. Sinh ở thời đại này đôi khi thật chẳng phải chuyện tốt, chút cảm mạo bình thường phải uống vài thang thuốc đông y đắng nghét, nếu ở hiện đại nàng chỉ cần một viên thuốc tây đã khỏi hoàn toàn rồi.

Lúc này măng mùa đông trên núi chắc đã lớn rồi. Lần trước Loạn Loạn đi theo Bách Thủ lên núi thấy có rất ít măng mùa đông mọc sớm có thể ăn được, bây giờ phần lớn chắc đã mọc đủ. Loạn Loạn đào hết măng mùa đông lớn đủ. Ớt đại trên núi chẳng thấy đâu nữa, ít nhất phải đợi đến đầu xuân năm sau, lần trước chế một tí ớt bột giữ lại hẳn là đủ dùng.

Suy nghĩ hồi lâu, Loạn Loạn đem măng mùa đông vừa đào được chế thành măng khô. Măng khô có thể giữ được ít nhất một tháng, vốn chẳng có nhiều, nàng chia thành ba phần đều đặn. Lúc đưa qua cho nhà Nguyên Bảo một phần, mẹ Nguyên Bảo rất yêu thích, còn khoa trương ngợi khen Loạn Loạn nhiều ý tưởng, bà nội Nguyên Bảo khen nàng không ngừng, còn nhiệt tình mời nàng vào nhà ngồi.

Sau đó nàng lại đưa qua cho nhà Thạch Đầu một ít. Nhìn món tốt chưa từng thấy qua bao giờ, mẹ Thạch Đầu lại phân thành hai phần, đưa sang cho bà nội Thạch Đầu chút ít. Bà nội Thạch Đầu thấy vậy rất bất ngờ, bà sống lâu như vậy còn chưa từng thấy qua thứ này, ấn tượng với Loạn Loạn lại càng thêm sâu sắc.

Bà nội Thạch Đầu tương tự như bà nội Nguyên Bảo, mới ban đầu suy nghĩ của hai người đối với nhà Loạn Loạn không hề giống mấy người trong thôn, hai lão nhân đều là người từng trải hiểu chuyện, bởi vì như thế, từ trước đến giờ chưa phản đối mẹ Thạch Đầu và mẹ Nguyên Bảo tiếp xúc với Loạn Loạn! Hơn nữa chuyện nhà Thạch Đầu còn phải cảm tạ Loạn Loạn, nếu không có biện pháp kia của nàng, vết thương trên đầu gối Thạch Đầu chẳng được lành lặn suôn sẻ như thế, Loạn Loạn còn đến giúp đỡ nẹp cho mấy lần, chuyện này nếu đến mấy chỗ đại phu lớn không chừng còn tốn không ít bạc!

Chân bị tổn thương gân cốt một trăm ngày, mỗi lần Loạn Loạn gặp Thạch Đầu đều quan tâm thăm hỏi không ngớt, còn dặn dò mẹ Thạch Đầu đừng để đứa nhỏ chơi đùa quá trớn, miệng vết thương vừa mới khép lại nên cẩn thận chú ý chút!

Sau chuyện lần đó, mỗi lần bà nội Thạch Đầu nhắc tới Loạn Loạn đều tán dương không ngớt miệng. Ngày đó họp thôn trong từ đường, bà nội Thạch Đầu bởi vì ông nội Thạch Đầu điểm mặt Loạn Loạn nói chuyện mà về nhà còn tỏ vẻ bất mãn với lão đầu từ mấy ngày!

Mẹ Thạch Đầu mạnh mẽ kéo nàng vào trong sân ngồi, Loạn Loạn liền thuật lại phương pháp ăn măng khô cho hai người nghe, trước tiên ngâm vào nước... đang nói, đại ca Dương Khai Thạch – Dương Phong trở về, vừa vào sân nhỏ nhìn thấy trong sân có ba người thì ngạc nhiên, hướng bà nội Thạch Đầu chào một tiếng “Mẹ.”

Bà nội Thạch Đầu liếc mắt ra cửa thuận miệng hỏi: “Duệ nhi không trở về sao?”

“Trong nhà nhiều việc lắm ạ, con để nó ở nhà phụ giúp!” Dương Phong đưa mắt nhìn Loạn Loạn, nói với bà nội Thạch Đầu.

Ánh mắt vừa quét qua mớ măng khô trên ghế giữa ba người lập tức sáng ngời, cầm một miếng măng khô lên cẩn thận nhìn, sau đó trên mặt xuất hiện thần sắc hưng phấn: “Măng khô này ở đâu có vậy?”

Bà nội Thạch Đầu kinh ngạc: “Con biết thứ này sao?”

Dương Phong cười cười: “Mẹ, mẹ nói xem, con của mẹ làm không công ở chợ nhiều năm như vậy sao!” Trong sạp hàng ở chợ của hai vợ chồng Dương Phong có bán đồ khô. Hắn phải đi theo người khác tới phưong bắc nhập hàng về.

Loan Loan không hề nghĩ tới trong thôn này còn có người biết thứ này, ngẩng lại Dương Phong quanh năm ở chợ, dù chỗ nhỏ bé này vắng vẻ, nhưng không phải không có thương nhân đi ngang qua.

Dương Phong lật qua lật lại xem xét mớ măng trên ghế, nhìn màu sắc thế này chắc là vừa làm xong chưa lâu, nếu phơi khô qua một nắng nữa sẽ hoàn hảo, liền hỏi: “Chỗ măng này mua được ở đâu thế?”

Mẹ Thạch Đầu nhìn Loan Loan, nói với Dương Phong: “Vợ Bách Thủ làm đó.”

Dương Phong khẽ giật mình, không tin nhìn nhìn Loan Loan, gần đây khắp nơi trong thôn có thể nghe được về chuyện hai vợ chồng Bách Thủ, biết hai người ra chợ bán bánh, bánh kia hẳn đã nếm qua, hương vị quả thực rất ngon, nghe nói là vợ Bách Thủ nghĩ ra được, nhưng bây giờ nghe nói măng khô này do nàng làm ra, Dương Phong có chút khó tin!

Hắn lưỡng lự nhìn về phía Loan Loan.

Loan Loan nhẹ cười gật đầu.

“... Không biết loại măng khô này người có bao nhiêu?” đầu óc Dương Phong ngẫm nghĩ một hồi vì sao phụ nhân nông thôn lại biết được những thứ này, suy nghĩ cả buổi cuối cùng nghẹn ra một câu như vậy.

“Không còn nữa” Loan Loan nói.

Dương Phong lập tức lộ vẻ tiếc nuối.

Bà nội Thạch Đầu thấy lạ nên hỏi hắn: “Con cần sao?”

Dương Phong lắc đầu, loại măng khô này người ở vùng hẻo lánh nhỏ bé rất ít mua. Lúc trước hắn từng thấy qua nhưng cho tới bây giờ chưa từng nhập về quầy hàng. Nhưng ở mấy chỗ lớn, ví dụ như kinh đô hoặc chỗ gần kinh đô, nhiều nhà quyền quý thích ăn loại đồ quý này sẽ mua nhiều hơn, hơn nữa giá cũng đắt đỏ.

Trong lòng Loan Loan không ngừng nhảy nhót, nếu như có thể làm ra số lượng lớn, đến lúc đó mang ra ngoài bán chắc chắn sẽ được nhiều bạc hơn nơi nhỏ bé này. Cân nhắc nửa ngày, lúc này Loan Loan mới nói: “bây giờ ta không có, nhưng qua một đoạn thời gian nữa có lẽ sẽ có.”

“Thực sao?” Dương Phong vô cùng vui vẻ, xem bộ dáng Loan Loan không giống nói khoác, sau khi thận trọng cân nhắc nói: “Nếu như người có thể làm ra loại măng khô này, đến lúc đó cứ để lại hết cho ta, ta mang ra ngoài bán...” Nói đến đây hắn có chút do dự: “Nhưng không biết măng khô này người làm ra có hương vị thế nào?”

“Như vậy đi, ở nhà ta còn một ít, huynh đem về nếm thử, nếu như cảm thấy được chúng ta lại bàn tiếp, như thế nào?” Thật ra mùi vị măng khô này thế nào chính nàng cũng không biết.

Dương Phong không ngờ Loan Loan quyết đoán như thế, nói chuyện làm việc gọn gàng lưu loát giống như nam tử, trong nội tâm lại càng sinh ra một phần kính ý. Nhưng Loan Loan chưa kịp về nhà lấy măng khô thì mẹ Thạch Đầu đã đưa măng của nhà mình cho Dương Phong.

Loan Loan định nếu như có thể làm ra với số lượng lớn sẽ kéo theo mẹ Thạch Đầu làm cùng, chắc là về sau mẹ Thạch Đầu sẽ không chối từ. Dương Phong cảm nắng khô rồi đi.

Về sau, Loan Loan thương lượng với mẹ Thạch Đầu, hỏi mẹ Thạch Đầu có bằng lòng làm măng khô chung với nàng không, mẹ Thạch Đầu trở mặt ngạc nhiên.

Nhà ai có phương pháp kiếm bạc không phải giấu giếm vụng trộm làm, Loan Loan vậy mà còn mời nàng cùng làm, tận đáy lòng càng thêm bội phục Loan Loan. Sau khi bà nội Thạch Đầu biết thì ngợi khen với ông nội Thạch Đầu: “Ta sớm đã biết cái khuê nữ này là người giỏi giang, tâm địa hiền lành!”

Không chỉ mời mẹ Thạch Đầu, Loan Loan còn mời mẹ Nguyên Bảo đến cùng.

Không phải nàng hào phóng vô tư, ai không muốn được nhiều bạc, được ở nhà cao cửa rộng, mặc toàn lụa là tơ lụa, đeo trang sức đắt tiền chứ? Nhưng bây giờ nàng cần có bằng hữu, nếu như có thể hi sinh chút bạc đổi lấy được hai bằng hữu thiết tình thì còn gì sánh bằng. Nàng muốn chính thức đứng vững căn cơ trong cái thôn nhỏ này, hữu ái giúp đỡ làng xóm, khi đó còn sợ không có bạc chảy vào sao?

Qua mười ngày sau, măng mùa đông rốt cục đã lớn, chọn thời gian tiết trời ẩm áp, ba người Loan Loan, mẹ Nguyên Bảo, mẹ Thạch Đầu vác gùi lên núi. Đến rừng trúc, trên mặt đất quả nhiên đã mọc không ít măng mùa đông, từng chóp từng chóp cho vào gùi chứa không hết, cuối cùng một mảnh rừng măng mùa đông rốt cục cũng đào xong.

Ba người đi xuống núi rất chậm, Loan Loan còn đặc biệt tìm một nhánh cây thô làm gậy chống, gùi trên lưng nặng chình chịch, lúc xuống sườn núi hai

chân nàng như nhũn ra, thực sợ bản thân sẽ ngã sấp xuống sườn núi, cả gùi măng trên lưng cũng đi tong.

Đường về tiêu tốn gấp ba thời gian, trên đường còn nghỉ ngơi nhiều lần, mẹ Nguyễn Bảo và mẹ Thạch Đầu nhiều năm làm việc tốn thể lực không tới. Thân thể Loan Loan gầy yếu, tay chân không có nhiều sức lực lắm, vác một lưng măng về nhà đã mệt mỏi muốn còng lưng.

Về đến nhà, Bách Thủ đã đi cắt cỏ cho heo, trong sân chỉ có Lai Sinh, cách thật xa đã cầu cứu ngoắc ngoắc Lai Sinh, may mắn có sức lao động dùng được, trao gùi cho Lai Sinh, trở lại phòng nằm sải lai ra giường, sau đó mí mắt cũng lười mở ra.

May cho nàng Bách Thủ là vợ chồng tốt, một mình hắn ôm hết công việc, còn đun nước ấm cho Loan Loan, hơn nữa còn vô cùng nghe lời nàng làm cái gọi là mát xa.

Nhưng càng về sau, nàng càng cảm thấy như mấy động tác đó đã chuyển thành sờ loạn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chồng chịu đựng được hết

Loan Loan nằm sấp dang tay sải chân thoải mái trên giường, bả vai đã không còn đau nhức như trước nữa, tay chân cũng khôi phục sức lực. Dù hiện tại toàn thân còn đau một chút, nhưng là do Bách Thủ ra tay quá nặng, lúc ấy hắn ấn mạnh đến nỗi xương cốt nàng dường như muốn nát ra, có điều bây giờ gân cốt toàn thân giãn ra lại rất thoải mái.

Cảm giác phía sau không có động tĩnh, nàng nâng mí mắt lên liếc nhìn về phía sau, miễn cưỡng nói: “Sao chàng không ấn nữa?” Người ta đang rất thoải mái nha!

Bách Thủ ngồi xổm cạnh mép giường, người mặc áo lót, toàn thân cứng đờ thẳng băng như bị trói chặt, hai tay bấu chặt mép giường cau mày, mồ hôi đổ đầy trên trán, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Loan Loan chỉ mặc một chiếc áo mỏng tang.

Để thuận tiện nàng đã mua loại vải bông vừa mềm vừa mỏng này làm hai bộ quần áo lót dài tay, đồng thời buổi tối cũng có thể làm đồ ngủ, nàng không quen mặc yếm đi ngủ như cổ nhân.

Dù vậy, vải bông mềm mại dán vào thân thể càng thêm hiện rõ dáng người yếu đuối và cả bờ mông cong cong vênh lên của nàng. Bách Thủ đã muốn túm lấy miếng vải bịt mắt mình lại, nhưng đôi mắt vẫn không thể không chế nổi cứ nhìn cặp mông nhỏ của vợ.

Khiến cho người ta không thể nào chịu đựng được là hắn còn phải không ngừng dùng tay sờ tới sờ lui trên người vợ. Hắn làm theo phương pháp như lời vợ, nhưng không hề có chút cảm giác chuyên nghiệp vợ đã nói, ngược lại vừa sờ ngay tức khắc như có ma lực, thật là muốn mạng của hắn mà. Máu toàn thân sôi trào xông thẳng lên não, cái chỗ nào đó lại cứ như đánh tiết gà, thẳng tắp đội quần lót lên cao, nhưng hắn vẫn không thể để vợ trông thấy, vì vậy vội vàng ép chặt hai chân lại, cả khuôn mặt kim nén đến nỗi đỏ bừng.

Loan Loan thấy hắn cả nửa ngày không động đậy, vừa quay đầu lại, đột nhiên Bách Thủ nhấc chân lên một cái, và nàng chỉ kịp nhìn thấy góc áo bay ra khỏi phòng trong. Nàng ngăn người, xoay đầu đưa mắt nhìn sau lưng mình, lúc lâu sau liền hé miệng thâm nở nụ cười.

Chờ Bách Thủ đi vào lần nữa thì Loan Loan đã ngủ mất. Hắn đến phòng bếp dội hai bát nước lạnh to, đầu óc rốt cuộc tỉnh táo hơn một chút. Nghĩ nghĩ, lúc sau hắn lên giường nằm cách Loan Loan một khoảng khe hở, nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của nàng trong tay, bàn tay có vết chai nhẹ, nhưng da trên mu bàn tay lại trơn bóng, mang theo cảm xúc tốt đẹp trên tay không đầy một lát hắn cũng bước vào mộng đẹp.

Hôm sau Bách Thủ và Lai Sinh đi chợ như thường lệ. Mãng hôm qua Loan Loan đào đã được chế biến xong, còn của hai nhà Nguyễn Bảo và Thạch Đầu nữa, ít nhất phải bận rộn đến hai ba ngày. Mãng ba người đào không thể nào chế biến cùng một lúc được, vì cho dù Loan Loan có nói phương pháp cho hai người thì nàng cũng phải ở bên cạnh xem xét. Đây không phải làm bánh mà sai rồi có thể làm lại được. Ba người thương lượng một lúc, sau đó quyết định chế biến măng của Loan Loan xong trước đã, tiếp theo là Linh Từ, sau đó mới tới Thanh Diệp.

Thanh Diệp chính là mẹ Nguyễn Bảo.

Vì thế, khi hai người làm xong việc trong nhà thì lập tức đi thẳng đến nhà Loan Loan.

Cha con Dương Khai Thạch và Dương Nghĩa Trí đã phân nhà, vì vậy mẹ Thạch Đầu thu dọn nhà cửa xong, chỉ cần chờ Dương Khai Thạch com nước xong xuôi đi ra ngoài nàng liền tới ngay. Mà mẹ Nguyễn Bảo còn phải chờ già trẻ trong nhà đều ăn com, làm hết chuyện cần làm mới có thể ra ngoài được, dĩ nhiên còn phải được sự đồng ý của bà nội Nguyễn Bảo.

Lúc mẹ Nguyễn Bảo đến, Loan Loan đang lột măng cùng mẹ Thạch Đầu, vì măng tươi luôn có lớp áo bọc ngoài.

Loan Loan cười chào hỏi nàng: “Tẩu tới đúng lúc quá, bọn muội vừa mới lột vỏ xong, có thể bắt đầu chế biến ngay rồi.”

Mẹ Nguyễn Bảo liền nói: “Thật ngại quá, việc trong nhà hơi nhiều.”

Mẹ Thạch Đầu cười nói: “Thôn chúng ta chỉ có nhà tầu ngăn nắp thôi, ta mà như tầu à, chỉ cần thấy thuận mắt là được rồi.”

“Nào có. Chủ yếu là lão thái thái rất sạch sẽ.” Mẹ Nguyễn Bảo thở dài, lại nói: “Ở riêng như nhà các người tốt hơn.”

Không ở riêng, mỗi ngày phải dậy thật sớm nấu cơm, cho dù mình không ăn cũng phải hầu hạ cha mẹ chồng trước, có chuyện gì đều phải gấp rút ưu tiên người già, nếu có nửa câu oán hận bất mãn vẫn phải nuốt vào bụng, trộm lười một chút cũng không được.

Chân lý này Loan Loan đã nhìn thấy ở hiện đại rất nhiều, tuy nơi đó không yêu cầu hà khắc với con dâu như thời đại này, nhưng quan hệ mẹ chồng nàng dâu bất cứ khi nào cũng đều rất khó làm tốt.

Hai người không tiện nói gì nữa. Loan Loan lại nói về phương pháp chế biến măng. Hai người lắng nghe rất cẩn thận, sau đó phát hiện nghe ra kỳ thật rất đơn giản.

Lột vỏ măng xong, giai đoạn đầu phải luộc. Loan Loan và mẹ Thạch Đầu mang măng vào phòng bếp. Mẹ Nguyễn Bảo quét dọn vỏ đã bóc bỏ. Đổ ngập nước vào nồi rồi nhóm lửa. Ba nữ nhân ngồi trong phòng bếp vừa nhóm lửa vừa nói chuyện.

Đợi đến khi măng chín được khoảng tám phần lại vớt ra, nhưng vì vừa luộc xong, măng còn quá nóng nên không thể lập tức bóc lớp măng ngoài.

Mấy người lại ra khỏi phòng bếp. Loan Loan cầm dao chuẩn bị chặt mấy cây trúc trong sân. Mẹ Nguyễn Bảo thấy bộ dáng nàng tay chân vụng về thì lấy dao trên tay nâng rồi bắt đầu làm: “Cứ để đó cho ta, sao muội cả chặt trúc cũng không biết thế?”

Ánh mắt Loan Loan lóe lên, ngượng ngùng cười nói với hai người: “Trước đây ở nhà muội đều làm việc bếp núc, nếu không thì cũng chỉ phụ trách thức ăn cho heo thôi.”

“Khó trách muội nấu cơm ngon như vậy.” Mẹ Thạch Đầu tỏ vẻ hiểu rõ, trên tay cầm dao bắt đầu cạo mắt trúc trên những thê dài mảnh mà mẹ Nguyễn Bảo đã chế, còn cố ý làm mẫu mấy lần cho Loan Loan thấy, sau đó đưa nàng, nói: “Cứ làm như vậy, phải vớt bằng những chỗ lồi, tới khi dùng mới không xước tay.”

Loan Loan cẩn thận nhìn, nhận dao và trúc bắt đầu gọt như hình hồ lô.

Mẹ Nguyễn Bảo thấy nàng học chăm chú thì nói: “Mấy việc nhỏ này vốn dĩ hai chúng ta có thể làm được rồi, nhưng ngộ nhờ ngày nào đó Bách Thủ nhà muội không có nhà, mà lúc đó muội cần dùng chẳng phải như con ruồi mất đầu sao.”

Không phải nàng không biết vớt trúc, chỉ là tốc độ rất chậm, vớt không được đều và mảnh. Loại tình huống mẹ Nguyễn Bảo nói căn bản sẽ không phát sinh, nhưng nàng biết rõ đó là ý tốt của tẩu ấy, trong lòng rất cảm động. Loan Loan hé miệng khẽ cười nói: “Nếu thật có ngày đó muội sẽ đến nhà các tẩu nhờ giúp đỡ.”

“Đồng ý, có việc thì cứ nói nhé.” Mẹ Nguyễn Bảo quở trách nhìn nàng thoải mái cười nói, nhưng không hề ngừng việc đang làm trên tay.

“Vậy cứ như đã nói đi, sau này Bách Thủ nhà muội không có nhà, muội sẽ đi tìm hai người các tẩu.” Nàng nói xong đắc ý vênh khênh miệng lên, giống như con mèo nhỏ tìm được cơ hội lười biếng vậy, khiến hai người không khỏi buồn cười.

Chốc lát, mẹ Nguyễn Bảo lại nói: “Nhưng mà, muội không biết cũng không sao. Bách Thủ thương muội như vậy khẳng định sẽ không nỡ để muội chịu một mình, phía trên lại không có người chèn ép.”

Loan Loan biết nàng đang nói đến “Cha mẹ chồng”.

Mẹ Thạch Đầu nghe thế, nụ cười tươi trên mặt dần nhạt đi.

Hai người đều có mẹ chồng phải hầu hạ, cho dù có nam nhân giúp đỡ nhưng bản thân vẫn phải ôm lấy công việc trong nhà, nếu không sẽ bị người ta nói bất hiếu, mà chữ hiếu lại có thể đè chết người.

Bây giờ nghĩ đến, Loan Loan cảm giác mình vẫn rất may mắn. Dù trong nhà nghèo một chút nhưng Bách Thủ đối xử rất tốt với nàng. Từ khi đi tới nơi này, ngay cả bát nàng cũng chẳng rửa được mấy lần. Hơn nữa nàng còn không cần phải hầu hạ cha mẹ chồng, không cần nhìn sắc mặt mẹ chồng làm việc. Tất cả mọi chuyện trong nhà này đều do nàng làm chủ.

Vớt xong mấy nhánh trúc, các nàng lột măng ra, xé thành miếng nhỏ, sau đó lấy nhánh trúc xiên vào treo lên. Bởi vì là lần đầu tiên nên Loan Loan vừa làm vừa phải dạy hai người. Buổi trưa hai người ở nhà Loan Loan ăn cơm, lại mất khoảng nửa buổi chiều mới làm xong. Sau đó ai về nhà nấy.

Sau khi hai người đi không bao lâu, Bách Thủ vác một giỏ to cỏ cho heo trở về, tiện thể nhặt thêm được chút quả dại trên núi cho vào chung với thức ăn heo.

Hiện tại trong nhà có gà con, hai chú heo con cũng lớn rất nhanh, mỗi ngày còn có trăm văn bạc thu nhập cố định, lại nhìn trong sân treo từng dây măng, qua ít ngày nữa đây cũng là một khoản bạc. Lúc nàng vừa đến đây ngay cả bệnh cũng không xem nổi, cơm bữa có bữa không. Còn hiện tại không chỉ mỗi ngày đều có thể ăn cơm, mà còn có thể thêm thịt thì ăn thịt. Trong nhà còn bày trí vài thứ tốt, nàng và Bách Thủ có thêm quần áo, lại mua cả chăn bông, quan trọng là mỗi ngày bọn họ đều có tiền lời từ buôn bán. Qua mấy tháng nữa lại có thịt hun khói, hai con heo này là một nguồn thu nhập lớn.

Chương 50: Tìm hiểu hành vi khác thường của Bách Thủ

Nghĩ đến đây, Loan Loan vô cùng vui vẻ phấn khích, nàng tưởng tượng thấy mình đang ngồi trong hoa viên xinh đẹp, sau lưng là một tiểu viện rất độc đáo, trên người mặc quần áo thêu thùa bằng chất liệu tốt, chân mang giày thêu hoa, và hạnh phúc đang vẫy gọi nàng.

Buổi tối, nàng kéo tay Bách Thủ nằm trên giường, dựa vào hân vui thích kể tỉ mỉ kế hoạch của mình: "... Sân nhà chúng ta rộng lớn một chút, làm thành căn nhà cấp bốn, còn phải xây hai cái bồn hoa hình tròn, ta muốn trồng thật nhiều thật nhiều hoa... Đại môn phải làm từ gỗ lim, ừm... hành lang xây thêm hai cột hình trụ, điêu khắc mấy thứ gì đó bên trên nhĩ?"

Loan Loan nghiêng đầu suy nghĩ, tiếp đó lại nói thầm: "Những nhà giàu sang đều có người hầu cả, ta có nên kiếm hai người làm công về không ha?"

Bách Thủ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khao khát của vợ thì có chút không đành lòng, thấy nàng càng nói càng không hợp lẽ thường, cuối cùng nhin không được buộc miệng nói: "Vợ à, bây giờ chúng ta không có bạc để xây lại sân nhỏ, mình ở nông thôn không thịnh chuyện mua người về đâu."

Loan Loan lườm hân một cái, nhà mình có bao nhiêu bạc nàng lại không biết sao? Nghĩ một chút thôi cũng không được à?

Bách Thủ thấy vợ đang tự nói thầm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn lan nụ cười hạnh phúc càng khiến cho mũi hân cay xè. Mỗi ngày hân chỉ kiếm được một ít bạc như vậy thì đến lúc nào mới có thể cho vợ được ở trong sân viên to, trong nhà có người quét dọn, đi ra ngoài có thể ngồi kiệu đây? Đột nhiên hân phát hiện trách nhiệm của mình vô cùng trọng đại, trong lòng càng thêm quyết tâm, bất luận thế nào mình cũng phải cố gắng thật nhiều để vợ hài lòng, cho dù có khổ sở hay mệt mỏi, chỉ cần mỗi ngày vợ vui vẻ là được.

Sau đó hân đưa tay ôm Loan Loan vào ngực, nói như thề thốt: "Vợ à, chờ lúc chúng ta có bạc rồi, nàng muốn mua gì thì cứ mua cái đó."

Hai cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng khiến eo nàng dường như sắp gãy, nhịp tim đập mạnh thỉnh thoảng đánh vào sau lưng nàng. Cầm Bách Thủ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, Loan Loan nhướn mắt đau đớn gật đầu: "Chàng thả ta ra trước đã, eo ta sắp gãy rồi!"

Nghe vậy, Bách Thủ lập tức buông nàng ra, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Loan Loan đỏ bừng vì nghẹt thở thì tự trách nói: "Vợ ơi, thật xin lỗi, ta không cố ý, nàng không sao chứ?"

Loan Loan lại lườm hân một cái, đến thở còn không được mà không sao à?

Nghiêng người nằm xuống, nói với người ở sau lưng: "Để ta nằm một chút là được."

Bách Thủ luống cuống nhìn chăm chăm vào lưng Loan Loan, một lát sau không nghe nàng nói gì nữa, trong lòng hân thùng thùng lo lắng, dè dặt kêu một tiếng: "Vợ ơi?"

"Umm" Người bên cạnh ậm ờ đáp một tiếng, giọng nói mang theo sự mệt mỏi.

"Vợ ơi?" Bách Thủ rướn cổ lên nhìn về phía trong, Loan Loan nhắm hai mắt lại.

"Vợ?"

"Làm gì vậy?" Người bên trong hơi hơi mở mắt ra, người phía ngoài lại không lên tiếng, không nghe thấy câu trả lời, nàng lại nhắm mắt.

Chốc lát

"Vợ?"

"Vợ ơi, nàng đã ngủ chưa?... Vợ?"

"Rốt cuộc chàng muốn làm gì đây?" Người nào đó cuối cùng đã nổi giận, mở to mắt trừng hân.

Bách Thủ lập tức cúi đầu xuống, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Ta, ta muốn ôm nàng một cái." Hai tay bắt an chà xát vào nhau, ánh mắt không dám nhìn nàng.

Qua một lúc lâu không thấy Loan Loan nói chuyện, Bách Thủ lặng lẽ ngẩng đầu liền khẽ giật mình.

Loan Loan nhếch cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt xinh đẹp cong lên thành hình trăng lưỡi liềm rạng rỡ, lờ lờ tỏa sáng như bầu trời đầy sao.

Lập tức khuôn mặt hần nóng ran đến nổi luống cuống, luyến qua luyến quynh vì hành vi vừa rồi của mình.

Ôm vợ mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không phải hần không dám mà do hần sợ vợ tức giận. Hần và vợ kết duyên vợ chồng không giống người bình thường, ở cái nhà này, ngoại trừ thương yêu vợ hần còn rất tôn trọng nàng.

Đang lúc hần không nắm bắt được cách nghĩ của Loan Loan thì đã thấy nàng xoay người lại đối diện với hần, sau đó ngẩng đầu lên.

Bách Thủ ngăn người.

Loan Loan tròn mắt trừng hần một cái, nàng nhẹ nhàng kéo tay hần vòng qua sau đầu mình, sau đó nghiêng người nằm xuống, đầu gối lên cánh tay Bách Thủ, rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Bách Thủ ngờ ngác nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn, ngay lập tức trên mặt không nén nổi ý cười. Hần thối tắt đèn rồi nằm xuống theo.

Trong bóng tối bên dưới chiếc chăn một bàn tay nhỏ bé nắm lấy một bàn tay to từ từ đặt lên chiếc eo yếu đuối.

Hai tay nắm lấy nhau, mười ngón tay đan xen.

Không một lời nói, hạnh phúc chậm rãi tràn lan trong căn phòng nhỏ đơn sơ.

Cách ngày, theo thường lệ Loan Loan đã chiên bánh xong từ lúc sáng sớm cho Bách Thủ mang ra chợ bán. Ăn cơm xong, Loan Loan đóng cửa thật kỹ rồi đi đến nhà Thạch Đầu.

Mẹ Thạch Đầu ở nhà một mình, đây là lần đầu tiên nàng chính thức bước vào nhà Thạch Đầu, còn nhà Nguyễn Bảo nàng đã đến khi tặng đồ lần trước.

Loan Loan đã sớm nhìn kỹ, nhiều gia đình trong thôn đều dùng đá để xây tường viện, nhà nào gia cảnh hơi kém thì dùng tường đất, nhưng phòng ốc ít nhất cũng ba bốn gian, rộng hơn nhà nàng nhiều.

Nhà Thạch Đầu và nhà trưởng thôn thật ra là cùng một sân, sân rất lớn, dùng hàng rào ngăn giữa sân để phân nhà. Nhà Thạch Đầu có ba gian phòng, phòng nhỏ bên cạnh mới được dựng sau này thôi, còn bên kia đã có bốn gian nhà chính.

Sau đó nghe mẹ Thạch Đầu nói nàng mới hiểu được. Vì một nhà đại bá Dương Phong của Thạch Đầu đã dọn lên thị trấn, lẽ ra trong nhà vẫn có một phòng dành cho lão đại, nhưng cả nhà Dương Phong đã mua nhà cửa trên trấn rồi nên sau này Dương Khai Thạch bù thêm chút tiền cho đại ca hần, tiền bù vào không nhiều lắm, thế là sau đó để lại một gian phòng bên chỗ của hai lão nhân gia, để sau khi một nhà Dương Phong trở về còn có chỗ mà ở.

Nhưng theo cách nói của mẹ Thạch Đầu, năm đó ý của Dương Phong là chỉ cần Dương Khai Thạch đưa cho hần số bạc trị giá bằng hai gian phòng, hần sẽ cho Dương Khai Thạch toàn bộ phòng ở. Nhưng lúc ấy Dương Khai Thạch không có nhiều bạc như vậy, huống chi cả nhà còn đang sống tạm bợ qua ngày, không thể tiêu hết bạc rồi ăn không khí được!

Sau đó, dưới sự hòa giải của Dương Nghĩa Trí, Dương Khai Thạch bỏ thêm tiền dựng một gian phòng nữa, bên sân của Dương Nghĩa Trí giữ lại một gian còn thừa, coi như dành cho Dương Phong.

Dương Phong rất ít khi dẫn vợ con về nhà, chỉ có Dương Duệ đôi khi trở về chơi một chút thôi.

Bề ngoài xem ra dường như Dương Phong bị thiệt thòi, nhưng mẹ Thạch Đầu cho rằng để lại gian phòng cho hai lão nhân kia, ngộ nhờ ngày nào đó hai lão nhân buông tay đi tây phương cực lạc, chắc chắn Dương Phong lại trở về nói chuyện phân tài sản, đến lúc đó e là nhà các nàng có thể được một cái phòng xập xệ đã không tệ rồi.

Thật ra vợ chồng Dương Khai Thạch đã phải chịu thiệt thòi. Vốn ý định của Dương Phong là nếu Dương Khai Thạch mua lại hết phần kia của hần, đến lúc đó cho dù Dương Phong dẫn vợ con về thì vẫn được ở trong nhà, như thế chẳng có gì khác biệt với việc hần có ở riêng hay không, chỉ có một nhà Dương Khai Thạch và hai lão nhân ăn uống riêng, còn Dương Phong mặt ngoài tính ra không có phòng ốc ở đây, nhưng nếu Dương Phong vẫn ở trong nhà bên này của lão nhân gia, tức là hần được bạc nhưng vẫn như chưa hề đi xa.

Đến lúc đó hai lão nhân gia có chuyện gì, chắc chắn Dương Phong sẽ lại tìm cách muốn chiếm phòng ốc, nói không chừng lại muốn bảo Dương Khai Thạch móc bạc ra.

Loan Loan không ngờ nhà Thạch Đầu lại phức tạp như thế, đây gọi là mỗi nhà đều có bản kinh khó niệm a. Cho dù Dương Nghĩa Trí là thôn trưởng, ông vẫn gặp phải những vấn đề này.

Đào mắt nàng lại nghĩ tới năng khô mình làm phải bán cho Dương Phong, lập tức hỏi mẹ Thạch Đầu: “Hần sẽ không ép giá chúng ta chứ?”

“Chúng ta thương lượng giá tiền xong trước là được.” Dường như mẹ Thạch Đầu đã sớm nghĩ kỹ, thấy bộ dáng kinh ngạc của Loan Loan liền giải thích: “Ta lấy ít hay nhiều bạc cũng không sao cả, nhưng muội đã cực khổ dẫn chúng ta lên núi đào cả ngày, còn dạy chúng ta phương pháp chế biến, làm sao ta để cho muội thiệt thòi được. Còn cả Thanh Diệp tẩu tử nữa, bên trên có mẹ chồng, phải gác lại chuyện trong nhà chạy đến nhà ta, thế nào cũng phải để nàng lời mấy đồng mang về có cái ăn nói chứ, có phải không?”

Loan Loan không ngờ mẹ Thạch Đầu còn nghĩ được nhiều như thế.

Không đầy một lát, mẹ Nguyễn Bảo đã tới. Ba người giúp chế biến măng tươi ở nhà Thạch Đầu vào buổi sáng, đúng lúc cha Thạch Đầu dẫn Thạch Đầu đến nhà bà ngoại thẳng bẻ, ba người ở nhà Thạch Đầu ăn cơm trưa. Tiếp đó đến nhà Nguyễn Bảo, cha Nguyễn Bảo làm việc ngoài ruộng, chỉ có bà nội Nguyễn Bảo ở nhà một mình nên tiện thể ở bên cạnh nhìn xem mấy người chế biến măng thế nào, vì vậy cũng góp tay vào, mấy người cười cười nói nói rất vui vẻ.

Có điều, hành động hai ngày nay của ba người đã khiến cho một vài người trong thôn chú ý.

“... hôm qua từng người lên núi, sáng nay đến nhà Thạch Đầu, bây giờ xế chiều lại qua bên này, người nói các nàng làm mấy thứ gì vậy?” Mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan đứng cách nhà Nguyễn Bảo không xa, đầu không ngừng vung tròn nhìn chăm chú vào bên trong.

“Nếu không chúng ta vào xem xem?” Mẹ Kim Đan có chút chần chờ nói.

Dây dưa một hồi, cuối cùng hai người không chống đỡ nổi sự tò mò trong lòng mà đến nhà Nguyễn Bảo. Đối với việc hai người đến đây, Loan Loan chẳng thấy ngạc nhiên chút nào. Dù sao nhà các nàng hiện tại đã được trong thôn chú ý, chỉ là lời nói của hai người khiến nàng rất ngạc nhiên.

“A, thì ra hai ngày trước các người đi lên núi đào măng à?” Mẹ Lan Hoa cười hi hi nói.

“Măng này nhìn rất tươi nha! Nhưng mà... đang làm gì thế?” Mẹ Kim Đan cầm một miếng măng đã chín tám phần trong chậu hỏi.

“Làm măng khô!” Mẹ Nguyễn Bảo nói.

“A, măng khô à! Nghe nói món này rất đáng tiền nha.” Mẹ Lan Hoa ngạc nhiên kêu lên.

Mấy người đều nhìn về phía mẹ Lan Hoa, không nghĩ nàng thế mà cũng biết măng khô. Mẹ Lan Hoa cười cười nói: “Trước kia ở cửa hàng ngoài chợ nghe người ta nói qua, có thể bán được không ít bạc đấy!” Con người đảo đảo, ánh mắt nóng bỏng nhìn ba người nói: “Các người có định mang đi bán không?”

Ba người Loan Loan đưa mắt nhìn nhau, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Chờ chế biến xong lượt măng mùa đông đầu tiên, đến lúc đào măng lần thứ hai, mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa chắc sẽ nằm trong hàng ngũ đào măng.

Chuyện này được rất nhiều người trong thôn biết đến, mọi người có hâm mộ nhưng cũng có khinh thường.

Trong thời gian này, Bách Thủ đi trên núi giúp Vương Bảo Sơn xem cây ăn quả mấy lần, còn việc chiết cành như đã nói phải đợi rất lâu đến đầu xuân năm sau. Mà Loan Loan dẫn mọi người đi đào măng mùa đông lần hai, ngay cả mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa đều làm rất nhiều măng khô. Mỗi ngày nàng đều phải lật đi lật lại măng trên cành trúc, hiện tại trong sân đã treo đầy măng khô. Qua ít ngày nữa có thể bán được bạc rồi, dù sao có tiền lời thì cuộc sống trôi qua cũng tốt hơn.

Loan Loan đổ cỏ cho heo trong gùi vào nôi, rồi nhóm lửa bắt đầu nấu đồ ăn cho heo, lúc này bên ngoài truyền đến tiếng nói, Bách Thủ đã trở về. Hiện tại mỗi ngày bọn họ cắt nhiều cỏ cho heo hơn một chút, phòng hờ ngày hôm sau không có thời gian.

Loan Loan từ phòng bếp đi ra ngoài đón lấy gùi trên lưng Bách Thủ, hôm nay ngoại trừ cỏ xanh thường ngày còn có rất nhiều rau dại và quả dại. Thức ăn cho heo pha hỗn tạp nhiều thứ như thế mới làm heo nhanh lớn và mạnh khỏe. Hai con heo nhà nàng lớn rất nhanh, có mấy lần Bách Thủ đến từ lâu bán thú săn, Dư chương quỹ nghe nói Bách Thủ nuôi heo còn cố ý bảo người đưa những thức ăn và cơm thừa cho hán gánh về cho heo ăn, dầu mỡ và đồ ăn mặn ở từ lâu khiến heo nhanh lớn hơn.

“Nếu không tối nay cho chúng nó thêm một chút trái cây này vào đi?” Loan Loan vừa chọn trái cây vừa nói, chọn ra hết trái cây nàng lại cảm thấy dường như hơi thừa, để lại một ít ngày mai dùng, rồi lại bỏ vào trong gùi một ít, sau đó nàng phát hiện Bách Thủ vẫn không nói chuyện.

Loan Loan quay đầu lại thấy Bách Thủ ngồi cúi đầu trên bậc cửa, tâm tình dường như có chút sa sút.

“Chàng sao vậy?” Loan Loan đi tới hỏi hán.

Bách Thủ cúi đầu mấp máy môi, lúc lâu sau mới ngẩng đầu nói: “Không có chuyện gì đâu.” Rồi đứng dậy bưng trái cây Loan Loan đã chọn đi vào phòng bếp, sau đó đổ vào nôi.

Loan Loan nghi ngờ, nàng đi theo vào phòng bếp, lúc này mới phát hiện sắc mặt Bách Thủ không được tốt lắm, hán vẫn luôn mím môi. Những lúc trong lòng nàng có chuyện cũng sẽ làm động tác nhỏ như vậy.

“Bách Thủ, chàng làm sao vậy?” Loan Loan âm thầm quan sát thần sắc hán.

Bách Thủ giương mắt nhìn bộ dáng lo lắng của Loan Loan, hán rũ mắt xuống, sau nửa ngày lắc đầu rồi cười cười với nàng, nói: “Không có chuyện gì đâu. Hôm nay ta hơi mệt chút thôi.”

Bách Thủ không muốn nói nàng cũng không thể ép hán. Loan Loan an ủi hán hai câu rồi bảo hán đi nghỉ ngơi, còn bản thân ngồi lại nhóm lửa. Dường như hôm nay Bách Thủ có tâm sự nên mới buông việc trong bếp xuống ra sân ngồi, nếu đổi lại bình thường hán sẽ cười nói: “Vợ à, không sao đâu, để ta làm cho.”

Buổi tối Loan Loan cố ý làm món ăn hán thích, ăn cơm tối xong nàng lại nấu nước, sau đó thay hán gội đầu, vì Bách Thủ rất thích nàng gội đầu cho hán. Nàng vừa gội vừa nói chuyện với hán.

“Nhìn xem, tóc mọc ra đẹp hơn nhiều rồi, vừa đen vừa suôn mượt. Thế nào? Cách ta chỉ chàng có hiệu quả rồi đúng không?”

Bách Thủ gục đầu ừm đáp lại.

Loan Loan lấy gáo gỗ múc nước xả sạch bột trên tóc hán, rồi lấy khăn lau tóc cho hán: “Chỉ cần chàng kiên trì, sau này tóc suôn rồi đến khi chải đầu sẽ không bị rối nữa. Lần trước ta thấy ở chợ có bán dây buộc tóc, để lần sau ta mua cho chàng nha.”

Bách Thủ liền lắc đầu thật mạnh: “Không cần đâu, những món đó các công tử ca mới dùng, ta tùy tiện bới lên là được rồi.”

Nam tử đôi khi cũng dùng các loại dây buộc tóc đẹp. Ở nông thôn bình thường sẽ không chú ý đến thứ này, nhưng Loan Loan cảm thấy nếu như Bách Thủ thay quần áo và cách ăn mặc nhất định nhìn sẽ rất đẹp.

“Chúng ta có thể mua loại bình thường, có màu trắng mọc lại đẹp.” Ánh mắt Loan Loan lộ ra sự mong đợi nhìn hán, vênh vênh khoe miệng: “Và lại người ta muốn nhìn chàng cột lên mà!” Lúc nói, trên mặt Loan Loan lộ ra thần sắc ngượng ngùng.

Đôi mắt Bách Thủ lập tức phát sáng mãnh liệt, miệng cười toe toét nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Loan Loan, vừa dịu dàng lại có chút quăn quýt nói: “Nếu như vậy, vậy... vậy cũng được!”

Loan Loan cười haha, nàng đã biết Bách Thủ thương nàng mà! Nàng vui vẻ kiễng chân hôn chụt một cái lên mặt hán.

Vừa hôn xong hai người đều ngẩn ra.

Mặt Bách Thủ tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi còn thêm nét vui mừng. Loan Loan hơi ngẩn người rồi sau đó lại đỏ mặt.

Được rồi, do nàng đột nhiên vui vẻ quá mà làm ra, ngay cả chính nàng cũng không ngờ tới mình đã làm như vậy, nhưng mà cảm giác này không tệ nha, trong lòng nàng không hề phản cảm chút nào. Có lẽ đây là sự bắt đầu tốt!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lòng người chưa đủ lắt léo lại còn thêm dây dưa

Hôm sau chờ Bách Thủ mang bánh ra chợ bán rồi nàng liền trở về phòng ngủ tiếp. Mấy ngày gần đây đều là Bách Thủ ra chợ bán bánh, còn nàng ở nhà coi sóc măng khô. Qua mấy ngày được Loan Loan dạy, Bách Thủ đã có thể làm bánh theo phương pháp Loan Loan chỉ rồi, cần bao nhiêu bột mì, bánh hương hành cần nhiều ít bao nhiêu nguyên liệu, bánh ngọt cần bao nhiêu đường, hán đều để ý kỹ trong lòng, cho dù không có Loan Loan, hán cũng có thể làm được bánh giống y chang.

Nhưng mới đầu nàng vẫn tự làm.

Măng đã phơi gần đủ nắng, đợi lúc Dương Phong trở về lần nữa nàng sẽ bàn bạc kỹ lưỡng chuyện tiền nong với hán.

Hôm nay Loan Loan vừa ngủ dậy đã thấy mẹ Nguyên Bảo tới rồi.

“Dương Phong về rồi.”

Thấy không còn nhiều thời gian lắm, Loan Loan lấy túi ra cho măng khô vào, sau đó cùng mẹ Nguyên Bảo xuống núi. Lúc đi vào thôn gặp mẹ Hoa Lan đang từ ruộng về, Loan Loan liền nói với nàng: “Phiền tẩu từ đến nhà Kim Đan một chuyến.”

Mẹ Hoa Lan vừa nghe xong liền ừ một tiếng rồi cầm cuốc chạy sang nhà Kim Đan.

Mẹ Nguyên Bảo vừa đi được mấy bước quay đầu lại nhìn đã không thấy bóng dáng mẹ Hoa Lan đâu nữa, quay đầu nói với Loan Loan: “Kiếm bạc chạy nhanh thật!”

Loan Loan hé miệng cười.

Mẹ Nguyên Bảo bĩu môi, nói tiếp: “Nếu ngày đó chúng ta không cho hai người họ cùng đi lên núi không biết sẽ tuyên truyền ra thứ gì trong thôn nữa. Có điều, hiện giờ bọn họ đã biết chỗ nào trên núi có măng, ta thấy sau này muốn đào măng phải lựa giờ mới được!”

Lúc này Loan Loan bật cười thành tiếng. Qua mấy lần tiếp xúc nàng đã sớm nhận ra bình thường mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan không có chuyện gì làm liền thích lắt lư trong thôn tìm người trò chuyện, bàn tán chuyện nhà người khác, có khi còn nói cả chuyện nhà mình, chỉ cần nói đến chuyện tiền thì ngay

cả mây đen cũng có thể biến thành trời nắng!

Với những người như vậy tốt nhất nên ít đắc tội, ít tiếp xúc, có thể cho họ chút ích lợi nhưng không thể thân thiết.

Trong lúc nói chuyện hai người đã đi đến nhà Nguyên Bảo, mẹ Nguyên Bảo về đến nhà liền bao chút ít mứt khô đi ra, sau đó hai người đi thẳng đến nhà Thạch Đầu. Trên đường đi mẹ Nguyên Bảo thừa dịp xung quanh không có ai liền khẽ hỏi nàng: “Bách Thủ nhà muội hai ngày gần đây như thế nào?”

Loan Loan thấy kỳ lạ nhìn nàng nói: “Không có gì nha?”

Mẹ Nguyên Bảo cẩn thận nhìn thần sắc trong mắt Loan Loan, thấy không có gì khác thường lại nói: “Muội không biết sao?”

“Chuyện gì vậy?” Loan Loan lập tức vênh tai lên nghe, nghe giọng điệu này chẳng lẽ hai ngày gần đây Bách Thủ ra ngoài làm chuyện gì mà nàng không biết?

Vừa nhìn về mặt Loan Loan mẹ Nguyên Bảo liền biết Bách Thủ căn bản không nói gì với nàng, trong lòng do dự có nên nói hay không. Sau khi tiếp xúc với Loan Loan và Bách Thủ, hiện giờ nàng đã hoàn toàn coi hai người là hàng xóm tốt, nhưng Bách Thủ chưa kể chuyện này, nàng lại có thể nhiều chuyện được sao?

Nhưng Loan Loan là người trong cuộc. Loan Loan là người tốt, nàng thật lòng hy vọng Loan Loan được sống yên lành, nhưng mà, mỗi việc làm của từng người đều do chính bản thân họ, không phải người khác có thể điều khiển được.

Do dự một lúc, mẹ Nguyên Bảo quyết định sẽ uyển chuyển nói cho nàng biết.

“Mẹ muội không thích Bách Thủ đúng không?” Mẹ Nguyên Bảo nói.

Loan Loan im lặng, lúc trước trong thôn này cũng đâu có ai nhìn Bách Thủ thuận mắt đâu? Nàng lắc đầu.

“Nghe nói mẹ muội định tìm cho muội một mối hôn sự khác.” Mẹ Nguyên Bảo lại nói.

Loan Loan tròn mắt, không thể nào, chuyện này quả thật lần trước có nghe mẹ nàng đề cập đến, ai đã truyền loạn vậy?

Mẹ Nguyên Bảo nhìn ngó xung quanh, kéo tay nàng thì thầm: “Nghe nói hai ngày trước, khi Bách Thủ trở về có gặp mẹ muội trên đường.”

Loan Loan lập tức tròn mắt, chẳng lẽ mẹ nàng đi tìm Bách Thủ thật sao?

Khó trách hai ngày gần đây Bách Thủ đều rầu rĩ không nói, hẳn sẽ không nghĩ rằng chuyện này có phần của nàng chứ? Loan Loan nhăn mặt.

Từ vẻ mặt của nàng, mẹ Nguyên Bảo đã đoán được bảy tám phần, gật đầu đồng cảm với nàng, đồng thời nói: “Trước kia không biết, thật ra bây giờ ta thấy Bách Thủ huynh đệ rất tốt. Còn chuyện tiền bạc từ từ rồi sẽ có thôi mà!”

Loan Loan buồn bực gật đầu, chuyện này nàng cũng hiểu, nhưng có người không hiểu a!

Đây là kiểu mẹ ruột gì chứ!

Ngày đó Bách Thủ đi cắt cỏ cho lợn hơi xa, khi đi từ trên núi xuống được nửa đường thì gặp phải mẹ Loan Loan. Bách Thủ là một người hiểu thuận, hơn nữa Loan Loan đối xử với hắn rất tốt, đương nhiên hắn sẽ coi cha mẹ Loan Loan như cha mẹ hắn. Nhưng mẹ Loan Loan hoàn toàn không tiếp nhận, không chỉ nhìn Bách Thủ với ánh mắt ghét bỏ mà còn nói với hắn rất nhiều.

Đại khái nói Loan Loan là một đứa trẻ mệnh khổ, mấy ngày qua đã làm trâu làm ngựa giúp hắn kiếm được không ít bạc, xin hắn thả nàng đi. Lần trước ở bờ sông Loan Loan suýt nữa thì mất mạng, làm cho bà suýt mất đi con gái. Mệnh Bách Thủ sớm muộn gì cũng khắc chết Loan Loan, hiện giờ nhìn Loan Loan dường như rất khỏe mạnh, ai biết được ngày nào có chết bất đắc kỳ tử, đi chầu Diêm Vương không.

Đúng lúc đó có hai người đang ngồi cạnh chỗ mẹ Loan Loan và Bách Thủ nói chuyện. Hai người kia là người Dương gia thôn, làm việc mệt mỏi nên định ngồi nghỉ ngơi chốc lát, không ngờ lại nghe được chuyện này.

Nghe nói, sau đó hình như hai người còn nghe thấy tiếng mẹ Loan Loan thút thút khóc.

Bách Thủ cô đơn cả đời, thật vất vả mới có người tiếp nhận hắn, nếu Loan Loan rời đi hẳn nhất định sẽ trở lại với cuộc sống cô đơn tịch mịch trước kia, người trong thôn sẽ xa lánh hắn, cuộc sống trôi qua sẽ càng thêm âm đạm.

Loan Loan không biết mẹ mình khóc thật không, nhưng có một chuyện nàng có thể khẳng định, nhất định mẹ nàng không phải đau lòng cho số mệnh của nàng nên mới muốn nàng hòa ly với Bách Thủ.

“... Chúng ta tiếp xúc với hắn lâu như vậy cũng chẳng có gì không may xảy ra. Lại nói: vô quyết dày có móng tay nhọn, nói không chừng muội chính là người có thể áp chế Bách Thủ đấy!” Mẹ Nguyên Bảo sợ Loan Loan bỏ Bách Thủ nên không ngừng khuyên nhủ nàng.

Loan Loan cười cười với nàng nói: “Cho tới giờ muội chưa từng có ý nghĩ đó.”

Mẹ Nguyên Bảo ngạc nhiên.

“Nếu thật sự cùng cách với Bách Thủ, muội cảm thấy mình sẽ không bao giờ tìm được nam nhân tốt như chàng nữa.” Loan Loan cảm khái.

Ở hiện đại nàng đã nhìn thấy quá nhiều ví dụ về gia đình bất hạnh. Ở nơi này nàng sâu sắc cảm nhận được Bách Thủ là một nam nhân tốt. Đó là thứ mà rất nhiều đàn ông hiện đại không có. Vừa chất phác lại tận tâm!

Loan Loan nói hơi thảng thừng nhưng khiến mẹ Nguyên Bảo cảm thấy rất xúc động: “Đúng vậy đó, nữ nhân chúng ta coi trọng không phải là tìm được nam nhân có nhiều tiền, mà là người có thể yêu thương mình.”

Loan Loan bất ngờ nhìn nàng một cái. Phần lớn nữ nhân cổ đại đều muốn gả cho nhà quyền quý, dù không được thì vào nhà người có tiền làm tiểu thiếp cũng không tồi. Ngay cả ở nông thôn cũng có cô nương muốn vào nhà giàu làm nha hoàn vì ôm hy vọng sẽ có cơ hội làm thông phòng.

Ở trong thời đại thế này vậy mà mẹ Nguyên Bảo có thể có loại suy nghĩ này, không thể không khiến nàng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đến nhà Thạch Đầu.

Trong sân trừ Linh Tử, Dương Khai Thạch, còn có đại bá của Thạch Đầu là Dương Phong. Hai người đi vào trong sân xong lại phát hiện không khí trong sân có chút căng thẳng.

Mẹ Thạch Đầu đang nhíu mày, sắc mặt Dương Khai Thạch cũng không quá tốt, còn Dương Phong lại rất lạnh nhạt.

Thấy hai người đi vào, Dương Khai Thạch đứng lên nói với mẹ Thạch Đầu: “Ta ra ruộng chút.” Sau đó xoay người cầm lấy nông cụ ra khỏi sân.

Mẹ Thạch Đầu cầm một cái ghế dài ra mời hai người ngồi, nụ cười trên mặt có chút gượng gạo. Loan Loan và mẹ Nguyên Bảo liếc mắt nhìn nhau, ngược lại Dương Phong ở bên cạnh mở miệng trước: “Mang đồ đến rồi chứ?”

“Mang đến rồi đây.” Loan Loan nhìn mẹ Thạch Đầu rồi mới đưa chiếc túi ra. Mẹ Nguyên Bảo đặt chiếc túi trong tay lên chiếc bàn nhỏ.

Dương Phong mở túi của Loan Loan ra, đồ mặng khô bên trong ra nhìn kỹ một chút, màu sắc được, độ phơi khô cũng phù hợp, gật đầu, lại nhìn chiếc túi của mẹ Nguyên Bảo, sau đó nhìn mẹ Thạch Đầu nói: “Đều được, ta lấy hết.”

Hai người nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Thấy Dương Phong muốn đứng dậy, Loan Loan lập tức nói: “Chúng ta còn có hai nhà nữa.”

Dương Phong ngăn ra, thoải mái ngồi xuống: “Vậy thì bảo các nàng đều mang sang đây đi.”

“Chắc sắp tới rồi.” Vừa nói Loan Loan vừa nhìn ra ngoài cửa, vừa hay liền thấy hai bóng dáng đang vội vàng đi vào.

Mép ống quần mẹ Kim Đan còn dính hút bùn, chắc mới làm việc ngoài ruộng về. Dương Phong nhìn kỹ mặng khô trong túi của hai người, khẽ nhíu mày: “Mặng phơi chưa đủ khô.” Vừa nói hắn vừa tìm được một miếng mặng có hai miếng dính chùm với nhau, nhẹ nhàng bóp một cái đã có hơi nước trào ra, sau đó đưa ra cho Loan Loan nhìn.

Trên mặt mẹ Kim Đan và mẹ Hoa Lan đều xuất hiện vẻ lo lắng, nhìn về phía Loan Loan cầu cứu.

“Bởi vì hai nhà các nàng làm sau vài ngày nên ẩm một chút là chuyện bình thường, huynh về phơi nắng thêm vài nắng là được...” Dù sao cũng cùng thôn, nói thế nào Dương Phong cũng là đại ca của Dương Khai Thạch, nàng không thể đối gạt nhà người ta, chỉ có thể thương lượng biện pháp già quyết.

Lúc đầu Dương Phong không muốn, nhưng mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa không ngừng thỉnh cầu, Loan Loan cũng khuyên can thêm vào, lại nói cho hắn biết biện pháp xử lý đặc thù, rốt cục hắn cũng đồng ý lấy, chỉ là giảm bạc đi không ít. Điều này chẳng thể trách được người khác.

Hôm sau, Dương Phong đánh một chiếc xe trâu đến lấy mặng khô của mấy nhà đi rồi, thấy ba nhà Loan Loan được nhiều bạc hơn nhà mình, trong lòng mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan cảm thấy ảm ức khỏi nói.

“Sao có thể giảm nhiều như vậy chứ, không phải nói phơi nắng thêm là được rồi sao?” Mẹ Kim Đan oán trách.

“Nhị muội tử, muội cũng nên nói hộ chúng ta chút chứ, bảo hắn trả thêm ít bạc nữa đi, cũng không uổng công chúng ta vất vả như vậy.” Mẹ Lan Hoa bắt năn nói.

Loan Loan liền liếc mắt nhìn hai người: “Hai người phơi trong sân có phải không lật mặng đúng không?”

Hai người nhất thời nghẹn họng, hồi lâu sau mẹ Lan Hoa nói: “Đương nhiên là có lật chứ, không thì làm sao có thể phơi khô được, không phải muội không biết chứ nhà chúng ta đông người, có bọn trẻ trông coi chút, sau đó ta thấy gần được rồi nên không rảnh để ý chúng nữa.”

Loan Loan tròn mắt, mấy đứa trẻ có thể làm việc như nàng sao?

“Trẻ con nghịch ngợm khó tránh khỏi sẽ tò mò mang ra nghịch chơi, tỷ có bận rộn hơn nữa chẳng lẽ không có thời gian đi lật vài lần? Hai miếng mặng

đỉnh chùm với nhau, người ta có thể chấp nhận mua đã là không tệ rồi!”

Mẹ Lan Hoa ngạc nhiên nhìn nàng: “Sao muội biết trẻ con lấy nghịch chơi?”

Loan Loan hết nói nôm, hai miếng măng dính chặt lại với nhau, nếu không phải do trẻ con cầm chơi sao chúng có thể dính lại được đây? Mặc kệ hai người này, không muốn động tay chân lại đòi được nhiều bạc hơn người khác. Nàng chào mẹ Thạch Đầu xong, lấy túi đi về cùng mẹ Nguyên Bảo.

Các nàng đi trước, mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa đi phía sau bất mãn nói thầm. Hai người thật sự không muốn nghe họ càu nhàu liền rẽ sang một con đường khác, mẹ Lan Hoa nhìn thấy Loan Loan và mẹ Nguyên Bảo đối hướng, đứng giữa đường gọi hai người: “Hai vị muội muội, hai người định đi đâu vậy? Đường về nhà muội đi bên này kia mà!”

“Ta đi ra ruộng dạo chút.” Loan Loan đáp lại, nói xong, đã không thấy bóng dáng đâu.

Mẹ Kim Đan liền đứng tại chỗ nói thầm: “Đó là hướng đi vào trong thôn mà, định đi đâu chứ?”

“Quản các nàng làm gì! Trong nhà còn có việc, ta phải chạy về nhà đây.” Mẹ Lan Hoa không để ý đến hai người, vừa nói vừa sai bước đi về nhà.

“Này, chờ ta một chút...” Mẹ Kim Đan vội vàng chạy theo.

Loan Loan và mẹ Nguyên Bảo không đi thăm ruộng, các nàng chỉ đi dạo trong thôn một vòng. Loan Loan chưa từng đi vào thôn, bên trong có rất nhiều nhà mà nàng không biết.

Vừa đi qua, Loan Loan liền nhìn thấy có một nữ nhân hơn hai mươi tuổi đứng trước cửa nhà, bên cạnh còn có một nam nhân, hai người đang giành một bó củi lớn, do dự đứng trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chỉ cây dâu mắng cây hòe*, nghĩ kỹ lại liệu có tin tưởng?

*Ý chỉ lời nói bóng gió, cạnh khoe

Nữ nhân kia Loan Loan đã gặp rồi, lần đầu tiên nàng ra bờ sông giặt quần áo đã từng gặp nữ nhân này, hình như gọi là Mai Từ. Nhưng từ chỗ bờ sông nàng có nghe mấy người bàn tán Mai Từ là quả phụ, vậy nam nhân này là ai?

Chỉ thấy Mai Từ mở cổng sân nhà ra, sau đó thả gùi vào trong nhà, lát sau đi ra muốn đỡ lấy bó củi trên vai nam nhân kia. Nam nhân kia cự tuyệt, dường như muốn vác củi đi vào. Mai Từ không cho, hai người đứng ngoài cửa qua lại mấy câu, sau đó cuối cùng nam nhân cũng để củi xuống.

Chờ nam nhân vừa đi, Mai Từ phân hai bó củi lớn ra vác vào nhà hai lần. Ngay lúc này trong sân có một con mèo nhảy ra, một lão thái thái cầm gậy đi ra, bà khinh thường liếc mắt sang bên cạnh, mở miệng liền mắng: “Con mèo chết tiệt, ngươi là đồ ăn vụng, còn dám trở lại ta lột da ngươi. Bày đặt không ăn trong nhà lại còn muốn chạy ra ngoài, chẳng lẽ ngươi muốn ta bắt hết mấy con mèo đực bên ngoài thì ngươi mới chịu đàng hoàng...”

Loan Loan kinh ngạc nhìn người đang đứng ở cổng mắng to nói: “Đây không phải là Vương đại thẩm nương sao?”

Người trong thôn gọi mẹ Trường Thọ là Vương thẩm nương, bởi vì tuổi của bà lớn hơn mấy phụ nhân họ Vương khác, nên còn gọi là Vương đại thẩm nương.

Mẹ Nguyên Bảo cười cười: “Biết nam nhân vừa rồi là ai không?”

“Ai vậy?”

“Người lần trước cãi nhau với mẹ Trường Thọ trong buổi họp thôn chính là mẹ của nam nhân này – mẹ Bảo Sơn.” Mẹ Nguyên Bảo nói xong còn nháy mắt với nàng.

Loan Loan ngẩn người, thì ra người nọ là Vương Bảo Sơn, trong buổi họp thôn nàng chỉ nhìn thoáng qua một cái chứ không chú ý nhiều, lại nói: “Hình như trưởng phu Mai Từ đã sớm...”

Không đợi nàng nói xong, mẹ Nguyên Bảo đã gạt đầu: “Đúng vậy.”

Loan Loan từ từ há to miệng, hồi lâu mới bình thường trở lại.

Nhìn tình hình vừa nãy, quan hệ giữa Mai Tử và Vương Bảo Sơn không giống như hàng xóm bình thường, đều nói quả phụ nhiều thị phi, chẳng lẽ hai người thật sự có ý với nhau rồi?

Người vừa bị mẹ Trường Thọ chỉ cây dâu mắng cây hòe chính là Mai Tử!

Vương Bảo Sơn năm nay ba mươi tuổi, vẫn chưa lập gia đình, mấy năm trước có nhiều người giới thiệu nhưng hắn không nhìn trúng ai. Mẹ Bảo Sơn gấp đến độ không nhận được chỉ muốn cưới gấp một cô nương trong thôn vào cửa, nhưng tính tình hắn bướng bỉnh, nếu hắn không vừa ý thì đánh chết hắn cũng không lấy. Sau đó, các cô nương nhà người ta ngại hắn nhiều tuổi, trong nhà lại không có tiền, muốn tìm người vừa ý cũng không dễ dàng.

Rồi sau đó Vương Bảo Sơn thích Mai Tử, nhưng Mai Tử gả cho cha mẹ của Trường Thọ chưa được bao lâu đã thành quả phụ, mẹ Bảo Sơn cũng không để ý nàng đã từng gả chồng, vốn là hai người đều có ý với nhau, nhưng mà mẹ chồng Mai Tử, chính là mẹ Trường Thọ, lại không đồng ý.

Nữ nhân ly hôn còn có thể tái giá, quả phụ thì phải nhận được sự cho phép của nhà chồng mới có thể tái giá. Mẹ Trường Thọ không đồng ý, có một lần còn cãi nhau với mẹ Bảo Sơn, vì thế trong thôn mới biết.

Có điều, bình thường Bảo Sơn cũng chỉ gánh củi giúp Mai Tử, trừ chuyện đó ra chưa bao giờ có tiếp xúc gì khác.

Loan Loan có chút đồng cảm với Mai Tử. Còn trẻ tuổi vừa gả đã trở thành quả phụ, hầu hạ cha mẹ chồng mấy năm, thật vất vả mới có nam nhân để ý thì lại không được gả, mỗi ngày phải chịu đựng sự đè nén trong lòng, đã vậy còn vô duyên vô cớ bị mắng. Nàng nhớ đến tính tình lạnh nhạt của Mai Tử, chắc hẳn vì tình cảnh thế này nên mới tôi luyện thành như vậy!

Đối với chuyện của Mai Tử nàng cũng lắm cũng chỉ cảm thán một chút, nghĩ lại, trước mắt mình vẫn còn một vấn đề lớn.

Loan Loan thật không hiểu tại sao mẹ nàng lại có thể nói như vậy với Bách Thủ. Nếu Bách Thủ không nói cho nàng biết, sợ rằng ghen trong lòng lại sinh ra chuyện lớn.

Sau khi chia tay mẹ Nguyên Bảo, nàng đi thẳng về nhà.

Trời tối mịt Bách Thủ mới về, hôm nay hắn cắt ba gùi to cỏ cho lợn ăn. Ăn cơm tối xong, Loan Loan định sẽ hỏi Bách Thủ chuyện này, kết quả hắn vừa lên giường đã ngủ mất.

Hôm sau dậy thật sớm, hai người mang bánh đã làm xong ra chợ bán, mớ bánh đã bán hết nên chuyện trong nhà đã ít đi, nàng không cần ngày nào cũng phải ở nhà, vì vậy hai người cùng nhau đi chợ. Mà đúng lúc hôm nay ông nội Lai Sinh có việc, Loan Loan cố ý báo Lai Sinh hôm nay khỏi tới đây.

Hiện giờ mỗi ngày bọn họ làm hơn một trăm cái bánh, thỉnh thoảng bán không hết, trên đường về nhà cũng có thể bán được, làm ăn rất tốt.

Sau khi thấy bọn họ làm ăn khá khẩm, có người đổ mắt, vì vậy trên chợ có thêm hai nhà bán bánh, kết quả đồ ăn họ làm ra không đúng vị, một nhà trong đó chưa được mấy ngày đã đóng cửa.

Còn lại một nhà làm bánh ngọt khá giống, còn các vị khác thì không ai mua.

Hơn nữa, hiện giờ Loan Loan không cần rao, mọi người cũng biết có một quầy bánh nhỏ rất ngon. Trừ việc sáng sớm mỗi ngày Bách Thủ gánh bánh hơi mệt một chút ra, bán bánh căn bản rất dễ dàng. Kể từ sau khi bán bánh trong nhà có thêm hai con lợn, Bách Thủ không cần ngày nào cũng phải đi săn nữa.

Hôm nay làm ăn trôi chảy, chưa tới buổi trưa đã bán hết bánh rồi, trời giá rét, đồ ăn có thể để lâu đương nhiên sẽ có người mua bánh nhiều hơn.

Lúc hai người đang dọn quầy có một người phụ nữ đi tới.

“Nhị muội tử à, sao hôm nay dọn quán sớm thế?”

Loan Loan quay đầu lại, lễ phép cười với người vừa tới, người này nhìn quen mặt nhưng lại không nhớ nổi là ai, liền mỉm cười nói: “Đúng vậy a, được bà con chiếu cố nên hôm nay bán được một chút.”

“Không tệ nha! Làm ăn càng ngày càng tốt thật.” Người phụ nữ kia nói.

Loan Loan cười cười, nói: “Đâu có, tạm tạm thôi mà!”

Người phụ nữ kia ha hả cười lộ lên, rất thẳng thắn nói: “Làm ăn tốt nên vui vẻ mới phải, ta không đoạt chuyện buôn bán của muội đâu mà.” Sau đó lại nói: “Mẹ muội nhờ ta gửi tin cho muội, bảo thân thể bà khó chịu, kêu muội về nhà một chuyến.”

À, hóa ra là người cùng thôn với mẹ nàng!

Loan Loan cảm ơn người phụ nữ kia, nhún nhuỵ xong người phụ nữ kia liền rời đi.

Chuyện này còn chưa được giải quyết, mẹ nàng lại kêu gào con gái xinh đẹp cái gì đây!

Hai người thương lượng một lúc, dù sao cũng phải về nhà, như vậy thì đi qua Vương gia thôn thăm mẹ nàng một chút hẵng về, trước khi ra khỏi chợ

Bách Thủ còn cố ý đi mua một miếng thịt.

Mỗi ngày nàng đều đã đi chợ thành quen, bước đi đã nhanh hơn trước kia, lúc đến Vương gia thôn vừa đúng giữa trưa.

Bách Thủ đưa thịt cho Loan Loan rồi ngồi xuống tảng đá ven đường.

Loan Loan nhìn hấn, nói: “Chàng làm gì thế?”

Bách Thủ nhìn xuống đất, một lúc lâu sau mới nói: “Nàng về đi, ta ở đây chờ nàng.”

Loan Loan thăm thò dài, một tay cầm thịt một tay kéo hấn đi vào trong thôn: “Chúng ta qua thăm một chút rồi trở về nhà luôn.” Nàng còn quay đầu lại cười với hấn: “Chúng ta cũng cắt lấy nửa miếng thịt, trưa nay chúng ta ăn thịt.”

Khỏe miệng Bách Thủ cười thật tươi.

Đi mấy bước đã vào đến Vương gia thôn, cổng nhà đang mở, hai người chưa vào đến sân đã nghe thấy giọng nói khỏe mạnh mười phần của mẹ nàng: “... Tiểu tử thối, ta sai cho gà ăn, con lại dám làm hỏng hàng rào, sao chặn được gà nữa?”

“Con cho chúng ra ngoài hóng mát. Gà phải được nuôi thả mới khỏe.” Không cần nghe tiếng, chỉ cần nghe giọng điệu lễ thẳng khí hùng đã biết ngay đó là đệ đệ bảo bối của nàng.

“Mấy con gà này chạy loạn trong sân rồi còn gì? Con còn không đặt hàng rào lại cho ta? Hôm nay con thấy ngứa da phải không?”

Loan Loan và Bách Thủ đứng ở ngoài cổng, chỉ thấy mẹ nàng đang cầm trong tay một chiếc gậy nhỏ, trừng mắt. Mà em trai bảo bối của nàng lại đang dương dương đắc ý đứng đối diện với mẹ nàng, bên cạnh chân đế cái hàng rào bị hỏng, trong lúc đó một đám gà con đang mổ loạn trên mặt đất. Khắp nơi trong sân đều là phân gà.

Lúc hai người trong sân nhìn thấy Loan Loan và Bách Thủ đều ngây cả người.

“Mẹ.” Loan Loan kéo tay Bách Thủ đi vào sân, chủ động chào mẹ nàng.

Mẹ nàng không để ý đến nàng mà đen mặt khó hiểu nhìn Bách Thủ đứng trong sân, đệ đệ nàng thì vừa thờ hỏn hển vừa nhìn chăm chăm vào Bách Thủ.

Thu hết hành động của tất cả mọi người vào trong mắt, Loan Loan cảm thấy trong lòng không được thoải mái. Nàng đưa thịt cho mẹ: “Mẹ, hôm nay nhận được tin người trong thôn nói mẹ không thoải mái, con và Bách Thủ trở về thăm người. Đây là thịt Bách Thủ mua ở chợ.”

Về mặt mẹ Loan Loan không thay đổi chút nào nhìn nàng một cái. Loan Loan vẫn mỉm cười, tay vẫn đưa thịt tới trước mặt bà. Bà nhận lấy thịt, trầm mặt không nói gì đi vào phòng bếp.

Sau đó Loan Loan xoay người đi vào chỗ cha nàng, nói: “Cha, Bách Thủ mua thịt cho cha nhấm rượu đấy ạ.”

Cha Loan Loan quét mắt nhìn qua Bách Thủ không nói chuyện, gật đầu với nàng khi trên mặt đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường. Ông đi ra hai bước nhìn thấy hai huynh muội Tiểu Thảo còn đang đứng ngây ngốc trong sân liền lớn tiếng nói: “Ngây người ở đó làm gì, cầm rồi sao?”

Hai đứa cùng lúc hoàn hồn, bất mãn tròn mắt nhìn Bách Thủ bĩu môi, một đi vào phòng bếp, một vào nhà chính.

Bách Thủ khề đảo mắt nói nhỏ với Loan Loan một câu: “Ta ra ngoài chờ nàng.”

Loan Loan kéo hấn lại, dường như có gì đó đang đè lên ngực, rất khó chịu.

Ngay cả nhà Thạch Đầu và nhà Nguyên Bảo Bách Thủ đều đã đến rồi, nhưng bây giờ lại không vào được nhà nhạc mẫu? Chuyện nàng gả ra ngoài định thế nào đây?

Loan Loan đang muốn nói chuyện với Bách Thủ thì thấy mẹ nàng đi từ phòng bếp ra ngoài. Bà lướt nhìn qua hai người, mà cha Loan Loan đang ngồi trong sân đan giỏ, không thấy bóng dáng Tiểu Thảo, lập tức mở miệng la: “Tiểu Thảo con chết trong nhà làm cái gì vậy, không phải sai con đi nấu cơm sao?”

Tiểu Thảo từ trong nhà chính đi ra bĩu môi khó chịu.

“Con làm dáng cho ai xem đây?” Mẹ Loan Loan hung hăng nhìn cô bé chăm chăm, lập tức không nhịn được nói: “Được rồi, con đừng vào phòng bếp nữa, lập tức đi đóng kỹ cửa hàng rào lại cho ta!”

Tiểu Thảo tròn mắt nhìn sân đầy phân gà, lớn tiếng nói: “Hàng rào bị Nguyên Sinh làm hỏng mẹ lại bảo con đi đóng cửa kiêu gì chứ?”

Mẹ Loan Loan cảm thấy trán lại bắt đầu đau, sao hôm nay mình nhìn thấy cái gì cũng không vừa mắt thế này? Bà nhìn về phía phòng bếp hét lớn: “Nguyên Sinh, con đi ra đây cho ta, hôm nay con không dựng lại hàng rào cho xong có tin ta đánh con thật không hả?”

Nguyên Sinh đi ra đứng ở cửa phòng bếp giương mắt cứng cổ đáp lại: “Không biết.”

Trong lòng mẹ Loan Loan có một mối lửa đang cháy rừng rực, chỉ tay về phía nó, chỉ tiếc rên sát không thành thép nói: “Tự con nói năm nay con đã lớn hơn, qua mấy năm nữa cưới vợ được rồi, ngay cả hàng rào con cũng không chịu sửa lại, con nói xem con còn có thể làm gì nữa hả?”

Mẹ Loan Loan đứng trong sân mắng đứa này một hồi, một lát lại mắng đứa kia, cha Loan Loan không nói câu nào tiếp tục đan giỏ.

Loan Loan và Bách Thủ đứng trong sân không ai để ý tới.

Gào được một lúc, nàng đã sớm mất đi tính nhẫn nại, không kiên nhẫn nói với mẹ nàng: “Mẹ, không có chuyện gì chúng con về trước.” Nói xong nàng kéo tay Bách Thủ định đi ra ngoài.

Mẹ nàng lập tức đứng ở phía sau kêu lên: “Nhị muội tử chờ một chút, đừng đi vội!”

Loan Loan kéo tay Bách Thủ dừng lại, phía sau truyền đến giọng mẹ Loan Loan: “Ta còn chưa hỏi con, sao con lại gầy như vậy? Cả ngày hôm nay con chưa ăn cơm à? Hay là trong nhà đã không còn cơm ăn...” Sau đó bà lại bắt đầu quở trách.

Bách Thủ bỏ tay Loan Loan ra, xoay người đi ra khỏi sân. Loan Loan vội vàng theo sau. Mẹ nàng ở phía sau vẫn kêu nàng. Bách Thủ đi ra khỏi sân xong liền cất bước đi thẳng ra khỏi thôn.

Loan Loan đành đứng ngoài cửa nhìn bóng lưng hắt hoi theo: “Bách Thủ, chờ ta ở giao lộ nhé.”

Mẹ Loan Loan thấy nàng không đi nữa liền đi vào sân, trong miệng cầu nhàu tiếp.

Loan Loan tức giận, mặt lạnh đi vào nhà, nói với mẹ nàng đang khỏe mạnh lớn tiếng nói: “Mẹ, hôm nay có mặt cha ở đây. Con nói rõ ràng, con sẽ không bỏ Bách Thủ đâu, mẹ đừng suy nghĩ nhiều nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ta sẽ không rời xa chàng

Tất cả những tiếng động trong sân đột nhiên ngừng lại, đột nhiên tĩnh lặng, tất cả mọi người đều ngẩng cả người.

Mẹ Loan Loan há hốc mồm ngơ ngác nhìn nàng. Tay cha Loan Loan đang đan giỏ dừng lại giữa không trung. Tiểu Thảo và Nguyên Sinh nhìn nàng giống như gặp phải quỷ vậy.

“... Trong thôn chẳng còn nam nhân nào tốt hơn Bách Thủ đâu ạ, vì vậy sau này mẹ đừng đi tìm Bách Thủ nói với chàng những câu đó nữa.” Sau khi Loan Loan nói rõ ý nghĩ và quyết định của mình, cả nhà mới kịp phản ứng.

Mẹ Loan Loan không tức giận đến mức giơ chân ngay, bà chỉ khó hiểu nhìn nàng, rồi đưa tay lên sờ trán nàng, lẩm bẩm nói: “Đâu có bệnh đâu?”

Bà cẩn thận nhìn hai mắt nàng xác định đúng là khuê nữ nhà mình, lúc này hai tay mới chậm rãi chống lên eo, trước cười với nàng một tiếng, sau đó lông mày dựng đứng, gân cổ hét: “Đồ nha đầu chết tiệt, có người nói chuyện với cha mẹ như mày sao? Cái thứ sao chổi kia thì có gì tốt? Mày ngại mạng mày quá dài hả... Ta đây làm như vậy không phải vì muốn tốt cho mày? Khó khăn lắm mới có nhà tốt, người ta không chê mày đã từng gả thì thôi, ngược lại mày còn không biết tốt xấu...”

Loan Loan càng nghe càng giận, mím môi lạnh lùng nói: “Hy vọng ta sống lâu một chút, vậy sao ban đầu lại vì chút bạc gả ta đi như vậy?”

Phụ nữ hiện đại có được ông chồng tốt như vậy đều muốn giữ thật chặt bên mình, mẹ nàng ngược lại tốt thật, túm lấy nàng bắt phải ly hôn!

Vừa nói xong cả nhà đều ngơ ngẩn. Hồi lâu sau mẹ nàng mới phục hồi tinh thần, xác định lời vừa được thốt ra từ miệng nhị khuê nữ hiền lành, luôn nhu nhược từ nhỏ của mình, bà vỗ tay lên đùi, bắt đầu vừa gào vừa mắng.

“Mày là đồ không có lương tâm, ta mang nặng đẻ đau mười tháng sinh ra mày. Lúc trước gả đi không phải mày đã đồng ý rồi sao? Bây giờ lại nói mẹ mày như thế, ta đây tạo nghiệt gì chứ, nuôi ra đứa con gái bất hiếu, bảo đáp ta như vậy...”

Không biết công nhà đã mở từ lúc nào, người bên ngoài nghe thấy động tĩnh thì ghé mắt nhìn vào rồi lại lác đầu đi ra.

Cứ cách một đoạn thời gian Vương gia này lại ầm ĩ một hồi, nếu không thì ngày nào cũng có tiếng mắng chửi. Những người xung quanh đã tập mãi thành quen chuyện thế này rồi. Bọn họ không còn hứng thú đi hóng nữa, toàn là những chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi.

Loan Loan nghe xong thì nhướn mày, nàng chưa kịp quay đi, cha nàng đã nói: “Nhị muội, sao con có thể nói chuyện như vậy với mẹ?”

Ánh mắt Loan Loan lướt qua, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ con nói sai rồi sao? Ban đầu không phải mẹ ép gả con sao?”

Cha nàng nhất thời im bặt.

Còn không biết xấu hổ nói bản thân nàng nguyện ý! Không biết vốn thân thể này nghĩ thế nào mà cam tâm tình nguyện để mẹ nàng bán đi, rồi sau đó quay về chờ bị bán lần thứ hai sao?

“Bản thân Cát Đại có gì không tốt. Nhà vừa rộng vừa lớn, phòng ở đến năm sáu gian, trước kia giúp người ta trông coi thôn trang, lại có kiến thức. Gả sang đó không phải lo ăn mặc, đi theo hưởng phúc, chỉ có mây là đồ cá không ăn muối cá ươn thôi...” Mẹ Loan Loan lại bắt đầu gào khóc ồn ào.

Loan Loan chợt hiểu ra, suy đoán của nàng quả nhiên không sai. Nàng đã biết lần trước đột nhiên bị gọi về không có chuyện gì tốt mà. Nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới mẹ nàng lại có thể làm ra chuyện thế này.

Nàng không phải là người phụ nữ đã có chồng rồi sao? Mẹ nàng sao có thể sắp xếp hôn sự cho nàng vào lúc này được? Để người khác biết được còn không nhổ nước bọt cho nàng chết đuối mới lạ!

Lửa giận bốc lên: “Nếu điều kiện tốt như vậy sao mẹ không gả Tiểu Thảo đi.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng dường như người ta ngại Tiểu Thảo còn quá nhỏ.”

Tiểu Thảo bên cạnh lập tức đỏ mặt: “Con mới không thèm gả cho người què kia.”

Khóe miệng Loan Loan lộ ra vẻ châm biếm: “Ngay cả Tiểu Thảo cũng không thèm nhìn, mẹ lấy gì tin rằng con sẽ gả?”

“Tiểu Thảo giống con ư? Con là người đã từng gả chồng mà.”

“Đừng vậy, cho nên con sẽ không hòa ly, mẹ đừng quản chuyện của con!”

Mẹ Loan Loan nhất thời giận đến xanh mét cả mặt. Bà chỉ tay về phía nàng, hồi lâu không nói nên lời.

Cha nàng bên cạnh nghiêm túc kêu một tiếng Loan Loan. Mà Nguyên Sinh vội đi đỡ mẹ nó, còn trợn mắt lên quát Loan Loan: “Sao người nói chuyện với mẹ như vậy? Không biết lớn nhỏ hả? Nhà chúng ta vốn không hoan nghênh hẳn!”

Về mặt Loan Loan trong nháy mắt lạnh xuống, không biểu tình nhìn nó: “Đệ nói ai không lớn không nhỏ? Hôm nay đệ có gọi ta một tiếng tỷ sao? Lại còn dám mạnh miệng, có tin ta đánh đệ không?”

“Người dám” Ánh mắt Nguyên Sinh lóe lên nhìn nàng nói, trong giọng nói rõ ràng bị chột dạ.

Bình thường Loan Loan hiền lành, nhu nhược, ai cũng có thể bắt nạt nàng hai câu. Nhưng hôm nay, miệng nàng mắng chửi người còn lưu loát hơn người khác, ánh mắt nhìn người rất lạnh lùng. Từ nhỏ đến lớn người trong nhà chưa từng nhìn thấy nàng như vậy bao giờ. Nguyên Sinh còn nhỏ, bị nàng làm cho giật mình, đầu óc có chút cứng đờ, ngay cả nhìn vào mắt nàng cũng không dám.

Khóe miệng Loan Loan cong lên, một tay chống eo, hơi giễu cợt: “Ta là tỷ tỷ của đệ, ta có cái gì mà không dám.” Nàng vừa nói vừa nhìn về phía gậy gỗ trong góc sân.

Nguyên Sinh lập tức co rụt cổ lại, nhích gần về phía mẹ nàng không dám nói nữa.

Dù sao Tiểu Thảo cũng lớn hơn Nguyên Sinh hai tuổi, có chút tức giận nói với Loan Loan: “Nhị tỷ nói chuyện cũng quá...”

Ánh mắt lạnh lùng của Loan Loan đảo qua, quát: “Muội câm miệng cho ta!”

Tiểu Thảo tái mặt, bị dọa sợ nhất thời không dám mở miệng nữa.

Cả nhà lại ngây người lần nữa, trong nhà này trừ mẹ nàng mỗi ngày hung thần ác sát mắng chửi người, còn ai dám lớn tiếng nói chuyện như vậy?

Sau khi mẹ Loan Loan kịp phản ứng thì lại càng trách mắng, oán giận Bách Thủ.

Loan Loan thật sự không thể hiểu được tại sao chuyện gì mẹ nàng cũng đổ hết lên người Bách Thủ. Thái độ của những người khác không tính, mẹ nàng là người nhà sao có thể đối xử với Bách Thủ như vậy? Bách Thủ đâu phải cây cầu, đưa tiền cho họ vượt qua cửa ải khó khăn xong liền đá hẳn đi.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng liền cảm thấy khó chịu, thấy không đáng cho Bách Thủ, thấy ừy khuất thay cho thân thể này, cũng không kiềm chế được sự tức giận. Rốt cục không thể nghe mẹ nàng dài dòng tiếp, xoay người nổi giận dưng dưng nói với cha nàng một câu: “Con về đây.” Sau đó đi ra khỏi sân.

Hành động của Loan Loan hoàn toàn hù dọa mẹ nàng. Trước kia đừng nói là nổi giận, ngay cả mở miệng Loan Loan cũng ít khi. Cha Loan Loan mặc dù cảm thấy kinh ngạc với hành động của nàng, nhưng biết những lời Loan Loan nói đều là sự thật, cho nên từ đầu tới cuối không nói thêm câu gì nữa.

Trước kia, mẹ Loan Loan luôn có đủ các loại biện pháp để đối phó với những người ngang bướng không chịu nghe lời trong nhà, dĩ nhiên bao gồm cả

cha Loan Loan, nhưng hôm nay Loan Loan đột nhiên cảm mềm đều không chịu, mắng chửi người còn lưu loát hơn cả bà, khí thế còn cao hơn cả bà, bà ngồi trong sân một lúc lâu cũng không biết nên làm gì bây giờ?

Loan Loan đi đến giao lộ nhưng không thấy Bách Thủ đâu, có điều đi được nửa đường về nhà thì thấy hắn dưới một gốc cây. Hắn dựa lưng vào cây, gùi để dưới đất, hai mắt nhìn về phía trước, ánh mắt nhìn xuyên qua từng mảnh ruộng, xuyên qua núi rừng rậm rạp, không biết suy nghĩ bay đến tận đâu rồi!

Thấy Loan Loan đi tới, hắn đứng dậy vác gùi lên, bắt đầu đi về phía thôn. Trên đường đi thỉnh thoảng gặp người quen cũng không nói chuyện, hai người im lặng đi đến tận cửa nhà.

Vừa về đến nhà Bách Thủ để gùi xuống, đi thẳng vào bếp. Loan Loan cũng đi vào theo. Sau đó hắn bắt đầu lấy gạo nấu cơm, rửa rau. Loan Loan đứng phía sau hắn nói chuyện.

“Bách Thủ, chuyện mẹ nói chàng đừng để trong lòng, chúng ta tiếp tục sống cuộc sống của chúng ta.”

Bách Thủ bắt ngờ nhìn nàng một cái, trong ánh mắt thất thần hiện lên một tia vui mừng không ngờ tới.

Đúng vậy, hắn thật sự sợ hãi sẽ có ngày vợ rời khỏi hắn. Ngày đó mẹ Loan Loan tìm được hắn, nói hắn không chăm sóc tốt Loan Loan, muốn hắn và Loan Loan hòa ly. Lúc ấy trong lòng hắn đau lắm. Nghe vợ nói thế, đương nhiên hắn vô cùng vui mừng. Nhưng mà, nhạc mẫu đại nhân vẫn không đồng ý.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, Loan Loan lại nói: “Đây là chuyện của hai chúng ta. Chuyện chúng ta có hòa ly hay không hòa ly không ai xen vào được.”

“Nhưng mà mẹ nàng...”

“Chàng đừng để ý việc này, ta hỏi chàng, chàng có muốn ở cùng ta không?” Loan Loan ngắt lời hắn.

Bách Thủ gật đầu liên tục: “Muốn”. Hắn chỉ sợ vợ không cần hắn.

“Vậy không phải được rồi sao, ta lại không hòa ly với chàng. Chàng lo lắng cái gì?” Loan Loan nói.

Bách Thủ sững người nhìn nàng, hồi lâu sau mới kịp phản ứng, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Loan Loan hé miệng nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp cong lên, còn nháy mắt với hắn mấy cái.

Đám mây đen trong lòng Bách Thủ có dấu hiệu từ từ tản ra.

Cơm nước xong, Bách Thủ cẩn thận thu dọn bát đĩa, kiên quyết bảo Loan Loan đi nghỉ ngơi. Loan Loan muốn đi cắt cỏ cho lợn hắn cũng không cho. Không biết có phải hắn quá rảnh rồi hay không hay là trong lòng còn chưa thông suốt, cắt tận ba gùi cỏ cho lợn. Hôm qua đã cắt được ba gùi, hôm nay lại ba gùi, ngày mai chẳng cần lên núi nữa. Loại cỏ này để lâu quá sẽ bị héo mất.

Loan Loan thờ dãi trong lòng. Xế chiều vốn định gọi Lai Sinh ra sông xiên cá, làm món cá chiên Bách Thủ thích, nhưng mùa đông trời rét ít cá, không xiên được con nào. Buổi tối không còn cách nào khác đành làm bánh bao thịt, lại nấu thêm nồi cháo.

Nàng đã cán vỏ bánh bao rất nhiều lần nhưng vẫn không mòng được như bánh bao ngoài cửa hàng mà đời trước nàng từng ăn, có điều Bách Thủ lại nói rất thơm ngon. Loan Loan thấy hắn ăn ngon, trong lòng cũng vui vẻ.

Buổi tối, nàng lên giường trước. Bách Thủ mài đá xong, chờ hắn lên giường nằm, Loan Loan trở mình sang ôm eo hắn.

Bách Thủ giật mình. Loan Loan hé miệng cười với hắn, sau đó dựa đầu vào ngực hắn.

Thân thể mềm mại nhỏ nhắn dựa sát vào hắn, sự ái muội như thế làm cho Bách Thủ đỏ mặt, đôi mắt lấp lánh tràn ngập ý cười, cúi đầu gọi một tiếng “Vợ ơ”.

Loan Loan ngẩng đầu, gương khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh lên nhìn hắn, con ngươi lóe sáng trong căn phòng ngủ mờ ảo càng thêm mị hoặc, đặc biệt hấp dẫn người khác.

Trái tim Bách Thủ không khống chế được đập bình bịch loạn cả lên. Con ngươi trong trẻo có thể phản chiếu khuôn mặt của hắn, còn có đôi môi anh đào phớt hồng mê người. Bách Thủ không khỏi nuốt nước miếng đánh ực một tiếng, tự mình ngơ ngác khiếp sợ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng lại gần.

Mềm mại, ấm áp, lại thêm một chút cảm giác lạnh như băng trên môi hắn, thật lâu sau vẫn không thể nào biến mất.

Trong khoảnh khắc tuyệt đẹp đó, dễ chịu, cảm giác run rẩy tựa như trong giấc mơ! Không, còn đẹp hơn cả mơ nữa!

Mặt đen của Bách Thủ trong nháy mắt hồng như ráng hồng phía Tây, ánh mắt nhìn Loan Loan mềm mại có thể chảy ra nước.

Loan Loan liền cúi đầu hé miệng khẽ cười, ngược mắt nhìn hắn, sau đó chân thành nói: “Bách Thủ, ta sẽ không rời xa chàng.” Nói xong nàng ôm lấy tấm

lưng rắn chắc của hắn, nhẹ nhàng úp mặt vào trong ngực hắn nghe tiếng tim đập bình bịch.

Bách Thủ ngẩn ngơ, khoe miệng dần dần cong lên, càng lúc càng ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, hắn cũng sẽ không rời xa vợ đâu!

Loan Loan chậm rãi nhắm mắt lại, làn mi dài run run, khoe miệng vui vẻ cong thành một nụ cười!

Có khi hành động thân mật lại là một cách thuyết phục hiệu quả! (Chị quá gian ^^)

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Mời khách

Từ sau hôm Loan Loan về nhà mẹ đẻ làm ẩm ỉ với mẹ nàng một hồi, đã một khoảng thời gian dài rồi bên kia không thấy có tin tức gì. Loan Loan không phải người ích kỷ hẹp hòi, nếu như nàng có tiền, nàng sẽ không ngần ngại giúp đỡ nhà mẹ đẻ một tay. Nhưng điều kiện tiên quyết là, không được ép nàng làm chuyện mà nàng không thích.

Ngày trôi qua rất nhanh, sau Đông Chí chính là Tiểu Tuyết (22, 23 tháng 11), đẹp trời, cuối ngày có tuyết rơi. May mà nàng đã sớm chuẩn bị xong quần áo bông mùa đông, còn cả chăn bông dày nữa.

Bách Thủ đã vây lại những chỗ bị gió lùa quanh chuồng lợn, vây lại chuồng gà thêm chắc chắn, chung quanh cũng bện thêm cỏ, bảo đảm bên trong sẽ không bị quá lạnh.

Sau Tiểu Tuyết, thời tiết càng ngày càng lạnh, lúc làm việc không cảm thấy gì nhưng khi dừng lại mới thấy cồng chân tay, đặc biệt là lúc đi cắt cỏ cho lợn, hai tay lạnh đến tê dại. Mỗi lần như thế Loan Loan lại muốn cho con lợn tự đi ăn cỏ. Nhưng mà may mắn Bách Thủ không sợ lạnh, một mình lo hết chuyện đi cắt cỏ cho lợn.

Ban ngày rét, ban đêm lạnh. May mà có Bách Thủ như cái bếp lò nhiệt độ cao bên cạnh nên ấm áp hơn rất nhiều.

Sau đó Loan Loan lại nghĩ ra biện pháp, nhà nàng không có tiền dùng than như nhà người ta, cho nên mỗi lần đốt củi nấu cơm, hoặc là đốt mấy mảnh gỗ, nàng sẽ gấp vào trong một cái bình gốm, chờ gỗ tắt ngấm, sau khi để nguội là có thể dùng làm than, vẫn có thể đốt như trước, còn không có khói đen. Vì vậy đương nhiên là số lần Bách Thủ lên núi kiếm củi phải tăng lên.

Tích lũy được một lượng nhất định, buổi tối nàng mang chậu đồng vào trong phòng, thả một chút than vào đốt, chưa đến một lúc sau trong nhà đã ấm áp rồi!

Đến ngày Đông Chí, hai người vẫn thức dậy từ sáng sớm. Bách Thủ là một người tiết kiệm, hắn vẫn mặc áo bông cũ rách, mà hai bộ quần áo mới mua vẫn để trong rương.

Loan Loan sợ hắn lạnh, cởi quần áo cũ trên người hắn ra, lấy bộ quần áo vải thô màu xanh đưa cho hắn: “Chàng mặc cái này cho ấm.”

“Không sao, bộ này vẫn còn mặc được, bộ kia để dành đến lúc mừng năm mới đi.” Bách Thủ đẩy tay ra bị Loan Loan nhẹ vỗ, nhìn hắn chằm chằm nói: “Vải bông bên trong không còn ấm nữa rồi, lần trước không phải chúng ta đã mua hai bộ sao, bộ màu xanh để dành đến năm mới chàng mặc.” Sau đó nàng nhét cái áo bông cũ rách xuống dưới đáy rương.

Bách Thủ hạnh phúc cười, đổi lại là trước kia thì hắn định mặc bộ nào sẽ mặc bộ đó, nhưng mà, hiện giờ hắn thích cái cảm giác có vợ vung tay múa chân trước mặt mình như vậy.

Thay quần áo xong quả nhiên khác hẳn, làm cho người ta có cảm giác hai mắt tỏa sáng. Bách Thủ vốn có vóc người cao ráo đáng lại đẹp, đặc biệt là buổi tối khi hắn chỉ mặc áo lót có thể cảm nhận rõ được da thịt khỏe mạnh rắn chắc của hắn, đứng tiêu chuẩn tam giác, giống như được may riêng cho hắn vậy!

Loan Loan cười híp mắt nhìn hắn, gật đầu ngồi xuống bên giường, sau đó búi tóc cho hắn. Chờ đến khi búi tóc xong, Bách Thủ lập tức xoay người lại bắt lấy hai bàn tay nhỏ bé của nàng đưa lên miệng hà hơi, bàn tay to ôm lấy bàn tay nhỏ không ngừng xoa bóp, cho đến khi tay Loan Loan từ lạnh chuyển sang ấm áp mới thôi.

“Cảm ơn!” Đôi mắt Loan Loan cong lên vui vẻ.

Bách Thủ dịu dàng nhìn nàng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé đưa lên miệng hôn nhẹ, nhìn Loan Loan cúi đầu gọi một tiếng: “Vợ ơi!” trong mắt hắn tràn đầy sự mong chờ.

Trên mặt Loan Loan hiện lên vẻ ngượng ngùng, dẫu môi trách hắn, trong ánh mắt mong chờ vô hạn của hắn nàng nghiêng người hôn chụt một cái lên môi hắn.

Cảm giác mềm mềm vẫn còn dư vị vương lại trên môi, Bách Thủ không khỏi lè lưỡi liếm liếm môi, ánh mắt nóng rực tiếp tục nhìn nàng.

Mặt Loan Loan lập tức đỏ lên, tròng mắt mắng hấn một câu: “Đừng hòng!” Nàng xoay người ra khỏi phòng đi đến phòng bếp.

Ánh mắt sáng rực của Bách Thủ hơi tối xuống một chút, buồn rầu gãi gãi đầu, hạ quyết tâm, buổi tối nhất định phải hôn vợ hai cái!

Kể từ cái đêm Loan Loan chủ động ôm Bách Thủ ngủ, lại còn hôn hấn một cái, sau hôm đó mỗi buổi tối Bách Thủ đều muốn ôm nàng trong ngực, không chỉ như thế, chỉ cần tìm được cơ hội nhất định sẽ hôn chụt một cái lên mặt nàng! Quan hệ giữa hai người đã có một bước tiến lớn!

Cảm giác xa lạ nhạt nhòa trong đáy lòng nàng trước kia đã không còn, có lẽ sâu trong đáy lòng nàng đã hoàn toàn đón nhận Bách Thủ! Đây là một khởi đầu tốt, làm cho nàng có cảm giác gia đình thật sự.

*****

Bận rộn từ sáng sớm, sắp xếp bánh xong, đóng kín cửa, hai người xuống núi, vừa ra khỏi cổng thôn đã gặp được một người quen là bà mối Vương, còn có một người đang điều khiển xe trâu là chồng của bà – Lý Trụ Đầu.

Bà mối Vương chủ động chào hỏi Loan Loan, lại hỏi bọn họ đang đi chợ đấy à, thấy Bách Thủ đang gánh đồ, tốt bụng hỏi: “Chúng ta cũng đi chợ, cùng đi lên xe bò thì sẽ nhẹ hơn được một chút!”

Loan Loan không ngờ tới nhà bà mối Vương còn có xe trâu. Phải biết là thời đại này nhà nào mà có xe trâu đã tương đương với xe đạp ở nông thôn hoặc loại xe máy chuyên chở dụng cụ. Bà mối Vương có thể mở lời đương nhiên tốt, cho nên Loan Loan nhìn Bách Thủ, Bách Thủ gật đầu lại với nàng.

Loan Loan lập tức cười nói: “Cảm ơn đại nương, đại thúc.”

“Sao lại khách khí như vậy, ta còn muốn cảm ơn hai người lần trước đã dạy cho Khai Minh nhà chúng ta cách làm mắm áo đây!” Bà mối Vương cười tủm tỉm nói.

Loan Loan nghĩ một chút, thằng bé mười bốn tuổi lần trước đến nhà học cách làm giá áo tên là Khai Minh, hóa ra là con trai bà mối Vương.

“Chỉ là một ít đồ thôi, đại nương khách khí rồi!”

Hai người khách khí đôi câu, sau đó Bách Thủ đặt đồ lên xe trâu. Vì trời đổ tuyết nên đường trơn trượt, toàn bộ đồ đạc đều được để trên xe trâu. Hai người đàn ông đi trước. Loan Loan cảm thấy ngồi trên xe lạnh chân, được một đoạn ngắn nàng liền xuống đi bộ. Sợ nàng trượt chân, Bách Thủ còn cẩn thận nắm lấy tay nàng.

Bà mối Vương đi bên cạnh nhìn thấy thì rất ngạc nhiên, không ngờ Bách Thủ còn là một người nam nhân không tệ nha!

Sau khi đến chợ, hai người chia tay nhà bà mối Vương, bọn họ đi đến chỗ cũ tiếp tục bán bánh.

Theo như ghi chép ở hiện đại, ngày Đông Chí thời cổ đại có tục ăn bánh trôi, ý là ăn bánh trôi Đông Chí, mọi người lại tăng thêm một tuổi mới. Ở nơi này ngày Đông Chí mọi nhà đều muốn ăn sủi cảo, vì vậy ở chợ có rất nhiều người mua thịt. Hôm nay vốn Loan Loan không làm nhiều bánh, chưa tới buổi trưa đã bán hết rồi.

Sau đó Bách Thủ dọn hàng, hai người đi mua thịt. Loan Loan tìm hồi lâu cũng không tìm được nơi bán thịt dê. Sau đó nàng nghe Bách Thủ nói mới biết, ở nơi này mặc dù mọi người cũng ăn thịt dê, nhưng chỉ dành cho người có tiền ăn. Nông dân nhà nghèo chỉ ăn sủi cảo thôi. Nàng chưa từ bỏ ý định, tìm được Dư chương quý ở sân sau của tú lâu, hỏi được hóa ra tú lâu của họ vốn không chỉ bán mà còn có ý mở dê vì trên trần có không ít người có tiền, hôm nay có rất nhiều người bao bàn tiệc.

Sau đó lại thấy Loan Loan và Bách Thủ sống không dễ dàng gì, chương quý đáp ứng bán cho hai người một chút, nhưng vừa hỏi ra, giá thịt dê quá đắt. Nàng thất vọng một hồi, có lẽ ông trời thấy nàng đáng thương nên sau khi nhìn thấy dê tạp* vẫn còn, nàng rất mừng rỡ, không có thịt dê, ăn lẩu dê tạp cũng không tồi a. Tuy Dư chương quý có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đưa hết chỗ dê tạp cho nàng, còn không lấy bạc.

*dê tạp: những chỗ thịt dê vụn vặt, thừa thặng và nội tạng dê.

Tự dung được một bữa ăn ngon, Loan Loan vừa vui mừng lại vừa phấn khởi. Nàng mua một ít rau cải, gia vị mà trong nhà không có. Hai người thật vui vẻ trở về nhà.

Buổi trưa dĩ nhiên hai người ăn sủi cảo, nhưng khiến hai người càng thêm vui vẻ là lúc hai người đang ăn thì mẹ Nguyên Bảo tới, trong tay còn bưng một cái bát lớn, phía trên đầy một tấm vải.

Nhìn thấy bát sủi cảo của hai người, mẹ Nguyên Bảo “Ồ” một tiếng, hối hận không thôi nói: “Ta nên mang sang đây sớm một chút mới phải.”

Sau đó nàng vén tấm vải lên, một bát sủi cảo nóng hổi lớn vừa nấu xong. Loan Loan và Bách Thủ đều không ngờ tới nhà Nguyên Bảo sẽ mang sủi cảo sang đây, trong lòng vui vẻ biết bao nhiêu, đặc biệt là Bách Thủ, đã bao nhiêu năm rồi hấn chưa từng vui vẻ như thế.

Sau khi biết được hai người ăn sủi cảo mua từ chợ, mẹ Nguyên Bảo càng thêm hối hận: “Ta nên sớm nghĩ đến chuyện hai người đi chợ về sẽ không có

thời gian làm sùi cào, thật ra hôm qua nên nói với hai người một tiếng, để hai người đừng mua nữa!”

Hai người liền cười ha ha. Loan Loan chuyển bát sùi cào sang chia cho Bách Thủ một ít, cười nói: “Không sao, Bách Thủ thích ăn. Ăn không hết còn có thể để lại, xé chiều đói bụng có thể ăn.” Sau đó nàng nhiệt tình mời mẹ Nguyễn Bảo cùng ăn sùi cào.

Mẹ Nguyễn Bảo đầu chịu, già trẻ trong nhà đều đang chờ, sau đó Loan Loan nói với nàng: “Buổi tối chúng ta ăn lẩu dê tạp, mọi người cùng đến đây nhé?”

“Hai người ăn thịt dê?” Mẹ Nguyễn Bảo kinh ngạc nói, thịt dê rất quý đó!

“Không phải, là dê tạp, chủ yếu là nội tạng dê, mùi vị rất ngon. Hôm nay ăn lẩu dê tạp thì cả người ẩm phải biết.” Loan Loan nói.

Mẹ Nguyễn Bảo có chút động tâm nhưng lại vẫn do dự một chút: “... Ta thấy hay là thôi đi.”

“Mời cả bà nội Nguyễn Bảo tới đây, càng đông càng vui!”

“Đều tới đây sao?” Có ổn không? Nhà các nàng có bốn miệng ăn đó.

“Có sao đâu, chỉ cần mọi người không chê là được.” Thấy nàng do dự không đồng ý, Loan Loan lại nói: “Hoặc là đến lúc đó muội nấu xong, nấu mang một ít về, thêm vài món vào nữa là được rồi.”

Cách này không tệ. Hai mắt mẹ Nguyễn Bảo tỏa sáng. Nàng sắp được ăn thịt dê mà hiếm khi được ăn a. Nàng chẳng làm gì cả, nhờ lại giống như chuyện cây ớt lần trước, làm ra đồ không để ăn thì phải làm sao?

Nghĩ đến đồ quý thể kia bị lãng phí sẽ rất đáng tiếc.

“Vậy, hai người ăn đi. Thứ kia ta sẽ không làm, làm không tốt sẽ lãng phí.” Suy nghĩ một hồi xong mẹ Nguyễn Bảo nói.

Lúc này Bách Thủ bên cạnh nói: “Nếu không nấu về hỏi Dương đại ca, nếu thấy được thì buổi tối gọi cả nhà đến đây. Nhà chúng ta chỉ có hai người cũng không ăn hết nhiều như vậy.”

Mẹ Nguyễn Bảo gật đầu, lại nói với hai người mấy câu rồi mang bát xuống núi.

Xé chiều, lúc Bách Thủ đi cắt cỏ cho lợn, Loan Loan thật vất vả mới tìm được một chút dây sắn tía về. Ở chỗ ruộng lại gặp mẹ Nguyễn Bảo và bà nội Nguyễn Bảo, nàng lại mời một lần, bà nội Nguyễn Bảo rất sáng khoái đồng ý, còn cười nói: “Có thể ăn món ngon, sao không đi được chứ! Đến lúc đó cháu đừng chê nhà chúng ta nhiều người nhé!”

Loan Loan liền cười nói: “Đâu có, có mọi người đến Bách Thủ và cháu càng vui mà!”

Sau khi về đến nhà nàng suy nghĩ một chút, nếu mời nhà Nguyễn Bảo thì cũng nên mời cả nhà Thạch Đầu, cho nên nàng lại đi đến nhà Thạch Đầu. Nói ra chuyện buổi tối ăn thịt dê, mẹ Thạch Đầu không ngừng phân khởi, lập tức đồng ý. Bọn họ đã phân nhà nên tự do hơn nhiều.

Mời nhà Thạch Đầu, đương nhiên cũng phải mời hai lão nhân, bà nội Thạch Đầu là người thoải mái, hơn nữa lần trước Loan Loan còn cứu Thạch Đầu nên cũng có cảm tình với nàng, không đắn đo liền đồng ý luôn. Nhưng Dương Nghĩa Trí lại nói không đi.

“Người ta có hai vợ chồng, các con nhìn xem, cộng thêm hai nhà thì đã tăng thêm bao nhiêu người chứ?”

Mẹ Thạch Đầu bên cạnh có chút ngượng ngừng cười. Quan hệ giữa nàng và Loan Loan rất thân thiết, bình thường có gì đều giúp đỡ lẫn nhau nên không nghĩ nhiều như vậy.

Bà nội Thạch Đầu bên cạnh liếc nhìn ông một cái: “Đây là tâm ý của hai vợ chồng nhà Nhị muội tử người ta, ông không đi, chúng tôi được ăn nhiều thêm hai miếng.”

Nếu như hai nhà đều đã quyết định sẽ đến, dĩ nhiên không thể thiếu Lai Sinh và ông nội hắn.

Kể từ khi trời lạnh, Loan Loan đã không cho Lai Sinh đến vào sáng sớm nữa. Tiểu tử này cũng sợ lạnh, vừa vào đông buổi sáng đã dậy rất muộn, có đôi khi tới trưa vẫn chưa thấy người.

Đúng lúc trên đường trở về gặp được Lai Sinh. Vừa nghe có đồ ăn ngon, cả người Lai Sinh đều hăng hái hơn, hấp tấp chạy về nói cho ông nội hắn biết. Loan Loan vừa mới đi tới chân núi, hắn đã hấp tấp chạy tới, sau đó lại vội vàng theo Loan Loan về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cảnh đẹp đêm trăng sáng

Về đến nhà, Loan Loan lấy đồ ra chuẩn bị nước lẩu dê cho buổi tối, vừa lấy dê tạp ra rửa thì mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đã tới phụ giúp. Hai người còn mang thêm một ít rau từ nhà đến. May mà Loan Loan đã sớm dặn các nàng không thể thêm loại thịt khác vào, nếu không hai người này nhất định sẽ mang cả thịt từ nhà đến.

Món ăn kèm tương xứng với lẩu dê nhất là củ cải trắng, không có đậu phụ và thêm cả khoai tây. Nhưng vì đông người nên lúc này nàng cũng chẳng để ý đến những việc này. Có gì ăn vậy!

“Tối nay có nhiều đồ ăn như vậy nhất định đã đủ rồi.” Loan Loan cười nói, chỉ vào chỗ rau chưa được rửa trong giỏ nói: “Vậy làm phiền hai vị tẩu tử rửa giúp muội mấy thứ này.”

“Được!”

Hai người lập tức lấy nước bắt đầu rửa rau.

Bên kia hai người đang chuẩn bị đồ ăn kèm với lẩu dê. Loan Loan bên này mở nắp nồi, đồ củ mà Bách Thủ đã cắt vào trong nồi bắt đầu nấu thức ăn lộn. Người phải ăn, heo cũng không thể trì hoãn.

Chờ nấu xong thức ăn lộn, nàng bắt đầu nấu lẩu dê, cho dê tạp và xương vào trong nồi lớn bắt đầu nấu.

Bởi vì người nhiều thịt ít, muốn nước lẩu đậm đặc hơn chỉ có cách thêm ít xương. Đợi đến khi nấu xong nước lẩu, nước lẩu hầm gần được rồi Loan Loan liền vớt dê tạp ra, sau đó thái cục, thêm gừng và hành vào xào một lúc. Chờ đến lúc ăn thì mức nước lẩu vào đun sôi với đồ ăn kèm là được.

Trong nhà nàng chỉ có một cái chậu đồng, mượn nhà Nguyên Bảo được thêm hai cái nữa. Ba nữ nhân ngồi nói chuyện trong bếp một hồi, thấy không còn sớm nữa liền đổ toàn bộ dê tạp vào nồi đun sôi lên, mang chậu ra mức vào, sau đó lại cho thêm thức ăn vào.

Loan Loan đã sớm tính kỹ, nhà nàng có hai người, nhà Nguyên Bảo có bốn người, cộng thêm năm người nhà Thạch Đầu, cả Lai Sinh và ông nội Lai Sinh nữa, tổng cộng là mười ba người đủ ngồi dón vào một bàn, đặt thêm hai nồi lẩu chắc sẽ đủ.

Không đến một lúc sau Bách Thủ đã về. Loan Loan thấy chỉ có một mình hắn liền hỏi: “Sao mấy người Dương đại ca vẫn chưa tới, tiện đường về chẳng có vào đó xem một chút không?”

“Nửa đường ta có gặp Dương đại ca, huynh ấy nói sẽ qua ngay, mấy người thôn trưởng chắc cũng sắp tới rồi.”

Mẹ Nguyên Bảo bên cạnh nói: “Người để ý làm gì, nếu bọn họ không tới chúng ta có thể ăn nhiều hơn một chút.”

Loan Loan cười, vừa cười vừa trách nàng: “Chẳng nhẽ tẩu muốn ăn cả phần của mẹ chồng sao?”

Mẹ Nguyên Bảo ghen hòng, hồi lâu sau mới cúi đầu bắt đắc dĩ nói: “Khi nào ta mới có thể từ nàng dâu trở thành mẹ chồng a.”

Mẹ Thạch Đầu phì cười, mẹ Nguyên Bảo liền trừng mắt nhìn nàng một cái: “Muội khác gì ta đâu?” Sau đó nàng hằm mộ nhìn Loan Loan: “Như muội thì tốt rồi, phía trên không có ai đè ép.”

“Tẩu muốn làm mẹ chồng cũng được a, ngay ngày mai chọn luôn cô dâu nhỏ cho Nguyên Bảo nhà tỷ là được.” Loan Loan cười nói.

“Vậy không được, Nguyên Bảo nhà chúng ta sau này phải lựa chọn cẩn thận.”

“Không phải ta muốn làm mẹ chồng, ta chỉ không muốn bị người ta đè ép.” Sau đó nàng lại lập tức hừ hai tiếng, chấp hai tay ngang đầu lên nói: “Nói cái gì vậy, thân thể lão thái thái nhà chúng ta rất khỏe, sống lâu trăm tuổi, sống lâu trăm tuổi!”

Nhìn bộ dạng cứng bái thành kính của nàng, hai người liền ha ha cười rộ lên.

Chưa đến một lát sau, cha Nguyên Bảo, bà nội Nguyên Bảo đã tới rồi. Loan Loan nhiệt tình mời hai người vào nhà chính ngồi. Bà nội Nguyên Bảo nhìn xung quanh âm thầm gật đầu, trong nhà được thu dọn thật ngăn nắp.

Mẹ Nguyên Bảo không thấy con trai liền hỏi: “Nguyên Bảo đâu?”

“Đi tìm Thạch Đầu rồi, chắc cũng sắp tới.” Cha Nguyên Bảo đáp.

Mà lúc này ở nhà Thạch Đầu, Nguyên Bảo đang thúc giục Thạch Đầu: “Nhanh lên, chậm chút nữa sẽ không có thịt dê ăn đâu.”

Thạch Đầu liền kéo Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo, Nguyên Bảo, chờ ta một chút, ông nội còn chưa về.”

Bà nội Thạch Đầu bên cạnh liền nói với Dương Khai Thạch: “Con và hai đứa trẻ sang bên đó trước đi, ta chờ cha con về rồi qua sau.”

Dương Khai Thạch thấy cũng được, tuy nói là người ta mời qua ăn cơm nhưng cũng không thể đến sát giờ rồi mới vội vàng đi đến được, liền dẫn hai đứa

trẻ con ra khỏi sân, vừa ra cửa đã thấy Dương Nghĩa Trí về.

“Cha, sao giờ cha mới về, mọi người chờ cha về cùng đi ăn lẩu dê vợ Bách Thủ nấu đấy.” Dương Khai Thạch nói.

Dương Nghĩa Trí khoát một tay nói: “Mọi người đi đi, ta không đi.”

“Sao vậy?” Dương Khai Thạch lập tức nói.

Dương Nghĩa Trí liếc nhìn hán một cái: “Nhà Bách Thủ có tình cảnh thế nào mọi người không biết sao? Hiện giờ thật vất vả mới có được chút tiền, tất cả mọi người lại chạy đến nhà người ta ăn, vậy mà coi được sao?”

Dương Khai Thạch liền cười nói: “Có gì đâu, đâu phải ngày nào chúng ta cũng đến. Hai vợ chồng Bách Thủ huynh đệ không phải người hay tính toán. Hôm nào chúng ta lại mời bọn họ là được mà.”

Dương Nghĩa Trí nhắc chân đi vào trong sân không để ý đến hán nữa.

Thạch Đầu ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn cha nó nói: “Cha, ông nội không đi hả?”

Dương Khai Thạch mỉm cười xoa xoa đầu nó: “Ông nội còn có việc, chúng ta đi trước. Ừm, nhớ là đến nơi nhất định phải lễ phép, phải nhớ chào mọi người, có biết không?”

Dương Khai Thạch vừa nói vừa đưa hai đứa trẻ đi ra khỏi nhà, cách thật xa vẫn còn nghe thấy giọng nói rộn ràng của hai đứa nhỏ.

“Loan Loan thăm thăm nấu ăn ngon vậy, sao ông nội người không đi?” Nguyên Bảo hỏi Thạch Đầu.

“Không biết, ông nội không được ăn thịt dê thật là đáng tiếc. Cha, tí nữa bọn con mang một ít về cho ông nội nhé.” Thạch Đầu nói.

Trong sân Dương Nghĩa Trí ngồi bên cạnh cánh cửa rút thuốc lá rồi ra, bà nội Thạch Đầu vừa vuốt quần áo vừa bĩu môi nói: “Ông tự cho mình là thôn trưởng cao cao tại thượng mà, còn muốn người ta ba mời bốn thỉnh sao...”

Lúc Dương Khai Thạch dẫn hai đứa trẻ đến, nước lẩu đã nấu xong. Bách Thủ gọi hán vào trong nhà, hai đứa trẻ rụt rè nhìn Bách Thủ chào: “Bách Thủ đại thúc.”

Sau đó chúng xoay người chạy vào bếp, nhìn thấy Loan Loan lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười chào: “Loan Loan thăm thăm.”

Mấy ngày gần đây ba người thường xuyên qua lại, trẻ con đã sớm quen thân với nàng.

Loan Loan cười híp mắt chào lại, xoa xoa đầu hai đứa: “Được rồi, chỗ này đông người, hai đứa lên nhà chính ngồi đi, sắp ăn cơm rồi.”

Hai đứa trẻ reo một tiếng “Được a!” rồi làm mặt quỷ với Lai Sinh vẫn đang nhìn chúng, kêu to một tiếng: “Ăn thịt dê nào”, đồng loạt chạy ra khỏi phòng bếp.

Lai Sinh lập tức vơ lấy chiếc bát đặt trên bếp lò mà hán vẫn thường ăn cơm, rồi giống như một đứa trẻ chạy ào ra khỏi bếp.

Ba người bên trong nhìn bắt đắc dĩ cười.

Múc dê tạt ra hai cái chậu, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu mỗi người bung một chậu. Loan Loan cầm bát đưa đi theo ra khỏi bếp.

Trong nhà chính chặt kín người ngồi. Ông nội Lai Sinh đã đến rồi, mấy người đang vui vẻ nói chuyện gì đó, chỉ là không thấy ông bà nội Thạch Đầu đâu.

Nghĩ ngợi một chút Loan Loan nói với Bách Thủ: “Chàng lại đến nhà trưởng thôn lần nữa xem.”

Bách Thủ gật đầu xoay người bước ra sân. Không đợi Loan Loan dọn bát đĩa xong, đã thấy ông bà nội Thạch Đầu ở phía sườn núi đang đi về phía này, mà Bách Thủ cũng đi sau hai người.

Loan Loan lập tức mời hai người ngồi xuống. Bà nội Thạch Đầu liền kéo tay Loan Loan quý mến nói: “Ai nha, thật là làm khổ khuê nữ con.”

“Xem thăm nói gì kia, mọi người có thể đến làm cho con và Bách Thủ vui mừng lắm đây này.”

Lời Loan Loan nói đúng là thật lòng. Nếu như trước kia, đừng nói đến ăn cơm, người trong thôn có thể nhìn hán thêm hai cái đã rất hiếm có rồi. Bách Thủ âm thầm nhìn vợ một cái, hôm nay hán làm gì cũng cảm thấy trong lòng phần khởi biết bao nhiêu. Hán đã không nhớ rõ được cảm giác được cùng mọi người ăn cơm vui vẻ là chuyện từ lúc nào rồi? Hình như từ khi cha mất hán chưa từng mở lòng như vậy. Sau khi bà nội mất, hán chẳng còn biết cười là thế nào. Là vợ đã mang đến tất cả cho hán!

Trong lòng hán thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải để vợ được sống những ngày tốt lành!

Bách Thủ lấy vò rượu hồi chiều cố ý đi chợ mua ra đun nóng, rót cho từng người Dương Nghĩa Trí, ông nội Lai Sinh, Dương Phú Quý, Dương Khai Thạch, lại rót cho mình. Mấy nam nhân và bà nội Thạch Đầu, bà nội Nguyên Bảo ăn một chậu. Ba nữ nhân, Lai Sinh, thêm hai đứa trẻ ăn một chậu, bên

kia đồng người nên đồ ăn trong chậu được nhiều hơn một chút.

Loan Loan đặc biệt làm thêm hai chén nước chấm, cho thêm ít gừng và hành vào trong tương pha ít dầu, chấm thịt dê tạt vào ăn rất ngon.

Mặc dù mùi vị vẫn còn kém ở hiện đại một chút, nhưng đối với những người không có nhiều cơ hội được ăn thứ này như đám người Bách Thủ mà nói thì đã là rất ngon rồi. Mọi người cảm thấy thịt dê tạt Loan Loan làm thơm ngon y chang thịt dê kia, hơn nữa còn chưa từng nhìn thấy loại nước chấm này bao giờ, mọi người hỏi nàng từ đâu mà có?

Loan Loan liền cười giải thích là do mình làm.

Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu không ngờ Loan Loan làm nước chấm lại có thể ngon như thế. Mọi người vừa tò mò vừa ăn khi thể ngất trời, dù thời tiết đang rét lạnh mà ai nấy mặt mày hồng hào, chảy đầy mồ hôi.

Đồ trong chậu ăn hết lại lấy từ trong nồi ra. Máy người đàn ông vừa ăn thịt dê tạt vừa uống rượu. Bình thường Bách Thủ không uống rượu vì vậy từ lượng không cao lắm. Cha Thạch Đầu thấy hẳn rót rượu cho mọi người xong chỉ rót cho mình có non nửa, cha Nguyên Bảo bắt mồm nói: “Đệ rót có một chút vậy, rót đầy vào.”

“Từ lượng của Bách Thủ huynh đệ không được a.” Cha Thạch Đầu nhìn mặt Bách Thủ đã bắt đầu đỏ nói.

“Có gì đâu, đang ở nhà mình, uống một hời xong thì đi ngủ.” Dương Nghĩa Trí gấp một miếng thịt dê bỏ vào trong miệng, vừa âm thầm khen lâu dê tạt này quả nhiên không tệ, vừa nói.

Nghe vậy, Bách Thủ không dám bồi từ qua loa như vậy nữa, lập tức rót đầy cho mình, hôm nay phải cùng mọi người vui vẻ.

Bên này hai đứa trẻ cộng thêm Lai Sinh liên tục cười đùa không ngừng. Ba người còn thỉnh thoảng đấu võ mồm, làm cho mọi người cười không ngừng. Trong nhà đều là tiếng cười đùa vui vẻ hòa thuận. Mọi người còn khen tay nghề của Loan Loan không dứt miệng. Ăn hết đồ trong nồi Loan Loan lại mang ra một chậu nữa, rồi hâm lại cùng ít rau.

Đợi đến khi mọi người ăn no uống đủ, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu giúp Loan Loan thu dọn bát đĩa vào phòng bếp. Dương Phú Quý đưa người già và trẻ con về trước.

Đêm nay đẹp trời, lại có trăng sáng soi trên đường còn sáng hơn cả ngày thường giúp cho mọi người xuống núi dễ dàng. Loan Loan cũng không để cho hai người phụ nữ rửa bát giúp: “Bây giờ chỉ có mấy cái bát thôi không cần hai vị tâu tâu giúp đâu. Đợi sau này có ngày chúng ta làm tiệc rồi mọi người lại đến giúp cũng được.”

“Đương nhiên rồi, chờ đến khi muội sinh em bé nhất định chúng ta sẽ tới giúp.” Mẹ Nguyên Bảo cười tủm tỉm nói. Mẹ Thạch Đầu bên cạnh cũng cười phụ họa.

Mặt Loan Loan đỏ lên.

Sau đó lại nghe mẹ Nguyên Bảo nói: “Nhìn muội da mặt mông vậy, nói không chừng đến ngày nào đó lại có.” Sau đó nàng nháy mắt với mẹ Thạch Đầu.

Hình như mẹ Thạch Đầu còn thấy chưa đủ, nhìn rừng trúc bên ngoài được ánh trăng chiếu sáng, nói: “Ánh trăng tối nay không tệ nha.”

Loan Loan đỏ rục cả mặt, mắng nàng một câu: “Sao vậy? Hai người các tâu hôm nay cũng uống rượu à?”

“Chúng ta không say, nhưng mà...” vừa nói mẹ Thạch Đầu ngừng lại một chút, ánh mắt quét về phía cửa, nhích tới gần mẹ Nguyên Bảo, dùng giọng nói để chỉ ba người trong bếp có thể nghe thấy: “Nhưng mà hình như có người say.” Lập tức nàng lại cao giọng nói với Loan Loan: “Nếu không cần chúng ta giúp đỡ, vậy chúng ta về đây.”

Loan Loan đỏ mặt cười cười, tay xoa xoa lên khăn rồi cùng ra khỏi phòng bếp, kết quả nhìn thấy Bách Thủ giống như môn thần tựa ngoài cửa phòng bếp, nàng sững sốt, không biết những câu vừa rồi hẳn có nghe thấy không, may mà buổi tối không nhìn rõ về mặt nàng, trái tim Loan Loan đập thành thịch.

Nhìn hai người đang đi xuống núi, nàng lớn tiếng hướng đến chỗ hai người nói: “Trời tối cẩn thận một chút, sáng mai muội tới trả chậu cho tâu.” Câu sau là nói với mẹ Nguyên Bảo.

Trong ánh trăng mờ nàng nhìn thấy mẹ Nguyên Bảo bên sườn núi quay lưng về phía nàng vẫy tay, đáp lại: “Không cần vội.” Sau đó giọng cười đùa của hai người càng ngày càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Một đêm xuân sắc, gặp nhau

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng hai người nữa nàng mới xoay người vào nhà, lại phát hiện không thấy bóng dáng Bách Thủ trong sân. Đợi đến khi nàng đi vào phòng bếp liền phát hiện Bách Thủ đang xắn tay áo lên rửa bát, mặt đỏ bừng bừng, hai mắt mơ màng. Loan Loan không biết hắn có say không, đẩy hắn ra khỏi phòng bếp: “Chàng lên giường nằm trước đi, ta đun nước nóng xong sẽ gọi chàng dậy.” Nói xong nàng xoay người vào rửa nốt chỗ bát đĩa còn lại, đợi nàng rửa xong bát đĩa, thu dọn xong xuôi mới nhận ra Bách Thủ vẫn đang đứng phía sau nàng rũ mĩ mắt, không biết hắn ngủ thiếp đi hay là đang suy nghĩ cái gì.

“Bách Thủ, hay là chàng lên nhà chính ngồi đi?” Loan Loan nhẹ nhàng kéo tay hắn.

Bách Thủ mở mắt ra nhìn nàng lắc đầu, đôi mắt to tròn mơ màng, gương mặt đỏ rực, giống như bắt nắn với việc nàng luôn đuổi mình ra ngoài, khóe miệng cong lên có chút ủy khuất như đứa trẻ, trên mặt hiện lên vẻ mặt chưa từng thấy bao giờ.

Trong lòng Loan Loan nhất thời cảm thấy vui vẻ, chàng say a!

Sau đó, nàng thả dây sấn tía lúc chiều đã rửa sạch vào trong nồi, cho thêm mấy lát gừng, múc một bát nước đun sôi lên, sau đó múc sang chậu nước rửa chân. Nàng bưng ra hai cái ghế, gọi Bách Thủ ra rửa chân.

“Đây là dây sấn tía, cho thêm một chút gừng, dùng rửa chân vào mùa đông có thể tránh lạnh, tránh phong thấp, còn có thể làm cho ít bị bệnh hơn.” Hàng năm vào mùa đông ông nội Loan Loan đều rửa chân như vậy, người già nói có thể giảm bớt khả năng tay chân bị nứt da.

Nghe Loan Loan nói, Bách Thủ mở đôi mắt đang khép hờ: “Thật sao?”

Loan Loan hé miệng cười với hắn khẽ gật đầu.

Bách Thủ phải sống một mình từ nhỏ, hắn không biết mấy thứ này cũng không có gì lạ. Nghe Loan Loan nói như thế, hắn lập tức cúi người xuống bắt đầu rửa chân cho Loan Loan.

Loan Loan sững người, khóe miệng cong lên vui vẻ, đôi mắt còn sáng hơn cả ánh trăng trên trời, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Rửa chân xong Bách Thủ nằm trên giường, chờ Loan Loan thu dọn ổn thỏa trở lại trong phòng thì Bách Thủ đã ngủ.

Vừa nghĩ tới chuyện hắn uống say tởm về như một đứa trẻ trong lòng nàng lại thấy vui vẻ.

Vừa mới lên giường, một đôi bàn tay to lớn liền ôm lấy eo nàng. Cả người nàng lọt vào trong một vòng ôm ấm áp! Xung quanh tràn ngập mùi rượu.

“Vợ ơi!” Giọng nói trầm thấp mang theo sự buồn ngủ, bàn tay nắm ở thắt lưng nàng không tự chủ siết vào.

Miệng Loan Loan nhẹ nhàng mấp máy, nghiêng đầu nhìn về phía hắn, nhẹ tay vén mấy sợi tóc trên trán, khẽ giọng hỏi: “Nhức đầu sao?”

Bách Thủ hơi mở mắt, lúc này đôi mắt càng thêm mơ màng, ánh mắt nhìn về phía Loan Loan mang theo sự mộng lung, hắn khẽ cong miệng, gật đầu: “Một chút.” Hắn lại lập tức toét miệng cười: “Cám ơn vợ!” Sau đó hắn nhắm mắt lại nghiêng người hôn chụt một cái lên mặt nàng.

Loan Loan nín thở, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng cười thầm, tay vuốt lấy lưng hắn, vỗ nhẹ như đang dỗ trẻ con: “Ừ, đi ngủ sớm một chút nhé, sáng mai dậy sẽ hết đau thôi.”

Bách Thủ nhắm hai mắt gật đầu. Một lúc lâu sau không thấy động tĩnh gì. Loan Loan cho là hắn đã ngủ rồi, nhẹ nhàng xoay người lại, quay lưng về phía hắn. Nàng không thích hai người nằm quay mặt vào nhau ngủ, như vậy ở giữa sẽ có kẻ hở, có gió vào.

Ai ngờ nàng vừa mới động dậy, cánh tay để bên hông lại siết vào, hai người dán lại với nhau, mà trên hõm cổ nàng bị chạm vào làm nàng thấy ngứa. Tất nhiên Loan Loan sẽ dịch ra ngoài, người phía sau lại dán vào, mãi cho đến khi nàng dịch ra tận mép giường.

Nàng liền bắt đầu dỗi mồm nhìn nóc nhà mờ mờ, nhẹ nhàng đẩy Bách Thủ: “Bách Thủ, nằm dịch ra một chút.”

Bách Thủ liền dịch chuyển, đồng thời đôi tay to kéo lấy thắt lưng nàng, cả người nàng cũng dịch vào theo.

Nhất thời nàng không biết nói gì, mình gầy yếu như vậy sao?

Ngay sau đó trên mặt nàng lại bị hôn chụt một cái, Bách Thủ chống nửa người, nửa mở mắt nhìn Loan Loan nhếch miệng cười một tiếng: “Vợ thơm quá!”

Sau đó hắn hôn chụt một cái lên miệng nàng, lại nói: “Cái miệng nhỏ nhắn của vợ mềm quá!” Sau đó hắn lại hôn chụt một cái lên cổ nàng, lại nói: “Đa vợ thật mịn!” Sau đó là cái trán, đôi mắt, cái mũi...

Loan Loan không nhịn được đầu đầy hắc tuyến, người này say quá rồi!

Lúc nàng muốn ngăn hành động của hắn lại, Bách Thủ đột nhiên tung người đè nàng xuống. Loan Loan chưa kịp kêu lên một tiếng, miệng đã bị người khác lấp đầy. Nàng cảm giác rõ ràng thân thể Bách Thủ đang càng ngày càng cứng cáp, càng ngày càng nóng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, cái cổ

nào đó đang cố gắng kiềm chế bản thân mình.

Chưa ăn thịt heo chẳng lẽ còn chưa thấy qua heo chạy sao?

Trong đầu Loan Loan cảm thấy rối rắm. Nàng ở cùng Bách Thủ một thời gian dài như vậy, hẳn đúng là một nam nhân đáng để gửi gắm. Nếu so với những đôi vợ chồng mà nàng biết, Bách Thủ thật sự nâng nàng trong lòng bàn tay!

Nàng hỏi mình, mình còn có thể trở về sao?

Có một giọng nói trả lời: không thể.

Bách Thủ không tốt sao?

Tốt!

Mình có muốn đi theo hắn cả đời không?

Muốn!

Đã như vậy thì làm một đôi vợ chồng thật sự, sinh con dưỡng cái, hòa hòa thuận thuận sống cùng nhau cả đời, đây không phải là điều nàng mong muốn ở kiếp trước sao?

Trong lòng nghĩ thông suốt rồi, Loan Loan không ngần ngại bàn tay đã che trước ngực nữa, hai tay chủ động nhẹ nhàng ôm lên cổ hắn...

Một đêm cảnh xuân vô hạn!

Hôm sau, trời quang, nắng ấm, là một ngày đẹp trời.

Loan Loan thật sự cảm nhận được chỗ tốt khi không có mẹ chồng, gần tới buổi trưa nàng và Bách Thủ mới rời giường, tất nhiên sẽ không đi bán bánh.

Đêm qua kịch chiến với Bách Thủ một hồi, sau đó lại ngủ say, Loan Loan cảm thấy khá mệt mỏi. Sáng sớm hôm nay hắn vừa tỉnh, mới được nếm thử trái cấm, vừa vui mừng lại không ngừng hiếu kỳ quần lấy Loan Loan từ sáng sớm, sau đó lại ôm lấy nàng nói thể nào cũng không chịu rời giường. Hắn còn đi đun nước nóng tự mình lau người cho Loan Loan. Loan Loan xấu hổ lấy chăn che mặt không dám nhìn hắn.

Sau đó, hai người lại nằm trên giường triển miên cho đến trưa. Thấy sắp đến trưa rồi, Loan Loan rốt cục nổi giận, lúc này Bách Thủ mới rời khỏi giường.

Loan Loan chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, hạ thân cũng không thoải mái, bước đi cảm thấy là lạ, đi tới phòng bếp nhìn thấy Lai Sinh đã ngồi bên bếp lò bắt đầu nhóm lửa, nàng rất ngạc nhiên: “Hắn đến đúng lúc vậy.”

Bách Thủ liền nhàn nhạt ghé mắt nhìn Lai Sinh đang nhóm lửa, nói: “Đã sớm tới.” Lúc sáng sớm hắn dậy đun nước đã thấy Lai Sinh tới rồi. Tiểu tử thời này còn muốn đi theo hắn vào nhà, hắn đập một phát cho tên này bay ra ngoài! Thật không thức thời!

Nước lấu hầm xương hôm qua vẫn còn thừa, hôm nay dùng tạm xương nấu canh, hôm qua vẫn còn thừa lại một ít thịt dê và củ cải trắng nấu cùng khoai tây. Vị của canh nhạt hơn hôm qua rất nhiều, nhưng nước chấm vẫn rất ngon.

Ăn cơm xong, Bách Thủ cầm dụng cụ lên núi. Đã lâu hắn không đi săn, hôm nay muốn bắt lấy hai con thú về tắm bổ cho vợ. Lai Sinh ăn cơm xong cũng chạy mất dạng, chỉ còn lại một mình Loan Loan.

Nằm ở nhà đến xế chiều, nàng cảm thấy buồn chán đến phát sợ! Mặc dù trong người còn có chút không thoải mái, nhưng mà không có gì đáng ngại, vác gùi lên núi, men theo đường quanh sườn núi, dọc đường đi cô đã bị cắt gần hết.

Lúc trước, Bách Thủ đã phát hiện ra một bãi cỏ rất rộng ở sườn núi lân cận này. Loan Loan đi đến bên sườn núi, đến lưng chừng quả nhiên phát hiện ra có một bãi cỏ, đúng là rất xanh tốt, có một bãi cỏ cho lợn như thế này thì có phải tiết kiệm được bao nhiêu năng lượng không.

Nàng lập tức bỏ gùi xuống bắt đầu cắt cỏ cho lợn, vừa cắt cỏ vừa nghĩ: không biết chỗ này có bị người khác tìm ra hay không, thật sự nên để Bách Thủ đến đây, cắt thêm mấy gùi cỏ về.

Tốc độ trên tay cũng nhanh hơn.

Chưa đến một lúc sau, tay chân cảm thấy hơi mỏi. Hôm nay người nàng không có sức, trong lòng thầm mắng Bách Thủ hai câu, nghỉ ngơi một lát rồi lại cắt tiếp, cho đến khi đầy một gùi cỏ mới thôi. Có điều, sau đó nàng bối rối vô cùng, một gùi cỏ lớn như vậy làm sao nàng mang về được đây?

Với tình trạng của mình hôm nay, nàng vô cùng nghi ngờ không biết mình có đủ thể lực làm việc này hay không?

Về mặt nàng đau khổ nhìn về phía gùi cỏ đầy ứ xoắn xuýt hồi lâu. Sau đó không thể làm gì khác đành đặt gùi cỏ lên một chỗ cao hơn, sau đó ngồi xổm xuống, cố gùi cỏ lên lưng, thử mấy lần cũng không đứng nên nổi. Trên trán nàng chảy đầy mồ hôi.

Nếu như lúc này có điện thoại di động thì tốt, gọi điện thoại là có thể giải quyết vấn đề rồi. Nhưng hiện giờ xung quanh đây một người cũng không có, tìm

cái rắm, biết nhờ ai giúp đây?

Suy nghĩ lung tung một chút, nghỉ ngơi thêm một lát, nàng chống một tay lên, mím môi lấy hơi, lên nào!

Cuối cùng cũng đứng lên được, không đợi nàng bật cười, dưới chân đã mềm nhũn, bên hông dường như đã hết lực, một lực hút mạnh mẽ kéo nàng về phía sau, trọng tâm cả người lệch đi, người cũng bị nghiêng sang một bên. Ngay lúc này, một bàn tay thon dài rắn chắc của nam nhân bắt lấy vai nàng.

Loan Loan thở hắt hai cái, vừa rồi thật là nguy hiểm, nếu không có người giúp thì nàng nhất định đã bị ngã rồi. Đây vốn là đường núi, nếu không cẩn thận có thể bị lăn xuống tận bên dưới.

Nàng nhìn người đàn ông trước mắt, mi thanh mục tú, đáng vẻ tầm hai mươi tuổi, mặc quần áo vải thô bình thường, ống tay áo xắn lên, đeo một gùi cỏ, hiển nhiên là cũng tới cắt cỏ cho lợn, chắc cũng là một người nông dân.

Nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi nàng nhìn thấy một tay của hắn rất thon dài, cả người đều mang đến cho người ta cảm giác vẫn về nho nhã, lại thêm hơi thở mát mẻ như hương sinh, trên người nông dân rất hiếm khi thấy khí chất như vậy.

Bất kể thế nào, vừa rồi hắn đã giúp mình, Loan Loan cười nói với hắn: “Vừa rồi thật sự cảm ơn huynh.”

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Loan Loan, nam nhân này ngạc nhiên vô cùng, lập tức nói: “Không cần khách khí.”

Sau khi hắn đi đến đây đã nhìn thấy Loan Loan cắt cỏ ở bên này rồi. Loan Loan ở bên đầu này, hắn ở bên đầu kia, cả ngọn núi chỉ có hai người, xung quanh đều là rừng cây, khá an tĩnh. Loan Loan lại không biết hắn đang ở phía xa xa. Vốn hắn cũng không định đến, sau đó lại thấy nàng công mấy lần cũng không công lên nổi, có lẽ là quá đây rồi. Hắn nghĩ cùng là người một thôn nên liền muốn tới giúp đỡ một chút, không ngờ vừa đi tới đây đã thấy Loan Loan suýt nữa thì ngã. Hắn chỉ thuận tiện giúp nàng một tay thôi.

Mắt Loan Loan nhìn gùi cỏ đầy của nam nhân kia, đoán là người ta cần phải đi, nhưng gùi cỏ của nàng quá đầy, nếu người này đi mất sẽ không còn ai giúp được nàng rồi, nhân tiện nói: “Gùi của ta quá đầy rồi, nếu được, ta chia một chút cho huynh, coi như là cảm ơn huynh vừa giúp ta.”

Hắn sớm đã nghe qua lời đồn đại trong thôn, nhưng sau khi tận mắt gặp Loan Loan, hắn vẫn có chút bất ngờ. Nhớ ngày đó lần đầu tiên hắn gặp Loan Loan nàng không giống thế này. Bây giờ nàng càng thêm vui vẻ, biết ăn nói.

Người nam nhân này rất dễ nói chuyện, liền nặng nề đặt gùi cỏ của mình xuống: “Gùi cỏ của ta cũng đầy rồi. Nhưng mà, ta thấy gùi cỏ của cô nương quả thực quá đầy, như vậy đi, ta giúp cô nương công một phần cỏ xuống núi.”

“Như vậy sao được?” Loan Loan vội vàng nói.

“Không có gì!” Vừa nói nam nhân đã lấy chỗ cỏ trong gùi của Loan Loan bỏ vào trong gùi mình. Sắp xếp xong, hai người một trước một sau đi xuống núi. Mặc dù đã san bớt cỏ sang gùi của nam nhân kia, nhưng nàng vẫn thấy rất nặng, đi đường rất chậm. Người nam nhân kia cũng không vội, không nhanh không chậm đi phía sau nàng, tốt bụng đưa nàng về đến nhà, sau đó đưa lại cho nàng toàn bộ chỗ cỏ đã san ra.

Loan Loan đứng trong sân nói lời cảm ơn với nam nhân kia. Nếu như người ta đã giúp đỡ mình, mời họ uống miếng nước là chuyện nên làm.

“Nếu huynh không chê xin mời ở lại uống miếng nước đã?”

Nam nhân dịu dàng cười từ chối, lễ phép, đúng mực, cả người lộ ra khí chất của người đọc sách duy nhất trong thôn này!

Loan Loan âm thầm suy đoán trong lòng, không biết người nam nhân này có phải xuất thân từ trong thư hương thế gia hay không mà lại có khí chất như thế?

Cho đến khi người nam nhân này xuống núi đi về thôn, nàng mới phục hồi tinh thần, thì ra người này ở cùng thôn với mình nha!!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Cùng nhau làm

Nghỉ ngơi ở nhà hai ba ngày, Loan Loan cảm thấy thân thể đã khôi phục như cũ rồi, tinh thần cũng khá hơn nhiều. Nàng lại bắt đầu làm việc nọ việc kia, nhưng Bách Thủ vẫn không cho nàng đi bán bánh cùng, sợ nàng mệt nên bảo nàng ở nhà nghỉ ngơi.

Ban ngày Bách Thủ đi chợ, nàng ở nhà nấu cơm nước, cho gà và lợn ăn xong thì lên giường nằm. Vì trời lạnh nàng không muốn ra khỏi cửa lắm nhưng lại có người đến thăm nàng.

Mẹ Thạch Đầu thấy cửa nhà chính đóng thì nghĩ trong nhà không có ai, gọi hai tiếng mới thấy Loan Loan từ trong nhà đi ra. Nàng mời mẹ Thạch Đầu

vào trong phòng, dù sao cùng là nữ nhân với nhau chẳng có gì phải câu nệ, thấy nàng mới ngủ dậy, mẹ Thạch Đầu cười cười đưa đồ cho nàng.

“Của nhà làm, muối tìm cái gì đựng đi!”

Loan Loan mở ra nhìn thì thấy là củ cải muối, kinh ngạc nói: “Tầu làm à?”

“Đúng vậy!” Mẹ Thạch Đầu cười cười, lại nói: “Tay nghề của ta làm không được ngon như muối, chỉ có thể mời nếm thử món củ cải muối mới làm này thôi.”

“Xem tầu nói gì kia! Ta thích ăn thứ này lắm, khi còn nhỏ thường ăn với com lắm...” Nàng nói được một nửa thì ngừng lại nhìn mẹ Thạch Đầu cười cười, thấy nàng ta đang đứng thì mời ngồi xuống.

Thật ra đó là khi nàng ở hiện đại, ngày còn bé mỗi khi về quê sẽ được ăn món củ cải muối do nhà tự làm thế này, thêm chút bột ngọt vào rồi trộn lẫn sa tề, không ngờ ăn với com lại ngon như thế!

Mẹ Thạch Đầu cho rằng nàng nói đến chuyện khi còn ở nhà mẹ đẻ, liền cười nói: “Nếu muối thích mà ăn thấy ngon, hết rồi ta lại mang đến nữa.”

“Cám ơn tầu nhiều.”

Hai người nói mấy câu nữa rồi mẹ Thạch Đầu đứng dậy ra về. Loan Loan giữ nàng lại: “Ngồi thêm một lúc nữa đi! Chúng ta trò chuyện một lúc, bây giờ cách buổi trưa còn sớm mà, ngoài ruộng lại chẳng có việc gì.”

Mẹ Thạch Đầu đồng ý ngồi xuống tiếp: “Sáng nay, đại bá Thạch Đầu sẽ về đây, ta định về nhà xem một chút.”

“Ừa, đại bá Thạch Đầu trở về hả, muối thấy buổi trưa nay tầu phải bận rộn rồi!” Loan Loan cười nói.

Ai ngờ mẹ Thạch Đầu lại bĩu môi: “Ta mới không nấu com ấy, muốn ăn thì tự đi mà nấu.”

Loan Loan kinh ngạc.

Mẹ Thạch Đầu thờ dãi giải thích: “Quan hệ giữa hai chúng ta tốt như vậy, ta cũng không dối muối, ta không thích đại ca đại tầu hấn chút nào cả...” Loan Loan biết “hấn” ở đây là chỉ Dương Khai Thạch.

“... Muối nói xem, cả nhà bọn họ đã đến trấn trên làm ăn, nhà cũng mua rồi, còn nhiều tiền hơn cả nhà chúng ta, nhưng mà bình thường rõ là keo kiệt! Chuyện ở riêng năm đó không nói đến nữa, Khai Thạch nhà chúng ta nghĩ đến tình huynh đệ nên không so đo những thứ kia, bình thường có chuyện gì đều đến giúp đỡ họ, nhưng mà đúng là chẳng ra gì. Làm xong xuôi lại chỉ nói một câu rồi đuổi Khai Thạch về, ngay cả tiền công cũng không cho. Nếu như có chỗ nào không vừa ý liền nói Khai Thạch nhà chúng ta làm sai, muối nói xem có đại ca nào như vậy không? Năm nay còn muốn chúng ta đến giúp tiếp? Đừng có mơ!”

Cả nhà Dương Phong làm ăn ở chợ, mỗi khi đến cuối năm làm ăn được lại đi đến những chỗ khác nhập hàng về, vừa được lợi lại vừa tiện chọn những thứ cần thiết, muốn kiếm được một khoảng trước khi sang cửa ải cuối năm. Kể từ mấy năm trước Dương Phong làm ăn tốt đã nghĩ đến cả tháng đều bận rộn không chịu nổi, thuê người không dễ, vì vậy mỗi lần Dương Phong đều trở về nhờ Dương Khai Thạch ra chợ giúp đỡ.

Mà chuyện trong nhà Dương Khai Thạch cũng nhiều. Mẹ Thạch Đầu vừa chăm sóc con cái vừa bận làm việc nhà nhưng chẳng được bao nhiêu, vì vậy những chuyện khác đều đổ trên người Dương Khai Thạch. Đồng thời, hai vợ chồng còn phải giúp đỡ hai lão nhân. Tuy trước năm mới ở nông thôn không có nhiều chuyện lắm nhưng lúc này mọi người sẽ bắt đầu bán lợn... việc hàng ngày không ít.

Hai năm trước, Dương Khai Thạch còn đi giúp đỡ miễn phí, kết quả hấn không nhận được chỗ tốt gì, đến một bữa com cũng không chuẩn bị dâng hoàng cho hấn ăn. Nếu là huynh đệ cũng chẳng để ý mấy thứ ngoài miệng này, mấu chốt là khi trong cửa hàng có gì không ổn, Dương Phong đều tìm Dương Khai Thạch mắng đến vuốt mặt không kịp một trận.

Mới đầu hấn còn chịu đựng, sau đó dứt khoát không đi nữa.

Năm thứ ba, khi Dương Phong đến có nói Dương Khai Thạch giúp một tháng bận rộn kia sẽ trả cho hấn tiền công. Hai lão nhân bình thường tiết kiệm không dám bỏ tiền ra mua thứ gì, đến lúc đó hấn sẽ mua thức ăn ngon đưa Dương Khai Thạch mang về cho hai lão nhân.

Hai người đều là con trai trong nhà, bà nội Thạch Đầu cũng bảo Dương Khai Thạch đi giúp đỡ, chuyện trong nhà bà sẽ giúp đỡ coi sóc Linh Từ và Thạch Đầu cho.

Dương Khai Thạch đi như đã nói, kết quả cho đến hết năm cũng không thấy Dương Phong nói đến chuyện tiền công, chỉ đưa cho Dương Khai Thạch hai miếng thịt, nói là một miếng để hấn mang về cho cả nhà ăn, một miếng khác đưa cho hai lão nhân.

Dương Khai Thạch giận không nhịn được, tiền công của mình coi như xong đi, ngay cả những đồ hứa hẹn mua cho hai lão nhân cũng chẳng có.

Tuy trong lòng Linh Từ không thoải mái nhưng vẫn khuyên Dương Khai Thạch nghĩ thoáng chút. Không ngờ hai năm sau hấn được nhờ thì vẫn đến, vẫn không trả tiền công. Năm ngoài Dương Phong còn nói với Dương Khai Thạch: “Tiền công cứ để ở chỗ đại ca trước, sau này nhà đệ muốn đến trấn trên ở, đại ca sẽ giúp mua cái nhà lớn một chút.”

Lúc ấy Dương Khai Thạch liền lạnh tâm quay mặt bỏ đi một nước.

Cả nhà bọn họ đều làm ruộng, lại chưa từng làm ăn gì, đến trấn trên ở làm gì? Uống gió Tây Bắc chắc?

Đây đúng là lấy cớ quyệt nợ mà!

Chuyện mâu thuẫn giữa hai huynh đệ tựa như chuyện mẹ chồng nàng dâu không hợp nhau, thời đại nào chẳng có!

Loan Loan nhớ tới tình cảnh lúc nàng đến nhà Thạch Đầu bán măng, nàng liền an ủi mẹ Thạch Đầu: “Đừng nói huynh đệ trong nhà, ngay cả răng trên răng dưới còn có lúc cắn phải nhau mà. Tẩu tự mình giận đối chẳng đáng đâu, nếu không muốn đi thì tìm lý do thích hợp rồi không đi nữa là được.”

“Ngoài mặt cha mẹ Khai Thạch chưa nói gì nhưng trong lòng nhất định không muốn hai đứa con trai của mình mâu thuẫn, nếu ta không đồng ý cũng không thể đứng giữa khuyên Khai Thạch được.”

Đúng vậy, Dương Khai Thạch và Dương Phong có âmĩ với nhau thì cũng là quan hệ huyết thống. Cho dù Dương Phong không đối xử tốt với hai lão nhân thì đó cũng là con của họ. Linh Tử là vợ không thể xui chồng mình mâu thuẫn với đại ca được, không chỉ làm hai lão nhân ghét nàng mà còn có thể bị ăn mắng. Nhưng nàng lại không muốn Dương Khai Thạch đi, chỉ có khi nào trong nhà bận tới mảy tới mạt mới khiến Dương Khai Thạch không có cách nào đi được.

Nhưng Dương gia thì có thể có chuyện gì? Mấy năm này chẳng phải đã dọn ra riêng rồi sao?

Hai mắt Loan Loan tỏa sáng, liền nói với mẹ Thạch Đầu: “Sắp đến cuối năm rồi, ta và Bách Thủ có nuôi hai con lợn, chúng ta tính qua ít ngày nữa sẽ làm thịt hai con lợn này. Sau đó chế thành thịt khô đem bán, giá tiền cao hơn thịt lợn tươi nhiều. Có điều sẽ tốn chút thời gian, cực khổ hơn một chút.”

Mẹ Thạch Đầu nghe xong hai mắt sáng lên: “Hay! Càng tốn thời gian càng tốt, như vậy cha Thạch Đầu sẽ không còn thừa thời gian nữa! Nhưng mà, thịt khô là cái gì vậy?”

Loan Loan liền nói tỉ mỉ cho nàng nghe. Mẹ Thạch Đầu càng nghe càng thấy hiếm lạ. Lần trước nàng từng nghe mẹ Nguyên Bảo nhắc đến một lần, lần đó là thịt lợn rừng Bách Thủ săn được, nghe nói bán được nhiều bạc hơn, nhưng nàng lại sợ đến lúc đó mình làm không tốt, nhờ đâu thịt khô làm ra không ai mua thì phải làm sao bây giờ?

“Rất dễ mà. Những đại tửu lâu ở kinh thành đều có bán, địa phương nhỏ bé này của chúng ta nhất định chưa có ai ăn. Nhưng mà, đại tửu lâu ở trấn trên đôi khi sẽ có bán, đến lúc đó ta đến tửu lâu hỏi trước xem.” Thịt lợn rừng lần trước không biết tửu lâu bán được không? Nhìn thái độ sòng phẳng dứt khoát lúc mua thịt khô của Dư chương quỹ chắc sẽ không tệ. Không biết lần này giá thịt lợn bán sẽ thế nào. Đáng tiếc, từ sau con lợn rừng lần trước không có thêm con nào nữa, vừa không cần mất tiền vốn, không cần phải cho lợn ăn mỗi ngày tự dung lại có tiền.

Suy nghĩ một chút, Loan Loan lại cảm thấy mình quá tham lam rồi!

Không nghĩ đến chuyện lợn rừng nữa. Nàng nói kỹ càng cho mẹ Thạch Đầu nghe. Mẹ Thạch Đầu càng lúc càng dao động. Loan Loan nhiều chủ ý, nhưng mà vẫn nên trở về thương lượng với Dương Khai Thạch trước đã.

Mẹ Thạch Đầu nói cảm ơn nàng, rồi vội vàng xuống núi.

Không đến hai ngày sau, mẹ Thạch Đầu và mẹ Nguyên Bảo lại tới nữa. Lúc ấy là xế chiều, Bách Thủ đã ra ngoài cắt cỏ cho lợn.

“Chuyện thịt khô ta có nghe Linh Tử nói, hai ta mặt dày muốn làm chung với muội.” Hai người vào trong nhà nói chuyện, lúc này mẹ Nguyên Bảo mới mở miệng nói.

“Được chứ!” Loan Loan mở miệng đồng ý: “Có điều, đợi hôm nào muội đi hỏi tửu lâu trước một câu, chờ muội về sẽ trả lời các tẩu.”

Con đường tiêu thụ là quan trọng nhất. Hiện giờ nàng có thể tìm được chỗ tiêu thụ lớn nhất chính là tửu lâu kia.

Lại qua hai ngày nữa, Loan Loan nhận được tin chính xác từ chỗ Dư chương quỹ, trở về nói lại tin tức tốt cho hai nhà kia. Mà Dương Khai Thạch cũng thành công lấy cớ này, vừa không đắc tội Dương Phong lại không khiến cho cha mẹ tức giận, mặc dù Dương Phong có chút mất hứng nhưng hai vợ chồng Dương Khai Thạch không để ý làm gì.

Đông Chí vào tháng mười một, ở hiện đại đổi lại lịch Dương thì chính là giữa tháng mười hai, thỉnh thoảng nàng sẽ nhớ đến cuộc sống ở hiện đại. Ở hiện đại lúc này đang là lễ Giáng Sinh rồi. Trước kia lễ Giáng Sinh hàng năm Loan Loan đều cùng Tả Lan Nguyệt ra ngoài ăn một bữa cơm thật ngon. Bạn học Tiểu mải làm ăn nên không quá hứng thú với ngày lễ kiểu này, trên cơ bản sẽ không tham gia. Nhưng mà, bây giờ biết rồi, có lẽ ngày nghỉ lễ bạn học Tiểu đều ở cùng tình nhân.

Đến nơi này đã nhiều tháng, không biết tình hình của Tả Lan Nguyệt như thế nào rồi? Đã ly hôn bạn học Tiểu chưa? Nhất định cô ấy sẽ không ngừng tự trách đã lỡ tay đẩy mình rơi xuống cầu thang. Nàng chẳng có người nào để nhớ ở kiếp trước, thỉnh thoảng sẽ nhớ đến Tả Lan Nguyệt.

Lúc thế này, trong lòng nàng âm thầm cảm thấy may mắn, cảm ơn ông trời đã cho nàng xuyên không gặp được một trượng phu trung hậu, hiền lành.

Sau Đông Chí Loan Loan rảnh rỗi ở nhà hơn mười ngày lại đến Tiểu Hàn. Tháng mười hai đến liền bắt đầu làm thịt khô.

Hai con lợn trong nhà lúc mua đã khá lớn, bình thường ngoại trừ cỡ cho lợn ra, thỉnh thoảng Bách Thủ sẽ đến từ lâu lấy ít com thừa canh cặn về cho nên chúng lớn rất nhanh. Sau mấy tháng chúng đã nặng khoảng một trăm bốn mươi cân.

Kiếp trước, nàng thấy người ở quê nhà bán lợn cũng nặng tầm này, nếu không thì nặng hơn một chút. So với lợn trên núi đã khá mập rồi, ít cũng được một trăm tám mươi cân, không thì hai trăm cân.

Có điều đã đến cuối năm chẳng cách nào khác.

Cha Nguyên Bảo và cha Thạch Đầu sáng sớm mai sẽ đến giúp mổ lợn. Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu làm việc nhà xong cũng tới. Lai Sinh cảm thấy cực kỳ thú vị chạy tới chạy lui sau lưng mấy người.

Mấy đứa trẻ Nguyên Bảo, Thạch Đầu chạy loạn trong sân rất là náo nhiệt.

Như thường lệ, dựng thớt dưới tàn cây, cha Nguyên Bảo cầm dao cắt hai cái đầu lợn trước, sau đó dùng nước nóng làm lông, rồi mổ bụng. Theo thường khi, Loan Loan vẫn giữ tiết lợn lại, còn có gan lợn, lòng lợn.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Mặt trời mọc ở đằng Tây

Hôm nay nhất định sẽ náo nhiệt, chưa đến một lúc sau lại có mấy người nữa đến xem náo nhiệt, mẹ Kim Đan, mẹ Lan Hoa, còn có bà mối Vương. Lần đầu tiên bà mối Vương nhìn thấy sân nhỏ gọn gàng ngăn nắp cũng có phản ứng giống y như những người tới đây lần đầu tiên.

Bà còn lặng lẽ kéo tay mẹ Lan Hoa hỏi: “Sân này thoát nhìn hình như không giống trước kia!” Lại nhìn thấy hai con lợn, bà kinh ngạc nói: “Ý, nhị muội tử, lợn nhà hai người hình như hơi nhỏ?”

“Hơi gầy một chút, nhưng được cái thịt non mềm!” Loan Loan cười nói. Heo càng nhỏ thịt càng non mà!

Thường hay có chuyện làm thịt lợn nhỏ để kịp mừng năm mới. Nhưng người ta chỉ bán đi, bà lại nói: “Sao hai người lại làm thịt cả hai vậy, không để lại một con bán đi, như vậy còn có thể đổi được chút bạc.”

“Thế này cũng đổi bạc được mà. Hơn nữa còn có thể chứa lại một chút cho mình ăn.” Loan Loan nói.

Ba nữ nhân liền ngạc nhiên nhìn nàng: “Không phải muội định mở quầy thịt lợn chứ?”

Loan Loan ngẩn người, tự nhìn cổ tay mảnh khảnh của mình, sợ rằng ngay cả sức chặt xương cũng không có, cười nói: “Muội bán bình thường thôi!”

Ba nữ nhân hơi mờ mịt.

Loan Loan mang lòng ra ngoài dùng dấm và muối để rửa. Lúc này, nàng bắt đầu chuẩn bị nấu com trưa.

Hai chậu tiết lợn lớn, buổi trưa nhất định phải ăn tiết lợn không nó đông lại thì hỏng! Nghĩ kỹ xong, Loan Loan liền bung tiết lợn vào phòng bếp.

Qua một lúc lâu như vậy tiết lợn đã đông lại với nhau, nàng dùng dao khoét ra một miếng nhỏ, phía sau có người ngạc nhiên nói: “Nhị muội tử à, muội đang làm gì vậy?”

Loan Loan sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại thấy mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan và cả bà mối Vương đang hiếu kỳ nhìn chậu tiết lợn. Không biết ba nữ nhân đã đi theo nàng vào phòng bếp từ bao giờ.

Hôm nay những người này không ngờ không mời mà lại đến! Lạ nha!

“Chuẩn bị com trưa!” Loan Loan nói.

“Hà? Buổi trưa mọi người ăn cái này sao?” Bà mối Vương cả kinh kêu lên.

Loan Loan ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên: “Đúng vậy a, tiết lợn nấu xong sẽ rất ngon, tiết lợn cũng ăn được.”

Người phía sau không hiểu. Nhưng mà, bà mối Vương ở phía trước nghe thấy rõ ràng, không ngờ Loan Loan thật sự muốn ăn tiết lợn này, còn có lòng lợn ở kia, bây giờ người vẫn còn mùi tanh, sẽ không cứ thế ăn luôn chứ? Trong sân Loan Loan còn treo hai bộ gan lợn. Bà mối Vương không dám tin, những đồ này bình thường có cho cũng không ai thèm lấy đâu à.

So với bà mối Vương, mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan bình tĩnh hơn nhiều. Chuyện lần trước Loan Loan chiêu đãi mọi người ăn tiết lợn họ đã nghe nói qua,

nghe nói mùi vị rất không tệ.

Lúc này, mẹ Nguyễn Bảo bung thức ăn đến, thấy ba người ở trong phòng bếp thì sùng sốt. Loan Loan nhận thức ăn trên tay nàng, nói cảm ơn.

Mẹ Nguyễn Bảo hoàn hồn, nàng chủ động giúp nhóm lửa. Vì phòng bếp quá nhỏ nên Loan Loan thật sự không thể nào xoay người được, nàng liền nói với ba người kia: “Nếu ba người không chê, đợi lát nữa tiết lợn nấu xong thì bung một ít về nếm thử nhé?”

Mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan nhìn lẫn nhau, mẹ Lan Hoa cười nói: “Vây thật cảm ơn nhị muội tử rồi. Chưa từng ăn thứ này bao giờ, thật đúng là cũng muốn nếm thử xem.”

Mẹ Kim Đan không ngờ cũng hưởng ứng: “Đúng đúng.”

Bà mối Vương bên cạnh thấy hai người nhận rồi, tự mình cũng cười nói lát nữa sẽ bung một ít về nếm thử. Tất cả mọi người đều ăn thì sao bà không thể nếm thử?

Lúc này Loan Loan kinh ngạc hồi lâu. Hôm nay đúng là mặt trời mọc ở đằng Tây, những người này mà lại chịu ăn đồ ăn nhà mình!

“Được! Chỉ cần mọi người không chê. Hay là mọi người ra ngoài ngồi một lát, trong này hơi chật một chút!”

Ba người vội vàng gạt đầu vừa đi ra ngoài vừa đáp: “Không chê, không chê.”

Ba người vừa đi ra ngoài, thấy họ thật sự ra xem mỡ lợn, Loan Loan kỳ quái nói với mẹ Nguyễn Bảo: “Tẩu nói xem, mấy người này rất lạ đúng không?”

Mẹ Nguyễn Bảo quét mắt ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: “Muội không biết các nàng đã mong chờ lâu lắm rồi, rốt cục cũng đợi được đến hôm nay.”

“Hả?” Loan Loan vẫn có chút không hiểu.

Mẹ Nguyễn Bảo khẽ mỉm cười: “Hiện giờ rất nhiều người trong thôn chúng ta đều biết muội có tay nghề nấu ăn ngon. Lúc Đông Chí không phải chúng ta đến nhà muội ăn thịt dê tạp sao? Hôm sau liền có người chạy đến nhà ta hỏi thăm tin tức, hỏi chúng ta sao lại đến nhà muội, trưởng thôn cũng đến sao? Lúc ấy ta liền nói cho nàng biết cả nhà chúng ta đều đến nhà muội ăn thịt dê!” Ngừng một chút, nàng lại cười híp mắt nói: “Muội không thấy chứ, mắt nàng ta lúc ấy lồi hết cả ra. Chắc là hôm nay nghe nói nhà muội mỡ lợn, nhìn thấy cả hai nhà chúng ta đều tới, cho là lại có thứ tốt, nên cũng muốn tới tham gia nào nhiệt!”

Loan Loan biết “nàng” này không phải là mẹ Kim Đan thì cũng là mẹ Lan Hoa. Tới chỗ này được mấy tháng, đại khái nàng cũng thăm dò được một ít tình hình trong thôn. Hai người này thích buồn chuyện trong thôn. Mà bà mối Vương chuyên làm mối cho người khác, thấy con gái nhà ai đến tuổi lấy chồng, bắt kê người ta có đồng ý hay không, cũng sẽ mặt dày mày dạn đi làm mối, tất cả đều là vì bạc trắng.

Hai người kia chỉ tham chút lợi nhỏ, nông thôn mà, chỉ cần không có lòng hại người sẽ không tính là người xấu!

Sau khi hiểu rõ, Loan Loan vừa thấy buồn cười vừa cảm thấy có chút đắc ý!

Mẹ Thạch Đầu từ trong nhà đi ra liền thấy ba người mẹ Kim Đan đang đứng nhìn mấy nam nhân mỡ lợn.

Nàng đi vào phòng bếp hỏi ngay: “Sao ba người kia còn chưa đi?”

Mẹ Nguyễn Bảo cười một tiếng, hất mày liếc nhìn trong nồi, nói: “Còn không phải đang chờ đồ ăn sao?”

Mẹ Thạch Đầu lập tức há to miệng, nàng biết lần đó Loan Loan đưa bánh cho mấy người đó ăn, họ còn quay đầu coi như không thấy, thế mà hôm nay mấy người này chủ động tới đây muốn ăn!

Thấy dáng vẻ của nàng, mẹ Nguyễn Bảo cười hi hi! Loan Loan cũng mỉm môi cười khẽ.

Lợn đã làm xong, hiện giờ chỉ cần chia thành miếng, còn phải tách xương và thịt ra nữa, sau đó còn thừa lại hai cái đầu lợn, mấy người không biết nên xử lý như thế nào.

Bách Thủ tìm được Loan Loan, Loan Loan chỉ vào đầu lợn nói: “Chàng tách xương đầu và thịt ra, thịt có rất nhiều cách làm món ăn, xương có thể nấu canh...” Sau đó nàng nói kỹ càng tỉ mỉ cho mấy người, cái gì có thể ăn, cái gì không thể.

Tất cả mọi người nghe xong đều thấy lạ. Mọi người đều nuôi lợn béo rồi bán đi, nhưng ở chợ mỡ lợn cũng không thấy ai ăn đầu lợn, còn nghĩ được phải tách bên trong ra, đủ loại cách làm.

Mẹ Kim Đan ngạc nhiên nói với hai người còn lại: “Hai người nói xem sao nàng lại hiểu biết nhiều như vậy? Trước kia không phải không thích nói chuyện sao?”

Mẹ Lan Hoa lắc đầu: “Tính tình thế nào không biết, nhưng mà hình như nàng thật sự rất biết cách làm đồ ăn!”

Bà mối Vương bên cạnh lập tức xen mồm vào: “Ta thấy không đúng. Vài ngày trước đó ta có đến chỗ mẹ nàng. Mẹ nàng nói tính tình nàng lắm lì, không thích nói chuyện, còn bảo ta tìm nhà chồng tốt cho nàng, sợ gả qua đó không vui về...” Nói đến đây, bà lập tức che miệng lại, liếc mắt nhìn về mặt hiểu

kỳ của hai người đang nhìn bà, họ khan, nghĩ cách làm sao che đậy cho qua chuyện: “Cũng có thể sau lần bị rơi xuống sông nên đổi tính...”

“Không đúng, không đúng, thăm, thăm vừa nói mẹ nàng nhờ tìm nhà chồng cho nàng, đây là có ý gì?” Mẹ Lan Hoa tai thính nghe được tiếng gió, bắt được trọng điểm hỏi.

Mẹ Kim Đan len lén liếc mắt nhìn mọi người trong sân đang làm việc, thấy không ai chú ý đến ba người liền hạ giọng nói: “Mọi người có nghe nói không, lần trước sau khi Bách Thủ về có gặp mẹ nàng, hình như định đề cho hai người hòa ly đó.”

“Ai nha, chuyện này ta cũng có nghe nói.” Mẹ Lan Hoa lập tức giống như tìm được tri kỷ: “Nhưng mà, sau này lại không thấy gì nữa!”

Hai người cùng nhìn về phía bà mối Vương. Bà mối Vương che tay lên miệng nói nhỏ: “Trước kia có nghe mẹ nàng nói tới chuyện này, nhưng mà, sau đó không thấy nhắc lại nữa.” Nói hai câu này xong, cái gì có thể nói cái gì không thể nói bà vẫn biết, hơn nữa vừa rồi lúc đi ra thấy Bách Thủ nhìn lướt qua chỗ bà, nhìn bà chằm chằm, bà không thể đắc tội ai được nha!

Không nghe ra được cái gì làm hai người có chút tiếc nuối, nhưng mà tự hai người cũng có thể buồn chuyện được với nhau.

Sau đó, thấy tiết lợn nấu xong cũng không tẻ, ba người phụ nữ về nhà mình lấy một cái bát mang về, những người còn lại đều ở lại ăn cơm.

Xế chiều, Loan Loan đã sớm cho xương đầu lợn vào trong nồi nấu canh, lại bảo mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu mang một ít xương về nhà cho già trẻ trong nhà uống canh bồi bổ thân thể. Hai người cũng không khách khí. Sau đó Loan Loan lại bảo Lai Sinh mang ba cục xương lớn về cho ông nội hãm. Một đồng xương lớn chia gần hết, nếu không giữ lại lỗ hổng mắt thì thật lãng phí.

Buổi trưa nàng nấu một chậu tiết lợn rồi, còn chừa lại một chậu, thêm cả lòng lợn, toàn những đồ không để được lâu, nàng vội vàng nấu tiết lợn, sau đó làm sạch lòng lợn rồi xào lên.

Nàng đã sớm dặn mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu còn đồ ăn nên buổi tối tới bụng một ít về. Điều làm cho nàng không ngờ tới là không chỉ có hai người tới, còn có cả ba người lúc trưa nữa, năm người đi cùng nhau, mỗi người đều mang theo một cái bát ngay ngắn lên núi, thật là một cảnh hiếm thấy trong thôn.

“Nhị muội từ à, thật không biết xấu hổ, đồ ăn buổi trưa muội làm ngon quá, bọn trẻ trong nhà ăn xong còn đòi nữa, chúng ta đành mặt dày đến tiếp!” Vừa vào sân, mẹ Kim Đan hơi lúng túng nói.

“Không có gì, mọi người tới ta càng vui mà. Buổi tối còn có lòng lợn, đợi nấu xong thì mang về là được.” Loan Loan cười nói.

Mẹ Thạch Đầu liền ngấm bừa môi với mẹ Nguyên Bảo, thật đúng là không biết tự bản thân mình muốn ăn hay trẻ con đòi ăn đây!

Buổi trưa ba người kia đem tiết lợn về, cả nhà không ai nói không ngon! Buổi tối họ còn mang sang một cái bát lớn, Loan Loan múc cho mỗi người một bát, trong nồi cũng không còn thừa lại bao nhiêu, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu cũng chỉ lấy nửa bát, hai người cũng không lấy lòng lợn, Loan Loan liền nói: “Hai người cứ lấy tiếp đi, chỗ này đủ cho muội và Bách Thủ ăn rồi mà.”

Hai người vẫn không lấy, chỉ lấy tiết lợn. Ba người kia ngửi thấy mùi thơm của lòng lợn thì trên mặt đều cười tươi như hoa!

Lấy đồ ăn xong đương nhiên mọi người sẽ ra về, Loan Loan cười đưa mắt nhìn mấy người rời đi. Ba nữ nhân kia vội về nhà ăn cơm, đi rất nhanh, mẹ Thạch Đầu và mẹ Nguyên Bảo không gấp, cố ý đi chậm rãi phía sau.

Đợi mấy người kia đi xa, mẹ Thạch Đầu bừa môi bắt mồm nói: “Những người này làm gì vậy không biết, không làm giúp tí nào mà thấy có đồ ăn ngon lại bu đến, buổi trưa đã tới, buổi tối lại tới nữa.”

Mẹ Nguyên Bảo liền cười nhìn nàng: “Hai chúng ta không phải buổi trưa tới, buổi tối cũng tới sao!”

Mẹ Thạch Đầu tung tức nói: “Chúng ta giống như vậy sao? Nếu Loan Loan cần giúp gì, chúng ta đều đi qua giúp đỡ. Khai Thạch nói, chờ hết năm sẽ mời hai người họ sang ăn bữa cơm. Nhưng những người đó ngoại trừ cái miệng ra, không biết sau lưng đã nói hai người họ thế nào rồi. Bây giờ còn mặt dày tới xin đồ ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Còn nghèo hơn cả nhà nàng!

Mẹ Nguyên Bảo nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Muội cho rằng Loan Loan và Bách Thủ không biết sao?” Dừng một chút, giọng nàng có chút nặng nề: “Hơn chục năm qua trong thôn đồn đại không ít điều không tốt, không phải muội không biết tình hình Bách Thủ thế nào. Ai không sợ chết chứ, ai mà không sợ vạ nhất, chỉ sợ nhất vạ. Hiện giờ trong thôn từ từ đã chứng thực những lời đồn đãi kia là giả, mặc dù nhà họ ít tiền nhưng Bách Thủ là người tốt, muội nhìn cuộc sống của Loan Loan thoải mái hơn chúng ta, Bách Thủ coi nàng như châu báu, mặt mày hồng nhuận, tinh thần thoải mái. Còn có thấy

tướng số coi mười phần trúng cả mười đã nói Loan Loan là người may mắn, theo ta thấy số phận của Bách Thủ nhất định sẽ tốt lên. Loan Loan là một cô nương tốt, vì để người trong thôn có thể tiếp nhận Bách Thủ nên muội ấy đối xử tốt với tất cả mọi người, thấy người nào cần giúp đỡ liền giúp đỡ. Mấy nữ nhân này chỉ tham chút lợi nhỏ, nếu như bọn họ chịu đến đã chứng minh mọi người đang dần dần tiếp nhận Bách Thủ, đây không phải là chuyện tốt sao? Cho nên a, chúng ta đừng để tâm đến những chuyện này, bọn họ biết nên phải làm sao mà.”

Mẹ Thạch Đầu nghe xong liền gật đầu, nhớ trước kia mỗi khi gặp Bách Thủ đều thấy hấn mặt nhần mày nhỏ, bây giờ mỗi lần gặp hấn đều tươi cười! Đây là một nam nhân số khổ!

Hai người vừa đi vừa nói, sau đó ai về nhà nấy.

Sau khi mấy người rời đi, Loan Loan để chỗ tiết lợn còn thừa và lòng lợn vào một cái bát. Lòng lợn còn thừa khá nhiều, lại không thấy Lai Sinh tới đây, nàng suy nghĩ một chút, hai người nhà nàng ăn không hết bao nhiêu, liền thay quần áo ra ngoài, nàng chuẩn bị đến nhà Lai Sinh, vì vậy ra ngoài gọi Bách Thủ đang quét dọn sân.

Hai người đóng cửa rồi cùng nhau xuống núi, đi đến nhà Lai Sinh.

Cho tới giờ Loan Loan vẫn chưa thấy nhà nào trong thôn này nghèo hơn nhà nàng. Lai Sinh và ông nội hấn từ bên ngoài tới, khi đến nơi này được mọi người giúp đỡ lợn cho ba gian nhà cỏ tranh, một gian chuồng gà bên cạnh.

Nhà này còn nghèo hơn cả nhà nàng!

Lúc họ đến, Lai Sinh đang cho gà ăn trong sân, nhìn thấy hai người đến thì rất phấn khởi, lại thấy Loan Loan có bụng thức ăn trên tay, không đợi nàng nói chuyện, hấn lập tức nhận lấy rồi chạy ngay vào trong nhà nhanh chóng đổ vào trong một cái bát khác. Hấn làm cho nàng không còn gì để nói luôn, người này quá tự giác đi!

Nghe thấy giọng nói, ông nội Lai Sinh từ trong nhà đi ra, lại bảo Lai Sinh vác ghế dài ra mời hai người ngồi xuống: “Trong nhà tôi, chúng ta cứ ngồi ngoài sân này đi.”

“Không có gì, buổi tối chúng cháu có làm ít lòng nên đưa tới đây một ít.”

Ông nội Lai Sinh nắm tay che miệng ho khan hai tiếng, nói cảm ơn hai người.

Loan Loan thấy khí sắc của ông không được tốt lắm, liền hỏi: “Ông nội Lai Sinh, ông thấy không thoải mái sao?”

Ông nội Lai Sinh đỏ mặt ngực gật đầu nói: “Hai ngày nay thấy người có chút không thoải mái, bệnh cũ ấy mà.”

“Ông bị bệnh gì thế? Đã khám đại phu chưa?” Loan Loan nói, người già bị bệnh không thể qua loa được.

“Khám rồi, vô dụng thôi. Người già ấy mà, không ăn thua gì.” Ông nội Lai Sinh cười nói.

Mấy năm trước ông từng ngã xui ngoài ruộng khi đang làm việc, may mà lúc ấy có người trong thôn đi ngang qua, nếu không hiện giờ chỉ còn mình Lai Sinh sống lẻ loi rồi!

Loan Loan chỉ thấy biểu hiện ho khan ở bên ngoài, cho là có liên quan đến phổi, nhưng ở thời kỳ này khoa học kỹ thuật lạc hậu, cho dù biết bệnh gì có lẽ cũng khó mà chữa khỏi được. Huống chi lại phải tốn một khoản tiền thuốc thang lớn. Dặn dò mấy câu bảo Lai Sinh chăm sóc ông nội cẩn thận, hai người trở về nhà.

Trên đường về nhà Bách Thủ nắm tay Loan Loan, hai người đều không nói chuyện. Nàng thật không ngờ tới nhà Lai Sinh còn nghèo hơn cả nhà mình, nàng cẩn thận nghĩ lại, đầu óc Lai Sinh không bình thường, không kiếm được bạc, trong nhà chỉ toàn dựa vào ông nội Lai Sinh, ông không chỉ lo việc ngoài đồng, trong nhà còn nuôi gà vãn vãn, quanh năm suốt tháng không ai đỡ đần nên mới sinh bệnh.

Nhà nàng không có tiền, nhưng có thể giúp đỡ một chút cũng tốt, dù sao Lai Sinh và ông nội hấn là hai người đầu tiên trong thôn chịu tiếp nhận hai vợ chồng nàng, nàng nói: “Bách Thủ, hay là chúng ta tặng tiền công cho Lai Sinh đi.”

Bách Thủ nhìn khuôn mặt đỏ hồng của vợ, nhiệt độ ban đêm thấp hơn ban ngày, hấn dừng lại áp hai tay lên mặt vợ, bàn tay chạm phải chỗ lạnh như băng, đau lòng nhìn nàng nói: “Vợ à, nàng lạnh lắm không?” Sau đó, hấn hà hơi vào hai tay nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt nàng, nhưng Bách Thủ làm việc quanh năm, trên tay có không ít nốt chai, chà lên mặt nàng làm nàng thấy không thoải mái, còn hơi đau nữa, nàng bắt lấy bàn tay hấn, nói: “Chúng ta về nhà đi.” Bên ngoài lạnh ghê.

Bách Thủ vừa bao lấy tay nàng vừa hà hơi, xoa xoa cho hai bàn tay nhỏ bé ấm lên, vừa hôn chụt một cái lên mặt nàng, đôi môi cũng lạnh như băng, vợ đúng là bị lạnh cóng mất rồi, hấn nắm lấy tay nàng đi nhanh về phía nhà, nói: “Về nhà chúng ta sẽ đốt than.” Dừng một chút, Loan Loan lại nghe thấy hấn nói thêm: “Nàng bảo thêm ít thì thêm ít thôi vậy!”

Về đến nhà Loan Loan không để cho Bách Thủ nhóm lửa, trong phòng bếp lúc này mới xào thức ăn, còn chút hơi nóng, nàng cầm bếp lò trên tay, bới lấy được ít than, phải sử dụng tiết kiệm chứ! Chờ Bách Thủ dọn cơm xong, Loan Loan đi theo lên nhà chính, đóng cửa lại, hai người nhanh chóng ăn cơm tối.

Rửa bát, nấu nước nóng đương nhiên Bách Thủ sẽ tranh làm, hai chân Loan Loan hơi bị tê cứng, không ngừng nhảy nhót trong phòng bếp, trong lòng

vừa thấy vui mừng vừa thấy muốn khóc. Bách Thủ thương nàng, không để nàng làm việc, nhưng mà không làm gì lại khiến nàng càng lạnh hơn nha!

Thật vất vả mới đun được nước, ngâm chân trong nước nóng, mày nàng rút cục cũng giãn ra. Mùa đông được ngâm chân trong nước nóng thật là quá tuyệt vời! Bách Thủ đã đốt lò than để vào trong phòng.

Lúc Loan Loan vào nhà lên giường ngủ thì trong nhà đã đủ ấm rồi, Bách Thủ thật đúng là một trợ thủ tốt, nàng hưng hăng thưởng một ngụm hôn lên má hắn!

Bách Thủ xoa xoa mặt cười ha hả. Từ sau đêm đầu tiên cùng vợ đã cách rất nhiều ngày, mỗi buổi tối nằm ôm vợ hắn ngứa ngáy vô cùng! Đêm nào cũng dựng lều đến tận hừng sáng. Hai ngày nay hắn nhìn thấy sắc mặt vợ hồng hào hơn một chút, tinh thần cũng khá, thân thể không có chỗ nào không thoải mái, Bách Thủ nhanh chóng rửa chân, sau đó đóng cửa, lên giường ngủ.

Hắn nhảy lên giường xong sẽ ôm Loan Loan vào trong ngực, bắt đầu hôn loạn lên trên mặt nàng, trên miệng nàng, trên cổ nàng... Sau đó dĩ nhiên lại vận động thân thể một phen rồi!

Hai ngày nay bận rộn, hai người không đi chợ. Hôm sau, ăn sáng xong, Bách Thủ liền đi đến nhà Nguyên Bảo, hôm nay hắn đi giúp hai nhà kia mổ lợn! Mà Loan Loan thì ở nhà bắt đầu làm thịt xông khói. Nhìn hai chậu thịt lớn, còn một chậu lớn xương sườn, giống như đang nhìn thấy một đồng bạc trắng, nàng hăng hái mời phân lấy các loại gia vị đã chuẩn bị sẵn ra.

Nàng đã sớm nghĩ kỹ xem nên làm như thế nào, giữ lại một ít thịt nạc làm lạp xường, thịt sườn làm thành thịt muối, lấy thêm một chỗ thịt lợn nữa cũng làm thành thịt muối, thứ này ăn ngon hơn thịt khô, chỉ là vị đậm đà của nó không biết người ở đây có thích không. Những chỗ thịt còn lại làm thành thịt hun khói.

Người cổ đại cũng làm thịt hun khói, nhưng không phổ biến bằng hiện đại. Loan Loan dùng muối hạt nhỏ, thêm các loại gia vị, mùi vị đều đã đủ, nhét gỗ bách để hun khói, lúc làm xong sẽ ăn ngon hơn bình thường nhiều! Cho nên lần trước Dư chương quý mới mua thịt lợn rừng hun khói không chút do dự!

Làm thịt hun khói cũng đơn giản, xoa muối đều, Loan Loan còn cho thêm gia vị khử nước, xoa đều, chờ chuẩn bị thịt hun khói xong, nàng bắt đầu chuẩn bị thịt muối. Thịt muối thì lại hơi lằng nhằng một chút, còn cần nhiều gia vị đậm đà hơn.

Vì nàng đã muốn làm thịt muối này lâu lắm rồi nên đã chạy ra chợ mua đậu nành về nấu chín cho lên men tương. Trong công thức làm thịt muối ở hiện đại gọi là tương ngọt. Cách làm loại tương này còn phức tạp hơn tương ớt ở chỗ nó được lên men, y như cách làm đậu hũ đỏ ở nông thôn thời hiện đại.

Nhưng những người ở thời này thậm chí chưa từng nghĩ ra được tương ngọt.

Ngoại trừ tương ngọt còn cần ớt, tiêu, hạt hồi hương... vân vân, chỉ chút ít gia vị này thôi mà nàng lục hết toàn bộ phiên chợ cũng không tìm thấy. Về sau lại bất gặp một thương nhân qua đường khác có bán, những thứ ít ỏi này bình thường chẳng ai mua cả, rất có ích cho nàng, cho nên Loan Loan mua hết toàn bộ mấy thứ gia vị của người đó.

Cho tất cả gia vị cần thiết vào chậu, nàng còn cho chút nước tương vào làm điệu vị, sau đó bôi đều gia vị lên khắp thớ thịt, sau khi tẩm xong liền cho tất cả chỗ thịt đã tẩm gia vị vào chậu gia vị ủ trong năm ngày, mỗi ngày đều phải lật qua lật lại. Sau đó treo thịt ra chỗ thông gió bên ngoài, hong gió đến tám phần là được!

Như làm đùi gà nướng vậy, người phải làm cho gia vị ngấm vào bên trong các thớ thịt thì mới ngon!

Phương pháp làm thịt sườn muối dựa theo nguyên lý y vậy đó!

Sau khi làm xong tất cả thịt nàng có, lúc này Loan Loan mới đem hết gia vị còn thừa vào bếp, đợi lúc nàng rửa tay sạch sẽ đi vào đã thấy có hai người đang đứng trong nhà chính.

Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu hiếu kỳ nhìn thịt sườn trong chậu lớn.

“Muối đang làm thịt sườn muối đó hả?”

“Đúng vậy a, các tẩu tới lúc nào sao muối không biết?” Loan Loan lau lau tay lên áo nói với hai người.

“Mới vừa đến đã thấy muối đi vào phòng bếp rồi! Chúng ta thấy mấy chậu thịt lớn trong phòng này nên không đi ra gọi muối.” Mẹ Nguyên Bảo nói.

Loan Loan mời hai người ngồi, đưa đồ gia vị chuẩn bị làm thịt muối ra: “Đây là tương cần làm thịt sườn, vì các tẩu không ăn được quá cay nên muối cho ít ớt lắm.”

“Hay quá, cảm ơn muối nhiều lắm Loan Loan, không biết những người kia có quen ăn cay hay không nhưng cả nhà chúng ta thì không ăn được ớt.” Mẹ Thạch Đầu nói.

Hai nhà đều có nuôi vài con heo, hằng năm đều theo thông lệ bán đi. Từ khi biết mấy lần Loan Loan kiếm được tiền, hai đôi vợ chồng thương lượng, sau quyết định đi theo Loan Loan làm, giết một con heo làm thành thịt hun khói đi bán, thịt sườn dựa theo phương pháp Loan Loan nói làm thành thịt sườn muối. Mọi người không biết mùi vị thế nào nhưng nghe nói Loan Loan đã thương lượng với tẩu lâu hết cả rồi, cho dù kiếm được ít bạc hơn chút hai nhà cũng không để ý. Dù sao người khác chỉ nói cho người phương pháp kiếm bạc này, muốn làm không còn do bản thân quyết định. Chính mình đã quyết định muốn làm, lợi nhuận ít đi cũng không thể trách người khác!

Hai người cảm ơn Loan Loan. Sau mẹ Nguyễn Bảo chỉ vào cái rổ trên bàn nói: “Đây là xương lọc ra, ta phân cho ba nhà lận, đồ nhiều quá một nhà ăn không hết. Buổi trưa muối dùng nấu canh đi!”

Về mặt Loan Loan lập tức đau khổ: “Canh xương hầm nhà muối còn thừa những một tô đây này.”

“Đúng vậy a, chiều nay nàng đưa mấy thứ này muốn giết chúng ta mà.” Mẹ Thạch Đầu cũng nói.

Mẹ Nguyễn Bảo cười tùm tùm nhìn mẹ Thạch Đầu nói: “Chẳng phải nhà tâu không còn lão gia tử và lão thái thái sao?” Lại liếc sang Loan Loan: “Chiều nay lọc ra được bao nhiêu xương cứ đưa hết sang nhà muối ấy đi!”

Loan Loan lập tức trừng mắt nhìn, lại cho một rổ lớn tới nữa, vậy chẳng phải nhà nàng phải húp canh cả tuần sau? Tuy nói hai nhà đều chỉ làm thịt một con nhưng con heo kia còn mập hơn của nhà nàng a.

Mẹ Thạch Đầu hi hi cười: “Dù sao đến lúc đó cho các người mỗi nhà một rổ.”

Mẹ Nguyễn Bảo đưa xương tới Loan Loan vẫn chưa nấu canh, buổi trưa chấp nhận ăn hết canh còn thừa hôm qua đã.

Buổi chiều Bách Thủ đến nhà Thạch Đầu. Loan Loan đem hai băng ghế dài trong nhà chính ra, sau đó gác một cái sào ở giữa lên treo hết tất cả thịt, ngày đầu tiên phải hong gió trước, hôm sau mới bắt đầu hun.

Sau đó nàng xuống nhà của Nguyễn Bảo. Không đầy một lát mẹ Thạch Đầu cũng tới, hai người bắt đầu phụ mẹ Nguyễn Bảo tẩm thịt.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Dạy bảo Lai Sinh

Hai ngày gần đây, ba nhà là đối tượng được chú ý nhiều nhất trong thôn, thịt vừa được làm xong được lúc, chuyện tốt đã tới rồi.

“... Ôi, đây chính là muối thịt heo khô à, giống mấy nhà giàu làm quá.” Bà mối Vương năm nào cũng đi làm mối cho người ta, tất nhiên sẽ có nhiều kiến thức.

Thịt khô thời cổ đại, ngày lễ tết chỉ có nhà giàu lúc mổ lợn mới làm, vì cách làm đơn giản, gia vị cũng ít, cho nên mùi vị tất nhiên sẽ không thể bằng được thời hiện đại.

“Thật sao? Thanh Diệp tâu từ hiểu biết nhiều thật đấy.” Mẹ Lan Hoa kinh ngạc nói.

Mẹ Nguyễn Bảo cười cười nói: “Chúng ta nào biết gì đâu, chỉ là được thơm lây thôi.”

Mọi người liền âm thầm liếc mắt nhìn Loan Loan đang cúi đầu trốn gia vị.

“Thanh Diệp tâu từ à, mọi người có đầu heo lớn như vậy, định mang đi bán hay là để nhà ăn?” Có người hỏi.

“Để nhà ăn cái gì? Đầu heo to như vậy, ăn đến ngày tháng năm nào? Không bán lấy bạc phí lắm đó!” Lại có người kêu lên ngay tức khắc.

“Đương nhiên phải bán rồi.” Nghe mọi người bàn tán xung quanh, mẹ Nguyễn Bảo thấy buồn cười trong lòng, mỉm cười đáp.

“Háaaaa... mấy người định mở cửa hàng thịt sao?” Người nọ lại hỏi.

“Bây giờ còn chưa biết, mở hàng thịt cũng được, chỉ cần có thể làm ra tiền là được.” Mẹ Nguyễn Bảo cười nói.

Chỗ thịt hun khói này hiếm lạ, mở hàng thịt mặc dù tốn sức hơn một chút nhưng lại kiếm được nhiều bạc hơn so với bán lợn. Có người bắt đầu hỏi hân tại sao không đi làm cùng ba nhà này. Cũng có người không tin, mặc dù thịt hun khói hiếm lạ, nhưng chỉ là quý hơn so với thịt lợn tươi, cũng không so được với đất kinh thành khắp nơi đều là người có tiền, không chừng đến lúc đó còn bị thua lỗ ấy chứ.

Mọi người đều có tâm tư, có người cảm thấy không có gì hay ho liền rời đi, chỉ còn lại hai ba người mặt dày tiếp tục nói chuyện với nhà Nguyễn Bảo.

Ba người cùng nhau ướp gia vị nên nhanh hơn rất nhiều, ướp đồng thịt lợn này xong, lại bắt đầu đi chuẩn bị làm thịt sườn muối.

Loan Loan vừa làm vừa dạy hai người. Mẹ Lan Hoa và mẹ Kim Đan, ngay cả bà mối Vương nghe xong đều thấy ngạc nhiên, bà là người biết nhiều kiến thức trong thôn này, vậy mà vẫn chưa nghe thấy phương pháp của Loan Loan bao giờ.

“Đây là phương pháp gì, ta từng nhìn thấy không ít nhà giàu làm thịt, nhưng chưa thấy loại phương pháp này bao giờ?”

Bà nội Nguyên Bảo ở bên cạnh nói: “Thiên hạ rộng lớn không gì là không có. Muội tử, muội đã đi qua được mấy nhà giàu chứ?”

Bà mới Vương nhất thời ghen hờn.

Hết nửa buổi chiều mới ướp xong thịt nhà Nguyên Bảo, thịt được treo trong sân, ba người đi đến nhà Thạch Đầu, ba người đến xem náo nhiệt kia cũng không đi theo cùng.

Lúc đến nhà Thạch Đầu, ba người Bách Thủ vừa mới mở lợn xong. Mẹ Thạch Đầu vào nhà lấy cái chậu lớn đã chuẩn bị từ trước ra, lại lấy muối, gia vị, chờ một lúc thịt lợn đã được cắt xong. Ba nữ nhân bắt đầu ướp thịt, mấy nam nhân giúp quét dọn sân.

Quét dọn xong, bây giờ trong nhà không có lợn nên không cần đi cắt cỏ cho lợn, Bách Thủ cũng không vội về. Cha Thạch Đầu liền đun nước, ba nam nhân vừa nhìn mấy nữ nhân muối thịt, vừa nói chuyện.

Muối xong thịt lợn nhà Thạch Đầu cũng đã đến tối, cha Nguyên Bảo nói chuyện một chút rồi ra về, trong nhà có người già trẻ nhỏ, mẹ Nguyên Bảo cũng vội về nhà nấu cơm. Mẹ Thạch Đầu giữa hai người ở lại ăn cơm. Loan Loan lại nhớ đến mấy con gà trong nhà, cũng nhẹ nhàng từ chối.

Hai người đi rồi, cha mẹ Thạch Đầu lại đem toàn bộ chỗ thịt vào trong bếp, phòng bếp nhà họ lớn hơn phòng bếp nhà Loan Loan, phơi ba hàng thịt vẫn còn rộng rãi.

Lúc này, bà nội Thạch Đầu đi đến, nhìn từng hàng thịt kia lại thấy tiếc: “Thật không biết các con định phơi làm gì, cứ thế bán cả con lợn có tốt hơn không, lại còn làm thành như thế này...” Sau đó về mặt bà trở nên lo lắng: “Nhiều thịt như thế, đến lúc đó không bán được thì phải làm sao?”

Cha Thạch Đầu tiến đến an ủi bà: “Mẹ đừng lo lắng, nhất định sẽ bán được mà.”

Bà nội Thạch Đầu lập tức trừng mắt nhìn: “Bây giờ thì mạnh miệng, bán được mà? Đến lúc đó lại hối hận, cả hai đứa đều cứng đầu, đúng là không chịu nghe khuyên bảo.” Bà ảo não trở về phòng mình.

Mẹ Thạch Đầu nấu cơm xong mời hai lão nhân sang ăn, bà nội Thạch Đầu còn ngồi trong nhà giận dỗi, không thèm quan tâm đến nàng, mẹ Thạch Đầu cười, khuyên nhủ: “Mẹ, Khai Thạch không phải nói lung tung đâu, thịt này nhất định sẽ bán được mà.”

“Chẳng lẽ các con định mở hàng thịt thật sao?” Con lợn to như vậy định để tới lúc nào?”

“Sao được chứ? Trong nhà nhiều việc như vậy chúng con làm sao có thời gian đi mở hàng thịt, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người mua.”

“Nếu Khai Thạch thật sự không muốn lên trên trán phụ giúp đại ca nó một tay thì cứ nói cho ta biết. Ta chỉ muốn nói, các con làm những thứ này, đến lúc đó bị thua lỗ thì người bị thiệt là chính các con thôi.”

Trong lòng mẹ Thạch Đầu hơi không thoải mái. Biết mẹ chồng không thoải mái vì Dương Khai Thạch từ chối Dương Phong. Nàng cũng chán chường buồn nói nữa, thật sự không muốn suốt ngày phải nghe bà lời nhai, không chừng đến lúc đó lại còn trách mình đã xui khiến Dương Khai Thạch, liền nói thẳng cho bà biết chuyện Loan Loan đã giao ước với chương quỹ tửu lâu xong rồi.

Bà nội Thạch Đầu nghe xong còn chưa tin: “Thật sao?”

“Vâng, mẹ thấy con và Khai Thạch là người làm việc không chắc chắn sao? Không nói đến còn có cả nhà Thanh Diệp nữa. Hai vợ chồng huynh đệ Bách Thủ cũng không phải người không có đầu óc, cứ nhìn cuộc sống của bọn họ thì biết, Loan Loan là một người...”

Sau một lúc, bà nội Thạch Đầu mới yên lòng. Trong sân, Dương Nghĩa Trí nói với bà: “Tôi nói bà đừng suốt ngày lo lắng vớ vẩn mà bà không nghe.”

Bà nội Thạch Đầu liền trừng mắt nhìn ông một cái, nhưng mà không nói gì nữa.

Lúc Loan Loan và Bách Thủ về đến nhà phát hiện phòng bếp có ánh sáng, nhìn kỹ, hóa ra là Lai Sinh. Tiểu tử này tối rồi không về nhà, nếu tối nay bọn họ không về, chẳng lẽ hán lại ở lại đây một đêm? Đường như không phải hán lúc nào cũng ngu ngốc, không nhìn thấy hán còn biết đốt đèn dầu đó sao.

Nhìn thấy hai người trở về, Lai Sinh lập tức nhảy đến trước mặt Loan Loan, chỉ tay vào cái bụng lép xẹp, ủy khuất nhìn nàng nói hai chữ: “Đói bụng.”

Loan Loan không còn gì để nói, sao giống như nàng đang nuôi một đứa trẻ trong nhà vậy?

Đưa mắt nhìn nồi niêu lạnh ngắt trong phòng bếp, nàng vào trong phòng lấy một túi táo khô trong tủ treo quần áo ra. Đây là lần trước Bách Thủ mua cho, chỉ lúc nào thèm nàng mới ăn một miếng, vì là hoa quả khô, nên chưa bị hỏng. Nàng lấy ra mấy miếng cho Lai Sinh, ánh mắt Lai Sinh sáng lên ngay tức khắc, không còn nghĩ đến ăn cơm, vui vẻ ngồi ăn bên bếp lò.

Mấy miếng táo khô kia làm sao đủ cho hán nhét kẽ răng, sau hai ba miếng đã hết rồi, hán lại đưa tay về phía Loan Loan đòi nữa.

Loan Loan không còn cách nào khác đành trở về phòng lấy ra mấy miếng nữa cho hán. Lần này hán thông minh hơn, đi theo Loan Loan vào phòng trong, cầm chỗ Loan Loan cho, ánh mắt hán vẫn nhìn về phía nàng cắt đồ.

Bách Thủ cho gà ăn xong phát hiện trong phòng bếp không có người, lại nghe thấy giọng Loan Loan, vừa đi vào nhìn, một tay Loan Loan đang để phía sau lưng, về mặt nghiêm túc nhìn Lai Sinh, đang dạy bảo hắn: “... Nếu cho người ăn tất cả chỗ này, vậy thì ngày mai sẽ ăn cái gì?”

Lai Sinh không chịu nghe, cho một miếng táo khô trong tay vào miệng, chần ở cửa không cho nàng ra ngoài, cứ giăng tay ra như vậy, giống như bá vương giành đồ ăn.

Lúc ấy Bách Thủ liền nổi giận, sai bước đi vào trong phòng, một tay hung dữ véo lấy tai Lai Sinh, kéo hắn từ trong nhà ra ngoài sân, hung thần ác sát quát: “Người muốn ăn đòn phải không?”

Lai Sinh nghiêng đầu, bịt lấy lỗ tai đang bị đau đến muốn khóc, nước mắt cứ thế chảy ra ngoài.

Loan Loan giận Lai Sinh vừa thấy ăn là nói gì cũng không chịu nghe. Bách Thủ chẳng định làm gì nhưng lực tay không nhỏ, tai Lai Sinh đều bị đỏ hết cả lên, nàng vội nói với Bách Thủ: “Nhẹ một chút, chàng định véo đứt tai hắn à.”

Bách Thủ nhìn nàng, lại nhìn Lai Sinh chăm chăm: “Ta muốn véo đứt tai hắn đây, hai cái lỗ tai không hiểu tiếng người. Ta cho người biết, từ hôm nay trở đi, nếu người không chịu sửa cái tật này, ta thấy người một lần sẽ véo tai người một lần!”

Lai Sinh che lấy lỗ tai oa oa khóc lớn lên, nhưng hắn không dám đánh lại, há miệng kêu to, trong miệng lộ ra miếng táo khô đang cắn dở, nước mắt chảy ào ào, ánh mắt cầu cứu nhìn Loan Loan, mấy miếng táo khô trong tay cũng không vì bị đau mà vứt đi, vẫn còn túm chặt trong lòng bàn tay.

Loan Loan nhìn thấy vừa bức mình vừa không nói được gì. Ai bảo hắn không nghe lời, nàng xoay người đi vào phòng bếp.

Lai Sinh lập tức méo miệng, nước mắt chảy càng nhiều.

Trở lại phòng bếp, nàng bắt đầu rửa nồi nấu cơm, lấy xương của nhà Nguyên Bảo cho và xương mang về từ nhà Thạch Đầu, dùng dao lọc hết thịt ra, cho thêm củ cải vào để nấu canh, nàng đang nấu cơm vẫn có thể nghe thấy tiếng Bách Thủ đang dạy bảo.

Một lát sau, trong sân không còn tiếng nói. Bách Thủ đi vào trong bếp, Loan Loan quay đầu lại nhìn, mắt Lai Sinh đỏ hoe cúi đầu, thành thật đứng ở phía sau. Bách Thủ ngồi xuống bắt đầu nhóm lửa, Lai Sinh thì đứng bên cạnh Loan Loan, lấy ra một miếng táo khô đưa tới trước mặt nàng.

Loan Loan liếc mắt nhìn miếng táo trước mặt, một miếng táo vốn to dùng đã bị nắm dẹp lép, mấy miếng trong tay hắn đã bị dính lại với nhau, nàng âm thầm bĩu môi.

Nàng tiếp tục trơ mặt, không để ý đến hắn.

Lai Sinh miễn cưỡng đưa cái tay áo vô cùng bẩn lên lau mặt, trên mặt ngay lập tức bị đen một vệt, cái tai bị véo vẫn còn đỏ, ánh mắt cũng hơi đỏ, trên lông mi còn vương nước mắt, trẻ mới nhìn có chút đáng thương.

Loan Loan thở than, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, hắn đáng hận bởi vì bị giáo huấn nên giả bộ đáng thương.

Bản tính Lai Sinh không xấu, nhưng nếu không quản lý dạy bảo cẩn thận, hắn sẽ gây ra phiền phức.

Lúc này, Lai Sinh lại đưa táo tới trước mặt Loan Loan.

Nàng nhìn hắn một cái, đẩy táo ra: “Ta không ăn.”

“Ta mời mà.” Lai Sinh nói.

Chân mày Loan Loan nhíu lại, mới được bao lâu mà đã lấy đồ của nàng làm của riêng rồi?

Nàng nghiêm túc nhìn hắn nói: “Người có biết hành động vừa rồi của người là không đúng không?”

Lai Sinh liếc mắt nhìn Bách Thủ mặt không tỏ vẻ gì đang nhìn theo hắn, cúi đầu.

“Ta cho người táo ăn, đó là bởi vì ta muốn, ta quan tâm người. Nhưng mà, người không thể cướp đi, có biết không? Ta cho bao nhiêu người lấy bấy nhiêu. Cho dù sau này người khác tặng đồ cho người, người nhận lấy rồi nhất định phải nói cảm ơn người ta, có biết không. Nếu như người thật sự vẫn còn muốn ăn, nhất định phải hỏi người khác trước, phải được người ta đồng ý rồi mới có thể lấy đi, giật đồ người khác là trẻ con hư, trẻ con hư sẽ không có ai thích, trẻ con hư sau này sẽ không có ai nấu cơm cho người ăn, sẽ không chơi với người, sẽ không quan tâm người... Nay, tiểu tử thôi, người chạy đi đâu?”

Không đợi Loan Loan nói xong, Lai Sinh thở phì phì chạy đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Mai Tử, bán thịt

Lúc ăn cơm, Loan Loan vẫn suy nghĩ xem vừa rồi có phải là mình quá nghiêm khắc rồi không, dù sao trí lực của Lai Sinh vẫn là một đứa con nít, nếu không dạy dỗ nó thật tốt nó sẽ vĩnh viễn như vậy, sau này ai còn có thể quản được nó nữa, không có ở trước mặt nàng thì coi như xong!

Đứa nhỏ này ngay cả cơm tối cũng không ăn, đồ mất thờ phỉ phỉ mà rồi đi, vạn nhất ông nội của Lai Sinh cho rằng nó bị bắt nạt thì sao đây?

Sau khi suy nghĩ một hồi, ăn xong bữa tối, Loan Loan lấy một cái chén lớn ra, để đồ ăn vào trong đó rồi bảo Bách Thủ đưa tới nhà Lai Sinh, thuận tiện giải thích một chút.

Lúc sau Bách Thủ trở lại, Lai Sinh về đến nhà thì bị ông nội nó mắng một trận, ông Lai Sinh còn không hiểu cháu trai của mình nữa sao? Nhất định là đã làm chuyện xấu gì đó nên bị bắt gặp. Nó nằm bẹp dí ở trong phòng một mình, ăn quả táo mà Loan Loan cho, nghe thấy Bách Thủ tới cũng không thèm để ý tới hắn. Nhưng mà sau khi nhìn thấy một chén thức ăn to, thì trẻ em chạy vào trong phòng bếp lấy bát đĩa ra rồi bắt đầu ăn!

May là Bách Thủ đưa đồ ăn tới, bằng không tối nay thẳng nhóc này sẽ bị đói cả đêm.

Bách Thủ liền cười nàng đoán mò: “Mặc dù đầu óc nó không bình thường, nhưng vẫn biết đói bụng mà.”

Đêm đó Loan Loan vẫn còn nghĩ chuyện Lai Sinh có thật sự giận bọn họ hay không? Kết quả mới sáng sớm ngày hôm sau nó đã lại chạy tới, giống như không có chuyện gì, quần lấy sau lưng nàng đòi ăn, khiến nàng phải cảm thán, kẻ ngu cũng tốt, nó sẽ không thật sự nổi giận với người!

Buổi sáng, lấy thịt muối ra, rồi sau đó mang thịt ra ngoài hun. Bách Thủ thì chuẩn bị cái giá đỡ để treo thịt lên hun.

Dùng ba cái gậy gỗ đan vào nhau rồi dùng dây buộc lại thành một cái giá, tổng cộng là làm bốn cái như thế, cứ hai cái một đầu, ở giữa thì đặt một cái sào dài, sau đó treo thịt lên, ở phía dưới là một đồng nhánh cây, châm lửa lên rồi bắt đầu hun thịt.

Mà Loan Loan ngồi trong phòng bắt đầu làm lạp xường, lấy ruột gà đã được rửa sạch sẽ ra, vót một đoạn ống trúc dài bằng ngón tay giữa, trùn ruột gà lên một đầu ống trúc được vót nghiêng, rồi nhồi thịt vào trong đầu kia của ống trúc. Chỗ được nhồi xong có lúc sẽ bị trương khí, chỉ cần dùng kim nhẹ nhàng đâm một vài cái cho thoát khí là được. Mỗi khi nhồi thịt vào ruột được một chiều dài nhất định thì dùng sợi dây mảnh buộc lại, như vậy là được một đoạn.

Bách Thủ hun xong thịt heo liền tới đây ngồi xuống phụ giúp. Lai Sinh thì giống như trẻ con, ngồi xỏm ở bên cạnh nghịch. Còn làm hỏng hai cái ruột gà, may mà Loan Loan chuẩn bị vài cái ruột gà.

Nhồi lạp xường không tốn nhiều thời gian, làm đến trưa là đã xong toàn bộ.

Buổi chiều thì lấy lạp xường và thịt ra hun cùng nhau, lúc đầu mỗi lần hun nửa canh giờ, một ngày ba bốn lần. Về sau thì dần dần giảm bớt số lần hun.

Chỉ cần nghiêm ngặt dựa theo phương pháp này, màu của thịt hun sẽ đẹp cực kỳ, mùi vị cũng ngon! Nghĩ đến số tiền lớn sắp đến tay, mấy ngày qua Loan Loan đặc biệt nhiệt tình.

Sau khi có bạc, nhà bọn họ có thể mua chút đồ tết về rồi, đã lâu không ăn trái cây, đến lúc đó xem có quả gì rẻ thì mua một ít về.

Nghĩ tới đây, Loan Loan liền nghĩ đến vườn cây ăn quả của nhà Vương Bảo Sơn.

Mùa đông giá rét, vườn cây đó của nhà anh ta mới trồng được ba năm, vạn nhất cây bị hỏng thì làm sao bây giờ?

Về sau nàng nói chuyện này với Bách Thủ, Bách Thủ nói: “Ta đi nhắc nhở hắn.”

Loan Loan lại hỏi hắn: “Chàng biết cách phòng chống rét cho cây ăn quả à? Trước đây ta từng nghe người ta nói có thể mặc áo cho những cây ăn quả ở trên núi hoặc là bôi trắng.”

Mặc áo cho cây Bách Thủ biết, nhưng bôi trắng thì hắn không được rõ lắm.

Loan Loan liền nói cho hắn biết: “Nghe nói sau khi lá cây rụng hết, bôi trắng lên trên thân cây không những phòng ngừa được hư hại vào mùa đông xuân(*). Hơn nữa còn tiêu diệt được trứng côn trùng trên thân cây và vi khuẩn gây bệnh qua mùa đông. Đồng thời phòng ngừa được cỏ dại mọc gần thân cây. Nếu như có chút trứng côn trùng phát triển ở trên thân cây, có khi còn không biết. Đặc biệt qua mùa xuân, chỗ trứng côn trùng này rất dễ ảnh hưởng tới sự phát triển của cây ăn quả, nói không chừng đây cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến cây ăn quả không kết trái được, chàng nói xem?”

Bách Thủ nghĩ ngợi một chút, cảm thấy cũng có lý, mặc dù chưa từng nghe qua phương pháp này, nhưng Loan Loan nói mặc áo cho cây thì hắn biết, cho nên hắn cảm thấy vợ hắn nói như vậy hẳn là chính xác, liền hỏi lại nàng dùng cái gì để bôi trắng.

Lúc này không biết đã có vôi chưa, nhưng có một loại đá vôi nàng biết, sau khi nung đá vôi, vẫn chưa biến thành vôi chín thì nghiền nát nó thành vôi bột, lại dùng ít nước, thêm ít muối rồi quét lên thân cây.

Khi Bách Thủ nói chuyện này cho Vương Bảo Sơn biết, hắn ta rất là cảm động, không ngờ Bách Thủ vẫn nhớ chuyện cây ăn quả này của mình. Lúc trời

vừa mới giả rét, hấn sẽ buộc vỏ cây lên cho cây ăn quả, nhưng chuyện bôi trắng này vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, chuyện cây ăn quả này làm hấn hao hết tâm tư, chỉ cần có cách biến ngựa chết thành ngựa sống, hấn đều đã thử.

Nhưng hai người cũng không biết đá vôi. Cho nên ngày nào thời tiết nắng ráo sáng sủa, ba người lại cùng nhau đi lên núi tìm. Bình thường đá vôi đều ở trên chỗ khô ráo của đỉnh núi. Mấy người tìm hết mấy cái đỉnh núi, rốt cuộc cũng tìm được mấy tảng đá. Bảo Sơn mang về nhà dùng lửa nung cho đến khi tảng đá hơi có dấu hiệu nứt ra, sau đó lấy những mảnh đá vôi bị vỡ ra, dựa theo phương pháp Bách Thủ đã nói để làm thành hai thùng vôi nước, vôi nước rất loãng, nhưng so ra chưa đủ mạnh.

Bách Thủ giúp hấn quét vôi cho cả vườn cây ăn quả, sau đó hai người lại cùng nhau đi lấy rom rạ bện lại, sợi dây thừng này chính là áo của cây. Đến lúc đó, quần áo cho thân cây, gốc cây sẽ có tác dụng bảo vệ cây trước ảnh hưởng của khí hậu, còn có thể khiến cho cây cối không bị tổn thương do giá rét.

Vương Bảo Sơn đã bện xong được một chút, bởi vì năm nay trong nhà có quá nhiều việc nên bện bị chậm, ngày nào Bách Thủ cũng giúp nhà hấn bện, sau khi bện xong thì vác thẳng đến nhà hấn. Sau đó Vương Bảo Sơn cũng xấu hổ khi để cho Bách Thủ chạy tới chạy lui như vậy, liền dứt khoát mời hấn đến nhà mình bện giúp, cũng đỡ phải vác tới vác lui mệt mỏi!

Mấy ngày liên tục Bách Thủ đều tới nhà Vương Bảo Sơn hỗ trợ, thịt trong nhà đã hun khô được một nửa rồi, vào ngày thứ sáu, nằng treo thịt muối vào trong sân. Hôm nay hun xong thịt khô, nằng dập lửa. Rán chút bánh rồi bảo Lai Sinh trông nhà, mình thì đi đến nhà Vương Bảo Sơn.

Nhà Vương Bảo Sơn có bốn gian chính phòng, sân được lát đá, xem ra cuộc sống của nhà này coi như không tệ. Cha Bảo Sơn đi ra ngoài rồi, mẹ Bảo Sơn và Bách Thủ thì đang ngồi trong sân bên cỏ, nhìn thấy Loan Loan tới, mẹ Bảo Sơn lập tức chào hỏi nằng: “Vợ Bách Thủ tới rồi à, vào đây ngồi đi cháu.”

Loan Loan cười đi vào sân, sau đó lấy bánh ra: “Đây là bánh cháu mới rán, còn nóng hổi, nhân lúc còn nóng, mọi người mau ăn đi.”

Mẹ Bảo Sơn lập tức chìa tay lên áo, cười nói: “Ôi cha, vợ Bách Thủ làm bánh, ta phải nếm thử mới được!” Loan Loan cười đưa một cái đến, mẹ Bảo Sơn cắn một miếng, hai mắt tỏa sáng, kinh ngạc nhìn Loan Loan: “Này, bánh này ăn ngon thật đấy!”

Vương Bảo Sơn cũng vừa ăn vừa gật đầu. Nghe thấy hai người khen ngợi, Bách Thủ ăn bánh mà giống như được quét mặt.

Đây là lần thứ hai Loan Loan gặp mẹ Bảo Sơn. Lần đầu tiên là trên đại hội của thôn, thấy bà đang cãi nhau với người ta, nhưng mà, hiện tại xem ra bà ấy là một người hiền hòa.

Mấy người vừa ăn bánh vừa nói chuyện, đúng lúc này, mẹ Bảo Sơn đột nhiên đứng lên hô vọng ra bên ngoài: “Mai Từ.”

Chỉ thấy ở ngoài sân có một nữ tử mi thanh mục tú đang đứng, lưng cong gù, mặc quần áo vải thô màu xanh

Mai Từ thấy Bách Thủ và Loan Loan đang ở trong sân bên cỏ giúp thì đi theo mẹ Bảo Sơn vào sân, Bảo Sơn tự nhiên mà đi tới lấy cái gùi nằng đeo trên lưng xuống, bên trong đựng là cỏ đã được bện xong.

Sau đó mẹ Bảo Sơn lấy một cái bánh đưa cho nằng, cười nói: “Đây là bánh vợ Bách Thủ làm đấy, mùi vị không tệ, cháu nếm thử đi.”

Loan Loan liền nhìn Mai Từ cười cười.

Mai Từ lớn lên thật ra không tệ, bình thường làm cho người ta cảm thấy lạnh nhạt, cách biệt với những phụ nữ khác trong thôn, thoạt nhìn nằng không mỹ lệ.

Sau đó Loan Loan liền nhớ tới tình huống lần trước Vương Bảo Sơn đưa củi tới nhà Mai Từ, nằng không khỏi nhìn hai người thêm một cái nữa.

Mai Từ cầm bánh lên ngửi ngửi, khóe miệng hơi lộ ra nụ cười, nói: “Rất thơm.” Sau đó gói lại: “Về nhà mới ăn.”

Mẹ Bảo Sơn lập tức đưa hai cái bánh nữa cho nằng gói lại, còn nhẹ giọng nói: “Giữ lại để buổi tối ăn nữa, đừng cho mẹ già kia nhìn thấy, lại bị lấy mất.” Giống như mẹ chồng che chở con dâu.

Trên mặt Mai Từ lộ vẻ lúng túng, xấu hổ mà nhìn Loan Loan, khẽ gật đầu.

Loan Loan thầm ngạc nhiên, năm nay Bảo Sơn đã hơn ba mươi tuổi, còn chưa thành thân, trong nhà chỉ có một mình hấn là con. Lần trước hấn còn chủ động gánh củi giúp Mai Từ, lần này Mai Từ lại giúp hấn bện cỏ, chẳng lẽ hai người này có ý với nhau?

Lại đưa mắt nhìn mẹ Bảo Sơn đang cười híp mắt nói chuyện với Mai Từ, vị mẹ chồng tương lai này còn rất thích?

Con tò mò hiếm khi xuất hiện của Loan Loan nổi lên!

Không tốn đến hai ngày, cỏ đã bện đủ, Bách Thủ giúp Vương Bảo Sơn quán lên cây ăn quả.

Thịt heo của Loan Loan đã hun khô được tương đối. Gần đến cuối năm, tất cả mọi người đều vội vàng đi mua đồ tết. Nhưng hai người phải đi bán thịt khô trước. Hai người đi tới quán rượu thương lượng với chủ quán, trở về lại tới nhà bà mối Vương mượn xe bò.

Bà mối Vương vừa nghe thấy nhà Loan Loan muốn đi lên trấn trên bán thịt heo liền vô cùng ân cần nói: “Ôi, thật vừa khéo nha, ngày mai lão già nhà ta

cũng muốn đi chợ phiên, đến lúc đó thuận tiện giúp các cháu cũng được.”

Loan Loan thành tâm nói cảm ơn với bà, bà mới Vương liền nói: “Đều là hàng xóm với nhau, nói những lời khách khí như vậy làm gì đâu, đúng không!”

Ba ngày hun được khoảng chừng bốn năm trăm cân thịt, để tất cả lên xe bò thì sợ nặng quá, bò không kéo được. Buổi tối hôm đó, Loan Loan và Bách Thủ cùng nhau đem sườn muối và phần lớn thịt heo để vào trong cái sọt, đây là để trên xe bò. Còn lạp xưởng và một ít thịt khô còn lại thì thả vào một cái gùi, đây là để cho Bách Thủ công.

Ngày hôm sau hai người rời giường từ sớm, ăn hai cái bánh, Bách Thủ đeo gùi, đồng thời khiêng cái sọt cùng Loan Loan, bắt đầu đi từ từ xuống núi. Vừa mới xuống núi, cha Nguyên Bảo đã tới rồi.

“Sao hai người lại như này? Ta còn nói là đi lên đón hai người đấy!” Cha Nguyên Bảo vừa nói vừa nhận lấy đòn gánh ở trên tay Loan Loan, hai người đàn ông mang đi quả nhiên là tốt hơn nhiều.

Loan Loan rất là cảm tạ.

Đến cửa thôn, cha mẹ Thạch Đầu và lão Đầu Trụ đã đợi ở đây, trên xe bò đặt hai cái sọt, cha mẹ Thạch Đầu mỗi người công một cái gùi, cha mẹ Nguyên Bảo cũng thế. Loan Loan lập tức cảm thấy hơi xấu hổ, mấy trăm cân thịt heo, đoàn người đều vì giảm bớt gánh nặng cho xe bò mà mỗi người đều tự công một gùi, duy chỉ có một mình nàng là hai tay trống trơn, vốn nàng cũng định công một chút, nhưng Bách Thủ không cho, nói là sợ nặng mệt. Vì vậy cái gùi mà Bách Thủ công nặng hơn so với những người khác.

Nhưng mà mọi người đều không nói gì, biết Bách Thủ thương vợ, mẹ Nguyên Bảo với mẹ Thạch Đầu còn lặng lẽ nháy mắt với nàng, khiến cho Loan Loan đỏ mặt.

Mấy người giúp nâng cái sọt lên xe bò, mọi người đã đến đông đủ rồi, Lý Trụ Đầu dắt xe bò, mọi người đi ở phía sau, bắt đầu đi về phía chợ.

Trên đường đi, nhiều lần Loan Loan muốn giúp Bách Thủ chia sẻ một chút gánh nặng, nhưng phải nhịn vì không có dư gùi để công, nàng chỉ có thể đi ở bên cạnh và lặng lẽ hỏi hần: “Có mệt không?... Chúng ta có cần phải nghỉ ngơi một chút không?”

Có một lần bị mẹ Thạch Đầu nghe thấy, sau đó liền nhìn nàng che miệng cười trộm!

[Chú giải]

*Hư hại vào mùa Đông Xuân: còn được gọi là “đông hại”, đây là do thời tiết đột nhiên trở lạnh cho nên cây trồng bị hư hại.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Kiếm được khoản tiền lớn, đón năm mới đến.

Thật vất vả mới đến được chỗ họp chợ, kéo thẳng thịt đến cửa sau của quán rượu, Loan Loan nói với tiểu ca giữ cửa là nàng tới tìm Dư chương quỹ, đồng thời nhân lúc không ai nhìn thấy thì nhét cho hần ta mấy đồng tiền.

Thời đại nào cũng phải nói chuyện bằng tiền đây!

Lần nào Loan Loan và Bách Thủ tới đều cho mấy đồng bạc, mặc dù không nhiều, nhưng trong trấn nhỏ này nếu như có thể kiếm được mấy đồng tiền “truyền lời giúp”, gã giữ cửa vẫn rất thích ý.

Cười cười, nói với Loan Loan, bảo nàng chờ một chút, gã giữ cửa liền đi vào trong truyền lời.

Chỉ một lát sau, tiểu ca giữ cửa đi ra ngoài, nói là Dư chương quỹ đang bận, bảo các nàng chờ một chút.

Loan Loan nói cảm ơn hần. Mấy người liền đặt đồ xuống, nghỉ ngơi tại chỗ. Đợi đến nửa khắc đồng hồ còn chưa thấy Dư chương quỹ, mẹ Thạch Đầu ở bên cạnh lo lắng nói: “Sao còn chưa thấy người ra đây? Sẽ không phải là đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

“Đúng vậy, Loan Loan, có cần bảo tên giữ cửa kia lại vào xem một chút không?” Mẹ Nguyên Bảo cũng nói.

“Hần là Dư chương quỹ có việc, tạm thời chưa có cách nào thu xếp thời gian ra đây, chúng ta chờ thêm một chút nữa thôi.” Loan Loan suy nghĩ một chút nói.

Trong lòng cũng bắt đầu cân nhắc, cứ lỗ mãng như thế này quả thật không ổn, lần sau phải đòi Dư chương quỹ tiền đặt cọc trước mới được!

Lúc mọi người đang suy suy đoán đoán, hoài nghi không chắc chắn, thì thấy một người đàn ông mặc trường bào đi ra, Dư chương quỹ thấy Loan Loan

và Bách Thủ, thiếu ý cười, nói: “Thật ngại quá, vừa rồi có chút chuyện, để mấy vị phải chờ lâu.” Sau đó quét mắt nhìn những người khác, rồi nhìn về phía Loan Loan và Bách Thủ thăm dò.

“Mấy vị này chính là những người cùng làm thịt hun khói với chúng tôi.” Loan Loan lần lượt giới thiệu mọi người, sau đó lại nói: “Dư chương quý, ông là quý nhân bận rộn nhiều việc, chúng tôi không vội, chờ một chút cũng không sao.”

Dư chương quý lập tức cười lên, mời mấy người vào hậu viện.

Mọi người đưa thịt khô vào trong hậu viện của quán rượu, Dư chương quý lần lượt kiểm tra một lần. Cảm thấy rất hài lòng, khi thấy sườn muối và lạp xưởng thì rất tò mò. Loan Loan tỉ mỉ nói cho ông ta biết chỗ đặc biệt của sườn muối và lạp xưởng.

“... Trong cay có ngọt, trong ngọt có mùi, mùi vị đầy đủ, cắt thành miếng. Bống bậy. Vừa trông thấy sẽ khiến cho người ta muốn ăn thêm, cam đoan sẽ khiến cho ông đã ăn rồi còn muốn ăn nữa...”

Dư chương quý nghe vậy không khỏi mở lớn hai mắt, chốc lát sau liền cười nói: “Dù ta đã từng đi qua đại giang nam bắc cũng chưa từng thấy qua thứ này, không biết là có ăn ngon giống như lời người nói hay không?”

Loan Loan khẽ mỉm cười. Rất có lòng tin nói: “Lát nữa Dư chương quý nấu thử một đoạn nhỏ rồi tự mình nếm thử chẳng phải sẽ biết sao? Lại nói, ông và chúng ta phải chiếu cố nhau lâu dài, nếu như ta lừa gạt ông, thì đối với ta có cái gì tốt? Vì một tí lợi ích nhỏ như thế, thiếu một khách hàng lớn như ông chẳng phải là chúng ta bị thiệt hại sao?”

Dư chương quý nghe vậy cũng âm thầm gật đầu, tiếp xúc với Loan Loan và Bách Thủ mấy ngày nay, ông cũng nhìn ra hai người này là người tử tế. Chỉ có điều Loan Loan ranh mãnh quái đản, chủ ý cũng có nhiều, nhưng đối với lạp xưởng mà nâng nói, quả thực ông vẫn có chút nghi ngờ.

Tục ngữ nói “được cái này, mất cái nọ”(*), Dư chương quý rất dứt khoát mua hết tất cả thịt heo khô, xương còn có cả lạp xưởng nữa.

So với hai nhà khác, heo nhà Loan Loan nhỏ hơn, thịt heo khô với xương đương nhiên là ít hơn một chút. Nhưng mà, xương muối so với thịt heo khô lại bán được giá cao hơn, giá của lạp xưởng đương nhiên là cao. Cho nên tổng cộng nhà Loan Loan kiếm được ba mươi lượng bạc, mà nhà Nguyên Bảo với nhà Thạch Đầu cũng phải được hơn hai mươi lượng bạc, cái này là cực kỳ ngoài dự đoán của hai nhà, thịt lợn sống đánh chết cũng không bán được nhiều bạc như vậy đâu nha!

Lão Trụ Đầu ở bên cạnh cũng thấy ngạc nhiên, đây chính là ba mươi lượng bạc trắng bóng đầy nhá, dễ dàng tới tay như vậy sao?

Bán xong thịt, mấy người liền rời khỏi quán rượu.

Loan Loan rất hào phóng mà gọi một bình Thiệu đào tử cho Lý Trụ Đầu, lại bỏ ra mười lăm văn tiền mua một ít táo khô cho ông ta mang về, coi như là cảm ơn ông vì đã giúp bọn họ chờ thịt khô tới chợ.

Lý Trụ Đầu cười đến nổi các nếp nhăn trên mặt đều lộ ra, mặc dù ông khôn khéo, nhưng vẫn là người thực thà: “Ồi, thế này làm sao được, cũng chỉ là thuận đường thuận xá, như vậy đi, rượu thì ta giữ lại, táo thì cháu cứ giữ lại ăn đi.”

Loan Loan đẩy táo lại: “Táo là cháu mua cho Đại nương ăn.”

Lúc này Lý Trụ Đầu mới chịu nhận lấy, sau đó kéo xe bò đi lo chuyện của mình.

Bây giờ bán thịt heo được nhiều tiền như vậy là nhờ có phương pháp của Loan Loan, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu liền bàn bạc: “Cái này là phải cảm ơn Nhị muội, chúng ta mới có thể đi theo kiếm được nhiều bạc, thế này đi, chúng ta mời hai người các người đi tới tiệm ăn?”

“Phải, phải rồi, vất vả một khoảng thời gian như vậy, chúng ta đi uống một chút rượu thôi.” Cha Nguyên Bảo cũng phụ họa nói, cha Thạch Đầu thì nắm vai Bách Thủ: “Sao? Hôm nay mấy huynh đệ chúng ta cũng đến tiệm ăn uống chút rượu, cũng thế cả phải không?”

Bách Thủ lại hơi lúng túng, gãi gãi đầu: “Đệ là người chỉ hơi dính chút rượu thôi là đầu óc mơ mơ màng màng rồi, lát nữa không biết đường trở về thì làm sao giờ?”

Mấy người cười ha ha, Loan Loan cũng cong môi cười khê.

Mấy người không đi đến tiệm ăn nữa mà đi dạo một vòng quanh chợ, thừa dịp hôm nay có nhiều người rảnh tay, mua sắm thêm một vài món cần dùng. Mẹ Nguyên Bảo với mẹ Thạch Đầu lại mua cho con nhà mình một chút đồ ăn, còn mua thêm vài thứ hiếu kính cha mẹ già.

Loan Loan mua thêm hai bộ bát đĩa, mua hai cái chậu đồng, đến cửa hàng đồ khô thì lại mua táo, đậu tằm, đậu phộng, sau đó lại chọn hai loại đường Thiên Nghi khác nhau, mua lấy một bọc.

Cách tết còn có mười lăm ngày, chờ thêm chừng mười ngày nữa thì mua sắm những đồ tết khác, nhà bọn họ chỉ có nàng và Bách Thủ, cũng không ăn hết bao nhiêu.

Hôm nay tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ, giải quyết xong một tảng đá lớn ở trong lòng, mấy người cũng không vội về nhà mà đi dạo đủ rồi mới từ từ đi về nhà.

Thời gian luôn không thuận theo tâm tình của người ta, tâm trạng tốt thì lúc nào cũng trôi nhanh đặc biệt, mọi người cười cười nói nói, chẳng mấy chốc đã đến đầu thôn, rồi tách ra ai về nhà nấy.

Buổi tối, Loan Loan lấy vại đựng tiền tiết kiệm ra, lần trước bán thịt lợn rừng được năm lượng bạc, cộng thêm ngày nào cũng bán bánh, mỗi ngày có thể kiếm được chừng trăm văn tiền, chỉ tiêu ở bên ngoài, hiện tại tính ra trong tay còn dư ba mươi lượng bạc. Loan Loan dùng vải bố gói kỹ bạc lại rồi bỏ vào trong vại đất, chôn ở dưới giường. Trên tay còn có hơn một trăm văn tiền, lấy ra cho Bách Thủ hai mươi văn, bản thân nàng chỉ giữ năm văn ở trên người. Đàn ông mà, trên người sao không thể giữ một ít tiền phòng thân được.

Nhưng mà Bách Thủ không cần, chỉ lấy ra năm đồng, còn lại thì trả cho nàng. Loan Loan bảo hắn giữ lại, không phải lúc nào đi ra ngoài cũng cần.

Bách Thủ liền nói: “Ta suốt ngày không phải là ở trong nhà thì là ở trên núi, vạn nhất bị mất chẳng phải là lãng phí sao? Nếu như quá thật muốn đi ra ngoài, ta sẽ hỏi nàng.”

Loan Loan gật đầu, thật đúng là như vậy. Cầm tất cả bạc giấu ở đáy hòm.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Loan Loan và Bách Thủ lại bắt đầu bán bánh, lần này nàng thay đổi cách làm vị ngọt. Hòa tan đường ở trong nước, rồi cán bánh thành từng miếng mỏng, quét nước đường ở bên trên, lại nhào bánh, rồi lại cán thành hình tròn.

Như vậy, vị ngọt sẽ đồng đều hơn. Đường có thể thấm thấu vào bên trong bột mì. Lúc ăn sẽ không bị ở giữa thì ngọt, bên cạnh thì chẳng có vị gì nữa.

Gần cuối năm, người đi chợ đặc biệt nhiều, bánh cũng bán được nhiều.

Buổi chiều hai người ở nhà, Bách Thủ dùng cái mảnh gỗ lần trước xây chuồng heo còn thừa để làm thành một cái bàn, hai cái ghế, lại làm cái hàng rào, đóng vòng quanh nhà để đánh dấu phạm vi nhà mình. Thời cô đại có điểm này tốt. Cho dù bạn có xây nhà, trước sau gì thì cũng không có ai quản bạn. Đối lại là thời hiện đại, xây dựng ở nông thôn hay thành trấn, chưa tới hai ngày đã có người tới “hỏi thăm” rồi.

Vườn rau ở bên cạnh một mảnh đất lớn rất đẹp. Đó là chờ đến mùa xuân thì trồng ớt, sau nhà có thể quây một khoảnh thành chuồng gà có cửa ra vào, như vậy có thể nuôi thả gà rồi, nếu nuôi mười con nữa thì chỗ nào cũng đủ. Chờ sang năm nhà bọn họ sửa sang lại phòng ốc, thêm hai gian nữa, đến lúc đó cũng sẽ không phải phiền não vì chuyện tắm rửa. Hơn nữa nếu có người đến thì cũng có chỗ ở.

Chẳng qua, có vẻ như là không còn có ai đến nhà bọn họ ở đi!

Loan Loan mừng khắp khởi, thầm nghĩ.

Cách lễ mừng năm mới càng gần, bầu không khí vui mừng náo nhiệt kia càng đặc. Trên mặt ai cũng đầy ý cười. Ngày nào cũng nghe thấy tiếng trẻ con trong thôn cười nói vui vẻ. Đối với đám trẻ mà nói, dịp tết là dịp phải chờ đợi rất lâu, không chỉ có đồ ăn ngon mà còn có quần áo mới để mặc.

Trong thôn có rất nhiều người bận rộn bán heo, Loan Loan và Bách Thủ chỉ cần đi chợ buổi sáng, buổi chiều thì rúc ở trong nhà, rất là thoải mái vui vẻ.

Rất nhanh đã đến hai mươi ba tháng chạp, bắt đầu từ hôm nay mọi người sẽ phải bận rộn hơn rồi.

Buổi sáng, hai người vẫn đi bán bánh, mua xong đồ tết liền mua thêm ít hoa quả, vì buổi tối phải cúng ông Táo.

Thời đại này cúng ông Táo cũng chính là cúng ông Táo Vương gia, mọi người gọi vị tôn thần này là “Bồ Tát tư mệnh” hoặc “Táo quân tư mệnh”, theo truyền thuyết, Ngọc Hoàng đại đế phong ông là “Cửu thiên đông trù tư mệnh táo vương phủ quân”, phụ trách quản lý bếp của mọi nhà, với tư cách là làm thần hộ mệnh của gia đình mà được sùng bái.

Rất nhiều nhà đặt bài vị của “Táo vương gia” ở trong bếp.

Đương nhiên là cả một năm, từ dịp giao thừa đến nay, vị Táo vương gia này vẫn ở trong nhà để bảo vệ và giám sát gia đình này, đến ngày hai mươi ba tháng chạp Táo vương gia phải lên trời, đi báo cáo với Ngọc Hoàng đại đế là gia đình đó làm việc tốt hay việc xấu, lễ đưa tiễn ông Táo được gọi là “tiễn Táo” hoặc là “tạm biệt Táo”. Ngọc Hoàng đại đế căn cứ vào báo cáo của Ông Táo, sẽ giao vào trong tay Táo vương gia vận mệnh cát hung, họa phúc mà nhà này được nhận trong một năm.

[*Tống Táo: tiễn Táo, Từ Táo: tạm biệt Táo.]

Bởi vậy nên lúc tế bái, mọi người đều nói chút lời hay với Táo vương gia, thí dụ như “lời hay nói nhiều, lời xấu đừng nói” hoặc là “...xin trình với Ngọc Hoàng những lời hay”.

Buổi tối, Bách Thủ mang một cái bàn vào bếp, nhà bọn họ không có tượng Táo vương gia, nên hướng về phía bếp mà dâng hương, dâng kẹo mua ở chợ lên, dâng cả hàng mã(được làm từ nan trúc mà ngoài chợ có bán) và cô khô cho gia súc ăn. Ý là bảo ông ấy khéo miệng một chút, bảo ông đừng có nói bậy.

Sau khi dâng xong, trong nhà có tượng thần thì hạ xuống, cùng giấy và khói bay lên trời(*).

Đây chính là tiễn Táo vương gia về trời!

Ở một số địa phương thì lại xếp cành cây vừng và cành cây tùng ở trong sân, lại mời tượng Táo quân đã cúng được một năm ra khỏi bàn thờ, rồi châm

lửa đốt sạch, trong đó đã bao gồm cả hàng mã và cỏ khô. Cả nhà vừa đốt vừa khăn vải.

Loại tập tục này cũng thường thấy ở nông thôn thời hiện đại. Chẳng qua là khi lưu truyền đến hiện đại, tập quán đã không nghiêm ngặt giống như trước đây, đã bị đơn giản hóa đi nhiều.

Cúng ông Táo xong là phải quét bụi. Có nơi gọi là “phủi bụi”. Ở thời hiện đại, chính là tổng vệ sinh trước tết âm lịch.

Bách Thủ tìm một cây gậy dài, buộc một nắm lá trúc ở một đầu, hấn còn buộc khăn che đầu để tránh cho bụi bám rơi hết vào tóc rồi bắt đầu quét bụi từ trong nhà ra ngoài sân, từ nóc nhà đến tường nhà.

Sau khi quét bụi xong, lại mang toàn bộ đồ đạc này nọ ở trong nhà ra tẩy rửa một lần, còn có cả chăn đệm màn rèm... vẩy nước quét nhà quét sân, lấy chổi lông gà quét mạng nhện, khơi thông sạch sẽ kênh mương cống rãnh... .

Nó ngụ ý quét sạch những cái xui xẻo, vận rủi ra khỏi cửa. Theo “Lã Thị Xuân Thu” ghi lại, thời đại Nghiêu Thuấn của nước ta có phong tục quét bụi vào mùa Xuân.

Loan Loan còn nhớ, khi còn bé, nàng ở quê có theo người lớn chuyển hết đồ đạc trong nhà như ghế đầu, ghế dựa, bàn, TV vv.vv... ra ngoài sân, sau đó người lớn thì ở trong nhà quét bụi, chủ yếu là mạng nhện ở trên nóc nhà.

Khi đó chỉ cảm thấy rất thú vị.

[Chú giải]

*Cách cúng ông Táo ở TQ cổ đại khác với mình hiện nay, ở TQ cổ đại, có lẽ là đốt cả tranh với vàng mã này nọ. Theo phong tục của mình hiện nay, thay cho tượng ông Táo là mũ ông Táo, mũ ông Táo được mua vào ngày hai mươi ba tháng chạp, cúng xong sẽ đốt cùng với vàng mã và cá chép giấy(nếu nhà nào có điều kiện thì thay cá chép giấy bằng cá chép vàng thật, và thả ra sông sau khi cúng xong).

*Được cái này, mất cái nọ: nguyên văn là舍不得孩(hái·zi)子套不得狼- xá bất đắc hài tử sáo bất đắc lang, có thể hiểu là “không chịu bỏ con, không bắt được sói”.

Thật ra, nguyên gốc của câu này là舍不得鞋(xié·zi)子套不着狼- Xá bất đắc hài tử sáo bất trước lang- không chịu tốn giày, không bắt được sói. Theo giải thích của Baike, sói là loài động vật thông minh lại khỏe mạnh, khi phát hiện ra thợ săn sẽ bỏ chạy rất nhanh và chạy rất lâu, vì vậy để bắt được sói, thợ săn phải chấp nhận mất một vài đôi giày(giày bị hỏng do treo dèo lội suối). Do tam sao thất bản, nên từ “không chịu tốn giày không bắt được sói” bị biến thành “không chịu bỏ con, không bắt được sói.”

Có nhiều nguyên nhân dẫn đến sự “nhầm lẫn” này, nó liên quan đến các âm của Hán ngữ cổ, Hán ngữ hiện đại, tiếng địa phương... TVNL sẽ không giải thích cụ thể vấn đề này, vì nó rất khó hiểu, và bản thân người chuyển ngữ lại không biết tiếng Trung.

*Chổi lông gà: 拂尘-phát trần, ‘phát’ là ‘phẩy, phui’, ‘trần’ là ‘bụi’, gốc là cái phát trần, TVNL đặt là chổi lông gà cho gần gũi và dễ hình dung J

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Ngày tết ẩm áp

Đến hai mươi bảy tháng chạp, ban ngày thì bận rộn, đến buổi tối Loan Loan đun hai nồi nước to(nồi hợp kim có sẵn trong nhà), dùng chậu lớn ở trong phòng tắm rửa một cái thật sạch sẽ. Đương nhiên, Bách Thủ cũng phải tắm. Đây là truyền thống “tắm rửa” mà dân gian truyền lại, trước lễ mừng năm mới, phải tập trung tắm rửa giặt giũ quần áo trong hai ngày này để loại bỏ sự xui xẻo của một năm.

Qua “tắm rửa”, đảo mắt đã đến hai mươi chín, giao thừa. Còn gọi là “biệt tuế”.

Ngày này, hai nhà Nguyên Bảo và Thạch Đầu đều đưa đồ ăn mà nhà mình làm tới, ngay cả ông nội Lai Sinh cũng đưa đồ tới.

Loan Loan cũng không làm đồ ăn ngon gì, nên lấy mấy đoạn Lạp Xưởng mà mình có ý để lại ra biếu mỗi nhà một miếng, mùi vị của Lạp Xưởng sừng muối nhà bọn họ làm có chút khác biệt với hai nhà kia, bởi vì giữ lại không nhiều lắm, nên đưa tới mỗi nhà một miếng. Coi như là ném thử đồ mới lạ.

Nhà Nguyên Bảo và nhà Thạch Đầu đều đồng loạt nói cảm ơn, bọn họ nhìn thấy Lạp Xưởng nhà Loan Loan, trong lòng vừa tò mò nhưng cũng thấy luống cuống.

Thật ra thì nàng làm chỗ Lạp Xưởng với Lạp Xưởng này xong, bản thân nàng cũng chưa ném thử xem rốt cuộc là nó có mùi vị gì. Buổi tối liền nấu thử một đoạn Lạp Xưởng, không ngờ ăn đặc biệt ngon. Không biết có phải là bởi vì heo không ăn cám cò, hay là do môi trường, tính chất nước ở thời đại này tốt hơn so với hiện đại, mà so với Lạp Xưởng mua ở trong siêu thị còn ăn ngon hơn!

Bách Thủ ở thời đại này nên chưa từng ăn Lạp Xưởng, lúc ăn miếng đầu tiên thì mắt tròn trũng! Hắn cảm thấy trên đời này không có gì ăn ngon hơn món này nữa, buổi tối ôm Loan Loan còn không ngừng nói vợ làm món này ăn ngon thật!

Ngày hôm sau chính là ngày ba mươi tết, ngày này, mọi người đi làm ăn xa đều phải về nhà đoàn tụ. Trong thôn có một vài gia đình có người đi ra ngoài làm ăn, lúc xế chiều, người trong nhà đứng ở ngoài cửa liên tục nhìn ra ngoài, thấy người nhà trở về thì cả nhà đều vui vui về về.

Nhà nàng nhân khẩu đơn giản, chỉ có nàng và Bách Thủ.

Ba mươi tết, nhà nào nhà nấy đều làm sùicáo. Không thể đi ra ngoài, cũng không thể đi quấy rầy nhà người khác, đương nhiên nhà mình cũng không mong muốn có người tới quấy rầy cả nhà sum vầy.

Nhà nàng ở trên núi, không có công, nhưng cũng không có ai đi lên quấy rầy. Bách Thủ dán câu đối ở cửa phòng khách, năm nay có vợ ăn tết với hắn, cho nên phòng bếp cũng mua câu đối xuân, phòng trong cũng mua nôt. Trong quá khứ, ngay cả nhìn hắn cũng chẳng buồn nhìn những thứ này.

Dán xong câu đối, đương nhiên cũng không thể thiếu thần giữ cửa. Sau khi dán xong lại quay về phòng bếp, hai người cùng nhau bắt đầu làm sùicáo. Bình thường Bách Thủ làm cơm thì chẳng thể nào, nhưng làm sùicáo thì hắn lại là một tay thiện nghệ, không chỉ có tốc độ nhanh hơn Loan Loan rất nhiều, mà bánh được gói ra cũng đẹp hơn nàng.

Nấu xong sùicáo, còn phải cúng tế tổ tiên xong mới có thể bắt đầu ăn cơm tất niên.

Bách Thủ bày một cái bàn thờ ở giữa sân, lại mức ba chén sùicáo để lên trên, một cái chén trong đó còn rót rượu, Loan Loan cảm thấy vị trí này hắn là cha Bách Thủ.

Sau đó bắt đầu thắp đèn dâng hương, đốt giấy vàng bạc.

Loan Loan học theo bộ dáng của Bách Thủ, cung kính quỳ gối xuống trước bàn thờ, tế bái. Ba người này đều là thân nhân của Bách Thủ, nàng không thể gặp bọn họ nữa, nhưng nàng sẽ chăm sóc Bách Thủ thật tốt.

Loan Loan vừa thành kính tế bái, vừa mặc niệm trong lòng.

Sau khi đốt xong tiền vàng thì dập đầu lạy.

Dưới núi vang lên tiếng pháo nổ ăn mừng từ sớm, rất nhiều gia đình đã bắt đầu ăn cơm tất niên rồi. Vừa cúng tế tổ tiên xong, Bách Thủ liền lấy pháo ra treo ở trên cành cây trong sân, Loan Loan thì vào nhà bung bánh sùicáo chín ra phòng khách.

Bên ngoài, tiếng pháo đinh tai nhức óc tạch tạch đùng đùng vang lên lại khiến cho đáy lòng vui vẻ dị thường, mang theo sung sướng vô hạn.

Thật ra thì đêm giao thừa của hai người vẫn hơi yên lặng, Loan Loan không thể nào tưởng tượng ra Bách Thủ trải qua những ngày náo nhiệt tung bừng đặc biệt này như thế nào trong suốt mười năm qua, lẻ loi một mình trải qua ngày tết.

Đồng thời, nàng cũng âm thầm tự động viên mình, sau này nhất định phải làm cho Bách Thủ trải qua cuộc sống thoải mái hơn, để cho người đàn ông số khổ này ngày nào cũng có thể vui vui về về.

Đốt pháo xong, hai người bắt đầu ăn cơm tất niên, trong phòng đã đốt chậu than từ sớm, để dễ dàng trôi qua những ngày này, ngày nào nàng cũng đi tìm một chút gỗ thô có thể dễ dàng biến thành ankin về đốt, sau đó mang các-bon(than) chưa đốt cất vào trong thùng. Hiện tại trong thùng đã đầy ắp than, tin rằng năm nay nàng và Bách Thủ sẽ không phải lo lắng về vấn đề lạnh lẽo nữa.

Loan Loan bung chén sùicáo chín đưa cho Bách Thủ, lúc này trên khuôn mặt nghiêm túc của hắn mới có vẻ tươi cười. Tay này bung chén, tay kia thì bung chén khác trên bàn đưa cho Loan Loan, cười nói: “Vợ này, mình ăn cơm tất niên thôi!”

Lông mày Loan Loan khẽ cong, cười rục rịch với hắn!

Thân mật một đoạn thời gian, đặc biệt là ngày hôm nay, nụ cười trên mặt Bách Thủ chưa từng ngừng, ngoại trừ lúc này, lúc tế bái cha mẹ.

Đêm giao thừa, gia đình đông người hào hứng đón giao thừa, gia đình bọn họ thì chỉ có hai người, trong nhà không có trường bối, liền không đón giao thừa nữa. Nếu như nơi này là kinh thành, có lẽ còn có thể ngắm pháo hoa, ăn xong cơm tất niên, liền lên giường, trong buồng có đốt một chậu than, hai người lãng lãng ôm nhau nằm trên giường.

Trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập của nhau. Không cần bất kỳ lời nói nào, sự yên ắng không tiếng động này lại truyền tới một loại hạnh phúc không thể nào diễn tả bằng lời.

Cũng không biết là qua bao lâu, lúc Loan Loan mơ mơ màng màng muốn ngủ thì mơ hồ nghe thấy tiếng pháo vang lên, tiếp đó trong sân cũng vang lên tiếng pháo nổ như sét đánh, nàng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Bây giờ là hơn mười hai giờ rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau cũng là ngày đầu tiên của năm mới, lúc thức dậy Loan Loan bất ngờ khi phát hiện thấy dưới gối đầu có một bao lì xì. Mở ra xem, bên trong ngoại trừ một sợi dây buộc tóc màu đỏ còn có hai văn tiền.

Bách Thủ đi từ bên ngoài vào, lúc đến bên giường vẫn còn mang theo hơi lạnh trên người, hai tay để lên miệng thổi phù phù, vừa thổi vừa chà xát cho đến khi nó ấm lên mới nhẹ nhàng nâng mặt Loan Loan, trong mắt là ôn nhu vô hạn, nói: “Vợ ơi. Chúc mừng năm mới. Đại cát đại lợi.”

Loan Loan cười, mắt cong như vành trăng khuyết, giờ sợi dây buộc tóc màu đỏ trong tay lên, nói: “Chàng mua lúc nào mà ta không biết vậy?”

Bách Thủ xấu hổ gãi gãi đầu, khuôn mặt đen thui còn hơi phỉm hồng: “Lần trước, lúc mình đi mua hàng tết ấy.” Đây là lần đầu tiên hắn tặng đồ cho người khác, cũng không biết vợ mình có thích không, lại cẩn thận hỏi nàng: “Thích không vợ?”

Cái miệng nhỏ của Loan Loan khẽ nhếch lên, đột nhiên nhồm dấy, như chuồn chuồn lướt nước, rồi cười tủm tỉm nói: “Rất thích.”

Bách Thủ lập tức cười tươi như hoa nở.

Cầm sợi dây buộc tóc mà Bách Thủ tặng, buộc tóc lại rồi kết thành hình nơ con bướm, hôm nay Loan Loan mặc bộ quần áo bằng vải thô màu xanh mà lần trước mua được, bên ngoài mặc một cái áo vải bông màu đỏ chót, da nàng vốn đã trắng rồi, mặc đồ màu đỏ lên lại càng làm nổi bật màu da trắng mềm mại non nót ở bên trong, trông rất đẹp mắt.

Lúc Bách Thủ nhìn thấy thì ngây người.

Loan Loan cong môi cười cười, giúp hắn sửa sang lại quần áo trên người, bộ quần áo Bách Thủ đang mặc bây giờ cũng mua được vào lần trước, màu xanh da trời làm cho cả người thêm nổi bật và có sức sống. Ban đầu Loan Loan định mua đồ màu sáng, nhưng nhà nông phải làm việc thường xuyên, mặc chưa đến một ngày đã bẩn hết rồi nên Bách Thủ tự chọn bộ màu lam này.

Bộ đồ này cùng với ngũ quan cân đối, vóc dáng cao lớn của hắn làm cho hắn nhiều thêm khí chất văn nhã nam tính, ít đi một chút quê mùa.

Hôm nay hai người không định ra khỏi nhà, ăn xong bữa sáng, Bách Thủ liền đốt một chậu than ở trong phòng khách, hai người ngồi ở đó nói chuyện, chỉ chốc lát sau, trên sườn núi đã hiện lên bóng người. Lai Sinh nhảy chân sáo vào sân. Hôm nay hắn mặc một bộ quần áo mới, đầu tóc cũng được chải rất chỉnh tề, ngay cả giày cũng mới. Loan Loan kinh ngạc nói: “Ô kìa, hôm nay Lai Sinh mặc quần áo rồi hả? Còn rất đẹp nữa nha!”

Lai Sinh ưỡn ngực một cái, rất là đắc ý nói: “Đây là tự ta kiếm được đấy!”

Loan Loan cong môi cười.

Đúng là như vậy, lần đó lúc nàng đưa tiền công của Lai Sinh cho ông hắn, lúc đó ông nội hắn đã nói: “Đề cho thằng nhóc tự đi mua quần áo đi!”

Sau đó nàng vào trong phòng lấy kẹo ra, bốc một nắm cho Lai Sinh, Lai Sinh lập tức cong môi cười, ném một viên kẹo vào trong miệng, sau đó giống như là nghĩ tới cái gì, đứng nghiêm nghiêm chỉnh, chấp tay với hai người. Loan Loan và Bách Thủ đều thấy hơi khó hiểu, nhìn nó, lại thấy nó nghiêng đầu nghĩ nghĩ, khóe miệng mấp máy cả buổi, sau đó nói với Bách Thủ: “Chúc người năm mới khỏe mạnh, càng ngày càng xinh đẹp.”

Bách Thủ liền nhướng mày.

Loan Loan cúi đầu cười khẽ. Nàng biết câu nói đó là nói với mình. Sau đó lại đi vào trong buồng, lúc đi ra thì cầm hai bao lì xì trong tay. Lai Sinh liền nhìn chăm chăm vào nàng, không dời mắt.

Loan Loan lại cong cong môi, cầm một bao lì xì đưa cho Bách Thủ, Bách Thủ đưa cho nó, Lai Sinh ngẩn người, rồi vui mừng nhận lấy. Về mặt hưng phấn, đến khi phát hiện ở bên trong có hai văn tiền, liền nhếch môi cười.

Nhét bao lì xì vào trong ngực, nó lại mang vẻ mặt mong đợi mà nhìn Loan Loan.

Trong lòng Loan Loan vẫn chưa hết buồn cười, chỉ có Lai Sinh mới chúc tết người ta như thế. Nàng cầm bao lì xì trong tay đưa tới cho nó. Lai Sinh lập tức cười tươi như hoa mới nở, lúc nhận bao lì xì còn nói “Cám ơn.” với nàng.

Loan Loan lại cười híp mắt, vỗ vỗ vai hắn nói: “Giao, năm mới vui vẻ!”

Sau đó nó cũng bắt chước Loan Loan, vỗ vỗ vai nàng rồi đáp trả: “Năm mới vui vẻ!”

Loan Loan “phì” một tiếng bật cười, cười nghiêng nghiêng ngả ngả!

Bách Thủ ở bên cạnh nhìn cánh tay hắn đang đặt trên vai Loan Loan, nhíu mày, nghĩ bụng, hôm nay là ngày mừng một tết, được rồi, không rút tay thẳng nhóc này ra nữa!

Lai Sinh không ngờ hôm nay mình lại được hai bao lì xì, nên cao hứng ngồi ở cạnh bàn, vừa ăn kẹo, vừa lấy túi tiền ở trong ngực trút ra đếm, bên trong có bốn văn tiền tất cả, cộng thêm Loan Loan cho nó nữa là sáu văn tiền.

Bình thường Lai Sinh không có tiền trong người, bởi vậy Loan Loan lại cười hỏi nó: “Này, Lai Sinh, người có nhiều tiền thật nha?”

“Đúng vậy!” Lai Sinh cũng rất đắc ý, chỉ vào hai văn tiền khác, nói: “Đây là tiền lì xì ông nội cho.”

Lai Sinh đang khoe khoang thì thấy có hai người đi vào trong sân, Nguyên Bảo và Thạch Đầu đến chơi, đầu tiên là chúc Loạn Loạn với Bách Thủ cát tường, Loạn Loạn cũng cho mỗi người một bao lì xì, hai đứa nhỏ đều ước lượng bao lì xì rồi nhét vào trong ngực, nói cảm ơn với Loạn Loạn, sau đó lấy hai cái kẹo ở trong túi ra mời Loạn Loạn ăn. Loạn Loạn cũng vui vẻ, nói cảm ơn hai đứa, lại mời hai đứa ăn kẹo nhà mình.

Ba thằng nhóc hai nhỏ một choai choai ở đây chơi một lúc rồi mới đi về, cô vừa mới cho rằng hôm nay hẳn là sẽ không có ai tới chúc tết nhà mình nữa, kết quả là chưa đầy một lúc đã có mấy đứa trẻ con chạy tới, một đứa trong đó là Kim Đan, nàng biết, còn có hai cô nhóc nữa, có một đứa là Lan Hoa, đứa còn lại thì nàng không nhận ra. Lúc đi vào, đứa nào cũng chúc “cát tường”, Loạn Loạn đưa cho mỗi đứa một bao lì xì và chia kẹo.

Mặc dù biết bọn nhỏ đều tới vì bao lì xì, nhưng mà lễ mừng năm mới vui vẻ, rồi lại nói cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, nhìn nụ cười Bách Thủ vẫn treo trên mặt, nàng cảm thấy cũng đáng!

[Chú giải]

*Truyền thống tắm rửa: Về nội dung cơ bản thì trong truyện cũng đã được tác giả giải thích sơ qua. Từ thời Thương Chu đã quy định trong sách luật của hoàng thất: các hoạt động trọng đại như lúc đăng cơ, thừa vị, tế điện, khai nguyên vv.vv... phải giới trai(ăn chay, ngủ chay) ba ngày, tắm rửa thay quần áo. Các đời hoàng đế ở xã hội phong kiến ai cũng như vậy.

Theo truyền thống thì trong hai ngày phải tập trung tắm rửa, giặt giũ để loại bỏ xui xẻo của một năm, chuẩn bị nghênh đón tân xuân của năm mới, ở kinh thành có câu ngạn ngữ “hai bảy rửa dáy dứt đau khổ, hai tám rửa lời thôi”, hai mươi sáu tháng chạp tắm rửa vì “giặt rửa phúc lộc”.

Nguyên văn hai câu ngạn ngữ: 二十七洗疚疾, 二十八洗邋遢 Nhị thập thất tẩy cứu tật, nhị thập bát tẩy lạp tạp, 腊月二十六洗浴为洗福禄 Tịch nguyệt nhị thập lục tẩy dục vi Tẩy phúc lộc. (- Theo Baiké).

*Biệt tuế: Là một phong tục truyền thống của TQ vào dịp tết. Tuế già, niên già. Giao thừa(trừ tịch) chính là lúc năm cũ và năm mới giao nhau, vậy nên mới có tục chúc tết(từ tuế). Mà chúc tết chia làm quý tuế, phần tuế, biệt tuế và thù tuế. Vào hôm giao thừa, bạn bè người thân sẽ mời nhau, hoặc là đưa biếu tặng lễ vật như rượu đồ nhắm, thịt cá... dán giấy đỏ để bày tỏ sự cát tường(may mắn), dân gian gọi là “tiễn năm mới” hoặc còn gọi là “biệt tuế”.

*Quý tế 馈岁: biếu đồ, phân tuế 分岁: chia đồ, biệt tuế 别岁: chào năm cũ, thù tuế 守岁: đón giao thừa. Chữ “tuế岁” có nghĩa là năm, tuổi, hoặc thu hoạch trong năm

*Môn thần: là thần linh bảo vệ cửa của Đạo giáo(do Trương Đạo Lăng thời Đông Hán lập nên) và cộng đồng tín ngưỡng trong dân gian. Trước đây mọi người thường dán tranh của ông lên cửa để trừ tà diệt quỷ, bảo vệ nhà cửa, bảo vệ bình an, giúp đỡ về công danh lợi lộc, làm may mắn rơi xuống gia đình, là một trong những vị thần hộ mệnh được dân gian chào đón nhất.

*Than: theo nguyên gốc, tác giả dùng từ “Các-bon”, TVNL đặt là “than”.

*Ankin: có lẽ ý tác giả là Loạn Loạn kiếm củi về, tự làm than củi(than gỗ-loại than mà chúng ta mua về dùng để nướng thịt), ngày lạnh thì nhóm một chậu than này để trong phòng. Tuy nhiên, phải lưu ý, tuyệt đối không nên đốt than củi, than đá, than tổ ong... trong phòng kín để sưởi ấm, khí CO tỏa ra khi than cháy sẽ gây thiết hụt khí ô-xi trong máu, dẫn đến tử vong do thiếu ô-xi. Đây là công thức về Ankin.

Các ankin cháy trong không khí tạo ra CO₂,H₂O và tỏa nhiều nhiệt:

$$C_nH_{2n-2} + 3n - 12O_2 \longrightarrow nCO_2 + (n-1)H_2O; \Delta H < 0$$

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Đi hội chùa

Qua mừng một tháng giêng, mừng hai tế thần tài, bình thường đều là tiểu thương, người bán hàng rong chú ý tới chuyện này.

Mùng bốn là ngày giỗ ông Táo, đón ông Táo trở về nhân gian, bởi vì Táo vương gia phải kiểm tra hộ khẩu, nên người người nhà nhà đều phải ở nhà trông nhà, chuẩn bị trái cây phong phú, dâng hương thắp đèn cây, đốt pháo, để bày tỏ sự cung kính nghênh tiếp. Cả ngày hôm nay mọi người đều chờ ở trong nhà. Năm trước Bách Thủ không dán tranh Táo vương gia, năm nay Loạn Loạn cố ý mua một bức vào lúc đi mua đồ tết, dán ở bên cạnh bếp lò, coi như là thật sự cung nghênh Táo vương gia trở lại.

Vẫn phải ở nhà chờ đến mừng năm tháng giêng, hôm nay lại được gọi là phá ngũ, khai thị, đám nữ nhân không đợi ở nhà nữa, bắt đầu đi thăm hỏi chúc tết nhau. Ngày hôm đó nàng dâu cũng về nhà thăm bố mẹ.

Loạn Loạn không có ý định trở về, nhưng mà vào sáng sớm ngày hôm sau, sau khi thức dậy Bách Thủ lại hỏi nàng, trong lòng nàng tuyệt đối không muốn trở về, lần trước đã cãi nhau với mẹ một trận to, đối mặt với các em tâm tình tốt cũng không đến một nửa, nếu bảo nàng ở lại đây một hai ngày, nhất định sẽ phát điên!

Nghĩ lại, thôi được rồi, dù sao thì ngay cả lại mặt nàng cũng không về!

Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đều tới chúc tết nàng, nàng cũng tới nhà hai người ngồi một lát, bày tỏ thăm viếng lẫn nhau.

Ngày này còn có một tập tục, tất cả mọi người đều phải quét dọn vệ sinh, quét dọn sạch sẽ rác rưởi trong nhà, gọi là “tỉn nghèo ra cửa”.

Qua mừng năm tháng giêng, cuộc sống của mọi người dần dần trở lại guồng quay cũ, có thể bắt đầu làm việc rồi, nhóm đàn bà con gái cũng bắt đầu lao động. Nhưng ngày mừng bầy này còn được gọi là ngày “nhân nhật”, tùy ngộ nhi an, an đồn nhân tâm.

[*Tùy ngộ nhi an, an đồn nhân tâm 隨遇而安, 安頓人心: gặp sao yên vậy, lòng người an ổn.]

Nữ nhân tuyệt đối không thể động vào kim chỉ, kéo, cũng không thể phạt trẻ con.

Thời cổ đại, thực sự có rất nhiều yêu cầu đối với nữ nhân. Đặc biệt là ngày tết, quy định kiêng kỵ rất phức tạp. Cái này không thể làm, cái nọ cũng không được phép làm, cũng may là nhà bọn họ nhân khẩu đơn giản, chỉ có hai người, lại không có trường bối. Đoán rằng, cho dù gia quy của những gia đình giàu có quyền quý có nghiêm ngặt hơn nữa, lại thêm sự hà khắc của chế độ phong kiến, sợ rằng vẫn có vô số người bởi vì sự phồn hoa, ngập trong vàng son(*) mà cam nguyện chịu hết thảy trôi buột.

Đảo mắt đã đến tết nguyên tiêu- mười lăm tháng giêng.

Bởi vì ngày hôm trước đã nói với mẹ Nguyên Bảo là hôm nay hai người muốn đi hội chùa. Cho nên hôm nay hai người thức dậy sớm hơn hôm trước, ăn xong bữa sáng, ăn mặc chỉnh tề rồi đi cùng Bách Thủ ra cửa.

Vào trong thôn, ba người nhà Thạch Đầu cũng đã đến rồi, đang ở ven đường chờ mẹ Nguyên Bảo cho gia cầm ăn, rồi mấy người họ cùng đi chợ. Còn bà nội Nguyên Bảo đã mời mấy cụ già trong thôn khác đến chơi, nên không đi cùng mấy người trẻ tuổi.

Ở đây, vào tết nguyên tiêu hàng năm, mọi người đều đi chợ, đi hội chùa, buổi tối thì ở nhà qua tết nguyên tiêu. Sáng sớm, mọi người tụ năm tụ ba, cười cười nói nói, dọc đường đi, có thể thấy không ít người trong thôn khác cũng đi về phía chợ.

Loan Loan không hiểu nên trong lòng rất tò mò với việc đi hội chùa, nhưng không thể hỏi, mấy người nói chuyện, thỉnh thoảng nàng lại phụ họa hai ba câu, còn lại đều là chăm chú lắng nghe, sau đó âm thầm để tâm.

Đoàn người vừa đi vừa cười cười nói nói, chỉ lát sau đã đến trấn trên, ở ngoại ô thị trấn có một cái chùa.

Nghe nói từ rất lâu về trước, có một vị hòa thượng vân du(*) đặt chân tới đây, xây dựng một cái miếu thờ nhỏ. Bản địa cũng có vị tài tử năm xưa từng đến kinh thành làm quan, cả nhà cũng chuyển đi, không biết qua bao nhiêu năm, con cháu của người đó chán ghét chốn quan trường, vinh quang trở về quê cũ, gia đình nhà giàu đều lưu hành bài phật trai giới(*), bởi vậy nên gia đình này cũng chủ động quyên tiền, mở rộng miếu thờ.

Cứ thế, về sau có mấy vị viên ngoại tới, vị nào cũng quyên tiền cung cấp chi phí tu bổ, xây dựng chùa miếu để bày tỏ lòng thành kính, cho nên ngày nay chùa này mới có thể lớn như thế, trong phạm vi trăm dặm, coi như là ngôi chùa lớn nhất. Tổng diện tích khoảng mười mẫu, vừa đến ngày lễ ngày tết là hương khói hưng thịnh.

Còn chưa đến chùa, bên ngoài cũng đã có rất nhiều người, hai bên đường là mấy sạp hàng của người bán hàng rong, còn có mấy cái xe ngựa của gia đình có tiền.

Loan Loan ngẩng đầu nhìn cái biển phía trên cổng chùa, trên đó có ghi mấy chữ: chùa Tĩnh Thanh.

Tên cũng giống như cảnh vật chung quanh chùa, u nhã tĩnh mịch, trang nghiêm.

Chùa này được chia thành phần tiền điện, trung điện và hậu viện.

Phía trước có hai cái điện thờ đều thờ cúng Bồ Tát, hậu viện chính là nơi nghỉ ngơi của chúng tăng, đương nhiên cũng bao gồm cả phòng bếp, vào những ngày tết hàng năm, cơm chay cũng đều được đặt trong hậu viện.

Loan Loan lặng lẽ hỏi Bách Thủ, vốn là muốn nghe ngóng một chút tin tức, nhưng Bách Thủ chỉ đến chùa Tĩnh Thanh khi còn bé, đã nhiều năm không tới, ở đây có rất nhiều thứ đã thay đổi.

Chùa chiến ở nông thôn đều bình dân hóa, ví dụ như ngày hôm nay là tết nguyên tiêu, người tới chùa thắp hương, không phân biệt sang hèn, cũng chẳng phân giàu nghèo, bất luận là thân phận như thế nào cũng có thể vào chùa thắp hương, xong rồi thì dùng cơm chay, chỉ cần đưa chút tiền là được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao cho tới nay chùa Tĩnh Thanh vẫn hương khói thịnh vượng.

Thong thả đi theo mọi người vào bên trong, mấy người bắt đầu từ tiền điện. Mấy người mẹ Nguyên Bảo ai cũng thành kính cúi đầu bái trước mỗi bức tượng Bồ Tát, sau khi khấn vái xong, lúc đi ra ngoài mọi người đều bỏ chút tiền nhang dầu vào trong hòm công đức, coi như là tâm ý của mình đối với chùa chiến, Bồ Tát.

Loan Loan biết, vào buổi tối, nhất định là chỗ bạc này sẽ vào trong túi hòa thượng, nàng cũng không ngốc đến nỗi nói ra chuyện này. Dĩ nhiên, lúc đi ra ngoài nàng cũng bắt chước mọi người, bỏ vào đó mấy văn tiền nhang đèn.

Cái này gọi là nhập gia tùy tục.

Mặc dù không tin vào tôn giáo, nhưng bản thân nàng cũng trải qua chuyện quý dị, giây phút nàng thắp hương quả thực cũng thành tâm thành ý.

Đi dạo ở tiền điện xong là đến trung điện, nữ nhân mà, làm chuyện gì cũng mần mần mê mê, sau khi Bách Thủ thắp hai nén hương, liền nói với Loan Loan một tiếng, rồi đi theo đám cha Nguyễn Bảo tới chỗ ít người ở bên cạnh ngồi.

Bản thân Loan Loan cũng không muốn ở đây chen chen chúc chúc, nhưng nàng lại rất hiếu kỳ với chùa chiền cổ đại.

Đi tham quan hai điện xong cũng cảm thấy không thú vị mấy, ngoại trừ kiến trúc xưa nay khác nhau, còn lại đều giống thời hiện đại, Bồ Tát ở trên điện thờ không giống nhau, giống nhau là lúc thắp hương thì thêm thành kính. Người hiện đại đến chùa chiền là tìm kiếm một loại an ủi trong lòng, còn có chính là những người muốn xem náo nhiệt, bọn họ cũng không được coi là bái Phật, mà là tới ngắm cảnh, thưởng thức!

Nhưng mà coi như là hoàn thành một cái nguyện vọng ở trong lòng, nếu hôm nay không xem, lúc trở về nhất định nàng sẽ tiếc nuối.

Ra khỏi trung điện, mấy người liền đi về phía hậu viện, còn chưa tới hậu viện đã nghe thấy những tiếng nói chuyện sôi nổi ồn ào, so với phía trong náo nhiệt có trật tự, thì ở đây rõ ràng là ồn ào hơn. Tiếng người lớn tiếng nói chuyện, tiếng người lớn tiếng hô gọi, còn có những bóng lưng không ngừng bận rộn. Có người vội vã lau bàn, có người bận rộn quét rác, cũng có người vội vàng hái rau...

Trong sân đã bày ra hai mươi cái bàn ăn.

Trên mái ngói nhà bếp, khói bếp cuộn cuộn, bên trong có mấy vị hòa thượng mặc áo vải thô đang bận rộn di chuyển xung quanh.

Đối với tình hình trong sân, Loan Loan nhất thời có chút mơ hồ. Đúng lúc này, mẹ Lan Hoa ở bên cạnh chợt vui mừng kêu lên: “Ôi trời, thì ra hôm nay chúng ta ăn luân phiên!” Nói xong, lập tức đi tới giúp đỡ bày biện.

Lúc này Loan Loan mới nhận ra mấy người đang bận rộn trong sân là người thôn mình.

Coi bộ có lẽ là ăn cơm, không có ký ức của chủ nhân thân thể này, trong đầu nàng mơ mơ hồ hồ, liền kéo mẹ Nguyễn Bảo ở bên cạnh nói: “Hậu viện này thật náo nhiệt.”

“Dĩ nhiên, phòng chừng là chuẩn bị ăn cơm.” Mẹ Nguyễn Bảo mặt đầy ý cười, nhìn sân nói.

Con người Loan Loan lóe lên, đưa mắt nhìn qua cái sân rồi nói: “Hậu viện này trông không giống như trước đây, cách đây vài năm ta theo mẹ tới đây, hình như không giống như bây giờ.”

“Đã lâu rồi người không tới chùa Tĩnh Thanh hả?” Nói xong, mẹ Nguyễn Bảo có chút hối hận, nhìn Loan Loan bị gả cho Bách Thủ, có thể nghĩ tới trong nhà cũng không được cha mẹ yêu thích, bằng không thì dựa vào hoàn cảnh của Bách Thủ khi đó cũng không thể gả tới đây. Chắc hẳn đã rất lâu rồi chưa được tới đây.

Nàng lập tức cười nói: “Năm trước chùa Tĩnh Thanh đã sửa sang lại hậu viện, bởi vì hai năm qua người tới chùa ăn cơm chay nhiều hơn, vậy nên mới mở rộng hậu viện một chút.” Sau đó lại nói về các quy định của chùa trong hai năm qua.

Vì mưu cầu may mắn, tất cả những bách tính tới dâng hương ngày hôm nay cũng sẽ dùng một bữa cơm chay trong chùa. Một trấn có vô số thôn, mọi người đều tập trung vào ngày này, nên có thể tưởng tượng được hậu viện này chen chúc như nào.

Hòa thượng ở trong chùa cũng có hạn, ngoại trừ mấy hòa thượng làm đầu bếp, dân chúng trong thôn cũng sẽ chủ động đi tới giúp đỡ, ăn cơm cũng là ăn luân phiên, mấy thôn một lượt, ăn xong thì lại thu dọn sạch sẽ, bắt đầu lượt tiếp theo.

Bởi vì người ăn lượt đầu tiên được ăn sớm, cho nên giúp đỡ nhiều hơn so với người lượt sau. Không chỉ chủ động hái rau giúp, làm trợ thủ cho hòa thượng, còn giúp bưng thức ăn, bày bát đĩa...

Sau khi lượt đầu tiên ăn xong, lượt thứ hai thu dọn bát đĩa, lượt đầu tiên lại nối gót bưng thức ăn của đợt thứ hai lên; lượt thứ hai ăn xong, lượt thứ ba lại thu dọn bát đĩa, lượt thứ hai lại giúp đỡ bày thức ăn.

Tuần hoàn như vậy, lại giống như tiệc cơ động ở những vùng quê xa xôi thời hiện đại.

Loan Loan âm thầm kinh ngạc, nàng đọc rất nhiều sách lịch sử, truyện cổ, cũng chưa thấy như thế này, không biết là ai đã nghĩ ra biện pháp này, kết quả là mẹ Nguyễn Bảo lập tức nói: “Lần trước có một lão tiên sinh đến thôn chúng ta, mấy năm trước ông ấy tới chùa vào ngày tết, thấy người dùng cơm chay quá nhiều, chẳng những người ăn cơm không tiện, trong chùa cũng bị rối tinh rối mù, sau khi dùng phương pháp này của ông ấy thì thấy quả nhiên không tệ, thuận tiện cho chúng ta mà cũng không quấy rầy sự thanh tịnh trong chùa.”

Loan Loan rất ngạc nhiên, chẳng lẽ vị lão đạo sĩ kia cũng xuyên tới đây?

Nhiều người sức lớn, đến trưa thì lượt thứ nhất cũng đã ăn cơm, sau đó là lượt thứ hai, thứ ba.

Cơm nước xong xuôi, Loan Loan liền đi theo mọi người ra khỏi hậu viện, đồ ăn trong chùa cũng không phải là quá ngon, chủ yếu là mọi người mưu cầu

máy mẩn và náo nhiệt thôi.

Từ hậu viện đến tiền viện, trong lúc vô tình Loan Loan nhìn thấy một người quen trong đám người.

Mặc bộ đồ màu trắng làm nổi bật lên vẻ thư sinh của người nọ, hơi khom người, chấp tay nói chuyện với một lão già đầu tóc trắng phau ở dưới mái hiên, chính là người lần trước giúp nàng cống dây khoai lang ở trên núi.

Mặc dù người này ở cùng thôn với nàng, nhưng nàng lại chưa từng gặp, không biết là người này nhà ai có khí tức thư sinh như vậy.

Đang suy nghĩ thì thấy Lý Thạch Đầu đi tới bên cạnh người đàn ông đó nói chuyện gì đó, người đàn ông đó xoa người nói mấy câu với lão già, rồi chấp tay hành lễ, đi theo Lý Đại Thạch đi ra bên ngoài chùa.

Loan Loan ngẩn người, lúc này mới phát hiện giữa hai đầu người đàn ông này có mấy phần tương tự với Lý Thạch Đầu, Lý Thạch Đầu có một người em trai biết đọc sách, chẳng lẽ chính là người này?

Đi theo mọi người ra khỏi tiền điện, đám người Bách Thủ đã chờ ở bên ngoài chùa. Hai người Lý Thạch Đầu thì không thấy bóng dáng.

Mọi người đi dạo chung quanh chùa, trước khi đi lại vào trong điện bái lạy, lúc này mới chậm rãi rời đi.

Đàn ông chân dài, đi phía trước, Loan Loan với mẹ Nguyên Bảo, còn có mấy người nữ nhân trong thôn khác thì đi ở phía sau. Dọc đường đi mọi người đều sôi nổi nói chuyện, mặt ai cũng tràn đầy ý cười, mọi người cười cười nói nói đi về phía nhà mình, rất náo nhiệt.

Đúng lúc này, tiếng cười đùa của mọi người ngừng lại, đổi lại là một chút bối rối. Sau đó, có một người trong đám người xuất đầu lên tiếng.

“Đại Trí huynh đệ, người thật đúng là có hiếu.” Trong đám người có một người lên tiếng.

Lý Đại Trí cầm đòn gánh đi tới, Lý Đại Thạch theo sát phía sau, còn nói: “Đệ đệ... đi... chậm một chút, chúng ta cũng không vội... vội, hay là, ta... ta tới... tới gánh giúp nhé!”

“Không sao.” Lý Đại Trí trả lời một câu, rồi cầm quang gánh đi lại ổn định.

Loan Loan đứng cách đó vài bước, đưa mắt nhìn nhìn, có một cái thùng tròn, phía trên còn đập vài bố.

[Chú giải]

*Ngày mừng bảy tháng một âm lịch còn được gọi là ngày “nhân nhật”, “Nhân tiết”, “Nhân khẩu nhật”, “Nhân thất nhật” vv.vv... Theo truyền thuyết, lúc Nữ Oa mới sáng lập ra thế giới, sau khi tạo ra gà, chó, lợn, dê, trâu, ngựa vv.vv... Vào ngày thứ bảy mới tạo ra con người. Cho nên ngày này mới được coi là ngày sinh nhật của loài người.

*Ngọc trong vàng son: gốc là 纸迷金醉- chỉ mê kim túy, đây là tên một bộ phim điện ảnh của TQ. Đồng thời, đây cũng là một câu thành ngữ của TQ, dùng để chỉ người ham mê cuộc sống phồn hoa giàu có, chấp nhận sự mục nát bên trong.

*Vân du: là từ dành riêng cho hòa thượng, đạo sĩ, “vân du” nghĩa là mây bay, ý chỉ những vị hòa thượng, đạo sĩ này thường đi khắp nơi, không cố định ở đâu.

*Trai giới: chay tịnh, bao gồm ăn mặc nghiêm chỉnh, không uống rượu, ăn đồ mặn hay sinh hoạt vợ chồng...

*Dây khoai lang 猪草: Hán-Việt là “heo thảo”. Tra hình ảnh thì ra rất nhiều loại khác nhau, có lẽ loại mà tác giả nhắc đến là cùng họ với khoai lang.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nguyên tiêu, người tới

“Này nha, mẹ Đại Trí, bọn ta vẫn thường nói đầu óc bà linh hoạt, ngày tốt như thế này mà bọn ta cũng không biết bày sạp ra để bán đó.” Mẹ Trường Thọ ở trong đám người cười ha ha, lớn tiếng nói.

Mẹ Đại Trí ở phía sau đi tới, mặt đầy ý cười, hôm nay mọi người đều vào chùa chơi, nên bà đã bày sạp ở ngoài chùa để bán đậu phụ từ sớm, không chỉ được ăn cơm chay mà còn kiếm được bạc, nghe thấy mẹ Đại Trí nói như thế, giữa hai đầu lông mày lộ ra sự đắc ý: “Cũng không có gì, chỉ kiếm chút tiền rượu thôi.”

“Như vậy cũng tốt mà, hôm nay bọn ta ai cũng bỏ bạc ra ngoài, bà lại cất tiền vào túi. Lần sau đừng quên nói một tiếng nha, để cho bọn ta kiếm chút tiền rượu nữa.” Mẹ Trường Thọ vừa nói vừa nháy mắt với người bên cạnh.

“Nhất định, nhất định.” Mẹ Đại Trí cũng không ngừng bước, đáp.

Lại cười thầm trong bụng, những người này chỉ biết đồ mắt nhìn người ta kiếm bạc, bản thân lại không biết suy nghĩ, rồi ánh mắt lại quét qua Loan Loan đang đứng ở bên cạnh nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi đi ra khỏi đám người, đi về phía Lý Đại Trí đang gánh hàng, đặc biệt dễ làm người ta chú ý.

Về mặt mẹ Đại Trí trầm xuống, bĩu môi, chạy đuổi theo hai đứa con ở phía trước, thúc giục Lý Đại Trí đi nhanh, thoáng cái đã không còn thấy bóng dáng ba mẹ con.

Loan Loan thu hồi ánh mắt, lắc lắc đầu.

“Vợ sao vậy?” Nghe thấy giọng nói của Bách Thủ, Loan Loan ngẩn người một chút, không phải là người này vẫn đang ở phía trước sao? Tới đây lúc nào vậy?

Loan Loan lắc đầu với hắn, nói: “Không có gì.”

Bách Thủ nghi ngờ, nhìn về phía đám người ở phía trước, dò hỏi: “Vợ tìm người à?”

“Không phải vậy.” Loan Loan nói, sau đó kéo ống tay áo của hắn lại gần, thấp giọng nói: “Nói cho chàng biết nhé, ban đầu ta cũng định bày hàng để bán vào ngày hôm nay, nhưng sau đó bị hai người Thanh Diệp tâu từ ngăn cản!” Nói nàng bận rộn làm việc quanh năm suốt tháng, không chịu nghỉ ngơi lấy một ngày.

Bách Thủ không khỏi bật cười, bàn tay ở dưới ống tay áo nhẹ nhàng nắm chặt tay Loan Loan, dù sao thì cũng không có ai nhìn thấy, liền nói: “Hai người bọn họ nói đúng...” Lại nhìn khuôn mặt gầy gò của nàng, năm trước có quá nhiều việc, khiến Loan Loan lại gầy thêm một ít, thảng giềng này được ở nhà nghỉ ngơi hơn chục ngày, sắc mặt đã khá hơn một chút, trong mắt hắn hiện lên chút đau lòng, nếu không phải ngại bây giờ vẫn còn ở bên ngoài, Bách Thủ thật sự rất muốn ôm vợ thật chặt. Lại nói: “Hôm nay để ta làm cơm cho.”

Mặt mày Loan Loan khẽ cong, cười híp mắt nói: “Ừ!”

Hai vợ chồng nhìn nhau cười cười!

Hai người đi thông thả, nên lúc về đến thôn thì đã có nhiều người về đến nhà từ lâu rồi. Lúc vào trong thôn, nàng thấy có mấy nhà có khách đến chơi, vào ngày tết nguyên tiêu, nhà mẹ đẻ sẽ đưa đèn hoa đăng tới nhà chồng con gái. Hoặc là anh em bạn bè đưa tới với mong muốn cầu người ta sinh được con trai, biểu thị thịnh cầu điềm lành để sinh con trai.

Nàng cũng không để ý tới những chuyện này, dù có người đưa tặng đèn hoa đăng cho nàng với Bách Thủ hay không, thì sau này bọn nàng vẫn sẽ có con cái. Sau khi về đến nhà, Loan Loan thay quần áo, mặc lại bộ hồi sáng, bộ này nàng còn muốn mặc thêm hai ngày nữa, sau đó treo bộ quần áo này lên trên giá áo.

Đến khi nàng đi ra ngoài thì phát hiện thấy ở dưới mái hiên treo hai đôi đèn hoa đăng. Vừa rồi lúc vào nhà còn không thấy mà, Bách Thủ đi về cùng với nàng nên cũng không thể nào là Bách Thủ mua, nàng cũng không tin đây là do mẹ nàng đưa tới. Đèn này tiêu tốn không ít bạc.

Nàng tìm thấy Bách Thủ ở trong phòng bếp, hỏi ra mới biết, thì ra là mẹ Thạch Đầu với mẹ Nguyên Bảo đưa tới đây.

Lúc ở trong chùa cũng không nghe thấy hai người nói gì, đây là chân trước vào nhà, chân sau đưa đèn tới, xem ra hai người này đã bàn bạc xong từ trước rồi.

Loan Loan không khỏi dâng lên một trận cảm động trong lòng, ánh mắt đột nhiên đau xót.

Kiếp trước nàng không được cha mẹ, người thân yêu thương, kiếp này đã có Bách Thủ, nhưng cũng không được cha mẹ thương yêu, nhưng lại có hai người bạn đối xử với nàng còn tốt hơn so với cha mẹ. Cũng không uổng công nàng nói cho hai người biết phương pháp kiếm tiền của mình!

Thoáng cái đã qua tết nguyên tiêu, bầu không khí vui mừng của ngày tết cũng dần dần nhạt đi, mọi người lại bắt đầu lên kế hoạch cho năm mới. Từ mười sáu tháng giêng, Loan Loan với Bách Thủ lại bắt đầu ra phố bán bánh, thuận tiện mua hai con heo nhỏ về.

Sau đó lại thêm mấy con gà con, mấy con gà mái trong nhà nuôi từ trước, nay cũng đã bắt đầu đẻ trứng, chờ tới khi trứng đạt được số lượng nhất định thì lại mang ra chợ bán. Lần đầu tiên được nhặt trứng gà trong ổ, Lai Sinh rất vui vẻ, Loan Loan không quên lời hứa với hắn, hào phóng nấu cho hắn một quả trứng gà để ăn cho đỡ thèm.

Sau đầu xuân, công việc ruộng vườn cũng bắt đầu bận rộn.

Buổi sáng Bách Thủ đi sắn, Lai Sinh thì công bánh rồi đi theo Loan Loan ra chợ bán bánh, xế chiều, Bách Thủ phải lên núi cắt dây khoai lang, nếu lúc đó không bận việc nhà, Loan Loan cũng sẽ đi theo.

Nếu trong nhà sắn được con gì ăn ngon, Loan Loan cũng sẽ bảo Lai Sinh bung về cho ông nội hắn, có lúc còn để cho nhà Nguyên Bảo với nhà Thạch Đầu nếm thử.

Hôm nay Loan Loan bán xong bánh, lúc đang thu dọn quán cùng với Lai Sinh thì gặp mẹ nàng.

Nàng vốn định cúi đầu làm việc giả vờ không nhìn thấy, nhưng kết quả là mẹ nàng lại đứng ở trước mặt, Loan Loan liền nhàn nhạt lên tiếng “Mẹ.,” rồi lại quay đầu tiếp tục làm việc của mình.

Mẹ Loan Loan đứng ở bên cạnh nhìn nàng bận rộn, giống như không để ý tới bà, nhất thời có chút xấu hổ, suy nghĩ một chút, lại nén sự khó chịu trong lòng xuống, ho khan một tiếng, thấy Loan Loan vẫn đang bận việc của mình, bà lại ho khan thêm mấy tiếng nữa.

Loan Loan thu dọn đồ xong, bảo Lai Sinh công gùi lên lưng, xoay người nhìn mẹ mình rồi nói: “Đã trưa rồi, con còn phải về nhà nấu cơm cho Bách Thủ, mẹ có chuyện gì không?”

Nghe vậy, ngực của mẹ Loan Loan như nghẹn một hơi, trước kia đứa con gái này rất hiếu thuận, sao bây giờ lại thế này? Đây không phải là thái độ nói chuyện với mẹ nó, lại nhớ tới những lời mà cha Loan Loan nói đêm hôm đó.

“... Con cũng đã lớn rồi, nó tự có suy nghĩ và quyết định của mình, bà đừng coi con là đứa tiểu nha đầu ba bốn tuổi chưa hiểu chuyện, tùy bà muốn la mướn quát tháo nào cũng được, nhà chúng ta cũng không phải là nghèo đến nỗi không có nổi bữa cơm để ăn, bà làm gì mà cứ luôn si nhục con gái mình như thế? ... Nó là một cô nương hiếu thuận, bà đối xử tốt với nó một chút, nó còn có thể không hiếu thuận bà sao?”

Lúc ấy mẹ Loan Loan nổi giận, bà lo toan vất vả làm hết mọi chuyện không phải là vì cái nhà này sao? Liền cãi nhau với cha Loan Loan một trận, cha Loan Loan cũng nổi giận thực sự, ba ngày liên tiếp không nói với bà câu nào, ngày tết vốn vui vẻ lại trôi qua ảm đạm.

Ngày tết, bà nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, con gái ngoan cứ như vậy sao? Từ chỗ khác, bà nghe được tin tức Loan Loan đối đãi với người thôn Dương Gia không tệ, bây giờ hai vợ chồng lại có thể làm việc, cuộc sống cũng tốt hơn so với trước đây rất nhiều. Nghe nói, dịp tết hai người giết heo còn kiếm được không ít bạc, còn rù hai nhà khác kiếm bạc cùng, rất nhiều người trong thôn Dương Gia đều hâm mộ vô cùng.

Lại nghĩ, có lẽ Bách Thủ là người tài giỏi.

Nhưng đảo mắt nghĩ lại, bất kể thế nào đi chăng nữa, bà cũng là mẹ nó, làm con gái đương nhiên là phải nghe lời mẹ.

Hôm nay, lúc thấy Loan Loan trong lòng bà lại xoắn xuýt, vốn định đi thẳng về nhà, kết quả bà vẫn tiến lên chào hỏi, nhưng thái độ lạnh nhạt của Loan Loan khiến cho lòng bà nghẹn lại, không thoải mái. Thật là giống như cái hũ nút không biết nói chuyện.

Nghĩ tới lời nói của cha Loan Loan, lại đè ép con giận trong lòng xuống, rồi mới nói với Loan Loan: “Không có gì, chỉ là nhìn thấy con thì tôi đây xem thế nào thôi?”

Lòng hiếu kỳ trong lòng Loan Loan chợt lóe lên.

Lại nghe thấy mẹ cô hỏi: “Đầu năm con đâu về nhà mẹ đẻ, ta với cha con còn tưởng con sẽ về nữa chứ.”

Lời này vừa nói dứt, Loan Loan lập tức nhìn về phía mẹ mình, ngay sau đó lại cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi, mẹ chỉ hỏi sao mình không về nhà mà không hỏi Bách Thủ, đang nghĩ như vậy, lại thấy mẹ nàng bắt đầu nói thêm một câu: “Thôi bỏ đi, chẳng buồn quản chúng bay nữa, đã biết hai đứa chúng bay không muốn trở về rồi mà, trong nhà có chuyện, ta đi trước.”

Loan Loan đứng tại chỗ nghĩ lại lời mẹ nàng nói một hồi lâu, sau đó, rốt cuộc cũng xác định mẹ nàng nói là “chúng bay”, cũng chính là nàng với Bách Thủ, chẳng lẽ mẹ nàng không ép nàng với Bách Thủ hòa ly nữa?

Càng nghĩ, nàng cảm thấy chuyện này đối với nàng cũng không còn quan trọng nữa, mặc dù cô đại lấy ‘hiếu’ làm đầu, nhưng đối với nhà chồng, nàng lại không phạm bảy điều, Bách Thủ lại không hù dọa nàng, thì ai dám ép nàng hòa ly?

Cầm đồ đạc lên rồi cùng Lai Sinh rời khỏi chợ đi về nhà.

Hôm nay Bách Thủ về nhà trước, lúc hai người Loan Loan về đến nhà thì Bách Thủ đã nấu cơm, chuyện ngày hôm nay Loan Loan không nói cho Bách Thủ biết, tránh cho hắn thêm ngột ngạt. Ba người ăn cơm trưa xong Lai Sinh đặt bát xuống liền muốn chạy đi, Loan Loan gọi hắn lại: “Người đi đâu vậy, lát nữa còn phải đi cắt dây khoai lang.”

Lai Sinh liền bĩu môi, ra vẻ đáng thương vô cùng, nói: “Lạnh lắm.”

Loan Loan tròn mắt nhìn: “Bây giờ đã là đầu xuân rồi.” Lạnh cái rắm!

Cồng gùi lên lưng, Bách Thủ nói: “Thôi bỏ đi, một mình ta đi cũng không mất nhiều thời gian cho lắm.” Sau đó nhấc chân đi ra sân.

Loan Loan bắt đầu đi khoát khoát tay với Lai Sinh, tuổi choai choai này cũng không thể quá gò bó, quản quá chặt thì sau này hắn cũng sẽ không nghe lời. Nhìn thấy hôm nay hắn mặc một bộ quần áo sạch sẽ, lại dặn dò hắn: “Vậy người đi vào trong thôn chơi đi, nhưng mà, đừng có đào bới lung tung, còn có, bộ quần áo này mới mặc ngày hôm nay, đừng làm bẩn. Nếu như tối nay ta thấy quần áo người bị bẩn, người cứ chờ bị phạt đi.”

Mắt Lai Sinh sáng rỡ, nhưng về mặt lại thờ ơ, chép miệng, không tình nguyện đồng ý, sau đó đi xuống núi.

Từ lúc thuê Lai Sinh, Loan Loan đã đồng ý với ông nội hắn là sẽ chăm sóc hắn, mấy ngày nay nàng đã uốn nắn không ít tật xấu của hắn. Ví dụ như trên bàn cơm, nhìn thấy đồ ăn ngon hắn đã quen dùng tay bốc, Loan Loan mà nhìn thấy là sẽ cầm đũa gắp hắn, trước đây, quần áo hắn phải mặc đến hơn

mười ngày, bản đến mức không thể nhìn ra màu gì thì hấn mới chịu đổi, bởi vì hấn thích vào trong thôn đào bới lung tung, có lúc thì cùng với bọn trẻ con trong thôn nghịch ngợm điên cuồng, lần nào cũng thế, quần áo mới mặc chưa được một ngày đã bẩn kinh khủng, về sau Loan Loan phạt hấn phải giặt toàn bộ quần áo của Bách Thủ, ban đầu hấn không chịu nghe theo, Bách Thủ liền sầm mặt cầm gậy dọa hấn.

Sau mấy lần như vậy, hấn cũng thật sự thay đổi, quần áo sẽ không đến nỗi vừa mặc lên người đã bẩn, đến lúc phải thay thì cũng biết chủ động thay. Lúc ăn cơm đã không dùng năm ngón tay để bốc, cũng không giống trước kia cứ đến nhà người ta là lại sờ mó lung tung!

Đối với chuyện này, ông nội Lai Sinh rất hài lòng.

Phương pháp dạy dỗ của ông nội Lai Sinh là nghiêm khắc nói lý lẽ, nếu không nghe thì sẽ cầm roi đánh.

Mà Loan Loan nghĩ nói lý lẽ với hấn, bất kể hấn ngu ngốc hiểu hay không hiểu, nói nhiều như vậy rồi, thế nào thì hấn cũng phải nhớ được dăm ba câu đi, cứ bắt được nhược điểm của hấn, dùng đồ ăn ngon để thưởng phạt, còn có Bách Thủ ở bên cạnh trợ giúp, có thể nói là vừa đánh vừa xoa, đương nhiên là hiệu quả hơn nhiều so với ông nội Lai Sinh.

Chờ Lai Sinh đi rồi, Loan Loan quét dọn chuồng gà một lần, rồi lại quét qua cái chuồng heo, ném rau xanh cho gà, rồi lại đút cho gà con ăn, đang chuẩn bị cầm gùi đi ra ngoài giúp Bách Thủ cắt ít rau lang về thì thấy Lai Sinh cầm nhánh cây trong tay, đang đi từ dưới sườn núi lên, khuai trái khuai phải, thỉnh thoảng còn bắt mắt liếc nhìn đằng sau.

Mà đi theo sau hấn là Lý Đại Thạch, sau lưng Lý Đại Thạch còn có một người đang mặc áo trường sam.

Loan Loan nhìn kỹ mới biết thì ra là Dư chương quỹ của đại tẩu lâu trên thị trấn!

[Chú giải]

*Hòa ly: chế độ ly hôn mà hai bên cùng đồng ý.

*Hưu: Chế độ ly hôn đơn phương.

*Bây giờ: còn gọi là thất xuất chi điều(Bây giờ bỏ vợ): Không hiếu thuận với cha mẹ chồng; không có con cái(khiến cho chồng bị tuyệt hậu); dâm dăng; có thói ghen tuông; có bệnh hiểm nghèo; lười biếng; trộm cướp.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Mua công thức

Loan Loan bảo Lai Sinh chuyển ghế ra sân rồi mời hai người ngồi xuống, lại bảo hấn đi vào phòng bếp đun nước.

Dư chương quỹ đi vào sân, tùy ý quan sát một chút, tuy đơn sơ nhưng không mất đi sự sạch sẽ, liền âm thầm gật đầu, giống với suy đoán của ông.

Trong nhà cũng không có gì có thể đãi khách, Loan Loan liền lấy đậu phộng còn dư lại của ngày tết, bỏ vào trong rổ trúc nhỏ rồi để lên bàn, mời hai người ăn.

Dư chương quỹ nhìn cái rổ trúc nhỏ được đan khéo léo, liền nói: “Ồ, cái rổ này được đan thật đẹp.”

Loan Loan cười cười, nói: “Trong nhà không có khay đựng trái cây, liền tự mình đan cái rổ nhỏ này, không đẹp mắt bằng khay đựng trái cây, nhưng mà vẫn dùng được.” Rồi lại nói với hai người: “Dư chương quỹ, ông là khách quý ít gặp, chúng ta ở nông thôn không có thứ gì tốt để chiêu đãi ông, chỗ đậu phộng này là ngày tết, ta với Bách Thủ đi mua, ông nếm thử một chút, đừng khách sáo, Lý đại ca cũng đừng khách sáo.”

Lý Đại Thạch vội vàng đứng lên nói câu tạ ơn với nàng, nói nhà bọn họ cũng mua, trong nhà vẫn còn chưa ăn hết.

Mà Dư chương quỹ thì rất thoải mái, bóc hai hạt đậu phộng bỏ vào trong miệng, đồng thời cũng mỉm cười nhìn Lý Đại Thạch: “Còn phải cảm tạ vị Lý huynh đệ này đã dẫn đường cho ta, nếu không lúc này ta vẫn còn loay hoay tìm người để hỏi đường đây.”

Nhìn thấy hai người tới cùng nhau, Loan Loan cũng đoán được nguyên nhân rồi.

Dư chương quỹ là chương quỹ của đại tẩu lâu, không giống với người nông thôn, Lý Đại Thạch lập tức khoát tay nói: “Ngài khách sáo rồi, khách sáo rồi.” Bộ dáng có chút câu nệ.

Dư chương quỹ đến đầu thôn thì vừa vặn gặp được Lý Đại Thạch, Lý Đại Thạch biết là tới tìm nhà Bách Thủ nên đã rất nhiệt tình dẫn Dư chương quỹ lên đây. Hấn cảm thấy Bách Thủ và Loan Loan cũng là người rất thân thiện, nên vui vẻ giúp.

Mà Lai Sinh đang nghịch ngợm ở trên đường, biết Bách Thủ không có ở nhà, lại sợ Loan Loan sẽ chịu thiệt nên chạy về trước.

Loan Loan mừng thầm, tiểu tử này vẫn còn biết bảo vệ mình, cũng không uống công mình làm nhiều đồ ăn cho hắn như vậy.

Lúc này, nước cũng đã đun sôi, Loan Loan dùng hai cái chén lớn để đựng nước, bỏ vào đó mấy đoá hoa cúc dại mà mình đã phơi nắng, Lai Sinh nhìn thấy lạ lắm, không đòi một chén là không được, Loan Loan đành phải rót thêm cho nó một chén.

Bưng trà hoa cúc lên bàn, Lý Đại Thạch lập tức mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào mấy đoá hoa cúc trong chén.

Dư chương quỹ nhìn thấy thì chỉ khẽ mỉm cười: “Thì ra là Bách Thủ huynh đệ cũng thích uống trà à!”

Loan Loan xấu hổ cười nói: “Bách Thủ không thích thứ này. Chẳng qua là trời nóng, uống cái này có thể thanh nhiệt.” Thật ra thì Bách Thủ hoàn toàn không uống trà.

Dư chương quỹ nghe vậy thì sững sốt. Kinh ngạc nói: “Thì ra là Nhị muội làm à!” Không khỏi có thêm vài phần kính trọng với nàng, Loan Loan là một nữ nhân vậy mà cũng có nghiên cứu trà. Quả thực khiến cho người ta bất ngờ.

Loan Loan khiêm tốn hai câu rồi hỏi chuyện chính sự. Dư chương quỹ là thân phận gì, nếu không có chuyện thì sẽ không đến điện tam bảo.

“Lần này tới chủ yếu là vì chuyện thịt hun khói.”

Loan Loan vừa nghe, tim đã đập bình bịch hai tiếng, rồi sau đó bình tĩnh lại trong nháy mắt, chậm rãi nói: “Dư chương quỹ cứ nói.”

Dư chương quỹ thấy sắc mặt nàng chỉ thay đổi một chút rồi lập tức khôi phục lại như bình thường thì không khỏi bội phục Loan Loan. Ông cố ý nói như vậy trước là muốn xem phản ứng của Loan Loan, nhưng ông nào có ngờ, khi Loan Loan nghe thấy ông nói, trong nháy mắt đó quả thực có giật mình, nhưng nàng đã trấn định được ngay tức khắc. Dư chương quỹ có thể ngồi trong sân nói chuyện được một lúc như vậy, chứng tỏ đây không phải là vấn đề lớn, nói không chừng còn là một tin tức tốt.

Chuyện này vẫn bị Loan Loan đoán trúng.

Hôm nay Dư chương quỹ tới, quả thực là có chuyện vui, hơn nữa còn là chuyện vui lớn.

Năm ngoái, sau khi mua được thịt hun khói của đám người Loan Loan làm, Dư chương quỹ tự mình nếm thử, thịt khô này so với thịt hun khói bình thường thì thơm hơn một chút, thử này có nhiều nơi bán, không tính là của hiếm.

Nhưng xương sườn muối, thịt muối và Lạp xưởng thì quả thực là ăn ngon cực kỳ. Đây chính là mùi vị mà đời này ông chưa từng ăn.

Đồng thời, ông cũng tỉ mỉ phát hiện ra một vấn đề, cũng là một phương pháp, nhưng xương sườn muối mà nhà Loan Loan làm ngon hơn so với hai nhà kia.

Cho nên ông lập tức gói lại, bảo quản kỹ những thứ này, vận chuyển về từ lâu trong kinh thành, thứ tốt như thế chỉ có ở kinh thành mới thật sự bán được với cái giá cao.

Không ngoài dự tính, từ lâu ở kinh thành bán đắt đến kỳ lạ, ai ai đi đến cũng muốn mua một phần để nếm thử, hơn nữa từ lâu còn đưa ra một quy định, một bàn chỉ có thể mua được một phần.

Sau lại có người nói đây là biện pháp thu hút khách hàng của “từ lâu Phúc Sinh”, đồ hiếm là đồ quý, cho nên mỗi bàn chỉ có một phần.

Sau khi đại chương quỹ của từ lâu biết, ở trong bếp không ngừng cười khở, không phải là ông không muốn bán, mà là không có hàng để mà bán. Con em nhà quyền quý lần nào tới cũng nói ăn không đủ nhét kể rằng, có rất nhiều người là người mà ông không thể trêu vào, ông cũng chỉ khom lưng cúi đầu nghe dạy dỗ. Cho nên, còn chưa hết năm đã bảo người ra roi thúc ngựa báo cho Dư chương quỹ làm thêm nhiều thịt muối một chút.

Cái này là trong dự liệu của Loan Loan, nhưng cũng là ngoài dự kiến.

Thịt muối và Lạp xưởng đều là thứ nặng mùi nặng vị, lại còn cay. Hoặc là không ai ăn, hoặc là thích, nếu đã thích thì thích vô cùng! Nhưng nó được khách hàng thích như thế, vẫn là có chút ngoài dự tính của cô.

Thịt thì quả thực là không có, hiện tại trong chuồng heo chỉ có hai con heo con, cách ngày làm thịt còn xa lắm.

Loan Loan lộ vẻ áy náy nói với Dư chương quỹ: “Thật ngại quá, thịt thật sự không còn, hơn nữa vừa mới hết năm, mấy nhà nuôi heo thì đã bán hết từ lâu rồi...”

Không đợi Loan Loan nói xong, Dư chương quỹ đã lập tức nói: “Vậy cũng không sao, thịt heo dễ tìm, ta cũng biết lần trước người bán cả hai con heo cho ta, hôm nay ta tới đây, chủ yếu là muốn mời người giúp một việc.”

Loan Loan không đổi nét mặt, vẫn mỉm cười nhìn hắn, vô cùng khách sáo nói: “Dư chương quỹ, mời nói.”

“Bởi vì... số lượng thịt muối và Lạp xưởng cần quá lớn, ta cũng biết là vừa mới hết tết, có lẽ yêu cầu này hơi quá đáng, nhưng như vậy thì ít nhất cũng có

thể khiến cho tình huống trước mắt của người với Bách Thủ huynh đệ bị trì hoãn một chút, hơn nữa ta đảm bảo tuyệt đối sẽ không bạc đãi người...”

Loan Loan vẫn mỉm cười, bộ dạng chuyên tâm lắng nghe.

“... Mấy cái như thịt heo hay này nọ, người hoàn toàn không cần quan tâm, đến lúc đó ta sẽ thu xếp, người chỉ cần hàng ngày đến tửu lâu giúp ta làm thịt muối và xương sườn muối, còn có lạp xưởng nữa là được. Đến lúc đó, ta sẽ mua một chiếc xe ngựa để cho Bách Thủ huynh đệ có thể tới chợ đón người mỗi ngày, như vậy hai người về nhà cũng thuận tiện, về mặt tiền công thì tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.”

Đội Dư chương quỹ nói xong, Loan Loan khẽ rũ mắt xuống suy ngẫm, thuê mình, tiền công không thấp, còn tặng cho nhà mình một chiếc xe ngựa, điều kiện này quả thực là hấp dẫn.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu mỉm cười nói với Dư chương quỹ: “Đa tạ Dư chương quỹ đã đề mắt tới ta, nhưng mà, ta là một người nữ nhân, quả thực không tiện xuất đầu lộ diện đi ra ngoài làm công, rồi lại nói, trong nhà cũng có không ít việc, không thể thiếu ta được, từ xưa đến nay, nữ nhân lấy chồng làm trời, ở nhà hầu hạ nam nhân là chuyện tất yếu, ta cũng không thể để mặc chồng mình, không quan tâm đến. Kính mong Dư chương quỹ thông cảm.”

Mặc dù Dư chương quỹ đã sớm chuẩn bị tâm lý. Nhưng sau khi nghe Loan Loan cự tuyệt thì vẫn không ngăn được sự thất vọng trong lòng. Tay nghề của Loan Loan tìm không ra người thứ hai. Nữ nhân ở nhà quả thực là chuyện quá bình thường, nhưng cũng có không ít người đi làm công trong phủ đệ của gia đình giàu có, tuổi lớn một chút thì làm việc nặng hoặc là làm đầu bếp nữ, tuổi nhỏ một chút thì làm nha hoàn, có một số người vừa sinh con xong thì đi làm vú em cho người ta. Đó là bởi vì gia cảnh khó khăn, cuộc sống quá vất vả.

Nhưng nữ nhân giống như Loan Loan, vừa mới vào cửa, lại không con không cái, trong nhà cũng không phải là không đủ cơm ăn phải đi ra ngoài làm thuê, quả thực là không nhiều lắm.

Trưởng bối đã ra lệnh cho ông, nhưng cứ như vậy mà bỏ cuộc thì ông lại không cam lòng. Suy nghĩ một chút rồi nói: “Loan Loan muội tử, hay là như này, ta mua công thức làm của người.”

Loan Loan hơi thu vào thần sắc ở đáy mắt. Sau đó cười một tiếng, nói: “Dư chương quỹ, ta rất cảm tạ mấy tháng qua ông chiếu cố nhà chúng tôi, cho nên năm ngoái, lúc ta quyết định làm thịt muối, thì người đầu tiên mà ta nghĩ đến là Dư chương quỹ và tửu lâu của ngài. Ta cũng biết bình thường Dư chương quỹ rất chiếu cố nhà ta, nói thế nào thì cũng có chút giao tình với Dư chương quỹ...” Dừng một chút, nàng lại đưa mắt nhìn sâu, nói: “Dư chương quỹ, ông cũng thấy đấy, cuộc sống của ta với Bách Thủ không giàu có, bọn ta đều là nông dân. So với bộ dáng của Dư chương quỹ ngài, mới thật là đại quý nhân. Ngoại trừ trồng mấy cây cải trắng để ăn, bán chút bánh ra, quả thực là chúng ta không có thu nhập nào khác. Nếu như không có nghề nào quần thân thì quả thực không có cách nào sống tiếp...”

Dư chương quỹ nghe Loan Loan nói thì ngẩn người, những lời này không giống với lời mà một nữ nhân nông thôn có thể nói ra!

“... Vậy nên, kính mong Dư chương quỹ thứ lỗi, công thức này nhà ta không thể bán, nhưng mà, nếu như Dư chương quỹ ngài cần, chỉ cần là nhà ta làm thịt, cam đoan sẽ đưa tới cho ông đầu tiên.” Loan Loan nói xong, bình tĩnh nhìn Dư chương quỹ. Về mặt phong dung, thần sắc bình tĩnh.

Dư chương quỹ nhìn Loan Loan, dần dần nhũn mảy, lát sau nói: “Hai trăm lượng.”

Loan Loan khẽ mỉm cười, khom lưng ý xin lỗi ông rồi chậm rãi lắc đầu.

Dư chương quỹ liền nhũn mảy, hạ mí mắt xuống.

Ở bên cạnh, Lý Đại Thạch thấy sắc mặt Dư chương quỹ khó coi, trong lòng trách Loan Loan quá nóng vội.

Dư chương quỹ này là chương quỹ của đại tửu lâu ở trấn trên, mặc dù hẳn không biết rốt cuộc đó là thứ gì khiến cho Loan Loan ngay cả hai trăm lượng cũng không chịu bán, nhưng hẳn biết đặc tội Dư chương quỹ là không phải chuyện tốt, âm thầm nháy mắt ra hiệu với Loan Loan.

Loan Loan không thể không nhìn thấy, nhưng nàng thật sự không muốn bán.

Từ lúc Dư chương quỹ mở miệng nói đến chuyện thịt hun khói, trong lòng nàng đã có dự cảm rồi. Đừng nói là hai trăm lượng, năm trăm lượng nàng cũng sẽ không bán. Năm trước, hai con heo nhà nàng đã bán được ba mươi lượng bạc. Nếu nuôi đến hai trăm cân, đoán chừng tám mươi lượng bạc cũng không phải là vấn đề. Một năm, cứ coi như là nuôi heo được hai lứa, như vậy thì thu nhập thế nào cũng phải được hơn một trăm lượng bạc, hai trăm lượng bạc à, chỉ cần hai năm nàng đã kiếm được. Nhiều người thích ăn thì việc buôn bán của nàng cũng sẽ tốt. Đến lúc đó, chưa biết chừng sẽ kiếm được không ít!

Lai Sinh không biết rốt cuộc là hai người đang nói đến chuyện gì, hẳn chỉ nhìn thấy Lý Đại Thạch nhìn chăm chăm vào Loan Loan, còn nháy nháy mắt với nàng, nó liền phát hỏa, trừng mắt giống như mắt cá chết nhìn Lý Đại Thạch.

Dư chương quỹ không đạt được thứ mình muốn, chỉ ngồi thêm một lúc rồi rời đi, Lý Đại Thạch rất nhiệt tình giúp Loan Loan tiễn Dư chương quỹ đến sườn núi, ngoài dự tính là bản thân hẳn lại quay lại.

Lai Sinh cảnh giác đi theo Lý Đại Thạch, thấy hẳn muốn nói chuyện với Loan Loan thì đứng cản ở trước mặt Loan Loan, còn rất hung dữ mà nhìn hẳn chăm chăm, giống như Lý Đại Thạch có ý đồ bất chính, khiến cho Lý Đại Thạch rất xấu hổ.

Loan Loan thấy vậy liền vui vẻ trong lòng, cười cười hỏi Lý Đại Thạch: “Lý Đại ca, huynh còn có việc sao?”

Lý Đại Thạch lúng túng cười cười, lại trừng mắt nhìn Lai Sinh, rồi nói: “Không biết Bách... Thủ huynh đệ bao giờ thì mới về?”

“Không biết nữa, hẳn là đang trên đường về!” Loan Loan nói: “Không biết Lý đại ca có chuyện gì?”

“À, cũng không có gì, chỉ là ta... làm cái giá áo bằng trúc, không có Bách Thủ huynh... đệ thì làm không xong, muốn hỏi hẳn một chút, nếu như có thể... muốn, muốn xin hai cây về dùng, cho đệ đệ ta dùng.” Lý Đại Thạch xấu hổ gãi gãi đầu.

Lý Đại Tri? Loan Loan vừa nghĩ đến người đàn ông có cử chỉ như thư sinh kia, cười nói: “Trong nhà không còn, nếu như huynh muốn, ta sẽ bảo Bách Thủ làm mấy cái, đến lúc đó sẽ đưa tới cho huynh.”

“Trời trời, vậy thì thật cảm... cảm ơn muội rồi, cực khổ Bách Thủ huynh... đệ rồi.” Lý Đại Thạch cười ha ha nói.

“Có gì đâu, chúng ta đều cùng một thôn mà.” Loan Loan cười nói.

Lý Đại Thạch vừa đi, Bách Thủ lại về đến nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Mua bán, chia mặc áo

Có một chiếc xe ngựa nóc phủ vải xanh dừng lại ở ngoài cửa thôn, mấy đứa trẻ con trong thôn vui vẻ lại tò mò mà vây quanh xe để quan sát, có đứa còn muốn đưa tay ra sờ sờ. Phu xe là một thanh niên trẻ tuổi, hẳn giờ tay xua xua mấy đứa nhóc: “Đừng sờ lung tung, đi chơi tiếp đi.”

Mẹ đứa nhỏ lại dắt con về, sợ không cẩn thận làm hỏng đồ gì đó trên xe ngựa, phải bồi thường.

Lúc này, Dư chương quý ở trong thôn đi ra, cậu thanh niên trẻ tuổi lập tức nhảy xuống, cung kính chào Dư chương quý: “Chương quý.”

Chờ Dư chương quý nhảy lên xe, lúc này mới hỏi: “Sao rồi?”

Cậu thanh niên trẻ tuổi cũng nhảy lên xe ngựa, hét to để xe ra khỏi thôn, ở nông thôn, ven đường không có người nên không sợ bị người ta nghe thấy, hẳn cũng không nén giọng nữa, trả lời: “Ta đã hỏi cả hai nhà rồi, gia vị mà bọn họ dùng lúc đó đều đã được phối rồi...”

***

Loan Loan đỡ lấy cái gửi của Bách Thủ, đầu tiên là nói chuyện mặc áo, Bách Thủ không suy nghĩ gì, cứ thế mà nhận lời luôn, chỉ cần là người trong thôn tới nhờ hẳn giúp đỡ, hẳn chưa từng nói không.

Loan Loan liền nói: “Vậy thì chẳng cứ làm nhiều một chút đi, vạn nhất nhà ai còn cần thì chẳng cũng không phải làm nữa.”

Sau đó lại nói tới chuyện Dư chương quý.

Bách Thủ nghe xong, trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Nhất định ông ta sẽ còn tới nữa.”

Loan Loan cũng cảm thấy như vậy.

Sau đó lại nghe thấy Bách Thủ nói: “Người trong thôn lắm lời nhiều miệng, mấy cây ốt với hạt tiêu này sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta biết được. Nhưng mà nàng làm tương ngọt thì nhất định không được để cho người ta biết, mặc dù nhà Nguyên Bảo với nhà Thạch Đầu đã biết rồi, nhưng ta tin thái độ làm người của bọn họ. Cho dù lúc nàng với bọn họ làm có bị người nhìn thấy, tin là người khác cũng không làm được như thế. Năm trước chúng ta còn làm tương đỏ, có lẽ có người cho là thứ đó!”

Loan Loan kinh ngạc nhìn Bách Thủ, không ngờ hẳn lại có cùng suy nghĩ với mình.

Chẳng qua Bách Thủ còn nghĩ thiếu một chút, muốn để cho thịt muối ngon miệng, thì trước khi ướp thịt phải dùng sức để nhào, giống như mát-xa.

Tương tự như nguyên tắc làm đùi gà chiên ở thời hiện đại, bôi gia vị lên đùi gà rồi còn phải xoa bóp trong một khoảng thời gian ngắn, còn phải dùng kim châm thịt để cho gia vị ngấm vào trong, như vậy mới có thể bảo đảm thịt ở bên trong đùi gà rán ăn mềm ngon, mùi vị đồng đều giống như bên ngoài.

Không ngoài dự đoán, ngày hôm sau, quả nhiên là Dư chương quý tới.

“... Phần lớn mấy nhà nuôi heo đều bán hết vào cuối năm ngoái rồi, nhưng mà hiện tại vẫn có, nếu các người hỏi có lẽ vẫn có thể mua được. Thịt muối càng nhiều càng tốt, đương nhiên lập xưởng cũng không thể thiếu được. Nếu như nhà người không đủ người làm, có thể mời tới giúp đỡ, làm xong thì báo cho ta biết.”

Hôm qua lúc Dư chương quỹ tới thì cũng có bảo người tới hai nhà khác hỏi thăm. Đáng tiếc là nhà Nguyên Bảo và nhà Thạch Đầu đều được Loan Loan pha chế gia vị cho, nên hai nhà hoàn toàn không biết bí quyết là gì. Kinh thành cần đồ tương đối gấp, lại cứ chậm chạp không có. Muốn mua công thức của người khác để làm, thì quả thực là không có khả năng, vì vậy sau khi suy nghĩ một đêm, Dư chương quỹ buông tha cho ý tưởng mua công thức, nên nhờ hai người mua mấy con heo, tự làm ở nhà xong rồi bán cho tửu lâu.

Biện pháp này đối với hai vợ chồng Loan Loan mà nói đúng là rất tốt, nhưng mà còn một vấn đề.

“Điều này thì ngài yên tâm, chúng ta biết rõ, thịt làm xong nhất định sẽ khiến cho chương quỹ hài lòng. Chẳng qua là còn có một vấn đề nhỏ.” Loan Loan cười nói.

“Vấn đề gì?” Dư chương quỹ cũng rất thoải mái.

“Ngài cũng biết hiện tại phải đi mua heo có sẵn, hơn nữa chuyện này đối với chúng ta mà nói không phải là buôn bán nhỏ, Dư chương quỹ, ông cũng là người làm ăn, cho nên ta nghĩ có lẽ chúng ta nên lập một khế ước, hoặc là ông phải giao trước cho nhà ta một chút tiền đặt cọc.”

Dư chương quỹ nghe vậy, hai mắt liền sáng lên, sau đó thì nhìn Loan Loan thêm mấy lần, đột nhiên cười ha ha hai tiếng, rồi dứt khoát nói: “Vậy chúng ta cứ lần tay, ta giao trước một chút tiền đặt cọc.” Trong giọng nói còn mang theo một chút luyến tiếc.

Đây thật sự là một vụ buôn bán bất ngờ nha!

Nhưng hiện tại trong nhà không có giấy bút, cũng không có hộp mực để lần tay, Dư chương quỹ dứt khoát để lại năm mươi lượng bạc, còn nói: “Hai vị làm người như thế nào ta cũng biết, lần này dứt khoát không cần lần tay nữa, chỉ cần nhớ đến lúc đó, sau khi làm xong thịt thì lập tức báo cho ta biết.”

Bách Thủ khách sáo tiễn Dư chương quỹ ra khỏi cổng.

Loan Loan nhìn năm mươi lượng bạc ở trên bàn, cười cười, năm mươi lượng bạc nha, ngay cả lần tay cũng không cần, vốn dĩ người ta hoàn toàn không sợ hai vợ chồng mình quỵt tiền mà!

Dư chương quỹ vừa đi thì mẹ Nguyên Bảo đã tới, bộ dáng thần thần bí bí.

“Nghe nói hôm nay Dư chương quỹ lại tới nhà muội?”

Loan Loan gật đầu với nàng.

Sau đó lại cẩn thận nhìn nàng hỏi: “Là tới mua bí quyết làm thịt muối sao?”

Loan loan lộ vẻ kinh ngạc.

Mẹ Nguyên Bảo từ tốn giải thích: “Buổi chiều ngày hôm qua, có một cậu thanh niên trẻ tuổi tới nhà ta, vừa vào cửa đã hỏi mua bí quyết làm thịt muối, cũng tới cả nhà Thạch Đầu nữa. Bọn ta nào có biết gì. Hắn còn không từ bỏ ý định, lại hỏi bọn ta làm thịt muối như thế nào? Bọn ta vốn không biết hắn cho nên cái gì cũng không nói.” Dừng lại một chút rồi do dự hỏi: “Này, Dư chương quỹ không làm khó dễ các ngươi chứ?”

Lúc này Loan Loan mới biết, thì ra người ta chuẩn bị bằng hai tay. Đồng thời, càng thêm quyết tâm nhất định phải giấu kỹ bí quyết làm thịt muối.

Lúc ấy mẹ Nguyên Bảo không cảm thấy có gì, sau đó nghe thấy người ta nói có một quý nhân ngồi xe ngựa tới nhà Loan Loan, về sau nàng mới nhìn thấy Dư chương quỹ, buổi tối suy nghĩ cả đêm, cảm thấy vẫn nên nói một tiếng với Loan Loan về chuyện này. Không ngờ cũng có người nghi hoặc giống nàng, sáng sớm hôm nay mẹ Thạch Đầu cũng tới nhà, nói với nàng chuyện này. Vậy nên mẹ Nguyên Bảo mới tới đây vào lúc này.

Loan Loan nói cho nàng biết chuyện Dư chương quỹ muốn nàng tiếp tục làm thịt muối, cũng không biết hiện nay ở đâu có bán thịt heo mập. Cha Nguyên Bảo thường đi đi lại lại ở bên ngoài, có thể làm phiền hắn giúp đỡ tìm hiểu một chút không. Mẹ Nguyên Bảo đáp ứng ngay lập tức.

Ngày thứ ba, cha Nguyên Bảo đến tìm Bách Thủ, nói là ở thôn Ngưu Gia có nhà còn nuôi ba con heo, đang chuẩn bị bán.

Ngày hôm sau, Bách Thủ liền đi cùng cha Nguyên bảo đến thôn Ngưu Gia mua ba con heo đó về, trên đường về, người trong thôn đều tò mò hỏi thăm khắp nơi, lựa chọn đầu tiên đương nhiên là mẹ Nguyên Bảo với mẹ Thạch Đầu. Cũng đã hết tết rồi, không biết nhà Loan Loan mua heo về để làm gì?

Hai người im lặng, nói không biết.

Mua được heo rồi, coi như tảng đá trong lòng rơi xuống được một nửa.

Hôm sau, cha Nguyên bảo liền tới giúp giết heo, lọc xương ở những bộ phận nhỏ. Buổi tối, Loan Loan biếu mỗi nhà một ít tiết heo.

Sáng sớm ngày hôm sau, cha Nguyên Bảo lại tới giúp róc xương đầu, còn giúp cắt thịt thành từng tảng từng tảng. Buổi tối giữ hân ở lại ăn cơm, hân không ăn mà trở về nhà. Để cảm tạ cha Nguyên Bảo đã giúp đỡ, nàng mang một rổ xương lớn đến nhà Nguyên Bảo, còn đưa một ít tới nhà Thạch Đầu, ông nội Lai Sinh cũng không thiếu phần.

Bởi vì lần trước tới nhà Lai Sinh, Loan Loan có cảm giác giữa hai nhà có chút đồng mệnh tương liên, cho nên, chỉ cần trong phạm vi năng lực của mình,

nàng và Bách Thủ đều chiều cô thêm hai ông cháu.

Giết heo, làm thịt muối, xương sườn muối, nhồi lạp xưởng, tốn mất mấy ngày, chờ đến khi thịt heo ngấm gia vị, ướp gia vị xong, hai người liền treo thịt vào trong sân.

Mặc dù cô nhân chất phác, nhưng vẫn phải đề phòng có người nổi lên ý niệm không chính đáng, từ khi đó, Loan Loan không đi chợ bán bánh nữa, gần như đều là Bách Thủ với Lai Sinh đi.

Sau khi vào xuân, thời tiết dần dần trở nên ấm áp, công việc đồng ruộng cũng bắt đầu bận rộn, phải cân nhắc xem nên trồng loại gì rồi. Mùa xuân là mùa vạn vật hồi phục, cỏ cũng bắt đầu càng ngày càng tốt, cây cối cũng bắt đầu nảy mầm, các loại hoa đua nhau nở, đối với cây ăn quả mà nói, đương nhiên cũng là vừa mới bắt đầu.

Bách Thủ không quên chuyện ghép cây ăn quả của Vương Bảo Sơn, hôm đó rảnh rỗi nên đến nhà hấn thương lượng, sau đó hai người quyết định bắt đầu ghép cây. Bất kể là Bách Thủ làm gì, Loan Loan cũng ủng hộ, đặc biệt là tạo mối quan hệ tốt với người cùng thôn.

Ghép cây là một trong những phương pháp sinh sản vô tính của cây cối, tức là lấy một cành hoặc mầm trên một loại cây giống tốt ghép lên vị trí thích hợp của một cái cây khác rồi để cho chúng kết hợp tạo thành một cây mới.

Hai người rất vất vả mới tìm được một cây ăn quả tốt ở một địa phương khác, mang về rồi bắt đầu công việc ghép cây.

Ngày nào Loan Loan cũng ở nhà trông thịt, thỉnh thoảng nàng vẫn lên núi xem một chút. Bởi vì trên núi có nhiều cây ăn quả, đây cũng là một công việc yêu cầu phải tỉ mỉ, ghép cành không tốt thì cây sẽ không sống được. Tốc độ làm việc rất chậm nên ngày nào Bách Thủ cũng về nhà rất muộn.

Nhưng ngày nào Loan Loan cũng làm đồ ăn ngon chờ hấn về.

Nửa tháng sau, thịt muối có vẻ đã sấy khô được bảy phần, cũng đã mấy ngày Loan Loan chưa lên núi xem Bách Thủ rồi. Hôm nay, ăn xong bữa trưa, treo thịt muối vào trong nhà chính, Loan Loan đóng kín cửa rồi đi xuống núi.

Đi được nửa đường thì thấy Lý Đại Trí ở trong ruộng, nghĩ tới trước đó Lý Đại Thạch xin mấy cái mắc áo cho đệ đệ, mấy ngày nay lại không thấy Lý Đại Thạch, nàng nghĩ dù sao cũng là cho hấn, không bằng trực tiếp đưa cho hấn là được rồi, liền đứng ở cạnh bờ ruộng gọi Lý Đại Trí.

“... Lần trước Đại Thạch đại ca nói muốn làm mấy cái mắc áo cho huynh, Bách Thủ đã làm xong rồi, nếu như huynh không bận làm ruộng thì chờ ta một lát, ta về lấy cho huynh.”

Lý Đại Trí kinh ngạc nhìn nàng một cái, sắc mặt khôi phục lại bình thường, nói: “Ừ.”

Hấn kinh ngạc là bởi vì lần trước Loan Loan thấy hấn, nhìn phản ứng giống như là hoàn toàn không nhận ra hấn, nhưng bây giờ còn gọi được tên hấn, điều này khiến cho hấn có chút buồn bực.

Thấy hấn đồng ý, Loan Loan lại quay người trở về trên núi, nghĩ nghĩ, cảm mười cái mắc xuống, có hẹp, có rộng, cảm xuống ruộng đưa cho Lý Đại Trí xem

“Bách Thủ làm mấy cái, cái rộng, cái hẹp không giống nhau.” Sau khi làm mắc áo, theo yêu cầu của Loan Loan, Bách Thủ đều tỉ mỉ khắc một ít hoa văn lên mắc áo, nhìn trông rất xinh đẹp.

Lý Đại Trí cầm lấy rồi cẩn thận xem xét, trái phải cân đối, độ cong cũng vô cùng tốt, kiểu dáng cũng dễ nhìn, quả thực so với đại ca hấn làm thì còn đẹp hơn, trong lòng bội phục Bách Thủ, liền nói: “Làm rất đẹp, không có chỗ nào để chê cả.”

Hai người đang nói chuyện thì mẹ Trường Thọ khiêng cái cuốc tới, phía sau còn có một hai chục người đàn ông đi theo. Nhìn thấy mắc áo có hoa văn thì kinh ngạc, nói: “Ồ, nhà ai làm mắc áo này đẹp vậy?”

Loan Loan nhìn Lý Đại Trí, ngược ngùng nói: “Bách Thủ nhà cháu làm đấy, cách đây mấy ngày Đại Thạch nói trong nhà thiếu một ít, cho nên làm một ít cho huynh ấy.”

“Này nha, cái mắc áo này thật đẹp, phía trên còn khắc hoa văn nữa, nhà ta còn không có đấy...” Rồi lại cười ha ha, khen Loan Loan: “Bách Thủ nhà cháu thật có tài nha!” Rất có ý tứ lấy lòng.

Thấy mẹ Trường Thọ có vẻ rất thích, nếu biết trước là sẽ gặp người khác thì đã cảm thêm mấy cái rồi. Đúng lúc này, Lý Đại Trí ở bên cạnh lại mở miệng nói: “Trong nhà cháu vốn có một ít, chỉ là không đẹp như Bách Thủ huynh đệ làm, nếu như thích, hay là cảm mấy cái về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Hai người thế nào, cùng lên núi thôi.

Hai mắt mẹ Trường Thọ tỏa sáng, nói: “Thật sao?” Lại nhìn về phía Loan Loan.

Loan Loan cười cười gật đầu, người trong cuộc không có ý kiến, nàng có ý kiến gì?

Mười cái mắc áo, Lý Đại Trí cầm năm cái, chia cho mẹ Trường Thọ năm cái. Bà nhìn nhìn rồi gật đầu tán thưởng, cái này của Bách Thủ làm quả thực là nhìn đẹp hơn hẳn. Quay người đưa mắc áo cho con trai út- Vương Thanh Sơn, đồng thời cũng nói: “Thanh Sơn về nghiên cứu rồi học hỏi một chút nhé con, lấy mắc áo nhà mình làm hôm trước đổi thành loại này, con xem, hoa văn trên này thật đẹp mắt nha, mẹ vẫn luôn nói Bách Thủ nghĩ rất chu đáo mà, kiểu dáng hoa văn như này mà cũng có thể nghĩ ra được...”

Nói xong, lại nhìn Loan Loan cười cười. Tiếp đó lại nói với Vương Thanh Sơn, “Con suốt ngày ở nhà bệnh sốt, sao không nghĩ ra làm cái này, nếu không có việc gì thì hỏi Bách Thủ nhiều một chút, nếu ngày nào đó mang mấy cái gửi, sốt cũng có mấy cái hoa văn này, nói không chừng còn có nhiều người mua hơn một chút...”

Cũng không kiêng dè còn có người ngoài đang đứng bên cạnh, mẹ Trường Thọ lại tiếp tục nói bla bla bla, Lý Đại Trí cầm cái cuốc, tiếp tục cuốc đất; Loan Loan muốn rời đi luôn, nhưng người ta đang nói chuyện dở dang, mình đi như vậy thì có vẻ không lễ phép, đành phải quay đầu nhìn sang bên kia, giả vờ như không nghe thấy.

Đoán chừng Vương Thanh Sơn cảm thấy như vậy rất mất mặt, cầm mắc áo, không thèm để ý tới mẹ hán nữa, cất bước vòng qua nàng rồi đi thẳng.

Mẹ Trường Thọ đứng ở đó ngẩn người, ngay sau đó thì giận đến nổi ngực phập phồng, chỉ vào bóng lưng Vương Thanh Sơn hồi lâu, không nói nên lời, sau đó hạ giọng lầm bầm “Thằng nhóc xấu xa!”

Loan Loan nhìn mẹ Trường Thọ nổi giận đùng đùng rồi đi, âm thầm lắc đầu, đoán chừng không ít lần Vương Thanh Sơn bị mẹ hán quở trách ở ngoài đường, có thể hôm nay ở trước mặt hai người đồng lứa, còn có một phụ nhân là nàng nên có chút không buông mặt mũi xuống được. Ngược lại, nàng có thể hiểu được, lúc này mẹ Trường Thọ chỉ sốt ruột mong con hóa rồng, nhưng mà biện pháp này hơi quá đáng.

Chờ hai mẹ con Trường Thọ đi rồi, Loan Loan đưa mắt nhìn Lý Đại Trí vẫn đang cuốc đất, rồi xoay người đi về phía vườn cây ăn quả.

Ở bên bờ ruộng không còn ai nữa, Lý Đại Trí ngẩng đầu nhìn, Loan Loan đang men theo bờ ruộng mà đi tới chân núi, bóng lưng mảnh mai, vừa đi, vừa thỉnh thoảng khua khua hai cánh tay nhàn rồi, trông vẻ nhàn chán lại nhàn nhã.

Hắn khẽ nhăn nhó, suy nghĩ nhẹ nhàng bay bổng.

“Đại Trí.” Một giọng nói kéo hắn về thực tại.

Lý Đại Trí quay đầu lại, mẹ hán cũng gửi đứng ở bên bờ ruộng, đang thở gấp, trên trán vẫn còn vương mồ hôi, hắn vội đi tới tháo gửi xuống, trong gửi đầy dây khoai lang, liền nói: “Không phải là con đã nói, chờ con cuốc xong đất sẽ đi cắt sao?”

“Ai cần con đi cắt, chờ con cuốc xong đất thì đã là lúc nào rồi? Sức khỏe của mẹ tốt rồi, sống thêm hai mươi năm nữa cũng không thành vấn đề.” Mẹ Đại Trí lấy tay áo lau mồ hôi, rồi đặt mông ngồi xuống bờ ruộng.

Lý Đại Trí hùa theo nói mấy câu tán dương, rồi lại quay vào ruộng tiếp tục cuốc đất.

Nghỉ ngơi một lát, cảm thấy nhịp tim không còn loạn như vậy nữa, mẹ Đại Trí liếc mắt nhìn về phía chân núi, lại nhìn Lý Đại Trí, hỏi: “Người vừa nãy là ai vậy?”

“Ai ạ?”

“Con còn giả vờ với mẹ, mẹ nhìn thấy rồi, vừa nãy đứng ở đây có phải là vợ Bách Thủ không?” Mẹ Đại Trí ngồi trên mặt đất, một tay chống nạnh, nghiêm mặt nhìn con mình.

Lý Đại Trí ngẩng đầu bất đắc dĩ nói: “Là nàng ấy. Lần trước, không phải là ca ca xin mấy cái mắc áo sao, nàng ấy đi ngang qua, thuận tiện cầm tới đây, vừa nãy Vương đại thẩm với Thanh Sơn cũng đi ngang qua, thẩm ấy còn xin mấy cái về.”

“Thật?” Mẹ Đại Trí có chút không tin lời con mình nói.

“Mẹ, con lừa mẹ làm gì?” Lý Đại Trí không biết nói gì hơn.

Từ xa bà đã nhìn thấy có ba người đứng cùng một chỗ với Lý Đại Trí, sau đó hai người kia rời đi, Loan Loan đứng một lúc mới đi, nên lại hỏi tiếp: “Nó nói gì với con?”

Sau khi cuốc thêm một miếng đất nữa, Lý Đại Trí lại vác cuốc đến bên bờ ruộng, chà lưỡi cuốc đầy bùn đất vào cỏ, rồi đi tới vác cái gửi đầy dây khoai lang lên lưng, nói: “Không nói gì thì sao nó lại đứng ở đây lâu như vậy?” Mẹ Đại Trí không tin.

Lý Đại Trí vác cái gùi lên lưng xong, cầm cuốc, nhìn mẹ một cái: “Thật sự không nói gì.” Rồi sai bước đi về nhà.

Mẹ Đại Trí vội vàng đuổi theo, thấy bốn phía không có ai, lúc này mới khuyên như: “Đại Trí à, con đừng trách mẹ lắm điều, mẹ cũng vì muốn tốt cho con, ở thôn bên đồn thổi những gì không phải là con không biết, mặc dù con đã đến tuổi kết hôn từ lâu, nhưng ở nhà mình, ông nội và cha con đều không biết chữ, con lại không giống nông dân, mẹ nhất định sẽ tìm một cô nương tốt cho con...”

Lý Đại Trí ngừng chân, không kiên nhẫn được nữa, nhìn mẹ mình rồi nói: “Mẹ, cái này là chuyện của ngày tháng năm nào rồi, sao mẹ còn nhắc đến. Hiện tại, hai vợ chồng nhà Bách Thủ sống rất tốt, mẹ đừng đi theo những phu nhân nhảm chán ở trong thôn thêm mắm dặm muối nữa. Chuyện của con, tự con biết.” Nói xong, lại xoải bước dài hơn.

Vừa nghe Lý Đại Trí nói như vậy, trên mặt mẹ Đại Trí hiện lên sự vui vẻ, chạy chậm vài bước, đuổi theo nói: “Đại Trí, có phải là con vừa ý cô nương nào rồi không? Có thì con phải nói với mẹ nhé, để mẹ bảo người ta đi đề nghị kết thông gia cho con... con nói một chút xem, rốt cuộc là con có vừa ý cô nương...”

***

Loan Loan đi men theo bờ ruộng vòng đến chân núi, chuyện Bách Thủ đi giúp Vương Bảo Sơn chiết cành cây ăn quả, trong thôn có nhiều người biết chuyện, thỉnh thoảng còn có người tới xem, trường thôn cũng tới một hai lần, một là mọi người tò mò với cây ăn quả này, còn lại chính là tò mò với bản lĩnh của Bách Thủ.

Những người này đều không biết Bách Thủ sinh hoạt một mình, không người thân không bạn bè thì sao lại hiểu được nhiều chuyện như vậy. Bọn họ muốn biết sau khi chiết cành thì cây có kết trái hay không?

Có người bội phục thì đương nhiên cũng có người hoài nghi. Vì ủng hộ Bách Thủ, hàng ngày mỗi khi hấn về nhà, Loan Loan sẽ quan tâm hỏi thăm một hai câu, rồi lại hơi khích lệ.

Đi ra khỏi bờ ruộng là đến con đường nhỏ ở chân núi, cách đó một đoạn, nàng trông thấy có một người đang đứng ở đường mòn lên núi.

Mai Từ đeo gùi đứng ở trên đường do do dự dự, cũng không biết là nàng muốn lên núi hay xuống núi. Trông bộ dạng của nàng cũng không giống đang chờ người. Nhìn thấy Loan Loan lên núi, trên mặt Mai Từ hiện lên vẻ bối rối, nhưng lập tức đã khôi phục lại tự nhiên.

Lúc nàng ấy đi ngang qua bên cạnh thì Loan Loan liền cười thân thiện với nàng, Mai Từ cũng kéo kéo khoe miệng với Loan Loan, nụ cười hơi miễn cưỡng. Sau đó thừa dịp Loan Loan đi qua thì ngẩng đầu đưa mắt nhìn về phía vườn cây ăn quả trên núi, khẽ cắn môi, đang chuẩn bị nhấc chân rồi đi, thì lại thấy Loan Loan đã đi cách đó mấy bước lại ngừng chân, vòng lại.

“À... ta định lên vườn cây ăn quả thăm Bách Thủ, không biết người có cần mang giúp cái gì lên không?” Mặc dù không biết Mai Từ muốn làm gì, nhưng chỗ này cách vườn cây ăn quả chỉ có một đoạn đường núi ngắn ngủn, dây khoai lang ở trên này cũng ít ỏi vô cùng, nên không thể nào là nàng lên đây để cắt dây khoai lang được, Loan Loan chỉ nghĩ đến một lý do, đó chính là nàng ta tới thăm Vương Bảo Sơn, lại không biết trên núi có người khác hay không, nên xấu hổ không lên đi?

Loan Loan vừa nói xong, Mai Từ đã ngăn người, nhìn nụ cười chân thành của Loan Loan, nhất thời nàng cảm thấy mình lo lắng quá nhiều rồi, lần trước cũng gặp hai vợ chồng Loan Loan ở nhà Vương Bảo Sơn, hai người này không giống mấy người thích nói huyền thuyên ở trong thôn, dứt khoát buông gùi xuống, lấy một cái bọc ở bên trong ra, đưa cho Loan Loan: “Trong này có một chút đồ ăn.”

Loan Loan nhận lấy cái bọc, vẫn còn hơi ảm, đoán chừng bên trong là bánh rán, liền cười nói: “Ừ!” Dừng một chút, đưa mắt nhìn chung quanh rồi lại nói: “Nhà chúng ta đều nuôi heo, ngày nào cũng phải đi ra ngoài cắt dây khoai lang, cũng may bây giờ là đầu mùa xuân, cỏ non lên nhiều, trên núi bên này ta cũng chưa từng tới bao giờ, người có muốn đi xem cùng ta một chút không?”

Mai Từ lại ngăn người, nhìn nét mặt hơi cười của Loan Loan, nhất thời nàng cảm thấy Loan Loan gần gũi hơn, không chờ nàng trả lời, Loan Loan lại nói: “Dù sao thì bây giờ vẫn còn sớm, nếu bên này không có thì vẫn còn có thể đi chỗ khác tìm Ừ, nếu như người không ngại!”

Trên khuôn mặt vẫn lạnh lùng của Mai Từ hiện lên ý cười, nói: “Ừ, đi thôi.” Giọng nói vẫn thản nhiên như trước, nhưng lại mang theo một chút vui vẻ.

Loan Loan cầm cái bọc kia thả vào trong gùi của nàng, sau đó hai người lại một trước một sau bước lên núi.

Đến vườn cây ăn quả, chỉ có Bách Thủ và Vương Bảo Sơn, Loan Loan đứng ở bên ngoài, hướng về phía Bách Thủ ở bên trong, vui vẻ gọi: “Bách Thủ, Bách Thủ!”

Vừa nghe thấy giọng nói của vợ, Bách Thủ lập tức tỉnh táo lại, xoải dài bước chân đi ra khỏi vườn, Loan Loan nhấc chân đi đến, Bách Thủ bước nhanh hơn, vội vàng tới đỡ nàng, ôn nhu nói: “Nàng đến làm gì, sẽ làm bẩn giày mất.” Đêm qua có một trận mưa phùn nhỏ, lúc này bùn đất sẽ dễ dính vào giày.

Loan Loan đưa mắt nhìn bùn đất bám vào đế giày của mình, cười hi hi: “Không sao, dù sao thì đi giày vải có hơi nóng, vừa vận về nhà đổi một đôi khác.”

Lại nhìn thấy đôi giày cỏ của Bách Thủ dính đầy bùn đất, thì kinh ngạc nói: “Này, Bách Thủ, sao chàng lại đi giày cỏ, bị lạnh thì làm sao bây giờ?”

“Không lạnh, trời đã ấm hơn rồi, giày cỏ dễ giặt. Đây là ta mượn của Bảo Sơn huynh đệ đấy!” Bách Thủ nhìn cô cười hi hi nói.

Loan Loan nâng mắt, cũng thấy Vương Bảo Sơn đi giày cỏ. Mà Vương Bảo Sơn thì đang nhìn Mai Từ đang đứng ở phía sau Loan Loan.

Loan Loan quay người lại gọi Mai Từ đến, rồi nhìn Vương Bảo Sơn nói: “Mai Từ làm chút đồ ăn đấy.” Nàng nói rất rõ ràng, dù sao chung quanh đây cũng không có ai, nàng không cần phải hạ giọng làm gì.

Mai Từ nghe vậy mặt liền đỏ lên, buông gói xuống, rồi lấy cái bọc ở bên trong ra, mở ra, quả nhiên là bánh rán, đưa một cái cho Vương Bảo Sơn, Vương Bảo Sơn cầm bánh rồi nói: “Ngươi vất vả rồi.” Sau đó ăn từng miếng lớn.

Lại đưa cho Loan Loan hai cái, Loan Loan cầm một cái đưa cho Bách Thủ, bản thân thì cầm một cái, bốn người đứng ở trong vườn cây, vừa nói chuyện vừa ăn.

“Còn phải chiết bao lâu thì mới xong?”

“À, thêm một hai ngày nữa là xong việc.”

“Còn phải phòng côn trùng sâu hại nữa!”

“Cái này thì không cần phải vội, ngoài chợ có bán thuốc phòng côn trùng sâu bệnh cho cây ăn quả mà.”

Loan Loan và Bách Thủ cứ câu nệ nói câu kia mà nói chuyện, Vương Bảo Sơn và Mai Từ thì lúc đầu còn ngại, chỉ ăn không nói chuyện, sau Vương Bảo Sơn không nhịn được, đứng ở bên cạnh Mai Từ thấp giọng hỏi gần đây nàng như thế nào.

Loan Loan cảm thấy làm nữ nhân cô đại thật không dễ dàng, yêu nhau mà ngay cả nói chuyện cũng phải đề phòng, thật là mệt mỏi, vì muốn giúp hai người, nàng liền kéo Bách Thủ ra bên ngoài đứng, ở bên ngoài che khuất bóng hai người ở bên trong, nếu có hai người ở phía dưới đi lên thì cũng không đến mức vừa nhìn đã thấy hai người họ đang nói chuyện.

Hai người đó nói chuyện ở đằng sau, đằng trước nàng với Bách Thủ cũng lặng lẽ nói chuyện.

Nán lại ở trong vườn cây ăn quả một lát, Loan Loan và Mai Từ liền xuống núi, xuống đến chân núi, hai người lại đi một vòng, đến ngã ba Loan Loan liền nói: “Xem ra dây khoai lang còn phải đi đến ngọn núi khác, sau núi nhà chúng ta có rất nhiều dây khoai lang.”

Từ khi Loan Loan giúp nàng, Mai Từ cảm thấy Loan Loan thật sự là một người tốt, không nói lung tung chuyện của mình, người miệng kín như bưng mới đáng kết giao. Liền cười nói: “Không sao, dù sao trong nhà vẫn còn một ít dây khoai lang, hôm nay heo ăn cũng đủ.”

Loan Loan lại cong môi cười, Mai Từ lập tức cảm thấy hơi xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Sinh con trai.

Về sau Loan Loan lại nghĩ tới Mai Từ và mẹ chồng nàng đã sớm tách ra ở riêng, trong nhà lại không có đàn ông, xem thái độ mà bình thường Trương Thọ đối xử với nàng, đoán chừng dù trong nhà có nhiều đồ cũng sẽ không chia cho nàng, cũng không biết nàng có dùng mặc áo không nên hỏi nàng có cần không.

“Lần trước Bảo Sơn có cầm mấy cái cho ta, nếu như ngươi có nhiều thì ta muốn xin thêm hai cái nữa.” Mai Từ rất thẳng thắn, nói.

Loan Loan rất thích giao tiếp với người như thế này, muốn gì thì cứ nói thẳng, cong cong queo queo làm cho người ta bực cả mình.

Sau đó hai người lại đi đến nhà Loan Loan, đây là lần đầu tiên Mai Từ đến nhà Loan Loan, sân vườn sạch sẽ gọn gàng, lúc nhìn thấy hàng rào bằng hoa kia làm cho nàng rất thích, còn chủ động nêu ý kiến với Loan Loan: “Ngươi nên bảo Bách Thủ vào trong núi tìm mấy loại cây thấp màu xanh, trồng làm hàng rào sẽ rất đẹp.”

Hai mắt Loan Loan tỏa sáng, ý kiến này không tệ, bình thường mọi người trồng hoa, nàng muốn trồng mấy chậu hoa hẳn là mới mẻ, giống như là khen ý kiến của Mai Từ hay, nhiệt tình mời nàng ta vào trong nhà ngồi, sau đó cầm mặc áo ra để cho nàng chọn, Mai Từ không giống như những người khác, thật sự chỉ cầm lấy hai cái có hoa văn mà mình thích.

Thấy nàng khách sáo, Loan Loan lại lấy thêm hai cái đưa cho nàng: “Đồ này thừa còn hơn thiếu. Đề phòng vạn nhất ngày nào đó cần đến.”

“Thật sự rất cảm ơn ngươi.” Mai Từ cười, nói cảm ơn nàng.

Sau đó Loan Loan tiễn nàng đến sườn núi, rồi nàng lại cảm khái, ấn tượng đầu tiên mà Mai Từ cho người ta là rất lạnh lùng, không dễ gần, nguyên nhân

vì nàng là quả phụ. Tiếp xúc mấy lần thì mới biết là người hiền lành, hôm nay đã thấy nàng cười mấy lần rồi.

Đều là đàn bà số khổ!

Lúc Bách Thủ trở về thì trời đã gần tối, Loan Loan đã làm xong cơm từ lâu rồi, chỉ chờ hấn về, bụng chậu nước ấm vào cho hấn rửa mặt rửa tay, lại đổ nước rửa chân: “Chàng rửa chân trước đi đã, bị lạnh cả ngày nay rồi.” Sau đó lại lấy một đôi giày sạch sẽ ra để ở bên cạnh.

Bách Thủ thấy vậy trong lòng liền ngọt ngào, vừa rửa chân, vừa nhìn Loan Loan lấy thức ăn từ trong nồi bụng ra, sau đó lại cầm hai cái chén, xới hai chén cơm, tối nay còn rán thêm bánh vì sợ hấn đói, nàng xé nhỏ miếng bánh ra rồi đưa tới bên miệng hấn, cười tủm tỉm nói: “Lấp đầy bụng mình trước đã.”

Bách Thủ liền toét miệng cười, ăn hết miếng bánh trong miệng, lại cầm bánh còn dư lại trên tay nàng tự ăn nốt, sau đó nhìn Loan Loan bụng đồ ăn đi lên nhà chính, trong lòng hấn thấy ấm áp dễ chịu.

Ở bên ngoài làm việc mệt mỏi, chỉ cần nghĩ đến trong nhà còn có vợ đang chờ mình về, có một hơn nữa hấn cũng thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh! Nhưng mà hiện tại trong nhà giống như đang thiếu gì đó.

Bách Thủ nhớ tới buổi chiều lúc ra khỏi vườn cây ăn quả, đi ngang qua nhà Nguyên Bảo, cha Nguyên Bảo đang cắt tiết gà ở ngoài cửa, Nguyên Bảo thêm ăn nên ăm ỉm đòi ăn thịt gà, có tiết kiệm đến mấy thì cũng không thể để con cái chịu thiệt thòi, cha Nguyên Bảo giết một con gà, lúc ấy Nguyên Bảo đang đứng ở bên cạnh nhìn, lúc thấy hấn đi ngang qua còn giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên chào một tiếng “Bách Thủ đại thúc”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ý cười, giọng nói trẻ con trong trẻo, để cho người ta nhìn thấy, nghe thấy, khỏi phải nói có bao nhiêu thư thái!

Hấn lại dừng chân nói mấy câu với cha Nguyên Bảo.

Lúc ấy cha Nguyên Bảo cũng nói với hấn một tràng: “Bách Thủ à, tuổi đệ không còn nhỏ nữa, cuộc sống của nhà đệ bây giờ đã tốt hơn nhiều so với trước kia. Nhà đệ chỉ có hai người là đệ với Loan Loan, ta coi đệ là huynh đệ mới nói đệ, có câu nói bất hiếu có ba, không có con cái là lớn nhất...”

Khi ấy trong lòng hấn tựa như thủy triều, từng đợt sóng cuộn cuộn khiến tim hấn hoảng hốt, hiện tại trong nhà cũng đã có chút bạc rồi, đây đúng là chuyện lớn hàng đầu, nếu như trong nhà có một đứa trẻ thì thật tốt, mỗi lần trở về đã có thể nghe thấy giọng nói giòn giòn già già vang lên từ xa, gọi “Cha, cha!”.

Nghĩ đến đây, Bách Thủ có loại cảm giác như lửa đốt đến mộng, đã muốn sinh con trai ra ngay lập tức. Nhưng hấn và Loan Loan đã ở với nhau một khoảng thời gian rồi nhưng đến giờ cũng không thấy Loan Loan mang thai, rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Xem ra phải lên kế hoạch rồi!

Bách Thủ thấy hơi đau đầu, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy phải bàn bạc chuyện này với vợ, nhưng nói chuyện này với vợ như thế nào bây giờ?

Bách Thủ thấy hơi khó xử, hấn không biết mở miệng nói chuyện này như thế nào.

Vì vậy sau khi ăn xong cơm tối, chờ Loan Loan thu dọn xong, hấn liền ân cần đẩy vợ ngồi lên giường, còn tự mình đi bụng nước hầu hạ vợ rửa chân, rửa chân xong, thì lập tức đóng cửa. Lên giường, chuyện đầu tiên chính là ôm Loan Loan, hôn lung tung lên mặt nàng, khiến cho Loan Loan không hiểu ra sao, còn ôm mặt hấn hỏi: “Bách Thủ, chàng sao vậy?”

Bách Thủ cười hì hì nịnh nọt lấy lòng nàng: “Ta không sao, vợ này, ta hầu hạ nàng nghỉ ngơi nhé!” Nói xong, túm lấy cái dây lưng bên hông nàng kéo xuống, vạt áo liền mở ra!

***

Ngày hôm sau, Bách Thủ vẫn đi lên vườn hoa quả trên núi như cũ, Loan Loan và Lai Sinh thì đi ra chợ bán bánh, buổi trưa Bách Thủ không về ăn cơm, chỉ có nàng và Lai Sinh. Ăn cơm xong, Lai Sinh muốn chạy đi chơi, Loan Loan gọi hấn lại, chỉ vào chỗ thịt trong phòng nói: “Đem chỗ thịt kia ra ngoài phơi nắng hết đi!”

Lai Sinh cong môi: “Ta không làm đâu, ta muốn đi xuống núi chơi.”

“Ngươi đứng lại đó cho ta.” Loan Loan quát nó: “Hôm qua ngươi lại bắt nạt Kim Đan hả? Không phải ta đã nói với ngươi là không được bắt nạt bạn bè ít tuổi hơn rồi sao? Giúp ta chuyển thịt ra ngoài, ta cho ngươi mượn cái giỏ để ra bờ sông bắt cá.”

“Ta mới không cần.” Lai Sinh bĩu môi: “Trong nhà ta có đầy giỏ.”

Loan Loan lấy từ trên tường xuống một cái giỏ trông giống như quả hồ lô đưa cho hấn, Lai Sinh vừa nhìn thấy lập tức vui vẻ nhận lấy, còn nhìn chung quanh cái giỏ một hồi, cao hứng không thôi.

Đây là do mấy hôm trước Bách Thủ nhàn rỗi, nàng bảo Bách Thủ đan nó, thực ra thì đồ thủ công mỹ nghệ được đan lát bằng tre trúc rất thường thấy ở thời hiện đại, trải qua cải tiến không ngừng nó đã trở thành hàng mỹ nghệ, mà ở thời cổ đại, phần lớn đồ dùng hàng ngày của mọi người đều được làm từ tre trúc, cho nên rất ít khi yêu cầu về hình dạng bên ngoài, hoa văn và phương pháp đan.

Đồ tre trúc cơ bản là đan bốn cạnh, sáu cạnh, cái này là đan tám cạnh, so với hai cách đan kia thì cách đan này hơi phức tạp hơn một chút, khi đó đúng là Bách Thủ phải đan rất lâu mới dùng được biện pháp đan tám cạnh này để bện được cái hồ lô như vậy.

Nhận được thứ mình thích, Lai Sinh đặt cái hồ lô bằng trúc xuống đất, sau đó vào nhà chính, nhanh nhẹn mang thịt muối với lạp xưởng ra sân.

Đầu óc hẳn không tỉnh táo, nhưng sức lực lớn, chuyển thịt ra sân rất nhanh, chuyển xong rồi cầm hồ lô hí hí hửng hửng xuống núi chơi.

Loan Loan lắc lắc đầu bất đắc dĩ, trẻ con dễ dụ.

Lai Sinh không bắt được cá trong sông, bởi vì hôm nay cá vẫn chưa xuất hiện, còn Loan Loan thì chịu đựng toàn thân mỏi nhừ đi cắt một gùi dây khoai lang.

Buổi tối, Bách Thủ lại giống như đêm qua, vừa lên giường là giống như đánh trận, liên tục bốn năm ngày như vậy, cuối cùng Loan Loan không thể nhịn được nữa.

Làm thuê cho giai cấp tư sản mặc dù được ít tiền lương, nhưng quan trọng là ngày nghỉ nên được nghỉ ngơi thì vẫn được nghỉ ngơi, nhưng đi theo hẳn thì bị cắt xén tiền lương, còn không có ngày nghỉ. Chẳng những ngày nào cũng làm, còn một đêm mấy lần, hẳn giống như bị đói bụng mấy ngày liền, vừa lên giường là đã đi thẳng vào vấn đề, còn đặc biệt cố gắng làm chuyện đó nha!

Sau khi làm xong, còn ân cần hỏi nàng: “Vợ ơi, vợ cảm thấy thế nào?”

Loan Loan chỉ muốn ném cho hắn cái nhìn khinh bỉ.

Nàng bắt lấy cánh tay đang muốn cởi áo, vấy của hắn, hỏi hắn: “Chàng sốt ruột như vậy làm gì?”

Bách Thủ không ngừng tay, nghiêm túc nói: “Sinh con trai.”

Đầu Loan Loan đầy hắc tuyến, chuyện mang thai sinh con cần sự phối hợp của cả hai bên mới đạt được hiệu quả tốt, như vậy sinh con mới đạt được chất lượng tốt, lúc này hẳn gấp gấp như khi, còn làm quá độ, chất lượng sẽ không tốt như vậy đâu nha?

Loan Loan đành nhẫn nại, uyển chuyển nói cho hắn biết làm như thế nào mới có thể có một đứa con khỏe mạnh đáng yêu. Chuyện này muốn gấp cũng không gấp được, phải bình tĩnh, nàng còn phải nói rất súc tích, không thể để cho người ta nghi ngờ sao ngay cả chuyện này nàng cũng biết.

Bách Thủ nghe xong thì cảm thấy rất có lý, thay đổi không kích tình như mấy đêm trước, nhẹ nhàng ôm Loan Loan, ngoan ngoãn đi ngủ.

Loan Loan không biết tại sao Bách Thủ lại đột nhiên muốn có con như vậy, nhưng mà cuối cùng vẫn để cho hắn khôi phục lại bộ dáng như trước đây.

Thời đại này không có phim khoa học và đời sống, nên rất bí ai.

Cũng không biết có phải do Bách Thủ gây ra không, thỉnh thoảng nàng lại thấy căn nhà im im ắng ắng, đột nhiên nàng cũng muốn có một đứa bé, chẳng qua là vẫn tự an ủi trong lòng, chuyện này muốn gấp cũng không được, phải thuận theo tự nhiên thôi.

Bên này, nàng với Bách Thủ xảy ra chút chuyện riêng tư buồn cười.

Bên kia, Lai Sinh cầm cái sọt đựng cá hình hồ lô mà Loan Loan cho gây sóng gió trong thôn. Nó không bắt được cá ở trong sông, sau đó lại cầm hồ lô vào trong thôn khoe khoang khắp nơi, sau đó hồ lô bị Kim Đan nhìn thấy, thằng nhóc này cũng là loại hiếm thấy, chỉ cần thấy đồ chơi hiếm trong tay người khác, hoặc là nó không có, thì nó sẽ túm tay áo của mẹ nó làm âm lên đòi cho bằng được.

Xem đi, bây giờ không phải là đang kéo Lai Sinh đòi giỏ cá hình hồ lô của hắn sao?

Nhưng Lai Sinh lại là một thằng nhóc choai choai ranh rồi thích kiếm chuyện, chẳng những nó không cho, mà còn thường xuyên cầm cái giỏ cá khua khua trước mặt Kim Đan, nói cái giỏ cá này của mình để ở trong nước thì đẹp cỡ nào, cá nhìn thấy cũng đều tụ lại.

Cũng không biết như thế nào, có đôi khi tiểu tử thối này nói dối như thật.

Trẻ con nào biết Lai Sinh nói thật hay giả, chỉ biết là nghe rất ly kỳ, nên càng muốn. Mẹ Kim Đan thì vừa dở vừa mắng, nó cũng không chịu, sau đó mẹ Kim Đan liền nói: “Chúng ta không cần cái giỏ cá hồng kia, Nhị thúc biết đan sọt trúc, nó nhất định sẽ đẹp hơn cái của Lai Sinh.”

Sọt như thế nào Vương Thanh Sơn cũng đan được, kỹ thuật đan gùi của hắn cũng không tệ, mấy thôn gần đây đều biết tay nghề của hắn. Nhưng thời xưa, cô nhân không biết sử dụng đầu óc sao cho linh hoạt, bởi vì bị dạy dỗ theo khuôn khuôn phép phép, nên không mở rộng tư duy như người hiện đại. Kim Đan không tìm được thứ vừa ý với mình, vẫn vừa khóc vừa nháo không thuận theo.

Vương Thanh Sơn không biết cái giỏ cá là cái gì, lại hỏi mẹ Kim Đan, mẹ Kim Đan nén giận nói: “Ta cũng chưa từng thấy bao giờ.” Chỉ nghe con mình la hét cái gì mà hồ lô, cái gì mà hồ lô thùng!

Con vừa khóc vừa làm âm ỉ ở trong sân khàn cả giọng, hai người lớn không có cách nào khác, về sau bà nội Kim Đan ở trong phòng không nghe nổi nữa, cũng không biết rõ tình huống gì, liền đi ra ngoài lớn tiếng nói với Vương Thanh Sơn: “Con đan cho nó một cái đi.”

Vương Thanh Sơn nổi giận trong lòng, ngay cả thứ đó trông như nào hắn còn không biết, bây giờ lại bị mẹ hắn bảo làm.

Sắc trời dần tối, trong nhà cũng đã lên đèn, Kim Đan vẫn ở trong sân há miệng khóc lớn, vừa lúc ông nội Kim Đan là Vương Đại Hải mới đi ra ruộng về, còn chưa về tới nhà đã nghe thấy tiếng khóc thảm thiết của cháu trai, nó lại là bảo bối trong nhà, Vương Đại Hải vút cuốc xuống mặt đất rồi hướng vào trong sân quát lớn: “Xem cháu ta nó khóc thành cái dạng gì rồi, cả nhà đi đâu hết rồi mà không thêm để ý tới nó.”

Bây giờ, ngay cả bà nội Kim Đan cũng quát mắng, cả nhà đều phát hỏa tập thể.

Mẹ Kim Đan thăm mắng Lai Sinh mấy trăm lần, bấu mỗi một cái, kéo Kim Đan đi tới nhà Loan Loan.

Khi đó, Loan Loan, Bách Thủ, còn có Lai Sinh đang ăn cơm, thấy hai mẹ con Kim Đan nổi giận ùng ùng chạy tới, Loan Loan còn tưởng ai đã đắc tội nữ nhân này, ai ngờ mẹ Kim Đan nói xong đầu đuôi câu chuyện, Loan Loan cũng cảm thấy bó tay, rõ ràng nàng cho Lai Sinh cái sọt cá này là vì sợ nó vào trong thôn quấy rối, không ngờ nó lại cầm đi gây chuyện. Nếu bảo Lai Sinh cho Kim Đan cái sọt cá này, đoán chừng đánh chết nó cũng không cho, nhưng Bách Thủ chỉ đan có một cái như vậy.

Kim Đan cong môi, mắt hồng hồng, trên lông mi còn vương giọt nước mắt, nhìn Loan Loan đầy kỳ vọng.

Ngồi ở bên bàn cơm trong nhà chính, Lai Sinh vừa ăn cơm vừa đắc ý nháy mắt với Kim Đan, Loan Loan âm thầm trợn mắt, thật là cái đồ không có mắt. Kết quả là, một giây sau, Bách Thủ cầm đũa gõ vào đầu nó, Lai Sinh lập tức đành hoàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Học hỏi tay nghề, bán được nhiều tiền

Về sau Loan Loan lấy một cái giỏ cá khác của Bách Thủ làm đưa cho Kim Đan, Kim Đan lập tức ngừng khóc.

Bởi vì cái giỏ cá này có hình giống con gà, Bách Thủ mất hai buổi trưa mới làm xong, chế tác có hơi thô ráp, nhưng mà cọng lông gà được đan rất đặc biệt.

Mẹ Kim Đan nói cảm ơn với Loan Loan rồi dẫn con về nhà.

Bên kia vừa đi, bên này lại không buông tha, Bách Thủ đành phải đồng ý với Lai Sinh là sẽ làm cho nó cái đẹp mắt hơn.

Nhưng vào buổi chiều ngày thứ hai, Loan Loan đang trên đường đi thăm Bách Thủ, đi ngang qua thôn thì gặp phải mẹ Trường Thọ, cũng chính là mẹ của Kim Đan, bà ấy nhiệt tình chào hỏi Loan Loan, còn nói cảm ơn chuyện cái giỏ cá.

Loan Loan cảm thấy cái loại chuyện nhỏ này căn bản không đáng nhắc tới, nhưng mẹ Trường Thọ lại kéo Loan Loan tới nhà mình ngồi một chút. Hai người vừa vào cổng thì nhìn thấy Vương Thanh Sơn đang ngồi trong sân đan giỏ, nghe thấy tiếng động Vương Thanh Sơn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Loan Loan thì ngăn người, sau đó lập tức cúi đầu tiếp tục làm công việc của mình.

Mẹ Trường Thọ chủ động nhắc đến chuyện cái giỏ trúc ở trên mặt đất: “Những cái này đều là của Thanh Sơn nhà thăm làm, tay nghề của Thanh Sơn nhà thăm có tiếng ở quanh đây đấy.”

Nói xong, lúc đi ngang qua còn thuận tay cầm một cái giỏ trúc, đưa cho Loan Loan, Loan Loan cẩn thận quan sát, quả thực là so với Bách Thủ đan thì còn tỉ mỉ hơn, nói theo cách khác, chính là nhìn tinh xảo hơn.

“Quả thật là đan rất đẹp.” Loan Loan cười nói.

“Ha ha, đúng vậy, tay nghề Thanh Sơn nhà thăm là số một của vùng này đấy.” Nhưng chỉ có điều suy nghĩ thì bảo thủ, da mặt lại còn mỏng.

Nghe mẹ mình nói như thế, Vương Thanh Sơn ngồi ở bên cạnh cũng hơi xấu hổ.

Lúc này lại nghe thấy mẹ Trường Thọ nói: “Tuy tay nghề của nó tốt, nhưng đồ làm ra lại không có hoa văn kiểu dáng đa dạng như của Bách Thủ làm. Hôm qua Kim Đan cầm con gà tre kia về, cái đuôi của nó đặc biệt vô cùng nha, ôi chào ôi, thật không ngờ Bách Thủ đan giỏ tre cũng lợi hại như thế...”

Cái đuôi con gà tre kia là dùng phương pháp đan hình cung đặc biệt, kỹ thuật đan đồ tre của Bách Thủ không thạo lắm, chỉ là phần đuôi nhìn trông đặc biệt dễ nhìn. Nhưng mà người thạo nghề nhìn kỹ thì vẫn nhận ra được phần ảo diệu trong đó- nghĩ tới đây, Loan Loan không khỏi nhìn về phía Vương Thanh Sơn đang cúi đầu đan giỏ tre.

“... Nếu như cầm ra chợ bán, nhất định sẽ có nhiều người mua...”

Lão thái thái nói một tràng dài, cuối cùng Loan Loan cũng đã hiểu, loại phương pháp đan này được coi là hiếm lạ, nhà nàng lại đang nuôi heo, còn phải

bán bánh, gần đây còn làm thịt muối, nào có thời gian đi đan gùi tre để bán, rồi lại nói, làm thứ này để bán, Loan Loan cảm thấy còn không bằng đây sớm một chút đi bán bánh kiếm tiền. Trong thôn, có ai không biết nhà nàng đang bận tới mảy tới mảy, nàng lại không ngốc, lập tức đã hiểu được ý của lão thái thái.

Nhưng mà, sao nàng phải chủ động nói cho bà ta biết hai cách đan sọt cá chứ?

Loan Loan mỉm cười khách sáo nói: "... Bách Thủ nhà cháu nhàm chán nên mò mẫm thế nào lại ra."

Mẹ Trường Thọ nghe vậy, lập tức nói: "Này, Trường Thọ nhà thăm cảm thấy cực kỳ có hứng thú với loại này, không biết lúc nào mới có thể luận bàn một chút với Bách Thủ huynh đệ đây!"

Loan Loan nghe vậy đầu đầy hắc tuyến, còn luận bàn, cũng không phải là đấu võ, muốn học thì cứ trực tiếp nói ra chứ sao.

"Ôi, Đại thẩm, xem thẩm nói kìa, kỹ thuật của Bách Thủ sao có thể so sánh với Thanh Sơn đại ca được chứ, cái rở mà Thanh Sơn đại ca đan trông rất tinh tế, so với Bách Thủ thì còn tốt hơn nhiều."

Mẹ Trường Thọ nghe vậy trong lòng càng vui vẻ, nhưng vẫn nhớ đến chuyện đêm hôm qua, lúc Kim Đan cầm con gà tre về, cảnh Thanh Sơn thấy đuôi gà thì chắc chắn, nên nói: "Con gái à, con cũng đừng khách sáo, cách đan đuôi gà đó rất đặc biệt, Thanh Sơn nhà thẩm cũng muốn học nhưng da mặt mỏng, xấu hổ không dám hỏi, nó lại là người hiền lành, con cũng biết nhà thẩm dựa vào việc bán mấy cái gùi tre sọt trúc này để kiếm tiền, nhưng thứ này là Bách Thủ huynh đệ nghĩ ra được, nó không tiện tự mình cầm ra chợ bán, đến lúc đó còn phải bàn bạc với Bách Thủ..."

Vương Thanh Sơn ở bên cạnh, nghe thấy mẹ mình nói như thế thì tai đỏ bừng, bỏ lại cái sọt đang đan được một nửa đi ra khỏi sân.

Nói sao đây, quả thực Vương Thanh Sơn là một người không tệ, chẳng qua, vòng vo cả buổi, rốt cuộc Loan Loan cũng đạt được lời mà mình muốn, nàng không phải là người có đầu óc mơ hồ, trơ mắt đem đồ của mình nói cho người ta biết, rồi đến lúc đó người ta kiếm được tiền cũng không nhớ đến chút nào công lao của mình.

Vì vậy, nàng cười dịu dàng kéo tay mẹ Trường Thọ nói: "Đại thẩm, thẩm khách sáo quá, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà, lúc trở về cháu sẽ nói chuyện với Bách Thủ, để chồng cháu tìm chút thời gian rảnh tới đây là được."

Những nếp nhăn ở khóe mắt mẹ Trường Thọ đều tập trung vào một chỗ, thân mật kéo tay nàng nói: "Này nha, ta đã bảo con là cô gái tốt rồi mà, đến lúc đó còn muốn mời Bách Thủ nói với nó nhiều một chút, từ nhỏ nó đã không có mắt, đồ của mình thì hào phóng cho người khác, đồ của người khác không thể nhận thì đánh chết nó cũng không chịu cầm."

Nhiều người có nguyên tắc như vậy mà!

Loan Loan cười rất chân thành, nói: "Đại thẩm, thẩm yên tâm, nhà chúng cháu lại không bán những thứ này, chỉ cần Thanh Sơn đại ca nhìn được, có nói cho huynh ấy biết cũng không sao, nhà cháu cũng mong mọi người trong thôn đều giàu có mà!"

"Này, con thật biết nói chuyện nha, thẩm thích cái miệng nhỏ ngọt ngào này của con rồi đây!"

Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài sân, Loan Loan cong môi cười khẽ, khóe miệng hơi kéo ra.

Không ngờ lúc hai người vừa đi tới cửa, thì lại nhìn thấy có hai người đang đứng ở cạnh đó, Vương Bảo Sơn vừa đặt gánh củi xuống đất, Mai Từ thì chuyển củi vào trong.

Loan Loan liền thấy mặt mẹ Trường Thọ thay đổi như thời tiết, sầm mặt xuống, quay người vào trong góc cổng, tìm cái gậy rồi chỉ vào nóc nhà đối diện nói: "Mấy cái thứ buồng thả, suốt ngày ra bên ngoài chơi kia, còn không trở về cho tao."

Theo ánh mắt của bà, lúc này Loan Loan mới phát hiện ở trên nóc nhà đối diện có một con mèo đang ngồi, giống như cái con mèo lần trước nàng nhìn thấy, đoán chừng có lẽ đây là mèo nhà bà ấy nuôi.

Con mèo nhìn bộ dáng hung thần ác sát của mẹ Trường Thọ, sau đó kiểng bốn chân nhảy dựng lên, men theo bức tường bò xuống, mẹ Trường Thọ giờ cái gậy lên cao, vẫn còn mắng: "Mày là cái con mèo cái lẳng lơ, đi về cho tao, còn chưa tới ngày đã động dục rồi, suốt ngày chạy ra ngoài."

Chỉ thấy con mèo linh hoạt tránh một cái, không bị gậy đánh trúng, chạy vào sân nhanh như chớp.

Mà Vương Bảo Sơn ở bên cạnh thì mặt đen như đất nòi, trợn mắt nhìn mẹ Trường Thọ, mặt Mai Từ lại trắng bệch, vô cùng khó coi.

Đây rõ ràng là chỉ cây đầu măng cây hộc, không nói tới hai người, ngay cả nàng là người bên cạnh cũng cảm thấy lão thái thái này mắng quá mức khó nghe. Lần nào cũng như vậy, chỉ sợ là mấy nhà xung quanh đây đều đã nghe quen rồi.

Mai Từ là một nữ nhân mà bị mẹ chồng mắng như vậy, không biết trong lòng khổ sở đến cỡ nào, cũng không biết người chung quanh nghĩ như thế nào?

Cuối cùng Vương Bảo Sơn cũng không phát tiết, hắn còn lo cho cuộc sống sau này của Mai Từ, nên cầm đòn gánh quay người rời đi. Mai Từ thì mang củi vào trong nhà rồi cũng đóng cổng lại. Loan Loan rất khó xử, sao lần nào xảy ra chuyện này cũng bị nàng gặp phải thế?

Nói với mẹ Trường Thọ là trong nhà có việc, phải đi về rồi. Kết quả là mẹ Trường Thọ nói tiền nàng về, đều là cùng thôn cả, tiền cái gì mà tiền. Quả

nhien, ra khỏi sân là mẹ Trường Thọ bắt đầu quở trách Mai Từ: “Thường Nhi nhà thăm thật là số khổ, từ nhỏ thân thể đã không khỏe, về sau thật không dễ dàng gì mới cưới được một cô vợ, vốn còn mong xung hỉ, kết quả là không đến nửa năm đã bị ả ta khác chết...”

Vương Thường chính là người chồng đã qua đời của Mai Từ.

“... mấy năm nay nhà thăm không có bạc đãi ả ta, lúc này mới được bao lâu đâu mà bắt đầu ra bên ngoài tìm nhân tình rồi, nếu muốn thì cũng phải tìm xa xa một chút chứ, nhưng ả lại cứ tìm người cùng thôn, con nói xem, như này thì nhà thăm biết đặt mặt mũi ở đâu đây.”

Loan Loan không tiện bình luận, bạc đãi hay không thì không biết, nhưng mà nhiều lần nàng thấy Mai Từ tự gánh củi về, nhà họ Vương cũng có mấy người đàn ông mà chẳng có ai tới giúp đỡ. Còn mối quan hệ với Vương Bảo Sơn, nhìn bộ dáng chính trực của hai người, nàng cảm thấy cũng không giống với người làm chuyện mờ ám(*), nhưng mà, con người là loài động vật khó đoán, biết người biết mặt không biết lòng cũng thường thấy.

“Mai Từ tẩu tử trông giống người ngay thẳng, tẩu ấy sống một mình cũng không dễ dàng. Đại thăm, thăm cũng đừng nghĩ nhiều, người một nhà mà, cùng lùi một bước, hòa hòa mỹ mỹ cũng tốt!” Loan Loan suy nghĩ một chút rồi nói một câu như vậy.

Hai người lại nói thêm mấy câu nữa, rồi Loan Loan trở về nhà.

Sau khi Bách Thủ về nhà, nàng nói đến chuyện giỏ cá.

Bách Thủ nghe xong, có chút do dự: “Cái giỏ này là nàng dạy cho ta, ta mới biết, ta dạy hần thể nào được?”

Loan Loan liền nói: “Ta nói cho chàng biết, nhưng ta cũng không biết đan giỏ trúc, còn không phải là nói mò ả, cái đó không phải là do chàng làm ra sao?” Sau đó lại nói: “Đến lúc đó chàng cứ nói với hần chàng đan như thế nào, có học được hay không thì cứ kệ hần tự suy nghĩ, dù sao thì chúng ta cũng cố gắng giúp rồi, đúng không?”

Bách Thủ suy nghĩ một chút thấy cũng phải, không phải là hần không muốn giúp Vương Thanh Sơn, là hần sợ mình dạy không tốt.

Hôm sau, Bách Thủ đi tới nhà Vương Thanh Sơn một chuyến, hồ lô là cách đan tám cạnh, đuôi gà tre là dùng cách đan hình cung, hai cách này đều nói cho hần biết, Vương Thanh Sơn nghe được thì rất là ngạc nhiên, cách đan tám cạnh hần có biết một chút, đang muốn trao đổi với Bách Thủ một chút về vấn đề này, nhưng cách đan hình cung hần nghe nói bao giờ, đồ được đan bằng phương pháp này thật đúng là đẹp mắt!

Sau đó Bách Thủ lại nói cho hần biết, cách đan giỏ trúc bằng phương pháp này, thứ đồ đẹp mắt này chính là muốn khiến cho ai thấy cũng muốn mang về nhà dùng, bảo hần có thể cầm đi bán.

Vương Thanh Sơn lại nói cảm ơn hần.

***

Chạy đông chạy tây một hồi, thịt muối trong nhà làm cũng được tương đối, chọn lúc rảnh rồi Bách Thủ liền đi đến chợ một chuyến. Hai ngày sau, Dư chương quỹ kích động tới đây, còn có ba tùy tùng đi theo. Ngoại trừ cái xe ngựa mà ông ta ngồi, phía sau còn có hai chiếc xe bò.

Ông ngày mong đêm ngóng, rốt cuộc cũng chờ đến ngày thịt muối làm xong, phía kinh thành đã thúc giục hai lần rồi. Để tiết kiệm thời gian, đích thân ông dẫn hai người tới đây.

Vừa vào nhà, chưa nói được hai câu đã đi kiểm tra thịt muối với lập xưởng trước, còn có cả xương sườn nữa. Thoạt nhìn cũng không khác lần trước là mấy, Dư chương quỹ rất là hài lòng. Ba con heo, chia trung bình thì một con hai trăm cân, thịt của ba con heo này bán được vừa tròn một trăm hai mươi lượng bạc.

Trừ bỏ tiền mua heo, còn có các loại chi tiêu khác, thế nào cũng có một trăm lượng bạc tiền lãi. Lại thêm số tiền tích góp được lần trước, oa, nhà bọn họ hiện có hơn một trăm lượng bạc rồi, lại đổi thành nhân dân tệ của thời hiện đại, cứ coi một lượng bạc là ba trăm đồng mà tính, nói cách khác, hiện tại nhà bọn họ có vạn đồng rồi!

Oa ha ha... Thiếu chút nữa là Loan Loan bật cười thành tiếng!

Tiền đám người Dư chương quỹ đi rồi, Loan Loan cầm bạc đi thẳng vào trong nhà, nghĩ nghĩ, chỗ bạc này nên cất ở đâu, sau lại nghĩ, nhiều bạc như vậy mà để ở trong nhà thì rất không an toàn, trần trên có ngân hàng tư nhân, ngày mai để ở ngân hàng tư nhân là được.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, hai người liền công gùi đi chợ, việc đầu tiên chính là đến ngân hàng tư nhân gửi tiền, về sau, họ nghe ngóng được ngân hàng tư nhân và từ lâu này là cùng một ông chủ, đều là gia đình có tiền mỏ, lúc này Loan Loan mới yên tâm, không cần lo lắng ngày nào đó ngân hàng vỡ nợ, mình lại biến thành kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Giải quyết xong chuyện tiền bạc, hai người vẫn đi bán bánh, sau đó mới vui vui về về nhà.

[Chú giải]

*Người làm chuyện mờ ám: nguyên tác: 不像那暗渡陈仓人 bắt tượng na ám độ trần thương nhân: không giống người ám độ trần thương, Ám độ trần thương là kế sách thứ 8 trong 36 kế trong binh, nghĩa là “chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới”. Diển cố là: Thời Hán-Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép vào đóng quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Hàn Tín bèn bày kế vờ sửa đường sạn đạo

nhưng lại ngằm dẫn quân đi đường núi hiểm trở để đánh úp ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán. (-Theo Vi-wiki)

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Bách Thủ còn có thân nhân

Sau lập xuân liền bắt đầu cày bừa vụ xuân rồi, mọi người bắt đầu cuốc đất, nên gieo giống thì gieo, nên trồng cái gì thì trồng cái đó.

Loan Loan nhìn mỗi người trong thôn đều đang bận rộn, nhưng cảm giác vẫn thiếu gì đó, buổi tối hai người nằm trên giường, nàng thuận tiện hỏi Bách Thủ: “Không thì chúng ta bàn một chút với thôn trưởng xem sẽ gieo hạt gì?”

“Trong thôn không có đất.” – Bách Thủ nhìn ngọn đèn dầu mờ mờ trên học tử nói.

“Vậy chúng ta khai hoang một khối đất chứ sao?” – Người khác có thể khai núi, còn bọn họ khai hoang một khối đất cũng được chứ?

Sau đó Bách Thủ quay đầu lại liền nhìn thấy hai mắt Loan Loan, lát sau mới nói một câu: “Thật ra cha mẹ có mấy miếng đất...”

“Cái gì?”

.....

Nàng vốn tưởng rằng Bách Thủ vì không có đất nên mới không làm ruộng, sau khi suy nghĩ một chút thì thấy không đúng, Bách Thủ chính là người Dương gia thôn này làm sao có thể không có đất, nàng sớm nên nghĩ tới điều này a. Sau khi nghe Bách Thủ kể lại mọi chuyện, một đêm này cho đến bình minh Loan Loan mới chớp mắt được, nàng suy nghĩ cả đêm.

Bách Thủ không phải cô đơn một mình, ở trong thôn hắn còn có một đại bá, tên là Dương Nghĩa Thiên, sau khi Bách Thủ bị người trong thôn xa lánh, một nhà đại bá của hắn cũng xa lánh hắn luôn.

Khi đó Bách Thủ lẻ loi cần phải chuyển lên núi ở, bất luận nhà cửa hay đất đai hắn cũng không quản. Bởi vì hai nhà ở gần kề nhau, nên Bách Thủ chỉ cần bắt thú không trồng trọt, đến năm thứ ba nhà đại bá của hắn liền đem ba mảnh đất của nhà Bách Thủ toàn bộ lấy ra biến thành ruộng của mình. Nhà họ có bốn miệng ăn, một nam một nữ, ba gian nhà giữa, trừ đi phòng chính, chỗ ở của hai vợ chồng còn có chỗ ở của nhi tử cùng nữ nhi ra kì thật cũng có chút chật, nên sau khi Bách Thủ lên núi thì họ vào ở nhà hắn một cách tự nhiên, hiện để một gian cho nữ nhi là Dương Uyển làm khuê phòng, một gian khác thì để làm chuyện khác, để chút đồ và chất đóng những đồ lặt vặt linh tinh.

Thế là ba gian nhà của Bách Thủ mười mấy năm nay đều bị một nhà Dương Nghĩa Thiên đem làm nhà ở.

Bách Thủ cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp lại bọn họ, cuộc sống hiện tại hạnh phúc như vậy. Vốn dĩ nhà cửa bị chiếm thì cũng đã bị chiếm rồi, sau cùng Loan Loan từ từ cố gắng, mức sống cũng dần dần tốt lên, hắn cũng không yêu cầu cao, chỉ cần vĩnh viễn ở cùng Loan Loan có cuộc sống hạnh phúc như hiện tại là được, những thứ như nhà cửa, đất đai kia trong lòng hắn cũng chẳng xem là quan trọng gì. Chỉ cần Loan Loan không bỏ hắn thì dù ở nhà tranh hắn cũng bằng lòng.

Nhưng Loan Loan lại không nghĩ như vậy. Nếu là đồ của Bách Thủ thì phải đòi trở về.

Nàng vốn nghĩ người một nhà mình không có nhà thì chấp nhận sống trên núi cũng chẳng sao. Chờ sau này có đủ tiền sẽ xây mấy gian phòng xinh đẹp ở trong thôn. Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, trong thôn mình vốn có nhà hơn nửa hiện giờ người trong thôn đã không còn bài xích Bách Thủ nữa, đó là đồ thuộc về nhà nàng thì phải lấy về không phải sao?

Sáng sớm sau khi hai người đi chợ, trên đường về Loan Loan nói với Bách Thủ chuyện này. Cho dù nhà kia có chút cũ nát nhưng nền móng chung quy vẫn vậy, sửa chữa so với xây mới cũng tiết kiệm bạc hơn. Hơn nữa đây là vật duy nhất cha mẹ Bách Thủ để lại cho hắn.

Thật ra Bách Thủ cũng từng nghĩ tới vấn đề này. Nếu như có đất có thể trồng chút đồ ăn, có những thứ không chỉ có thể ăn mà còn có thể đem bán. Chỉ sợ có thêm ba mảnh đất lúc đó sẽ khiến Loan Loan mệt mỏi, hơn nữa hiện tại vụ xuân cũng bắt đầu. Có lẽ một nhà Dương Nghĩa Thiên cũng xới đất rồi.

Đất có thể không cần, nhưng nếu hai vợ chồng nàng muốn chuyển vào trong thôn mà nói thì nhà cửa nhất định phải đòi lại, hai vợ chồng thương lượng một hồi, xuất phát từ sự tôn trọng cùng lễ phép nên hai người quyết định đến nhà Dương Nghĩa Thiên một chuyến.

Nói là làm, về đến nhà ăn xong bữa trưa thịnh soạn, hai vợ chồng liền xuống núi, chẳng mấy chốc đã đến sân nhà Dương Nghĩa Thiên.

Tường bao hai nhà hợp nhất khiến nhà cửa có vẻ rộng rãi. Tường bao thật lớn, có hai cổng vào, bên này là cổng bằng gỗ đã cũ nát không chịu nổi, cánh cửa đã chuyển sang màu tro, phía ngoài còn dùng một miếng gỗ đóng vào, vừa nhìn cũng biết cổng bên này đã nhiều năm không có mở ra rồi, nói vậy bên này chính là sân nhà Bách Thủ.

Cổng bên kia thoạt nhìn cũng khá chắc chắn, cửa bằng gỗ lim, nhìn màu sắc hẳn là mới đổi lại không lâu.

Từ ngoài nhìn vào trong sân vô cùng rộng rãi, một dãy nhà tổng cộng có bảy gian. Nhà cửa lớn như vậy một nhà bốn người ở chắc phải rất thoải mái đây. Không nói tiếng nào đã chiếm luôn nhà nàng.

Nhà này kì thực ở cuối thôn, nàng còn đi qua nơi này rất nhiều lần. Nhưng lại không biết đây là nhà mình.

Hai người đi tới, Loan Loan nhẹ nhàng gõ cửa.

“Là ai nha?” – bên trong truyền đến âm thanh của một người phụ nữ, tiếp theo tiếng bước chân cũng càng ngày càng gần, sau đó cửa kết một tiếng mở ra, Loan Loan mỉm cười đứng ngoài cửa, nói với người mở cửa: “A, đại bá mẫu đang ăn cơm sao?”

Ở nhà Loan Loan đã cẩn thận hỏi Bách Thủ tình hình một nhà bốn người này, đại bá mẫu của hắn thân hình hơi mập, da đen, đôi mắt một mí quá dài, người trong thôn thường gọi là Mẹ Tuấn Kì. Lần trước, trong đại hội thôn lúc gây lộn với mẹ Bảo Sơn nàng chỉ liếc qua một cái, nhưng âm thanh kia vẫn còn trong kí ức, vừa nghe nàng liền đoán được chính là bà ta.

Mẹ Tuấn Kì thấy hai người đứng ngoài cửa thật lâu cũng chưa phục hồi tinh thần, mười mấy năm rồi Bách Thủ chưa từng bước vào cửa nhà bà ta, không ngờ người đến gõ cửa lại là hai người này.

Sân cũng được quét dọn sạch sẽ, dưới mái hiên đồ đạc rất chỉnh tề, hừ, nói vậy mấy thứ rách nát, linh tinh kia là bỏ vào nhà nàng ư.

Loan Loan nhanh chóng liếc mắt qua, trong lòng lạnh lùng nghĩ.

Không quản sắc mặt thay đổi của Mẹ Tuấn Kì, Loan Loan tiếp tục cười nói: “Thật ngại quá, quấy rầy đại bá mẫu người ăn cơm rồi, hôm nay bọn cháu tới đây là muốn thưa chuyện với người cùng đại bá, dạo này đã bắt đầu bận rộn rồi, ba mảnh đất kia của nhà chúng cháu năm nay cũng phải trồng một số thứ.”

Đến đây thì Mẹ Tuấn Kì cũng đã phục hồi tinh thần rồi, sắc mặt bà ta liền thay đổi, nhìn hai người rồi rầm một cái đóng cửa lại.

Sắc mặt Bách Thủ nháy mắt trầm xuống.

Nhìn cánh cửa còn chần động nhẹ trước mặt, khoe miệng Loan Loan khẽ giật giật. Liếc mắt nhìn chỗ vừa rồi mới gõ cửa, nàng lấy ra một cái khăn tay, khăn tay này làm từ vải mềm mại hơn so với trước kia, nhẹ nhàng lau chỗ dính bụi trên tay, rồi vung khăn lên, xoay người kéo Bách Thủ đi.

Hừ, canh tác trên đất của vợ chồng nàng, ở nhà nàng, tới lúc phải trả lại thì đóng cửa, tưởng như vậy là xong rồi? Không muốn trả sao? Không có cửa đâu. Dù sao cũng sẽ có người khiến mấy người phải trả.

Hai người liền đến nhà trưởng thôn.

Cổng nhà trưởng thôn đang đóng, mẹ Thạch Đầu cũng không có nhà, chỉ có Thạch Đầu đang ngồi ven đường nhặt đá chơi.

Loan Loan đi tới kêu một tiếng: “Thạch Đầu.”

Thạch Đầu ngẩng cái đầu nhỏ lên, thấy là Loan Loan lập tức kêu lên sung sướng: “Loan Loan thăm thăm.” Sau đó hướng Bách Thủ nói: “Bách Thủ đại thúc.”

Đều nói trẻ nhỏ là nguồn vui, nghe âm thanh trẻ con lanh lảnh những gì không vui trong lòng hai người cũng tiêu tán không ít.

Loan Loan ngồi xổm xuống nhặt một viên đá lên, cười híp mắt hỏi bé: “Ô, Thạch Đầu nghịch viên đá hả?”

Thạch Đầu cười toét cái miệng nhỏ nhắn, gật đầu với Loan Loan.

“Vậy Thạch Đầu có biết ông nội của cháu đi đâu không?”

“Ngoài đồng ạ.”

Lúc này Bách Thủ một bên xoay người đi về phía cánh đồng, một bên nói với Loan Loan: “Ta đi ra ruộng một chuyến.”

“Tốt, gặp được thôn trưởng thì nói với ông ấy chúng ta có chuyện muốn tìm ông, nếu rảnh rồi hãy gặp chúng ta một chút.”

Bách Thủ vừa đi vừa vẫy tay với nàng ý bảo đã biết.

Nếu vậy nàng ở đây chờ cũng chẳng có ý nghĩa gì, Loan Loan đi tới một hướng khác.

Nàng vừa đi vừa nhìn xem có thấy Dương Nghĩa Trí không, đừng nói là Dương Nghĩa Trí, đến bóng dáng vợ chồng Liên Linh Tử cũng không thấy, chỉ thấy lác đác vài bóng người trong thôn. Sau đó nàng liền thấy Mai từ đang bận rộn trên cánh đồng phía trước.

Mai từ xắn tay áo đến khuỷu tay đang cuốc đất trên một mảnh ruộng lớn, bên cạnh là mảnh đất của mấy người Trường Thọ. Lúc đi qua Loan Loan còn

cười chào hỏi với Mai từ.

Đi dạo một vòng trên cánh đồng cũng không thấy bóng dáng Dương Nghĩa Trí đâu, Loan Loan không thể làm gì khác hơn là quay trở về, kết quả lại thấy cách thật xa trên mảnh ruộng phía trước có mấy người đang đứng, bên trái là Mai từ, bên phải là mẹ Trường Thọ, phía sau là mẹ Kim Đan và Vương Trường Thọ. Ở giữa còn có hai người, hai người kia tựa hồ có chút quen mặt.

Đi lại gần nàng liền thấy rõ là Vương Bảo Sơn và mẹ Bảo Sơn. Cách mấy người họ cả quãng mà đã nghe thấy tiếng ồn ào.

“.....Ta nói bà già chết bầm này có thấy kì quái không, ta muốn giúp ai cuộc liền giúp, người quân được chắc?” – Đây là giọng nói của mẹ Bảo Sơn.

“Ai nói ta không quân, đất này là của nhà chúng ta, sao ta lại không quân được?” – Mẹ Trường Thọ không phục thét lớn.

“Nhà các người?” – Mẹ Bảo Sơn liếc bà ta hai cái.

Mẹ Trường Thọ một tay chống nạnh bước đến bờ ruộng trừng mắt nhìn Mai từ ở trên ruộng lớn tiếng nói: “Nàng là con dâu của Vương gia ta, nàng cũng là người của Vương gia ta, đất này còn không phải là của Vương gia chúng ta sao?”

“Là Vương gia các người a, ai nói không phải nhà các người. Thôn trưởng của chúng ta không phải vẫn thường nói sao, phải giúp đỡ những người đồng hương, ta thấy mảnh ruộng lớn như vậy mà mình Mai từ phải cuốc đến bao giờ mới xong, lại không có ai giúp đỡ nàng, ta nhìn không được nên mới tới đây giúp một chút, lão bà từ ta đây là giúp Vương gia các người, sao bà lại không biết tốt xấu vậy.”

“Phần lớn người Vương gia chúng ta không các người giúp.”

“Phải không, sao ta lại thấy mấy người ở ruộng bên kia....”

Loan Loan thật sự rất đau đầu, hai lão thái bà này, sao lúc nào cũng có thể gây nhau được vậy thế? Mắt thấy đã đến gần rồi, nàng cũng muốn quay trở lại, nhưng quay lại phía sau mông thì phải đi một quãng đường bờ ruộng dài nữa mới tới đường nhỏ, nhìn lại thì mấy người phía trước đã trông thấy nàng rồi, Loan Loan không thể làm gì khác hơn đành kiên trì đi tới.

Nàng nở nụ cười, vừa đi vừa nhìn xung quanh, sau đó ngẩng đầu nhìn xa xăm vào những đám mây, kinh ngạc nói: “Ồ, ngày hôm nay sao tối vậy, có khi nào trời sẽ mưa không....” Sau đó lại nhìn về phía mọi người cười nói: “Mọi người đều bận rộn a.” Đột nhiên như nhớ tới cái gì thì kinh hoàng nói: “Ồi chao, quần áo của ta còn phơi trong sân đấy, ta phải mau về nhà thu quần áo...”

Không đợi nàng nói xong đã nghe mẹ Bảo Sơn nói: “Mưa đi mưa đi, mưa thật lớn vào nhân tiện khiến mấy người trên ruộng này ướt hết đi, xem họ còn trông cái gì?”

Tiếp đó lại có người lớn tiếng nói: “Vợ Bách Thủ, đừng đi.”

Loan Loan cứng đờ, khóe miệng xụ xuống.

Mẹ Trường Thọ tiến lên mấy bước kéo Loan Loan về, chỉ vào mẹ Bảo Sơn nói với nàng: “Con gái à, cháu nghe được sao, cháu cũng vừa nghe lão thái bà này nói gì đúng không?”

Loan Loan nhìn chăm chăm vào bàn tay bị lôi kéo của mình, rồi quét mắt nhìn mọi người ở tứ phía.

Thần sắc Mai từ có chút lo âu, Vương Bảo Sơn thì khí định thần nhân đứng bên cạnh, bên này mẹ Kim Đan vẫn cầm cái cuốc cúi đầu, có điều Loan Loan cảm thấy nàng hiện đang rất vui vẻ lắng nghe bất quái, mà Vương Trường Thọ thì hết lòng khuyên giải mẹ hân với vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Hiện tại ta có nhân chứng, mọi người cũng nghe được rồi bà ta nói cái gì rồi đó, bà ta rõ ràng nguyên rửa cả thôn chúng ta, đây là ruộng cạn nếu bị ngập nước rồi thì còn trông cái giống gì? Ta muốn tìm trường thôn để trường thôn đánh giá phân xử, đem mọi chuyện hôm nay nói rõ ra.” Mẹ Trường Thọ vừa nói vừa lôi kéo Loan Loan đi về phía nhà trưởng thôn.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chuyện hệ trọng, chuyện của người khác cùng chuyện của mình

Mắt thấy chuyện nhỏ càng làm càng lớn. Vương Trường Thọ vội vàng tới đây kéo mẹ hân lại, khuyên nhủ bà “Mẹ muốn làm gì?” Đồng thời nháy mắt với mấy tức phụ nhân.

Lúc này mẹ Kim Đan mới chậm rãi từ xa đi tới, cười khuyên nhủ: “Nương, người đừng vì những chuyện lằng nhằng này mà bức tức. Còn có rất nhiều ruộng chưa có cuộc đấu, sao lại đi kiếm chuyện này để rồi tức giận đâu.”

Đây thuần túy là thêm dầu vào lửa.

Mẹ Trường Thọ trừng mắt, đề cao giọng nói: “Gi? Ý người nói là ta khi không mà đi gây chuyện?”

Vương Trường Thọ tức giận trừng mắt nhìn nương tử của mình.

Mẹ Kim Đan lập tức khoát tay: “Không phải, không phải, nương, con không có ý kia, người đừng hiểu nhầm.”

Bên cạnh có người còn ngại hòa khí chưa đủ nên tiếp tục thêm lửa: “Nếu cái này còn không phải là khi không gây chuyện, thì là cái gì?”

Trong nhà có một nàng dâu vừa hay ganh tỵ, lại nhiều chuyện, lười biếng, mẹ Trường Thọ giận đến độ bộ ngực phập phồng, cũng tại lão thái bà chết tiết kia, bà ta vẫn đối nghịch với mình, nghĩ thế nên xoay người bỏ nhà về phía mẹ Bảo Sơn. Vương Bảo Sơn nhanh chóng ngăn cản ở trước mẹ mình, bên này Vương Trường Thọ cũng kịp thời ôm lấy mẹ mình, lúc này mới ngăn được hai người lao vào nhau.

Bên cạnh Mai từ liên tục nhận sai với mẹ chồng: “Nương, người đừng tức giận, cũng là con không tốt. Mảnh đất này của chúng ta cũng không còn bao nhiêu.....” Xoay người ấy náy nói với hai mẹ con Vương Bảo Sơn: “Cảm ơn thăm rồi, cháu không cần giúp đỡ đâu ạ.”

Nói cảm ơn với hai người bên này rồi quay sang nhận lỗi với mẹ Trường Thọ.

“Nương, giờ cũng không còn sớm, chúng ta trở về thôi.” Vốn dĩ mẹ con Vương Bảo Sơn đã cuộc xong đang muốn về nhà, khi đi ngang qua thấy Mai từ một mình cuộc mảnh ruộng lớn như vậy, mà mảnh ruộng bên cạnh thì có đến ba người làm việc nhưng không có một người nào sang giúp Mai từ, lúc đó hần và mẹ muốn giúp Mai từ, không ngờ lại rước thêm phiền toái cho Mai từ.

Bên kia thì muốn tức sự ninh nhân (nhân nhượng để tránh phiền phức), tính toán rồi đi nhưng bên này lại không nghĩ vậy.

Tưởng vậy là có thể để cho bà ta trở về rồi sao? Không dễ vậy đâu! Mẹ Trường Thọ nhắc chân đứng giữa bờ ruộng cản đường, bắt đầu mắng lên, bên này chửi mắng người, bên kia cũng không để cho người ta không công chửi mắng.

Hai lão thái thái lại bắt đầu lao vào tranh cãi.

Loan Loan quét mắt nhìn quanh mảnh ruộng, nhưng vẫn đề ý bên này, tai dựng thẳng như phần lớn mọi người ở đây, nàng cảm thấy mình cũng nên nói mấy câu gì đó. Nàng đi tới lớn tiếng ho khan hai tiếng, đứng giữa hai người bắt đầu khuyên giải: “Hai vị đại nương, đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, chớ vì chút chuyện này nhỏ này mà ảnh hưởng đến hòa khí, hai người nhìn này, chúng ta còn phải bận rộn trên mảnh đất này, cuộc đất xong muốn trồng cây gì lại phải gieo giống đó, đề qua thời tiết tốt nói không chừng lại ảnh hưởng đến vấn đề thu hoạch....” Rồi lại thoáng hạ thấp giọng: “Sắc trời cũng đã u ám rồi, mọi người hay là trở về đi thôi, người trên mảnh ruộng này cũng nhiều quá rồi.”

Hai người nghe xong lúc này mới ý thức được trên ruộng còn tương đối nhiều người chưa có trở về, hai người gây lộn thì trong thôn ai cũng biết, tuy vậy vẫn phải chú ý đến những lời đồn đại.

Nghĩ đến đây hai người liền lập tức thu hồi lại tư thế muốn đánh nhau, hai bên nhìn đối phương khinh thường rồi cầm đồ của mình đi.

Loan Loan đứng tại chỗ nhìn hai lão thái thái này, chuyện nhà người ta nàng vẫn là không nên bàn luận.

Mai từ ở một mình cũng không dễ dàng, mẹ Trường Thọ không muốn nhìn nàng, trong lòng bà, vì người con trai trưởng đã mất mà không muốn để nàng đi, đã phân nhà rồi mà thỉnh thoảng còn phải sang làm đỡ vại việc. Một mình canh tác cũng không ít, mỗi năm theo quy định phải giao một chút cho mẹ Trường Thọ, coi như thay thế trượng phu phụng dưỡng mẹ già, trong nhà có chuyện gì cũng không có người giúp đỡ, quả thật rất không dễ dàng.

Mẹ Bảo Sơn muốn giúp Mai từ nhưng vừa vặn lại gặp mẹ Trường Thọ, giữa hai người lập tức xảy ra xung đột.

Một muốn cưới, một không muốn gả, nữ nhân trên đời nhiều như vậy Vương Bảo Sơn lại một mực coi trọng Mai từ mà không nhìn trúng những người khác.

Mọi người cầm lấy đồ của mình rồi trở về nhà, một trận ồn ào như vậy khiến Loan Loan cũng không vội vã tìm trường thôn nữa, mười mấy năm qua Bách Thủ không có canh tác, cũng không sớt ruộng ngày một ngày hai, sau đó bắt đầu trở về nhà.

Trên đường về lại gặp mẹ Nguyên Bảo hỏi nàng: “Mới vừa rồi mẹ chồng Mai từ lại cùng mẹ Bảo Sơn cãi nhau à?”

Loan Loan rất đổi ngạc nhiên, chuyện này mới xảy ra bao lâu: “Tỷ cũng biết ư?”

Mẹ Nguyên Bảo cười cười nói: “Trong thôn có chuyện lớn như vậy, trên ruộng lại có bao nhiêu người sao ta lại không biết.”

Loan Loan chỉ có thể cảm khái những người này lòng bát quái đến cỡ nào, tốc độ truyền bá chuyện xấu thật nhanh, liền đem chuyện mới rồi nói ngắn gọn cho nàng ấy nghe.

Mẹ Nguyên Bảo nghe xong cũng có chút cảm khái, không thể nói người nào hoàn toàn đúng, người nào hoàn toàn sai.

Sau đó ti mi kể cho Loan Loan những chuyện năm đó mà nàng còn không biết. Trưởng tử của bà (mẹ Trường Thọ) quanh năm bị bệnh nên chuyện hôn sự vẫn chưa có tin tức. Chỗ tốt thì nhà người ta không đồng ý, gia cảnh có nghèo chút cũng không sao cả, nhưng nhất thiết phải có khả năng chiều cổ con trai bà, chọn tới chọn lui cũng không có chỗ thích hợp. Về sau, có lần mẹ Bảo Sơn hỏi thăm tin tức của Mai tử, cùng lúc mẹ Trường Thọ cũng có ý này, cũng tìm người lặn lội thăm dò tin tức. Tìm người tính toán, bát tự của Mai tử và bát tự của Vương Thường rất hợp, tương lai hai người nhất định hòa thuận, mỹ mãn, có kết quả này khiến bà rất hài lòng. Liền vội vàng đến trước mẹ Bảo Sơn tìm người xin cưới Mai tử.

Sính lễ rất phong phú, cha mẹ Mai tử thấy mẹ chồng tương lai yêu thích con gái mình như vậy, huống chi Vương Bảo Sơn bên kia đến thăm dò tin tức nhưng không nghe thấy tin chính xác, họ cũng không tìm hiểu tình huống của Vương Thường liền đồng ý với mẹ Trường Thọ.

Mẹ Bảo Sơn sau khi biết chuyện thì giận đến mức phải nằm trên giường ba ngày. Quảng thời gian kia Vương Bảo Sơn gặp ai, mặt cũng đen lại.

Sau khi Mai tử gả tới đây cũng không giống như lời đoán mệnh, chưa đến nửa năm Vương Thường bệnh qua đời, nàng trở thành quả phụ danh phù kì thực.

Mẹ Trường Thọ mất nhi tử thương tâm vô cùng, cảm giác nhi tử của mình bị bệnh này đã một hai chục năm rồi, làm sao mới thành thân có nửa năm đã ra đi rồi liền đem mọi chuyện đổ hết lên người Mai tử, nói mệnh nàng quá cứng khắc chết con trai mình.

Loan Loan cảm thấy cái này thì có chút cổ tình gây sự, so sánh với một người bị bệnh nặng, thì ai không sống lâu hơn hần, mệnh ai không cứng hơn hần?

Mai tử thủ thân cũng được năm năm, đến nay đã đầu năm thứ sáu, Vương Bảo Sơn thấy cũng đã qua ba năm chịu tang, liền lại nổi lên tâm tư muốn cưới Mai tử, Mai tử một thân một mình chống đỡ một gia đình, bình thường không chỉ giúp mẹ Trường Thọ làm việc, nàng còn bận rộn cả việc trong nhà lẫn ở ngoài ruộng đồng. Đối với yêu cầu của mẹ chồng trước giờ vẫn là bảo gì làm nấy, cũng không ra ngoài nói lung tung hay oán trách gì, mọi người trong thôn đều biết đây là một người vợ, một quả phụ vất vả, thiệt thòi.

Mẹ Bảo Sơn thấy trước kia mình không có nhìn nhầm người.

Thời gian này còn nhờ lão bà của trưởng thôn, bà nội của Thạch Đầu tới nói, nghĩ muốn giúp con trai mình một chút nhưng mẹ Trường Thọ kiên quyết không đồng ý.

Bà nghĩ gì ai cũng biết, con trai mình đã mất, con mình không còn thì người khác cũng đừng hòng nhận được cái tốt.

Có người mặc dù không hiểu được, bất bình nhưng dù sao Mai tử đã là con dâu Vương gia, mẹ Trường Thọ lại không có độc ác đánh mắng nàng, chẳng qua bà chỉ bắt nàng làm việc và chỉ trích nặng nề một chút, thì ai có thể quản được?

Cho nên chuyện của hai người này ở trong thôn ai cũng biết, biết Vương Bảo Sơn muốn cưới Mai tử, thỉnh thoảng sẽ giúp Mai tử làm việc, tuy vậy hai người đến giờ vẫn rất quy quy củ củ, người ta nói đồng hương giúp nhau là chuyện thường, ai có thể nói gì? Nhưng Mai tử là quả phụ nên mọi người để ý nhiều hơn mà thôi.

“Chuyện của Vương Bảo Sơn có thể không thành.” Không nghĩ tới còn có nhiều khúc triết như vậy, Loan Loan thấy theo như thái độ của mẹ Trường Thọ, Mai tử muốn gả là chuyện hết sức hão huyền!

Mẹ Nguyên Bảo cũng gật đầu, sau đó lại khẽ khàng ri tai nàng một phen, Loan Loan kinh ngạc: “Chuyện này sao có thể.”

“Có gì là không thể nào, nửa năm kia bệnh càng ngày càng nặng.” Sau đó nàng lại che miệng nhỏ giọng nói: “Nói Mai tử khắc chết nhưng mọi người đều nói Vương Thường cưới vợ hóa dục thiếu đốt kết quả thân thể, xương cốt hần không chịu được nên mới chết.”

Khỏe miệng Loan Loan không khỏi co rút. Những người này trí tưởng tượng thật phong phú. Cổ đại thiếu trò giải trí nên mọi người liền coi bát quái thành một chuyện vui vẻ, ngay cả việc Mai tử vẫn còn tấm thân xử nữ cũng biết.

Theo như mọi người nói, nửa đêm của ngày thành thân Vương Thường đã phát bệnh rồi, đêm tân hôn phải đi mời đại phu về nhà, sau đó bệnh càng ngày càng nặng. Có lẽ chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra.

Chia tay với mẹ Nguyên Bảo, Loan Loan về nhà được một lát thì Bách Thủ cũng về tới. Hần không gặp được thôn trưởng. Nhưng Loan Loan nói không vội, vợ chồng hai người liền chuẩn bị hai món ăn.

Khi ăn cơm Loan Loan đem chuyện xảy ra ở ngoài đồng kể lại, Bách Thủ lúc ăn cơm không thích nói chuyện, nên Loan Loan nói còn hần thì dùng lỗ tai để nghe, thỉnh thoảng chỉ đáp lại hai tiếng, tuy vậy chiếc đĩa thì không ngừng gấp thức ăn cho nàng.

Ngày hôm sau hai người lại đi một chuyến đến nhà thôn trưởng, lúc gặp người rồi, Loan Loan mới uyển chuyển đem ý nghĩ nàng cùng Bách Thủ muốn canh tác nói cho ông nghe.

Thôn trưởng tựa như không hề bất ngờ, thật ra ông đã sớm nghĩ đến chuyện này, người trong thôn đã không bài xích Bách Thủ nữa, vợ chồng hai người canh tác chỉ là chuyện sớm muộn.

Nói đến đây đương nhiên sẽ nghĩ đến nhà cửa mà cha mẹ Bách Thủ để lại, liền hỏi hần: “Chuyện đất cát ta sẽ tìm thời gian nói với Dương Nghĩa Thiên một chút, ngoài ra các cháu có muốn chuyển chỗ ở không?”

Bách Thủ suy nghĩ một chút rồi nói: “Đợi qua đợt bận rộn này rồi nói sau ạ.”

Dương Nghĩa Trí gật gù đầu: “Vậy trước tiên đem chuyện đất đai giải quyết xong rồi hãy nói, thừa dịp cây bừa vụ xuân, hai cháu nên nghĩ xem mình trông giống gì, những cái khác để sau rồi hãy nói!”

Hai người nói cảm ơn Dương Nghĩa Trí rồi rời đi.

Ăn xong bữa trưa Dương Nghĩa Trí đến nhà Dương Nghĩa Thiên xong, vừa bước ra ngoài liền lập tức đến nhà Loan Loan, hai người Loan Loan cũng mới ăn trưa xong.

“Ta đã nói với Dương Nghĩa Thiên rồi, ông ta cũng đồng ý trả lại ruộng đất cho các cháu.” Dừng một chút lại nói: “Năm đó cháu phải lên núi, nên không quản được đất đai nữa nếu không gieo trồng thì cũng chỉ để hoang thôi, có người canh tác thì cũng coi như là duy trì đất đai.”

Ý tứ của Dương Nghĩa Trí Loan Loan hiểu, không phải là muốn hai người không so đo chuyện ruộng đất bị người ta canh tác mười mấy năm đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Phiền toái

Loan Loan rót nước để trước mặt Dương Nghĩa Trí cười nói: “Trưởng thôn, mời uống nước.” Sau đó lại nói: “Cháu và Bách Thủ đều rất cảm kích bác, đất để hoang quá lâu muốn canh tác có lẽ phải bắt đầu lại. Do hiện tại trong nhà nuôi nhiều động vật còn thực vật để ăn thì có chút thiếu nên mới muốn trồng trọt. Nếu chúng cháu không canh tác thì đất này sẽ để cho đại bá của Bách Thủ trông trọt, đều là người một nhà, nào có nói hai nhà!” Vừa nói Loan Loan vừa liếc nhìn Bách Thủ vẫn ngồi một bên chưa có lên tiếng.

Nghe Loan Loan nói vậy Dương Nghĩa Trí vui vẻ, an tâm gật gù đầu, năm đó Dương Nghĩa Thiên không nói với ai một câu liền chiếm luôn đất đai và nhà cửa của Bách Thủ quả thực có chút đuối lý, ông là trưởng thôn đương nhiên muốn mọi người hòa hòa khí khí đem mọi chuyện giải quyết tốt.

“Ừ các cháu có thể nghĩ vậy là tốt, dù sao cũng cùng là người Dương gia. Ruộng này các cháu xem khi nào thì gieo trồng, tìm thời gian thích hợp thì đến nhà Dương Nghĩa Thiên một chuyến, đem chuyện này giải quyết đi.”

“Chiều hôm nay bọn cháu còn phải đi cắt cỏ cho heo, sợ là đến ngày mai mới đi được.” Loan Loan nói.

Dương Nghĩa Trí gật gù đầu, cầm chén uống nước rồi đứng dậy đi ra ngoài sân. Bách Thủ tiễn Dương Nghĩa Trí đến sườn núi, bên này Loan Loan đã đeo gùi lên lưng, lại lấy một cái gùi khác đưa cho Bách Thủ, hai người cùng nhau đi lên núi cắt cỏ cho heo.

Buổi tối, hai người vừa ăn cơm xong, Loan Loan vừa suy nghĩ trên triền núi trông ngô, trông củ cải là thích hợp, thân ngô sau này có thể dùng làm củi đốt. Ruộng tốt có thể trồng lúa gạo hoặc lúa mì.

Trưa ngày hôm sau, hai người bán bánh xong, ăn cơm rồi đến nhà Dương Nghĩa Thiên. Lần này hai người đến, người mở cửa là Dương Uyên – khuê nữ 13 tuổi của Dương Nghĩa Thiên, cũng chính là em họ của Bách Thủ, thấy hai người. Dương Uyên liền lộ ra vẻ tò mò, trong ánh mắt có xen một tia sợ sệt, Loan Loan khẽ mỉm cười với nàng, sau đó nhìn thẳng vào Dương Nghĩa Thiên đang quét sân hô: “Đại bá và đại bá mẫu đang bận à?”

Nghe thấy âm thanh, đại bá mẫu của Bách Thủ có chút sững sốt, nhìn thoáng qua phía cổng rồi cúi đầu không lên tiếng, cầm lấy cây chổi, Dương Nghĩa Thiên cũng nói: “Là Bách Thủ a, vào đi!”

Sải bước đi vào, Loan Loan nhìn lướt qua trong viện, nhà cửa bên này còn khá hơn một chút, còn bên kia có thể do thời gian dài không có người ở, những thứ như khung cửa gỗ đó thoát nhìn có chút cũ kĩ. Hơn nữa sân bên này còn trồng hai gốc cây, sau lập xuân, này không ít mầm cây trông tràn đầy sức sống.

Mà bên kia sân thì trụi lủi, bên góc tường có để chút đồ bỏ đi làm cho sân càng lộ vẻ cũ nát.

Bách Thủ vào trong sân gượng gạo gọi hô “Đại bá, đại bá mẫu.”

Loan Loan có thể cảm giác được gọi như vậy Bách Thủ so với nàng càng thêm xa lạ! Còn có xa cách.

Dương Nghĩa Thiên cũng không có nói lời dư thừa, trực tiếp nói về chuyện ruộng đất.

“Đất này vốn là của cháu, vì nhiều năm rồi không có canh tác, nên tưởng là cháu không dùng nữa, tuy nhiên đây là của cha mẹ cháu để lại thì chúng ta cũng không chiếm lấy, nhưng trong ruộng hiện tại đang gieo lúa mạch, đến lúc thu hoạch thì còn phải chờ thêm một khoảng thời gian nữa.”

Nghe vậy Loan Loan nhún nhún, Bách Thủ thì không có biểu tình gì.

“..... Bách Thủ a, không bằng như vậy, ba mảnh đất kia đều đã gieo trồng, không thì năm nay các cháu canh tác trước trên ruộng của nhà đại bá, ngày sau chúng ta lại đổi lại? Trước thôn....”

“Theo ta thấy a, không bằng như vậy.” Dương Nghĩa Thiên mới nói được một nửa đại bá mẫu của Bách Thủ đột nhiên chen vào, nhìn Bách Thủ và Loan Loan nói: “Dù sao cũng đều là đất, giống đã gieo thì cũng không thể rút lại đúng không? Bách Thủ à, nếu không thì như vậy đi, hai cháu dứt khoát trực tiếp canh tác trên đất nhà chúng ta là tốt rồi, hai nhà chúng ta cũng đổi đất luôn để tránh phiền toái sau này.”

Bách Thủ nhìn bà ta một cái nhưng không có nói chuyện ngay.

Loan Loan khề cần miệng, mắt cụp xuống không thấy rõ tâm tình.

“Ừ, cũng đúng, cũng đúng, nếu như các cháu nguyện ý thì chúng ta đổi cũng được.” Dương Nghĩa Thiên dường như cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, suy nghĩ một chút liền nói: “Liên đổi ba mảnh đất này nhà hai cháu cũng không lớn bằng..”

“Ta muốn nói đâu cần phiền toái như vậy, nhà ta chẳng phải có một mảnh ruộng lớn, là mảnh ở gần thôn Vĩ kia đó, nhà hai đứa nó ở trên núi, như vậy khi làm việc đồng áng bận rộn trở về cũng thuận tiện.”

Loan Loan cũng không biết bà ta nói là chỗ nào, nhìn Bách Thủ hỏi: “Mảnh ruộng ở thôn Vĩ nào a?”

Bách Thủ mím môi nói: “Từ đây đi lòng vòng, ở chỗ đền thờ là có thể thấy, một mảnh đất lớn trên núi đều là đất canh tác.” Giọng nói lộ vẻ lạnh nhạt.

Loan Loan ngẩn người, lập tức phục hồi tinh thần lại, a, cái này rõ ràng là muốn vợ chồng nàng gieo trồng trên núi rồi. Đất nhà hai người rõ ràng ở dưới chân núi, lại là ba mảnh ruộng tốt, một năm hai vụ có thể trồng lúa gạo cũng có thể trồng lúa mạch.

Nàng khẽ mỉm cười đưa mắt nhìn đại bá mẫu của Bách Thủ, rồi nói với đại bá của hắn: “Đại bá, trên núi mới tốt a, đứng trên cao nhìn được xa, cây cối cũng gần, tiện lợi nhiều lắm, tuy nhiên nếu trồng trên núi thì vợ chồng cháu sẽ không có lương thực để thu hoạch rồi, ăn cơm cũng phải đi chợ mua gạo.”

Không đợi Dương Nghĩa Thiên đáp lời, đại bá mẫu của Bách Thủ lại nói: “Vậy còn không đơn giản à, trồng ngô trên ruộng để bán rồi đổi lấy gạo không phải được rồi sao?”

Khôe miệng Loan Loan khề cong, cười châm biếm nói: “Vâng, đây là một ý kiến hay. Nhưng cháu và Bách Thủ không hiểu biết nhiều về chuyện này, hay là đại bá mẫu người trước trồng ngô hai năm để có kinh nghiệm, đến lúc đó lại truyền thụ cho bọn cháu, khi đó thì chúng ta sẽ đổi với nhau”

Cái này là châm chọc đại bá mẫu của Bách Thủ sao không tự mình đi trồng ngô đổi lấy lương thực!

Đại bá mẫu của Bách Thủ đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức trừng mắt, hai con ngươi trợn lên như muốn vọt ra khỏi mí mắt, lớn tiếng nói: “Sao người lại có thể nói vậy? Ở Dương gia, ta là trưởng bối, người là vãn bối. Nhà không có người lớn quản thật là không biết lớn nhỏ.”

Cái này không chỉ Loan Loan mà mặt Bách Thủ cũng đen lại, đây không phải biến tướng mắng Loan Loan không có mẹ chồng yêu thương, cha chồng quản giáo sao? Bách Thủ vì cha mẹ qua đời sớm mới phải trải qua mười mấy năm thâm trầm như vậy, không ngờ bà ta lại đem chuyện này nói ra ?

Dương Nghĩa Thiên cũng thấy nói như vậy hơi quá, liền nháy mắt với mẹ Tuấn Kỳ.

Từ ngày tới nhà Dương gia gõ cửa Loan Loan đã biết đất này không dễ đòi về như vậy. Nên nhờ trưởng thôn Dương Nghĩa Trí tới thông báo cho Dương Nghĩa Thiên trước, để chuẩn bị một chút, nàng đoán chừng nếu không đòi lại được, thì có thể quan mình chính đại để trưởng thôn Dương Nghĩa Trí đến chủ trì công đạo a.

Loan Loan mặt không chút biểu tình nhìn hai người Dương Nghĩa Thiên, lạnh tanh nói: “Không sai, bố mẹ chồng cháu đúng là phải đi trước, nhưng cháu cũng có nguyên tắc làm người, mượn gạo của người khác thì sẽ không trả cho người ta cám. Thấy một tên khất cái bị lạnh chết, đói chết, cho dù không có quan hệ máu mủ cháu cũng cho hắn hai bát cơm, cứu hắn một mạng. Nếu đại bá mẫu còn muốn trồng thì cứ trồng đi!!”

Nói xong, liền lôi Bách Thủ ra khỏi sân. Sau đó một đường đi về đầu thôn, ra khỏi thôn, đến tận đầu đường Vương gia thôn hai người mới dừng lại.

Trong viện, đại bá mẫu của Bách Thủ vẫn đứng ở sân làm nhảm không biết chửi cái gì, mà đại bá của hắn ngồi dưới mái hiên rút thuốc lá sợi ra. Mắng đủ rồi, mẹ Tuấn Kỳ quơ lấy cây chổi Dương Nghĩa Thiên vừa quăng ra tiếp tục quét sân, nhìn trượng phu mặt không chút biểu tình ngồi ở kia, không biết nghĩ cái gì, thì nhìn một bụng tức giận khiến tiếng nói chuyện cũng đề cao không ít: “Ngoài ruộng vẫn chưa hết bận, ông còn không đi xem đi?”

Dương Nghĩa Thiên nhìn bà ta một cái, không có đáp lại, đứng dậy cất bước ra khỏi sân.

Ông ta biết Loan Loan rõ ràng vòng vo muốn nể mình. Ông ta là bác ruột của Bách Thủ, năm đó đã chối bỏ trách nhiệm để một đứa bé như hắn phải sống một mình trên núi, thật ra hiện tại trong lòng ông cũng áy náy, nhưng năm đó ông đích thực đã làm vậy rồi, nên tâm tình ông phức tạp không diễn tả được, có nói cũng không rõ ràng....

Hai người ngồi xuống ven đường một lát, Loan Loan thấy Bách Thủ vẫn buồn bực không nói chuyện, biết trong lòng hắn không thoải mái nên nhân lúc không có ai liền ôn nhu ôm lấy hắn, khẽ vỗ lên lưng hắn.

Bách Thủ nhất thời cảm thấy trong lòng ấm áp.

Mỗi khi hần khổ sở Loan Loan đều như vậy.

Ôm chặt Loan Loan, cầm dán lên mái tóc mềm mại của nàng, trầm thấp nói: “Vợ, nàng thật tốt!”

Loan Loan mím môi vừa vỗ vỗ lưng hần vừa nói: “Vợ của chàng cả đời sẽ đối tốt với chàng như vậy.”

Bách Thủ lập tức liền cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, tổ tiên hần đã tích đức gì để tìm cho hần một người vợ tốt như Loan Loan vậy.

Tay để bên eo nàng liền siết chặt, mặt vùi vào cổ nàng dùng sức hít một cái khiến cho nàng cảm thấy ngứa. Loan Loan khẽ cười một tiếng đưa tay cù lét hần, hai cánh tay Bách Thủ lập tức co lại, âm thanh trầm thấp còn mang theo chút ý cười: “Vợ, đừng làm rộn ở ngoài này, bị người ta nhìn thấy thì không tốt đâu!”

“Hừ!” Loan Loan chu cái miệng nhỏ nhắn: “Ta cứ cù, ta cứ cù!”

Buồn nôn, Bách Thủ cười lên ha hả, hai tay giữ nàng cũng nói lỏng, Loan Loan nhân cơ hội đẩy hần ra, kết quả bị hần chặn lại rồi ôm lấy nàng, sau đó liền bị hôn “chụt” một cái lên trán rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Loan Loan đỏ bừng lên, che trán lại bữu môi oán giận hần: “Sao chàng lại làm vậy ở bên ngoài, nhờ bị người khác nhìn thấy chẳng phải sẽ bị cười đến chết.” Làm sao nghe kiểu gì cũng có chút mùi vị làm nũng.

“Hừm! Ta cứ hôn đấy!” Bách Thủ nhếch miệng cười một tiếng, cũng học bộ dáng của nàng mới rồi, sau đó giữ chặt đầu nàng hôn liên tiếp lên trán mấy cái, rồi ngẩng đầu nhìn lên trời, lớn tiếng nói: “Ta hôn vợ ta mắc mớ gì đến ông! Không cho phép ông nhìn!”

Loan Loan xì một tiếng cười lên, lập tức che miệng lại đưa mắt nhìn khắp nơi, lên tiếng oán giận Bách Thủ: “Chàng lớn tiếng như vậy là muốn người khác nghe thấy sao? Thật là mắc cỡ chết mất...”

Chỉ lát sau trên ruộng đã truyền đến âm thanh hi hả cười vui...

Hai người từ trên đường trở về thôn cũng chưa có về nhà, mà trực tiếp vào trong ruộng, Bách Thủ dẫn Loan Loan đi nhìn mấy miếng đất kia của nhà mình, đều là ruộng tốt, quả thực có gieo tiểu mạch. Mà đúng như đại bá mẫu hần nói mảnh đất trên núi kia quả thật rất lớn, nhưng trên đó chỉ có thể trồng ngô hoặc củ cải mà thôi.

Mà hai vợ chồng nàng bây giờ lại cần lương thực!

Đi trên ruộng một vòng, trời cũng đã tối, hai người liền trực tiếp về nhà, hai ngày này, Lai Sinh không đến đây cho nên hai người chỉ ăn bữa tối đơn giản.

Thu thập thỏa đáng, vợ chồng hai người liền lên giường nghỉ ngơi, Loan Loan thoải mái dựa vào ngực Bách Thủ nói:

“Chàng nói xem, nếu bọn họ không trả đất chúng ta thì phải làm sao bây giờ?”

“Ngày mai ta sẽ đi một chuyến đến nhà trưởng thôn.” Bách Thủ dường như đã sớm nghĩ kỹ: “Có trưởng thôn chủ trì công đạo bọn họ không dám không trả, nếu như chuyện đã khai ra thì dứt khoát đem chuyện nhà cửa cùng giải quyết luôn.”

Loan Loan gật đầu, nàng cũng nghĩ như vậy.

Sau đó lại nghe Bách Thủ nói: “Từ khi bà nội qua đời, ta cũng chưa từng gieo trồng gì trên mảnh đất đó, nếu như để hoang mười mấy năm rồi, giờ mà gieo trồng sẽ phải khai hoang lại, ta biết chuyện này phải cảm tạ họ. Còn có nhà cửa nếu như không có người ở mà nói sợ rằng đã sớm hỏng...”

Đất hoang khai khẩn lại hai năm đầu canh tác thu hoạch khẳng định sẽ không tốt được như vậy, nhà cửa không có nhân khí cũng chẳng bao lâu sẽ hỏng.

“.... cho nên ta nghĩ, ba mảnh đất kia không lấy về toàn bộ cũng không phải không thể, chỉ cần họ không quá đáng quá thì cũng không quan trọng. Nhưng nhà cửa thì có chút khó giải quyết.”

Loan Loan ngẩng đầu nhỏ lên nhìn hần hỏi: “Làm sao khó?”

“Hần nàng cũng đã nhìn thấy, đại bá đã sửa chữa mấy gian nhà của chúng ta, nếu như muốn đòi lại chỉ sợ có chút phiền phức.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chủ trì công đạo

Nhớ lại thì gian phòng kia đúng là đã sửa chữa qua, lúc Loan Loan đi vào cũng đã lưu ý đến, nếu như nói như vậy, hai người muốn đòi toàn bộ ba gian

nhà giữa chỉ sợ sẽ không dễ dàng, bằng không thì phải bỏ bạc ra mua?

Tự mình bỏ tiền ra mua nhà của mình? Đây là cái Logic gì ?

Và phải trả bao nhiêu là thích hợp đây, nhà cửa dù sao cũng do cha mẹ Bách Thủ xây, Dương Nghĩa Thiên cùng lắm chỉ sửa sang lại vài chỗ rách nát, hư hỏng, vậy khẳng định cũng chẳng tiêu phí bao nhiêu bạc. Nhưng thời này chẳng có biên lai chứng tỏ giá của những vật này, cho dù có ghi nợ, đoán chừng đại bá mẫu kia của Bách Thủ cũng không đem ra ngoài.

Chỉ dựa vào việc há mồm ra giá, thì quả thực là ý nghĩ quá kì lạ rồi.

Loan Loan suy nghĩ đến lúc ngủ. Nhưng nàng không biết Bách Thủ vẫn mở to mắt nhìn lên nóc nhà tối đen như mực đến hơn nửa đêm.

Ngày hôm sau hai người vẫn đi chợ bán bánh, xế chiều lại đến nhà Dương Nghĩa Trí.

Trùng hợp là vợ chồng và con trai Dương Nghĩa Trí còn đang ăn cơm, giờ này họ còn chưa có ăn cơm.

Chuyện Bách Thủ và Loan Loan muốn trồng trọt lại, Linh tử cùng Dương Khai Thạch đã nghe Dương Nghĩa Trí nói, nhìn thấy hai người lại tới nữa nên cũng đoán được mọi chuyện không thể nào thuận lợi như vậy. Linh tử nhiệt tình mời hai người vào trong viện ngồi, lúc này Bách Thủ mới đem chuyện ngày hôm qua nói cho Dương Nghĩa Trí nghe.

Nghe hai vợ chồng nói xong, tất cả mọi người đều trầm mặc!

Người nói người không trả đất cho người ta, người đem ruộng tốt của nhà người ta chiếm về, trả cho người ta một mảnh ruộng đồi là coi như xong, tại sao còn đem chuyện cha mẹ người ta đã chết ra nói chứ?

“Đã thế này thì dứt khoát đem nhà cửa cũng đòi trở về đi” Mẹ Thạch Đầu lên tiếng trước tiên.

Linh tử cũng là một đứa con dâu, trên còn có cha mẹ chồng, đoán chừng trừ hài tử ra thì trong nhà nàng không có quyền lên tiếng, làm chuyện gì cũng phải nghe mẹ chồng trước nhất, người một nhà chung sống khó tránh khỏi có chút gập ghềnh, nhưng bà nội Thạch Đầu là người biết phân rõ phải trái, đúng sai, không giống một số người cố ý trào tiếu biện tử (nắm giữ sai sót của người khác).

Một nhà đại bá mẫu của Bách Thủ này đã chiếm dụng đồ của người ta còn có thái độ như vậy, nếu như hai vợ chồng bị khi dễ lần đầu tiên cũng sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Hơn nữa Bách Thủ từ nhỏ đến lớn lại không được đại bá của hắn chiều cố dù chỉ một chút, hiện tại sao phải vô duyên vô cớ đi hiếu kính cả nhà này?

Cho nên Linh tử cảm thấy cần đem chuyện ruộng đất và nhà cửa dứt khoát đòi lại, tránh cho mấy người đó được lợi.

Loan Loan ngược mắt nhìn Linh tử, đáy mắt mang theo ý cười nhàn nhạt. Hai người chung đụng lâu như vậy, Linh tử nói lời này nàng cũng hiểu nàng ấy đang suy nghĩ thế nào, trong lòng cũng rất cảm kích việc nàng ấy giúp mình nói chuyện.

Không chỉ mẹ Thạch Đầu mà cha Thạch Đầu cũng nói với Bách Thủ: “Ruộng đất cùng nhà cửa để hoang lâu thì cũng có chút hư hao, có người ở đúng là chuyện tốt. Hắn nên cảm ơn bọn họ. Nhưng hiện tại, chuyện gì nên giải quyết thì giải quyết đi tránh cho sau này muốn đòi về càng khó hơn”

Bách Thủ khẽ gật đầu, nặng nề nói: “Thật ra đệ cũng không nghĩ tới việc đem toàn bộ ruộng đồi về, trong nhà đệ hiện chỉ có hai người, nói không chừng ngày nào đó sẽ có thêm nhân khẩu. Gieo trồng chút lương thực sẽ không lo có ngày bị chết đói. Nhưng canh tác trên một mảnh ruộng đồi với bọn đệ mà nói đối là không có ích”

Dương Nghĩa Trí và Dương Khai Thạch nghe vậy liền gật đầu, mười mấy năm Bách Thủ không từng trồng trọt cái gì, hiện muốn trồng tất nhiên là trồng cây lương thực, gieo ở vùng núi kia thì có gì mà ăn? Nếu như không có lương thực, lại đi trồng ngô không chừng còn trở thành gánh nặng của hai người.

Vừa bán bánh, chăn heo, nuôi gà, ngày mùa lại còn phải bận rộn trên đồng ruộng, đồ thu hoạch được cũng chẳng phải gạo, còn phải đem ra chợ đổi bạc rồi mua gạo! vậy trong sáu tháng cuối năm sẽ không còn thời gian nữa.

Mẹ Thạch Đầu và bà nội Thạch Đầu nghe xong cũng âm thầm gật đầu, liếc mắt nhìn qua bụng Loan Loan, khiến nàng im lặng một trận. Mẹ Thạch Đầu còn nháy mắt ra hiệu với nàng.

Vì làm sáng tỏ sự thật, Loan Loan không thể làm gì khác hơn là mở miệng: “Kể từ khi Bách Thủ phải chuyển lên trên núi, chàng ấy không nghĩ tới việc đòi ruộng đất, nhà cửa về. Dù sao đây cũng là thứ cha mẹ để lại, muội cùng Bách Thủ thì không sao, nhưng nếu tương lai có con, thì không thể để nó sống trên núi như vợ chồng muội, phải để nó chơi chung cùng bọn nhỏ chứ!”

Đúng vậy a, chẳng những khiến tre con không hòa đồng, nói không chừng có thể vì quá khứ của Bách Thủ mà ảnh hưởng đến cuộc sống của con cái!

Nghĩ tới đây Dương Nghĩa Trí đem ống điếu gỗ gõ bụi thuốc ra, lông mày hơi nhíu lại nói: “Nếu đã như vậy thì tìm thời gian để mọi người ngồi lại với nhau giải quyết chuyện này, ừ, không bằng ngày mai đi, qua thời gian đến lúc mạch chín thì không kịp!”

Bách Thủ đồng ý, Loan Loan thì liên tiếp nói mấy câu cảm ơn với Dương Nghĩa Trí, bà nội Thạch Đầu thấy nàng gặp khó khăn thì, lôi kéo tay nàng an ủi: “Cháu cũng đừng lo lắng, là của nhà cháu thì vẫn là của nhà cháu thôi.”

Loan Loan lại nói cảm ơn với bà nội Thạch Đầu! Sau đó vợ chồng nàng rời Dương gia.

Từ nhà Thạch Đầu đi ra ngoài, Bách Thủ kéo Loan Loan đi dạo trên đồng. Kết quả lại thấy Lai Sinh đang trồng rau cải trên ruộng.

Loan Loan rất ngạc nhiên, tiểu tử này lại biết trồng rau cải, cẩn thận nhìn lại may là hắn không có nhỏ cải đi! Nhưng trên ruộng lại không thấy ông nội Lai Sinh liền hỏi hắn: “Lai Sinh, sao để lại ở đây một mình, ông nội đâu?”

Lai Sinh kể hai người vừa mới đi qua, ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái cũng không, vừa buồn bức trồng cải, vừa nói: “Ông nội không khỏe nên về nhà rồi!”

Loan Loan ngần ngừ nhìn về phía Bách Thủ, Bách Thủ lắc đầu tỏ vẻ hắn cũng không biết. Sau đó Loan Loan lại quay ra hỏi Lai Sinh: “Ông nội khó chịu ở đâu?”

“Ông nói ông...” Lai Sinh nghiêng đầu nghĩ nửa ngày cũng không hình dung được, sau cùng tổng kết một câu: “Chính là luôn ho khan.”

Loan Loan đột nhiên giật mình, lần trước gặp ông nội Lai Sinh, chỉ thấy ông có chút không đúng, khi đó cũng có ho khan rồi, chẳng lẽ đến giờ vẫn còn ho? Ho khan là có liên quan đến phổi, ông nội Lai Sinh bị như vậy cũng một khoảng thời gian không ngắn rồi, trong lòng nàng có chút dự cảm không tốt.

Nói chuyện xong, Bách Thủ đã xắn tay áo lên, nhảy xuống ruộng giúp Lai Sinh trồng cải, Loan Loan lại hỏi Lai Sinh ông nội hắn đã đi gặp đại phu chưa, có uống thuốc không? Ông nội Lai Sinh trước kia có uống thuốc nhưng không hiệu quả, sau này không uống nữa.

Liên quan đến phổi có rất nhiều bệnh, sợ là lao phổi hoặc ung thư phổi, tùy tiện bị nhiễm loại nào, thì lấy y thuật của thời đại này sợ là cũng chỉ bất lực!

Hai người Loan Loan cũng xuống ruộng, cùng nhau giúp Lai Sinh, đến khi trời tối, rau cải cũng được trồng xong, Lai Sinh thu dọn đồ đạc về nhà, Loan Loan cùng Bách Thủ cũng về nhà mình.

Ăn cơm xong, Loan Loan bàn với Bách Thủ xem khi nào thì đi thăm ông nội Lai Sinh.

Không chỉ vì thương xót Lai Sinh mà còn vì ông nội Lai Sinh là người đầu tiên trong thôn vào nhà bọn họ, cũng có thể nói ông là người đầu tiên hoàn toàn tiếp nhận bọn họ! Trong lòng họ vốn đã có một tia cảm kích.

Bách Thủ tựa hồ sớm đã có chủ ý nên rất sáng khoái đồng ý.

Ngày hôm sau hai người từ chợ trở về, lúc đi ngang qua thôn, xa xa liền thấy trên mảnh ruộng có bóng dáng mơ hồ quen thuộc, thì ra chính là Lai Sinh.

Có lẽ bọn họ nên giúp Lai Sinh một chút! Tiếc là vừa lúc ăn trưa xong, mẹ Thạch Đầu liền đi tới.

“Bảo hai người đi tới, cha ta đã qua đó rồi.”

Hai người bận rộn thu thập thỏa đáng rồi đi theo mẹ Thạch Đầu xuống núi.

Còn chưa tới chân núi liền thấy bên trong sân của một căn nhà có mấy người đã đến, cửa viện kia chính là nhà của Dương Nghĩa Thiên.

Dương Nghĩa Trí, Dương Nghĩa Thiên đều ngồi trong viện, mẹ Tuấn Kỳ đen mặt ở trong nhà giả vờ bận việc, mẹ Lan Hoa, mẹ Kim Đan thì đứng ở ngoài đường nói chuyện với bà nội Thạch Đầu.

Thấy Bách Thủ và Loan Loan đi theo mẹ Thạch Đầu tới đây, ánh mắt hai người mẹ Lan Hoa nhất thời sáng lên, đó là đáng về hưng phấn vì tò mò bát quái!

Còn chưa tới thì mẹ Kim Đan đã hô lên với Loan Loan: “Ôi, nhị muội từ, đã mấy ngày không gặp muội rồi, muội đi đâu thế?”

Loan Loan âm thầm bấu môi trong lòng, nhà rõ là cùng một thôn, nàng ngày ngày đều đi qua thôn, lại đi nói là mấy ngày không gặp, mà câu nói phía sau của nàng ta mới là trọng điểm.

Nàng cười nói: “Muội ngày ngày không có chuyện gì đều đi qua thôn mà, là tỷ hai ngày này quá bận thôi!”

Đang nói chuyện thì đã đến viện môn nhà Dương Nghĩa Thiên, trong sân, Dương Nghĩa Thiên ngẩng đầu ngược nhìn ra cửa, hai người liền đi vào. Hai người mẹ Lan Hoa đứng ngoài cửa kinh ngạc há hốc mồm, vừa đưa mắt nhìn nhau vừa lôi kéo bà nội Thạch Đầu đang muốn đi về cùng con dâu: “Thầm, bọn họ muốn làm gì thế?”

Bà nội Thạch Đầu đưa mắt nhìn hai người nói: “Ta nói hai vị khuê nữ này, việc ruộng đất nhà các người đã làm xong rồi sao?”

Câu hỏi chen họng hai người.

Bà nội Thạch Đầu liền xoay người rời đi.

Một câu hỏi không có câu trả lời, mẹ Lan Hoa liền kéo mẹ Thạch Đầu, lớn tiếng nói: “Ai nha, Linh tử, ta muốn đi theo muội để mượn chút đồ.”

“A? Mượn gì?” Mẹ Thạch Đầu dừng lại, nhìn chăm chú vào hai người bọn họ, lớn tiếng nói với bà nội Thạch Đầu đã đi được một quãng: “Mẹ, con đến nhà Thanh Diệp mượn dao!”

Bà nội Thạch Đầu không có quay đầu lại, vừa đi vừa khoát tay với nàng tỏ ý đã biết.

Được phê chuẩn, mẹ Thạch Đầu mỉm cười nhìn mẹ Lan Hoa, nói với mẹ Lan Hoa một câu: “Hai ngày nay đều bận rộn ngoài đồng, tỷ nhìn xem đồ nhà muội cũng không đủ dùng, phải sang nhà Thanh Diệp mượn a.” Vừa nói liền cất bước đi tới nhà Nguyên Bảo.

Mẹ Lan Hoa vội vàng đuổi theo: “Này, nhà ta cũng có dao, hay là đến nhà ta đi, ta sẽ cho muội mượn!” rồi xoay người đẩy mẹ Kim Đan đang muốn đi theo lại, hạ giọng nói: “Ta đi bên kia hỏi thăm, muội ở bên này quan sát!”

Mẹ Kim Đan lập tức phản ứng, đứng nha, một đi hỏi thăm nguyên nhân sự tình, một ở đây quan sát tình hình phát triển, như vậy mới không bỏ sót trò hay a! Lập tức gặt đầu, quay trở lại.

Phía trước, mẹ Thạch Đầu nghe thấy vậy đầu đầy hắc tuyến.

Thật con mẹ nó nhân tài à, ở lại nông thôn trông trọt thật quá đáng tiếc!

**

Loan Loan và Bách Thủ vừa vào, trước tiên là chào trưởng thôn Dương Nghĩa Trí, sau đó chào: “Đại bá, đại bá mẫu.”

Trên mặt Dương Nghĩa Thiên không có biểu tình gì, chỉ chỉ sang cái ghế bên cạnh để hai người ngồi, mà mẹ Tuấn Kỳ đang bận rộn trong sân thì tỏ vẻ như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục làm việc của mình.

Mọi người đã đến đông đủ, vợ chồng Dương Nghĩa Thiên, Dương Tuấn Kỳ và Dương Uyển đều bị Dương Nghĩa Thiên bảo ra đồng làm việc. Đợi vợ chồng Bách Thủ ngồi xuống, Dương Nghĩa Trí nói:

“Nếu mọi người cũng đã tới thì không nên chậm trễ thời gian, ba mảnh ruộng cùng mấy gian phòng này đều là của cha mẹ Bách Thủ lưu lại, hiện Bách Thủ muốn trở về, tất nhiên nên đem đồ của nó trả lại cho nó, tuy nhiên ruộng đất và nhà cửa nhờ hai người trông nom mười mấy năm mới nên mới còn dùng được, ba mảnh ruộng nhà Bách Thủ hiện đã gieo giống, cũng không thể nhổ hết cây trên ruộng lên, sáng nay ta cũng nghe ý kiến của mẹ Tuấn Kỳ, gian phòng này đã từng sửa chữa qua, hiện mọi người ngồi cùng nhau thì đem ý kiến của mình nói ra đi, ruộng đất và nhà cửa nên đưa cho người nào!”

Mẹ Kim Đan đứng ở ngoài cổng kinh ngạc há hốc mồm, thì ra là vì chuyện này a.

Lập tức như một cái loa phóng thanh, bắt đầu bát quái với người đứng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đổi thế nào?

Bách Thủ mười mấy năm không có quản qua nhà cửa ruộng đất đai, nay đột nhiên muốn đòi về, hai người này muốn xuống núi ở sao? Tuy nhiên sau nửa năm quan sát Bách Thủ và Loan Loan, cuộc sống của hai người càng ngày càng tốt, Loan Loan so với bất kì phụ nhân nào trong thôn cũng cởi mở hơn, người ta không chỉ không bệnh, không đau mà sống càng ngày càng tốt!

Cho nên việc hai người có muốn xuống núi không, mọi người không phải là không quan tâm.

Hiện tại, nhà Tuấn Kỳ đã gieo trồng trên đất này mười mấy năm rồi, giờ nói trả liền có thể trả sao? Còn có nhà này, khi Dương Nghĩa Thiên sửa chữa mấy phòng bên này rất nhiều người trong thôn đều biết, mặc dù mọi người không biết rốt cuộc ông ta sửa chữa chỗ nào nhưng chung quy người ta cũng đã tốn bạc, vậy mà người hiện muốn đòi nhà cửa về, có thể dễ dàng vậy sao?

Bạc trắng lóa cứ như vậy bị cuốn đi ai mà chịu nổi?

Hai ngày này vợ chồng Bách Thủ đến nhà Dương Nghĩa Thiên cũng có người nhìn thấy, hiện cả trưởng thôn cũng gọi tới, hiện nhiên hai ngày trước người hai nhà thương lượng không có thành công, mọi người đều rất là kinh ngạc đến cuối cùng ruộng đất cùng nhà cửa sẽ chia cho ai?

Buổi trưa, mọi người còn chưa kịp ra ngoài làm việc vì vậy chẳng mấy chốc ngoài nhà Tuấn Kỳ đã bị vây bởi toàn người là người.

Mẹ Thạch Đầu không có đến nhà Lan Hoa, mà đi đến nhà Nguyên Bảo, mẹ Lan Hoa tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, mẹ Thạch Đầu không kể chuyện này cho nàng biết nhưng có lẽ sẽ kể cho mẹ Nguyên Bảo.

Quả nhiên đến nhà Nguyên Bảo, còn chưa ngồi xuống đã thấy mẹ Thạch Đầu than thở, mẹ Nguyên Bảo liền hỏi nguyên nhân, mẹ Thạch Đầu liếc nhìn mẹ

Lan Hoa, suy nghĩ một chút mới nói: “Muội cũng chỉ vô ý nghe cha muội nói, tuy nhiên đây là việc nhà người ta, chúng ta không tiện nhiều lời, cứ nghe là được, hai tỷ biết rồi cũng đừng kể ra ngoài nha...”

Mẹ Lan Hoa nào có không đáp ứng, thấy hai người gật đầu, nàng liền đem chuyện vợ chồng Bách Thủ muốn trồng lương thực, sau đó mẹ Tuấn Kỳ muốn đem một mảnh ruộng đồi nhà mình đổi lấy ba mảnh đất tốt của nhà người ta.

Hai người liền cảm thấy chuyện này có chút không công bình.

Mà mẹ Lan Hoa xoa người rời khỏi nhà Nguyên Bảo liền đến nhà Tuấn Kỳ, không bao lâu một vòng lớn người đi xem nào nhiệt đều biết nhà Tuấn Kỳ muốn dùng mảnh ruộng xấu nhà mình đổi lấy ruộng tốt nhà Bách Thủ nhưng không thành, cuối cùng vợ chồng Bách Thủ đến tìm trưởng thôn nhờ chủ trì công đạo.

“Ai nha, ruộng đồi mà đổi lấy ruộng này thật đúng là biết tính toán a?”

“Của nhà người ta là ba mảnh ruộng tốt a, dùng một mảnh ruộng đồi đổi lại đây chẳng phải quá tổn hại rồi sao?”

“Đều đã gieo trồng mười mấy năm rồi, có thể giữ một mảnh đã là không tệ rồi.”

“Nhưng cũng đem chuyện cha mẹ nhà người ta đã qua đời nói ra chứ, đây thật có chút không phúc hậu a.....”

Đoàn người cứ ta một câu, người một câu, đứng ngoài cửa nhìn tựa hồ có chút không đã ghiền, có người đã bắt đầu đi vào trong sân, một người, hai người, ba người, sau đó mọi người liền dứt khoát ngồi vào trong sân, không tìm được chỗ ngồi hoặc không có ghế ngồi liền dứt khoát về nhà mình cầm ghế sang ngồi!

Trong sân rộng rãi khắp nơi đều có người ngồi, rõ ràng là chuyện của hai nhà người ta, sao lại thành như đại hội của thôn vậy!

Mẹ Tuấn Kỳ nhìn những người đến xem nào nhiệt này liền thấy phiền lòng, nhưng nhiều người như vậy nếu đuổi hết về thì thật không tốt, vì vậy chẳng thể làm gì khác hơn là đành mặt lại, sắc mặt càng ngày càng khó coi, ngồi đó một mực bày ra bộ dáng rõ biểu tình.

Bên trong viện yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng nghe một vài người hạ giọng nói chuyện.

Mấy người ngồi trong viện có thần sắc khác nhau.

Trên mặt Bách Thủ không có biểu tình gì, Loan Loan thì thần sắc đạm nhiên, sau khi nói chuyện xong khoe miệng sẽ lộ ra nụ cười nhạt, cung kính mà lễ phép. Dương Nghĩa Thiên đốt cho trưởng thôn một điếu thuốc, cũng râu rĩ đốt cho mình.

“Mẹ Tuấn Kỳ nó a, hai người dùng hai mảnh đất tốt cùng một mảnh ruộng đồi để đổi lấy ba mảnh đất tốt nhà Bách Thủ, như vậy bà cũng không đáp ứng?” Trưởng thôn Dương Nghĩa Trí rút một hơi thuốc, sau đó liếc mắt nhìn mẹ Tuấn Kỳ: “Bà cũng biết tính toán như vậy là nhà bà chiếm lợi mà.”

“Trưởng thôn, ông nói vậy ta không đồng ý rồi, thế này làm sao có thể nói chúng ta chiếm lợi? Đừng nói là ba mảnh ruộng tốt, cho dù là mười mảnh nhưng mười mấy năm không có người gieo trồng thì cũng thành ruộng nát.”

Lời này cũng không giả, cũng không phải một người nghĩ như vậy.

Trong viện có vài người gật đầu phụ họa.

“Đại bá mẫu, bọn cháu cũng đã sớm nói rất cảm ơn hai người vẫn luôn canh tác trên đất nhà chúng cháu, vợ chồng cháu cũng không nói sẽ đòi cả ba mảnh đất tốt đó. Nếu như người kiên quyết nói như vậy, lúc trước sau khi vợ chồng bá gieo trồng trên mảnh ruộng này, Bách Thủ không phải mặc kệ sao, khó khăn mãi mới gieo trồng được chút đồ trên ruộng chẳng nhẽ chàng lại đi nhờ lên? Bách Thủ không phải người như vậy, cũng không làm những chuyện như vậy, cho nên mười mấy năm qua không hề có thu tiền thuê đất! Cùng là chuyện tương tự, dù người có tiền, ruộng tốt mà cho người khác thuê gieo trồng thì người ta còn không phải trả không nhiều thì ít bạc, nếu không thì cũng trả lương thực. Chuyện này cháu không rõ lắm nhưng cho dù có quy củ kia, hai người là trưởng bối của Bách Thủ chúng cháu cũng không muốn hai người trả dù chỉ một đồng.”

Loan Loan nói một phen mọi người đều nghe rất rõ ràng, mặc dù là chăm lo ruộng của người khác nhưng đất này cũng để người canh tác không mười mấy năm, người khác cũng không so đo, hiện tại một mảnh ruộng tốt của người ta đổi lấy ruộng đồi cũng thôi đi, người không thể chiếm hết cả ba mảnh ruộng tốt nhà người ta, kì thật đây đúng là vợ chồng Dương Nghĩa Thiên chiếm lợi.

Nghe những tiếng nghị luận xung quanh, sắc mặt mẹ Tuấn Kỳ một lúc xanh, một lúc trắng, hung hăng nhếch môi lớn tiếng nói: “Người còn nhỏ, trong nữ tặc có nói thế nào, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, nam nhân, trưởng bối đang thương lượng chuyện, người ngồi yên một bên đi!”

Khoe miệng Loan Loan khẽ nhếch, nhìn Dương Nghĩa Trí chậm rãi nói: “Xuất giá cháu đương nhiên phải tông phụ, từ ngày cháu gả vào Dương gia, mọi việc cháu làm đều vì cái nhà này. Hôm nay, chuyện này liên quan đến vấn đề kiểm kê sinh nhai sau này của nhà cháu, cháu đương nhiên có quyền lên tiếng, lại nói, nếu cháu nói mà chồng cháu không ngăn cản đó chính là chàng cũng đồng ý với cháu.”

Nói xong nhìn về phía Bách Thủ đang ngồi thẳng tắp một bên.

Bách Thủ nhìn về phía Loan Loan, thần sắc có chút hòa hoãn, âm thanh không lớn không nhỏ vừa đủ để mọi người trong viện đều nghe thấy: “Lời nàng ấy vừa nói cũng chính là lời ta muốn nói.”

Mẹ Tuấn Kỳ giận đến mức bộ ngực cũng phập phồng, tuy bất mãn với Bách Thủ lúc này bà không thể gây cùng Bách Thủ, liền trừng Loan Loan, nói với Dương Nghĩa Trí: “Trường thôn, ông xem nàng còn nhỏ mà ăn nói này?”

Mọi người ngồi trong sân xem náo nhiệt đều sững sờ, bình thường trong thôn lúc nào cũng thấy Loan Loan cười dịu dàng, có gì cần nàng giúp đỡ nàng cũng không từ chối, không nghĩ tới miệng lưỡi c lợi hại như vậy?

Dương Nghĩa Trí để tẩu thuốc xuống, nhổ một cục đờm xuống đất Dương Nghĩa Thiên bên cạnh thấy vậy liền nói với Tuấn Kỳ đã trở về: “Tuấn Kỳ, rút cho trường thôn chén nước.”

Sau đó dưới mái hiên một nam thiếu niên chừng mười lăm tuổi đứng lên, Tuấn Kỳ vào bếp lấy nước đem ra cho Dương Nghĩa Trí, xoay người lại ngồi xuống dưới mái hiên.

Dương Nghĩa Trí uống một ngụm nước, để chén dưới chân, khề ho một tiếng, lúc này mới nói: “Nhà Bách Thủ bọn họ, chỉ sợ có chuyện gì hai vợ chồng cũng cùng thương lượng.....” Ý tứ đã nói rõ Loan Loan vốn có quyền lên tiếng.

“..... Các người cứ âm ỉ vậy thì đến khi trời tối cũng không giải quyết được vấn đề.” Ông quay đầu nhìn về phía Bách Thủ: “Bách Thủ tình huống hiện tại chỉ có thể đổi lại, cháu nói xem cháu muốn đổi lại thế nào?”

“Cháu vẫn là câu nói kia, ba mảnh ruộng tốt cũng không phải muốn đổi lại toàn bộ, chỉ cần không quá khó khăn là được.” Bách Thủ nói.

“Tại sao nói không quá khó khăn? Chẳng những không khó khăn mà bọn bay còn tính toán đi, đều nói hai mảnh đất kia đã cuốc xới rồi, một mảnh khác hiện đang để không, một mảnh còn đã trồng rau cải rồi.”

Bách Thủ vừa nói xong mẹ Tuấn Kỳ đã lớn tiếng nói.

“Vậy ý của bà là chỉ có một mảnh ruộng tốt?” Dương Nghĩa Trí hỏi bà ta.

Lúc này tiếng nghị luận lại vang lên.

“Wow, một mảnh đổi lấy ba mảnh vậy mà cũng tính toán được.”

“Còn miễn phí gieo trồng mười mấy năm.”

Đột nhiên lại có người nói: “Ồi chào, buổi trưa ta ra đồng thấy hai đứa Tuấn Kỳ đang xới đất để trồng rau, sẽ không phải là mảnh ruộng đã trồng rau cải kia đi?” giọng nói không lớn không nhỏ, nhưng mấy người ngồi ở bên trong đều vừa lúc có thể nghe thấy.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía mẹ Tuấn Kỳ, bao gồm cả Dương Nghĩa Thiên, khó trách trưa nay ăn cơm sớm như vậy, bà ấy nói hôm nay ăn cơm xong rồi bảo hai đứa nó đi làm vài việc vặt, thì ra vợ ông tính toán như vậy. Hiện người cả thôn cũng biết rồi, mặt ông không biết giấu vào đâu, trong lòng Dương Nghĩa Thiên có phần tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn mẹ Tuấn Kỳ.

Mẹ Tuấn Kỳ cũng lộ ra vẻ lúng túng, Ruộng kia sớm đã cuốc xong rồi, biết vậy hôm qua nên trồng luôn rau cải rồi.

Sắc mặt Dương Nghĩa Trí u ám, lắc lắc đầu.

“Như vậy đi, nếu Bách Thủ thấy hai mảnh đất kia thích hợp, liền dùng hai mảnh đất kia đổi lại đi!” Vì vẫn hơi một chút thể diện, Dương Nghĩa Thiên nói.

Lời Dương Nghĩa Thiên vừa vang lên, mẹ Tuấn Kỳ liền thốt ra: “Ta đã trồng rau trên mấy mảnh ruộng kia rồi!”

Trong sân tức thì có người bàn luận xôn xao.

Dương Nghĩa Thiên cảm thấy hôm nay, bộ mặt già nua này của mình đều mất hết, cũng chỉ vì vài mảnh đất như vậy. Ông căn bản là tính toán trả đất lại cho Bách Thủ, nhưng mẹ Tuấn Kỳ nói nhà họ đã tần tần khổ khổ chăm lo ruộng đất mười mấy năm hơn nữa hiện tại ngoài ruộng đã gieo trồng còn chưa đến thời gian thu hoạch, nói chung hãy đem ruộng nhà mình đổi cho hai người Bách Thủ, Bách Thủ mười mấy năm không có trồng lương thực, thấy người trong thôn đều trồng nên muốn trồng chút gì đó, cho bọn họ một mảnh ruộng đổi gần nhà hơn nữa Bách Thủ chẳng phải đã trồng trên núi không ít thứ tốt để sống sao!

Từ tâm tư một bên mà nói, Dương Nghĩa Thiên đương nhiên hi vọng mình lấy được ruộng tốt, nhưng cũng vì chút đất như vậy mà quăng mặt mũi trước toàn thôn.

Thế này không được, thế kia cũng không được, Dương Nghĩa Trí cũng phiền lòng, càng cảm thấy mẹ Tuấn Kỳ này không ra dáng trưởng bối, thật ra thì bà ta không có chút bộ dáng của trưởng bối, mười mấy năm đến nhìn cũng không nhìn Bách Thủ một cái.

Loan Loan ngồi bên cạnh chưa nói gì, Bách Thủ cũng muốn đem mọi chuyện giải quyết, nghĩ một chút liền nói với Dương Nghĩa Trí: “Trường thôn, chúng cháu hiện cũng chưa muốn lập tức gieo trồng, chờ lúa mạch ngoài ruộng chín.....” Vừa nói vừa nhìn về phía Dương Nghĩa Thiên “Sau khi đại bá gặt xong rồi bọn cháu lấy lại hai mảnh ruộng tốt, còn một mảnh còn lại liền đổi lấy một mảnh ruộng đổi nhỏ đi.”

Dương Nghĩa Trí ngưng mi suy nghĩ một chút nói: “Các cháu đã nguyện ý chờ, vậy cũng được.”

Vẫn là hai mảnh ruộng tốt? Trong lòng mẹ Tuấn Kỳ không rõ tư vị gì, nhưng Dương Nghĩa Thiên đã mở miệng bà còn có thể nói gì, chỉ có thể dài mặt ra.

Bách Thủ làm vậy cũng trong dự liệu của Loan Loan, sau đó lại nghe Bách Thủ nói: “Tuy nhiên nhà cửa đúng là đồ cha mẹ lưu lại, cháu nhất định phải lấy về, hôm nay cũng xin nhờ trưởng thôn đưa chuyện này ra luôn.” Câu này mới là trọng điểm. Có đất hay không đối với nhà họ mà nói cũng không quan trọng.

Nhà cửa này tương đương với di vật, muốn lưu lại để tưởng niệm.

Nhưng theo nhà Tuấn Kỳ bên này, đúng là Dương Nghĩa Thiên đã sửa chữa qua một gian phòng, lừa Bách Thủ một cái, mẹ Tuấn Kỳ nói: “Nhưng có một gian chúng ta đã sửa chữa.”

“Không biết lúc đó đại bá đã sửa chữa chỗ nào? Dùng bao nhiêu bạc?” Không để ý đến mẹ Tuấn Kỳ, Bách Thủ trực tiếp nhìn về phía Dương Nghĩa Thiên hỏi.

“Đổi lại cửa, quyết lại tường, còn có cửa sổ, nói chung những thứ tạp nham, vụn vặt.” Dương Nghĩa Thiên nghĩ một chút rồi nói: “Dường như cũng không dùng bao nhiêu tiền, tất cả cộng lại khoảng hai lượng bạc.....”

“Cái gì chỉ hai lượng bạc? Thọ thuyền mỗi ngày ăn cơm, tiền gạo, tiền thức ăn, khiến ta mệt nhọc một thân đau nhức? Những thứ này cũng không tính sao?” Mẹ Tuấn Kỳ lớn tiếng nói.

Loan Loan đầu đầy hắc tuyến, cái này là được voi đòi tiên, còn muốn tính phí tổn thất tinh thần sao? Đưa mắt nhìn những người đang thì thào trong sân, khóe miệng Loan Loan khẽ nhếch.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Lấy lại nhà cửa

Dương Nghĩa Thiên đen mặt, nhìn chăm chăm mẹ Tuấn Kỳ, những thứ đó có thể đáng bao nhiêu tiền chứ, lại nói thọ thuyền làm được mấy ngày chứ? Cái này có thể thuận miệng nói lung tung ư, trong thôn có rất nhiều người nhìn thấy mà.

“Cho dù là hai lượng bạc, nhưng ở lâu như vậy cháu thấy chỉ còn cánh cửa là tốt được một chút.”

Nghe Bách Thủ nói mọi người đều quay lại nhìn vào giữa gian phòng kia, cửa gỗ ấy vậy mà do một thợ mộc làm, cũng không có sơn, đầu gỗ trên trái nhà cũng là có sẵn, trả nhiều tiền công cũng không tới một lượng bạc.

“Ta xem trừ cửa còn có thể sử dụng, nếu có sửa mà nói thì chắc là quét lại hồ, cứ như vậy Bách Thủ cho bọn họ một chút trợ cấp nhà cửa sau này liền trả lại cho Bách Thủ.”

Hiện tiền công thợ mộc còn không đến một lượng bạc đâu, khi đó còn rẻ hơn, suy nghĩ một chút Dương Nghĩa Trí nói: “Cũng dùng lâu vậy liền trả một trăm tiền đi.” Một câu nói, vỗ bàn.

“Vậy cũng không được, nhà ta tốn hai lượng làm sao lại chỉ trả một trăm tiền?” Mẹ Tuấn Kỳ hét lớn.

Dương Nghĩa Trí đều lười nói lý với bà, nhìn về phía Dương Nghĩa Thiên: “Cửa tuy có sửa qua nhưng cũng là tùy tiện sửa lại, Bách Thủ đem tiền công làm cửa trả cho vợ chồng ông coi như hợp tình hợp lý, tiền công thợ thuyền sửa sang gian phòng năm ấy so với hiện tại là đã có lợi. Hơn nữa ba cánh đồng nhà ông cũng chiếm chỗ tốt rồi.”

Trong lòng Dương Nghĩa Thiên cũng hiểu rõ, chuyện ruộng đất nhà mình đã chiếm lợi, nhà cửa ban đầu cũng không dùng bao nhiêu bạc, mới rồi ông cũng tính bán đi, nhà ông ở đã mười mấy năm, còn được trả tiền, liền gật đầu đáp ứng.

Bách Thủ đối với việc này cũng không còn ý kiến, lập tức lấy ra một trăm văn cho trưởng thôn Dương Nghĩa Trí, liếc nhìn mấy gian phòng trong viện, nói với Dương Nghĩa Thiên: “Cha mẹ phải ra đi sớm, mấy năm trước cháu cũng không hiểu chuyện, không quản chuyện gì trong nhà, cảm ơn đại bá chiếu cố nhiều năm như vậy. Một trăm văn này coi như hiếu kính đại bá. Cháu là nam nhân, từ nay về sau, cháu sẽ dựa vào chính sức mình trông nom nhà này thật tốt.” Chử chử thật lòng, câu câu kiên định.

Lời nói nghe rất chính xác, nhưng chỉ là người có chút đầu óc cẩn thận suy nghĩ là có thể hiểu ra ý tứ của Bách Thủ. Cha mẹ ta chết sớm như vậy, các người đối với ta một chút chiếu cố cũng không có, còn trông nom gia sản nhà ta thật tốt, đưa cho một trăm văn tiền này coi như nể tình của cha mẹ, nhưng cho một trăm văn tiền này, từ nay về sau trong viện từ này là hai nhà chân chính, chúng ta tuy có một tia quan hệ máu mủ nhưng về mặt tình cảm đã không còn quan hệ gì.

Đây là biến tướng nói với Dương Nghĩa Thiên, sau này bọn họ chỉ có quan hệ đồng hương bình thường, không có tình thân.

Trong sân mọi người đều dõi mắt nhìn theo. Dương Nghĩa Thiên cảm thấy xấu hổ, hoảng hốt! Chỉ muốn đem chuyện này giải quyết để những người này rời đi!

Mà mẹ Tuấn Kỳ mặt mày sa sầm, khó coi đến cực điểm.

Dương Nghĩa Trí hiểu ý tứ của Bách Thủ, muốn nói chút gì đó, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng không có mở miệng.

Một phen thảo luận qua lại đem chuyện ruộng đất cùng nhà cửa nói xong thì trời cũng đã tối, hai mảnh ruộng tốt hiện nhà Tuấn Kỳ còn đang gieo giống, chờ thu hoạch xong liền trả cho Bách Thủ, còn ruộng đồi trống hiện có thể trồng ngô.

Hai người vì sao không muốn hai mảnh đất trống kia, bởi vì nếu đây thật là hai mảnh ruộng tốt thì ban đầu Dương Nghĩa Thiên sẽ trực tiếp trồng lúa mạch mà không đợi đến đầu mùa xuân mới lại gieo trồng, điều này chứng minh hai mảnh đất này có gieo trồng được lúa mạch thì cũng chẳng thu hoạch được bao nhiêu.

Cho nên hai vợ chồng tình nguyện chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

Về phần nhà cửa, nhà Tuấn Kỳ sẽ có mấy ngày để chuyển toàn bộ đồ từ nhà bên này ra đến lúc đó sân theo đó mà chia làm hai, hai người triệt để tách ra. Sau đó Loan Loan tìm trường thôn nói nhà mình còn nuôi gà, nuôi heo, hơn nữa ba gian phòng chính ngay cả nhà bếp cũng không có, còn phải xây nhà bếp, nên muốn mở rộng ra một chút, đem đất phía sau làm chỗ nuôi gà, lợn những thứ này.

Dương Nghĩa Trí biết Loan Loan còn phải giúp tửu lâu làm thịt khô nên không có phản đối.

Lấy lại nhà cửa coi như làm xong một chuyện, còn phải toàn diện sửa sang lại, hiện hai người vẫn cứ ở trên núi, nhưng ngày mai liền chuẩn bị hàng rào đem xuống đây chia sân ra. Đứng trong sân nhìn, Loan Loan phát hiện phòng này có rất nhiều chỗ phải sửa!

Đội trưởng thôn Dương Nghĩa Trí rời đi, mọi người cũng xách băng ghế về nhà. Đầu cảm thán chuyện tốt không đến lượt chúng ta mà lại rơi vào nhà họ đây! Đồng thời thôn thức không dứt nếu như lúc trước Dương Nghĩa Thiên có thể đối xử tốt với Bách Thủ hơn một chút có lẽ với tình trạng hiện tại của hai vợ chồng nói không chừng sẽ kéo cả Dương gia đi lên. Chuyện Loan Loan bán thịt lợn kiếm rất nhiều tiền cả thôn ai không biết, tất cả đều vô cùng đồ mắt!

Đi ra sân lại nhìn sắc trời đã tối, mọi người vừa đi vừa chửi má nó, thoáng cái một ngày đã hết nhưng may là xem hết trò hay!

Chờ sau khi mọi người trong thôn đều đi về hết, vợ chồng Loan Loan xem xong phòng cũng chuẩn bị rời đi thì phát hiện mẹ Tuấn Kỳ tay cầm cây chổi đứng sau cửa mà cánh cổng đã sớm đóng lại.

Thấy hai người còn muốn từ cổng nhà mình đi ra ngoài, liền lớn tiếng nói: “Thật ngại quá, bên này là nhà ta, muốn ra ngoài thì đi từ cửa nhà mình mà ra!”

Loan Loan nhìn cánh cổng rách nát nhà mình kia mỉm cười nói: “Đại bá mẫu, chúng cháu cũng muốn từ bên kia đi ra ngoài nha, nhưng để đỡ phiền toái cháu cảm thấy hay là cứ từ cửa hông này đi ra vẫn tốt hơn!”

Thấy mẹ Tuấn Kỳ có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm mình, Loan Loan lại nói: “Bá nhìn xem cổng bên kia rách nát như vậy rồi, nếu như chúng cháu mở cửa ra đoán chừng buổi tối cũng không tốn sức khép lại. Cửa bên này lại không có thứ gì, người thôn chúng ta tự nhiên đều đang hoảng, nhưng khó đảm bảo những người thôn khác, vạn nhất buổi tối có người tới. .... Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, lại nói căn phòng này của Uyên đường muội lại chỉ có một gian. ....”

Dương Uyên ở phòng này chính là phòng đã sửa chữa, đúng là một phòng một cửa, mà hai gian phòng của vợ chồng Dương Nghĩa Thiên và Dương Tuấn Kỳ lại là nhà của họ đi vào, nếu buổi tối thật có người lên lên đi vào ..... Đây cứ nghĩ xem thật có chút đáng sợ.

Mặt mẹ Tuấn Kỳ trưởng đến đỏ bừng, tranh cãi chỉ là tranh cãi, an toàn nhà mình quan trọng hơn, sau bà ta bủi môi đành phải cầm cây chổi tránh ra quét sân.

Loan Loan mỉm cười mở cửa cùng Bách Thủ rời khỏi Dương gia.

Vốn lúc đi ra ngoài Loan Loan còn muốn Bách Thủ đưa mình đi xem ruộng tốt của nhà mình ở chỗ nào, nhưng nghĩ một chút hay là thôi, bây giờ đi xem để người ta nhìn thấy sẽ nói nữa. ...

Chuyện đổi lại ruộng tuy họ có chút bị thua thiệt nhưng cuối cùng nhà cửa cũng lấy về rồi, nguyện vọng của hai người chính là gian nhà kia chứ không phải ruộng đất. Lúc trước Bách Thủ và Loan Loan chỉ sợ không lấy lại được nhà, ruộng đất lấy về nhiều ít cũng không quan trọng, để Dương gia chiếm chút tiện nghi về ruộng đất có thể lấy lại được nhà xem như đáng giá.

***

Về đến nhà, Loan Loan lấy tương thịt làm lần trước ra cắt lấy một ít để nấu, cắt lấy một đoạn Lạp Xưởng, lại xào chút cải xanh, coi như ăn mừng việc lấy lại được nhà cửa. Cho tới nay, hai người họ rất tiết kiệm. Bữa tối ăn cơm cả hai đều cảm thấy rất ngon.

Cơm nước xong, thu thập thỏa đáng, hai người liền bàn chuyện lúc nào thì chuyển xuống dưới.

Tâm trạng Bách Thủ vô cùng tốt, chỉ cần Loan Loan vui thì lúc nào chuyện cũng được. Loan Loan thì không biết Bách Thủ có bài xích chuyện chuyện xuống dưới núi không, liền hỏi hắn: “Chàng thích ở trên núi hay là dưới đó?”

“Đều được!” Bách Thủ ôm nàng trầm giọng trả lời, chuyện trong lòng đã giải quyết xong. Bàn tay trượt xuống vuốt ve làn da hôm nay có vẻ đặc biệt trơn mịn.

“Nếu chúng ta chuyện xuống chân núi chàng cảm thấy thế nào?” Không để ý đến cảm giác ngứa kia, Loan Loan đẩy bàn tay to của hắn ra tiếp tục hỏi.

“Có thể nha! Gần đây đã thân cận với mọi người hơn một chút, sau này nàng đến nhà Nguyên Bảo hay nhà Thạch Đầu cũng không cần lên núi, xuống núi, khi trời mưa ta cũng không cần lo lắng đường trơn trượt!” Bách Thủ cầm một lọn tóc của Loan Loan đưa lên mũi ngửi. Rất thơm, một tay khác quần lấy eo nàng.

Loan Loan xoay người đối mặt với Bách Thủ, mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn hắn: “Hai chỗ chọn một, chàng muốn ở bên kia không?”

Bách Thủ rũ mắt xuống nhìn nàng. Mỗi lần thấy ánh mắt lóe sáng của nương tử, tim hắn lại đập bang bang không ngừng, liền nghĩ muốn hôn nó.

Lòng nghĩ vậy, người đã hành động, chậm rãi đến gần Loan Loan, đôi môi ấm nóng hôn lên đôi mắt nàng, Loan Loan nhắm mắt lại. Khi môi hắn rời đi lòng mi nàng còn khẽ rung, một loại cảm giác ngứa ngứa, dễ chịu đến kì lạ lan tràn.

Bách Thủ ôn nhu cười một tiếng, xoay người đè lên phía trên người nàng, ngũ quan nganh lảng (uong nganh) lộ ra vẻ nhu hòa dị thường, bàn tay to chậm rãi thăm dò bên trong áo mỏng, cúi đầu nhìn nàng nói: “Nàng không cần lo lắng cho ta, ta ở đâu cũng được, đều có thể, chỉ cần ở cùng chỗ với nàng.” Cúi xuống hôn lên trán nàng một cái lại nói: “Nàng quyết định đi!”

Sau đó vươn bàn tay to ra dập tắt ngọn đèn dầu. Chưa đầy một lát sau trong nhà đã vang lên tiếng hô hấp dồn dập, còn có tiếng ván giường kéo kẹt!

Ngày hôm sau là ngày nắng to, xế chiều Loan Loan đi ra ngoài cắt cỏ cho heo, Bách Thủ ở nhà đan hàng rào, trên đường về nàng đi qua mảnh đất trồng rau trên núi, trong vườn có một mảnh nhỏ trồng rau cải, lại nghĩ tới vườn rau do mình tạo ra, rau cải còn chưa có trồng nhà nàng đã phải chuyển đi rồi! Từ lúc tới nơi đây đến giờ nàng luôn chờ đợi một ngày nào đó có thể giống những người bình thường sống ở trong thôn, cùng mọi người sinh hoạt với nhau, giờ được như nguyện rồi lại sinh ra một tia không nỡ.

Nhưng dù không nỡ cũng phải chuyển, cho dù bây giờ không chuyển thì sau này hai người cũng phải chuyển!

Sau khi cho nhà Dương Nghĩa Thiên một ngày, ngày thứ ba, Bách Thủ và Loan Loan liền đem hàng rào đã được đan tốt xuống núi, mở cổng ra, cánh cổng này cũng đủ mục nát, phía ngoài đều dùng tấm ván gỗ đóng lại, nếu không thật là khép cổng không tốt, thì xem ra hôm nay mở cổng rồi đừng nghĩ tới việc khép lại chắc chắn nữa.

Trong viện có nhiều thứ đã được dọn đi, cửa nhà Dương Nghĩa Thiên đều đang đóng, xem ra có vẻ đi ra ngoài làm việc. Bách Thủ để hàng rào giữa sân hai nhà, coi như tách ra.

Loan Loan đi vào trong nhà nhìn một chút, đồ đạc cũng đã chuyển đi, trên mặt đất, một chút đồ bỏ đi cũng không có, đặc biệt là trong phòng để đồ linh tinh kia, bên trong loạn thất tám tao, trên mặt đất khắp nơi là những mảnh gỗ, vụn củi, xem ra trước tiên nàng phải bỏ ra rất nhiều tinh lực để quét dọn phòng này một phen mới được.

Hai người còn muốn quan sát tình huống phòng ốc kĩ hơn một chút, tường chỉ cần quét hồ một lần nữa là được, nhưng xà nhà có chút cũ, người ở cũng không thành vấn đề nhưng Loan Loan vẫn có chút lo lắng một ngày nào đó nó có thể sụp xuống hay không.

Sau đó nàng đến chỗ để hàng rào thì phát hiện thì ra hai nhà cũng không hoàn toàn nối liền, bức tường là của riêng từng nhà, trong phòng không có một khe hở, lúc trước Dương Nghĩa Thiên chắt một đồng đồ nên đã che lấp mọi khe hở ở nơi này, khó trách hôm trước nàng nhìn không thấy.

Nhưng tốt như vậy, đến lúc đó vợ chồng nàng sửa lại tường là được, cũng không cần vì người nào chiếm nhiều sân của người nào hơn mà cãi vã.

Quan sát một vòng xong, sau đó xác định cái nào cần sửa chữa, hai người lại chuyển qua tường bao phía ngoài, nhà họ mặc dù ở cuối thôn, dưới chân núi, nhưng vẫn cách đường lên núi một khoảng cho nên bên cạnh còn có đất trống cho phép họ mở rộng sân, hơn nữa Loan Loan cũng nghĩ rồi, phía sau nhà sẽ quây một mảnh đất đến lúc đó xây chuồng gà, nhưng vẫn cần để lại ít đất, nàng muốn thử một chút xem có thể trồng cây ớt không?

Còn có chuồng lợn, bên cạnh phải xây một nhà bếp, còn phải chuẩn bị một phòng để những đồ linh tinh cùng với đồ đạc, bí phương độc nhất vô nhị của nàng ví dụ như tương ngọt!

Còn có một vấn đề, thời đại này đường xá toàn bùn đất, chỉ cần mưa là cả sân toàn bùn nhão, không có xi măng nhưng nàng có thể dùng loại đá nhỏ này lót ở bên trên mặt đất, coi như đường đá chuyên dùng mát xa chân trong công viên ở hiện đại.

Suy nghĩ nhiều như vậy nàng thiếu chút nữa để sót, còn phải có một căn nhà tắm. Tính toán sơ qua bọn họ còn phải xây thêm ba căn phòng, thêm một chuồng lợn, một chuồng gà, ách, công trình này tựa hồ có chút lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thính giả

Buổi tối sau khi Loan Loan nói kế hoạch của mình cho Bách Thủ, hẳn không hiểu rõ tại sao phải trải đá trên đường, cũng biết chuyện này không dễ làm nhưng Loan Loan thích nên hẳn không có phản đối, nhưng nếu bọn họ muốn xây nhiều như vậy, định sửa chữa cả ba gian nhà giữa kia để sau này có hải tử cũng không cần lo lắng.

Còn về việc bao giờ khởi công thì còn phải chờ ngoài ruộng bớt bận rộn rồi hãy nói!

Từ sau khi Loan Loan và Bách Thủ lấy lại nhà cửa, có người thấy Loan Loan liền hỏi nàng: “Nhị muội từ, khi nào thì hai người chuyển xuống đây nha?”

Loan Loan liền cười nói: “Còn phải chờ một khoảng thời gian, đến khi ngoài ruộng hết bận, phòng ốc sửa sang xong mới có thể chuyển xuống đây.” Nếu thấy người hỏi thăm đang bận rộn, nàng sẽ cười xắn tay áo tiến lên hỗ trợ, giúp xong cũng có người mời nàng về nhà ăn cơm, nàng đều cười, uyển chuyển khước từ, mọi người đều là hàng xóm giúp đỡ nhau là chuyện nên làm.

Khiến mọi người cảm thấy nàng là người dễ sống chung, đối với việc hai vợ chồng nàng muốn chuyển xuống đây đều cảm thấy không sao cả. Hơn nữa hai người còn trả tiền công, mà ở đây không phải lúc nào cũng kiếm được tiền dùng!

Hai người vừa bận rộn chuẩn bị trồng ngô trên ruộng đồi vừa tạo mối quan hệ tốt với mọi người trong thôn, có người tìm nàng giúp đỡ.

Buổi sáng đến chợ mua được giống ngô, hai người đang định ăn trưa xong sẽ ra đồng trồng ngô, thì mẹ Kim Đan tới.

“Loan Loan muội từ, mẹ ta bị ngã gãy chân, đại phu nói muội quán cái nẹp gì kia tốt hơn ông ấy, muội có thể đến giúp ta không?”

Ngày đó ở nhà Dương Nghĩa Thiên, có người tìm mẹ Kim Đan đang xem náo nhiệt trong sân, không biết nói cái gì mà mẹ Kim Đan vội vàng rời khỏi.

Nàng vốn tưởng rằng khi đó mẹ Trường Thọ bị ngã gãy chân nhưng không phải, hôm đó mẹ Trường Thọ đang làm việc ngoài đồng không cẩn thận bị trượt lưng, đại phu bảo bà ở nhà nghỉ ngơi, không được ra đồng làm việc.

Nhưng mà bà chịu đựng hai ngày, ở lý trong nhà, không đi ra khỏi cửa, ngoài ruộng còn một đồng việc đang chờ, trong lòng cực độ phiền não, hai con dâu thì thay phiên chăm sóc bà.

Đến phiên Mai từ mẹ Trường Thọ đã phát hỏa, bà vốn nhìn Mai từ không thuận mắt, cộng thêm bức tức vì không làm việc được, tính tình càng thêm không tốt, Mai từ bưng nước rửa chân cho bà thì bà đập đi; Mai từ đỡ bà lên giường nằm thì bà đẩy nàng ra, khiến nàng cách xa mình một chút, mắng chính vì dính khí xui của nàng nên bà mới bị trượt lưng.

Thể hiện sự cău kinh, gắng gượng tự mình đi lấy nước, kết quả không cẩn thận liền ngã gãy chân, ngày hôm sau phải tìm đại phu băng bó, không ngờ Vương đại phu chiếu theo phương pháp lần trước của Loan Loan nẹp hai tấm gỗ hai bên chân bà, nhưng bà cụ lại cảm thấy không chắc chắn, sau khi Vương đại phu liền bảo bà tìm đến Loan Loan.

Loan Loan đi theo mẹ Kim Đan vào nhà, nhân khẩu nhà Kim Đan thật nhiều, công việc tự nhiên cũng nhiều, mẹ Kim Đan lại không thể ngày đêm trông coi bên cạnh mẹ chồng, nhưng mẹ Trường Thọ lại không thích Mai từ, việc này liền khiến cho cuộc sống của nàng có chút phiền toái, vì thế mẹ Kim Đan rất không hài lòng. Một đường không ngừng tỏ khó với Loan Loan!

“Thật không biết bà muốn thế nào? Mai từ người ta hầu hạ bà tận tâm tận lực, nhưng lại tìm xương trong trứng, ngoài đồng còn một đồng việc, thật không khiến người ta đỡ lo mà..... Muội nói xem, bà trước kia cũng không phải không để Mai từ chiếu cố qua, trước kia Mai từ còn thường xuyên giúp bà giặt quần áo, đây còn không phải là qua tay Mai từ..... Lão thái thái nhà chúng ta cũng thật là, không biết gân cốt có sao không, tự mình ngã còn muốn đổ cho người khác..... Muội nói có phải là bà gây chuyện hay không? Nếu để Mai từ chiếu cố bà, thì ta ở trên núi đã sớm trồng ngô xong rồi.....”

Mẹ Kim Đan vẫn cứ làm nhảm không ngừng, Loan Loan chỉ dùng tai nghe mà không có nói chuyện, người con dâu này cũng thật có thể nói xấu mẹ chồng, chẳng nhẽ nàng ta không sợ mình nói ra ngoài?

Có lẽ người ta chính là biết nàng không phải nhân tài bát quái nên cảm râm trước mặt nàng, ai bảo nàng không có kể lể chuyện thị phi!

Loan Loan không thể làm gì khác hơn là nghe vào tai trái ra tai phải.

Đến nhà Kim Đan, lão thái thái đang nằm trên giường trong nhà. Vương Thường đi ra, tuy nói lão thái thái không nói ở riêng rõ ràng nhưng ăn, ở gì cũng đều cùng Mai từ tách ra, chuyện đất đai rồi râm cùng ở riêng này, ở Dương gia thôn cũng chẳng phải bí mật gì.

Trước kia trưởng thôn Dương Nghĩa Trí cũng từng tới khuyên, nhưng mẹ Trường Thọ cũng chỉ nói miệng sau muốn làm thế nào thì vẫn làm thế đấy, không chút thay đổi.

Cho nên một nhà Vương Trường Thọ cùng hai lão nhân ở cùng một chỗ. Nam nhân trong nhà đều ra ngoài làm việc, Mai từ ở bên cạnh cũng không có nhà, có thể cũng ra đồng rồi. Chỉ có Kim Đan ở nhà trông coi, thấy mẹ nó về liền ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Mẹ Trường Thọ ở trong nhà nghe tiếng nói sau đó liền nghe thấy mẹ Kim Đan hô lên: “Mẹ, vợ Bách Thủ tới!”

“Ôi chào, vợ Bách Thủ tới à?” Mẹ Trường Thọ nằm trên giường muốn ngồi dậy, mẹ Kim Đan vội vàng tiến lên đỡ bà ngồi dậy. Loan Loan đi theo vào trong nhà cười chào: “Đại thẩm.”

“Ai nha, ngại quá, làm phiền cháu gái rồi.” Mẹ Trường Thọ thấy Loan Loan cũng lộ ra một nét cười.

Đến Vương đại phu cũng nói Loan Loan quần vật kia là tốt, nghĩ tới lần Thạch Đầu bị đập đầu gối Loan Loan quần giúp, rất tốt, hơn nữa một chút đi chứng cũng không có. Loan Loan có thể giúp bà băng chặt một chút, để cho bà thấy tốt hơn là bà có thể ra ruộng làm việc.

“Đại thẩm, nghe người nói kia, chỉ cần cháu có thể giúp, thẩm nói một tiếng là được rồi.” Loan Loan cười nói, sau đó nhìn chân mẹ Trường Thọ một chút, là bị thương ở đầu gối, lớn tuổi rồi không cần thận trọng vào đâu là sẽ xảy ra chuyện.

Trên đùi nẹp cũng được nhưng vị trí không quá chính xác, Loan Loan cẩn thận tháo hai tấm gỗ xuống, lại cẩn thận buộc lên lần nữa, mẹ Trường Thọ vừa nhìn vừa nói: “Vương đại phu nói chân thẩm bị tổn thương đầu xương bánh chè cần phải nghỉ ngơi một thời gian, nhưng ngoài đồng còn rất nhiều việc, cháu gái à, cháu quần chắc vào cho ta một chút, nếu không ngày mùa nhân lực trong nhà còn không đủ đây!”

Loan Loan nhìn bộ dáng lo âu của bà mỉm cười nói: “Đại thẩm, có câu bị thương gân cốt một trăm ngày, Vương đại phu cũng đã nói phải để thẩm nghỉ ngơi thật tốt, thẩm đừng gấp, trong nhà không phải vẫn còn người làm việc sao? Thiếu một mình thẩm vẫn làm việc được chỉ là chậm chút thôi, thẩm cần nghỉ ngơi chăm sóc vết thương ở chân này mới đúng!” Người già dễ bị loãng xương, một khi bị ngã sẽ tổn thương xương cốt!

Mẹ Trường Thọ tuy hiểu rõ việc này nhưng bà vẫn còn lo lắng liền nói: “Thẩm cũng biết vậy nhưng mẹ Kim Đan nó lại muốn chiều cô thẩm, người làm việc ngoài đồng lại thiếu đi một.”

Loan Loan nhìn mẹ Kim Đan ở bên cạnh, cười nói: “Đại thẩm, người có con dâu nên hưởng phúc thì hưởng phúc chứ! Có một số việc cần phải để người trẻ tuổi bọn họ giúp chứ!”

Nghe Loan Loan nói vậy, trong lòng mẹ Trường Thọ thấy thoải mái, sinh con trai để dưỡng lão, con trai lấy vợ nên hầu hạ mẹ già, đây là quan điểm của rất nhiều người bấy giờ.

“Ha ha, cháu nha, khuê nữ này thật biết nói chuyện.” Mẹ Trường Thọ nhìn Loan Loan ha ha cười nói. Nhìn Loan Loan thất nút xong liền nói với mẹ Kim Đan bên cạnh rằng: “Nên làm gì thì đi làm đó đi, không cần trông chừng mẹ, giờ có vợ Bách Thủ nói chuyện với mẹ rồi.”

Sau đó Loan Loan thấy rõ trên mặt mẹ Kim Đan buồn lòng, đáp một tiếng lập tức xoay người ra khỏi phòng.

“Sau này thẩm thay thuốc, cần nẹp lại thanh nẹp này cứ cho người đến nói với cháu một tiếng, cháu sẽ tới đây.” Loan Loan lại nói.

“Được rồi, sao ta có thể sẽ lại phiền cháu nữa” Lại chỉ vào cái ghế bên giường nói: “Cháu gái, ngồi đi, cháu không biết chứ một mình nằm trong nhà lại không có người nói chuyện ta buồn bức đến hoảng!”

Loan Loan cười ngồi xuống.

“Ai nha, ta bảo cháu nói chuyện cùng thế này, sẽ không làm lỡ việc nhà của cháu chứ?” Đột nhiên nhớ tới cái gì mẹ Trường Thọ hỏi nàng.

“Không sao ạ, việc nhà bọn cháu cũng không nhiều, cháu ở đây tiếp tục nói chuyện với thẩm.” Loan Loan cười nói.

Bình thường cũng không có cơ hội tiếp xúc với lão thái thái, hôm nay có cơ hội này nàng cũng muốn tạo quan hệ tốt, không chỉ tạo mối quan hệ tốt với những người trẻ trong thôn mà còn với cả những người lớn tuổi, bây giờ một khi có chuyện gì, thường thì những người lớn tuổi lên tiếng mới có lực thuyết phục!

Bây giờ mẹ Trường Thọ càng nhìn Loan Loan càng thấy thuận mắt, trước kia không thấy, giờ mới biết người ta không chỉ biết buộc thanh nẹp mà còn nói chuyện nghe xuôi tai hơn hai người con dâu của mình.

Nghĩ đến đây mẹ Trường Thọ liền thờ dài.

Loan Loan cho là bà vì trì hoãn công việc ngoài đồng liền cười an ủi bà: “Đại thẩm người nhìn người xem, đã cực khổ cả đời, cứ để đám tiểu bối bọn họ bận rộn đi, trong nhà bận bịu không xong thì bảo Mai từ qua đây chăm sóc thẩm nha!”

Vừa nghe lời này lão thái thái liền có chút mất hứng, bĩu môi nói: “Cháu đừng nhắc đến nó nữa, nếu không phải tại nó thì thẩm cũng đã không bị ngã rồi.”

Mẹ Trường Thọ làm sao mà ngã gãy chân Loan Loan cũng nghe mẹ Kim Đan nói rồi.

Cũng có chút muốn giúp đỡ Mai từ liền nói: “Cháu có một câu không biết có nên nói hay không?”

“Cháu nói đi, nói đi.” Mẹ Trường Thọ lập tức nói, đẩy nhìn xem con gái người ta nói chuyện với trưởng bối thật lễ phép.

“Lời cháu nói có không đúng thẩm cũng đừng tức giận. Cháu cảm thấy Mai từ cũng không dễ dàng, tất nhiên tâu ấy không chiều cô tốt cho thẩm là tâu

ấy sai. Thảm nên bảo tẩu ấy qua đây giúp đỡ để mẹ Kim Đan cũng có thời gian ra ruộng.” Loan Loan vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt mẹ Trường Thọ.

Bà bắt đầu có chút không vui, nhưng thấy Loan Loan nói rất thật tình, ánh mắt cũng rất chân thành nên mới không cất ngang. Nhưng bảo Mai từ đến chiếu cố bà thì không được, bà vừa nhìn thấy nàng ta trong lòng liền buồn bực.

Vẫn biết nàng muốn cái gì, lại nghe Loan Loan nói: “Ai không hi vọng con cháu mình bình an, ai không hi vọng trượng phu của mình thân thể khỏe mạnh. Có lẽ trong lòng Mai từ cũng rất khổ sở, chẳng qua là tẩu ấy không nói. Năm nay Kim Đan cũng sáu tuổi rồi? Đợi mười năm nữa thảm liền có thể ôm cháu trai rồi đấy!”

Mẹ Trường Thọ ra sức chớp mắt, miễn cưỡng cười cười với Loan Loan, Loan Loan thấy rõ trong cặp mắt già nua có chút vẫn đục kia nhiễm nước mắt.

Lão thái thái than nhẹ một tiếng, dựa vào đầu giường, tựa như nhớ lại nói: “Năm đó ta thấy nàng là người có giỏi việc, có chủ kiến, nên mới cho người đi đề thân. Ta cũng biết mẹ Bảo Sơn sớm nhìn trúng nàng, vốn dĩ tính toán vì con trai mình, bình thường có một người vợ tài giỏi, sau này gia đình không phải sẽ tốt hơn sao? Cho nên ta liền vội vàng đến trước mẹ Bảo Sơn đến nhà Mai từ xin cưới. Nhưng không như mong muốn, không nghĩ tới chưa tới nửa năm con trai ta đã không còn....”

Loan Loan không nghĩ tới mẹ Trường Thọ sẽ nói cái này với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Oan gia gặp mặt, chỉ bảo

Trong mắt mẹ Trường Thọ nổi lên hơi nước, bà dùng tay áo lau khóe mắt, âm thanh cũng có chút ngen ngào: “Cháu nói xem, nếu không phải nàng đã khắc chết Thuồng Nhi thì làm sao bị bệnh thời gian dài vậy rồi mà không sao, nhưng vừa thành thân với nàng đã ra đi rồi? Ngay cả tôn tử còn chưa lưu lại cho thảm, ta biết ba năm đã qua, chỉ cần ta đồng ý Mai từ có thể gả. Nhưng nó gả cho ai cũng có thể, nó lại muốn gả cho Vương Bảo Sơn kia, thảm biết mẹ Vương Bảo Sơn cố ý, bởi vì năm đó thảm đoạt con dâu của bà ta nên giờ bà ta đoạt con dâu của thảm. Thảm sao phải cho bà ta nguyện ý.....”

Loan Loan kinh ngạc, hóa ra lão thái thái này vì chút chuyện đó mà không đồng ý hôn sự của Mai từ nha! Nhưng như vậy cũng có chút vô lý đi, năm đó bà đoạt con dâu của người ta, giờ con trai của bà đã mất, người ta muốn con dâu tái giá về cứ như vậy bà cũng không đồng ý!

Tuy nhiên lời này Loan Loan cũng chỉ nghĩ trong lòng thôi!

Chờ lão thái thái nói xong, lau khô nước mắt, Loan Loan rót nước cho bà.

Lúc này mới nói: “Đại thẩm, không phải cháu thiên vị ai, cháu chỉ là một người ngoài cuộc thấy rõ mà thôi. Thanh Sơn đại ca đã ngoài hai mươi, huynh ấy cũng có tay nghề tốt, sau này có thể kiếm bạc nuôi gia đình, người nào thành thân cùng huynh ấy cũng không phải lo lắng vấn đề sinh nhai....”

Vừa nghe lời này sắc mặt mẹ Trường Thọ liền âm đạm: “Tuy nói hần có tay nghề, nhưng mấy năm nay còn như vậy, cũng không thấy kiếm được nhiều tiền gì.”

Loan Loan cười cười: “Đó là do huynh ấy đan đồ quá quý cù, không có biến hóa, thẩm nghĩ coi, đều đan sọt bình thường dùng trong nhà, mọi người trong nhà ai cũng biết đan a, người có tiền thì lại chê nó không đẹp, dĩ nhiên không bán được nhiều. Tuy nhiên Bách Thủ biết một số mẫu, cháu cũng hiểu một chút, nếu Thanh Sơn đại ca nguyện ý thì thẩm bảo huynh ấy đến nhà cháu để Bách Thủ dạy huynh ấy. Đồ đan phải khéo léo, dễ nhìn, tự nhiên người mua sẽ nhiều hơn, người có tiền cũng tới mua, nếu như tô thêm chút màu sắc như vậy lại càng đẹp, đồ tre trúc như vậy có thể nhiều nữa ấy!”

Nghe vậy hai mắt mẹ Trường Thọ tỏa sáng, liền nói: “Ôi chao, vậy ta sẽ bảo nó lúc nào đấy sẽ đến làm phiên hai cháu!” Lập tức lại nhíu mày: “Nhưng đã có vài lần đề thân nhưng không ai đồng ý.”

Chờ đúng câu này, Loan Loan tinh tế giải thích cho bà: “Dĩ nhiên, thẩm nhìn xem Thanh Sơn đại ca trên có anh trai, chị dâu, còn có một cháu trai, lại một quả tẩu đối phương khó tránh khỏi sẽ xem xét sau này có phải chiếu cố bà chị dâu này hay không, có người trong nhà tự nhiên không muốn....”

Mẹ Trường Thọ đột nhiên có cảm giác rối rắm, thật là bởi vì trong nhà có thêm một quả tẩu mà con trai út của mình hai năm nhờ người mai mối mà vẫn không có thành hôn được?

Lão thái thái lại đổi mạch suy nghĩ, nếu mình có con gái, trong nhà đối phương như vậy, lại không có tiền gì, mâu thuẫn nhiều, sợ rằng bà cũng không gả con gái của mình đi.

Mẹ Trường Thọ nhất thời có chút mờ mịt, chẳng lẽ bà thật cần phải gả Mai từ đi?

Nhà Vương Trường Thọ cùng nhà Vương Bảo Sơn đều là họ Vương, tính ra còn có chút họ hàng, nhớ mấy năm trước quan hệ giữa mẹ Trường Thọ và mẹ Bảo Sơn cũng không tệ.

Sau vì chuyện Mai từ quan hệ giữa hai người mới càng ngày càng gay gắt.

Loan Loan chẳng qua đứng ở góc độ của người ngoài cuộc giúp bà phân tích. Tuy nhiên nàng cũng giúp Mai từ, nhưng đối Vương Thanh Sơn mà nói cũng không phải không có đạo lý.

Một người đàn ông gia cảnh bình thường, đến tuổi thành thân từ lâu mà chưa cưới được vợ, trong nhà trừ cha mẹ, anh trai, chị dâu, còn có một quả táo cần chiếu cố, điều này tự nhiên làm vấn đề thêm phức tạp, người ta gả vào không chỉ chiếu cố cha mẹ người mà còn phải chiếu cố một quả táo, lại cùng anh trai, chị dâu bất hòa, chẳng phải cuộc sống rất khổ sở sao?

Cô nương người ta tất nhiên có chút không muốn.

Nghe Loan Loan nói xong, mẹ Trường Thọ trầm mặc một lúc lâu!

Lời nên nói đã nói, Loan Loan đứng dậy chuẩn bị về: “Đại thẩm, cháu không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, hôm khác trở lại thăm thẩm.”

“Ồ cháu gái, cháu phải về rồi, ời chào, lão bà từ ta đây cũng thật là, ruộng nhà cháu cũng cần người làm, thẩm lại trì hoãn của cháu thời gian thật dài.” Mẹ Trường Thọ nói.

“Đâu có, cháu thừa dịp ở nơi này của thẩm lười biếng thôi!”

Mẹ Trường Thọ nhìn bộ dáng nghịch ngợm của nàng nở nụ cười.

Lúc này trong sân có người hô: “Có ai không?”

Loan Loan đi ra, mẹ Bảo Sơn xách theo rổ đứng ngoài sân đang nhìn vào trong nhà, trông thấy Loan Loan từ bên trong đi ra bà ngăn người, Loan Loan cũng ngẩng người.

“A, vợ Bách Thủ cũng ở đây, nghe nói mẹ Trường Thọ bị ngã gãy chân, ta tới thăm bà ta một chút.”

Loan Loan thêm kinh ngạc.

Hai người này bình thường gặp mặt liền cãi nhau âm ỉ, vậy mà cũng tới thăm bệnh?

Loan Loan dẫn bà vào trong nhà, mẹ Trường Thọ nhìn lên thấy mẹ Bảo Sơn nhất thời mặt đen lại.

Mẹ Bảo Sơn cầm theo cái rổ đi tới, cười với bà nói: “Đại tỷ a, ta nghe nói chân của người bị ngã gãy rồi liền đặc biệt tới thăm một chút.”

“Người là tới thăm ta hay tới chê cười ta?” Mẹ Trường Thọ đen mặt không thèm nhìn bà ta.

“Bà nhìn bà xem bà nói cái gì. Mặc dù bình thường chúng ta thích cãi nhau, dù thế nào đi nữa ta cũng không phải người như vậy nha!” Mẹ Bảo Sơn vừa nói vừa nói vừa vạch rổ ra, lấy mấy quả trứng gà cho vào trong học tử: “Đây là gà mái trong nhà mấy ngày nay mới đẻ, ta cố ý giữ đem sang đây thăm bà, bà bệnh thể này rồi cần bồi bổ nhiều vào.....”

Mẹ Trường Thọ kinh ngạc nhìn bà, sau đó mặc mẹ Bảo Sơn thao thao nói trong nhà, mím môi không nói gì.

Loan Loan thấy mấy quả trứng gà mẹ Bảo Sơn lấy ra đều to, cười nói với mẹ Bảo Sơn: “Ồi, đại nương, trứng nhà người thật to nha!”

Nghe vậy ánh mắt mẹ Trường Thọ liền quét qua đây.

“Đừng nha, mấy con gà mái già nhà ta đẻ trứng rất tốt, cháu xem trứng này, không chỉ lớn vỏ trứng cũng bóng láng, xinh đẹp!” Mẹ Bảo Sơn lấy một quả đưa cho Loan Loan nhìn, rồi lại đưa cho mẹ Trường Thọ xem: “Phần lớn mọi người dùng com nước, thức ăn thừa cho lợn ăn, thỉnh thoảng ta liền lấy cho gà ăn, gà ăn ngon rồi đẻ trứng đương nhiên tốt. Đại tỷ, nhà các người cũng có thể thử chút.”

Bình thường mọi nhà đều tiết kiệm, có rất ít com thừa canh cặn, có thì tự nhiên cũng cho lợn ăn, mẹ Trường Thọ trong lòng tò mò, liền cầm quả trứng gà cẩn thận nhìn. Sắc mặt cũng không khó coi như mới rồi.

Loan Loan thấy hai lão thái thái không có khuynh hướng lại gây lộn, liền rời khỏi nhà Kim Đan, trực tiếp đến mảnh đất trên núi kia.

Bách Thủ đã bắt đầu gieo giống, Loan Loan vén tay áo, ống quần lên cũng bước xuống ruộng.

Vì muốn xới đất trước, một ngày hai người cũng không có gieo xong, khi trời chuyển sang tối họ thu dọn đồ đạc về nhà. Ngày hôm sau, sáng sớm hai người lại đi ra ruộng, liên tục khom lưng trên ruộng đến trưa rốt cục cũng gieo xong, Loan Loan mệt mỏi đau lưng.

Về đến nhà Bách Thủ để nàng nghỉ ngơi trước, còn mình trực tiếp vào bếp nấu com, xào rau.

Muốn cùng người khác tạo mối quan hệ tốt, ngày mùa vụ xuân này chính là cơ hội tốt, đồng hương giúp đỡ, đến ruộng nhà người khác làm việc, có thể khiến mối quan hệ giữa mọi người thân cận hơn, cũng có thể khiến người ta sinh ra hảo cảm với mình.

Mọi việc trên mảnh ruộng duy nhất của nhà mình đã làm xong, Bách Thủ và Loan Loan đi giúp nhà Nguyên Bảo và nhà Thạch Đầu làm việc. Bà nội Nguyên Bảo liên tiếp khen hai người, cha mẹ Thạch Đầu tuy đã ở riêng với ông bà nội Thạch Đầu nhưng lúc bận rộn vẫn giúp đỡ lẫn nhau, hai người Loan Loan đi giúp cha mẹ Thạch Đầu, nhà Thạch Đầu vốn cần ba ngày làm việc mới xong giờ chỉ hơn một ngày đã xong hết rồi, sau đó hai người lập tức đi giúp hai lão nhân, điều này cũng gián tiếp chia sẻ bớt gánh nặng cho hai lão nhân. Bà nội Thạch Đầu dĩ nhiên cũng rất cao hứng.

Hai lão thái thái gặp người nào cũng khen vợ chồng Bách Thủ, trên đường thấy người nào gặp khó khăn Bách Thủ cũng ra tay giúp đỡ, dần dần mọi người biết Bách Thủ và Loan Loan là những người nhiệt tình. Đối với người như vậy không ai có thể chán ghét, bài xích.

Trong lúc Loan Loan đi buộc lại thanh nẹp cho mẹ Trương Thọ, lần này lão thái thái lôi kéo Loan Loan nói rất nhiều lời tri tâm.

Bao gồm bà ở cái nhà này cũng không dễ dàng, sau khi con lớn của mình qua đời bà khổ sở, đau đớn, trách cứ, oán giận Mai tử, còn có không hài lòng với hai người con dâu, lo lắng chuyện chung thân đại sự của con trai út vân vân. Nói lão thái thái người trôi qua cũng không dễ dàng!

Loan Loan một bên làm người nghe đích thực, một bên an ủi vài câu khi đến chỗ thích hợp. Thật thần kì là hai ba lần sau, lão thái thái đã trở nên thân cận hơn!

Sau đó một khoảng thời gian, Vương Thanh Sơn đột nhiên tới nhà thỉnh giáo tay nghề đan trúc của Bách Thủ!

Loan Loan đun nước, lấy ra hoa cúc đại khô pha trà đem ra bàn đá ngoài sân chiều dài Vương Thanh Sơn. Vương Thanh Sơn nhìn mấy đóa hoa cúc trôi nổi trong chén cảm thấy rất kì lạ, còn có treo trên tường là một hàng rổ kỉ quái nhưng cũng vô cùng đẹp mắt, chỗ hàng rào có một hàng hoa cỏ dại, nhất thời cảm thấy vợ chồng Bách Thủ cùng những người khác có chút bất đồng.

Đợi đến lúc Bách Thủ chỉ cho hắn về đồ tre trúc, như cách đan đường cong, đan dạng lưới, cách đan thẳng vân vân, một tia nghi ngờ trong lòng hắn cũng tàn mất, lấy thái độ cung kính mời Bách Thủ chỉ dạy hắn thủ pháp đan lần đầu nghe thấy này.

Những cách đan này đương nhiên là Loan Loan nói cho Bách Thủ, Loan Loan dĩ nhiên không biết đan trúc, nằng căn cứ vào các hình dáng đan khác nhau đã trông thấy ở hiện đại miêu tả lại, Bách Thủ căn cứ vào những gì nàng miêu tả tìm tòi ra cách đan, cho đến giờ Bách Thủ cũng chỉ biết cách đan đường cong cùng đan hình lưới. Còn có cách thẳng, vài loại đan phối hợp với nhau. Khó là đan ra chữ, đan thành khối hình học, đan xen màu sắc.

Lần trước Bách Thủ đã nói với hắn cách đan đường cong, hôm nay giải thích càng thêm tỉ mỉ, cách đan đường cong còn là cách đan tám bên đơn giản, không tốn nhiều thời gian Vương Thanh Sơn đã học được, sau càng đan càng vừa ý, dù sao tay nghề của hắn cũng tinh hơn Bách Thủ, dùng cách đan đường cong đồ đan ra cũng đẹp hơn rất nhiều.

Cách đan hình lưới phức tạp hơn một chút, Bách Thủ cũng chưa thông thạo, đem cách đan nói cho hắn biết rồi để Vương Thanh Sơn trở về tự mình suy nghĩ, không ngờ hai ngày sau hắn cầm đến một cái giỏ dùng cách đan hình lưới rất tinh tế đến cho Bách Thủ nhìn.

Hắn không chỉ học xong hai cách đan Bách Thủ dạy, sau khi thấy hồ lô Bách Thủ đan lần trước đột nhiên liền nghĩ nếu dùng hai cách đan này đan một chút giỏ cá hình dáng tương tự hồ lô này không biết có được mọi người yêu thích hay không. Bởi vì bình thường mọi người đan hình dáng cũng có chút giống bầu rượu, bụng lớn dáng bên bẹt, nếu như dùng hồ lô mà nói chiều cao của giỏ cá cũng không cần lo lắng cá sẽ nhảy ra ngoài.

Hắn còn đem suy nghĩ của mình nói cho Bách Thủ, nhờ Bách Thủ chỉ điểm.

Loan Loan cũng phải cảm thán, quả nhiên là người đan trúc lành nghề. Dạy những thủ nghệ này cho hắn là đúng người rồi, Bách Thủ đối với những thứ này căn bản không có hứng thú, lại nói nhà họ không dựa vào việc đan những thứ này để kiếm bạc. Hơn nữa đầu óc hắn còn linh hoạt, thế nhưng mà lại nghĩ đến dùng các cách đan này đan thành những hình thù khác, hình dáng của giỏ mới được hình thành!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chuyện vui đột nhiên tới

Từ lúc đó Vương Thanh Sơn coi Bách Thủ là người nhà mà đối đãi, thỉnh thoảng đi lên núi tìm Bách Thủ, nói chưa được vài câu đã nói đến chuyện đan trúc rồi.

Đây quả là người yêu thích nghệ thuật đan trúc a!

Nhưng Bách Thủ đối với việc này lại không có nghiên cứu gì, phương pháp đan này là Loan Loan nói cho hắn biết, đôi khi khiến hắn rất nhức đầu, vì vậy Bách Thủ chỉ có thể tìm Loan Loan. Loan Loan đành nói cho hắn các cách đan khác, miêu tả ra để Vương Thanh Sơn về nhà tự mình nghiên cứu cách đan!

Mẹ Trương Thọ thấy con trai mình ngày nào cũng hăng hái hết mức, đồ đan ra đem đến chợ bán thử mọi người đều cảm thấy không tệ, vì dùng cách đan khác nên giỏ, giỏ thoát nhìn cũng đẹp hơn.

Con trai kiếm được bạc, có tinh thần hăng hái, mẹ Trường Thọ đương nhiên rất vui mừng, đồng thời trong lòng cũng chân chính dâng lên niềm cảm kích với vợ chồng Loan Loan.

Tiếp đó xuân về hoa nở, xế chiều khi ánh mặt trời nhu hòa, Vương Bảo Sơn sẽ xách theo hai miếng thịt đến nhà Loan Loan.

Vừa vào sân hắt liễn cẩn thận đưa thịt cho Bách Thủ, sau đó đứng thẳng lên đoàn chính chấp tay với Bách Thủ rồi tới phòng bếp chấp tay với Loan Loan đang rửa bát.

“Bách Thủ huynh đệ, cái gì cũng không cần nói, từ nay về sau hai người cần gì chỉ cần mở miệng Vương Bảo Sơn ta nhất định sẽ giúp, dù có không làm được ta cũng dốc hết sức đi làm! Từ hôm nay trở đi, Bách Thủ, đệ chính là huynh đệ của ta, là huynh đệ không cần nói lời khách sáo, có gì cần đệ cứ nói.”

Bách Thủ và Loan Loan nghe đều không hiểu ra sao.

Tuy nhiên trước hết hai người cũng mời Vương Bảo Sơn vào trong nhà ngồi, rót nước. Chờ Vương Bảo Sơn nói hết mọi chuyện hai người vừa cảm thấy ngoài ý muốn vừa vui mừng thay hẳn!

Thì ra hôm qua lúc mẹ Bảo Sơn đến thăm mẹ Trường Thọ, có thể là do lần trước Loan Loan nhắc nhở, lại thấy gần đây con trai út dưới sự giúp đỡ của Bách Thủ thì việc bán gùi cũng có chút khởi sắc, cũng có thể là vì mẹ Bảo Sơn đến thăm bà hai lần quan hệ giữa hai người có chút hòa hoãn.

Nhân hoạt nhất khẩu khí, trước mẹ Trường Thọ vì khẩu khí này mà trước sau vẫn cắn răng không đồng ý. Có lẽ vì mẹ Bảo Sơn nói lời xin lỗi, hơn nữa còn vì Vương Thanh Sơn, nên tự mình nghĩ thông suốt. Sau khi bà đã thông suốt rồi, liền đồng ý gả Mai tử cho Vương Bảo Sơn.

Mấy năm qua Mai tử tuân thủ nữ tắc, hiếu kính cha mẹ chồng, bất luận mẹ Trường Thọ mắng nạt ra sao, nên làm gì, từ trước đến giờ nàng làm cũng không ít, năng hiếu thuận và làm tròn bổn phận, toàn thôn đều thấy, giờ có thể gả cho nam nhân vừa ý, coi như là ông trời ban ơn cho nàng.

Bách Thủ và Loan Loan đều cười chúc mừng Vương Bảo Sơn, còn Vương Bảo Sơn vẫn nghiêm cẩn như lúc này, ngượng ngùng, nói mình có thể lấy Mai tử thì phải cảm ơn Loan Loan, cảm ơn nàng đã giúp nói lời hữu ích trước mặt mẹ Trường Thọ.

Loan Loan cười ngăn lại, nói nàng cũng không giúp được gì nhiều, là duyên phận của hần và Mai tử đã đến.

Lúc gần về Vương Bảo Sơn thật tình nói với hai người: “.....đến lúc đó hai người nhất định phải đến uống rượu mừng! Để ta và Mai tử cảm ơn hai người!”

Bách Thủ và Loan Loan nào có không hứa, đi uống rượu mừng đấy, nàng cần phải đi!

Mẹ Bảo Sơn mời bà mối Vương đi cầu hôn, chuyện này đương nhiên mọi người trong thôn đều biết. Mai tử lại càng thêm cung kính, hiếu thuận với mẹ Trường Thọ.

Trước kia ngày ngày nhìn không vừa mắt, nay sắp thành người nhà người ta lại có chút không nỡ, thái độ của mẹ Trường Thọ với Mai tử cũng tốt hơn rất nhiều. Cứ như vậy quan hệ giữa hai nhà trở nên gần gũi hơn, mẹ Bảo Sơn cũng đến thăm mẹ Trường Thọ nhiều lần hơn.

Trong thôn có người tràn ngập trong không khí vui mừng thì cũng có người đang ốm đau bệnh tật.

Hôm đó Bách Thủ và Loan Loan ra ruộng kiểm tra ngô mới gieo, thì thấy Lai Sinh và ông nội hần đang bận rộn trên ruộng.

Thấy ông nội Lai Sinh, Loan Loan giật mình, so với mấy hôm trước ông càng thêm gầy gò, sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng còn ngồi ở ven đường ho khan, nhìn thấy Lai Sinh có chỗ nào làm sai liền sửa cho hần.

Đây hẳn là bệnh đã nặng lắm mới có khả năng chỉ ngồi đó chỉ huy mà không xuống ruộng?

Bách Thủ không nói hai lời, liền xuống ruộng giúp Lai Sinh. Loan Loan có chút tự trách, mấy ngày này bận rộn, nàng đã quên hai người này, vụ xuân đã qua mà ruộng nhà hai người này còn chưa gieo xong, không cần hỏi nàng cũng biết cả vụ xuân ông nội Lai Sinh khẳng định không có ra đồng, chỉ có Lai Sinh tự mình làm.

Lần trước gặp Lai Sinh đã nghe nói ông nội Lai Sinh bị bệnh, nàng vốn muốn cùng Bách Thủ sớm qua đó xem, không ngờ từng chuyện, từng chuyện xảy ra cuối cùng khiến nàng quên luôn chuyện này.

Cũng không biết bệnh của ông nội Lai Sinh ở mức độ nào rồi, liền hỏi thẳng ông có đi xem bệnh chưa?

Ông nội Lai Sinh nói: “Đại phu cho ông hai thang thuốc, uống vào cũng không thấy đỡ!” Âm thanh nghe có chút khàn khàn.

Loan Loan lại hỏi: “Ông đến khám đại phu nào?”

“Là Vương đại phu!”

Trong nấy thôn này Vương đại phu quả thật rất nổi tiếng, những bệnh nhỏ uống thuốc đúng là hữu hiệu! Nhưng bệnh của ông nội Lai Sinh không phải

bệnh bình thường.

“Sao ông không đi chợ tìm đại phu tốt để khám vậy? Đồi đại phu có khi lại hữu hiệu!”

Ông nội Lai Sinh thở dài nói: “Bệnh cũ đã nhiều năm rồi, mấy năm trước ta cũng đi tìm đại phu tốt khám nhưng vẫn vậy à.”

Xem ra là bệnh dai dẳng rồi, nghĩ một chút Loan Loan lại hỏi: “Bình thường ông có chỗ nào không thoải mái?”

Ông nội Lai Sinh vừa muốn nói chuyện thì bắt đầu ho khan, vừa nhổ ra một cục đờm, con người Loan Loan nhất thời co rút lại. Ông nội Lai Sinh ho ra đờm trong đó còn có máu, sau đó liền nghe ông nội Lai Sinh nói: “Lão ho khan, cả người không có chút sức nào, ngực cũng đau, cả người không có tinh thần, không có khí lực, có đôi khi còn thở không ra hơi.....”

Loan Loan nghe trong lòng càng lạnh lẽo, nằng lặng lẽ liếc nhìn ông nội Lai Sinh, cả gương mặt và cổ đều có chút phù thũng, ở gần Loan Loan còn nghe thấy âm thanh thở khò khè khi ông hít thở.

Cái này căn bản là bệnh ở phổi, lao phổi và ung thư phổi đều có những chứng bệnh như ho ra máu, hụt hơi, nhưng lao phổi cổ sẽ không bị phù, cho nên Loan Loan đoán ông nội Lai Sinh rất có thể bị ung thư phổi.

Với y học ở kiếp trước bệnh này cũng không trị được!

Không nói đến thời đại này, ngay cả y học hiện đại thì bệnh ung thư phổi cũng không chữa khỏi được đừng nói đến gia đoạn cuối.

Ung thư phổi giai đoạn đầu đúng là ngực trướng đau, đến giai đoạn cuối thì đau buốt, hơn nữa gương mặt phù thũng cũng là biểu hiện của giai đoạn cuối.

Trong đầu Loan Loan quay mòng mòng, bên tai lại nghe tiếng ông nội Lai Sinh.

“.....ông cũng biết lão già này không sống được bao lâu nữa, đáng thương cho đứa nhỏ Lai Sinh này, từ nhỏ đã không có cha mẹ, vẫn đi theo ông, nếu có ngày ông không còn làm sao nó qua được.... Không có người quản thúc nó, khẳng định chưa tới ba ngày liền đem nhà cửa phá thành một mảnh hỗn loạn, đầu óc lại không minh mẫn, cái ăn cũng không gieo trồng được.....không ai che chở, ra ngoài đào loạn sợ rằng không thể thiếu được một trận đòn..... Có thể mọi người thấy nó đáng thương sẽ cho nó một bát cơm ăn nhưng đời còn rất dài.....”

Loan Loan nghe mà trước mắt có chút trở nên mơ hồ.....

Đến tối, Loan Loan nói với Bách Thủ tình huống của ông nội Lai Sinh: “..... ta thấy sợ rằng không tốt lắm”

“Nếu không thì chúng ta bỏ ra chút bạc để ông nội Lai Sinh lên trấn trên tìm đại phu tốt một chút khám qua xem sao?”

Nghe được tin này Bách Thủ cũng thấy nặng nề, đầu óc Lai Sinh không tốt, lại thích đào loạn trong thôn, mặc dù không giống hần nhưng Lai Sinh cũng không hoàn toàn được người trong thôn tiếp nhận, phần lớn thời gian mọi người thích đem hần làm trò vui. Nếu như người thân duy nhất của hần cũng đi, cái này có chút giống tình cảnh của Bách Thủ năm đó. Một người khổ sở, không nơi nương tựa.

Loan Loan lắc lắc đầu, xé chiều nàng có nói với ông nội Lai Sinh nhưng ông từ chối, có lẽ chính ông đã hiểu rõ ràng tường tận tình huống của mình.

Sinh mệnh của con người đúng là yếu ớt. Bệnh ở trước mặt mọi thứ đều trở nên yếu ớt, vô lực như vậy!

Trong nhà lại thiếu đi một giọng nói, Loan Loan chỉ cảm thấy bên hông mình được ôm lại, thật chặt.

Năm đó cha Bách Thủ đi khi hần mới hai tuổi, còn nhỏ vậy mà phải trải qua chuyện này. Bà nội ra đi hần mới có tám tuổi, đổi lại ở hiện đại mới học tiểu học năm hai chữ đầu, thế mà đã phải tự lập.

Nhưng nếu đổi lại thành Lai Sinh có lẽ sẽ không được, dù sao đứa bé này đầu óc không được linh mẫn.

Chỉ có thể lo lắng, không thể giúp được bất cứ chuyện gì. Chỉ có thể hi vọng ông Lai Sinh có thể chống cự thêm một khoảng thời gian nữa.

Bách Thủ thường thích đánh mặt lại, nhìn giống như người không dễ giao thiệp, thật ra hần nhiệt tình hơn so với bất cứ ai. Sáng sớm hôm sau phải đến nhà ông nội Lai Sinh, cũng không biết hần nói thế nào mà ông nội Lai Sinh lại đồng ý đi tìm đại phu khám một chút. Sau đó hai người đi chợ, Loan Loan kiểm tra lại trong nhà, có bao nhiêu bạc đưa hết cho hần.

Sau khi trở về trên tay ông nội Lai Sinh cầm theo ba thang thuốc, sắc mặt tuy khó coi nhưng vẫn mang theo ý cười. Đến đầu thôn thì gặp Dương Nghĩa Trí, thấy sắc mặt ông không thích hợp liền hỏi: “Ông không bệnh gì?”

Ông nội Lai Sinh cười nói: “Bệnh cũ.”

Dương Nghĩa Trí liền nhíu mày: “Lần trước cũng thấy ông bệnh, thời gian dài như vậy vẫn còn chưa khỏi? Nếu không thì ông đồi đại phu khám một chút?”

Ông nội Lai Sinh đem thuốc trên tay giơ lên: “Đây là Bách Thủ giúp ta tìm đại phu trên chợ kê đơn. Nghe nói đại phu kia rất có tên tuổi, uống là tốt rồi.” Một đôi mắt đục ngầu đầy vui sướng.

Dương Nghĩa Trí Kinh ngạc nhìn Bách Thủ ở bên cạnh, sau đó gật gật đầu nói: “Có thể khôi là tốt rồi, có thể khôi là tốt rồi.”

Do hai người đi chợ rồi trực tiếp tìm đại phu sau đó trở lại, nên Bách Thủ về nhà rất sớm, trong nhà, ngoài nhà tìm một vòng cũng không thấy Loan Loan.

Loan Loan lúc này đang bung một chậu quần áo ra sông.

Bên bờ sông đã có hai người đang giặt quần áo.

Mẹ Lan Hoa vừa chà sát y phục vừa hỏi mẹ Kim Đan ở bên cạnh: “Mẹ chồng của muội sao lại đồng ý cửa hôn sự này vậy? Thật đúng là kì quái đấy!”

Mẹ Kim Đan lắc lắc đầu: “Muội cũng không biết, trước kia bà vẫn nhìn Mai từ không vừa mắt, sau khi mẹ Bảo Sơn tới liền có chút kì quái, nhìn Mai từ cũng không giống trước, hoàn toàn không lên tiếng. Sau hôm đó đột nhiên thấy bà mỗi Vương đem đồ đến nhà, muội mới biết mẹ Bảo Sơn đến gặp bà, bà liền chấp thuận hôn sự này.”

“Chẳng nhẽ mẹ Bảo Sơn đồng ý cái gì?” Mẹ Lan Hoa nghe vậy tò mò liền hỏi.

“Muội nghĩ không phải. Sau đó muội còn hỏi Trường Thọ nhà muội, huynh ấy nói huynh ấy cũng không biết sao lão thái thái đột nhiên lại suy nghĩ cẩn thận vậy.” Vừa nói mẹ Kim Đan đột nhiên nhớ tới cái gì liền nói: “Vợ Bách Thủ còn qua nhà muội mấy lần đấy.”

“Nàng không phải đến giúp mẹ chồng muội nẹp lại chân sao? Lại nói nàng có thể sao, trước kia trường thôn cũng từng khuyên, làm sao bị nàng nói vài câu mẹ chồng tâu liền đổi ý?”

Mẹ Kim Đan cảm thấy mẹ Lan Hoa nói cũng có lý, lại nhớ tới mấy ngày nay Vương Thanh Sơn được Bách Thủ chỉ dạy cách đan, gửi bán cũng được nhiều tiền hơn, nên có chút hâm mộ nói: “Không nghĩ tới Bách Thủ biết rất nhiều, không chỉ biết chiết cây ăn quả còn biết các cách đan giũ, không biết gieo trồng hoa màu thì thế nào?”

Một bên mẹ Lan Hoa nghe cũng có chút mất hứng, bĩu môi nói: “Mười mấy năm không thấy hán gieo trồng rồi, đồ trồng ra có thể tốt sao?” Khẳng định không thể so với nhà Cát Sơn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Có tử lâu đẳng cấp

Lúc Loan Loan đi tới bờ sông thì nghe thấy mẹ Lan Hoa đang dương dương đắc trí khoe với mẹ Kim Đan là Cát Sơn nhà nàng trồng hoa màu thế nào, thu hoạch tốt ra làm sao.

“Ô, thì ra nhà tẩu trồng hoa màu còn tỉ mỉ như vậy nha, khó trách thu hoạch tốt như vậy.”

Mẹ Lan Hoa nhìn Loan Loan đang tiến lại gần đắc ý cười không nói nữa.

Loan Loan xuống hạ du tìm chỗ để chậu xuống, mẹ Kim Đan lúc này mới nhìn thấy nàng, chào hỏi: “Nhị muội tử cũng đi giặt quần áo sao?”

“Đúng vậy, hai vị tẩu tử giặt nhiều quần áo như vậy à.” Loan Loan nhìn chậu quần áo lớn trước mặt hai người đáp lại, sau đó nhúng ướt quần áo trong chậu, vẫn là ba bộ quần áo, một của nàng, hai của Bách Thủ.

Mẹ Kim Đan nhìn thấy liền cười nói: “Loan Loan muội tử thì khỏe rồi, chỉ giặt quần áo cho hai người, như ta này, mỗi lần đều là một chậu lớn.”

“Đúng vậy, đặc biệt là trẻ con, quá ham chơi, một bộ quần áo mặc không đến hai ngày liền bẩn, chúng ta đều thành băng giặt quần áo a.” Mẹ Lan Hoa có chút oán giận lại có chút đắc ý phụ họa nói.

Loan Loan nhìn nàng ta cười cười không nói nữa.

Đối với lời này của mẹ Lan Hoa mẹ Kim Đan vạn phần đồng ý, Lan Hoa là bé gái còn đỡ một chút, nhưng Kim Đan nhà nàng ngang bướng, nghịch ngợm như con khỉ, trong nhà chỉ có một đứa thôi, nên ai cũng coi như bảo bối, muốn chơi gì tất nhiên không có ai la mắng, đôi khi nàng muốn quần đùa bé này nhưng bà nội nó lại không cho. Bé trai thì phải như vậy. Quần áo mặc một ngày liền bẩn, nếu mình không đổi bà nội nó sẽ cho rằng mình bỏ mặc con cái cho nên kết quả mỗi cũng chính là nàng.

Loan Loan vừa giặt quần áo vừa nghe hai người nói chuyện chồng con.

Một lát, không thấy Loan Loan nói mẹ Lan Hoa đột nhiên tới gần hí hửng hỏi nàng: “Nhị muội tử, hỏi muội chuyện này?”

“Vâng, tâu.” Loan Loan vui đầu giặt quần áo đáp.

“Bà nội Kim Đan sao đột nhiên đồng ý hôn sự giữa Mai tử và Vương Bảo Sơn vậy? Ngày đó lúc mẹ Bảo Sơn tới, muội chẳng phải cũng ở đó sao, bà ấy là vì cái gì?”

Loan Loan ngẩn người, ngẩng đầu, thấy mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa đều không chớp mắt nhìn nàng. Nàng cúi đầu tiếp tục giặt quần áo nói: “Muội làm sao biết được? Muội cũng không phải người nhà bà.”

“Cũng vì mẹ ta không nói nên ta mới phải buồn bực hỏi muội nha, mẹ Bảo Sơn mỗi lần tới cũng chỉ ngồi một lát, cũng không biết chút gì, lần đầu muội chẳng phải ngồi một lúc lâu sao?” Mẹ Kim Đan nói.

“Vâng, đúng vậy ạ, lần đó muội tới không phải tâu dẫn muội vào sao? Muội ngồi một lát, lúc chuẩn bị về thì mẹ Bảo Sơn tới sau đó muội thấy hai người cũng không có gây lộn gì nên muội về luôn.” Loan Loan rất thành thật nói.

“Bà ấy sao?” Mẹ Lan Hoa lập tức hỏi.

Loan Loan nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Lúc đầu đại thẩm có chút mất hứng, mẹ Bảo Sơn còn mang trứng gà đặc biệt đến thăm bà.....” Sau đó nhìn về phía mẹ Kim Đan: “Thì ra nhà hai người có quan hệ thân thích nha?”

Mẹ Kim Đan gật đầu với Loan Loan một cái, hai nhà đều là họ Vương, cha Trường Thọ và cha Bảo Sơn là anh em họ, nhưng quan hệ giữa hai nhà cũng không thân.

“Đúng rồi nha, đều là người nhà, không chừng hai lão thái thái bộc lộ tình cảm, xoa dịu mối quan hệ đó.” Loan Loan phân tích nói.

Mẹ Kim Đan liền nhớ lại, ngày đó nàng hỏi mẹ chồng vì sao đột nhiên đồng ý, bà dường như có nói một câu như vậy: “Dù sao hai nhà cũng là họ hàng, tuy không cùng chi nhưng trong cơ thể cũng có một tia máu giống nhau đi? Cắt đứt xương thì còn gân, nếu cả hai đều hữu ý thì thành toàn cho họ đi!”

Lúc đó cả nhà nghe được đều có chút không dám tin, thái độ trước kia của lão thái thái rất là cương quyết nha! Chẳng nhẽ ngã một lần liền hiểu rõ?

Mặc kệ mẹ Kim Đan có tin không, mẹ Lan Hoa cũng không tin, nàng cảm thấy nhất định mẹ Bảo Sơn đã làm gì đó lão thái thái này mới thay đổi chủ ý.

“Bà ấy không có nói gì khác sao?” Mẹ Lan Hoa chưa bỏ ý định tiếp tục hỏi Loan Loan.

Loan Loan gật đầu: “Đúng vậy ạ, muội cả buổi chiều đều làm việc ngoài ruộng với Bách Thủ, muội bận rộn đến hai ngày mới gieo ngô xong.” Quay đầu thấy bộ dáng nghi ngờ của mẹ Lan Hoa, nghĩ đến hoa màu nhà nàng gieo rất tốt, muốn chuyển đề tài liền nói: “Tàu tử, hoa màu nhà tàu gieo rất tốt, đến lúc đó còn phải học tập tàu nữa.”

Mẹ Lan Hoa sững sờ liếc nhìn nàng một cái, nghĩ tới Bách Thủ biết rất nhiều thứ tốt, vạn nhất nói kinh nghiệm cho hẳn hoa màu trồng ra so với nhà nàng tốt hơn vậy thì thăm rồi, nhà nàng sau này không còn là nhà có tay nghề tốt trong việc trồng hoa màu rồi.

Nàng cũng không muốn tự mình đem danh tiếng nhường cho người khác, đem toàn bộ y phục đã giặt xong ném vào chậu, nhếch miệng nói: “Nhà ta thì có kinh nghiệm gì, Bách Thủ nhà muội giỏi vậy chắc chắn sẽ làm tốt thôi.” Nói xong liền bụng chậu rồi đi.

Loan Loan ngẩn người chậm rãi nhìn về phía mẹ Kim Đan, mẹ Kim Đan lúng túng cười cười với nàng nói: “Muội đừng để ý tàu ấy, tàu ấy chắc mới cùng trượng phu cãi nhau.” Chung đụng với mẹ Lan Hoa lâu như vậy sao nàng không biết tính toán nhỏ nhặt của mẹ Lan Hoa, chắc chắn là sợ sau này hoa màu Bách Thủ trồng ra tốt hơn so với nhà nàng. Chẳng qua lý do này không thể nói cho Loan Loan biết thôi.

Loan Loan mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng biết mẹ Lan Hoa có chút thành kiến với mình. Nhưng nếu nàng cứ phải cân nhắc đến cảm nhận của người khác thì quá mệt mỏi rồi. Vì vậy không để ý đến mẹ Lan Hoa nữa, nàng giặt quần áo của mình.

Dần dần tiết trời cũng ấm áp lên, mọi người cời y phục dày ra thay vào đó là y phục mùa xuân. Quần áo mùa xuân mặc ít hơn, trên người liền cảm thấy nhẹ nhàng không ít, động tác cũng linh hoạt hơn.

Công việc ngoài đồng cũng tạm thời ổn định, đại khái có thể nghỉ ngơi một chút trước khi lúa mạch chín. Lúc rảnh rỗi, Bách Thủ liền đi vòng quanh núi xem ruộng ngô nhà mình thế nào, sau đó về nhà một lần, từ lần trước giúp ông nội Lai Sinh đi chợ tìm đại phu, uống mấy thang thuốc của đại phu xong, ông nội Lai Sinh cảm thấy thân thể thoải mái hơn.

Chỉ cần có chuyển biến tốt đẹp là được rồi, trong lòng Bách Thủ cũng yên tâm một chút.

Cuộc sống nhà người khác bắt đầu nhàn nhã, nhưng Loan Loan và Bách Thủ thì giờ mới bắt đầu những ngày bận rộn. Nàng phải bắt đầu chuẩn bị vật liệu để sửa chữa nhà cửa, thì ra nhà nàng đứng là tường đất, giờ phải dùng đá thay thế, vậy thì cần rất nhiều đá, Loan Loan thấy gánh đá về thật quá mệt nhọc, nhưng hỏi Bách Thủ mới biết, bên ngoài không giống hiện đại có bán buôn vật liệu, người ở thời đại này, đặc biệt là nông thôn muốn xây nhà thì tự mình đi gánh đá về như vậy mới có thể tiết kiệm bạc.

Không có biện pháp, ngày hôm sau Bách Thủ phải đi nhặt đá rồi, những tảng đá kia lớn nhỏ không thể chênh lệch quá nhiều, nếu không xây tường khẳng định sẽ không vững, Loan Loan cất cựa cho lợn xong, điều kiện tiên quyết là chăm sóc chiếu cố tốt gia đình, nên cầm lấy gùi đi nhặt đá nhỏ, lúc này không có xi măng, đến khi mưa xuống thì cả sân sẽ toàn bùn là bùn, nếu như có thể rải đường đá như vậy sẽ không sợ trời mưa bùn dính vào giày nữa.

Hôm sau cha Nguyên Bảo cùng cha Thạch Đầu cũng tới đây giúp gùi đá, Loan Loan trừ ban ngày đi ra ngoài, thì đến giờ ăn cơm phải về trước chuẩn bị bữa trưa, mấy người cơm nước xong ra ngoài nàng mới có thể ra khỏi nhà.

Ngày hôm nay vừa lúc ăn trưa xong, Bách Thủ cùng mấy người cha Nguyên Bảo nghỉ ngơi một lát, rồi cầm đồ đi ra ngoài thì Dur trưởng quỹ liền mang người tới.

Thấy Dur trưởng quỹ Loan Loan không cảm thấy bất ngờ. Trong nhà không có nam nhân nên không dễ dàng mời hai người vào nhà, liền cầm băng ghế ra sân, pha trà hoa cúc mời hai người ngồi.

Dur trưởng quỹ cũng không khách khí, ngồi xuống liền bưng chén lên, nhìn vào trong chén trà thì ngẩn người, chỉ vào trong chén nói với Loan Loan: “Đây cũng là cô nương trông?”

Loan Loan nhìn mây bông cúc cùng hoa kim ngân nổi trong chén, hơi mỉm cười nói: “Không phải đó là lần trước mua ở chợ. Hai loại này uống chung với trà có thể thanh nhiệt, giải độc, còn có thể chống phong nhiệt xâm nhập.”

Không ngờ Loan Loan còn hiểu cả cái này, Dur trưởng quỹ nhìn nàng một cái, quả thật mùi vị không giống với trà của mình! Mùi vị tuy lạ nhưng không khó uống.

Uống hai ngụm trà xong, Dur trưởng quỹ bỏ chén xuống, nói với Loan Loan: “Ta đoán chừng giai đoạn mùa vụ bận rộn đã qua đi.”

“Đúng vậy a, dạo rồi bận rộn quá, nhưng thời gian rảnh rồi cũng chẳng bao lâu, lúa mạch cũng sắp chín rồi!” Loan Loan nói.

Dur trưởng quỹ gật gù đầu: “Đúng vậy cho nên lúc này ta mới vội vã tới đây, đoán chừng nhị muội tử cũng đoán được ta tới làm gì đi. Lần trước mang thịt hun khói đi bán rất chạy. Mọi người nểm thử đều khen không dứt miệng.”

Loan Loan cười trong lòng, đương nhiên, đó là mĩ thực mang đến từ thế kỉ hai mốt mà.

Mặc dù Dur trưởng quỹ tìm đến nhà nàng là một chuyện tốt nhưng chung quy cũng không thể cứ mãi thế này, qua một hai tháng nữa nàng lại phải đi khắp nơi mua lợn, sau đó làm thịt, nếu là ngày mùa hoặc có chuyện gì khác thì làm sao bây giờ?

Tuy kiếm được bạc nhưng cái này chẳng khác gì thợ trong công xưởng ở hiện đại, có người mua, công nhân phía dưới lập tức phải tranh thủ tăng ca, một chút tự do cũng không có! Còn hao tâm tốn sức!

Nghĩ một chút nàng liền nói: “Không biết thịt lần trước còn dư lại bao nhiêu?”

Dur trưởng quỹ cau mày lắc đầu: “Rất nhiều chỗ đã hết, mà ta chỉ mang đến mấy địa phương lớn thôi. Hiện cũng chẳng còn dư lại gì rồi!” Cả nước có nhiều từ lâu như vậy, thịt lần trước còn một nửa đều đưa đến kinh thành.

Ông nhận được vô số thư từ bốn phương tám hướng đều thúc giục, yêu cầu thứ hiếm lạ này! Đông gia cũng hỏi ông mấy lần, khiến ông đau cả đầu.

Ông đã tìm người làm, kinh thành cũng cho người làm thử, lập xưởng kia còn đơn giản chút, mùi vị làm ra cũng coi là thành công, nhưng mùi vị vẫn có chút không giống. Mà thịt hun khói kia làm ra thật không có chút mùi vị gì!

Căn bản không biết Loan Loan dùng cái gì làm gia vị, đông gia ở kinh thành đều đã tìm đầu bếp đến xem qua nhưng vẫn không biết nàng dùng gia vị gì.

Dur trưởng quỹ đêm đêm không ngủ được, nói thật, ông không muốn thứ gì cũng đi tìm Loan Loan, là một người làm ăn, một đại chương quỹ của từ lâu, bây giờ phải ăn nói khép nép khiến cho trong lòng ông không được tự nhiên!

Dur trưởng quỹ nghĩ gì Loan Loan đại khái cũng đoán được, dựa theo tình huống thịt hun khói dễ bán như vậy, đáng ra ông ấy phải sớm tìm đến nàng, tại sao giờ mới đến, sợ rằng trước khi tới đây đã tìm người nghiên cứu nhưng tiếc là nghiên cứu không ra.

Những thứ này đều bị nàng đoán trúng!

Nghĩ một chút Loan Loan lại nói: “Dur trưởng quỹ, ta thấy đây cũng là món ăn lấy hiếm có, ông có thể tăng giá lên. Như vậy sẽ thể hiện được sự hiếm lạ, tin tưởng từ lâu Phúc Sinh không chỉ có lời mà còn có phẩm vị và đẳng cấp, như ở kinh thành quan lại quyền quý khắp nơi đều có, đương nhiên từ lâu cũng nhiều như lông trâu. Nếu như từ lâu Phúc Sinh có thể nâng cao đẳng cấp ở kinh thành, nói không chừng sau này đây sẽ trở thành chỗ mà quan lại quyền quý tụ tập khi đó còn không phải là bạc như nước chảy vào trong túi quần sao?”

Dur trưởng quỹ liếc nàng một cái, ai chẳng biết vậy, đạo lý này nàng hiểu, chẳng nhẽ ông – chương quỹ một từ lâu lại không hiểu, nhưng hiện tại hàng còn không có thì đăng cấp cái rắm a.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Ký hợp đồng hợp tác

Bây giờ Dư chương quỹ chỉ cảm thấy miệng mình đầy cay đắng!

“Thật ra thì chúng ta đều chỉ quản việc làm tốt kinh doanh, chiêu đãi tốt khách nhân, những thứ khác đều do ông chủ quyết định.” Dư chương quỹ bụng chén lên uống một ngụm trà, nói: “Hiện tại những cái khác đều là thứ yếu, bây giờ thịt ở bên kia đã sắp hết, nên sẽ thiếu hàng!” Nói xong, hần chăm chú nhìn Loan Loan.

Dường như đang hi vọng nàng cho hần câu trả lời thỏa mãn.

Loan Loan nhũm mày suy nghĩ một chút, nói: “Dư chương quỹ, ta có một chủ ý, ông xem có được hay không?”

“Ngươi nói đi, cứ nói đi.” Dư chương quỹ vội hỏi.

“Nếu hiện tại bên ông thiếu thịt, lần trước ta đã nói rồi, chỉ cần Dư chương quỹ cần, ta khẳng định sẽ giúp ông. Thế nhưng, cứ thường xuyên cách một tháng lại làm ông nhọc lòng như vậy thì ta cũng phiền toái. Chúng ta có thể lựa chọn một loại phương thức càng dễ dàng hơn, tức là có thể bảo đảm ông có hàng bán, cũng thuận tiện cho ông và ta!”

“À, nói nghe một chút xem.” Dư chương quỹ lập tức háng hái lên.

Lần trước hần đã nói mời Loan Loan đến quán rượu giúp đỡ, hần không biết còn có phương pháp gì có thể thuận tiện cho mọi người hơn.

Loan Loan khẽ mỉm cười nói: “Ông ký hợp đồng toàn bộ việc này với ta!”

“Ký hợp đồng?” Dư chương quỹ nhìn nàng sửng sờ.

“A. . . . . Ý này đại khái là như thế này: quán rượu giao ta mức bạc nhất định, dĩ nhiên số bạc này là bao nhiêu thì phải căn cứ vào lượng thịt các ông cần bao nhiêu để quyết định. Ta đây cũng căn cứ lượng thịt các ông cần bao nhiêu rồi mới mang bạc đi mời người giúp đỡ. Có điều, thịt heo và gia vị do các ông chuẩn bị, dĩ nhiên bạc các ông đưa cho ta chỉ có thể nhiều hơn chứ không thể giống như tiền công cho công nhân. Bởi vì trong này có tiền công ông mời ta, còn có tiền tổn hao những thứ nhỏ nhặt khác, hơn nữa bản thân ta hãy còn giúp các ông làm bí phương mà! Về mùi vị thì ông yên tâm, gia vị chắc chắn do tự ta điều chế, công nhân mời đến chỉ phụ trách thoa nguyên liệu, khuôn đồ v.v. . . . Dĩ nhiên người giết heo là tự các ông đi mời. Thịt ướp làm sao đích thân ta sẽ dạy bọn họ. . . . .”

Hai mắt Dư chương quỹ tỏa sáng. Biện pháp này dường như không tệ, ngoại trừ có chút nghi vấn về bạc khi ký hợp đồng theo như lời Loan Loan nói và hương vị món ăn, thì những thứ khác nghe dường như cũng rất hợp lý.

“ . . . . . Hơn nữa, thịt xông khói và Lạp xưởng này chỉ cần phơi ở chỗ thông gió, ông để như thế cả năm cũng không có vấn đề gì, cho nên đến thời điểm cửa ải cuối năm đúng lúc bán lợn sống, các ông có thể thu mua lượng lớn thịt lợn sống. Sau đó sẽ do ta dẫn người làm một cách thống nhất, như vậy sang năm thịt của các ông được bảo đảm. Hơn nữa món này ở nơi khác không có, các ông coi như là độc nhất vô nhị. Cho nên, vào lúc cửa ải cuối năm, các ông dán báo cáo ngay tại quán rượu, lấy đồ đóng gói thịt xông khói và Lạp xưởng này cho thật đẹp, nhà quyền quý ngày tết tặng lễ cho nhau nếu cộng thêm một món hiếm có này thì thật tốt nha. Nhưng mà trước tiên phải nói rõ, tổng cộng chỉ có hai trăm phần, hoặc là năm trăm phần. Món này hiếm có, giá tiền cũng tăng lên, Dư chương quỹ, ông cảm thấy chủ ý này như thế nào a?”

Dư chương quỹ sửng sờ mà nhìn nàng, thật sự ông chưa từng thấy qua phu nhân có đầu óc làm việc tốt như vậy!

**

Đưa Dư chương quỹ đi. Loan Loan cảm thấy kế ước ngồi ở trong phòng, vui tươi hơn hờ bắt đầu YY bản thân mình như thế nào như thế nào dẫn một đội nhân mã sáng lập ra một đoàn đội làm thịt xông khói.

Biện pháp của Loan Loan đương nhiên là tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa. Đặc biệt là đề nghị tặng lễ cuối cùng kia. Dư chương quỹ thiếu chút nữa đã vỗ bàn trầm trồ khen ngợi!

Chỉ cần tốn chút ít phí tổn đóng gói thịt xông khói và Lạp xưởng một chút là có thể trở thành lễ vật ngày tết mang ra bán, hơn nữa còn quy định số định mức, vậy thì giá cả cũng có thể nghĩ rồi, nghĩ đến bạc của đám nhà quan lại quyền quý trong kinh thành ào ào đổ vào túi, trên mặt Dư chương quỹ đều cười như nở hoa, báo lên một chủ ý tốt như vậy, đừng nói là được ông chủ khích lệ, mà tiền bán ra, cuối năm bao tiền lì xì cũng chắc chắn càng thêm phong phú.

Thế nhưng Loan Loan cũng thầm mắng Dư chương quỹ này xảo quyết, nhìn ông ta lúc ấy cao hứng như vậy, thế nhưng cũng không quên cò kè mặc cả với nàng, quả nhiên là người quản lý thương nghiệp!

Cái kế ước này đương nhiên là một kế ước hợp tác lâu dài, Dư chương quỹ sợ có một ngày quán rượu khác biết thịt xông khói này là do Loan Loan làm, để phòng ngừa bị người khác khai thác, mà Loan Loan cũng lo lắng ngộ nhờ một ngày kia có người nghiên cứu ra thịt xông khói nàng làm được như thế nào, thì đến lúc đó có giấy ràng buộc này nàng cũng không sợ.

Thời gian kế ước là ba năm. Nhưng cuối cùng Loan Loan tăng thêm một điều, nếu như tương lai có ngày có người làm ra món giống như của Loan Loan, Loan Loan có quyền ưu tiên ký hợp đồng trước với “Quán rượu Phúc Sinh”.

Lúc Dư chương quỹ nghe điều này thì ngẩn người, thế nhưng lão gia cự hoạt (*) tăng thêm một điều: nếu có một ngày, có người muốn ký hợp đồng với Loan Loan, bất luận giá tiền cao thấp, thì “Quán rượu Phúc Sinh” có quyền ưu tiên ký hợp đồng cùng Loan Loan, có điều phía sau mở thêm một dấu ngoặc (giá tiền này chênh lệch một đầu heo là năm trăm văn tiền, nếu như giá tiền “Quán rượu Phúc Sinh” trả cho một đầu heo ít hơn năm trăm văn tiền trở lên so với đối phương, như vậy Loan Loan có thể ký hợp đồng với những người khác.)

(*) lão gian cự hoạt: dày dạn kinh nghiệm

Lý do một đầu heo chênh lệch năm trăm văn tiền là vì sao, là bởi vì hai người đã định nhận ký kết hợp đồng một đầu heo là ba lượng bạc. Nói cách khác nếu tương lai có người trả ba lượng sáu trăm văn, thì Loan Loan có thể ký với những người khác trước.

Đĩ nhiên hiện tại phải chờ sau khi khế ước này hết hạn.

Loan Loan đưa ra giá nhận hợp đồng một đầu heo ba lượng bạc đã để cho Dư chương quỹ nhức đầu một trận, thử nghĩ xem mời đồ tể giết heo mất bao nhiêu tiền a? Có điều trong nháy mắt tưởng tượng, Loan Loan cũng không phải làm nghề mổ heo, mà người ta lại cầm bí phương, một con heo cho dù hai trăm cân, mang lên kinh thành bán thì sẽ bán được bao nhiêu cái ba lượng bạc a!

Tưởng tượng như vậy, Dư chương quỹ lại cảm thấy không sao cả.

Nhưng mà sau đó Loan Loan còn đưa ra một điều kiện, điều này cũng coi như là mưu cầu một chút phúc lợi cho thôn, “Quán rượu Phúc Sinh” cần thịt heo phải ưu tiên mua ở trong thôn của bọn họ.

Việc này liền giải quyết phiền não bán thịt heo của đoàn người vào lễ mừng năm mới rồi.

Thương lượng xong những thứ last nhất cuối cùng, Loan Loan lại liệt kê toàn bộ gia vị cần thiết, dụng cụ ra giấy, sau đó trả bút mực cho người bên cạnh Dư chương quỹ.

Chữ viết rất xấu, hơi cong vẹo, ở hiện đại nàng ghét nhất chính là luyện tập viết chữ bằng bút lông. Có điều như thế này cũng khiến Dư chương quỹ bị khiếp sợ vô cùng rồi.

Hắn đã sớm biết Loan Loan chủ ý nhiều, hiểu biết cũng nhiều, nhưng không nghĩ tới nàng lại còn biết chữ !

“Người từng đọc sách à?”

Loan Loan thấy bộ dáng kinh ngạc của Dư chương quỹ, thần sắc có chút mất tự nhiên nói: “Ta có thấy người khác đọc, cũng không nhận được nhiều mặt chữ lắm, chỉ mấy chữ thôi.”

Dư chương quỹ lướt mắt qua tờ giấy ghi dày đặc mặt mã thì kinh ngạc, đây chỉ là biết mấy chữ à?

Bởi vì ngày mùa sắp đến rồi, nên nàng nói với Dư chương quỹ đợi đến sau ngày mùa lại làm. Điều kiện tiên quyết để cho Dư chương quỹ đồng ý là nàng vẫn giúp ông ta nghĩ biện pháp, trong lúc này những người kia muốn ăn thịt xông khói và lập xưởng thì đương nhiên là không có, thế nhưng có thể đặt trước là chắc chắn có để mang về nhà, đương nhiên phải xếp thứ tự, mà xếp hàng phải dùng tiền, nhưng vì số lượng người mua thực sự quá nhiều, nên phí xếp thứ tự này cũng hơi mắc.

Đây không phải là một số bạc lời không công mà có ư!

Cuối cùng Dư chương quỹ cầm khế ước, mặt đầy nụ cười dẫn người rời đi.

Làm thành công một mối làm ăn lớn như vậy, trong tương lai ba năm nàng cũng không cần lo không có bạc tiêu, một chuyện tốt như vậy, Loan Loan đương nhiên cũng cao hứng.

Cất kỹ khế ước, đóng kín cửa, Loan Loan hưng phấn chạy vào thôn tìm Bách Thủ nói tin tức tốt này cho hắn nghe.

Đoàn người nghe xong thì đều tròn tròn mắt: “Cái gì? Bạc sang năm rồi năm sau nữa người cũng kiếm xong rồi?”

“A, nghĩa là như thế, nhưng không thể nói như thế, phải là ta ký hợp đồng với quán rượu, nếu như năm tới năm tới có công việc làm, thì bọn họ nhất định phải cho ta trước.”

Mấy người giúp đỡ cũng bắt đầu có chút bội phục!

Nhưng Bách Thủ đau lòng Loan Loan, bèn nói: “Vợ à, như vậy nàng sẽ mệt mỏi đấy, nàng xem xem lần trước ba đầu heo chúng ta cũng đã làm rất lâu như thế rồi, mà ông ta có cả hai mươi con, nàng nói nàng không ngủ không nghỉ làm được đến khi nào đây?”

Mấy người bên cạnh cũng gật đầu.

“Bách Thủ huynh đệ nói đúng, cũng đừng chỉ cố kiếm bạc, thân thể quan trọng hơn!” Cha Nguyên Bảo nói.

Loan Loan cười cười nói: “Ta cũng không nói ta làm một mình, kêu thêm mấy người không được sao, ai nha, chuyện này mọi người cũng đừng lo lắng,

đến lúc đó gọi chị dâu Thanh Diệp và chị dâu Linh Tử theo ta cùng đi kiếm bạc là được, còn có. . . .” Sau đó chỉ chỉ về hướng Vương Bảo Sơn đang giúp đỡ phía sau: “Bọn người nhà Mai Tử muốn đi cũng được, đều là chút việc nhẹ thôi, giết heo người ta cho mời người rồi, chúng ta chỉ phụ trách thoa nguyên liệu, không một mồi nổi đầu, dù sao đến lúc đó rồi nói sau.”

Nếu như chỉ là chịu trách nhiệm thoa nguyên liệu như vậy cũng còn may, lúa mạch còn chưa có thu hoạch xong, nói bây giờ thì quả thực hơi sớm.

Mấy người mang gùi chứa đá tảng vào trong sân, rồi lại đeo gùi đi ra ngoài, Loan Loan đứng ở trong sân nhìn một đồng lớn đá tảng trong góc, mặt sau phòng nhà bọn họ còn phải mở rộng to ra, số đá tảng này còn chưa đủ.

Chuẩn bị xong đá tảng, còn phải đi chặt gỗ, thời đại này thực sự là có lợi cũng có hại. Vật liệu không tốn tiền nhưng cũng đủ khiến cho người ta mệt mỏi!

Chuyện Loan Loan ký hợp đồng cũng không nói cho những người khác, chỉ là có lần gặp mẹ Thạch Đầu và mẹ Nguyên Bảo thì đề cập với hai người, hai nữ nhân lúc này tỏ vẻ đến lúc đó muốn đi theo Loan Loan cùng kiếm bạc.

Hai người vốn cũng không phải là người thích nói lung tung, vài người khác nghe được cũng là nam nhân, nam nhân đương nhiên sẽ không giống nữ nhân, dường như không có việc gì cũng mang chuyện mình nghe được ra ngoài nói.

Cho nên, tạm thời trong thôn vẫn chưa có người biết.

Liên tiếp hơn mười ngày, dưới sự hỗ trợ của mấy người khác cuối cùng cũng khiêng đủ đá tảng, trên lưng Bách Thủ cũng là một mảnh thâm thương, đồ hồng hết cả lưng, trên hai vai bị ghi đến độ tróc da, chảy máu, nằng nhừ trên người vài người khác cũng không tốt hơn là mấy. Sau đó Loan Loan đi chợ mua rượu thuốc, lại tới tiệm thuốc bảo điều chế một chút thuốc bột, sau khi trở về chia một chút đưa qua cho ba người khác.

Buổi tối sau khi nấu nước nóng bảo Bách Thủ tắm xong, nàng lập tức bảo hắn nằm sấp ở trên giường rồi bôi thuốc lên trên bả vai chỗ hắn bị chảy máu trước, sau đó xoa rượu thuốc trên lưng, vừa nóng vừa đau vừa rất nhưng hắn cũng chỉ nhủu nhủu mày. Loan Loan còn chu đáo xoa bóp một lúc cho hắn, sau khi xoa bóp nhẹ nhàng mấy lần như thế, Bách Thủ cảm thấy trên người dễ chịu không ít. Chỉ là sau này buổi tối vẫn mặt dày mày dạn nằm sấp ở trên giường bảo Loan Loan xoa bóp.

Thân thể khỏe rồi, đương nhiên có lực rồi, việc xoa bóp này cuối cùng dĩ nhiên là biến thành việc hắn sờ loạn!

**

Cỏ xanh thăm thẳm, hương hoa đại phiêu đảng, trong cảnh đẹp một mảnh ánh vàng rực rỡ rớt cục đã nghênh đón mùa gặt lúa mạch.

Đoàn người bắt đầu bận rộn thu hoạch lúa mạch. Loan Loan và Bách Thủ không có trồng lúa mạch, nên đi đến nhà Lai Sinh, có hai người giúp đỡ là có thể để cho ông nội Lai Sinh ở nhà nghỉ ngơi.

Cầm lấy lưỡi liềm, ba người ra ruộng, trong ruộng có chút lúa mạch chín sớm đã thu hoạch xong. Nhà Lai Sinh tổng cộng có ba mảnh ruộng lúa mạch. Một mảnh lớn, hai mảnh nhỏ, khoảng chừng hơn ba mẫu, lúa mạch trong ba miếng đất đều chín hết rồi, hai người quyết định cắt mảnh ruộng lúa mạch lớn trước.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Thời đại người làm như trâu bò.

Đời trước Loan Loan chỉ thấy chứ chưa từng làm việc này, cầm lưỡi hái trong tay cảm thấy không thuận tay một chút nào, tốc độ gặt lúa mạch rất chậm, Bách Thủ ban đầu cũng có chút ngượng tay, nhưng gặt trong chốc lát đã giống như một nông dân thường xuyên gặt lúa mạch rồi.

Hơn nữa hình thức gặt lúa mạch cũng không giống với việc nàng từng thấy ở hiện đại, từ phía trên, chỉ cắt đi bông lúa, chờ sau khi thu hoạch lúa mạch xong, thì lại quay lại cắt thân lúa mạch mang về nhà đốt.

Trình tự làm việc chia làm hai lần như vậy quả thực phiền toái.

Mà lúa mạch thu về phải rải ra phơi một nắng, sau đó dùng cối đá nghiền lúa mạch ra. Vài nơi khác cũng dùng phương pháp đập lúa như của nông thôn ở hiện đại, chỉ cần đập lúa mạch lên trên một tảng đá, nhưng nếu dùng phương pháp đập lúa thì phải cắt từ gốc lúa mạch.

Nhưng mà nhà bọn họ cần dùng rạ lợp nhà, nên nàng lập tức thương lượng với Bách Thủ, trực tiếp dùng phương pháp đập lúa, đập lúa mạch rơi xuống, còn rạ thì trở về thương lượng với ông nội Lai Sinh để bọn họ mua lại, đến khi lợp nhà sẽ dùng.

Đến trưa ruộng lúa mạch lớn rớt cục cũng cắt xong. Ba người bèn ngồi ở trên bờ ruộng, lấy bánh ra, mỗi người rót một chén nước và bắt đầu ăn.

“A, ta đang nhìn thấy giống hai vợ chồng cháu quá, thì ra là đúng thật!”

Nghe được giọng nói ba người quay đầu lại, là mẹ Bảo Sơn đi tới.

Bà mặc một bộ quần áo vải thô cũ màu xanh da trời, tay áo vén lên, ống quần cũng xắn lên cao, hai bên có sợi tóc rũ xuống, vè mặt đỏ bừng, trên trán đầy mồ hôi, xem bộ dạng cũng đang làm việc ngoài ruộng. Loan Loan bèn cười nói: “Đại nương cũng thu lúa mạch đấy ư!”

Bách Thủ cũng chào hỏi một tiếng. Mắt Lai Sinh chỉ nhìn mẹ Bảo Sơn rồi cúi đầu tiếp tục ăn phần của mình. Đứa nhỏ này bướng bỉnh đã quen, thấy người không chào, mọi người cũng thành thói quen rồi.

Mẹ Bảo Sơn đặt mông ngồi xuống bên cạnh Loan Loan, mắt nhìn ấm nước lớn bên cạnh, nói: “Nhà chúng ta hết nước uống rồi, nên đến bọn cháu xin uống chút nước đây!”

Vừa lúc Loan Loan cũng nhìn thấy chén trong tay bà, Bách Thủ một bên không nói hai lời lập tức lấy ấm nước lớn đi tới rót cho bà một chén đầy.

Đội bà ừng ực uống xong thì hỏi bà còn muốn uống thêm không? Mẹ Bảo Sơn cười nói: “Không cần nữa, cảm ơn. Bảo Sơn đã về nhà lấy nước rồi, ta thật sự khát quá chịu không được mới đến chỗ các cháu lấy nước uống thôi.”

“Nếu đại nương còn muốn uống thì cứ bảo Bách Thủ rót giúp người, trong ấm bọn cháu vẫn còn.” May là nàng đã bảo Bách Thủ rót đầy một ấm nước lớn mang đến.

“Không cần không cần, ta đã hết khát rồi.” Mắt nhìn lúa mạch trong ruộng, mẹ Bảo Sơn lại nói: “Bọn cháu đang giúp nhà Lai Sinh thu hoạch lúa mạch à?”

Loan Loan cười nói: “Đúng vậy a. Ông nội Lai Sinh bị bệnh nên chỉ có một mình Lai Sinh, cháu và Bách Thủ tới giúp bọn họ.”

Mẹ Bảo Sơn cầm tay áo lau khóe miệng còn dính đầy nước, thở dài, nói: “Đúng vậy a. Lai Sinh và ông nội của nó cũng khó khăn, đáng tiếc ngoài ruộng nhà chúng ta còn việc bẻ bộn, nếu không ta cũng sẽ tới giúp bọn họ một tay.”

“Nửa buổi sáng bọn cháu cũng cắt một ruộng lúa mạch rồi. Nếu buổi chiều cũng làm nhanh thì có lẽ có thể cắt xong hai miếng ruộng khác, ba người làm rất nhanh mà!” Loan Loan nói.

“Ai nha, thật là vất vả cho hai vợ chồng bọn cháu rồi.” Mẹ Bảo Sơn nói xong đứng lên: “Ta đi đây, cảm ơn nước của các cháu!”

“Đại nương không cần khách khí!”

Trong ruộng cách đó không xa cha Vương Bảo Sơn đang ngồi xỏm trong ruộng gặt lúa, hơn phân nửa lúa mạch trong ruộng đã cắt xong, mẹ Bảo Sơn đi tới cầm lấy lưỡi hái lội vào một góc hẻo lánh khác trong ruộng bắt đầu cắt rất nhanh. Vừa lúc Vương Bảo Sơn cũng mang nước tới.

Mặt trời ảm áp chiếu lên người làm cho người ta buồn ngủ, Loan Loan ngẩng đầu, lập tức lấy tay che đi ánh sáng mặt trời có chút chói mắt, từ giữa kẽ tay hép mắt nhìn mặt trời trên không trung.

Mặt trời ảm áp, ruộng lúa mạch ánh vàng rực rỡ. Thật là một mùa thu hoạch được mùa!

Ăn bánh xong, ba người cầm lấy lưỡi hái. Mang theo ấm nước, cầm chén đi qua một ruộng lúa mạch khác. Gặt xong lúa mạch bên trong mảnh thứ hai thì đã mất hơn nửa buổi chiều, thời gian đã không đủ gặt hết lúa mạch bên trong mảnh ruộng thứ ba.

Đành phải để mảnh ruộng cuối cùng lại đến ngày mai. Ba người cột chặt lúa mạch lại, một bó ước chừng lớn bằng một cái gùi, sau đó lại cho vào gùi vác về nhà.

Bách Thủ và Lai Sinh vác trên lưng, Loan Loan ở trong ruộng cột lúa mạch, khi cột xong lúa mạch, cũng không thể nhàn rỗi, nàng lấy cái gùi ra bỏ một bó vào bên dưới, lại đặt thêm một bó vào bên trên, thì không nặng lắm nhưng lúc vác lên thì suýt chút nữa đã ngồi bệt xuống đất không dậy nổi.

Lưng vác hai bó lúa mạch to mới đi một đoạn đường ngắn mà nàng đã vô cùng mệt mỏi, tìm chỗ cao để sọt xuống nghỉ ngơi một chút, kết quả vừa ngồi xỏm xuống thì thiếu chút nữa tẹo thất lưng rồi, may là Lý Đại Trí đang muốn ra ruộng vác lúa mạch, đi ngang qua liền giúp nàng một tay.

Loan Loan đặt mông ngồi dưới đất thở hổn hển, nàng vẫn luôn cúi đầu, ngẩng đầu lên nhìn thấy người giúp mình chính là Lý Đại Trí, đầu tiên là ngần người, sau đó khẽ mỉm cười với hắn, nàng và người này thật là có duyên, mỗi lần đều là hắn giúp nàng.

Thuận tiện Loan Loan nói câu: “Cảm ơn.”

Mắt Lý Đại Trí nhìn một gùi lớn đầy lúa mạch, lần trước một gùi cỏ lớn nàng còn chưa vác lên nổi, bây giờ còn vác trên lưng một gùi lúa mạch lớn như vậy? Hắn không khỏi có chút kinh ngạc.

“Nhiều như vậy à? Ngươi có thể vác lên sao?”

Loan Loan lúng túng cười cười: “Nhất thời ta xếp hơi nhiều.”

Đang lúc ấy thì đã nhìn thấy Lai Sinh tới, nàng lập tức kêu hai tiếng: “Lai Sinh, Lai Sinh.”

Lai Sinh chạy chậm tới đây, Loan Loan nhận lấy gùi rỗng của hắn, chỉ vào gùi của mình nói: “Người vác cái này đi.”

Lai Sinh rất nghe lời lập tức ngồi xổm xuống, Lý Đại Trí bên cạnh còn sợ Loan Loan không đủ sức, giúp nâng gùi lên cho Lai Sinh, vì được giúp nâng lên nên hắn vác lên không cần tốn sức.

Lai Sinh rất nhẹ nhàng vác gùi lên lưng sau đó đi về nhà.

Loan Loan xoay người cầm cái gùi rỗng, đang muốn nói cảm ơn Lý Đại Trí, thì nhìn thấy mẹ hắn vội vã đi tới, sắc mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào nàng, sau đó đẩy Lý Đại Trí đi về phía ruộng: “Ồ đây là mẹ cái gì thế, ngoài đồng còn nhiều việc như vậy mà.”

Sau đó trốn tránh mắt nhìn Loan Loan, khiến cho Loan Loan thật sự không hiểu gì cả, sau khi mẹ Đại Trí đi được vài bước, nhìn thấy nhi tử Lý Đại Thạch đang chào hỏi Loan Loan thì lên tiếng kêu Lý Đại Thạch trở về.

Lý Đại Thạch cho là mẹ hắn có việc, kết quả hỏi ra thì lại không có gì, hắn bèn khó chịu nói thầm “Không có chuyện gì, mẹ. . . kéo Đại Thạch . . . như vậy làm gì?”

“Ngoài đồng một đồng chuyện bận rộn, con làm bà làm bầm ở đó làm gì? Trời đã tối rồi không lo mà làm cho xong nhanh một chút đi.”

Lý Đại Thạch ngẩng đầu, mắt nhìn trời còn sáng chói, nói: “Bây giờ còn sớm mà, ngoài đồng. . . . . cũng không còn bao nhiêu việc, một người một. . . . . cái gùi cũng xong. . . . . xong việc rồi.”

“Vậy thì con cũng phải nhanh lên chứ, chẳng lẽ thật sự đợi đến khi trời tối mới làm sao? Con là doi à?”

“Người ta chỉ nghỉ một lúc cũng ồn ào như vậy, thức dậy từ sáng sớm, cả ngày mông còn chưa ngồi nghỉ cái nào cả. . . . .” Lý Đại Thạch vui đầu vừa nói thầm vừa đi về phía trước mẹ hắn, đi về phía ruộng.

Mẹ Đại Trí nghĩ lại thì cũng đúng, hai đứa nhỏ này dậy sớm hơn so với bọn họ, mệt mỏi hơn so với bọn họ, nghỉ ngơi một chút cũng không có gì, nhưng mà phải nghỉ cũng không thể nghỉ chỗ đó, hiện tại nàng chỉ cần vừa nhìn thấy Lý Đại Trí nói chuyện cùng Loan Loan là lỗ tai có thể dựng thẳng đến nỗi mọc dài ra rồi.

**

Loan Loan cầm lấy gùi trở ra đồng, lúc này chỉ chứa một bó, vác trên lưng cũng vừa tầm. Trên đường gặp Bách Thủ, Bách Thủ xác định nàng có thể vác về thì hắn mới ra ngoài đồng.

Lúa mạch đều vác toàn bộ về trong sân nhỏ cũ kỹ, sân nhỏ đã sớm được quét dọn. Đến khi trời tối, lúa mạch ngoài đồng rốt cục cũng đã vác xong. Nhìn mấy vì sao ẩn hiện trên bầu trời, ngày mai nhất định thời tiết rất tốt, cũng không lo ban đêm trời sẽ mưa. Hai người cũng không ở nhà Lai Sinh ăn cơm, về nhà tùy tiện chiên mấy cái bánh, làm đĩa rau coi như là giải quyết cơm tối rồi.

Lấp đầy bụng, nhưng việc tắm rửa nhất định cũng phải làm, toàn thân đều đồ mồ hôi bốc mùi, nên liền nấu nước tắm. Hai người gội đầu, tắm giặt sạch sẽ, lúc này đêm cũng đã khuya. Loan Loan không đợi đến khi Bách Thủ lên giường mà đã ngủ mất rồi.

Cả ngày này thật sự quá mệt mỏi.

Ngày hôm sau khi Loan Loan tỉnh lại bên người đã lạnh ngắt. Phía ngoài trời đã sáng choang, Bách Thủ không biết rời giường lúc nào mà cũng không gọi nàng dậy. Nàng lấy một bộ quần áo cũ sạch sẽ từ trong ngăn tủ ra.

Loan Loan ở trong phòng mặc quần áo xong, mà phía ngoài cũng không thấy Bách Thủ, trong nỗi ngược lại đã để sẵn cháo đã nấu xong. Đợi nàng ăn xong cháo vẫn chưa thấy Bách Thủ trở lại.

Nàng bèn cầm lấy lưới hái xuống núi, thì quả nhiên ngoài đồng đã thấy Bách Thủ vui đầu gặt lúa mạch, còn có cả Lai Sinh, lúa mạch đã gặt được một nửa.

Bách Thủ thấy nàng ra thì có chút ngoài ý muốn. Lúc hắn rời giường Loan Loan ngủ rất sâu, ngày hôm qua đã làm hơn phân nửa việc rồi, hắn nghĩ hôm nay chỉ còn một mảnh ruộng lúa mạch, nên muốn cho nàng nghỉ ngơi nhiều một chút, vì thế hắn không gọi nàng. Nhưng không ngờ lúa mạch trong ruộng còn chưa gặt hết nàng đã ra đây rồi.

Cho nên nói với nàng: “Không còn lại bao nhiêu cả, nếu không nàng giúp ta cột lại đi!”

Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng được, nên xắn tay áo lên đi vào ruộng bắt đầu cột lúa mạch. Phía trước hai người cật, phía sau một người cật, cật xong nàng ngồi xuống nghỉ một lúc, chờ lúa mạch phía trước gặt ra thì nàng gom lại cật.

Cắt lúa mạch xong, lại vác lúa mạch về. Chưa đến trưa, lúa mạch ngoài ruộng cũng thu xong. Sau đó cật chung với toàn bộ lúa mạch ngày hôm qua, dùng cây gỗ thô gánh đến sân đập lúa.

Trong sân đập lúa khắp nơi đều là người nghiền lúa mạch. Cả đám người đầm đìa mồ hôi, cả khuôn mặt đỏ bừng, các nam nhân mặc quần áo mỏng, toàn bộ mồ hôi làm quần áo dán sát lên người, các nữ nhân xắn cao tay áo ống quần, dùng phương thức mát mẻ nhất để cật quần áo lại, đầu tóc ướt

nhem giống như vừa vớt lên khỏi nước.

Dây thừng kéo cối nghiền ghi dẫu lên vai không biết sâu bao nhiêu, bàn tay cũng bị ma sát đến đỏ bưng, vết chai trên tay hôm nay cũng dày thêm một lớp.

Trong sân đập lúa khắp nơi đều là lúa mạch, nhìn cối đá ở giữa chuyển động cũng làm cho lòng người run sợ. Nhưng đây chính là phương pháp mọi người đập lúa thu hoạch.

Bông lúa tách ra rồi san phẳng trên mặt đất, người kéo cối đá từ một đầu nghiền đến một đầu khác. Bình thường đều là hai người kéo, cối đá là một hình trụ tròn, rỗng ở giữa, lấy cây gỗ cứng chắc xuyên qua ở giữa, cột dây thừng ở hai đầu, hai người đi phía trước, mỗi người kéo một bên, lợi dụng cối đá lăn tròn trên bông lúa để nghiền lúa mạch.

Gia đình nào có điều kiện thì có thể dùng lừa để kéo, nhà bà mối Vương cũng đang hết lớn điều khiển trâu kéo cối đá. Hai người thoạt nhìn nhẹ nhàng hơn những người khác rất nhiều.

Loan Loan không dám tưởng tượng nếu như sau này nhà bọn họ thu hoạch, mà cũng theo biện pháp như thế này, đoán chừng cả nửa tháng năng cũng không xuống giường được a!

Cối đá kia ít nhất phải trên trăm cân, thật sự là thời đại người làm như trâu bò! !

Lúa nhà bà mối Vương đã nghiền xong, hai người đang thu thập hốt lúa mạch trở về, chờ hai người thu xong, Bách Thủ và Lai Sinh liền gánh lúa mạch tới, tìm một tảng đá lớn, dùng tấm ván gỗ vẩy thành cái vòng vẩy ở chỗ phía trước tảng đá ba thước, để tránh việc đập lúa làm lúa mạch bay hết ra ngoài.

Có người thấy bọn họ cắt thân lúa khá dài, lại thể hiện ra điệu bộ này, liền nói: “Bách Thủ, huynh đập như vậy rất tốn sức đấy.”

Người nói chuyện chính là Cát Sơn – người rất biết trồng hoa mầu.

“Các huynh kéo cối vai cũng đau không phải là giống nhau sao?” Bách Thủ nói.

“Nhưng vẫn nhanh hơn so với huynh đập!” Cát Sơn đi tới mắt nhìn hai gánh lúa mạch lớn kia nói.

“Chúng ta cần dùng rạ nữa.” Vừa nói như thế, Cát Sơn đã hiểu, Bách Thủ muốn sửa phòng thì phải dùng những thứ này, lại nghĩ, một lần cắt luôn thân lúa như vậy, cũng đỡ phải vào ruộng cắt lần thứ hai, coi như là giảm đi một lần chuyện.

Sau khi vẩy xong mấy tấm bản gỗ, Bách Thủ nắm lúa mạch bắt đầu đập lên tảng đá, dùng sức thật lớn, một lần đập xuống, hạt lúa mạch rơi ra rất nhiều, một bó lúa mạch trên tay đập mấy cái thì đã rơi sạch sẽ. Loan Loan cảm thấy tốc độ nhanh hơn so với cối đá, có điều là khá tốn lực tay.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Tiết nông mang (*)

(*) tiết nông mang: vụ mùa

Bách Thủ và Lai Sinh mỗi người một chút, phối hợp đập lúa mạch, Loan Loan nhìn hai người đập rất cực khổ, nên thừa dịp Bách Thủ nghỉ uống nước thì tự cầm một bó lúa mạch đứng đối diện với Lai Sinh bắt đầu đập, vì không đủ lực nên đập bảy tám lần cũng không sạch. Vì còn phải cong lưng, thế nên mới chỉ làm một chút như vậy nàng cũng đã cảm thấy đau cả eo, chứ đừng nói chỉ hai người phải đập nhiều lúa mạch như vậy, nàng lại gồng mình dùng sức vung lên, vung đến mức lúa mạch bay tứ tung, bắn vào người vào mặt Lai Sinh.

Cuối cùng Lai Sinh cầm lấy lúa mạch nghiêm mặt hung dữ nhìn chằm chằm nàng, hướng về phía bên cạnh mà phun nước bọt, trong nước bọt còn có cả hạt lúa mạch, sau đó đẩy nàng đến một bên: “Tẩu cứ nghỉ ngơi ở bên cạnh đi, đừng tới đây.”

“Làm gì vậy!” Loan Loan nhìn hắn, mặc dù nàng đập chậm một chút, nhưng tốt xấu gì cũng có thể đập mà.

Lai Sinh chỉ vào nước bọt trên mặt đất có lúa mạch bên trong: “Nếu tẩu tiếp tục đập ở đây thì ta sẽ được ăn lúa mạch đến trưa rồi! Ở một bên chơi đi, đừng ở đây thêm phiền nữa.” Sau đó như đồ trẻ con cho nàng một cọng rạ bảo nàng ở bên cạnh chơi.

Loan Loan đầu tiên là ngẩn người, sau đó trừng mắt, cái gì gọi là nàng ở đây gây thêm phiền chứ. Được rồi, nàng đập đúng là có chút không đúng, nhưng mà cũng không đến nỗi đập lúa mạch vào miệng chứ. Đập lúa mạch cũng không phải đi ăn cơm, ai kêu hắn mở miệng nào. Trong lòng nàng tìm cho mình một lý do như vậy.

Bách Thủ cũng kéo nàng đến bên cạnh: “Vợ à, nàng ở bên cạnh nghỉ ngơi đi, ta và Lai Sinh đập là được rồi.”

Mắt Loan Loan nhìn hần mồ hôi đầy đầu thì có chút đau lòng, mùa tiếp theo nhà bọn họ trồng trọt nếu như toàn bộ phải dựa vào Bách Thủ, vậy thì sẽ khiến hần mệt mỏi thành dạng gì đây? Tại sao mình không có khí lực như nam nhân chứ? Vì không để phiền thêm nữa, được rồi, Lai Sinh nói đúng, nàng như vậy chính là gây thêm phiền, nên Loan Loan chỉ đành phải biết điều đứng ở một bên nhìn Bách Thủ và Lai Sinh đập.

Khăn hai người cột ở thắt lưng lập tức ướt nhẹp. Suy nghĩ một chút, Loan Loan vội vàng trở về nhà, mang chậu đồng xuống sông bưng một chậu nước lên, trên đường có người nhìn thấy nàng đi về phía sân đập lúa, liền hỏi nàng: “Vợ Bách Thủ. Người đang làm gì vậy?”

“Ta có chỗ dùng.” Nàng bưng một cái chậu nước lớn, không ngừng lại mà đáp.

Lúc từ bờ sông đi lên là một chậu nước đầy, trên đường đổ một chút, khi đến sân đập lúa còn một hơn phân nửa chậu, nàng đặt chậu ở một bên.

Loan Loan vội vàng nói với Bách Thủ: “Bách Thủ, khăn chàng lau mặt đâu? Ta giặt cho chàng.”

Bách Thủ nhìn chậu nước bên chân nàng, nhếch miệng cười một cái, quăng ra trong tay đi, đi qua đưa khăn cho nàng. Loan Loan giặt khăn ở trong chậu nước sạch, khăn thấm nước lạnh nên khi lau lên mặt thì khỏi phải nói thoải mái bao nhiêu.

“Lau như thế có thoải mái hơn nhiều không?” Loan Loan nhìn hần cười nói.

“Ừ. Rất mát mẻ, vợ à, vẫn là nàng có nhiều chủ ý.” Bách Thủ cười ha hả nói. Lại thấy trên trán Loan Loan đổ đầy mồ hôi, hần muốn lau thay nàng nhưng lập tức lại nhớ đến chiếc khăn của hần đã thấm đầy mồ hôi bẩn, liền nói: “Vợ ơi, nàng cũng cực khổ rồi, nàng lau mồ hôi đi!”

Loan Loan lấy ra chiếc khăn tay nhỏ của nàng từ trong ngực rồi lau lau trán.

Nàng mắt lên đã nhìn thấy ông nội Lai Sinh không biết đến đây từ lúc nào, đang đứng đối diện Lai Sinh đập lúa mạch. Lão nhân gia bởi vì còn bệnh, nên chưa đập được mấy cái thì sắc mặt lại càng trở nên khó coi.

“Ông nội Lai Sinh đến phụ rồi sao?” Vừa rồi lúc nàng đi lên sao không nhìn thấy chứ.

Bách Thủ uống hai ngụm nước lạnh lớn, nói: “Nàng mới vừa đi một lát thì ông ấy đã tới. Ta bảo ông ấy trở về nghỉ ngơi thì ông ấy lại không chịu, khuyên như thế nào cũng không nghe. Cổ chấp vô cùng.”

Loan Loan rất ít nghe thấy Bách Thủ dùng loại ngữ khí tức giận bắt đầu này nói chuyện, chắc hẳn là hần đã nói không biết bao nhiêu lời khuyên rồi, nhưng ông ấy bệnh nặng như vậy mà còn chịu đau đi đập lúa, khiến cho người ta thông cảm đồng thời cũng khiến người ta hết cách, thế này không phải bệnh sẽ nặng hơn sao?

Ông nội Lai Sinh lại không nghĩ giống như vậy, lần trước trồng rau, hai người Bách Thủ đã giúp bọn họ rồi, cả khi trồng ngô nữa, lần này thu hoạch lúa mạch đã giúp gặt lúa mạch, nếu như đập lúa ông còn không giúp một chút, thì trong lòng ông sao thoải mái được?

Trong sân đập lúa cũng có người khuyên ông trở về nghỉ ngơi. Nhưng tim ông nội Lai Sinh giống như quả cân sắt, sau lại có Dương Nghĩa Trí đến xem, gọi ông nội Lai Sinh ra một bên, rồi hai lão gia từ ngồi cùng nhau, không biết Dương Nghĩa Trí nói như thế nào mà ông nội Lai Sinh cũng không giành đập lúa nữa. Gom lúa mạch đánh rơi trên mặt đất lại xong, ông lại vác lúa mạch về.

Loan Loan bội phục trong lòng, vẫn là lão lãnh đạo này lợi hại!

Dương Nghĩa Trí đi tới nhìn thấy một đồng lúa mạch lớn còn chưa đập, không nói hai lời, cởi áo ngoài ra quơ lấy một bó lúa mạch, đi tới bên cạnh Lai Sinh: “Cháu đi nghỉ một lát đi.” Sau đó đứng ở vị trí của Lai Sinh mà đập.

Tốc độ động tác ông đập lúa mạch cũng không chậm hơn Bách Thủ, Loan Loan thấy vậy thì sùng sốt, mà ngay cả Bách Thủ cũng sùng sốt.

“A, thôn trưởng, chuyện vật sao có thể để bác giúp chứ, bác nghỉ ngơi đi, ở đây có cháu và Lai Sinh rồi.”

Lúa mạch nhà Dương Nghĩa Trí hôm nay vừa lúc đã nghiền xong, vì nhà bọn họ trồng một loại giống khác, nên lúa mạch chín sớm hơn.

Dương Nghĩa Trí vừa đập lúa mạch, vừa nói: “Ta không đến giúp bọn cháu thì đến cả việc đòi người nghỉ ngơi cũng không có mất.”

“Cái này cần nghỉ ngơi gì đâu ạ, đập chậm một chút là được rồi.” Bách Thủ nói.

“Đập chậm một chút? Cháu nhìn xem đũa bé đó mệt mỏi như thế nào rồi.”

Trong nháy mắt Bách Thủ nhìn lướt theo ánh mắt vừa rồi của Dương Nghĩa Trí.

Bên ngoài vòng vây cách đó không xa, Lai Sinh nằm thẳng đơ trên mặt đất, mà Loan Loan ngồi cách hần không xa.

Biện pháp này nhanh hơn cối đá nhưng mệt mỏi hơn, cong lưng đánh một ngày ở đây, về nhà chắc chắn eo không thẳng lên nổi.

“Sao không dùng cối đá? Đập thế này rất mệt.” Dương Nghĩa Trí vứt bỏ bó rạ, cầm áo lên lau mồ hôi, lại lấy lên một bó khác tiếp tục đập. Trong miệng cũng không ngừng nói.

“Đập lúa như vậy nhanh hơn chút, rồi cũng không cần xuống ruộng cắt rạ lần hai, chúng cháu muốn giữ rạ lại dùng để lợp nhà.” Bách Thủ nói.

Giảm đi một điều phiền toái, không tồi.

“Nhưng mà đập cũng quá mệt người.”

“Mùa sau nhà chúng cháu sẽ không đập thế này nữa.” Buổi tối hôm qua hấn cũng đã nghĩ kỹ, chờ đến lúc sửa xong nhà dòi vào thôn, thì bọn hấn cũng đi mua một con trâu. Sau này tiện đi chợ, Loan Loan cũng không cần đi đường xa như vậy, ngày mùa bản thân cũng có thể thoải mái hơn một chút.

“Như vậy là tốt rồi.”

“Thôn trưởng, nếu không bác cứ nghỉ chút đi!” Bách Thủ vẫn là sợ làm lão gia tử này mệt mỏi.

“Ngươi chê thân thể ta đập không tốt? Ta nói cho ngươi biết, năm đó chỉ có một mình ta cũng kéo được cái cối này đấy, cối đá lớn như vậy ít nhất cũng trên trăm cân, còn phải xoay đều mới nghiền được lúa mạch ra. . . . .” Dương Nghĩa Trí vừa đập lúa bồm bộp vừa nói vang vang, cuối cùng nói xong thì có chút thở không ra hơi.

Ông vút bó rạ trên mặt đất, nhìn chăm chăm vào Bách Thủ đang lau mặt ở phía đối diện mà nói: “Đừng tưởng bọn ngươi. . . . Những người tuổi trẻ thì rất sung sức, có đôi khi còn không bằng chúng ta năm đó nữa.”

Lúc này một chén nước từ bên cạnh đưa tới: “Thôn trưởng, bác nghỉ một chút đi!” Loan Loan nhìn Dương Nghĩa Trí mở hời đầy đầu nói.

Dương Nghĩa Trí hải lòng nhìn nàng một cái, ông thật sự đang muốn uống nước, ngửa đầu uống cạn sạch một chén nước lớn, trả chén lại cho Loan Loan đồng thời còn nói: “Ta không mệt, cháu là nữ nhân cũng không có sức, đợi ở bên cạnh đi.”

Loan Loan nhận lấy chén, thấy Dương Nghĩa Trí lại quơ lấy một bó lúa mạch, nàng nói: “Thôn trưởng, lúc đập lúa bác ít mở miệng thôi, lúa mạch dễ dàng bay vào trong miệng lắm, lúc đầu cháu đã đập lúa mạch bắn vào miệng Lai Sinh rồi đấy, hơn nữa không nói chuyện sẽ có thể tiết kiệm sức.”

Mắt Dương Nghĩa Trí trừng lên, quét mắt về phía Bách Thủ: “Ai dám đập lúa bắn vào miệng ta?”

“Thôn trưởng, cháu sẽ không đập lúa bắn vào miệng bác đâu.” Bách Thủ ở một bên lập tức nghiêm trang trả lời.

Loan Loan mắt nhìn Dương Nghĩa Trí, được rồi, thật ra thì phía sau câu đó mới là trọng điểm nàng muốn nói, thế là nàng cảm lấy chén đi trở về.

Trên mặt đất, Lai Sinh còn nằm dang tay dạng chân ra, hai cái tay giống như tê liệt mà quăng hai bên trái phải, từ từ nhắm hai mắt, không biết có phải là ngủ thiếp đi hay không.

Loan Loan đá đá chân của hấn, Lai Sinh mở hé mắt ra.

“Đệ không được nằm, một lát sẽ càng không muốn dậy nữa, ngồi một chút thì có thể.”

“Đệ muốn ngủ một chút, được không?” Lai Sinh nói.

“Không được.”

“Vì sao chứ?”

“Lúa mạch còn chưa có đập xong.”

“Nhưng mà đệ mệt rồi.”

“Vậy đệ ăn cơm không?”

“Sao không ăn cơm, đệ muốn sống.”

“Vậy thì đệ phải đi đập lúa.”

Qua một lát, tiếng ngáy khò khò vang lên trong sân đập lúa

Loan Loan hướng mắt nhìn sân đập lúa huyền ảo, bất đắc trọn mắt một cái, đá tỉnh cái người đang ngủ như lợn chết.

Lai Sinh mở đôi mắt còn buồn ngủ ra.

“Trời sáng rồi, dậy đi.”

Lai Sinh ngồi dậy, dụi mắt, nhìn rõ xung quanh xong lúc này mới biết mình đang ngủ ở đâu. Thấy phía trước một đồng lớn lúa mạch còn chưa đập, rất buồn bực lâu bầu một câu: “Sao còn chưa có đập xong?”

Loan Loan trợn trừng mắt một cái.

Lúc này Dương Nghĩa Trí đi tới, trung khí mười phần nhìn hấn, nói: “Lai Sinh tỉnh ngủ rồi à, đi đập lúa mạch đi.”

Lai Sinh chậm rì rì đứng lên, quơ quơ cánh tay, hai chân mày nhăn đến đụng nhau. Sau đó cùng vào bên trong vòng vây với Dương Nghĩa Trí. Dương Nghĩa Trí để cho Bách Thủ nghỉ một lát, đến lượt Lai Sinh đập, một lát nữa Bách Thủ sẽ đến đổi với ông.

Bách Thủ biết Dương Nghĩa Trí nói một thì không hai, bỏ bó ra qua một bên đi tới ngồi bên cạnh Loan Loan. Cứ như vậy, ba người thay phiên đập lúa, nhưng chỉ đập được một nửa. Ngày hôm sau, Dương Nghĩa Trí vẫn tới, phía sau còn có Dương Khai Thạch đi theo. Có bốn người, còn dùng hai tảng đá đập lúa nên tốc độ nhanh hơn rất nhiều, đến trưa thì toàn bộ lúa mạch đều đã đập xong.

Ông nội Lai Sinh cảm ơn mấy người không ngớt, muốn giữ mấy người họ ở lại ăn cơm, nhưng mọi người đều biết hiện tại ông đang bệnh, nếu ở lại ăn cơm thì chính là gây thêm phiền toái cho ông mà không phải giúp đỡ. Mấy người đều về nhà riêng của mình, lúa mạch cuối cùng cũng đã thu hoạch xong, cũng có thể tạm thời xả hơi rồi. Bởi vì ruộng lúa mạch không nhiều lắm, thu mạch cũng là chuyện mấy ngày nay. Chờ khi đập lúa mạch xong rồi thì lúc này mọi người mới ra đồng cắt rạ mang về.

Loan Loan cùng Bách Thủ đến nhà ông nội Lai Sinh mua rạ, ông nội Lai Sinh không lấy bạc, Bách Thủ biết nhà bọn họ khó khăn nên để bạc lại rồi mới đi.

Thế nhưng hôm sau ông nội Lai Sinh lại đưa lại bạc, ông nói: “Các cháu giúp nhiều việc bề bộn như vậy, đến cả phần cơm cũng không ăn, chẳng lẽ chỉ có chút rạ mà ta còn có thể lấy tiền của các cháu sao? Trong nhà ta vẫn còn nhiều rom củi.”

Thế là Bách Thủ đành phải nhận lại bạc, hấn nghĩ sau này có việc thì đi giúp đỡ nhiều một chút.

Mang rạ về nhà, Bách Thủ chuyển bằng ghế dài ra sân, dựa đầu rạ trên ghế, Loan Loan cầm gậy gỗ ép lại, Bách Thủ cầm cái cào cào xuôi xuống, cào rớt lớp vỏ ngoài bám trên rạ xuống. Như vậy khi lột trên nóc nhà thì nóc nhà sẽ bóng và phẳng, mà không thấy bị mục bản vì lớp ngoài này.

Mang tất cả rạ đã chải xong xếp chồng dưới mái hiên, nếu như muốn sửa lại toàn bộ phòng, lại thêm mấy phòng khác nữa thì sợ rằng chút rạ này sẽ không đủ. Suy nghĩ một chút, hai người quyết định đi vào trong thôn mua thêm chút rạ.

Kết quả là ngày hôm sau, mẹ Thạch Đầu tới nói là nhà bọn họ nhiều rạ và bảo Bách Thủ mang về sau này sửa nhà còn dùng. Hai vợ chồng cảm ơn rồi rít, rồi đến nhà Thạch Đầu chia ra mấy lần mới mang được về nhà. Cuối cùng Bách Thủ vẫn là quyết định trả một chút bạc, nhưng mẹ Thạch Đầu làm sao chịu lấy.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thay phiên gác đêm

Nhà Nguyên Bảo có quá ít rạ, nên Bách Thủ và Loan Loan không lấy, còn phải để cho nhà người ta giữ lại làm rom củi mà đốt nữa.

Sau này, mẹ Lan Hoa nghe được Bách Thủ nói cần mua rạ thì cười híp mắt chạy tới nói nhà bọn họ có nhiều. Cát Sơn trông trọt nhiều, nên rạ đương nhiên cũng có nhiều.

Có người bán thì đương nhiên là tốt, nhưng không thể xem nhà bọn họ như kẻ ngốc muốn kiếm lời thì lập tức chạy tới được.

Loan Loan cười nói với mẹ Lan Hoa: “Trong nhà ta dự trữ rạ rất nhiều, nếu như tàu nói nhà tàu vẫn còn thì có lẽ ta lấy thêm một chút cũng không sao, chỉ là giá tiền thì có hơi thấp, không biết tàu có muốn bán không?”

Cuối cùng, hai mẫu rạ bán mười văn tiền.

Mẹ Lan Hoa về đến nhà, buổi tối liền bị chính nam nhân của mình mắng cho một trận.

“Sao nàng lại đi học những người không có kiến thức kia chứ? Thứ đồ không đáng giá này mà nàng lấy tiền của người ta?”

“Không phải ta suy nghĩ cho nhà mình sao?” Mẹ Lan Hoa có chút oan ức, nàng cũng không giống Loan Loan biết làm thịt xông khói kiếm bạc, có người ra bạc mua rạ sao nàng lại không bán chứ?

“Ta quả thực lười lý lẽ với bà nương nguoi quá rồi!”

Cát Sơn xoay người ra khỏi phòng, để lại mẹ Lan Hoa một mình ngồi ở trong phòng giận dữ!

Ruộng đồng đã gặt lúa mạch xong, Dương Nghĩa Thiên tìm Bách Thủ, giao cho bọn họ hai miếng đất đã dọn dẹp sạch sẽ, Bách Thủ bèn cùng Loan

Loan đi ra đất nhìn một chút, mẹ Tuấn Kỳ và Dương Uyển đang ở ngoài ruộng nhặt bông lúa bị rơi xuống, còn chất đống mấy đống rạ. Hai mẫu đất bên cạnh ở cạnh nhau, rất vuông vức, sau này cũng dễ trồng cây.

Hai mảnh đất này của bọn họ cũng xấp xỉ hai mẫu, hơn ba mẫu đất nhà Lai Sinh năm nay tổng thu hoạch lúa mạch mới được hơn sáu trăm cân, mà nhà Cát Sơn cũng hơn ba mẫu, nhưng nhà bọn họ lại thu hoạch xấp xỉ một ngàn cân.

Nếu so sánh Cát Sơn với những người khác thì quả thật hẳn biết trồng hoa màu hơn một chút, xem ra việc cấy mạ tiếp theo còn phải đi tìm người học tập rồi.

Ngày hôm sau, nhà Tuấn Kỳ sẽ dọn dẹp toàn bộ đất, lấy đi hết toàn bộ rạ trên hai mẫu đất.

Hiện tại đã gặt lúa mạch xong, chuyện kế tiếp chính là cuốc và cấy mạ.

Bây giờ bọn họ có ruộng, có nhà, nói chung là đã có chút sản nghiệp thuộc về mình rồi. Loan Loan nghĩ như thế.

Buổi tối nàng nấu cháo, cũng đã lâu không chiên bánh nên nàng cố ý làm hai loại bánh mùi vị khác nhau, sau đó lấy miếng thịt khô nàng để lại kia cắt một miếng nhỏ để xào đồ ăn.

Chờ Bách Thủ cho toàn bộ gà và heo ăn, thì thức ăn cũng đã làm gần xong. Loan Loan múc đồ ăn vào trong bát, chuẩn bị nấu nước sôi.

Bách Thủ cầm chậu trực tiếp múc nước lạnh: “Lấy nước lạnh rửa được rồi, dù sao trời cũng không lạnh nữa.” Sau đó cầm khăn rửa mặt.

Loan Loan nghĩ lại thì cũng đúng, liền bụng món ăn đến nhà chính, rồi múc hai chén cháo. Chờ Bách Thủ tắm rửa xong, lúc này hai vợ chồng mới ngồi vào bên cạnh bàn bắt đầu ăn cơm.

Trước khi cấy mạ còn rất nhiều chuyện phải làm, cày đất này, dẫn nước vào ruộng này, gieo mạ này. Nhưng nhà bọn họ lại không có trâu cày đất, cho nên hai người chỉ có thể cầm cuốc cày từng cái từng cái một. Bách Thủ sợ Loan Loan mệt mỏi, mà trong nhà có heo nên mỗi ngày đều phải đi cắt cỏ cho heo ăn, liền nói: “Vợ à, nàng ở nhà trông nom nhà cửa đi, mỗi ngày làm thức ăn cho heo, còn cả cho gà ăn no nữa, hôm nào lại đi chợ mua mấy con gà con về, còn việc ngoài đồng thì có ta rồi.”

Loan Loan lườm hắn một cái, thời điểm này lại bảo nàng đi mua gà về nuôi, rõ ràng là không muốn nàng ra đồng làm việc. Hắn không muốn nàng mệt mỏi, nhưng nàng càng không muốn hắn bị mệt mỏi đổ bệnh.

“Cỏ cho heo thì ta sẽ đi cắt. Ngoài đồng chỉ có một mình chàng cũng không được, ta không thể đập lúa, nhưng ta vẫn biết cuốc đất, việc này cũng không mệt người. . . . .” Cũng không cho hắn cơ hội phản bác, nàng lại tiếp tục nói: “Ta biết chàng sợ ta mệt, nhưng hai mẫu đất lớn thế kia sao ta có thể để một mình chàng đi làm được, hai người chúng ta từ từ làm. Hơn nữa, sau này công việc trong nhà, việc đồng áng cũng không thể lúc nào cũng dựa vào một mình chàng được, nếu khiến chàng mệt mỏi đổ bệnh, thì ta phải làm thế nào bây giờ?” Nói xong bữu môi nhìn chằm chằm vào trong chén, trong tiếng nói mang theo sự lo lắng vô cùng, bộ dáng vừa u oán vừa đáng yêu.

Trong lòng Bách Thủ thứ gì cũng sắp tan chảy, lập tức chuyển qua bên cạnh Loan Loan, cũng không để ý là đang ăn cơm, tay trái nhẹ nhàng ôm ôm vai Loan Loan rồi vỗ nhẹ.

“Vợ, nàng đừng tức giận, ta đây cũng chỉ sợ khiến nàng mệt thôi. . . . .”

“Vậy là chàng lập tức khiến bản thân mệt mỏi sao? Chàng đổ bệnh rồi thì sau này ta làm sao bây giờ, chàng luôn không để cho ta làm cái này, không để cho ta làm cái kia, chàng cũng không phải là người sắt, hiện tại cuộc sống chúng ta bắt đầu tốt lên rồi, chàng lại không để cho ta bớt lo. . . . .” Sau đó sờ trường (*) đưa tay nhẹ nhàng lau lau khóe mắt.

(*) sờ trường ở đây ý chỉ việc làm đã quen thuộc

Bách Thủ bắt đầu tự trách, hắn chỉ không muốn để vợ mệt mỏi, cũng không suy nghĩ đến cảm nhận của vợ, mà vợ cũng vì lo lắng cho hắn thôi. Hắn đương nhiên không phải là người sắt, nhưng hắn cảm giác thân thể mình rất tốt, làm nhiều việc chút cũng sẽ không sao.

Dĩ nhiên cũng có thể mệt mỏi sinh bệnh, biết vợ quan tâm mình như vậy trong lòng Bách Thủ đừng nói tới có bao nhiêu vui vẻ. Nhưng nếu thực sự không cho vợ làm việc, nàng có thể vì vậy mà lo lắng suy nghĩ cho mình quá nhiều hay không?

Được rồi, cuối cùng Bách Thủ cũng đồng ý với Loan Loan sẽ cùng ra đồng làm việc, dĩ nhiên, bản thân hắn sẽ ôm hết việc nặng nhọc mệt mỏi.

Thấy Bách Thủ đồng ý, Loan Loan lập tức ngẩng mặt cười cười, cầm chiếc đĩa gấp một miếng thịt khô để vào trong bát của hắn: “Ăn nhiều một chút đi, còn có rất nhiều việc chờ chàng kia!”

“Vợ – nàng cũng ăn đi.” Bách Thủ cũng gấp một miếng thịt khô bỏ vào trong bát Loan Loan.

Loan Loan gấp miếng thịt đó bỏ trở lại vào trong bát của hắn, ở trong bát thức ăn chọn một miếng thịt nạc nhỏ bỏ vào miệng, cười híp mắt nói: “Ta thích ăn nạc.”

Nghe vậy, Bách Thủ âm thầm ghi nhớ điều này trong lòng, lúc bình thường nhà mình rất ít được ăn ngon, rau cỏ cũng không thấy Loan Loan xoi mói cái gì, hắn thật sự không biết vợ thích ăn cái gì nữa! Sau này mua thịt phải mua nhiều thịt nạc về một chút, vợ thích thì vợ mới ăn được nhiều, ăn được nhiều

thì thân thể cho tốt, như vậy mới có thể sinh em bé khỏe mạnh.

Càng nghĩ, trong lòng Bách Thủ càng vui vẻ, ăn xong bánh cầm trên tay, hân hân cái bát lớn ăn hai phần cháo, sau đó lại ăn hai cái bánh, không biết tại sao hôm nay khẩu vị lại cực kỳ tốt, hân ăn tận ba bát cháo, bánh cũng cực kỳ thơm, nên đã ăn hết bốn cái.

Lại nhìn Loan Loan ở bên cạnh, bụng bát húp từng hớp nhỏ, cảm giác cháo chỉ thấm ướt môi nàng thì Loan Loan đã buông bát cháo xuống, sau đó cắn một miếng bánh, nhai nuốt từ từ, chậm rãi, nhả nhặn. Chỉ nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhúc nhích, trông rất đẹp mắt.

Có đôi khi đi chợ, lúc ở trong tiệm ăn hân cũng đã thấy những phụ nhân khác ăn thức ăn, vừa ăn vừa nói chuyện, không chỉ có thể thấy rằng, còn có thể thấy cả thức ăn trong miệng, nếu là món có nước thì khóe miệng còn lem nước, chứ đâu ăn được đẹp mắt như vợ hân vậy.

Chẳng lẽ đây chính là ăn không lộ răng theo lời những người văn nhân kia nói sao?

**

Cả buổi sáng ngày hôm sau hai người đi ba chuyến cắt đồ ăn cho heo về, chuẩn bị xong thức ăn cho heo trong ba ngày này. Ăn xong buổi trưa, buổi chiều hai vợ chồng liền cầm cuốc đi ra đồng.

Bình thường sau khi thu hoạch lúa mạch thì phải qua mấy ngày mới có thể bắt đầu cuốc đất, dẫn nước vào ruộng v.v..., có người thấy hai vợ chồng sớm như vậy đã tới cuốc đất, bèn nói: “Các người sao lại bắt đầu cuốc đất sớm thế?”

“Dù sao cũng không có chuyện gì nên đi cuốc đất trước thôi.” Loan Loan nói.

Một mẫu đất, cầm cuốc cuốc từng cái từng cái, không chỉ cuốc cho tơi đất, nếu có đất cục, còn phải dùng cuốc đánh vụn cục đất, thế thì sau này dẫn nước tưới ruộng sẽ tiện hơn. Đây thực sự là một công trình dài đằng đẳng.

Vừa mới bắt đầu tốc độ còn nhanh một chút. Sau đó nàng càng cuốc càng chậm, thỉnh thoảng mệt thì ngồi ở bên cạnh nghỉ ngơi một chút. Tốc độ của Bách Thủ ngược lại vẫn nhanh như vậy, không thể không khiến nàng cảm thán, người từ nhỏ đã làm việc quả thật rất khác biệt.

Đến trưa, hai người chỉ cuốc được một khoảng đất nhỏ. Liên tiếp ba ngày, rốt cục cũng cuốc được một nửa mảnh đất. Lúc này, người ngoài đồng dần dần đã nhiều lên. Tất cả mọi người đều chọn dùng biện pháp cuốc đất. Vẫn là ở hiện đại tốt hơn, trực tiếp dùng máy cày, tiện lợi hơn nhiều.

Cuốc đất xong, thì phải dẫn nước vào trong ruộng. Thôn bọn họ vốn ở dưới chân núi, bên chân núi thì một có một con sông chảy từ thượng nguồn đến hạ nguồn, con sông đi qua vô số cửa phân nhánh chảy đến một nhánh thông vào một cái rãnh mương rộng một mét ở trong thôn. Sau đó nước chảy qua cái lỗ hồng đã được đào ở trong ruộng, nước theo đó chảy vào bên trong ruộng, sau đó đào lỗ ở giữa chỗ bờ ngăn ruộng, nước liền chảy vào lần lượt từng mảnh ruộng, cách tưới tiêu toàn bộ ruộng đồng trong thôn là như thế.

Dẫn nước vào ruộng cũng không phải càng nhiều nước càng tốt. Thôn trưởng còn sắp xếp người thay phiên gác đêm, không chỉ phải chú ý nước tưới ruộng bao nhiêu, mà ruộng đã đủ nước thì nhất định phải lập tức lấp lại, còn ruộng chưa dẫn đủ nước thì phải nghĩ cách để cho nước chảy qua.

Những người gác đêm là người trẻ tuổi, một đêm hai người, một người canh đến trước nửa đêm, một người canh từ nửa đêm trở về sáng. Bách Thủ và Loan Loan lần đầu tiên trông tọt, cho nên hân rất tích cực ghi danh.

Hân và Cát Sơn gác cùng một đêm, hân canh từ nửa đêm về sáng, nhưng mà ăn xong cơm tối cũng chỉ ở nhà nghỉ ngơi một lát thì Bách Thủ đã xuống núi ra đồng rồi.

Thấy hân tới Cát Sơn có chút ngoài ý muốn.

“Huynh làm gì tới sớm vậy?”

“Ở nhà cũng không có chuyện gì.”

Cát Sơn ngồi ở ven đường, hút thuốc lá rồi, hân rất ít hút thuốc lá rồi, chỉ có loại thời điểm nhàm chán này mới hút, vì có thể nâng cao tinh thần. Bách Thủ mắt nhìn nước ào ào chảy vào bên trong ruộng, cũng ngồi xuống.

“Huynh có thể ngủ một lát đi, canh nửa đêm về sáng cũng phải đến bình minh đấy.”

“Ở nhà ta cũng ngủ không được nên dứt khoát xuống xem một chút.”

Hai người cũng không nói gì nữa.

Một lát sau, Cát Sơn đột nhiên nói: “Nếu rá không đủ thì cứ tới lấy đi, nhà của ta còn đầy.”

Bách Thủ ngẩn người, không nghĩ hân đột nhiên nói chuyện này, nói: “Cám ơn, không cần đâu, cũng đã đủ rồi.”

Cát Sơn gật đầu, lại nói: “Không đủ thì nói một tiếng, thứ này không phải là thứ đáng giá gì, sau này cũng đừng đưa bạc nữa, tất cả mọi người đều cùng một thôn mà.”

Bách Thủ ngây ngốc, không nghĩ tới Cát Sơn cũng là một người sáng khoái, liền nói: “Thật cảm ơn. Quả thật ta đã đủ rạ rồi.”

Trong thôn ngoại trừ có quan hệ tốt nhất với cha Nguyên Bảo và cha Thạch Đầu, gần đây quan hệ của Vương Bảo Sơn và Bách Thủ cũng thân hơn rất nhiều, Vương Thanh Sơn thì nhờ chuyện giò trúc nên cũng quen thân với hắn hơn, còn những người khác thì hắn cũng không quen thân lắm, giống như Cát Sơn, lần đó có tới nhà hắn học cách làm mắc áo, sau này gặp mặt trong thôn cũng thỉnh thoảng gật đầu chào hỏi nhau.

Có chuyện râu ria vừa rồi, quan hệ hai người cũng bắt đầu quen thuộc, sau đó Bách Thủ bèn hỏi Cát Sơn một ít chuyện về trồng hoa màu, nam nhân tại sao có thể so đo giống như nữ nhân, nên hắn rất sáng khoái nói cho Bách Thủ một ít kinh nghiệm của mình, cứ nói như vậy, hai người hàn huyên đến hơn nửa đêm.

Sau khi Cát Sơn đi, Bách Thủ vẫn ngồi đến hừng đông, sau đó Dương Nghĩa Trí ra đồng xem xét, lúc này hắn mới trở về nhà.

Loan Loan làm com xong, heo cũng cho ăn, gà cũng cho ăn mà không trông thấy hắn trở lại, nàng đứng ở bên sườn núi đợi một lúc lâu mới nhìn thấy hắn khoác một cái áo cũ tối hôm qua nàng đưa đi về hướng nhà.

Về đến nhà ăn xong bữa sáng, Loan Loan thấy vành mắt hắn hơi đen, nhưng người rất có tinh thần, thế nhưng nàng vẫn bảo hắn ăn xong thì đi lên giường nghỉ ngơi một chút, Bách Thủ gật đầu, đồng thời kể cho nàng chuyện tối qua hỏi thăm Cát Sơn việc trồng hoa màu.

Không ngờ vấn đề lần trước ở bờ sông không hỏi được mẹ Lan Hoa, vậy mà Cát Sơn lại tự mình nói cho Bách Thủ, nam nhân và nữ nhân đúng là không giống nhau. Nữ nhân thích tính toán chi li! Nhìn xem, còn bảo bọn họ đi lấy rạ miễn phí.

Chỉ tốn mấy ngày, ruộng trong thôn đều đã dẫn đầy nước, mọi người ngăn đường sông, ngâm ruộng một hai ngày, sau khi Loan Loan biết còn phải cày ruộng nước một lần nữa thì rất là nhức đầu, sau lại nhìn thấy Lý Trụ Đầu vội vàng đuổi trâu nhà mình kéo cày ở trong ruộng nước. Nhiều gia đình còn xin hắn dẫn trâu cày giúp nhà mình.

Sau đó hỏi ra mới biết được, thì ra là nhà Lý Trụ Đầu mỗi lần đến ngày mùa phải cày đất thì đều sẽ lấy trâu nhà mình giúp đỡ người trong thôn đi cày, mà đoàn người đương nhiên cũng phải giao chút tiền công.

Loan Loan không quan tâm chút tiền công này, có trâu cày dù sao cũng tốt hơn so với người cày! Nàng về nhà kích động nói tin này cho Bách Thủ.

Bách Thủ lại nói: “Ta biết rồi, ta đang định lập tức đi tìm hắn đây!”

Thì ra là Bách Thủ sớm sắp xếp, hại nàng lo lắng không công một hỏi!

Kết quả là, cho bạc, xếp hàng lấy số, chờ Lý Trụ Đầu đuổi trâu giúp nhà bọn họ cày xong ruộng nước, lúc đó phải chuẩn bị gieo mạ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Người tỏ tình với người khác?

Loan Loan và Bách Thủ không có kinh nghiệm về việc ươm mạ, không thể làm gì khác hơn là mua hạt giống đánh phải ươm mạ chung với nhà Nguyên Bảo. Hai người đi ra đồng giúp một chút, thuận tiện học thêm kinh nghiệm. Dẫn nước vào ruộng thành từng mảnh từng mảnh dài hình chữ nhật, còn gọi là dặm mạ, rải hạt giống lên trên dặm mạ, đợi đến khi mầm mạ mọc ra, lúc này mọi người mới bắt đầu cấy mạ.

Trong lúc này, Loan Loan ở nhà làm thịt xông khói cần có tương ngọt,

Nếu người hai nhà đều hợp lại ươm mạ thì đương nhiên cấy mạ cũng làm cùng nhau. Mọi người quyết định nhà Nguyên Bảo cấy trước.

Trời ấm áp lên, đi chân trần lội nước đã không còn cảm thấy lạnh. Sáng sớm thức dậy hai người trước tiên là rán chút bánh mang theo, thời điểm xuống núi trời còn tờ mờ sáng.

Đến nhà Nguyên Bảo, cha mẹ Nguyên Bảo đang chuẩn bị ra ngoài, bà nội Nguyên Bảo cũng đang cầm đồ đạc, kéo ống quần.

Loan Loan liền nói: “Thăm ở nhà nghỉ ngơi đi, mấy người chúng cháu đi là được rồi.”

“Không sao, hàng năm cấy mạ ta đều đi, ta còn làm nhanh hơn cả các cháu đấy.” Bà nội Nguyên Bảo nói.

Loan Loan thật xấu hổ, bà nội Nguyên Bảo là một người nông dân giàu kinh nghiệm, dĩ nhiên thuần thục hơn nàng rồi, đây là lần đầu tiên nàng ra đồng, là người mới học làm thôi!

Mấy người mỗi người đều cầm một cái ghế băng cấy mạ, sau đó đeo giỏ mây ra đồng. Mặc dù lúc này còn sớm, nhưng ngoài đồng đã có người bắt đầu kéo mạ rồi. Đến ruộng, cha Nguyên Bảo bỏ giỏ mây xuống, mẹ Nguyên Bảo đã lội xuống ruộng, Bách Thủ cũng xuống ruộng, nước trong ruộng cao đến

mất cá chân, Loan Loan sẵn ống quần rồi xuống theo.

Cắm băng ghế cây mạ vào trong bùn, dùng hai đùi giữ thẳng băng, người có thể ngồi vững bên trên, sau đó mẹ Nguyễn Bảo bắt đầu chỉ nằng kéo mạ như thế nào, tay phải kéo từ gốc mạ và không thể làm đứt, vì làm nhiều việc cùng lúc, nên tốc độ rất chậm, nhưng nằng cảm thấy thật thú vị. Loan Loan lại nhìn những người khác, chỉ thấy hai tay mọi người không ngừng, kéo mấy cái lại kéo xuống một bó mạ to. Sau đó lấy rom cột lại ném sang một bên.

Bỏ ra hai canh giờ như thế, kéo được hai giỏ mây mạ, hai nam nhân liền gánh mạ urom đến chỗ đất cần cấy.

Vì sao phải dùng giỏ mây gánh, bởi vì giỏ mây có khe hở để thoát nước, hồi xưa có người dùng chậu đựng, nhưng khi dùng chậu thì nước bùn đọng ở bên trong sẽ rất nặng.

Kéo mạ xong, tất cả mọi người chuẩn bị về nhà ăn cơm sáng rồi lại ra. Bởi vì bà nội Nguyễn Bảo trở về trước mấy người một bước, nên đã ở nhà làm cơm thật sớm, Bách Thủ và Loan Loan bên cùng đi đến nhà Nguyễn Bảo ăn cơm, đồng thời lấy bánh buổi sáng đã chiên xong ra.

Lúc ăn cơm xong, Loan Loan phụ dọn dẹp, mẹ Nguyễn Bảo gọi con nằng dậy. Hai nam nhân thì ngồi trong sân, mọi người nghỉ ngơi một lát rồi đi ra ngoài, để lại một mình Nguyễn Bảo canh nhà.

Mạ gánh tới đã sớm phân chia để trong ruộng, cha Nguyễn Bảo xuống ruộng trước, kéo một nắm mạ từ trên xuống cắm vào một đường chỉ kẻ. Chuyện này Loan Loan biết, ở hiện đại, vì tránh cây lệch, mọi người lấy dây câu hoặc dây nhỏ đất ở hai đầu bên trong ruộng. Đại khái tạo ra một đường song song, và cấy mạ non thẳng theo đường đó.

Cho dù như thế, nhưng lúc Loan Loan cấy mạ cũng sai lệch nhiều lần.

Nhà Nguyễn Bảo cấy hai ngày liền thì đã cấy xong toàn bộ mạ, sau đó lại bắt đầu cấy hai miếng ruộng nhà Loan Loan. Nhiều người lực lớn. Mặc dù làm xong của mình còn phải đi giúp người khác, nhưng tương tự người khác cũng phải đi giúp mình, tốc độ lại càng nhanh, có mệt mỗi một chút nhưng mọi người giúp đỡ lẫn nhau như vậy cũng rất tốt.

Đất nhà Loan Loan cùng đất nhà Đại Trí ở sát bên, tất cả mọi người đi làm ruộng khó tránh khỏi việc phải gặp nhau. Có một lần, Lý Đại Trí thấy Loan Loan thật sự mang quá nhiều đồ, bên có lòng tốt mang giúp nằng một đoạn đường, đến ruộng bị mẹ hấn nhìn thấy, và sau đó chính là một trận quở trách. Từ khi đó chỉ cần nhìn thấy Loan Loan trong ruộng, bà cũng có chút đề phòng, Loan Loan chỉ cảm thấy buồn cười, nằng có cái gì đáng để đề phòng hay sao?

Những người có quan hệ tốt thì trong ngày mùa mọi người đến giúp đỡ lẫn nhau, nên cho dù ai thấy cũng không nói gì. Bởi vì Loan Loan và Bách Thủ không thạo lắm về những chuyện urom mạ này, cùng đi cấy mạ với nhà Nguyễn Bảo, sau đó lại phải đến giúp nhà Lai Sinh, nhưng không ngờ hai ông cháu đã cấy xong mạ.

Mà nhà Vương Bảo Sơn làm việc nhà mình xong rồi lại đi giúp Mai Tử cấy mạ, mẹ Bảo Sơn thì đi giúp mẹ Trường Thọ, mẹ Trường Thọ rất là vui vẻ, không hề đưa về mặt cau có cho Mai Tử xem. Hai lão thái thái vừa cấy mạ vừa cười cười nói nói!

Ngày mùa mọi người đều bận rộn việc đồng áng, qua khoản thời gian đó thì tất cả đều nhàn rồi.

Cách mấy ngày sau khi cấy mạ xong, Loan Loan và Bách Thủ ra đồng xem một lần, phát triển rất tốt. Nghĩ đến mùa thu hoạch nửa năm sau, tâm tình hai người hết sức vui vẻ! Sau đó gặp được Dương Nghĩa Trí đang đi dạo ngoài ruộng, Loan Loan và Bách Thủ nói mấy câu, sau lại thấy mẹ Nguyễn Bảo thì nằng đi tìm mẹ Nguyễn Bảo nói chuyện.

“Lần này chúng ta urom mạ không tệ, muội xem xem, nó đang phát triển rất tốt!” Mẹ Nguyễn Bảo chỉ về phía mạ non trong ruộng nhà nằng nói.

Mắt Loan Loan nhìn vào mảnh ruộng sát bên, cũng không chênh lệch lắm, nằng không nhìn ra có gì không giống nhau nữa.

“Vâng, chúng đều phát triển tốt.”

“Xem ra rất nhiều người đã đến hỏi Cát Sơn, mạ nhà chúng ta urom năm trước không được tốt, cho nên thu hoạch cũng rất thấp, năm nay có lẽ không tệ.” Mẹ Nguyễn Bảo cười nói.

Nghĩ đến có một mùa thu hoạch tốt, cả Loan Loan cũng không khỏi nở nụ cười, điều nông dân khẩn cầu chính là gì, không phải là có một mùa thu hoạch tốt sao?

Mạ bên trong ruộng mấy nhà bên cạnh đều phát triển gần như nhau, đoán chừng mọi người hàng năm đều gieo trồng, sau đó tích lũy kinh nghiệm. Nghĩ tới đây, nằng không khỏi quét mắt thêm vài lần về phía ruộng nhà Lý Đại Trí, không phải là trong ruộng có vấn đề gì, mà là nằng đột nhiên nghĩ đến vì sao mỗi lần mẹ Đại Trí thấy nằng nói chuyện với Lý Đại Trí thì đều bày ra một bộ dạng cảnh giác như thế.

Mẹ Nguyễn Bảo thấy nằng nhìn vào ruộng không nói chuyện, thì cho là có gì không đúng, hỏi nằng: “Có gì sao?”

Loan Loan lắc đầu: “Không có gì.”

Hai người nói mấy câu đã nhìn thấy Bách Thủ tới, Loan Loan thấy sắc mặt hấn không tốt lắm, cho rằng có chuyện gì: “Sao vậy?”

“Không có gì, mới vừa rồi thôn trưởng đến nhà Lai Sinh, nói ông nội Lai Sinh bệnh lại nặng thêm, có thể là ngày mùa mệt nhọc, trong nhà lại không có

thuốc, lần trước là ta và ông ấy cùng đi kê đơn thuốc, nên bây giờ ta đi chợ bốc thuốc giúp ông nội Lai Sinh.”

Loan Loan cũng không khỏi lo lắng, mệt nhọc quá độ khiến bệnh tình dễ trở nặng hơn, sợ rằng mấy ngày này lão gia từ này vì sợ mất bạc mà lại không uống thuốc rồi, nàng lập tức hỏi hân: “Chàng có đủ bạc không?”

Bách Thủ gật đầu: “Đủ, nàng đi dạo một lát thì trở về đi.” Mới vừa rồi Dương Nghĩa Trí còn muốn lấy bạc đưa hân làm tiền thuốc cho ông nội Lai Sinh, nhưng hân đâu chịu lấy tiền của thôn trưởng.

Và lại bốc hai thang thuốc lại không tốn bao nhiêu tiền. Bách Thủ xoa người đi chợ.

Mẹ Nguyên Bảo và Loan Loan vừa đi vào trong thôn vừa nói chuyện.

” Ông nội Lai Sinh bệnh rất nặng sao?”

“Vâng, ông ấy đã bị bệnh một khoảng thời gian rất dài, muối và Bách Thủ vốn muốn cấy xong mạ thì sang giúp đỡ, nhưng không ngờ bọn họ đã sớm cấy mạ rồi, trước ngày mùa, ông nội Lai Sinh uống thuốc tinh thần hình như cũng tốt lên rất nhiều, nhưng mấy ngày nay ngày mùa làm mệt nhọc một hồi lại khiến bệnh trở nặng.”

Người nhiều tuổi mà ngã quỵ, thì các loại bệnh lập tức kéo nhau đến. Hơn nữa thời gian lại kéo dài như vậy, bệnh nhẹ cũng trở thành bệnh nặng rồi.

Mẹ Nguyên Bảo bèn không khỏi nghĩ đến bà nội Nguyên Bảo, may là lão nhân trong nhà mình thân thể khỏe mạnh, tốn bạc ngược lại chỉ là chuyện nhỏ, chỉ có khỏe mạnh mới là quan trọng nhất. Hơn nữa người già một khi ngã xuống thì sẽ rất khó khỏe lại được. Lai Sinh lại như vậy, nếu thật sự ông nội Lai Sinh có chuyện bất trắc thì đứa nhỏ này cũng khổ rồi!

Hai người lo lắng cảm thán một trận. Trên đường trở về gặp phải mẹ Đại Trí đúng lúc đi ra đồng, thấy mẹ Nguyên Bảo bà còn chủ động chào hỏi, nhưng rốt cuộc cũng không để ý đến Loan Loan.

Loan Loan rất khó hiểu: “Tàu nói xem muối có phải đã trêu chọc bà ấy lúc nào không chứ, sao cứ mỗi lần nhìn thấy muối thì sắc mặt cũng không tốt thế?”

“Mẹ Đại Trí mỗi lần gặp muối đều như vậy à?” Mẹ Nguyên Bảo nói.

“Một đoạn thời gian gần đây vẫn như vậy, nếu muối gặp người nhà bọn họ mà nói hai câu thì sắc mặt bà ấy còn khó coi hơn bây giờ nữa đấy.” Loan Loan nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nàng cho rằng mình không có lỗi với người của một nhà Lý Đại Trí.

Hai người nói chuyện đến cửa thôn, trùng hợp gặp phải mẹ Thạch Đầu, nàng nhìn thấy hai người đứng ở một chỗ nói nhỏ, thì liền đi tới, nhưng khi vừa nghe, sắc mặt lại cô quái lướt nhìn Loan Loan hai cái.

“Muội còn không biết nguyên nhân sao?”

Loan Loan lắc đầu, nàng thật sự không biết nguyên nhân, ước gì có ai tới nói cho nàng biết.

Mẹ Thạch Đầu nhìn bộ dạng nàng xem ra là thật sự không biết, cũng hé miệng cười cười, sáng giọng: “Muội quên nhưng mẹ người ta còn nhớ rõ đấy, nếu không phải trước kia muội nhớ thương con của bà ấy. . . . . A. . . . .”

Loan Loan mở to hai mắt nhìn mẹ Nguyên Bảo, lại thử nhéo vào eo mình, nhú mắt lại nhìn mẹ Thạch Đầu: “Các tàu nói vậy là có ý gì chứ? Muội nghe không hiểu?”

Mẹ Nguyên Bảo ngăn người: “Muội đã quên thật à?”

Loan Loan gật đầu, chẳng lẽ thân thể này trước kia thật đã làm chuyện gì có liên quan đến Lý Đại Trí?

Mẹ Nguyên Bảo nhìn mẹ Thạch Đầu, mẹ Đại Thạch xoa cái eo bị nàng nhéo, nói: “Muội thì quên nhưng hình như mẹ người ta còn nhớ rõ đấy!”

Loan Loan rất mờ mịt, nàng nghe Bách Thủ nói, từ sau khi nàng gả tới đây gần như không đi ra ngoài, đương nhiên cũng không thể vào trong thôn tiếp xúc với Lý Đại Trí, đó là chuyện trước khi thành thân sao? Nhưng lại không thể hỏi thẳng.

Bên nói: “Trước kia muội ở nhà cũng rất ít ra ngoài, đều là hàng xóm láng giềng thì gặp mặt cũng không phải là chuyện lạ!”

Hai người khác lại mở to hai mắt nhìn, liếc mắt nhìn nhau, một lúc lâu mẹ Nguyên Bảo mới kéo nàng, ba người đi về phía ngoài thôn.

“Ba người chúng ta bình thường quan hệ rất tốt, ngay cả có chuyện gì cũng sẽ không đi lung tung ra ngoài, nếu hôm nay đã nói đến đây rồi, vậy thì ta có việc muốn hỏi muội một chút.”

Mẹ Đại Thạch cũng gật đầu phụ họa nhìn Loan Loan.

Bị bộ dáng thần thần bí bí của hai người làm cho khẩn trương không dứt, hơn nữa lần trước lúc lấy lại nhà lấy lại đất cũng may mắn là có hai người, mà hai người ở trong thôn trước kia cũng chiếm được danh tiếng tốt.

Thấy nàng gật đầu, mẹ Nguyên Bảo suy nghĩ một chút, cân nhắc nói: “Người nào không có thời niên thiếu, Lý Đại Trí ở trong thôn ta cũng xem như là người tốt, ông nội của hắn là một người biết chữ, phụ thân hắn cũng biết chữ, đến hắn đây thì càng khó lường, hắn còn đang cân nhắc đi tham gia khoa cử nữa. Ta tin quanh đây cô nương nào không hâm mộ chứ,... Ai da, các người đừng nhìn ta như vậy, ta đây cũng không có nói chuyện linh tinh đâu, bây giờ chúng ta đang luận sự nhà. Bây giờ ta cũng đã là mẹ của một đứa con rồi, sao có thể có tâm tư kia được. . . . . Chuyện ban đầu muội thích hắn cũng không có lạ nha, thế nhưng, ha ha, lúc ấy mẹ muội không phải là vợ và tìm nhà chồng cho muội à, chúng ta đây cũng chỉ là nói một chút lời tri âm thôi. Chúng ta cũng chỉ là tùy tiện mà hỏi, nếu muội không tiện trả lời cũng không có chuyện gì đâu. . . . .”

Loan Loan mờ mịt nhìn nàng.

Chi chi ngô ngô một trận, cuối cùng mẹ Nguyên Bảo hơi ngượng ngùng, còn mang theo hai phần tò mò, nhỏ giọng nói: “Thì chuyện đó, nghe nói lúc ấy muội chạy đi tỏ tình với Đại Trí a. . . . .”

Cái gì?

Loan Loan bị sét đánh ngoài cháy trong sống.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Dẫn đội kiếm bạc

Lý Đại Trí lớn lên thành tú, ngũ quan đoan chính, không giống với nam tử thô thiển nơi thôn dã, trên người mang khí chất văn nhã, đối với người khác nói chuyện thân thiết có lễ nghĩa, có một lần đi chợ trên đường gặp Loan Loan, nhìn thấy nàng cầm đồ đạc quá nhiều, bèn tốt bụng giúp đỡ, từ sau đó trong lòng thân thể này vẫn nhớ về hắn. Hai thôn vốn là cách nhau cũng không coi là xa, đi chợ cũng phải đi một con đường, thỉnh thoảng gặp cũng là chuyện thường.

Khi biết Lý Đại Trí còn là một người đọc đủ thứ thi thư, thân thể này lại càng cực kỳ hâm mộ.

Dần dần Loan Loan đến tuổi cưới gả, mẹ nàng tìm người làm mai cho nàng khắp nơi, nhưng cũng vì đòi sính lễ quá cao, nên vẫn không tìm được vừa ý. Mà trái tim thân thể này cứ luôn hướng về Lý Đại Trí, mắt thấy mẹ nàng thế nhưng muốn gả nàng cho Bách Thủ, thì thân thể này vốn tính tình hướng nội, xấu hổ, bỗng nhiên có ngày lại đột nhiên đi tìm Lý Đại Trí, ưỡn ngực nghiêm mặt hỏi hắn có thích mình không.

Thấy bộ dáng của nàng ngượng ngùng không dứt, thì có lẽ người đàn ông cũng nhìn ra tâm ý của nàng, khi đó Lý Đại Trí vẫn có chút ấn tượng với Loan Loan, nhưng trong ấn tượng hắn chỉ nhớ nàng chịu khó, trung thực, còn nếu nói về những tình ý khác, thì hắn thực sự không có, và lúc ấy hắn cũng bị chấn động đến choáng váng.

Nhưng trùng hợp là màn này đã bị người cùng thôn nhìn thấy, sau đó mẹ Lý Đại Trí đương nhiên cũng biết, sau khi nghe ngóng biết Loan Loan là người gia đình bình thường như thế, thì tự nhiên không muốn.

Mà mẹ Loan Loan khi thấy nàng từ chối cự tuyệt như vậy, cũng đã biết con gái mình đã có người trong lòng, hơn nữa đối phương còn là một người biết chữ, tự nhiên vui mừng muốn gặp hắn bằng được, thế là lập tức cho người đi Lý gia làm mai.

Lúc bà mai đến, mặt mày mẹ Lý Đại Trí có thể ngẩng cao bao nhiêu thì ngẩng cao bấy nhiêu, khi biết được sính lễ mẹ Loan Loan muốn thì giờ chân một đá bà mới ra ngoài. Đứng ở cửa sân chống nạnh mắng to: “Con ta là đứa biết chữ, con gái của bà ta thì tính là gì chứ, đã coi trọng con ta vậy mà còn dám tới đây đòi nhiều sính lễ như vậy, muốn kết thân gia với nhà chúng ta à, nằm mơ đi. . . . .”

Chuyện này tự nhiên âm ỉ cả thôn đều biết. Về sau khi Loan Loan gả tới, mọi người còn nhiều chuyện một trận, nhưng kể từ khi Loan Loan xuyên qua, hai vợ chồng không ngừng cố gắng, cuộc sống càng ngày càng tốt, vợ chồng ân ái tất cả mọi người đều nhìn vào mắt. Và lại, nữ nhân sau khi gả đương nhiên là lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Loan Loan thoát nhìn lại là người tính tình trung thực, người trong thôn tự nhiên quên mất chuyện này.

Nhưng mẹ Lý Đại Trí với tư cách là người trong cuộc, lúc trước vô tình nghe được trong miệng bà mối Vương mới biết được mẹ Loan Loan muốn cho nàng cùng cách rồi đi tìm một người khác. Khi đó Bách Thủ còn chưa được người trong thôn tiếp nhận, có một số việc cũng rất kiêng kỵ, nên việc Loan Loan muốn rời khỏi Bách Thủ để sống một cuộc sống của người bình thường cũng có thể hiểu được.

Nhưng đau buồn chính là Loan Loan này không phải Loan Loan kia, nàng tuyệt không hề biết mấy chuyện cũ này.

Hiện tại rốt cục nàng nghĩ lại cũng đã nghiệm ra, tại sao lúc lần đầu tiên nhìn thấy Lý Đại Trí, ánh mắt của hắn nhìn mình có chút kỳ lạ. Trước kia mặc dù Loan Loan thích Lý Đại Trí nhưng ngượng ngùng, hướng nội, Lý Đại Trí liếc nhìn nàng một cái cũng có thể xấu hổ, làm sao giống như bây giờ thoải mái nói chuyện cùng hắn, còn không có chút ngượng ngùng nào.

Nàng khác biệt, nhiều người trong thôn cũng đều nhìn vào mắt, con người không thể nào cả đời không thay đổi, điểm này nàng không sợ. Trong lòng cũng tính toán sau này gặp Lý Đại Trí vẫn nên ít tiếp xúc thì tốt hơn. Tránh cho người ta cho là nàng còn có tâm tư gì đó! Cũng không biết Bách Thủ có

biết chuyện này hay không, vì không để cho Bách Thủ nghĩ nhiều, nàng cũng phải giữ một khoảng cách với Lý Đại Trí!

Bách Thủ trở về vào lúc trời sắp tối, cắt ba thang thuốc cho ông nội Lai Sinh, không cần nghĩ cũng biết lão gia tử kia khẳng định lại cảm kích vô cùng!

Ngày mùa đã qua, bọn họ cũng có thể từ từ sửa nhà. Ngày thứ hai, hai người vào thôn xem một chút, trong viện chất đầy đá tảng, lượng đá tảng kia cũng đã đủ rồi, bây giờ phải bắt đầu chuẩn bị chặt gỗ thôi.

Việc này nàng làm không được, cũng may có mấy người cha Nguyên Bảo tới giúp đỡ. Mỗi ngày nàng chịu trách nhiệm chuẩn bị thức ăn, ông nội Lai Sinh biết Bách Thủ mang người lên núi chặt gỗ, thì cũng cầm rìu dẫn Lai Sinh đến giúp đỡ, nhưng Bách Thủ đâu chịu lại để cho ông ấy làm việc nặng này.

Bách Thủ và Loan Loan giúp đỡ nhà bọn họ, hiện tại hai vợ chồng Bách Thủ cần giúp, thì ông nội Lai Sinh làm sao lại không để tâm đến, cầm lấy rìu vùng tới chém một nửa cây, cuối cùng dưới sự khuyên giải không ngừng của mọi người, để cho lão gia tử này ngồi một bên giúp cạo sạch những cành thừa trên thân cây đã chặt, sau đó lại để cho Lai Sinh chặt phụ, lúc này ông mới không có kiên trì tiếp.

Loan Loan thật vui vẻ, ban đầu người trong thôn ngay cả chào hỏi cũng không muốn chào bọn họ, mà hiện tại có chuyện gì thì liền tiếp có người tới giúp đỡ. Đầu tiên là cha Nguyên Bảo và cha Thạch Đầu, sau đó Vương Bảo Sơn cũng tới, tình cờ một lần Cát Sơn đi qua thấy mấy người, có lẽ là đem đó nói chuyện một lúc với Bách Thủ hẳn cảm thấy người này cũng không tệ lắm, nên ngày hôm sau cũng cầm đồ tới đây giúp.

Nhiều người lực lượng lớn, không tới mấy ngày vật liệu gỗ cần thiết đều đã có, chỉ còn gánh đủ bùn đất là có thể chính thức khởi công rồi. Trong lúc này, Dư chương quỹ ở quán rượu đã cho người tới báo cho Loan Loan, hai mươi con heo cùng chút ít gia vị nàng cần toàn bộ đều mua đủ rồi.

Loan Loan chỉ để lại hai món đến lúc đó tự mình mang đi là tương đen và tiêu bột. Còn những thứ gia vị khác bao gồm cả ớt cũng cho Dư chương quỹ đi chuẩn bị. Ớt là thứ không dễ mua, nhưng nàng biết Dư chương quỹ có biện pháp.

Sau đó, vào một ngày nào đó Loan Loan tìm đến mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu, nói với hai người phải đi chợ giúp Dư chương quỹ làm thịt xông khói, Mai tử cũng muốn đi, nhưng lúc này mới có bốn người, mà cần ít nhất là mười người, Dư chương quỹ lại hối thúc gấp. Nên Loan Loan để hai người hỏi một chút xem trong thôn có ai còn muốn đi không, mỗi người một lượng bạc, nhưng người đi phải toàn quyền nghe nàng sắp xếp, trừ chuyện làm việc ra thì không được hỏi nhiều về chuyện khác, còn phải đồng ý không được truyền ra ngoài phương pháp ướp nguyên liệu mà lúc đó nàng dạy.

Dĩ nhiên Loan Loan cũng không sợ những người khác biết, thế nhưng dặn dò một chút luôn là chuyện nên làm, hơn nữa Dư chương quỹ cũng không muốn chuyện này quá phô trương, hẳn sợ khi truyền ra, có vài người biết thịt xông khói là do Loan Loan làm thì lúc đó sẽ tới tranh nhau cướp người!

Ngày hôm sau, hai người đã nói cho nàng biết là đã tìm được người rồi, ngoại trừ hai nàng, Mai tử, còn có mẹ Kim Đan, mẹ Lan Hoa, bà mối Vương, mẹ Trường Thọ, mẹ Bảo Sơn, khác còn có ba người cùng thôn khác, Đại bá mẫu của Bách Thủ thấy tiền công nhiều như vậy thì ngứa ngáy trong lòng nhưng lại ngại đi, bèn nói lời tốt đẹp thuyết phục mẹ Nguyên Bảo để cho Dương Uyên đi theo, sau này mẹ Nguyên Bảo cũng hỏi lại Loan Loan.

Loan Loan nghĩ đến cô nương nhất gan, da mặt mỏng kia thì liền đồng ý.

Ngoài như thế, trong một đồng nữ nhân còn có một nam nhân là Lý Đại Thạch.

Bà mối Vương còn cười nói với Lý Đại Thạch: “Đại Thạch a, người xem chúng ta tất cả đều là nữ, chỉ một mình người là nam nhân, người không ngại à?”

“Ta có gì mà . . . . . ngại, nữ nhân các tàu có thể làm, thì ta cũng có thể. . . . . làm theo.” Lý Đại Thạch đỏ mặt mắt nhìn Loan Loan, lại nói: “Hơn nữa, vợ . . . Bách Thủ, cũng không nói không để cho nam nhân. . . . . Đi.”

“Đại Thạch, đây cũng là việc của nữ nhân, người có thể làm được không đấy?” Mẹ Bảo Sơn cũng trêu ghẹo hắn.

“Ai nói ta không làm được, nấu cơm, xào. . . . . đồ ăn, mọi thứ ta đều có thể làm!” Lý Đại Thạch đỏ mặt tía tai nói.

“Ồ, Đại Thạch, thì ra người còn là một đầu bếp giỏi nha? Lúc nào để cho chúng ta nếm thử đây?” Mẹ Trường Thọ cũng cười chọc hắn theo.

“Cơm Đại Thạch nấu sao có thể để cho tàu nếm thử chứ, người ta giữ lại sau này làm cho vợ đấy!”

“Ài, đúng đúng. . . . .”

Mấy người người một lời ta một câu nói đến mức Lý Đại Thạch á khẩu không trả lời được, gương mặt cũng đỏ như con tôm luộc.

Loan Loan ở bên cạnh cười cười, sau đó nói: “Không sao, nam nhân nữ nhân đều không sao cả, chỉ cần muốn đi, và có thể làm việc tốt là được.”

Lúc này về mặt Lý Đại Thạch mới hơi tốt hơn chút, đoàn người một thôn thỉnh thoảng đùa giỡn đã thành thói quen, cũng không có ai thật sự tức giận, hẳn chỉ lo Loan Loan ngại hắn là nam mà không để cho hắn đi, đây chính là một lượng bạc nha!

Triệu tập đủ người, Loan Loan lại thuê xe trâu của nhà bà mối Vương, để cho Lý Trụ Đầu đánh xe, nói đến lúc đó sẽ trả tiền công, vì thế Lý Trụ Đầu đương nhiên đồng ý. Sáng sớm Bách Thủ đã giúp chuyển mấy bình tương đen đến nhà ở trong thôn, chờ Lý Trụ Đầu đánh xe trâu tới, đặt tất cả các bình lên trên xe bò, lại để một túi bột tiêu lên, phía dưới dùng cỏ lót, chung quanh cũng chèn cỏ, sau đó dùng dây thừng cột chắc, mấy bình này mã ngà bễ thì coi như tiêu rồi!

Chờ mọi người đến đông đủ thì mười mấy người mới lục tục đi về phía chợ, Loan Loan không ở nhà không làm cơm được nên đi xin bà nội Nguyên Bảo

giúp làm cơm hai ngày. Trên đường, đoàn người vừa vội lên đường vừa cười cười nói nói, làm việc hai ngày là có thể kiếm được một lượng bạc thì ai mà buồn cho được. Có người nhìn Loan Loan vẫn luôn đi cạnh vịn bình ở phía trên xe trâu, cũng thấy tò mò mà hỏi nàng: “Vợ Bách Thủ à, trong bình này là thứ gì vậy?”

Loan Loan cười nói: “Đến lúc có tác dụng đấy.”

Không có vật này thì không ra được mùi vị chính xác của thịt xông khói!

Vì sợ bình trên xe trâu vỡ, nên đi cũng không nhanh, sau khi đến chợ Loan Loan dẫn mọi người trực tiếp đi đến cửa sau của quán rượu, để người giữ cửa báo cho Dư chương quỹ, Dư chương quỹ nghe thấy Loan Loan tới thì lập tức đến cửa sau, thấy ngoài cửa đứng mười mấy người, ông lên tiếng báo lại với người gác cửa, sau đó dẫn Loan Loan rời khỏi quán rượu.

“Chương quỹ, chúng ta muốn đi đâu đây?” Kể từ sau khi Dư chương quỹ ra, tất cả mọi người không lú lú nói chuyện nữa, đoàn người đi về phía sau trấn.

“Quán rượu không đủ chỗ, ở ngoại ô có một thôn trang. . . . .”

Ở một chỗ ngoại ô không xa, quả nhiên trông thấy một thôn trang không tệ, phía ngoài nhìn cũng bình thường, thế nhưng đi vào bên trong hoàn cảnh lại rất tốt, một đoàn người đến thẳng hậu viện.

Tiền viện đoán chừng chính là chỗ ở, hậu viện này có mấy gian phòng hơi đơn sơ, còn có mấy người hạ nhân quản lý vườn tược, thế nhưng có một bãi đất rất rộng, cũng vừa đủ chỗ.

Sau Dư chương quỹ còn cẩn thận nói với Loan Loan: “Bởi vì thôn trang này là của ông chủ, cho nên xin các vị không có việc thì đừng đến Tiền viện. . . .”

Hắn vừa nói như thế, Loan Loan lập tức hiểu, nói: “Dư chương quỹ ông yên tâm, chúng ta đều là nông dân rất bôn phận, và lại việc này gấp gáp. Có điều, xin Dư chương quỹ cho người khóa cửa Tiền viện lại. . . . .” Khóa cửa lại, vạn nhất có người thừa dịp lúc này nhiều người, bản thân làm ra chuyện gì đó ở Tiền viện, thì mấy người các nàng cũng gặp phiền toái.

Dư chương quỹ là ai chứ, thoáng cái là đã hiểu ý Loan Loan, nhất thời bắt đầu có chút bội phục nàng. Tầm mắt phu nhân ở nông thôn có thể nhìn được như thế coi như là không tệ rồi! Giao thiệp với người như vậy cũng yên tâm, cũng càng bắt đầu yên tâm với hợp đồng giao ước giữa hai người!

Song phương đã thông qua, sáng sớm Dư chương quỹ tìm mấy người giết heo xử lý hai mươi đầu lợn sống, lúc này mấy người giết heo đang chờ chặt thịt thành miếng, sau khi Loan Loan nói cho mấy sư phụ giết heo phải chặt như thế nào, thì đứng ở tại chỗ đánh giá toàn bộ mười mấy người chung quanh đã triệu tập tới đây, sau đó lấy ra một phần khế ước!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Thôn phụ có kiến thức, muốn con trai hay con gái?

Tất cả mọi người là phu nhân nông thôn, chưa từng làm qua chuyện đại sự gì, đương nhiên cũng chưa từng ký thứ này, nghe thấy việc này còn phải ký khế ước gì đó thì tất cả mọi người đều có chút khó hiểu, trước đây Loan Loan đã nói việc này với mẹ Nguyễn Bảo và mẹ Thạch Đầu, nên hai người ngược lại cũng không lạ ra về gì khác.

Cái khế ước này cũng chỉ là một loại ràng buộc, nó yêu cầu mọi người không được nói ra những việc làm trên trang, trước khi đến mọi người đã đồng ý với Loan Loan sẽ không nói lung tung, nếu như trong lòng thật sự nghĩ như vậy thì đương nhiên cũng không cần sợ ký khế ước gì cả.

Loan Loan kiên nhẫn giải thích cùng mọi người: “. . . Lần này có thể làm việc giúp đỡ quán rượu cũng chính là cơ hội của chúng ta, ta tin rằng chỉ cần lần này chúng ta làm tốt, thì sau này Dư chương quỹ vẫn sẽ cho chúng ta làm ăn, cho nên, vì để cho quán rượu yên tâm, mọi người chỉ cần làm được mấy thứ ta vừa nói lúc này là được, không chỉ mọi người phải ký, mà ta cũng đã sớm ký kết với Dư chương quỹ rồi. Vì vậy mọi người cũng đừng lo lắng, về phần cái khế ước khế ước này. . .” Nàng nghĩ nghĩ, nói với Lý Đại Thạch đang đứng trong đám người: “Đại Thạch ca, huynh có biết chữ không?”

“Trước kia ta có theo đệ đệ học qua. . ., cũng có biết một ít.”

Loan Loan mời Lý Đại Thạch đến phía trước, đưa khế ước cho hắn xem: “Xin Lý đại ca xem kỹ nội dung ghi trên khế ước này, sau đó đọc cho mọi người nghe, cho mọi người biết rõ nội dung trong khế ước, để mọi người có thể an tâm.”

Lý Đại Thạch cầm khế ước thực sự chăm chú đọc, đọc từng cái cho mọi người nghe, cuối cùng gật đầu với Loan Loan: “Không có vấn đề. . . vấn đề gì.” Lại nhìn về phía những người khác: “Khế ước này chính là để đoàn người chúng ta. . . không được mang tay nghề học được, mang những. . . thứ chúng ta nhìn thấy ra ngoài nói lung tung, bản thân hiểu là được, việc này cũng rất dễ làm, vợ Bách Thủ dạy kỹ thuật cho chúng ta, là tin tưởng chúng. . . ta, hiện tại cũng cho chúng. . . ta cơ hội kiếm tiền tốt. Ta không có bất cứ ý kiến gì với việc ký cái này.”

Nói xong trả hộp đồng lại cho Loan Loan.

Loan Loan mỉm cười với hắn, sau đó nhìn những người khác: “Đại Thạch ca nói không sai, mọi người phải nghỉ, bình thường ở nhà chúng ta cũng không có thu nhập gì, thật vất vả có được một cơ hội tốt như vậy, chúng ta làm tốt thì sau này công việc này quán rượu sẽ giao toàn bộ cho chúng ta, cuối năm còn có một lần nữa, hơn nữa ta đã thương lượng với Dư chương quý xong rồi, nếu như lần này chúng ta làm xong, thì cuối năm ông ấy sẽ ưu tiên dẫn người đến thôn chúng ta mua lợn sống, chúng ta sẽ không còn lo lắng vấn đề bán lợn sống này nữa...”

Nghe xong điều này, mọi người bắt đầu nhỏ giọng bàn tán. Mặc dù đến cửa ải cuối năm nhu cầu mua lợn sống nhiều hơn nhưng người bán cũng rất nhiều, cho nên mọi người cũng không phải đều không lo lắng. Nếu như có người chịu mua toàn bộ lợn sống trong thôn, vậy thì bọn họ còn buồn gì nữa?

“... Bán lợn sống đi, tiếp đó chúng ta còn có thể tới đây làm việc kiếm tiền, đây là một cơ hội rất tốt. Đây là lời tâm huyết của ta, chúng ta đều là người cùng một thôn. Ta hi vọng tất cả mọi người có thể kiếm được bạc, bắt đầu sung túc..., nhưng ta cũng sẽ không miễn cưỡng mọi người, tự mọi người cân nhắc đi, ai đồng ý cùng làm với ta thì đi lên trên ấn dấu tay.”

Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu không chút do dự đi lên ấn dấu tay, Mai Tử đương nhiên cũng ấn, tiếp đó Lý Đại Thạch cũng đi đến ấn dấu tay theo.

Mẹ Trường Thọ do dự một chút cũng đi lên ấn dấu. Nội dung khế ước hoàn toàn không có gì, chỉ là ở nông thôn ít người gặp chuyện như vậy nên cũng khó tránh khỏi có chút do dự. Có điều gần đây quan hệ của Mai Tử và Loan Loan rất tốt. Mai Tử cũng tin tưởng thì đương nhiên bà cũng đồng ý.

Cho những người khác thời gian cân nhắc. Loan Loan đi qua một bên kiểm tra xương cốt và thịt đã cạo ra, mỗi phần xương heo và thịt heo đều phân riêng ra, thịt cắt ra thành vô số miếng, đựng trong hai cái chậu lớn, sau đó Loan Loan chọn ra một chút thịt nửa nạc nửa mỡ dùng để làm lạp xưởng cho mọi người mang đi cắt

Làm xong những thứ này, nàng trở về nhà. Những người khác cũng đã nghỉ thông suốt, mọi người đều đồng ý ấn dấu tay, lúc đến lượt mẹ Lan Hoa, Loan Loan chăm chú nhìn nàng nói: “Chị dâu à, đã ký khế ước này thì nhất định phải tuân thủ, không thể để lộ ra chuyện chúng ta làm mấy ngày nay, nếu sau này phát hiện có ai trái với ước định, thì không những không lấy được một phần tiền công của mấy ngày nay, mà còn có thể bồi thường theo điều lệ trên khế ước đấy.”

Mẹ Lan Hoa gật gật đầu: “Ta sẽ không nói ra đâu.”

“Ngay cả nói chuyện phiếm bình thường cũng không thể mang ra nói lung tung đâu, truyền kỹ thuật ra ngoài, nếu như không bồi thường đúng theo khế ước, thì phía quán rượu có quyền cho nha môn xử lý việc này đấy, tâu xác định sẽ không nói ra chứ?” Lúc hỏi lời này, mắt Loan Loan còn nhìn mẹ Kim Đan đi theo đằng sau nàng.

Bản thân mẹ Lan Hoa cũng biết bình thường mình thích nhiều chuyện, nhưng vì một lượng bạc, nàng buộc mình kìm nén bản thân, vô luận như thế nào cũng không thể nói ra việc này, nàng nhìn Loan Loan gật đầu rất nghiêm túc: “Ta cam đoan sẽ không nói ra.”

“Vậy thì tốt.” Sau đó Loan Loan đẩy khế ước đến trước mặt nàng, mẹ Lan Hoa ấn dấu tay. Mẹ Kim Đan ở đằng sau đi lên rất tự giác nói với Loan Loan: “Ta cũng sẽ không nói ra đâu.”

Chờ tất cả mọi người đều ấn dấu tay hết, cắt xong khế ước, Loan Loan dẫn mọi người đi tới từng hàng thịt heo trước mặt, đặt toàn bộ tương đen, tiêu bột, và những thứ gia vị khác lên trên bàn, mang một chậu thịt heo trong đó đến trước mặt, dựa theo phân lượng thịt, lấy một cái chậu không, múc một lượng tương đen vừa phải vào, sau đó đổ thêm tiêu bột, các gia vị khác..., đợi một chút, khuấy đều lên, rồi để mẹ Nguyên Bảo và Mẹ Thạch Đầu mang gia vị và thịt heo đến một chỗ riêng, như thế, dự theo lượng thịt bao nhiêu mà phối chế gia vị tương ứng cho đến khi phân chia hết hai mươi đầu thịt heo.

Bản thân nàng cầm một miếng thịt heo đặt trên thớt, bên cạnh đặt gia vị đã pha chế xong, bọn người mẹ Nguyên Bảo ngồi ở bên dưới, mỗi người một chậu thịt heo, Loan Loan bắt đầu dạy mọi người quét nguyên liệu.

“... mỗi chỗ đều phải quét, phải quét cho đều, quét nguyên liệu phải dùng lực nhào nặn, để cho nguyên liệu từ từ thấm vào trong thịt, đặc biệt có vài chỗ hõm vào, mọi người phải chú ý quét đều vào mọi chỗ của thịt... Mặc dù thời gian của chúng ta đang gấp, nhưng không gấp chút thời gian này, một bước mọi người làm bây giờ chính là một trong các bước mấu chốt nhất... Đùng cho rằng đây là một chuyện rất nhẹ nhàng, ta hi vọng mọi người dụng tâm để làm, biến nó trở thành công việc nhà mình mà làm... Ta ký hợp đồng ba năm cùng quán rượu, nếu như mọi người làm tốt, về sau hàng năm đều có loại bạc không tốn công này cho mọi người kiếm, chỉ khi làm xong số thịt này, khách hàng nếm thấy ngon, người mua mới tăng thêm... việc kinh doanh của quán rượu tốt thì đương nhiên sau này chúng ta sẽ kiếm được nhiều hơn... Hiện tại một năm chúng ta làm hai lần, không chừng sau này một năm chúng ta có thể giúp làm ba lần bốn lần... Mọi người nghỉ lại xem bình thường đan cái giỏ trúc mang ra chợ bán được mấy văn tiền? Không chỉ hao tâm tốn sức, tổn thương tay, lại còn phiền lòng... Thiên triều ta đất rộng của nhiều, nếu thiên triều ta tất cả mọi người đều ăn được tương thịt chúng ta làm, khi đó mọi người có thể tự dẫn theo học trò đến làm, chúng ta sẽ là một đội làm tương thịt danh xưng với thực, đoàn người chỉ cần đứng đó chỉ huy người khác làm, lúc đó thì không biết có bao nhiêu người hâm mộ thôn chúng ta...”

Bên dưới mỗi người nghe được thần sắc đều kích động, vô cùng kỳ vọng, công việc trong tay làm cẩn thận đến mức không cẩn thận hơn được nữa. Lời nói của Loan Loan thực sự rất có tính khích lệ, không chỉ với người làm việc bên dưới, mà ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy có chút kích động rồi...

Dư chương quý đứng ở một chỗ khác mỉm cười nhìn về phía này, một nam tử trung niên mặc trường sam màu xanh da trời mắt chứa đầy sự kinh ngạc đứng bên cạnh ông, trong phút chốc có chút luyến tiếc nói: “Ài, lúc đầu người nói ta còn có chút không tin, thì ra thực sự có một người có tố chất làm kinh doanh, nghe một tràng nói chuyện kia của nàng ngay cả ta cũng có chút động tâm, đáng tiếc!” Hắn được ông chủ ra lệnh nên mới sang đây xem. Hắn không quá tin tưởng những lời Dư chương quý khen ngợi Loan Loan trước kia, vì một phu nhân nông thôn thì có bao nhiêu kiến thức được chứ. Nhưng bây giờ nhìn thấy, thì thật đúng là không uống công!

Hợp tác với người như thế cũng khiến cho người ta yên tâm.

Dur chương quỹ mỉm cười, lời nói này của Loan Loan ai nghe xong cũng đều phải động tâm, ông thực sự chưa thấy qua thôn phụ nào biết ăn nói như vậy đây, đạo lý nói ra bài bài bản bản nữa! Có điều, ông cũng càng yên tâm, may mắn trước đây mình không kiên trì cho người tiếp tục nghiên cứu cách làm thịt xông khói, khi đó ông không muốn đến tìm Loan Loan hợp tác là vì ông cho rằng không có một thôn phụ nào có tố chất làm kinh doanh cả!

Nhưng mà hiện tại chính ông đã nghĩ sai rồi!

Nghĩ đến thịt xông khói sau này ùn ùn liên tục được bán ra, tươi cười trên mặt Dur chương quỹ lại tặng thêm một phần, ông cười nói với người bên cạnh: “Tiền chương quỹ, không bằng chúng ta đến Tiền viện ngồi một chút đi.”

Tiền chương quỹ gật gù đầu, cuối cùng, mắt nhìn về phía một loạt người vui đầu làm việc bên kia, sau đó đi theo Dur chương quỹ đến Tiền viện.

Loan Loan vừa nhìn mọi người quét nguyên liệu vừa chỉ điểm. Phần cơm trưa thì Dur chương quỹ đã sớm cho người sắp xếp xong xuôi, có người ở phòng bếp đưa riêng tới, Dur chương quỹ còn cố ý mời Loan Loan đến Tiền viện cùng dùng cơm chung. Nhưng nằng nết người trong thôn đều ở hậu viện, nên liền từ chối khéo léo.

Sau khi ăn cơm trưa rồi nghỉ ngơi một lát, Loan Loan cũng nhân lúc này kiểm tra bề mặt bên dưới của thịt một lát, tất cả đều quét không sai. Cho người mang thịt đã quét xong nguyên liệu sang một bên, sau đó khiêng những phần thịt chưa quét tới.

Buổi sáng tốc độ hơi chậm một chút, nhưng buổi chiều động tác của mọi người đều nhanh hơn nhiều. Loan Loan ngồi ở phía trước, thịt xông khói quét nguyên liệu xong, thì phải bắt đầu quét đến phần xương sườn. Đến khi mặt trời lặn về phía tây cũng đã quét hết tất cả thịt rồi.

Dur chương quỹ cũng tới xem xét, khiêng tất cả thịt vào trong phòng cất kỹ, Loan Loan cũng dẫn đoàn người rời khỏi thôn trang trở về Dương gia thôn. Khi về đến nhà trời cũng đã tối đen, mọi nhà trong thôn đều sáng đèn, từng người trở về nhà của mình, và cũng đã hẹn thời gian ngày mai đi chợ.

Lúc Loan Loan đi đến chân núi phát hiện Bách Thủ đang đứng đó đợi nàng, trong lòng nàng lập tức ảm áp lan tràn.

Bách Thủ không nói hai lời đã lập tức nắm tay của nàng đi lên núi, vừa nói: “Nàng mệt rồi, ta đã làm cơm xong rồi đây, chúng ta về nhà ăn cơm đi.”

Loan Loan ngẩng đầu nhìn về phía hắc nỏ một nụ cười sáng lạn.

Mỗi ngày Bách Thủ còn mệt mỏi hơn cả nàng, ăn cơm tối xong, Loan Loan kiên quyết rửa bát, sau khi hai người rửa mặt xong cũng nằm lên giường. Thời cổ đại có một điểm tốt này, buổi tối không có TV xem, không có mạng, không có tiết mục giải trí, cơm nước xong xuôi thì lên giường nằm, mỗi ngày thức dậy sớm, có thể dưỡng thành một tập quán sinh hoạt tốt.

Loan Loan gồi lên cánh tay Bách Thủ, một tay ôm lấy cái eo rắn chắc của hắn, nhẹ giọng nói cho hắn biết tình huống một ngày này của mình: “... Đầu tiên là đến quán rượu, sau đó cùng đi đến thôn trang... Ta không ngờ thị trấn ngoại ô còn có thôn trang xinh đẹp như vậy... Giữa trưa Dur chương quỹ cũng không bạc đãi chúng ta, thức ăn cũng không tệ, còn có cả thịt nữa đây... Chờ ngày mai đồ xong lập xưởng thì coi như là xong việc rồi...”

Mà mấy người Bách Thủ đã chuẩn bị xong tất cả vật liệu mà cả phòng cần dùng, ngày mai sẽ phải bắt đầu sửa phòng ốc.

Sửa lại phòng ở thì hai người đã có thể chuyển xuống núi, ném đi tất cả những gì không thoải mái, được láng giềng giúp đỡ, sống một cuộc sống mới. Cả hai người đều có chút mong chờ về cuộc sống sau này, đã có sân mới, thì cũng coi như bọn họ đã có không gian riêng tư của mình, không ai được tự ý ra vào. Đó là thế giới chân chính thuộc về hai người, chờ khi có con thì trong nhà sẽ càng náo nhiệt hơn!

Nghĩ đến con, trong lòng Bách Thủ giống như có con sâu không ngừng cào hắc, bắt đầu vội vàng... bàn tay to nhẹ nhàng khẽ vuốt vuốt cái bụng Loan Loan, có chút chờ mong lại có chút khiến cho người ta cảm thấy buồn cười.

“Con gái à, con ở đâu vậy? Sao con lại không nghe thấy cha mẹ chờ đợi tiếng của con thể... Chờ khi cha sửa nhà xong, cha sẽ làm cho con một cái vườn hoa nhỏ, con muốn trồng hoa gì thì trồng hoa đó!”

Loan Loan nghe thấy thì mặt mũi đều cười đến cong cong, liền hỏi hắn: “Chàng thích con trai hay con gái?”

“Trai hay gái đều thích hết.”

“Một lần chỉ có thể sinh một đứa, chỉ được chọn một thôi?”

“Vậy thì con gái đi!”

“Lần trước không phải huynh còn muốn con trai sao?”

“A... Con gái nhất định sẽ đáng yêu giống nàng! !”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Mất hai miếng thịt

Ngày hôm sau, lúc Loan Loan vào thôn, thì một đoàn người đã đứng đợi ở nhà cửa nhà Nguyên Bảo. Hôm nay tốc độ đi đường nhanh hơn ngày hôm qua, đến ngoại ô thị trấn, mọi người đi vào hậu viện sơn trang bằng cửa sau, thịt xông khói đã thoa nguyên liệu xong ngày hôm qua được đặt ở một gian phòng khác, hiện tại lại mang toàn bộ thịt dùng để đồ lạp xường ra.

Ruột gà ngày hôm qua trở về, trước tiên Loan Loan lập tức ngâm muối và dấm chua, đồ ra một chậu nước lớn, nàng dạy mọi người làm sao để rửa ruột gà này cho không còn mùi tanh.

Đầu óc linh hoạt như mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa đã liên tưởng đến lòng heo lần trước Loan Loan làm khi ăn vào không hề có mùi tanh hôi, nhưng hai người cũng chỉ suy đoán đúng được một nửa, vì món lòng heo kia ăn ngon như vậy thì còn phải cảm ơn những loại gia vị kia nữa.

Loan Loan rửa sạch ruột gà, phân gia vị cho mọi người, rồi trộn đều gia vị và thịt lại với nhau, lại lấy ống trúc đã sớm chuẩn bị xong ra bao ruột già ở bên ngoài, một bên làm một bên giăng giải: "... sau khi chụp ruột gà xong, chúng ta sẽ đồ thịt vào trong ống trúc... đồ sao cho thịt không thể quá lỏng lẻo, đồ đến độ dài nhất định phải đẩy thịt bên trong ruột xuống... Nếu như có bong bóng bên trong thì lấy kim đâm xẹp là được."

Mọi người nghe thấy thì ở một bên giật mình, thứ lần trước giúp Loan Loan kiếm được nhiều bạc trắng như vậy hóa ra được làm thế này! Ngay cả những người còn kiêu ngạo, còn khinh thường thì lúc này cũng đều vô cùng bội phục, khó trách người ta có thể kiếm được nhiều bạc trắng như vậy, biện pháp này ai mà nghĩ ra được chứ?

Nếu Loan Loan biết cách nghĩ của mọi người lúc này chắc trong lòng nàng sẽ đau. Nhưng mà sau đó nàng cũng chỉ có thể lặng lẽ bội phục người đầu tiên sáng tạo ra cái loại mỹ thực này thôi!

Mà lúc này tên sai vặt Dư chương quỹ phân công ở lại đây phối hợp đang yên lặng ghi nhớ lời Loan Loan vừa nói, hẩn nhận lệnh của chương quỹ ở đây giúp việc, đồng thời cũng nhìn xem món đồ này làm thế nào. Loan Loan đã sớm biết rõ chút tâm tư này rồi, dù sao nàng đã ký hợp đồng với quán rượu, cách làm lạp xường còn có những điều khác chứ không chỉ thế này đâu, những người muốn học hết thì vẫn còn sớm đấy!

Chia thịt làm mấy bôn, bởi vì việc đồ thịt khác với việc thoa nguyên liệu, Loan Loan sợ mọi người lần đầu làm sẽ không tốt, nên bèn sắp xếp hai người thành một nhóm, nàng cũng không yêu cầu ai với ai cùng nhóm, đoàn người tự do kết hợp, mười bốn người, phân làm sáu tổ, nhưng còn lẻ ra một mình Dương Uyển tuổi tác nhỏ nhất. Vì vậy Loan Loan để nàng đợi ở một bên trước, sau khi nhìn chắc chắn những người khác đồ lạp xường không có vấn đề gì, thì mới ngồi xuống ở một vị trí sau cùng. Loan Loan nói với Dương Uyển: "Muội bao ruột gà bên ngoài ống trúc đi."

Dương Uyển có chút sợ hãi gật gật đầu. Nàng vốn là đứa tính tình nhút nhát, lần trước Loan Loan vì lấy lại nhà mà đã đấu võ mồm không ít với mẹ ở nhà nàng. Sau này trong nhà thỉnh thoảng lại nghe mẹ nàng nhắc đến chuyện này. Dù sao nàng biết Loan Loan chắc chắn là không thích cả nhà mình.

Lúc mẹ nàng để nàng đi thì quả thực nàng thực sự không muốn, nhưng vì một lượng bạc trắng kia nàng cũng chỉ phải ráng gật đầu, ngày hôm qua mặc dù Loan Loan nhìn nàng vài lần, nhưng cũng không là gì vì cách xa nhau, mà bây giờ lại gần như thế, hai người còn làm chung một việc, nên trong lòng cô nương khó tránh khỏi càng thêm sợ hãi.

Hành động trên tay cũng ngưng nghỉ.

Loan Loan chỉ nhẹ nhàng nhìn nàng một cái là Dương Uyển lập tức bất an cúi đầu xuống.

Nàng thở dài một hơi, lấy thêm một ống trúc trong giỏ ra làm mẫu cho nàng: "Nhìn rõ nhé, nếu muội muốn sau này còn kiếm được bạc thì phải học được việc này."

Sau khi làm xong ra hiệu cho Dương Uyển làm lại một lần, tìm Dương Uyển đập thành thịch, mắt nhìn Loan Loan một cách sợ hãi. Lúc nhận được ánh mắt cổ vũ của Loan Loan thì ngẩn người, trong lòng cũng thoáng bình tĩnh chút ít, lấy ống trúc khoét lỗ dạng hồ lô, rồi cuộc cũng bao hoàn hảo ruột gà bên ngoài ống trúc.

Loan Loan không thích vợ chồng Dương Nghĩa Thiên, chuyện người lớn làm không liên quan đến trẻ con, xem xét lại Dương Uyển này thì cũng là một cô nương trung thực, nàng cũng không phải là bà mẹ ác độc, mà đi đấu khí với cha mẹ người ta nhưng lại lấy một tiểu cô nương ra trút giận?

Nàng cũng chỉ có thể thận trọng đối đãi bằng một trái tim bình tĩnh thôi, nề tính tính tình Dương Uyển còn thuần lương mà dạy nàng, còn về vợ chồng Dương Nghĩa Thiên thì khỏi phải bàn bạc!

Mà Dương Uyển thấy Loan Loan không hề vì cha mẹ nàng mà lạnh nhạt với nàng, ngược lại còn kiên nhẫn dạy nàng, trong lòng nhất thời có thêm vài phần thiện cảm với Loan Loan.

Chờ Dương Uyển học xong thì hai người bắt đầu đồ thịt.

Đến trưa, đoàn người đều ăn cơm ở trong thôn trang, thức ăn cũng giống như ngày đầu tiên, nhiều hơn cả cơm ở nhà bọn họ ăn bình thường nữa, dù sao mỗi bữa đều có thịt trong món ăn.

Có người lại nói khẽ : “Nếu như có thể làm việc này nhiều hơn vài ngày thì tốt rồi, ở đây mỗi ngày đều có thể được ăn thịt!”

Không thể không nói, Dư chương quỹ quả thực đối đãi rất công bằng với bọn họ.

Dù số lượng lạp xưởng ít hơn thịt xông khói, nhưng trình tự làm việc thì lại phiền hơn, nên khi đồ xong lạp xưởng, sắc trời cũng đã bắt đầu tối, Loan Loan bảo tất cả mọi người treo lạp xưởng lên trên sào, đặt sào treo vào trong một gian phòng trống. Rồi sau đó, một đoàn người liền rời khỏi thôn trang.

Ngày mai chỉ treo thịt xông khói đã ướp thấm lên, sau đó sẽ đốt lò hun lạp xưởng. Trên đường trở về Loan Loan đã hỏi ai tình nguyện ngày mai cùng đến thôn trang một chuyến nữa với nàng.

Ba người mẹ Nguyên Bảo thì khỏi cần nói, cho dù không cho bạc thì bọn họ cũng muốn đi giúp Loan Loan, mấy người lớn tuổi Loan Loan cũng không muốn để họ đi, sau này Lý Đại thạch cũng tình nguyện lại theo đi một chuyến, ngay cả Dương Uyển vẫn luôn không nói gì cũng lên tiếng tình nguyện đi giúp việc, Bà mối Vương là người tinh ranh, biết Loan Loan có chút tài năng, nên muốn nịnh nọt xây dựng quan hệ thế là cũng cười bảo tình nguyện đi, mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa hai ngày nay không ở nhà, trong nhà mấy đứa nhỏ vô cùng nghịch ngợm, nên từ chối không đi, còn mấy người khác thì trong nhà cũng có việc.

Vì vậy Loan Loan đã hẹn thời gian với mấy người tình nguyện đi lên thôn trang vào ngày mai.

Lúc trở về thôn trời cũng đã tối, lúc đi qua nhà mình, Loan Loan chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đồ che trên nóc nhà đã được tháo ra, tường viện và cửa thì vẫn còn tốt.

Bách Thủ đã làm cơm xong và đang chờ nàng dưới chân núi như cũ, Loan Loan về đến nhà mới nghe Bách Thủ nói, ngoại trừ Dương Phú Quý, Dương Khai Thạch, Vương Bảo Sơn, hai ông cháu Lai Sinh đến giúp đỡ, còn có Cát Sơn, trưởng thôn, sau này Vương Trường Thọ cũng lại đây, có nhiều người nên hôm nay đã thay xong các xà ngang mục nát. Ngày mai có thể bắt đầu lợp mái được rồi, tường nhà thì vẫn còn chắc chắn. Đội lợp xong nóc nhà, còn phải đập bỏ tường viện, mở rộng sân nhỏ, và sau đó mới đến cửa sân.

Về phần cửa sân, Loan Loan đã thương lượng với Bách Thủ, cho dù có dùng nhiều bạc một chút, thì nhà bọn họ cũng muốn ra chợ mua loại sơn màu đỏ đất về sơn cửa sân.

Đã để bà nội Nguyên Bảo làm cơm giúp hai ngày, mà người càng nhiều, thì làm cơm cũng sẽ rất mệt. Vì thế, để có thể kịp trở về làm cơm, mà sáng sớm hôm sau Loan Loan đã đến hội họp với mấy người ở chỗ hẹn ngày hôm qua, tốc độ đi lên thị trấn cũng nhanh hơn hôm qua.

Sau khi đến thôn trang, Dư chương quỹ phải tên sai vật kia mở cửa, mọi người mang toàn bộ thịt xông khói đã ướp ra trước, sau đó lại mang lạp xưởng ra sân treo xong, mới bắt đầu lấy nhánh trúc đã chuẩn bị trước đâm xuyên qua thịt xông khói rồi treo lên trên cây xiên.

Thịt đầy cả sân khiến người nhìn thấy thèm thuồng không thôi, tên sai vật kia may mắn được ăn một miếng thịt nhỏ lúc Dư chương quỹ ném thử thịt xông khói, đến nay hắn vẫn còn nhớ kỹ hương vị kia, hắn cũng vụng trộm để đầu bếp quán rượu ướp nguyên liệu, nhưng làm thế nào cũng không làm ra được hương vị kia! Bây giờ nhìn thấy từng dây thịt xông khói, khiến hắn không khỏi âm thầm liếm môi.

Sau đó cười ha ha nhìn về phía Loan Loan nói: “Thịt này phải treo một thời gian dài như vậy à? Nhìn thế này khiến cho miệng người ta thèm ăn không thôi!”

Nghe nói thế, trên khuôn mặt mấy người mẹ Nguyên Bảo bên cạnh lộ ra một tia tự đắc vui vẻ, dù thế nào thì với món thịt này bọn họ vẫn có chút công lao, nên được nghe khen ngợi đương nhiên rất vui vẻ. Có điều, Loan Loan vẫn luôn đứng ở một bên không nói, mảy có chút nhần lại. Nàng quanh quẩn mấy vòng các dây thịt xông khói, đầu mày càng nhíu càng chặt, cuối cùng tên sai vật kia dường như cũng nhìn ra sắc mặt nàng không đúng nên bèn hỏi : “Có vấn đề gì sao?” .

Loan Loan nhìn hắn một cái nói : “Có vấn đề. Không biết hai đêm nay có người vào trong gian phòng kia không?” . Tay nàng chỉ vào gian phòng để thịt xông khói kia.

Tên sai vật nói : “Không có, làm sao vậy?”

Loan Loan nhàn nhạt nhìn hắn nói : “Thịt bị thiếu hai miếng!”

Tên sai vật giật nảy người, vội hỏi : “Người chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên, ngày hôm trước trước khi ướp ta đã đếm đồng thịt này có bao nhiêu miếng, khi ướp xong chuyển vào phòng ta cũng đã đếm qua, hôm qua chúng ta không đi vào gian phòng kia, mà bây giờ thịt này lại thiếu mất hai miếng.” Loan Loan nói.

Sắc mặt tên sai vật biến đổi, nhìn về phía nàng : “Bởi vì hai ngày nay đặt nhiều thịt vào trong đó, nên buổi tối cửa phòng đều được khóa lại.”

Đuôi mày Loan Loan nhướng lên : “Thì ra là đêm hôm trước khóa cửa, chúng ta không có chìa khóa, cho nên hôm qua căn bản chúng ta không thể vào đó. Đã như vậy, làm phiền tiểu ca mời Dư chương quỹ lại đây đi.”

Mất tên sai vật đảo mấy vòng, rồi hắn xoay người đi ra hậu viện.

Mà mấy người mẹ Nguyên Bảo thế nào cũng không ngờ thịt này vậy mà lại thiếu đi hai miếng. Nhưng cho dù có thiếu thì bọn họ cũng không biết, bởi vì

từ đầu đến cuối chỉ có Loan Loan đếm qua, tất cả mọi người khác chỉ lo cắm đầu làm việc. Bây giờ xảy ra chuyện này, trong lòng mọi người đều có chút buồn bực.

“Nhị muội tử, chuyện này khẳng định không phải do người chúng ta làm đâu.” Bà nội Vương dẫn đầu nói.

“Hắn đều đã đóng kín cửa, sao chúng ta ... có thể vào đó được.” Lý Đại thạch cũng ở bên cạnh nói.

Loan Loan nâng tay ra hiệu với hai người bảo bọn họ yên tâm: “Muội biết không phải là người trong thôn chúng ta làm, mặc dù chúng ta có nghèo một chút, nhưng cũng sẽ không làm ra cái chuyện trộm gà trộm chó này.”

Mấy người lập tức gật đầu.

Thời gian đợi Dư chương quỹ, tất cả mọi người cũng không nhân rồi, Loan Loan để mọi người phân lập xường mắc trên cùng một cái giá, đặt bên trên gỗ bách bắt đầu hun.

Chưa được một lúc, Dư chương quỹ đã đến.

Trước tiên Loan Loan kể chuyện lại một lần, cuối cùng nói: “... Cho nên mời Dư chương quỹ mau chóng điều tra ra chân tướng, đoàn người chúng tôi trong nhà đều có rất nhiều chuyện phải làm, cha mẹ con cái, còn phải về để kịp làm cơm trưa nữa, tìm được người trộm thì chúng tôi cũng tiện rời khỏi đây.”

Khi vừa nghe tên sai vật báo lại, Dư chương quỹ đã cảm giác không phải do người Loan Loan dẫn đến làm việc này. Trên điểm này, hẳn quả thực phải thừa nhận mình không có tâm tư tinh tế như Loan Loan, cơ bản hẳn cũng không cho người chú ý xem cuối cùng có bao nhiêu miếng thịt heo, chỉ để người lại trông coi. Bây giờ Loan Loan chủ động cho hắn biết thịt thiếu mất hai miếng, đã chứng minh nàng có thể xác định không phải là người trong thôn làm, phải biết rằng nếu bị bắt được trộm đồ thì khi đến nha môn cũng không dễ sống đâu.

Hơn nữa dựa theo lời Loan Loan thì nàng đã đếm rõ ràng tất cả đồng thịt, nhìn tất cả mọi người chuyển thịt vào trong phòng, rồi sau đó mới rời khỏi, sau khi khóa phòng xong thì ngày hôm sau cũng chưa từng mở ra, vậy chỉ thì chỉ có một loại khả năng, chính là do người trong thôn trang làm.

Đối với điểm này, Dư chương quỹ rất tức giận, thậm chí còn có người dám thừa dịp có nhiều người mà động tay động chân như thế. Có lẽ không ai ngờ tới Loan Loan còn đếm số lượng thịt tỉ mỉ như vậy, mà nàng không chỉ đếm số lượng thịt, mà ngay cả lạp xường nàng cũng thăm đếm.

Mặc kệ ông chủ làm thế nào, nàng chắc chắn phải nhớ kỹ việc này trong lòng, để tránh vạn nhất lúc bị người khác hãm hại thì có chứng cứ tự cứu mình.

Chuyện này nếu muốn điều tra cũng rất dễ, trên thôn trang chỉ có vài người như thế, ai quản lý cái gì hỏi ra sẽ biết ngay. Và không đến một lúc có người báo cáo với Dư chương quỹ đã điều tra ra được, quả thực là người trong thôn trang làm, đó là một kẻ gác đêm. Hắn đã thừa dịp trước khi phòng khóa mà lén chạy vào trong phòng lấy trộm hai miếng.

Đã tìm được người trộm khiến mọi người cũng thả lỏng một chút, Dư chương quỹ dạy dỗ quản sự thôn trang một trận, rồi xoay người lại chấp tay nói cảm ơn Loan Loan. Loan Loan không nhận lễ của hắn, chỉ nói đây là chuyện nàng phải làm.

Không thể không nói, việc này lại khiến cho ấn tượng của Dư chương quỹ với nàng tốt hơn một phần nữa!

Đoàn người hun lạp xường lên, Loan Loan báo cho Dư chương quỹ biết phải hun thế nào, mỗi ngày mấy lần, xong rồi thì treo ở chỗ thoáng gió là được, tự nàng sẽ tính toán thời gian, đến lúc đó nàng lại đến xem thịt xông khói có được hay chưa.

Bàn giao xong việc này, Dư chương quỹ giao phần bạc còn lại cho Loan Loan, nàng cầm bạc xong rồi dẫn người đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Sửa nhà

Sau khi rời khỏi thôn trang, Loan Loan nói muốn đi chợ mua vài món đồ, nên những người khác đi về trước, mẹ Nguyên Bảo đi cùng Loan Loan, đến chợ mua một túi gạo, rồi lại mua một miếng thịt xông mới đi về. Khi hai người về đến thôn thì vẫn chưa đến giờ cơm trưa, bởi vì về nhà Loan Loan còn phải leo một đoạn đường núi, hơi phiền toái, nên mấy ngày nay nàng đi làm việc thì đều mượn bếp nhà Nguyên Bảo làm cơm.

Loan Loan theo mẹ Nguyên Bảo đi thẳng về nhà, bà nội Nguyên Bảo đang hái rau, nhìn thấy hai người về liền nói: “Ồ, sao hôm nay về sớm thế?”

“Vâng, hôm nay chỉ giúp phơi nắng thôi ạ, coi như là xong cả rồi.” Loan Loan cười nói, lấy thịt ra: “Thảm thảm, thịt này cháu mua trên đường đi chợ về, bữa cơm trưa nay chúng ta xào thịt này nhé ạ!”

“Ồi, sao cháu lại còn mua thịt nữa, thịt ngày hôm qua lão Trư Đầu cho ta còn thừa lại một nửa, bữa cơm trưa nay cứ ăn tạm thịt kia đi!” Bà nội Nguyên

Bảo vừa nói vừa vào phòng bếp lấy ra một nửa miếng thịt.

Các nàng không chỉ mượn nhà Nguyên Bảo nấu nướng gọi cả đoàn người ăn cơm, dùng đồ nhà bọn họ, còn để cho nhà người ta lấy tiền túi ra giúp mình gọi người đến làm việc, Loan Loan thật không biết nên nói gì cho phải.

Vẫn đưa thịt trên tay cho bà: “Thắm cảm đi, cắt thêm một chút thịt này cùng xào chung, thức ăn bữa trưa cho bọn họ ăn được nhiều hơn, phần thịt còn dư thì để tối làm tiếp.”

Bà nội Nguyên Bảo cầm thịt, cười ha ha nói: “Được được được, cháu nói thế nào thì thế đó đi!” Sau đó đi vào phòng bếp.

Mẹ Nguyên Bảo nhìn trong nhìn ngoài nhà mà không thấy Nguyên Bảo, nàng nói thầm: “Đứa nhỏ này lại chạy đi đâu gây chuyện rồi?” Rồi nói với Loan Loan “Ta đi tìm xem” Đẻ gạo trong sân rồi đi ra ngoài.

Loan Loan đi qua bùng gạo vào phòng bếp, bà nội Nguyên Bảo thấy nàng xách túi gạo lớn như vậy đi vào, bà kinh ngạc nói: “Ôi, Nhị muội Tử, cháu đây là đang làm cái gì thế?”

“Đây là gạo hôm nay cháu mua ở chợ, bọn họ làm việc mệt mỏi như vậy nên được ăn no chứ. Cho nên cháu mua nhiều một chút.”

“Gạo trong nhà vẫn còn đủ mà! Đâu có dùng nhiều như vậy, cháu xách chút gạo về đi!”

“Không đâu, thắm à, người xem mấy ngày nay đều là thắm giúp cháu nấu cơm chăm sóc mọi người, cháu còn không biết phải cảm ơn thím thế nào nữa, mỗi ngày đều nấu cơm ở nhà thắm, lại còn dùng cái này dùng cái kia. Cháu và Bách Thủ cũng không biết nói gì cho phải nữa. Nếu thắm không chịu cảm chút gạo này, thì cháu cũng chỉ có thể tự vào trong bếp nấu thôi!”

Nghe vậy, bà nội Nguyên Bảo cũng không kiên trì nữa, liền nói: “Vậy bữa trưa nay không làm bánh nữa, nấu cơm hết vậy.”

“Vâng ạ, ta làm thôi!”

Loan Loan giúp bà nội Nguyên Bảo cắt gạo đi. Loan Loan đi vào sân, ngồi bên cạnh khóm rau và bắt đầu hái.

Mẹ Nguyên Bảo đứng trên đường không thấy con mình, nàng đi tới cuối thôn, Nguyên Bảo và Kim Đan mấy đứa trẻ quả nhiên đang nghịch ngợm trong sân. Đám người Bách Thủ đang vô cùng bận rộn.

Vương Trường Thọ và Vương Bảo Sơn đang giúp lợp mái, và đã lợp được một nửa, còn Cát Sơn cùng ông nội Lai Sinh đang phá tường đất đi, mà Bách Thủ đang cùng với thôn trưởng, còn có cha Nguyên Bảo, cha Thạch Đầu đứng ở sau nhà để nhìn xem nên vòng hậu viện như thế nào, và bao nhiêu!

Dựa theo kế hoạch lúc đầu của Bách Thủ và Loan Loan, là muốn vòng ba gian nhà lớn ở hậu viện, cũng chính là vòng từ nhà Dương Nghĩa Thiên bên kia qua đây thành một hình chữ nhật. Nhưng mà đúng lúc nhà Lý Đại Trí lại ở đằng sau, nếu vòng một cái hậu viện rộng như vậy sẽ chắn mất cửa sân nhà Lý Đại Trí, còn có thể chiếm hơn phân nửa đường đi.

Khỏi cần nghĩ nhiều, mẹ Đại Trí chắc chắn sẽ không đồng ý.

Như vậy thì đành phải vòng ngăn lại một chút, thu nhỏ hậu viện lại vậy. Vì thu nhỏ hậu viện nên chỗ hai bên hông sẽ mở rộng ra thêm. Nhưng Dương Nghĩa Trí nói điều này cũng không được, nhà bọn họ còn cách mép đường một đoạn, ngộ nhờ sau này nhà ai đó muốn dựng nhà ở đằng sau này, mà Bách Thủ mở rộng hai bên trái phải ra như vậy, chỉ còn một mảnh đất nhỏ như thế chỉ đủ để dựng hai gian chính phòng và thừa ra một khoảng đất trống nhưng xây ba gian lại không đủ. Mà nghĩ xem nhà ai muốn dựng nhà lại chỉ dựng có hai gian? Dù thế nào cũng phải là ba gian!

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ thể thu nhỏ hậu viện, sân nhỏ bên cạnh mở rộng ra theo như kế hoạch không thay đổi. Nếu thu nhỏ hậu viện, thì việc Loan Loan muốn trồng rau nuôi gà, còn muốn làm cái chuồng heo chỉ sợ cũng có chút xa xôi rồi.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào cả, chỉ có thể làm như vậy!

Mẹ Nguyên Bảo ở đó xem một lúc rồi trở về, vừa đến nhà đã kể chuyện này cho Loan Loan, nàng nói: “. . . . . hậu viện nhỏ như vậy, thì việc muốn dựng chuồng heo, làm chuồng gà, rồi trồng rau chỉ sợ không có cách nào làm được rồi.”

Loan Loan nhủ mảy suy nghĩ một chút, nếu như nhà bọn họ muốn dùng hết đất đến méo đường, sau này có người muốn dựng nhà thì trực tiếp xây ở đằng sau đi, nhưng sợ rằng Dương Nghĩa Trí sẽ không đồng ý việc này. Dù sao việc một nhà chiếm một miếng đất lớn như vậy thì làm sao cũng không nói nổi!

Nếu Bách Thủ đã đồng ý thì cũng đành vậy, nàng vẫn phải trồng rau, nhưng lúc đó nghĩ biện pháp khác là được!

Loan Loan ở một bên cắt thịt cắt rau, mẹ Nguyên Bảo ở một bên thổi lửa nấu cơm, bà nội Nguyên Bảo hai ngày này đã mệt mỏi, nên hai người bảo bà đi nghỉ ngơi. Chờ khi cơm chín là phải bắt đầu xào rau rồi.

Mấy ngày trước đây Loan Loan cũng mang chút ít gia vị tới đây, bà nội Nguyên Bảo lúc đầu làm đồ ăn còn dùng một chút, nhưng sau đó lại phát hiện làm ăn không ngon như Loan Loan làm chút nào, nên dứt khóa làm theo biện pháp của mình.

Có điều hôm nay nàng đứng bếp, nhất định phải làm đồ ăn ngon cho mọi người thưởng thức.

Chuẩn bị hai món rau, mẹ Nguyễn Bảo đã làm một phần củ cải trắng tự nhà nàng trồng, Loan Loan chuẩn bị xào hai phần thịt, một phần thịt nàng chỉ xào bình thường như mọi người đã ăn trước kia, còn một phần khác nàng chuẩn bị làm bánh xào.

Chiên mấy khối bánh bột mì, sau khi để nguội thì cắt thành miếng, rồi cắt miếng khoai tây, cho thêm một chút rau, cũng chỉ có như thế thôi.

Mẹ Nguyễn Bảo rất hiếm lạ nhìn nàng làm, thế là mẹ Nguyễn Bảo hỏi nàng, Loan Loan vừa làm vừa nói.

Bà nội Nguyễn Bảo ngồi ở trong sân cũng nghe thấy mùi thơm! Sauk hi làm xong, hai người đều ném một miếng, đôi mắt lập tức tròn tròn, bánh xào này ăn ngon thật! Hơn nữa Loan Loan cho thêm tương xào vào rất là thơm, bà nội Nguyễn Bảo không ngừng khen nàng khéo tay, trước đó bà cũng đã làm món ăn tương xào này nhưng lại làm không ngon như Loan Loan.

Mà mẹ Nguyễn Bảo âm thầm ghi nhớ thứ tự cách làm món ăn vừa rồi Loan Loan làm một lần, chuẩn bị lần sau tự làm thức ăn ngon cho chồng mình ném thử!

Thức ăn chuẩn bị xong, bà nội Nguyễn Bảo bèn gọi một đoàn người về ăn cơm, đoàn người vừa vào sân đã ngửi được mùi đồ ăn còn chưa tản đi trong phòng bếp, cả đám đều không khỏi tò mò: “A, thâm à, bữa cơm trưa hôm nay làm gì ngon à, sao lại thơm như vậy chứ!”

Bà nội Nguyễn Bảo cười hắc hắc: “Đội lát nữa các con sẽ biết, bảo đảm sẽ khiến các con chấn động”

Người khác không biết, nhưng chẳng lẽ Bách Thủ còn không biết sao? Hẳn biết thức ăn bữa trưa nay chính là do Loan Loan xào, nhưng mà cái mùi thơm đồ ăn này dường như hẳn cũng chưa từng ngửi qua, trong lòng không khỏi cũng mong đợi.

Ngoại trừ Bách Thủ, còn ai có thể hiểu rõ Loan Loan nhất đây? Đó chính là Lai Sinh, hẳn biết món ăn có thể ngửi thơm như vậy thì người khác chắc chắn không ai làm được, lập tức xông tới bồn rửa tay mẹ Nguyễn Bảo bung ra trước tiên, rửa tay xong thì như một trận gió xông vào nhà chính.

Những người khác nhìn thấy thì cười hần: “A, Lai Sinh, vừa rồi gặp còn thấy đệ như quả cà đập vậy, sao bây giờ lại hoạt bát như thế chứ!”

Lai Sinh cũng không để ý tới mà chạy vào nhà chính xoay tròn một vòng trong cái bán, cuối cùng phát hiện món khoai tây xào thịt mà mình chưa từng thấy qua là thơm nhất, lập tức ngồi xuống ở vị trí gần nó nhất, mẹ Nguyễn Bảo ở bên cạnh nhìn thấy thì che miệng cười cười.

Loan Loan cũng cảm thấy buồn cười, nhưng cũng chỉ nên cười trong lòng thôi, bày đĩa lần lượt từng người, lúc đến phiên Lai Sinh, hẳn lập tức nhận lấy đôi đũa, một bộ dạng thêm ăn ghê ghớm nhìn chăm chăm vào phần bánh xào kia.

Trong lòng Loan Loan buồn cười không thôi, nhưng nét mặt thì thật nghiêm túc nhìn hần: “Lai Sinh, đã quên hết những gì tâu dạy đệ trước kia rồi à?”

Lai Sinh cúi đầu nhìn nàng một cái, bịt miệng, thành thực buông đôi đũa xuống, rồi cúi đầu, ánh mắt thỉnh thoảng còn len lén liếc nhìn vào đồ ăn trong bát! Thật vất vả mới đợi được mọi người rửa tay xong và ngồi xuống đây đủ, Lai Sinh lập tức cầm lấy đũa, một tay bung bát cơm, một tư thế như là chỉ cần ra lệnh một tiếng thì hẳn lập tức gấp hết toàn bộ thức ăn bên trong bát kia vào bát của mình!

Đoàn người ngồi xuống thấy bộ dạng gấp gấp như khi kia của hần thì đều cười rộ lên, nhưng không có ai động đũa. Nói riêng về điểm này thì Lai Sinh còn là đứa trẻ rất nghe lời, trưởng bối không động đũa, chưa mở miệng, thì cho dù có thêm ăn hần cũng không dám động đũa gấp đồ ăn trước. Lại nhìn Nguyễn Bảo, nếu không phải mẹ thẳng bé kéo nó lại thì nó đã sớm đưa tay qua gấp rồi!

Dường như phát hiện được ánh mắt của Loan Loan, Lai Sinh lại trung thực, buông bát xuống, nhìn về phía thôn trưởng Dương Nghĩa Trí lấy lòng nói: “Thôn trưởng. . . . .”

Thấy hần như vậy, đoàn người đều nở nụ cười, xem hần thêm thành cái bộ dạng gì vậy chứ? Ông nội Lai Sinh vừa tức nhưng cũng vừa cảm thấy buồn cười!

Dương Nghĩa Trí nhìn hần một cái, thấy thần sắc chờ đợi khẩn cầu kia, thì ông nghĩ đứa nhỏ này hẳn là rất đói bụng rồi? Ông nghĩ nghĩ rồi quyết định không trêu chọc hần nữa: “Bắt đầu ăn đi.”

Vừa ra lệnh một tiếng, Lai Sinh thật nhanh gấp một miếng thịt bỏ vào miệng mình, sau đó trừng mắt, ăn thật ngon! Nhưng lại cau mày: “Đây không phải là thịt!”

“Đó là bánh!” Loan Loan cười nói.

Mọi người vừa nghe xong thì đều có chút tò mò, Loan Loan gấp một miếng bánh lên, nói: “Đây là bánh bột mì, cháu cho thêm khoai tây và thịt xào vào. . . . .”

Thật ra thì bánh xào thực sự không phải như vậy, không phối hợp với rau gì cả, đây chỉ có thể coi như món bánh xào do chính mình phát minh ra!

Mỗi người đều ném thử, lập tức khen không dứt miệng, mấy người chưa từng nếm qua mùi vị đồ ăn Loan Loan làm thì lại càng không ngừng ngạc nhiên, không ngờ vợ Bách Thủ làm đồ ăn ngon như vậy!

Một đoàn người ăn bữa cơm rất vui vẻ, còn đọng lại dư vị vô tận!

Com nước xong, đoàn người ngồi trong sân một lát, lúc đi làm việc, Lai Sinh còn tới trước mặt Loan Loan hỏi: “Buổi tối tàu vẫn nấu com chứ?”

Loan Loan khẽ nhướn mày: “Chẳng lẽ không phải tàu nấu thì đệ không ăn à?”

Lai Sinh cong môi lên: “Tàu làm đồ ăn ngon!”

Lúc này, bà nội Nguyên Bảo ở một bên bèn lớn tiếng nói: “Giỏi lắm Lai Sinh, chẳng lẽ ta nấu com không ngon à? Sau này không cho người ăn đồ ăn nữa.”

Lai Sinh chép miệng, trề môi nói: “Vốn là ăn không ngon mà!” Sau đó chân nhảy một cái, trước khi Loan Loan giơ chân đạp qua thì hắn đã nhanh chóng chạy khỏi sân nhỏ biến mất tăm.

Sau đó Loan Loan cười nói với bà nội Nguyên Bảo: “Thảm à, người đừng nghe hắn nói lung tung, suốt ngày chỉ biết có ăn thôi.”

Bà nội Nguyên Bảo cười ha ha nói: “Không có đâu, sao ta lại tức giận chứ, ta chỉ chọc hắn thôi, cháu vốn làm đồ ăn ngon mà, trong thôn chỉ sợ rất ít người vượt qua được cháu đấy! Hơn nữa, bây giờ có cháu nấu com rồi, sau này ta cũng được nhàn rồi, mỗi bữa còn có thể đều được ăn ngon nữa!” Vừa cười nhìn về phía mẹ Nguyên Bảo nói: “Con nói có đúng không?”

“Đúng vậy đúng vậy, mấy ngày trước đây cực khổ cho mẹ rồi, hiện tại chúng con cũng không còn chuyện gì, hằng ngày mẹ muốn đi dạo ở đâu thì đi dạo ở đó đi. Còn nữa, mẹ muốn ăn gì, cứ nói với Loan Loan, muội ấy nhất định sẽ làm được!”

Loan Loan lập tức nói: “Vâng, chỉ cần không phải là sơn trân hải vị gì, những món ăn thường ngày ở nhà cháu đều làm được!”

“Ăn sơn trân hải vị gì chứ, ta không thèm cái đồ đâu, nhưng mà ta thấy món bánh xào bữa trưa kia ăn khá ngon đấy!”

“Được, vậy buổi tối chúng ta lại ăn món bánh xào!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Phát tiền công

Sau giờ ngo, Loan Loan đi đến chỗ sửa nhà nhìn một chút, sau đó trở về nhà. Nàng còn phải tìm chỗ kín đáo cất bạc ở trong ngực đi mới được! Sau đó lại lấy ra hai mươi lượng bạc vụn.

Tiền công của mẹ Nguyên Bảo lúc này nàng đã đưa rồi, tổng cộng phát ba lượng bạc, lẽ tiền công chỉ là một lượng bạc như đã nói, nhưng hôm nay mẹ Nguyên Bảo tự nguyện đi theo mình đến thôn trang một chuyến, chỉ người nào đi nàng đều cho thêm bạc xem như là cổ vũ. Còn số bạc khác, Loan Loan chỉ nghĩ rằng còn phải làm com ở nhà Nguyên Bảo mấy ngày nữa, hai ngày trước lúc nàng không có ở đây, bà nội Nguyên Bảo đều tự móc tiền túi ra mua đồ ăn.

Chính bởi vì quan hệ hai nhà tốt nên lại càng không thể để họ thua thiệt, vì thế nàng mới cho ba lượng bạc, bề ngoài Loan Loan nói với mẹ Nguyên Bảo: “Bởi vì ... lần này tàu giúp muội nhiều nhất, sau này có thể còn cần tàu trông nom giúp muội một chút, mấy ngày nay còn làm phiền lắm nữa, bạc này tàu nhất định phải nhận đấy, sau này chỗ cần tàu giúp còn rất nhiều. . . . .”

Xô đẩy một trận, cuối cùng mẹ Nguyên Bảo cũng nhận bạc.

Về phần Mẹ Thạch Đầu, Loan Loan chuẩn bị hai lượng bạc, hai vợ chồng tàu ấy bình thường giúp đỡ việc bận rộn nhà mình cũng rất tích cực, trên phương diện chút tiền công này mình không thể tỏ ra quá keo kiệt, lúc đi vác đá Dương Khai Thạch cũng đi theo giúp đỡ, đi giúp đỡ như thế cũng phải kiếm được nhiều tiền hơn chứ, mỗi ngày người ta làm việc rất tích cực nhưng cũng không nói cần bạc, lúc này không phải là cả cha hắn cũng đến giúp sao?! Tuy nói Dương Nghĩa Trí lúc này lấy thân phận thôn trưởng đến giúp đỡ, nhưng mà, Loan Loan và Bách Thủ vẫn rất cảm tạ. Hai mươi lượng bạc này cũng coi như là hợp lý.

Lấy số bạc để thanh toán ra xong, chưa được một lát đã có người đến.

Mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa, còn có bà mối Vương, mẹ Trường Thọ mấy người cười nói đi vào trong sân.

“Ồ, Nhị muội tử, vẫn còn bận rộn à, dường như chúng ta đến sớm một chút rồi!” Mẹ Trường Thọ cười nói.

Loan Loan bỏ đồ trong tay vào chuồng gà, đón mấy người vào nhà chính, cười nói: “Đâu có, hôm qua không phải chúng ta đã nói là canh giờ này rồi à, các tàu tới vừa đúng lúc. . . . . Hử? Chỉ có mấy người các tàu?”

“Mấy người khác chắc là sắp đến rồi.” Mẹ Kim Đan trả lời.

Loan Loan gật đầu: “Được rồi, chúng ta sẽ không chờ bọn họ, dù sao bạc đều có phát cho mọi người.” Lấy ra một cái túi bố căng phồng từ trong phòng, bên trong là hai mươi lượng bạc vừa rồi nàng đã gói kỹ. Có bạc vụn, cũng có tiền đồng đã xấu.

Ngồi xuống bên cạnh bàn, mở túi bố ra, hai mươi lượng bạc nhìn một cái không sót thứ gì hiện ra trước mặt mọi người, ánh mắt bốn người đều nhìn chòng chọc.

Wow, nếu toàn bộ một túi bạc lớn thế này đều là của mình thì thật là tốt biết bao!

“Theo như chúng ta đã nói, tiền công của mỗi người là một lượng bạc, lần này tổng cộng chúng ta đã làm hai ngày.” Loan Loan nhìn mấy người cười nói.

Bốn người vội vàng gật đầu liên tục.

Nàng lấy ra một lượng để ở trước mặt mẹ Trường Thọ: “Đại thẩm nương. Đây là tiền công của thẩm.”

“Ồi!” Mẹ Trường Thọ vui vẻ lên tiếng đáp lại, vội vàng lấy miếng vải gói kỹ một lượng bạc giấu vào trong ngực, cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt hiện lên từng lớp từng lớp.

Sau đó Loan Loan lại lấy ra một lượng bạc đặt trước mặt bà mối Vương: “Đại nương, đây là của bà.”

Bà mối Vương lập tức cười hi hi, dùng lực xoa xoa bạc trên quần áo, xem đi, bạc quán rượu phát đúng là khác biệt, nhìn cũng đẹp hơn một chút, kiếm được cũng dễ nữa! Không đợi bà cất bạc vào trong ngực thì đã thấy Loan Loan cầm một xấu tiền đồng đặt trước mặt bà.

“Cảm tạ đại nương hôm nay có thể giành ra chút thời gian lại lên thôn trang giúp đỡ ta, hai trăm văn tiền này là phụ cấp thêm vào.”

Bà mối Vương trừng to mắt còn có chút không tin: “Cái này thực sự cho ta à.”

Loan Loan gật đầu, cười nói: “Đúng vậy. Không riêng gì đại nương, chỉ cần người lên thôn trang cùng ta hôm nay thì đều có.”

“Ồi, Nhị muội tử. Ta biết ngay người khác người ta mà, sau này có gì cần giúp thì cứ việc nói nha!” Ánh mắt bà mối Vương cũng cười híp lại thành một đường nhỏ. Vốn bà nghĩ đi cùng Loan Loan để xây dựng quan hệ, không ngờ còn có thêm phụ cấp, lại nhìn bộ dạng nhìn thèm thường của mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa, thì trong lòng bà càng cười gấp đôi!

Mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa lúc này muốn có bao nhiêu hối hận thì có bấy nhiêu hối hận a, nếu như biết Loan Loan có sắp xếp như vậy, thì cho dù trong nhà có nhiều việc hơn nữa các nàng cũng muốn đi theo. Nhìn những người này xem, buổi sáng chỉ dạo qua một vòng chưa đến giờ cơm trưa đã trở về, bây giờ đã kiếm được hai trăm văn tiền, loại chuyện tốt thế này tìm ở đâu được a!

Trong lòng hai người hối hận muốn chết!

Mặc dù mẹ Trường Thọ cũng có chút ghen tỵ, nhưng mà hôm nay bà thực sự không muốn đi, lại nhìn bộ dạng hối hận kia của con dâu, khiến bà bỗng dưng không lý do mà tức giận, suốt ngày chỉ biết là lừa dối kiếm tiền nghi, bây giờ còn không dạy dỗ người một chút à! Bà lên tiếng nói với Loan Loan một tiếng, cầm bạc rồi đi xuống núi.

Lúc mẹ Trường Thọ đi xuống đúng lúc gặp được mấy người khác đi lên lấy tiền công, có người hỏi bà tiền công lấy đủ không, bà cười ha ha nói: “Sao lại không đủ chứ, còn có điều ngạc nhiên nữa đây!”

Lúc mấy người đi vào thì nhìn thấy Loan Loan đang phát tiền công cho hai người mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa. Tâm tình mọi người đều vui mừng nhảy nhót như chim sẻ vậy. Với việc đi làm hai ngày đã có thể lấy được một lượng bạc, tất cả mọi người vẫn còn chút nghi ngờ, nhưng lại nhìn đồng bạc và tiền đồng Loan Loan để trước mặt, thì trên mặt mọi người đều nở nụ cười vui vẻ.

Loan Loan nhìn lướt qua một cái, tất cả mọi người đều ở đây, nhân tiện nói: “Người sáng hôm nay theo ta đến thôn trang đứng ở bên này.”

Mọi người không rõ ràng cho lắm, Lý Đại Thạch, Mai Tử, Dương Uyển chuyển vẫn đứng ở một bên như cũ.

Loan Loan bắt đầu phát tiền công cho người hôm nay không đi trước. Mọi người nhận được tiền thì rất vui vẻ, nhưng mà vẫn chưa đi. Sau đó đến phiên ba người Lý Đại Thạch. Loan Loan trừ phát cho mỗi người một lượng bạc, thì còn cộng thêm hai trăm văn tiền.

Nhất thời khiến Lý Đại Thạch hết sức cao hứng, Mai Tử cầm bạc thì lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, Dương Uyển – tiểu cô nương then thùng lúc này hai mắt cũng lóe lóe tỏa sáng!

“Chúng ta vốn chỉ làm việc hai ngày, nhưng mà hôm nay các người tình nguyện đến thôn trang giúp ta lần nữa, đây xem như phụ cấp ta thêm vào, sau này làm việc với ta, chỉ cần mọi người chăm chỉ, ta sẽ không bạc đãi mọi người.”

Tất cả mọi người gật đầu.

Trong lòng những người không có được hai trăm văn kia đương nhiên rất hối hận. Hai ngày trước bọn họ thực sự nhìn thấy một mặt nghiêm khắc của Loan Loan. Hôm nay lại thấy được một mặt rộng rãi của nàng. Trong lòng mấy người đều thầm hạ quyết tâm, lần sau nhất định phải thật tâm thật ý theo nàng làm việc, không thể lòng dạ hẹp hòi như lần này được.

Ngày mùa này đã qua, trong nhà ai còn có chuyện gì để làm? Chỉ là mọi người lấy cớ vì không muốn đi giúp không công.

Chỉ là, có người lại có chút không phục.

“Nhị muội tử, muội thể này có chút không công bằng rồi đấy, người nhìn Dương Uyển nhỏ như vậy, sức cũng yếu, tốc độ làm việc cũng không nhanh như chúng ta, chúng ta làm nhiều hơn so với muội ấy, thể mà muội ấy lại lãnh tiền công ngang như chúng ta.” Mẹ Kim Đan nói.

Loan Loan nhàn nhàn nhìn nằng một cái, lại quét mắt nhìn mọi người một lát, người có mặt ở đây đều lộ ra thần sắc đồng ý, nhưng chỉ có mẹ Lan Hoa ở bên cạnh gật đầu phụ họa.

Nàng liền nói: “Sức muội ấy yếu thì thế nào? Việc làm này của ta cũng không phải việc tốn sức. Trước khi làm ta cũng đã thương lượng tốt với tất cả các người rồi, mặc kệ mọi người tốc độ nhanh bao nhiêu, chậm bao nhiêu, điều ta cần chính là chất lượng. Hơn nữa ta cũng đã nói rõ, tiền công làm việc lần này đều là một lượng bạc, không phân biệt tuổi tác, lớn nhỏ, già yếu.”

Mẹ Kim Đan nghẹn lời.

Bên cạnh mẹ Lan Hoa lại khẽ cúi thấp người nói với nàng: “Muội cho nàng bạc, sau khi về nhà nàng còn không giao toàn bộ cho mẹ nàng à. Tất cả đều chui vào túi quần mẹ nàng.” Đường như là đang suy nghĩ vì nàng vậy.

Bên cạnh Dương Uyển bèn khẽ cúi đầu.

Đuôi mày Loan Loan hơi nhướng lên, nhìn hai người mẹ Lan Hoa nói: “Ta mặc kệ muội ấy cho ai, chỉ cần muội ấy làm xong việc ta giao thì đương nhiên sẽ cho bạc theo như thỏa thuận, và lại, cuối cùng là ta giao tiền công hay tâu giao tiền công đây?” Sau đó nhìn những người khác nói: “Ta vẫn nói câu kia, trước khi làm chuyện gì ta đều đặt trước quy định, nếu như các người có ai bất mãn thì đừng đi theo, cũng đừng trách ta nói chuyện khó nghe, ta cũng chỉ tùy việc mà xét. Chúng ta làm việc cho người khác, không thể có sai sót. Dĩ nhiên, nếu như các người ai có ý kiến, không đồng ý, thì lần cuối năm cũng có thể không đi, ta sẽ không miễn cưỡng bắt cứ ai.”

Mọi người lập tức lác đầu, tỏ vẻ mình đồng ý đi theo. Nghe Loan Loan nói như vậy, mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa cũng không dám mở miệng nữa, cũng tỏ vẻ mình đồng ý đi theo.

Vì để những người này ghi nhớ lời mình nói, Loan Loan lại lặp lại lần nữa: “Lời ta nói đã rất rõ ràng rồi, chúng ta đây là đi giúp quán rượu, không được có sai sót. Sau này người nào muốn đi cùng thì nhất định phải nghe theo ta, có bất kỳ ý kiến gì thì nói ra trước đi, đừng để sau đó lại ầm ĩ. Có lẽ lời này của ta hơi nặng, nhưng chúng đều là người một thôn, nhưng sau này nếu như làm lớn, thì chỉ hai ba mươi người này cũng không thể giải quyết được hết việc đâu, chúng ta có lẽ sẽ phải gọi thêm vài người của những thôn khác, đến lúc đó mọi người có thể là quân sự đấy. Nếu sau này ngay cả người một thôn chúng ta cũng không đoàn kết thì làm sao đi quản những người khác, phải không?”

Tất cả mọi người đồng ý gật đầu, nếu như người một thôn cũng không đoàn kết, vậy thì sau này chẳng phải sẽ bị những thôn khác khi dễ?

Loan Loan dừng một chút lại nói: “Dù sao làm việc với ta ở đây ta cũng sẽ không bạc đãi mọi người, nhưng xin mọi người nhớ kỹ lời ta nói, phải làm theo yêu cầu của ta, nếu như không làm được, ta cũng sẽ không miễn cưỡng.”

Mọi người nghe xong đều tỏ vẻ nhất định phục tùng sự sắp xếp của Loan Loan, cuối năm bọn họ vẫn muốn đi theo, mà Mẹ Kim Đan và mẹ Lan Hoa biết thật ra Loan Loan muốn nói hai nàng, nhưng sau khi xấu hổ vẫn bày tỏ muốn đi theo Loan Loan.

Chờ sau khi mọi người đi, Loan Loan mang bạc dư cất kỹ vào phòng. Nàng có chút không thích hành vi của hai người, dù sao đến cuối năm vẫn còn dài, nên nàng nghĩ thừa dịp mấy tháng nay nhìn biểu hiện của hai người một chút, nếu thật sự biết giữ miệng, không hé răng nói ra chút chuyện nào trên thôn trang, thì cuối năm vẫn đề cho hai người đi.

Xử lý việc bận bịu trong nhà xong, Loan Loan đi xuống núi đến cuối thôn, có ba bốn người đang ở trên nóc nhà, mái nhà cũng sắp lợp xong. Lai Sinh và ông nội hắn đang đập vỡ tường đất, mấy người Bách Thủ vừa vòng xong hậu viện muốn mở rộng, sau khi vòng xong thì phải chuẩn bị xây tường.

Nàng cũng không giúp được việc gì, Loan Loan đi thẳng đến nhà Nguyên Bảo, nàng chiên chút bánh, để mấy cái ở nhà, mang đi một chút đưa qua cho bọn người Bách Thủ. Xế chiều ăn chút bánh chiên lót dạ thì làm việc càng có sức.

Mấy người Cát Sơn chưa từng ăn bánh Loan Loan làm, chỉ biết trước kia Loan Loan và Bách Thủ mỗi ngày đều làm bánh đến chợ bán, có rất nhiều người mua, mỗi ngày đều bán gần hết, nghe người ta nói rất thơm, hôm nay rốt cục cũng được nếm thử, đúng là như lời đồn. Vừa mềm vừa thơm. Mấy người nam nhân không khỏi có chút hâm mộ Bách Thủ, trong nhà có người vợ làm đồ ăn ngon như vậy, ban ngày làm việc mệt mỏi, về đến nhà cũng thỏa mãn!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Không tên

Buổi tối vẫn là Loan Loan nấu cơm, làm thức ăn. Mấy người làm việc xong, ăn những món ăn thơm ngào ngạt nên cũng ăn thêm một bát. Ăn xong cơm tối, Loan Loan và mẹ Nguyên Bảo cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ. Sau đó hai vợ chồng Loan Loan mới cùng nhau trở về nhà mình.

Ban ngày không có thời gian và cơ hội nói chuyện với Bách Thủ, sau khi rửa mặt sạch sẽ nằm lên giường xong, Loan Loan mới kể chuyện hôm nay cho Bách Thủ nghe, bao gồm chuyện đã phát thêm hai trăm văn tiền công cho mấy người đi theo nàng đến thôn trang lúc sáng.

Bách Thủ nghe xong thì gật đầu đồng ý: “Nàng làm rất đúng, dù thế nào cũng sẽ có vài người muốn lười biếng! Như vậy cũng tốt, coi như nhắc nhở bọn họ một câu rằng muốn kiếm được bạc thì phải làm việc cho thật tốt!”

Bách Thủ cũng bày tỏ suy nghĩ đối với tiền công của Dương Uyển: “Chỉ cần muội ấy làm tốt, nên cho bao nhiêu thì nàng cứ cho bấy nhiêu, muội ấy là muội ấy, cha mẹ muội ấy là cha mẹ muội ấy, chúng ta đừng học cách làm của một vài người khác. Chỉ cần người không phạm ta, ta dĩ nhiên cũng sẽ không phạm người. Vợ à, nàng nói có phải không?”

Loan Loan nhẹ nhàng cười cười: “Nhìn tính tình Dương Uyển có lẽ tốt hơn mẹ muội ấy, ta cũng nghĩ như chàng vậy.”

Bách Thủ cọ cọ mặt lên mái tóc mềm mại của Loan Loan, ôm thắt lưng kéo nàng lọt thỏm vào lòng ngực của mình, trầm thấp nói: “Vợ, thật vất vả cho nàng!”

Loan Loan ngẩng mặt hôn lên má hấn một cái và cũng cười nói: “Mấy ngày nay chàng cũng cực khổ không kém!”

Hai vợ chồng nằm ôm nhau, im lặng nhìn nhau rồi khẽ nở nụ cười!

Cách một ngày, Loan Loan đã thức dậy từ sớm tinh mơ, mắt trên mắt dưới còn nhắm tịt lại mở ra nỏ, toàn thân còn có chút mệt mỏi, phải dùng khăn ngâm nước lạnh lau mặt mới tỉnh táo một chút. Kể từ khi tới nơi này, đã thật lâu Loan Loan chưa được ngủ nướng lần nào, cũng rất lâu chưa được nếm trải cảm giác được ngủ thoải mái đến lúc tự nhiên tỉnh dậy rồi!

Nhưng Bách Thủ còn dậy sớm hơn nàng. Khi vừa có một tia nắng sớm chiếu rọi phía chân trời thì hấn đã đi xuống núi, hiện giờ hấn đang làm việc trong nhà dưới thôn!

Các nam nhân vừa hùng sáng đã ra đồng làm việc, những nữ nhân cũng phải dậy thật sớm. Thời đại này không có người ngủ nướng, ngủ nướng sẽ bị người ta mắng là đồ đàn bà lười biếng!

Nhanh nhẹn mặc quần áo chỉnh tề, lại lấy một gáo nước lạnh rửa mặt, lúc này nàng đã hoàn toàn tỉnh táo. Sau đó nàng vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm, vốn muốn nấu chút cháo rau nhưng Bách Thủ làm việc hao tổn nhiều sức lực, ăn cháo sẽ không đảm bảo có đủ thể lực để làm việc. Trong nhà vẫn còn đủ gạo, thôi thì xa hoa một chút, mấy ngày này nấu cơm vậy!

Dù sao nhà nàng bây giờ cũng đã có bạc! Nghĩ như thế, Loan Loan bèn múc một bát gạo đi nấu cơm, xong rồi lại xào thêm đĩa rau xanh. Chuẩn bị bữa sáng xong, nàng liền quay sang nấu cơm heo, dọn dẹp trong nhà ngoài sân, cho gà ăn... chờ nấu cơm heo xong rồi cho heo ăn. Khi trời đã bắt đầu sáng rõ, không đầy một lát, Bách Thủ đã trở về.

Loan Loan lập tức dọn cơm bày thức ăn ra bàn, lại xách nước cho Bách Thủ rửa tay, lúc này hai người mới ngồi vào bàn bắt đầu ăn cơm.

Bách Thủ thấy hôm nay nấu cơm thì rất vui vẻ. Sáng giờ làm việc đã sớm đói bụng, hấn gấp thức ăn cho vào bát Loan Loan trước rồi mới tự mình bung bát lên bắt đầu ăn. Ăn hết vài chén, thức ăn cũng bị giải quyết gần hết, Loan Loan gấp vài đĩa rau còn lại vào bát Bách Thủ rồi dọn dẹp bát đĩa không vào phòng bếp.

Bách Thủ và hai ba đứa ăn hết mấy ngum cơm rau cuối cùng rồi cũng cầm bát xuống phòng bếp. Loan Loan đang rửa chén cạnh bếp lò, hấn thả chén vào trong chậu rồi ngồi xuống bên cạnh.

Loan Loan thấy bộ dáng hấn ăn rất thỏa mãn, bèn hỏi: “Cơm ngon không? Mấy ngày nay chúng ta cứ ăn như vậy nha!”

Bách Thủ biết nàng đang nói đến cơm trắng, ngẫm nghĩ rồi bèn nói: “Mấy ngày nay mọi người giúp đỡ rất mệt mỏi, nàng cứ nấu cơm trắng như hôm qua đi, ăn no mới có khí lực được. Nếu không đủ gạo nàng chịu khó ra chợ mua thêm một chút, không thể lại tiếp tục dùng của nhà Dương đại ca. Nhưng mà buổi sáng chúng ta ăn đại gì đó là được rồi!”

Loan Loan ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái, thì lập tức hiểu ngay ý hấn muốn nói gì. Trong nhà người nghèo đôi khi chỉ có mỗi bánh để ăn, nếu cho người ta biết nhà nàng một ngày ba bữa đều ăn cơm trắng, những người đó khẳng định lại suy đoán các nàng kiếm được bao nhiêu bạc nữa!

Nghĩ thế nên Loan Loan cũng lập tức đồng ý. Sau này buổi sáng nàng nấu cháo đặc một chút là được, lại chiên thêm mấy chiếc bánh cũng có thể ăn no rồi!

Ở nhà ngồi một lát, Bách Thủ liền đi xuống thôn. Loan Loan đóng kín cửa, lấy chỗ bạc còn thừa của Dư chương quỹ đưa, cùng cho vào bình gốm chôn thật kỹ xuống đất, lát sau mới xuống núi đi đến cuối thôn.

Hôm qua nóc nhà đã lợp kín rồi, đoàn người hiện đang dựa theo đường đã vòng xong bắt đầu xây tường viện. Loan Loan đứng ven đường cách đó một

khoảng không xa nhìn nhà cửa sau khi sửa chữa, nhìn nóc nhà không tề, nhưng mặt tường nên trát thêm một lớp nữa, sân sau tăng thêm diện tích nhìn cũng rất rộng rãi, nhưng phòng ở sân sau quả thật hơi chật.

Nhưng nàng đã nghĩ kĩ rồi, sau này cứ xây chuồng heo bên trong, heo nhà các nàng cũng không nhiều, chỉ có hai con, mà có nuôi thêm nhiều hơn một con cũng còn đủ chỗ. Sau lại tính đến chỗ cho gà ăn, phải xây thêm một cái chuồng gà lộ thiên một nửa. Bên cạnh dùng đá nhỏ rải ra một con đường đá, mỗi ngày cho heo ăn thì đi trên đường đá, lỡ có gặp trời mưa cũng sẽ không dính bùn lên giày như đường đất.

Chuồng gà đi tới một chút là chỗ góc cua, vừa vặn chỗ đó có thể vòng hàng rào thành một mảnh vườn rau, đường đi qua dĩ nhiên vẫn phải làm đường đá. Thêm nữa ở góc vườn rau phải đào thêm một cái rãnh nhỏ hướng ra bên ngoài. Sau này nhờ có mưa to vườn rau cũng không ngập úng trong nước, nhờ có nước bị ứ đọng trong vườn rau nó cũng sẽ tự động chảy ra ngoài.

Giải quyết xong chuồng heo, chuồng gà và vườn rau. Phòng bếp bên cạnh, nhà tắm thì dễ làm hơn nhiều.

Chờ sửa xong toàn bộ phòng ốc, lúc đó nàng và Bách Thủ lại từ từ lát đường đá, lúc rãnh rồi lại xây một cái bồn hoa. Hai mảnh vườn rau trên núi vẫn có thể sử dụng. Chỉ mới nghĩ tới thôi Loan Loan đã không tự chủ được mỉm cười.

Lúc nàng đang suy tính chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, Loan Loan quay đầu lại liền thấy ba mẹ con Lý Đại Trí đang đi tới.

Loan Loan ngẩn người, không chút suy nghĩ nhắc chân bước tới chỗ đám người Bách Thủ.

Ba mẹ con kia đang trên đường trở về nhà, vừa lúc đi qua sân sau nhà Loan Loan, nhìn thấy mọi người đang xây tường viện, Lý Đại Thạch còn nhiệt tình nói với Bách Thủ: “A... Bách Thủ huynh đệ, cả nhà đang trát... trát tường viện hả? Cần... cần giúp đỡ không?”

Nghe vậy, Bách Thủ ngẩng đầu cười cười nói với Lý Đại Thạch: “Đúng vậy a, mọi người giúp đỡ sửa nhà rồi!” Giơ tay lên lau lau mồ hôi trên trán, quét mắt nhìn Lý Đại Trí đang nhìn chằm chằm bọn họ, Bách Thủ cười nói tiếp với Lý Đại Thạch: “Cám ơn huynh, nhà đã sửa lại rồi, chỉ còn lại vách tường này thôi, nhiều người nên cũng sửa xong rồi, không cần làm phiền huynh, cám ơn nhiều!”

“Ôi... Bách Thủ huynh đệ đừng quá khách khí, ta không có... giúp đỡ gì mà còn nói cám ơn!” Lý Đại Thạch nói.

“Ta không khách khí, ta nói thật đấy.” Bách Thủ nói.

Mấy nam nhân làm việc bên cạnh có người trêu ghẹo: “Ta nói Đại Thạch à, huynh muốn giúp đỡ thì cứ tới đây, đứng ven đường lẳng nhà lẳng nhằng làm gì nha?”

“Đúng đó, Đại Thạch huynh đệ, nếu thực sự muốn làm thì không thể chỉ nói thôi... chẳng lẽ huynh chỉ tùy tiện nói ra thôi?”

“Ai nói ta chỉ tùy tiện nói, ta... thật sự muốn giúp đỡ Bách Thủ huynh đệ.” Lý Đại Thạch đỏ bừng mặt nói, buông gói xuống ném bên chân đệ đệ Lý Đại Trí liền nhắc chân đi tới.

Mẹ hấn ngay cả ánh mắt cũng không nháy kịp.

Trong lòng Lý Đại Thạch vẫn luôn có thiện ý với vợ chồng Bách Thủ, bị mấy người khích tướng một câu như vậy, mặc kệ là Bách Thủ có đồng ý hay không, liền cầm lấy công cụ bắt đầu làm theo mọi người. Bách Thủ bên cạnh khuyên hấn cũng không phải, không khuyên cũng không phải.

Mà Lý Đại Trí đứng ven đường thấy ca ca đã đi qua, cũng đưa đồ trên tay cho mẹ hấn nói: “Nương trở về trước đi.” Xoay người đi tới chỗ Lý Đại Thạch.

Loan Loan ở sân trước nhìn nhìn, trong lòng đại khái đã lên kế hoạch xong việc nên trải đường đá thế nào, hơn nữa mới vừa rồi nàng lại nghĩ ra một điểm quan trọng, phải nói rộng mái hiên thêm nữa, dựng mấy cây cột, ít nhất phải biến thành mái hiên rộng hai thước. Thời điểm hiện tại ngoại trừ kê nhà có tiền mới xây mái hiên rộng, thì mái hiên trong nhà dân chúng cũng rất hẹp. Chỉ cần mưa một chút thôi, vừa đặt nửa bước chân ra khỏi phòng mà không có vật che chắn thì toàn bộ quần áo, đầu tóc, giày có thể ướt nhẹp cả.

Cổ đại không giống hiện đại, mái hiên hành lang có thể dùng đá phiến che đỉnh, chỉ cần có xi măng và cát là có thể xây nối liền phòng và đình hành lang một cách kiên cố, sẽ không có một giọt nước thấm vào.

Nếu như nhà bọn họ nói rộng mái hiên dài ra thêm hai thước, không biết có cách nào lấp kín các chỗ nối ghép đừng để nước mưa lọt vào không?

Suy nghĩ một chút, Loan Loan quyết định hỏi Bách Thủ một chút, đợi nàng đi tới sân sau thì nhìn thấy Lý Đại Thạch và Lý Đại Trí đang giúp Bách Thủ xây tường. Nàng nhất thời có chút sùng sốt, Lý Đại Trí đến nhà nàng giúp đỡ mà mẹ Đại Trí cũng không phản ứng sao?

Xoay người ra sân sang nhà Nguyên Bảo, ven đường nàng gặp Lý Trụ Đầu đuổi xe trâu từ chợ trở về, Loan Loan đón lấy thịt và thức ăn đã nhờ hấn mua giúp, trả lại bạc cho Lý Trụ Đầu, rồi nàng nói cảm ơn hấn, lúc này mới xách hết đồ vào.

Nếu có thêm hai người giúp đỡ, thì cơm trưa khẳng định cũng phải thêm hai phần! Nàng nói chuyện này với mẹ Nguyên Bảo, món ăn cũng không da dạng, chỉ có thể tăng thêm phân lượng mỗi loại thức ăn, sau mẹ Nguyên Bảo liền thờ dài nói: “Nếu có măng thì tốt rồi, chúng ta có thể làm món măng xào thịt.”

Lúc này Loan Loan mới nhớ tới năm nay bận bịu nhiều chuyện quá, nàng đã quên đi chuyện hái măng. Nàng suy tính xem ngày mai có nên lên núi nhìn

xem một chút xem có măng không, nếu có thì đào trở về làm đồ ăn.

Hai người vợ vàng chuẩn bị xong cơm trưa, mẹ Nguyên Bảo giúp bung thức ăn lên nhà chính, Loan Loan cời tạp dề xuống đi tới cuối thôn, đứng ven đường nói với Bách Thủ đang làm việc: “Bách Thủ, Bách Thủ, ăn cơm rồi làm, chàng gọi mọi người nghỉ tay xuống ăn cơm đi!”

“Ừ!” Bách Thủ lớn tiếng trả lời, thấy Loan Loan xoay người trở về nhà Nguyên Bảo, thì Bách Thủ liền gọi mọi người nghỉ ngơi ăn cơm.

Mọi người bỏ việc trên tay xuống đi tới bồn nước lớn trong sân rửa sạch bùn đất, rồi tốp năm tốp ba đi tới nhà Nguyên Bảo.

Lúc Loan Loan đứng ven đường gọi Bách Thủ, vừa lúc mẹ Đại Trí ra ngoài cửa nhà vứt rác, thính tai nghe thấy giọng Loan Loan, lại thấy mọi người lục tục đi ra, bà vừa lau tay vừa đi tới chỗ hai người Lý Đại Trí.

Bách Thủ rửa tay xong, quay sang thấy mẹ Đại Trí đang gọi hai người về nhà ăn cơm.

Hắn cười cười, nhìn hai người Lý Đại Trí nói: “Hai vị huynh đệ, buổi trưa nên đến chỗ chúng ta ăn cơm đi, nhà chúng ta xa, không tiện, nhưng đã mượn bếp nấu cơm ở nhà Dương đại ca, nếu hai người không chê thì cùng đi ăn đi.”

Lý Đại Thạch không có nhiều tâm tư như vậy, hắn thấy những người khác đi, Bách Thủ cũng thành tâm mời bọn họ, hắn liền đi tới sân trước, Lý Đại Trí suy nghĩ một chút, rồi nói với mẹ hắn: “Nương, trong nhà hai ngày nay cũng không còn chuyện gì, buổi chiều bọn con sẽ cùng mọi người làm việc giúp đỡ Bách Thủ huynh đệ, nương về nhà trước đi.”

Mẹ Đại Trí thấy con trai không hề giống nói đùa, lại là Bách Thủ mời mọc hai người, mọi người ai cũng đi, nên cũng không kiên trì gọi hai người trở về. Bà cũng không biết tại sao mình lại làm quá lên như vậy, dù sao cũng không thích con mình tiếp xúc quá nhiều với vợ chồng Bách Thủ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Mẹ Đến Thăm

Lúc ba người đến nhà Nguyên Bảo, những người khác đã rửa tay sạch sẽ ngồi xuống bên cạnh bàn. Loan Loan thấy ba người đi vào lập tức đổ nước bồn trong chậu đi, bung chậu nước sạch khác vào. Đợi ba người rửa sạch tay xong ngồi xuống, tất cả mọi người lúc này mới bắt đầu ăn cơm.

Bởi vì có thêm hai người cho nên phân ra hai bàn, các nam nhân ngồi một bàn lớn. Mấy người Loan Loan, bà nội Nguyên Bảo, mẹ Nguyên Bảo, Nguyên Bảo ngồi một bàn nhỏ.

Ngày đầu tiên mọi người đã ăn những món do Loan Loan nấu nên không có gì kinh ngạc, mà hai huynh đệ Lý Đại Thạch và Lý Đại Trí lần đầu ăn được bữa cơm ngon như vậy nên rất kinh hi vợ hỏi những món này do ai nấu, đợi khi biết là Loan Loan làm, Lý Đại Thạch được một phen rất ngoài ý muốn, còn trong ánh mắt Lý Đại Trí có sự kinh ngạc rồi lại lộ ra chút nghi hoặc.

Nguyên tắc làm việc của Loan Loan chính là lao động kết hợp với nhàn hạ, làm việc đồng thời cũng phải nghỉ ngơi. Mọi người cơm nước xong liền chuẩn bị đi ra ngoài làm tiếp, nhưng Loan Loan kiên trì bảo bọn họ ngồi lại trong viện nghỉ ngơi một chút. Mới cơm nước xong mà làm việc nặng rất hại thân thể, nhưng nàng cũng không thể nói rõ ràng với mọi người, cũng chỉ có thể nói, tạm thời đừng vội, sáng giờ mệt mỏi cho tới trưa rồi, nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi.

Cho nên mọi người nghỉ mười lăm phút rồi lúc này mới đi làm việc.

Chờ mọi người đi ra ngoài hết, mẹ Nguyên Bảo mới hỏi Loan Loan: “Tại sao hai huynh đệ Đại Trí cũng tới?”

Loan Loan liền kể lại chuyện hai huynh đệ Lý Đại Trí đến giúp đỡ thế nào, mẹ Nguyên Bảo kinh ngạc nói: “Hai người đều tới đây ăn cơm, vậy mà Mẹ họ không lo sao?”

Loan Loan liếc mắt nhìn nàng nói: “Lo lắng cái gì chứ, muội lại không có cái ý nghĩ không phải gì, chuyện hắn ở đây cũng không liên can gì đến muội!”

Mẹ Nguyên Bảo cười hi hi nói: “Tẩu chỉ nói vậy thôi, biết muội với Bách Thủ tình cảm thâm thiết lắm rồi!”

Loan Loan đắc ý gật đầu. Đúng vậy a! Thời đại này có thể tìm được nam nhân yêu thương vợ như vậy quả thật không dễ dàng a!

Giúp đỡ mẹ Nguyên Bảo thu dọn sạch sẽ trong viện xong, hai người lại đeo gùi đi ra ngoài cắt rau cho heo ăn. Cắt rau cho heo xong quay về cũng đã giữa buổi chiều, nấu cơm heo bây giờ còn quá sớm, vì vậy Loan Loan đặt gùi xuống rồi xuống núi đi đến cuối thôn.

Tường viện quanh nhà đã xây được một đoạn cao. Bách Thủ đang đứng nói chuyện với thôn trưởng trong sân.

“... Cháu nói muốn trái đá nhỏ trong sân?”

“Đúng vậy ạ!” Bách Thủ gật đầu: “Đến lúc đó cháu rải đá nhỏ này khảm vào mặt đất, sau này trời có mưa xuống cũng sẽ không dính bùn lầy lên giày.”

Dương Nghĩa Trí vừa nghe xong thì hai mắt sáng rực: “Biện pháp này hay lắm!”

Bách Thủ ha ha cười rộ lên, ý tưởng của vợ hẳn nghĩ tất nhiên không thể nào tẻ được. Quay đầu lại nhìn thấy Loan Loan đi tới, hẳn vội vàng gọi nàng: “Vợ ơi, nàng tới đây!”

Loan Loan cười híp mắt đi tới, nàng kêu một tiếng “Thôn trưởng” rồi quay sang nhìn về phía Bách Thủ.

Bách Thủ chỉ vào sân nhỏ được mở rộng ra bên hông phòng nói: “Ta nghĩ rồi, hậu viện hơi nhỏ. Chúng ta xây chuồng heo luôn trong sân, lại xây thêm chuồng gà cùng vườn rau. Không chỉ phải rải đá từ cổng vào đến cửa nhà, mà từ sân đến sân sau cũng trải thành đường đá hết toàn bộ.”

Loan Loan kinh ngạc nhìn hẳn, tại sao hẳn lại có suy nghĩ giống nàng đến vậy, nàng còn chưa kịp nói ý nghĩ của này với hẳn nha!

Sau đó Loan Loan cười nói: “Ừ! chủ ý này rất tốt, chàng quyết định là được rồi!”

Loan Loan quay sang thấy Dương Nghĩa Trí đang trầm tư chuyện gì thì thuận miệng nói: “Thôn trưởng, mọi người cũng có thể trải đá nhỏ trong sân như vậy, hoặc là mở rộng mái hiên rộng ra chút nữa như nhà cháu này. Dù sao nhà đại bá với nhà Khai Thạch đại ca vốn cùng một sân, nối thông với nhau sau này qua nhà họ cũng tiện hơn nhiều, cứ theo hành lang đi qua là được rồi, dù trời có mưa xuống cũng không cần mặc áo toi, lại không sợ bị mưa ướt.”

Thấy Dương Nghĩa Trí không nói chuyện, nàng lại nói: “Thôn trưởng, thật ra thì cháu có biện pháp tốt đấy, sân nhà đại bá ngài lớn như vậy, chi bằng đập bỏ hàng rào ngăn cách giữa hai nhà, biến thành một hành lang có mái che có được không?”

Không đợi Loan Loan nói xong, Dương Nghĩa Trí liền nói: “Xây hành lang làm gì, ta là một lão già quê mùa, còn học đòi trò chơi của người nhà có tiền à?”

“Áy... thôn trưởng ngài không thể nói như vậy được. Ai nói người có tiền mới xây được hành lang kia chứ? Ngài nhìn xem, ngài là thôn trưởng thôn chúng ta, đương nhiên người có thể làm vài thứ không giống người khác chứ. Ngài còn phải dẫn dắt người cả thôn chúng ta cùng nhau làm giàu. Trên mặt đất mỗi sân viện nhà chúng ta đều toàn bùn đất, khi mưa một cái thì nếu không có chuyện gì cũng không có ai muốn bước ra khỏi cửa một bước cả. Nếu trải đường đá thì còn sợ gì nữa, làm con đường thông thẳng tới cửa vậy thì thuận tiện hơn mà. Ngài là thôn trưởng khi người dẫn đầu, mọi người thấy ngài làm như vậy, nhất định sẽ có người làm theo. Nếu thôn chúng ta đều cùng làm như vậy, thể hiện sự khác biệt chắc chắn khác với những thôn khác, nói không chừng còn có thể khiến cho cấp trên chú ý, đến lúc đó phải người tới khảo sát, thôn trưởng, đến lúc đó ngài chính là tấm gương của toàn thôn chúng ta rồi...”

Dương Nghĩa Trí nghe một hồi thì ánh mắt phồng lên, ông cầm lấy thuốc lá rồi, nghiêng đầu qua, đợi sau khi Loan Loan nói xong hồi lâu nói: “Haha... ta nói cháu phụ nhân này, không ở nhà lo liệu việc nhà, trong đầu toàn nghĩ ra chuyện gì thế...” Rồi ông đưa mắt nhìn Bách Thủ bên cạnh nói: “Cháu xem hẳn bao nhiêu tuổi rồi. Có câu nói: có ba điều bất hiếu, không có con là tội nặng nhất...”

Không cần nghe cũng có thể đoán được tiếp theo lão gia tử này sẽ nói những gì, mặt Loan Loan đỏ lên, nói lại một câu: “Hai người Linh Từ bọn họ cũng không nhỏ mà!” Không phải họ cũng chỉ mới có một đứa con so?

Dương Nghĩa Trí ghen hòng, nói: “Trường lão là cha. Cha mẹ Bách Thủ không còn, ta là thôn trưởng, ta chính là trường bối của nó...” nghĩ nghĩ, dường như ông cảm thấy một nam nhân nói vấn đề này với nữ nhân thì quái lạ quá. Nên ông không đề ý tới Loan Loan nữa, quay đầu nhìn về phía Bách Thủ bắt đầu lải nhải nói tiếp.

Bách Thủ cup mắt xuống vừa chăm chú nghe giảng vừa nháy mắt ra dấu với Loan Loan. Loan Loan ngượng ngùng mặt đỏ tới mang tai đi ra khỏi sân, quay đầu lại thấy mọi người đang làm việc thì thầm nhủ may là cách mọi người khá xa, không ai nghe được những lời nói vừa rồi.

Mà Dương Nghĩa Trí nói mấy câu xong cũng để cho Bách Thủ đi làm việc, bản thân ông đứng tại chỗ rút thuốc lá rồi ra hút, sau hồi lâu mới nói thầm một câu: “Chủ ý này dường như cũng không tệ!”

Loan Loan ra khỏi sân liền vòng ra sau nhà đi, tường viện này sợ rằng hai ngày nữa mới có thể xong, đến lúc đó phải trát thêm một lớp trên tường trong nhà nữa, đôi cửa sân thì nhà bọn họ xem như sửa xong rồi.

Ngắm nhìn trong chốc lát, Loan Loan cũng ném chuyện vừa rồi ra sau đầu. Mặc dù bị một ông lão trường bối dạy bảo về vấn đề sinh con quả thật nàng hơi ngượng, nhưng dù sao nàng cũng là một linh hồn hiện đại, chuyện qua cũng không cảm thấy có vấn đề gì nữa!

Sau khi xem sân xong, đang lúc nàng đi tới sân trước thì nhìn thấy mẹ Nguyên Bảo đi từ trên núi xuống.

“Tẩu cắt cỏ heo xong rồi hả?” Loan Loan nghi ngờ nói.

Mẹ Nguyên Bảo im lặng nhìn chăm chăm nàng: “Cắt cỏ heo gì chứ, ta đang tìm muối đây! Còn tưởng muối đang ở nhà chứ!”

“Muối thấy sắc trời còn sớm nên xuống núi đi dạo, lát nữa mới trở về nấu com heo.” Loan Loan nói.

Mẹ Nguyên Bảo lúi kéo nàng đi về phương hướng nhà nàng ta, vừa đi vừa nói: “Vậy muối đến nhà ta nghỉ chút rồi về nấu.”

Loan Loan nhìn trời, còn phải nấu com tối, liền nói: “Cũng đến giờ rồi, muối thấy muối phải về nhà nấu com heo thối, nấu xong sớm còn phải tới đây nấu com nữa!”

“Nấu cái gì mà nấu, có người tìm muối kia!”

“Ai chứ?”

“Mẹ muối!”

“Cái gì?”

Loan Loan còn chưa tin, mẹ Nguyễn Bảo nhìn nàng nói: “Mẹ muối tới rồi, hiện đang ở nhà ta!”

Nghe vậy, Loan Loan nhũn mày suy nghĩ một chút, nói: “Sao bà lại ở nhà tẩu?”

“Bà đeo gùi, hình như là đi cắt cỏ heo, nói là đi ngang qua đây nên tới thăm muối một chút, lại nghe người ta nói các muối sửa nhà. Mới vừa bà rồi đi ngang cửa nhà ta, mẹ ta đứng ở ven đường thấy, mẹ ta nghĩ dù sao buổi tối nhà muối cũng đến bên này ăn com nên bảo bà vào nhà ngồi.”

Loan Loan giật mình, nhưng mà, cắt cỏ heo rồi thuận tiện đến thăm nàng? Nàng không tin lắm. Trước kia sao không thấy bà thuận tiện đi ngang qua, đúng lúc nhà nàng sửa nhà thì lại tới.

Nàng nghĩ thế rồi đi đến nhà Nguyễn Bảo, vừa tới cửa đã nghe giọng hai người nói chuyện trong sân.

“Vợ Bách Thủ phải làm nhiều việc lắm, xé chiều cắt cỏ heo xong, chắc là bây giờ đi tới cuối thôn hỗ trợ rồi. Ta ngồi chờ một lát đi, Thanh Diệp đã đi gọi con bé rồi, chắc là cũng sắp đến.”

“Thế à, sao con bé sửa nhà cũng không về báo một tiếng chứ. Tốt xấu gì cũng để cha nó tới đây giúp một tay chứ, còn ta thì cũng mới hôm qua nghe người ta nói nên bây giờ định sang đây nhìn xem thế nào.”

“Hai vợ chồng con bé cũng không dễ dàng. Bình thường lại không muốn tùy tiện nhờ vả người khác. Muối từ các người cũng bận rộn, chúng nó đâu chịu quấy rầy các người. Nhưng nếu chỉ có hai đứa nó thì không biết muốn sửa đến lúc nào nữa, dù sao mọi người đều là láng giềng, giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện nên làm, nhà cũng đã sửa được một nửa, mặt sau cũng xong rồi.”

Lúc Loan Loan bước vào sân đã nhìn nụ cười hơi lúng túng trên mặt mẹ nàng. Bên cạnh quả nhiên có đặt một cái gùi, bên trong chứa nửa gùi cỏ. Nàng cười kêu một tiếng: “Mẹ, Mẹ tới rồi hả?”

Mẹ Loan Loan lập tức đứng lên, lôi kéo tay nàng nhìn chung quanh một chút, sau đó cau mày nói: “Sao lại gãy đi rồi?”

Vừa nghe những lời này, trong lòng Loan Loan liền thấy mất hứng.

“... Mẹ nghe nói mấy ngày nay các con đang sửa nhà, có phải là gần đây quá mệt mỏi hay không. Con xem con kia, chuyện lớn như vậy cũng không báo tin về. Hôm qua cha con còn nói muốn tới giúp, nhưng lại không biết các con sửa ít hay nhiều. Hôm nay vừa lúc đi qua nên mẹ tới xem một chút.”

Mặc dù Loan Loan không thích mẹ nàng đến nơi này nói này nói kia, nhưng nàng cũng rất muốn biết rốt cuộc mẹ nàng tới làm gì, nên nàng liền mời mẹ ngồi xuống, lúc này mới nói: “Cũng không còn lại bao nhiêu việc, trong nhà bận rộn nhiều việc nên con cũng không muốn phiền cha.”

“Con xem con lại khách khí với mẹ rồi!” Mẹ Loan Loan trách nàng liếc một cái.

Chẳng biết tại sao, Loan Loan cảm thấy cái liếc mắt này làm toàn thân nàng đều khó chịu. Sau đó, dưới sự kiên trì liên tục của mẹ nàng, nàng đành dẫn mẹ đi đến cuối thôn nhìn một chút. Nhìn thấy cái sân lớn như vậy, mẹ Loan Loan có chút ngoài ý muốn: “Con nói sân này vốn chính là của Bách Thủ?”

“Đúng vậy a, trước kia để cho một nhà đại bá chàng ở, nhưng mà, bây giờ đã trả lại cho chúng con rồi!” Loan Loan nói.

Mẹ nàng suy nghĩ một chút, lộ ra vẻ mặt đã hiểu rõ. Cha mẹ Bách Thủ cũng là người Dương gia thôn, làm sao có thể không có nhà cửa. Bà không biết hai vợ chồng còn chuẩn bị sửa những chỗ nào, chỉ thấy tường viện đã xây gần xong, liền nói: “Hay là, mẹ tới giúp con nấu com nha?”

Mất Loan Loan lộ vẻ kinh ngạc rồi lập tức khôi phục tự nhiên, nói: “Mẹ à, không cần đâu, trong nhà làm sao thiếu mẹ được. Vội lại đã có Thanh Diệp và đại thẩm giúp con, như vậy đã đủ người rồi ạ!”

Hai người đứng ven đường, đương nhiên những người khác cũng nhìn thấy, nhà mẹ đẻ Loan Loan cũng chỉ ở thôn bên cạnh nên có người nhận ra đó là mẹ của Loan Loan, Bách Thủ liền bỏ việc trong tay chạy tới, kêu một tiếng “Mẹ.”

Về mặt mẹ Loan Loan hơi mất tự nhiên, bà không lên tiếng, khóe miệng giật giật, coi như đã để ý đến Bách Thủ rồi.

Loan Loan với hành động đó vẫn rất không hài lòng, nhưng bản thân Bách Thủ trên đôi mắt lại lộ ra tia mừng rỡ. Phải biết rằng trước đây mẹ Loan Loan từng nói lộ ra biểu tình gì, cho dù chỉ nhìn cũng không nhìn hẳn một cái. Hôm nay cũng không đưa sắc mặt cho hắn xem, mặc dù nụ cười kia còn khó coi hơn cả khóc, nhưng mà, chuyện này đã chứng minh quan hệ của hai người cuối cùng cũng đã hòa hoãn được chút ít.

Chương 93: Con Người Sẽ Luôn Thay Đổi

Ở hiện đại, mỗi thôn cũng có thôn trưởng, nhưng cái thôn trưởng này trong mắt mọi người chỉ là chức quan nhỏ bé bằng hạt vừng hạt đậu, có lẽ quan nhỏ như hạt vừng cũng không bằng, chỉ đủ làm một quân sự trong coi chút chuyện nhỏ trong thôn. Cho nên, dân chúng cũng không thêm để thôn trưởng vào mắt.

Nhưng ở cổ đại này, người dân trong thôn rất kính trọng thôn trưởng, hơn nữa mọi người kính trọng thôn trưởng như thế cũng là có nguyên nhân.

Dương Nghĩa Trí đương nhiên cũng thấy mẹ Loan Loan tới. Mẹ Loan Loan nhìn hết một lượt chỗ này chỗ kia, lại còn không ngừng hỏi này, hỏi nọ. Loan Loan đứng bên cạnh mỉm cười trả lời giống như đang chiêu đãi khách nhân, không hề có chút cảm giác đang tiếp đãi mẹ ruột mình. Bách Thủ đứng một bên cũng không giống như bình thường, mà lộ ra chút cẩn trọng.

Loan Loan bị mẹ nàng gả tới Dương gia thôn này thế nào, mọi người cũng biết bà ấy là một người khiến người ta lạnh lòng. Mà chuyện Bách Thủ vẫn luôn không được mẹ Loan Loan chào đón cũng không phải bí mật.

Dương Nghĩa Trí trầm ngâm một tiếng, bỏ công việc trong tay xuống đi tới. Mẹ Loan Loan vừa thấy Dương Nghĩa Trí thì lập tức cười nói: “A... đây là Dương trưởng thôn sao. Ngài cũng tới giúp đỡ à, sao có thể không biết xấu hổ thế chứ, ta thay khuê nữ nhà ta cảm ơn ngài!”

Loan Loan đứng một bên không nói chuyện.

Dương Nghĩa Trí đốt thuốc lá rồi hít một hơi, nhìn vào mắt bà nói: “Người cảm ơn ta làm gì? Nếu con bé muốn cảm ơn ta thì để tự nó nói.” Ông dừng một chút rồi nói tiếp: “Vợ Bách Thủ là một phụ nhân sao có thể làm những chuyện nặng nhọc này? Để một mình Bách Thủ sửa cả cái nhà này thì đến năm tháng nào mới xong chứ? Lại không có người nào giúp, ta không đến thì ai đến? Cũng may là tất cả mọi người lúc này không bận rộn chuyện gì trong nhà nên mới có thể tới đây giúp đỡ, nếu không, cái nhà này không biết phải sửa tới lúc nào mới có thể vào ở nữa?”

Ông nói một trận khiến mặt mẹ Loan Loan đỏ bừng lên. Đây là biến tướng trách cứ người một nhà bà vứt bỏ không thêm quan tâm hai người Loan Loan.

Sau đó lại nghe Dương Nghĩa Trí nói: “Bách Thủ lại là người trung thực, trước kia có chút hiểu lầm đến giờ vất vả lắm mới có thể cởi bỏ được, mọi người tới giúp đỡ một chút cũng coi như để xoa dịu quan hệ. Nhưng có vài người không biết trong lòng nghĩ thế nào mà cứ luôn mũi không còn là mũi, mặt không còn là mặt (*). Ta nói, tất cả mọi người đều ở cùng một thôn, có chuyện gì thì nên giúp đỡ lẫn nhau, nếu ai không tới giúp thì sau này đừng nghĩ đến việc đi qua cửa này.”

(*) nguyên văn – Tị tử bất thị tị tử kiếm bất thị kiếm(鼻子不是鼻子脸不是脸): mũi không còn là mũi, mặt không còn là mặt: chỉ người trong trạng thái cực kì không vui, quá tức giận (mặt mày cau có)

Ông hút một miếng lớn thuốc lá rồi rồi phả ra, khói thuốc từ từ bay lên, Dương Nghĩa Trí hơi hé mắt: “Có việc thì co đầu rút cổ, lúc dầu sôi lửa bỏng thì lại chạy trốn trước hơn ai khác. Muội tử, người nói xem đạo lý này có đúng hay không?”

Loan Loan khẽ nâng mí mắt, ha, thôn trưởng này còn có thể chỉ cây dâu mắng cây hòe sao?

Trên mặt mẹ Loan Loan hiện lên vẻ túng quẫn, ngượng ngùng nói: “Dương thôn trưởng ngài nói như thế rất có lý. Hai người sao có thể sửa phòng ốc lại được, nên để mọi người đến giúp đỡ nha. Đứa nhỏ này cũng thật là, nó không chịu đưa tin về nhà, nếu không phải hôm qua ta và cha nó nghe người ta nói thì hiện còn chưa biết đây. Cho nên hôm nay mới tới nhìn một chút.”

“Ừ.” Dương Nghĩa Trí khẽ gật đầu đáp lời, rồi không nói lời nào nữa.

Mẹ Loan Loan không tự nhiên nhìn Dương Nghĩa Trí, rồi lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: “Ài, Dương thôn trưởng, sắc trời không còn sớm nữa, ta phải về rồi, ngày mai ta sẽ để cha con bé tới đây giúp đỡ.”

“A, nếu không thì muội tử ở lại ăn cơm tối xong rồi về!”

“Không được, không được. Cảm ơn Dương thôn trưởng.”

Loan Loan nhìn bóng người đeo gùi đã ra khỏi cửa thôn, quay đầu lại liền thấy Dương Nghĩa Trí đang nhấc chân đi vào trong sân. Ở thời cổ đại này, dân trong thôn quả nhiên rất tôn trọng thôn trưởng, mẹ nàng bị Dương Nghĩa Trí nói như vậy mà cũng không thấy bà tức giận! Đồng thời nàng hiểu được Dương Nghĩa Trí thật sự là một thôn trưởng không tệ! Ông ấy đang nói chuyện giúp hai người bọn nàng đây mà.

Đội mẹ nàng vừa đi, Loan Loan liền trở về nhà, nhanh chóng nhóm lửa nấu com heo, rồi cho gà ăn, chờ com heo nấu xong thì cho nó ăn. Xong xuôi hết

cả nòng mới đóng kín cửa, vội vàng xuống núi đi đến nhà Nguyên Bảo.

Đến nhà Nguyên Bảo, mẹ Nguyên Bảo và bà nội Nguyên Bảo đã chuẩn bị xong thức ăn, đang nấu cơm trong phòng bếp, chỉ còn chờ nấu cơm xong thì bắt đầu xào rau rồi.

Ngày hôm sau, đám người đang bận rộn thì thấy cha Loan Loan tới, ông ấy dựa theo vị trí mẹ Loan Loan nói mà tìm được. Lúc ấy Loan Loan còn đang bận rộn ở nhà, là hàng xóm của Bách Thủ đất ông ấy vào sân, tường viện đã xây xong, độ cao so với vách tường nhà bên cạnh cũng gần bằng nhau, cha nòng liền nói: “Vách tường này đã xây gần xong rồi, thế nào còn chưa kết thúc công việc vậy?”

Bách Thủ liền nói: “Chúng con quyết định xây tường cao thêm chút nữa.”

“Xây cao như vậy làm gì?”

“Vợ con nói xây cao một chút, để khi đứng ngoài không nhìn thấy trong sân.”

Cha Loan Loan ngẩn người. Đi tới trong sân, ông lại thấy một đồng đá nhỏ, ông lại hỏi: “Mấy viên đá nhỏ này lấy làm gì vậy?”

“Chúng con định chờ sửa xong mấy thứ khác thì sẽ trải đường đá trong sân.”

Cha Loan Loan sững sờ lần nữa: “Đây cũng là chủ ý của Nhị muội (*)?”

(*) Vì trong nhà Loan Loan đứng thứ hai, sau chị cả.

Bách Thủ gật đầu.

Cha Loan Loan liền nghĩ đến lời mẹ Loan Loan nói đêm qua: “... Nó còn cười gọi ta. Lúc ấy ta đã nghĩ người mấy ngày trước đó mắng chửi trong nhà mình rốt cuộc có phải nó hay không nữa? Nhưng sau đó đã phát hiện nó thật không giống với lúc trước, nói chuyện thoải mái với người khác, làm việc cũng có trật tự, có chủ ý hơn ai hết. Nhà đầu kia thật sự thay đổi...”

Nghĩ tới đây, cha Loan Loan không nói nữa, ông cầm lấy công cụ cùng theo làm việc. Khi Loan Loan tới đã thấy cha nòng vừa làm việc vừa nói chuyện với Bách Thủ.

Tới khi dùng cơm trưa lại làm cha Loan Loan kinh ngạc một phen. Đến chiều rốt cuộc đã xây xong tường viện, nhưng Loan Loan lại bảo để lại một cái lỗ bên góc tường cạnh nhà Dương Nghĩa Thiên. Bởi vì mặt đất bên này hơi thấp một chút, nên đào một cái rãnh từ góc tường, nếu như trời mưa xuống nước mưa ứ đọng trong rãnh sẽ chảy ra ngoài qua cái lỗ đó. Nhưng lại nghĩ toàn bộ nước đọng trên đường cũng phiền toái, vì vậy lại đào một cái rãnh hơi sâu một chút ở trên đường, cái rãnh này sẽ thông ra ruộng. Bách Thủ dùng chùy ra sức nện chặt bùn đất trong khe, sau đó chọn hòn đá vuông vức đặt lên mặt, bên cạnh lại dùng bùn đất đắp lại.

Mọi người thấy cái rãnh đó hai mắt không khỏi tỏa sáng, nhưng mà, thấy làm lại không hiểu lý do, cứ nghĩ là đang đập phá.

Mẹ Tuấn Kỳ thấy Bách Thủ đào rãnh trên đường thì hai mắt tròn xoe, nói Bách Thủ phá hoại đường trong thôn, bà tìm Dương Nghĩa Trí, lại bảo ông đi ngăn cản. Nhưng chỗ Bách Thủ đào đất chỉ là ngoài sân nhà hân, còn chưa xâm phạm đến nhà Tuấn Kỳ. Sau đó lại trông thấy bên trên phủ đá, nên con đường xem như bằng phẳng rồi.

Chỉ cần người sáng suốt đều có thể nhìn ra tác dụng kì diệu của mương rãnh này. Mùa hạ mưa nhiều, có đôi khi mưa liên tục mấy ngày liền, nước mưa đọng trong sân không có biện pháp nào xử lý, nếu có mương rãnh này thì thuận tiện hơn nhiều.

Cho nên, tuy mẹ Tuấn Kỳ cãi cọ gay gắt nhưng không ai nói chuyện giúp bà. Bởi vì trong lòng mỗi người đều tính toán trở về nhìn xem trong sân nhà mình có thể đào một cái rãnh thoát nước như vậy không. Đến tối, mẹ Tuấn Kỳ nói chuyện này cho Dương Nghĩa Thiên, Dương Nghĩa Thiên nghe xong thì khề nhần mày, sáng hôm sau thức dậy, hân đã đi ra ven đường nhìn xem cái rãnh thoát nước Bách Thủ đào.

Lúc ăn cơm, mẹ Tuấn Kỳ thấy hân không nói chuyện, liền nói: “Rãnh thoát nước kia ông đã xem chưa? Đào cái rãnh như vậy có thể có tác dụng gì chứ, đường này là đường trong thôn, mọi người thường xuyên đi lại, thế thì cũng là tài sản của thôn rồi. Hân như thế là đang phá hoại tài sản của mọi người, hừ, xem ta hôm nào đào bừa lấp cái rãnh đó của hân cho biết!”

Dương Nghĩa Thiên lập tức trừng bà một cái: “Bà suốt ngày chỉ nghĩ được chút chuyện đó thôi sao, thu hồi cái tâm tư kia lại cho ta!” mẹ Tuấn Kỳ vì chuyện này hờn dỗi hết một ngày!

Mà cha Loan Loan sau khi bận rộn giúp một ngày, sau bữa cơm chiều nòng tiễn cha đến cửa thôn rồi nói: “Cha, nhà sửa gần xong hết cả rồi, chuyện trong nhà cũng nhiều, mai cha đừng tới nữa.”

Cha Loan Loan vui mừng, hơi áy náy nhìn nòng nói: “Nhị muội à, cha có thể nhìn ra hiện tại con sống rất tốt, cha cũng nhìn ra được Bách Thủ rất thương con, hàng xóm chung quanh đều đến giúp đỡ các con, đây là chuyện tốt a! Điều do cha không tốt, lúc trước mẹ con ép gả con tới đây, con không những phải vất vả kiếm nhà mà còn hao tâm tổn trí tạo quan hệ tốt với hàng xóm láng giềng. Nhưng mà, cũng may, Bách Thủ là người thành thật, nó sẽ không khi dễ con, chỉ cần con sống tốt là cha thấy an tâm!”

Loan Loan không ngờ cha nòng sẽ nói những lời này, nhưng bây giờ có quan tâm thì đã hơi muộn rồi!

Hôm sau cha nàng vẫn theo tới, xây tường viện xong xuôi, mọi người lại giúp đỡ trát thêm một lớp vào mặt tường. Còn Bách Thủ thì đến phiên chợ mua nước sơn màu đất, cửa sân nhờ Lý Trụ Đầu chờ về giúp. Một bên giúp trát tường, một bên sơn mới lại cửa sân, hai bên cùng nhau xong việc gần như cùng lúc.

Loan Loan nhìn kỹ sơn màu đất ở cửa viện, màu sắc có lẽ không thể so sánh với nước sơn ở hiện đại, nhưng mà, nước sơn đó lại rất bảo vệ môi trường, không có một chút mùi khác lạ. Trong lòng liền nghĩ chờ sau này từ từ sơn đồ đạc trong nhà thành màu đất hết.

Đã sửa xong nhà, cha nàng cũng ra về, hai vợ chồng vì cảm ơn mọi người đến giúp đỡ bèn nói ngày khác mời mọi người đến dùng bữa cơm.

Trong mấy người, ngoại trừ cha Loan Loan kinh ngạc khuê nữ mình đã thay đổi, còn có một người cũng kinh ngạc đầu óc linh hoạt của nàng, nàng cứ khiến cho người ta không ngờ tới nhưng lại rất có tác dụng, đó chính là Lý Đại Trí.

Một hôm nào đó, Loan Loan đang đứng trong sân sau nhà mình nhìn nhà cửa, Lý Đại Trí đi tới, nhìn qua tường viện vừa xây, lần đầu tiên chủ động nói chuyện với nàng: “Sao người có thể nghĩ ra được nhiều chủ ý như vậy?”

Loan Loan ngây ngốc, lại thấy hân hoi thật tình, dứt khoát nói: “Nhàm chán quá thôi!”

“Người càng thích nói chuyện, thích cười nhiều hơn trước kia!”

Trong lòng Loan Loan thầm oán, không lẽ trước kia thân thể này thường xuyên gặp Lý Đại Trí, mà trong ánh mắt nhìn chăm chú của hắn nàng thấy được sự hiểu biết, nói: “Con người sẽ luôn thay đổi!” Nàng không chỉ thay đổi, mà đã biến thành một bản thân khác!

Trong sân này cơ bản đều do Bách Thủ sắp xếp, nhưng thiết kế ban đầu đều do Loan Loan đưa ra. Mặc dù đầu óc Bách Thủ rất linh hoạt, luôn có thể tự bản thân suy một ra ba, nhưng dù sao kiến thức của hắn cũng có hạn. Loan Loan lại là người đến từ thế kỷ hai mươi mốt, thế giới mà khoa học kỹ thuật phát triển. Đương nhiên có nhiều thứ người thời đại này không thể nghĩ ra được.

Hiểu càng nhiều, biết càng nhiều, Lý Đại Trí càng thêm bội phục Loan Loan. Có đôi khi hắn thậm chí nghĩ trong lòng, cái gì đã làm nàng trở nên như thế?

Những suy nghĩ này dĩ nhiên Loan Loan không biết.

Sau khi nhà cửa của hai người đã sửa xong, hai vợ chồng liền thương lượng xem lúc nào mới chuyển xuống núi, lại đi mời thôn trưởng giúp xem ngày. Mấy ngày này thì không được, phải đợi qua mấy ngày nữa, đồng thời lúc này đã đến ngày vui Vương Bảo Sơn và Mai từ thành thân.

Suy xét thấy hai người là người cùng thôn, thời gian quen biết cũng không ngắn, hơn nữa Vương Bảo Sơn không còn nhỏ tuổi, cho nên định ngày hơi gấp, mẹ Bảo Sơn chạy đến chợ phiên mua một khúc vải thô, còn bánh vùng, bánh bao... mỗi thứ đều một cặp.

Nhà người có tiền thì có thể lên đến ba mươi hai đãi, gồm tơ lụa, vật liệu may mặc, nhẫn, vòng tai... vân vân. Nhưng ở nông thôn không có điều kiện đó, mẹ Bảo Sơn mua một cuộn vải thô, lễ vật này đã rất tốt rồi.

Sau đó lại tặng thêm một chút thức ăn này nọ, coi như là sính lễ.

Sau đó mẹ Trường Thọ trả lễ một vài thứ, ở nông thôn không dùng đến đồ thêu, mọi người không thích cái đó, cho nên Mai Từ đã làm quần áo.

Lễ tiết định xong, liền định ra thời gian thành thân là ba ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Bách Thủ day dứt vì thiếu hụt

Đến hôm nay Mai Từ và Vương Bảo Sơn thành thân, cả thôn đều tràn ngập trong không khí vui mừng. Người hai nhà đều dán chữ hỷ đỏ thắm lên cửa sân.

Nhà Bảo Sơn không chỉ dán ở cửa sân, mà nhà chính và phòng đều dán chữ hỷ, bố trí khiến bầu không khí trở nên vui mừng. Bà con hàng xóm đều tới giúp đỡ. Nhất là cha mẹ Bảo Sơn lại càng vui vẻ, chuyện chung thân đại sự của con trai bảo bối cuối cùng đã được giải quyết xong, tiếp theo bọn họ chỉ còn chờ được ôm cháu thôi.

Loan Loan đến nhà Mai Từ, còn Bách Thủ đến nhà Bảo Sơn giúp đỡ.

Thời đại này tân nương tử không có cách nào làm tóc làm đẹp được. Loan Loan liền bảo Mai Từ dùng lòng trắng trứng gà thoa lên mặt, có thể làm cho da thêm mịn màng. Trước khi trang điểm, cắt dưa leo thành từng lát mỏng, đắp lên mặt, có thể làm cho làn da thêm non mịn, và cũng dễ dàng trang điểm hơn.

Cho nên hôm nay thành thân, Loan Loan theo lời mời của Mai Tử tới đây thật sớm giúp Mai Tử trang điểm. Chỉ cần có thể xinh đẹp, nữ nhân vốn luôn đồng ý thử một lần, đặc biệt hôm nay còn là ngày thành thân.

Dưa chuột mỏng tang lạnh lạnh đắp lên mặt rất thoải mái, dường như có thể cảm giác được những giọt nước kia đang thẩm thấu vào da thịt. Mai Tử vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không nghĩ tới biện pháp này của Loan Loan thật sự có hiệu quả!

Hai nữ nhân ở trong phòng cười cười nói nói. Lúc mẹ Trường Thọ đi vào thì sợ hết hồn, đợi thấy rõ trên mặt Mai Tử là lát dưa leo mới thở dài một hơi, tròn mắt nhìn hai người nói: “Các người làm gì đây?”

Loan Loan nhìn bà cười nói: “Đại thẩm nương, hôm nay là ngày vui của Mai Tử, cháu đang làm mặt cho tỷ ấy, chút nữa trang điểm sẽ rất đẹp đấy ạ!”

Đồ ăn ngon mà cất lảng phí như thế, mẹ Trường Thọ vốn muốn nói hai người mấy câu, nhưng nghĩ đến hôm nay là ngày vui, trước kia mặc dù luôn nhìn Mai Tử không vừa mắt, nhưng bây giờ nàng sắp trở thành người nhà khác, trong lòng sinh ra một tia không nỡ, liền không mở miệng nữa.

Dùng phương pháp làm đẹp thiên nhiên đương nhiên là tốt, sau khi đắp xong, sờ lên da mặt thấy rất mềm mại mịn màng, khiến Mai Tử vô cùng vui vẻ!

Về phần trang điểm thì nhờ Bà mối Vương tới giúp. Bà mối Vương hàng năm đi lại bên ngoài nhiều, thấy nhiều, bà từng được một hộp phấn thơm, bây giờ rốt cục cũng có cơ hội khoe khoang, bà cầm lấy hộp phấn thơm nói với mấy người trong phòng: “Đây là phần thưởng của một vị Bàng di nương trong phủ kia, mua bên ngoài phải tiêu tốn rất nhiều bạc đấy...”

Cho nên Bà mối Vương liền bắt chước trang điểm bộ dạng như của những người có tiền, vốn định trang điểm cho Mai Tử thành bộ dạng quý phái khéo léo, nhưng không biết sao tay nghề lại không tới. Mọi người đều là nông dân, mỗi ngày làm việc còn không kịp, lấy đâu ra thời gian vẽ mày tô son.

Thế cho nên trang điểm cho Mai Tử xong, sau đó mấy người đi vào đều sững sốt không ai nhận ra đây là tân nương tử.

Mẹ Kim Đan rướn cổ lên mặt Mai Tử hít hà: “Ừ, phấn này rất thơm...” Rồi nhìn lại mặt Mai Tử trắng bệch, cau mày nói: “Nhưng đại nương à, bộ dạng này của Mai Tử sao có thể ra ngoài gặp người đây?” Còn không đẹp bằng lúc chưa trang điểm nữa!

Bà mối Vương trừng mắt: “Ai nói không thể ra ngoài gặp người, những phu nhân ở kinh thành kia, có người nào xuất giá mà không phải như vậy? Bây giờ đều đang thịnh hành bộ dạng này đó!”

Bà nhìn thần sắc bán tín bán nghi trên mặt mọi người, lại nói: “Nữ nhân cả đời lúc nào cũng đều như thế, đến lúc xuất giá không thể làm chút gì khác đi sao? Trước kia chúng ta không có cách nào khác, các người bây giờ tuổi còn trẻ có cơ hội thì phải học hỏi nhiều vào!”

Kinh thành chỗ kia đối với mọi người ở đây mà nói quả thực chính là nơi rất xa không thể chạm tới, nghe bà mối Vương nói như thế, trong lòng mọi người đều nghĩ thì ra nữ nhân ở kinh thành có bộ dáng như vậy nha!

Loan Loan ngồi một bên nghe mà thấy buồn cười, nàng nhìn Mai Tử bị trét đầy bột chỉ trên mặt, không còn nhìn ra nhan sắc vốn có, nàng lặng lẽ tiến tới bên tai Mai Tử hỏi: “Cảm giác như thế nào?”

Mai Tử đau khổ nhăn mặt: “Sao ta cảm thấy trên mặt như bị dán vào một lớp mặt vậy?”

Loan Loan phì một tiếng bật cười!

Sau khi Kim Đan trộm chạy vào liếc nhìn, nó liền nhanh chân chạy trở ra ngoài, vọt tới phòng bếp ồn ào với bà nội thẳng bệ: “Bà nội ơi, thẩm con trét hồ đây mặt kia!”

“Cái gì?”

Chờ mẹ Trường Thọ vào phòng thấy Mai Tử chỉ kém một chút đã thành quỷ thì kêu lên một tiếng, lúc này so với mới rồi bà thấy Mai Tử đắp dưa chuột cắt lát còn đáng sợ hơn. Hồi lâu, mẹ Trường Thọ nhìn Bà mối Vương hỏi một câu: “... Bộ dạng nó như vậy có thể đi ra ngoài sao?”

Bà mối Vương có chút ngượng ngùng, vốn nghĩ định khoe khoang một chút, nhưng không ngờ lại thành ra như vậy, chính bà ta nhìn còn cảm thấy không được tự nhiên. Chỉ có thể cứng giọng nói: “Ồ kinh thành đều làm thế này cả!”

Mẹ Trường Thọ là người đầu tiên nhẹ dạ tin tưởng. Không biết đến đêm Vương Bảo Sơn nhìn thấy có bị hù dọa thành bệnh hay không?

Mai Tử vừa chờ đợi nhìn mẹ chồng nàng, hi vọng lão nhân gia mở miệng bảo rửa sạch trò xiếc trên mặt nàng, vừa gãi mặt, Loan Loan ở bên cạnh nhìn thấy liền hỏi nàng: “Ngứa sao?”

Mai Tử gãi đầu: “Ta cảm thấy trên mặt không thoải mái.”

Sau đó Loan Loan đưa mắt nhìn bà mối Vương, xong nói với mẹ Trường Thọ: “Chắc phấn quá dày rồi, hay là để Mai Tử rửa mặt đi ạ?”

Mẹ Trường Thọ do dự nhìn về phía bà mối Vương, dù nói thế nào thì bà cũng là người mời Bà mối Vương tới đây giúp đỡ, không nói người ta cực khổ một hồi lâu, mà thứ sơn phấn kia xem ra cũng rất đắt tiền, cứ như vậy rửa đi thì e rằng Bà mối Vương sẽ mất hứng. Ai ngờ bà mối Vương cũng rất thông tình đạt lý nói: “Không sao cả, không sao cả. Nếu cảm thấy không thoải mái thì rửa đi a, ngộ nhờ trang điểm mà làm mặt bị gì thì cũng không tốt!”

Sau đó lấy nước cho Mai Từ rửa sạch những thứ trên mặt, nhưng ngày thành thân này vẫn phải trang điểm mà?

Loan Loan suy nghĩ một chút, liền nói: “Nếu không thì chỉ thoa một chút thôi? Ta giúp tỷ được không?”

Tuy kiếp trước nàng không phải là chuyên viên trang điểm, nhưng ít ra cũng thành thạo hơn mấy người này chút chút. Không tốn bao nhiêu thời gian đã trang điểm xong rồi, trên mặt chỉ thoa một lớp phấn mỏng vừa đủ. Uốn một mảnh trúc thành hình dáng một cái kẹp, nhỏ bót lông mày mọc mất trật tự xung quanh, vẽ lại thành chân mày hình lá liễu cong cong, cả người thoát nhìn thanh khiết xinh đẹp.

Hoàn toàn không còn cảm giác dày cộm nặng nề như ban nãy!

Ánh mắt bà mối Vương nhìn về phía Loan Loan biến đổi hơi khác: “Nhị muội tử, không nghĩ tới cháu còn có một tay khéo léo như vậy? Lúc nào dạy cho ta được không?”

Loan Loan mang về mặt nhàn nhạt, cười nói: “Đại nương, đại nương đâu cần ta dạy chứ! Ta cũng chỉ đuổi vệt lên kiệu mà thôi, còn phải học hỏi nhiều! Lúc trước khi ra chợ bày quầy bán bánh đã gặp được một vị phu nhân trang điểm như vậy, người đó quả thực rất xinh đẹp, lúc ấy ta thấy mà hâm mộ không thôi. Về sau lại còn chạy đến hàng son phấn định mua một chút về tự mình học, không nghĩ tới đúng lúc gặp phải vị phu nhân kia. Thấy là ta, nàng liền dạy ta một hai điều thôi. Nhưng mọi người cũng biết những thứ ở hàng son phấn kia quả thực rất mắc, đắt hơn cả một miếng thịt nữa! Cho nên sau này ta cũng không mua!”

Mọi người nghe xong thì bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là như vậy! Đồng thời bội phục, người nhìn người ta đi, học gì chỉ cần nghe qua một lần đã biết, khó trách người ta có thể kiếm được bạc. Người so với người càng khiến người ta tức chết nha!

Loan Loan bên này vui mừng thì nhà Vương Bảo Sơn bên kia cũng vô cùng náo nhiệt, người trong thôn đến giúp đỡ bày bàn ghế mở tiệc, có người giúp đỡ phòng bếp, không khí một lòng đoàn kết trong thôn nhất thời đều hiện rõ!

Mấy người quen biết đều vây quanh Vương Bảo Sơn đang mặc bộ quần áo sáng ngời trên ghẹo hán một trận. Nụ cười trên mặt Vương Bảo Sơn chưa từng dừng lại, ai nói thế nào cũng không để ý, mặc cho mọi người trêu chọc!

Đợi sau khi mấy người đón dâu đến đông đủ, thời gian vừa đến, Vương Bảo Sơn liền dẫn một đội nhân mã đi vòng quanh thôn một vòng, sau đó đến nhà Mai Từ.

Lúc ấy Mai Từ đang ngồi trong nhà nói chuyện cùng Loan Loan và mẹ Nguyên Bảo, liền thấy mẹ Thạch Đầu đi từ ngoài vào: “Tới rồi, tới rồi!”

Sau đó cầm lấy khăn trùm đầu phủ lên cho Mai Từ. Tiếp theo ngoài phòng vang lên tiếng pháo nổ đi ù ù, ba người Loan Loan đi ra khỏi phòng trong. Ngoài cửa sân Vương Bảo Sơn mặc một bộ quần áo đỏ, trên ngực là một đóa hoa đỏ thắm đặc biệt thu hút!

Loan Loan lập tức toét miệng cười, cất bước đi ra cửa sân. Vương Bảo Sơn đứng trước, phía sau là Lý Trụ Đầu đang kéo xe trâu của nhà mình. Ván xe đã được lau chùi sạch sẽ, đến bánh xe cũng lau sạch. Làm cho người ta nhìn đặc biệt có cảm giác vui mừng là trên đầu trâu cũng đeo một bông hoa đỏ thắm. Loan Loan lập tức nghĩ đến trò đấu bò ở Âu Châu hiện đại, nhưng mà, hoa này máng trên lưng, đoán chừng bản thân con trâu cũng không nhìn thấy!

Nhưng mà, một người một trâu này đứng cùng nhau rất có cảm giác vui mừng!

Mai Từ được người đỡ ra, Vương Bảo Sơn lập tức tiến lên giúp đỡ. Lý Trụ Đầu dắt trâu vào, đội Mai Từ ngồi an ổn trên xe, kèn sáo nhanh chóng vang lên, một nhóm đội ngũ rước dâu bắt đầu vòng trở về.

Ven đường trong thôn đứng đầy người, trên mặt mỗi người đều tràn ngập tươi cười, một đám con nít sung sướng chạy theo phía sau kêu réo. Lý Trụ Đầu vững vàng dắt trâu đi. Vương Bảo Sơn đi bên cạnh xe trâu cẩn thận vịn Mai Từ, Mai Từ đang trùm khăn voan, nàng khẽ cúi đầu, có thể tưởng tượng được vẻ mặt ngượng ngùng lúc này của nàng!

Loan Loan cũng giống như mọi người, nàng cùng đi theo phía sau đội ngũ. Hai nhà cùng một thôn, đường quá gần nên đội ngũ đón dâu vòng vo đi một vòng lớn quanh thôn, sau đó đến nhà Vương Bảo Sơn, khi đội ngũ còn cách một đoạn thì lại vang lên một hồi pháo nổ vui mừng!

Thấy đoàn rước dâu đã về, tất cả người trong nhà đều chạy ra. Mai Từ ngồi trên xe trâu không thấy rõ bốn phía, chỉ biết rất ồn ào. Lúc này, một đôi tay to nắm lấy tay nàng đặt lên một bờ vai vững chắc. Vương Bảo Sơn cồng Mai Từ vào nhà trong tiếng cười vui, tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người mà đi vào nhà.

Loan Loan đi đằng sau, cười dịu dàng nhìn một đôi tân lang tân nương vào phòng. Nàng quay đầu liền thấy Bách Thủ đang đứng ven đường nhìn nàng, lập tức vui mừng đi tới, cười nói với hắn: “Hôm nay thật náo nhiệt a!”

Bách Thủ nhìn gương mặt nhỏ nhắn tươi cười của vợ, và cả đôi mắt long lanh sáng ngời kia, trong lòng rất ấm áp, đồng thời cũng dâng lên một loại cảm giác áy náy! Nếu không phải chung quanh quá nhiều người, hắn thật muốn lập tức nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của vợ rồi nói tiếng xin lỗi với nàng, bởi vì hắn không đón nàng vào cửa trong khung cảnh vui mừng nở mày nở mặt như vậy!

Sau khi thành thân, đưa vào động phòng, tất cả mọi người đều ngồi vào bàn uống rượu mừng. Tiệc bắt đầu chưa được bao lâu, Mai Từ đã theo Vương Bảo Sơn ra ngoài mời rượu mọi người.

Loan Loan nhớ cảnh cổ nhân thành thân trên TV, tân nương đều phải đợi trong phòng, tân lang phải đợi khách ra về hết mới có thể vào phòng. Nhưng

mình xuyên tới cái thời đại không tồn tại trong lịch sử, không biết có gì khác hay không.

Về sau nàng hỏi Bách Thủ, Bách Thủ biết Loan Loan bị đập đầu, có một số việc không nhớ rõ, Bách Thủ nói lúc hai người thành thân căn bản không hề mời khách, Loan Loan không biết cũng là chuyện bình thường. Hắn ngược lại đã thấy không ít, nên bèn giải thích cho nàng nghe.

Sau khi tân nương vào phòng cũng sẽ đợi tân khách ra về rồi mới cùng tân lang uống rượu hợp cẩn, nhưng mà ở nông thôn không chú ý nhiều như vậy, tân nương chỉ cần ngồi trong phòng một lát là được ra ngoài mời rượu với tân lang.

Đợi sau khi mời rượu xong, ăn xong tiệc cưới, mọi người liền tốp năm tốp ba lục tục rời đi. Loan Loan và Bách Thủ cũng trở về nhà mình. Bọn họ bây giờ còn ở trên núi, đã xem ngày lành rồi, qua hai ngày nữa là có thể chuyển xuống. Đến lúc đó không cần phiền phức thế này, về nhà mà còn phải leo núi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Mọi Người Chúc Mừng

Sau khi Mai Tử và Vương Bảo Sơn thành thân được hai ngày, Loan Loan cùng Bách Thủ đã định được thời gian dọn nhà. Xem canh giờ tốt là vào buổi sáng hoặc giữa trưa, sau đó thương lượng một hồi, hai người quyết định dọn vào buổi trưa.

Ăn xong điểm tâm, cho heo gà ăn xong, hai người liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, món nào sắp chuyển xuống dưới thì thống nhất mang ra sân. Không đầy một lát, mấy người nhà Thạch Đầu và nhà Nguyên Bảo cũng tới giúp đỡ. Dựa theo quy củ, đồ đạc trong phòng bếp sẽ được đưa vào trước.

Bách Thủ lấy gạo đổ vào hơn nửa thùng. Dương Nghĩa Trí sang đây xem lại đổ vào thêm một chút cho đến khi gạo trong thùng đầy khoảng tám phần, ông nói đây là quy củ. Sau đó lại để phía trên gạo một bao tiền lì xì.

Mấy thứ dụng cụ quét dọn cũng không thể quên, một đôi ki hốt rác và chổi, trên đầu còn cột thêm một mảnh vải đỏ. Thùng nước cũng phải đổ đầy ba phần nước. Bát đĩa phải là số chẵn, và bỏ bát đĩa vào thùng nước. Loan Loan vốn muốn chuẩn bị bếp lò, nhưng ở nông thôn đều đốt lò, Loan Loan bèn lấy than còn lại từ Tết âm lịch và than nóng cùng bỏ vào bếp lò, coi như là đồ nhóm lửa.

Đến giữa trưa, mọi người giúp đỡ mang đồ đạc trong phòng bếp xuống dưới núi. Cửa nhà đều dán câu đối để cầu may mắn, và mỗi gian phòng trong nhà cũng đốt đèn.

Mọi người giúp chuyển đồ đạc trong phòng bếp vào trước. Loan Loan còn mang chút ít bùn trong vườn rau ở nhà trên núi xuống rải vào vườn rau, mang bùn về đây để tránh cho khí hậu không hợp, nàng rất hi vọng rau cỏ trong vườn rau ở nhà có thể phát triển tốt như ở vườn rau ban đầu.

Chờ đồ trong phòng bếp chuyển vào xong, mọi người lục tục chuyển những thứ khác vào. Trong phòng vốn không có gì, nên không có đồ đạc gì để chuyển cả.

Loan Loan từng nghe Bách Thủ nói, nếu như trong nhà có thứ gì cần chuyển ra thì không thể tự mình làm, phải nhờ những người khác chuyển ra giúp. Chủ nhân vào cửa không thể vào tay không mà đều phải cầm ít đồ.

Trên cơ bản không khác với việc dọn nhà ở hiện đại là bao, chỉ có vài chi tiết rườm rà hơn thôi. Sau khi chuyển đồ vào xong còn phải đốt pháo để thể hiện sự vui mừng!

Chờ thu xếp mọi thứ ổn thỏa, đến lúc hoàng hôn còn phải tế bái chủ đất. Chủ đất còn được gọi là Thổ Thần (thần đất) hoặc Trạch Thần (thần nhà). Mỗi nhà đều có, việc tế bái chủ đất có thể bảo vệ gia đình bình an. Có cách nói là: chủ đất là tổ tiên đã từng ở đất này, tục xưng là tổ tiên khởi đầu khai hoang. Bởi vì sau này nhà ở bị người khác xâm chiếm hoặc lưu lạc và người khác đến ở, theo phong tục, những người đó tin tưởng và thờ phụng cúng bái họ, mới thoát khỏi tai họa trong truyền thuyết của chủ đất. Nếu vóc người không cao, lúc tế bái phải hành lễ ở cửa phòng bếp hoặc cửa sau của nhà ở, mà cái bàn đặt đồ cúng cũng không được quá cao.

Đồ cúng Bách Thủ đã chuẩn bị xong từ lâu, cửa phòng bếp đặt một băng ghế dài, bên trên đốt một cặp nến đỏ, ba nén nhang, rót ba chén rượu, còn làm một bữa cơm hoàn chỉnh như thường ngày, tức là: một bát cơm, một bát thịt, một bát rau, một bát canh.

Đợi đến khi ba nén nhang cháy hết một phần ba trở lên, lúc này hai người mới cầm giấy tiền vàng bạc bắt đầu hóa vàng mã ở bên cạnh cửa lớn của nơi ở, khi đã đốt hết tiền giấy, đợi đến lúc nhang đèn cháy xong thì có thể thu dọn đồ cúng. Và tế bái đã hoàn thành.

Tế bái chủ đất để biểu thị ý muốn sau này gia đình có thể được bình an, người một nhà không tai, không khó, không bệnh, không đau.

Nhập gia tùy tục, nên lúc Loan Loan tế bái cũng rất thành kính.

Dọn đến nhà mới, tâm tình hai người rất tốt. Tế bái xong, hai người liền bắt đầu nấu cơm, thuận tiện nấu cơm heo luôn. Ở nhà mới Bách Thủ làm hai bếp lò trong phòng bếp, như vậy không cần giống trước kia muốn ăn cơm phải nấu cơm heo xong mới được, hoặc là làm đồ ăn cho người xong trước rồi mới nấu được cho heo.

Hơn nữa diện tích phòng bếp cũng rộng rãi hơn trước nhiều, ít nhất có thể đặt một cái bàn nhỏ cho hai người ăn cơm trong đó. Lúc dọn nhà buổi chiều, khi bắt mấy con gà còn đỡ, chỉ cần bắt trói lại cho vào gùi mang xuống, đến khi chuyển heo thì phải mất sức lực thật lớn mới có thể chuyển từ trên núi xuống. Khi về đến nhà, Loan Loan vẫn không dám lập tức thả hai con heo vào chuồng ngay. Heo cũng như người vậy, đến một hoàn cảnh xa lạ sẽ khó tránh khỏi nảy sinh mâu thuẫn, các loại cảm xúc như sợ hãi, vì vậy nuôi thả hai con heo trong sân một hồi lâu rồi Loan Loan mới đuổi chúng vào chuồng. Lúc chúng đi qua chỗ vườn rau thiếu chút nữa đã giẫm hư hàng rào mới rồi.

Cho heo ăn xong, lúc này hai người mới ngồi vào bếp bắt đầu ăn cơm. Được ở nhà mới, tâm tình hai người đều rất kích động, trong nhất thời không biết nên nói gì cho phải, lúc ăn cơm Bách Thủ chỉ biết không ngừng gấp rau cho Loan Loan, nàng cảm thấy món ăn hôm nay đặc biệt thơm ngon, cuộc sống của nàng rất cực cũng có một sự thay đổi lớn. Hai người ngồi đối diện nhau, vừa ăn cơm vừa hi hi cười ngây ngô nhìn đối phương.

Vốn khi được chuyển đến hoàn cảnh thoải mái dễ chịu thì buổi tối hai người sẽ ngủ rất ngon, nhưng ai ngờ hai người cứ ngây ngất đến nửa đêm mới ngủ.

Hôm sau hai người dậy từ rất sớm, khi mở mắt ra trông thấy căn phòng khác, nhất thời Loan Loan có chút không quen, lại nhìn trong phòng có chút vắng vẻ, nhưng đôi mắt lại tràn đầy sự vui sướng, chờ khi nào có thời gian, bọn họ sẽ từ từ đi chợ mua chút đồ cần thiết về.

Trên nóc phòng bếp lượn lờ từng đợt khói trắng, Bách Thủ đang nấu cơm trong bếp, Loan Loan cầm chổi quét sân, nghiêm nhiên chính là một đôi vợ chồng nhà nông ân ái hạnh phúc. Ăn xong điểm tâm, hai người đang đứng trong sân tính xem nên bắt đầu trải đường đá từ đâu thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Loan Loan mở cửa ra xem, mẹ Nguyễn Bảo ôm một con gà đang đứng ở cửa híp hóp cười nhìn nàng.

“Chúc mừng muội dọn nhà!” Đưa gà cho nàng rồi đi vào trong viện nhìn ngắm chung quanh, thấy nhà cửa sạch sẽ liền gật đầu: “Nhìn xem, chỉ cần có người ở thì cái sân này lập tức không giống lúc trước nữa rồi.” Lại nhìn ba gian nhà giữa và mấy gian phòng được xây dựng nói: “Hai người nhà muội suy nghĩ thật chu đáo, sân nhà vẫn chỉ lớn chừng này, nhưng phòng lại xây thêm được nhiều hơn mấy gian, chúc nữa về nhà ta cũng nên xem xét lại nhà ta có thể xây thêm hai gian thiên phòng nữa hay không...”

Loan Loan mang ra một băng ghế mời mẹ Nguyễn Bảo ngồi, ba người nói chuyện một hồi, mẹ Nguyễn Bảo đã đi khỏi. Không được một chút, mẹ Thạch Đầu cũng ôm tới mười quả trứng gà.

“Ôi chao, sao ai cũng mang đồ tới nhà muội thế này, đến chơi thì đến chơi thôi được rồi, còn mang theo đồ đặc làm gì?”

Mẹ Thạch Đầu cầm lấy cái rô trong tay nàng, lần lượt đặt trứng gà vào, cười nói: “Nhà muội dọn tới nhà mới sao chúng ta không tới chúc mừng chứ! Muốn tới chơi thì sau này vẫn còn thời gian mà!”

Mẹ Nguyễn Bảo ôm tới một con gà, con gà kia nếu mang ra chợ thì bán được rất nhiều tiền đấy. Mẹ Thạch Đầu mang tới mười quả trứng cũng không rẻ, nhà nông bọn họ phần lớn đều lấy trứng gà ra chợ bán, bình thường bán thân hiếm khi được ăn một cái, trừ phi gia cảnh nhà kia khá giả một chút.

Hai nhà tặng nàng lễ nặng như vậy, nhất thời Loan Loan không biết làm thế nào cho phải.

Chờ mẹ Thạch Đầu đi rồi, Mai Từ và Vương Bảo Sơn cũng mang đồ tới. Loan Loan và Bách Thủ vui mừng mời hai người vào nhà ngồi. Loan Loan biết, nói không chừng hôm nay sẽ còn có người tới nữa. Hai vợ chồng Mai Từ ngồi không bao lâu, bà mối Vương cũng mang đồ đến. Thấy hai người Mai Từ, bà lập tức cười nói: “Ô, hai vợ chồng các người tới sớm thật nha! Ta vừa làm xong việc trong nhà liền vội chạy tới đây, không ngờ các người còn sớm hơn cả ta nữa.”

Mai Từ dịch sang bên cạnh một chút, nhường chỗ ngồi cho bà mối Vương, mời bà ngồi xuống cười nói: “Nhà cháu coi như trẻ rồi đó, có người còn sớm hơn chúng cháu nữa kia!”

“Ai vậy?” Bà mối Vương vội hỏi, nhưng nghĩ lại thì lập tức biết là ai rồi, không cần đoán cũng biết trong thôn Loan Loan có quan hệ với nhà nào tốt nhất.

Bà mối Vương vừa nói chuyện vừa xem xét trong ngoài mấy lần: “Nhà cửa thu dọn thật sạch sẽ nha, vừa chuyển xuống trong nhà còn thiếu chút đồ đạc, về sau các người từ từ mua là được!”

Loan Loan cười nói: “Đúng vậy, chờ hôm nào rảnh bọn cháu phải đi chợ mua chút ít về!”

“Đến lúc đó cần chờ giúp thì cứ nói với ta một tiếng là được!” Bà mối Vương sáng khoái nói.

Loan Loan cười nói cảm tạ bà.

Mấy người ngồi trong sân nói chuyện một lát rồi ba người liền rời đi. Lát sau có mẹ Trường Thọ, mẹ Kim Đan cũng mang đồ tới. Mẹ Đại Trí hâm mộ những người lần trước đi theo Loan Loan đến thôn trang kiếm được bạc, nhưng bà lại không muốn chủ động thân thiết với Loan Loan, chứ đừng nói là sang đây chúc mừng.

Lý Đại Thạch vẫn luôn nhớ đến chỗ tốt của hai vợ chồng Loan Loan nên cũng mang đồ tới. Mà nhà mẹ Lan Hoa ngay cạnh nhà Nguyễn Bảo, sáng sớm nàng đã thấy mẹ Nguyễn Bảo bắt một con gà đi về phía cuối thôn, sau đó lại trông thấy nhiều người mang đồ đến nhà Loan Loan.

Chờ Cát Sơn về, nàng kể lại chuyện này cho nam nhân nhà mình, sau đó nói: “Chàng nói xem Thanh Diệp có phải người ngốc không? Con gà kia bán được bao nhiêu là tiền, vậy mà mang đi tặng cho người ta. Không biết Linh Từ cầm gì đến, ta đoán không phải trứng thì cũng là đồ tốt khác...”

Cát Sơn bưng chén húp một hơi hết chén cháo, đưa tay áo lau miệng, nghiêng mắt nhìn vợ mình, sau đó thờ ơ nói: “Hôm qua có nhật trứng gà trong ổ chưa?”

“Nhật rồi, hôm qua được ba quả.” Mẹ Lan Hoa lập tức cười ha hả nói.

Cát Sơn ngồi xuống cạnh cửa, cảm cảnh trúc cạo bùn đất dưới đế giày nói: “Vài ngày trước không phải còn thừa mấy quả trứng sao? Nàng gom chung lại mang qua bên đó luôn đi!”

Mẹ Lan Hoa ngẩn người hỏi hần: “Mang đi đâu?”

Cát Sơn không để ý đến nàng.

Chốc lát sau, mẹ Lan Hoa liền biết nam nhân nhà mình nói đến là nhà Loan Loan, thì lập tức la lên: “Tặng cái gì mà tặng, đợi nhật thêm hai ngày nữa là có thể mang ra chợ bán rồi. Đồ bán được tiền cả đó.”

Cát Sơn ngẩng đầu nhìn nàng chăm chăm: “Nói người kiến thức hạn hẹp người còn không tin? Người đã quên một lượng bạc kia làm sao kiếm được rồi hả? Mọi người đều là hàng xóm, có chuyện gì nên giúp đỡ lẫn nhau. Hơn nữa, hai vợ chồng Bách Thủ làm người đầu tẹ, kết giao có gì không tốt.” Sau đó lại cảm thấy mình đàn gảy tai trâu, dù sao bà nương này trước giờ đều như vậy, liền nói: “Đừng dông dài nữa, làm theo lời ta nói là được.”

Nói xong, chà chà giày trên mặt đất rồi đi ra ngoài.

Mẹ Lan Hoa ngồi trong nhà giận dữ một hồi, nhưng lời nam nhân của mình nói thì không thể không nghe theo, nàng nhìn mấy quả trứng gà trong giỏ mà rất đau lòng. Lúc này Lan Hoa xoắn tóc đi tới giặt góc áo nàng, nhỏ giọng nói: “Mẹ ơi, con muốn chải đầu.”

Mẹ Lan Hoa nhìn Lan Hoa, một bụng tức giận lại không có chỗ xả, không kiên nhẫn phát phát tay: “Đi qua một bên tự học chải đầu đi.”

Lan Hoa lập tức ủy khuất bệt miệng, cảm lược qua một bên bắt đầu chải tóc, nhưng cánh tay nhỏ nhắn không vòng qua được, nhiều lắm là chải hai cái trên đầu, nếu muốn buộc tóc mái thì với không tới nổi!

Mẹ Lan Hoa nhìn con gái giờ bàn tay nhỏ nhắn với với buộc tóc phí hết cả sức mà trong lòng thầm chua xót không thôi, mắt nhìn chăm chăm bụng mình, trong mắt nàng dâng đầy nước mắt, kể từ khi sinh Lan Hoa cái bụng mình vẫn không có động tĩnh, nam nhân nhà mình vẫn luôn muốn có con trai nhưng bụng này vẫn luôn không chịu tranh giành, nhiều khi nghĩ lại nhẹn không được vẫn thầm lau nước mắt. Nàng cũng từng tìm đại phu xem thử nhưng vẫn không thấy gì!

Lấy tay áo chùi chùi khóe mắt, mẹ Lan Hoa đi qua cầm chiếc lược trên tay con gái chải đầu giúp cho nó, sau đó vào nhà chính nhật ra ba cái trứng gà, lại xuống bếp buộc một bó rau tươi sáng nay mới hái cho vào giỏ, rồi đi đến nhà Loan Loan.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Nhìn xem, chàng là nam nhân tốt

Mấy người Lý Đại Thạch về thì trong thôn lại có mấy nhà khác lục tục kéo đến tặng lễ. Khi hai người đang kiểm kê quà tặng, mẹ Lan Hoa dắt theo Lan Hoa đến.

Vừa vào nhà đã nhìn thấy đồ đạc bày đầy trên bàn, mẹ Lan Hoa âm thầm kinh ngạc. Nàng vốn tưởng chỉ có mấy nhà kia đến thôi, không ngờ lại có nhiều người như vậy, lập tức cảm thấy nam nhân nhà mình nói đúng, nên nụ cười trên mặt lại càng thêm tươi rói.

“Ai da... Nhị muội tử, hai người đang bận rộn làm gì đó?”

Loan Loan thấy là nàng, mỉm cười mời nàng vào nhà ngồi như thường. Mẹ Lan Hoa thừa dịp liếc liếc mắt nhìn trên bàn, nào là một rổ trứng gà lớn, còn có bánh mì, dưa muối, mì sợi, toàn những thứ thường ăn trong gia đình nhà nông.

Cười nhắc mảnh vải bó che mặt rổ trên tay lên, lấy ra bó rau mới hái: “Sáng nay ta mới ra ruộng hái những thứ này đó, còn tươi lắm” Lại lấy ra ba quả trứng gà: “Còn đây là trứng con gà mái trong nhà đẻ ta mới nhật hôm qua đấy”.

“Đều là hàng xóm láng giềng tấu khách khí như vậy làm gì chứ.” Trong những nhà đến tặng lễ, nhà Lan Hoa hoàn toàn không nằm trong danh sách Loan Loan nghĩ đến. Dù sao người ta đã đến tặng lễ, nàng vẫn phải dùng lễ đối đãi, nàng lấy mấy quả táo trong nhà ra đặt vào tay Lan Hoa: “Thảm mới mua hôm trước đấy, ăn nhiều táo này bổ máu lắm, tiểu cô nương sẽ càng ngày càng xinh đẹp nha”.

Đôi mắt Lan Hoa sáng rỡ nhìn Loan Loan rồi lại rụt rè nhìn về phía mẹ cô bé. Mẹ Lan Hoa vội đẩy cô bé: “Loan Loan thăm cho con, còn không nhanh cảm ơn thăm đi.”

Lan Hoa bèn e dè nhìn Loan Loan lí nhí nói: “Cháu cảm ơn ạ.”

Loan Loan cười sò sò đầu cô bé: “Lan Hoa thực ngoan.”

Lan Hoa nghe xong thì bẽn lẽn cười. Mà trên mặt mẹ Lan Hoa đã sòm tràn đầy nụ cười, nhìn một đồng lớn đồ đạc trong phòng nhiệt tình hỏi nàng: “Có muốn ta giúp gì không?”

Loan Loan cười nói: “Không cần đâu, mấy món này lát nữa Bách Thủ cất vào ngay thôi. Có điều, ngày mai nhà tẩu phải đến dùng cơm đó nha.”

Lúc này nàng đã thương lượng với Bách Thủ cả rồi, mọi người đều đã đến tặng lễ, dù thế nào cũng phải mời họ ăn một bữa cơm. Coi như là chúc mừng tân gia vậy!

Chỉ đưa ba trứng gà mà người một nhà có thể được ăn một bữa nên mẹ Lan Hoa rất vui vẻ. Khách khứa với Loan Loan vài câu, rồi nói trong nhà không có ai liền kéo Lan Hoa ra về, nhưng mới vừa đi tới cửa sân thì thiếu chút nữa đã đụng phải người đang đi tới.

Mẹ Loan Loan lấy tay che rỏ. Bà vừa đi đến cửa đã đụng phải một nữ nhân lao tới như thế, trong lòng bà rất tức giận, nhưng thấy đã đến nhà khuê nữ rồi, nên bà chịu đựng không phát giận. Bà mở miếng bài bô che trên rỏ ra xem, thấy mười quả trứng gà bên trong vẫn nguyên vẹn mới nhẹ nhàng thở ra. Lại thấy mẹ Lan Hoa rướn cổ lên nhìn vào cái rỏ trong tay bà, lập tức phủ miếng vải lên lại, cười nói: “Vị muội tử này, chủ nhà này có ở đây không?”

Ngay khi bà hỏi vậy đã thấy Loan Loan từ nhà chính đi ra, không chờ mẹ Lan Hoa trả lời, mẹ Loan Loan đã nhắc chân đi vào: “Nhị muội, thì ra con ở nhà!”

Loan Loan thật sự bất ngờ, sau khi ngậy người thì đã lập tức khôi phục về tự nhiên, bước lên vài bước nghênh đón mẹ nàng vào nhà chính. Lúc mẹ Lan Hoa đi ra cửa sân nghe thấy Loan Loan nói câu: “Mẹ, sao mẹ đến đây?”

Mẹ Lan Hoa giật mình! Thì ra đây là lão nương của Loan Loan. Ha, trước kia nghèo khổ không thấy một người nào ở nhà mẹ đẻ tới một lần. Hiện tại vừa chuyển đến nhà mới đã thấy bà ta tới. Trong lòng thầm cười ha ha, xem ra cái lão nương này cũng lạnh bạc không ít đâu. Nghĩ đến mình vừa đưa tặng ba cái trứng gà, nàng cảm thấy mình đã là người có tình nghĩa lắm rồi.

Loan Loan và Bách Thủ thật không ngờ rằng mẹ nàng sẽ đến. Loan Loan mời mẹ nàng vào nhà ngồi. Bách Thủ lập tức xuống bếp đun nước, không đầy một lát đã mang hai cái trứng luộc đi vào.

“Mẹ. Trứng gà này mới đẻ hôm qua đây ạ, còn tươi lắm, mẹ ném thử xem.”

Mẹ Loan Loan nhìn hai cái trứng gà luộc trong bát, rồi lại đưa mắt nhìn Bách Thủ. Loan Loan đứng bên cạnh không nói chuyện, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không. Nhưng nàng đã thầm quyết định trong lòng rồi, nếu mẹ nàng vẫn tiếp tục cho Bách Thủ nhìn sắc mặt thì đừng nói đến chuyện ngày mai mời đến ăn cơm. Nhưng thật ngoài ý muốn, mẹ Loan Loan cầm lấy hai cái trứng gà ngửi ngửi trước, sau đó xoa xoa trong tay rồi cất vào lòng, cười nói với Bách Thủ: “Rất thơm. Con vất vả rồi.”

Bách Thủ hơi sững sờ, vội nói: “Không vất vả ạ.”

Loan Loan kinh ngạc hai mắt liếc nhìn lão nương của nàng, nhưng không phát hiện có điều gì khác thường.

Nói hai câu, mẹ nàng liền bắt đầu đi đi lại lại trong nhà ngoài sân, đến sau nhà nhìn thấy mảnh vườn rau lớn như vậy nói: “Sao chưa chỗ cho vườn rau rộng như vậy? Chỗ này còn có thể xây một gian phòng nữa đấy.”

Đi đến đằng sau xem xét chuồng heo và chuồng gà, lại nói: “Bỏ cái vườn rau này đi, chuyển chuồng heo và chuồng gà ra ngoài, ở gian phòng đối diện các con mở ra một cánh cửa, không phải đã thành một gian phòng ngủ rồi sao?”

Chủ ý này không tệ. Lúc đầu Loan Loan xếp đặt thiết kế không phải thế này, vốn nàng muốn vòng hết toàn bộ khu vực phía sau vào làm thành phòng ở, toàn bộ phòng ở làm theo kiểu dáng căn hộ ở hiện đại, phòng khách ở bên trong, chuồng heo và chuồng gà đều chuyển đến bên cạnh nhà. Nhưng về sau nghĩ lại, trong nhà chỉ có nàng và Bách Thủ, cho dù có thêm con cũng không dùng hết bao nhiêu đó phòng, xây nhiều như vậy chẳng lẽ lại cho người ta cơ hội đến nhà nàng ở à?

Cho nên về sau mới sửa lại như bây giờ, nghe thấy lời mẹ Loan Loan, Loan Loan đáp: “Chuồng heo và chuồng gà ở sau nhà mới không bốc mùi. Con và Bách Thủ thích thế này thôi.”

Sau khi tiếp xúc mấy lần, dường như mẹ nàng đã biết một chút tính tình Loan Loan bây giờ, Loan Loan muốn làm gì đừng ai mong ngăn được nàng, còn nếu không muốn làm thì cũng không có cách nào ép được nàng, hơn nữa bây giờ nàng còn nói một là một, bởi vậy mà bà rất thối thời không nói gì nữa.

Đợi tới khi thấy một hàng cọc gỗ ngăn cách trong phòng tắm liền hiếu kỳ hỏi: “Mấy cái cọc gỗ này dùng làm gì vậy?”

“... Đây là phòng tắm, những cọc gỗ này để tránh bị trơn trượt mà ngã.”

Loan Loan căn cứ theo nhà tắm ở hiện đại mà thiết kế ra căn phòng này, vì không có cửa thủy tinh ngăn cách nên nàng bảo Bách Thủ đóng một hàng cọc gỗ, sau đó bọc thêm màn trúc bên ngoài, như vậy cho dù có người đi vào cũng không nhìn thấy bên trong. Tuy đây đang là nhà nàng, sẽ không có ai khác đi vào, nhưng dù sao cũng nhìn đẹp hơn khi trong không gian căn phòng chỉ có một cái bồn tắm, không phải sao? Ở góc phòng nàng đào một cái lỗ, tắm rửa xong có thể trực tiếp đổ nước vào đó, nước sẽ theo cái lỗ ở góc tường chảy ra ngoài. Có điều mặt đất phòng tắm vẫn là nền bùn, nên lúc đó

còn phải trải một lớp đá nhỏ ở chỗ tắm nữa.

Nói đến đây Loan Loan phát hiện ra nàng chưa mua thùng tắm và chưa chuẩn bị cả màn trúc, nhất thời nàng phát hiện nhà mới của mình còn chưa chuẩn bị rất nhiều thứ.

Mẹ Loan Loan vừa xem vừa nói, chốc bảo phòng này có thể đặt thứ này, chốc lại bảo phòng kia có thể thêm cái gì đó hoặc là có gì có thể không cần dùng.

Dù thế nào Loan Loan cũng chỉ đứng bên cạnh để cho bà dông dài, nàng không đáp lời. Bách Thủ cũng đi theo cạnh nàng. Loan Loan nháy mắt ra hiệu cho hắn, hắn liền quay người ra ngoài đi dạo. Sau đó Loan Loan cũng tự mình vào nhà thu xếp đồ đạc.

Sau khi xem xong, mẹ Loan Loan ra nhà chính ngồi xuống, cười nói với nàng: “Không ngờ cha mẹ Bách Thủ để lại cho nó sân lớn thế này.”

Loan Loan nói: “Đây là món đồ duy nhất cha mẹ Bách Thủ để lại cho chàng, không ai có thể lấy đi được.”

Mẹ nàng gật gật đầu: “Sớm biết như vậy, trước kia các con đã sớm nên lấy căn nhà này về rồi.”

Loan Loan nhìn vào mắt bà, sớm? sớm bao nhiêu? trước khi nàng thành thân sao? Cho dễ lấy ra làm bằng giá cưới hỏi à?

Nếu như không phải nàng tới đây thay thế cho thân thể này thì đừng nói là chuyển vào trong thôn, mà Bách Thủ và thân thể này nhất định vẫn sẽ ở trong tình trạng như trước kia, vừa phân giường mà ngủ, vừa phân bàn mà ăn.

Loan Loan lấy trứng gà ra bỏ vào một cái rổ lớn, tuy mọi người tặng đến không nhiều lắm nhưng mỗi nhà đều tặng mấy trứng, tổng lại cũng được hơn nửa rổ. Những thứ có thể để đó, nàng đều mang vào bếp để, như rau cải tươi mẹ Lan Hoa đưa đến này có thể làm thức ăn trưa hoặc tối.

Nàng cất xong đồ đi ra không thấy bóng dáng mẹ nàng trong phòng, ra ngoài sân đã thấy mẹ nàng đang nói chuyện với Dương Nghĩa Trí. Loan Loan chào thôn trưởng một tiếng, Dương Nghĩa Trí rút vào một miếng thuốc lá rồi, phả ra một ngụm khói, mắt nhìn nàng hỏi: “Thu xếp nhà cửa xong rồi chứ?”

“Còn vài thứ chưa dọn xong, nhưng không gấp, từ từ cũng được ạ.” Loan Loan cười nói. Nàng thấy gần tới trưa rồi, trong nhà có nhiều trứng như vậy, có lẽ trưa nay nên chiên hai quả ăn cho đỡ thèm, thuận tiện nói: “Thôn trưởng, trưa nay đến nhà chúng cháu dùng com đi ạ!”

Dương Nghĩa Trí khoát khoát tay: “Thôi, thôi... về nhà ăn. Trong nhà còn nhiều việc lắm.” Sau đó nhấc chân đi.

Loan Loan lại nhìn về phía mẹ nàng: “Mẹ, mấy ngày nay trong nhà có bận việc gì không? Nếu không trưa nay ở đây dùng com đi?”

Vừa hỏi như vậy, mẹ nàng mới nhớ tới mình nán lại ở đây lâu quá rồi, vội nói: “Không được, không được. Trong nhà không vắng ta được đâu. Ta phải mau trở về thôi.”

Mắt Loan Loan khẽ cong lên: “Mẹ, mẹ đi từ từ thôi a...” Sau đó nàng nói với bà trưa mai đến dùng com.

Dương Nghĩa Trí đi xa một khoảng còn nghe được tiếng Loan Loan nói, trong lòng âm thầm tán thưởng khuê nữ này thật tốt, đã tới tình trạng này còn hiểu thuận đến vậy. Nhớ đến hai vợ chồng này từng giúp không ít người trong thôn, lập tức cảm thấy hai người này mạnh mẽ hơn rất nhiều người trong thôn!

Loan Loan đứng ở cửa ra vào nhìn mẹ nàng ra khỏi cửa thôn rồi mới xoay người vào sân, thuận tay cài cửa lại.

Thời này là như vậy đấy, mãi mãi lấy hiếu làm đầu, cho dù không vui thì vẫn phải hiếu thuận.

Nhẹ thở ra một hơi, bữa trưa nàng và Bách Thủ ăn com thật thoải mái, nàng thực sự rất sợ lão nương nàng sẽ ở lại dùng com chung.

Lúc Bách Thủ trở về thức ăn đã được nấu xong, thấy chỉ có mình Loan Loan nên thuận miệng nói: “Mẹ đâu rồi?”

Loan Loan vừa dọn com vừa đáp: “Trong nhà nhiều việc nên bà về trước rồi.”

“Sao nàng không giữ mẹ lại ăn com?”

Loan Loan ngẩng đầu kinh ngạc nhìn vào mắt hắn. Trước kia lão nương nàng đối xử với hắn như vậy mà hắn vẫn làm được thế này! Nhưng lúc có mẹ nàng ở đây, hắn làm việc hay nói chuyện cũng không được thoải mái như bình thường thế này.

Nghĩ nghĩ, lúc ăn com Loan Loan liền hỏi hắn: “Bách Thủ, trước kia cha mẹ đối xử với chàng như vậy, chàng không trách họ sao?”

Bách Thủ hơi ngần ra, không biết tại sao đột nhiên Loan Loan lại hỏi chuyện này, thấy Loan Loan hỏi rất chân thành, hắn suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Tình huống bản thân ta vốn thế nào ta vẫn hiểu, cho nên ta không trách ai cả. Có điều, lần trước về bên đó với nàng ta có chút tức giận.”

Loan Loan biết Bách Thủ đang nói đến lần nàng và hắn cùng mua thịt trước kia.

“... Ta cũng chẳng trách ai cả, chỉ hy vọng có thể yên bình chung sống với nàng cả đời như thế là được, ta chẳng cầu gì khác. Nhưng mà vợ à, vợ yên tâm đi, ta sẽ không cho ai ức hiếp nàng đâu!” Bách Thủ nhìn nàng chân thành nói.

Loan Loan nhắc lại trong đầu lời Bách Thủ nói một lần, kết hợp với thái độ từ trước đến giờ hẳn đối với nhà mẹ đẻ nàng, chợt nhận ra hẳn đối tốt với lão nương nàng không phải vì sợ ai hay muốn nịnh nọt ai, mà vì đó là cha mẹ Loan Loan. Bách Thủ là một người cổ đại thực sự, cho nên tư tưởng lấy hiếu làm đầu đã ăn sâu vào xương tủy, nhưng từ nhỏ hẳn đã trải qua mọi sự ghê lạnh của mọi người, kể cả chính người thân của mình, cho nên đôi khi hẳn sẽ không hoàn toàn như vậy. Ví như khi đối xử với Dương Nghĩa Thiên, miễn phí tiền thuê mà một nhà Dương Nghĩa Thiên đã ở trong mười năm, lại cho thêm bạc một lần nữa để đoạn tuyệt quan hệ hai nhà!

Nhưng bây giờ đã có cuộc sống hạnh phúc với Loan Loan rồi nên hẳn muốn mãi mãi thế này, vĩnh viễn cũng như thế này. Bất kể nói thế nào thì đó vẫn là cha mẹ Loan Loan, vì vậy hẳn chỉ có thể hiếu thuận với họ. Nhưng hẳn lại không biết rằng Loan Loan bây giờ đã không còn là Loan Loan trước kia nữa rồi.

Vì linh hồn của Loan Loan hiện tại không hề có một chút quan hệ nào với Vương gia, nàng hi vọng Bách Thủ sẽ làm mọi chuyện tốt cho nàng, nhưng không hi vọng hẳn lúc nào cũng tự oan ức chính mình một cách vô lý.

Nghĩ đến đây, Loan Loan quyết định nói rõ ý nghĩ của mình cho hẳn biết: “Bách Thủ, ta biết chàng rất tốt với cha mẹ. Ta cũng không gạt chàng làm gì, thật ra lúc trước gã tới đây ta có chút không muốn, ta cũng oán trách họ. Nhưng từ đầu đến cuối chàng vẫn luôn rất chiều cố ta, trên đời này không có ai tốt hơn chàng. Ta thấy may mắn vì chính mình đã mất đi một phần kí ức, bởi vì rốt cuộc ta cũng có thể nhìn chàng ở góc độ khác, rốt cuộc biết được điểm tốt của chàng, biết rằng chàng quan trọng với ta.”

Sau đó xòe xòe đôi bàn tay không vết chai sạn của mình: “Chàng xem, từ lúc ở cùng chàng, ta chẳng cần làm việc gì cả. Bách Thủ, trong suy nghĩ của ta, chàng là nam nhân tốt nhất. Người phải biết sống vì chính mình, cho nên, sau này chàng đừng quá ủy khuất bản thân, cái gì nên nhịn mới phải nhịn. Ta chỉ cần biết rằng chàng vĩnh viễn tốt với ta là được rồi...”

Bách Thủ nghe xong ánh mắt chợt lóe lên tia cảm động.

“... Tình cảnh cha mẹ thế nào chúng ta đều biết rõ, chúng ta chỉ cần làm những việc con cái nên làm là được, còn những chuyện khác cứ thuận theo tự nhiên, không cần phải hết sức làm gì cả!” Cho dù có ngày Bách Thủ ngộ nghịch với mẹ nàng, nàng vẫn tin đó không phải vấn đề xuất phát từ Bách Thủ.

Bách Thủ không ngốc, vừa nghe đã hiểu được ý Loan Loan muốn nói, vì vậy trong lòng rất cảm động, hẳn buông bát đến ngồi cạnh Loan Loan và kéo tay nàng: “Vợ à, cảm ơn nàng, có thể lấy được nàng chính là may mắn đời này của ta!”

Loan Loan khẽ cười: “Chỉ cần về sau chàng vẫn luôn đối tốt với ta như thế là được rồi!”

“Ta biết rồi, nàng yên tâm đi, đời này ta chỉ đối tốt với mình vợ thôi!” Bách Thủ nhìn vào mắt nàng trịnh trọng gật đầu.

Hắn rất quý trọng cuộc sống với Loan Loan bây giờ, luôn hi vọng cả đời hai người đều thế này mãi, nhưng nhà mẹ đẻ đó là thứ mãi mãi không thể trốn tránh. Hẳn vẫn luôn cẩn thận lấy lòng nhạc mẫu, hy vọng có thể được bà tán thành. Hẳn cũng sợ sẽ có ngày Loan Loan trách hẳn vì không đối xử tốt với cha mẹ nàng, cho nên hẳn vẫn luôn dè chừng cẩn trọng!

Hiện tại, Loan Loan nhìn ra hẳn đang cẩn thận, còn nói rõ hẳn chỉ cần đối xử tốt với nàng, còn có một số việc không cần phải vĩnh viễn chịu đựng!

Dù sao cứ luôn chịu đựng cũng không đổi được sự tôn trọng của người khác!

Tất cả chuyện này đã chứng minh Loan Loan quan tâm hẳn! Sao hẳn có thể không kích động, không vui được đây?

Biết hẳn đã hiểu, mắt Loan Loan khẽ cong, bụng bát cơm của hẳn tới, gấp đồ ăn vào, cười nói: “Vậy chàng nhanh ăn cơm đi, chiều nay chúng ta còn phải ra chợ mua đồ nữa!”

Bách Thủ lập tức gật đầu, cũng gấp đồ ăn vào bát nàng, khúc mắc đã được cởi bỏ, ăn cơm nhẹ nhõm hơn nhiều!

Cơm nước xong xuôi, hai người thu dọn rồi chuẩn bị đi chợ. Ngày mai mời khách nên cần phải mua rất nhiều thứ, phải mua chút thịt, rau cải, hơn nữa bát đũa trong nhà cũng không đủ. Bách Thủ đi mượn xe trâu của Lý Trụ Đầu bởi vì bọn họ chuẩn bị xem xem có thể mua nhiều thêm chút ít nữa về hay không.

Đang lúc muốn ra cửa, Lai Sinh cầm một nhánh cây vung vung vẩy vẩy đi đến!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ngày mời khách

Nhiệt độ liên tục tăng trở lại, thời tiết tháng năm đã vô cùng ấm áp. Mọi người sớm đổi quần áo dày thay bằng áo mỏng. Lai Sinh lại lấy bộ trường sam kia ra mặc, bộ quần áo vải bố bạc màu càng thêm cũ kỹ, hẳn lại mặc rất nhàn nhã, cành cây trên tay vung quất lung tung, chỉ liếc nhìn hai người Loan

Loan đang đứng ở cửa, giống như đã trở về nhà mình tự đi vào sân ngồi xuống.

Loan Loan nhìn Bách Thủ, sao thằng bé này không nói không rằng tiếng nào vậy?

Bách Thủ đi vào sân đá đá chân hần, nói: “Ngươi làm gì đây? Chúng ta phải ra ngoài rồi.”

Lai Sinh nhìn Bách Thủ, lại nhìn xe trâu ngoài cửa ra vào, không lên tiếng mà tiếp tục cúi đầu vẽ vòng tròn trên mặt đất.

Bách Thủ thò tay nắm lấy cổ áo hần nhấc lên, kéo ra ngoài cửa rồi đóng cổng lại.

Lai Sinh đứng một bên thờ phỉ phỉ nhìn hần.

Loan Loan cười cười, hỏi hần: “Lai Sinh, đệ có chuyện gì sao? Chúng ta phải đi chợ mua đồ, đệ về nhà nói với ông nội một tiếng là mai qua đây dùng cơm nhé.”

Lai Sinh buồn bực lắc lắc nhánh cây trên tay, nói: “Ông nội bảo đệ tới đây giúp đỡ.”

Loan Loan ngạc nhiên, họ chưa nói gì sao lão gia tử đã biết ngày mai bận rộn nhiều việc chứ?

Lại hỏi hần: “Ông nội đệ đang ở nhà sao?”

Lai Sinh gật gật đầu, nói: “Ông nội nói lâu rồi đệ không đến đây.”

Loan Loan lập tức hiểu ra, lão gia tử này muốn chúc mừng nhưng vì trong nhà không có món gì có thể mang ra được, ông biết nhà họ còn phải trải đường đá nên bảo Lai Sinh đến giúp đỡ, Loan Loan nhớ cũng đã rất nhiều ngày rồi chưa gặp lão gia tử này, nên thuận dịp nói: “Bệnh của ông nội thế nào rồi?”

Lai Sinh cúi đầu rầu rĩ nói: “Vẫn như vậy thôi.”

Loan Loan cùng Bách Thủ nhìn nhau. Trong lòng nàng biết rõ bệnh này không cách nào trị khỏi, chỉ có thể trông chờ sống lâu thêm được mấy ngày. Nàng cười an ủi Lai Sinh hai câu, lại bảo hần chăm sóc ông nội cho tốt, sau đó liền bảo hần về vì hôm nay không có chuyện gì, mai hãy đến giúp.

Đợi Lai Sinh đi rồi, Loan Loan và Bách Thủ vội vàng đánh xe trâu ra chợ.

Bách Thủ đánh xe, Loan Loan ngồi sau, sắn xe chông chênh lắc lư dữ dội, may là trước đó Bách Thủ đã lót chút cỏ lên chỗ ngồi, không thì cái mông của nàng đau chết mất.

Bởi vì đang buổi chiều nên rất nhiều hàng quán đã thu dọn, hai người đến cửa hiệu mặt tiền mua thịt và thức ăn, lại mua thêm hai túi gạo, trong nhà đã nuôi sẵn mấy con gà, mua thêm chút ít bát đĩa, đến lúc đó cứ vậy làm món ăn, khẳng định sẽ là một bữa ăn thịnh soạn chu đáo nhất trước giờ. Vì vậy Loan Loan lại mua hai cái chậu đồng, nếu không đủ thì đến nhà Nguyễn Bảo mượn thêm.

Nàng còn muốn tìm một chút xem có màn trúc nào vừa ý không, kết quả tìm hơn nửa vòng cũng không thấy. Khi rời khỏi phố, hai người đã đến cửa hàng hoa quả khô mua thêm ít táo, sau đó hai người liền vội vàng đánh xe trâu khỏi phiên chợ.

Về đến nhà Loan Loan cầm đồ đạc vào nhà. Bách Thủ còn phải đi trả xe trâu. Đầu tiên, Loan Loan mang thịt và đồ ăn vào phòng bếp, lấy chậu hứng nước, rửa sạch mớ bát đĩa vừa mua, thoáng cái có thêm nhiều đồ đạc nên không đủ chỗ xếp vào, chờ khi mời khách xong nàng sẽ bảo Bách Thủ làm tủ bếp trước.

Sau khi thu xếp xong đồ đạc, Loan Loan lấy chút muối bôi lên thịt rồi cho vào bát, lại lấy chậu đồng múc một nửa nước lạnh và đặt bát vào trong nước. Hôm nay tuy không nóng lắm nhưng vẫn phải đề phòng thịt bị hỏng.

Sau đó liền bắt đầu chuẩn bị cơm tối cho hai người.

Tối nay rất nhanh hai người đã chìm vào giấc ngủ, nhanh hơn nhiều so với đêm qua.

Vừa rạng sáng hôm sau hai người đã rời giường. Loan Loan tính sơ lược xem đại khái sẽ có bao nhiêu người đến, rồi ra vườn rau hái chút ít rau cải, sau đó mang những món hôm qua mua được ra, món nào cần gọt vỏ thì gọt, cần nhặt lá thì nhặt lá. Làm sạch rau cỏ xong, nàng đem mớ xương heo hôm qua mua được ở chỗ bán thịt heo rửa sạch, rồi cho vào nồi hầm, đúng lúc đó Lai Sinh đến, thế là đã bị ép nhóm lửa.

Bàn ghế trong nhà không đủ, Bách Thủ đã ra ngoài mượn người ta thêm bàn. Loan Loan bắt đầu rửa lòng heo. Chưa được một lúc, mẹ Nguyễn Bảo cầm một cái rô đến, bên trong là măng hôm qua nàng cùng mẹ Thạch Đầu lên núi đào được.

“... Muội lấy măng này làm hai món ăn, dù sao mùi vị món măng muội làm ra ngon lắm.”

Loan Loan lập tức nói cảm ơn với nàng, nàng đang lo không biết đồ ăn có phải hơi ít hay không, nhưng đã có măng thì ít nhất cũng có thể làm thêm được hai món.

Măng xào thịt, canh măng!

Có mẹ Nguyễn Bảo giúp đỡ, Loan Loan nhẹ nhàng đi không ít, và tốc độ cũng nhanh hơn một chút.

Tính sơ sơ có khoảng ba mươi mấy người, mười người một bàn, ít nhất cũng phải làm bốn bàn. Bách Thủ mượn nhà Nguyễn Bảo một cái bàn, lại mượn hết hai cái bàn lớn nhà Dương Khai Thạch, thêm một bàn ở nhà vừa vận được bốn bàn lớn.

Nếu còn có người đến nữa thì lúc đó dồn vào là được, dù sao ở nông thôn cũng không so đo những chuyện này lắm!

Mẹ Nguyễn Bảo và Loan Loan bận rộn ở phòng bếp một lát thì mẹ Thạch Đầu và Mai Tử tới. Mà cha Nguyễn Bảo và cha Thạch Đầu, thêm cả Vương Bảo Sơn cũng tới giúp đỡ Bách Thủ chuyên bàn, bày ghế.

Trước tiên Loan Loan nấu đồ ăn, vì chỉ có hai cái nồi mà phải làm mấy món ăn và cả xào rau, nên trước tiên nàng lấy nồi nấu đồ ăn trước, rồi sau đó múc ra chậu cho mẹ Nguyễn Bảo bung về nhà bên đó nấu tiếp, như vậy sẽ không chậm trễ việc xào rau.

Hiện trong nhà chẳng còn việc gì nhiều nên mọi người thu dọn hết rồi đều đến đây trước giờ khai tiệc, có việc thì phụ giúp một chút, không việc gì thì mọi người ngồi trong sân nói chuyện, mấy đứa trẻ chạy nhảy đùa giỡn hi hi ha ha quanh sân, có người còn thừa dịp đi xem phòng ở mới của nhà nàng.

Loan Loan không để ý lắm, nên để mọi người tùy tiện xem, dù sao trong nhà bây giờ chưa đặt mua gì cả, có nhìn cũng chẳng thấy ra cái gì! Gần đến giờ cơm mọi người đều đã đến, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cha mẹ nàng đâu.

Bách Thủ có hỏi Loan Loan một lần. Loan Loan cũng thấy lạ, hôm qua lão nương nàng miệng không ngừng nói sẽ đến đây. Hai thôn chẳng bao xa, không biết vì sao còn chưa tới, nhưng bọn họ tới hay không cũng chẳng sao, dù sao quan hệ giữa nàng với lão nương nàng cũng không được tốt lắm.

Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy mình làm con cái mà thế này người ngoài nhìn vào sẽ không tốt, vừa nấu đồ ăn vừa đi ra cửa giả vờ nhìn ngắm cách bài trí xung quanh. Ôi, không nhìn còn may, vừa nhìn đã trông thấy đám người lão nương nàng đang đi về phía này.

Nhưng người tới không phải bốn mà tận sáu người, Loan Loan khó hiểu, hai người kia là ai?

Đội họ đến gần mới nhìn rõ là một nam một nữ. Nữ tử chải tóc kiểu phụ nữ có chồng giống mấy phụ nhân trong thôn, có lẽ khoảng hai mươi, ăn mặc cũng vô cùng giản dị, tóc chải gọn gàng, mặt nhẹ mỉm cười, thoát nhìn dễ gần hơn lão nương nhà nàng nhiều. Dáng vẻ nam nhân bên cạnh đã hơn hai mươi gần ba mươi, vừa nhìn đã biết là nam nhân nhà nông.

Nhìn bề ngoài nam nhân dường như là trượng phu của nữ nhân này.

Nàng đang suy nghĩ thì thấy phụ nhân kia bước nhanh tới hé miệng cười cười, thân thiết gần gũi mang theo cảm giác quen thuộc, giọng điệu như trách yêu: “Sau khi Nhị muội thành thân đã quên người tỷ tỷ này rồi sao! Ngay cả chuyện đến nhà mới cũng không nói với tỷ tỷ một tiếng.”

Loan Loan ngây người!

“Không nhận ra sao?” Thấy Loan Loan không nói chuyện, Vương Lý oán trách.

“... A, không phải, đại tỷ càng ngày càng đẹp nên nhất thời không nhận ra ấy mà!”Ồ, đúng rồi, Bách Thủ từng nói qua nàng còn có một người đại tỷ mà! Trời ạ, nàng đã sớm quên mất chuyện này!

Vương Lý hé miệng cười cười, dò xét nàng một lượt từ trên xuống dưới, phát hiện nàng mập hơn trước một chút, nên trong lòng an tâm rất nhiều, khoe ni bất giác ươn ướt lúc nào không hay!

Loan Loan thấy vậy thì rất kinh ngạc. Nàng thấy được sự thương cảm và đồng tình trong ánh mắt Vương Lý, chẳng lẽ trước kia tình cảm giữa thân thể này với tỷ tỷ rất tốt!

Đây là tỷ tỷ của nàng, vậy nam nhân bên cạnh hẳn là tỷ phu rồi, thế là Loan Loan kêu một tiếng tỷ phu, Lý Quang Hán vội đáp lời, nụ cười của hắn chất phác lại trung thực.

Loan Loan mời mấy người vào nhà ngồi. Những người có quen biết với cha mẹ nàng trong sân đã ra động tác mời họ ngồi. Bách Thủ cũng từ trong nhà bước ra chào hỏi, Loan Loan giới thiệu hắn làm quen với Lý Quang Hán, hai người đều là người hiền lành nên chắc hẳn có thể cùng nói chuyện với nhau.

Trước kia ở nhà Lý Quang Hán thường nghe Vương Lý nhắc tới Loan Loan, nói người muội muội này của nàng mệnh khổ, đến nhà người như thế, gả đi đã nửa năm rồi mà không có một lần về nhà gặp mặt, còn sống hay chết cũng không biết. Về sau lại nghe nói Loan Loan nhảy sông tự vẫn, khi đó Vương Lý ở nhà đau lòng vài ngày. Về sau lúc trở về nhà mẹ vợ thì nghe nói hai vợ chồng Loan Loan đang bán bánh ở chợ, cuộc sống tốt hơn trước kia nhiều. Vương Lý nghe mẹ nàng muốn tìm mối hôn nhân khác cho Loan Loan, nhưng Loan Loan không đồng ý, còn về nhà mẹ đẻ âm ỉ một trận.

Lúc ấy hắn và Vương Lý đã thấy lạ rồi. Lúc trước khi gả Loan Loan đòi sống đòi chết không chịu gả, sau bây giờ đột nhiên thay đổi rồi? Hắn nghe mọi người bàn tán, nói Bách Thủ là người tốt thế nào, săn sóc Loan Loan bao nhiêu, khi đó hắn đã tò mò đây là kiểu nam nhân thế nào mà có thể làm cho một nữ nhân chết sống không muốn gả sau nửa năm chung sống lại đột nhiên thay đổi thái độ?

Chuyện của Bách Thủ mấy thôn xóm lân cận cũng biết được một hai. Bất kể bây giờ Bách Thủ thế nào, nhưng trong tình cảnh kia làm sao Loan Loan lại thay đổi chủ ý mới được chứ?

Hôm nay vừa thấy, Bách Thủ thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính, hần âm thâm quan sát mấy lần Bách Thủ nói chuyện với Loan Loan luôn mang ý cười trong ánh mắt. Nhìn từ góc độ một người nam nhân, hần nhận ra trong ánh mắt Bách Thủ bao hàm rất nhiều thứ, hơn nữa còn có thể nhìn ra tình cảm giữa hai người không tầm thường.

Ví dụ như hần và Vương Lý, dù hai người luôn một lòng vì gia đình, bình thường có việc gì cũng sẽ thương lượng với nhau, nhưng tình cảm cũng chỉ bình thường, ở vùng nông thôn này muốn tìm được vài người có loại ánh mắt như Bách Thủ rất ít!

Tình cảm có thể làm com ăn sao? Chúng ta đâu phải như mấy người nhà giàu có kia, ngày nào cũng phải nghĩ cách làm thế nào mới kiếm được bạc, làm thế nào mới có cuộc sống tốt lành, dựa vào tình huống lúc đó của Bách Thủ, Loan Loan đã nghĩ thế nào?

Lý Quang Hán nghĩ thế nào vẫn thấy không rõ!

Sau khi Bách Thủ mời một nhà mẹ vợ vào thì rất bận rộn. Vương Lý ngồi trong sân một lát thì đi vào bếp, thấy Loan Loan đang xào rau, bèn tới mảy tới mặt, liền hỏi: “Nhị muội, còn muốn làm gì nữa không, tỷ giúp cho một tay.”

Loan Loan cười nói: “Không cần, không cần, có mấy người Thanh Diệp tẩu tử giúp đỡ làm gần xong rồi, tỷ vào nhà ngồi chút đi, trong này bề bộn lắm.”

Vương Lý nhìn nụ cười của Loan Loan thì sững sờ hồi lâu, nụ cười kia chính là nụ cười phát ra từ nội tâm, lúc trước ở nhà cũng không thấy nàng cười như vậy bao giờ, có lẽ khi còn bé lúc các nàng chẳng hiểu gì cả, không biết việc đời thế nào cũng từng có!

Mẹ Thạch Đầu thấy Vương Lý vẫn đứng đó, Loan Loan lại bèn tới mảy tới mặt, chẳng lấy đâu ra thời gian nói chuyện với nàng ta liền lấy bó dưa trong rổ đưa cho nàng, cười nói: “Vương gia muội tử, nếu không bận gì thì có muốn xệp đặt bát dưa không?”

Vương Lý vội cười đáp lời: “Được chứ!” Cầm đồ đạc ra khỏi phòng bếp.

Sau đó mẹ Thạch Đầu nhỏ giọng hỏi Loan Loan: “Tỷ tỷ muội hả?”

“Vâng, Đại tỷ của muội.” Loan Loan gật đầu.

Nhìn thì dường như muội tốt hơn cô nương kia, trong lòng mẹ Thạch Đầu tự nhủ.

Đúng lúc này một tiểu tử mười hai tuổi chạy vào, vừa đến đã hướng về phía Loan Loan bên cạnh bếp lò nói: “Nhị tỷ, Nhị tỷ, lúc nào mới được ăn com vậy?”

Không cần nhìn cũng biết đây là ai, Loan Loan không quay đầu lại đáp: “Chờ thêm chút nữa đi.”

Vương Nguyên Sinh bĩu môi bất mãn nói: “Chút nữa là bao lâu chứ, bụng đệ đói xệp lép rồi nè!”

Loan Loan quay đầu lại nhìn thẳng bé một cái: “Bên ngoài cả đồng người bận rộn từ sáng tới giờ có ai than đói đâu, đệ mới đến được bao lâu mà than?”

“Sớm biết vậy đệ đã đến trễ hơn chút rồi!” Vương Nguyên Sinh bĩu môi nói.

“Đệ là đồ tham ăn à? Sao đệ không chờ ai nấy vào bàn hết rồi hẵng đến?” Sao nàng lại có một đệ đệ mất mặt như vậy chứ.

“Đệ vốn còn muốn đi chơi thêm lát nữa, nhưng mà mẹ bắt đệ tới đây chứ.”

Mẹ Thạch Đầu thấy hai tỷ đệ ngơ ngác một câu ta một câu ăm ỉ không tốt, nên liền hoà giải: “Đệ tên Nguyên Sinh sao, hay Nguyên Sinh ra sân chơi một lát đi, chơi cùng Lý Khai Minh kia...” Sau đó lại chỉ cho thẳng bé thấy ai là Lý Khai Minh, bởi vì chỉ có Lý Khai Minh trạc tuổi nó.

Ai ngờ đầu Nguyên Sinh lại hất mặt: “Đệ không thèm chơi với hần đâu, ngay cả cây cũng không dám treo, đồ nhất gan!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ngày mời khách (hạ)

Lý Khai Minh trước giờ vẫn đi học ở trường tư thực, kiến thức không kém, nào Tứ thư Ngũ kinh, nào đạo Khổng Mạnh, nên về sau không còn chơi đùa khắp nơi với những đứa trẻ ngang ngược kia nữa, huống chi nó đã mười bốn mười lăm tuổi, không còn nhỏ nữa.

Một vài công tử các phủ đệ giàu sang quyền thế đã sớm có thông phòng.

Hần hiểu chuyện biết nghĩ thì đương nhiên sẽ không làm những chuyện càn quấy của trẻ con. Nguyên Sinh cũng từng đến trường tư thực, nhưng toàn bộ suy nghĩ của thẳng bé không đặt trên việc học, sau đó cũng không thèm suy nghĩ nữa, cả ngày quanh quẩn chơi đùa khắp nơi với các đứa trẻ cùng tuổi

trong thôn. Thăng bé chỉ nhỏ hơn Lý Khai Minh hai tuổi nhưng lại chẳng hề hiểu chuyện.

Vì thế đương nhiên hai người không thể chơi cùng nhau, nhưng thái độ nói chuyện và giọng điệu của thăng bé đã cực kỳ chọc giận Loan Loan.

“Người ta học hành tốt hơn đệ, người lại thông minh, đệ có cái gì? Đến chơi một ngày thì chỉ có biết chơi, đệ không muốn chơi chung với người ta, căn bản người ta còn chẳng thèm nhìn đến đệ kia kìa...” Loan Loan nổi giận đến bốc hỏa, đương nhiên nói chuyện không được êm tai, nằng trằm mặt, ánh mắt cũng trở nên vô cùng bén nhọn.

Nguyên Sinh lập tức bị dọa nhảy dựng, sững sờ nhìn Loan Loan hồi lâu không dám mở miệng. Trong nhà chỉ có mẹ hần hung dữ nhất, sau đó là đại tỷ. Vừa rồi ra ngoài đắc ý quên bằng mắt bây giờ Nhị tỷ này còn dữ hơn cả mẹ và đại tỷ. Từ lúc chạy vào cửa thì không ngừng làm âm ỉ, bây giờ thấy Loan Loan hung hăng trừng mắt mới nhớ ra.

Lát sau thấy có nhiều người như vậy, cho dù Loan Loan muốn cũng chẳng dám thực sự đánh nó, Nguyên Sinh cứng đầu đáp: “Đệ nói thật mà.”

Lúc này Loan Loan đã thực sự phát bực, hướng về phía Lai Sinh bên cạnh đang ngồi đối diện bốp lò nói: “Đệ nhỏ lửa xuống chút cho ta.” Chộp lấy cái muôi đang đặt trong nồi nước định đi tới đánh Nguyên Sinh, dù sao nằng cũng chỉ còn canh là chưa nấu.

Nguyên Sinh thấy tình thế không ổn, quay đầu chạy ra ngoài, không nghĩ tới lại đúng lúc đụng phải Vương Lý.

Vương Lý chịu đau mà bắt lấy Nguyên Sinh đang còn muốn chạy ra ngoài, quát nó: “Nguyên Sinh, đệ điên cái gì vậy hả, không thấy bên ngoài nhiều người sao?”

Loan Loan thấy vậy cười lạnh nói: “Một ngày nó không điên thì không yên đâu. Đại tỷ, tỷ xem nó lớn bao nhiêu rồi mà còn không hiểu chuyện, phải bảo mẹ quản lý nó chặt chẽ rồi.” Nằng nói xong quay người làm tiếp việc.

Mắt Vương Lý nhìn bóng lưng Loan Loan, muôi muôi này quả thật thay đổi rất nhiều.

Lại đưa mắt nhìn hai người khác trong phòng bếp, nằng cảm thấy nếu đệ đệ làm âm ỉ ở đây thì trên mặt hai người cũng không vẽ vang gì, thế là liền lôi kéo Nguyên Sinh rời khỏi phòng bếp.

Mẹ Thạch Đầu nhìn mấy người trong sân, lòng thầm cảm thán: trước kia Loan Loan sống chẳng dễ dàng gì a!

Quay đầu lại hỏi nằng: “Mới này không phải muôi thực sự muốn đánh nó chứ?”

“Sao không thể đánh nào? Bằng cái đức hạnh đó của nó, nếu không trừng trị sau này sẽ còn bị mất mặt dài dài cho xem.” Nằng sớm đã ngửa tay rồi.

Mẹ Thạch Đầu ngượng ngùng cười cười không nói tiếp nữa, xem chuyện cười nhà người khác dù sao chẳng tốt lành gì, có một đệ đệ cứ suốt ngày chỉ biết gây sự không thua ai cũng không vẽ vang gì.

Loan Loan cũng không thấy gì, bị người ta thấy thì cứ để người ta thấy, nằng cũng chẳng phải người sống vì mặt mũi. Mà đây là vì thăng bé không sống cùng nằng, nếu mà ở chung thì chắc ngày nào nằng cũng phải đặt roi lên mông nó mất.

Lòng Loan Loan thầm nghĩ như vậy, và nằng vừa đưa mắt qua đã thấy Lai Sinh cười tùm tùm ngồi một bên với cái bộ dạng như xem trò vui chưa đã.

Ha, nằng còn nói hình như trong phòng này thiếu thiếu cái gì đó, thì ra tên tiểu tử này này giờ ngồi im xem kịch sao? Thăng ngốc này cũng đã biết xem chuyện cười của người ta à?

Nằng chống nạnh một tay lên, mắt chậm rãi quét nghiêng qua. Lai Sinh thấy vẻ mặt Loan Loan cười như không cười thì khuôn mặt cứng đờ, bẹt miệng mà cúi đầu nghiêm túc thổi lửa.

Trong lòng Loan Loan chợt thấy có chút vui vẻ.

Đó là đệ đệ kiểu gì vậy chứ? Còn không đáng yêu bằng tên ngốc này.

Nguyên Sinh bị Vương Lý lôi tới cạnh mẹ Loan Loan, và mách lại chuyện ban nãy. Mẹ Loan Loan thầm nghĩ muốn vặn đứt cái lỗ tai thăng con trai bảo bối này cho rồi, thật là thứ không biết nghe lời mà. May là phòng bếp không có ai khác, không thì mặt mũi cả nhà đã bị mất sạch rồi. Mắt lại nhìn đến con gái bên cạnh, lòng bà hơi trấn an được một chút, vẫn là con gái biết nghe lời hơn.

Bữa nay Vương Tiểu Thảo đi theo đến vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi cạnh mẹ, mẹ nằng nói chuyện với người nào thì nằng cũng rất ngoan ngoãn cùng theo chào hỏi người đó, trên mặt luôn nở nụ cười, ngồi cũng thẳng lưng, thực sự rất có cảm giác thực nữ.

Mọi người thấy vậy ai cũng khen khuê nữ này không chỉ lớn lên xinh đẹp mà còn rất hiểu chuyện!

Rất nhanh đồ ăn đã làm xong, mọi người giúp đỡ mang món ăn đã xào xong lên bàn. Loan Loan mang bát ra bắt đầu múc canh.

Ngoài sân, Bách Thủ đi gọi mọi người ngồi vào bàn.

Bọn họ vẫn mua một xâu pháo tượng trưng, đợi mọi người trong nhà ngồi vào bàn, Lý Đại Thạch liền đốt pháo ở bên ngoài, tiếng pháo nổ đi đùng vô

cùng vui về.

Sắp xếp đúng bốn bàn, sau khi xếp đặt thức ăn ra, Loan Loan thúc giục mấy người mẹ Thạch Đầu ngồi vào bàn, vừa cười mời mọi người dùng tiệc, vừa xem xem có ai không tới.

Quả nhiên phát hiện ra ông nội Lai Sinh không tới. Sáng giờ hai người đều bận rộn nên không phát hiện, đến khi hỏi Lai Sinh, Lai Sinh nói ông nội hắn bị bệnh nên muốn ở nhà nghỉ ngơi.

Loan Loan vội vào bếp xới thêm một bát cơm, rồi gấp thêm thức ăn bảo Bách Thủ nhanh nhanh đưa sang đó.

Ngoại trừ ông nội Lai Sinh thì những người khác đều đến. Có hai nhà trước kia không tặng lễ nhưng hôm nay cũng tới, đương nhiên hôm nay cũng đến tặng đồ.

Nhưng mà, cả nhà Lý Đại Thạch chỉ có mình hắn tới, nhớ đến lúc sửa nhà, Lý Đại Trí cũng tới giúp việc, mặc dù không tặng lễ nhưng Lý Đại Thạch cũng mang đồ đến tặng, hai huynh đệ đều chưa thành thân, nên đương nhiên một người tặng quà thì coi như cả nhà tặng rồi. Mẹ Đại Trí tuy có chút không thích nằng nhưng những người khác của Lý gia không tệ, nằng không muốn so đo làm gì.

Chờ sau khi Bách Thủ trở về thì nằng liền bảo hắn sang Lý gia lần nữa, không đầy một lát Lý Đại Trí đã tới đây, đằng sau có cả cha mẹ hắn đi theo.

Loan Loan cười lớn tiếng gọi đại nương, mẹ Đại Trí cười cười, sắc mặt có chút gượng gạo.

Đều là người cùng thôn, mọi người kêu gọi lẫn nhau dịch ra ba chỗ mời họ ngồi xuống, lúc này Bách Thủ và Loan Loan cũng ngồi xuống.

Trong thời đại thiếu hụt gia vị, thức ăn làm ra nhạt nhẽo, đương nhiên thức ăn Loan Loan làm lại càng ngon, nhất là món ruột già xào, ai nấy ăn rồi vẫn thấy chưa đã.

Thứ hỗn tạp này bình thường cho không ai thèm, mọi người chê hỏi, giờ làm thế nào lại ngon như vậy?

Còn cả món canh kia, Loan Loan đã dùng nước xương hầm, đương nhiên mùi vị nước canh sẽ khác biệt. Món măng này nữa, lúc vừa nếm thì có hơi đắng, còn cả hơi lạ nhưng khi ăn thêm mấy đĩa thì lại cảm thấy rất ngon.

Mà mấy người cha mẹ Loan Loan cho đến lúc cơm nước xong xuôi vẫn còn chưa tin những thứ này là do Loan Loan làm.

Trước kia lúc Loan Loan còn là khuê nữ ở nhà, cả nhà đã ăn không ít món ăn nằng làm.

Về sau mẹ Loan Loan liền lôi kéo nằng hỏi: “Nhị muội, tay nghề nấu ăn này con học được từ ai vậy?”

Loan Loan nhìn mẹ nằng, rồi nhìn sang đại tỷ, tiểu muội, nói: “Con không theo ai học cả. Ai chịu dạy con chứ! Hồi trước Bách Thủ thường đi bán thú săn nên quen chường quầy của quán rượu Phúc Sinh, có mấy lần con theo chàng đi bán nên thấy người ta làm thế thôi.”

Mẹ nằng trừng lớn mắt. Khuê nữ này của bà biến thành thông minh từ lúc nào vậy? Mới nhìn người ta làm vài lần mà đã biết à!

“Con nhìn như vậy là biết làm sao?”

“Con đâu phải thần tiên, mới nhìn vài lần sao biết được chứ? Sau khi mọi người quen biết, con mới bảo Bách Thủ đến hỏi chường quầy. Người ta là chường quầy quán rượu, nên đương nhiên mỗi ngày đều không bận rộn như chúng ta, chỉ nói qua loa với Bách Thủ. Về sau không có việc gì làm, chúng con đã ở nhà tự suy nghĩ.” Loan Loan thoải mái nói.

Mẹ Loan Loan giật mình nghĩ thì ra là như vậy, bà nói: “Thì con cứ nói là có người chỉ cho biết đi, còn vòng một vòng lớn như vậy nữa.”

Loan Loan không lên tiếng.

Nếu con nói có người khác dạy không phải mọi người càng hỏi tới hỏi lui sao? Thế nên nằng dứt khoát bừa bãi nói lung tung cho rồi, dù sao cho dù nằng nói cái gì đi nữa thì Bách Thủ cũng sẽ tán thành.

Vương Tiểu Thảo đứng bên cạnh nghe thấy thì tròn mắt sáng lên, kéo tay Loan Loan làm nũng: “Nhị tỷ, muội muốn học, tỷ dạy muội nha, dạy cho muội đi mà!”

Loan Loan nhìn bộ dạng làm nũng kia của con bé, cánh tay cũng đã tê rần, rụt cánh tay đang nổi toàn da gà lại, né khỏi tay con bé: “Tỷ phải đi thu dọn.”

Nhắc chân đi đến cạnh bàn, ôm bát đĩa mấy người mẹ Nguyên Bảo thu dọn rồi vào bếp.

Vương Tiểu Thảo bèn nhìn mẹ nằng ủy khuất bĩu môi.

Lúc này, Vương Lý lại nói: “Muội muốn Nhị tỷ dạy thì muội phải chịu khó một chút.” Nói xong cũng đi giúp đỡ.

Vương Tiểu Thảo thấy mẹ và tỷ tỷ đều đang giúp việc, nhìn lại quần áo trên người mình. Bộ này mua năm trước mà nằng chỉ mới mặc hai lần, và hôm nay nằng đã cố ý chọn bộ quần áo đẹp mắt thế này.

Dung mạo Vương Tiểu Thảo không tệ, mặc bộ quần áo này vào quả thực rất xinh xắn. Nàng quay đầu lại nhìn đám người ở cửa sân mà cần cần môi, nàng tìm được một cây chổi ở góc sân và bắt đầu quét rác.

Chúng phụ nhân giúp đỡ thu dọn, các nam nhân thì ngồi trong sân nói chuyện. Có người ở ngoài sân cười cười nói nói.

Bách Thủ vào bếp đun một tô nước lớn, cho vào vài đoá cúc dại, lại cho thêm mấy quả táo chín đã cắt, không đầy một lát đã có được bát nước thơm mùi hoa cúc mà lại có vị táo. Vì nhà không có cốc nên chỉ có thể dùng bát, mỗi bát múc vào một ít, cho thêm chút đường vào. Bách Thủ ở bên trong rót, còn Lai Sinh phụ trách bưng ra.

Bưng ra hỏi xem có ai muốn uống nước không, người nào muốn thì sẽ xin một bát. Mọi người nhìn chén nước hồng hồng còn tưởng rằng là nước đường đỏ, nhưng vừa ngửi đã thấy mùi thơm ngát dịu dịu. Khi nếm một hớp cả miệng tràn ngập hương hoa lại có vị ngọt lành, lập tức hô lớn: “Ngon quá!”

Nghe xong lời này, những người khác vốn không muốn uống bắt đầu nhao nhao yêu cầu được nếm thử.

Có người tự nhiên bị gọi lên lòng hiếu kỳ, đã chạy thẳng vào bếp xem, không đầy một lát đã có đầy người trong phòng bếp. Bách Thủ tỏ ra vô cùng vui vẻ, không hề giấu giếm điểm nào mà kiên nhẫn nói cho mọi người loại trà này pha thế nào, vốn nên cho hoa cúc và táo vào mỗi chén trà nhưng do nhiều người nên đành pha luôn trong nồi.

Mấy đứa trẻ hiếu kỳ bụng nước chè uống.

Mọi người nghe thấy thì tám tám than lạ thật, hái hoa dại ven đường bắt đầu ngâm uống mà hương vị cũng không tệ lắm!

Vương Tiểu Thảo bưng một chén nước trà hưng phấn đi đến cạnh mẹ nàng: “Mẹ, tỷ phụ nấu nước này uống thật ngon.”

Mẹ nàng thấy nãy giờ trong lòng đã sớm ngứa ngáy, bà lau lau tay lên vải rồi đón lấy chén uống một hớp lớn, uống xong ánh mắt lập tức sáng ngời.

Ở nông thôn ít người ưa thích uống trà, nhưng nấu ra thứ này ngược lại rất mới lạ, mùi vị không giống hoàn toàn với trà, hơn nữa ngay cả trẻ con cũng có thể uống, lấy ra chiêu đãi khách nhân cũng được! Thật là sáng kiến hay.

Bà liền quay đầu nhìn Loan Loan nói: “Cách này là nó nghĩ ra à?”

Loan Loan gật đầu.

Đây đúng là chủ ý đêm qua Bách Thủ nghĩ ra.

Trên mặt mẹ Loan Loan chợt lóe lên thần sắc phức tạp, sao hồi trước bà không phát hiện ra thằng con rể này giỏi giang như vậy chứ?

Tuy loại nước này Bách Thủ nấu nhưng chắc chắn Loan Loan biết rõ cách làm. Sau khi hết bận rộn, chúng phụ nhân liền vây quanh Loan Loan hỏi cách làm, họ muốn sau khi về nhà lúc rảnh rồi không có việc gì cũng nấu cho nam nhân nhà mình và người nhà nếm thử.

Nói xong chuyện này lại lái sang chuyện làm đồ ăn. Loan Loan liền nói cho mọi người biết về tương, trong những món này chỉ cần bỏ thêm tương vào thì hương vị sẽ khác. Nói đến tương đương nhiên lại phải đề cập đến cây ớt. Những thứ này sớm muộn gì mọi người cũng biết, hơn nữa nàng cũng không muốn phát tài dựa vào việc trồng những thứ này. Dù sao ở thời đại này người ăn mấy thứ này còn rất ít, chẳng ai biết làm mà chỉ biết ăn, trồng thì bán cho ai đây? Kế hoạch của nàng chính là việc hợp tác với quán rượu.

Làm tương thịt cần có tương đen, thứ này mang ra cũng không có ai làm được, còn có bột tiêu, Loan Loan cũng không hề giấu mọi người về hạt tiêu. Mấy thứ này lúc làm đồ ăn có thể dùng hay không, nếu bỏ mấy thứ cay tê này vào không đúng cách thì sẽ ăn không quen. Nhưng nếu thêm thứ này vào tương thịt và lập xương, cùng với đồ gia vị của nàng thì sẽ ngon vô cùng.

Trải qua một buổi hôm nay, quan hệ hai vợ chồng cùng với người trong thôn đương nhiên sẽ tốt hơn. Hai người không hề giấu diếm mà nói hết những thứ biết được cho mọi người, chính chuyện này cũng đã để lại ấn tượng tốt cho mọi người, và trong lòng mọi người cũng bắt đầu thầm bội phục họ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Sinh em bé

Các món ăn tối đơn giản hơn nhiều, Loan Loan cho những miếng mỡ nhỏ vào nồi thắng dầu, cho thêm chút gừng, tiêu, hành lá, phi thơm, sau đó đổ nước vào, đợi nước sôi lại cho rau cải đã chuẩn bị trước vào nấu lên.

Mỗi bát múc ra một tô, nước canh nóng hôi hôi vừa thanh đậm vừa có mùi thịt nhưng lại không sôi sục giống lẩu, ăn vào lại có mùi vị không giống rau xào bình thường!

Mọi người vừa hiếu kỳ thảo luận vừa ăn đến khi thể ngất trời, đầu tủa ra đầy mồ hôi. Hôm nay mọi người đến nhà Loan Loan đã được ăn một bữa vô cùng sáng khoái, toàn được nếm những món mỹ vị mà đời này chưa từng được hưởng qua.

Mọi người tụ họp cùng một chỗ, hơn nữa còn giao lưu cảm tình. Các nam nhân nói chuyện thu hoạch hoa màu, chúng phụ nhân nói chuyện chồng con, còn theo Loan Loan học hỏi xem làm thế nào làm được những món ăn ngon này.

Đêm đó sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người liên tục trở về nhà mình. Mọi người có quan hệ tốt giúp đỡ thu dọn bàn, đồ cần trả thì đem trả. Mọi người mẹ Nguyễn Bảo giúp đỡ mang hết mấy cái tô chậu vào phòng bếp, đồ ăn thừa gom lại cùng cho vào nồi, rồi lấy nước để rửa bát.

Mấy người cha mẹ Loan Loan cũng chuẩn bị ra về, cha và mẹ Loan Loan đang đứng ngoài sân nói chuyện với thôn trưởng Dương Nghĩa Trí.

“... Cảm ơn thôn trưởng đã chiếu cố hai đứa bọn chúng, lần vất vả này ngài đã giúp không ít việc rồi...”

Mà Loan Loan đang ở phòng trong nói lời tri âm chia tay với đại tỷ Vương Lý.

“... Chỉ cần bây giờ muội sống tốt là được rồi, về sau cần giúp đỡ gì thì sai người đến đưa tin cho tỷ, tỷ cùng tỷ phu muội chẳng có bản sự gì, thứ khác không nói nhưng vẫn có chút sức...”

Loan Loan cười gật đầu, nàng đã hiểu, trước kia ở nhà quan hệ giữa nàng và vị đại tỷ này quả thật không tệ, hơn nữa người đại tỷ này cũng tương đối chăm sóc nàng. Lúc trước khi nàng định thân với Bách Thủ, đại tỷ biết Bách Thủ là nam nhân như vậy nên đã từng kiên quyết phản đối, nhưng trong nhà mẹ nàng ích kỷ đã quen, đại tỷ có phản đối căn bản cũng không làm nên chuyện gì, sau đó khi tỷ ấy được gả đi nhưng trong lòng vẫn còn một phần lo lắng cho nàng.

Cho nên trong lòng Loan Loan cảm giác khá thân thiết với Vương Lý.

“Đại tỷ, tỷ yên tâm đi, bây giờ muội rất tốt. Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, có thể từ từ kiếm được, và Bách Thủ cũng rất tốt với muội.”

Nhìn vẻ tươi cười chân thành của Loan Loan, trong lòng Vương Lý coi như dễ chịu hơn một chút.

Sau đó Loan Loan lại hỏi nàng sống thế nào, tỷ phu có đối xử tốt với nàng không?

Vương Lý lập tức cúi đầu ngượng ngùng cười cười: “Quang Hán đối với tỷ rất tốt. Thai nhi trong bụng tỷ cũng khỏe mạnh nhưng chàng ấy ngược lại rất khắt khe, không cho tỷ làm cái này làm cái kia.” Nói xong nàng sờ lên bụng mình.

Loan Loan ngần ngừ, chợt hiểu ra, hỏi nàng: “Tỷ có rồi sao?”

Vương Lý gật gật đầu, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ: “Tỷ thành thân với Quang Hán đã vài năm, chàng đã sớm nóng lòng mong muốn một đứa bé, hiện tại cuối cùng đã được mãn nguyện rồi.”

Loan Loan cũng vui vẻ thay nàng, lúc này mới nhớ tới hôm nay nàng giúp đỡ bận rộn cả một ngày, thế là vội hỏi: “Tỷ mang thai sao không nói sớm, vậy mà muội còn để tỷ làm việc.”

Khó trách lúc làm việc Quang Hán luôn ngó chừng Vương Lý, lão nương nàng còn giành việc của nàng để làm.

“Không có việc gì mà, thai nhi khỏe lắm! Lúc mọi người sửa nhà chúng ta đều không giúp được gì, hôm nay nếu không giúp làm việc thì trong lòng tỷ sẽ rất áy náy.”

Đã nói đến vậy rồi, Loan Loan còn có thể nói gì đây, định lấy ra vài cái trứng gà cho nàng mang về bồi bổ nhưng nơi này quá nhiều người, nên ngậm lại thấy vẫn nên để ngày khác đến thăm nàng vậy.

Hai tỷ muội lại nói thêm vài câu rồi Vương Lý chuẩn bị ra về, lên tiếng gọi Vương Tiểu Thảo đang đông nhìn tây ngó đồ đạc trong phòng, lúc đang chuẩn bị đi ra lại nghe Vương Tiểu Thảo gọi nàng lại.

Con bé chỉ vào cái rổ trúc nhỏ đặt phía trên chiếc rương rồi nói với Loan Loan: “Nhị tỷ, cái rổ kia của tỷ đẹp quá, muội thích nó, tỷ tặng cho muội một cái được không?”

Cái rổ này là Loan Loan cố ý bảo Bách Thủ đan để đựng những thứ linh tinh hay đồ trang sức này nọ. Vì kết hợp nhiều cách đan, còn vừa nhỏ vừa xinh xắn nên tiểu cô nương trông thấy ưa thích cũng không có gì lạ.

Nàng khẽ mỉm cười nói: “Cái rổ đó chỉ có một cái thôi.”

“Vậy tỷ cho muội đi, muội rất thích nó. Nhị tỷ, cho muội đi, được không?” Vương Tiểu Thảo luyến tiếc nhìn cái rổ trúc và lôi kéo tay nàng cầu khẩn.

“Nếu là đồ đạc bình thường thì tỷ cho muội cũng không sao, nhưng đây là tỷ phu muội làm cho tỷ.” Loan Loan nói.

Vương Lý lập tức tới kéo Vương Tiểu Thảo: “Đây là Nhị tỷ phu tặng cho Nhị tỷ, muội đòi làm gì, đi nhanh nào, trời tối rồi kia, chúng ta phải về nhà thôi.”

Vương Tiểu Thảo gầy khỏi tay Vương Lý rồi cầm lấy chiếc lược mới mua trong rổ trúc: “Muội phải lấy cái này, cái ở nhà gầy hết rồi.”

Lại thấy chiếc nơ thắt hình bướm bằng dây đỏ trên tóc nàng: “Nếu không tỳ đưa muội cái nơ bướm trên tóc tỳ đi.”

Vương Lý chụp tay con bé lại, quát: “Đòi đòi đòi, muội thấy cái gì cũng đều đòi cả, về nhà bảo mẹ mua cho đi.”

Lúc trước ở nhà Vương Tiểu Thảo đã thích cướp đồ của Loan Loan, nhìn điệu bộ này nàng thật sợ Vương Tiểu Thảo nếu không lấy được đồ thì sẽ không chịu đi mất.

Dứt khoát túm lấy con bé lôi ra ngoài, lúc này có người ở nhà chính đi đến: “Đại muội còn làm gì đó? Còn chưa đi à.”

Mẹ Loan Loan đi vào thấy hai tỳ muội đang giằng co ở đó thì kinh ngạc, trừng mắt hỏi: “Các con đang làm gì thế?”

“Nếu muội thích cái lược đó thì lấy đi, tỳ vừa mua nó hôm nọ thôi, dù sao tỳ dùng cũng thấy không thuận tay.” Bởi vì chế tác thô ráp nên mỗi lần chải đầu đều cạo lên da đầu nàng phát đau, quả nhiên đồ rẻ quá thì không nên mua.

Loan Loan đưa lược cho con bé, lại nói: “Cái dây đỏ này là quà mừng năm mới tỳ phụ muội tặng ta, nếu muội thích thì bảo mẹ mua cho. Bằng không thì bảo mẹ lập tức tìm mới cho muội, khi thành thân có chồng rồi thì muốn cái gì cứ bảo nam nhân của muội mua cho, dù sao tuổi muội cũng chẳng còn nhỏ nữa.”

Vương Tiểu Thảo bị câu “Nam nhân của muội” làm cho mặt đỏ bừng lên!

Chỉ một hai câu nhưng mẹ Loan Loan đã nghe ra, cầm chiếc lược trên tay Loan Loan nhét vào tay Vương Tiểu Thảo, rồi đẩy con bé ra ngoài: “Mua cái gì mà mua, có lược mới dùng rồi còn đòi mua gì nữa.”

Vương Tiểu Thảo đỏ mặt cầm lược ra khỏi phòng, mà món đồ muốn có không lấy được nên trong lòng có chút thất vọng.

Loan Loan không khỏi giật giật khóe miệng, đi theo mấy người ra ngoài sân, ngoài ý muốn là sau khi Vương Lý đi ra vài bước thì lặng lẽ lui xuống phía sau hai bước thì thầm bên cạnh nàng: “Về sau trong nhà có sắp xếp đồ đạc, hay mua món đồ gì mới thì muội giấu kỹ đi, dù sao cũng đừng tùy tiện bày ra, đặc biệt là đồ nữ nhân dùng.”

Loan Loan ngẩn người, cười cười: “Muội biết rồi!”

Ngoài cửa, cha Loan Loan, Lý Quang Hán, và cả Nguyên Sinh đã đứng đợi, thấy mấy người đi ra, Nguyên Sinh gất gông nói: “Lượn tới lượn lui làm gì vậy!”

Lý Quang Hán cười nói tạm biệt Bách Thủ và Loan Loan. Tiếp xúc một ngày, hắn cảm thấy Bách Thủ người này rất không tệ, suy nghĩ hắn rất chín chắn, còn hiểu biết nhiều, hơn nữa làm người cũng trung thực. Tính tình hai người tương tự như nhau nên coi như cũng hợp!

Loan Loan và Bách Thủ dõi mắt nhìn đoàn người ra khỏi cửa thôn, sau đó hai vợ chồng trở vào sân, nàng quay lại phòng bếp. Mấy người mẹ Nguyên Bảo đã rửa xong bát đĩa, nàng có chút ngại ngùng: “Không phải bảo các tàu về rồi sao. Mời mọi người đến làm khách mà lại để các tàu làm hết việc thế này, còn muội làm chủ nhà lại nhàn rồi, sao muội không thấy xấu hổ được chứ!”

“Giữa nấy người chúng ta mà muội còn nói những lời này sao, sau này chúng ta có chuyện gì muội đến giúp đỡ chẳng phải được rồi sao!” Mẹ Thạch Đầu vừa nói vừa tháo tạp dề trên người xuống treo lên tường.

“Dù sao chúng ta về nhà cũng không có chuyện gì, bây giờ nhà gần nhau rồi, không còn phải leo lên núi như trước kia nữa. Vả lại, đây là lần đầu tiên cha mẹ muội đến, thế nào muội cũng phải tiễn họ chứ!” Mai Tử cũng cười nói.

“Đừng vậy!” Mẹ Nguyên Bảo cầm khăn lau nồi niêu sạch sẽ, rửa tay rồi cời tạp dề: “Xong rồi! Chúng ta cũng phải về đây!” Nói xong ba người ra khỏi phòng bếp.

Loan Loan cũng đi theo ra ngoài: “Các tàu chờ muội chút.” Sau đó vào nhà mang ra ba gói đồ, cho mỗi người một gói, ba người cầm trong tay sờ sờ thấy có hình cầu, là trứng gà nha!

Sau đó nghe Loan Loan nói: “Mấy quả trứng này các tàu đem về nhà luộc cho bọn trẻ ăn đi, chúng đang trong thời kỳ phát triển cơ thể, cần phải bồi bổ hợp lý. Còn Mai Tử thì luộc cho mình ăn đi, hai người bây giờ thành thân rồi sẽ phải có con, phải bồi bổ thân thể cho tốt thì tương lai em bé mới khỏe mạnh được.”

Ba người ngẩn ra, sau đó tập thể nhìn nàng một cái, nhét mấy thứ đó ngay ngẩn lại trong lòng nàng.

“Muội mới cần bồi bổ ý, muội điều dưỡng thân thể cho tốt đi rồi bắt đầu sinh một đứa trẻ khỏe mạnh!”

Nói xong không đợi nàng trả lời mà cùng nhau đi nhanh ra khỏi sân. Đợi nàng đuổi ra tới cửa thì ba người đã đi xa. Nàng đành thở dài, nàng còn chưa nói xong mà, trong nhà còn thừa nhiều trứng gà như vậy, nàng vốn còn định về sau mỗi sáng sớm sẽ luộc trứng ăn mà!

Bách Thủ im lặng cười cười nhìn nàng đứng trong sân, cầm lấy trứng trước ngực nàng, trước tiên đóng cửa sân, sau đó kéo nàng vào nhà chính, lần lượt

đặt trứng gà vào chỗ cũ nói: “Họ nói đúng đấy, nàng gầy quá, cần phải tắm bổ cho kỹ...” Sau đó cười hi hi bẹo mặt nàng: “Nàng khỏe rồi mới sinh em bé khỏe mạnh được chứ!”

Mặt Loan Loan đỏ lên, trùng mắt với hắn, quay người đi vào buồng trong. Bách Thủ ngồi ở nhà chính nghe thấy tiếng nói ở phòng trong vọng ra: “Từ mai trở đi, mỗi ngày chúng ta đều luộc trứng gà ăn!”

“Nàng ăn đi, ta không cần ăn đâu.” Khóe miệng Bách Thủ lộ ra nụ cười.

Lại thấy Loan Loan ở buồng trong ló đầu ra: “Không chỉ mình ta cần tắm bổ, chàng cũng cần nữa, chuyện sinh con này đâu phải chuyện của mình nữ nhân chứ, hai người đều phải bồi bổ.”

Đôi mắt Bách Thủ sáng ngời, bước qua nhìn nàng nói: “Vợ, nàng đồng ý sinh con cho ta rồi hả?”

Loan Loan tròn trùng mắt với hắn, nàng nói không sinh con cho hắn lúc nào chứ. Bàn tay nhỏ bé gạt mớ tóc lòa xòa trên trán hắn, nói: “Cho nên, chàng cũng phải cùng bồi bổ, biết không?”

Bách Thủ vội vàng gạt đầu lia lịa, cười ha ha nói: “Bổ, bổ, chúng ta cùng tắm bổ!”

Nói xong cầm chậu xuống bếp múc nước, chu áo giặt khăn cho Loan Loan. Đợi hai người rửa mặt xong, kiểm tra cửa nẻo đều đóng kỹ rồi, thì cởi quần áo chui vào chăn, sau đó ôm Loan Loan, bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng nàng.

Loan Loan vuốt ve tay hắn: “Còn chưa có con đâu. Mới ăn cơm xong không thể sờ bụng hoài vậy!”

Bách Thủ lập tức trung thực rút tay về, khẽ cong cánh tay đang kê dưới cổ Loan Loan về phía mình, Loan Loan tự động xoay mặt qua, sau đó dịu dàng hôn một cái.

Chỗ da thịt bờ môi chạm vào vừa mềm vừa mịn, còn thơm thơm, dù vợ không thoa thứ gì nhưng hắn lại cảm thấy trên người vợ rất thơm. Vui đầu vào cổ nàng dùng sức hít hà, vợ của hắn thơm quá đi thôi!

Hơi thở ấm áp phả vào cổ nàng ngưa ngưa làm Loan Loan cười ha ha, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, giận trách: “Ngứa quá!”

Giọng nàng nũng nịu như chất kích thích, Bách Thủ lập tức cảm thấy khí huyết toàn thân sôi trào, xoay người một cái đã đè trên người nàng.

Loan Loan theo phản xạ có điều kiện chống tay lên ngực hắn, cơ bắp cứng chắc dưới bàn tay nàng, mặt nàng đã bắt đầu hơi nóng lên nhưng vẫn nói: “Hôm nay bận rộn cả ngày một rồi!”

Bách Thủ nhìn nàng cười hi hi nói: “Không sao, việc tốn sức cứ để nam nhân làm, nàng nằm hưởng thụ là được rồi!”

Lời này nói ra xong, mặt Loan Loan đỏ bừng lên! Vừa thẹn vừa xấu hổ mà lại vừa buồn cười, nhưng đôi bàn tay to lớn có lực kia dường như có ma lực đạo chơi trên da thịt nàng, khơi dậy toàn bộ thần kinh, kích hoạt máu huyết đang yên tĩnh, cũng đốt lên toàn bộ dục vọng nguyên thủy của con người.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Trang trí nhà, có chút quen tai

Cách một ngày, hai người liền đi chợ, đầu tiên là đến chỗ bán gia súc mua một con trâu, đặt mua một chiếc xe thồ. Sau này nhà họ có xe trâu rồi thì đi chợ cũng sẽ tiện hơn nhiều, vào ngày mùa con trâu này còn có thể giúp kéo cối nghiền.

Sau đó quanh quẩn một vòng chợ, rốt cục Loan Loan cũng chọn được một chiếc màn trúc vừa ý, đương nhiên cũng đi chọn một chiếc lược xinh xắn hơn lần nữa, tuy giá hơi đắt một chút, nhưng dùng tốt hơn cái bị Vương Tiểu Thảo lấy đi nhiều.

Bách Thủ vốn muốn mua cho nàng vài món trang sức nhưng Loan Loan cảm thấy không cần thiết. Mỗi ngày nàng đều quanh quẩn quanh nhà, cũng chỉ tùy tiện vớ lấy một bộ quần áo mặc vào thì đeo trang sức cho ai xem chứ? Và lại, mấy món đắt tiền này nếu để cho người ta nhìn thấy lại có người đến hỏi linh tinh này kia, nàng chẳng thích những chuyện đó. Lát sau liền bảo Bách Thủ mua một cái trầm cài gỗ gác, dùng thuận tay, khi mang theo cũng không gây chú ý, và lỡ ngày nào đó bị mất cũng sẽ không đau lòng.

Lúc gần đi nàng lại vừa ý một thùng tắm lớn, đúng lúc có xe trâu rồi, đặt thùng tắm lên xe, xếp gọn các đồ cần thiết xong hai người vội vàng đánh xe trâu ra khỏi chợ. Sau đó lại nhìn thấy Vương Thanh Sơn đang bày quầy bán giò trúc trên đường. Các loại giò đan bên từ nhiều phương pháp khác nhau, bên ngoài nhìn vào hấp dẫn hơn trước kia nhiều lắm, bên cạnh còn có mấy cái giò trúc nhỏ dùng nhiều cách bên làm thành những hình dáng khác nhau, mua một vài món nhỏ nhấm về trang trí nhà cửa cũng không tệ, nhưng nếu như có vài màu thì sẽ tốt hơn nữa.

Vương Thanh Sơn nhìn thấy hai người thật vui vẻ nói: “Bách Thủ đại ca, hai người đang muốn về nhà à?”

“Ừ, gần trưa rồi người còn chưa định dọn quây sao?” Bách Thủ dắt trâu ngừng trước quây.

Vương Thanh Sơn cười cười: “Không sao, hai người về trước đi, ta bày hàng chút nữa đã.” Thấy Bách Thủ đang dắt trâu, xe thồ chắc chắn giống như mới, không giống cái của nhà Lý Trụ Đầu, liền hỏi: “Hai người mới mua xe trâu nữa sao?”

Bách Thủ gật đầu: “Mua một con trâu để ngày mùa sau này còn có thể giúp việc, mà cũng tiện đi chợ.”

Vương Thanh Sơn lập tức có chút hâm mộ: “Đúng đó, đúng đó, trong nhà có một con trâu quả thật thuận tiện hơn nhiều, còn có thể kiếm được bạc.”

Chính là nói ngày mùa có thể đi cày ruộng giúp nhà người ta!

Bách Thủ cười cười. Loan Loan thì lại cầm lấy một cái giỏ trúc nhỏ nhìn nhìn, chế tác xác thực tinh tế hơn Bách Thủ một chút, liền cười nói: “Giỏ này huynh bện quả thật không tệ, có nhiều người mua không?”

Nói đến đây, vẻ mặt Vương Thanh Sơn tươi hẳn ra: “Coi như cũng được, chuyện này cũng thiết thời cho hai người rồi. Tất cả mọi người đều cảm thấy bện đẹp, mà gần như đều là dân chúng bình thường đến mua cả.”

Loan Loan mỉm cười: “Đương nhiên rồi! Kê có tiền đâu thiếu tiền, đồ họ muốn mua nhất định phải đẹp mắt. Bây giờ mấy nhà giàu có mua những vật này đều là khách hàng cũ, người quen, nếu huynh có thể bán cho kê có tiền, lại thiết lập quan hệ, nói không chừng về sau họ sẽ càng thường đến chỗ huynh hơn. Mấy chiếc giỏ này của huynh vốn có cách bện khác biệt, đẹp mắt, nhưng nếu như có thêm màu sắc thì sẽ tốt hơn, ví dụ như màu đỏ chẳng hạn.”

Vương Thanh Sơn nghe xong hai mắt tỏa sáng, mấy nhà giàu thích nhất đúng là màu đỏ, đã vui tươi lại may mắn. Trong lòng lập tức nghĩ xem làm thế nào làm cho mấy giỏ trúc này có màu sắc thêm đây.

Hai người chào từ biệt hẳn rồi cùng nhau rời khỏi chợ. Trên đường về Loan Loan cùng đi bộ với Bách Thủ, trên xe trâu chỉ để mấy món đồ họ đã mua, đến lúc vào thôn lại đứng díp gặp được bà mối Vương.

Thấy hai người dắt xe trâu đi, bà mối Vương kinh ngạc nói: “Ủi chà, vợ Bách Thủ, các người mua xe trâu rồi à?”

“Đúng vậy, có cái này rồi sau này đi chợ tiện hơn.” Loan Loan nở nụ cười nói. Lại thấy bà mối từ trong nhà đi ra, bây giờ đã trưa rồi không biết bà còn đi đâu nữa? Liền tùy tiện hỏi: “Đại nương định đi đâu vậy?”

Vừa nói xong câu này, hai con mắt bà mối Vương lập tức cười híp lại thành một đường. Thân thân bí bí nói với nàng: “Việc vui, việc vui.”

Loan Loan không hiểu ý của bà, sau đó lại thấy bà đi thẳng đến nhà Vương Thanh Sơn liền hiểu ra. Việc vui có liên quan đến nhà Vương Thanh Sơn cũng chỉ có một chuyện, đó là hôn sự của Vương Thanh Sơn. Tuy nói có việc vui thì trong thôn cũng lấy không khí vui mừng, nhưng dù sao cũng không liên quan đến nàng nhiều.

Hai người về đến nhà vốn phải giải quyết vấn đề cơm trưa, bởi vì thấy chiều nay còn bận rộn rất nhiều chuyện nên Loan Loan quyết định làm hai bát mì qua loa là xong. Nàng xuống bếp nấu mì, còn Bách Thủ đem thùng tắm vào phòng tắm trước, sau đó vác mấy khúc gỗ đã chuẩn bị ra giữa sân đóng một cái rương, cái rương trong nhà là do cha hắn làm khi còn trẻ nên đã rất cũ rồi. Về phần tủ chén trong bếp, vốn hắn muốn dựa theo ý Loan Loan làm lại một cái bằng gỗ toàn bộ, nhưng vật liệu có hạn mà trong nhà lại còn rất nhiều chuyện, lúc xây tường còn thừa chút đá, nên định trực tiếp dùng đá đó làm, ở giữa gác tám gỗ vào, mặc dù tủ chén này không thể di chuyển nhưng làm tủ bằng đá vừa chắc chắn lại dùng được lâu.

Mang toàn bộ đồ đạc, vật liệu, công cụ ra sân hết. Không đợi hắn bắt đầu làm, Loan Loan đã nấu mì xong, nàng có xào chút thịt băm vào nên ăn rất thơm. Bách Thủ ăn hết hai chén liền, đặt bát đũa xuống rồi ra sân bắt đầu làm việc. Loan Loan dọn dẹp phòng bếp xong, đi ra mang quần áo mấy ngày qua ngâm vào chậu, sau đó treo màn trúc lên bề mặt cọc gỗ trong phòng tắm. Nền phòng lúc mới làm đã dùng chà đá nên rất cứng chắc, chứ không nhão như nền đất.

Đội nàng múc nước chà rửa thùng tắm thì Bách Thủ đã làm xong rương, ván gỗ đều có sẵn nên rất nhanh đã làm xong.

Loan Loan cẩn thận xem xét, thầm khen tay nghề của cổ nhân thật thần kỳ, ngoại trừ đỉnh đóng trên miệng rương, thì mấy chỗ khác cũng không dùng đến cái đỉnh nào. Tuy hiện đại khoa học kỹ thuật rất phát triển nhưng vẫn không thể xem thường trí tuệ của cổ nhân được.

Chuyển rương vào buồng trong, Loan Loan cầm khăn lau bắt đầu quét dọn. Bách Thủ cầm dụng cụ đi xuống bếp. Nàng không bỏ quần áo vào ngay mà đặt mấy bộ quần áo cũ vào trước, đội cái rương mới này có hơi người rồi mới xếp mấy bộ quần áo tốt của hai người vào.

Đây là tật xấu của nàng ở hiện đại. Mỗi lần mua đồ về không phải rửa trước thì cũng phơi trước. Như tủ quần áo kia, nàng mua về rồi cũng phải mở ra cho thoáng khí, sợ bên trong còn mấy chất có hại như formandehyte, cũng khử đi mấy mùi vị khác thường. Cho dù là đồ mặc tiền thì cũng đều như vậy.

Sau đó Loan Loan đeo gùi lên lưng ra ngoài cắt cỏ heo, đội khi nàng trở về, Bách Thủ đã nhanh chóng làm xong tủ chén, trong phòng tắm vọng ra tiếng thùng thùng trầm đục.

“Ai ở bên trong vậy?” Loan Loan kỳ quái hỏi.

“Là Lai Sinh, ta bảo đệ ấy giúp nện đá xuống sàn.”

Loan Loan đi vào phòng tắm xem xét. Lai Sinh đang đứng ở chỗ tắm rửa cầm chày đá buồn bực nện xuống, khám mấy cục đá vào nền đất. Ở giữa đã có mấy cục đá khám xong rồi. Loan Loan cười nói với hắn: “Lai Sinh vất vả rồi, tối nay làm bánh cho đệ ăn.”

Nghe vậy, Lai Sinh rút cục cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng hỏi: “Thật hả?” Lâu lắm rồi chưa được ăn bánh, hắn thực sự rất thèm.

“Đương nhiên thật.” Loan Loan cười nói.

Biết buổi tối có món hắn thích ăn, bỗng chốc Lai Sinh có tinh thần trở lại, tốc độ trên tay đương nhiên nhanh hơn. Loan Loan nhìn thấy thì cười cười ra khỏi phòng tắm, đứa nhỏ này thật dễ dụ, có đồ ăn ngon liền ra sức làm việc hơn cả người khác!

Sắc trời còn sớm, muốn nấu cơm thì còn phải chờ lát nữa, Loan Loan bưng chậu ra bờ sông, nàng mệt đến ngất ngư, cũng do nàng ngọc mới đi ngâm quần áo trước, đương nhiên bê lên nặng hơn nhiều rồi. Trong nhà không có giếng thật bất tiện.

Nàng ở bờ sông giặt được một lát thì mẹ Kim Đan bưng một chậu quần áo tới, nhìn thấy nàng liền cười chào hỏi: “Vợ Bách Thủ thường giặt đồ giờ này hả?”

Người trong thôn thường giặt đồ vào buổi trưa, chiều đến có mặt trời phơi nắng dễ hơn.

“Đúng vậy! Sáng nay muối phải đi chợ.” Loan Loan nói.

Mẹ Kim Đan lấy quần áo bẩn ra, cầm chậu múc nước trong sông, cho một bộ quần áo vào, vừa giặt vừa nói: “Có trẻ con thì việc mỗi ngày lại nhiều thêm phân nữa, sáng nay mới giặt đồ sạch sẽ vậy mà Kim Đan ra bờ sông chơi làm ướt hết cả quần áo, bây giờ lại phải giặt thêm lần nữa.”

Trong chậu quả thực có ba bộ quần áo trẻ con.

Loan Loan liền cười nói: “Có đứa trẻ nào không nghịch ngợm đâu, trẻ con có thể chạy, có thể nhảy mới tốt chứ, chứng tỏ thân thể càng khỏe mạnh mà!”

“Đúng đúng đúng, muối nói có lý.” Lời này nàng thích nghe.

Lại đưa mắt nhìn bốn phía vắng lặng, hạ giọng nói với Loan Loan: “Trưa nay bà mồi Vương đến nhà chúng ta.”

“Lúc bọn muối đi chợ về đúng lúc gặp được bà ấy, thì ra bà ấy tới nhà tẩu sao!” Về mặt Loan Loan lộ vẻ ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy, muối đoán xem bà ấy đến nhà chúng ta làm gì?”

Loan Loan nhìn nàng nghi hoặc lắc đầu.

“Là tới làm mồi cho Thanh Sơn đấy.”

“Ồi chao, đây quả thật là chuyện tốt nha!” Quả nhiên.

“Cô nương kia ở Ngu gia thôn đấy, năm nay mười chín rồi, nghe nói gia cảnh không tệ, trước kia có rất nhiều người tới nhà làm mai nhưng đều không được, đoán chừng Thanh Sơn nhà ta cũng chưa chắc được.”

“Dù gia cảnh trong nhà tốt mấy nhưng cô nương gả ra ngoài cũng cách một tầng rồi, diện mạo cô nương ấy thế nào?”

“Mặt mày đoan chính, dường như rất biết cách ăn nói, ở nhà làm việc cũng rất giỏi. Dung mạo không tệ, gia cảnh tốt, ăn nói khéo léo, còn giỏi giang, quả thực đúng ý mẹ chồng ta. Muội nói xem người như vậy, gia đình như vậy sao vừa ý nhà chúng ta chứ! Có nàng chọn người khác chứ làm gì tới phiên người khác chọn nàng đây? Đề bà mồi Vương đi thăm dò thử thế nào, chắc là đến mai sẽ có tin tức.”

Nếu những điều này đều là sự thật, loại khuê nữ thế này thật đúng là không có khả năng gả cho Vương Thanh Sơn, tất cả cha mẹ đều muốn tìm cho con mình một người vừa lòng đẹp ý mà.

“Trên đời không có ai thập toàn thập mỹ, nhà họ thế nào cũng có vài ba chỗ không bằng người a.”

Như tìm được tri kỷ, mẹ Kim Đan lập tức tán thành: “Ha ha, muối giống ý ta rồi. Nghe nói bên trên nàng còn có một ca ca chưa kết hôn. Ca ca nàng có chút kiến thức, trước kia từng làm công ở thôn trang của nhà giàu có, năm trước mới về. Muội nói xem sao người từng làm việc ở nhà giàu lại không cưới được vợ chứ?”

Việc này nàng cũng khó nói được gì, có lẽ người ta muốn tìm được người vừa ý mình?

“Ca ca nàng bao nhiêu tuổi?”

“Có lẽ ba mươi lăm rồi!”

“Lớn tuổi vậy à?” Nam nhân lớn tuổi như vậy sao còn không có vợ con?

Loan Loan lại hỏi: “Tẩu nói xem nhà đó họ gì vậy?”

“Họ Cát.”

Loan Loan nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sao lại có chút quen tai vậy?

Giặt xong quần áo Loan Loan liền về nhà, phơi quần áo xong, nằng vừa nấu com heo, vừa nhào bột mì, tối nay làm bánh bao kẹp thịt. Nàng chỉ ăn một cái rười, Bách Thủ ăn hết ba cái, còn lại đều bị Lai Sinh ăn hết. Loan Loan thật muốn một tát đập chết hắn, may là hắn còn biết giữ lại hai cái cho ông nội.

Hai người vui vẻ nằm trên giường nói chuyện, trước khi ngủ Loan Loan kể lại chuyện nghe được ở bờ sông cho Bách Thủ nghe. Bách Thủ nghe xong cảm thán một câu: “Thanh Sơn cũng nên lập gia đình rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Nỗi xót xa của kẻ đàn

Edit: Tuyentuyen Beta: Tuyệt Y Mấy ngày qua, Bách thủ đã làm rất nhiều đồ đạc, trừ tủ chén và rương quần áo, thì hắn còn làm một cái bàn và mấy ghế ngồi. Loan Loan đặc biệt chuyển một cái ghế dài đơn vào phòng trong, trong phòng ngủ một nữ nhân làm sao có thể thiếu được thứ này?

Đặt rương quần áo vào phòng trong, dường như còn thiếu một chút đồ, bèn dứt khoát để Bách Thủ làm một cái bàn trang điểm đơn giản, chỉ có một mặt bàn, không có gương, phía dưới để trống, có cánh cửa đóng lại, sau này có thể bỏ vào thứ này thứ kia. Nếu như có bàn trang điểm, vậy thì cũng có thể suy xét làm cái tủ quần áo, thế nên Loan Loan nói ý kiến của mình với Bách Thủ.

Bách Thủ cảm thấy nếu tự làm thì sẽ hơi chậm, không bằng tốn chút bạc ra chợ để cho thợ mộc làm thì tốt hơn. Vì thế hai người đi chợ, nằng nói cho thợ mộc về hình dáng tủ quần áo mình muốn, bề ngoài cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần bên trong lưu ý làm tỉ mỉ một chút, ví như phía trên chẳng những để được quần áo, mà còn có thể treo quần áo lên, phía dưới thì làm hai ngăn kéo, cũng không quá lớn, so với tủ quần áo của một người ở hiện đại thì to hơn chút ít, nằng cùng Bách Thủ hai người dùng thế là đủ rồi.

Cứ như vậy, Bách Thủ chạy tới chạy lui đến chợ mấy lần, sau đó tủ quần áo và bàn trang điểm cũng đã làm xong, mặc dù tốn chút ít bạc, nhưng so với tự hắn làm thì tốt hơn chút, cột chắc đồ đạc lên xe trâu mà vui vẻ trở về nhà.

Đặt xong hai món đồ trong phòng, trong phòng lập tức có vẻ ấm áp hơn nhiều, cũng không còn cảm giác vắng vẻ kia nữa. Mà mấy ngày nay trong lúc chờ tủ quần áo làm xong, Bách Thủ đã làm một cái giá rửa mặt, có ba tầng đặt chậu, còn có cả chỗ để khăn nữa.

Ở hiện đại vào những năm tám mươi, loại giá rửa mặt này chính là của hồi môn không thể thiếu của nữ nhân xuất giá. Sau đó từ chất liệu gỗ dần chuyển sang làm bằng inox. Sau khi đến thế kỷ hai mươi, thì giá rửa mặt cũng ít được dùng. Trước kia khi còn bé nằng đã từng dùng, sau khi lớn lên ngại dùng vật này vì quê mùa, lại phiền toái. Nhưng mà bây giờ có một món đồ như vậy thì thật sự là quá tốt.

Trong nhà những đồ vật cần dùng căn bản đã sắp xếp xong. Loan Loan tính toán thời gian thì thịt xông khói hắn cũng được rồi, liền giành thời gian một ngày đi lên thôn trang một chuyến. Sau khi đến thôn trang nằng tỉ mỉ kiểm tra mức độ phơi nắng của thịt xông khói và lạp xưởng, cũng đã vừa đúng. Nàng nói với quản sự phụ trách: “Thịt này phơi hai ngày nữa mới được, đến lúc đó xin hãy báo cho Dư chương quỹ một tiếng”.

Đây vốn cũng là một phần việc của quản sự, hắn lập tức đáp lời.

Loan Loan không yên lòng nên hai ngày sau lại đến một lần nữa, sau khi kiểm tra xong, liền cho người đi báo với Dư trưởng quỹ. Sau đó, Dư trưởng quỹ lo liệu để cho hạ nhân đóng gói thịt xông khói cùng lạp xưởng cho xong. Loan Loan cũng trở về thôn.

Trên đường về thôn nằng gặp bà mối Vương và mẹ Trường Thọ. Nàng đi chậm rãi, hai người này bước nhanh vượt qua nàng.

“A, Nhị muội tử, người vừa đi chợ về à?”. Bà mối Vương chào hỏi nàng.

Loan Loan trước tiên chào hỏi với mẹ Trường Thọ, sau đó cười với bà nói “Không có, hôm nay cũng đến ngày nên muội lên thôn trang một chuyến”.

Hai người lập tức hiểu rõ, là nói thịt xông khói và lạp xưởng mọi người cùng làm trước đó vài ngày!

Mẹ Trường Thọ bèn cười khen nàng “Nhị muội tử thật là tài giỏi nha! Bách Thủ lấy được người thật sự là phúc phận của hắn”.

Khóe miệng Loan Loan lộ ra một chút ý cười: “Có thể gả cho chàng cũng là phúc phận của muội, Bách Thủ là người rất tốt”.

Bà mối Vương liền trêu ghẹo nàng “Biết rồi, biết rồi, trong thôn chúng ta ai mà không biết Bách Thủ yêu thương vợ nhất chứ...”.

Lời này cũng không sai, có điều hai trưởng bối bắt đầu trêu chọc nàng vẫn khiến nàng có hơi ngượng ngùng!

“...Tục ngữ nói a, nam nhân lấy vợ thì phải lấy người tài giỏi, hiền lành, nhã nhặn; nữ nhân gả cho nam nhân cũng phải tìm người trung thực, tri kỷ. Nam chủ ngoại, nữ chủ nội (*) Phu xướng phụ tùy (**). Một nhà như vậy mới có thể hạnh phúc, hòa hòa thuận thuận. Tẩu tử, tẩu tử nói xem có đúng không?”.

(*) nam chủ ngoại, nữ chủ nội : nam lo việc bên ngoài, nữ quán xuyến việc nhà.

(**) phu xướng phụ tùy: cảnh đầm ấm, thuận hoà trong gia đình thời trước, chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo

Mẹ Trường Thọ nhăn mặt nhíu mày, không biết bà đang suy nghĩ gì mà không trả lời.

Loan Loan thấy kỳ quái nhìn hai người.

Sau đó lại nghe bà mồi Vương nói: “Tẩu tử, ta nói này, tẩu thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi, những cô nương ở nông thôn chúng ta, nếu như không phải là muốn gả cho nhà giàu, muốn trèo cành cao, ở nhà tìm lang quân, ai mà không muốn tìm người vừa lòng đẹp ý, thương yêu mình đây.”

Mẹ Trường Thọ suy nghĩ một chút, dường như bà cũng thấy có chút đạo lý, nhưng lại hơi do dự hỏi “Thật chứ?”.

“Ôi, nếu không thế này đi, vợ Bách Thủ cũng không phải là người nhiều chuyện, chúng ta nói cho nàng nghe một chút, lại nhờ nàng phân tích giúp tẩu xem, vợ Bách Thủ là người biết kiếm tiền, đầu óc nhanh nhẹn, nhất định phân tích toàn diện hơn ta.”

Mẹ Trường Thọ nhìn Loan Loan một cái, lại nghĩ đến những lời lần trước bà nghe Loan Loan nói, gả Mai Tử đi xong thì đứa con trai út bỗng chốc đã có người đến mai mối rồi, vì thế trong lòng bà cũng có mấy phần mong mỏi, bà liền gật đầu.

Bà mồi Vương lập tức khoác tay Loan Loan, cười nói “Nhị muội tử, chuyện này trước tiên ta nói cho muội nghe, muội giúp phân tích xem... Trước đó là ta dựa theo yêu cầu của tẩu tử tìm cửa hôn sự cho Thanh Sơn huynh đệ, có một cô nương nhà họ Cát ở Ngưu gia thôn...”

Nói đến đây nàng đột nhiên ngắt người, thấy Loan Loan đang chú ý nghe thì nói tiếp “Cô nương đó năm nay mười chín, miệng ngọt khéo nói, cũng có tài giỏi, diện mạo cũng đoan chính. Gia cảnh nhà nàng không tệ, bởi vì trên nàng còn có ca ca, ca ca nàng trước kia là người trông coi thôn trang cho nhà giàu, kiếm được nhiều bạc hơn một chút, nhưng năm trước ca ca của nàng đột nhiên trở về, chân cũng có chút vấn đề. Ta đã lặng lẽ hỏi thăm, người ta nói là Cát Đại này lúc làm việc ở thôn trang bị ngã gãy chân, đã gọi đại phu xem qua và nghỉ ngơi mấy ngày, vết thương tuy nói là khỏi rồi, nhưng chân lại bị khập khiễng. Người nói xem, chân bị như thế, không thể làm được một số việc nữa, chủ nhà đương nhiên sẽ không coi trọng như trước. Bản thân hẳn cũng không muốn làm việc ở đó nữa, mà chủ nhà kia là người dễ nói chuyện, niệm tình vì hắn bị thương nên cho hắn một khoản bạc, cũng xé bỏ khế ước đi rồi cho hắn về quê...”

Loan Loan vừa nghe tim vừa nhảy thình thình, nàng đã nói sao lần trước mẹ Kim Đan nói lại cảm thấy quen như vậy, thì ra Cát gia này đúng thật là Cát gia kia. Chính là nam nhân mẹ nàng muốn gả nàng cho hắn.

Nghĩ lại lời của bà mồi Vương, cho dù chân bị gãy, có một số việc không tiện xử lý, nhưng nếu có năng lực thì cũng không phải nói đi là cho đi được. Vị trí này không được, sẽ luôn có vị trí khác thích hợp. Có điều, đây là vấn đề của Cát Đại, không có liên quan nhiều đến muội muội của hắn.

Suy nghĩ một chút, nàng liền bảo: “Nghe đại nương nói như vậy, thì gia cảnh của nàng quả thật không tệ. Có điều ta cảm thấy gia cảnh nhà này cho dù có tốt đi nữa cũng chỉ là nhà mẹ đẻ, cô nương gả đi rồi, những thứ kia cũng không thể tính là của nàng được. Gia đình nàng sống khá giả, sau này cũng không sợ ca ca nàng vì bạc mà tìm đến tận cửa xin giúp đỡ...”

Điều sợ nhất chính là thân thích nghèo khổ đến quần chật lầy không buông. Mẹ Trường Thọ không khỏi gật đầu, đúng là nói trúng tâm sự đáy lòng bà rồi

“...Mấu chốt vẫn là phải xem Thanh Sơn huynh đệ có thích không, hãy còn cả tính tình cô nương này, tính tình tốt thì chị em dâu mới có thể chung sống hòa hợp được!”

Mẹ Trường Thọ gật đầu lần nữa, nếu lấy phải người vợ tính tình đánh đá thì chẳng phải khiến cho nàng ngọt ngát hay sao? Lập tức cảm thấy Loan Loan nói thật là đúng, không khỏi kéo tay nàng nói “Ài, vẫn là Nhị muội suy nghĩ chu đáo.” Trong lòng đáng tiếc vì sao Loan Loan không phải con dâu bà đây?

Bà mồi Vương bên cạnh nghe xong Loan Loan nói chuyện một phen, hai mắt không khỏi nhìn nàng kỹ hơn.

Xem ra cô nương này rất biết nói chuyện, mặc dù có đề cập vòng vo vấn đề của bà, nói đến vài chuyện, nhưng cũng không nói là cô nương nhà người ta tốt hay không tốt, nghe thế nào cũng không thể đắc tội người khác, khó trách người ta có thể kiếm được bạc!

Sau đó liền cười nói “Nhị muội nói có lý, điều kiện nhà họ quả thật không tệ, chị dâu cảm thấy thế nào?”

“Đại ca của nàng có chút kỳ lạ, vì sao hơn ba mươi tuổi mà còn chưa thành thân?”

Bà mồi Vương cười nói “Sao có thể thế được chứ, nghe nói trước kia ca ca nàng đã thành thân rồi, hai người sống không hòa thuận sau đó thì cùng cách. Sau khi thành thân hẳn vẫn luôn làm việc ở thôn trang, cho tới bây giờ cũng không thấy hắn đi qua nhà vợ lần nào, hơn nữa họ hiếm khi về nhà, cho nên mọi người cũng không biết”.

Mẹ Trường Thọ đã hiểu rõ.

Trong lòng Loan Loan lập tức cảm thấy âm thầm may mắn, may mắn là lúc ấy nàng một mực cự tuyệt mẹ nàng, bên đó giấu nàng chuyện người này đã từng thành thân. Không biết ban đầu mẹ nàng có biết chuyện này không. Cả hai đều kết hôn lần hai, khó trách người ta không chê nàng. Có điều Cát Đại này chưa bao giờ trở về nhà vợ, thật là có chút kỳ quái, nhưng có lẽ nhà gái cũng chỉ nhìn trúng tiền tài của hắn.

Bên kia mẹ Trường Thọ dường như đã nghĩ kỹ, đối mặt với bà mối Vương nói “Nếu như vậy thì làm phiền Đại muội từ giúp ta hỏi thăm tính tình cô nương kia một chút, muội biết rõ Thanh Sơn nhà chúng ta là người trung thực, đừng để sau này nó phải quá chịu thiệt thòi”.

Bà mối Vương lập tức cười gật đầu “Đi đi đi, sao chị dâu lại nói như thế chứ, muội sẽ bớt chút thời gian đi hỏi thăm cho tâu”.

Sau đó, mẹ Trường Thọ lại nói với nàng “Nếu hôn sự này của Thanh Sơn mà thành, lúc thành thân các cháu phải đến tham gia náo nhiệt nhé”.

Loan Loan tự nhiên là cười đáp ứng.

Khi về nhà, trước tiên trong lòng nàng đã hạ quyết tâm không nói chuyện với Bách Thủ, bởi vì không biết Bách Thủ có biết lần đó về nhà mẹ đẻ đã gặp hai mẹ con Cát Đại hay không, cũng không biết hắn có biết người gọi là Cát Đại hay không nữa, nàng cũng không muốn thêm phiền toái, bởi vì một nguyên nhân không rõ ràng có thể làm cho hai vợ chồng bất hòa.

Sau khi về đến nhà, cửa nhà lại đóng, Loan Loan nhìn xung quanh, Bách Thủ không có nhà, gùi cỏ heo đang ở đây, vậy người đi đâu rồi?

Không đầy một lát, Bách Thủ đã trở lại, lại thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, trong lòng thỉnh thoảng hai cái, lúc này mới bao lâu đâu mà hắn đã biết rồi? Cũng không đúng, chuyện của Vương Thanh Sơn vẫn chưa định, chuyện hôm nay chỉ có ba người các nàng biết, Bách Thủ làm sao có thể biết được. Nghĩ lại thì lại nghĩ, mình cũng không làm chuyện gì có lỗi với hắn cả, lần trước cũng bị mẹ nàng gạt thối.

Nghĩ thông suốt, Loan Loan liền cười nói chuyện với hắn: “Sao vậy? Ta trở về không thấy chàng ở nhà, còn tưởng là chàng đi cắt cỏ cho heo nữa”.

Bách Thủ ngồi xuống dưới mái hiên, lúc này mới trầm giọng nói “Ta đến nhà Lai Sinh, mới vừa rồi ông nội Lai Sinh không thoải mái, thôn trưởng bảo ta đi mời đại phu đến.”

Nghe vậy thần sắc Loan Loan cũng trở nên nghiêm túc, mặc dù nàng không nắm chắc mười phần, nhưng cũng biết được vài phần tình trạng của ông nội Lai Sinh, đột nhiên phải mời đại phu, e là tình hình không lạc quan.

“Vậy Đại phu nói như thế nào?”

Bách thủ không nói chuyện, Loan Loan không biết là hắn không nghe thấy hay hắn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, một lúc lâu sau mới nghe hắn nói “Con người thật sự là động vật yếu ớt, nàng không nhìn thấy đâu, lúc này mới bao nhiêu ngày không gặp, mà mới vừa rồi ta nhìn thấy lão gia tử, người gây xọc đến không còn hình dáng gì nữa, lại còn không ngừng ho ra máu... haizz, đại phu nói sợ rằng không sống được bao lâu nữa”.

Trong lòng Loan Loan rơi lộp bộp.

Nếu lão gia tử mà chết, thì Lai sinh sẽ thế nào đây? Cho dù mỗi ngày bảo hắn đến nhà nàng ăn, nhưng cũng sẽ có chỗ nàng và Bách Thủ không thể trông nom hắn chu đáo được, hơn nữa một tên ngốc ở nhà một mình sẽ thế nào?”

Nghĩ tới đây, nàng vội vàng hỏi hắn “Lai Sinh có biết không?”

Bách Thủ bắt đầu dĩ thờ dài “Hắn có thể biết gì chứ, có nói với hắn, hắn cũng không hiểu”.

Người thân sắp chết, hắn cũng không hiểu, không biết. Đây chính là nỗi xót xa của một kẻ đàn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ra đi...

Edit: Tuyentuyen Beta: Tuyệt Y Uống hết thuốc đại phu kê, tinh thần ông nội Lai Sinh dường như tốt hơn một chút, Loan Loan qua thăm một lần, cả người lão gia tử giống như bỏ đi vậy, ho khan cả ngày, tinh thần không tốt, ăn cũng không được, mỗi bữa ăn không quá vài miếng cơm, người càng ngày càng gầy tới mức không còn hình dáng. Lai Sinh mỗi ngày tận tâm tận lực hầu hạ bên cạnh, dường như hắn cũng biết ông nội hắn không thoải mái, nên hắn cũng không đi chơi đùa nghịch ngợm nữa, nhìn giống như hiểu chuyện hơn một chút, nhưng chỉ cần lúc không có chuyện gì thì vẫn cứ chạy quanh sân nhỏ vui chơi cười toe toét như trước.

Mệnh không do người, có thể sống một ngày thì cứ sống một ngày a!

Đây là lời ông nội Lai Sinh nói. Lúc nói câu này thần sắc của ông rất hồ hững, nhưng mỗi lần nhìn thấy Lai Sinh thì trong mắt ông lại lộ ra sự không nở và lo lắng vô tận.

Biết ông nội của Lai Sinh bệnh không xuống giường được, cho dù trước kia Lai Sinh có nghịch ngợm như thế nào thì bây giờ trong mắt mọi người chỉ có sự đồng tình và thương cảm, mọi người đều tự giác mang những món đồ ăn ngon mà trong nhà mình có sang cho, khiến ông nội Lai Sinh rất cảm động.

Loan Loan cũng không để cho Lai Sinh đến phụ giúp nữa. Từ lần trước, rải đá ở trong phòng tắm đã được nhiều ngày, nhưng vẫn chưa khỏi công trong sân, nàng đang muốn nhìn xem biện pháp này có được hay không.

Hôm nay bầu trời quang đãng, ăn xong cơm trưa, mặt trời ấm áp trên không trung chiếu rọi khiến người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái. Loan Loan đun nước nóng, Bách Thủ giúp đổ toàn bộ nước nóng vào thùng tắm, hôm nay nàng muốn ngâm mình thật lâu.

Không có sữa bò, không có cánh hoa, nhưng đối với người đã lâu không được tắm rửa thoải mái như nàng thì đã rất tốt rồi, ngâm mình trong thùng vừa tắm vừa ngâm nga. Bách Thủ ở ngoài sân nghe được tiếng hát vui vẻ ở trong phòng tắm thì không nhìn được mà nở nụ cười.

Tắm rửa xong, mặc quần áo vào, Loan Loan cầm gáo, múc từng gáo từng gáo nước trong thùng tắm đổ lên mặt đất, nước theo lỗ thoát nước chảy ra phía ngoài, không chỉ có chỗ thoát nước, nàng còn đổ ra toàn bộ những chỗ đã rải đá.

Nhưng khiến cho người ta thất vọng chính là khi trên mặt đất có quá nhiều nước, thì bùn liền nhão ra, đá cũng có chút lỏng ra. Dù sao cũng không có vôi xi măng đồ cứng, mà chỉ nện đá khảm vào mặt đất thì không chịu được sức nước.

Đây chỉ là phòng tắm, còn nếu ngoài sân thì sau khi trời mưa xuống, toàn bộ đá không phải sẽ bị lộ ra sao?

Bách Thủ thấy vậy dường như cũng không kinh ngạc “Cũng không có cái gì kết dính, vốn là không chịu được nước, nếu như thêm chút ít gạo nếp thì ngược lại có thể sẽ làm cho nó dính chặt hơn!”

Loan Loan sững sờ, thêm gạo nếp. Vậy thì chi phí cũng không phải là sẽ càng cao sao? Toàn bộ thiết kế của nàng chẳng lẽ cứ thế mà xong sao? Trong lòng không khỏi thất vọng, cuối cùng lại hỏi hân có biện pháp nào nữa không?

Suy nghĩ một chút Bách Thủ nói “Có, có thể đi mua đá phiến, trải đường đá phiến, có điều là thứ này cũng rất đắt.”

Đúng rồi, xem qua không ít bộ phim về Cung điện nhà Thanh, đường trong hoàng cung gì đó không phải đều lát bằng phiến đá xanh sao? Căn bản đều là những nhà giàu có ở thành thị mới lát loại đó. Trải qua một đêm suy nghĩ, Loan Loan quyết định vẫn phải trải đường bằng đá phiến, bất kể như thế nào trong phòng tắm cũng phải lát trước, còn trong sân thì lát một đường đá phiến từ cửa sân đến máu hiên là được, để đi lại khi trời mưa cho thuận tiện. Dù sao trong nhà bọn họ bây giờ có hơn một trăm lượng bạc, tiền không phải là kiếm để tiêu sao?

Bách Thủ nghe xong cũng gật đầu, tốn chút bạc để cuộc sống của mình thoải mái một chút cũng tốt, và lại vợ mình cũng thích như vậy.

Ngày hôm sau, Bách Thủ liền đi chợ hỏi thăm giá tiền đá phiến. Một khối nhỏ hình vuông chỉ to bằng cái hộp bình thường đã vài trăm văn một khối. Hai khối là tốn gần một lượng bạc. May mắn mái hiên nhà nàng đã nói rộng ra, nên khoảng cách đến cửa sân cũng tương đối được rút ngắn lại rồi, nhưng cũng phải tốn hai ba mươi khối đá phiến mới lát đủ. Từ chỗ phòng ở vốn có một mảnh đất trống, sau khi mua trâu thì đã dựng chuồng trâu rồi, từ chuồng bò đến chuồng heo cũng phải lát một dãy đá, cũng phải tính toán hết vào. Phải mua sáu mươi khối đá, tổng cộng hết ba mươi lượng bạc.

Thật con mẹ nó đắt a!

Ngực Loan Loan đau thắt lại.

Mua đá phiến đương nhiên lát tốt hơn, cuối cùng Bách Thủ lại mua thêm chút gạo nếp, dù sao cũng tốn mấy chục lượng bạc rồi, cùng lắm thì đến lúc đó thêm thật nhiều bùn đất, gạo nếp bớt một chút ít đi là được.

Mua đồ về, hai vợ chồng liền bắt tay vào làm. Trước tiên lát từ cửa ra vào đến nhà chính, Loan Loan giúp trộn bùn đất với gạo nếp, Bách Thủ chịu trách nhiệm lát đá phiến, cũng may là thời tiết tốt, ngày nào cũng có mặt trời, không bị dính nước mưa đương nhiên hiệu quả lại càng tốt. Lát xong đường đá từ cửa sân đến nhà chính, lại bắt đầu lát từ chuồng bò đến chuồng heo, ở đó đơn giản hơn một chút là chỉ lát một khối, hơn nữa khe hở ở giữa cũng nhỏ hơn một chút nên cuối cùng tiết kiệm được mười khối đá.

Phần trong phòng tắm, Loan Loan đã nghĩ qua vẫn nên dùng đá nhỏ, đến lúc dội nước thì cẩn thận một chút là được. Vậy còn thừa mười khối kia thì sao.

Thế là Loan Loan lát vỉa hè bên cạnh hành lang!

Ở chỗ kia dùng bùn để xây, nên lúc nào mưa to, trong sân tích nhiều nước là có thể làm cho bùn từ từ thấm nước vỡ ra. Nhưng đặt một khối đá vào đó lại quá lớn, sau đó Bách Thủ lại đem mười khối đá phiến quay lại chợ, cho người cắt đôi ra mỗi khối ra. Như vậy là được hai mươi khối, dùng cách giống như trước lát đá vỉa hè bên cạnh mái hiên, lát xong thì nhìn vỉa hè cũng vững chắc hơn nhiều.

Hai người một mỗi mấy ngày cũng coi như là lát xong đá phiến rồi, công việc tiếp sau đó là từ từ xem chỗ nào chưa nổi lại tốt thì nổi lại là được.

Lúc này hai người đang bận rộn ở trong sân thì có người gõ cửa ngoài cổng nhà họ, Loan Loan đi ra mở cửa, thấy là mẹ Thạch Đầu, cười nói “Là tâu à, mau vào nhà ngồi đi.”

Mẹ Thạch Đầu nhìn thấy trong sân có thêm một đường lát đá thì vốn có sừng sốt, sau lại nhìn thấy trong tay nàng dính bùn trát, bèn hỏi “Nhà muội đang làm gì vậy?”.

“Lát đá phần a, lúc trước dùng đá nhỏ không được, giờ dùng đá phần cũng khá tốt rồi, tẩu vào nhà ngồi nói chuyện nhé?” Vừa nói vừa nghiêng người để cho nàng đi vào.

Mẹ Thạch Đầu bước vào sân liếc nhìn, trong mắt rõ ràng có chút tò mò, nhưng thấy nàng đưa mắt nhìn thì vội hỏi nàng: “Bách Thủ nhà muội đâu rồi?”

“Ở sân sau ạ, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à?” Loan Loan hỏi, sau đó lớn tiếng gọi hai tiếng Bách Thủ.

Bách Thủ lập tức đi ra từ sau viện, trên mặt mẹ Thạch Đầu lộ ra vẻ đau thương, nói với hai người “Ông nội Lai Sinh mất rồi!”

Thần sắc hai người lập tức cứng đờ!

Mặc dù sớm biết sẽ có một ngày như thế này, nhưng lúc nghe được tin tức này, trong lòng hai người vẫn có chút khó chịu!

Khi hai người đến nhà Lai Sinh, trong sân đã có vài người đứng đó, trong đó có thôn trưởng Dương Nghĩa Trí, Dương Khai Thạch, Dương Phú Quý, còn có một lão đầu sáu mươi tuổi, là cha Trường Thọ.

Ông nội của Lai Sinh đã được tắm rửa, mặc áo liệm, đã chuyển ông đến nhà chính nơi bố trí linh đường, Lai Sinh đang quỳ bên cạnh khóc.

Người bệnh trước khi lâm chung, người nhà phải tắm rửa, thay quần áo cho ông, Lai Sinh là kẻ ngốc, đương nhiên không biết những việc này. Khi đó hắn đi vào gọi ông nội hắn ăn cơm, thấy ông nội hắn không để ý đến hắn, sau đó liền khóc không ngừng ở bên giường, vừa lúc cha Trường Thọ ở ngoài đi qua, liền vào thăm, lúc này mới phát hiện ông nội Lai Sinh đã sớm đi, nên lập tức đi báo cho Dương Nghĩa Trí.

Chuyện tắm rửa và thay quần áo liệm tự nhiên là tiến hành sau khi ông mất, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, và lại lúc mặc áo niệm cũng có quy củ, bên trong mặc quần áo màu trắng, rồi mặc quần áo bình thường hay mặc, lớp ngoài cùng sẽ mặc một bộ quần áo mới nhưng lộn trái lại.

Vì sao phải mặc cho người chết một bộ quần áo cũ bình thường hay mặc, là để cho linh hồn người chết khi trở về nhận biết được thân thể của mình, quần áo mới sao phải mặc mặt trái, là để cho người chết biết mình đã đi rồi.

Áo liệm này là sau khi đại phu đến khám cho ông nội của Lai Sinh lần trước, Dương Nghĩa Trí đã chuẩn bị, may mà ông đã chuẩn bị. Nghe nói lúc ấy ông nội của Lai Sinh cũng biết ông sống không được bao lâu nữa, Lai Sinh thì không hy vọng được gì rồi, nên lấy ra tiền bạc tích góp cả đời của mình, hi vọng Dương Nghĩa Trí chuẩn bị cho ông một cái quan tài tốt, bạc để lại là cho Lai Sinh, hi vọng sau khi ông ra đi, người trong thôn có thể giúp ông chăm sóc Lai Sinh một chút.

Dương Nghĩa Trí bắt ông giữ lại một lượng bạc đã đưa, khi đi mua áo liệm và sau đó đi đặt quan tài cũng không dùng đến, Dương Nghĩa Trí đều bỏ tiền túi ra mua, áo liệm đã mua được, nhưng mà quan tài thì ông đã để cho Lý Trụ Đầu đi nhìn xem có đóng xong chưa.

Loan Loan và Bách Thủ đến linh tiền đốt chút tiền giấy, nhìn Lai Sinh quỳ bên cạnh ông nội hắn khóc đến thương thương tâm tâm, ánh mắt lại có chút lờ mờ vô tri, nàng chỉ cảm thấy lòng mình chua xót, mặc dù không gào khóc lớn, nhưng cũng lau khô mắt.

Về sau lại lục tục có người đến, mọi người đều đến đốt chút tiền giấy!

Lai Sinh là một kẻ ngốc, hậu sự của ông nội hắn đương nhiên do người trong thôn giúp đỡ, ngoài phòng gim đầy hoa giấy màu trắng. Dương Nghĩa Trí cảm thấy tốt xấu gì hai người nhà Lai Sinh đâu gì cũng sinh sống ở trong thôn mấy chục năm. Ông nội Lai Sinh bình thường cũng là người nhiệt tình, vẫn nên mời hòa thượng đến niệm kinh, lão gia tử này chỉ có một đứa cháu trai, sợ ông ấy lo lắng không đi được, nên đã để cho hòa thượng niệm kinh siêu độ, để ông có thể an tâm ra đi!

Về tiền thì đương nhiên do mọi người trong thôn bỏ ra, cả đoàn người mỗi nhà góp một chút, nên bạc để mai táng cũng đã có!

Ngày hôm sau đã mời một hòa thượng đến nhà Lai Sinh niệm kinh ba ngày, ngày thứ tư thì quan tài cũng chuyển tới, lại để cho người ta xem phong thủy, tìm cho ông chỗ an táng thích hợp, sau đó xem ngày tốt rồi liền hạ táng ông nội Lai Sinh.

Cũng không biết Lai Sinh có hiểu chuyện này hay không, dù sao mấy ngày nay bảo hắn làm gì hắn liền làm thế, có đôi khi thấy hắn ngồi xỏm trong linh đường, nhìn chăm chăm xuất thần vào quan tài, không khóc cũng không âm ỉ, dù sao hắn biết ông nội của hắn nằm trong đó mấy ngày, động cũng không động, không ăn miếng cơm nào, cũng không uống miếng nước nào, sau đó liền chôn vào lòng đất rồi!

Đêm hôm hạ táng, mọi người trở về nhà, Dương Nghĩa Trí nói với hắn “Lai Sinh, buổi tối có một mình cháu có sợ không? Có cần người ở cùng cháu không?”

Lai Sinh hai mắt nhìn hắn, ngây người một lát, rồi lắc đầu.

“Vậy nếu cháu sợ thì đến nhà chúng ta. Sáng mai nhớ đến ăn điểm tâm biết chưa?”

Lai Sinh đầu tiên là nhìn Loan Loan và Bách Thủ, sau đó gật đầu.

“Nhớ, ngày mai đến nhà ta ăn cơm, hôm sau thì đến nhà Bách Thủ..”

Bởi vì trước khi hạ táng, Dương Nghĩa Trí đã nói qua với mọi người ở đây, Lai Sinh là một kẻ ngốc, bây giờ không còn người thân, mọi người đều là người cùng thôn, nên chăm sóc lẫn nhau. Khi còn sống ông nội Lai Sinh đã để lại mấy lượng bạc, cho nên người nào đồng ý thì mỗi ngày Lai Sinh sẽ lần lượt đến nhà đó ăn cơm, mỗi ngày một văn tiền, dĩ nhiên nhà hần thì không lấy tiền.

Mấy nhà Loan Loan cũng là không thu tiền.

Vì sao phải trả tiền, một là vì đứa trẻ này không ai chăm sóc, hai là nuôi không công một người vẫn phải tốn chút bạc, cho một văn tiền coi như là đền bù chút tổn thất!

Lúc ấy, sau khi Lai Sinh nghe xong sững sờ rất lâu, đầu tiên vẫn là nhìn Bách Thủ cùng Loan Loan một cái, mới chậm rãi gật đầu.

Có lẽ hần nhớ tới, trước kia mỗi lần đến nhà Loan Loan ăn cơm cũng không ai nói, vì sao giờ lại muốn hần ăn cơm với người không cùng một nhà chứ.

Đêm hôm đó, Lai Sinh ở nhà một mình.

Dương Nghĩa Trí không yên lòng, vừa rạng sáng ngày thứ hai đã sang nhìn hần, lúc đến đó phát hiện đầu tóc hần rối loạn, ngơ ngác ngồi ở bên cánh cửa. Dương Nghĩa Trí nghĩ là có chuyện gì xảy ra, nên vội hỏi hần “Lai Sinh, Lai Sinh, cháu sao vậy?”

Hai mắt Lai Sinh mờ mờ nhìn ông, mắt lại nhìn phòng ngủ của ông nội hần, ngẩng đầu mê mẩn nói “Không thấy ông nội nữa!”.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Trên thiên đường con người có ăn cơm hay không?

Edit: TuyenTuyen Beta: Tuyết Y [Thanh minh hiện bao, cốc vũ hiện hoa] Đây là ngạn ngữ nghề nông về cây quýt. Cũng chính là nói đến cốc vũ (một trong 24 tiết trong một năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng tư), vào khoảng thời gian cuối tháng tư đã nở hoa. Bởi vì khí hậu khác nhau, nên bên này cũng chậm hơn một chút.

Toàn bộ cây quýt của Vương Bảo Sơn trên núi năm nay đã nở hoa, hần hết sức hứng khởi đến tìm Bách Thủ. Sáng sớm Bách Thủ liền theo hần đi lên núi xem xét, và Loan Loan cũng đi theo xem.

Vào tháng ba thì cây quýt đã bắt đầu đâm chồi, sau đó ra hoa, đến tháng năm trên cây đã nở đầy hoa trắng. Nếu phát triển tốt thì đợi thêm một hai tháng nữa, lá cây sẽ chuyển từ màu xanh nhạt thành màu xanh đậm, trên cây sẽ treo đầy những quả quýt nhỏ như đầu ngón tay. Theo thời gian trôi qua, màu sắc quả sẽ từ màu xanh nhạt thành màu xanh sẫm. Đến mùa thu, quả quýt sẽ chuyển thành màu đỏ thẫm, thông thường từ tháng chín đến tháng mười một sẽ là mùa quýt chín!

Những năm trước hoa cây ăn quả nở ít, hơn nữa hoa cũng không được tốt như vậy. Xem ra mùa đông dùng biện pháp của Bách Thủ đúng là có hiệu quả rồi. Trên mặt Vương Bảo Sơn không giấu được nụ cười, và Bách Thủ cũng vui mừng thay cho hần.

Không phải khi hoa nở rồi là hết chuyện, vẫn còn cần phải chú ý nhiều hơn nữa.

“Huynh cần chú ý cắt tỉa những cành quá dày, khống chế độ cao, giữ gìn hình thái của tán cây. Sau khi quả rụng, cần cứ theo tình huống mà tỉa bớt quả đi, mỗi cành giữ hai đến ba quả là được, mà cũng phải chú ý tỉa ngọn đúng lúc, phòng ngừa mọc thêm hoa quả. Mặt khác cần phải chú ý bón phân, bình thường phải bón đủ phân trước lúc hoa nở. Bây giờ nhìn hoa nở tốt thế này chứng tỏ huynh làm bước đó cũng không tệ. Nhưng lúc quả rụng thì có thể giảm bớt phân bón đi. Một số cành có kết vài quả nhưng còn non đã rụng, đây là biểu hiện của việc thiếu phân, ta đề nghị huynh có thể dùng một ít xương cá vùi dưới đất cách gốc cây hai thước (*) là được....”

(*) thước (Trung Quốc): đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét

Những thứ Bách Thủ giải thích, thế nhưng Loan Loan lại không biết, Vương Bảo Sơn nghiêm túc nghe, trong lòng thầm ghi nhớ. Hần muốn kết hợp những gì Bách Thủ nói cho hần biết và kinh nghiệm của bản thân mình, đảm bảo năm nay có thể thu hoạch được quả tốt.

Xem vườn cây ăn quả của Vương Bảo Sơn xong, Loan Loan bèn theo Bách Thủ xuống núi. Ngay trên Đường vào trong thôn thì gặp Lai Sinh đang chơi đùa. Nhìn thấy hai người đi tới, dường như hần cũng không có ý chào hỏi mà tiếp tục trò chơi của mình.

Bách Thủ liền đi đến bên cạnh hần hỏi “Lai Sinh đệ ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Lai Sinh cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Lai Sinh, đệ đang chơi cái gì vậy?”. Loan Loan nhìn thấy hấn cầm một nhánh cây ở bên đường đâm đâm, nằng liền hỏi hấn.

“Tàu không biết đâu”. Lai Sinh vẫn là một bộ dáng rất chín chắn như trước kia, lại còn phát phát tay với nàng.

Kẻ ngốc không hề biết gì cả, ông nội của hấn hôm qua mới hạ táng, cũng không thể nói trạng thái bây giờ của hấn rốt cuộc là bình thường hay không bình thường nữa. Loan Loan suy nghĩ một chút liền nói “Lai Sinh, lát nữa chúng ta phải đi lên núi, đệ có muốn đi cùng không?”.

Lai Sinh lại khoát tay với nàng “Đệ không đi đâu, không thấy ông nội đâu nữa, lát nữa đệ phải về nhà chờ ông nội”.

Loan Loan cùng Bách Thủ đều hơi giật mình!

Đấy lòng bọn họ thấy chưa xót nói không nên lời. Người thân chết mà hấn không đau buồn, không khổ sở, thậm trí cũng không biết cuối cùng ý nghĩa là thế nào, đây chẳng nhẽ là hạnh phúc trong bất hạnh sao?

Sáng sớm Dương Nghĩa Trí đến gọi hấn về ăn cơm, cơm nước xong, cuối cùng tự hấn múc một bát cháo mang thẳng về nhà, hỏi hấn làm gì thì hấn nói: “Ông nội còn chưa ăn cơm, cháu đem về đặt ở đầu giường cho ông nội, lúc nào ông nội về thì cũng có mà ăn”.

Trong lòng Dương Nghĩa Trí thấy rất khó chịu, nhưng chỉ có thể không ngừng khuyên nhủ và giải thích. ...

Nhưng giải thích cùng kẻ ngốc thì hấn có hiểu được không?

Ngày hôm nay, người trong thôn thấy hấn chốc chốc lại chơi trong thôn, rồi chốc chốc lại trở về nhà, cơm nước xong còn nhớ rõ bụng một bát về. Đến tối hấn phát hiện thức ăn trong ba cái bát vẫn y nguyên, hấn rất khó hiểu, bèn hỏi Dương Nghĩa Trí: “Trưởng thôn, vì sao ông nội không ăn?”

Cổ họng Dương Nghĩa Trí nghẹn lại, rất lâu sau trên mặt mới nặn ra được nụ cười nói: “Lai Sinh à, cháu đã quên lời ta nói rồi sao, ông nội cháu lên trời rồi, ở trên đó có đồ ăn mà”.

Lai Sinh nghiêng đầu nghĩ nửa ngày rồi chỉ vào bầu trời đêm tối như mực, tròn tròn mắt tò mò hỏi ông: “Ông nói là ở trên đó à?”

Dương Nghĩa Trí gật đầu.

Lai Sinh nhìn đông, nhìn tây, sau đó mặt mày tỏ ra khổ sở, sau đó hấn đi vào trong nhà thắp đèn mang ra sân, ngồi chồm chồm bên cạnh tò mò nhìn lên bầu trời.

Dương Nghĩa Trí không hiểu, hỏi hấn: “Sao cháu lại mang đèn ra đây?”

“Chiếu sáng a!”. Sau đó chỉ vào một mảnh trời đen kịt nói: “Ông xem trên đó thật tối a, đường cũng không nhìn thấy, cháu đốt đèn lên thì ông nội có thể nhìn thấy đường về nhà rồi!”

Lúc ấy Dương Nghĩa Trí lập tức im lặng!

Theo như lịch thì ngày thứ hai Lai Sinh phải đến nhà Bách Thủ ăn cơm, vì sợ tiểu tử kia không biết, nên Bách Thủ đã đi đến nhà Lai Sinh trước, lúc đến đã thấy Lai Sinh đang loay hoay với ngọn đèn kia ở trong nhà chính, dáng vẻ dường như rất vui vẻ.

Bách Thủ hỏi hấn: “Lai Sinh đệ thế nào rồi?”

Lai Sinh bẹp miệng nói: “Đều do trưởng thôn không tốt, thổi tắt đèn của người ta làm cho ông nội hôm qua lại không về nữa...”

Về sau, Loan Loan biết chuyện bèn nghĩ, cũng không thể cứ lừa gạt hấn mãi thế được, ngộ nhờ từ nay về sau ngày nào hấn đều đợi lão gia tử kia như vậy sao? Nàng mỗi sáng sớm đều nghĩ, nghĩ cách nói thế nào cho Lai Sinh vượt qua và sớm trở lại cuộc sống bình thường như trước kia.

Ăn xong điểm tâm, Lai Sinh lại chạy đi. Loan Loan nhắc hấn buổi trưa nhớ trở về ăn cơm, hấn cũng trả lời rất vui vẻ. Sau đó Loan Loan và Bách Thủ đi chợ. Nàng đã sớm nghĩ đến bớt ra chút thời gian đến nhà đại tỷ Vương Lí thăm một chút, sau khi đi chợ về, hai người bèn đi đến nhà Vương Lí một chuyến.

Hỏi người trong thôn, biết nàng là muội muội của Vương Lí, người trong thôn nhiệt tình chỉ đường cho nàng, lúc đến bên ngoài sân thì cửa đang đóng. Loan Loan gõ cửa, không đầy một lát trong sân truyền đến tiếng bước chân. Người mở cửa đương nhiên là Vương Lí, khi thấy là Loan Loan và Bách Thủ, Vương Lí có chút ngoài ý muốn, sau đó vội vàng mời bọn họ vào trong nhà ngồi.

Loan Loan mang mười quả trứng gà đưa cho nàng: “Tỷ bây giờ là phụ nữ mang thai nhớ phải bồi bổ nhiều vào.”

Vương Lí quả mắng nàng một cái: “Muội xem muội kia, đến chơi là được rồi, lại còn cầm theo cái này làm gì, muội phụ cũng ngồi đi, đừng khách khí!” Sau đó đến nhà bếp rót nước.

Loan Loan nhân cơ hội nhìn một chút, gia cảnh nhà Lý Quang Hấn cũng bình thường, tuy có bốn gian nhà chính, hai gian thiên phòng, sân cũng không nhỏ, tường viện xây bằng đá, nhưng trong phòng lại không có đồ gì cả.

Vương Lí rót nước cho hai người xong, lúc này mới ngồi xuống: “Hai người cũng khát rồi, uống nước đi”.

Bách Thủ bung chén lên uống một ngụm lớn, Loan Loan chỉ nhấp miệng, lại thấy trong nhà chỉ có một người, liền hỏi: “Tỷ phu không có nhà à?”

“Cha chồng chắc là ra đồng rồi, mẹ chồng và Quang Hán đi chợ còn chưa về”. Dừng lại một chút, lại hỏi bọn họ: “Bọn muội từ chợ đến đây sao?”

Loan Loan gật đầu: “Muội không gặp họ ở chợ.”

“Không gặp cũng bình thường thôi, có nhiều người như vậy mà.”

Lúc bấy giờ, Loan Loan cũng cười theo, sau đó Loan Loan lại hỏi nàng, gần đây thân thể thế nào, hai tỷ muội nói chuyện một lát thì Loan Loan liền cùng Bách Thủ đứng dậy chuẩn bị ra về.

“À, sao mới tí đã về rồi, ở lại nhà tỷ ăn cơm đã, chẳng mấy khi hai người muội tới đây được một lần”.

“Không được đâu Đại tỷ...”. Sau đó nói ra tình huống của Lai Sinh: “Muội phải về nấu cơm, tránh cho hấn về thấy trong nhà không có ai lại chạy mất, đều là người cùng thôn, chăm sóc lẫn nhau cũng là điều nên làm”.

Vương Lí nghe xong cũng có chút đồng tình, nàng đã từng gặp Lai Sinh, bề ngoài cũng được, nếu chỉ nhìn như vậy mà hấn không lên tiếng thì rất tốt, nhưng vừa mở miệng nói liền lộ ra ngay. Vương Lí biết chuyện này rồi nên cũng không tiện ép hai người ở lại nữa, liền đứng dậy tiễn người: “Vậy khi nào bọn muội có thời gian thì đến chơi một chút, dù sao cũng không xa mà.” Lại nhặt ra năm quả trứng gà từ trong giỏ, để vào rổ cho nàng “Năm quả trứng này muội giữ lại cho bản thân ăn, muội hiện giờ cần đang cần bồi bổ cơ thể”.

Loan Loan đẩy trứng gà trở lại: “Tỷ, trong nhà muội vẫn còn, tỷ giờ mới là cần phải bồi bổ thân thể cho thật tốt. Bây giờ sáng sớm mỗi ngày muội đều luộc trứng gà ăn, tỷ cũng đừng hà khắc với bản thân mình quá, lúc cần ăn thì phải ăn.”

Vương Lí sững sốt, thật hiếm khi thấy Loan Loan nghĩ thông suốt như vậy, nên cũng không khách khí mà thu lại rổ trứng: “Vậy lần này tỷ sẽ nhận số trứng này, nhưng lần sau cũng đừng khách khí với tỷ nữa.”

Loan Loan cười gật đầu đáp ứng.

Sau đó nói tạm biệt với Vương Lí, hai người cùng về Dương gia thôn.

Hai người vừa đi, cha của Lý Quang Hán từ ngoài đồng trở về. Từ xa đã nhìn thấy hai người từ trong nhà đi ra. Về nhà lại thấy trên mặt con dâu đầy tươi cười, liền hỏi nàng “Mới vừa rồi ai đến chơi vậy?”

Vương Lí liền đem rổ trứng gà cho ông nhìn, cười nói: “Đó là nhị muội cùng nhị muội phu của con. Hai người cũng thật là khách khí, còn mang cả trứng gà đến nữa.”

Trong đầu cha Lý Quang Hán nhớ lại, trước đó vài ngày hai vợ chồng nói đi ăn tân gia, hình như đúng là nhà Nhị muội của Vương Lí, chẳng lẽ lại là hai người này?.

Hắn cũng không cảm thấy gì cả, rất nhanh đã ném chuyện này ra sau đầu, mắt nhìn trứng gà nói: “Nếu đã nhận trứng gà rồi thì sau này mỗi ngày con luộc một quả mà ăn.”

“Vâng ạ!” Vương Lí lập tức cười đáp lời.

Già trẻ cả nhà, chỉ ít tỷ tỷ này của nàng còn là một người đáng tin cậy!

Lúc Loan Loan và Bách Thủ về đến nhà thì Lai Sinh còn chưa đến, nàng vào nhà bắt đầu nấu cơm, Bách Thủ trước tiên đi tìm Lai Sinh, tìm hết một vòng cũng không tìm được, sau đó hấn lại tự động mà về.

Một tay cầm cái xiên cá, một tay khác xách hai con cá nhỏ.

Thì ra hấn ra sông xiên cá.

Loan Loan cười, nhận cá bỏ vào trong chậu, nói với hấn: “Lai Sinh, buổi trưa chúng ta đã có đồ ăn rồi, cá để tối nấu được không?”

“Nhưng mà bây giờ đệ muốn ăn”. Lai Sinh cong miệng lên, một lát sau hấn đột nhiên lại nói: “Vậy buổi tối chúng ta lại ăn cá, buổi chiều đệ sẽ đi xiên thêm hai con cá nữa.”

Hai người đứng bên cạnh thần sắc ngây ngẩn.

Lại đi xiên hai con cá nữa là bốn con, hấn vẫn còn lo lắng cho ông nội của hấn!

Buổi chiều hấn quả thật lại chạy đến bờ sông xiên hai con cá nữa, cứ thế để cho Loan Loan xiên bốn con cá buổi tối, để lại một con cho ông nội hấn.

Cơm nước xong, hấn tự cầm bát xới một bát cơm, gấp thức ăn, rồi cũng để con cá lên bát.

Loan Loan liền hỏi hấn: “Trưởng thôn không phải đã bảo đệ không cần phải lấy com về à, sao đệ còn phần com về nữa?”

Lai Sinh cầm bát com đi ra ngồi xuống cạnh mái hiên, đầu tiên là nhìn trái phải rồi nói: Ra ngồi ở đây thật thoải mái nha.” Sau đó mới nói: “Nếu như ông nội về mà trong nhà không có com ăn thì sao? Đệ phải lấy com phần cho ông nội.”

Mặc dù Lai Sinh ngốc nhưng hấn rất có lòng hiếu thảo.

Loan Loan không biết nên nói gì cho tốt.

Hấn một tay cầm bát com, một tay chống cằm nhìn lên trời. Tối nay chỉ có nửa vầng trăng, không phải rất sáng nhưng đi trên đường cũng không phải tối tăm lạnh lẽo. Còn có thể nhìn thấy một hai ngôi sao trên trời. Chẳng biết tại sao, nhìn hấn ngồi một mình như vậy khiến cho người ta nhìn cảm thấy rất cô đơn, Loan Loan bảo Bách Thủ đi ra ngồi cùng hấn, thuận tiện khuyên bảo hấn, tốt nhất là nghĩ cách nào để sau này hấn không phần com nữa.

Bách Thủ cũng không phải là người có nhiều ngôn từ, nàng vừa dọn dẹp bát đĩa vừa nhìn hai người ngồi dưới mái hiên nhìn trời, chỉ đành thờ dài một tiếng, vì sao lúc này bọn họ thoạt nhìn giống nhau như vậy?

Đội nàng thu dọn xong nhà bếp, thì Bách Thủ đã đưa Lai Sinh về nhà, hấn để bát com kia vào trong tủ bát.

Loan Loan rất tò mò hỏi: “A, hấn hôm nay thế mà không mang com về à?”

Trong ngày đầu tiên, mặc kệ Dương Nghĩa Trí có nói như thế nào nhưng hấn cũng cứ giữ com lại cả ngày đấy.

“Ta chỉ là nói cho hấn biết, người trên trời rồi thì không cần ăn com nữa.”

Ách.....lời này cũng không lừa hấn, người trên thiên đường rồi quả thật không cần ăn com.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đến ngày sinh nhật

Edit: Tuyentuyen Beta: Tuyệt Y Những vấn đề phiên toái hơn của Lai Sinh từ từ sẽ đến.

Ngày hôm sau, khi Loan Loan vừa cho lợn ăn xong, đang quét sân thì Vương Tiểu Thảo tới.

“.....Nương nói sắp đến sinh nhật của tỷ rồi, nên bảo muội tới hỏi xem đến lúc đó có muốn tổ chức náo nhiệt hay không, bà cũng tiện tới giúp tỷ mừng sinh nhật”. Vương Tiểu Thảo đứng trong sân, vừa tò mò nhìn lối đi lát đá phiến vừa nói.

Loan Loan cầm chổi nhìn nàng một cái, mẹ nàng muốn tới mừng sinh nhật của nàng sao, điều này thực kỳ lạ! Chẳng nhẽ thật là áy láy ngày xưa lãnh đạm với nàng quá mức, nên bây giờ lại trở nên nhiệt tình như vậy?

Nàng xì cười một tiếng.

“Muội về nói với mẹ, ta không mừng sinh nhật”.

“Sao lại không tổ chức? Năm nay nhà tỷ dọn về nhà mới thì nên tổ chức cho thêm náo nhiệt chứ!”. Vương Tiểu Thảo vừa đi dạo trong sân vừa như khó hiểu nói.

“Có gì tốt mà náo nhiệt chứ, bây giờ dọn về nhà mới rồi gánh nặng cuộc sống nhiều hơn, đừng để cha mẹ bận tâm, chúng ta cũng khỏi phiền toái phiền toái”.

“Mẹ nói, dù thế nào đây cũng là sinh nhật đầu tiên khi tỷ về nhà chồng, cho dù tỷ không muốn làm lớn, nhưng người một nhà cũng nên cùng quay quẩn ăn com, trò chuyện cũng tốt nha, và lại, đại tỷ bọn họ không phải mới đến đây có một lần sao...”

Trong lòng Loan Loan đang suy nghĩ sinh nhật đầu tiên cái gì chứ, năm ngoái khi thân thể này gả đến đây cùng đã qua sinh nhật đầu tiên rồi, sau đó lại thấy giọng nói của Vương Tiểu Thảo càng ngày càng xa, cuối cùng không nghe thấy gì nữa, nàng ngẩng đầu nhìn lên, trong sân đã không còn thấy bóng dáng của nàng đâu nữa, lát sau lại thấy nàng từ đằng sân sau đi ra, lúc đi qua chuồng trâu hai mắt lơ đãng nhìn, đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó ngạc nhiên nói “Nhị tỷ, nhà tỷ đã mua trâu rồi à?”

Trong chuồng, con trâu bị làm âm ỉ dường như rất khó chịu, ngẩng cổ dùng mũi xỉ xỉ hơi về phía nàng ta. Vương Tiểu Thảo liền lùi lại về phía sau, tay còn

quạt quạt đặng trước, sau đó nhìn về phía Loan Loan nói: “Oa, nhị tỷ, nhà tỷ mua trâu thật à. Vậy không phải bây giờ nhà tỷ đã có xe trâu rồi sao?”

Mí mắt Loan Loan nhẹ nhàng nâng lên, nhà bọn họ mua trâu, sao con bé này còn cao hứng hơn cả mình vậy? Nàng không lạnh không nhạt trả lời.

Về mặt Vương Tiểu Thảo vui mừng, lời kéo góc áo nàng nói: “Nhị tỷ, sau này lúc nào muốn đi chợ thì tỷ nói một tiếng, chúng ta cùng đi, muội cũng muốn ngồi xe trâu nhà tỷ một chút. Mỗi lần đi chợ đều phải đi một đoạn đường thật dài, còn phải đeo theo một đồng đồ lớn, chân muốn nhũn hết cả”.

“Bây giờ ta rất ít khi đi chợ.” Loan Loan nói.

Vương Tiểu Thảo sùng sốt nói: “Tỷ không còn bán bánh nữa sao?”

“Lâu rồi không bán.”

Vương Tiểu Thảo nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: “Vậy thì lúc nào tỷ phụ đi chợ, muội cũng có thể ngồi nhờ nha!” Nói xong theo đường lát đá phiến đi từ sân đến mái hiên, cảm thấy cảm giác đi trên đường đá này quả thực thoải mái hơn so với đi trên mặt đất, sạch sẽ bằng phẳng, cho dù trời nóng đi giày đế mỏng, cũng không thấy lòng bàn chân bị cắn, vui vẻ nói: “Nhị tỷ, đường đá này của nhà tỷ thật tốt, sao chỉ lát một chút vậy?”

Loan Loan không có để ý đến con bé

Không ai trả lời nàng, Vương Tiểu Thảo cũng không cảm thấy gì cả, chơi đùa trên đường đá một lát, lại chạy vào phòng, nhìn thấy tủ quần áo, rương hòm mới đặt làm thì kinh ngạc một lúc, sau đó chạy đến hỏi Loan Loan: “Nhị tỷ, nhị tỷ, tủ quần áo kia tỷ mới đóng à? Thật là đẹp a! Trong phòng của muội chẳng có cái gì cả. Quần áo đều để trong một cái rương cũ, cái rương còn là cái rương tỷ và đại tỷ dùng rồi nữa!”.

Các nàng dùng thừa sao? Các nàng chẳng phải cũng dùng đồ cũ của mẹ nàng à!

Thấy Loan Loan không để ý tới nàng, Vương Tiểu Thảo bèn cười hắc hắc, lấy lòng nói: “Nhị tỷ, tỷ xem có thể bảo tỷ phụ cũng giúp muội đóng một cái tủ được không?”

Loan Loan ném cái chổi vào góc tường, nhìn nàng một cái nói: “Rương hòm, tủ treo quần áo đều tình là đồ cưới, thế mà muội lại bảo tỷ phụ đóng cho muội?”.

Vương Tiểu Thảo đỏ mặt, ghen giọng vang dạ: “Muội không có ý đó...”

“Về nhà để cha mẹ đóng cho muội đi. Còn nếu muội muốn như vậy mà cha mẹ không chịu đóng, thì lập tức tìm một nam nhân gả đi đi, rồi bảo nam nhân của muội đóng cho. Ta đây không rảnh, muội không có chuyện gì nữa thì trở về đi.”

“Nhưng bây giờ sắp đến bữa trưa rồi, muội còn chưa ăn cơm mà!” Sau đó nàng đi theo phía sau Loan Loan, không ngừng giải thích, xin lỗi: “Tỷ à, muội chỉ là thấy cái tủ kia đẹp mắt chứ không có ý gì khác, tỷ đừng hiểu nhầm muội nha...”

Bất kể con bé này có ý gì, dù sao như thế cũng không được, mỗi lần đến thấy đồ đạc trong nhà là đòi, không quan tâm cái gì cả, chỉ cần con bé không có, nó cũng không quan tâm là nó dùng được hay không, hợp hay không hợp, mà con bé đều muốn.

Loan Loan cũng chưa từng gặp người nào như thế, nếu con bé không phải là muội muội ruột của nàng, thì nàng thật sự muốn đuổi con bé ra khỏi nhà. Loan Loan không muốn ở trong nhà nữa, nàng cầm lấy rổ đi ra cửa, Vương Tiểu Thảo đương nhiên cũng đi theo nàng ra sân, sau đó nàng khóa cửa lại rồi đi lên trên núi. Vương Tiểu Thảo biết lúc này Loan Loan rất tức giận nên không dám nói gì, chỉ rầu rĩ đi theo phía sau nhìn đông nhìn tây.

Loan Loan cầm rổ đi đến vườn rau ở ngôi nhà trên núi, rau trong vườn phát triển không tệ, nàng hái chút rau cỏ, đáng ra phải sớm gieo hạt ớt rồi, nhưng vì bận rộn nên kéo dài đến tận bây giờ. Tháng năm tiết trời đã ấm áp, lúc này có chút trạm trổ nhưng không tính là quá muộn, nàng định trong hai ngày này sẽ gieo hạt những cây ớt này.

Loan Loan hái rau trong vườn, Vương Tiểu Thảo lúc đầu chỉ đứng nhìn, nhưng sau đó cũng đến giúp Loan Loan hái rau. Tối qua Loan Loan nói một câu: “Lâu rồi chưa ăn món thịt rừng rồi”, cho nên sáng sớm nay Bách Thủ đã đi lên núi, đoán chừng buổi trưa cũng không về ăn cơm, chỉ có hai người là nàng và Vương Tiểu Thảo, tùy tiện nấu chút gì đó ăn tạm coi như xong.

Hái rau xong, hai người xuống núi về nhà, Loan Loan đi rửa rau rồi đến nhà bếp nhóm lửa bắt đầu nấu cơm, Vương Tiểu Thảo tự giác ngồi xuống bên cạnh bếp lò giúp nhóm lửa. Nàng thấy Loan Loan thoáng cái đã xào xong hai món ăn xong, nàng nghĩ thật lâu không được ăn bánh mùi vị thơm ngon của Loan Loan rồi thì liền nói: “Nhị tỷ, muội muốn ăn bánh tỷ làm!”

Loan Loan nhìn nàng một cái: “Trong nhà hết bột mì rồi, để lần sau đi.”

Vương Tiểu Thảo có chút tiếc nuối, vênh vênh miện lên.

Chờ cơm nấu xong, bày món ăn lên bàn, hai người liền chuẩn bị ăn cơm, nhưng đúng vào lúc này lại có người gõ cửa ngoài sân. Loan Loan đi ra khỏi bếp xem, thì ra là mẹ Nguyên Bảo, nàng nói: “Là chị dâu Thanh Diệp sao?”

Thấy Loan Loan ở nhà bếp, mẹ Nguyên Bảo thở ra một hơi: “Các muội chuẩn bị ăn cơm sao? Lai Sinh có ở đây không?”

Loan Loan sùng sốt nói: “Không có a, hôm nay hẳn chưa tới đây.”

“Ai nha, đứa trẻ này lại chạy đi đâu rồi, đến lúc ăn cơm rồi!” Mẹ Nguyễn Bảo lo lắng nói, nhìn bộ dáng dường như cũng đã đi tìm nhiều chỗ rồi.

“Tàu đã tìm khắp nơi chưa?” Loan Loan đi đến cửa hỏi.

“Đã tìm rồi, cha của bọn trẻ cũng đã tìm ở ngoài thôn, nhưng không biết hấn đã chạy đi đâu nữa, không nói chuyện với muội nữa, ta về nhà xem hấn đã về chưa...” Vừa nói xong, mẹ Nguyễn Bảo đã vội vã đi.

Loan Loan đứng ở cửa nhíu mày, rốt cuộc Lai Sinh đã đi đâu? Nàng muốn đi tìm giúp nhưng nghĩ lại, ngộ nhờ Lai Sinh lại về nhà nàng thì sao? Xem ra mấy người nhà Nguyễn Bảo đều đã ra ngoài tìm, nàng bèn trở về phòng bếp ngồi bắt đầu ăn cơm.

Ăn xong bữa trưa, Vương Tiểu Thảo liền trở về nhà, về đến nhà nàng lập tức nói cho cha mẹ mình biết nhà Loan Loan thật là đẹp, còn lát cả đường đá.

Mà Loan Loan thu dọn nhà bếp xong thì đeo gùi đi ra cửa, cũng không biết đã tìm được Lai Sinh chưa, nhưng là nàng phải đi cắt rau cho lợn rồi. Đúng lúc trên đường gặp được người trong thôn, nàng liền hỏi chuyện, người nọ nói cha của Nguyễn Bảo đã tìm được rồi, rồi nàng hỏi người kia tìm được ở đâu thì hấn nói hấn cũng không biết.

Có điều tìm được là tốt rồi, Loan Loan đeo gùi yên tâm đi lên núi, trong nhà một chút rau cho lợn cũng đã hết, hôm nay muốn lười cũng không được nữa. Mảnh đồng cỏ quanh sườn núi kia có rất nhiều chỗ, lúc này cũng có người đang cắt cỏ.

“Đại thẩm nương, sao lại là thẩm?”

Vừa lên núi nàng đã thấy rõ người đang cắt cỏ là mẹ Trường Thọ.

Mẹ Trường Thọ thấy là Loan Loan thì cũng cười nói: “Nhị muội từ cũng đến cắt rau cho lợn à!”

“Đúng vậy ạ, nhưng không phải bình thường mẹ Kim Đan đi cắt rau cho lợn sao?”

“Hai ngày nay nó thấy khó chịu trong người, dù sao lão bà tử ta đây cũng không có chuyện gì nên tới đây, ai đi cắt không phải cũng là cắt cả thôi à”.

“Ha ha, nhìn xem đại thẩm nương người rất lo lắng cho con dâu nha! Con dâu nhà ai mà không thoải mái thì không phải làm việc đây chứ?” Loan Loan cười nói.

Mẹ Trường Thọ nghe thấy lời này thì trong lòng bà thật thoải mái a, cười ha ha nhìn nàng: “Cháu đấy, nha đầu này rất biết nói chuyện nha, ta đâu có tốt được như vậy. Ai mà không có lúc đau đầu nóng sốt, và lại mấy ngày nay nàng quả thực rất nóng nảy.”

Hai người vừa cắt rau vừa nói chuyện, rau cỏ mọc chỗ này vốn vừa dày vừa tốt, vào mùa đông khi các nơi khác đều trơ trụi thì bên này vẫn còn một ít rau. Cho nên không tốn mất nhiều thời gian đã cắt được một gùi đầy. Mẹ Trường Thọ đã sớm cắt đầy, nhưng bà còn giúp nàng cắt thêm.

Hai người đeo gùi bắt đầu đi xuống núi, thừa dịp xung quanh không có người, Loan Loan liền lặng lẽ hỏi bà: “Chuyện của Thanh Sơn huynh đệ thế nào rồi ạ?”

Vừa nghe đến chuyện này thì những nếp nhăn trên mặt mẹ Trường Thọ cũng đều cười giãn ra: “Ta đã nhờ người đi hỏi thăm rồi, cô nương kia diện mạo đoan chính, cũng không có tật xấu gì. Hơn nữa bà mối Vương cũng đã hỏi thăm hàng xóm, nói là mẹ nàng nhìn trúng Thanh Sơn nhà chúng ta vì thẳng bẻ trung thực, và lại còn có tay nghề đan giỏ tốt nữa”.

Đoán chừng đôi phương cũng đã đi nghe ngóng, biết Vương Thanh Sơn là người trung thực, hơn nữa bện giỏ một vài tháng cũng kiếm được chút tiền, mà người mua cũng nhiều nên mới đồng ý.”

“Vậy cũng tốt rồi! Phải chúc mừng đại thẩm nương rồi a!”

“Ha ha, cảm ơn nhiều, đến lúc đó các cháu cũng phải tới nha, cháu và Bách Thủ đã giúp Thanh Sơn nhà ta một đại ân nha. Mọi thứ chuẩn bị xong hết rồi, cũng đã định ngày, cuối năm sẽ rước về.”

Loan Loan rất ngoài ý muốn, cả nhà này im hơi lặng tiếng thế mà động tác thật là nhanh a!

Lúc nàng về đến nhà thì Bách Thủ đã trở lại, nhưng hôm nay vận khí không tốt, chỉ săn được hai con chim lớn, còn Loan Loan ngược lại lại không cảm thấy gì, có được chút xương và thịt cũng tốt rồi. Sau đó Loan Loan gặp cha Nguyễn Bảo, nàng hỏi hấn chuyện của Lai Sinh, hấn thờ dài nói: “Tìm được hấn ở phần mộ ông nội hấn.”

Mấy ngày nay thẳng bé này cho đến giờ chưa từng đề cập qua chuyện có liên quan đến phần mộ mà, sao hôm nay tự nhiên lại chạy ra nghĩa địa? Cha Nguyễn Bảo lắc đầu, bọn họ cũng trăm mối không có cách giải, đã hỏi Lai Sinh rồi nhưng hấn không chịu nói gì cả.

Dương Nghĩa Trí cũng mang về mặt buồn rầu, đứa bé này từ ngày đầu tiên ăn cơm ở nhà hấn, ngày thứ hai ở nhà Bách Thủ cũng còn tốt, nhưng bắt đầu từ ngày thứ ba, mỗi lần đến giờ ăn cơm đều phải tìm khắp thôn! Nhưng thẳng bé là một đứa ngốc, người dạy dỗ nó thế nào đây? Cũng không thể tìm người đi theo nó mỗi ngày được a?

Mà bên kia, Loan Loan và Bách Thủ vừa nói xong chuyện về Lai Sinh, thì Bách Thủ liền nhắc tới chuyện mừng sinh nhật của nàng, nàng không ngờ Bách

Thủ vẫn nhớ được sinh nhật của nàng, Loan Loan không trả lời hẳn, mà ngược lại hỏi hẳn: “Lúc nào thì đến sinh nhật của chàng vậy?”.

“Cuối năm, vẫn còn sớm lắm”. Bách Thủ cười nói.

“Ta không muốn mừng sinh nhật, chờ đến sinh nhật của chàng, ta cùng mừng sinh nhật với chàng.”

Bách Thủ lập tức nhếch miệng cười, nhẹ nhàng kéo tay nàng: “Ta cũng không thích mừng sinh nhật, có nàng ở đây còn hạnh phúc hơn cả mừng sinh nhật!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Đứa trẻ khóc bên mộ phần.

Edit: TuyenTuyen

Beta: Tuyết Y

Ngày hôm sau, Bách Thủ lại lên núi, hôm nay còn sớm hơn cả hôm qua. Hắn bảo hôm nay nhất định phải săn được thú săn ngon mang về. Tiết trời đã ấm áp nên động vật cũng nhiều, nhưng người đi săn thú cũng không ít, đặc biệt là mấy ngày nay ngoài đồng không bận rộn chuyện gì, mọi người ở nhà đều rảnh rỗi không có việc gì làm bèn lên núi săn bắn, cho nên muốn săn được thứ hiếm lạ cũng không dễ.

Loan Loan cũng không có gì đặc biệt muốn ăn, chỉ có điều trong đầu nàng vẫn có ấn tượng sâu sắc với con lợn rừng năm ngoái mà Bách Thủ săn được, đáng tiếc lúc đó nhà bọn họ thiếu tiền nên mang đi bán không để lại chút gì cả. Sau đó họ cũng đã đào bẫy rập, nhưng tiếc là không bắt được gì. Thật ra thì nàng rất muốn được nếm thử mùi vị thịt lợn rừng đấy.

Ăn xong không có việc gì làm, nàng lại đeo giỏ lên núi cắt rau cho lợn, rau cho lợn sớm tối gì cũng phải cắt, chuyện cây ọt thì hoãn đến chiều vậy. Loan Loan cũng không đi đến chỗ khác mà đi thẳng đến chỗ hôm qua ngồi, chỗ đó nhiều rau nên cắt nhanh hơn. Bình thường mọi người đều có thói quen đến chiều là đi cắt rau cho lợn, nên nàng không nghĩ đến còn có người đến sớm hơn cả mình, lại còn là tiểu nha đầu Dương Uyển kia.

Lúc Loan Loan đi lên Dương Uyển đã lập tức nhìn thấy Loan Loan, bản thân nàng cắt xong nhưng vẫn còn chưa đi, nàng muốn tới giúp một tay nhưng lại hơi do dự, vẫn cứ ngồi đó mãi cho đến khi Loan Loan cắt xong rau. Hôm nay Loan Loan đeo cái giỏ thường ngày Bách Thủ vẫn dùng đi cắt rau, lúc bỏ vào giỏ Loan Loan còn đề xuống cho chặt, kết quả là lúc đi thì lại vác không nổi, gần giống với tình huống lần đó khi gặp Lý Đại Trí.

Đáng tiếc hiện giờ cũng không phải là ngày mùa bận rộn, hơn nữa bây giờ là buổi sáng, xung quanh đều không có ai, có thể tìm ai giúp đây? Chỗ này trù nường ra thì cũng chỉ còn có tiểu cô nương nhỏ tuổi hơn cả nàng... khi nàng vừa nghĩ như vậy thì quả thật Dương Uyển đã đi tới.

Dương Uyển vẫn luôn đứng cạnh nhìn Loan Loan, nhìn thấy nàng cố gắng mấy lần cũng không đứng lên được, nên đoán là có quá nhiều rau ở trong giỏ.

“Đường tẩu, muội giúp tẩu nha!”

Loan Loan đầu tiên là ngẩn người, nàng thật không quen nghe xưng hô như vậy, sau đó nói: “Giỏ rất nặng, chắc muội cũng không đeo nổi, nếu không thì thế này, giỏ của muội còn có thể đựng thêm nữa được không? Tẩu chia bớt sang cho muội”.

“Không sao, cứ để muội xem trước đã.” Nói xong Dương Uyển liền đi đến cầm lấy cái giỏ nhấc nhấc lên, ước lượng trọng lượng một chút, khi trong lòng tính toán ước lượng xong, sau đó mới nói: “Muội có thể vác được.”

Loan Loan ngẩng người “Muội có thể vác được? Nếu muội không vác được thì đừng miễn cưỡng.” Ta còn không vác được đây này.

Dương Uyển nhìn nàng hé miệng cười cười: “Muội tuy rằng nhỏ tuổi hơn tỳ, nhưng muội lại rất khỏe, nhiều việc nặng trong nhà đều do muội làm cả”.

Mất Loan Loan nhìn vào cổ tay mảnh khảnh của nàng ấy, trên bàn tay quả thực có không ít vết chai, nhưng cho dù như thế Loan Loan cũng cảm thấy nàng ấy không khỏe hơn mình.

Dương Uyển đặt giỏ của mình xuống, ngồi xổm xuống chỗ Loan Loan vừa mới ngồi, chỉ thấy nàng nhấp môi hô một tiếng, Loan Loan ở phía sau nhẹ nhàng giúp nàng nâng lên, Dương Uyển bắt đầu đeo cái giỏ lớn lên. Sau đó Dương Uyển nhìn nàng cười cười nói: “Phiền đường tẩu đeo giỏ của muội nhé.”

“Ách...được”. Cô nương này đúng là khỏe thật nha!

Nàng đâu biết rằng Dương Uyển từ khi được sinh ra đến giờ thì sức lực nàng ấy đã lớn hơn các cô nương bình thường rồi. Trước kia mặc dù Loan Loan

làm việc hằng ngày, nhưng từ sau khi thân thể này gả đến đây, mỗi ngày chỉ ôm suy nghĩ sống cho qua ngày, mọi việc trong nhà đều do Bách Thủ làm, mà khi đó nàng đã ước gì Bách Thủ nhìn mình không vừa mắt rồi bỏ nàng. Sau khi thân thể này đi, nàng đã xuyên qua, quan hệ với Bách Thủ cũng tốt lên, Bách Thủ lại càng không cho nàng làm việc, nhiều lắm chỉ để nàng dọn dẹp nhà, nấu cơm rửa bát, chỉ có năm nay nàng mới ra đồng làm chút việc đồng áng thôi. Nàng được nuông chiều trong thời gian khoảng gần một năm, có câu nói rất đúng ‘Ba ngày không luyện ngược tay’ . Quen nhàn hạ rồi, đột nhiên phải làm việc nặng nhọc thì rất khó. Hơn nữa bình thường nàng đều dùng gùi nhỏ của mình.

Thầm kêu mình đúng là không bằng cả đứa bé.

Hai người cùng đi xuống núi không hề ngừng lại, cuối thôn có mấy phụ nhân đang đứng nói chuyện. Họ nhìn thấy hai người đi xuống còn chào hỏi với Loan Loan. Dương Uyên đi phía trước, đầu tiên đem gùi rau để trước cửa nhà Loan Loan, sau đó giúp Loan Loan hạ gùi xuống, rồi không nói câu nào mà rất nhanh vác gùi lên lưng và vội vàng trở về nhà mình.

Hai nhà vốn là láng giềng lân cận, cửa sân bên kia vừa mở ra, đã nghe thấy giọng nói của mẹ Dương Uyên: “Mày đi cắt rau cho lợn ở đâu thế hả? Chẳng lẽ mày ra chợ mua hay sao?”

Giọng Dương Uyên nói quá nhỏ nên nàng cũng không nghe thấy, tiếp theo lại nghe mẹ nàng mắng thêm hai câu thì chợt nghe thấy tiếng Dương Tuấn Kỳ: “Mẹ à, mẹ có thể bớt nói đi vài câu không, bắt đầu từ sáng sớm muộn muộn cũng chưa được nghỉ tí nào, vừa tranh thủ nghỉ một chút mẹ đã chửi mắng rồi, muộn ấy là người chứ không phải là trâu đâu!” Sau đó trong sân cũng không còn tiếng gì nữa.

Loan Loan mở cửa sân ra, dời gùi vào trong, những người vừa rồi vẫn đứng bên cạnh xem, có người thì tới giúp nàng cất gùi vào trong, người kia cười nói: “Sao muộn lại mang cái gùi lớn thế này, quá nặng rồi đấy.”

Nàng xấu hổ cười cười: “Vốn ta định trộm lười một chút, lại không nghĩ rước thêm phiền toái nữa.”

“Sao các muộn lại đi cùng nhau vậy?” Biết nhà bọn họ với nhà Dương Nghĩa Thiên bất hòa, người nọ thấy thế thuận tiện hiếu kỳ hỏi.

“Nhờ có cô nương ấy giúp ta cõng gùi về, nếu không thì giờ này ta còn đang ở trên núi đấy.” Loan Loan cười nói.

“À” Người nọ nhất thời hiểu ra: “Đúng vậy a, Dương Uyên từ nhỏ đã khỏe hơn người khác một chút rồi.”

Nói thêm vài câu, người nọ lại đi ra ngoài nói chuyện với người khác.

Lúc Loan Loan đi ra ngoài lần nữa thì nghe các nàng đang nói chuyện của Lai Sinh.

“...đã một ngày không ăn cơm rồi, aiz... thật đáng thương”.

“Hôm nay phải đến nhà nào ăn cơm thế?”

“Đến nhà bà mối Vương đấy, bà mối Vương cũng tìm đến tận trưa rồi, nếu không phải cha Nguyên Bảo nhắc nhở, thì ai có thể nghĩ đến thằng bé lại chò cả ngày ở cạnh mộ chứ?”

“Các tẩu nói xem, tên gốc này cũng biết đau lòng à...”

Nàng cho rằng có người cả thôn quan tâm, giúp đỡ thì Lai Sinh sẽ không có chuyện gì, nhưng sao tình huống của hắn lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn vậy? Loan Loan không có tâm tư nghe tiếp nữa, nàng đóng cửa đi nhanh về hướng mộ của ông nội Lai Sinh.

Cách thật xa đã thấy mấy người đang đứng bên cạnh mộ phần của ông nội Lai Sinh, còn bên cạnh có một người đang quỳ, đó là Lai Sinh.

Ngày hôm qua đến nhà Nguyên Bảo ăn cơm, cả nhà phải đi tìm hắn, sau đó lại tìm thấy hắn ở nghĩa địa. Sáng hôm nay hắn đến nhà bà mối Vương, cũng không biết là vì chưa từng ăn cơm ở nhà bà mối Vương, hắn không thích, hay là không hợp khẩu vị của hắn, dù sao hắn chỉ mới ăn một miếng bèn bỏ chạy. Sau đó đến trưa cũng không nhìn thấy người đâu, vì sáng hắn chưa ăn gì, nên bà mối Vương tốt bụng làm cơm trưa sớm, nhưng tìm khắp thôn mà cũng không thấy, nên bà đành phải tìm Dương Nghĩa Trí, rồi cuối cùng tìm được hắn ở nghĩa địa. Nhưng mặc kệ ai khuyên hắn hắn cũng không đi, bà mối Vương còn mang cơm tới tận nơi cho nữa.

Nhưng này là một người sống sờ sờ ra đó, bụng cơm ăn ngoài nghĩa địa thì thành thế nào a?

Trước hết không nói chuyện này thích hợp hay không thích hợp, mà là hắn vẫn không chịu ăn. Lúc này Dương Nghĩa Trí và hai vợ chồng bà mối Vương đang không biết làm gì hắn mới tốt thì nhìn thấy Loan Loan tới, thế là lập tức gọi nàng: “Vợ Bách Thủ, người nhanh đến khuyên nó đi, trước đây nó thích đến nhà các người nhất, có khi lại nghe lời người cũng nên.”

Nếu như nghe lời nàng nói thì đã sớm nghe rồi.

Nhưng Loan Loan vẫn ôm thái độ đi thử một chút đến bên cạnh Lai Sinh.

Lai Sinh gục đầu xuống, ngồi chồm hổm trên đất. May mà hôm nay thời tiết ấm áp lên, nếu không ngồi trên mặt đất từ buổi sáng đến giờ khẳng định là bị nhiễm lạnh rồi. Lại nhìn đến quần áo của hắn, cả người bẩn vô cùng, giống như bắt đầu từ cái ngày ông nội hắn mất thì hắn đã mặc bộ quần áo này rồi, trước kia hắn đến nhà, nàng còn có thể dọn đồ hắn thay quần áo. Loan Loan có chút tự trách, mấy ngày hôm nay nàng với Bách Thủ thật là sơ sót.

“Lai Sinh?” Loan Loan ngồi xổm xuống gọi hần một tiếng.

Lai Sinh ngẩng đầu, trên lông mi còn vương nước mắt, xem ra vừa mới khóc.

“Lai Sinh à, đến trưa rồi, chúng ta về nhà ăn cơm trước được không?”.

Lai Sinh liếc mắt nhìn hai miếng thịt mỡ lớn ở trong bát bên cạnh, lắc đầu.

Loan Loan bung bát lên, gấp lấy miếng thịt mỡ ngửi ngửi, kinh ngạc nói: “Oa, miếng thịt này thơm quá a!”

Nhìn thấy ánh mắt hần quét tới, nàng bung bát đi qua nói: “Không tin đệ thử ngửi xem, so với nhà ta nấu còn ngon hơn đấy!”

Hần nhìn một cái rồi dứt khoát chuyển mắt đi, vô luận Loan Loan nói gì cũng không để ý.

Loan Loan nhìn hần nói: “Được rồi, đệ không muốn ăn cơm đúng không?” Sau đó bung cơm trả lại cho bà mối Vương đứng ở phía sau, ánh mắt Lai Sinh nhìn vào trong bát một cái nữa.

“Hôm nay đệ không ăn chút gì cả, được rồi, bây giờ đệ nói cho tâu biết xem rốt cuộc đệ muốn làm gì? Hay là chúng ta về nhà trước đi, về nhà rồi...”

Không đợi nàng nói xong, Lai Sinh đột nhiên hét lớn: “Đệ mới không về nhà, các người đều là đồ lừa gạt!”

Mọi người đều sững sốt.

“Đệ nói ai lừa đảo. Chúng ta đã lừa gạt đệ cái gì?” Loan Loan hỏi hần.

Mắt Lai Sinh hồng hồng, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt trong suốt, lông mi khẽ run, tựa như nước mắt bất cứ lúc nào cũng có thể tràn ra, hần quét mồm, rất khó sờ nhìn mấy người nói: “Các người chính là tên lừa gạt, ông nội đi lên trời nhiều ngày như vậy mà chưa có về, mắt ông nội không tốt, ta thắp đèn cho ông nội, cũng không thấy ông nội trở về. Ông nội căn bản là không lên đó, các người là đồ lừa gạt...” Nói xong lại oa oa khóc to lên.

Sắc mặt mọi người đều không được tốt, hần nhớ được người đã đi lên trời, nhưng tên gốc này lại không biết lên trời nghĩa là gì.

Từ khi ra đời Lai Sinh đã sống cùng với ông nội hần, hơn hai mươi năm, cho dù năm đó ở quê hương bị nạn, một đường lang bạt đến đây, cũng có ông nội hần bên cạnh. Hơn hai mươi năm chăm sóc cho hần, ngày đêm bầu bạn với hần, mặc dù hần là kẻ ngốc, nhưng tình thân đã ngấm tận sâu trong xương tủy của hần, người thân đột nhiên không còn nữa, có thể hần không hiểu, nhưng hần vẫn sẽ nhớ thương. Chính vì hần không hiểu được hàm nghĩa chân chính của việc ra đi là gì, cho nên hần mới càng thêm nhớ, càng thêm chấp nhất.

Người nói hần là kẻ ngốc, không hiểu gì cả, mỗi ngày cho hần ăn ngon, uống ngon, chơi vui chẳng phải là được sao? Đúng, vào thời điểm nào đó áp dụng biện pháp này sẽ thuận lợi, nhưng khi màn đêm buông xuống, con người chìm trong tĩnh lặng, tất cả những gì quen thuộc với hần không còn, hần cũng sẽ nghi hoặc, đau lòng, và sau đó sẽ tìm kiếm.

Hần không biết rốt cuộc ông nội đi đâu, nhưng hần nhớ cổ quan tài mà ông nội nằm bên trong được chôn ở đây, cho nên hần đợi ở đây, đợi ông nội hần trở về. Nhưng hần đã đợi hai ngày rồi, mà ông nội hần ngay cả ra nhìn hần cũng không có.

Lai Sinh ngồi bên cạnh mộ khóc đến thương tâm!

Mấy người làm sao cũng không kéo được hần đi. Ở phía xa cũng đứng không ít người đang nhìn về phía bên này, ngay lúc này, một thân ảnh quen thuộc tiến vào tầm Loan Loan.

Bách Thủ mang về mặt nghiêm khắc đi tới, cách một khoảng hần mới nhìn thấy được Loan Loan đang ngồi xổm bên cạnh Lai Sinh, Bách Thủ lên tiếng chào hỏi đám người Dương Nghĩa Trí, hần đi tới bên cạnh Loan Loan, nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, sau đó trầm giọng kêu một tiếng: “Lai Sinh”.

Lai Sinh nhấp miệng, thút tha thút thít ngẩng đầu nhìn hần, sau đó lại cúi đầu tiếp tục khóc.

“Đệ lập tức đứng lên đi về cho ta” Bách Thủ lớn tiếng nói, giọng nói có chút nghiêm khắc, cộng thêm mặt hần nghiêm lại, khiến cho mấy người đứng bên cạnh nhìn thấy đều ngơ ngẩn.

Có điều, Lai Sinh không để ý đến hần, cũng không ngẩng đầu, nhưng tiếng khóc nhỏ lại, một lúc sau hần vẫn ngồi dưới đất không nhúc nhích.

“Đứng dậy” Bách Thủ đột nhiên hét lớn.

Lai Sinh bị dọa đến nỗi giật nảy mình, quên luôn cả khóc, Bách Thủ nắm lấy vai hần dùng sức một cái, cả người Lai Sinh đều đứng lên, sau đó hai tay Bách Thủ nắm lấy eo của Lai Sinh nhấc lên, vác cả người hần lên vai, Lai Sinh sợ hãi đến choáng váng, Bách Thủ hung hăng đánh vào mông hần một cái rồi hét lớn: “Nếu đệ còn dám lộn xộn, hôm nay ta sẽ đánh chết đệ.”

Lai Sinh ngẩn ngơ, sau đó oa oa khóc lớn ở trên vai Bách Thủ.

Loan Loan và mấy người Dương Nghĩa Trí sững sờ đứng tại chỗ một lúc lâu, bọn họ không chỉ bị hành động của Bách Thủ làm chấn động, mà còn bị dáng vẻ nghiêm nghị vừa rồi của hần làm cho càng hoảng sợ.

Bách Thủ khiêng Lai Sinh một đoạn đường rồi để hấn xuống, hai người một trước một sau đi về nhà, Bách Thủ đi trước, Lai Sinh đi sau, tiểu tử này thế mà lại không chạy trốn, đoán chừng là sợ bị đánh đây mà !

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chứa chấp

Edit: Tuyentuyen

Beta: Tuyệt Y

Bất kể nói thế nào thì rốt cuộc cũng có người khiến Lai Sinh trở về được rồi.

Mấy người cũng có thể về nhà rồi, lúc gần đi Loan Loan nói với Dương Nghĩa Trí “Bác trưởng thôn, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp hay a?”

Dương Nghĩa Trí cũng không khỏi lâm vào trầm tư: “Mặc dù chúng ta nghĩ là làm như vậy là tốt cho thằng bé, nhưng trước sau gì thằng bé cũng phải có quyền lợi được biết chân tướng”.

Nếu biện pháp hiện tại không có cách nào để giúp hấn trở lại cuộc sống như trước, có lẽ nên dùng cách thức trực tiếp để thay đổi tình trạng của Lai Sinh?

Lúc Loan Loan về đến nhà, Bách Thủ đang trong bếp vo gạo nấu cơm, Lai Sinh ở bên cạnh nhóm lửa, bên ngoài nhà bếp có một con gà rừng rất béo.

Thấy nàng đi vào Bách Thủ cời tạp dề ra đưa cho nàng nói: “Nàng đun nước sôi đi, lát nữa mang gà ra làm. Ta đi ra ngoài chút.”

Loan Loan cũng không hỏi hấn đi đâu, nàng cầm tạp dề rồi mặc vào, lấy nồi khác rồi múc mấy gạo nước lớn cho vào, lúc này mới đập vung. Sau đó nàng lại lấy khoai tây mấy hôm trước để lại ra đồ nước vào bát đầu rửa, một người ngồi ở cửa bếp rửa rau, một người ngồi trong bếp đun nước, không ai nói gì.

Chỉ một lúc sau Bách Thủ đã quay trở lại, cầm trong tay bao quần áo, gọi Lai Sinh ra. Lai Sinh đi theo hấn vào trong phòng, chờ lúc trở ra Lai Sinh đã đổi một bộ quần áo sạch sẽ.

Hấn cũng rất tự giác lại quay vào trong bếp. Bách Thủ cầm chậu đi ra ngoài, bỏ quần áo bẩn hấn thay ra vào đó, rồi nói: “Ăn cơm xong đệ tự đi ra bờ sông giặt đi.”

Lai Sinh ở trong phòng bếp lên tiếng trả lời.

Buổi trưa có hai món ăn, khoai tây nấu với gà rừng và rau xào. Cũng không biết là vì đã quen ở nhà Loan Loan từ trước hay là sợ Bách Thủ nghiêm khắc, mà Lai Sinh trong lúc ăn cơm rất thành thật. Loan Loan nói chuyện với hấn, ban đầu hấn còn không ngừng quan sát Bách Thủ, thấy Bách Thủ không để ý đến hấn, dần dần hấn nói nhiều hơn, một lúc sau thậm chí hấn còn khư khư giữ bát thịt gà rừng, toàn bộ đổ vào trong bát của hấn, ngược lại có chút giống như trở lại trước kia.

Ăn cơm xong hấn còn giúp thu dọn bát đĩa. Sau đó Loan Loan rửa bát trong nhà bếp. Bách Thủ bỏ quần áo bẩn mấy ngày hôm nay vào chậu, Lai Sinh bụng chậu quần áo bẩn của mình ra sông giặt.

Trừ ông nội hấn, người Lai Sinh sợ nhất chính là Bách Thủ rồi, dọn dẹp xong. Loan Loan nhìn số ốt hôm qua phơi qua nắng để ở trong giỏ, hôm nay lại phơi nắng lần nữa. Chiều nay xối đất lên là ngày mai có thể gieo hạt được rồi.

Những ngày này trời âm áp, có thể trực tiếp gieo hạt xuống đất đã xối. Nếu là gieo giống vào mùa đông thì có thể phiền toái nhiều lắm.

Không chỉ phải phơi nắng hạt giống, mà còn phải khử trùng, bất luận là ở ngoài vỏ ốt hay bên trong đều có vi khuẩn gây bệnh. Vì để có thể trồng được cây ốt càng tốt, nên trước khi gieo hạt thì phải xử lý hạt giống. Sau đó còn phải ngâm giống, thúc hạt nảy mầm, quả thực là phiền toái. Ở hiện đại còn có nhiệt độ ổn định không đổi, nhưng thời điểm này cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp sấy thôi. Thời tiết âm áp vẫn tốt hơn, trực tiếp rải hạt là được.

Loan Loan đảo đi đảo lại hạt ốt, nàng cầm bắt đầu đi ra vườn rau xối đất. Bách Thủ cùng Lai Sinh giặt xong quần áo rồi đi về nhà, Lai Sinh nhìn thấy Bách Thủ móc quần áo vào móc bằng trúc rồi đem phơi từng cái từng cái lên sau đó phơi trong sân, thế là hấn cũng bắt chước học theo. Bách Thủ ở trong sân làm giá để giày, hấn cũng cầm lấy gỗ ở bên cạnh làm lung tung. Không ai để ý đến hấn, bản thân hấn còn chơi thật vui vẻ, ngược lại đã quên mất luôn chuyện lúc trưa.

Lúc sắp đến giờ cơm chiều, bà mối Vương đi đến. Hôm nay vốn phải đến nhà bà ăn cơm. Mặc dù buổi trưa Lai Sinh không đi, nhưng buổi tối bà vẫn phải đến hỏi xem.

Loan Loan và Bách Thủ cũng không có gì, hẳn thích đi thì đi, không thích thì thôi cũng được.

Loan Loan hỏi Lai Sinh: “Đệ muốn đến nhà Vương đại nương ăn cơm tối không?”

Lai Sinh không rõ tại sao hẳn phải đi đến nhà người ta ăn cơm, ánh mắt hồ nghi nhìn Loan Loan, mắt lại nhìn Bách Thủ, thân thể di chuyển, đưa lưng về phía bà mối Vương nói: “Ta không đi”. Trừ ở nhà, thì hẳn cảm thấy ăn cơm ở đây là ngon nhất.

Loan Loan cười cười với bà mối Vương: “Hẳn không đi thì thôi vậy, buổi tối cứ để hẳn ăn cơm ở đây đi.”

Bà mối Vương cũng không miễn cưỡng, chào hai người rồi đi về nhà mình.

Sau đó lúc nấu cơm Loan Loan lại hỏi hẳn: “Lai Sinh, đệ thích ăn cơm ở nhà ai nhất?”.

“Ở đây” Lai Sinh không do dự trả lời, suy nghĩ một chút liền nói thêm một câu: “Ăn cơm với ông nội cũng ngon, đáng tiếc ông nội không trở về.”

Lúc ăn cơm xong lại hỏi hẳn: “Lai Sinh, tối nay nghỉ ở đây được không?”

Lai Sinh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mắt lại nhìn ngôi nhà mới này, mở miệng thoải mái nói đồng ý, cuối cùng còn đưa ra yêu cầu: “Ta muốn ngủ giường lớn”. Cái giường ở nhà thật là quá nhỏ.

Loan Loan cười cười, vì hai ngày này tình huống hẳn đặc biệt, nên hai người quyết định tối nay để cho hẳn nghỉ ngơi ở đây cho khỏe, tránh cho hẳn về nhà rồi nửa đêm lại chạy đi không ai biết. Vừa lúc trong nhà lại có phòng trống, giường trong phòng là cái giường trước kia ở trên núi. Loan Loan cầm chân đi thay hẳn trải giường chiếu. Lúc Lai Sinh đi vào nhìn thấy cái giường thật lớn, sờ lên vừa mềm mại lại thoải mái thì nhếch miệng cười không ngừng.

Bởi vì ở dưới Loan Loan còn lót không ít cỏ khô, trên lớp cỏ khô lại trải cái chiếu cũ, sau đó mới trải khăn trải giường. Giường này là tự nàng làm. Lần đó ra chợ mua vải, trở về tự mình cầm kim chỉ khâu đường viền, nàng cũng không thêu hoa, cho nên có chút đơn giản, nhưng cũng còn mới lắm!

Bách Thủ còn cố ý chuyển một cái tủ nhỏ mới làm và một cái bàn nhỏ vào, thật ra cũng chính là cái tủ đầu giường do Loan Loan thiết kế. Các nàng vốn đặt nó trong gian phòng kia, mỗi bên một cái, còn căn phòng này thì không chuẩn bị cái gì cả, chỉ trống trơn thôi, có cái tủ này rồi thì có thể để đèn hoặc để thứ khác bên trên.

Lai Sinh nằm úp trên giường lăn qua lăn lại, miệng cười toe toét, giường ngủ trước kia của hẳn cũng không mềm mại như vậy. Hẳn tò mò giờ chiếu lên xem đã lót gì bên dưới. Chờ khi thấy cái tủ đầu giường bên cạnh thì càng tò mò hơn, nào có cái bàn nào nhỏ như vậy chứ. Hẳn ngồi ở cạnh giường, chống tay lên mặt bàn, hẳn lại kinh hi phát hiện ra độ cao của cái bàn này thật vừa vặn phù hợp.

Loan Loan lại hỏi hẳn cần gì nữa không thì hẳn lắc đầu, phòng này còn tốt hơn nhiều so với căn phòng ở nhà hẳn, hơn nữa giường không chỉ có kích cỡ thích hợp, mà lại còn mềm mại. Trông thấy hẳn ngồi trên giường ha ha cười ngây ngô rất vui vẻ, trong lòng Loan Loan cũng cảm thấy tốt hơn một chút.

Bách Thủ lại dặn dò hẳn nếu tối có gì thì nhớ phải gọi hai người bọn họ, sau đó hai người rửa mặt, đóng kín cửa lại, rồi lên giường ngủ.

Thời tiết tháng năm ôn hòa, đi ngủ vào buổi tối là mát mẻ nhất. Nhưng hai người nằm trên giường mãi mà không ngủ được, phòng đối diện trong nhà cũng không có động tĩnh gì, chắc là Lai Sinh đã ngủ rồi.

Loan Loan trần trọc trở mình, sau lại dứt khoát xoay người đối diện với Bách Thủ, một cánh tay nhẹ nhàng ôm ngang hông hẳn, đôi mắt mờ to nhìn hẳn trong bóng tối rồi nói: “Trong thôn này đại khái không có mấy người trông coi được hẳn, mấy ngày này thường vô duyên vô cớ biến mất, trời vừa tối lại la hét đòi chờ ông nội hẳn trở về, chàng nói xem bây giờ làm sao mà hẳn cứ lặp đi lặp lại như thế, một khắc trước hẳn còn có thể chơi rất vui vẻ, nhưng một giây sau hẳn lại bắt đầu tìm ông nội của hẳn rồi...”

Nếu Lai Sinh nóng lên, thì ngay cả lời nói của trưởng thôn hẳn cũng sẽ không để ý, cũng chỉ có Bách Thủ mới trấn áp được hẳn, không biết trong đầu hẳn nghĩ cái gì, làm sao giúp được hẳn đây?

Loan Loan nói hết lời, một lúc sau Bách Thủ cũng không phản ứng, chỉ có thể cảm nhận được hô hấp vững vàng của hẳn. Ngay lúc nàng cho rằng hẳn đã ngủ thì Bách Thủ lại đột nhiên nói: “Đó là bởi vì hiện tại hẳn không có cảm giác an toàn.”

Loan Loan sùng sốt.

Lai Sinh thiếu cảm giác an toàn sao? Kẻ ngốc lại biết cảm giác an toàn sao?

Câu trả lời chính là phủ định đây.

Hẳn không hiểu cái gì gọi là cảm giác an toàn, nhưng mặc dù hẳn không hiểu từ đó, nhưng trong lòng hẳn lại nhận thức, cảm giác được. Khi thứ bản thân mình dùng để sinh tồn, để dựa vào không còn nữa, thì con người ta sẽ bắt đầu lo lắng, suy nghĩ, hoảng loạn, và sau đó sẽ không ngừng tìm kiếm.

Chỉ vì Lai Sinh không đủ trí lực, nên hẳn không hoàn toàn hiểu và giải thích được nội tâm của mình, thế nên những lúc cô đơn bất lực thì hẳn sẽ bắt đầu xuất hiện tâm tình bất an, âu lo.

Làm sao để hẳn không còn như thế nữa? Câu trả lời chính là phải cho hẳn cảm giác an toàn.

Loan Loan không biết đêm qua mình ngủ lúc nào, dù sao khi thức dậy thì bên ngoài trời đã sáng choang. Có lẽ Bách Thủ biết đêm qua nàng ngủ không ngon, nên không gọi nàng dậy, cơm cũng đã nấu xong từ sớm. Lúc nàng từ trong nhà đi ra đã thấy Lai Sinh ngồi ngoài sân loay hoay làm gì đó, bên cạnh còn có vài miếng gỗ vụn. Vừa thấy nàng đi ra, Lai Sinh chạy như bay đến khoe kiệt tác của mình cho nàng xem, còn có chút đắc ý nói: “Tàu nhìn xem cái bàn nhỏ này của đệ trông thế nào?”

Loan Loan quét mắt nhìn món đồ quái dị, dài ngắn không đều trên tay hắn, khoe miệng giật giật nói: “Cũng không tồi, nếu như bốn cái chân đều dài bằng nhau thì tốt hơn.”

Mắt Lai Sinh sáng lên, cầm lấy cái bàn nhỏ quái dị kia ra sân ngồi tiếp.

Loan Loan ra sân sau xem xét, không thấy Bách Thủ, trong bếp cũng không có ai, nàng đi ra sân thì đúng lúc thấy Bách Thủ đang đứng nói chuyện với Dương Nghĩa Trí cách đó không xa, sắc mặt hai người cũng không quá thoải mái. Nàng nghĩ có lẽ là họ đang thương lượng chuyện của Lai Sinh. Nàng bèn quay lại sân, hỏi Lai Sinh đã ăn cơm chưa. Lai Sinh và Bách Thủ đã ăn rồi, thế là nàng xới cơm ngồi ăn một mình trong bếp.

Lúc nàng ăn gần xong thì Bách Thủ đã quay trở lại. Đầu tiên hắn xem cái bàn nhỏ Lai Sinh đang làm rồi nhướn mày và bảo hắn bỏ hết đi, sau đó hướng dẫn hắn nên làm thế nào. Lúc này mới đi vào trong bếp, Loan Loan đang rửa bát, hắn ngồi xuống bên cạnh bàn.

“Vừa rồi thôn trưởng và ta đã thương lượng một chút. Dù sao từ năm trước Lai Sinh vẫn thường ăn cơm ở nhà chúng ta, mà cũng thân thiết với chúng ta. Thôn trưởng cảm thấy dứt khoát để cho Lai Sinh ăn ở nhà chúng ta là được.”

“Cũng được đó!” Trước kia Lai Sinh ở nhà bọn họ vừa ăn vừa uống, nàng còn trả cả tiền công, không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của bọn họ cả, chẳng nhẽ bây giờ lại nuôi không được?

“Có điều, ta cảm thấy dứt khoát để hắn ở lại nhà chúng ta luôn đi.” Bách Thủ trầm ngâm nói, mắt lại nhìn Lai Sinh đang ở bên ngoài chơi vui vẻ: “Buổi tối để cho hắn về nhà ta vẫn không yên tâm được, hắn cũng ăn không nhiều, ăn mặc cả năm cũng chỉ bằng một người bình thường mà thôi, chúng ta tiết kiệm một chút là được, chứ cứ để cho hắn tiếp tục như vậy ta cũng thật không yên lòng.” Nói xong thì nhìn Loan Loan rất nghiêm túc.

Loan Loan cầm bát để vào trong tủ, lấy tạp dề lau tay, sau đó ngồi xuống đối diện với hắn, cười nói: “Ta biết chàng lo lắng cho đệ ấy, ta cũng lo lắng cho đệ ấy, đừng ngại để đệ ấy ở nhà chúng ta. Không phải đúng lúc chúng ta cũng có một phòng trống đấy à? Chàng xem tối qua đệ ấy thích bao nhiêu nào. Trong phòng đó cũng quá trống trải, chúng ta nghĩ cách làm ít đồ chuyển vào đó, khi đệ ấy chuyển đến thì nhất định phải có hương hòm đựng quần áo, chũng ta lại làm cho đệ ấy cái giá treo quần áo ba chân để trong phòng nữa. Đệ ấy rất nghịch ngợm, sau này cũng phải dạy đệ ấy cách dọn dẹp phòng của mình...”

Bách Thủ không ngờ Loan Loan không suy nghĩ chút nào mà đã đồng ý, lập tức cao hứng không thôi. Hắn đồng tình với Lai Sinh, cảm thông cho Lai Sinh, hi vọng Lai Sinh có thể sống tốt hơn hắn trước kia. Nếu như khi còn bé hắn có thể gặp được người có lòng tốt như vậy, thế thì chắc rằng hiện tại đã là một tình cảnh khác rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Giảng giải, hồn về (*)

Edit: Tuyentuyen

Beta: Tuyết Y

*Ý của chương này là nói về việc khuyên giải cho Lai Sinh hiểu là ông nội hắn đã chết, không thể trở về nữa và việc cúng đầu tuần hồi hồn cho ông nội Lai Sinh (vào ngày thứ bảy sau khi chết đi hồn người chết sẽ trở về nhà, người nhà sẽ cúng để cho hồn người chết có thể thuận lợi đi đầu thai).

Nếu đã đồng ý để cho Lai Sinh ở lại, đương nhiên phải nói chuyện với hắn, hai người ngồi trong nhà chính gọi Lai Sinh đi vào nói chuyện.

“Lai Sinh, cái bàn nhỏ của đệ làm sao rồi?” Loan Loan đầu tiên là hỏi hắn cái mà hắn thấy hứng thú.

Nghe thấy vậy, Lai Sinh lập tức chạy ra sân mang cái bàn nhỏ đã đóng lại được một nửa đi vào, hình dáng cái bàn so với lúc này hoàn chỉnh hơn nhiều, không còn xiêu vẹo, bốn chân cũng dài gần bằng nhau, nhưng vẫn cần phải sửa chữa một chút, cứ thế mà xong để xuống đất thì nhất định sẽ trái nghiêng phải đổ mất.

Nhưng mà Loan Loan vẫn cười nói: “A, đẹp hơn lúc này nhiều rồi. Lai Sinh làm cũng không tệ a!”

Lai Sinh lập tức cao hứng nhếch miệng cười.

Loan Loan bỏ cái bàn nhỏ xuống, chỉ chỉ cái băng ghế bên cạnh, ý bảo hắn ngồi xuống, cười hỏi: “Lai Sinh à, tàu hỏi đệ chuyện này.”

Mắt Lai Sinh lại nhìn vào Bách Thủ đang ngồi bên cạnh, cũng học dáng vẻ ngồi thẳng lưng của hắn, sau đó nhìn Loan Loan nghiêm túc gật đầu, làm cho người ta trong tức khắc có một loại ảo giác rằng hắn đã là một người bình thường.

“Đệ có thích ở đây không?” Loan Loan nhìn hắn cười nói.

Lai Sinh gật đầu, hắn rất thích ở đây, giường vừa mềm vừa rộng, phòng đẹp hơn cả phòng hắn, nhà cũng mới.

“Vậy sau này đệ ở đây được không?”

Lai Sinh lập tức gật đầu.

Loan Loan cười cười, xem ra đứa nhỏ này thật thích ở đây rồi, như vậy cũng tốt. Nàng lại nói: “Vậy thì lát nữa ăn cơm trưa xong, đệ về nhà dò hỏi hết đồ sang đây được không?”

“Được, đệ dò hỏi ông nội qua đây luôn!”

Loan Loan sững sờ.

“Chỉ có một mình đệ chuyển sang đây thôi, không thể mang ông nội sang”.

“Vì sao a?” Lai Sinh cầu mày hỏi.

Loan Loan nhần lại, giảng giải cho hắn “Lai Sinh à, đệ có biết chỗ mà trưa qua đệ quý ở đó là chỗ nào không?”

Lai Sinh nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói: “Biết, đệ thấy ông nội đi vào đó.”

“Đúng rồi, vậy thì bây giờ chúng ta đến đó xem ông nội đi.”

Sau đó mang giấy tiền vàng bạc, trong nhà không có rượu, lấy một bát thức ăn vừa nấu xong, ba người đi ra khỏi sân đến mộ phần của ông nội Lai Sinh.

Đến nghĩa địa, đặt bát thức ăn trước mộ, đốt nén thơm, Lai Sinh quỳ trên mặt đất bắt đầu đốt giấy tiền vàng bạc. Loan Loan ở bên cạnh nhắc hắn: “Lai Sinh, đây là giấy tiền vàng bạc đốt cho ông nội đệ đây, đệ phải vừa đốt vừa nói chuyện với ông, ông ở trên trời có thể nghe được lời đệ nói đấy!”

Lai Sinh nghi hoặc nhìn nàng một cái nói: “Thật sự ông nội ở trên trời sao?”

Loan Loan cũng ngồi xổm xuống giúp Lai Sinh đốt giấy tiền vàng bạc nói: “Đúng vậy, đệ xem, đây là mộ của ông nội đệ. Ông đi vào từ nơi này, sau đó đi lên trên trời. Người nào sau khi đi lên trời thì sẽ không trở về nữa, sau này hàng năm cứ đến lễ mừng năm mới, tết nhất thì đệ phải mang rượu, thịt tới mời ông nội đệ, đệ còn phải đốt thêm chút tiền giấy cho ông nữa. Đệ thấy đấy, ông nội đệ cực khổ nuôi lớn đệ từ nhỏ đến giờ, đệ nói xem ông nội đệ có vất vả hay không?”

Lai Sinh xì mặt gật đầu.

Vất vả chứ, mỗi khi đến ngày mùa, ông nội sẽ mệt đến nỗi eo cũng không thẳng lên được. Trước đây buổi tối mỗi khi hắn thấy ông nội nằm trên giường đấm lưng, thì hắn cũng sẽ giúp ông nội đấm lưng, sau đó ông nội sẽ cười khen hắn: “Lai Sinh thật ngoan a, Lai Sinh giúp ông nội đấm bóp, ông nội cũng không đau nữa!”

“... Cho nên, ông nội đã cực khổ cả đời, nên bây giờ ông phải đi hưởng phúc rồi. Lai Sinh, đệ đã trưởng thành, sau này phải học cách tự chăm sóc mình, đừng để ông nội phải mệt mỏi nữa, đệ biết không? Ông nội đệ giao đệ cho bọn tẩu chăm sóc, cho nên sau này đệ phải ở chung với bọn tẩu, đệ thích ăn cái gì thì nói cho tẩu biết, tẩu sẽ làm cho đệ ăn được không?... Mặc dù ông nội đã đi rồi, nhưng mà mỗi ngày ông đều ở trên trời nhìn đệ, nếu đệ không nghe lời, ông nội cũng sẽ biết đấy, hơn nữa ông nội sẽ tức giận, vì thế sau này đệ phải nghe lời nhé...”.

Loan Loan nói thao thao không ngừng, nàng rất kiên nhẫn, nhiều lần nói cho Lai Sinh biết, ông nội của hắn sẽ không trở về nữa, mà mỗi ngày sẽ ở trên trời nhìn hắn, nhớ hắn.

Lai Sinh nghe một hồi, dường như đã hiểu, một lúc sau hỏi: “Ông nội thật sự sẽ không trở về nữa?”

Loan Loan gật đầu, sờ sờ đầu hắn nói: “Đúng rồi, đệ xem đệ bây giờ là người lớn rồi, mọi chuyện đều phải tự mình học làm lấy, biết chưa? Nếu đệ làm không tốt thì ông nội ở trên trời sẽ tức giận đấy.”

Lai Sinh cúi xuống gật gật đầu, hơi rầu rĩ đáp lời.

Thăm mộ ông nội Lai Sinh xong, ba người trở về nhà, lúc ăn cơm, Loan Loan đặt bát thức ăn kia trước mặt Lai Sinh nói: “Lai Sinh mau ăn cơm đi. Đây là thức ăn ông nội để phần cho đệ đây.”

Lai Sinh ngẩng đầu lên nhìn bát thức ăn nói: “Ông nội không ăn sao.”

“Ai bảo không ăn, đệ nhìn xem ở đây chẳng phải là thiếu đi mấy miếng rồi à?”, vừa nói vừa chỉ cho hắn nhìn.

Lai Sinh nhìn thấy thế thì mắt sáng ngời lên.

“Ông nội đệ ở trên đó đã ăn rồi, cho nên chỉ nếm chút thôi, những thứ này đều để lại cho đệ đấy, đệ nhanh ăn đi. Thấy ông nội đệ thương đệ nhiều chưa.”

Lai Sinh lập tức nhếch miệng cười, bung bát com lên cao hứng bắt đầu ăn.

Mắt Loan Loan nhìn mấy miếng đồ ăn bị vùi dưới đáy bát com của mình thì thở dài, thật sự là A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi!

Com nước xong, Bách Thủ cùng Lai Sinh về nhà hẩn mạng đồ dùng hàng ngày đến đây. Những món quá cũ sẽ không lấy đến. Loan Loan còn nói cho hẩn biết, sau này phải gọi Bách Thủ là ca, gọi nàng là tẩu tẩu.

Buổi chiều, Lai Sinh đi cắt rau cho lợn với Bách Thủ, Loan Loan rải hạt ốt lên phần đất nàg đã xới tới, phía trên lại lấy cỏ che lại, cái này dùng để giữ ẩm vào ban đêm. Chờ đến khi cây ốt nảy mầm cao cỡ ngón tay thì có thể bỏ cỏ đi, khi mầm cao bằng gang tay có thể dời mầm trồng thẳng ra vườn rồi.

Chuyện Lai Sinh chuyển đến ở nhà Loan Loan chỉ nửa ngày đã truyền khắp cả thôn. Bởi vì hôm nay Lai Sinh phải đến một nhà khác ăn com, nhưng Lai Sinh không đi, Dương Nghĩa Trí cũng trực tiếp đến đó nói chuyện, một truyền mười, mười truyền trăm, và rồi cả thôn đều biết.

Sau khi Bách Thủ vừa trở về thì Dương Nghĩa Trí tới, ông lấy ra mấy lượng bạc ông nội Lai Sinh để lại nói: “Đây là của ông nội Lai Sinh để lại cho thằng bé, giờ hẩn ở lại nhà các cháu thì sẽ do các cháu giữ.”

Bách Thủ đẩy bạc trở về, chân thành nói: “Trưởng thôn, cháu nhận Lai Sinh làm đệ đệ, đệ ấy ở nhà chúng cháu là chuyện phải làm. Nếu bạc này là ông nội đệ để lại cho đệ thì bác cứ giữ lại, không chừng một ngày nào đó đệ ấy lấy vợ, thì bác lại đưa cho đệ ấy!”

Mặc dù khả năng Lai Sinh lấy được vợ là không lớn, nhưng Bách Thủ đã nói như vậy rồi, nên ông thu bạc về, lại nói: “Lai Sinh – đứa nhỏ bướng bỉnh này, sau này còn phải khiến hai vợ chồng cháu hao tâm nhiều, nếu có chuyện gì thì cứ đến tìm bác.”

Bách Thủ đáp ứng, sau đó Dương Nghĩa Trí còn nói chuyện ngày mai là ngày cúng tuần đầu hồi hồn của ông nội Lai Sinh.

Con người sau khi chết đến ngày thứ bảy gọi là tuần đầu, có tuần đầu, nhị tuần, tam tuần, tứ tuần, ngũ tuần, lục tuần, thất tuần. Nhưng gia đình giàu có mới có nhiều quy củ, còn người bình thường thì chỉ cần chuẩn bị tuần đầu là được.

Trước khi được bảy ngày, người chết chỉ là cô hồn phiêu đảng khắp nơi, tuần đầu hồi hồn, bước qua thang trời mới chính thức được thăng thiên, tái thể đầu thai làm người.

Có vài người tuần đầu không về được, có thể là do lúc còn sống sát nghiệp quá nặng, nên lúc đó phải mời cao tăng đến tụng kinh siêu độ mới được.

Thương lượng xong, Dương Nghĩa Trí đã đi về.

Buổi sáng ngày hôm sau, Bách Thủ liền dẫn Lai Sinh đi chợ, mua các thứ đồ cần thiết rồi hai người trở về. Đến tối, mấy người đến nhà Lai Sinh, Dương Nghĩa Trí cũng tới. Đặt một cái ghế dài trong phòng ông nội Lai Sinh, đặt thịt lợn đã luộc chín lên trên, còn có một chén rượu, một bát com, một đôi đĩa, lại đốt cả giấy tiền vàng bạc.

Cầm lấy cái ki đưng tro ở trong bếp lò, trải một tầng lớp tro toàn bộ từ phòng ông nội Lai Sinh ra đến nhà chính, rồi lại trở ra, trải dài cho đến cửa nhà bếp. Đợi đến ngày thứ hai là có thể biết người chết có trở về hay không.

Loan Loan không biết phải xem thế nào, nhưng cũng không hỏi nhiều, cứ theo hướng dẫn mà làm.

Nghe nói, hồn người chết vào giờ tý ngày thứ bảy thì sẽ trở về, cho nên mọi người phải chuẩn bị tốt một cái thang bỏ vào lò đốt ở sát bên phòng bếp, đến giờ tý lúc hồn về, hồn người quá cố sẽ trở về, sau đó sẽ theo thang trời đi thẳng đến thiên đường. Một ý nghĩa khác của việc đến thiên đường chính là có thể đầu thai chuyển thế làm người.

Hiện tại, Lai Sinh ở nhà Bách Thủ, cho nên khi đốt thang xong mấy người đều trở về nhà. Nếu trong nhà người chết có người ở, thì người ở trong nhà phải ở yên trong phòng ngủ của mình, nhưng phải trốn vào trong chăn, không được để quý hồn nhìn thấy, bởi vì khi nhìn thấy người nhà, người chết sẽ lo lắng, và sẽ ảnh hưởng đến việc đi đầu thai.

Sau khi về đến nhà, ba người liền đóng cửa rồi trở về phòng ngủ.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mấy người đi đến nhà Lai Sinh. Trong nhà không có bất kì điều gì khác bất thường, điều duy nhất khiến Loan Loan khiếp sợ đó là bên trên đồng tàn tro từ nhà bếp đến phòng của ông nội Lai Sinh có đường nét dạng dây thừng, bên trên đó còn có dấu chân giống như dấu chân gà, liên tục từ phòng bếp đến phòng ông nội Lai Sinh ở đều có.

Hiện tượng quỷ dị này không ai có thể giải thích được rõ ràng, nhưng Dương Nghĩa Trí nói điều này chứng tỏ đêm qua hồn ông nội Lai Sinh đã trở về!

Lúc ông nội Lai Sinh đang hấp hối thì trong nhà không có nuôi gà, hơn nữa những nhà xung quanh đều nhốt kỹ gia cầm nhà mình lại, vậy thì gà nhà ai nửa đêm lại chạy đến đây?

Không thể không nói việc mê tín này đôi khi rất mơ nguy hiểm

Càng khiến cho nàng không giải thích được nữa là khi Bách Thủ đi lên núi đã phát hiện, cửa nhà chính nhà bọn họ ở trước đây đã bị mở ra, lúc mặt trời lên cao trên đỉnh núi, hần đi cắt rau cho lợn vẫn thấy cửa còn đóng chặt, hơn nữa từ sau khi nhà bọn họ chuyển xuống núi vào trong thôn, thì người trong thôn đến giờ cũng không đến căn nhà này nữa, vậy tại sao cửa lại mở?

Có lẽ là có trẻ con nghịch ngợm đến mở cửa ra, nhưng hai ngày nay không thấy có đứa trẻ nào lên núi chơi cả. Mà Dương Nghĩa Trí lại nói, đây là ông nội Lai Sinh đi thu dấu chân. Khi còn sống, nơi ông nội Lai Sinh đến nhiều nhất chính là nhà Bách Thủ, bởi vì hai người đối xử tốt với Lai Sinh, trong lòng ông vẫn luôn có thiện cảm với hai người, nên cũng thường xuyên qua lại. Bây giờ ông nội Lai Sinh đã mất, nên ông ấy đã trở về lấy đi dấu chân mà ông từng lưu lại, lấy dấu chân đi rồi thì người nhà này về sau mới có thể bình an không tai, không họa.

Đều nói thế gian có hai cõi âm dương, ban ngày mọi người đi lại trên đường cái, ban đêm, đám quỷ hồn lại du dương bốn phía, lúc đó người và quỷ có tiếp xúc thì cũng không cách nào nhìn thấy được đôi phương. Chỉ khi thông qua phương pháp đặc thù hoặc mỗi giới mới có thể nhìn thấy được.

Mà hiện tượng quỷ dị xuất hiện trên lớp tàn tro, ngay cả khoa học cũng không có cách nào giải thích được!

Mỗi ngày Bách Thủ đều dẫn Lai Sinh ra bên ngoài làm việc, vẫn giống như trước kia, khi Lai Sinh làm sai thì sẽ bị mắng, thế nên Lai Sinh ngồi ở bên cạnh mà ủ rũ, sau đó Loan Loan biết được thì cười an ủi hần. Thỉnh thoảng cũng hỏi hần thích ăn cái gì, và làm các món ăn khác nhau mà hần thích.

Có lẽ trước kia hần ở nhà Bách Thủ đã quen, nên hần tin tưởng Bách Thủ và Loan Loan giống như ông nội của hần vậy, hần cũng không còn giống như mấy ngày trước đây, vừa khóc vừa nháo nữa. Chỉ là mấy ngày đầu vẫn cảm râm mấy câu. Sau đó đến tối, Loan Loan và Bách Thủ ngồi trong sân với hần, họ nói cho hần biết ngôi sao sáng nhất trên trời kia chính là ông nội hần.

Sau một thời gian dài, được Bách Thủ và Loan Loan quan tâm chăm sóc, hần từ từ quen cuộc sống không có ông nội!

Bạn đang đọc truyện *Tù Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Mừng sinh nhật, thi nhân ngâm thơ

Edit: Tuyentuyen

Beta: Tuyết Y

Rất nhanh đã đến ngày sinh nhật của Loan Loan, nàng cho rằng lần trước đã bảo Vương tiểu Thảo về nhà nói rồi thì nhà mẹ đẻ cũng sẽ không có ai đến. Nhưng kết quả là cha mẹ Loan Loan, Vương Tiểu Thảo, Vương Nguyên Sinh, còn có cả vợ chồng Vương Lý đều tới hết.

Bởi vì Vương Lý có thai, nên Lý Quang Hán gọi một chiếc xe trâu trong thôn đến, ba tỷ đệ Vương Lý ngồi xe trâu tới trước, còn cha mẹ Loan Loan và Lý Quang Hán thì đi bộ đến sau.

Vừa may, thời tiết hôm đó lại tốt, mặt trời chiếu rọi vào người rất ấm áp. Loan Loan đem cái ghế dài ra ngoài sân rồi bảo Vương Lý ngồi nghỉ ngơi: “Đại tỷ, tỷ ngồi phơi nắng một chút đi, như thế mới có lợi cho đứa bé.”

Sau đó đi ra đồng tìm Bách Thủ nói: “Cha mẹ và Đại tỷ đều đã tới, thừa dịp bây giờ vẫn kịp, chàng nhanh đi chợ mua ít thịt đi.”

Bách Thủ lập tức bỏ công việc đang làm đi rồi đi về nhà, dẫn trâu ra, vội vàng đánh xe trâu đi chợ.

Vương Lý đứng ở cổng nhìn Bách Thủ đi ra khỏi thôn, Loan Loan ở trong vườn rau đã hái được một sọt rau to, đang múc nước rửa rau ở trong sân, nàng liền quay lại sân, chuyển ghế dài qua ngồi giúp Loan Loan chuẩn bị thức ăn, đồng thời hỏi nàng “Các muội mua xe trâu thật rồi à?”

Loan Loan cười nói: “Muội là không làm việc được nhiều, năm nay lại trồng lúa, có trâu rồi thì đến lúc thu hoạch Bách Thủ có thể đỡ vất vả hơn một chút.”

“Và lại cũng có thể dùng khi đi chợ, rất thuận tiện.”

Vương Lý nhìn xung quanh một lần, không thấy Vương Tiểu Thảo và Vương Nguyên Sinh đâu, hai người chỉ ngồi trong sân một lát mà đã không thấy bóng dáng, cũng không biết đã chạy đi đâu: “Không biết hai đứa nhỏ này lại chạy đi đâu rồi? Vốn mọi người muốn đến chúc mừng sinh nhật muội, bây giờ lại làm cho hai người bọn muội bận bịu thế này, sớm biết vậy đã không tới đây rồi.”

“Tỷ nói cái gì vậy, muội đã nói với Tiểu Thảo là không mừng sinh nhật rồi, nhưng giờ mọi người đã tới đây, muội thật cao hứng, tỷ tỷ của mình mà có gì phiền toái chứ, bất cứ lúc nào tỷ đến trong lòng muội đều vui cả.”

“Bởi vì không nghe được muội nói gì nên tỷ cũng không biết năm nay muội có muốn mừng sinh nhật không. Tỷ thấy các muội hiện tại cũng đã chuyển vào

thôn rồi, nên tỷ nghĩ là có lẽ muội sẽ muốn náo nhiệt một chút. Sau đó tỷ có bảo tỷ phụ muội về nhà hỏi, nương nói muội không muốn mừng sinh nhật. Nhưng chưa đến hai ngày, mẹ lại đưa tin nói là muốn tổ chức sinh nhật cho muội, mẹ nói là các muội vừa chuyển đến nhà mới, có nhiều nhân khí một chút thì vui hơn.”

Nàng cũng biết đây hẳn là chủ ý của mẹ nàng. Những thay đổi gần đây của mẹ nàng thật làm cho người khác không thể hiểu nổi, dường như cũng đã tiếp nhận Bách Thủ, hiện tại lại tổ chức sinh nhật cho nàng. Dù sao cũng là con ruột của bà, mừng sinh nhật cho nàng thì chắc là thật, nhưng không biết mẹ nàng còn có chuyện gì khác nữa không?

Không đầy một lát, ba người kia cũng đến, Bách Thủ cũng cùng trở về, Loan Loan buồn bực không biết sao hẳn lại đi nhanh như vậy, chỉ thấy Bách Thủ lấy ra một miếng thịt: “Đây là thịt mẹ chuẩn bị, để cho cả nhà chúng ta ăn trưa này.”

Trên đường Bách Thủ đi chợ thì gặp ba người đang tới đây, lúc biết Bách Thủ muốn đi chợ mua thịt, mẹ Loan Loan liền ngăn hẳn lại.

Loan Loan không ngờ mẹ nàng lại thực sự mua thịt đến mừng sinh nhật nàng. Cái này đúng là không phải ngạc nhiên bình thường đâu nha.

Nàng chuyển cái ghế dài từ trong nhà chính ra mời cha mẹ nàng và cả Lý Quang Hán ngồi xuống, cũng không biết Lai Sinh đã chạy đi đâu rồi.

Loan Loan cầm thịt vào trong nhà bếp, nhiều người như vậy thì làm thịt xào đi vậy. Sau đó Bách Thủ lại đi giết một con gà, một nửa hầm canh, một nửa nấu món mặn.

Trong nhà không có rau củ phù hợp để nấu, nên nàng đến nhà Thạch Đầu mượn một ít khoai tây, lại ra vườn nhà bọn họ nhổ mấy cây cải củ, đến lúc cho vào nồi nấu canh. Loan Loan xào rau, nàng cũng nhất định không để Vương Lý giúp, mẹ Loan Loan lại chủ động giúp nhóm bếp. Bách Thủ và cha nàng, cả Lý Quang Hán thì ngồi trong sân nói chuyện.

Trong lúc nhóm lửa, mẹ Loan Loan liền lặng lẽ hỏi nàng: “Xe trâu của các con là mua lúc nào vậy?”

“Vừa mua vài ngày trước thôi.”

Mẹ Loan Loan lại nhìn Bách Thủ đang ngồi phía bên ngoài nói chuyện với hai người, nhỏ giọng nói: “Các con vừa mới sửa sang lại nhà cửa, tiền đâu mà nhiều như vậy? Đừng tiêu hết rồi lại đi mượn người ta, quan hệ tốt còn dễ nói, có vài người còn lấy lời của con nữa đấy!”

Loan Loan ngắt người nó: “Chúng con không có mượn bạc, năm trước bán lợn kiếm được ít bạc, sửa sang lại nhà cửa và mua xe trâu thì đã hết. Đồ ăn thì rau đã có sẵn ngoài vườn, dù sao trước đây cuộc sống trên núi của con cùng Bách Thủ còn nghèo khổ hơn nữa chúng con cũng đã trải qua rồi. Bây giờ thời tiết đã ấm lên, động vật trên núi cũng nhiều, Bách Thủ có thể lên núi săn thú, mua một con trâu dùng cho thuận tiện.”

“À.” Mẹ Loan Loan đáp lời, qua một lát, lại đột nhiên nói: “Nguyên Sinh cũng không còn nhỏ nữa, qua mấy năm nữa là có thể lấy vợ rồi, nhưng thằng bé lại không chịu đọc sách, thật không biết phải để nó làm gì cho tốt đấy!”

“Không đọc sách thì cho nó làm ruộng, còn có thể làm gì chứ?”

“Nhà đằng sau nhà chúng ta cũng không học hành gì, trước kia người ta là bày sạp hàng ngoài chợ, về sau càng ngày lại làm càng lớn, nghe nói bây giờ đã mua được mặt tiền cửa hiệu ở chợ rồi.”

Loan Loan cười lạnh nói: “Mẹ à, đừng nói người Vương gia chúng ta đều không có tiền, mà cho dù có tiền, thì mẹ thử đi hỏi đại tỷ xem, tỷ ấy có chịu lấy tiền cho Nguyên Sinh buôn bán không? Tình tình của Nguyên Sinh mẹ còn không rõ sao, cho nó hai lượng bạc thì nó đã tiêu hết ba lượng rồi? Nhà đại tỷ cũng không có dư giả gì, bây giờ lại có con, sau này chỗ cần tiền lại càng nhiều. Nhà chúng con lại càng không phải nói, tiền sửa sang nhà cửa, mua trâu cũng đã hết sạch, cạnh nhà là nhà đại bá của Bách Thủ, trước kia là bọn họ giúp đỡ trông coi căn nhà này đây, bọn họ không được chút gì nên vẫn luôn oán giận chúng con, đến giờ cũng không thèm nói với chúng con câu nào cả. Con với Bách Thủ thành thân, tình hình như thế nào nương không phải không biết, đến ngày nào đó có con thì lại càng khó khăn hơn...”

Mẹ Loan Loan nghe thế thì trên mặt bắt đầu mất tự nhiên, để cưới Loan Loan, Bách Thủ đã bỏ ra hết số bạc để dành nửa đời của hắn.

“... mà mẹ và cha cưu mang, hai người có thể có bao nhiêu tiền? Tiểu Thảo vẫn còn đang chờ để gả cho người nữa, mẹ cũng đừng ghét con nói không dễ nghe, con cũng chỉ vì muốn tốt cho hai người thôi. Nguyên Sinh là con trai, nam tử thì phải chống đỡ cả nhà, bây giờ không để nó học cách tự kiếm bạc, chẳng lẽ để nó dựa vào cha mẹ cả đời sao? Con thấy nếu hai người thực sự có tiền thì không bằng giữ lại cho mình về già mà dùng!”

Mẹ Loan Loan mang vẻ mặt đau khổ, bà đã sớm biết đạo lý này rồi, nhưng trong nhà chỉ có một đứa con trai bảo bối, trong lòng làm sao nỡ để cho thằng bé phải chịu khổ chứ. Sau đó còn nói đến chuyện của Vương Tiểu Thảo.

“... Tiểu Thảo năm nay cũng đã mười năm tuổi rồi, có thời gian thì con giúp mẹ nhìn xem xung quanh đây có nhà nào thích hợp không, dù sao cũng phải lập gia đình, nhân lúc tuổi còn trẻ thì tìm một chỗ tốt mà gả.”

Nàng thật không hiểu tại sao mẹ nàng nói những chuyện này với nàng!

“Mẹ à, con có thể quen biết gia đình nào tốt chứ, mẹ cũng không phải không biết con mà, cửa lớn không ra, cửa sau không bước. Mà mấy cái thôn này cũng có nhiều bà mối mà.”

“Ta biết trước kia tính tình con buồn bã, hiện con cũng có thể cùng người trong thôn đi ra ngoài kiếm tiền rồi, dù sao cũng có thể quen biết mấy người

mà, muội muội con nếu gả được chỗ tốt, không phải con cũng mở mày mở mặt sao?”

Mẹ nàng chần chừ đã biết chuyện nàng dẫn người đi giúp đỡ quán rượu rồi, nhưng mà chuyện này cũng không thể không cho người khác biết được. Có điều, sau này Vương Tiểu Thảo gả vào chỗ tốt, không biết nàng có được nở mày nở mặt hay không thì khó có thể nói.

Thấy đồ tốt thì đều muốn lấy làm của mình, nói không chừng, sau này nở mày nở mặt rồi, nàng liền vứt mình ra sau ót cũng nên. Ừ, cũng không nên trông cậy vào người như vậy có thể cho mình nở mày nở mặt hơn, nàng ít tìm phiền toái cho mình một chút là được rồi.

Hai mẹ con vừa nấu cơm vừa nói chuyện, tóm lại thì ý muốn lúc trước của mẹ nàng là xem nàng có thể giúp đỡ Nguyên Sinh hay không, nhưng đã bị Loan Loan cự tuyệt thẳng, bà cũng không nói gì nữa. Bà không biết gia sản của Loan Loan cùng Bách Thủ, nên cũng thật tin là hai người không có tiền gì. Có điều, chuyện của Vương Tiểu Thảo lại bắt Loan Loan nhất định phải lưu ý.

Không thoải mái được nên Loan Loan cũng chỉ có thể thuận miệng đồng ý cho rồi.

Nấu cơm xong, bày thức ăn lên bàn ở nhà chính, không biết Lai Sinh đã trở về từ lúc nào, hần nhìn thấy đến giờ ăn cơm rồi thì chạy vào trong phòng cầm bát đĩa đi ra ngoài, cũng rất chăm chỉ!

Mà Vương Tiểu Thảo và Vương Nguyên Sinh thì giống như người đến làm khách thật vậy, chờ thức ăn bày ra bàn hết rồi mới đi theo đám người cha Loan Loan ngồi vào bàn.

Trong lúc ăn cơm cũng coi như hòa thuận, ăn cơm xong mẹ Loan Loan cùng với Vương Lý giúp Loan Loan thu dọn bát đĩa. Ba người Bách Thủ thì ngồi ở trong sân, chờ khi nàng thu dọn xong thì cha nàng nói cũng đến giờ về, đã đi hơn nửa ngày, còn phải về lo cho bọn vật nuôi trong nhà nữa!

Cha mẹ nàng phải về, vợ chồng Vương Lý tất nhiên là cùng về, còn Vương Nguyên Sinh thì ước gì về sớm một chút. Ở Dương gia thôn hần không quen ai, nên chơi không vui như ở Vương gia thôn, thế nhưng Vương Tiểu Thảo lại nằm ngoài dự liệu của mọi người, muốn ở lại đây chơi hai ngày.

“Chơi gì mà chơi, trong nhà nhiều việc như vậy ai làm?” Mẹ nàng là người đầu tiên lên tiếng phản đối.

“Sáng mai con về, nhị tỷ sửa mới lại nhà, nên con muốn nghỉ ngơi một đêm ở đây, và lại ở đây con mới quen một người bạn, ở ngay bên cạnh thôi, nàng tên là Dương Uyển.”

Vương Tiểu Thảo trước kia cũng đã sớm gặp mặt Dương Uyển, có điều rất ít khi nói chuyện. Hôm nay không biết làm sao mà Vương Tiểu Thảo đi ra ngoài liền gặp Dương Uyển, không ngờ hai cô nương tính cách khác nhau, nhưng nói không hết chuyện, dù sao tuổi hai người cũng ngang nhau, Dương Uyển chỉ nhỏ hơn Vương Tiểu Thảo một tuổi, cho nên, hai cô nương liền thành bạn tốt.

Bây giờ trong thôn, cô nương có tuổi gần bằng Vương Tiểu Thảo cũng không đến hai người, nên mới có thể cùng nói chuyện với Dương Uyển, việc đó cũng thôi đi, nhưng Loan Loan vẫn cảm thấy chút kỳ quái.

Vương Tiểu Thảo kéo tay áo mẹ nàng cầu xin một hồi, nói là nàng cho tới bây giờ vẫn chưa đến thôn này chơi, muốn ra ngoài trải nghiệm cuộc sống. Loan Loan không biết chỉ cách nhau có mấy thôn thôi mà tính là trải nghiệm cuộc sống gì chứ.

Cuối cùng, mẹ nàng không chịu nổi nàng lằng nhằng nữa, bà lại nghĩ khuê nữ này sắp phải bàn chuyện mai mối rồi, cũng nên qua lại tới lui để lằng giằng trông thấy, khi họ có ấn tượng rồi thì sau này làm mai cũng dễ nói chuyện hơn nên bà bèn đồng ý.

Chờ đoàn người Vương Lý đi rồi, Vương Tiểu Thảo liền theo Loan Loan trở về sân. Hiếm khi nàng lại ân cần chủ động hỏi Loan Loan có việc gì phải làm không? Loan Loan cũng không khách khí, nói là phải đi cắt rau cho lợn. Sau đó hai người đeo gùi lên đi cắt rau cho lợn, Bách Thủ cùng Lai Sinh đi lên một ngọn núi khác.

Buổi chiều nhiều người đi cắt rau nên gặp nhiều người quen, còn gặp cả Lý Đại Trí, ban đầu Loan Loan không muốn chào hỏi với hần, nhưng không ngờ hần lại chào hỏi nàng trước. Minh ngày sáng không sợ lằng giằng đêm pha, thế là nàng liền thoải mái nói mấy câu với Lý Đại Trí.

Lúc về nhà, Vương Tiểu Thảo liền hỏi Loan Loan: “Tỷ, người đó cũng ở Dương gia thôn sao, lớn lên trông rất tuấn tú, nói chuyện lại rất văn nhả!”

“Phải, người ta là người đọc sách đấy.” Loan Loan bĩu môi nói.

Ở đây người biết chữ rất hiếm, thông qua cuộc thi khoa cử sẽ có thể làm quan, khi đã trở thành quan thì không phải là dân chúng bình thường nữa rồi, thân phận đương nhiên phải cao. Thời đại đẳng cấp nghiêm ngặt này, thân phận thật sự trở thành một biểu tượng, giống như ở hiện đại, người chỉ tốt nghiệp tiểu học thôi, nhưng có thể kiếm tiền thì đều được người khác coi trọng. Tốt nghiệp đại học, không kiếm được công việc tốt một chút, cũng sẽ bị người ta xem thường.

Hai người công rau cho lợn về nhà, Vương Tiểu Thảo lại đi ra ngoài tìm Dương Uyển. Loan Loan cũng không quản nàng, bản thân nàng ở trong nhà làm việc. Khi Bách Thủ cùng Lai Sinh xuống núi về nhà thì trời đã tối, vì họ không có đi quá sâu vào trong núi, cho nên chỉ bắt được con gà rừng.

Chỉ có hai gian phòng có giường, Bách Thủ đành phải cùng Lai Sinh, Loan Loan thì ngủ cùng Vương Tiểu Thảo.

Trừ ngủ cùng Bách Thủ, Loan Loan không có thói quen ngủ chung giường với người khác, kéo gối ngủ nép sang một bên, ngay lúc nàng vừa mê mang muốn ngủ, Vương Tiểu Thảo lại gọi nàng.

“Nhị tỷ, tỷ đã ngủ rồi à? Muội ngủ không được, chúng ta nói chuyện một chút được không?... lúc chiều, muội đi ra ngoài lại gặp nam nhân mà chúng ta đã gặp lúc cắt rau cho lợn đấy, tỷ nói hắn là người đọc sách, muội thấy hắn giống như người có học vấn không tởi đâu, ngâm thơ cũng rất hay!..”

“Ngâm thơ? Làm sao muội biết?” Loan Loan hơi trợn mắt.

“Đúng vậy a, muội nghe thấy hắn ngâm thơ ở ven đường đấy.”

Cái gì? Ngâm thơ ở ven đường?

Loan Loan đột nhiên mở to mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Gặp mặt

Edit: TuyenTuyen

Beta: Tuyệt Y

Lý Đại Trí ở trong thôn cũng coi như là một nhân tài, nhưng hắn lại không phải là một người kiêu ngạo, thích khoe khoang, dù nghĩ thế nào thì cũng không thể nào ngâm thơ ở ven đường được a. Đối với lời nói của Vương Tiểu Thảo, Loan Loan có chút hoài nghi. Có điều lời nói kế tiếp của Vương Tiểu Thảo lại khiến nàng ngỡ ngàng cảm giác được cái gì đó.

“Đại tỷ, tỷ thấy ngoại hình Lý Đại Trí nhìn không tệ phải không, lại là người đọc sách, cũng đến tuổi lập gia đình rồi, sao lại chưa nói chuyện hôn nhân vậy?”

Không nói đến yêu cầu của Lý Đại Trí, mà ngay cả cửa ải kia của mẹ Lý Đại Trí thôi thì Vương Tiểu Thảo cũng không qua được, nàng trực tiếp tạt cho Vương Tiểu Thảo một chậu nước lạnh, thân nhiên nói: “Trước không nói Lý Đại Trí, mà mẹ hắn yêu cầu rất cao, hai năm qua xem mặt không ít cô nương, nhưng không nhìn trúng một ai cả, vừa muốn người xinh đẹp, vừa phải hiền thực, lại biết lý lẽ hiểu chuyện, tài giỏi...”

Ngay lập tức Vương Tiểu Thảo lập tức im bặt, ngày hôm sau ăn xong cơm sáng thì nàng liền trở về.

Như vậy tốt hơn, tránh để cô nương này có tâm tư không nên có kia. Sau này Bách Thủ còn khó hiểu hỏi nàng: “Tiểu Thảo đã về rồi sao? Hôm qua muội ấy không phải nói là rất muốn ở lại đây sao?”

“Đúng vậy a, muội ấy chỉ nghỉ một đêm thôi, nghỉ rồi thì muội ấy cũng cần phải trở về nữa, ở nhà rất bận rộn mà.”

Tỷ muội này đúng là cùng một mẹ sinh ra mà, trước đây thân thể này cũng coi trọng Lý Đại Trí, không nghĩ rằng Vương Tiểu Thảo cũng hứng thú với Lý Đại Trí.

Vương Tiểu Thảo về nhà, Loan Loan có thể an tâm làm việc của mình, cây giống bắt đầu lớn lên, trong ruộng cũng mọc không ít cỏ dại, bọn họ ngoài phải nhổ cỏ ở hai mảnh ruộng nhà mình, còn phải quản lý luôn cả ruộng trước kia của ông nội Lai Sinh đã trồng nữa, nên bây giờ cộng lại trong nhà có năm mảnh ruộng, ba người mỗi ngày ăn cơm xong đều phải đi ra ruộng, không được nghỉ ngơi một chút nào, mất mấy ngày cuối cùng cũng tạm thời nhỏ sạch cỏ.

Muốn thu hoạch tốt thì không thể lười biếng, thế nên cứ một thời gian cỏ dại bắt đầu mọc cao thì phải vào ruộng nhổ đi. Có điều cũng có nhiều người đi làm ruộng, mọi người làm việc trên những mảnh ruộng cạnh nhau, vừa làm vừa nói chuyện, kể nhà này có chuyện lục đục, rồi lại nói đến chuyện nhà kia.

Loan Loan nghe được không ít chuyện, mà chuyện mọi người nói nhiều nhất là lần trước suýt chút nữa Cát Sơn đã rat ay đánh mẹ Lan Hoa.

Nguyên nhân là bình thường mẹ Lan Hoa luôn thích tám chuyện nhà này nói chuyện nhà kia, ở ngoài đồng nói mấy lỗi sai của người ta, nói chuyện Cát Đại nổi giận. Trong thôn ai cũng biết Cát Sơn tính tình nóng nảy, hai vợ chồng họ âm ỉ cãi nhau vài câu thì ngày hôm sau lại bình thường rồi.

Nhưng Cát Sơn luôn muốn có con trai, mà mẹ của Lan Hoa vẫn không hoài thai. Thấy mấy tiểu tử ở trong thôn mấy năm gần đây đều trưởng thành, từng đứa từng đứa khiến cho người ta nhìn thấy vui thích, tính tình Cát Sơn lại càng cộc cằn, nhưng việc này lại không thể gấp được, thế nên hắn đành phải giành toàn bộ tinh lực để làm việc đồng áng. Đúng lúc Mai Từ lại có thai, mà họ chỉ mới thành thân, Vương Bảo Sơn và mẹ hắn cẩn thận chăm chút từng li từng tí một. Trong lòng mẹ Trường Thọ tuy rất phức tạp, nhưng vẫn vui mừng thay cho Mai Từ, mang đồ sang tặng hai lần, và mọi người trong thôn cũng đều biết.

Ngó thấy người ta mới thành thân đã có chuyện vui, còn mình thì sao cứ ngóng trông mòn mỏi mãi mà không có. Trong lòng mẹ Lan Hoa chua xót, thế là lại nói này nói nọ với người khác, không may lại bị Cát Sơn nghe thấy, khi ấy Cát Sơn đã nổi giận, và khi về đến nhà lại là một trận âm ỉ lớn nữa, trong lúc tức giận, Cát Sơn suýt chút nữa đã đánh mẹ Lan Hoa.

Bây giờ mọi người đều bàn tán nói mẹ Lan Hoa ghen tỵ với Mai Từ vì nàng vừa thành thân chưa bao lâu mà đã có thai.

Loan Loan không để ý đến những chuyện này, làm hết mọi chuyện ngoài đồng, nàng liền xách đồ đến nhà Vương Bảo Sơn thăm Mai Từ. Lúc nàng sang đó là xế chiều, mẹ Bảo Sơn đang luộc trứng gà cho Mai Từ ăn, Bảo Sơn và cha hắn cũng ở nhà, mẹ Bảo Sơn thấy Loan Loan đến thì rất vui mừng, dẫn nàng vào trong phòng, Mai Từ đang ngồi ở trên giường may đồ để giày.

Nhìn thấy Loan Loan đến thì đôi mắt cười đến cong lên.

“Nhị muội, mau ngồi xuống đây, hai đứa nói chuyện với nhau đi.”

Chờ mẹ Bảo Sơn đi xuống nhà bếp, Mai Từ liền lộ ra vẻ mặt cực kỳ buồn chán nói: “Muội đến là tốt rồi, rốt cuộc cũng có người nói chuyện với ta, muội không biết mỗi ngày ta đều buồn chán đến chết mất...” Sau đó lại đề hạ giọng nói: “Cả nhà không cho ta làm gì cả, mỗi ngày đều bắt ta ngồi ở trên giường, trừ ăn ra thì chính là ngủ, ta sắp thành lợn mất rồi.”

Nói xong thì hai tay duỗi ra hai bên, quần áo lập tức bị kéo căng ra. Xem ra Mai Từ mập lên không ít. Loan Loan hé miệng cười cười nói: “Trong ba tháng đầu là quan trọng nhất đấy, là thời gian phải cẩn thận nhất, năm nhiều cũng không phải là sai, nhưng không phải lúc nào cũng nằm một chỗ, ăn cơm xong phải đứng lên ra sân dạo một chút.”

Lại nhớ đến trước kia Mai Từ ở nhà của Vương Thường, lúc nào cũng bận rộn làm việc này làm việc nọ, khi nào nhận được sắc mặt tốt đâu? Bây giờ gả cho Vương Bảo Sơn, không chỉ vợ chồng ân ái, người một nhà cũng hòa thuận gắn bó, khi nàng có thai lại càng xem nàng như bảo bối.

Ông trời thật công bằng, nửa đời trước để người chịu khổ, cuối cùng sẽ có một ngày, người cũng sẽ được như ý nguyện!

Chỉ chốc lát sau, mẹ Trường Thọ đã bung một cái bát đi vào, trong bát có hai quả trứng trần nước sôi, nàng đưa bát cho Mai Từ, lại lấy cái đệm lót giày bên giường đi: “Nhân lúc còn nóng, muội mau ăn đi, muội đừng có suốt ngày chỉ làm mấy cái này, cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ, không thì hại mất lắm.”

Xoay người lại cười với Loan Loan nói: “Nhị muội, việc ngoài đồng đã làm xong rồi à? Nếu không có chuyện gì thì ngồi lâu chút nói chuyện với Mai Từ nhé.”

Loan Loan cười đáp ứng.

Mai Từ ăn xong trứng rồi để bát sang một bên, lại bắt đầu thao thao nói với Loan Loan mỗi ngày mình sống thế nào, mẹ Bảo Sơn tốt thế nào thì cũng là mẹ chồng, nói chuyện với mẹ chồng sao có thể dễ nói như với bằng hữu tri kỷ.

Loan Loan ngồi một lúc, thấy nàng ngập mấy cái liền đứng lên nói: “Muội thấy tàu cũng mệt rồi, ngủ một lát đi, muội đi về trước đây, hôm nào lại đến thăm tàu sau.”

Mai Từ có chút không nỡ nói: “Sao muội không ngồi thêm một lúc nữa?”

“Chúng ta cũng không phải là cách nhau đến một vạn tám nghìn dặm mà, muốn gặp nhau còn chẳng phải rất dễ sao? Muội thấy tàu cũng mệt rồi, tàu đi nghỉ một lúc đi!” Loan Loan cười nói.

Mai Từ nghĩ thấy cũng đúng, chờ Loan Loan đi rồi, nàng liền nằm xuống đi gặp Chu Công.

Loan Loan đi ra khỏi nhà Mai Từ, rẽ ra ngõ thì đã trông thấy ở thật xa Bách Thủ đang đeo gùi, đứng ở bên đường nói chuyện với mọi người, người nọ nhìn không giống với người ở trong thôn, cũng không biết là ở thôn nào, đợi nàng càng đi gần đến, lại thấy hình dáng nam nhân kia có chút quen thuộc.

Bách Thủ cũng thấy Loan Loan trở về rồi thì cười gọi nàng: “Nàng đã về rồi à!”

Nghe thấy thế, nam nhân kia cũng quay người lại, Loan Loan sững sốt, nhưng mình cũng đã đến gần, nàng muốn làm như không nhận ra nhưng nam nhân kia lại chào nàng trước: “Nhị muội mới trở về à?”

“Đúng vậy.” Loan Loan cười cười, nhìn về phía Bách Thủ nói: “Chàng đã cắt đủ rau cho lợn chưa? Nếu không để ta đi cắt thêm chút nữa.”

“Không cần, rau trong gùi ta đề chặt lại rồi, đủ dùng cho ngày hôm nay rồi!” Bách Thủ nói.

Loan Loan gật gật đầu, sau đó hai người liền trở về nhà.

Sau khi về nhà, đầu tiên là Loan Loan nhìn vào gùi rau, thấy có chút quả dại thì kinh ngạc nói: “A, hôm nay nhặt được quả dại nha!”

“Đúng vậy, ta ra sau núi, thuận tiện xem xét nhặt được một chút, chỉ có thời tiết lúc này là có nhiều rau cho lợn một chút, vừa đến mùa đông rau sẽ ít đi.”

Ở nơi này, mùa Xuân và Hạ là lúc vạn vật sinh sôi phát triển, thời điểm này vừa vặn là thời cơ tốt để lợn nhanh lớn, cắt nhiều rau và trái cây một chút thì heo cũng lớn lên nhiều. Cũng đến giờ này cảm lợn rồi, nên Loan Loan liền đem nồi ra đổ nước vào, nấu nước sôi, nhìn Bách Thủ bỏ rau cho lợn vào trong nồi, suy nghĩ một chút vẫn hỏi hắn: “Sao chàng lại biết người kia thế?”

Bách Thủ nhìn nàng một cái, sau đó cười nói: “Đầu năm nay không phải chúng ta mua được ba con lợn béo sao? Chính là lợn nhà hần đấy.”

Sao lại trùng hợp như vậy?

“Ah!” Sau đó Loan Loan lại nói qua loa nói việc sao mình lại biết Cát Đại “...Lần đó trở về, vừa vặn lại gặp hần và Cát đại nương đến đưa hạt giống cho mẹ, hình như nghe mẹ nói là hạt giống nhà bọn họ rất tốt, liền muốn xin một ít hạt giống về xem thử...”

“Ừm.” Hần đáp lời xong cũng không nói gì nữa.

Loan Loan cũng không biết tiếng “ừm” này của hần rốt cuộc là sao. Nàng ngồi yên ở bên bếp lò nhóm lửa, chờ đến khi rau chín, Bách Thủ lại đi đến vừa đảo rau vừa nói: “Cô nương mà Thanh Sơn định lấy chính là muội muội của hần, hần đến tặng đồ cho nhà Thanh Sơn.”

“A, thì ra là nhà bọn họ à! Lần trước nghe Vương đại nương nói họ Cát, nhưng không nghĩ tới lại là cô nương nhà hần...” Mặt Loan Loan lập tức trung về mặt thì ra là thế, nàng lập tức lại quăng đi quan hệ chỉ gặp mặt một lần giữa mình và Đại Cát nói: “Nhà chúng ta cùng nhà bọn họ vốn là không có lui tới gì, chỉ là lần đó mẹ Cát Đại sang đưa đồ, lúc này mới quen biết chút đỉnh. Vừa rồi ta đi tới nhìn thấy quen mắt, nếu hần không gọi thì ta còn không nhận ra hần đâu!”

Bách Thủ đảo rau thấy nước hơi ít nên lại thêm nước vào, sau đó kéo Loan Loan đến nói: “Đề ta nấu cho, nàng đi nghỉ một chút đi.”

Loan Loan không lay chuyển được nên đành phải ra khỏi nhà bếp, liếc nhìn thấy trời đã tối nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lai Sinh đâu, nàng đứng ở trong sân nói thầm một câu: “Sao đến giờ này Lai Sinh còn chưa về?”

Bách Thủ ngồi trong bếp ngó thấy Loan Loan ra khỏi sân, khoe miệng khê nhếch lên.

Sau khi đến sống ở nhà nàng một thời gian, Lai Sinh cũng khôi phục hoạt bát như trước đây, không có chuyện mỗi ngày lại thất thần làm nhảm nói nhớ ông nội hần nữa. Lúc nhà có việc thì hần theo làm, còn lúc không có việc thì đi ra ngoài chơi.

Kể từ sau khi ông nội hần qua đời, người trong thôn cũng đối xử tốt với hần hơn một chút, trước kia lúc nào cũng sợ hần đến làm loạn, nếu không phải là đuổi hần thì cũng không để ý đến hần. Bây giờ thấy hần thảnh thơi cũng sẽ hỏi một hai câu, đến lúc ăn cơm mà còn thấy hần còn ở bên ngoài, thì có người còn cho hần bánh hay thứ gì đó, nếu là người quen biết, lần đầu tiên hần sẽ lấy, lần thứ hai thì hần sẽ không bao giờ lấy nữa, người ta liền hỏi hần: “Sao ngươi lại không lấy, lần trước không phải nói là ăn ngon sao?”

Lai Sinh bèn bài bản giải thích với người ta: “Ca ta nói, không thể lúc nào cũng ăn đồ của người khác, như vậy là không tốt.” Sau đó còn thêm một câu: “Ngươi mời ta ăn bánh, lần sau tầu tầu ta làm bánh ta sẽ mời lại ngươi ăn.”

Trước kia Lai Sinh chỉ biết làm loạn, luôn lấy đồ của nhà người khác, lúc nào lại hiểu chuyện như vậy? Còn biết ăn đồ của người thì phải biết mời lại người ta. Mọi người đều thầm than, không nhìn ra là vợ chồng Bách Thủ còn rất biết dạy dỗ a, Lai Sinh có thể đến nhà vợ chồng Bách Thủ là thật có phúc nha!

Ngay cả Dương Nghĩa Trí có một lần gặp Loan Loan cũng đã nói không ít lời tốt, ấn tượng của người trong thôn bây giờ với Loan Loan và Bách Thủ không chỉ là biết kiếm bạc nữa. Nhưng cuộc sống thanh nhàn của Loan Loan cũng không được hai ngày.

Hôm nay nàng đang định đi ra ngoài cắt rau cho lợn, thì Vương Tiểu Thảo lại đến, đi vào cửa liền vui vẻ kêu một tiếng: “Nhị tỷ.”

Loan Loan thấy trên lưng nàng còn đeo gùi, kỳ quái hỏi: “Muội làm gì thế?”

Wương Tiểu Thảo lấy dao từ trong gùi ra, giơ lên trước mặt nàng nói: “Muội đi cắt rau cho lợn, nghe nói rau bên này ngon hơn, muội biết buổi chiều tỷ cũng phải đi ra ngoài nên liền sang đây xem xem.”

Loan Loan làm sao mà tin được, nhưng cuối cùng Vương Tiểu Thảo thật đúng là đi theo nàng lên núi cắt một gùi rau cho lợn trở về, trước khi về nàng ấy còn nói: “Tỷ, rau bên thôn nhà tỷ đúng là tốt tươi tốt hơn một chút thật đấy, ngày mai muội lại đến tiếp.”

Đi cắt rau cho lợn mà lại đi qua hai thôn, đây là lần đầu tiên đấy! Vài ngày sau đó, quả nhiên Vương Tiểu Thảo lại đến tiếp, có lúc, mấy ngày liên tiếp nàng ta đều đến, có lúc thì cách ngày mới đến.

Loan Loan nghĩ đến lời nói đêm đó, nên nàng vẫn lặng lẽ quan sát, nhưng cũng không phát hiện được chuyện gì khác thường. Vương Tiểu Thảo giống như chỉ thật sự đến cắt rau cho lợn, mấy ngày nay các nàng cũng không gặp Lý Đại Trí, mà Vương Tiểu Thảo cũng không có hỏi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Ngã xuống sông

Edit: Tuyentuyen

Beta: Tuyết Y

Bất kể như thế nào, Loan Loan cũng không thể nào quên được người muội muội trước giờ không hề thân thiết lại đột nhiên đi theo nàng mỗi ngày thế này, nàng bèn nói: “Sau này muội đừng đến nữa, mỗi lần đến đây phí nhiều thời gian lắm, khi về nhà trời cũng tối rồi.”

Vương Tiểu Thảo sang đây cắt rau cho lợn quả thực về nhà hơi muộn hơn bình thường một chút, cũng không biết là mẹ nàng cầu nhàu hay thế nào mà liên tiếp mấy ngày sau Vương Tiểu Thảo cũng không thấy tới nữa.

Thời tiết dần dần nóng lên, mùa đông thì còn có thể đốt than, mùa hè thời tiết nóng đến mức không chịu nổi nhưng cũng không còn cách nào khác. Thế là Loan Loan bèn nghĩ đến bột đá* ở hiện đại hay ăn, mặc dù không phải là thêm đá vào, nhưng vẫn thoải mái hơn nước lạnh uống thường ngày.

* bột đá: là cây tầm bóp họ cà hoa màu tím, khi sấy khô cả bột hạt ra loại phấn trắng pha nước được 1 loại thạch như rau câu có màu hồng nhạt... giống cây sương sáo và cây sương sâm của mình. (hình ảnh thạch bột đá sau khi nấu xong : <http://images.meishij.net/p/20110707/130755238e485bcbe6216cccf34079cf.jpg>)

Nguồn gốc của bột đá là một loại thực vật họ cà, toàn bộ cây này đều có thể dùng làm thuốc, trong ghi chép của y học hiện đại nói rằng trong cây có chứa thành phần giúp con người có thể an thần, long đờm, thanh nhiệt, giải độc, có công dụng trị ho, trị bệnh tâm thần, bệnh đại, cảm mạo, phong thấp đau nhức, ghê nẫu, hạt dùng làm thuốc gọi là giả toan tương tử, có thể thanh nhiệt giải nóng, lợi tiểu, trị trúng gió, có công dụng tiêu viêm, hạ sốt, trị bệnh viêm khớp mãn tính, trị các loại triệu chứng viêm sưng lở loét mưng mủ, mụn nhọt. Hoa cũng có thể dùng làm thuốc gọi là hoa giả toan tương, trị trúng gió, tiêu viêm, trị viêm xoang mũi.

Cho nên, có thể tìm thấy tầm bóp ở một số tiệm thuốc. Mà bộ phận dùng để làm nước uống bột đá chính là hạt của nó, cũng chính là giả toan tương.

Nếu như có thể tìm được hạt cây tầm bóp, có lẽ ngày hè không những bản thân mình uống, mà còn có thể pha chút đồ uống mang đi bán, đặc biệt vào ngày mùa, trong lúc nóng bức có thể uống một ngụm đồ uống mát mẻ như thế, đây đúng là điều cực kỳ tuyệt vời.

Buổi sáng Bách Thủ đã đi săn thú, nên sáng sớm hôm sau, hai người liền đi chợ bán thú săn được, Loan Loan đi tới tiệm thuốc tìm, quả nhiên tìm được hạt Phở lạnh, trước tiên chỉ mua chút ít về làm thử thôi.

Sau đó hai người mua một ít hạt giống rau rồi trở về. Kể từ sau khi có xe trâu, đi chợ thuận tiện và nhanh hơn rất nhiều.

Vừa về tới cửa thôn, hai người đã nghe người ta nói Lai Sinh bị ngã xuống sông. Bách Thủ và Loan Loan bị dọa nhảy dựng, hai người vội vàng trở về nhà. Thấy Vương Tiểu Thảo và Lai Sinh đang đứng ngoài cửa. Quần áo trên người Lai Sinh có chút ẩm ướt, vũng nước đọng từ quần áo của hắn nhỏ xuống mặt đất lúc này đã khô một nửa, cũng không biết đã đứng bao lâu ở cửa rồi.

“Lai Sinh, sao để lại ngã xuống sông chứ?”

Loan Loan cẩn thận nhìn thấy sắc mặt hắn vẫn tốt, trán cũng không nóng, có lẽ không bị bệnh, cũng may bây giờ không phải là mùa đông. Bách Thủ mở cửa, vội vàng bảo hắn vào nhà thay quần áo.

Loan Loan dắt trâu vào chuồng. Lúc này mới hỏi Vương Tiểu Thảo rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, hơn nữa sao hai người bọn họ lại ở cùng một chỗ?

“Muội đang làm việc ngoài đồng, thì nghe mọi người nói là có người ngã xuống sông rồi, sau đó kiểm tra thì phát hiện đó là Lai Sinh, nên đưa hắn về đây...”

Buổi sáng Lai Sinh vốn chơi ở trong thôn, mấy đứa trẻ con đều đến bờ sông bắt cá, nên hắn cũng cầm xiên đi tham gia náo nhiệt. Mấy đứa trẻ con đều coi giỡn lội xuống sông chơi đùa khiến mấy con cá hoảng sợ bỏ tán loạn, làm sao còn có thể bắt được cá nữa.

Lai Sinh tức giận, cầm lấy xiên cá đi. Con sông này ở Dương gia thôn vẫn chảy dài xuống dưới, rồi chảy qua ngoài Vương gia thôn. Lai Sinh cứ đi dọc theo bờ sông, sau đó đi đến Vương gia thôn.

Sau này Bách Thủ lại hỏi hắn, Lai Sinh nói là hắn dẫm lên một tảng đá ở sông nên bị ngã xuống sông. Có lẽ là hắn dẫm trúng tảng đá có rêu, cho nên mới bị trượt chân.

Từ lúc vào hạ đến nay trời cũng không mưa, cho nên nước sông lúc này cũng cạn. Thật ra lúc hắn ngã xuống sông cũng không có chuyện gì cả, chỉ là đúng lúc ấy lại có người ở trong thôn đi ra, không rõ đầu đuôi thế nào, mà người đó lại biết đầu óc Lai Sinh không tốt, cho nên mới vội vàng kéo hắn lên, cuối cùng đương nhiên ồn ào cả thôn đều biết. Nếu không chuyện nhỏ này làm sao Vương Tiểu Thảo có thể biết được.

Bản thân Lai Sinh thì tuyệt nhiên không sợ, còn úy khuất nói xiên cá mình còn chưa lấy về, nhưng Loan Loan cùng Bách Thủ lúc ở cửa thôn nghe được chuyện liền sợ hết hồn, lập tức cầm hắn không được một mình đi ra bờ sông nữa, nhất định phải có người đi chung, đặc biệt là lúc nước lớn.

Từ nhỏ Lai Sinh đã ra sông chơi, kỹ năng bơi lội cũng giỏi, thế là hắn bắt mần trè môi: “... đệ có thể ra chỗ nước cạn, đệ còn có thể bơi lội...”

Loan Loan mới mặc kệ hắn, thật ra thì Lai Sinh cũng rất nghe lời, chỉ cần nghiêm khắc nói chuyện với hắn thì trên căn bản hắn đều nghe theo.

Nếu Vương Tiểu Thảo đã tới, hơn nữa người ta còn giúp đưa Lai Sinh trở về. Loan Loan liền nghĩ để cho nàng ăn cơm trưa ở đây. Sau đó Loan Loan lại

nhìn thấy cái gì ở trong sân, dù sao gửi nhà mình thì Loan Loan vẫn nhìn ra được.

“Gửi này là của muội?”

Vương Tiểu Thảo cười gật đầu, nói : “Đúng vậy a, Nhị tỷ, muội định đưa Lai Sinh về xong thuận tiện ở nhà tỷ ăn cơm, sau đó đến chiều chúng ta sẽ cũng đi cắt rau cho lợn.”

Hóa ra nàng ta đã sớm nghĩ đến chuyện sẽ ăn cơm ở nhà mình rồi, một chút hảo cảm mới sinh ra ở trong lòng Loan Loan lập tức đã biến mất.

Nhà nàng rất lâu rồi chưa ăn bánh cho nên bữa trưa nàng chiên bánh, rồi làm hai món ăn đơn giản. Cơm nước xong, Loan Loan cùng Vương Tiểu Thảo liền đeo gửi đi ra ngoài, để Bách Thủ cùng Lai Sinh ở nhà trông nhà.

Hai người đi một vòng quanh chân núi, không thấy có rau cho lợn nên lại đi lên núi, nàng nghĩ hôm nay ngoại trừ cắt chút ít rau cho lợn như bình thường, nếu có thể nàng sẽ nhặt ít trái cây mang về thì tốt hơn.

Phía sau núi, trái cây dại rất nhiều, nhưng Loan Loan không muốn đi quá xa. Vì đến tận bây giờ nàng vẫn chưa tới bờ sông xem qua, nên nàng muốn đến bờ sông xem có đồ gì cho lợn ăn hay không. Hai người cắt gần một gửi rau, rồi sau đó đi ra bờ sông.

Tìm một đoạn đường dọc theo bờ sông, ngược lại có không ít cỏ nước, còn các loại cây có quả dại thì không có. Các loại cỏ nước, cá cỏ cũng nhiều nhưng không biết có thể cho lợn ăn được không. Loan Loan liền bỏ gửi xuống, vén tay áo lên, cầm lấy nhánh cây tìm kiếm trong sông một chút. Vương Tiểu Thảo ngại những loại cỏ này dính nước quá nặng, nên nói với Loan Loan một tiếng rồi hướng đi về phía hạ du.

Kéo lên được một bó cỏ lớn, Loan Loan vẩy vẩy bớt nước, dùng cỏ bó chặt bó vào gửi, nếu những loại cỏ này cũng có thể cho lợn ăn thì sau này bọn họ liền trộn lẫn những loại rau cỏ này lại rồi cho lợn ăn, lợn ăn được thức ăn càng nhiều, càng hỗn tạp thì đương nhiên nuôi càng béo. Thời đại này lại không có thức ăn gia súc, nên chỉ có thể làm vậy thôi.

Cống gửi lên lưng, Loan Loan đứng ở ven đường nhìn trái phải mà không thấy Vương Tiểu Thảo, liền gọi to lên : “Tiểu Thảo!”

“A!”

Ngay sau đó là “Bồm!” một tiếng.

Trong lòng Loan Loan nhảy dựng, giọng kia rõ ràng là của Vương Tiểu Thảo, nên nàng lập tức đi về phía phát ra âm thanh, ở chỗ cách đó ba mươi mét có một bờ đê, bình thường mọi người cũng sẽ đến chỗ thượng du này để giặt quần áo.

Bị nhánh cây che khuất, Loan Loan hình như thấy bóng lưng một nam nhân, nhưng cũng không thấy Vương Tiểu Thảo, lúc trong đầu nàng đang thấy khó hiểu, thì tầm mắt trước mặt đã bắt đầu được mở rộng, vừa nhìn đã thấy một nam nhân mặc quần áo vải thô, phần quần áo từ eo nam nhân trở xuống toàn bộ đều ướt nhem, đầu tóc vốn chỉnh tề cũng có chút rối, mà trước ngực hắn có một cái đầu đang vùi vào.

Đột nhiên cái đầu kia ngẩng lên, dùng sức đẩy hắn ra, khuôn mặt rõ ràng của Vương Tiểu Thảo hiện ra trước mặt nàng, mà những giọt nước đang nhỏ xuống từ trên người nàng. Lúc này, nam nhân kia cũng xoay người lại.

Loan Loan kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Lý Đại Trí.

Đầu nàng có chút ong ong, nàng cảm giác hắn là mình không có nhìn thấy, mới vừa rồi, quả thật tay của Lý Đại Trí đã nắm tay Vương Tiểu Thảo. Nhưng bình thường hắn là người rất thẳng thắn, đứng đắn khiến nàng không quá tin tưởng rằng đây là chuyện hắn đã làm.

Vương Tiểu Thảo thấy Loan Loan đi tới, mắt lập tức đỏ lên, hai tay bắt an đàn vào nhau.

Vào hạ, mọi người mặc quần áo đều rất đơn bạc, quần áo trên người Vương Tiểu Thảo dính sát vào thân thể, có thể thấy rõ ràng những đường cong lung linh. Nếu ôm nhau như vừa rồi thì hắn là có thể cảm nhận được thân nhiệt trên người nàng ta.

Mặc dù nàng không thích Vương Tiểu Thảo, nhưng đây là Dương gia thôn, nếu chuyện vừa rồi bị người khác biết được thì nàng sẽ trở thành tiêu điểm ở Dương gia thôn! Trên mặt Loan Loan hiện lên chút tức giận!

Nhìn thấy thế, khuôn mặt Lý Đại Trí tỏ ra lo lắng, hắn bước lên trước một bước nói “Ngươi nghe ta giải thích...”

“Im ngay!” Mặt Loan Loan khó coi nhìn hắn, nói: “Muội muội của ta mới vừa rồi trượt chân ngã xuống sông, cảm ơn ngươi đã kéo con bé lên...” Lại quét mắt nhìn sang đồng quần áo đã giặt được một nửa bên cạnh: “Ngươi đi giặt quần áo thì nên đến hạ du đi a, chỗ đó nước cạn, tránh để ướt quần áo của mình.”

Thái độ của Loan Loan ở trong dự đoán của Lý Đại Trí nhưng dường như cũng ngoài ý liệu của hắn, nhưng nghe những lời nói vừa rồi của Loan Loan chẳng biết thế nào mà hắn lại cảm thấy lo lắng hơn: “Không phải vậy, ngươi hãy nghe ta nói, vừa rồi là hiểu nhầm...”

Đôi mắt Loan Loan hơi nhú lại, rồi giọng nói chợt đề cao lên: “Hiểm lắm cái gì? Ta vừa rồi đã nói, tỷ muội chúng ta đi cắt rau cho lợn, đi ngang qua chỗ này mà thôi, không quấy rầy ngươi nữa!” Nói xong lôi kéo Vương Tiểu Thảo đang đứng ở một bên lo lắng bất an đi lên bờ, đi được hai bước, nàng dừng lại quay đầu về phía Lý Đại Trí: “Lời ta đã nói rất rõ rồi, ngươi là người đọc sách thánh hiền thì nên biết nên làm gì!”

Lý Đại Trí nhìn Loan Loan gấp gấp vội vàng lôi kéo Vương Tiểu Thảo đi mất dạng thì nhủ may thật chặt, mắt lại nhìn đến quần áo đã bị ướt hơn phân nửa trên người, thì ném quần áo đang giặt vào trong chậu, vì hẳn không còn hứng thú để giặt quần áo nữa.

Hai người Loan Loan đi từ bờ sông không đi thẳng xuống núi, mà lại đi thẳng lên núi, đi được nửa đường, tí nữa thì gặp nhóm người bà mối Vương, nàng vội vàng kéo Vương Tiểu Thảo vòng qua một đường khác, sau đó mới trở về căn nhà trên núi trước kia.

Bà mối Vương đeo gùi vừa nói chuyện với mấy thôn phụ trong thôn, vừa kỳ quái nhìn hai người Loan Loan đi phía xa, hành động vừa rồi của hai người có chút kỳ quái, bình thường Loan Loan không như thế, bà còn hỏi người bên cạnh: “Mọi người nhìn xem, đó có phải là vợ Bách Thủ và muội muội của nàng không?”

“Ừ, hình như đúng là họ đấy!” có người đáp.

“Cô nương kia, lần trước bọn họ ừng tâu gia ta đã gặp mặt, lớn lên nhìn rất được...”

Mấy người vừa nói chuyện vừa đi về phía bờ sông, vừa đúng lúc lại gặp Lý Đại Trí, thấy hẳn ướt hết cả nửa người, mấy người kinh ngạc hỏi: “Đại Trí, người làm gì mà cả người ướt thế thế này? Không phải là nhảy xuống sông mò cá chứ?”

Lý Đại Trí xấu hổ cười cười nói: “Mới vừa rồi ở bờ sông giặt quần áo không cẩn thận trượt chân...” Rồi chỉ vào chậu quần áo vẫn chưa giặt xong, mặt cũng bắt đầu đỏ lên, nói: “Ngay cả quần áo cũng chưa có giặt xong.”

“A, Đại Trí xấu hổ này, ở bờ sông có chỗ rêu cỏ mọc dài sẽ rất dễ trượt chân, người xem quần áo đều ướt hết rồi, nhanh trở về thay đồ đi?”

Mấy phụ nhân mỗi người người một câu ta một câu cười nói, mà bà mối Vương đứng ở một bên vẫn không mở miệng.

Loan Loan đưa Vương Tiểu Thảo thẳng lên ngôi nhà trên núi, may mà không có gặp ai. Đưa nàng ta vào phòng, Loan Loan bỏ gùi xuống, lại xuống núi, đi về nhà lấy bao bọc quần áo lại, Bách Thủ thấy bộ dáng gấp gấp vội vã của nàng, thì cho rằng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng chỉ có nói một câu: “Đợi lát nữa nói sau đi.” Rồi cầm lấy bao quần áo đi lên núi.

Lên đến nơi, Loan Loan bảo Vương Tiểu Thảo thay bộ quần áo mình thường mặc vào, bởi vì dáng người Loan Loan cao hơn một chút, nên Vương Tiểu Thảo mặc thì hơi dài, nhưng hai người đều gầy nên nếu không nhìn kỹ thì không nhận ra được điều gì.

Sau đó, hai người đeo gùi đi về nhà trong thôn, vừa vào nhà, trước Loan Loan đóng cửa sập lại, đưa gùi cho Bách Thủ, lại lấy củ vớt được ở sông ra: “.....Ta nhìn thấy chúng phát triển tốt nên vớt một ít đem về, cũng không biết có cho lợn ăn hay không, chàng xem thử một chút đi.” Rồi xoay người gọi Vương Tiểu Thảo vào trong phòng.

Bách Thủ nghi hoặc nhìn quần áo trên người Vương Tiểu Thảo, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Loan Loan, trong lòng nghĩ không biết đã xảy ra chuyện gì rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Hậu quả đáng sợ không ngờ

Bách Thủ mở đám cỏ nước ra nhìn, thấy cơ bản đều có thể cho lợn ăn, nên ném tất cả vào trong nồi, Lai Sinh cũng ngồi nhóm lửa ở bên cạnh, mới đốt được hai cây củi, rau cho lợn trong nồi còn chưa kịp sôi, thì bụng hắn đã kêu ọt ọt, Lai Sinh liền bịt miệng rồi giương mắt nhìn Bách Thủ, nói: “Đệ đói bụng rồi, đệ muốn ăn bánh.”

Bách Thủ liếc hắn mấy cái: “Thấy nấu cơm lợn thì đệ liền đói bụng rồi à?”

Chưa nói hết câu đã thấy hắn bỗng chốc nhảy dựng lên một cái rồi chạy ra khỏi phòng bếp vọt tới ngoài cửa nhà chính, ầm ầm đập cánh cửa nhà chính rung lên thùng thình, đồng thời cũng giương cổ hướng vào bên trong la lên: “Chị dâu, chị dâu, đệ muốn ăn bánh.”

Mà Loan Loan thì đang mang vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở bên giường nhìn Vương Tiểu Thảo, Vương Tiểu Thảo bị ánh mắt đậm đặc của nàng nhìn cũng dần dần trở nên bất an.

Lúc Loan Loan đang định nói thì lại nghe thấy tiếng la bên ngoài, nàng đi đến mở cửa nhà chính, ở bên ngoài Bách Thủ đang kéo Lai Sinh đi về phía phòng bếp, Loan Loan đưa tới một gói đồ nhỏ rồi mỉm cười nói: “Lai Sinh đói bụng thì cứ ăn táo trước đi nha, chị dâu sẽ rán bánh cho đệ ăn ngay.”

Lai Sinh nhìn lên thấy bọc nhỏ kia thì lập tức vui mừng chạy tới, mở bọc ra cầm lấy một quả táo thỏa mãn bỏ vào trong miệng, còn ngây ngô cười gật đầu nàng: “Dạ, đệ có táo rồi, đệ không ăn bánh nữa.”

Loan Loan cười cười, nhìn về phía Bách Thủ, nói: “Chàng sang nói với mẹ một tiếng, chờ Tiểu Thảo ăn xong cơm tối rồi mới về nhà, thuận tiện chàng vác rau cho lợn về luôn đi.”

Bách Thủ đoán được chắc chắn đã xảy ra chuyện gì với Vương Tiểu Thảo nên hắn cũng không hỏi nhiều, bèn gật đầu đồng ý, dẫn Lai Sinh về phòng bếp, lại dặn dò hắn vài câu, sau đó đeo gùi của Vương Tiểu Thảo rồi đi ra ngoài.

Loan Loan đóng cửa lại lần nữa, nằm ngồi trên giường, thần sắc của nàng cũng không có ần ần tức giận như mới vừa rồi nữa mà nhàn nhạt nhìn Vương Tiểu Thảo nói: “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì.”

Mới vừa rồi ở bờ sông Loan Loan cũng bảo vệ nàng mà không hề có lý do, khiến cho Vương Tiểu Thảo có chút ngoài ý muốn đồng thời mừng thầm, nhưng hiện tại lại bị thái độ nghiêm nghị của Loan Loan làm lòng nàng vừa thấy thoải mái hơn đã lại bắt đầu căng thẳng bồn chồn không ngừng.

Trần định lại tâm thần, Vương Tiểu Thảo nói: “Muội vốn muốn đến bờ sông rửa tay, nhưng lại không cẩn thận trượt chân rơi xuống sông, mà muội cũng không biết bơi, may là lúc ấy Lý Đại Trí xuống đó đã cứu muội.”

“Còn gì nữa không?” Điểm này không cần nàng nói mà chỉ nhìn bộ dáng của hai người lúc ấy là Loan Loan cũng có thể đoán được.

Vương Tiểu Thảo rồi cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Lúc đó muội quả thật là rất sợ hãi nên cũng không có suy nghĩ nhiều mà liền đưa tay túm lấy hắn, vì thế nên mới làm ướt quần áo của hắn.”

Đuôi lông mày của Loan Loan nhướng lên, điều nàng muốn hỏi cũng không phải cái này: “Sau đó thì sao?”

Vương Tiểu Thảo cúi đầu, bắt đầu có chút bất an nao núng.

“Được rồi. Nếu như muội ngại nói thì để ta nói thay muội.” Loan Loan mặt không chút biểu tình nhìn nàng nói: “Hắn kéo muội lên bờ, nhưng muội thấy quần áo của mình ướt hết rồi, bộ dáng chật vật còn bị hắn nhìn thấy nên dút khoát giả dạng hoảng sợ đáng thương, sau đó thuận thế mà nhào vào ngực hắn. . . . .”

Vương Tiểu Thảo bỗng chốc ngẩng mạnh đầu lên, trong đáy mắt là tràn đầy vẻ không thể tin, sau đó lại lập tức nặng nề cúi đầu xuống nói: “Nhị tỷ, muội là muội muội của tỷ, làm sao tỷ có thể nói muội như vậy được?”

Nghe nàng nói như thế, Loan Loan cười lạnh một tiếng, ở trong căn phòng yên tĩnh này lại vang lên vô cùng rõ ràng, mặt Vương Tiểu Thảo không khỏi đỏ lên.

Loan Loan từ từ đi tới trước mặt nàng, thân nhiên nói: “Chính bởi vì ta là nhị tỷ của muội nên ta mới nói như vậy, vì ta là nhị tỷ của muội nên ta mới không vạch trần muội ở bờ sông. Cũng chính vì ta là nhị tỷ của muội nên ta mới chịu che giấu cho muội trên đường về. . . . .”

Vương Tiểu Thảo cúi đầu bất an vịn góc áo, ánh mắt mơ hồ bất định.

“. . . . . muội có biết là mới vừa rồi muội đã làm cái gì hay không hả? Nếu để người nào nhìn thấy thì đời này muội xong rồi đấy. Kết quả tệ nhất chính là Lý gia chối bỏ hết tất cả, nói là do tự muội lao tới, mà đã làm như vậy thì tất nhiên sẽ không lấy muội. Đến lúc đó không chừng người bên ngoài còn có thể nói là Lý Đại Trí có lòng tốt cứu muội nhưng lại bị muội hãm hại. Nếu như vậy, thì sau này còn ai dám lấy muội nữa đây?”

Khuôn mặt Vương Tiểu Thảo lập tức tái mét.

“. . . . . Kết quả tốt nhất chính là, muội và Lý Đại Trí có tiếp xúc da thịt, người ta sẽ để cho muội về nhà chồng. Nhưng có điều, theo sự hiểu biết của ta đối với mẹ Đại Trí thì bà ta tuyệt đối cũng không để cho muội có thể dễ dàng gả qua được, còn sau khi gả xong thì cũng sẽ tìm mọi cách để gây khó dễ cho muội, mà chuyện muội làm, thử hỏi người nam nhân nào sẽ chịu được loại uất khí này? Cứu người mà ngược lại bị người khác buộc mình phải cưới nàng? Đây chính là đại sự cả đời người đấy! Nông dân chúng ta tuy không nạp thiếp giống như những gia đình giàu có, nhưng cũng không phải là không có, hơn nữa Lý Đại Trí kia cũng là người có tài hoa, nói không chừng một ngày nào đó sẽ có tiền đồ, nếu như vậy thì mẹ hắn sẽ nạp thiếp trước cho hắn thì sao đây? Bất kể là loại kết quả nào thì thanh danh của muội về sau cũng khó mà lấy lại được.”

Cả người Vương Tiểu Thảo cũng đã hơi lao đảo như muốn ngã, lúc này nàng mới phát hiện chuyện mình làm ra ngu xuẩn cỡ nào!

Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, thật sự là nàng không cẩn thận mà trượt chân rơi xuống sông, nhưng khi đó toàn thân mình cũng đều ướt đẫm, khoảng cách của hai người lại gần như vậy, chỉ nhìn một cái đã có thể nhìn rõ thân thể của nàng, khi đó nàng thật sự xấu hổ đến mức không chịu nổi. Nhưng Lý Đại Trí cũng thật sự là chính nhân quân tử, thậm chí quét mắt cũng không quét nhìn lấy một cái, lại còn muốn lui về sau, nàng lại nghĩ đến bản thân mình ái mộ hắn, nên không biết tại sao lúc ấy nàng đã làm như thế.

Mặc dù nàng muốn gả cho hắn, nhưng nàng không muốn làm tiểu thiếp, cũng không muốn cả đời bị người ta chỉ chi trò trò.

Bản về việc Vương Tiểu Thảo có lòng riêng, thì dù sao nàng vẫn còn nhỏ, sau khi hiểu rõ được tính nghiêm trọng của chuyện này rồi cũng lập tức bối rối, nước mắt không ngừng mà tuôn trào rơi xuống. Nàng nhìn Loan Loan bất an hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Loan Loan lạnh nhạt liếc nàng một cái, bây giờ luống cuống rồi sao? Không phải cổ đại này quy củ rất nhiều, luật lệ của nữ nhân cũng rất nghiêm nghiêm sao? Sao những nữ nhân này còn phóng khoáng hơn người hiện đại thế được chứ?

Chính bởi vì thời cổ đại có rất nhiều yêu cầu với nam nữ, nữ nhân chưa lập gia đình thì không thể có tiếp xúc da thịt với nam nhân, nam nhân cũng không được phép nhìn thân thể của nữ nhân, cho dù chỉ cởi bỏ áo ngoài cũng không thể được, nếu không thì nam tử đó nhất định phải cưới nàng này.

Nhưng cũng bởi vì cổ đại có nhiều yêu cầu nên nam nữ cũng không có cách nào tự do yêu đương, quan niệm tôn ti lại rất mạnh, nữ nhân cũng không có cách nào lựa chọn nam tử trong lòng mình ngưỡng mộ được, vì thế mà các nàng mới có thể dùng các loại thủ đoạn để đạt tới mục đích. Đây cũng là lý do vì sao càng là nhà giàu có hào phú, thì bên trong nội viện lại càng thêm phức tạp!

Người khác thích làm sao nàng không xen vào, nhưng Vương Tiểu Thảo là muội muội nàng, nếu như thanh danh của Vương Tiểu Thảo thật sự xấu đi, bản thân nàng ngược lại cũng không phải sợ gì cả. Nhưng sau này mình còn phải có con, đứa trẻ có một người di thanh danh không tốt thì tương lai của nó thế nào cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Cho nên, chuyện này nàng không thể bỏ mặc được!

Bách Thủ đến Vương gia thôn, để rau cho lợn xuống, nói với cha mẹ Loan Loan là Vương Tiểu Thảo sẽ trở về sau bữa cơm chiều, mặc dù trong lòng mẹ Vương Tiểu Thảo buồn bực nhưng bà cũng không nói gì.

Ăn xong cơm tối thì trời cũng đã gần tối đen, lúc này cũng vừa lúc phải trở về.

Ban đầu Vương Tiểu Thảo còn la hét đòi về, bị Loan Loan nói xong một phen thì trong lòng nàng cũng rối loạn, nàng chỉ muốn trở về tìm mẹ nàng nghỉ cách. Nhưng lúc ấy trời còn sáng trưng thì sao Loan Loan có thể để cho nàng trở về được, vì tức giận nên đã ném mấy câu cho nàng: ”Thời gian này mọi người đều đang về nhà, muội còn ngại có ít người thấy phải không?”

Vóc người Vương Tiểu Thảo cũng gần như nàng, ban ngày mặc quần áo của nàng trở về thì đoán chừng cũng không có người có ý đi xem xét, nhưng thời điểm ở trên núi lại gặp phải đám người bà mối Vương, lúc ấy Loan Loan nhìn thấy mấy người đi về phía bờ sông nên cũng chỉ sợ người có tâm lại nhìn ra được cái gì thôi.

Loan Loan một mình đi tiễn Vương Tiểu Thảo thì Bách Thủ lo lắng không yên lòng, Lai Sinh nhìn ba người đều muốn đi ra ngoài thì cũng tò mò đòi đi theo, cho nên ăn xong cơm tối, thu dọn xong đồ, đóng kỹ cửa sân rồi mấy người liền ra khỏi thôn.

Vừa vặn tối nay có ánh trăng mờ lung nên trên đường cũng không tính là quá tối, ba người không ai nói chuyện, chỉ có Lai Sinh vừa đi vừa nói nhỏ, thỉnh thoảng đá đá xuống đám cỏ dại ở ven đường.

Giống Lai Sinh thế cũng rất tốt, cũng không biết đùa giỡn tâm cơ gì, vĩnh viễn cũng sẽ không phiền não, lo lắng!

Rất nhanh đã đến Vương gia thôn, về đến cửa nhà, Loan Loan đưa tay gõ cửa, cha nàng ra mở cửa, khi ông thấy Loan Loan thì điều đầu tiên là sùng sốt, Vương Tiểu Thảo đứng ở phía sau của nàng, mà lúc nhìn thấy Bách Thủ và Lai Sinh ở phía sau thì cha nàng cũng đã cảm thấy có chút kỳ quái. Bởi vì Bách Thủ đã tới lúc chiều, cho nên ông cũng biết Vương Tiểu Thảo sẽ về trễ một chút, nhưng làm sao lại có nhiều người tiễn như vậy đây?

“Cha.”

Nghe được giọng nói của Loan Loan thì cha nàng cũng hoàn hồn, ông liền để cho mấy người vào nhà, lại hỏi: “Các con ăn cơm chưa?”

Bách Thủ cũng đi lên gọi cha, Lai Sinh theo ở phía sau tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây. Mẹ Loan Loan nghe được giọng nói nên từ phòng bếp đi ra ngoài, khi bà thấy mấy người cũng ngăn ra, đây cũng là lần đầu tiên mấy người tự mình đưa Vương Tiểu Thảo trở về đây, mẹ nàng ngừng việc đang làm rồi cũng đi theo vào nhà chính.

Loan Loan liếc nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cha mẹ, trong lòng cũng đã hiểu rõ một chút, đây có thể chính là chủ ý của bản thân Vương Tiểu Thảo, sau đó bỏ bao quần áo lên trên bàn, mẹ nàng nhìn thấy bao quần áo kia thì lập tức cười nói: “Cái gì vậy?”

“Là quần áo của Tiểu Thảo.” Loan Loan nói.

“Quần áo? Quần áo gì?” Mẹ nàng đang nghi hoặc, bà lập tức phát hiện quần áo trên người Vương Tiểu Thảo căn bản không phải của bản thân nàng, mở bao quần áo ra kiểm tra, thì thấy quần áo bên trong vẫn còn ẩm ướt, đây mới là quần áo của Vương Tiểu Thảo. vậy trên người Vương Tiểu Thảo mặc có lẽ là quần áo của Loan Loan rồi!

Bà khẽ giật mình, mắt nhìn hai tỷ muội hỏi: “Cái này... kể mẹ nghe xem chuyện lộn xộn gì vậy?”

Loan Loan nhàn nhạt đứng lên, nói với cha mẹ nàng: “Cha, mẹ, con có chuyện muốn nói.” Sau đó đi vào một gian phòng bên cạnh: ”Tiểu Thảo muội cũng đi vào đi.”

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Loan Loan thì sắc mặt của cha mẹ nàng cũng có chút thay đổi, cha nàng bất an mà liếc mắt nhìn Vương Tiểu Thảo, ông đi vào trước tiên, sau đó mẹ nàng cũng đi vào theo, Vương Tiểu Thảo đương nhiên không thể không đi vào, chỉ có thể kiên trì theo vào.

Bách Thủ, Lai Sinh còn cả Vương Nguyên Sinh thì ngồi ở nhà chính.

Cho đến bây giờ, Vương Nguyên Sinh vẫn là một đứa không hiểu chuyện, từ sau khi biết được sự lợi hại của Loan Loan xong thì hắn cũng không dám giống như trước nữa, nhìn thấy Loan Loan cùng Bách Thủ có cuộc sống tốt rồi, thì hắn còn biết lấy lòng Loan Loan hơn cả cha mẹ hắn. Bình thường nghe cha mẹ hắn nói chuyện thì hắn cũng hiểu Bách Thủ trăm ngàn đều thuận theo Loan Loan, trên căn bản thì cái gì cũng đều nghe theo Loan Loan.

Cho nên cái tên đáng ghét này cảm thấy chỉ cần lấy lòng nhị tỷ hắn là được, còn về phần Nhị tỷ phu, Vương Nguyên Sinh cũng không có nhãn mặt giống như trước kia nữa nhưng cũng không chủ động chào hỏi nhiệt tình.

Bách Thủ cũng không muốn chấp nhặt với trẻ con, hẳn có thể đến đây cũng hoàn toàn là vì Loan Loan thôi.

Ba người ngồi ở nhà chính bắt đầu mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Sau đó thì Vương Nguyên Sinh bèn cầm bát rót nước từ trong ấm ra uống, hẳn cũng không nói muốn rót cho hai người kia uống một bát.

Bách Thủ căn bản cũng không có ý muốn uống nước, nhưng Lai Sinh đột nhiên nhìn thấy thì cũng cảm thấy hơi khát nước, thế là tội nghiệp nhìn Bách Thủ rồi nói: “Ca, đệ cũng muốn uống nước.”

Bách Thủ hiếm có mà cười cười với hắn: “Ngoan, chúng ta về ngay thôi.”

Lai Sinh nhìn Vương Nguyên đang nháy mắt ra hiệu với hắn thì có chút không cam lòng, biu môi nói: “Đệ khát, đệ muốn uống bây giờ cơ!”

Bách Thủ quét mắt nhìn Vương Nguyên Sinh đang tác quái ở một bên rồi đứng dậy đi vào phòng bếp, chỉ lát sau thì cầm một cái bát tới, cầm lấy ấm trên bàn rót một bát nước đặt trước mặt Lai Sinh, sau đó mặt không chút biểu tình nhìn chằm chằm Vương Nguyên Sinh đang muốn đứng dậy đi cướp cái bát nước.

Vương Nguyên Sinh chỉ cảm thấy khi đó cái cổ của mình đều lạnh toát, bàn tay vươn ra không khỏi rụt trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Thương lượng, lại làm một việc buôn bán nhỏ

Ở ngoài phòng, Vương Nguyên Sinh muốn ăn hiếp Lai Sinh nhưng không được lại bị Bách thủ dọa cho sợ nhảy dựng lên. Nhưng ở trong phòng cũng vẫn im ắng, ở bên trong thân sắc của bốn người đều khác nhau, Vương Tiểu Thảo đứng giữa phòng mang một đôi mắt đỏ hồng, trên mặt còn có nước mắt chưa khô.

Từ đầu đến cuối Loan Loan không có bất cứ biểu hiện gì, cũng như bộ dạng thương tiếc gì, không nhanh không chậm nói lại một lần đầu đuôi câu chuyện.

Loan Loan vừa nói xong, Vương Tiểu Thảo bèn vội tự biện hộ cho mình hai câu, cái gì mà quả thực nàng không cẩn thận mà bị trượt chân rơi xuống sông, cái gì vì lúc ấy sợ hãi nên vô ý lôi kéo người cứu nàng....

Nhìn bộ dáng vội vàng hấp tấp kia của nàng thì cha nàng cũng biết là nàng đang nói dối, mà tính tình của Vương Tiểu Thảo thì mẹ nàng là người rõ ràng nhất, bà không cần nhìn biểu lộ của nàng là gì thì cũng biết chuyện này là thật hay giả!

Hai lão nhân cũng nhủ chặt mày, chuyện này không chỉ liên quan tới danh tiếng của Vương Tiểu Thảo mà còn liên quan đến cả Vương Nguyên Sinh. Nếu sự thực của chuyện này bị người bên ngoài biết được thì thanh danh của Vương Tiểu Thảo sẽ xấu đi, sau này có tìm nhà chồng cũng khó, mà Vương Nguyên Sinh cũng không thể có được chỗ tốt nào, sẽ rất dễ ảnh hưởng tới chuyện cưới vợ của hắn. Loan Loan thì trên không có mẹ chồng, Bách Thủ lại thương nàng, đương nhiên không cần bị ai chèn ép, nhưng người trong thôn chắc chắn cũng sẽ nghị luận sau lưng. Còn Vương Lý hiện tại xem ra cuộc sống không tệ, nhưng nếu vạn nhất một ngày nào đó mẹ chồng nàng mất hứng, thì mẹ chồng nàng cũng hoàn toàn có thể lấy chuyện này làm cái cớ mang ra chèn ép nàng.

Ở thời cổ đại này vốn chính là như vậy, chỉ cần trong nhà có ai không tuân thủ nữ tắc thì cả nhà hay thậm chí cả những thân thích không cùng chi cũng sẽ bị liên quan vào!

Một lúc sau, cha nàng thờ dãi: “Hiện tại cũng chỉ có thể hi vọng hắn thật sự coi như chưa hề có chuyện gì, để việc này cứ thế mà qua thôi.”

Mẹ Loan Loan mím môi dữ tợn trừng mắt nhìn Vương Tiểu Thảo, bà vẫn luôn cảm thấy về mặt lễ nghi bà đã dạy dỗ Vương Tiểu Thảo không tệ, nếu không thì lần đó đến nhà Loan Loan lại có nhiều người ở Dương gia thôn khen Vương Tiểu Thảo ở trước mặt bà như vậy sao? Bà vốn hi vọng tìm cho Vương Tiểu Thảo một nhà chồng tốt, như thế cũng không uổng công sự dạy dỗ của bản thân mình, đến lúc đó nói không chừng còn có thể mượn nhà chồng của nàng giúp Vương Nguyên Sinh vài lần.

Bây giờ thì tốt rồi! Lại xảy ra cái chuyện xấu hổ như thế này, khó trách nha đầu chết tiệt kia trước đó vài ngày cứ luôn chạy về hướng Dương gia thôn! Lý Đại Trí tuy rằng không tệ nhưng dù sao hiện tại cũng chỉ là một người nông dân. Chuyện trước kia của Loan Loan trong lòng bà vẫn còn nhớ rõ đây này, cho nên bà cũng không có ý gả Vương Tiểu Thảo cho Lý Đại Trí đâu.

Nhưng vấn đề là ở chỗ Lý Đại Trí cũng đã kéo tay của Vương Tiểu Thảo rồi, lúc ấy toàn thân Vương Tiểu Thảo đều ướt nhem, thế thì có khác gì không mặc gì đâu?

Bà do dự một lúc rồi nói: “Hai người bọn họ lúc ấy như vậy, thế cũng coi như là có tiếp xúc da thịt rồi nha?”

Loan Loan ngược mắt, thản nhiên nói: “Không chạm vào con bé thì làm sao kéo con bé lên được? Nếu như vậy, sau này có người rơi xuống sông thì còn ai nguyên ý ra tay cứu giúp chứ? Hơn nữa người ta cũng là thật tâm mà cứu con bé, về phần sau khi lên bờ thì mẹ hỏi Tiểu Thảo một chút xem là ai kéo tay ai? Nếu nói thật ra thì mặc kệ Tiểu Thảo có nói thế nào, nhưng chỉ cần Lý Đại Trí không thừa nhận, vậy thì người thiệt thòi vĩnh viễn cũng không thể nào là Lý Đại Trí.”

Không cần biết sự việc có phải vì nam nhân mà ra hay không, chỉ cần người nam nhân không chịu thừa nhận thì tiếng nghị luận và nước bọt của những người xung quanh cũng có thể chìm chết người nữ nhân rồi.

Người từng trải ở đây đương nhiên sẽ hiểu, tuy trong lòng mẹ Loan Loan có chút không cam tâm vì nữ nhi của mình chịu thiệt thòi mà lại không thể làm gì đối phương, nhưng bà lại thăm mắng Vương Tiểu Thảo mất bị mù hay sao mà đi trêu chọc phải người như vậy, cuối cùng cũng chỉ đành phải gật đầu.

Vương Tiểu Thảo ở bên cạnh thấy mẹ nàng cũng đồng ý rồi thì ngẩng đầu lên, bày ra bộ dạng tội nghiệp đáng thương với đôi mắt đỏ hoe nhìn mẹ nàng: “Ngộ nhờ hần nói chuyện này ra thì làm sao bây giờ?”

Chân mày của cha mẹ Loan Loan lại càng nhíu chặt hơn.

“Chắc là không đâu, lấy cách làm người của Lý Đại Trí thì hần sẽ không làm chuyện như vậy, hơn nữa lúc ấy ta cũng đã nói rõ ràng với hần rồi.” Loan Loan nói.

“Nhờ đâu mẹ hần biết thì bà ta nhất định sẽ làm âm ỉ khắp nơi thôi!” Hai mắt Vương Tiểu Thảo ầng ậc nước mắt nhìn nàng.

Hiện tại Loan Loan chẳng có chút tâm tư mà nhìn Vương Tiểu Thảo cái nào cả, nàng thản nhiên nhìn cha mẹ nàng nói: “Đều là muối muối nhà mình nên con tuyệt đối sẽ không hại ai, nhưng nếu mọi người có ý muốn làm như vậy thì con cũng khó mà nói được gì, có điều sau này đừng tìm con nữa. Thái độ của mẹ Đại Trí với nhà chúng ta gì thì mẹ rõ ràng nhất, còn nếu ai gây thơ cho là mẹ Đại Trí sẽ lấy khuê nữ nhà chúng ta thì con cũng không còn lời nào để nói nữa!”

Giữa hai đầu mày của cha Loan Loan cũng đều nhấn lại thành hình chữ xuyên. Cuộc sống đang tốt đẹp lại xảy ra chuyện này, thật sự là làm cho người ta phiền lòng, rốt cuộc cũng đánh nhịp lên tiếng: “Chuyện này cứ quyết định như vậy trước đi, chỉ cần đối phương không nói gì thì chúng ta cũng coi như xong, thanh danh của Tiểu Thảo quan trọng, mà trong nhà cũng không phải là chỉ có một đứa con.”

Nghĩ đến Vương Nguyên Sinh, mẹ Loan Loan cũng không bao giờ do dự nữa nên lập tức gật đầu, còn Vương Tiểu Thảo ở một bên cúi đầu xuống không hề lên tiếng.

Chỉ cần mẹ nàng không có ý định gả Vương Tiểu Thảo cho Lý Đại Trí thì mọi chuyện cũng không phải là vấn đề gì. Chuyện đã nói xong, Loan Loan, Bách Thủ và Lai Sinh cũng quay trở lại Dương gia thôn.

Ban đêm nằm trên giường, Loan Loan nói cho Bách Thủ nghe chuyện xảy ra ban ngày.

“Theo như ta thấy, chỉ cần mẹ và Tiểu Thảo không còn giữ tâm tư kia thì Lý Đại Trí cũng không tự nói ra đâu, hần cũng hiểu rõ mẹ hần nên có lẽ sẽ không nói chuyện này mẹ hần biết đâu”. Bách Thủ nói ra cách nhìn của mình.

Lời này thì Loan Loan đồng ý, lấy thái độ của Lý Đại Trí ngay lúc đó mà nói thì hần tuyệt đối cũng không có bất cứ ý tứ gì khác.

Kết quả là ngày hôm sau, khi Loan Loan đi dạo ngoài đồng thì có người liền hỏi nàng: “Nhị muội đang bận sao? Ồ, không phải hôm qua thấy muội muội của muội tới rồi sao, sao lại không nhìn thấy người ở đây?”

Mắt Loan Loan nhìn người đặt câu hỏi, là một trong những người hôm qua thấy ở chân núi, nàng bèn cười nói: “Đúng vậy a, buổi trưa không phải Lai Sinh nghịch ngợm rơi xuống sông ở Vương gia thôn sao? Con bé giúp đưa hần về, sau muội có giữ con bé lại ăn cơm tối nhưng trong nhà lại bận rộn nên cũng không có giữ con bé lại qua đêm.”

Người nọ bày ra vẻ mặt thì ra là vậy: “Ta đã nói thấy cả nhà các muội trời tối rồi mà còn ra thôn mà.”

Trong lòng Loan Loan hơi khó hiểu, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười: “Đúng vậy, ăn xong cơm tối thì sắc trời cũng có khá tối rồi, vì không yên lòng nên lúc này mới tiễn con bé về nhà.”

“Cũng phải, một cô nương đi đường đêm tối quả thật không an toàn.” Người nọ cũng đồng ý nói.

Loan Loan vừa cười vừa hỏi mấy người đang ở đây làm gì, nói xong mấy câu thì nàng nói mình đã đi vòng vo cả buổi đã hơi mệt một chút nên nàng muốn đi về trước.

“Nếu như vậy, vậy muội đi về trước đi, chú ý thân thể nha!” Người nọ còn vẫn còn thân thiết mà thăm hỏi nàng vài câu.

Loan Loan nói câu cảm ơn rồi vòng qua mấy người, nàng vừa đi khỏi mấy bước đã nghe được có người phía sau hỏi: “Chỉ đi dạo mà đã mệt à? Đây, các cậu nói xem có phải nàng ấy đã có rồi không?”

“Cũng không biết nữa, thành thân cũng đã gần một năm rồi, có lẽ là vậy a!”

“Tàu nói xem đây có phải chính là số mệnh của người ta không nha? Các tàu nhìn mẹ Lan Hoa xem, một lòng muốn sinh con trai nhưng mà cũng đã bao nhiêu năm rồi vẫn chưa thấy mang thai, nếu nàng ấy biết thì trong lòng sẽ ghen tỵ cho xem.”

Loan Loan vừa đi khỏi thì khóe miệng liền co giật.

Trí tưởng tượng của những người này quả thật là phong phú, nói chuyện với những người này thật là mệt mỏi, chỉ tùy tiện nói một câu cũng có thể nói ra được hai, ba chuyện!

Có điều đêm qua đi ra ngoài lại bị người ta nhìn thấy, nhưng nghĩ lại một chút thì lại thấy chỉ là chuyện linh tinh nhỏ nhặt, mình tiền muối muối ruột của mình về nhà thì có gì mà không thể chứ? Chỉ cần không có ai biết chuyện ở bờ sông thì cũng không sợ.

Về đến nhà, Loan Loan lấy bột lạnh đã mua ra.

Nếu như nàng thử nghiệm thành công, thì mấy ngày nữa là nàng có thể làm bánh bột lạnh đem ra bán rồi, dù sao tiệm thuốc cũng bán rất nhiều bột lạnh này, hạt tằm bóp dùng như thuốc có thể thanh nhiệt giảm nóng, lợi tiểu lại tiêu phong, tiêu viêm, cho nên khi uống đồ uống được pha từ hạt tằm bóp thì mới có thể mát mẻ như thế.

Phương pháp làm bột lạnh cũng rất đơn giản, trong cửa hàng ở hiện đại đều có bán bột lạnh dạng bột phấn, chỉ cần đổ thẳng vào trong nước sôi để nguội là được. Nhưng loại này lại không thể đổ trực tiếp vào, trước đó nàng có mua mấy miếng vải thưa để may thành cái túi thưa nhỏ, đổ hạt tằm bóp vào trong, sau đó đun một chậu nước sôi, để nguội, thả túi hạt tằm bóp vào nước rồi bóp, cứ bóp liên tục cho tới khi nước biến thành màu đỏ. Sau đó đặt ở nhiệt độ thường, qua một đoạn thời gian ngắn thì nước sẽ từ từ đông lại, bởi vì thời này không có tủ lạnh nên nếu muốn lạnh thêm chút nữa thì có thể múc một bồn nước lạnh, bỏ chậu bột lạnh vào ngâm bên trong.

Sau đó cắt thành từng miếng nhỏ rồi múc vào một cái bát, rưới lên một chút nước đường đỏ đã nấu sẵn, căn cứ vào khẩu vị của từng người mà rưới lượng nước đường thích hợp. Loan Loan cũng nếm thử một miếng, không ngờ rằng nó không khác với bột lạnh ở hiện đại cho lắm!

Đến mùa hạ, làm việc cũng càng ngày càng nóng bức, Bách Thủ và Lai Sinh đi cắt rau cho lợn trở về thì người cũng đổ đầy mồ hôi, nàng vội vàng cầm bát múc hai bát bột lạnh: “Mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, ăn chút bột lạnh này, đây là ta mới làm đấy.”

Bách Thủ nhận lấy bát, mắt nhìn thứ màu đỏ trong đó thì nhìn về phía nàng nhếch miệng cười cười: “Vợ lại làm đồ ăn ngon rồi!” Hắn cầm muống múc một muống rồi cho vào miệng, chân mày vì nóng bức mà nhíu lại bỗng chốc đã giãn ra, hắn kinh hi nhìn nàng: “Vợ ơi, đây là món gì ngon vậy, ăn một ngụm mà đã cảm thấy thật sáng khoái mát mẻ rồi!”

Loan Loan cười hi hi nhìn hắn: “Cái này gọi là bột lạnh, chờ thêm mấy ngày nữa, chúng ta lại ra tiệm thuốc mua thêm một chút về, sau đó làm rồi mang đi chợ bán. . . . .” Suy nghĩ một chút rồi lại sò lên cảm nói: “Trời đang nóng, chỉ sợ là người đi chợ cũng ít đi rồi, có lẽ chúng ta nên gánh quanh thôn thôi, chỉ cần bán một đồng một bát thôi cũng được rồi!” Hạt tằm bóp vốn cũng rẻ, chủ yếu là cần bỏ thêm chút ít đường đỏ, một đồng tiền một bát mặc dù lời ít một chút nhưng giá tiền này thì người dân quê cũng có thể tiếp nhận được, mua được rẻ thì đương nhiên sẽ có nhiều người mua, tuy lãi ít nhưng lượng tiêu thụ lại mạnh hơn!

Bách Thủ nghe xong thì hai mắt cũng tỏa sáng: “Chủ ý này tốt đấy vợ, nàng làm đi, ta sẽ gánh đi bán!”

Thời gian này trời càng lúc càng nóng, nàng biết là Bách Thủ sợ nàng đi theo sẽ mệt mỏi, nhưng nếu để cho Bách Thủ một mình thì tới lúc đó khẳng định sẽ bận rộn tới chết mất, cùng lắm thì lúc đó nàng kiếm đồ che lên đầu là được rồi!

Hơn nữa nàng cũng nghĩ kỹ rồi, bởi vì năm nay có quá nhiều chuyện nên nàng và Bách Thủ đều không có đi bán bánh, các nàng chuyển từ trên núi xuống thì cơ bản là đã ổn định mọi thứ rồi, sau này lại còn bận rộn công việc ngày mùa, lại còn cả việc qua năm qua tết phải lên thôn trang làm thịt xông khói. Nhưng bình thường thì thời gian nhàn rỗi vẫn nhiều hơn, vào những ngày xuân thu lúc trời lạnh họ sẽ đi bán bánh, ngày hè nóng bức thì họ lại đi bán bột lạnh này!

Cũng sẽ không làm lỡ việc ngoài đồng, càng không làm chậm trễ chuyện thôn trang bên kia, lại có thêm khoản tiền thu nhập bình thường, như vậy thì mỗi ngày các nàng đều có bạc thu vào rồi.

Lai Sinh rửa xong tay thì đã nhìn thấy Loan Loan và Bách Thủ đang cầm một cái bát không biết là ăn món gì, Loan Loan đưa một cái bát khác cho hắn: “Lai Sinh, đệ một rồi, ăn đi này!”

Lai Sinh cầm cái muống múc múc trong bát, hắn ngửi thấy có mùi vị của đường đỏ, nhếch miệng cười cười: “Nước đường ở trong này!” Sau đó từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn! Ăn được một miếng đầu tiên thì hắn liền la hoảng lên: “Oa, đây là món gì vậy, sao lại mát như vậy! Ăn ngon quá nha!”

Thế là hắn bỏ luôn muống đi mà bụng bát đưa lên miệng húp hai ngụm đã uống xong, lau miệng một cái rồi đưa cái bát không cho Loan Loan: “Đệ muốn ăn nữa!”

Loan Loan bắt đầu cười cười, lại múc cho hắn một bát nữa, nhìn hắn ăn tới mặt mày hớn hở thì hai người đều lộ ra một vẻ mặt bất đắc dĩ, sợ rằng đứa nhỏ này sau này mỗi ngày đều đòi nàng cho ăn món này mất!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Người phụ nhân trở về thôn

May mà số hạt tầm bóp mua hôm đó có thể đủ nấu được vài bữa. Ngày hôm sau, sau khi ăn cơm trưa xong, Lai Sinh lại la hét đòi ăn bột lạnh, Loan Loan liền nói với hắn: “Đệ đi cắt rau cho lợn với ca đi, một lát trở về sẽ có bột lạnh ăn!”

Thế là lúc cắt rau cho lợn, Lai Sinh làm việc vô cùng gắng sức, ngày thường hắn làm việc cứ lười biếng, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhưng chỉ cần Loan Loan hứa là làm xong việc sẽ có bột lạnh ăn thì hắn sẽ làm việc chăm chỉ hẳn lên. Ai bảo trời nóng như thế này nên hắn thích ăn món mát lạnh đó chứ!

Nhưng mỗi lần Loan Loan cũng không làm nhiều, ba người mỗi người nhiều nhất chỉ được hai bát! Nếu nhiều hơn nữa, chỉ sợ Lai Sinh sẽ bị tiêu chảy mất!

Đã liên tiếp hơn mười ngày hai người cũng không bước chân ra khỏi cửa, đợi đến khi có thể ra ngoài ruộng làm cỏ, thì ba người liền bận rộn suốt mấy ngày. Ngày hôm nay, sau khi cuộc xong mảnh ruộng cuối cùng thì đã vừa đúng tới chiều, trời càng lúc càng nóng, ba người bận rộn cả ngày, trên người đều ướt đầm mồ hôi. Khi về nhà, chuyện đầu tiên mà Loan Loan làm là đi nấu nước, tranh thủ thời gian chờ nước sôi, nàng đi giặt toàn bộ mấy đôi giày vừa cõi ra. Vì cả ba đều mang giày rom nên việc tẩy rửa rất dễ dàng.

Nước đã sôi, nàng cũng chẳng còn tâm trạng mà ngâm mình trong bồn, hiện tại chỉ muốn nhanh chóng gột rửa mùi mồ hôi trên người, cả người được nhẹ nhàng khoan khoái mà thôi. Xách chiếc thùng lớn, Bách Thủ múc một thùng nước lớn cho nàng. Loan Loan ở phòng tắm thông thoáng thả thả tắm rửa sạch sẽ, Bách Thủ tự nhiên cũng tắm rửa, sau đó nàng lại bỏ quần áo bẩn vào trong chậu, khi xong xuôi hết cả rồi thì lúc này nàng mới cảm thấy thiếu cái gì đó.

Tắt bật một hồi lâu, lúc này nàng mới nhớ tới, Lai Sinh cùng trở về mà sao lại không thấy tắm hơi đâu rồi.

Bách Thủ nói với nàng về nhà vớt đồ đạc xuống thì chạy biến ra ngoài rồi, Loan Loan nghĩ hẳn cả người mồ hôi hôi hám, ngay cả quần áo cũng chưa thay, mà giờ lại đang là mùa hè. Nàng đứng ở cổng ngóng vài lần, thì thấy Lai Sinh từ phía bờ sông trở lại, chờ hắn đến gần, nàng mới nhìn rõ cả người hắn từ đầu đến chân đều ướt nhẹp!

“Đệ đi làm gì vậy?”

Lai Sinh giữ quần áo ẩm ướt của mình, nói: “Đệ đi tắm.”

“... Đệ chạy đến bờ sông tắm?” Thật không dễ cho người ta bớt lo mà.

Lai Sinh gật đầu, còn có chút đắc ý, hắn chỉ vào ống quần đã không còn vết bùn đất, nói: “Tẩu nhìn xem, đệ không chỉ tắm rửa, còn tiện tay giặt luôn cả quần áo, rất tiện lợi nha!”

Loan Loan đưa mắt nhìn chỗ bẩn trên ống quần hắn, tuy bùn đã hết, nhưng vẫn có vết bùn trên ống quần, nhất thời không biết nói gì. Chỉ vào ống quần hắn, nói: “Đệ nhìn lại ống quần của mình đi, vẫn còn chưa sạch đâu, cái này phải dùng nước giặt mới sạch được.”

Nước giặt là thứ chuyên dùng để giặt quần áo mà nàng mua được ở chợ.

Lai Sinh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, tay vỗ lên đùi một phát: “Ha, đó đúng là cách tốt, lần sau đệ sẽ bôi thẳng lên người.”

Sau này, có một khoảng thời gian Loan Loan đã thực sự vì những lời nàng nói lúc này mà hối hận mất vài ngày. Bởi vì lúc Lai Sinh đi ra sông tắm rửa lần nữa thì hắn thực sự đã lấy nước giặt bôi lên người. Về sau tiểu tử này lại phát hiện bôi thứ này lên người không chỉ có thể giặt quần áo, mà dường như còn có thể tắm rửa, thế là mỗi lần đều bôi thật nhiều thật nhiều trên người, cuối cùng đứt khoát cả gói đầu cũng dùng thứ này.

Nước giặt trong nhà mới mua về mà chưa dùng được bao lâu đã hết, mới đầu Loan Loan cứ thấy băn khoăn mãi, cuối cùng khi nàng biết được chân tướng, thì chỉ hận không thể dùng giáng long thập bát chưởng đánh vào trán hắn.

Thứ này tuy không phải là rất quý, nhưng cũng không hề rẻ, thế mà lại bị hắn lãng phí như vậy!

Đương nhiên đây là chuyện nói sau.

Loan Loan im lặng nhìn Lai Sinh toàn thân ẩm ướt ủ rũ bước vào trong sân.

May mà đang là mùa hè. Thôi, quên đi. Như vậy cũng tiết kiệm chút củi lửa. Nàng xoay người, lúc đang muốn đi vào trong nhà thì thấy cách đó không xa có một phụ nhân xa lạ khoảng hơn ba mươi tuổi đang chào hỏi với mấy người trong thôn, bên cạnh còn có một cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Lúc này bà mối Vương từ trên núi xuống, đi qua chỗ Loan Loan cũng kỳ quái hỏi nàng: “Hai người kia là ai thế?”

Loan Loan lắc đầu, đến cả bà mối Vương còn không biết thì nàng làm sao có thể biết được chứ.

Đang nói, hai người kia đã đi về phía này, khoảng cách gần hơn, Loan Loan mới nhìn rõ người phụ nhân kia, nàng ăn mặc gọn gàng, loại vải mặc trên người tốt hơn gấp mấy lần so với loại vải mà mấy nông phụ bọn họ đang mặc, trên mặt phù phấn nhẹ. Lại nhìn đến ngũ quan của nàng, cái mũi cao thẳng, miệng anh đào nhỏ nhắn, làn da cũng được chăm sóc rất tốt, nhất là cặp mắt phượng kia, chỉ cần nàng muốn, là có thể tỏa ra loại quyến rũ mê hoặc lòng người.

Chỉ có một điều không được hoàn mỹ đó là mặt nàng hơi lớn một chút, đáng người thì hơi đầy đặn.

Dù sao liếc mắt một cái là có thể nhìn ra phụ nhân này không phải là người làm nông như các nàng.

Trong lúc hai người đang tò mò đánh giá đối phương, thì đồng thời, phụ nhân kia cũng đang đánh giá các nàng, khi trông thấy Loan Loan, trên mặt nàng xuất hiện thần sắc nghi hoặc, lại quay sang nhìn bà mối Vương, phụ nhân lập tức cười: “A, chị dâu đang bận đấy à?”

Bà mối Vương sùng sốt, nữ nhân nhìn lăng ló thế này lại quen mình ư? Nhưng nhìn quả thật là có chút quen mặt.

Phụ nhân nhìn bộ dáng nghi hoặc của bà thì cười cười, lại nói: “Chị dâu chắc không còn nhớ rõ muội rồi, muội là Hương Tú đây!”

“A? Hương Tú?” Bà mối Vương cả kinh nói, nhìn kỹ lại thì quả nhiên là Hương Tú, lập tức nói: “Ồ, đúng là Hương Tú rồi, đúng là càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng trẻ ra, làm ta không nhận ra muội nữa.”

Hương Tú hé miệng cười cười, thân thiết nói với bà mối Vương: “Chị dâu không nhận ra muội cũng là bình thường thôi, tâu là người bận rộn mà, nhưng muội thì vẫn luôn nhớ chị dâu đấy.”

“Người bận rộn cái gì chứ, chỉ là lúc rảnh rồi thì chạy qua chạy lại, thay mọi người giải quyết một chút chuyện trong lòng thôi.” Bà mối Vương bâng quơ nói, trên mặt tràn ngập tươi cười.

Sau đó lại nhìn sang cô nương đang đứng ở bên cạnh, kinh ngạc nói: “Ái chà, đây là Mạch Thảo phải không? Đã lớn như vậy rồi à, thành một đại cô nương rồi!”

Mạch Thảo vẫn luôn cúi đầu, nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn bà mối Vương một cái, rồi lại vội vàng cúi đầu xuống, lộ ra vẻ xấu hổ ngượng ngùng.

“Nha đầu này từ nhỏ đã rất nhát gan, chị dâu đừng để ý.” Hương Tú đưa mắt nhìn Mạch Thảo đang cúi đầu, cười nói với bà mối Vương.

“Không có gì, không có gì.” Bà mối Vương hào phóng không để tâm, còn khen ngợi nói: “Đây mới là cô nương của Dương gia thôn chúng ta, tính tình điềm tĩnh, không giống những loại chỉ ra ngoài có vài năm mà ánh mắt đã đề ở trên đầu rồi. Ta thì thích cô nương như Mạch Thảo thôi.”

Nói xong lại nghiêng ngả nói: “Mạch Thảo năm nay mười lăm tuổi rồi ấy nhỉ.”

Hương Tú gật đầu.

“A, thế thì nên tìm nhà chồng rồi.” Bà mối Vương ha hả cười rộ lên.

Hương Tú thì cười nói: “Da mặt con bé mỏng lắm.”

Mạch Thảo đứng ở bên cạnh thì đầu càng cúi thấp hơn.

Sau đó Bà mối Vương lại lôi kéo tay Loan Loan, giới thiệu với Hương Tú: “Muội còn nhớ Bách Thủ không? Đây là vợ hán, muội ấy rất giỏi giang nha!”

Lại quay sang Loan Loan giới thiệu: “Đây là Hương Tú, nhà ở phía sau nhà các muội đấy.”

Loan Loan nở một nụ cười thân thiện với Hương Tú, trong đầu đang suy nghĩ ở phía sau nhà bọn họ? Phía sau nhà bọn họ, trừ nhà Lý Đại Trí ra, mấy nhà khác đều không quen, hơn nữa ban ngày đều đóng kín cổng, cũng không biết rốt cuộc là nhà ai.

Hương Tú cũng cười thân thiện đáp lại Loan Loan, sau đó nói đôi ba câu khách khí, rồi dẫn con gái đi vòng qua phía bên ngoài nhà Loan Loan, đi theo con đường nhỏ cũng thông qua nhà Lý Đại Trí kia.

Bà mối Vương vác đồ trên lưng đi về nhà, Loan Loan cũng đi vào trong sân. Trong sân, Lai Sinh đang lấy chậu giặt quần áo của mình vừa mới thay ra, giặt xong một lần, hần lại chạy vào trong nhà bếp, múc một chậu nước ở trong vại rồi bê ra ngoài sân, mà nước ở trong vại thì đã chẳng còn bao nhiêu.

Loan Loan tròn mắt nhìn hần nói: “Đệ làm gì mà không ra ngoài bờ sông giặt?”

“Đệ mệt lắm, giặt xong đệ muốn đi nghỉ.” Lai Sinh nói mà đầu không buồn ngẩng lên, nhìn cái dáng vẻ uể oải kia của hần, có vẻ như rất mệt mỏi. Nhưng tên tiểu tử thời này đã dùng hết nước ở trong vại, đến tối lấy gì mà dùng?

Bách Thủ mệt mỏi cả một ngày, lát nữa còn phải ra ngoài cắt rau cho lợn, mà ớt thơm trong vườn đã mọc mầm rồi, nàng phải nhanh dời mầm xuống vườn mà trồng mới được. Bèn tròn mắt nói với hần: “Giặt xong quần áo thì đi múc nước đổ đầy vào trong vại, xong mới được đi nghỉ.”

Lai Sinh bỗng chốc mặt mày nhăn nhó: “Đệ mệt lắm!”

“Ai bảo đệ dùng hết nước ở trong vại. Gánh đủ để dùng tối nay thôi, ngày mai rồi tính sau. Đệ mà lười biếng, tối ta sẽ bảo ca đệ đánh vào mông đệ đấy!”

Lai Sinh số khổ bệt bệt miệng, tăng thêm lực trên tay, xoành xoạch chà quần áo ở trong chậu, rất nhanh đã giặt xong bộ quần áo, rồi hấn gánh thùng đi ra ngoài.

Đứa nhỏ này chắc là mệt lắm rồi, vì hấn ngủ thẳng đến khi ăn cơm tối mới dậy. Mà không chỉ có hấn, Loan Loan và Bách Thủ đều rất mệt, ăn cơm tối xong, cả nhà ba người đều lên giường từ rất sớm.

Công việc ở ngoài đồng đã làm xong, Loan Loan lại chuẩn bị làm bột lạnh của mình. Ngày hôm sau, sau khi hai người ăn sáng xong, thì bèn chuẩn bị đi ra chợ một chuyến, Lai Sinh ở nhà trông nhà, nàng hứa khi nào về sẽ mua cho hấn một xâu mít quả. Bách Thủ dắt xe trâu ra, ngay khi hai người chuẩn bị lên đường, thì có người lại gọi bọn họ.

“O, đây chẳng phải là Bách Thủ huynh đệ sao, hai người định đi chợ sao?” Hương Tú cười đi tới nói.

Đem qua Bách Thủ đã nghe Loan Loan nhắc tới nàng nên hấn cũng gật đầu với nàng.

Khi trông thấy Bách Thủ, Hương Tú vẫn có chút bất ngờ, trước kia nàng không thường gặp Bách Thủ, còn trước đó mấy năm thì Bách Thủ vẫn còn nhỏ, về sau hấn càng lớn thì thời gian vào trong thôn lại càng ít, sau nữa, nàng rời khỏi thôn, không nghĩ tới Bách Thủ lại thay đổi nhiều như vậy. Trong trí nhớ của nàng, Bách Thủ chỉ là một đứa trẻ con gầy tong teo mặt mày đen nhẻm, không ngờ bây giờ lại cao lớn khôi ngô như vậy.

Nàng cười chào Loan Loan, có chút xấu hổ nói: “Là thế này, ta và Mạch Thảo hôm qua mới trở về, trong nhà đã rất lâu không có người ở, thức ăn, đồ dùng gì cũng không có, rất nhiều đồ cần phải mua, nhưng ta thân làm một phụ nhân, lại không có sức lực gì, thấy nhà các muội có xe trâu, nên muốn nhờ các muội, nếu tiện thì lên chợ chờ đồ giùm về cho ta?”

Loan Loan mỉm cười nói: “Tâu muốn mua giúp những đồ gì?”

Tiếp đó Hương Tú liệt kê ra những món đồ cần phải mua, đơn giản cũng chỉ là mấy thứ đồ dầu mỡ, gạo muối, rồi đồ dùng nhà bếp, v.v. ... Còn nói cho bọn họ biết ở trấn trên cửa hàng gạo nhà ai là rẻ nhất, đồ nhà ai là tốt hơn. Đồ nhà ai đắt tiền nhất, chủ cửa hàng nào là điều nhất, chủ cửa hàng nào là thành thật nhất, ...

Những điều này thực sự có tác dụng không nhỏ với Loan Loan, ít nhất sau này nàng có mua đồ thì trong lòng cũng có cân nhắc tính toán, đồng thời trong lòng nàng cũng thầm nghĩ Hương Tú quả nhiên đủ quen thuộc với hoàn cảnh trên trấn, không biết trước kia làm gì ở trên chợ, nhìn số lượng đồ mà nàng muốn mua, thì xem ra là muốn ở lại hấn trong thôn rồi.

Sau đó Hương Tú lại lấy ra một lượng bạc đưa cho Loan Loan, nói đồ đạc nàng không cần phải quá rẻ, nhưng cũng không cần phải đắt.

Loan Loan nhận lấy bạc, cười nói: “Không biết mua những món đồ này sẽ tốn bao nhiêu, đợi muội mua về rồi thiếu thì bù còn thừa muội sẽ trả tâu!”

“Được!” Thấy Loan Loan nói chuyện sáng khoái, Hương Tú rất vui mừng nên cũng dứt khoát đồng ý.

Hai người ở chợ mua một túi hạt tằm bộp lớn, mua những đồ trong nhà mình cần dùng, rồi đi mua những thứ mà Hương Tú nhờ, đi tới đi lui, đến gần giữa trưa mới rời khỏi chợ.

Về đến nhà, Hương Tú đã sớm chờ ở ven đường, Loan Loan xin lỗi nói: “Ngại quá, vì muốn tiết kiệm một chút bạc cho tâu nên phải chạy mấy quán mới mua được đồ.” Bách Thủ là người thành thật, làm việc giúp người ta trước giờ đều rất tận tâm.

Bạc đương nhiên là không tiêu hết, nên Loan Loan trả số bạc thừa lại cho nàng, Hương Tú rất vui, thế là Hương Tú lấy ra năm đồng nói coi như trả tiền xe, Loan Loan đâu chịu nhận, giúp người ta mang hộ chút đồ về thôi mà cũng thu tiền, thì nàng thành ra cái hạng người gì, nên thoái thác không nhận.

Ấn tượng của Hương Tú đối với Loan Loan lập tức tốt thêm vài phần, mà đối với Bách Thủ thì lại càng có một loại nhận thức mới!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Lời đồn đãi vô căn cứ

Hai mẹ con Hương Tú nói cảm ơn hai người Loan Loan rồi khuôn đồ về nhà, hai người dắt xe trâu về sân buộc chặt lại rồi chuẩn bị bắt đầu nấu cơm. Lai Sinh rất nghe lời, thực sự ở nhà trông nhà cho đến trưa, khi hấn nhận được mít quả thì rất cao hứng!

Ăn xong cơm trưa, Lai Sinh liền chạy biến đi, Loan Loan và Bách Thủ đẩy xe ba gác kia vào sân, gánh nước rửa lại một lần cho sạch sẽ, vì muốn vận chuyển bột lạnh đi bán quanh thôn cũng chỉ có thể sử dụng xe trâu là thuận tiện nhất, nhưng dù sao nếu trên xe ba gác quá bẩn thì cũng sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán, nên hai người phải chà rửa cho sạch sẽ.

Chờ nước đọng trên xe đã khô ráo, Bách Thủ lại rải một lớp cỏ khô lên trên, đến lúc đó dùng thùng nước để đựng bột lạnh, còn những thứ khác thì đặt vào trong chậu rồi xếp hết lên xe, nhìn gọn gàng sạch sẽ sẽ tốt hơn rất nhiều!

Dọn dẹp xe ba gác xong, hai người đeo gùi đi ra ngoài. Hôm nay phải chuẩn bị xong rau cho lợn của ngày mai, thì sang ngày mai bọn họ mới có thời gian đi bán bột lạnh, mỗi người đeo hai cái gùi, trên đường tình cờ gặp được mẹ Đại Trí, ai ngờ đâu mẹ Đại Trí lại xụ mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

Loan Loan rất buồn bực, chẳng lẽ chuyện bị bại lộ sao? Nhưng nàng không nghe thấy trong thôn có động tĩnh gì nha?

Trên đường xuống núi lại gặp phải mẹ Nguyên Bảo đang lên núi, mẹ Nguyên Bảo thần thần bí bí kéo nàng đi qua một bên.

“Rốt cuộc nhà các muội xảy ra chuyện gì rồi?”

Câu nói đầu tiên của mẹ Nguyên Bảo đã khiến nàng mù mờ luôn rồi.

“Không có gì mà tẩu!”

Mẹ Nguyên Bảo nhìn chăm chăm nàng mà nói: “Thật sự không có gì à? Muội có biết là hai ngày nay ở trong thôn có người đang bàn tán về nhà các muội không hả!”

Ấn đường Loan Loan nhướn lên nói: “Bàn tán chuyện gì chứ?”

Mẹ Nguyên Bảo nhìn xung quanh một chút, khi thấy không có ai thì lúc này mới thấp giọng nói: “Trước đó vài ngày có phải muội muội của muội đến đây không? Mọi người đang nói chuyện muội muội của muội và Lý Đại Trí đó!”

Mất phải Loan Loan giật giật, hỏi bằng giọng nói nhỏ hơn cả nàng: “Đã nói chuyện gì rồi tẩu?”

“Những người này đồng kéo một câu, tây đưa một câu, cụ thể là gì thì ta cũng không rõ lắm, dù sao cũng nói đã có người thấy Lý Đại Trí rơi xuống sông. Sau lại nhìn muội muội của muội lặng lẽ trở về vào ban đêm, trên người lại còn không phải mặc quần áo của con bé nữa.”

Loan Loan đột nhiên ngừng đầu, chuyện quần áo Vương Tiểu Thảo mặc quần áo của nàng sao lại truyền ra được?

Mẹ Nguyên Bảo cũng không biết gì về việc này, sau đó Loan Loan kể chuyện ngày đó cho nàng nghe, dĩ nhiên đã giảm bớt chuyện Vương Tiểu Thảo dựa vào lòng ôm Lý Đại Trí. Mẹ Nguyên Bảo nghe xong cũng lo lắng: “Đoán chừng ngày đó các muội tiễn con bé về thì đã có người nhìn ra cái gì đó rồi.”

Loan Loan nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy như vậy, lúc trước đã có người hỏi nàng chuyện ngày đó, có điều người kia không hề đề cập một câu nào đến chuyện quần áo cả. Có thể bị những người khác trông thấy hay không? Còn mẹ nàng bên kia chắc chắn sẽ không ngốc gì mà tự đi nói ra.

Nghĩ đến đây, mí mắt nàng lại giật giật, mới vừa rồi nhìn thấy sắc mặt mẹ Đại Trí rất khó coi, hẳn là bà đã biết chuyện này rồi?

Mẹ Nguyên Bảo nghe xong có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng dưới sự truy hỏi của Loan Loan mới ấp a ấp úng nói: “Thật ra thì trong thôn không chỉ bàn tán việc này, còn có. . . . . tình huống ngày đó của hai người vốn có chút trùng hợp nên có người suy đoán muội muội của muội và Đại Trí cùng bị rơi xuống sông. . . . . nhưng về sau không biết sao lại biến thành nhà muội có ý muốn gả muội muội của muội cho Lý Đại Trí rồi.”

Nàng nghĩ tới Loan Loan lúc trước, Lý Đại Trí có điều kiện rất tốt, diện mạo không tệ, được rất nhiều cô nương yêu thích, ban đầu mẹ Loan Loan đã muốn gả Loan Loan cho Lý Đại Trí nhưng không thành; lúc này nói không chừng sẽ dùng chuyện này để thúc đẩy Lý Đại Trí và muội muội của Loan Loan.

Những người đàn bà ở nông thôn hề hơi rảnh không có chuyện gì làm là lại thích nhiều chuyện đoán này đoán nọ, từ suy luận của họ mà nói thì rất có khả năng này.

Mẹ Nguyên Bảo cẩn thận nhìn Loan Loan, an ủi nàng: “Nếu như mẹ và muội muội của muội thật sự không có tâm tư này thì không cần phải lo lắng đâu.”

Loan Loan nhúu chặt mày, nàng đang lo nếu con bé kia biết trong thôn bàn tán chuyện này thì không biết nó có thay đổi ý định hay không nữa!

“Còn nữa nha, ta cảm thấy nếu theo như tình huống muội vừa nói, thì tám phần là mẹ Đại Trí cũng biết chuyện này.” Suy nghĩ một chút, mẹ Nguyên Bảo vẫn nói ra quan điểm của mình: “Có điều, muội muội của muội vốn cũng không cần thận mồi ngã xuống sông, Lý Đại Trí có lòng tốt cứu con bé, hai người căn bản là thực sự không có chuyện gì, cũng không cần lo lắng gì đâu. . . . .”

Loan Loan chỉ muốn xả vài phần bực tức, nàng muốn lớn tiếng mắng câu mẹ nó.

Nếu hai người thật sự không có gì thì tốt rồi, mà tệ là Vương Tiểu Thảo đã chủ động, còn có cả tâm tư của con bé với Lý Đại Trí. Nhưng những điều này lại không thể nói ra được, buồn bực trong lòng thật là con mẹ nó không thoải mái!

Xem ra mẹ Đại Trí đã biết chân tướng sự việc rồi, nàng nghĩ lại thì cảm thấy Lý Đại Trí nhìn cũng không tệ, nhưng làm việc cũng chỉ được thế này, chẳng lẽ hẳn không biết là có vài thứ không thể nói hay sao!

Nói cảm ơn mẹ Nguyên Bảo, Loan Loan đi xuống núi, Bách Thủ thấy hai người đang nói chuyện nên đã sớm trở về nhà, Loan Loan vừa bước vào sân

thì lại sa sầm mặt.

Mẹ nàng và Vương Tiểu Thảo đang ngồi ở bên trong nhà chính, Lai Sinh đang rót nước cho hai người.

Bách Thủ thấy nàng về, vội vàng tới nhận lấy gói trên lưng của nàng, đồng thời nói: “Nương và Tiểu Thảo cũng vừa tới.”

“Họ có nói đến làm gì không?” Loan Loan đề gửi xuống, giúp Bách Thủ mang vào phòng bếp, thật ra thì cũng là Bách Thủ mang vào, còn nàng chỉ theo ở phía sau.

“Không nói cụ thể, chỉ nói có việc muốn bàn bạc với nàng thôi.” Bách Thủ nhìn vào mắt nàng nói: “Nàng đi đi, ta chuẩn bị nấu cơm lợn rồi.”

Loan Loan gạt đầu ra khỏi phòng bếp, mẹ nàng ngồi ở nhà chính đang rướn cổ lên nhìn về phòng bếp, thấy nàng ruột cuộc cũng đi ra thì lập tức đứng lên gọi nàng: “Nhị muội cất rau cho lợn về rồi à?”

Loan Loan liếc nhìn Vương Tiểu Thảo cũng cùng đứng lên, tinh thần con bé dường như không tốt lắm. Loan Loan gạt đầu với mẹ nàng, rồi ngồi xuống chiếc ghế dài ở nhà chính, Lai Sinh lập tức bưng chén nước đến cho nàng.

Loan Loan cười với hân, bưng chén lên uống liền hai ngụm lớn. Trước tiên nàng phải hạ hỏa đã!

“Lúc này mẹ tới đây là có chuyện gì?”

Thấy nàng nói chuyện đi thẳng vào vấn đề như thế, không hề vòng vèo chút nào thì sắc mặt mẹ Loan Loan có chút mất tự nhiên, trước kia cho dù có chuyện gì bà cũng tìm cha bọn trẻ thương lượng, bằng không sẽ bàn bạc với Vương Lý, chứ đâu có tìm Loan Loan.

Nhưng hiện tại tuy nói Loan Loan không nghe lời giống trước kia, có đôi khi nói chuyện với bà còn chống đối, nhưng bà phải thừa nhận rằng, đầu nàng thật đúng là sáng suốt.

Suy nghĩ một chút rồi trực tiếp nói ra mục đích lần này tới: “. . . . . Mẹ cũng không biết trả lời thế nào, bà ấy hỏi ta lúc nào Tiểu Thảo đính hôn. . . . . Sau đó mẹ cũng hỏi thăm, trong thôn không có ai biết chuyện này cả, chỉ một hai người biết mà thôi, mẹ đều tìm có lý lẽ cho qua, lúc trước không phải con nói không ai biết chuyện này sao? Sao bây giờ ngay cả người ở Vương gia thôn cũng biết nữa?”

Hóa ra có một ngày, người hàng xóm hỏi mẹ nàng, nửa đùa nửa thật hỏi Vương Tiểu Thảo lúc nào đính hôn, người họ đi chợ nghe một người thân ở Dương gia thôn nói, đã định với con trai thứ nhà họ Lý rồi.

Mẹ nàng lúc ấy liền cuống cuống lên, không ngờ chuyện này lại lại truyền ra thế này rồi, nhưng bà lại không biết người Dương gia thôn rốt cuộc biết những gì, nên lúc này mới bắt đầu đi đến tìm Loan Loan để hỏi cho rõ ràng, nếu thật sự bị người ta biết được thì phải tìm biện pháp giải quyết!

Chuyện này nên sớm giải quyết chứ không nên chậm trễ!

Loan Loan nói cho hai người những gì nghe được, sau đó lại hỏi hai người: “Hai người có nói chuyện này cho người khác biết không? Hoặc là đã ở nhà cãi nhau à?”

Mẹ Loan Loan lắc đầu, kể từ sau hôm đó trong nhà đều ngậm miệng không đề cập gì đến chuyện này cả, lo lắng suốt mấy ngày nay nhưng lại không còn thấy có chuyện gì, nên cứ cho là chuyện này đã qua, không ngờ vẫn bị người khác biết được.

“Nhất định là Lý Đại Trí kia đã nói cho mẹ hân rồi, mẹ hân không muốn chịu trách nhiệm, muốn làm hồng thanh danh của Tiểu Thảo nên mới cố ý nói ra ngoài.” Mẹ Loan Loan có chút tức giận nói.

Loan Loan lắc đầu, hiện tại người trong thôn chỉ suy đoán hai người cùng té xuống sông, chứ không biết chuyện trên bờ, điều này nói rõ không phải do mẹ Đại Trí nói ra. Nhưng nghĩ lại tính tình mẹ Đại Trí, nếu như bà ấy biết được chân tướng rồi thì nói không chừng thật sự sẽ làm ra chuyện như thế mất, vậy hân là không phải bà ấy, nhưng lúc ở trên núi rõ ràng về mặt của bà như là đã biết hết mọi chuyện rồi.

Đối với điểm này, Loan Loan có chút không rõ.

“Hiện tại người trong thôn cũng đang đoán mò, vì nếu như đã biết được chân tướng sự việc thì làm sao còn có thể bình tĩnh như bây giờ được.”

Mẹ Loan Loan nghĩ ngợi gạt đầu, lại hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Có thể xử lý thế nào đây, cũng chỉ là vài suy đoán, mẹ không cần phải xen vào, qua ít ngày tự nhiên sẽ không có chuyện gì nữa!”

“Nhưng nếu như chuyện này truyền ra ngoài thì làm sao bây giờ?” Vương Tiểu Thảo ngồi ở một bên riu rít khóc, rất là lo lắng.

Loan Loan cũng mặc kệ nàng, nàng tự làm tự chịu, nói chuyện đương nhiên cũng không để nghe: “Vậy muội muốn sao đây? Đi tìm Lý Đại Trí bảo hân lấy muội à?”

Nghe vậy, Vương Tiểu Thảo khóc càng thương tâm hơn. Mẹ nàng bực mình cau mày, lại có chút ít uất ức thay cho khuê nữ.

Loan Loan nhìn mặt trời bên ngoài đã xuống núi, ngoài sân hân đã mát mẻ hơn chút rồi, nàng bưng chén lên uống hết nước, Lai Sinh ngồi ở cửa nhà chính

vừa cắn hạt dưa vừa tò mò nhìn vào bên trong.

Hạt dưa kia Loan Loan đã mua ở chợ hôm nay.

Nghe tiếng nước nở, cả người nàng đều khó chịu, Loan Loan đứng lên đi ra cửa nắm lấy mấy hạt dưa ở trong tay Lai Sinh bọc vội bắt đầu cắn.

Mắt Lai Sinh nhìn trong tay mình vốn chẳng còn mấy hạt, lập tức nắm chặt tay, bê ghế ra ngồi giữa sân, hẩn cảnh giác nhìn chằm chằm Loan Loan.

Nàng đột nhiên muốn phì cười!

Đúng lúc ở cửa ra vào xuất hiện một bóng người, Hương Tú đã thay quần áo mặc buổi sáng, đổi một bộ quần áo vải thô mới, tóc vấn lên, cài một cây trâm gỗ phía trên, trên eo quây một mảnh vải bố, tay bưng một cái bát, lúc này nhìn cũng bắt đầu có chút bộ dáng của người phụ nữ ở nông thôn rồi, có điều đôi mắt phượng xinh đẹp kia của nàng vẫn quyến rũ như vậy.

Nhìn thấy Loan Loan đang đứng ở cửa nhà chính, nàng lập tức cười nói: “Vợ Bách Thủ ở nhà à, ta có tự làm vài món điểm tâm linh tinh, muốn các muội nếm thử.”

Loan Loan ngẩn người, không ngờ người này còn rất nhiệt tình nữa.

Loan Loan cười đi qua, trong bát xếp mấy khối điểm tâm ngăn nắp, nhìn khá đẹp mắt, như bánh ngọt bán ở trên phố ngoài chợ vậy, không biết mùi vị thế nào đây?

“Oa, điểm tâm này làm rất đẹp!” Loan Loan khen.

“Đâu có, chỉ làm bằng gạo nếp thôi, rất bình thường, các muội không chê thì nếm thử đi.” Hương Tú cười nói.

“Làm sao mà chê chứ, điểm tâm này nhìn rất ngon miệng đấy.” Sau đó vào phòng bếp cầm bát ra, gấp mấy khối bánh ngọt bỏ vào bát, Lai Sinh đi theo phía sau nàng ánh mắt lờ lờ tỏa sáng mà nhìn cái bát.

“Các muội nếm thử xem, nếu thích thì lần sau ta làm sẽ mang sang một chút.”

“Vậy thật cảm ơn tẩu, tẩu cũng thật giỏi giang!”

“Đâu có, chỉ là lúc bình thường không có chuyện gì làm nên học một chút. Trong nhà còn có việc, ta về trước đây.”

“A, sao tẩu không ngồi lại chơi một lát đi!”

“Không được, ngày khác ta đến!”

Đây cũng là người biết quan sát nét mặt.

Loan Loan tiễn nàng đến cửa, sau đó đi vào phòng bếp, lấy đũa gấp cho Lai Sinh một khối, sau đó đưa bát cho Bách Thủ, không đợi nàng ra khỏi phòng bếp đã nghe ngoài sân vang lên rầm một tiếng, có người đang bước vội vào sân.

Vừa đi ra ngoài nhìn, đã thấy mẹ Đại Trí thờ hồn hèn đứng ở trong sân lùm Vương Tiểu Thảo ở bên trong nhà chính.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Con à, con không được làm thế...

Lúc còn trẻ tính tình của mẹ Lý Đại Trí cũng rất đanh đá, không bao giờ chịu một chút thiệt thòi nào.

Loan Loan thấy bà ta như vậy như vậy thì lập tức có một loại cảm giác không tốt, trên mặt cười nhẹ gọi: “Đại nương.”

Lúc này mẹ Đại Trí mới chú ý tới Loan Loan và Bách Thủ đứng ở cửa bếp, bà giấu đi sự tức giận giữa hai đầu mày, sa sầm mặt nói: “Vợ Bách Thủ, mọi người đều là người một thôn cả, ta cũng không muốn ồn ào mất mặt mũi của mọi người, ta tới đây là muốn cho một vài người hiểu rằng đừng nghĩ đến cái không nên nghĩ.”

Người ta tìm tới cửa để mắng, dù là ai cũng sẽ tức giận.

Mẹ Loan Loan ở trong nhà chính vừa nghe thấy những lời này thì đứng lên, bộ dáng bà như rất muốn nổi giận nhưng lại cực lực nhẫn nại.

Loan Loan đi ra sân, nụ cười trên mặt đã nhạt đi: “Đại nương có muốn vào trong nhà ngồi một lát không?”

Mắt mẹ Đại Trí nhìn Loan Loan mang vẻ mặt lạnh nhạt, không biết nghĩ như thế nào mà nhấc chân đi về phía nhà chính.

Mẹ Loan Loan thấy bà đi vào thì mang vẻ mặt không chút biểu tình ngồi xuống, còn Vương Tiểu Thảo ngồi trong góc im thin thít.

Lúc này, Loan Loan nhìn ra bên ngoài, cửa sân đã sớm được Bách Thủ đóng lại. Nàng ngồi xuống đối diện với Lai Sinh ở cửa ra vào nói: “Lai Sinh, đệ xuống bếp rót cho Đại nương chén nước nhé.”

Làm người đều có thể diện, nàng cũng không ngại cho họ thể diện.

Vừa dứt lời, mẹ Đại Trí lập tức nói: “Được rồi, ta không khát.”

Lai Sinh lại ngồi xuống, nhìn Loan Loan bĩu môi: “Là bà ấy tự nói không uống nha, không phải chuyện của đệ.”

Mẹ Đại Trí lập tức quay đầu lại lườm Lai Sinh. Lai Sinh không thèm để ý đến bà, nghiêng đầu, quay mặt ra ngoài sân tiếp tục cắn hạt dưa.

Khỏe miệng Loan Loan hơi cong lên, tiểu tử thói này!

Cũng không nói thêm chuyện uống nước nữa, lúc này mẹ Đại Trí đang ngồi trên ghế lại đứng lên.

“Nhị muội, trong nhà nhiều việc, ta phải về gấp. Con của ta là người làm đại sự, hằng ngày hẳn đều ở nhà đọc sách. Ta còn phải trở về làm cơm tối cho hân. Ta và cha hẳn tuy đều là nông dân, nhưng cũng không phải là người gì cũng muốn tính toán đâu . . . . .”

Lời nói này rất chướng tai, nhưng ý rõ ràng là hai bên đều muốn bỏ qua việc này. Nhưng mẹ Đại Trí thương con, nóng lòng, lại không biết nói chuyện, mà tính tình mẹ Loan Loan cũng cứng rắn, tuy nói đã hiểu ý của đối phương, nhưng lời nói này thực sự khiến cho người ta bức mình. Nói con của bà ta thành mặt trời trên bầu trời, còn con gái của bà thì thật giống bùn trên mặt đất vậy, đây rõ ràng là khoe khoang khinh rẻ người khác mà.

Hơn nữa trước đây đã bức bối với mẹ Đại Trí, thế là mẹ Loan Loan giậm chân trừng mắt lên mắng: “Con của bà có gì mà hay ho hả, không phải chỉ là đứa đọc sách thôi sao, có năng lực vậy sao không đi làm quan huyện lão gia đi, ai tính toán ai nào? Hân có hiểu cái gì là phi lễ không nhìn hay không đây hả?”

Mẹ Đại Trí không ngờ mẹ Loan Loan còn dám cãi vã với bà như vậy. Đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức chống nạnh trừng mắt ngược lại: “Con ta dù không làm quan huyện lão gia, thì cũng là người làm đại sự. Còn giống như nhà các người à? Cả nhà lòng dạ xấu xa, vừa ý ai thì lập tức nghĩ cách gả con gái qua. . . . .” lại chỉ vào Vương Tiểu Thảo ở trong góc: “Đương nhiên là đứa con gái này của bà muốn tính toán con trai ta rồi, con ta trung thực để nói chuyện, nhưng ta không phải người dễ bắt nạt đâu, muốn vào cửa nhà ta à, nằm mơ đi! Đức hạnh gì chứ.”

“Bà – cái kẻ lòng dạ hiểm độc không lưu khẩu đức này, ăn nói tích đức một chút đi.”

“Ta đã lưu khẩu đức đủ rồi đấy, lòng tốt của con ta lại bị người ta lợi dụng, nói đến thì bà già lớn tuổi như ta đây cũng phải sợ đấy, thế mà cũng có thể làm ra loại chuyện này được...”

“Bụng dạ con bà khó lường thì có, nếu tốt thật thì sao lớn tuổi như vậy còn chưa lấy vợ, cái gì mà chướng mắt người ta chứ. Có lẽ căn bản là người ta không nhìn trúng hân thì có.”

Hai người gần cổ lên cãi vã mặt tía tai, Loan Loan bức mình cảm đồ gỗ cộc cộc mấy cái trên bàn, sau đó cực kỳ không vui trừng mắt hai người. Lúc này hai người mới dừng lại.

Nàng ra hiệu với lão nương mình bảo bà trước tiên đừng nói gì nữa, sau đó nhìn về phía mẹ Đại Trí vẫn dùng giọng nói nhẹ nhàng nói: “Nếu hôm nay đã nói đến mức này rồi, thì cũng nên nói chuyện cho rõ ràng. Đại nương, nếu các người chưa từng nghĩ sẽ lấy muội muội cháu thì tốt rồi, bởi vì cháu và mẹ cháu căn bản không hề muốn gả con bé đi...”

Mẹ Đại Trí ngẩn người.

“... và lại nếu đại nương cũng có cách nghĩ này thì cháu cảm thấy mọi người nên bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện, đừng lớn tiếng ồn ào nữa, trừ khi đại nương muốn cho mọi người trong thôn đều biết chuyện này, khi đó cháu thấy con của đại nương cho dù không muốn cưới thì cũng phải cưới đấy.”

Đang nói đến đây, có người nhìn ra ngoài cửa, Bách Thủ đi mở cửa, là Lý Đại Trí. Thấy bầu không khí trong nhà chính, hân lập tức nhúc nhích, lôi kéo mẹ hân: “Mẹ ở đây làm âm ỉ cái gì vậy, cả ở bên ngoài cũng nghe được nữa, may mà không có ai đi ngang qua.”

Mẹ Đại Trí bĩu môi: “Con cho rằng mẹ muốn âm ỉ à? Là do có người không thèm nói đạo lý, người ta không sợ việc gì mẹ phải sợ, cho dù có hủy cũng không phải là thanh danh của mẹ nhà.”

Lý Đại Trí đang muốn ngăn cản mẹ hân, chợt nghe thấy Loan Loan cười.

“Nếu lời vừa rồi để cho người ta nghe được, lại để cho người ta biết chuyện ngày hôm nay, vậy Lý gia các người cứ đợi để rước con bé vào cửa đi.”

Mặt mẹ Đại Trí đánh lại: “Dựa vào cái gì? Muốn vào cửa nhà ta à? Không có cửa đâu.”

Loan Loan lạnh lùng nói: ”Nếu đại nương vào nhà nói chuyện đàng hoàng thì sẽ chẳng có chuyện gì cả, cần gì phải nói những lời khó nghe chứ. Chuyện ngày hôm nay nếu bị truyền ra ngoài, nhất định nhà các người sẽ phải lấy Tiểu Thảo rồi...” Nàng quét mắt qua Lý Đại Trí đang nhìn nàng, nói tiếp: “Mặc kệ đại nương có tin hay không, dù sao cháu cũng có rất nhiều cách để cho con của đại nương không thể không lấy con bé.”

Lý Đại Trí ngây người một lát, mẹ Đại Trí muốn nổi giận nhưng dường như lại vì cố kỵ lời nói của Loan loan mà bị nghẹn lại. Mẹ Loan Loan thấy vậy thì trong lòng bà lúc này cũng thoải mái hơn nhiều, con gái mình rốt cuộc cũng xả con tức này giúp mình. Mà lúc này Vương Tiểu Thảo hoàn toàn giống như quả cà héo.

Mẹ Đại Trí khi hiểu rõ ý của Loan Loan cũng kinh ngạc, bà còn tưởng rằng hôm nay hai mẹ con này tới vì muốn thương lượng làm sao để bức bách con trai bà nữa.

Chuyện hôm đó vốn không ai biết cả, buổi tối khi mấy người Loan Loan đưa Vương Tiểu Thảo trở về thì trong lúc vô tình đã bị người ta nhìn thấy, mà không phải chỉ có một người nhìn thấy. Người có tâm lập tức phát hiện quần áo Vương Tiểu Thảo mặc chính là của Loan Loan, nhưng buổi trưa Vương Tiểu Thảo tới thì lại mặc quần áo của mình, thế là lại liên tưởng đến Lý Đại Trí và lập tức cảm thấy có chuyện gì đó. Mấy người người một lời ta một câu liền đoán rằng Vương Tiểu Thảo và Lý Đại Trí cùng ngã xuống sông, sau đó mọi người bắt đầu có ý nghĩ vớ vẩn, người này truyền người kia, mỗi người một kiểu, còn bị cả người ở Vương gia thôn biết.

Mẹ Đại Trí đương nhiên nghe được tin đồn, bà về nhà hỏi Lý Đại Trí. Ban đầu Lý Đại Trí không thừa nhận, hắn nói rằng không có chuyện đó, nhưng mẹ hắn truy hỏi hắn liên tiếp mấy ngày, hắn mới nói tiện tay nên đã cứu Vương Tiểu Thảo.

Bản tính người trong thôn là không có chuyện gì thì thích sinh chuyện thị phi, lúc đầu bà cảm thấy nhất định là có người nói lung tung, nhưng sau đó nghĩ lại, hôm đó Lý Đại Trí cũng chưa giặt đồ xong, hơn nữa lúc trở về sắc mặt hắn cũng không tốt lắm. Con mình nên bà rõ nhất, bà lập tức ý thức được có chuyện gì đó. Thế là vừa ấm vừa xoa, còn diễn một cảnh mẫu tử tình thâm, Lý Đại Trí là đứa con có hiếu, hắn không đành lòng để cho mẹ mình đau lòng nên kể lại chuyện xảy ra ở bờ sông, nhưng cũng chỉ nói đơn giản là lúc đó Vương Tiểu Thảo có thể đang hoảng sợ.

Tính tình Lý Đại Trí ra sao, không ai có thể hiểu rõ hơn người làm mẹ như bà, hắn sẽ không đi làm những chuyện kia, nên bà lập tức đoán lúc ấy nhất định là Vương Tiểu Thảo cố ý, mà con mình lại bị Loan Loan nói như vậy, trong lòng có chút không thoải mái. Lý Đại Trí là người đọc sách, rất nhiều gia đình muốn kết thân nhưng bà đều từ chối, mà điều kiện những nhà đó còn tốt hơn gia đình Loan Loan, đương nhiên bà sẽ không vừa ý Vương Tiểu Thảo, huống chi hai năm trước còn chuyện của Loan Loan, vì thế mà mẹ Đại Trí càng không thể đồng ý.

Hôm nay biết được hai mẹ con kia đến đây, bà cho rằng bọn họ lấy chuyện đó ra để đưa yêu sách, nên không nhận được trong lòng bèn lao đến đây.

Nhưng đối phương lại không có ý nghĩ đó, mẹ Đại Trí cảm thấy mình vừa mới âm ỉ một trận vô ích, khiến người ta chê cười. Nghĩ lại, nếu như Vương Tiểu Thảo không có tâm tư kia thì tại sao lại dây dưa với con mình. Còn cả mẹ con bé, nếu khi bà vừa vào cửa liền nói rõ thái độ thì bản thân mình đâu đến nỗi thế này?

Dù sao bà ta cũng là một lão thái bà không nói đạo lý, lúc này mà bà còn không suy nghĩ xem vì sao bản thân bà sau khi vào nhà không từ từ mà nói chuyện?

Mẹ Đại Trí không muốn cười Vương Tiểu Thảo, đương nhiên cũng không làm âm ỉ nữa, nên cùng con trai Lý Đại Trí này yên lặng trở về nhà.

Trong lòng mẹ Loan Loan cũng hơi xuôi được một chút, đồng thời cũng ảo não, lúc chuyện bị đồn thổi ra ngoài bà cũng đã nổi lên ý nghĩ tham lam đó, bà nghĩ nếu như Vương Tiểu Thảo thực sự có thể gả cho Lý Đại Trí cũng là chuyện tốt, nhưng nghe một trận mẹ Lý Đại Trí vừa làm âm ỉ, thì bà đã thực sự quyết định từ bỏ ý định này rồi. Bà đang nghĩ trong lòng, về nhà bà phải nhanh tìm nhà chồng cho Vương Tiểu Thảo thôi.

Mà trong lòng Vương Tiểu Thảo đã lạnh thấu, trước kia có mấy lần gặp Lý Đại Trí ở trên đường, đáng vẻ người này đều rất có lễ độ, nàng nghĩ đến lời nói của mẹ hắn hôm nay khiến cho nàng thực sự vô cùng xấu hổ, mà Lý Đại Trí đến sau cũng không nhìn nàng một cái nào. Thế là hai mẹ con cả com tới cũng không ăn mà trở về Vương gia thôn.

Mẹ Đại Trí thì vẫn còn lải nhải đến tối, may là chuyện này dừng lại ở đây, nếu thật để cho Vương Tiểu Thảo gả đến đây thì bà thực sự sàu não chết mất. Lại mắng cả nhà Loan Loan cũng không phải người tốt, trước kia lúc Loan Loan chưa gả Vương gia đã đánh chủ ý vào Lý Đại Trí, hiện tại đứa con gái nhỏ cũng muốn đánh chủ ý lên con trai bảo bối của bà. Ruột cuộc kiếp trước gia đình bọn họ và gia đình Loan Loan kết oán thù gì mà đời này cứ dây dưa không rõ thế?

Lý Đại Trí không thể nghe nổi lời của mẹ hắn nữa, nên com chưa ăn xong cũng đã rời bàn.

Hắn đã sớm khuyên bà đừng làm vậy, thế mà hôm nay vẫn đến nhà Loan Loan, nào loạn làm trò cười cũng không nói, nhưng sau chuyện này quan hệ hai nhà khẳng định bê tắc rồi, mặt cau có nói với mẹ hắn: “Chuyện cũng qua rồi sao mẹ còn nói nữa? Mẹ cứ lấy chuyện trước kia ra nói là có ý gì? Cả nhà bọn họ thế nào thì không nói, nhưng Loan Loan thì người trong thôn đều biết, nửa năm nay không chỉ dẫn mọi người đi kiếm bạc, con người cũng không tệ, cần bản không giống với những phụ nhân trong thôn kia, người ta cũng không đi nhiều chuyện nói nhà này thế này nhà kia thế khác, sao đến mẹ nói thì không ra cái gì như thế?”

Nếu thật sự bảo hắn lấy vợ, hắn tình nguyện cho thời gian quay trở lại trước đó, hắn sẽ lấy Loan Loan.

Mẹ Đại Trí nghe xong lời của Lý Đại Trí thì hoàn toàn ngơ ngẩn, nhìn cha hắn có chút không tin hỏi: “Vừa rồi không phải ta nghe lầm chứ, đó là lời của Trí nhi sao?”

Lập tức để bát xuống đi theo Lý Đại Trí vào trong phòng cẩn thận hỏi: “Con trai à, mẹ không nghe nhầm chứ? Lời này con nói ở trong nhà thì được, nhưng sau này con không được nói thế nữa, để người khác nghe được lại còn tưởng rằng con có tâm tư khác đấy.”

Lý Đại Trí sừng sốt, hẳn có tâm tư khác sao? Mới vừa rồi hẳn buột miệng liền nói ra, đột nhiên trong lòng nhảy dựng, lúc nào mình lại có ấn tượng tốt về nàng như vậy chứ? Lúc này hẳn lại càng ngậm miệng không nói.

Mẹ Đại Trí nhìn bộ dạng đó, trong lòng bà càng nghĩ sai lệch, mí mắt giật giật: “Con trai à, không phải là con. . . . . Ôi, con không được như thế.”

Lý Đại Trí lăm bằm đứng dậy khỏi giường, đẩy mẹ hẳn ra ngoài: “Con không có ý gì cả, mẹ đi ăn cơm đi, con phải đọc sách rồi.”

Mẹ Đại Trí trở lại ngồi bên cạnh vẫn còn than thở, cha hẳn nhìn lác đầu: “Bà xem lúc trưa bà làm ra chuyện gì kia, ta cũng lười nói với bà rồi.”

Mẹ Đại Trí không để ý đến ông, trong đầu chỉ nghĩ tới suy nghĩ của con mình.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Vấn đề của Lai Sinh

Trời bắt đầu càng ngày càng nóng hơn, Loan Loan làm bột lạnh mang ra chợ bán. Trời nóng, có ít người đi chợ, nhưng trước kia nàng bày hàng ở chỗ này, nên cũng có nhiều người biết nàng, mà bột lạnh lại là món ăn lạ, mọi người đi ngang qua không khỏi tò mò đến xem, có những người trước kia hay chú ý đến mua bánh của nàng cũng chủ động mua một bát nếm thử, khi ăn thử thì lập tức kinh ngạc hô thật mát.

Người bên cạnh hiếu kỳ, thế là cũng lập tức tranh nhau mua nếm thử, một đồng tiền một bát cũng rất rẻ, cho nên hai người đã bán sạch nửa thùng bột lạnh trong lần đầu tiên mang ra chợ bán. Bán liên tục ở chợ mấy hôm, món này của Loan Loan từ từ đã có chút tiếng tăm ở chợ, không chỉ người đi chợ thuận tiện mua một bát, mà người buôn bán nhỏ, người bán hàng rong xung quanh cũng mua một bát để giải nhiệt.

Thỉnh thoảng có lúc làm quá nhiều bán không hết, thì trên đường về nhà, hai vợ chồng rao bán ở các thôn hai người đi ngang qua rồi cũng bán hết chỗ còn lại.

Buổi sáng đi bán bột lạnh, buổi chiều đi cắt rau cho lợn, nhưng nếu trời mát thì nàng lại làm thêm một ít chờ đến chiều đẩy bán vòng quanh thôn. Mọi người Dương gia thôn cũng biết hai vợ chồng Loan Loan bây giờ đang bán bột lạnh, có người ghen tỵ nhưng đồng thời lại hiếu kỳ. Nàng cho nhà Nguyên Bảo và nhà Thạch Đầu mỗi nhà một chút, đặc biệt là mấy đứa trẻ ở hai nhà đều vô cùng thích món này.

Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu lại càng hâm mộ nàng: “. . . . . Sao muội lại có nhiều chủ ý như vậy thế? Món ngon này cũng dễ muội nghĩ ra được.”

Loan Loan cười cười nói mình từng vô tình nghe một thương nhân qua đường ở chợ nói, chỉ than thở bản thân mình gặp may. Sau đó trong lòng lại cảm thấy sự ưu việt của việc xuyên từ hiện đại đến thời đại này lần nữa.

Món này dù tốt nhưng cũng không thể ăn nhiều. Loan Loan và Bách Thủ là người bình thường nên có thể tự kiểm chế, nhưng Lai Sinh thì chỉ cần lúc nào muốn ăn là sẽ tìm Loan Loan, cũng không ngừng miệng mà có bao nhiêu sẽ ăn bấy nhiêu.

Trải qua một thời gian ngắn ước lượng, mỗi ngày Loan Loan đều làm một lượng bột lạnh nhất định, chỉ cần đảm bảo đủ bán là được, nếu ngày nào muốn dư lại chút ít để về nhà mình ăn thì đương nhiên lúc làm sẽ làm nhiều thêm. Cho nên đôi khi về nhà trong thùng còn dư một hoặc nửa bát thì sẽ cho Lai Sinh, cho hắn ăn đỡ thèm, nhưng cũng không để cho hắn ăn nhiều.

Có đôi khi cũng không dư chút nào, lúc này Lai Sinh sẽ quần lấy Loan Loan đòi ăn bột lạnh.

Cũng phải thôi, hai ngày nay người mua bột lạnh cũng nhiều hơn, nên liên tục hai ngày nay khi tan chợ thì bột lạnh của nàng cũng đều bán hết sạch. Lai Sinh dĩ nhiên cũng không được ăn rồi.

Ngày hôm đó, lúc hai người về đến nhà, đầu tiên Lai Sinh chạy ra xem xét thùng trên xe bò phát hiện bên trong lại trống không, hắn bẹt miệng tủi thân nhìn Loan Loan, tức giận dậm chân: “Lại không còn.”

Loan Loan thấy thế trong lòng buồn cười, lúc đi qua hắn thì vỗ vỗ bả vai hắn, mỉm cười an ủi: “Hôm nay nhiều người đi chợ lắm, Lai Sinh hôm nay sẽ không được ăn rồi. Tầu lập tức làm cơm trưa cho đệ.”

“Nhiều người như vậy sao tầu không làm nhiều thêm một chút đi?” Lai Sinh rất bức bối, hẳn biết trong nhà dựa vào món này để kiếm bạc, nhưng hai ngày nay hắn không được ăn bột lạnh rồi.

“Chị dâu cũng không phải thần tiên, sao có thể biết trước sẽ có nhiều người đi chợ như vậy nha!” Loan Loan cười nói, sau đó đi vào phòng bếp.

Bách Thủ dắt trâu đến chuồng cột lại, cũng không để ý đến hắn.

Kỳ thực hai người đều có ý định không chứa bột lạnh cho hán ăn, mỗi ngày đều ăn như thế, mà mỗi khi ăn là không biết tiết chế, ngộ nhờ bị tiêu chảy thì làm sao bây giờ?

Lai Sinh không có cách nào, hôm nay lại không được ăn bột lạnh, hán bê cái thùng trống trơn với bộ mặt ai oán vào trong bếp.

Ăn xong cơm trưa, Bách Thủ đi lên núi, hiện tại căn bản mỗi ngày buổi sáng Bách Thủ ra chợ bán bột lạnh cùng Loan Loan, nếu hôm trước sẵn được thú rừng ngon, thì khi Loan Loan bán bột lạnh, hán sẽ mang con thú sẵn được đi đến quán rượu.

Sau đó buổi chiều Bách Thủ lại đi lên núi săn thú, ngày kế sẽ mang thú bắt được đi chợ bán, mà Loan Loan dẫn theo Lai Sinh đi cắt rau cho lợn. Vì mua hai con heo lớn nên mỗi ngày phải có hai người đi cắt mới đủ.

Chờ Bách Thủ đi rồi, Loan Loan bèn cùng Lai Sinh đeo gùi ra cửa. Lai Sinh vì không được ăn bột lạnh nên tâm tình không tốt cho lắm, một đường đi theo ở phía sau cũng không nói chuyện, thỉnh thoảng có người cùng thôn gặp gọi hán, hán cũng không để ý tới người ta.

Sau đó Loan Loan chỉ có thể áy náy xin lỗi cười giải thích với người ta: “Đứa nhỏ này đang đang giận dỗi chút thôi ạ.”

Đối phương cũng không tức giận, từ sau khi ông nội của hán mất, người trong thôn đều khoan dung nhiều hơn với hán, còn cười trêu chọc hán: “Lai Sinh à, đệ xem đệ lớn thế nào rồi mà còn giờ tính tình trẻ con như thế, như vậy sẽ không tìm được vợ đâu nha.”

Lai Sinh không hiểu ý tứ thực sự của việc lấy vợ là như thế nào, chỉ biết Bách Thủ cứ gọi Loan Loan như vậy, sau lại hỏi Loan Loan: “Chị dâu, tương lai đệ cũng phải tìm vợ sao?”

Mặc dù biết người nói không có gì ác ý, nhưng Loan Loan vẫn không thích có người mang chuyện này ra đùa giỡn Lai Sinh, đời này không biết hán có may mắn đó hay không đây.

Liên nói: “Vợ không phải đệ muốn lấy là lấy đâu, việc đó còn phải xem duyên phận. Hơn nữa, không thể ngày nào cũng nhắc vợ vợ đâu nhé, nếu không sẽ dọa vợ chạy mất, thế thì sẽ không có duyên, mà không có duyên sẽ không có thể nào cưới được vợ rồi.”

Nếu như nàng trả lời luôn là sau này hán có thể lấy vợ, ngộ nhờ hán nhớ rồi, sau này vào ngày nào đó hán lại hỏi nàng chuyện này thì nàng sẽ phải đáp như thế nào đây?

Lai Sinh ngồi xỏm trên mặt đất nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Vợ đệ nhỏ mọn vậy à? Đệ mới không thèm chơi với quý hạp hời đâu.”

Một lúc sau, lại bực bội nói ra một câu: “Chị dâu sao tàu không nhỏ mọn vậy?”

Nhìn bộ dạng không hiểu gì của hán, có đôi khi Loan Loan lại đau lòng thay hán, người nói xem một đứa nhỏ về ngoài đoan chính như vậy, nếu như đầu óc hán bình thường, đoán chừng con hán cũng đã chạy đầy đất rồi.

Mặt trời phía trên càng thiêu đốt, trèo lên trên núi một lúc, về mặt hai người đều đỏ bừng, người đầy mồ hôi, cũng bắt đầu khát, như thế thì tốt rồi, vì Lai Sinh lại càng muốn ăn món bột lạnh mát lạnh kia.

Từ trên núi đi xuống trong miệng không ngừng la hét muốn ăn bột lạnh, Loan Loan chỉ có thể nhẫn nại dụ dỗ hán, đồng ý ngày mai nhất định giữ lại cho hán.

Lai Sinh đã bắt đầu giờ tính ương bướng, đầu chịu nghe theo, kêu la đòi hôm nay nhất định phải ăn. Đặt mông ngồi trên mặt đất ở chỗ cách nhà không xa, ven đường có rất nhiều cỏ xanh, ngồi xuống đương nhiên cảm thấy mát mẻ. Thế là Lai Sinh lại không chịu đứng lên nữa.

Loan Loan kêu mấy lần hán cũng không có phản ứng, nàng đeo gùi trở về nhà, cắt kỹ rau cho lợn, rồi lại quay lại tìm Lai Sinh, kết quả phát hiện hán nằm thẳng cẳng chảy nước dãi trên mặt đất rồi.

“Lai Sinh, sao đệ lại ngủ trên mặt đất thế này?” Loan Loan đến gần nhìn xuống hán nói.

Lai Sinh mở mắt nhìn Loan Loan: “Trên mặt đất rất mát mẻ, nên đệ nằm xuống đây ngủ.”

“Tốt, vậy đệ ở đây ngủ đi, tàu về nhà nấu cám lợn đây.”

Nàng đang định đi, Lai Sinh xoay người ngồi dậy lại gọi nàng lại: “Đệ muốn ăn bột lạnh, tàu còn chưa làm bột lạnh cho đệ nữa?”

“Trên mặt đất mát mẻ, đệ nằm lát nữa sẽ hết nóng thôi, còn bột lạnh thì đến mai lại ăn.” Sắc trời cũng không sớm, làm xong bột lạnh còn phải làm mát, chờ đến lúc có thể ăn thì trời đã tối rồi!

Lai Sinh cũng không chịu: “Không, đệ muốn ăn bột lạnh.”

“Lai Sinh, sao đệ lại không nghe lời thế? Chị dâu còn phải trở về nấu cám lợn, đệ xem trong nhà còn nhiều việc phải làm như vậy kìa, đệ yên tâm đi, nhất định đến mai tàu sẽ giữ lại cho đệ.”

” Không chịu!” Miệng Lai Sinh vênh lên, sau đó nằm hình chữ đại- nằm dang tay dang chân trên mặt đất.

Lúc này, Hương Tú và con gái của nàng – Mạch Thảo bê một cái chậu quần áo lớn đi về, nhìn thấy Loan Loan và Lai Sinh, một người đứng, một nằm trên mặt đất, liền cười chào hỏi nàng: “Vợ Bách Thủ, các muội đang làm gì ở đây vậy?”

Loan Loan bắt đầu cười cười: “Tình tình buồn bình của tiểu tử này lại tái phát rồi.”

Sau đó nghe Lai Sinh nằm trên mặt đất gôn cổ la: “Đệ muốn ăn bột lạnh, đệ muốn ăn bột lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Hương Tú

Ngày hôm sau, lúc hai người ở phiên chợ bán bột lạnh thì gặp Vương Bảo Sơn đi chợ, hắn cầm một miếng thịt trong tay đang trên đường trở lại thôn.

Lúc ấy trước quán đứng lúc có mấy người đang mua bột lạnh, Vương Bảo Sơn vẫn cứ đứng ở bên cạnh nhìn hai người tát bột, đợi lúc người mua bột lạnh đi rồi hắn mới tới chào hỏi hai người.

“Việc buôn bán bột lạnh của hai người cũng không tệ nha, dường như còn nhiều người mua hơn bánh đấy.”

Trên mặt Loan Loan và Bách Thủ đều nở nụ cười.

“Đâu có, cũng như nhau mà, chỉ có điều có người ăn hết một bát còn có thể mua thêm bát thứ hai thôi.”

Mua bánh thường là mua mang về nhà, có ai vừa tới mua xong lại đến mua tiếp đâu. Ngược lại làm bột lạnh này đơn giản hơn bánh nhiều, cũng không tốn công lắm.

“Đúng nha, lúc trời nóng mà ăn một bát thì quả thực rất sáng khoái nha.” Vương Bảo Sơn cười nói.

Loan Loan lập tức lấy bát ra, nhiệt tình nói: “Đây, huynh cũng ăn một bát giải nhiệt đi.”

Thời đại này không có túi đóng gói, ngoại trừ người ở chợ, thì những người ở xa chợ đều ăn ngay ở quán rồi đi. Vì bán bột lạnh nên nàng với Bách Thủ phải mua thêm một ít bát, nhưng cũng có người hay mua thì lúc đi ra ngoài họ sẽ mang theo bát của mình, lúc gần về thì mua một bát mang về.

Thấy Loan Loan thật muốn múc bột lạnh, Vương Bảo Sơn lập tức ngăn cản nàng: “Đừng đừng đừng, ta không nóng, không cần phải tốn kém như vậy.”

“Cái này cũng không phải thứ gì đáng giá, huynh còn khách khí thế à.” Bách Thủ cũng cười nói, ra hiệu Loan Loan múc một bát đầy đưa cho Vương Bảo Sơn.

Loan Loan múc bột lạnh xong, lại cho thêm chút nước đường rồi bê đưa cho Vương Bảo Sơn, Vương Bảo Sơn xấu hổ gãi gãi đầu, hắn chỉ đơn thuần muốn chào hỏi hai người Bách Thủ, nhưng hiện tại lại giống như hắn cố ý đến lấy bột lạnh ăn vậy, thế này khiến hắn rất xấu hổ.

Vương Bảo Sơn vừa ăn bột lạnh vừa nói chuyện với hai người, Loan Loan nhắc đến Mai Từ.

“... Gần đây tẩu ấy làm sao thế, muội không thấy tẩu ấy đâu cả ...”

Nhắc đến việc này, trên mặt Vương Bảo Sơn liền lộ ra vẻ lo lắng.

“... Mỗi ngày đều buồn nôn, đồ có một chút mùi lạ đều chịu không được, hễ ăn lại nôn, nôn rồi lại ăn, khiến ta nhìn mà thấy đau lòng, cùng lắm chỉ loay hoay quanh trong sân, còn ngoài ra thì không hề bước ra khỏi cửa.”

Nhìn bộ dạng hắn lo lắng cho Mai Từ, Loan Loan hé miệng cười cười, nói: “Đây là chuyện bình thường thôi, qua ba tháng thì sẽ tốt thôi.”

Vương Bảo Sơn lấy ra một bao đồ từ trong lòng ngực, mở ra cho hai người xem, bên trong là mấy quả mơ: “Tối qua nàng nói muốn ăn chua, nên hôm nay ta vội tới mua thứ này cho nàng ấy, không ngờ món này thật đắt quá.”

Loan Loan và Bách Thủ cười cười.

“Đợi mấy tháng nữa sinh con xong, đồ quý gì cũng đều đáng cả.” Nàng vốn muốn nói phụ nữ có thai tốt nhất không nên ăn quả mơ này, nhưng nghĩ đến Mai Từ đang nghén, Vương Bảo Sơn cũng không mua nhiều liền cười nói: “Đợi lúc khẩu vị của tẩu ấy tốt hơn một chút thì huynh ra chợ mua chút ít xương heo hầm súp cho tẩu ấy uống, xương heo không bao nhiêu tiền, lúc mua thịt huynh thuận tiện hỏi xin vài khúc là được, huynh về chặt khúc nhỏ ra rồi hầm súp, món này vừa vặn rất tốt với trẻ nhỏ đấy.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, bình thường mọi người đều không ăn xương, thật ra xương đó là thứ bổ dưỡng, rất cho lợi cho trẻ con đấy.” Sau đó lại nói cho hắn biết phụ nữ có thai nên ăn nhiều trái cây với rau quả.

Vương Bảo Sơn liên tục cảm ơn, trước lúc đi cứ đòi phải mua thêm một bát. Biết hắn xấu hổ vì lúc này ăn không một bát bột lạnh, nên cũng thuận lấy một đồng tiền, còn bát thì dù sao đều ở cùng một thôn, lúc về trả lại là được rồi.

Vương Bảo Sơn đi rồi, hai người lại bán một lúc rồi cũng thu dọn đồ đạc rời phiên chợ. Trên đường về gặp bà mối Vương đi ra từ một thôn khác, nghe cách nói chuyện của bà hẳn là đi làm mối cho nhà ai đó, khuôn mặt bà lại vui vẻ như thế, đoán chừng chuyện tốt đã thành.

Trời thì nóng, bà lại chạy tới chạy lui nên mồ hôi tuôn đầy đầu, đảo mắt nhìn thấy thùng ở trên xe bò, bà mối Vương lập tức lấy ra một đồng tiền: “Nhị muội còn bột lạnh không? Cho ta một bát đi, trời hôm nay đúng là nóng muốn chết người mà.” Miệng nói nhưng tay không ngừng quạt cái khăn tay.

Bách Thủ ngừng xe trâu lại, Loan Loan cầm bát múc một bát cho bà, nhưng không thu tiền của bà, hôm nay thừa hơi nhiều, hai người đã định để buổi chiều ăn.

Không biết là hôm nay bà mối Vương tâm tình tốt hay làm sao, mà nhất định đòi trả tiền, còn nói: “Hai người cũng vất vả mà, nhận lấy đi.”

Loan Loan cũng không từ chối nữa, nàng cất tiền đi, đợi bà ăn xong, lại lấy thêm một bát nữa cho bà. Bà mối Vương rất cao hứng, vừa đi, vừa nói, cuối cùng không biết làm sao lại nói đến nhà Hương Tú.

“... Cha nàng mất sớm, mẹ nàng cũng mất sau khi nàng thành thân không bao lâu. Chồng nàng thì quanh năm ở bên ngoài, rất ít khi về nhà, chỉ đến được ngày rước dâu thành thân, nhưng sau đó cũng chưa từng đến, ngay cả lúc mẹ nàng ấy mất cũng không thấy về, chỉ cho nàng ấy một món tiền lớn, chôn cất mẹ nàng cũng coi như mất mặt ... Sau đây nàng mang thai nên cũng đi lên trên trấn ở, mặc dù trong nhà không có ai nhưng nhà thì vẫn còn, vài năm đầu nàng cũng hay về thăm nhà một chút, sau đó thì thưa dần... Hai năm trước không biết có chuyện gì mà hai vợ chồng cùng cách rồi...”

Sau đó hạ giọng kể gần tai Loan Loan nói: “Nghe nói chồng nàng ở bên ngoài có người khác, theo lý thuyết là có thể nạp vào, nhưng Hương Tú cả ngày ở nhà vừa khóc lại nháo, làm quan hệ hai người rớt hết cả lên. Sau đó hai người cùng cách, cũng không biết chồng nàng nghĩ kiểu gì mà lại không bỏ nàng.”

Kỳ thật Loan Loan đã sớm đoán được Hương Tú hơn phân nửa là không có chồng rồi, nếu không thì sao tẩu ấy trở về lâu như vậy mà cũng không thấy chồng tới thăm một lần chứ. Có điều nghe bà mối Vương nói xong, thì mười phần đoán chừng cũng có thể tin được chín phần.

Nếu chồng nàng ở bên ngoài đã có người khác thì sao có thể bởi vì vợ mình ở nhà làm âm ỉ là cho qua chuyện được? Việc này liên quan đến thanh danh của một cô nương đấy. Còn có Hương Tú, nếu tẩu ấy để ý chồng như vậy thì chắc chắn sẽ không vì chuyện này mà cùng cách mới đúng?

Thời cổ đại, nữ nhân không thể phạm đồ kị, nếu không có thể sẽ bị nhà chồng lấy cớ đồ kị mà bị bỏ. Cho nên, Hương Tú hoặc là thỏa hiệp, hoặc là chồng tẩu ấy đồng ý không nạp thiếp, nhưng nói thế cũng không đúng, một người nam nhân đã chiếm thân thể của nữ nhân rồi mà còn có thể không chịu trách nhiệm sao?

Cho nên lời của bà mối Vương có mâu thuẫn rất lớn, nên nàng cũng chỉ nghe mà không mở miệng. Bà mối Vương một mình nói đến mặt mày hớn hở, nước bọt bay tứ tung.

“Hương Tú trước giờ vẫn làm công ở chợ sao lắm?” Về sau Loan Loan hỏi.

“Chồng nàng làm công ở một gia đình lớn, sau đó cũng tìm cách cho nàng vào, không hiểu vì chuyện gì mà nàng đột nhiên trở về đây? Còn có vẻ như là có ý định ở đây lâu dài nữa.” Đối với chuyện này bà mối Vương cũng thấy khó hiểu.

Đến giờ Loan Loan đã hiểu một chút, đi làm hạ nhân ở nhà giàu thì hiểu biết đương nhiên cũng nhiều thêm chút ít, khó trách nàng làm bánh cũng đẹp như vậy. Chỉ cần không ký văn tự bán đứt thì khi hết thời hạn đương nhiên có thể rời đi.

Loan Loan đang nghĩ như thế thì lại nghe bà mối Vương nói: “Chồng nàng cũng là người ở một thôn quanh đây thôi, nói ra có lẽ các muội cũng biết, có thể là không biết tên nhưng khi thấy người đoán chừng các muội cũng quen đấy.”

Loan Loan đang muốn hỏi bà xem là ai thì bà mối Vương đã cười chào người đang đi tới ở đối diện, lúc này nàng mới phát hiện bất giác mình đã trở về đến thôn rồi.

Sau khi tạm biệt với bà mối Vương, khi hai người vừa về đến nhà, Lai Sinh cũng về rồi, không biết hắn đi đâu chơi về mà đầu đầy mồ hôi, vừa vào cửa là chạy thẳng đến cái thùng trên xe, nhìn thấy bên trong vẫn còn bột lạnh thì lập tức nhếch miệng nở nụ cười, nhanh như chớp chạy vào phòng bếp cầm bát ra, tự mình thuận mực một bát bột lạnh từ trong thùng, rót thêm đường đỏ, thoải mái ngồi ở dưới mái hiên ăn.

Nhìn bộ dạng thoải mái híp mắt của hắn, Loan Loan bất đắc dĩ cười cười rồi đi lấy ra thêm hai cái bát, múc cho Bách Thủ và mình mỗi người nửa bát, còn lại bao nhiêu thì đều để lại hết cho Lai Sinh.

Lai Sinh rất cao hứng, nhảy đến bên người Loan Loan chủ động nói: “Chị dâu, buổi chiều đệ giúp tẩu cắt rau cho lợn, đệ sẽ vác gùi lợn, còn tẩu đeo gùi nhỏ thôi.”

Trước đó vài ngày, mỗi ngày Lai Sinh cũng đi cắt rau cho lợn, nhưng đều là Loan Loan phải gọi hắn mới đi, còn chủ động ân cần như thế này cũng là lần đầu đấy. Nghĩ lại thì tên tiểu tử này rất dễ nuôi.

Ăn cơm trưa xong, ba người cùng nhau đi ra ngoài, đến trên núi thì chia nhau ra, Bách Thủ đi sâu về phía trong núi, còn Loan Loan và Lai Sinh đi cắt rau cho lợn.

Lai Sinh là đứa tính tình lười biếng, lúc bắt đầu còn rất nghiêm túc cắt rau cho lợn, về sau vừa nóng lại vừa mệt, thế là hắn dứt khoát ngồi ở ven đường bắt đầu giờ thôi lười biếng. Loan Loan cũng đã quen với cái tính lười này của hắn, nàng cắt rau đầy gùi trên lưng mình, cái gùi to trên lưng Lai Sinh mới có một nửa, Loan Loan bèn đổ gùi rau trên lưng mình vào đó cho đầy cái gùi lớn, xong lại dặn dò hắn: “Đệ ở đây nghỉ ngơi, đừng có chạy lung tung nhè, chờ tâu về cùng.”

Sau đó lại cầm gùi đi sang bên cạnh cắt tiếp.

Về ngoài của Lai Sinh ngũ quan đoan chính, da trắng, hắn là được di truyền của cha mẹ, hơn nữa còn là kiểu dù hắn có phơi nắng cũng không đen, cho nên nhìn có vẻ hơi yếu, dùng cách nói như ở hiện đại thì chính là cảm giác như tiểu bạch kiểm. Thế nhưng sức hắn lại rất mạnh, cho nên dù cắt đầy gùi rồi nhưng Loan Loan vẫn tiếp tục cắt, dù sao hôm nay Lai Sinh cũng đeo gùi lớn, cắt nhiều hơn thì đổ bớt vào gùi của hắn cũng được.

Lúc này, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, nàng tưởng rằng là Lai Sinh, thấy rau cho lợn hôm nay cũng dư dùng rồi, Loan Loan không ngần đầu mà nói: “Đệ chờ một chút, tâu cắt xong chỗ này đã.”

Người đứng phía sau không lên tiếng, lát sau nàng mới nghe một giọng nói nói: “Còn cắt nữa thì lát nữa không dễ xuống núi đâu.”

Nghe thấy giọng nói này, Loan Loan ngẩn người, quay đầu lại bèn nhìn thấy Lý Đại Trí đang đeo gùi đứng phía sau.

Từ sau lần đó, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau. Nàng quay đầu lại tiếp tục cắt, đồng thời ôn hoà nói: “Không cần huynh quan tâm đến việc này.”

Lý Đại Trí có chút ngưng ngừng, hắn biết Loan Loan còn nhớ chuyện lần trước, lần trước quả thực là do mẹ hắn lỡ mồm. Hắn đứng cả một hồi lâu cũng không thấy Loan Loan có ý đáp lời lại, Lý Đại Trí xấu hổ sờ sờ mũi, nghĩ nghĩ rồi thu chân bước lên trở về, nhìn về phía bóng lưng Loan Loan hào tâm nhắc nhở: “Trời sắp mưa rồi, tâu vẫn nên về sớm đi!”

Nghe vậy, Loan Loan rốt cục ngẩng đầu lên, mới vừa rồi còn trời quang mây tạnh, lúc này mây đen đã che kín. Trời hôm nay thật không bình thường!

Thấy Lý Đại Trí đã đi xa. Loan Loan nghĩ một lát rồi gọi Lai Sinh đến, bỏ rau trên mặt đất vào gùi trên lưng hắn, sau đó hai người trở về nhà.

Về đến nhà chưa được một lúc trời bắt đầu mưa to đùng đùng. Năm nay mới chỉ có mấy trận mưa bụi, đây là trận mưa lớn đầu tiên trong năm, đã có mưa tưới nước, cây nông nghiệp ngoài ruộng sẽ phát triển rất tốt.

Nhưng lúc này nàng cũng đang lo lắng cho Bách Thủ, ông trời nói trời liền trời, hắn ngay cả đồ che mưa cũng không mang theo, trên núi lại không có chỗ trú mưa, cũng không biết bây giờ Bách Thủ đang ở chỗ nào nữa?

Nàng ngồi một lúc ở cửa nhà chính cũng không thấy Bách Thủ về, thời gian cũng không còn sớm, nàng đành phải đi xuống bếp bắt đầu nấu cơm lợn, ngoài trời mưa to nên cũng không có cách nào đi ra ngoài hái rau được. Loan Loan suy tính một lúc bèn quyết định buổi tối rán vài cái bánh là được, dù sao lâu rồi bọn họ cũng không ăn bánh.

Lai Sinh ngồi ở bên cạnh bếp lò nhóm lửa, hắn trông thấy Loan Loan nhào bột mì thì vui vẻ đến nhảy dựng lên: “Oa, buổi tối có bánh ăn rồi!”

Loan Loan nhìn hắn giống như trẻ con thì cũng cười cười. Nấu xong cơm lợn, bánh cũng rán xong rồi, thế nhưng vẫn chưa thấy Bách Thủ trở về, Lai Sinh cầm một cái bánh ngồi ăn ở dưới hiên, Loan Loan ngồi ở cửa chính nhìn ra ngoài sân nhỏ.

Bởi vì ngày mưa, nên trời cũng nhanh tối, trong phòng cũng không đốt đèn dầu, trong ngoài đều tối như mực, đột nhiên ở cửa sân có một bóng người chọt đi vào, Loan Loan bỗng chốc đứng dậy, mừng rỡ gọi: “Bách Thủ!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Sinh hoạt vợ chồng cũng có ngày sao?

Bách Thủ bị dầm mưa ướt nhem cả người, hắn vừa vào trong núi sâu thì trời đã mưa, nên chẳng sản được con thú nào, đường núi lại không dễ đi, cho nên giờ này mới về tới nhà. May là Loan Loan đã sớm đun nước nóng, nàng bảo Lai Sinh giúp đổ nước vào trong thùng tắm.

Từ sau khi thời tiết bắt đầu nóng lên, Loan Loan cũng không tắm bồn nữa, Bách Thủ cũng ngại phiền toái, nhưng Loan Loan sợ hắn mắc mưa rồi sinh bệnh, nên bắt hắn phải ngâm trong bồn, vì làm thế có thể trừ đi hàn khí.

Bách Thủ không gần được Loan Loan nên đành phải làm theo.

Mà khi giúp đổ nước vào bồn, Lai Sinh vẫn hiếu kỳ nhìn cái bồn tắm thật lớn kia, lại nghe hai người nói một lúc, lập tức cũng làm ầm lên đòi ngâm trong bồn tắm. Loan Loan cho hắn một cái bồn tắm lớn bên ngoài: “Đệ muốn tắm rửa thì đi xuống bếp nấu nước, sau đó bung bồn vào phòng mình mà tắm.”

“Đệ không muốn, đệ muốn tắm ở cái bồn lớn kia.” Lai Sinh không nghe, lắc lắc cổ nhìn vào trong phòng tắm.

“Đệ lại không nghe lời rồi, ca của đệ mắc mưa nên phải ngâm trong bồn tắm trừ hàn khí, bằng không sau này nếu huynh ấy bệnh thì ai dẫn đệ lên núi chơi.” Sau đó giống như đồ trẻ con rồi đẩy hắn ra ngoài, Loan Loan đóng cửa thật kỹ xong quay người đi vào phòng tắm.

Bách thủ hai tay để trần ngồi ở trong thùng tắm, thấy Loan Loan không đi ra ngoài, nên trên mặt hắn có chút không được tự nhiên.

Loan Loan nhìn thấy tai hắn đỏ lên thì trong lòng nở nụ cười. Sau đó nghiêm trang cầm đồ đặc biệt đầu gọi đầu cho hắn: “Chàng tự tắm hơi khó, để ta giúp chàng. Hôm nay chàng cũng mệt rồi, đợi lát nữa ta xoa bóp cho chàng.”

Bách Thủ nghe xong đôi mắt liền phát sáng, lâu rồi vợ không xoa bóp cho hắn, mỗi lần nàng ấn lên người thì toàn thân hắn đều vô cùng khoan khoái dễ chịu. Cho nên hắn rất thích vợ xoa bóp cho hắn, có đôi khi hắn sợ nàng vất vả, vì thế mặc dù trong lòng có nghĩ nhưng cũng không mở miệng đòi. Không ngờ hôm nay mắc mưa lại được đãi ngộ thế này, trên mặt Bách Thủ tràn đầy tươi cười.

Tóc của hắn dài rồi, sờ vào rất trơn mượt, Loan Loan giúp hắn gội đầu xong thì bắt đầu xoa bóp cho hắn.

Kỳ thật thân thể Bách Thủ rất rắn chắc, cơ bắp trên cánh tay rất cứng cáp, nếu như hắn căng người lên thì những cơ bắp đó sẽ cứng như sắt đá. Mặc dù hắn không có cơ ngực phát triển khỏe đẹp cân đối như thầy dạy thể hình, nhưng mấy khối cơ bụng kia cũng đã rất hấp dẫn rồi, trên lưng cũng vô cùng căng đầy, lúc ngửa tay trên lưng hắn, cảm nhận sự gọi cảm và cường tráng của đàn ông, điều đó có thể mang đến cho nàng cảm giác an toàn vô hạn.

Mà lúc này tất cả lực chú ý của Bách Thủ đều dồn lên đôi tay xinh xắn linh hoạt trên vai kia. Nó tựa như có ma lực, giống như ăn mòn tất cả xúc cảm và thần kinh của hắn, cũng làm cho máu trong thân thể hắn bắt đầu sôi trào.

Giúp hắn tắm rửa gội đầu, xoa bóp xong, Loan Loan bèn ra khỏi phòng tắm trước, bỏ quần áo ướt của Bách Thủ vào chậu rồi đặt ở một góc hiên nhà, dù sao nhà bọn họ cũng rộng nên sẽ không cản đường đi lại.

Đợi lúc nàng đến phòng bếp thì suýt chút nữa đã tức đến lệch mũi.

Lai Sinh không biết đã làm gì mà cả người ướt sũng, trên quần áo nước còn đang nhỏ giọt, và hắn đang nhảy tới nhảy lui nhóm lửa trong bếp.

“Đệ làm trò gì vậy? Làm sao mà cả người đều ướt sũng thế này?”

Lai Sinh cười toét miệng, chỉ chỉ vào trong nồi: “Đệ muốn tắm.”

“Đệ không có việc gì chạy ra ngoài mưa làm gì? Còn không thay quần áo ướt ra nữa.” Đối với loại người này quả thực không có cách nào khơi thông được.

“Đệ thay quần áo tầu không nhìn thấy rồi, đệ cũng bị mắc mưa rồi, đệ cũng muốn ngâm trong bồn tắm.” Lai Sinh bĩu môi nói.

Loan Loan hết biết nói gì, chỉ vì hắn muốn ngâm trong bồn tắm mà hắn không tiếc chạy ra ngoài dầm mưa ướt hết người.

Không còn cách nào khác, nên sau khi Bách Thủ đi ra, Loan Loan giúp Lai Sinh để quần áo tắm rửa bên cạnh thùng tắm, còn dặn dò hắn đừng ngâm quá lâu. Nàng vừa ra khỏi cửa, cửa còn chưa kịp đóng đã nghe thấy bên trong bịch một tiếng.

Đầu nàng không khỏi đầy hắc tuyến, con khỉ này có cần gấp vậy không, đến quần áo còn chưa cởi đã nhảy vào rồi. Nhưng nghĩ lại trước kia hắn cũng chưa từng tắm trong thùng, thôi dứt khoát cứ như vậy đi, khi nào trời lạnh thì lại bảo Bách Thủ ra chợ mua thêm một cái thùng tắm. Bách Thủ dùng thì nàng có thể dùng, nhưng Lai Sinh dùng thì sao nàng có thể dùng được? Về sau cái thùng tắm này cứ để cho hai người đàn ông trong nhà dùng là được rồi.

Nhưng mà Lai Sinh còn chưa ngâm mình đã lập tức nhảy ra, hắn nói ngâm nước nóng toàn thân hắn đều đỏ mồ hôi, rất khó chịu, còn bĩu môi nói sau này không thêm.

Loan Loan không để ý đến hắn, trong lòng nàng nghĩ như vậy là tốt nhất, sau này đỡ phải gây thêm phiền toái cho nàng.

Tối nay nhất định là mưa giông cả đêm. Trời mưa xuống nên cảm giác mát mẻ hơn một chút, khi ngủ cũng càng ngon hơn.

Loan Loan một chân gác lên trên đùi của Bách Thủ, một tay ôm eo của hắn từ từ vẽ vòng tròn, đồng thời cảm thụ cảm giác tê tê mềm mại từ đôi tay lớn đang không ngừng vuốt ve dọc theo sống lưng kia.

Đây là một loại biểu hiện thân mật, mang theo cảm giác mập mờ không cần nói cũng biết.

Trước kia mỗi đêm kích tình đều có khúc nhạc dạo như vậy, nhưng hôm nay Bách Thủ có chút kỳ quái, Loan Loan có thể cảm giác được thân thể hắn có biến hóa khác thường và hô hấp dồn dập, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thấy hắn có động tác tiếp theo.

Vì vậy nàng liền ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt lóe sáng nhìn hắn, sau đó bất ngờ tập kích hôn lên môi hắn một cái.

Xúc cảm mềm mại mỹ diệu khiến Bách Thủ bỗng chốc ngây người.

Loan Loan chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nghe tiếng hô hấp của hắn dần dần nặng nề, nàng lại áp sát vào môi hắn thêm một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Lúc nàng còn chưa kịp tách ra thì một bàn tay lớn đã giữ chặt đầu nàng, bàn tay ở trên lưng cũng từ từ xiết chặt lại, hai thân hình nóng nhiệt càng ngày càng dán chặt vào nhau.

Loan Loan cảm giác được rõ ràng thứ gì đó ở phía dưới đang nhanh chóng to lên, cứng ngắc chọc vào mình...

Sau đó Bách Thủ xoay người một cái nằm đè lên người Loan Loan, hơi há miệng thở gấp, cho dù trong phòng rất tối, nhưng trên mặt Loan Loan cũng đỏ ửng lên, đây chính là lần đầu tiên nàng chủ động, nàng duỗi ra cánh tay nhỏ nhắn khoác lên cổ hắn.

Trong đêm tối, ánh mắt Bách Thủ càng thêm mờ mờ, mắt hắn nhìn ra cơn mưa giông trong đêm ngoài cửa sổ, cúi đầu bắt đầu ổn định hô hấp của mình.

Loan Loan không biết rốt cuộc hắn đang làm gì, nhẹ giọng gọi: “Bách Thủ”.

Bách Thủ lập tức xoay người nằm sang một bên, xóc chấn trên người ra. Sau đó Loan Loan trở mắt nhìn cái lều vải lớn vừa rồi còn nhô cao biến thành cái lều nhỏ, sau đó không thấy đâu nữa.

Nàng tròn mắt, tình huống này là sao đây?

Sau đó nàng cảm giác Bách Thủ áy náy nhìn nàng, bản thân nàng cũng xoay người lại, quay lưng về phía hắn.

Bách Thủ lập tức có chút luống cuống, vội vàng ôm Loan Loan lại thì thầm bên tai nàng một lúc.

“Cái gì?”

Giọng nói thật sự không nhỏ, có điều cũng không ngăn được kinh ngạc trong lòng nàng.

Để xác định, nàng hỏi lại một lần nữa: “Tôi nay thật sự không được sao?”

Bách Thủ xấu hổ gật gật đầu.

Loan Loan thật không biết nên khóc hay cười, lần đầu tiên mình chủ động lại vì cái lý do hoang đường không đâu này mà chết iu.

Người hiện đại bọn họ càng ngày càng bạo dạn, càng ngày càng thoáng về chuyện quan hệ vợ chồng. Mà ở thời đại này lại có rất nhiều kiêng kỵ. Tỷ như, ngày lễ ngày tết không nên có quan hệ vợ chồng, có người tin quỷ thần, mười lăm ngày đầu năm mới cũng không thể có quan hệ vợ chồng, hay đêm mưa giông sấm sét cũng không nên có quan hệ vợ chồng.

Đêm nay đúng lúc bọn họ thuộc trường hợp thứ ba.

Về sau Loan Loan lại cẩn thận nhớ kỹ lại, Bách Thủ thật đúng là không có quan hệ vợ chồng với mình vào ngày Tết, đây là trận mưa lớn đầu tiên trong năm nay, nếu như Bách Thủ không nói, thì nàng thực sự không biết còn có loại quy củ này.

Đồng thời trong lòng lại buồn cười, nếu như làm việc này còn có nhiều kiêng kỵ như vậy, vậy những vũ nữ trong hộp đêm ở hiện đại kia thì sao? Trời vừa đến hè sẽ tới mùa mưa, hơn nữa phụ nữ còn có vài ngày đặc biệt, kiêng kỵ như thế còn muốn làm ăn hay không đây?

Loan Loan chủ động một lần không thành, nhưng cũng may biết được nguyên nhân không phải từ bản thân mình, nàng cũng nhẹ nhàng thở ra. Nếu như người đàn ông của mình không có chút hứng thú nào với mình vậy thì thật là đau buồn mà.

*****

Trận mưa đầu tiên ngày hè vừa mãnh liệt vừa dai dẳng, trời mưa to kéo dài vài ngày liên tiếp, trời cũng không sáng lên nữa. Nước sông đều sắp dâng tới ven bờ rồi. Trong nhà, ngoài sân cũng đọng nhiều nước, may mắn lúc trước Loan Loan đào mấy cái lỗ thoát nước, nên nước đọng ngoài sân cũng không cao, bậc thềm hành lang nhà bọn họ lại làm cao, vì thế mà nước không dễ gì tràn được vào nhà.

Có điều trong nhà những người khác lại không được may mắn như vậy.

Bởi vì hôm nay mẹ Thạch Đầu mang cái áo toi đã mượn vào ngày thứ hai đến trả, vừa vào nhà liền khen vẫn là nhà Loan Loan tốt.

“... Muội không thấy đâu, nước trong sân nhà chúng ta đã ngập qua cả chân rồi, nếu không phải nghĩ cách tát bớt ra ngoài thì đoán chừng trận mưa to tới hôm qua có thể ngập vào nhà rồi. Vẫn là các muội trước kia nghĩ chu đáo, đào lỗ thoát nước ngoài sân, hành lang ngoài bậc cửa cũng làm cao hơn, thế nào cũng không ngập được vào nhà.”

Loan Loan đưa mắt nhìn bầu trời đen kịt, cũng không lạc quan: “Nếu ông trời còn mưa như vậy nữa, đoán chừng nhà của bọn muội cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.”

Mẹ Thạch Đầu cũng thở dài theo: “Đúng vậy a, lúc con người tâm tình không tốt, ông trời cũng ầm ức theo.”

Nghe vậy Loan Loan sững sờ, lên tiếng hỏi nàng: “Sao vậy? Trong nhà tẩu có chuyện gì sao?”

Mẹ Thạch Đầu lại thở dài một tiếng, đúng lúc trong lòng mình cũng luống cuống ngột ngạt nên bèn kể với Loan Loan.

Trước đợt làm mặng mùa xuân, đại ca Dương Phong của Dương Khai Thạch trở về hỏi Mẹ Thạch Đầu, năm nay còn làm mặng khô không, khi đó mẹ Thạch Đầu quả thực đã tới hỏi nàng, nhưng vì lúc ấy bận nhiều việc nên Loan Loan căn bản không định làm.

Về sau mẹ Thạch Đầu cũng trả lời Dương Phong như vậy. Năm trước Dương Phong mang mặng khô của mấy nhà làm ra bán kiếm được chút bạc, vừa thuận tiện lại vừa nhanh chóng hơn những hàng hóa trong cửa hàng. Năm nay Loan Loan không làm nên hẳn rất thất vọng, bèn muốn để mẹ Thạch Đầu làm. Mặc dù mặng khô nàng làm hơi kém Loan Loan làm một chút, nhưng dù sao cũng tốt hơn không có. Lại bảo vợ mình – mẹ Minh Duệ theo học một chút, thế thì sau này chỉ cần mặng mộc là bọn họ có thể tự làm được rồi. Giảm bớt được phí tổn thu mua, sẽ tiết kiệm được một số bạc lớn nữa.

Điều bọn họ có thể nghĩ đến thì đương nhiên mẹ Thạch Đầu cũng đã nghĩ đến, cho nên mẹ Thạch Đầu không đồng ý.

Mà trong lòng mẹ Thạch Đầu lại suy nghĩ theo cách khác, phương pháp làm mặng khô kiếm bạc này là do Loan Loan dạy các nàng, nếu như nói phương pháp này cho Dương Phong, vậy sau này nếu Loan Loan muốn làm thứ này mang đi bán sẽ không bán được giá như vậy. Loan Loan tin tưởng các nàng mới dạy mọi người kỹ năng này. Nếu như Dương Phong gặp Loan Loan, Loan Loan đồng ý dạy là một việc, nhưng chuyện bây giờ đặt nàng vào, thì bất luận theo phương diện nào nàng đều không nên nói Dương Phong biết.

Vì thế Dương Phong vô cùng tức giận, hẳn nói đây không phải là chuyện người một nhà làm ra, ngay cả chuyện nhỏ nhặt này cũng giấu diếm, nói nàng ích kỷ.

Mẹ Thạch Đầu bị hấn chọc tức, phải biết ở trong nhà này, nàng và Dương Khai Thạch đã cực kỳ hào phóng rồi.

Dương Phong sau khi trở về thì vẫn luôn canh cánh trong lòng, hai ngày trước lại trở về thuyết phục Dương Khai Thạch.

Không có mặng mùa xuân, bọn họ còn có thể làm mặng mùa hè.

Dương Khai Thạch đã sớm nghe mẹ Thạch Đầu nói qua về chuyện này, cũng không đồng ý với biện pháp của Dương Phong.

Dương Phong trong cơn tức giận bèn mắng Dương Khai Thạch không nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ, thấy lợi quên nghĩa. Mang một gian nhà của nhà bọn hắn mà nhà Dương Khai Thạch đang ở ra nói, còn nói cả nhà Dương Khai Thạch thường ra chợ đến cửa hàng của hắn lấy đồ.

Thế là Dương Khai Thạch cũng nổi giận.

Phòng ở là do hắn dùng bạc để mua, đến cửa hàng của Dương Phong lấy đồ đều đưa tiền, ngược lại Dương Khai Thạch đã đi giúp Dương Phong mấy lần, tiền công đã thương lượng tốt nhưng Dương Phong lại chưa hề trả một phần, vì vậy hai huynh đệ lại tranh cãi ầm ĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Ngập nước

Trước kia nghe mẹ Thạch Đầu nói về Dương Phong, nàng đã cảm thấy con người này hơi ích kỷ, nhưng không nghĩ tới lại là loại người hay dối trắng thay đen như vậy. Về việc hai người ở nhà nào loạn một trận, không biết Dương Nghĩa Trí với tư cách là thôn trưởng lúc ấy ông xử trí ra sao.

Mẹ Thạch Đầu nói: “Lúc ấy cha không có ở nhà, còn mẹ thì ban đầu có chút tức giận, nhưng sau lại thấy hai người họ tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, nên cũng đứng ra khuyên giải.”

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nếu Dương Phong nói gì sai, bà nội Thạch Đầu cũng không hi vọng huynh đệ bọn họ ầm ĩ trở mặt với nhau.

Loan Loan lại khuyên nàng vài câu: “Tẩu cũng đừng tức giận nữa, chỉ tự chọc tức mình thôi, cũng vì lần đầu tiên không biết đường đi nước bước, không biết bán cho ai nên mới tìm đến hắn. Sau này nếu thật sự muốn tiếp tục làm việc buôn bán này, bản thân muội sẽ tìm đường khác là được, trên đời này có ai mà không yêu tiền, dù sao cũng sẽ có người muốn họp tác thôi.”

Mẹ Thạch Đầu gật đầu, sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều.

Hai người ngồi trong nhà chính nói chuyện một lát, mẹ Thạch Đầu cảm thấy ngồi cũng đã lâu, đã đến lúc phải về, bèn lên tiếng chào rồi mặc áo to vào, bước chân vào con đường ngập nước ngoài sân. Loan Loan đứng ở cửa nhà chính, hướng về phía nàng lớn tiếng nói: “Tẩu đi vào con đường đá ấy, đường đá không có bùn.”

Mẹ Thạch Đầu không quay đầu lại, tiếng nói bị át đi trong tiếng mưa rơi, có điều nàng lại nghe được những lời Loan Loan nói, khi đi tới cổng, nàng bèn quay đầu lại nhìn con đường đá phía sau, cười nói câu gì đó với Loan Loan đang đứng ở cửa phòng.

Loan Loan cũng không nghe rõ nàng nói cái gì, nhưng từ ánh mắt động tác và khẩu hình của nàng, Loan Loan đoán có lẽ nàng đang nói con đường đá này thật dễ đi.

Trời mưa khiến cho làm việc gì cũng khó. Thân thể Loan Loan yếu đuối, nên Bách Thủ để nàng ở nhà nấu cơm, hẩn và Lai Sinh khoác áo toi đội mưa đi lên núi cắt rau cho lợn. Thời điểm lúc này đâu có giống như ở hiện đại, khi kinh tế tốt thì thức ăn cho lợn cũng rất dễ, vì món ăn nào không ngon người ta không ăn thì đều cho lợn ăn cả.

Thời này mọi người không dám làm như vậy. Gạo trong nhà đều phải đến chợ mua, cho nên trong nhà cũng không có đồ ăn thừa. Chỉ có thể mỗi ngày lên núi cắt mấy thứ rau cỏ về nấu cho lợn ăn. Đã nhiều ngày không đi chợ được, gạo trong nhà cũng không còn nhiều, chỉ có thể ăn tạm vài cái bánh.

Xem ra hôm nay cũng chỉ phải ăn bánh. Loan Loan đến phòng bếp trộn bột trước, Bách Thủ và Lai Sinh còn chưa về, nên nàng liền vòng ra sau nhà kiểm tra chuồng lợn chuồng gà.

Trời mưa đến ngày thứ hai thì Bách Thủ bèn đào một cái rãnh nhỏ ở trước chuồng gà và chuồng lợn. Nước mưa theo cái rãnh nông chảy qua lỗ thoát nước rồi tuôn ra ngoài, trong vườn rau đã sớm tạo luống, giữa mỗi luống đều đào rãnh thoát nước.

Nhưng vừa rồi khi nàng đi kiểm tra, bên trong mấy cái rãnh nhỏ kia đều ngập nước, vì tốc độ thoát nước của lỗ thoát nước cũng không theo kịp tốc độ đổ mưa của ông trời.

Chỗ chuồng lợn thì cũng còn may, chỗ đất kia lúc sửa nhà nàng đã nâng nền lên cao hơn. Nhưng tình hình chuồng gà bên này lại không ổn lắm, nước đã tràn một chút vào trong chuồng gà, cả đàn gà đều rúc mình vào trong góc.

Vườn rau còn tệ hơn, rãnh luống căn bản không dùng được, nước ngập đầy trong rãnh, toàn bộ đám ớt đều ngập nước. Loan Loan thầm nói thôi xong rồi, nếu cứ tiếp tục thế này thì toàn bộ đám ớt mà nàng vất vả trồng sẽ chết úng mất.

Nàng lập tức đi tới lối thoát nước ở bên cạnh vườn rau để xem xét, nhưng nước chảy đến đây thì dường như không thoát ra được. Trong lòng nàng cả kinh, chẳng lẽ bên ngoài lối thoát nước bị chắn lại rồi? Nàng vội khoác áo toi, cầm cái cuốc đi ra ngoài sân.

Ra khỏi sân, đi trên đường nàng mới phát hiện, trận mưa này không nhỏ chút nào, tiếng gió thổi vù vù đập bên tai, nước mưa hắt vào mặt đều gần như che mờ mắt nàng, cái mũ rộng vành gấp phải loại thời tiết mưa to gió lớn thế này cũng chỉ che được mái tóc thôi.

Loan Loan đi đến sau tường, khi thấy một nhà Lý Đại Trí thì rất sùng sốt.

Lý gia người nào cũng mặc áo toi bận rộn ở trong sân, Lý Đại Trí và Lý Đại Thạch đang cầm chậu không ngừng múc nước từ trong sân dội ra ngoài, mẹ bọn họ thì đang bận rộn ở trong nhà chính, cha họ thì lấy cây chổi dài lùa nước từ trong sân ra cổng, để hai huynh đệ có thể mát mẻ hơn.

Thì ra nhà nàng không phải là tệ nhất.

Không nhìn nhà người ta nữa, Loan Loan vác cái cuốc tìm đến lỗ thoát nước kia.

Bởi vì lúc trước khi xây nhà, Bách Thủ và cha Lý Đại Trí đã thương lượng ổn thỏa, ở phía ngoài tường đào một con mương, con mương này theo bên chỗ Lý gia đi ra ngoài, chảy thẳng về phía một con mương khác. Mục đích là để phòng thời tiết này, cả hai nhà đều có lợi, cho nên cha Đại Trí đã lập tức đồng ý.

Mấy ngày nay may mà có con mương này, nước từ nhà Lý gia và nước ở trong sân toàn bộ đều theo con mương này chảy ra ngoài.

Nhưng hôm nay nước ở trong mương lại dâng lên, nước trong mương ngập bằng nước bên lỗ thoát nước của nhà Loan Loan rồi. Hơn nữa cửa thoát nước còn bị bùn chắn lại, chẳng trách nước trong vườn rau không thoát đi được.

Loan Loan vội đập xuống góc tường, hai chân đứng bên hai bờ mương, cầm cuốc bắt đầu dọn bùn ở lỗ thoát nước. Lớp bùn phía ngoài nhanh chóng được dọn sạch, nhưng trong lỗ thoát vẫn còn tắc, cái cuốc lại không thể len vào, không còn cách nào khác, nàng đành vứt cái cuốc sang bên cạnh, xắn ống quần cao lên một chút, một chân dẫm vào lòng mương, xoay người lấy tay bắt đầu móc bùn ở trong lỗ thoát nước ra.

Mây đen dày đặc giăng kín nặng trĩu trên đỉnh đầu, mưa vẫn âm âm trút xuống, nước mưa xuôi theo áo toi nhỏ giọt ướt cả quần áo nàng, áo toi này không giống với áo mưa ở thời hiện đại, áo mưa có thể che kín người từ đầu đến chân, nhưng áo toi thì chỉ vừa khom người xuống, nửa người dưới đương nhiên sẽ bị ướt hết.

Có lẽ là bùn ở vườn rau bị dồn đến cửa lỗ thoát nước, Loan Loan móc một lúc lâu mới móc hết được bùn ở trong lỗ thoát ra, lúc này nàng đã không phân biệt được trên mặt mình là mồ hôi hay là nước mưa nữa.

Nước mưa lạnh như băng chảy dọc theo cổ vào trong người, mãi cho đến khi nàng thấy sống lưng lạnh toát, lúc này nàng mới phát hiện trên lưng đã ướt đầm.

Điều đáng buồn là, dù lỗ thoát nước đã được móc thông nhưng nước chảy ra vẫn rất ít.

Lúc này, đột nhiên có người ở phía sau kéo nàng một cái, Loan Loan quay đầu lại, Lý Đại Trí mặc áo toi, quần áo trên người đã ướt một nửa, trên mặt đầy nước nhìn nàng, lớn tiếng hỏi: “Tàu đang làm gì thế?”

Loan Loan nhìn về phía lỗ thoát nước, lớn tiếng nói: “Trong vườn rau bị ngập nước, nước không thoát ra ngoài được.”

“Tàu đi lên đi.” Vừa dứt lời, Lý Đại Trí đã đưa tay giúp kéo nàng lên, sau đó tự bước một chân vào trong lòng mương, khom lưng bắt đầu kiểm tra miệng lỗ thoát.

Lúc này Loan Loan mới phát hiện trên lưng hần gần như không có một chỗ nào gọi là khô cả.

Rất nhanh, Lý Đại Trí ngẩng đầu: “Chắc là bên trong bị lấp rồi.”

Nhấc chân lên bước ngang tới cầm lấy cái cuốc Loan Loan vút trên mặt đất rồi đi về phía nhà nàng.

Loan Loan ngẩn người, cũng không để ý nhiều, lập tức đi theo.

Lý Đại Trí đào bới bùn xung quanh lỗ thoát ở trong vườn rau, nước lập tức ào ào chảy ra ngoài. Sau đó hần lại vòng ra phía sau nhà kiểm tra, nước trong mương đã bắt đầu dâng tràn ra ngoài.

Hần nhìn Loan Loan nói: “Như vậy không ổn, nếu không tháo nước trong mương ra, thì chẳng bao lâu nữa, chuồng gà và chuồng lợn đều bị ngập nước mất.”

Vậy phải làm sao?

Loan Loan có chút luống cuống.

Đúng lúc ấy thì có một giọng nói từ phía sau truyền đến: “Sao thế?” Giọng nói trầm ổn trong mưa gió có một loại tác dụng khiến người ta tĩnh tâm.

Loan Loan vui mừng, xoay người nhìn thấy Bách Thủ khoác áo toi toàn thân ướt sũng đang đi tới, vội nói: “Vừa mới thông đường lỗ thoát nước ở trong vườn rau, nhưng chàng nhìn nước ở trong mương đi, trời cứ mưa như vậy, chuồng gà và chuồng lợn phải làm sao đây?”

Bách Thủ chau mày nhìn, trời hôm nay còn mưa to hơn cả hôm qua, không nghĩ tới tình hình lại trở nên nguy cấp như vậy.

Đi tới vườn rau, sau đó trầm giọng nói: “Hiện tại chỉ cần đào một cái rãnh ở bên cạnh chuồng trâu để dẫn nước vào trong sân.” Nói xong vác cuốc lên đi làm ngay.

Biện pháp này khá tốt, dẫn nước vào trong sân dù sao cũng tốt hơn việc vườn rau, chuồng gà và chuồng lợn bị ngập!

Có Lý Đại Trí giúp đỡ, nên không tốn bao nhiêu thời gian đã đào xong, nước theo đó chảy vào trong sân, gánh nặng trong cái mương ở nhà sau bỗng chốc liền giảm bớt.

Lý Đại Trí giúp đào mương xong thì ra về, Loan Loan cũng chưa kịp cảm ơn hần.

Nàng lại vội vàng quay về phòng lấy quần áo cho Bách Thủ thay, bản thân nàng cũng thay quần áo. Lai Sinh đã sớm thay quần áo ra, giờ đang nấu nước trong bếp.

Loan Loan nghĩ nghĩ, nàng lại lấy một chiếc nồi khác ra rửa rồi đi nấu một chút canh gừng, ba người uống xong thân thể lập tức ấm áp lên rất nhiều. Đợi nước sôi, ba người lau người rồi lúc này mới bắt đầu ăn cơm.

Nhìn phía ngoài mưa rơi rả rích không ngừng, Loan Loan thực sự có chút lo lắng: “Trời đã mưa bảy tám ngày rồi mà sao vẫn chưa ngừng? Nếu vẫn cứ mưa thế nữa thì trong nhà sẽ bị ngập hết mất.”

Bách Thủ cũng lo lắng gật đầu: “Đã nhiều năm rồi trời không mưa to như thế này.” May mà ban đầu Loan Loan suy nghĩ chu đáo nói rộng và nâng nền hành lang, nếu không nhà bọn họ đã sớm bị ngập rồi. Nghĩ đến đồng ruộng, thần sắc lo lắng trên mặt hần lại càng đậm: “Trong nhà bị ngập thì còn có cách tháo nước ra, nhưng hoa màu ở ngoài ruộng. . . . .”

Trong lòng Loan Loan cũng cá kình, nàng mãi lo chuyện trong nhà mà quên mất bên ngoài, nếu cứ tiếp tục mưa nữa thì đợt thu hoạch hoa màu năm nay chắc thảm rồi. Trong lòng không khỏi yên lặng khẩn cầu ông trời mau ngừng, mau ngừng đi!

Tối đêm mưa đã nhỏ đi nhiều, đến ngày hôm sau, gió to mưa lớn đã không còn, ngoài trời chỉ còn mưa phùn lất phất. Loan Loan thở phào một hơi nhẹ nhõm, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Bách Thủ tranh thủ lúc mưa nhỏ vội vàng dắt theo Lai Sinh đi cắt rau cho lợn. Nước mưa đang theo đường mương phía sau nhà ra bên ngoài. Loan Loan cầm lấy cây chổi dài lùa nước ở mấy chỗ trũng sâu vào mấy cái lỗ thoát nước ngoài sân. Sau khi quét bớt nước trong sân đi, nàng ngồi trong nhà bắt đầu rảnh rỗi, chợt nghĩ đến mấy món đồ mua trước đó vài ngày, thế là lập tức lấy ra, bắt đầu nấu nước ô mai trong bếp.

Ô mai này là do lần trước ở chợ nhìn thấy Vương Bảo Sơn mua ô mai cho Mai Tử, nàng nhất thời nổi hứng cũng mua về một ít, để trong nhà mà vẫn

chưa có thời gian nấu, bây giờ nàng nấu nước ô mai xong thì lát nữa Bách Thủ và Lai Sinh về cũng sẽ có canh nóng để uống.

Bận rộn một hồi, nấu được một nồi nước ô mai lớn, nàng múc ra một chút nếm thử, trong vị chua lại có chút ngọt ngọt, mùi vị cũng không tệ lắm! Loan Loan nghĩ đến Mai Tử lúc này đang bị ghen, bèn múc hơn nửa bát, sau đó đẩy vung nồi, mặc áo toi bùng bát ô mai đến nhà Mai Tử.

Đọc theo đường đi không thấy một bóng người nào, con đường trong thôn nhầy nhụa bùn đất, vừa giẫm chân xuống đất một cái, nhấc lên đã không nhìn ra màu sắc ban đầu của giày rom, trên chân đều bám đầy bùn! Vòng qua ngã rẽ, cách thật xa nàng đã nhìn thấy nước từ trong sân bị dội ào ào ngoài đường.

Khi đến cửa nhà Vương Bảo Sơn, nàng không khỏi tròn tròn hai mắt.

Nước trong sân đã ngập qua mắt cá chân, Vương Bảo Sơn và cha hắn đang mặc áo toi, xắn ống quần và ống tay áo lên, cầm gáo múc nước từ trong sân tạt ra ngoài.

Mưa to đã ngừng đêm qua rồi, sao nhà bọn họ lại còn ngập cao như thế?

Nhìn thấy Loan Loan, Vương Bảo Sơn đầu tiên là ngăn người, sau lập tức mời nàng vào nhà. Nàng đi vào nhà chính, thấy nền đất trong nhà đều bị ẩm ướt, mà không chỉ nhà chính, ngay cả phòng ngủ của Mai Tử cũng ẩm ướt, nhìn lại bốn chân rương hòm trong phòng thì cũng chẳng khác gì.

Nàng kinh ngạc nhìn Mai Tử đang nằm ở trên giường: “Nhà tâu không phải ngay cả phòng cũng ngập đầy chứ?”

Mai Tử bắt đầu đi gạt đầu, nhà nàng quả thật bị ngập nước, may là đêm qua mưa to đã tạnh, nếu không lúc này nàng có thể đã phải ngủ trên nước rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Ông trời cho thật nhiều

Nhà Mai Tử không làm bậc thềm cao hơn nhà Loan Loan, trong viện lại có vài lỗ thoát nước, chính vì đêm qua mưa to đã tạnh, nước đọng trong sân mới không tiếp tục dâng lên nữa, nếu không không chừng bây giờ trong phòng toàn là nước rồi!

Ông trời cũng thật là, không mưa thì không mưa, mưa một cái thì mưa không ngừng, mới một trận mưa đầu mùa đã khiến cho mọi người thâm nhừ vậy. Nếu năm nay mà cứ mưa như vậy thì người dân xem chừng không chỉ phải chịu cảnh lụt lội ngập úng mà còn bị mất mùa nữa.

Loan Loan đưa nước ô mai cho Mai Tử: “Đây là nước ô mai muối tự nấu, muối thử thấy mùi vị không tệ lắm, tâu nếm thử xem.”

Mai Tử bùng lên ngửi ngửi, ngửi thấy mùi vị chua chua thì hé miệng cười rộ lên: “Muối làm thì chắc chắn uống ngon rồi.”

“Đâu có, bây giờ khẩu vị của tâu không giống lúc bình thường, những thứ trước kia thích, hiện tại không nhất định sẽ thích đâu.”

Mai Tử nghe thế thì hai mắt tỏa sáng: “Ôi, sao muối lại biết rõ thế? Muối không biết đâu, những đồ trước kia ta thích ăn, bây giờ lại không thích chút nào cả, có đôi khi ngửi mùi còn thấy buồn nôn nữa. Bảo Sơn lúc trước còn hỏi ta. . .” Sau đó học bộ dáng khần trương của Vương Bảo Sơn: “Sao nàng lại không thích, không phải trước kia rất thích ăn sao?”

Loan Loan nhìn nàng như vậy thì xùy cười một tiếng, từ sau khi thành thân với Vương Bảo Sơn, Mai Tử quả nhiên đã trở nên rạn rờ hơn rất nhiều.

“. . . . . những món trước kia không thích giờ ăn lại thấy rất ngon ấy chứ.”

Loan Loan gạt đầu: “Đúng vậy đấy, khẩu vị của tâu thời điểm này vốn rất đặc biệt.” Sau đó mím môi, bộ dạng muốn cười mà phải nín cười: “Nói một cách khác, đó là khó hầu hạ nha.”

Mai Tử lập tức bĩu môi, bộ dáng không phục, chỉ vào cái bụng của mình: “Không phải là ta chọn, là nó chọn mà.”

Nữ nhân đang mang thai cảm xúc dễ thay đổi, không ổn định, hơn nữa các loại cảm xúc có phần hơi quá so với bình thường. Chẳng hạn khi gặp chuyện buồn, nàng có thể dễ xúc động hơn so với bình thường, nên làm nũng nghịch ngợm đương nhiên cũng là điều dễ hiểu.

Hai người ở trong phòng vừa nói vừa cười, Vương Bảo Sơn có đi vào xem một lần, nhìn thấy Mai Tử và Loan Loan nói chuyện mặt mày vui vẻ, trong lòng lập tức nhẹ nhõm không ít. Mai Tử ốm ghén, ăn không ngon, dạ dày mỗi ngày đều giống như nước sôi cuộn cuộn, cả người không có chút tinh thần, hắn nhìn mà vô cùng đau lòng, nhưng hắn lại không giúp được gì, giờ thấy tâm tình của Mai Tử tốt như vậy, tâm trạng của hắn cũng khá hơn nhiều.

Vương Bảo Sơn nói vài ba câu với Loan Loan, bảo nàng lúc rảnh rồi thì cứ đến đây chơi nhiều một chút, sau đó lại đi ra ngoài.

Loan Loan đưa mắt nhìn ra phía ngoài, hỏi Mai Tử: “Các tâu cứ phải tháo nước như vậy sao?”

Mai Từ bắt đầu đi gặt đầu, trong giọng nói còn có chút hối hận: “Lúc trước khi thấy nhà các muội xây như vậy chúng ta cũng có chút động tâm. Nhưng lúc đó vì còn hơi do dự nên chưa làm, giờ thì hay rồi, thành ra như vậy. Hôm qua trong phòng này cũng toàn là nước, Bảo Sơn phải lấy chậu múc từng chút một đổ ra ngoài . . . . .”

Không cần nàng nói Loan Loan cũng có thể đoán được, nhưng đoán chừng không chỉ có người một nhà họ phải làm như vậy đâu a!

Nữ nhân nói chuyện đều là nghĩ đến cái gì thì nói cái đó, trời nam biển bắc (*). Nói một hồi đã nói đến Hương Tú vừa mới về lại thôn cách đây không lâu. Mai Từ chưa gặp Hương Tú bao giờ, nhưng đã từng nghe mẹ chồng nhắc tới, nàng vội hỏi Loan Loan: “Nghe nói thăm ấy mặc cũng là loại vải hảo hạng sao?”

(*) nguyên văn Thiên Nam Hải Bắc: ý chỉ nói liên miên lan man không ngừng

Loan Loan cười cười, cái gì gọi là lời đồn, chính là như thế này đây, truyền đến truyền đi đã biến thành một kiểu khác rồi.

“Cũng không phải là vật liệu thượng hạng gì, lúc thăm ấy trở về đúng lúc muội gặp được, quần áo chắc chắn là tốt hơn so với của chúng ta nhiều rồi, nhưng vẫn chênh lệch rất nhiều với những nhà giàu kia. Hoa văn và màu sắc trên bề mặt vải ngược lại cũng rất tinh xảo. Màu lam như màu bầu trời vậy, còn màu lục thì như màu của ngọc bích, thật sự nhìn đẹp lắm, ai mặc loại quần áo như vậy lên cũng xinh đẹp thêm ba phần cả.”

Mai Từ không khỏi hâm mộ nói: “Oa, đẹp đến như vậy thật sao? Đồi này chúng ta chắc cũng đừng hy vọng mặc được loại quần áo màu sắc rực rỡ như vậy đi.”

Loan Loan cười nói: “Đồi này của tâu mới qua được bao nhiêu nào? Đợi sinh con xong, rồi có kiếm bạc, quần áo kia thì có thể tốn bao nhiêu tiền chứ? Chẳng lẽ làm bằng vàng à? Ngày lành vẫn còn ở phía sau mà.”

Mai Từ nghe thế cảm thấy cũng đúng, nàng tràn đầy khao khát, khẽ chạm tay vào bụng dùng lời nói nhẹ nhàng thủ thi: “Con à, ngoan ngoãn nghe lời đừng hành hạ mẹ nữa, sau này mẹ sẽ mua quần áo thật đẹp cho con mặc. . . . .”

Loan Loan nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Mai Từ, trong lòng không khỏi có chút hâm mộ. Ngẫm lại bản thân mình, nàng động phòng với Bách Thủ đến nay đã được nửa năm rồi, sao bụng nàng vẫn chưa có động tĩnh gì thế này? Mà nguyệt sự mỗi tháng đều rất chuẩn, cũng không biết vấn đề là ở đâu? Nghĩ đến đáng về Bách Thủ yêu thương nàng, nếu có con chắc chắn sẽ vui lắm, trong lòng nghĩ xem không biết lúc nào nên đi xem đại phu hay không?

Ngồi ở nhà Mai Từ ngồi một lát thì nàng đi về nhà, Mai Từ và mẹ chồng nàng không ngừng giữ nàng ở lại ăn cơm nhưng nàng cười từ chối.

Về đến nhà, Bách Thủ và Lai Sinh vẫn chưa về, nhưng ở dưới mái hiên lại có hai giỏ rau lợn, xem chừng là hai người đã về rồi sau đó lại đi ra ngoài. Nàng đi vo gạo chuẩn bị bữa trưa nấu cháo, bọn họ đã vài ngày chưa ăn gạo trắng rồi, ngoài ra nàng cũng rán thêm mấy cái bánh, vì như vậy mới có thể lấp đầy bụng được.

Đang lúc bận rộn, thì nghe thấy ngoài sân có người gọi nàng, Loan Loan ra khỏi phòng bếp, nàng bỗng sững sờ.

Ai nha, cái ô của nữ nhân này cũng thật là đẹp nha.

Hương Tú mặc một bộ quần áo vải thô màu xám tro làm từ sợi đay, cầm trong tay một chiếc ô dán giấy dầu đứng ở ngoài cổng.

Đây là bộ quần áo cũ nhất nàng mặc mà Loan Loan từng thấy, nhưng cũng không thể che kín nét phong tình mỹ hoặc trên người nàng. Bởi vì đôi mắt kia nhìn thế nào cũng đều mang theo sự hấp dẫn dụ hoặc lòng người. Nàng chỉ có thể cảm thán trong lòng rằng tạo hóa thật kỳ diệu, chỉ một chi tiết nhỏ nhỏ đã có thể thay đổi hoàn khí chất của một người.

Loan Loan cười mời nàng vào nhà, Hương Tú cười ngượng ngùng nhìn nàng, nói rõ mục đích đến: “Thật ngại quá, mỗi lần đều đến làm phiền mọi người, chẳng là . . . mấy hôm nay trời mưa suốt, không thể đi chợ được, trong nhà hôm qua đã hết gạo, cho nên, nếu nhà bọn muội còn dư thì có thể cho ta vay một chút được không? Ngày khác trời quang, chờ khi ta ra chợ mua gạo nhất định sẽ trả lại cho bọn muội.”

Thì ra là vì chuyện này, có điều nàng rất hiếu kỳ nha, nhà Mai Từ ở phía sau có người ở nhà, tới nữa là nhà Lý Đại Trí, nhưng vì sao nàng lại chỉ thích đến nhà nàng mượn đồ vậy chứ? Chẳng lẽ lại vì nàng và Bách Thủ để nói chuyện sao?

Loan Loan không nghĩ ngợi nhiều, trong nhà có dư thì giúp đỡ hàng xóm láng giềng cũng không sao cả, bèn nói: “Ngại quá, gạo nhà bọn muội cũng hết mất rồi, mấy ngày hôm nay toàn phải ăn bánh trôi, chưa ăn được hạt gạo nào cả, hôm nay quả thực là không được . . . vì muội lấy chút gạo cuối cùng đi nấu cháo rồi.”

Nghe vậy, Hương Tú lập tức lộ vẻ thất vọng.

Nàng không ngờ trận mưa này lại kéo dài như vậy, trong nhà cái gì ăn được cũng đã hết, cả ngày hôm qua các nàng đều ăn lương khô, mà giờ cũng chẳng còn dư lại bao nhiêu.

Đang lúc ấy, lại nghe Loan Loan nói: “Nhưng trong nhà vẫn còn chút bột mì, nếu tâu không chê thì cứ lấy một chút về ăn nhé.”

Hương Tú lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ, vội nói: “Không chê, không chê, thật là cảm ơn muội.”

Sau đó Loan Loan quay vào phòng bếp chia cho nàng một ít bột mì, bỏ vào trong bao vải nàng đã sớm chuẩn bị. May mà bọn họ mua nhiều bột mì, với lại Bách Thủ cũng đang định buổi chiều đi ra chợ một chuyến.

Hương Tú cầm lấy bột mì thì rất vui mừng, nói cảm ơn rồi vội vã trở về.

Chờ Bách Thủ và Lai Sinh về thì Loan Loan đã nấu cơm xong, bánh cũng đã rán xong, tuy hôm nay mưa nhỏ, nhưng khi cắt rau cho lợn vẫn phải khom lưng xuống, vì thế mà trên lưng hai người bị ướt một mảng lớn, may mà Loan Loan đã sớm chuẩn bị canh gừng, cho mỗi người một bát lớn. Lúc ăn cơm, Loan Loan kể cho Bách Thủ tình hình của nhà Mai Tử, may mắn nhà mình chỉ bị ngập ở phía sân sau.

Nhưng Bách Thủ lại nói đến tình hình hẳn thấy ở dọc đường: “. . . . . May mà đêm qua mưa to đã ngừng, nếu không thì nước ở con sông trong thôn sẽ tràn lên bờ mất. . . . . Nàng nói xem, tình hình nhà ta có khá hơn một chút, còn những nhà khác trong thôn đều bị nước ngập vào nhà. . . . . Khiến người ta lo lắng nhất là hoa màu ở ngoài đồng, trong ruộng ứ rất nhiều nước, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì sớm muộn gì nước cũng sẽ nhấn chìm lúa thôi, lúc đó, vụ năm nay coi như là xong rồi. . . . .”

Điều Bách Thủ nói cũng chính là nỗi lo của mọi người lúc này, người nông dân trông chờ cái gì? Chính là ruộng vườn có thể thu hoạch tốt, nhưng tình hình hiện tại khiến cho tất cả mọi người âu sầu gần chết.

Bách Thủ và vài cái giải quyết bữa trưa xong, hẳn không chút chậm trễ, thậm chí không dùng cả xe trâu, vì hẳn sợ bùn đất lầy lội trên đường làm lún bánh xe, nên chỉ đi bộ đến chợ. Trời hơi quang một chút, người đến chợ mua gạo chen chúc nhau đông nghìn nghịt, gạo lại còn tăng giá, hẳn còn gặp rất nhiều người quen trong thôn, khi đã mua được đồ cần mua lại vội vã trở về nhà.

Mà trong thôn có vài người buổi sáng đã đi chợ mua thêm đồ dùng cần thiết, lúc này được rảnh rang, thế là mọi người liền kéo nhau đi ra ngoài đồng xem. Không thấy thì không sao, nhưng vừa thấy đã khiến về lo lắng trên mặt mọi người càng nặng.

Nước trong ruộng còn cao hơn cả lúc gieo mạ, có thể đến tận bắp chân. Một vài thời điểm trước đây mọi người còn ngóng trông ông trời có thể cho chút mưa, nhưng ai biết được ông trời lại quá hào phóng như thế, cho là cho không ngừng, sắp nhấn chìm hết lúa rồi.

Mấy sào ruộng ở cạnh sông thì không sao, có thể lập tức đào lỗ thoát nước ra ngoài. Nhưng những sào ở giữa thì thảm rồi, đặc biệt là những sào ở trong cùm, nước biết thoát đi chỗ nào đây?

Dương Nghĩa Trí vòng vo mấy vòng tất cả các mảnh ruộng trong thôn, trên đường đi chân mày ông càng lúc càng nhíu chặt, không ngừng rít thuốc lá trong miệng. Nghe thấy giọng nói lo lắng của mọi người đang đứng giữa đồng, chân mày ông lại nhíu chặt lại thành một chữ Xuyên (川), chắc có thể ép chết vài con muỗi. Với tư cách là một trưởng thôn, ông có nghĩa vụ và trách nhiệm dẫn mọi người vượt qua cửa ải lần này.

Cát Sơn là tay trồng hoa màu thiện nghệ trong thôn, nhà hẳn trồng rất nhiều hoa màu, hằng năm đều dựa vào nó mà có đồng ra đồng vào. Giờ thì hay rồi, trong ruộng ngập đầy nước, còn thu cái rắm a! Những ngày sau này chỉ còn nước hít gió tây bắc mà sống.

Hắn mặc áo toi, đội mũ rộng vành đứng ở trên bờ ruộng nhà mình, sắc mặt còn đen hơn cả sắc trời, quay sang một bên hung hăng chửi thề một tiếng.

Con mẹ nó, hẳn cũng không muốn hít gió tây bắc mà sống đâu.

Nhìn nước mưa ở trong ruộng, hẳn lại cảm thấy có chút bất lực, phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại phải làm giống như trong nhà, hai vợ chồng mỗi người cầm một cái chậu, múc nước từ trong ruộng đổ đi.

Như vậy phải tát đến năm nào tháng nào đây? Và lại ông trời vẫn còn mưa nữa, chưa chờ đến lúc ngui tát được một nửa, ông ấy lại tặng cho ngui một trận mưa tầm tã, thì bao nhiêu công sức coi như đi tong hết.

Nghe hai người bên cạnh nói chuyện, trong lòng hẳn lại càng thêm phiền, mặt hẳn lại càng dài ra.

Cát Sơn xoay người rồi đi, nhưng đi chưa được hai bước, một người ở phía sau đã vội vàng gọi hắn: “Cát Sơn huynh đệ, Cát Sơn huynh đệ. . . . .”

Cát Sơn dừng lại, quay đầu lại nhìn hắn.

“Huynh xem trời cứ mưa liên miên, trong ruộng đã thành ra như vậy rồi, phải làm sao bây giờ đây?” Người nọ lo lắng hỏi, mấy người đứng bên cạnh cũng buồn rĩ mặt.

Mày Cát Sơn run lên: “Làm sao? Vứt hết chứ sao.”

Người nọ lại kéo hắn: “Cát Sơn huynh đệ ta nói thật, chúng ta phải dựa vào mấy thứ hoa màu này mà sống qua ngày, giờ không có thu hoạch, sau này biết sống làm sao đây?”

Mà đặc biệt là những người kia lại chẳng có nguồn thu nhập nào khác, chỉ cần đợt thu hoạch này không có, thì có thể nói họ thực sự sẽ bị mất mùa.

“Huynh cho là ta không biết sao, bản thân ruộng của ta còn ứ đầy nước đây này.” Cát Sơn tức giận nói.

“Huynh là tay thiện nghệ trồng hoa màu trong thôn chúng ta, huynh phải nghĩ biện pháp gì đi chứ?” Người nọ nhìn hắn, hi vọng hắn có thể nghĩ ra biện pháp gì đó.

Tên còn lại cũng mong chờ nhìn hân: “Đứng rồi, Cát Sơn huynh đệ, cả thôn chúng đều dựa vào huynh đây.”

Mây Cát Sơn dựng lên, hai tay khoanh lại, nghiêng mắt nhìn bầu trời che kín mây đen trên đỉnh đầu: “Ta cũng đâu phải là Ngọc Hoàng đại đế, làm sao quản được việc ấy chứ?”

Quét mắt nhìn những hạt mưa dày đặc trên mặt nước, hân ngẩng đầu rồi tròn mắt: “Ông trời của ta ời?”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Lỗ thoát nước kia của người thật là tốt nha

Edit & Beta: Tuyệt Y Mấy người đứng ở bên bờ ruộng, vừa nhìn nước ú bên trong ruộng vừa âu sầu, thế này làm sao cũng phải nghĩ biện pháp đi a!

“Không được, phải thoát nước trong ruộng ra.” Dương Nghĩa Trí nhìn mặt nước rồi kiên quyết nói.

“Nhưng mà thôn trưởng à, đồng nước này làm sao thoát đây? Một loạt ruộng đằng sau ngay cả một cái mương nhỏ cũng không có, mấy mảnh có mương nhỏ thì nước đều sắp ngập lên đến bờ ruộng rồi. Nếu như đào lỗ thoát thì ta thấy nước sẽ chảy hết vào trong ruộng mất.” Có người nói.

“Vậy đừng đào lỗ thoát, nghĩ biện pháp khác đi.” Dương Nghĩa Trí nói.

“Nếu như có biện pháp khác thì bây giờ mọi người cũng không cần buồn như vậy rồi.” Người nọ lại nói, đã có cách thì mọi người đã làm sớm rồi, còn đứng ở đây làm gì?

Dương Nghĩa Trí nhíu nhíu mày, mắt nhìn Cát Sơn ở bên cạnh, hỏi: “Cát Sơn, cháu có chủ ý gì không?”

Cát Sơn do dự một lúc, mới nói: “Có lẽ có một biện pháp có thể thử xem sao ạ.”

Mấy người hai mắt tỏa sáng, vội hỏi: “Biện pháp gì vậy, huynh nói nhanh đi.”

Cát Sơn đưa mắt nhìn Bách Thủ ở bên cạnh, rồi lên tiếng nói: “Thoát nước bằng biện pháp dẫn nước như trước kia chúng ta đã làm.”

Vừa rồi hân vòng vo trong ruộng một lúc, đã gặp Bách Thủ mới đi chợ về, hai người đứng ở ven đường nói vài câu, sau đó Bách Thủ lại nói ra biện pháp này. Hân cảm thấy đây là phương pháp duy nhất có thể dùng thử vào hiện tại.

“Cháu nói cụ thể ra xem, như biện pháp dẫn nước là như thế nào?” Dương Nghĩa Trí nói.

Cát Sơn đưa mắt nhìn Bách Thủ, nói: “Bách Thủ huynh đệ, huynh đến đây nói đi!”

Bách Thủ cũng không từ chối, không nhanh không chậm nói ra cách nghĩ của bản thân: “Nước trong mấy con mương nhỏ này không thể đẩy ra được, chỉ có thể đẩy ra con sông ở bên cạnh, nhưng chỉ có mấy mảnh ruộng nằm ở sát bờ sông thôi, cho nên, chúng ta có thể chọn biện pháp dẫn nước, cho chảy qua từng mảnh từng mảnh ruộng một...”

Thì ra trước tiên tháo nước sang ruộng bên cạnh, khi đẩy gần hết nước trong những mảnh ruộng bên ngoài ra, thì sẽ đào lỗ thoát ở những mảnh ruộng cạnh nhau, rồi lại để cho nước chảy qua mảnh ruộng đầu tiên sau đó tháo ra sông, làm nhiều lần như thế, cho đến khi đẩy hết nước bên trong tất cả những mảnh ruộng ra.

Nhưng cách này cũng có một vấn đề, mảnh ruộng ngoài cùng với tư cách là đường giao thông thoát nước, sợ sẽ bị áp lực nước quá nhiều, nếu không cẩn thận sẽ làm hỏng hoa màu. Vì thế nếu dùng biện pháp này, thì công tác đầu tiên là phải làm mọi người thông suốt, còn phải sắp xếp người thay phiên nhau trông coi việc thoát nước. Phương pháp còn phải tiến hành theo tuần tự, không được gấp gáp, cho nên xem chừng tốc độ cũng rất chậm. Nếu như lúc nào đó ông trời đột nhiên không vui, lại cho thêm một trận mưa lớn, thì cũng sẽ rất phiền toái.

Thương nghị một lúc, mấy người đều cảm thấy cách này của Bách Thủ có thể dùng được. Vì không thể trì hoãn nữa, nên Dương Nghĩa Trí lập tức cho vài người đi thông báo với người trong thôn mở đại hội khẩn cấp.

Để tiết kiệm thời gian, mọi người cũng không đến nhà thờ tổ, mà bên trong cũng không thể chứa được nhiều người như vậy, và lại nếu thương lượng xong việc này ở bên ngoài, mọi người cũng có thể lập tức hành động.

Dương Nghĩa Trí đến bờ sông quan sát địa hình, còn mấy người khác lập tức chia nhau đi thông báo cho thôn dân.

Loan Loan đang ngồi ở cửa nhà chính may quần áo cho Lai Sinh, tên tiểu tử này không biết làm gì mà làm rách toác cả ống tay áo. Lúc Bách Thủ trở về, Loan Loan đang vừa may vừa dạy bảo Lai Sinh, mà Lai Sinh thì ngồi ở một bên bĩu môi, bộ dáng rất bất mãn, trong miệng còn nói thầm: “Cũng không phải là đệ làm rách mà.”

Loan Loan thấy Bách Thủ đi vào sân, nhưng lại mặc áo toi đi thẳng vào bếp. Chờ lúc hắn uống xong nước đi ra, nàng bèn khó hiểu hỏi hắn: “Chàng còn phải đi ra ngoài sao?”

“Ừ, thôn trưởng mở đại hội khẩn cấp, là về vấn đề thoát nước trong ruộng. Nếu nàng không muốn đi thì cứ ở trong nhà đi, dù sao cũng có ta ở đó rồi.”

Nghe vậy, Loan Loan ngừng việc may vá trên tay lại, nói: “Chàng nói cho thôn trưởng biết cách nghĩ kia à?”

Thấy hắn gật đầu, Loan Loan cũng không nói thêm gì nữa, biện pháp thoát nước kia nàng đã nghe Bách Thủ nhắc qua vào buổi tối rồi, nàng cảm thấy đây có lẽ là kế sách thích hợp ở thời điểm hiện tại, và cũng là biện pháp duy nhất.

Loan Loan bỏ đồ đạc đang cầm trên tay vào giỏ, đồng thời nói: “Nếu chàng có việc thì nhanh đi trước đi, ta lập tức theo ngay.”

Bách Thủ đồng ý, sau đó đi nhanh chóng rời khỏi sân. Loan Loan xếp bộ quần áo đang khâu dở một nửa vào, sau đó lấy áo toi ra, nói với Lai Sinh: “Trong thôn mở cuộc họp, bây giờ tàu phải đi ra ngoài, đệ muốn ở nhà chơi hay là đi cùng tàu?”

“Đệ muốn đi.” Lai Sinh lập tức nói, ở nhà một mình rất chán nản. Sau đó tự mang cái áo toi mình đã mặc ra.

Vừa mặc áo toi Loan Loan vừa nói: “Nếu đệ muốn đi ra ngoài cũng được, nhưng đệ phải đi theo đằng sau tàu, không được chạy lung tung, có biết không?”

Nước ngoài sông đang dâng cao, ngộ ngờ hắn chạy đến bờ sông rồi xảy ra chuyện gì thì nàng và Bách thủ sẽ phải áy náy cả đời mất.

Lai Sinh rất nghe lời mà gật đầu.

Lúc gần đi, Loan Loan còn cố ý nhét một túi hạt dưa cho hắn, lúc này hai người mới ra khỏi nhà.

Trên đường thôn đã có rất nhiều người, Loan Loan dẫn theo Lai Sinh đi về phía đám người.

Tất cả mọi người khoác áo toi, đội mũ rộng vành đứng trong mưa. Nàng đột nhiên nhớ tới phim võ hiệp xem trên TV kiếp trước, những nhóm hiệp khách đứng sừng sững trong mưa gió.

Chỉ có điều đám hiệp khách này thân phận lại không đồng nhất, nam nữ, phụ nữ và trẻ em, người lớn, trẻ con, lộn xộn, lúi rúi không ngừng, lại còn hơi có chút cảm giác hân hoan.

Loan Loan mới vừa đi tới gần, bà mối Vương và mấy người quen biết bình thường bèn lôi kéo nàng hỏi: “Nhị muội, hôm nay mở đại hội khẩn cấp gì vậy?”

“Tàu thấy chẳng phải muội còn đến sau cả mọi người sao?” Loan Loan cười nói.

“Không phải Bách Thủ nhà muội đến thông báo cho chúng ta đấy sao? Muội không biết chuyện gì à?” Bà mối Vương nói.

Loan Loan cười cười: “Cũng không phải chỉ có mình huynh ấy đi thông báo mà, hình như là vì chuyện ruộng lúa đấy!”

Nghe xong, mấy người bên cạnh lập tức kêu lên: “Ôi, đồng ruộng này mà không quản thì xong mất, thôn trưởng nhất định là đã có cách rồi, thế thì tốt quá.” Trên mặt có một chút vui mừng.

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu, rất nhanh Dương Nghĩa Trí đã từ bờ sông trở về rồi, mọi người cũng đến đông đủ, ông đứng ở chỗ hơi cao một chút, nhìn tất cả mọi người rồi lớn tiếng nói: “Hôm nay triệu tập mọi người đến đây là muốn thương lượng với mọi người về vấn đề nước mưa lần này, lúc này trời mưa quá thực kéo dài, không chỉ trong nhà chúng ta bị ngập nước, mà trong ruộng đồng cũng bị, nông dân chúng ta phải dựa vào trồng trọt để kiếm sống, cho nên phải nghĩ cách thoát nước đọng ở trong ruộng này ra, hiện tại ta muốn hỏi mọi người một chút, mọi người có ... cách nào tốt hay không?”

Bên dưới trầm mặc một lát, rồi có người khẽ thở dài: “Ai, ta còn tưởng rằng thôn trưởng có cách chứ?”

Thấy không có ai lên tiếng, Dương Nghĩa Trí lại nói: “Hiện tại chỗ ta có một cách...”

Sau đó nói ra cách thoát nước của Bách Thủ. Bên dưới dần nổi lên tiếng thảo luận, có người mừng rỡ, có người thắc mắc, và cũng có người phản đối.

“Biện pháp này được đấy, mặc dù một chút nhưng như thế thì toàn bộ ruộng lúa của người trong thôn đều được cứu rồi.”

“YAA.A.A., cái này nghe không tệ nha, thế nhưng mà ngộ ngờ làm không được thì sao? Còn phải đề phòng lúa trong ruộng bị nhấn chìm nữa.”

“Nghe thì tốt đấy, nhưng thế thì mấy mảnh ruộng ven bờ sông sẽ hỏng mất, vì tất cả nước đều dẫn sang đó, còn không phải sẽ nhấn chìm hết lúa sao.”

Dù sao nói gì cũng đều có thể cả, Dương Nghĩa Trí khụ một tiếng lớn, tiếng bàn bạc bên dưới lập tức nhỏ hơn, về mặt ông nghiêm túc lớn tiếng nói: “Mọi người yên tâm, ruộng ven sông tuyệt đối sẽ không bị ngập, chúng ta sắp xếp người thay phiên nhau trông coi việc thoát nước, cũng không phải đào lỗ thoát ở tất cả các ruộng cùng lúc, mà đào từng cái từng cái một... chỉ là tính đến hiện tại, mọi người đều không có cách nào khác, nên đây là cách duy

nhất có thể làm được, chỉ là hy vọng mọi người hiểu cho, chúng ta đều là người cùng thôn, nên giúp đỡ lẫn nhau, tháo nước trong những mảnh ruộng phía sau ra...”

Dương Nghĩa Trí nói một trận vô cùng chân thành tha thiết. Ông thực sự hy vọng tất cả mọi người trong thôn đều tốt.

Sau khi mọi người không ngừng nghiên cứu thảo luận, hỏi thăm, thì rốt cục đã quyết định, sắp xếp nhóm người trông coi việc thoát nước, ban ngày và ban đêm mỗi buổi một tiêu đội gồm sáu người. Người nào muốn đi theo xem thì đi đến bờ sông, còn không thì cứ về nhà. Khi mọi người đi đến bờ sông, mấy mảnh ruộng ven sông đều đã được thoát nước.

Tổng cộng có sáu mảnh ruộng nằm ven sông, nhưng cũng không phải là của riêng một gia đình, trước tiên đào lỗ thoát nước ở những mảnh ruộng lân cận với sáu mảnh ven sông đó. Nước lập tức chia nhau chảy vào trong sáu mảnh ruộng ven sông này, sau đó chảy ra sông. Nước từ một mảnh ruộng chảy qua một mảnh ruộng khác ra ngoài, không chút nào ảnh hưởng đến cây trồng trong ruộng, đoàn người thấy thế trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Chờ thoát xong nước ở mảnh ruộng thứ hai, sau đó đào hai lỗ thoát ở hai đầu mảnh ruộng thứ hai, cũng chính là mảnh ruộng thứ ba và thứ tư, đương nhiên vì suy xét đến cây trồng trong mảnh ruộng thứ hai nên mọi người cũng không đào lỗ thoát quá lớn. Nước trong mảnh ruộng thứ ba và thứ tư theo mảnh ruộng thứ hai chảy tới mảnh ruộng đầu tiên rồi lại chảy ra sông. Chờ nước trong mảnh thứ ba và thứ tư thoát được một nửa, mọi người lại đào tất cả lỗ thoát ở hai mảnh này. Như thế suy ra, mảnh thứ năm, thứ sáu, thứ bảy và thứ tám sẽ dùng phương pháp tăng dần lên.

Tương đối mà nói thì mọi người có thể phải chịu mệt mỏi một chút, bởi vì họ phải liên tục quan sát nước trong ruộng, xem xét nước chảy ít hay nhiều để quyết định đào lỗ thoát lớn hay nhỏ, còn phải cân nhắc sức chịu đựng của cây trồng trong mảnh ruộng ở phía ngoài được sử dụng với tư cách là đường giao thông thoát nước. Tóm lại một câu, nước trong ruộng không được phép lớn hơn lượng nước thoát ra ngoài.

Chờ Bách Thủ làm mẫu xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hấn, bọn họ vốn tưởng rằng chỉ là dùng cách lấy ruộng thoát nước đơn giản, không ngờ còn nhiều chi tiết như vậy, thế nhưng chính vì những chi tiết này mới càng dễ khiến người ta yên tâm.

Ngay cả Cát Sơn – người trồng hoa màu trước giờ không phục ai đều bắt đầu bội phục hấn, Dương Nghĩa Trí thì lại càng âm thầm gật đầu.

Bách Thủ này không chỉ thành thật, tài giỏi, đầu óc cũng đủ linh hoạt, thật là nhìn không ra nha!!

Mà mẹ Thạch Đầu và mẹ Nguyên Bảo lặng lẽ chọc Loan Loan: “Đầu óc người kia nhà muội thật đúng là linh hoạt đấy! Thôn ta lần này đều phải cảm ơn đệ ấy rồi.”

Loan Loan nhếch cái miệng nhỏ nhắn mang theo sự vui vẻ, con người lóe sáng nhìn Bách Thủ phía trước, nhỏ giọng nói: “Huynh ấy chỉ là thấy chuyện ưa thích thì hay cân nhắc nhiều phía mà thôi.”

Lai Sinh đứng ở bên cạnh, cầm trong tay một túi hạt dưa, nhìn Bách Thủ ở phía trước, thấy mọi người xung quanh đều tập trung toàn bộ tinh thần nghe hấn nói, Lai Sinh bèn vừa cắn hạt dưa vừa gật đầu, trong miệng cũng không ngừng: “Xem ca của đệ nói thật tốt nha!”

Xác định được biện pháp, đoàn người ở bên cạnh nhìn bỗng chốc đã đến trưa, thoát nước đồng thời sáu mảnh ruộng, dùng phương thức tăng dần lên, nhưng vì nước chảy chậm, nên đến trưa cũng chỉ thoát được tầm mười mảnh ruộng, nên buổi tối vẫn phải làm tiếp, hưởng hờ ông trời vẫn còn đang mưa phùn lất phất. Có điều, cuối cùng trong lòng tất cả mọi người cũng đã ổn định lại.

Loan Loan dẫn Lai Sinh trở về nhà nấu cơm, cũng không biết Bách Thủ phải bận rộn tới khi nào, có lẽ lát nữa nàng còn phải đi đưa cơm. May mắn Lai Sinh bây giờ cũng nghe lời, giúp nàng nhóm lửa nấu cơm. Lúc Loan Loan bận rộn thái thịt, hấn còn chủ động khuấy trộn cám lợn ở trong nồi, và hấn cũng biết xem khi nào sẽ nấu xong cám lợn. Dù sao như thế cũng không khiến Loan Loan phải tốn chút sức chỉ dẫn nào, vì thế nàng rất vui mừng.

Nấu xong cám lợn, cũng phải chuẩn bị thức ăn cho cả nhà rồi. Loan Loan thấy mang bánh rán đi là tiện nhất, nên nàng cắt một ít thịt đã mua lúc chiều, cắt thành mảnh nhỏ, trộn với hành, bỏ thêm bột tiêu vào rồi kẹp ở giữa bánh, làm thành bánh thịt.

Tổng cộng rán hơn mười cái, Lai Sinh ở bên cạnh nhìn thì không ngừng chảy nước bọt. Rán xong, nàng lấy đồ ra gói kỹ mấy cái bánh lại, nàng vốn muốn để Lai Sinh đưa đi, nhưng ngẫm lại lại thôi, lên tiếng nói với hấn: “Tàu đi đưa bánh cho ca đệ đây.” Sau đó bước ra khỏi bếp.

Kết quả là đội nàng đi ra khỏi nhà thì phát hiện Lai Sinh lại đi theo sau nàng, Loan Loan khó hiểu hỏi hấn: “Đệ làm gì thế?”

Lai Sinh nhếch miệng cười cười: “Đệ đi đưa bánh cho ca nha!”

Loan Loan không lay chuyển được, nên đành phải thuận theo hấn, hai người đi ra ruộng, đến nơi, Lai Sinh còn tích cực hơn cả nàng, cầm lấy bánh trên tay Loan Loan, đưa cho Bách Thủ một cái: “Ca, đệ và chị dâu đến ăn bánh cùng ca này.” Sau đó lại lấy ra một cái đưa cho Loan Loan, cuối cùng bản thân hấn mới lấy ra một cái rồi bắt đầu ăn.

Loan Loan sững sờ nhìn cái bánh trên tay, nàng chỉ nói là đến đưa bánh, chứ chưa có nói là muốn ăn bánh ở đây nha! Bây giờ đang là lúc gió táp mưa sa đây. Được rồi, coi như là ăn cùng Bách Thủ đi! Ba người tất cả đều cầm một cái bánh bắt đầu ăn ở ngoài đồng.

Chương 122: Tranh chấp

Edit & Beta: Tuyệt Y Đã có cách này của Bách Thủ, trải qua một đêm, nước trong rất nhiều ruộng đã được thoát ra. Hôm qua Bách Thủ nửa đêm mới trở về, chỉ ngủ mấy canh giờ, ngày hôm sau ăn xong bữa sáng lại ra ruộng đổi người.

Buổi sáng người trong thôn đều chạy ra ruộng xem xét, mọi người phát hiện quả nhiên đã thoát nước ra, mà cây lúa không hề bị tổn hại chút gì, trong lòng đều vui mừng, không ngừng khen cách này Bách Thủ nghĩ ra thật tốt.

Mây đen trên bầu trời còn chưa tán đi, mưa phùn lất phất không ngừng. Bách Thủ thì bận rộn, rau cho lợn ở trong nhà cũng không còn nhiều, nên Loan Loan đành phải đi lên núi với Lai Sinh. Cũng không biết trận mưa này lúc nào mới ngừng, chuyện ngoài ruộng cũng không phải một lát là xong được, ban ngày Bách Thủ phải trông coi ngoài ruộng, không có dư thời gian, cho nên Loan Loan và Lai Sinh mỗi người cắt đầy một giỏ rau cho lợn, thuận tiện nhặt chút quả dại ở trên núi. Đương nhiên hai người cũng không đi vào núi sâu, một là do đường trơn trượt, hai chính là sau trận mưa lớn sợ là sẽ bị lở núi, nàng cũng nghiêm khắc cấm Lai Sinh đi lên núi chơi.

Cho dù khi nàng cắt rau cho lợn đã rất cẩn thận, nhưng lúc về đến nhà trên lưng cũng bị ướt hơn một nửa.

Buổi trưa nàng vẫn đưa cơm cho Bách Thủ như thường, xế chiều thì ra ruộng xem xét, mấy mảnh ruộng nhà bọn họ vẫn còn hai mảnh chưa thoát nước, có điều đoán chừng đến hừng đông ngày mai là có thể thoát xong. Nàng cũng không giúp được việc gì, nên sau đó vẫn luôn đợi ở nhà, đến giờ thì bắt đầu nấu cơm lợn, rồi làm cơm tối.

Bữa cơm tối nay Bách Thủ cũng trở về nhà ăn.

Cơm nước xong xuôi, Loan Loan liền đi nấu nước trước, nàng biết đêm qua hắt ngủ không ngon, nên chờ khi hắt rửa mặt xong nàng bèn thúc hắt đi nghỉ. Sau đó bản thân làm xong hết việc lúc này mới đóng cửa lên giường ngủ.

Đã có cách thoát nước trong ruộng, nên nỗi băn khoăn trong lòng đương nhiên cũng giảm bớt, vì thế đêm nay ngủ cũng an tâm hơn hai đêm trước. Không biết đã ngủ được bao lâu, Loan Loan mơ mơ màng màng cảm giác Bách Thủ dậy đốt đèn.

Nàng mơ nhẹ giọng hỏi câu: “Chàng dậy rồi à?”

“Ngoài sân hình như có người ngoài cửa.”

Nghe được câu nói này của Bách Thủ, Loan Loan bỗng chốc tỉnh ngủ hơn rất nhiều, chống mình ngồi dậy, Bách Thủ đã khoác quần áo lên rồi đi ra ngoài, có một tia sáng rất mờ hồ.

Giờ này là giờ nào, sao lại có người gõ cửa chứ?

Loan Loan vừa ngồi xuống choàng quần áo lên người, Bách Thủ đã đi vào, ống quần ướt hơn phân nửa, nàng đang muốn hỏi hắt nhưng lại nghe Bách Thủ nói: “Trời lại mưa lớn, trong ruộng lại ú nước rồi, mấy mảnh ruộng phía trong chưa thoát nước giờ nước đã dâng đến bờ ruộng, ta phải đi xem xem”

Loan Loan cả kinh, lúc này mới nghe thấy tiếng mưa bên ngoài quả thực hơi lớn.

Bách Thủ cởi quần áo ẩm ướt ra, mặc quần áo cũ hai ngày trước vào, mang giày rồi nói với Loan Loan: “Nàng ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Sau đó khoác áo toi rồi lập tức đi ra ngoài.

Lúc này một tia chớp xẹt ngang bầu trời, tiếp đó là tiếng sét đánh ầm ầm vang lên. Hạt mưa lộp bộp đập vào mái hiên không ngừng, Loan Loan không khỏi kéo sát quần áo trên người lại, ông trời này thật đúng là không để cho người ta sống mà!

Trong lòng suy nghĩ về công việc nên cũng không ngủ, Loan Loan ngồi ngẩn người trên giường một lát, nghĩ nghĩ rồi vẫn mang giày vào mở cửa nhà chính nhìn ra bên ngoài, hạt mưa lớn bằng hạt đậu dày đặc rất nhanh rơi lên nền đá trong sân, phát ra tiếng lộp bộp. Trời quả nhiên lại mưa lớn rồi!

Nhìn sắc trời hắt là giờ thìn (khoảng bảy giờ sáng), nhưng trời lại vẫn còn tối như vậy.

Đóng cửa thật kỹ, Loan Loan lại ngồi lên giường, nhưng cũng không có ý định muốn ngủ, mà chỉ ngồi nghe tiếng mưa như vậy!

Bách Thủ ra khỏi nhà bèn vội vàng ra ngoài ruộng, hạt mưa lớn như hạt đậu rơi trên áo toi, bọt nước lạnh buốt tóe lên bắn vào mặt hắt, nhưng hắt lại không có chút cảm giác nào.

Đã có vài người ngoài ruộng, thôn trưởng Dương Nghĩa Trí cũng ở trong đó, ông cũng vừa bị người khác gọi đến đây. Mà có vài người đứng ở phía sau ruộng nhà mình, nhìn thấy mưa lại lớn, trong lòng họ lo lắng không biết nước trong ruộng thoát chưa, nên mới gấp gáp tới xem.

Trong thôn nhiều ruộng như vậy, thoát nước phải thoát từng mảnh một, nào có nhanh như vậy được? Có điều cũng may là chỉ còn lại nhiều lắm tám mươi

mảnh ruộng chưa thoát nước thôi.

Kỳ thật trận mưa này đã đổ một lúc lâu, mấy mảnh ruộng đã thoát nước theo cách Bách Thủ nói vì nước chảy chậm, mà trận mưa này lại vừa mạnh vừa nhiều, nên nước vẫn chưa thoát được ra ngoài. Còn mấy mảnh ruộng chưa được thoát nước phía sau thì nước vẫn đang tiếp tục dâng cao, mắt thấy nước trong ruộng đã dâng đến bờ ruộng, mấy người đều luống cuống, lúc này mới đi gọi Dương Nghĩa Trí và Bách Thủ.

Nhìn thấy tình huống trong ruộng, Bách Thủ chau chặt mày.

Lập tức bảo mấy người đào mấy lỗ thoát to hơn, để cho nước lại chảy ra sông, nhưng như thế dường như cũng không giải quyết được khó khăn của mấy mảnh ruộng. Bách Thủ đi đến cạnh một mảnh ruộng nước sâu nhất, cầm cuốc cuốc một cái, nước lập tức theo lỗ thoát ào ào chảy vào trong một mảnh ruộng khác.

Lỗ hồng không lớn, nhưng vì nước quá mạnh, quá siết mà bỗng chốc đã phá tan toàn bộ lỗ thoát nước, nước bên trong mảnh ruộng dùng làm đường giao thông lập tức tăng lên, đặc biệt cây lúa ở chỗ gần lỗ thoát, nước tràn qua đều bị xô nghiêng sang một bên.

Có điều sau lưu lượng nước lớn, nước trong ruộng cũng giảm bớt, coi như là được thông qua.

Mấy người nhìn thấy thì mặt lập tức vui vẻ, đặc biệt là người có mảnh ruộng chưa được thoát nước.

Mà trong lòng người có ruộng lúa bị xô nghiêng thì có chút đau lòng, nhưng ngẫm lại cũng không nói gì, dù sao đây là thiên tai, là chuyện không có cách nào khác.

Người ở mấy chỗ khác lập tức bắt đầu làm theo, Bách Thủ đi đến chỗ mình phụ trách, đằng sau còn ba mảnh ruộng chưa được thoát nước, một mảnh là của nhà Triệu Nhị, một mảnh là của nhà Vương Trường Thọ, một mảnh khác lại đúng lúc là của nhà bọn họ.

Bách Thủ đang giờ cuốc lên chuẩn bị đào lỗ thoát thì đột nhiên có người xông qua hô to: “Không được đào.”

Mấy người nghi hoặc nhìn sang thì trông thấy mẹ Tuấn Kỳ.

Bách Thủ nhìn bà một cái, thản nhiên nói: “Đại bá mẫu, việc thoát nước quan trọng hơn, bá mẫu có chuyện gì thì đợi lát nữa nói sau.”

Cầm lấy cái cuốc lại muốn đào, mẹ Tuấn Kỳ kéo hắt lại, lớn tiếng nói: “Không được đào.”

Bách Thủ khẽ giật mình, bên cạnh mấy người cũng khó hiểu, hỏi bà: “Sao lại không được đào?”

Mẹ Tuấn Kỳ mím chặt môi, phồng mặt chỉ vào mảnh ruộng nhà Triệu Nhị và nhà Vương Trường Thọ nói: “Các người nhìn xem nước ứ sâu bao nhiêu rồi, bây giờ muốn đào lỗ thoát hai mảnh ruộng, lúa nhà chúng ta không phải bị nhấn chìm hết cả sao?”

Một câu mọi người nghe rõ ràng.

“Cháu chưa nói cùng đào cả hai mảnh ruộng.” Bách Thủ nói.

Mẹ Tuấn Kỳ ngăn người, nhưng vẫn phản đối: “Vậy cũng không được, người không thấy trận mưa này đổ lớn như vậy, trong ruộng nhà chúng ta vốn đang ứ nước, vậy mà muốn thoát nước ra cùng một chỗ, còn không phải bị ngập úng hết sao?”

Người bên cạnh nghe thấy bèn mất hứng. Nước đều thoát đi từ trong ruộng mọi người bằng cách đó, đến phiên nhà bà ta thì lại muốn chơi xấu à?

Triệu Nhị là người đầu tiên nhảy ra cãi: “Sao lúc thoát nước trong ruộng nhà bà bà lại không nghĩ sẽ nhấn chìm lúa nhà người khác đi? Đến phiên nhà bà giúp thoát nước, bà lại không muốn. Bây giờ tốt rồi, nước nhà bà thoát rồi lại mặc kệ chúng ta sống chết đằng sau à, có lý như vậy sao hả?”

“Phải đấy.”

“Nước này phải lập tức thoát ra, chờ càng lâu tổn thất lại càng lớn nữa.” Người bên cạnh nói thêm vào.

Bách Thủ mặt không biểu tình nhìn bà: “Đại bá mẫu, bên kia đều dùng cách này, cũng không bị ngập. Nếu bá mẫu cứ ngăn cản thế này, kéo dài càng lâu thì khi đào lỗ ra sẽ càng bất lợi cho nhà bá mẫu.” Lời nói này của hắn thực sự cũng không phải hù bà.

“Nhưng mà toàn bộ lúa bên cạnh lỗ thoát bên kia đều ngã hết kia.” Mẹ Tuấn Kỳ nghĩ đến cảnh mới nhìn thấy lúc nãy lại lớn tiếng nói. Lúa ngã, đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến thu hoạch.

“Đây cũng là chuyện không có cách nào, trận mưa năm nay vốn đã khiến cho mọi người chịu không ít tổn thất, vì không cho tổn thất của mọi người tăng thêm, đây là cách duy nhất rồi, người cùng quê thông cảm giúp đỡ lẫn nhau là điều nên làm mà.”

Nói xong Bách Thủ lách qua mẹ Tuấn Kỳ đi đến chỗ đào lỗ thoát. Mẹ Tuấn Kỳ quay người bắt lấy cái cuốc của hắn, những điều đó bà đều hiểu, nhưng vẫn do dự nói: “Đợi một chút, chờ ta suy nghĩ đã.”

“Nghĩ cái rắm chứ nghĩ, chờ bà nghĩ thông thì mọi chuyện đều muộn rồi.” Triệu Nhị đã sớm mất kiên nhẫn, cơn mưa to này đổ lên người hắn cũng chẳng khác gì nhò vào lòng hắn cả.

Thời điểm lúc này trời cũng đã sáng rõ, người thức dậy sớm cũng đã sớm dậy rồi.

Mẹ Tuấn Kỳ chính vì dậy rất sớm và phát hiện trời mưa to, bà lo lắng lúa trong ruộng nhà mình nên lúc này mới chạy đến đây. Sau khi đến nơi mới phát hiện nước trong ruộng nhà mình đã được thoát, nhưng mà mấy mảnh ruộng phía sau nước thực sự quá sâu, thoát ra một cái thì lúa nhà bà sẽ chết mất. Hiện tại bà bị mọi người chỉ trích, bản thân bà cũng biết rõ mình đuối lý, nhưng bà lại không cam lòng.

“Ta chưa nói không giúp mọi người, ta vì muốn nghĩ ra biện pháp tốt hơn thôi.” Mẹ Tuấn Kỳ kêu lên.

“Biện pháp cái rắm ấy.” Triệu Nhị gần cô lên quát, nói với người bên cạnh: “Mọi người cùng nhau kéo bà ta ra, Bách Thủ huynh đệ người đào nhanh đi.”

Nghe vậy, mẹ Tuấn Kỳ luống cuống chân tay, không khỏi la hét: “Các người muốn làm gì?”

Đúng lúc này, đột nhiên đằng sau có người hùng hùng hổ hổ lao đến: “Là ai không muốn ta sống? Ai không có lương tâm chỉ nghĩ cho bản thân mà mặc kệ người khác?”

Mẹ Trường Thọ mặc áo toi, chân trần sai bước gấp đi tới, trên mặt lộ vẻ tức giận.

Vương Trường Thọ theo ở phía sau một bên đưa tay muốn dìu bà, nhưng đường không đủ rộng, lão thái lại đi quá nhanh, nên hắn vừa đuổi theo vừa không ngừng dặn dò: “Mẹ à, mẹ chậm một chút.”

Mẹ Trường Thọ chống nạnh nhìn chằm chằm mấy người một cái, chỉ vào Bách Thủ lớn tiếng nói: “Bách Thủ đào cho ta, nếu ai không muốn ta sống, ta lập tức không cho kẻ đó sống.”

Mẹ Tuấn Kỳ lúc này nói chuyện khí thế cũng thấp xuống một chút: “Không phải ta không cho đào, chỉ là thương lượng với mọi người xem có biện pháp tốt hay không thôi. Bà xem nước này mà tràn ra, lúa trong ruộng chết hết rồi còn đâu.”

Mẹ Trường Thọ trừng mắt: “Có gì tốt mà thương lượng, bà cũng không nhìn một chút hôm nay. . .” Nói xong lau nước trên mặt: “Chờ thêm nữa thì còn thoát nước cái rắm ấy, người khác cũng chưa nói gì, chỉ có bà ở đây ồn ào, lúa nhà bà quý giá hơn hay sao đây hả?”

Mẹ Tuấn Kỳ bị bà mắng đến nổi cả buổi cũng không trả lời được một câu, bên cạnh có người hô lên: “Thôn trưởng tới rồi.”

Mà bên kia, Bách Thủ còn chưa kịp phản ứng thì cái cuốc trên tay đã bị người ta cướp đi, sau đó lại nhìn thấy cái cuốc vung lên, cuốc xuống chỗ lỗ thoát, nước trong ruộng nhà Triệu Nhị róc rách chảy qua, mắt thấy lúa chỗ gần lỗ thoát đã bị ngã sang một bên.

Mấy người đều ngăn ra.

Dương Nghĩa Thiên trả cái cuốc lại cho Bách Thủ, hắn trừng mắt nhìn mẹ Tuấn Kỳ, mặt đen lại nói: “Bà về nhà ngay lập tức cho ta.”

Sau khi hắn thức dậy vốn đang đi dạo ở chỗ cách ruộng không xa, khi trở về đã không thấy tăm hơi lão thái bà này đâu. Sau đó mới nghe nói bà ấy chạy đến bờ sông rồi. Tiếp đó không đến một lúc lại thấy mẹ Trường Thọ nổi giận dùng cuốc chạy về phía ruộng, lúc trông thấy hắn còn hung ác trừng hắn một cái, trong miệng oán hận nói: “Dám không cho ta thoát nước cơ đấy, hừ.”

Hắn trái nghĩ phải nghĩ đều cảm thấy không đúng, thế là mới đi ra ruộng, cách thật xa đã nhìn thấy hai người đứng ở đó cãi nhau, hắn không cần nghĩ cũng biết nhất định là làm gì cái lỗ thoát kia của mình rồi. Sau đó hắn chạy tới, chưa nói hai lời đã đoạt cái cuốc của Bách Thủ rồi đào lỗ thoát nước.

Dương Nghĩa Trí đen mặt nhìn mẹ Tuấn Kỳ, sau đó đi tới xem xét thì lập tức nhủ mảy, nước trong ruộng nhà Triệu Nhị thoát ra, ruộng nhà Trường Thọ ở phía sau nhà Triệu Nhị, vừa đào lỗ thoát, nước chảy qua ruộng nhà Triệu Nhị, tiếp đó qua ruộng nhà Tuấn Kỳ rồi chảy ra ngoài.

Nhưng ruộng nhà Bách Thủ và ruộng nhà Triệu Nhị đều nằm cạnh ruộng nhà Tuấn Kỳ, kéo dài từ nãy đến giờ, nên nước trong ruộng đã tràn lên bờ ruộng rồi, khổ nỗi hai mảnh ruộng kia đang cùng thoát nước, nếu như lại thêm nhà Bách Thủ, nước đập vào thì lúa trong ruộng nhà Tuấn Kỳ chắc chắn sẽ gặp nạn, hơn nữa nước sẽ tập trung chảy vào một mảnh ruộng này.

Nhưng mảnh ruộng nhà Bách Thủ đã không thể đợi được nữa, ông trầm giọng nói: “Bách Thủ, đào lỗ thoát mảnh ruộng kia luôn đi, nước tràn ra rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Trời trong rồi

Bách Thủ chăm chú nhìn mảnh ruộng kia của mình.

Dương Nghĩa Trí thờ dài, Bách Thủ vốn có cơ hội thoát nước trong ruộng nhà mình trước, nhưng hắn lại chọn giúp nhà Triệu Nhị trước. Ông đưa tay lấy cái cuốc của Bách Thủ, nhưng cũng không đưa lại cho hắn.

Dương Nghĩa Trí cau mày nói: “Bách Thủ, nếu cháu không đào thì mảnh ruộng này của các cháu năm nay thất thu mất.”

Mấy người không biết rõ tình hình cả kinh, đặc biệt là Triệu Nhị, không ngờ mảnh ruộng này lại là của bản thân Bách Thủ, vừa rồi trong lòng bọn họ còn đang nghĩ nhà ai xui xẻo lại bị thoát nước cuối cùng như vậy.

Bách Thủ cầm cuốc đào lỗ thoát, nước lập tức chảy xuống.

Hắn tự đào lỗ thoát, nếu sau này Loan Loan tức giận hay oán trách, hắn cũng sẽ tự nhận.

“Bách Thủ huynh đệ, người...” Triệu Nhị nhất thời không biết nói cái gì mới tốt, lộp bộp vỗ xuống vai hắn mấy cái: “Huynh đệ, thật sự là cảm ơn người, sau này có việc gì cần cứ nói nhé.”

Bách Thủ khẽ cười cười, nói: “Đừng nói những lời này, chúng ta không phải đều là người cùng thôn sao?”

Thật ra lúa trong ruộng bị ngập nước nhiều ngày như vậy, cũng đã sớm ảnh hưởng tới thu hoạch, chỉ có điều rạng sáng trời lại đổ mưa to, tăng thêm gánh nặng cho lúa, thu hoạch đã bị ảnh hưởng nhiều, nên cũng sẽ không vì thêm chút nước như vậy mà lại xảy ra chuyện gì. Nói ví dụ như người bị ngập nước có thể thu được một đấu gạo, nhưng cũng không thể vì bị ngâm thêm hai canh giờ mà chỉ được nửa đấu gạo thôi.

Cho nên, trong lòng hắn đã có tính toán, nếu có thể bù lại được tổn thất thì đương nhiên hắn sẽ dùng biện pháp khác, cũng sẽ không trơ mắt nhìn lúa nhà mình bị hủy, coi như là thuận tay đẩy thuyền bán đi nhân tình thôi.

Mà hành động của Bách Thủ, trong lòng Triệu Nhị cảm động lại hổ thẹn, năm đó bản thân hắn còn cười nhạo Bách Thủ, vào lúc hai vợ chồng họ chuyển vào thôn và tranh giành nhà cửa với nhà Dương Nghĩa Thiên, hắn còn xem như truyện cười.

Bây giờ nghĩ lại, bản thân mình có gì mà tốt hơn người ta đâu. Chẳng phải chỉ là lúc bé sống tốt hơn người ta một chút thôi sao? Còn điểm khác thì đúng là mẹ nó không bằng người ta.

Đối với cách làm của Bách Thủ, Loan Loan cũng không nói gì, vì hắn chính là một người thành thật, người mong hắn biết làm vài chuyện thiện vị là không thể nào đâu!

Mưa rất nhanh đã tạnh, mây đen trên bầu trời cũng tản đi. Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, và nước trong ruộng cũng đã thoát gần xong.

Mọi người nhao nhao đi ra, ai phải quét dọn nhà cửa thì quét dọn nhà cửa, ai phải đi ra chợ mua đồ thì đi ra chợ.

Ví dụ như Hương Tú, nàng thấy trời đã quang, bèn lập tức dẫn Mạch Thảo đi chợ, khi trở về thì mang ngay đồ đến nhà Loan Loan.

“Đây là bột mì ta mới đi chợ mua lúc sáng, hôm đó thực sự cảm ơn các muội.”

Loan Loan nhận lấy bột mì, mang ghế ra mời nàng ngồi ở hành lang: “Hôm nay thật vất vả trời mới quang được, rốt cuộc có thể nhìn thấy mặt trời rồi.”

Hương Tú ngồi xuống, đồng thời nhìn trái phải đánh giá hành lang này, lần trước khi nàng đến đã phát hiện nhà này xây rất kỳ lạ. Bây giờ nhìn kỹ lại, khi trời nắng gắt có thể ngồi ở đây tránh nắng, trời đổ mưa đứng ở đây cũng sẽ không bị ướt, hơn nữa mưa lại càng không tạt vào nhà, có thể nói là rất tốt nha. Nàng bèn nói: “Hành lang này của nhà muội xây hay thật đấy!”

Loan Loan cười nói: “Lúc bọn muội xây nhà cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhưng ai ngờ xây xong thật đúng là có chỗ dùng.”

Hương Tú lại liếc nhìn con đường đá trong sân, phía trên có đầy dấu giày mang bùn đất, không giống mặt đất ở bên cạnh, vừa đặt chân xuống thì toàn là nước bùn, trước kia nàng từng sống ở gia đình giàu có, đương nhiên nhìn một cái là nhìn ra được tác dụng của con đường đá này, mà mọi người ít dùng đá phiến vì nó rất đắt. Nhưng về phần hành lang ngoài cửa nhà chính nói rộng ra thế này thì đến giờ nàng cũng chưa từng thấy qua.

Nàng vừa trở về thôn đã nghe nói sự biến hóa rất lớn của hai vợ chồng này trong gần nửa năm qua, Loan Loan lại có nhiều chủ ý, còn dẫn người cùng thôn đi kiếm bạc, phòng ở trong nhà cũng xây kỳ kỳ quái quái, trận mưa to này nhà mọi người đều bị ngập nước, chỉ có nhà Loan Loan là không gặp nạn.

Nhìn những thứ này thôi thì quả thật hai người có chút khác biệt, hơn nữa hành lang này nhất định là đã suy nghĩ chu đáo rồi mới xây.

Mặc kệ Loan Loan và Bách Thủ thay đổi thế nào, dù sao nàng cảm thấy hai vợ chồng này làm người không tệ, cái ngày hôm đó khi trong nhà không còn thức ăn, thật ra nàng cũng đã đến mấy nhà bên cạnh mượn nhưng đều không mượn được, cuối cùng vẫn là Loan Loan cho mượn một chút giải quyết việc khẩn của nàng.

Người như vậy rất dễ chung sống, cũng nên tiếp xúc nhiều với loại người này. Nàng mới trở về thôn, tuy nói nàng sinh ra và lớn lên tại nơi này, nhưng rời khỏi nhà vài năm nên đều đã xa lạ với người trong thôn, cho nên người như hai vợ chồng Loan Loan đương nhiên nàng cũng muốn giao hảo, nhà nàng chỉ có hai cô nhi quả phụ, nhờ đâu ngày nào đó có việc thì cũng có người giúp đỡ. Vì thế nàng đặc biệt mua chút đồ ăn vặt, chia ra hai phần, rồi cầm một bao tới cho Loan Loan: “Lúc rảnh rồi ta thích ăn mấy thứ vặt vặt này lắm, muội cũng ném thử xem.”

Loan Loan đầu tiên là hơi giật mình, vội vàng từ chối: “Thế này sao được chứ, vừa rồi chẳng phải tẩu đã cho một xâu kẹo hồ lô rồi sao? Muội đâu thể đòi thêm được, tẩu cảm về cho Mạch Thảo ăn đi!” Nàng có thể nhìn ra món ăn vặt kia còn đắt hơn cả món táo khô nàng hay mua nữa.

Hương Tú lại cứ cố nhét bao đồ ăn vặt vào tay nàng, cười nói: “Muội nhất định phải nhận, chúng ta còn phải cảm ơn các muội đây này. Muội xem, lần đầu các muội chờ giúp đồ đặc cho hai mẹ con chúng ta, hôm đó lại vẫn là các muội giúp chúng ta. Chút đồ vặt này biểu thị một chút tâm ý của ta, muội nhất định phải nhận lấy, nó cũng không phải thứ gì đáng giá cả.”

Người ta đã nói đến như vậy rồi, Loan Loan cũng đành phải nhận lấy bọc đồ ăn vặt kia, đồng thời nói: “Vay muội ngại quá.”

“Muội đừng nói vậy chứ.” Hương Tú cười nói, lại thờ dãi: “Nhiều năm rồi ta không ở nhà, đã sớm xa lạ với người trong thôn, nhưng các muội có thể không ngại mà giúp ta như vậy, ta thật cảm động.”

Loại tâm tình này của người trở về quê hương thật ra cũng không khó hiểu.

Loan Loan cười cười: “Kỳ thật người trong thôn đều rất nhiệt tình đấy.” Nghĩ nghĩ, lại cười híp mắt nói: “Nếu tẩu rảnh rỗi thì cứ tới đây ngồi chơi một chút, mọi người đều cùng thôn cả, nhưng mà sau này tẩu đừng mua những thứ này nữa, tẩu xem, các tẩu không trông trọt, cũng không có thu nhập gì cả.”

“Thứ này cũng không mất bao nhiêu tiền mà, hơn nữa chẳng phải Lai Sinh thích ăn những thứ này sao?”

Loan Loan hơi sững sờ, nữ nhân này mới trở về thời gian chưa bao lâu đã biết rõ Lai Sinh thích ăn quà vặt, mà Lai Sinh thì mấy lần đi ra ngoài trong túi đều cất đồ linh tinh. Xem ra tâm tư nữ nhân này thật tinh tế.

“Tiểu tử kia thỉnh thoảng thích lười biếng, nên muội mới dùng đồ ăn vặt dọa hấn thôi.” Nói xong Loan Loan quét mắt về cửa sân vắng vẻ: “Cũng không biết tiểu tử này lại chạy đi đâu chơi rồi.”

Nghe vậy, Hương Tú đột nhiên cảm thán một tiếng: “Lai Sinh cũng đáng thương, may mà thằng bé gặp được hai người các muội. Ai, đều là đứa trẻ mệnh khổ, bây giờ ta còn sống, nếu như ngày nào đó mất rồi, thì Mạch Thảo của chúng ta cũng rất đáng thương.”

Loan Loan không rõ ý của nàng, cười nói: “Xem tẩu nói gì thế. Tẩu còn trẻ như vậy, thời gian sau này còn rất dài mà. Hơn nữa, Mạch Thảo lớn lên rất xinh đẹp, nhất định có thể tìm được một nhà khá giả.”

Nghe vậy, ánh mắt Hương Tú dường như tối đi một chút, khoe miệng giật giật cười hơi miễn cưỡng: “Nữ nhân về ngoài xinh đẹp cũng không có gì tốt cả, mệnh phải tốt mới được.”

Lời này nói có chút ý vị thâm trường rồi.

“... Từ khi Mạch Thảo sinh ra đã không được cha con bé thương yêu, vì từ nhỏ con bé đã có ả tật rồi.”

Trong lòng Loan Loan cảm thấy hơi kỳ lạ, nàng cũng nghe người khác nói qua, nhưng mà cụ thể Mạch Thảo có ả tật gì thì mọi người đều không rõ lắm, lại không ngờ Hương Tú có thể nói cho nàng biết như vậy.

“Người như con bé, tướng mạo xinh đẹp nhưng lại có bệnh, sao có thể tìm được người trong sạch? Cho dù gả đi cũng sẽ bị người ta khi dễ thôi.” Nói xong, đáy mắt Hương Tú hiện lên sự lo lắng.

Loan Loan nhìn nàng dò hỏi: “Không biết Mạch Thảo mắc phải bệnh gì? Trên thị trấn có lẽ có đại phu giỏi hơn đấy.”

Hương Tú lắc đầu: “Con bé bị cảm bẩm sinh.”

Loan Loan lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Mạch Thảo lại là người cảm. Loan Loan lại nghĩ một hồi, hình như Loan Loan chưa bao giờ thấy Mạch Thảo nói chuyện. Bệnh này quả thực không có cách trị rồi, cũng tìm không được lời nào để an ủi nàng, Loan Loan chỉ có thể nói Mạch Thảo chính là đứa trẻ mệnh tốt.

Hai người đang nói chuyện thì trông thấy Lai Sinh trở về, đằng sau còn có một người đi theo, đúng là Mạch Thảo.

Lại nhìn Lai Sinh, nửa người đều là bùn, Loan Loan hết nói nổi nhìn hấn: “Đệ làm gì vậy hả?” Bộ quần áo này mới vừa thay lúc sáng thôi!

Lai Sinh cẩn thận liếc mắt nhìn Loan Loan hai mắt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Đệ ngã.”

Hương Tú nghi hoặc đưa mắt nhìn Mạch Thảo, Mạch Thảo đứng ở bên cạnh mẹ nàng bắt đầu ra dấu, Loan Loan không ngờ Mạch Thảo còn biết ngôn ngữ tay. Khi nghe xong lời Hương Tú, nàng thầm nghĩ muốn giờ chân đạp tên tiểu tử thúi này ra ngoài cho rồi.

Buổi sáng Lai Sinh cùng đi ra ngoài với Bách Thủ, vốn hấn chơi đùa ở ngoài ruộng, sau đó một mình chạy đến chân núi, sau cơn mưa đường trơn trượt, tiểu tử này không cẩn thận nên ngã bốn chân chổng lên trời. Lúc ấy hấn bị đau đến nỗi ngồi bệt dưới đất nhe răng nhếch miệng. Đúng lúc Mạch Thảo đi ra khỏi nhà định đi tìm mẹ nàng, thì trông thấy một màn kia.

Nếu như đổi lại bình thường, ai mà nhìn hấn chằm chằm cười như vậy, tiểu tử này đã sớm nhảy dựng lên rồi, nhưng lúc ấy đôi mắt của hấn chỉ lo nhìn

chăm chăm vào bọc đồ ăn vặt trong tay Mạch Thảo.

Mạch Thảo có thể nhận ra Lai Sinh, nàng biết hắn ở nhà Loan Loan, mặc dù nàng bị câm, nhưng cũng không ngốc, biết rõ mấy lần đều là nhà Loan Loan giúp mẹ con các nàng, vì thế trong lòng tiểu cô nương vẫn luôn nhớ kỹ.

Lúc này lại trông thấy Lai Sinh như vậy, bèn lấy một miếng quả vặt trong tay cho Lai Sinh. Lai Sinh chính là kẻ tham ăn, mặc dù không quen Mạch Thảo, nhưng cũng không bài xích nàng, ăn xong còn thò tay đòi nữa, cứ như vậy dọc đường vừa đi vừa đòi, hắn lại không đi chơi nữa mà theo Mạch Thảo trở về nhà.

Loan Loan thật sự là tức chết đi được, đợi mẹ con Hương Tú vừa đi, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào đầu Lai Sinh: “Đệ đó, ăn ăn ăn, đệ chỉ biết ăn thôi, ai cho đệ đồ ăn đệ lập tức đi theo người ta à? Sau này bị người ta bán đi cũng không biết vì sao nữa.”

Mặc dù mẹ con Hương Tú không phải kẻ xấu, nhưng thói quen này của Lai Sinh rất không tốt, nhắc tới cũng kỳ, hắn đâu có nghe lời những người khác trong thôn như vậy.

Đảo mắt nhìn thấy cả người hắn đầy bùn đất, mà lại còn một chậu lớn quần áo chưa giặt, cũng không thay đổi được, nàng tức giận đến nghiêng răng: “Đệ đi thay quần áo cho tầu, buổi chiều không cho đi đâu cả, ở nhà giặt quần áo.”

Lai Sinh bĩu môi, vừa không tình nguyện vừa uất ức đi vào phòng.

Ăn trưa xong, Bách Thủ đi cắt rau cho lợn, Loan Loan mang toàn bộ quần áo của ba người thay trong mười ngày nay ra sân, nước ngoài sông bây giờ toàn là bùn nên chỉ có thể bảo Lai Sinh ra giếng gánh nước về giặt, mà quần áo lại quá nhiều, còn phải giặt cho sạch nên sẽ tốn rất nhiều nước, hắn từng gánh từng gánh đi gánh nước về, nhưng mà chưa được vài cái đã dùng hết nước rồi.

Mỗi lần trở về nhìn thấy cái bồn rỗng tuếch, Lai Sinh lại giờ châu kêu to: “Tại sao lại dùng hết rồi!”

Sau đó dưới mệnh lệnh của Loan Loan, hắn chỉ đành phải nhận mệnh mà đi gánh nước. Cuối cùng khi đã thật sự mệt mỏi, hắn đứng ở trong sân phòng mặt, bộ dáng rất tức giận, la to: “Tầu cố ý.”

Loan Loan suýt chút nữa bật cười. Tiểu tử này rốt cục đã nhìn ra nàng cố ý!

Trời trong rồi, trên đường thôn lại nhìn thấy bóng dáng mọi người bận rộn qua lại, mà mấy ngày nay trời nắng gắt, sân đã khô ráo nhiều, lỗ thoát nước trong ruộng cũng đã được lấp lại, chỉ là trên đường vẫn còn vài vũng bùn.

Bách Thủ vội vàng đánh xe trâu đi chợ mua đồ, mọi người trông thấy đều nhiệt tình gọi hắn. Có người bận bịu không rời đi được, cũng lấy bạc ra nhờ hắn mua vài thứ về, Bách Thủ vẫn nhiệt tình đáp ứng.

Có khi nhờ người chở đồ giúp cũng cần phải tin tưởng mới được.

Lúc trở lại, mọi người tới lấy đồ của mình, có người mua đồ ăn còn chủ động tặng cho hắn một chút. Thái độ của tất cả mọi người đối với hắn vừa nhiệt tình vừa thân thiết. Tất cả cũng thuộc về công lao việc thoát nước lần này.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Núi lở

Edit & Beta: Tuyết Y

Trời nắng hai ba ngày, đất trong sân cũng đã khô, mọi người lại bắt đầu sinh hoạt như quy luật thường ngày, hạt tầm bóp (*) trong nhà mua trước đây đã không còn bao nhiêu, nên Loan Loan đi chợ mua một chút về. Bách Thủ bỏ ra một buổi chiều cắt mấy gùi rau to cho lợn về, tuy nói đường trong thôn đã khô, nhưng đường núi vẫn còn chút ẩm ướt, Bách Thủ lo cho Loan Loan nên hắn đi lên núi cắt lượng rau cho ba ngày. Bản thân hắn lại nghĩ ngày mai sẽ đi lên núi bắt đầu sản thú.

(*) hạt tầm bóp: Nhắc lại cho mọi người nhớ một chút nhé, bột lạnh trước khi được pha chế sẽ được gọi là hạt tầm bóp, sau khi pha chế để ăn mới gọi là bột lạnh

Nhưng suy nghĩ này lại bị Loan Loan phản đối, vì trận mưa to lần trước, trên núi rất có khả năng vì vậy mà sẽ xảy ra lở núi, nên nàng bèn dẫn hắn qua một đoạn thời gian nữa rồi đi.

Hiện tượng lở núi có thể xảy ra vào lúc mưa to, mà cũng có thể là sau cơn mưa. Bách Thủ cảm thấy Loan Loan nói rất có lý, hắn nghĩ việc này nên nói với thôn trưởng, để mọi người lên núi chú ý một chút.

Ngày hôm sau, hai người còn chưa dọn dẹp xong công việc trong nhà, cha Nguyễn Bảo đã gấp gấp chạy đến nói trên núi bị sạt lở, thôn trưởng Dương Nghĩa Trí lúc ấy lại ở trên núi, ông đã bị thương nặng.

Bách Thủ lập tức bỏ dở việc chạy lên núi với cha Nguyễn Bảo, trong lòng Loan Loan rất lo lắng, cũng đi theo ra cửa sân, nhưng nghĩ đến nỗi cảm lộn trong bụng vẫn chưa đào nên chỉ hô to ở phía sau: “Chàng nhớ chú ý an toàn.”

Loan Loan trở vào sân, lưu loát đổ cảm lộn vào trong máng lộn, lại dặn Lai Sinh ở nhà chờ, rồi bỏ tạp dề rồi cũng chạy ra ngoài.

Nàng mới chỉ chạy được đến nửa đường, chưa chạy được lên núi, đã trông thấy một đám người từ từ khiêng một người từ trên núi đi xuống.

Không biết là nhà ai mang ván cửa đi, phía trên còn trải một lớp chăn bông, Dương Nghĩa Trí đang nhắm mắt nằm ở phía trên, sắc mặt có chút tái nhợt, trên chân trái đầm máu, Bách Thủ và mấy người có sức khỏe cẩn thận khiêng ông đi xuống dốc, bà nội Thạch Đầu cùng ở bên cạnh lặng lẽ lau nước mắt.

Dương Khai Thạch và mẹ Thạch Đầu đều mang vẻ mặt lo lắng.

Nhìn Dương Nghĩa Trí thì hẳn là bị thương ở chân, không biết có nghiêm trọng hay không, cũng không biết có bị thương ở chỗ nào khác hay không, nhưng mọi người mặt mày đều sa sầm, nên Loan Loan cũng không tiện mở miệng hỏi.

Bốn người đầu tiên là khiêng Dương Nghĩa Trí trở về nhà, có người đã sớm đi mời Vương đại phu ở thôn bên cạnh đến, mọi người nhận được tin đều đã đến ngoài nhà Dương Nghĩa Trí. Đại phu còn chưa đến nên không ai dám hỏi han, mọi người chỉ đứng ngoài cửa sân cẩn thận thảo luận, rồi an ủi bà nội Thạch Đầu.

Không đầy một lát, Vương đại phu đeo hòm thuốc đến, ông cầm kéo cắt ống quần của Dương Nghĩa Trí, máu trên cẳng chân đã dính vào quần một chút, lúc kéo động đến miệng vết thương, Dương Nghĩa Trí cau mày nhưng không hé răng.

Bà nội Thạch Đầu ở bên cạnh trông thấy đôi mắt đều đỏ hoe, Thạch Đầu trốn ở sau lưng mẹ thẳng bé, nó sợ sệt nhìn cái chân dính đầy máu của ông nội.

Chân ông bị một tảng đá lớn đập trúng. Trước tiên nói về ngoại thương, có một đường rách dài, máu chảy rất nhiều. Về nội thương, sau khi Vương đại phu kiểm tra rồi nói: “Có lẽ đã bị thương xương cốt rồi. Dương thôn trưởng, ta đề nghị người đi trên thị trấn tìm đại phu giỏi một chút đến xem đi.”

“Vương đại phu, xương cha cháu bị thương nghiêm trọng sao?” Không chời Dương Nghĩa Trí mở miệng, Dương Khai Thạch đã gấp gấp hỏi.

Vương đại phu nhíu mày, chỉ vào chỗ bị thương trên bắp chân của Dương Nghĩa Trí nói: “Tảng đá đập trúng chỗ này, sẽ không bị gãy xương, cũng sẽ không trật khớp, chỉ có hai loại khả năng, một là xương bị đập nát, hai là bị thương không nặng. Nhưng Dương thôn trưởng đã lớn tuổi, một tảng đá này nện xuống, khả năng sau này ít nhiều cũng sẽ để lại di chứng.”

Dương Khai Thạch nghe vậy thì ngẩn người, chẳng lẽ cha hẳn cứ như vậy mà bị què sao?

Sắc mặt mẹ Thạch Đầu cũng rất khó coi, mà bà nội Thạch Đầu thì che miệng ở bên cạnh bắt đầu nấc lên nức nở.

Dương Nghĩa Trí mở mắt ra, sắc mặt ông tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn nhanh trí như vậy. Ông trách mắng bà nội Thạch Đầu: “Bà khóc cái gì mà khóc, chỉ bị thương chân thôi, ta đâu có chết.”

Bà nội Thạch Đầu lập tức bịt chặt miệng, nhưng vẫn là có thể nghe được tiếng khóc thút thít, bà quay người ra khỏi phòng. Người bên ngoài thấy bà nội Thạch Đầu mắt đỏ hoe đi ra thì không biết đã xảy ra chuyện gì, có người lập tức tiến lên an ủi: “Chị dâu à, tâu đừng lo lắng, ta thấy thôn trưởng chẳng qua bị thương một chút thôi, người có lẽ không có gì đáng ngại đâu, người được an toàn quan trọng hơn.”

Nghe được một câu như vậy, bà nội Thạch Đầu lại tỉnh ngộ, hai người già các bà đã bao nhiêu tuổi rồi còn sợ gì nữa. Người ta nói rất đúng, lão đầu từ chỉ bị thương ở chân thôi, chỉ cần người còn, cũng không phải sợ. Từ khi thành thân đến nay, trong nhà này đều do bà quản lý, bà từng hầu hạ cha chồng, cho dù Dương Nghĩa Trí có bị què, chẳng phải cũng không phải chuyện gì quan trọng sao?

Hơn nữa chẳng phải bà còn hai đứa con trai sao?

Nghĩ vậy, trong lòng bà nội Thạch Đầu mới hơi dễ chịu một chút, bà lau khô mắt, nói với mẹ Bảo Sơn vừa khích lệ mình: “Phải, bà nói đúng, ta lo lắng đến hồ đồ rồi.”

Mà Loan Loan ở bên cạnh cũng biết đại khái sự tình, trong nội tâm cũng hối hận, biết thế tới qua nên đến đây một chuyến, nói cho Dương Nghĩa Trí việc sau trận mưa vừa rồi sẽ có thể xảy ra lở núi, thế thì có lẽ hôm nay Dương Nghĩa Trí sẽ không đi trên núi, cũng sẽ không bị đá đập vào.

Đúng lúc này, mẹ Thạch Đầu đi ra gọi Loan Loan qua. Loan Loan nghi hoặc đưa mắt nhìn Bách Thủ, mọi người khó hiểu, mẹ Thạch Đầu gọi Loan Loan vào làm gì.

Lúc nàng đi qua mới biết, sau khi Vương đại phu nói tình trạng vết thương với mấy người Dương Nghĩa Trí, ông còn nói ra cách nhìn của mình, ông cho rằng người bị thương chân lần trước dùng phương pháp buộc nẹp vào chân của vào Loan Loan rất có ích, nên ông cảm thấy lần này Dương Nghĩa Trí có lẽ cũng có thể dùng được.

Nghe xong lời của mẹ Thạch Đầu, Loan Loan lắc đầu.

Tuy nói có thể dùng cách này, nhưng thời điểm này lại không có thạch cao, cây gỗ nẹp gỗ các loại thì quá cứng, nẹp vào rất có thể sẽ làm bị thương xương cẳng chân lần nữa.

Mẹ Thạch Đầu vốn hi vọng biện pháp này của Loan Loan sẽ hữu dụng, vậy thì Dương Nghĩa Trí cũng sẽ ít phải chịu tội hơn, thế nhưng đành phải thất vọng rồi, mẹ Thạch Đầu đi vào phòng chuyển lời của Loan Loan lại cho Vương đại phu. Vương đại phu không tin, nên mẹ Thạch Đầu đành phải mời Loan Loan vào.

Lúc Vương đại phu trông thấy người mà cho đến cả nằm mơ ông cũng muốn gặp mặt nghiên cứu thảo luận kinh nghiệm thì ông ngây cả người.

Nhưng thấy vẻ mặt mấy người Dương Nghĩa Trí rất bình tĩnh, lúc này ông mới hiểu được hóa ra Loan Loan thật sự là người phát minh ra cái nẹp kia. Ông đề sự kinh ngạc xuống đáy lòng, hỏi: “Vì sao không thể dùng nẹp? Nó vừa có thể cố định vị trí, lại vừa có thể phòng ngừa miệng vết thương vỡ ra vì di chuyển.”

Loan Loan thu vào mắt biểu lộ vừa rồi của Vương đại phu, nàng bình tĩnh nói: “Vương đại phu vừa rồi cũng đã thấy thôn trưởng bị thương ở xương cẳng chân chứ không phải ở khớp, mà bị thương ở đó, chắc chắn là đã thương tổn đến căn bản của xương cốt, nẹp gỗ quá cứng, nếu như cứ miễn cưỡng nẹp vào thì sẽ có thể bị thương lần nữa. Biện pháp bó đồ cố định này vốn khá tốt, nhưng phải dùng thứ có dạng cao, lúc nóng nó sẽ mềm, bao bọc hết chân lại, sau khi để nguội thì nó lại có thể trở nên cứng rắn, để phòng ngừa có gì đó ở bên ngoài làm tổn thương chân lần nữa.”

Vương đại phu nghe thấy thì hai mắt tỏa sáng, biện pháp này rất tốt.

Vội hỏi: “Nhưng mà, cái thứ có dạng cao này là gì?”

Loan Loan lắc đầu: “Cháu cũng không biết, đây chỉ là ý nghĩ riêng của cháu thôi.” Nếu như nàng nói ra thạch cao, Vương đại phu này chắc chắn sẽ lại truy hỏi đến cùng, nàng chỉ là một thôn phụ, làm sao có thể biết nhiều như vậy? Chẳng phải sẽ khiến cho mọi người có lòng nghi ngờ sao.

Vương đại phu có chút thất vọng, có điều, những hoài nghi về Loan Loan đã hoàn toàn biến mất hết, đồng thời đề nghị nói với Dương Nghĩa Trí: “Dương thôn trưởng, ông vẫn nên mau chóng ra chợ tìm đại phu xem đi, vết thương này không thể trì hoãn được.” Sau đó đơn giản quấn miệng vết thương lại cho ông.

Tiếp theo, Dương Khai Thạch đã thương nghị với mấy người Bách Thủ cứ dùng xe trâu chở Dương Nghĩa Trí đến chợ, Bách Thủ lại vội vàng về nhà dắt xe trâu qua, mọi người giúp mẹ Thạch Đầu trải một lớp rom dày trên xe, nhưng rom trong nhà nàng không đủ, nên vài gia đình bên về nhà mình ôm rom sang. Sau đó lại trải chăn lên trên, mấy người nam nhân cẩn thận giúp đỡ khiêng Dương Nghĩa Trí lên xe trâu, dưới cẳng chân còn lấy quần áo dày kê lên, vì đường thôn xóc nảy, làm như thế để tránh chạm vào miệng vết thương.

Bách Thủ vội vàng lên xe trâu, Dương Khai Thạch, Cát Sơn, cha Nguyên Bảo cùng đi chung đến chợ.

Đại phu trên trấn không dễ mời được, vì họ không hiền hòa giống như Vương đại phu, nếu đường xa mà bạc ít thì người ta cũng sẽ không đến. Cho nên, để tránh phí công đi đường, mọi người mới quyết định đưa Dương Nghĩa Trí đến chợ.

Một đoàn người Dương Nghĩa Trí vừa đi, mọi người đứng ở cổng an ủi hai bà tức bà nội Thạch Đầu vài câu, lại nói chuyện một lát, sau đó từng người cũng quay về nhà. Dương Nghĩa Trí là thôn trưởng, bình thường cũng đã làm không ít chuyện cho thôn, mọi người lo lắng cho ông cũng là chuyện đương nhiên.

Loan Loan và mẹ Nguyên Bảo thì nán lại, tuy nói không giúp đỡ được gì, nhưng ở lại trò chuyện dù sao cũng có thể giải tỏa được chút lo lắng trong lòng hai người họ. Thế nhưng chưa ngồi được một lát, Lai Sinh đã chạy đến nói có người đến nhà.

Loan Loan trở về xem, ra là Vương Nguyên Sinh, hắn đang nhảy tới nhảy lui trên con đường đá trong sân.

“Trận mưa to vừa rồi, lúa trong nhà năm nay đều ngập nước, mẹ nói chắc chắn không có gì để thu hoạch, bảo đệ tới hỏi xem các tỷ thế nào?”

“Vương gia thôn cũng gặp mưa to, chẳng lẽ Dương gia thôn có thể đẹp trời à?” Lại hỏi hắn: “Trong ruộng ngập nước lại không nghĩ cách thoát nước đi sao?”

“Thoát đi đâu chứ? Chỉ thoát được hai mảnh ruộng, còn mấy mảnh khác thì không thoát được.”

Vương gia thôn cách sông xa hơn một chút, nếu muốn thoát nước chắc chắn sẽ không dễ làm như Dương gia thôn rồi. Loan Loan lại bảo Vương Nguyên Sinh trở về báo lại với mẹ nàng là lúa trong nhà các nàng cũng bị ngập nước. Đợi Vương Nguyên Sinh vừa đi, Loan Loan bèn đi ra vườn rau xem mấy dây ớt kia, may mắn bọn nó không có bị chết úng.

Trong lòng nàng nghĩ, như mẹ nàng lại tốt bụng tìm tới hỏi thăm cuộc sống của nàng và Bách Thủ sao? Hoặc là mẹ nàng trước là đến xem xét, nếu như nhà nàng có thu hoạch tốt, sau này cũng tiện đến nhà nàng lấy chút lúa gạo về?

Thôi mặc kệ bà ấy, dù sao đến lúc đó sẽ có cách ứng phó.

Đến giờ ăn trưa, Bách Thủ cũng đã trở về, Loan Loan bèn hỏi tình hình của Dương Nghĩa Trí.

“Xương cẳng chân bị thương, nhưng cũng may là không bị nát, có điều sau này lành rồi vẫn không thể làm được việc nặng, khi trời mưa gió cũng sẽ đau nhức.” Tiếp đó hắn lại thở dài: “Đại phu trên trấn xem bệnh thu tiền cao quá, cái tên tiểu đồng kia không biết chui ra từ đâu, lại còn đòi khen thưởng,

không cho hần thì hần còn làm khó.”

Đúng nha, những đại phu có danh tiếng đều xem bệnh cho những người có tiền, đoán chừng bình thường người ta xem bệnh đều thương tiền, tiểu đồng bên cạnh đại phu thỉnh thoảng cũng sẽ được thưởng tiền, nên không cho hần thì đương nhiên hần không cho người sắc mặt tốt rồi.

Sau đó lại nghe Bách Thủ cẩn thận dặn dò nàng: “Sau này chúng ta đi ra ngoài nên chú ý an toàn một chút, đặc biệt là nàng, mùa đông phải chú ý giữ ấm thân thể, nữ nhân không được chịu lạnh. Lúc ta ở đó, có nghe người ta nói đại phu đó xem bệnh phụ nữ cũng rất giỏi, chỉ là gia đình nghèo khổ cơ bản đều không xem nổi bệnh, đa số đều là mấy gia đình có tiền cả. Nhưng nếu đi xem chỗ khác, uống thuốc tốn bạc mà mãi không khỏi, kết quả là không chỉ mất bạc, ngay cả thân thể cũng biến thành suy nhược!”

Loan Loan biết ý hần nói là gì, có mấy người phụ nữ gia đình nghèo khổ mắc bệnh phụ nữ, hoặc là người lâu không có thai, muốn đi khám nhưng sợ tốn bạc nên không dám đi tìm đại phu có danh tiếng, bèn tùy tiện tìm một đại phu kê đơn, kết quả là uống thuốc tốn bạc, bệnh không khỏi, cuối cùng từ bệnh nhẹ biến thành bệnh nặng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Nhà nhà đều có bản kinh (*), lại đến nữa rồi

(*) ý chỉ nhà nào cũng có chuyện khó của nhà đó

Dương Nghĩa Trí bị thương trên núi lúc núi lở, với tư cách là một thôn trưởng, bình thường lại làm nhiều chuyện vì mọi người, đương nhiên ông được mọi người tôn kính, nên nhà nhà đều mang đồ đến thăm.

Tuy nói ông bị thương nằm trên giường không thể động đây, nhưng trong lòng lại rất vui mừng, nhiệt tình bảo bà nội Thạch Đầu mời mọi người vào. Lúc này mẹ Thạch Đầu đương nhiên phải gánh vác tất cả công việc trong nhà để bà nội Thạch Đầu có thể chuyên tâm hầu hạ Dương Nghĩa Trí, mà bên ngoài thì dĩ nhiên giao hết toàn bộ cho Dương Khai Thạch.

Dương Nghĩa Trí lo lắng cho việc thu hoạch của mọi người. Ông thấy Cát Sơn là tay thiện nghệ trồng hoa màu trong thôn, mà Bách Thủ là người nhiệt tình lại có chủ ý, nên bảo hai người bình thường nên trông nom công việc trong thôn nhiều hơn một chút. Hai người đương nhiên cũng đồng ý với ông.

Mà vào ngày thứ hai sau khi Dương Nghĩa Trí bị thương, hai vợ chồng Dương Phong mang một miếng thịt về nhà, vào phòng nhìn Dương Nghĩa Trí một cái, thấy ông không có gì đáng ngại, hai người họ về nhà ngồi còn chưa nóng chỗ đã vội vã đi mất, hai người nói là không có người trông coi cửa hàng.

Dương Nghĩa Trí ngoài miệng thì chưa nói gì, nhưng trong lòng đã không vui, nên Dương Phong đi rồi ông vẫn luôn không nói chuyện. Bà nội Thạch Đầu thì ngồi trong sân bắt mẫn quờ trách Dương Phong: “... Chi biết có cửa hàng thôi, trong mắt nó nào có cha mẹ nó, ngoài cửa hàng có bao nhiêu việc chứ, ngay cả bữa cơm trưa cũng không ăn mà đã đi? ...” Lại sợ Dương Nghĩa Trí trong phòng nghe thấy sẽ buồn phiền trong lòng, nên thì thầm độc thoại một hồi.

Ngày Dương Nghĩa Trí được khiêng lên thị trấn xem đại phu, Dương Phong chỉ cùng đi theo một lần, khi người trong thôn giúp khiêng Dương Nghĩa Trí về, hần cũng không hề có chút ý định theo về, khi đó trong lòng Dương Nghĩa Trí đã có khúc mắc!

Dương Khai Thạch đương nhiên có thành kiến với cách làm của Dương Phong, nhưng trước mặt hiếu đạo, hần vẫn an ủi hai người: “... Đại ca cũng không dễ dàng gì, việc buôn bán còn bận rộn, khi nào huynh ấy rảnh nhất định sẽ về nhà thôi.”

Hần nói không sai, qua mấy ngày sau, Dương Phong quả nhiên lại dẫn Dương Minh Thạch trở về, lúc này ngồi trong nhà ăn xong bữa trưa, thấy cha hần nằm trên giường hành động không tiện, việc gì cũng phải có người trông coi, nâng đỡ, mà mẹ Thạch Đầu mỗi ngày đều phải bận rộn hai bên, bọn họ nuôi lợn, bà nội Thạch Đầu cũng nuôi lợn, trong nhà còn có gà, mỗi ngày làm tất cả những việc này cũng mất cả nửa ngày, còn phải dọn nhà cửa. Nấu cơm, rồi làm những việc khác, suốt ngày loay hoay chân không chạm đất. Buổi tối khi những người khác đã ngủ, thì nàng mới có thể đi ngủ.

Mà Dương Khai Thạch thì phụ trách công việc ngoài ruộng, chân lão gia tử bị thương, đến ngày mùa toàn bộ công việc chần chẫn hần phải gánh, mà làm thì từ sáng sớm cho đến tối mịt. Qua một vụ mùa thì không biết người sẽ mệt mỏi thành bộ dạng gì nữa.

Mẹ Minh Thạch không về chăm nom nhà cửa hần cũng đã không so đo rồi, nhưng mấy mảnh ruộng kia của cha mẹ dù sao hai huynh đệ cũng phải thương lượng cùng nhau làm chứ? Huống hồ sau khi một nhà Dương Phong chuyển lên thị trấn, mấy mảnh ruộng bọn họ để lại toàn bộ đều giao cho hai ông bà. Bên ngoài nói cho dễ nghe thì cho hết cho vợ chồng Dương Nghĩa Trí, nhưng kì thực, ăn uống của một nhà Dương Phong quanh năm suốt tháng đều lấy ở nhà đi, có đôi khi gặp phải mùa thu hoạch không tốt, mà những thứ cả nhà họ lấy đi đã lỗ cả lượng thu hoạch.

Hai người Dương Nghĩa Trí không mở miệng, đương nhiên Dương Khai Thạch cũng khó mà nói. Bây giờ lão đầu tử bị bệnh cách nào xuống giường được, hơn nữa có mấy mảnh ruộng của Dương Phong. Theo lý thuyết, lẽ thường hai huynh đệ nên hợp lực thương lượng chuyện khi đến ngày mùa.

Kết quả là khi ăn xong bữa trưa. Dương Khai Thạch nói việc này với Dương Phong, Dương Phong lập tức nói: “... Hai năm qua việc buôn bán dần dần đã có khởi sắc, cũng có một ít khách hàng cũ, mà chỗ của huynh cũng không phải mặt bằng bốn phương thông suốt, mà cũng không phải là cứ điểm giao

thông gì, chỉ có ít người qua lại, vì thế những khách hàng cũ kia rất quan trọng. Tới ngày mữa, người ta lại tới mua nhiều đồ, huynh phải trông nom, nên đến lúc đó có thể huynh không cách nào về được cả... mà sức khỏe mẹ Minh Thạch trước giờ vẫn không tốt, về cũng không giúp được công việc gì, còn phải chăm sóc cho Minh Thạch...”

Dương Khai Thạch nghe xong những lời này, lửa giận trong lòng hần lập tức hùng hục bốc lên, nhưng nghĩ đến cảm thụ của hai ông bà, nên hần vẫn dè dặt lửa giận mà thương lượng với Dương Phong: “Vậy đề cho Linh Từ ra chợ giúp, đến lúc đó huynh trở về giúp thu hoạch hoa mầu, đàn ông sức lớn, nên làm cũng sẽ nhanh hơn một chút.”

Dương Phong đâu có chịu, mấy năm nay không trồng trọt, hần cũng đã trở nên lười biếng, hần không muốn lại phải chịu sự khổ cực của nông dân nữa, bèn mang vẻ mặt lo lắng nói: “Linh Từ đâu có hiểu gì, nếu muội ấy đi trông coi cửa hàng thì chưa chắc gì có khách, muội ấy còn phải đi hỏi mẹ Minh Thạch, đến lúc đó chẳng phải là thêm loạn sao. Hơn nữa có vài chuyện của khách hàng cũ chỉ có ta mới giải quyết được...”

Ở đâu lại có đại ca như thế này chứ, Dương Khai Thạch phát hỏa, đen mặt nói: “Vậy được, tùy các huynh, dù sao nhà chúng ta có mấy mảnh ruộng, đến lúc đó chúng ta thu hai mảnh ruộng của cha mẹ, còn ruộng của các huynh tùy các huynh nghĩ cách...”

Không đợi Dương Khai Thạch nói xong, Dương Phong đã lớn tiếng nói: “Vậy sao được? Chúng ta làm sao có thời gian về nhà, đều là người một nhà cả, các đệ cứ thu chung đi, còn chừa riêng lại ruộng nhà chúng ta để cho người ta chê cười sao?”

Bên cạnh mẹ Thạch Đầu nghe được thì tức giận đến phát run, chưa thấy ai da mặt dày như vậy đây.

“Người ta chê cười à?” Dương Khai Thạch cười lạnh một tiếng: “Đại ca, cha gây chân các huynh chẳng thèm quan tâm thì không khiến người ta chê cười sao? Cho cha mẹ ruộng của các huynh nhưng hàng năm các huynh lấy lương thực nhiều hơn người khác vậy thì không để người ta chê cười sao? Các huynh còn không sợ người ta chê cười thì bọn đệ sợ cái gì?”

Mặt Dương Phong lúc xanh lúc trắng, lạnh mặt trừng mắt Dương Khai Thạch, hần không ngờ đệ đệ bình thường trung thực lại dám đối chọi hần như vậy, hừ lạnh nói: “Chúng ta không chăm sóc cha mẹ sao? Lần đó trở về không mua đồ đặc cho cha mẹ, trước khi người kết hôn còn không phải do đại ca người là ta gánh vác trong nhà hay sao?”

Dương Khai Thạch đóng cửa sập lại, đại ca này của hần lại không biết xấu hổ mang những điều này ra mà nói, hần nghe xong mặt mày đều hổ thẹn kinh khủng.

Mỗi lần Dương Phong trở về chỉ mua một miếng thịt, không cho hai ông bà bạc, cũng không hỏi hai ông bà thích ăn gì; chỉ ít trước khi hần thành thân, khi đó Dương Phong còn chưa đi ra ngoài, đương nhiên phải làm việc giúp đỡ trong nhà, nhưng hần cũng phải làm không ít mà. Từ sau khi cưới chị dâu, thường thường hần làm còn nhiều hơn Dương Phong. Hần thực sự chẳng muốn lấy những việc nhỏ nhặt củ kỹ này âm ỉ với Dương Phong.

Bà nội Thạch Đầu ở trong bếp nghe thấy hai huynh đệ trong sân thấp giọng cãi nhau thì vội vàng chạy ra, nghiêm khắc trừng mắt hai người một cái, ra hiệu hai người dừng nói nữa, thật ra Dương Nghĩa Trí ở trong phòng đã sớm nghe được. Ông nằm trên giường rít tẩu thuốc.

Chưa thương lượng xong việc, Dương Khai Thạch và Dương Phong vẫn đang cãi nhau khốc liệt, Dương Phong nói với Dương Nghĩa Trí một tiếng rồi lập tức dẫn Dương Minh Thạch đi.

Dương Khai Thạch rất căm tức trong lòng, lại không muốn ở nhà, nên tự mình đi ra ruộng. Bà nội Thạch Đầu vào nhà nhìn nhìn Dương Nghĩa Trí, sau đó trở lại phòng bếp tiếp tục bận rộn, có điều trong lòng lại chán nản nào nề.

Con trai lớn chỉ lo cho gia đình của riêng mình đương nhiên hai ông bà cũng biết, nhưng hiện tại nghe được những lời đó khiến trong lòng vẫn không nhịn được mà thất vọng.

Trong lòng Dương Nghĩa Trí cũng đủ ngu vớ hỗn tạp, với tư cách một thôn trưởng, mỗi ngày ngoài miệng ông đều dạy bảo người khác phải thế này thế kia, nhưng con mình thì lại như vậy.

Làm một người cha, ông thất bại như thế sao?

Loan Loan nghe xong lời mẹ Thạch Đầu nói thì trong lòng sứt sứt không thôi, may mà nhà các nàng không có loại vấn đề này. Nàng không thể đi nói vợ chồng Dương Phong không phải, cũng chỉ có thể an ủi mẹ Thạch Đầu rằng đừng nghĩ nhiều trong lòng như thế, nếu như đến lúc đó bọn họ thực sự bận rộn không qua được, thì nàng và Bách Thủ sẽ sang giúp, còn vui đùa nói: “Nhà bọn muội bây giờ thế nhưng có ba người rồi nha, lao động nhiều hơn so với nhà các tẩu rồi, Lai Sinh giỏi rất nhiều việc đấy!”

Được Loan Loan an ủi, trong lòng mẹ Thạch Đầu quả thực thoải mái được một chút.

Buổi tối, Loan Loan nói việc này cho Bách Thủ, nhưng ban ngày Bách Thủ cũng đã nghe người ta nói rồi, Dương gia thôn chỉ có chút xiu như vậy, chuyện Dương Khai Thạch cãi nhau với Dương Phong rất nhanh đã truyền khắp thôn.

Có người nói Dương Phong bất hiếu, có người nói Dương Khai Thạch quá trung thực, cũng có người cảm thán: “Thì ra nhà trưởng thôn cũng có bản kinh khó đọc a!”

Trong lời đồn đãi các loại ý kiến trong thôn, Loan Loan và Bách Thủ lại bắt đầu ra chợ bán bột lạnh, từ sau đợt mưa to kia, gần như mỗi ngày trời đều trong vắt, trời nóng lên, đương nhiên bột lạnh này cũng được mọi người yêu thích.

Mà có một lần, khi Loan Loan và Bách Thủ trở về thì gặp được Vương Thanh Sơn đi ra từ Ngưu gia thôn, Loan Loan cười hỏi hấn đi đâu.

Vương Thanh Sơn da mặt mông, bỗng chốc đỏ lên, ê ê a a cả buổi Loan Loan và Bách Thủ mới nghe rõ. Thì ra Vương Thanh Sơn tìm được một loại đất có thể nhuộm đồ tre trúc thành màu đỏ đất, không ngờ đồ vật làm từ hàng tre trúc có màu sắc này lại được mọi người vô cùng hoan nghênh.

Những gia đình nông thôn bọn họ thì mua những chiếc gửi có màu đỏ mang về v.v... , còn những gia đình lớn thì mua một vài thứ tinh xảo, nhưng lại không có nhà nào bỗng chốc mua hấn mười cái giỏ tinh xảo của hấn cả. Sau đó mẹ vợ tương lai của hấn nhìn thấy thì rất thích. Vương Thanh Sơn lập tức biểu thị hấn về nhà sẽ bện mấy cái giỏ càng đẹp hơn đưa sang cho bà, còn cái này không để vừa đồ mang về.

Không biết hấn có gặp được vợ tương lai hay không, Loan Loan cũng không tiện hỏi, bèn cười nói: “Nghe Vương đại nương nói khuê nữ nhà Cát Đại lớn lên rất xinh đẹp nha!”

Vương Thanh Sơn lập tức không nói lời nào, cũng không nói chuyện với Bách Thủ mà gấp gấp vội vàng đi rồi.

Khiến cho Loan Loan và Bách Thủ ở phía sau cười trộm, ba người đã lớn rồi, nên cũng biết là nói đùa thôi, vì thế Vương Thanh Sơn đương nhiên sẽ không tức giận, đó chính là hấn ngưng ngưng thôi.

Hơn nửa năm từ sau việc vui của Mai Tử và Vương Bảo Sơn, sau đó Mai Tử mang thai, hiện tại lại sắp đến việc vui của Vương Thanh Sơn. Hơn nửa năm này, trừ chuyện của ông nội Lai Sinh thì đều là việc vui cả! Mọi người trong thôn đều lấy không khí vui mừng!

Loan Loan nghĩ đi nghĩ lại đầu óc không tự giác lại chuyển tới trên người mình, tay nàng vô thức sờ lên bụng của mình.

Chờ khi hai người đi đến cửa thôn, trông thấy một đám người vây quanh trên đường, không biết ai ngồi giữa mà cả đoàn người đều tụ lại nghe, Loan Loan càng đến gần thì bèn nghe được giọng nói của một ông lão, hơi xa lạ nhưng cũng hơi quen thuộc. Nàng rướn cổ lên nhìn xuống cũng không thấy được bên trong.

Đúng lúc nàng trông thấy mẹ Nguyễn Bảo, bèn kéo nàng ấy rồi thấp giọng hỏi: “Các tẩu đang làm gì thế?”

Mẹ Nguyễn Bảo vừa thấy nàng thì lập tức đề thấp giọng nói: “Lão tiên sinh kia lại tới nữa, ông ấy đang xem giúp mọi người đấy, muội có muốn xem một chút không?”

Loan Loan ngần ngừ, cố gắng nhớ lại lão tiên sinh nàng ấy nói, rốt cuộc cũng nhớ ra người đó, thì ra là lão đạo sĩ kia, nói: “Đạo sĩ kia lại tới nữa sao?”

Mẹ Nguyễn Bảo biết nàng không tin những thứ này lắm nên bèn lôi kéo khích lệ nàng: “Kỳ thật lão tiên sinh kia xem cũng rất chuẩn đấy, muội xem xem không phải lần trước ông ấy nói muội là người có phúc sao? Muội xem cuộc sống hiện tại nhà bọn muội đi, không phải là tốt hơn nhiều so với trước kia sao!”

Loan Loan gật gật đầu, quả thực đã tốt hơn nhiều, có điều nguyên nhân cũng không liên quan chút gì đến lời lão đạo sĩ kia nói cả.

“... Cho nên, thừa dịp hôm nay có cơ hội, muội cũng mang bát tự đi xem thử đi, không phải ai ông ấy cũng xem đâu. Lần trước ông ấy đã xem giúp muội, nói không chừng lần này vận khí muội tốt, ông ấy lại xem giúp muội một chút đấy?”

Loan Loan lắc đầu, nàng mới không cần đi đoán mệnh đâu.

Đúng lúc này, Bách Thủ ngăn cản nàng, nhìn nàng nói: “Nếu không, mình cũng xem xem?”

Loan Loan sững sờ nhìn, Bách Thủ cũng tin chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Những ngày nóng bức

Edit & Beta: Tuyết Y

Loan Loan im lặng đi theo Bách Thủ mang khuôn mặt vui vẻ về nhà, sau khi về đến nhà, Bách Thủ còn vô cùng thần mật để nàng vào phòng ngồi nghỉ ngơi, còn bản thân hấn thì gánh hết toàn bộ việc nấu cơm trưa.

“Chàng thực sự tin đạo sĩ kia nói à.” Loan Loan hỏi hấn, bình thường nàng lại chưa bao giờ thấy hấn tin những điều này cả.

Bách Thủ cười cười: “Tin hay không cũng không sao cả, chỉ là ta vui thôi.”

“Chàng đã không tin những cái đó vậy sao còn để ta đi xem?” Loan Loan im lặng.

“Không phải mọi người đều xem sao?” Bách Thủ cười gãi gãi đầu, nói tiếp: “Thật ra ông ấy xem cũng có chỗ đúng đấy.” Hấn cũng mang thái độ nửa tin nửa ngờ, nên hấn sẽ không tìm đạo sĩ kia xem làm gì, nhưng mà hôm nay nghe thấy mẹ Nguyên Bảo bảo Loan Loan đi xem việc con nối dõi, thế là hấn đột nhiên nghĩ đề Loan Loan đi, kết quả là lời đạo sĩ kia nói hoàn toàn đều vừa lòng hấn.

Đạo sĩ kia nói năm nay Loan Loan sẽ có việc mừng, mà nhà bọn họ ngoại trừ việc con cái thì còn có thể có việc vui gì chứ. Mặc kệ xem đúng hay không, con người vốn đều thích nghe những lời khen ngợi, may mắn!

Có điều Loan Loan lại không nghĩ như vậy, ở hiện đại có thể gặp rất nhiều thầy tướng số đoán mệnh, nhưng đều là lừa gạt, nên nàng mới không tin những thứ này. Nàng đã thành thân với Bách Thủ được gần một năm, ai cũng sẽ nghĩ năm nay bọn họ sẽ muốn có con, cho dù năm nay không có con, năm sau lão đạo kia sẽ đến lại tìm một cái cớ để chu toàn lời nói hôm nay thì sao? Nàng đã thấy nhiều thầy tướng số tự biến tự diễn rồi.

Mà ngoại trừ nàng xem, còn mấy nhà nữa cũng xin thầy tướng số kia xem mệnh.

Bà nội Thạch Đầu vì Dương Nghĩa Trí lần này đương không lại gặp chuyện không may nên đã xin lão đạo bói quẻ, lão đạo cũng nể mặt Dương Nghĩa Trí mới xem. Có điều một quẻ này tính ra lại khiến cho mọi người đều biến sắc.

“... tai ương không oan, còn cần phải điều dưỡng cho thật tốt, con người quan trọng là tinh khí thần, nếu tinh khí này không có thì người cũng xong rồi. Mà người cao tuổi thì các phương diện cũng càng ngày càng sa sút, Dương thôn trưởng một thôn trưởng tốt, nếu tránh thoát một kiếp này, sau này nhất định có thể hưởng phúc của con cháu.”

Bà nội Thạch Đầu lúc ấy biến sắc. Dương Nghĩa Trí bị đá đập gãy chân quả thực là họa, nhưng nghe ý tứ của lão đạo này chẳng lẽ vẫn còn tai họa?

Bà thấp thóm không yên hỏi lão đạo kia: “Lão tiên sinh, ngài nói kiếp nạn này của lão đầu nhà chúng ta là kiếp gì? Có cách nào gặp dữ hóa lành hay không?”

Lão đạo phì phèo áo choàng của mình rồi từ từ nói: “Thiên cơ bất khả lộ. Người xưa có nói暮年之福 để kéo dài sự sống, không biết là thật hay giả.” Lời nói thật sự không rõ ràng, lấp lửng nửa vờ.

Mà một người khác là mẹ Lan Hoa, cứ mỗi lần lão đạo này đến đều xin ông ấy xem cho mình, xem tới xem lui cũng chỉ như thế, cầu con trai.

Về sau lão đạo này bèn không đề ý tới nàng nữa. Hôm nay trông thấy nàng vẫn cứ đứng mãi ở đó mà nhìn, nên đành tính một quẻ cho nàng. Có điều một quẻ kia giải ra lại càng khiến mẹ Lan Hoa buồn bực.

“Con người cần có trái tim bình ổn, mệnh có thì cuối cùng cũng sẽ có, mệnh không có thì chớ có cưỡng cầu. Phàm hết thấy cứ thuận theo tự nhiên.”

Sau khi mẹ Lan Hoa trở về thì ngồi trong phòng chửi loạn lên: “Giải cái quẻ rách gì vậy, cái gì mà không có chớ cưỡng cầu, lão đạo sĩ chết tiết này chẳng lẽ lại rửa ta.” Lại sợ người ta nghe thấy nên vội vàng ngậm miệng, nhưng trong miệng vẫn còn cằn nhằn.

Mẹ Lan Hoa còn có chút bất mãn với lão đạo kia chính là vì ông ấy không chỉ không giải rõ ràng, lại còn nói khó nghe như vậy, trong thôn ai không biết nàng muốn có con trai, mỗi lần vào miếu, vị đầu tiên nàng bái chính là Tổng Từ Quan Âm. Hiện tại thì tốt rồi, cả thôn đều nhìn nàng cười nhạo.

Mẹ Lan Hoa ở nhà bực bội hai ngày mới đi ra ngoài.

Lại nói, hàng năm lão đạo này đến thôn một lần, tối đa cũng chỉ hai lần. Đầu tiên không nói ông ấy xem có đúng hay không, nhưng người trong thôn lại đều rất tin tưởng.

Trải qua một việc nhỏ xem vào giữa như vậy, trời càng ngày càng nóng, việc buôn bán bột lạnh của Loan Loan cũng càng ngày càng tốt, mấy thôn gần đó đều biết đến, thì đương nhiên mẹ nàng cũng biết. Vào lần đầu tiên đây đến Vương gia thôn bán, mẹ nàng còn rao bán giúp nàng, khiến cho nàng rất bất ngờ, thời gian dài như vậy, đương nhiên Loan Loan cũng đã thấy thái độ của mẹ nàng có chuyển biến, nàng cũng không phải là người lòng dạ sắt đá, nên mỗi lần tới đều để mẹ nàng mang một chút về nhà. Còn đứa đệ đệ kia của nàng thì thật là không biết khách khí, vừa nhìn thấy nàng đã chạy đến gọi: “Nhị tỷ, Nhị tỷ phụ.”

Sau đó câu thứ hai chính là: “Đệ muốn ăn bột lạnh.”

Mà nó vừa ăn xong thì sẽ biến mất tăm.

Loan Loan cũng không muốn so đo những điều này, vì dù sao cũng chỉ là một chút đồ ăn, chỉ cần nó không quá phận, nàng cũng sẽ không mắng nó ở trước mặt nhiều người bên ngoài như vậy. Mà Vương Tiểu Thảo thì nàng chỉ gặp qua một lần, lần đó cũng là khi nàng vào nhà múc nước, cả người không sáng sủa bằng trước kia, thấy Loan Loan cũng không nói chuyện, không biết có phải còn nhớ chuyện lần trước hay không. May là lần đó không có làm ầm ĩ bao nhiêu, có người ở Dương gia thôn nghe được tin đồn, mà mẹ Đại Trí có lẽ nghĩ thông suốt, hoặc cũng có lẽ là bị bạn già và con trai thuyết phục, nên lúc người nọ hỏi, thì bà cười nói: “Đâu có chuyện đó chứ.”

Cho nên thanh danh của Vương Tiểu Thảo cũng không chịu ảnh hưởng gì, về phần vì sao con bé rầu rĩ không vui, thì nàng đoán là nha đầu kia bị tổn thương rồi.

Vết thương ngoài da trên chân của Dương Nghĩa Trí đã dần khỏi, chỉ có điều do bị thương xương cốt nên vẫn chưa thể đi lại được. Mỗi ngày mặt trời đều như thiêu đốt, nằm trên giường cả ngày ông cảm thấy cơ thể đều sắp mọc meo rồi, nên ông cứ đòi xuống giường, nôn nóng đến độ ba người bà nội

Thạch Đầu không biết phải làm sao mới tốt, cuối cùng Dương Khai Thạch không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm Loan Loan xin nàng giúp xem có cách nào hay không.

Dương Nghĩa Trí không nghe lời đại phu khuyên mà cứ đòi xuống đất, như thế sẽ tổn thương gân cốt rất nhiều, huống chi ông mới vừa bị thương có bao lâu đâu. Mặc dù ông nói bản thân không có việc gì, thế nhưng Dương Khai Thạch lúc nào cũng nhớ rõ lời lão đạo sĩ kia đã nói.

Cuối cùng Loan Loan nghĩ ra một cách, vẫn nẹp nẹp vào chân, nhưng không phải ở chỗ miệng vết thương, ở chỗ đầu gối và mắt cá chân mỗi chỗ nẹp một cái kẹp bốn mặt, giống như miếng bẫy chuột, nhưng nó là kẹp bốn mặt, sau đó dùng dây gỗ nối lại, xương cẳng chân bị thương phải được cố định ở trong một cái khoang rộng, vì chỗ đầu gối bị kẹp lại, cho nên cả chân đều cứng ngắc, không thể co gập được.

Như vậy sẽ giảm bớt rất nhiều tỷ lệ vì đầu gối co gập nhiều mà tác động đến xương cẳng chân. Dương Nghĩa Trí cảm thấy rất không thoải mái, nhưng vẫn phải miễn cưỡng chịu đựng, mà mấy người Dương Khai Thạch thì vỗ tay khen ngợi trầm trồ. Nếu có thể nghĩ cách buộc chân Dương Nghĩa Trí khiến ông không thể xuống giường thì bọn họ sẽ càng vui hơn đấy.

Thời gian cứ như vậy mà đi qua. Vào một ngày nắng gay gắt nào đó, Loan Loan đến bờ sông giặt quần áo lại phát hiện ở bờ sông có cua, thế là nàng về nhà lập tức dẫn Lai Sinh ra sông bắt nửa sọt cua, Loan Loan tỉ mỉ nói với Lai Sinh cua này có mùi vị ngon như thế nào, khiến cho Lai Sinh chảy nước miếng ròng ròng.

Hai người vừa mới về đến nhà đã gặp hai mẹ con Hương Tú đang trở về, còn cách vài bước xa, Hương Tú đã lên tiếng chào hỏi Loan Loan.

“Trời nắng chói chang thế này Nhị muội lại bận rộn gì thế?”

Đến gần nhìn sọt cá (*) trong tay Lai Sinh, lập tức cười nói: “Ô, Lai Sinh bắt cá à!”

(*) lúc này cua đang đựng trong sọt hay đựng cá, nên nhìn bên ngoài cứ tưởng là sọt cá.

“Không phải.” Lai Sinh lập tức lắc đầu, còn rất đắc ý nói: “Tối nay chị dâu đệ làm đồ ăn ngon đấy.” Hương Tú cười cười, nhìn Loan Loan nói: “Cái gì ăn ngon thế, nhìn tiểu tử này đắc ý kìa.”

“Chỉ là mấy con cua thôi tâu.” Loan Loan cười nói.

Hương Tú khẽ giật mình, vẫn còn không tin, kéo sọt cá trong tay Lai Sinh sang nhìn vào trong xem, thấy từng con cua lớn nhiều chừng nửa sọt, kinh ngạc nhìn Loan Loan nói: “Muội biết làm cái này à?”

“Muội có xem qua, nhưng không biết mùi vị thế nào nên muốn thử xem.” Loan Loan nói, lại thấy bộ dáng của nàng như là biết rõ diệu dụng của thứ này, thế là bèn hỏi: “Tàu biết làm sao?”

Hương Tú lắc đầu: “Thứ này đúng là ăn rất ngon, các muội bắt ở ngoài sông à? Không ngờ ngoài sông lại có thứ này. Trước kia ta làm công cho người ta đã từng thấy chủ nhà ăn món này, xa xa cũng ngửi thấy mùi thơm nha, sau đó nghe nói thứ này rất ít bán, đáng tiếc chúng ta cũng không có phúc phận này.”

Loan Loan nghe thấy thì cười: “Cái này có gì đâu, nếu tàu không chê thì tối các tàu cứ tới đây ăn cùng bọn muội!”

“Vậy thì thật ngại quá, nếu tiện, muội cho hai mẹ con tàu mỗi người một con là được rồi.”

“Không có vấn đề gì.” Chẳng phải chỉ là ăn thôi sao, ăn hết rồi thì ngoài sông vẫn còn mà, thế nên Loan Loan rất sáng khoái đồng ý, chờ mẹ con Hương Tú vừa đi, Loan Loan bèn bảo Lai Sinh đổ hết cua ra chậu.

Vừa đổ vào chậu, mấy con cua này giống như là được tự do, nhao nhao bò ra ngoài, Lai Sinh đứng ở cạnh chậu không ngừng dậm chân: “Ai nha, chị dâu ơi chị dâu, chúng bò ra rồi kìa.”

“Đệ bắt bọn nó vào chậu lại đi.”

Loan Loan vừa đi vừa nói, vừa đến cửa sân đã trông thấy Cát Đại đi tới.

“Bận rộn nhì?” Thấy Loan Loan, Cát Đại rất tự nhiên chào hỏi.

Loan Loan ngẩn người: “Ah... vâng, huynh đây là...”

“Ta đi đến nhà Vương Thanh Sơn.”

Lúc này Loan Loan mới nhớ tới muội muội Cát Đại là vợ tương lai của Vương Thanh Sơn, tính ra thời gian thành thân cũng đã gần tới rồi, không biết bây giờ Cát Đại tới vì chuyện gì.

Nói hai câu, Cát Đại đã đi, đợi khi nàng vừa định trở về nhà thì liền nhớ đến phương hướng Cát Đại đi không phải là nhà Vương Thanh Sơn nha, Loan Loan lui ra hai bước liền trông thấy Hương Tú đang còn đứng nói chuyện với người khác và nhìn về phía này mà biến sắc.

Chỉ thấy nàng gấp gáp nói vài câu với người ta rồi đi.

Cát Đại bước lớn, mới vài bước đã vượt qua hai người Hương Tú, ngay tại lúc Loan Loan cảm giác mình đã nghĩ quá nhiều, thì Hương Tú chỉ có thể nhìn được nửa người bên kia lại đột nhiên ngừng lại, mà ngay tại lúc đó Cát Đại cũng đứng nguyên tại chỗ, Mạch Thảo ở bên cạnh lại càng sợ hãi kéo tay Hương Tú, cô bé căn bản không dám nhìn Cát Đại.

Trong đầu Loan Loan xẹt qua dấu chấm hỏi to đùng, hai người này quen nhau sao? Cát Đại và Hương Tú có quan hệ gì khác?

Lại nghĩ đến lời nói bà mối Vương nói lần trước, nàng bỗng kinh ngạc, Cát Đại không phải là người chồng trước kia của Hương Tú chứ?

Nàng không phải người thích nhiều chuyện, đương nhiên cũng sẽ không bỏ dở việc của mình mà đi nghe ngóng tin tức.

Buổi tối nàng làm món cua cay thơm ngon, nàng mang bốn con đưa đến nhà Hương Tú, sau đó ba người Loan Loan vô cùng nhanh chóng giải quyết hết phần còn lại. Bách Thủ và Lai Sinh lần đầu tiên được ăn món này, ăn xong còn cảm thấy chưa đủ, vì vậy ba người quyết định hôm nào đó lại ra sông bắt nhiều một chút.

Thời gian thoáng cái đã qua, cuối cùng đã tới ngày Vương Thanh Sơn thành thân. Mẹ Kim Đan nhiệt tình đến nhà nàng mời ba người Loan Loan, nàng nói Thanh Sơn có thể có ngày hôm nay vẫn còn phải cảm ơn Bách Thủ và Loan Loan, cho nên mời hai người bọn họ nhất định phải đến chung vui.

Từ miệng mẹ Kim Đan, Loan Loan cũng biết, ngày đó Cát Đại quả thực sang nhà Vương Thanh Sơn thương lượng chuyện lấy vợ. Theo như ý của Cát Đại thì hẳn muốn có kiểu hoa nâng muội muội hẳn gả sang, nhưng kiểu hoa này tốn kém cũng không ít, người Vương gia lại có ý tứ giống như Vương Bảo Sơn, sẽ mượn chiếc xe trâu, quét dọn sạch sẽ, thế thì cũng giống nhau rồi.

Cũng may cô dâu này là người biết suy nghĩ, nàng cũng nói dùng xe trâu là được rồi. Nông dân thành thân hầu như đều như vậy, mọi người đều giống nhau, nàng làm gì cứ phải đặc biệt hơn làm gì?

Mẹ Thanh Sơn mừng đến mức cười không ngậm miệng lại được, gặp người khác là nói bà cưới được con dâu tốt. Xe trâu họ mượn của nhà Loan Loan, bởi vì sân xe nhà các nàng vẫn còn mới, ngày thường Bách Thủ dùng cũng giữ rất kỹ.

Tân nương tử đang trùm khăn hỷ ngồi trên xe trâu, Vương Thanh Sơn dắt ở phía trước, đằng sau có một hàng người gánh đồ cưới đi theo, khiến mọi người nhìn đỏ cả mắt.

Con trâu mới này không giống con trâu già nhà Lý Trụ, nhưng để phòng vạn nhất, Bách Thủ còn cố ý đi theo phía sau đội ngũ đón dâu. Toàn bộ mọi người trong thôn đều đi, cả nhà họ Vương tràn đầy không khí vui mừng, buổi tối mọi người còn náo động phòng một lát, Loan Loan đi theo xem, tân nương tử kia quả nhiên lớn lên đoan trang.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Ngày mùa đến rồi

Edit: Tuyết Y

Vương Thanh Sơn kết hôn ngày thứ ba, tân nương tử lại mặt. Loan Loan cùng theo mọi người tụ lại náo nhiệt, vóc người tân nương tử ngũ quan đoan chính, bộ dáng khi nói chuyện với mọi người luôn cười tủm tỉm, cho người ta cảm giác rất thân thiết. Cái miệng nhỏ nhắn gọi mẹ Vương Thanh Sơn quả thật là một người miệng ngọt, mặc một bộ quần áo hoa hồng, trên đầu cài một đóa hoa hồng, đủ cho thấy sự xinh đẹp của tân nương tử, xem ra cũng là người biết cách ăn mặc.

Vương Thanh Sơn theo ở phía sau bảo làm gì thì làm đó, cũng chính là một người chịu khó.

Về sau mọi người bèn lôi kéo mẹ Trường Thọ không ngừng khen bà có phúc, cưới về được một cô con dâu xinh đẹp lại vừa ý như vậy. Mẹ Trường Thọ cười đến miệng đều không khép lại được, trong lòng thì đắc ý ánh mắt mình tốt mới chọn được một người con dâu như vậy.

Mà mọi người lại bắt đầu phỏng đoán: “Nhìn bộ dạng nói ngọt như thế, khẳng định cũng là người biết ăn nói, ngoài miệng nhất định không tha cho người khác... Tân nương tử vào cửa vì để được mẹ chồng ưa thích khẳng định sẽ ra vẻ thông minh, xem xem nha, cô nương biết chịu đựng như vậy, không tới hai ngày sẽ biết rõ lợi hại thôi...”

Theo như kinh nghiệm của những người lớn tuổi phỏng đoán, lại nhớ lại bản thân khi còn trẻ, lúc mới vào cửa cẩn thận và cung kính khi đó, chỉ có thể nói chính mình ăn nói vụng về, không có bản sự này của người khác nên không khiến mẹ chồng yêu thích.

Còn có người bắt đầu hâm mộ Loan Loan, bởi vì nàng một là không cha mẹ chồng, hai là không có chị em dâu. Quan hệ với đại bá duy nhất của Bách Thủ cũng căng thẳng, Bách Thủ lại thương nàng, cho nên ở nhà bọn họ cơ bản đều do Loan Loan định đoạt.

Loan Loan cũng chỉ cười cười, có điều cuộc sống nhà bọn họ bây giờ cũng tốt hơn nhiều rồi, nhớ ngày đó người trong thôn gặp bọn họ là tránh như tránh

ôn thần vậy, khi đó nàng và Bách Thủ khổ sở thì ai biết?

Vương Thanh Sơn kết hôn không bao lâu là đã đến ngày mùa, quý này nhà Loan Loan có thêm năm mảnh ruộng, có điều có trâu rồi nên họ cũng không cần lo.

Lúa đã sớm chín, trước đây ông nội Lai Sinh trông hơi sớm một chút, ngoài đồng một mảnh vàng tươi, đã đến thời điểm thu hoạch. Ngày hè trời sáng nhanh, sáng sớm Loan Loan thức dậy chiên mấy cái bánh, lại lấy ấm đựng nước. Ba người cầm đồ đạc ra ngoài ruộng.

Đồ đạc ở cạnh bờ ruộng, ba người cầm dao lưỡi liềm xuống ruộng. Ban đầu Loan Loan cắt rất ngượng tay, sau đó dần dần cũng quen. Lai Sinh nhìn thì như đứa trẻ, nhưng tốc độ làm việc không chậm chút nào.

Dần dần trong ruộng có nhiều người hơn, có người trông thấy ba người đã gặt được một khoảng đất nhỏ thì kinh ngạc nói: “Ồ, cả nhà các người tới thật sớm nha!”

Bách Thủ liền cười cười: “Đâu có, bọn đệ cũng chỉ mới đến một lát thôi.”

Đợi đến lúc trời sáng hẳn, cũng đã cắt được một nửa lúa trong ruộng, ba người mới ngồi xuống nghỉ ngơi. Loan Loan mang bánh kẹp thịt chiên lúc sáng ra, nước nóng trong ấm đã nguội một chút, nhưng trời nóng nên uống cũng vừa rồi.

Mấy người này ăn xong thức ăn, lại ngồi một lát rồi bắt đầu tiếp tục làm việc. Cho tới trưa đã cắt xong lúa trong mảnh ruộng thứ nhất, một mảnh ruộng khác thì đã sớm cắt được phân nửa lúa.

Ăn xong cơm trưa, trời càng nắng như thiêu đốt, Loan Loan không cho Bách Thủ lập tức đi ra ngoài, mặt trời hôm nay nếu ra ngoài tiếp tục làm việc mà không che chắn cẩn thận sẽ trúng nắng mất, nên bảo hai người đi ngủ trưa một lát, còn nàng một mình ở một bên làm bột lạnh thật mát.

Bách Thủ cũng không ngủ lâu, khoảng một khắc chung là đã dậy, Loan Loan hỏi hắn: “Sao chàng không ngủ nhiều một chút? Lúc này mặt trời cũng còn đang gắt.”

Bách Thủ lắc đầu: “Ta không ngủ được, bình thường vốn cũng không có thói quen ngủ trưa.” Trong lòng có việc lo lắng cũng ngủ không ngon, nói xong Bách Thủ ra khỏi nhà chính đi đến chuồng trâu: “Ta chưa từng dùng qua cối nghiền, không biết đến trưa có thể làm được bao nhiêu đây. Ta vẫn nên đi làm trước vậy, nàng cứ ở nhà nghỉ ngơi, ít hôm nữa trời mát hơn rồi ra.”

Loan Loan biết bản thân mình có nói nửa cũng uống công, nên không nói gì nữa, nàng vào phòng gọi Lai Sinh dậy.

Lai Sinh xoa xoa đôi mắt buồn ngủ đi ra nhà chính, rất bất mãn bĩu môi: “Người ta còn chưa tỉnh ngủ mà.”

“Bây giờ ngủ đủ thì tối đệ thức làm việc à? Mau theo ca đệ đến sân đập lúa đi, lát nữa sẽ có bột lạnh ăn ngay.” Loan Loan vừa thúc giục hắn vừa dùng đồ ăn dụ dỗ.

Nghe vậy, Lai Sinh lập tức tỉnh táo, hỏi: “Hôm nay có bột lạnh ăn à?”

“Đúng vậy a, tàu vừa làm xong, lập tức có ăn ngay rồi.” Loan Loan vừa nói vừa ném công cụ vào trong cái giỏ lớn, sau đó đưa cho Lai Sinh đeo.

Đẩy Lai Sinh ra ngoài xong, nàng trở lại bếp, lấy cái chậu lớn hứng nửa chậu nước lạnh, rồi đặt cái chậu đựng bột lạnh vào bên trong, hi vọng dùng cách này có thể tăng tốc độ đông lại của bột lạnh. Tiện tay cầm cái chổi rồi đóng kỹ cửa sân, sau đó đi về phía sân đập lúa.

Trên đường, nàng còn có thể trông thấy một vài bóng dáng bận rộn đang đội nắng trong ruộng. Xem ra mọi người đã sớm ra đồng làm việc, mà cũng chỉ có thời đại của Loan Loan mọi người mới có thể ở trong nhà hóng mát đợi đến khoảng bốn năm giờ chiều mới đi ra ngoài, đó là vì mỗi lần tới mùa vụ thu hoạch đều có mấy mốc chuyển môn thu hoạch, và cả thời tiết thế kỷ hai mươi mốt càng ngày càng khác thường, càng ngày càng nóng bức.

Ở thời đại này, mọi người đã quen sau giờ Ngọ là đi ra ngoài làm việc.

Chờ khi Loan Loan đến sân đập lúa thì trông thấy trừ nhà bọn họ ra đã có hai nhà đang nghiền lúa. Có nhà rõ ràng đang mượn trâu của Lý Trụ, còn có nhà không có trâu, hai cha con bên kéo dây thừng mỗi người một bên kéo cối nghiền chuyển động, mồ hôi trên trán kia không ngừng chảy xuống như mưa, quần áo trên người đều ướt đầm.

Bách Thủ đã trải lúa ra sân, cối nghiền cũng chuẩn bị xong, hán dất trâu sang chuẩn bị bắt đầu nghiền, còn Lai Sinh ngồi xỏm ở một bên nhàn nhã mà nhìn, lúc này Loan Loan thầm may mắn trong lòng vì nhà bọn họ đã mua trâu, bằng không trong nhà có nhiều đất như vậy, nếu như vẫn dùng cách như nửa năm trước, thì đoán chừng eo cũng đau như không thẳng lên nổi mất.

Không có việc gì nàng giúp được, nên Loan Loan bên ngồi ở một bên nhìn. Chờ Bách Thủ nghiền qua một lần, Lai Sinh lập tức trở lúa trên sân lại, sau đó lại nghiền. Về sau Loan Loan phát hiện lúa khi nghiền qua nghiền lại như vậy, lớp bên trên cũng không có gì, nhưng những hạt lúa ở phía dưới cùng có một số đã bị nghiền vỡ và thành gạo.

Sau đó nàng thương lượng với Bách Thủ, mỗi khi nghiền hết một loạt thì sẽ quét lúa nghiền bên dưới sang một bên, sau đó đảo lại rồi nghiền lần thứ hai, như vậy cũng sẽ không lẫn lộn lúa đã nghiền thành gạo với lúa chưa nghiền.

Suốt cả một buổi chiều, mãi cho trời bắt đầu tối mới nghiền xong hết số lúa đã cắt được lúc sáng. Ba người vừa thu dọn vừa dắt trâu về, đồng thời gom

hết thóc lại gánh về nhà, họ cũng cột đám rạ lại rồi vác về, vì thứ này có thể dùng làm củi đốt.

Làm xong những việc này thì trời đã tối đen. Vừa về tới nhà, Loan Loan vội vàng nổi lửa bắt đầu nấu cơm, Lai Sinh không chịu nổi toàn thân dính nhớp vì đổ mồ hôi nên vừa về đến nhà hần vẫn mặc nguyên quần áo đứng ngoài sân bùng chậu nước xối lên đầu.

Bách Thủ cũng nóng đến nỗi khó chịu, nên vừa làm xong công việc, hần cũng xối nước lạnh tắm ở phòng tắm. Loan Loan làm cơm xong, cũng không ăn ngay mà trước tiên nấu nước nóng thư thư phục phục tắm rửa một cái rồi mới ngồi xuống ăn cơm.

Hôm nay trời thật sự nóng khiến người ta có chút khó chịu, mà đội nắng làm việc lại càng không dễ chịu gì.

Ngày thứ hai nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cát xong số lúa còn lại sớm rồi nghiền ra, buổi chiều ba người cũng không cần đội nắng mà ra ngoài làm việc nữa.

Có điều khiến Loan Loan ngoài ý muốn chính là, buổi chiều trong lúc ba người đang ở trong nhà nghỉ ngơi, thì lại có người từ thôn bên cạnh đến mua bột lạnh. Việc này lập tức khiến nàng có được một gợi ý, không bằng mỗi ngày nàng làm một ít bột lạnh, rồi bày quán trong thôn, lúc nóng bức ăn một bát bột lạnh này có thể nâng cao tinh thần lại có thể giải nhiệt, không chỉ thuận tiện cho mọi người, mà mình cũng có thể kiếm vài món tiền nhỏ.

Nói làm là làm, nàng lập tức xếp xong số bột lạnh làm ngày hôm nay lên xe trâu, sau đó hai người vội vàng đánh xe trâu đi vòng quanh thôn, ngoài đồng khắp nơi đều là những bóng dáng bận rộn, trời rất nóng nên mọi người cũng thích ăn món mát mẻ như vậy, thế là rất nhanh họ đã bán hết bột lạnh. Đồng thời nàng cũng nói với mọi người rằng vào ngày mùa nàng không thể bán bột lạnh được, nhưng mọi người vẫn có thể tới nhà nàng mà mua.

Bắt đầu từ hôm sau, Loan Loan bèn thực sự dựng một quán bán bột lạnh ở sườn dốc sân đập lúa, họ đóng một cái ghế dài, sau đó dời đến một cái thùng đựng đầy nước, ở bên cạnh đặt mấy cái bát, mà vì nhà bọn họ có trâu, nên có người trong thôn đến xin Bách Thủ dắt trâu giúp nghiền lúa, đương nhiên họ cũng có trả bạc.

Một ngày đầu tiên, đều là người trong thôn có ý đến mua hết bột lạnh, vẫn một đồng tiền một bát, có đôi khi mọi người muốn xin thêm một hai muôi thì Loan Loan cũng không lấy thêm bạc. Cho nên, mọi người đều ăn rất vui vẻ, không ngừng nói Loan Loan bày quán ở đây thật tốt, khi trời quá nóng không chịu nổi thì mọi người còn có món để giải nhiệt. Hơn nữa, nàng lại chọn chỗ ngồi đúng lúc dưới mấy cây đại thụ, nên lại được che bóng mát, lúc mọi người ăn cũng được hóng mát.

Cứ như vậy mà qua hai ngày, lúa trong ba mảnh ruộng còn lại xem ra cũng đã có thể thu hoạch, mấy ngày nay Bách Thủ dắt trâu đi nghiền lúa ngày càng nhiều, mà lúc này mới chỉ là bắt đầu thôi, càng về sau khẳng định sẽ càng nhiều hơn nữa. Hai người bèn thương lượng dứt khoát trước tiên cứ thu hết lúa trong nhà mình, đến lúc đó phơi nắng thêm hai ngày là được.

Hai ngày tiếp sau đó, ba người đều bận rộn ngoài đồng để cắt hết lúa, lúc nghiền lúa thì Bách Thủ dắt trâu, Lai Sinh giúp đảo lúa, nên cũng không cần đến người thứ ba, vì vậy Loan Loan bèn giúp rót nước, nếu họ muốn ăn bột lạnh thì nàng sẽ múc hai bát mang lên, lúc khác thì nàng bày quầy bán hàng ở sườn dốc.

Loan Loan ước chừng thời gian rồi sắp xếp thu dọn quán, có đôi khi có thể bán hết bột lạnh, cũng có đôi khi còn thừa lại một ít, sau đó nàng đến sân đập lúa giúp thu lúa.

Ngày thứ ba, cuối cùng cũng đã thu xong hết lúa, trước đây vốn có kế hoạch xây thêm một gian phòng trống, sau này thấy đất quá hẹp nên không xây. Mà cũng bởi vì suy nghĩ không chu đáo, nên bây giờ ngay cả chỗ chứa lúa cũng không có.

Chỉ có chỗ trong phòng tắm không gian hơi rộng một chút, thế là họ lấy tấm ván gỗ ngăn phòng tắm lại, sau đó đổ hết lúa ở khoảng ngoài cửa phòng tắm, dùng tấm ván gỗ vây xung quanh lại, bên trong vẫn để lại một khoảng không gian để tắm rửa. Trong nhà không có nhà kho, nên chỉ đành chờ hôm khác nghĩ cách làm vài cái túi bố lớn thôi.

Vào lúc ăn cơm tối, Dương Phú Quý đến nhà họ, nói là ngày mai muốn thuê trâu hà bọn họ, giá tiền vẫn tính như giá của mọi người.

Bách Thủ lại bảo mai hần cứ đến dắt đi là được, nói tiền bạc cái gì! Dương Phú Quý kiên quyết không đồng ý: “Chính vì quan hệ giữa hai nhà chúng ta nên lúc này ta mới đến tìm các đệ, bằng không thì ta tìm đến nhà Lý Trụ là được rồi, đều phải trả bạc cả, làm gì phải tiện nghi người ngoài.”

“Huynh cũng đã nói chúng ta không phải người ngoài rồi, sao bọn đệ lại có thể cầm bạc của huynh được, nếu cần huynh cứ dắt trâu đi dùng đi.”

Dương Phú Quý vẫn kiên trì: “Nếu các đệ không lấy bạc thì mai ta đi tìm người khác vậy, miễn cho con trâu phải mệt mỏi.”

Bách Thủ chỉ đành chịu nhận, chờ khi Dương Phú Quý vừa đi, hần bùng nước tắm rửa cho trâu ở ngoài sân, vừa nói với Loan Loan trong bếp: “Dương đại ca cứ khẳng khái như thế, nên đến lúc đó chúng ta nhận ít bạc một chút là được.”

Loan Loan không có ý kiến gì về việc này cả.

Sau đó lại nghe Bách Thủ vừa cầm bàn chải tắm cho trâu vừa lải nhải: “Tráng Tử à, mấy ngày này đã khiến người vất vả rồi, người yên tâm đi, mỗi ngày ta đều sẽ cho người chơi, cho người ăn thứ người thích nhé.”

Tráng Tử là cái tên Bách Thủ đặt cho con trâu này, bởi vì lúc mua nó nó rất cường tráng, cho nên hần gọi nó là Tráng Tử.

Tráng Tử mở to đôi mắt trâu đen bóng nhìn Bách Thủ mấy cái, cái đuôi hất lên hất xuống vô cùng hài lòng, hoặc giống như nó đang trả lời Bách Thủ: chút công việc ấy thì tính là cái gì chứ, ta tuổi trẻ cường tráng lắm nha!

Chương 128: Cà lăm cãi nhau rất thú vị

Edit: Tuyết Y

Thu xong lúa trong ruộng nhà mình, Loan Loan đã có thể chuyên tâm bán bột lạnh, mỗi ngày Bách Thủ dắt Tráng Tử đi nghiền lúa giúp mọi người, Lai Sinh thỉnh thoảng cũng dắt trâu thay Bách Thủ. Năm nay nhà Loan Loan có thêm một con trâu, nên công việc nhà Lý Trụ cũng giảm bớt một chút, có điều hần cũng không vì Bách Thủ dắt trâu nghiền lúa giúp mọi người mà không vui, ngược lại mỗi ngày hần đều vui tươi hơn hờ cả.

Nguyên nhân này rất đơn giản, trước kia trong thôn chỉ có một con trâu nhà bọn họ, tới mùa vụ thu hoạch, mọi người đều đến tìm giúp đỡ, hần giúp được nhà này lại không giúp được nhà khác, mấy nhà ở thôn lân cận thỉnh thoảng cũng sang tìm hần, nên càng ngày hần càng không có thời gian. Tuy nói con trâu này dùng để sai khiến làm việc, nhưng mà súc sinh cũng phải được nghỉ ngơi, hần cũng sợ trâu làm việc nhiều sẽ mệt chết, nhưng mọi người đều là ngàng đầu không thấy mà cúi đầu cũng gặp (*), giúp được nhà này thì người không thể không giúp nhà kia nha, vì thế mà Lý Trụ rất buồn rầu.

(*) ngàng đầu không thấy cúi đầu cũng gặp mặt: ý chỉ hàng xóm lúc nàang cũng sẽ gặp nhau

Năm nay thì tốt rồi, đã có con trâu nhà Bách Thủ, nên trâu nhà bọn hần cũng được nhẹ nhõm một chút, bạc thì kiếm cũng không hết được, dùng để trâu mệt mỏi ngược lại được không bù lại mất. Từ việc này mà xem thì Lý Trụ này ngược lại nghĩ rất thoáng nha.

Hôm nay lại là một ngày nắng gay gắt, buổi trưa Triệu Nhị chạy đến nhà Bách Thủ nhờ hần dẫn trâu nghiền lúa giúp. Bách Thủ mời hần vào nhà, sau đó nói: “Các huynh gấp không? Buổi chiều thì không có thời gian rồi, vì buổi chiều ta phải giúp nhà Thanh Sơn, đến sáng mai thì nhà trưởng thôn cũng phải nghiền một chút, họ đều đã sớm nói với ta rồi.”

Triệu Nhị vội hỏi: “Không có việc gì, cứ theo thứ tự trước sau đi, vậy thì đến chiều mai vậy!”

“Được.” Bách Thủ đồng ý, giữ hần lại ăn cơm, nhưng hần cũng không ăn, nói trong nhà đã sớm nấu xong cơm, hần chỉ sợ Bách Thủ ăn xong cơm trưa sẽ đi ra ngoài cho nên mới chọn đến vào lúc này.

Chờ Triệu Nhị vừa đi, ba người ngồi xuống ăn xong cơm trưa, Bách Thủ cũng không đi ra ngoài ngay lập tức mà ở nhà nghỉ ngơi một lát, sau đó mới cùng Lai Sinh dắt trâu đi. Loan Loan đựng bột lạnh ở trong thùng lớn, lại xếp chén bát đã rửa sạch lại. Mấy hôm nay trời càng ngày càng nóng lên, đã bắt đầu phát nhiệt, người ở thôn lân cận đến mua bột lạnh cũng bắt đầu nhiều lên, nhất là vào buổi chiều, gần như mỗi ngày nàang đều phải làm hai lần, tiếc là không có đá, nếu có thể thêm chút ít đá bào vào thì sẽ càng ngon hơn.

Chuẩn bị xong phần bột lạnh thứ hai, lúc này Lai Sinh cũng đã trở về, Loan Loan lại bảo hần mang ghế dài đến chỗ cũ ở sườn dốc sân đập lúa. Sau đó mới chuyển thùng bột lạnh và bát tới. Nàang đóng cửa lại, bưng một chậu nước trong đi ra ngoài.

Thời điểm lúc này, mọi người vừa ra đồng, trời vẫn còn mát mẻ, đợi đến lúc mọi người đến mua bột lạnh thì người sẽ nhiều lên, người đến mua lúc này phần lớn đều ở thôn lân cận cả, họ mua mang về trước, đến khi muốn ăn thì đã có sẵn, cũng sẽ không cần phải ngồi chờ.

Nhưng lúc này thì không, Loan Loan vừa mới dọn xong đã có người bưng chậu đến mua rồi. Bình thường mua một lần ít nhất đều là hai ba bát cả.

Loan Loan nhiệt tình chào hỏi đối phương, lưu loát múc xong bột lạnh, sau đó tìm chỗ ngồi xuống. Lai Sinh đã sớm chạy mát, mà nàang cũng không trông cậy hần có thể luôn luôn ở đây trông quán. Ước chừng qua nửa canh giờ, người mua bột lạnh dần dần nhiều hơn, lúc này không tính là bận rộn, nhưng luôn luôn có người tiếp tục đến mua. Một mình nàang cũng loay hoay tới lui, nhiều người cùng thôn đều ngồi thẳng xuống ở bên cạnh ăn, còn những người ở thôn lân cận đều mang chậu đến đựng.

Càng về sau nàang đã có chút bận rộn không ngơi tay, bột lạnh trong thùng cũng sắp thấy đáy rồi, đúng lúc Lai Sinh từ trên sườn núi đi đến, Loan Loan lập tức gọi hần: “Lai Sinh, Lai Sinh, mau tới đây giúp tầu đi.”

Lai Sinh lập tức chạy xuống dưới, giúp nàang dọn rửa bát.

Sở dĩ Loan Loan múc một chậu nước sạch là vì nghĩ đến việc biết đâu có người muốn uống nước lạnh cũng tiện hơn, hoặc còn có thể dùng nước này rửa bát, bột lạnh này vốn cũng không làm bẩn bát.

Có người chờ ở bên cạnh để ăn bột lạnh cầm cái bát Lai Sinh đã rửa sạch sẽ nhìn nhìn, sau đó nói: “Lai Sinh, cái bát này người rửa chưa sạch này.”

Lai Sinh nhìn cũng không nhìn mà cầm bát qua, múc nước rửa lại, sau đó lại trả lại cho hần.

Người nọ lại nói: “Vẫn chưa sạch này.”

Lai Sinh nhìn hẩn một cái, cầm bát sang nhìn thấy bên trong rất sạch sẽ, biết mình bị người ta dọa nên trừng mắt: “Bản đầu mà bản, cái bát này sạch như vậy mà.”

Người nọ chỉ vào đáy bát: “Ngươi xem ở đây không phải còn bùn sao?”

Có đôi khi mọi người ăn xong Loan Loan chưa kịp dọn, nên mọi người bèn để thẳng bát xuống đất.

Lai Sinh trợn mắt lên: “Để xuống đất sao có thể không bẩn được, bên trong không phải sạch sẽ rồi sao? Rốt cuộc ngươi có ăn hay không, không ăn thì thôi.” Nói xong cầm bát đưa cho một người phía sau.

Người nọ bèn cười nói: “Sao ta không ăn chứ, nhanh cho ta một bát.”

“Vừa rồi ngươi không phải chọn ba lấy bốn hay sao, hết bát rồi.”

Lai Sinh không để ý tới mà đặt mông ngồi ở bên cạnh

“Ngươi không rửa bát có tin tối nay về ca ngươi đánh đòn ngươi không hả?”

Lai Sinh liếc hẩn một cái: “Ngươi đang gây phiền phức cho chị dâu ta, ca ta sẽ không đánh ta đâu.”

Người ở chung quanh nghe thấy thì lập tức nở nụ cười.

Người nọ cố ý kinh ngạc ôi một tiếng: “Không ngờ tiểu tử nhà ngươi rất biết kiếm có nha.” Sau đó lại cười nói: “Nếu ngươi không rửa bát cho ta, lát nữa ta ăn hết bát kia của ngươi đấy.”

Mỗi ngày Lai Sinh đều được ăn một bát, đó là do Loan Loan quy định, vì nàng sợ hẩn ăn nhiều sẽ tiêu chảy. Có đôi khi thừa dịp Loan Loan không ở quán, hẩn sẽ ăn vụng, mọi người đều biết cả, thế nên Loan Loan và Bách Thủ đương nhiên cũng biết.

Giống như thật sự sợ phần của mình bị ăn mất, nên Lai Sinh lập tức ngoan ngoãn bắt đầu rửa sạch cái bát, bộ dạng không tình nguyện của hẩn khiến mọi người cười không ngừng.

Loan Loan vừa múc xong bột lạnh cho mấy người đang xếp hàng chờ thì lại có mấy người khác đến nữa, trong đó có Lý Đại Thạch. Hẩn cầm theo một cái bát lớn, hiển nhiên là mua mang về nhà ăn, từ cái lần mẹ hẩn và Lý Đại Trí âm ỉ kia, hai nhà rất ít khi nói chuyện, có điều Lý Đại Thạch gặp nàng cũng chào hỏi.

Lần này thuê trâu, nhà bọn họ cũng xin nhà Lý Trụ. Có điều Lý Đại Thạch người này không đáng ghét, mỗi lần thấy bọn họ bận rộn cũng sẽ giúp đỡ một tay.

Loan Loan thấy hẩn đến, bèn cười nói: “Lý đại ca, bột lạnh gần hết rồi, vì mấy người họ tới trước, nên nếu huynh không gấp, thì chờ ta về nhà mang đến thêm.”

Thấy Loan Loan dễ nói chuyện như vậy, tâm trạng Lý Đại Thạch vốn còn có chút bồn chồn cũng lập tức bình tĩnh lại, vội hỏi: “Không sao, không sao, ta không gấp.”

Sau đó Loan Loan bảo Lai Sinh trông sạp, nàng lập tức trở về nhà mang bột lạnh đến. Nàng về đến nhà kiểm tra, thì thất một chậu bột lạnh lớn đã đông rồi, nàng bung chậu ra từ trong cái bồn lớn khác, lại múc thêm chút nước đường đỏ, lúc này mới bung bột lạnh và nước đường đỏ vội vàng ra khỏi sân đi đến sườn dốc.

Có điều, còn chưa đến đã trông thấy mấy người ăn bột lạnh ngồi dưới tàng cây cười đùa, Lai Sinh cả lo phát phờ đứng ở sau quán, phía trước có hai người đang đứng không biết nói gì, một người trong đó là Lý Đại Thạch, người còn lại không phải ở trong thôn. Không đợi nàng đến, hai người kia đã đánh nhau, bên cạnh có người ồn ào theo, mà lớn giọng nhất là Lai Sinh.

“... để mọi người xem xem ai lợi hại hơn, ai thua người đó làm cháu.”

Cũng có người bung bát khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi, đừng đánh nữa.” Có điều vẫn ngồi im, trên mặt nở nụ cười.

Loan Loan đến gần nhìn mới rõ một người khác chính là Chu Đại Sơn ở Vương gia thôn, cũng cả lăm, năm nay hai mươi lăm, vẫn chưa lấy vợ.

Nàng gấp gấp gọi người bên cạnh kéo hai người ra, Loan Loan đã mở miệng, đương nhiên mọi người liền giúp kéo hai người ra rồi.

Kỳ thật hai người kia ra tay cũng có chừng, không làm ai bị thương, trời thì nắng gắt, lẫn lộn vài vòng trên mặt đất như vậy, lúc này hai người không chỉ mồ hôi đổ đầy đầu mà cả người cũng rất bẩn.

Loan Loan không hiểu mình mới đi có một lát, sao Lý Đại Thạch lại đánh nhau với Chu Đại Sơn rồi, sau này hỏi ra, nàng thật sự không thể không cười khổ!

Ngay lúc Loan Loan vừa đi, Chu Đại Sơn đã đến, hẩn cũng đến mua bột lạnh, quanh quán có cả một vòng người, hẩn cũng không biết Lý Đại Thạch cũng chờ, nên vừa đến bèn nói: “Cho ba... ba bát bột lạnh đi.”

Lai Sinh còn chưa mở miệng, Lý Đại Thạch bên cạnh xen vào trước cái lại hấn một câu: “Người muốn mua bột... bột lạnh, xếp... xếp hàng đằng sau đi.”

Chu Đại Sơn nghe xong lời này thì mất hứng, không biết có phải vì mình cà lăm, nên hai bên cũng ghét cà lăm hay không, hấn lập tức trừng mắt: “Ở đây không có ai mua, dựa... dựa vào cái gì đòi ta xếp... xếp hàng?”

Ngón cái Lý Đại Thạch chỉ về phía mình một cái: “Ai nói không có... không có người, ta này.” Nói xong kéo hấn ra đằng sau một cái, nhổ nước bọt trên mặt đất: “Ra... ra đằng sau đi, chờ ta mua đủ... đủ rồi mới đến phiên người.”

Chu Đại Sơn không đề phòng, bị Lý Đại Thạch dùng sức kéo một cái chân đứng không vững, suýt chút nữa đã ngã chúi nhủi, trong lòng hấn lập tức bốc hỏa.

Lai Sinh đứng ở một bên thấy mùi ngon, còn nói với người bên cạnh: “Người nói cái tên cà lăm chậm với cà lăm nhanh cãi nhau thì ra dạng gì đây?” Nói xong thì nhìn về phía hai người trước quán nói: “Đúng vậy nha, trời nóng nhiều người mua một lạnh, phải xếp hàng đi.”

Lý Đại Thạch là cà lăm chậm, Chu Đại Sơn là cà lăm nhanh.

Chu Đại Sơn nghe xong, lập tức phi một cái oán hận với Lý Đại Thạch: “Người... người... người... là ai chứ, ai biết người ở... ở đây làm cái gì, người muốn mua trước thì... thì... thì mua sao? Đây cũng không phải quán nhà người.”

Lý Đại Thạch trừng mắt: “Người phi... phi cái gì, nói chuyện thì nói đừng có khạc nhổ, không... không sạch sẽ đâu, phun ra phân kia!” Sau đó phi trả lại cho Chu Đại Sơn một ngụm.

“Người... người... người mới là miệng không sạch sẽ phun phân đấy!” Chu Đại Sơn không phục: “Đừng tưởng rằng đây là Dương... Dương... Dương gia thôn thì ta sẽ sợ... sợ... sợ người.”

“Người đến... đến đây, chẳng lẽ ta còn sợ... sợ người à, cha người đây.”

“Ta ngày... ngày... ngày làm cha người đấy, người đừng có mà mắng người.”

“Ta mới ngày... ngày làm cha người, ta còn ngày... ngày làm cha của cha người đấy.”

Hai hàng người ngồi bên cạnh cười ha hả nhìn hai người cãi nhau, Lai Sinh chép miệng cả lo phát phơ giẫm một chân lên tảng đá ở bên cạnh, bữu môi nhìn hai người nói: “Cãi nhau làm cái quái gì chứ, đánh nhau đi!”

Sau đó hai người đã thật sự đánh nhau.

Loan Loan thật sự hết biết nói gì, nàng cười mức bột lạnh cho hai người: “Tất cả mọi người đều ở cận thôn, chớ vì chút chuyện nhỏ ấy mà tức giận, để muối mức cho các huynh nhiều hơn một chút, hai người bớt giận đi.” Sau đó lại mức thêm hai muôi cho hai người.

Lý Đại Thạch có chút ngượng ngùng, mình cãi nhau với Chu Đại Sơn cũng đã khiến Loan Loan tổn kém nhiều rồi, nên lập tức lại móc ra một đồng tiền, nói: “Vợ Bách Thủ, thời tiết đang nóng thế này muối cũng không dễ dàng gì, ta không thể đòi nhiều được.”

Chu Đại Sơn ở bên cạnh thấy thế cũng tranh nhau lấy ra một cái tiền đồng: “Đúng đấy, Nhị muội tử, chúng ta đều cùng thôn, không thể để muội chịu thiệt được.”

Sau đó hai người người trừng ta, ta trừng người.

Loan Loan bắt đắc dĩ cười cười, trả tiền đồng lại cho hai người: “Các huynh tới chiếu cố việc buôn bán của muội, muội còn phải cảm ơn các huynh nữa đấy, tiền các huynh lấy lại đi, nếu như thích ăn thì tới mua nhiều cho muội là được rồi.”

Nghe vậy, hai người đành phải lấy tiền đồng lại, sau đó mỗi người lại trừng đối phương một cái rồi mới trở về nhà.

Mấy người ngồi bên cạnh thấy không có gì hay để xem nên ăn xong bột lạnh cũng kéo nhau ra ruộng.

Buổi tối lúc ăn cơm, Lai Sinh còn nhiệt tình kể cho Bách Thủ nghe chuyện Lý Đại Thạch cãi nhau với Chu Đại Sơn lúc ban chiều. Cuối cùng còn có chút chưa thỏa mãn nói: “... tiếc là không đánh phân thắng thua.”

Loan Loan gõ đầu lên đầu hấn: “Từ sáng đến tối chỉ biết làm mấy chuyện linh tinh...”

Lai Sinh vênh vênh miệng lên, để bát xuống bàn, đi tới cửa nhìn về phía Loan Loan nói: “Tẩu không thấy hai người cà lăm nói chuyện thú vị bao nhiêu đâu, hôm nào đệ lại bảo bọn họ cãi nhau cho tẩu xem!” Nói xong thì bỏ chạy mất tăm nhanh như chớp!

Loan Loan thật sự tức anh ách, còn Bách Thủ thì bắt đắc dĩ lắc đầu.

Thằng bé này quả thực là một đứa trẻ con mà!

Chương 129: Ngất xỉu

Dương Nghĩa Trí vì chân bị thương nên không thể làm việc được, nhìn mọi người bận rộn ngoài ruộng, ông nằm trên giường mà giống như có ngàn vạn con kiến đang bò, trong lòng ông thực sự ngột ngạt đến mức hoảng loạn, sau đó ông không màng đến sự phản đối của đám người Dương Khai Thạch mà chống gậy bước xuống giường, bởi vì cái nẹp của Loan Loan ở trên chân, nên cả chân ông đều cứng đờ, đi đứng rất chậm chạp.

Có lẽ vì không muốn để người nhà lo lắng, hoặc là ông cũng hy vọng nhanh chóng đi lại được để có thể giúp đỡ công việc, nên bản thân ông bình thường đi ra ngoài cũng rất cẩn thận.

Ngoại trừ đi lại trong nhà một chút, ông còn chống gậy ra ruộng xem xét khắp nơi, mọi người gặp ông đều cười chào hỏi.

“Thôn trưởng, hôm nay thời tiết rất tốt nha!”

“Thôn trưởng, ông có khá hơn chút nào không?”

...

Từng người đều nhiệt tình, người sau lại nhiệt tình hơn người trước, Dương Nghĩa Trí cũng vui tươi hơn hờ trả lời mọi người: “Tốt tốt, trời tốt rồi thu hoạch cũng tốt a...”

Vì năm nay không may gặp ngập lụt, nên thu hoạch đương nhiên chênh lệch hơn một chút so với năm trước, trận mưa hơn mười ngày liên tiếp lần trước đã khiến cho mọi người lo lắng không thôi, thế nhưng thu hoạch chỉ bị tổn hại một chút cũng đã khiến mọi người rất vui mừng rồi!

Sau đó Dương Nghĩa Trí lại đi đến sân đập lúa, có người sợ ông bị ngã, nên khi trông thấy ông thì vội vàng vứt bỏ công việc đang làm đến đỡ ông lên sườn núi, sau đó ông cũng ngồi một bên ở sân đập lúa nhìn mọi người bận rộn, đồng thời cũng tán gẫu với mọi người. Nếu ai làm không đúng, hoặc là không chú ý, ông cũng không quên nhắc nhở họ.

Người lao động chính là như vậy, không chịu rảnh rỗi một khắc nào, cho dù hai tay hai chân không làm được, thì miệng cũng muốn xuất lực, như vậy mới cảm thấy vui vẻ an tâm.

Trong nhà Vương Thanh Sơn năm nay không chỉ có việc vui, mà cũng có thêm một người lao động, Cát Kim Lan – vợ hân mới lấy mỗi ngày thức dậy sớm hơn cả mẹ hân, không chỉ nấu cơm, còn theo mọi người cùng ra đồng làm việc. Động tác không chỉ thuần thục, mà sức cũng mạnh, đeo một gùi lúa to từ sân đập lúa đi thẳng một đường về nhà không hề nghỉ ngơi, xem ra ở nhà nàng ấy cũng thường làm việc.

Miệng nhỏ của nàng lại ngọt, trái một tiếng mẹ, phải một tiếng cha, gọi đến nỗi trong lòng mẹ Trường Thọ rất vui thích, khiến cho người bên ngoài ai cũng đều hâm mộ.

Có một lần Cát Kim Lan từ sân đập lúa đi xuống bên ghé trước quán Loan Loan mua một bát bột lạnh. Loan Loan đã trông thấy nàng hai lần, còn nhìn từ xa, Cát Kim Lan thì căn bản chưa từng gặp mặt Loan Loan. Vừa đến quán lại giống như quen thuộc trước giờ mà nói chuyện với Loan Loan: “Chị dâu, buôn bán tốt không? Cũng cho muội một bát bột lạnh giải nhiệt đi.”

Loan Loan cũng cười đáp lại, lưu loát múc một bát cho nàng. Sau đó Cát Kim Lan vừa ngồi ở bên cạnh ăn vừa nói chuyện với nàng.

“Chị dâu, lúa nhà các tàu đã gặt rồi nhì?”

“Đúng vậy a, thế còn nhà muội?”

“Nhà của bọn muội còn có hai mảnh ruộng nữa, nhà các tàu có trâu thật tiện, gặt lúa xong là trực tiếp đi nghiền rồi. Không có trâu thật phiền toái, cứ phải chờ nhà người ta rảnh mới có thể thuê để dùng.”

Lúc ấy trong lòng Loan Loan có chút kinh ngạc. Cô nương này vừa gặp mặt đã biết nhà bọn họ có trâu, hẳn là ở nhà nghe Vương Thanh Sơn nói qua, hơn nữa ở trong thôn cũng chỉ có một mình nàng bày quầy hàng bán bột lạnh ở đây nên cũng rất dễ nhận ra.

Chính lúc này lại nghe Cát Kim Lan nói: “Chỉ là, tay nghề đan giỏ của Thanh Sơn rất tốt, bây giờ người mua nhiều hơn trước kia rồi. Có một gia đình lớn đã đặt trước huynh ấy rất nhiều lâu và giỏ nhỏ, đợi trong nhà dư dả hơn một chút, đến lúc đó bọn muội cũng đi mua một con trâu.”

Nàng cầm bát ăn hết chút bột lạnh còn lại bên trong, sau đó trả bát lại cho Loan Loan, đồng thời cười nói: “Bột lạnh này thật ngon, ăn hết một bát bây giờ trong người cũng mát mẻ hơn nhiều rồi.”

Loan Loan nhận lấy bát, lại cầm lấy muôi: “Nếu không muội ăn thêm chút nữa nhé?”

Cát Kim Lan vội vàng xua tay: “Thôi, cảm ơn tàu, chị dâu.” Nói xong đeo gùi của mình lên, cười nói với Loan Loan: “Chị dâu, các tàu cũng thật tài giỏi nha! Sau này có gì cần giúp tàu cứ nói thẳng nhé.”

Loan Loan nhìn Cát Kim Lan trở về nhà, lúc này mới ngồi xuống, nghỉ kỹ lại, nữ nhân này không chỉ khéo miệng, còn có chút tâm tư nữa! Có điều lời nói vừa rồi ngược lại khiến cho người ta không thấy phản cảm, rất thẳng thắn mà dứt khoát.

Mà lại có thêm một nhà khác có tin vui, chính là nhà Vương Bảo Sơn. Năm nay mấy người tương đối phải mệt mỏi một chút. Mai Từ mang thai đã gần được bốn tháng, ba người Vương Bảo Sơn ra ruộng làm việc, Mai Từ thì ở nhà giúp hái rau nấu cơm, chờ mấy người ăn cơm xong thì nàng giúp rửa bát, mấy ngày đầu ba người cũng không nói gì, nhưng sau đó có một lần mẹ Bảo Sơn nhìn thấy Mai Từ ở phòng bếp vừa rửa bát vừa đấm lưng, bà biết chắc chắc nàng đã mệt mỏi, nên từ sau lần đó bà không để cho nàng làm việc nữa, nhiều lắm thì chỉ để nàng ngồi giúp rửa rau các thứ thôi. Mỗi ngày mẹ Bảo Sơn ra đồng làm việc từ sáng sớm, đến giờ cơm trưa vì sợ Mai Từ ở nhà nấu cơm nên phải gấp gấp chạy về nhà, nấu cơm rồi ăn xong, bà cũng không cho nàng rửa bát, lại đợi thu dọn việc nhà xong mới đi ra ngoài. Như vậy khiến cho việc ngoài ruộng chậm đi rất nhiều.

Có điều hai người sớm mong ôm cháu nên không để ý chút mệt mỏi ấy. Nhưng còn Mai Từ lại rất ngưng ngừng, bản thân nàng không chỉ không có giúp đỡ được lại khiến trong nhà thêm phiền toái.

Sau đó Loan Loan bèn khích lệ nàng: “Bọn họ đã lo lắng tàu, thế thì tàu dứt khoát đừng làm nữa, rồi tàu giúp đỡ một vài việc nhẹ không dễ mệt, thế thì bọn họ cũng có thể yên lòng làm việc ngoài đồng, không cần phải bận bịu tàu mà trì hoãn công việc nữa.”

Mà nhà mẹ đẻ Loan Loan lúa chín hơi muộn, gặt lúa đã qua một khoảng thời gian rồi mà không thấy có người đến, Loan Loan vốn tưởng rằng mẹ nàng chắc sẽ không đến, nhưng kết quả là vào một buổi xế chiều nào đó, Vương Nguyên Sinh đã tới rồi.

“Lúa ở nhà đã gặt xong hết rồi, nhưng chân cha bất tiện, mẹ lại đau thắt lưng không thể dùng sức nhiều, cho nên bảo đệ tới gọi tỷ phu dắt trâu về giúp nghiền lúa...”

Thế là ngày hôm sau Bách Thủ liền vội vàng dắt xe trâu về, Loan Loan thì ở lại nhà tiếp tục bày quầy bán hàng, Bách Thủ đi mãi đến tối mới về, nàng đã sớm nấu xong nước ấm, chờ Bách Thủ tắm rửa xong rồi hai người mới nằm trên giường nói chuyện.

“Hôm nay vất vả đúng không?”

“Cũng may, cha và mẹ đã gặt hết lúa từ sớm, hai người kéo cối nghiền quả thực quá mệt rồi, trong thôn cũng có trâu nhưng mỗi ngày đều có người thuê, cho nên mới đến tìm chúng ta... Hôm nay nghiền được hơn phân nửa, đến mai còn phải qua một chuyến nữa, thật ra chúng ta đã nên sớm qua giúp đỡ...”

Bách Thủ vốn là hiếu tử, trước kia do cha mẹ Loan Loan không thích hắn, nhưng hiện tại đã đối xử với hắn tốt hơn một chút rồi, nên hắn cũng sẽ suy nghĩ mọi mặt cho đối phương.

Loan Loan kéo tay hắn nhẹ nhàng xoa bóp tay cho hắn, vừa hỏi hắn: “Vậy không phải mọi người vừa ăn cơm trưa xong là đi ra ngoài rồi à, cũng không nghỉ ngơi một lát sao?”

“Không nghỉ, nghỉ làm gì chứ!” Nếu không phải chỗ sân đập lúa không đủ rộng, lại có mấy nhà cùng sử dụng khiến không gian hẹp đi, thì hôm nay hắn còn có thể nghiền thêm một chút, thế thì đến mai có lẽ không cần đi nữa.

Nghe giọng điệu kia thì dường như tâm tình hắn khá tốt, vì vậy Loan Loan lại thuận thế xoa bóp bả vai cho hắn, hỏi dò hắn: “Hi hi, vậy bữa trưa mẹ có làm món gì ngon không?”

Nhắc đến chuyện này, Bách Thủ bèn nhếch miệng cười: “Sáng sớm mẹ đã ra chợ mua một miếng thịt về, còn hỏi ta thích ăn gì nữa, nên ta nói với mẹ làm đại cái gì cũng được, sau đó mẹ lấy dưa muối xào với thịt mỡ cắt nhỏ, hi, vợ à, món ăn cũng rất thơm đó!”

“Thật à, vậy hôm nào ta cũng xào cho chàng ăn!” Loan Loan cũng cùng cười cong đôi mắt.

Xem ra cha mẹ nàng đã thực sự tiếp nhận Bách Thủ rồi, trong lòng nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Vào sáng sớm cách một ngày, Bách Thủ lại đến Vương gia thôn, tận lúc xế chiều trở về.

Chỉ trong chớp mắt, lúa ngoài ruộng cũng đã gặt xong. Thấy rom rạ chồng chất như núi trong sân, hai người chọn ra hai ngày rảnh rồi bắt đầu xếp đồng cỏ khô ở góc sân nhà. Sau đó Loan Loan lại chọn một chút cỏ còn hơi ẩm mang ra phơi cho thật khô, chải sạch thân cỏ rồi cột lại cất kỹ đi, để sau này lúc trời rét có thể lấy cái này ra lót dưới giường cho ấm.

Ngày mùa qua không bao lâu là đến tết Trung thu.

Thời cổ đại, Trung thu náo nhiệt hơn nhiều so với Trung thu ở hiện đại, như quan lại quyền quý ở kinh thành sẽ mở tiệc rượu chiêu đãi, trong hoàng cung, Hoàng Đế mở tiệc chiêu đãi quần thần. Đêm đó, khi màn đêm buông xuống Từ Cẩm Thành, trời xanh mây trắng, trăng sáng trên bầu trời, khoác lên ánh trăng một màu xanh rực rỡ, Hoàng đế sẽ dẫn Tàn phi của người bá tử Nguyệt Thần, ngắm trăng uống rượu.

Ngoài Từ Cẩm Thành, mọi người sẽ đốt đèn, hoặc đến bờ sông thả đèn hoa. Đương nhiên dân gian cũng không quên mua bánh Trung thu bá tử Nguyệt Thần.

Tập tục của mỗi triều đại ít nhiều cũng có sự khác nhau.

Trung thu hôm nay, Loan Loan và Bách Thủ dẫn theo Lai Sinh – ba người vội vàng đánh xe trâu đi chợ sớm, phương thức ăn mừng nhà bọn họ chính là mua một miếng thịt ăn trưa, sau đó mua thêm mấy cái bánh Trung thu. Lúc mua bánh Trung thu, Bách Thủ nhắc đến cha mẹ Loan Loan, vì vậy Loan Loan lại mua thêm mấy cái khác bọc lại, chuẩn bị trên đường về nhà ghé vào tặng nhà mẹ đẻ. Cũng coi như là một chút tâm ý của nàng và Bách Thủ.

Lai Sinh thích mít quả, đương nhiên cũng sẽ mua một xâu, có điều Loan Loan gạt hấn là buổi tối bái Nguyệt Thần xong mới được ăn, như vậy Nguyệt Thần mới phù hộ cho hấn bình an. Lai Sinh cũng rất nghe lời gói kỹ mít quả lại rồi ngoan ngoãn bỏ vào trong giỏ.

Trung thu coi như là đón một cái Tết nhỏ, lúc trở về Loan Loan tiện tay mua thêm mấy món điểm tâm, nàng mua ba quả táo, đây cũng là lần đầu tiên nàng đi mua hoa quả. Mà lúc đi ngang qua cửa một vài gia đình lớn, nàng trông thấy mỗi nhà đều treo đèn lồng màu đỏ, khiến cho bầu không khí Tết cũng nhiều hơn.

Trên đường trở về, họ tiện đường ghé tặng bánh Trung thu cho mẹ Loan Loan, mẹ Loan Loan không ngờ hai người còn đến tặng bánh Trung thu, khiến bà cười đến miếng cũng không khép lại được.

Khi ăn xong bữa tối, Lai Sinh bèn la hét đòi bái tế Nguyệt thần để được ăn mít quả, đợi đến lúc mặt trăng cong kia từ từ nhô lên giữa không trung, biến thành một vầng trăng tròn vành vạnh sáng ngời, Bách Thủ lập tức chuyển ghế ra giữa sân, Loan Loan đặt bánh Trung thu đã sớm chuẩn bị xong xuôi lên ghế, lại mang bát đựng mít quả của Lai Sinh đặt ở bên trái, lấy ba quả táo đã rửa sạch đặt ở bên phải bánh Trung thu.

Sau đó để thịt heo đã nấu xong ở giữa nhà chính, Bách Thủ thẳng người quỳ ở giữa, đốt nhang, Loan Loan và Lai Sinh quỳ ở bên cạnh, hai người bắt đầu phụ đốt giấy tiền.

Chờ bái tổ tiên xong, ba người lại quỳ ở giữa sân, chắp tay trước ngực, thành kính nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời, nhắm hai mắt lại, trong lòng bắt đầu lặng lẽ khẩn vái. Cũng có người nhẹ giọng đọc lên nguyện vọng của mình, “Hi vọng Nguyệt Thần có thể phù hộ một nhà bình an...” vãn... vãn.

Ba người lặng lẽ khẩn vái trong lòng xong thì cúi đầu tại chỗ lạy ba cái, sau khi đứng lên, Lai Sinh lập tức vội vã đòi ăn mít quả, có điều hấn cũng coi như hiểu chuyện, biết phải hỏi trước, Loan Loan lại bảo hấn vào nhà lấy ba cái ghế ra rồi nàng cầm chén, mang bình rượu gạo nhỏ mua lúc sáng ra. Lúc này đưa mít quả trong bát cho Lai Sinh, Lai Sinh lập tức cười hi hi ngồi bên cạnh vui vẻ bắt đầu ăn.

Mà Loan Loan thì rót cho nàng và Bách Thủ mỗi người một chén rượu gạo, cầm một cái bánh Trung thu bẻ ra hai nửa, chia một nửa cho Bách Thủ, rồi cười nhìn hấn: “Hôm nay chúng ta cũng ngắm trăng uống rượu rồi ăn bánh Trung thu!”

Bách Thủ nhìn đôi mắt to sáng ngời long lanh của Loan Loan thì mắt hấn càng thêm sáng quắc, hai người bung chén lên nhẹ nhàng chạm một cái, tiếng vang thanh thúy trong đêm trăng rực rỡ này lại càng êm tai đẹp đẻ.

“Trung thu vui vẻ!”

“Trung thu vui vẻ!”

Hai người vừa uống rượu vừa ăn bánh Trung thu, lại vừa nói lời may mắn, một bình rượu gạo Loan Loan cũng chỉ uống một chén, còn lại toàn bộ cho Bách Thủ uống hết. Lai Sinh thì không thích thứ này, nên hấn chỉ lo ăn thức ăn thôi.

Ba người ngồi trong sân đến khuya, mặt trăng đã nhô lên giữa bầu trời, trong thôn im ắng, chỉ có cái sân nhỏ cuối thôn này vẫn còn vài tiếng cười nói nhẹ nhàng. Lúc hai người đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, Loan Loan đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, thân thể nghiêng sang té xuống!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Đi chợ

Khi Loan Loan tỉnh dậy, bên ngoài vẫn còn tối om om, trong phòng đốt một ngọn đèn lò mờ, Bách Thủ đang ngồi bên giường nhìn nàng.

Thấy nàng tỉnh lại, Bách Thủ lập tức quan tâm hỏi: “Vợ thế nào rồi, còn chỗ nào không thoải mái không?” Sau đó đỡ nàng ngồi dậy.

Loan Loan liếc nhìn bên ngoài, lại thấy trên người Bách Thủ mặc quần áo chỉnh tề, lúc này mới nhớ tới lúc hai người thường nguyệt xong đang chuẩn bị trở về phòng thì nàng đột nhiên ngất xỉu. Có điều bây giờ ngược lại nàng cũng không cảm thấy có gì khó chịu, bèn lắc đầu: “Ta không sao, có thể là vừa rồi đứng lên vội quá.” Lại hỏi hấn: “Bây giờ là giờ nào rồi?”

“Mới giờ Hợi thôi, còn rất sớm, nàng nằm xuống nghỉ đi!” Nói xong lại muốn đỡ nàng nằm xuống.

Loan Loan bật cười: “Không có việc gì, để tự ta nằm, ta đâu có yếu ớt như vậy chứ. Chàng cũng lên giường đi.”

Bách Thủ không lên tiếng, sắc mặt dịu dàng, cánh tay đỡ nàng không có dấu hiệu nào muốn buông ra, Loan Loan có chút bất đắc dĩ, cũng chỉ đành phải thuận theo hắn. Chờ khi Loan Loan nằm xuống rồi, Bách Thủ mới ngồi xuống bắt đầu cời giày, vừa nói: “Nàng cứ không chịu nghe lời ta, Vương đại phu cũng nói nàng mệt nhọc, thân thể hư nhược, đến mai ta sẽ giết con gà hầm canh cho nàng bồi bổ.”

Nghe vậy, Loan Loan kinh ngạc nhìn hắn: “Chàng mời Vương đại phu đến rồi?”

Bách Thủ gật đầu, lúc nàng té xỉu khiến tâm thần hắn hốt hoảng.

Hắn nghiêng người nằm xuống, đưa tay kéo chăn mền trên người nàng đắp lên ngực, nói khẽ: “Tuy rằng bây giờ là mùa hè, nhưng ban đêm vẫn lạnh, nên cũng phải đắp chăn cho kín.”

Loan Loan thấy bộ dáng cẩn thận của hắn, mặc dù nàng cảm thấy có chút chuyện bé xé ra to, nhưng trong lòng lại ngọt lịm, trách hắn nói: “Nữ nhân đều thiếu máu cả, chàng đâu có cần đi mời đại phu về thế này chứ.”

Bách Thủ mang vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Lúc ấy nàng vô duyên vô cớ ngất xỉu khiến ta rất sợ hãi, sao ta có thể không đi mời đại phu được chứ. Mặc kệ bình thường ta có tiết kiệm như thế nào đi nữa, nhưng chuyện này cũng không thể tiết kiệm được. Tuy trong nhà có Lai Sinh nhưng suy cho cùng cũng rất bất tiện, ta lại sợ sau khi nàng tỉnh dậy không thấy ta sẽ lại lo lắng, nên ta đã đi mời chị dâu Thanh Diệp đến đây. Tàu ấy cũng vừa mới về lúc này thôi!”

“Cái gì, chàng mời chị dâu Thanh Diệp tới đây?” Loan Loan lại áy náy trong lòng rồi. Nữ nhân thiếu máu đều là nguyên nhân từ cơ thể, thể mà hơn nửa đêm còn quấy rầy người ta khiến nàng thực sự có chút ngượng ngùng. Cũng thật là khó cho Bách Thủ vì nửa đêm còn phải mệt nhọc vì nàng.

Nàng đưa tay sờ lên mặt hắn: “Bách Thủ, cảm ơn chàng, chàng thật tốt!”

Khóe miệng Bách Thủ nở nụ cười, đồng thời dặn dò nàng: “Vương đại phu cũng không kê đơn mà bảo nàng nghỉ ngơi cho nhiều, vì thế sau này nàng cũng đừng làm việc nữa.” Sau đó âm thầm nói thêm một câu: “May là mình đi mời Vương đại phu.”

“Cái gì? Chàng nói may cái gì?” Loan Loan ngẩng đầu nhìn hắn.

Bách Thủ lắc đầu: “Không có gì, ta nói là may là nàng không có chuyện gì.”

Loan Loan vênh vênh miệng lên, mặc dù thân thể nàng không khỏe mạnh bằng những phụ nhân khác trong thôn, nhưng cũng không kém, có điều ai mà không quan tâm thân thể mình được, nên nàng bèn hỏi hắn: “Vậy Vương đại phu còn nói gì không?”

Bách Thủ khẽ cười cười, ngón tay vén một lọn tóc của nàng lên quấn vòng vòng, dịu dàng nói: “Không có vấn đề gì đâu, chỉ là do thân thể nàng suy yếu nên mới ngất xỉu thôi, vì thế nàng phải bồi bổ cho nhiều vào, còn phải chú ý nghỉ ngơi nữa. Cho nên, bắt đầu từ giờ về sau, nàng cũng đừng làm việc nhà nữa, nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

“Đâu cần phải như thế, ngày mai ta giết con gà ăn là được rồi.” Đã không có bệnh thì không cần phải nghỉ ngơi, nàng cũng không phải thiên kim tiểu thư được chiều chuộng gì đó, đâu phải cẩn thận như vậy chứ.

Loan Loan dự tính như vậy, nhưng Bách Thủ lại không nghĩ thế.

Sáng sớm hôm sau hắn đã thức dậy làm điểm tâm, còn cố ý luộc một quả trứng gà cho Loan Loan.

Sau đó giết một con gà mái vào buổi sáng, còn chưa đến bữa trưa hắn đã hầm canh. Toàn bộ phòng bếp đều tràn ngập mùi thơm của canh gà, hơn nữa Bách Thủ còn một mình ôm hết việc nhà. Buổi chiều cũng không cho nàng ra ngoài phụ cắt rau cho lợn, khiến Loan Loan bất đắc dĩ lại không thể nói gì.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày như thế, mỗi ngày nàng hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, thời gian nhàn hạ rất nhiều, có điều thái độ cẩn thận từng li từng tí của Bách Thủ khiến cho nàng có chút khó hiểu.

Hôm nay, cả nhà đánh xe trâu ra chợ, Bách Thủ đánh xe, Lai Sinh ngồi bên cạnh, còn Loan Loan ngồi ở đằng sau, trên sàn xe lót đầy đủ cỏ nên tuyệt đối không bị xóc nảy. Nhưng trên đường ra chợ lại xảy ra một việc nhỏ.

Hương Tú dẫn theo Mạch Thảo đứng ở trên đường chợ nói chuyện với Cát Đại, cách thật xa đã nhìn thấy hai người đang đối mặt nhau nổi giận dưng dưng, dường như cãi nhau về việc gì đó. Đến gần nhìn thì quả thật phát hiện sắc mặt hai người đều không tốt lắm.

Loan Loan lên tiếng chào hỏi Hương Tú, rồi ba người cũng không dừng lại nữa mà đi đến chợ trước. Quan hệ của hai người đúng là khiến cho người ta muốn đi sâu vào tìm hiểu, nàng đã từng hỏi qua Bách Thủ, nhưng Bách Thủ cũng không biết Hương Tú và Cát Đại có quan hệ gì. Bách Thủ vốn là loại người không thích đi nghe ngóng thị phi, cho dù trong thôn thực sự truyền ra cái gì, đoán chừng hắn cũng sẽ không đi nghe ngóng đâu.

Đến chợ, hai người mua hết đồ đạc còn thiếu trong nhà, tỷ như bột mì, gạo... Sau đó mới đi mua đồ giúp mọi người trong thôn.

Bởi vì nhà bọn họ có xe trâu, nên bây giờ chỉ cần bọn họ đi chợ, thì trong thôn sẽ có người nhờ bọn họ mang giúp vài thứ về, nhưng cũng chỉ là một vài thứ nhỏ nhặt, dù sao cũng tiện đường, vì thế mỗi lần hai người đều rất thoải mái đồng ý.

Mà Lai Sinh giấu hai đồng tiền trong ngực, đó là do Loan Loan cho hắn để khen thưởng hắn đã cố gắng làm việc lúc sáng. Vừa đến phiên chợ hắn đã lấy tiền đồng ra bắt đầu đồng xem tây nhìn, sau đó, lúc Bách Thủ vào cửa hàng mua đồ, và Loan Loan không để ý, hắn cầm tiền đồng chạy nhanh như chớp

đến mua một xâu mít quả.

Loan Loan không biết thằng nhỏ này sao lại thích ăn mít quả như vậy, nàng cũng căn dặn hấn không được chạy lung tung.

Chờ Bách Thủ mua đồ xong đi ra, ba người bèn chuẩn bị đến cửa hàng quần áo, quần áo Lai Sinh mặc đã hơi cũ rồi, Loan Loan dự định mua cho Bách Thủ một bộ quần áo và cũng mua cho Lai Sinh một bộ luôn. Sau khi Lai Sinh biết thì vô cùng vui mừng, kẻ ngốc đầu óc hơi dần một chút, nhưng cũng muốn mặc quần áo đấy.

Sau đó đi qua một chỗ đầy người đông đúc chen chúc như thủy triều đang xem biểu diễn tạp kỹ, người chen lấn ba tầng trong ba tầng ngoài, Lai Sinh ngóng cổ rồi chạy vào đám người. Loan Loan đến chợ rất nhiều lần rồi, nhưng đến giờ cũng chưa từng xem biểu diễn tạp kỹ, cảm giác hứng thú mới lạ nên cũng lại gần đám người phía ngoài xem.

Đáng tiếc có quá đông người, nàng dạo qua một vòng quanh đám người đang chen chúc, cổ vuron muốn gãy cũng không nhìn được tình hình bên trong chỉ nghe thấy đoàn người không ngừng trầm trồ khen ngợi. Bách Thủ buộc xe trâu bên cạnh cái cây, kéo nàng đứng trên tảng đá của một cửa hiệu mặt tiền ở phía ngoài bên cạnh.

Trong đám người có một ông lão, một người nam tử trung niên, một nam tử tuổi còn trẻ, còn có một phụ nhân. Ông lão kia cầm cái chiêng đồng, đến những lúc đặc sắc thì không ngừng gõ chiêng để gia tăng bầu không khí náo nhiệt cho màn biểu diễn trong sân. Trước đó nam tử trẻ tuổi biểu diễn tiết mục phun lửa, nam tử trung niên thì biểu diễn màn đập vỡ đá tảng lớn trên ngực, mà phụ nhân kia thì có thân thể mềm mại, cầm dao múa tới múa lui rất tốt, được tất cả mọi người hoan nghênh trầm trồ khen ngợi một trận.

Lúc mấy người đang nỗ lực biểu diễn, ông lão bèn cầm cái khay đi đến trước mặt đám người nhận phần thưởng, mọi người đều móc tiền đồng ra, trong đám người xem biểu diễn người có dân chúng gia đình bình thường, nhưng cũng có người của gia đình giàu có.

Xem một lúc, Loan Loan cảm thấy không có gì khác ở hiện đại, mà lại còn không đặc sắc bằng hiện đại, nàng bèn đi đến đám người bên ngoài tìm Lai Sinh, lúc này Lai Sinh đang nhón chân xem hăng say.

“Lai Sinh, chúng ta phải về nhà rồi.”

“Cho đệ xem chút nữa đi.” Lai Sinh vẫn vuron dài cổ không thèm quay đầu lại mà trả lời Loan Loan một câu.

Bên kia Bách Thủ đã dắt xe trâu sang, lúc này trong đám người lại phát ra một tiếng phịch.

“Hay quá!” Mọi người lại hét một tiếng lớn.

Lai Sinh cũng dùng sức vỗ tay cùng mọi người, Loan Loan bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Bách Thủ, vừa lớn tiếng gọi mấy tiếng Lai Sinh, khiến cho hai nữ nhân ăn mặc bắt phàm đứng bên cạnh cũng nhìn sang.

Loan Loan bất đắc dĩ thờ dài, đi qua néo lỗ tai Lai Sinh một cái, kéo hấn đi ra, nàng nhẹ nhàng nói: “Nếu đệ còn không đi, tẩu sẽ không mua quần áo cho đệ nữa!”

Lai Sinh lập tức vênh miệng lên.

Loan Loan cười cười, lại nói: “Chúng ta đi mua quần áo trước rồi sau đó quay lại xem, được không?”

“Được!”

Vừa có quần áo mặc, vừa được xem biểu diễn, đương nhiên Lai Sinh lập tức đồng ý, sau đó ba người lập tức rời khỏi đám người đi đến cửa hàng quần áo. Ai bảo nàng không biết may vá nên chỉ có thể mua quần áo may sẵn thôi. Nàng chọn một bộ cho Bách Thủ, rồi lại chọn một bộ cho Lai Sinh, sau đó đưa tiền đặt cọc rồi nói ngày khác đến lấy.

Ở chợ này phần lớn mọi người đều chỉ mua vài vốc, rất ít khi có người trực tiếp yêu cầu chủ tiệm may, đương nhiên cũng có gia đình giàu có đến mua vài vốc tốt, nhưng mà những gia đình giàu có đều có thợ may cố định.

Lần nào đến Loan Loan cũng đều tới cửa tiệm này, chủ tiệm là người tỉnh ranh, đương nhiên nhìn ra Loan Loan có thể không biết may vá, bán vài bộ rồi còn có thể thuận lợi thu được phí may quần áo, cho nên mỗi lần tiếp đãi cũng coi như nhiệt tình. Và lại đều là khách hàng cũ, nên chủ tiệm còn cố ý tặng họ một vài món đồ nhỏ.

Loan Loan tỉ mỉ nhìn túi thơm trên tay, nó được làm từ vải thô bình thường, thích hợp cho nông dân như nàng sử dụng, mặt trên cũng thêu một chút hoa văn đơn giản, thoạt nhìn rất được.

“Bà chủ à, tẩu xem một thôn phụ như muội, lấy cái này làm gì chứ, không bằng tẩu bớt chút bạc cho hai bộ quần áo kia đi!” Loan Loan đặt túi thơm lên quầy rồi cười tủm tỉm nói.

“Ôi, Đại muội tử ngươi còn tỉnh ranh hơn cả ta rồi đấy!” Bà chủ vắn vẹo uốn éo cái eo mập của mình cười nói, nhét túi thơm của cửa hàng lại vào tay nàng nói: “Vật này do ta tự làm đấy, màu sắc và hoa văn phía trên khá đẹp, lại đúng lúc làm từ vải thô, rất hợp cho nông dân các muội dùng nha! Ai đi ra ngoài mà không mang theo ít bạc, muội xem đeo thứ này lên người rất dễ nhìn ...”

Bà chủ ào ào nói một tràng: “... Muội là khách quen nên ta mới tặng muội cái này đây, hai bộ quần áo kia ta cũng lấy giá thấp cho muội, sao, nếu muội không muốn lấy thì đưa lại cho ta đi vậy?” Sau đó vươn tay về phía nàng.

Loan Loan cười thầm, bà ấy nói bản thân mình giống như rất nhân nghĩa vậy, nàng bèn cười nói: “Đồ tốt thế này sao muội không cần chứ? Nhưng mà lần sau tâu nhớ tính rẻ cho muội đấy!”

“Ồi muội từ của ta ơi, thực chưa thấy ai biết trả giá như muội đấy. Được rồi, được rồi!”

Hai người đang nói chuyện thì lại có người vào tiệm.

Loan Loan nói một tiếng với bà chủ sau đó đi ra cửa hàng, Bách Thủ đang chờ đo kích cỡ ở bên ngoài, chỉ có Lai Sinh cũng không thèm để ý chỗ này là chỗ nữ nhân thường hay đến khi gì, cứ nhìn đông ngó tây bên trong.

“Lai Sinh, Lai Sinh, đệ còn làm gì vậy, chúng ta phải đi rồi!”

Lai Sinh liếc mắt nhìn vài bộ màu sắc rực rỡ rồi chạy ra ngoài.

Bà chủ cười cười với Loan Loan ở bên ngoài xem như là tiễn nàng, sau đó bắt đầu tiếp đãi hai nữ nhân vừa mới vào cửa hàng: “Ma ma à, hôm nay muốn chọn loại vải gì thế?”

Phu nhân lớn tuổi đưa mắt nhìn bà chủ, thân nhiên nói: “Đề xem xem.” Lại nói với nữ tử bên cạnh: “Linh Nhi, con xem xem xấp vải màu sắc lần trước di nương thích có còn không?”

Sau đó bà đưa mắt nhìn ba bóng dáng đang dắt xe trâu biến mất ở bên ngoài cửa hàng, mày cũng dần chau lại giống như có điều gì suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Có thai

Edit: Hồng

Beta: Tuyết Y

Ba người trở lại thôn, xe trâu dừng ở cửa ra vào. Khi nhận được thông báo, những người gửi mua đồ đặc lập tức tới lấy đồ, sau đó đưa bạc cho Bách Thủ. Chờ mấy người lấy đồ rồi đi, lúc này trên xe trâu còn thừa lại túi bột mì, đó là đồ Vương Thanh Sơn nhờ mua. Vì thế hai người lại bảo Lai Sinh đưa đến nhà Vương Thanh Sơn.

Lúc này Hương Tú cũng đi chợ về đến, vừa vào thôn nàng gặp người nào cũng nhiệt tình chào hỏi, Hương Tú là người biết ăn nói, mặc dù mấy năm nàng không trở về thôn, nhưng mà chỉ bằng biểu hiện này, nàng đã lập tức tạo được mối quan hệ tốt với mọi người.

Ngày mùa, nhà nàng không trông trọt, mọi người bận bịu ngoài ruộng, thỉnh thoảng nàng đi chợ về sẽ mua một chút thức ăn, thấy người nào cũng nhiệt tình đưa thức ăn cho người ta lót dạ, ai cần giúp đỡ nàng cũng chủ động đến giúp mà không hề từ chối. Hiển nhiên một thời gian sau, mọi người đều cảm thấy con người của nàng không tệ.

Hôm nay chuyện với Cát Đại ở trên đường chợ bị Loan Loan và Bách Thủ nhìn thấy, lúc này về nhìn thấy Loan Loan nàng lại cười hì hì, giống như đã quên chuyện buổi sáng vậy.

Cách hai bước dài nàng đã chào hỏi Loan Loan: “Nhị muội các người cũng mới về à?”

“Đúng vậy.” Loan Loan cười nói, mắt nhìn tay trống không của nàng, lại nói: “Hai người đi phía sau mà bọn muội cũng không nhìn thấy nữa!”

Hương Tú đi tới đứng lại bên cạnh xe trâu, Mạch Thảo cũng đến gần rồi đứng yên lặng ở phía sau nàng.

” Ngược lại ta lại nhìn thấy mấy người phía trước nha.” Đôi mắt phượng của Hương Tú cười híp lại thành một đường thẳng, hiển nhiên đáng vẻ vô cùng cao hứng.

Dừng một chút, rồi nói với Loan Loan: “Thật ra hôm nay ta đi chợ cũng không phải để mua đồ. Ta nhờ người quen biết tìm giúp việc làm, đến mai phải bắt đầu đi làm rồi.”

Loan Loan sùng sốt: “Tâu tìm việc làm sao? Là việc gì thế?”

Hương Tú khẽ mỉm cười: “Cụ thể thì ta cũng không rõ lắm, sáng mai đi qua mới biết được, có điều là làm việc trên thôn trang của một gia đình giàu có ấy

mà.”

Hai người đứng nói chuyện ở bên cạnh nghe vậy lập tức đi tới: “Ồ! Hương Tú tâu tìm được việc làm ở gia đình giàu có à? Vậy một tháng được bao nhiêu bạc vậy!”

“Cũng không nhiều, dù sao đủ để hai mẹ con chúng ta sinh sống là được rồi.” Hương Tú không tự chủ nhượng mảy, vô cùng cao hứng còn có chút đắc ý.

Nghe nói làm việc cho gia đình giàu có không phải là người hầu sinh sống trong gia đình, thì là mua bên ngoài.

“Không biết tâu có phải ký khế ước không?” Loan Loan bèn hỏi.

Hương Tú cười tùm tùm nhìn nhìn nàng một cái: “Có chứ, sao không phải ký được! Nhưng mà, ta không có ý định ký văn tự bán đứt, tuy nói ký văn tự bán đứt sau này được chủ từ đổi đãi khác. Nhưng như thế thì cả đời phải làm nô tài rồi, cho nên, ta ký văn khế bán đợ (*), năm năm đấy!”

văn khế bán đợ (*): khế ước bán thân có thể chuộc lại

Nông dân mặc dù nghèo, nhưng rất nhiều người vẫn không muốn đi làm người hầu cho người ta, hai người khác nghe cũng phụ họa hai câu: “Đúng đấy, đúng đấy.”

“Và lại trên thôn trang chỉ có quân sự. Chỉ cần tạo quan hệ tốt với quân sự, thì sau này cũng được thoải mái, không có chủ từ lại không có ai quản. Trong đó có ăn có ở, nếu không có tiêu xài cái gì khác, có thể để dành được hết số bạc kiếm được.” Thấy hai người dường như không có hăm mộ như lúc trước. Hương Tú lại nói.

Hai người khác nghe thế lại lập tức bắt đầu có chút hăm mộ, ai mà không biết làm công cho gia đình giàu có được trả nhiều bạc, không vất vả như làm ruộng, nếu có thể để dành được bạc như thế, hết năm năm khế ước là có thể về xây nhà, còn không cần phải phơi nắng phơi gió.

Nhưng mà những người này không đi làm bao giờ nên không biết, làm công cho gia đình giàu có thì có ăn có ở, nhưng quy củ cũng nhiều, muốn sống thoải mái còn phải tặng đồ cho cấp trên. Giống như xã hội hiện đại, muốn sống thoải mái nhất định phải bỏ bao lì xì tặng cho cấp trên.

Loan Loan đưa mắt nhìn Mạch Thảo vẫn an tĩnh đứng bên cạnh, hỏi nàng: ” Mạch Thảo nhà tâu cũng đi sao?”

Hương Tú sờ sờ đầu nữ nhi, giọng nói mềm mại đi một chút: “Mạch Thảo không đi, ta không muốn cho con bé đi.” Sau đó nhìn về phía ba người cười nói: “Nhưng mà. Đã nói rõ với họ rồi, mỗi ngày ta vẫn có thể trở về, may là cũng không xa, nhưng mà sau này có thể phải phiền mọi người ngày thường chiều cổ Mạch Thảo nhà ta nhiều hơn một chút rồi. Chờ sau này nhà ai có công việc nhẹ ta sẽ giới thiệu cho mọi người, trên thôn trang cũng cần nhiều nam công.”

Hai người vừa nghe lập tức cao hứng đồng ý: “Chuyện này có gì đâu, đều cùng thôn với nhau cả, bình thường có chuyện gì cứ nói một tiếng là được.”

Loan Loan cũng cười nói.

Hương Tú rất vui mừng, đồng ý sau này có công việc tốt một chút nhất định chiều cổ thôn mình trước, sau đó vỗ vỗ đầu Mạch Thảo, nói khẽ: “Phải cảm ơn mấy thẩm . . . . .”

Mạch Thảo ngẩng đầu ngượng ngùng nhìn về phía ba người cười cười, sau đó lại cúi đầu.

Một bộ dáng nhỏ bé xinh đẹp xấu hổ cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ thích, lúc này mới mười mấy tuổi đã ưa nhìn như vậy, chờ sau này lớn lên sợ rằng còn có thể điên đảo nam nhân hơn cả Hương Tú nữa.

Hai nữ nhân vừa cười khen ngợi vừa đưa mắt nhìn nhau.

Chờ hai người vừa đi, Hương Tú nhìn Loan Loan, vẻ mặt có chút nghiêm túc lại mang theo khẩn cầu: “Nhị muội, sau này nếu lúc ta không có ở đây, mong là muội có thể giúp ta trông nom Mạch Thảo nhà ta một chút, nhà ta chỉ có hai nữ nhân, bản thân ta thì không sao cả, nhưng con bé vẫn còn nhỏ. Đứa nhỏ này tính tình thuần khiết, trung thực, từ nhỏ lại có tật bẩm sinh. . . . .”

Loan Loan hơi kinh ngạc, trước kia nàng cũng nghe qua một chút chuyện liên quan đến Mạch Thảo, nghe nói có chút bệnh, nhưng không nghĩ đến lúc này Hương Tú lại nói cho nàng biết.

” Có lẽ muội cũng chú ý tới đứa nhỏ này cho tới bây giờ chưa từng nói chuyện. . .” Vừa nói Hương Tú vẻ mặt lộ ra sự thương cảm: “Chính là bởi vì như thế, bản thân ta sinh con bé ra, lại không được cha con bé yêu thương.”

Mạch Thảo lẳng lặng cúi đầu đứng bên cạnh Hương Tú, chỉ một động tác nhỏ như thế đã khiến cho người ta cảm thấy nội tâm của cô bé cô đơn như thế nào, chính bởi vì cô bé không nói được, nên từ nhỏ đến lớn cô bé không có một người bạn nào.

Loan Loan lập tức có chút đồng tình với cô bé.

“Ta tin tưởng muội và Bách Thủ huynh đệ, cho nên, sau này xin các muội quan tâm nhiều hơn. Nhưng mà, nếu như các muội có chuyện gì, chỉ cần ta có thể làm được thì ta nhất định cố gắng hết sức.” Hương Tú lại vội vàng nói.

Loan Loan thu hồi ánh mắt, nhìn Hương Tú rồi mỉm cười nói: “Thật ra muội rất thích đứa nhỏ Mạch Thảo này, muội thấy con bé hiểu chuyện hơn mấy đứa trẻ khác. Không sao, chúng ta là hàng xóm, có chuyện gì tâu cứ nói một tiếng là được.”

Có được câu nói này của Loan Loan, Hương Tú rốt cục cũng yên lòng.

Hai người đang nói chuyện, Cát Kim Lan đã đi tới, Loan Loan ôm bột mì đưa cho nàng, cười nói: “Nếu muội không tới lấy, ta lấy về ăn hết rồi đây.”

Cát Kim Lan cũng cười ha ha nói: “Không sao, các tâu có ăn hết thì bọn muội cũng không có ý kiến gì.” Sau đó lấy ra bạc đưa cho Loan Loan: “Cám ơn chị dâu nhé, bây giờ muội phải về nhà nấu cơm gấp rồi!”

Chờ Cát Kim Lan đi, Hương Tú cũng dẫn Mạch Thảo trở về, lúc Loan Loan đi vào sân mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Đúng rồi, Cát Kim Lan là người thích nói, Hương Tú cũng là người thích nói, bình thường hai người này thấy ai cũng chào hỏi, nhưng mới vừa rồi hình như Cát Kim Lan không thêm đề ý đến Hương Tú, còn Hương Tú cũng không nhìn Cát Kim Lan một cái.

Chuyện này thật kỳ quái!

Ăn xong bữa trưa, Bách Thủ và Lai Sinh đi lên núi, Loan Loan đợi ở nhà vô cùng nhàm chán, nên bèn đi theo, nhưng cô cũng không làm gì mà chỉ đi dạo phía sau. Sau đó lại gặp được cha mẹ Thạch Đầu trên núi, hai người đang cầm một cái rễ, không biết đang tìm gì.

“Hai người đang đào cái gì vậy?” Loan Loan tò mò nhìn nhìn lá cây trong giỏ.

“Đây là cỏ xuyên khung (*).” Mẹ Thạch Đầu nói.

(*) cỏ xuyên khung: là một vị thuốc Đông Y

Cỏ xuyên khung? Đây là một vị thuốc. “Tàu đào cái này làm gì vậy?”

“Ôi, mấy ngày nay ông nội Thạch Đầu không biết sao mà cứ đau đầu mãi, đi mời Vương đại phu thì ông ấy kê cho một đơn thuốc, nhưng mà trong đó phải có cỏ xuyên khung tươi, may mà tìm được một ít, nhưng vẫn còn phải tìm chút nữa.”

Mấy ngày nay Dương Nghĩa Trí cũng không kêu than, nhưng ban đêm cứ ngủ không được ngon giấc, sau đó bắt đầu đau đầu, Vương đại phu khám thấy không phải bệnh gì nặng, nên đã kê phương thuốc này. Những người lớn tuổi, vừa năm xuống là bệnh kéo nhau tới rồi.

Chân vừa bị thương lại vừa bị nhừ đầu, Dương Nghĩa Trí cũng đã nằm trên giường hai ngày rồi.

Bách Thủ và Loan Loan giúp cha mẹ Thạch Đầu tìm hết số cỏ xuyên khung cuối cùng, rau cho lợn họ cũng cắt đủ rồi, nên sau đó mấy người cùng nhau xuống núi.

Từ thái độ càng ngày càng quan tâm của Bách Thủ, rốt cuộc Loan Loan cũng phát hiện nguyệt sự của mình đã trễ mất vài ngày. Trong lòng dần dần có tính toán, mà lúc này cũng đã đến lúc ngô chín.

Năm nay mưa to, tất cả cây trồng đều bị ảnh hưởng đến thu hoạch, thế nên mọi người đều lên núi bẻ ngô sau đó mang đi bán, lúc này chính Loan Loan cũng cẩn thận, không làm việc nặng nhọc mà chỉ làm chút ít công việc nhẹ nhàng. Chờ khi vừa thu ngô xong, mọi người lại phơi khô thân ngô rồi cột lại ôm về nhà làm củi đốt.

Nhưng Loan Loan lại có một biện pháp khác, thân ngô tươi này nếu cắt nhuyễn rồi nấu lên không phải sẽ thành cám lợn sao? Thế là hai con lợn nhà cô lại có cám lợn ăn rồi.

Thời gian trôi qua, đào mất đã qua nửa tháng, lúc này Loan Loan xác định bản thân có lẽ đã mang thai rồi. Trong nhà đã giết gà hai lần để nàng bồi bổ thân thể, nhưng trong nhà chỉ nuôi có mấy con gà ăn mấy lần cũng hết, nên sau đó mỗi ngày Bách Thủ đều lên núi vào lúc sáng sớm, mỗi lần bắt hai con gà rừng, mà gà rừng thì phải hầm rất lâu, nhưng bù lại canh cũng có dinh dưỡng hơn.

Lúc này vừa thu hoạch lúa ngoài ruộng, ngô cũng vừa thu xong, lại đến lúc gieo mạ, gieo mạ có thể nói là thuận lợi hơn trồng lúa nhiều. Mỗi ngày Bách Thủ và Lai Sinh đều ra đồng, Loan Loan kiên nhẫn giải thích, sau khi giải thích xong thì rốt cục cô có thể ở nhà giúp nấu cơm.

Chờ ngày mùa vừa qua, trời cũng bắt đầu lạnh hơn.

Tính toán thời gian thì bụng nàng đã được hai tháng, mà đại tỷ Vương Lý của nàng cũng đã sinh, nghe nói Loan Loan mang thai, bỗng có một việc chưa từng thấy từ trước đến nay xảy ra, chính là mẹ nàng bắt một con gà mái mang tới, mà mấy người mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu lúc rảnh rỗi cũng tới thăm nàng. Bụng của Mai Tử đã lộ rõ, cũng hơn ba tháng nên đã ổn định rồi, cho nên bình thường cũng có thể một mình đi dạo bên ngoài một chút, hai phụ nữ có thai lúc không có chuyện gì thì ở nhà trò chuyện, nhưng ngược lại họ không hề thấy khó chịu.

Dần dần khẩu vị của nàng càng lúc càng vô vị, ngủ thấy thức ăn dầu mỡ là nàng lập tức buồn nôn, giống như Mai Tử đã nói, ngày thường thích ăn cái gì thì lúc này cũng không thích nữa, suốt ngày cảm thấy khó chịu, đặc biệt là còn rất hay nôn vào buổi tối, thật không biết đứa con trong bụng này không thích ban đêm hay sao nữa, nhưng vô cùng may mắn là mặc dù trong người khó chịu nhưng mà vẫn còn có thể nuốt trôi thức ăn.

Chờ đến lúc thêm một tháng nữa thì Loan Loan lại càng nôn dữ dội, trời còn chưa trở lạnh hẳn mà nàng đã mặc áo bông, cũng không chịu được gió, gặp gió là nàng lại nhức đầu, đầu vừa đau là bắt đầu bị nhiễm phong hàn, mà chỉ cần bị nhiễm phong hàn thì xong rồi.

Loan Loan ăn gì là ói nấy, thịt gà vừa tươi vừa thơm ngày thường bây giờ ăn vào miệng lại giống như đang nhai thịt khô. Lúc người ta mặc hai lớp áo mỏng thì nàng sẽ mặc áo bông, còn lúc người ta bắt đầu mặc áo bông, là nàng sẽ mặc hai lớp áo bông, cả ngày chỉ rúc trong nhà không dám ra đi, vừa gặp gió là bị cảm lạnh, sau đó nhức đầu, nôn mửa không ngừng, bị hành hạ đến nỗi người gầy không ít!

Bách Thủ vô cùng sốt ruột, còn chạy tới chợ tìm đại phu, nhưng theo như lời đại phu người ta nói thì đây là phản ứng bình thường khi mang thai, thể nhưng hẳn lại không muốn nhìn Loan Loan khó chịu, nên cũng lấy quần áo dày của mình đưa cho nàng quấn lại, còn chưa vào đông mà trông Loan Loan đã giống như con chim cánh cụt!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Đi ra khỏi nhà

Edit: Hồng

Beta: Tuyết Y

Loan Loan ngày nào cũng khó chịu, khẩu vị thì không tốt, thường ăn xong rồi nôn, nôn ra rồi lại ăn, rất khó chịu.

Bách Thủ vì đề cho nàng có khẩu vị tốt, mỗi ngày đều nghĩ cách làm các món ăn khác nhau. Trong nhà chỉ có mỗi rau, nên hằng ngày hẳn vội vàng đánh xe trâu đi chợ mua đồ ăn tươi vào sáng sớm, còn mua một chút hoa quả vừa tươi vừa rẻ về cho nàng ăn.

Mà Lai Sinh mỗi ngày đi theo thể nào cũng có thể có được đồ ăn ngon, còn thường xuyên mang mứt quả về ăn.

Loan Loan thấy hẳn ăn quá nhiều, bèn kín đáo nhắc nhở Bách Thủ: “. . . . . Chàng đừng mua những món đồ ngọt kia cho đệ ấy mãi, ngày ăn, đêm cũng còn ăn, răng sẽ hỏng mất.”

“Ta cũng chỉ mua cho đệ ấy một lần, những thứ kia hình như là người khác mua cho đệ ấy.”

Loan Loan nghe vậy thì sững sờ: “Không phải chàng mua? Vậy là ai?”

Bách Thủ lắc đầu: “Ta cũng không biết, nghe đệ ấy nói là một ông lão mua, ta hỏi đệ ấy ông lão kia là ai thì đệ ấy lại không nói được.”

Ngày thường thỉnh thoảng có người mua đồ cho Lai Sinh ăn thật, nhưng mà từ khi nào lại có người cứ gặp là mua cho như thế?

Hôm sau nàng bèn hỏi Lai Sinh.

Lai Sinh ngây ngô cười: “Là một ông lão.”

“Vậy tại sao ông ấy muốn mua đồ cho đệ ăn vậy?” Loan Loan cười hỏi.

Lai Sinh nghiêng đầu suy nghĩ, cười hi hi nói: “Ông ấy hỏi đệ có thuộc thơ hay không, nên đệ đọc, sau đó ông ấy liền mua mứt quả cho đệ. . . . .”

Loan Loan hơi giật mình, không nghĩ tới đệ ấy còn có thể đọc thuộc thơ, nói: “Đệ thuộc thơ gì?”

Lai Sinh đắc ý nâng đầu lên, cao giọng nói: “Trước giường ánh trăng sáng.”

Sau đó Loan Loan đợi hồi lâu cũng nghe thấy âm thanh gì tiếp theo.

“Hết rồi à?”

“Hết rồi.” Lai Sinh thật thà gật đầu.

Loan Loan chép miệng, có thể đọc thuộc một câu này cũng coi như là giỏi rồi.

Nhưng mà hỏi tới hỏi lui Lai Sinh cũng không nói ra được nguyên nhân, nhưng rõ ràng là Lai Sinh chắc chắn không quen ông lão này. Người không quen biết làm sao lại vô duyên vô cớ mua đồ cho Lai Sinh?

Vấn đề này Loan Loan và Bách Thủ đều không nghĩ ra được.

Cả ngày Loan Loan đều làm ổ trên giường qua ngày. Người trong thôn ai ai cũng đều bận rộn. Mai Từ cũng thường xuyên tới đây nói chuyện với nàng, mẹ Nguyễn Bảo và mẹ Thạch Đầu thỉnh thoảng cũng tới.

Mà Hương Tú thì kể từ sau hôm đó, mỗi ngày đều lên thôn trang làm việc từ rất sớm, Mạch Thảo ở nhà một mình rất ít ra ngoài, Loan Loan chỉ gặp cô bé hai lần. Có một lần vẫn là chính nàng tự mình chiên bánh đưa tới đó, dù cô bé không biết nói chuyện nhưng nụ cười nhẹ nhàng của cô bé khiến người ta rất thích.

Sau lại có một ngày Bách Thủ từ chợ về, lại nhìn thấy Hương Tú ngồi xe trâu với một người nam nhân trở về, đến cửa thôn Hương Tú xuống xe trâu. Người nam nhân đánh xe trâu đứng trước thôn, mà sau đó Hương Tú mới từ từ đi vào thôn.

Nhưng ngày thứ hai Bách Thủ mới biết được nam nhân đánh xe trâu kia là Lý Tứ.

Lý Tứ này quanh năm ở bên ngoài, chỉ có một mình vợ hán ở nhà, hán còn có một nhi tử mười chín tuổi vào làm gãi sợi cho một gia đình giàu có, tuy bị người trước người sau sai bảo làm này nọ, nhưng đi ra ngoài so với người bình thường cũng nở mày nở mặt hơn, cho nên hai vợ chồng Lý Tứ đối với chuyện nhi tử làm người hầu cho gia đình giàu có thì coi đây là vinh quang.

Vợ của Lý Tứ là một người đàn đá. Lý Tứ và Hương Tú trở về hai lần đều bị người ta nhìn thấy, thế nhưng những chuyện này vợ của Lý Tứ cũng không biết. Về sau dần dần trong thôn nổi lên vài lời đồn đãi, nói hai người trong thôn thỉnh thoảng gặp cũng đều mất đi mà lại.

Loan Loan không có thời gian đi ra ngoài, đương nhiên cũng không trông thấy, những điều này nàng đều nghe đám người Mai từ nói, nhưng nàng không biết thật hay giả, mà nàng cũng không xem vào làm gì. Hương Tú có diện mạo yêu mị, thấy nàng ngày thường nói chuyện làm việc cũng giống một người đoan chính, nhưng mà biết người biết mặt không biết lòng, đây cũng là chuyện thường thấy.

Thời gian qua đi từng ngày, triệu chứng nôn mửa của Loan Loan có hơi giảm đi một chút. Lập tức cũng bước vào tháng mười, thời tiết đã lạnh hơn. Loan Loan không chỉ có thêm chăn dày ban đêm, mà quần áo mặc vào ban ngày cũng dày hơn.

Hôm nay Bách Thủ vừa từ chợ về, nhà trưởng thôn cũng có mấy người đến. Qua không bao lâu, Dương Khai Thạch lại tới nói là trưởng thôn có chuyện tìm hán. Nửa canh giờ sau Bách Thủ đã trở lại, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, vừa về đến nhà thì lập tức mở hòm bắt đầu tìm quần áo, khiến cho Loan Loan không hiểu ra sao.

“ . . . . . Mấy ngày trước đây có mấy người đi vào vùng núi Bối Sơn, bị sói tấn công bị thương, khiến cho trong lòng dân chúng chung quanh đều bàng hoàng, huyện nha đã tổ chức người đi Thanh Sơn. Nhưng thiếu mấy người kỹ thuật săn bắn tốt, cho nên huyện nha mới đến mấy thôn xóm để tìm một số người có tiền thuật tốt cùng nhau lên núi, thôn chúng ta có ta và Dương đại ca tiền thuật tốt. Cho nên một lát nữa ta và Dương đại ca phải đến nha môn.”

Vùng núi Bối Sơn chính là một vùng núi sâu, còn sâu hơn cả chỗ lần đó Bách Thủ săn heo rừng.

Loan Loan nghe xong thì sững sờ thật lâu, nói: “Trên núi có sói sao?” Sao trước kia không nghe nói.

Bách Thủ gật đầu: “Thường ngày ta cũng chỉ đi ven bờ rừng, chứ không đi vào chỗ sâu hơn, những con sói kia thì ở chỗ sâu trong đó.”

“Nếu như ở trong chỗ sâu kia, trước kia cũng không có ai đi vào, sao lần này lại có người vào trong đó?” Loan Loan nghi ngờ nói.

Và lại đây là đi đánh sói, nhưng những con sói kia lại rất hung ác, nên nàng không khỏi lo lắng hỏi thăm Bách Thủ.

Bách Thủ cười an ủi nàng: “Lần này người đi hán là không ít, lại còn có nha dịch nữa, nàng cứ yên tâm đi, ta và Dương đại ca sẽ chăm sóc lẫn nhau.”

“Nhưng mà sói là loài động vật hung mãnh động tác lại nhanh, cần ai thì người đó có thể phải mất mạng, hơn nữa chắc chắn không phải chỉ có một hai con sói.”

Thấy nàng nhíu chặt mày, Bách Thủ cầm tay nàng nhẹ nhàng nói: “Nàng yên tâm đi, không có việc gì đâu, sói nhiều lắm cũng chỉ hai ba con thôi. . . . .”

Sau đó lại nói: “ . . . . . Nàng hãy yên tâm mà ở nhà, phải bảo trọng thân thể, công việc trong nhà cứ để cho Lai Sinh làm. . . . .”

Nói một tràng, Loan Loan cũng biết Bách Thủ nhất định phải đi, chuyện này cũng là một chuyện vinh quang. Không chỉ là do thôn trưởng đề cử, mà còn là do huyện nha chỉ định.

Ăn xong bữa trưa, nàng thu xếp đồ đạc cho hán, chuyến đi này phải mất mấy ngày, nàng lại lái nhai dài dòng dặn dò một đồng chuyện.

Bách Thủ vừa đi, trong nhà chỉ còn lại Lai Sinh và Loan Loan, đêm đầu tiên, mẹ Nguyễn Bảo lo lắng nàng khó chịu nên tới nói chuyện với nàng, bảo nàng có việc gì cứ sang gọi. Loan Loan cũng rất cảm kích.

Bách Thủ không có ở nhà, Lai Sinh cũng không biết nấu cơm, Loan Loan đành phải tự mình xuống bếp xào rau, nhưng mà vừa ngửi thấy mùi dầu mỡ, trong dạ dày nàng lập tức cuộn lên khó chịu, làm thử vài lần, quả thực nàng không chịu nổi cái mùi vị dầu mỡ kia, nên cũng không nấu cơm nữa. Thế là hai người ở nhà bắt đầu ngày ngày luộc khoai lang, ban ngày nàng chỉ nằm trên giường, còn buổi tối rửa mặt cũng chỉ để Lai Sinh đi múc nước.

Nhưng mà bản thân hán lại rúc trong phòng, chẳng biết đang làm cái gì. Mà ban ngày hán cũng không thích chạy ra bên ngoài như trước kia nữa, suốt ngày đều ở trong phòng.

Có một hôm, Loan Loan ở ngoài gọi một lúc lâu cũng không thấy hấn đi ra ngoài, Loan Loan bèn tò mò đi vào. Sau đó liền nghe trong phòng thùng thùng hai tiếng, nên nâng đi vào xem xét.

Chỉ thấy đôi giày của hấn bị đá lung tung trong phòng. Cả người nằm nghiêng trên giường, chân mền trên người chỉ đắp qua loa.

“Đệ làm gì thế?” Loan Loan kỳ quái.

Lai Sinh hắc hắc nhìn về phía nàng cười nịnh nọt: “Đệ ngủ.”

Loan Loan liếc mắt nhìn quần áo chỉnh tề trên người hấn, nàng trừng mắt nói: “Đi ra ngoài múc nước.”

Chờ Loan Loan vừa đi ra ngoài, hấn lập tức đút đồ vật ở sau lưng vào chân, sau đó hai chạy ba nhảy chạy ra ngoài.

Ngày hôm sau trời nắng hơn, Loan Loan cảm giác tinh thần của mình cũng giống như khí trời tốt hơn nhiều, lấy ra hai bộ quần áo bẩn đã thay bỏ vào chậu ngâm.

Sau đó đổ nước bẩn giặt quần áo vào lỗ thoát nước, lại phát hiện lối thoát nước chảy rất chậm. Nàng nhìn nhìn, thấy lỗ thoát nước cũng không bị tắc, một lát sau, nàng lại phát hiện nước ở lỗ thoát vẫn chưa thoát hết, mà bình thường cũng không phải như vậy.

Nàng bèn mở cửa sân đi ra kiểm tra, lại phát hiện phía ngoài lối thoát nước bị bùn chắn. Không có cách nào, nàng chỉ có thể gọi Lai Sinh ra móc từng chút bùn đất ở lỗ cửa lỗ thoát ra, Lai Sinh bĩu môi rất mất hứng.

Cửa thoát nước được đào thông, nước rót cục cũng chảy thông thuận. Nhưng ngày hôm sau, lúc nàng đổ nước lại phát hiện nước bị ngăn bên trong, kiểm tra mặt trong mặt ngoài, cũng không thấy bị bùn chặn. Nàng nghĩ nghĩ, bên ngoài lối thoát nước không bị chắn mà nước vẫn chảy chậm, vậy thì bị chặn ở trong rồi? Nhưng mà lối thoát nước này trước kia lúc xây đều dùng đá kê hai đầu nên không thể sập như núi được, nếu như ở giữa thật sự bị sập bùn, vậy thì trên mặt đường này chắc chắn sẽ lõm, nhưng hiện tại mặt đường này vẫn bình thường mà.

Chuyện này thật khó hiểu!

Về sau Loan Loan lại bảo Lai Sinh dùng gậy trúc dài nhỏ thọc từ bên trong ra ngoài, nhưng lúc gậy trúc vươn ra ngoài thì lại bị kẹt, rõ ràng cho thấy lối thoát ở bên ngoài bị cái gì đó ngăn rồi, thử lại mấy lần nhưng gậy trúc cũng không nhúc nhích được, nên chắc chắn không phải là bùn chắn.

Loan Loan chỉ Lai Sinh thọc vào bên trong, không ít người đi ngang qua dừng lại xem, rồi rít hỏi nàng làm gì.

“Vợ Bách Thủ à, hai người đang làm gì vậy?”

” Lối thoát nước trong nhà muội bị tắc rồi.” Loan Loan nói đúng sự thật.

“A, lối thoát nước này năm nay mới làm mà? Làm sao lại bị tắc được?”

“Hôm qua cửa lỗ thoát bị bùn chặn đã thông xong, nhưng hôm nay lại đến bên trong bị lấp, trước kia chưa từng xảy ra thế này bao giờ cả.”

Mọi người vừa nhìn cũng vừa giúp kiểm tra xem là do nguyên nhân gì, sau đó có người nói: “Bên trong chắc chắn là bị cục đá lớn chặn rồi, nếu không gậy trúc này làm sao không chọc qua được? Phải chọc cục đá kia ra bằng được mới được.”

Bản thân Loan Loan cũng cảm thấy như vậy, sau đó dưới sự giúp đỡ của mọi người, cuối cùng cũng chọc được cục đá bên trong ra, thật đúng là một cục đá không nhỏ, khó trách chắn được cái lối thoát lớn khiến nước không thoát được.

Loan Loan cầm lấy cục đá nhìn nhìn, cục đá lớn như vậy bỏ vào cũng không dễ nha, thật không biết là người nào nhọc lòng như vậy, nàng chợt quay đầu đưa mắt nhìn bên cạnh.

Lai Sinh phát hiện lối thoát nước thông rồi, thế là hấn lập tức chạy vội ra.

“Thông rồi, thông rồi, rốt cuộc cũng thông rồi.” Sau đó nhìn thấy Loan Loan cầm một cục đá trên tay: “A, chị dâu, tẩu cầm cục đá làm gì thế?”

Loan Loan nhìn hấn một cái, nói: “Ừ, cho đệ cục đá này.”

Lai Sinh xua tay: “Đệ không cần, cục đá kia lấy làm gì chứ.”

“Đệ bận rộn hơn nửa ngày mới chọc thông được lối thoát nước này, không giữ làm kỷ niệm đi, nó được chọc ra từ cái lối thoát nước kia đó.” Loan Loan cười tùm tùm nhìn hấn nói.

Lai Sinh ngẩn người: “Vi sao trong lối thoát nước của chúng ta có cục đá vậy?”

“Đệ nói xem vì sao nào, chẳng lẽ cục đá kia tự mình nhảy đi vào?”

Lai Sinh trừng mắt: ” Ý của tẩu tử là có người cố ý nhét cục đá kia vào sao?”

Loan Loan gạt đầu.

Sau đó chỉ thấy mắt Lai Sinh trợn lên giống như mắt cá vàng, cầm lấy cục đá kia ném mạnh lên mặt đất, giờ chân bắt đầu mắng: “Cái tên trùng thối cháu con rùa nào ăn no rồi việc, lại để đại gia ta bận rộn ngoài này cả buổi, dám nhét cục đá thối tha này vào. . .”

Loan Loan che miệng cười trộm, người bên cạnh cũng cười ha hả nhìn Lai Sinh la tới la lui giữa đường, dù sao người hấn mắng chửi cũng không phải bọn họ.

Trong sân bên cạnh có một nữ nhân thờ phỉ phỉ trợn mắt nhìn ra bên ngoài.

Dương Uyển thấy mẹ nàng đứng cả nửa ngày ở giữa sân, lại thấy sắc mặt của bà không tốt, nàng mới khó hiểu hỏi: “Mẹ ạ, mẹ làm sao vậy?”

“Không sao.” Nói xong thì xụ mặt đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Xuân cung sống

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tuyết Y

Vào lúc chạng vạng tối ngày thứ năm, Loan Loan đang nấu cháo trong bếp, Lai Sinh phấn khởi chạy từ bên ngoài vào, vừa vào sân đã to giọng ầm ĩ: “Chị dâu, chị dâu, ca về rồi, ca về rồi!”

Loan Loan ngồi bên bếp lò ngăn người, lập tức đứng lên, nhìn người Lai Sinh đang xộc xệch, nói: “Ca của đệ về rồi?”

“Đúng a!” Lai Sinh cười hi hi đáng vẻ rất vui mừng.

Nghe vậy, Loan Loan lập tức ra khỏi phòng bếp, trong sân không có ai, nàng lại ra cổng, bên ngoài không có cả một cái bóng ma, hôm nay gió mùa thổi suốt ngày, đến xế chiều trời đã đen nghìn nghịt, nên trời cũng tối sớm hơn ngày thường. Nàng sờ sờ bụng rồi đi ra giữa đường đứng cả một hồi nhưng vẫn không thấy bất kỳ ai, thế là nàng trở vào bếp vội hỏi Lai Sinh: “Đệ không phải nói ca đệ về rồi sao? Người đâu? Sao tẩu lại không nhìn thấy?”

Lai Sinh ngồi cạnh bếp lò đốt thêm một mồi lửa, đưa tay xoa xoa sưởi ấm trước cửa bếp lò, chưa được vài lần tay đã nóng lên, gạt đầu thành thật nói: “Đúng vậy mà, đệ nghe chị dâu Thanh Diệp nói như vậy đấy.”

“Vậy sao không thấy người đâu cả?”

“Hình như đi đến nhà trưởng thôn rồi.”

Đi đến nhà trưởng thôn? Chẳng lẽ đi báo cáo tình hình kết quả lần lên núi này? Nàng nghĩ lại cũng cảm thấy nên như thế, bèn an tâm ngồi xuống.

Nhưng đợi trái đợi phải cũng không thấy Bách Thủ trở về, trong lòng Loan Loan giống như con kiến bò trên chảo nóng, từ trước đến giờ nàng và Bách Thủ cũng chưa từng rời khỏi nhau. Ban đầu là nghĩ sống cùng một người đàn ông thật thà, sau đó dần dần cảm thấy Bách Thủ rất tốt, trong lòng cũng có chút thích hắn, nhưng nàng không cho là mình lại để ý nhiều như vậy.

Nhưng mấy ngày nay Bách Thủ xa nàng, ban đêm nàng ngủ không được an tâm như bình thường, bên ngoài có chút tiếng động là đã khiến nàng tỉnh giấc, thỉnh thoảng đưa tay sờ soạng bên cạnh lại sờ được khoảng giường lạnh như băng, nàng cảm thấy giống như thiếu một cái gì đó. Trong đầu nàng không ngừng hiện lên những điều tốt bình thường của Bách Thủ, ví dụ như hắn nghĩ cách làm sao để làm đồ ăn ngon cho mình, làm sao để chọc mình vui vẻ, làm sao để quan tâm mình. . .

Lúc này nàng mới phát hiện hóa ra nàng để ý Bách Thủ nhiều như vậy. Cho nên nghe tin hắn trở về, thì nàng rất vội vàng muốn được gặp hắn, không phải vì ăn, không phải vì cái gì khác, mà chỉ bởi vì trong lòng nhớ đến hắn.

Nghĩ đến đây, Loan Loan dập lửa trong bếp lò, bảo Lai Sinh ở nhà đợi, còn một mình nàng đi đến nhà trưởng thôn. Lai Sinh là đứa trẻ có thể dạy bảo, còn biết dặn nàng đi trên đường cẩn thận gió lớn.

Nhẹ nhàng đóng cửa sân lại, chỉ một lúc thôi mà trời đã tối đen hoàn toàn, may mà nàng đã quen thuộc với con đường thôn. Khi đến được nhà thôn trưởng, bà nội Thạch Đầu ra mở cửa, nhìn thấy nàng thì lập tức mỉm cười mời nàng vào trong nhà: “Ồ, là Nhị muội à, vào đi.”

Loan Loan mỉm cười yếu ớt, nói: “Không cần đâu thăm, cháu nghe nói mấy người Bách Thủ đã về rồi?”

“Đúng thế, nhưng mà bọn họ đi đến từ đường rồi.”

Loan Loan ngạc nhiên. Sao lại đến từ đường?

Cùng lời quan tâm của bà nội Thạch Đầu, nàng quay người đi sang từ đường.

Đột nhiên, một tia sét xẹt qua, sau đó một tiếng sấm vang lên, cây ven đường bị gió thổi ào ào nghiêng ngã, xem ra tối hôm nay trời muốn mưa rồi. Nàng bước chân nhanh hơn. Lúc nàng đi tới từ đường thì cổng đang đóng, Loan Loan đẩy cổng đi vào, trong sân rơi đầy lá cây ngân hạnh, lá cây ngân hạnh già trong sân trái rơi phải rụng theo con gió lớn. Có những chiếc lá bay theo gió rơi xuống mặt đất, nhưng cũng có những chiếc lá vẫn bám chặt trên cây.

Mà cửa mấy căn phòng đều đang đóng, nào có ai đâu?

Loan Loan đứng ở cửa ra vào từ đường nhìn xung quanh một lần, lúc gió lớn thế này mọi người đều ở trong nhà, ai lại đi ra ngoài chứ? Nàng nghĩ có thể Bách Thủ đã về rồi, nên lập tức đóng chặt cổng lại, bắt đầu đi về nhà.

Không may là đi chưa được hai bước thì từng hạt mưa to như hạt đậu đã rơi xuống. Nàng chưa đi được mấy bước đã ướt hết tóc, Loan Loan không nghĩ nhiều, nhìn thấy bên cạnh có một ngôi nhà bèn vội vàng chạy chậm qua. Vì nàng sợ đứa trẻ trong bụng không chịu được, trên người nàng bị dính không ít nước mưa, vốn là sức đề kháng bây giờ của nàng đã yếu đi một chút rồi, nếu như còn bị dính mưa mà bệnh thì sẽ không ổn mất.

Nghĩ như thế nên nàng lại co người vào nơi góc cửa, cái cửa sân kia bị nàng chạm nhẹ vào thì lập tức mở ra, ồ, thì ra cửa này chỉ khép thôi. Nàng cẩn thận nhìn quanh, phát hiện hóa ra đây là nhà Hương Tú, đúng lúc nhà Hương Tú có một cái ô, nếu như nàng mượn dùng thì chắc Hương Tú cũng sẽ đồng ý. Hôn nửa trời đang có gió, mưa cũng bị tạt nghiêng đi nên đứng ở cửa sân vẫn bị mưa tạt không ngừng vào người, nàng liền đẩy cửa sân đi nhanh đến dưới mái hiên.

Đèn trong nhà chính vẫn sáng, có vẻ như Hương Tú vẫn chưa ngủ. Loan Loan sửa sang lại tóc trên trán, lại vỗ vỗ trên người, trên trời lại đánh xuống mấy tia chớp, tiếng sấm cũng càng ngày càng lớn, càng ngày càng vang, trong đêm mưa gió này càng làm cho người ta sợ hãi!

May mà nàng chưa đi xa, Loan Loan không khỏi may mắn, nàng xoay người định gõ cửa thì chợt nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

“Trận mưa này thế nhưng thật đúng lúc nha!”

“Cũng không phải đâu, may mà chàng đi nhanh, không là lúc này nhất định bị ướt hết rồi!”

Sau đó ngọn đèn từ trong nhà chính dần chuyển sang phòng trong cách vách.

Loan Loan ngẩng người thu lại bàn tay giữa không trung, hai giọng nói, một là của Hương Tú, còn một lại của một người nam nhân. Nàng vẫn nhớ là trong nhà này chỉ có hai mẹ con Hương Tú, vậy người nam nhân kia là ai? Hay là chồng cũ của Hương Tú? Giờ này nửa đêm khuya khoát. . . . .

Nhất thời nàng không biết nên làm như thế nào, bên ngoài mưa càng ngày càng to, chẳng nhẽ lại cứ chạy về thế này? Nhưng với tốc độ của nàng thì về đến nhà toàn thân nhất định sẽ bị ướt hết.

Loan Loan ở bên ngoài do dự, mà hai người bên trong lại tiếp tục nói chuyện.

“Chàng làm gì đó.” Giọng Hương Tú nũng nịu.

“Nàng nói xem ta làm gì nào, mấy ngày không gặp ta có nhớ ta không hả?” Giọng nói của người nam nhân rõ ràng mang theo ý cười xấu xa.

“Nhớ chàng cũng không tới lượt ta. . . . . Tay đừng làm loạn. . . . .A, đáng ghét!”

“Hê hê, thật là thơm, biết tối nay ta về nên mới tắm phải không?”

. . . . .

Hai người này nói chuyện với nhau quả là rất mờ ám, người nam nhân bên trong hẳn không phải là chồng cũ của Hương Tú, nào có người chồng cũ nào lại đến gặp vợ cũ như vậy? Ừm, nghĩ lại thì chắc chắn là có gian tình rồi!

Loan Loan theo bản năng nghĩ mình nên rời khỏi chỗ thị phi này, nhưng lại không nhịn được sự tò mò trong đáy lòng, người đàn ông trong nhà này rốt cuộc là ai? Xuyên thấu qua cửa sổ chỉ có thể nhìn thấy một ngọn đèn mờ mờ bên trong.

Mà cuộc nói chuyện bên trong cũng càng ngày càng khó nghe.

“Mấy ngày không gặp hình như làn da càng ngày càng mịn màng rồi, sao thế, không có ta nàng đi tìm tên nam nhân dễ tiện nào để thỏa mãn rồi hả? Ôi thôi thôi thôi, ta chỉ thuận miệng nói thế thôi, bảo bối lại đây để ta hôn một cái xem.”

“Ngươi bỏ ra!”

“Con mụ này lại dám chống đối ta sao?”

“A. . . . .” Một tiếng thét kinh hãi vang lên.

“Hê hê, dám chống đối ta? Chắc chắc, con mụ này. . . . . a...a. . . . . Cặp đùi này của người thật sự khiến cho lão tử thích không nỡ buông tay. . . . .”

“Bốp!” một tiếng, bàn tay to lớn của một nam nhân vỗ lên phần đùi trắng như tuyết: “Thật là chưa từng thấy cái đùi nào mềm mại trắng nõn như vậy. . . . .”

. . . . .

Loan Loan đứng ở bên ngoài trên mặt nóng ran, không tận mắt nhìn xuân cung sống, nhưng lại tận tai nghe xuân cung sống, những từ ngữ ô uế lộ liễu chói tai bên trong, làm cho người hiện đại như nàng nghe thấy cũng cảm thấy xấu hổ không thôi.

Hương Tú này đúng là một người trong ngoài không giống nhau a, nhưng nhìn từ góc độ hiện đại thì hành vi của nàng ấy cũng không tính là gì. Hương Tú thủ tiết nhiều năm, vừa xinh đẹp đoan trang tao nhã, có những suy nghĩ đó cũng không lạ. Quả phụ tìm đến những điều này cũng không có gì, so với những tiểu tam ít tuổi ở hiện đại còn tốt hơn nhiều.

Điều khiến Loan Loan kinh ngạc chính là không ngờ bình thường nàng ấy nói chuyện làm việc đứng đắn như vậy, nhưng sau lưng lại như thế này.

Hơn nữa ở xã hội này, yêu đương vụng trộm như thế này cũng khiến người ta không dễ dàng mà tha thứ được, sẽ bị chửi rủa phi báng, nếu nam nhân này còn độc thân mà hai người se duyên thì không sao, nhưng trước khi thành thân lại tăng tị với nhau thì cũng không phải là chuyện về vang gì. Nếu người đàn ông này đã có gia đình, thì khi chuyện bị lộ cuộc sống của Hương Tú sẽ không thể dễ chịu cho lắm.

Không biết Hương Tú có nghĩ đến những chuyện này không.

Những suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Loan Loan, chuyện mượn ô có thể bỏ qua rồi, ít nhất cũng phải tìm được cái gì để che đầu. Loan Loan bắt đầu tìm xung quanh mái hiên.

Lúc này tiếng nói chuyện trong phòng đã biến thành tiếng thở dốc của nam nhân và âm thanh yêu kiều của nữ nhân. . . . .

Tìm một lúc, nàng cũng không thấy được thứ gì có thể che được, mưa thì không hề có dấu hiệu sẽ tạnh, gió còn đang thổi vù vù, cành cây bị gió thổi đang lắc lư trái phải, trên không trung không ngừng vang lên tiếng sấm.

Mưa tạm thời sẽ không tạnh, hơn nữa nàng cũng không muốn lại tiếp tục đứng ở ngoài này, vén những sợi tóc rơi xuống ở sườn mặt ra sau tai, nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen tối, một tia sét lóe lên, vài giây sau, tiếng sấm giống như đánh xuống đầu vang lên, Loan Loan giật mình một cái.

Mà lúc đó, tiếng rên rỉ vốn đang kiềm nén bên trong chợt đề cao.

Loan Loan một tay vịn bụng, một tay che đỉnh đầu, không quan tâm gì mà xông ào vào trong màn mưa. Nàng chạy ra khỏi nhà Hương Tú, lúc vừa chạy đến nhà Lý Đại Trí thì nhìn thấy bóng dáng một người mặc áo toi.

“Vợ à?”

Loan Loan vui mừng, lập tức nhắc chân tăng tốc đi về phía bóng người kia: “Bách Thủ, là ta.”

Từ giọng nói của Bách Thủ, nàng nghe được hân đang vội vàng chạy nhanh về phía nàng.

Trên trời tiếng sấm ầm ầm, bên ngoài cửa sổ có thể nghe thấy tiếng gió lớn ào ào thổi trên mái nhà, còn có cả tiếng mưa rơi lộp bộp, che hết tất cả mọi âm thanh trong đêm tối.

Lại một tia sét lóe lên, xuyên qua chiếc cửa sổ chiếu vào trong nhà, trong phòng có một nam nhân trần truồng đang ngồi trên giường, trên người ôm một nữ nhân trần trụi, tóc tai xõa ra ở hai bên vai, một tay nam nhân ôm lấy eo nữ nhân, một tay tóm lấy một bên ngực to của nữ nhân ra sức vuốt ve, đồng thời đưa lưỡi không ngừng liếm láp quả anh đào đỏ sậm kia.

Sự sung sướng vô biên không ngừng xâm chiếm nữ nhân này, nàng ngửa đầu thoải mái kêu rên, sự sung sướng tràn ngập khiến ngũ quan của nàng đều tê dại, nàng vươn tay ra ôm chặt lấy đầu nam nhân trên cổ nàng, đồng thời thân thể đẩy về phía trước, đưa bên ngực còn lại vào miệng nam nhân kia.

Người đàn ông khẽ cau mày, lập tức gia tăng động tác.

Nếu như lúc trước còn có điều kiêng dè, nhưng giờ phút này thừa dịp bão táp, nàng lập tức bắt đầu rên rỉ lớn tiếng. . . . .

Mà trong đêm mưa này một bóng dáng mặc áo toi vội vàng đi từ cổng thôn vào trong thôn, vòng qua nhà Loan Loan, lúc đi ngang nhà Hương Tú thì phát hiện cổng không đóng.

Đó là do lúc Loan Loan vội chạy ra ngoài đã quên đóng lại.

Người nọ có chút nghi hoặc, tò mò nhìn vào trong sân, chỉ thấy trong một căn phòng còn có ánh sáng, có câu tò mò hại chết con mèo, Loan Loan rời đi kịp thời nên không có chuyện gì, nhưng vì người này vì ý nghĩ tò mò nên đã không cẩn thận ngã vào cửa sân, người đó lập tức đau đến nhe răng nhếch

miệng, trên người dính đầy bùn đất, trong lòng thầm mắng một tiếng xui xẻo.

Lại cảm thấy mình đúng là đáng đời, không có việc gì mà tự tìm việc, vịn tường đứng lên, trong lòng nghĩ dù sao mình cũng tự làm ngã, không bằng đi làm chuyện tốt nhắc nhở người ta một câu, hơn nữa nửa đêm không đóng cửa cũng không an toàn.

Nghĩ xong, nàng liền chân thấp chân cao đi vào trong sân, vừa tới mái hiên đã nghe thấy tiếng nói chuyện truyền đến từ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Trở về

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tuyết Y

Lúc trời dần trở thành màu đen Bách Thủ và Dương Phú Quý đã trở về, hai người cũng không về nhà luôn mà đi thẳng đến nhà Dương Nghĩa Trí trước, ít nhất cũng phải báo cáo lại một chút tình hình và kết quả chuyện này mấy ngày qua với trưởng thôn.

Mấy ngày trước có một người địa phương dẫn mấy người nơi khác đi đến vùng núi Bối Sơn, có lẽ mấy người ngoài này có chút quan hệ, nên sau khi bị thương, Huyện thái gia lập tức nhận được mệnh lệnh muốn dẫn người đi xử lý đám sài lang hổ báo trong núi, tránh gây hại cho dân chúng địa phương. Vùng rừng rậm Bối Sơn kia rất cuộc sâu đến đâu thì ngay cả những người dân địa phương cũng không biết rõ lắm, bởi vì chưa từng có ai thực sự đi đến đó, cũng có rất ít người thực sự tiến vào sâu trong đó, vì dù sao thì mạng nhỏ cũng quan trọng.

Huyện thái gia nhận được mệnh lệnh nên không thể không xử lý, lúc này ông mới tổ chức nha dịch chuẩn bị lên núi, nhưng mà những con sói kia là loại động vật cực kỳ hung ác, hơn nữa còn chạy rất nhanh, chỉ dựa vào mười mấy nha dịch cầm đao thương đi đến thì sợ rằng chẳng những không giết được sói mà còn phải mất mạng hết, cho nên, sau khi thảo luận một phen, thì dùng tên là biện pháp tốt nhất.

Nha dịch cũng biết bán cung, nhưng so với những người dân, người thợ săn sống dựa vào núi, tổ tiên lấy săn bắn mà mưu sinh thì tài bán cung của bọn họ không đáng để nhắc tới, cho nên sau đó họ mới cho người đi đến các thôn tìm người có tiền thuật giỏi.

Đội ngũ khởi hành cũng có thể nói là khá lớn, hơn hai mươi nha dịch, những thợ săn như Bách Thủ cũng có gần hai mươi người, huyện thái gia cũng đã suy nghĩ đến tình hình chi tiết trong đó.

Quả nhiên, những người bị thương nói chỉ có hai ba con sói, kết quả hơn mười người đi vào phát hiện một bầy sói có tới bảy tám con, mà không chỉ có đàn sói, còn có cả một con sói đầu đàn.

Dưới sự phối hợp đồng tâm hiệp lực của mọi người, còn cả mấy cái bẫy đã đào, hai ngày đầu đã diệt được bốn năm con sói. Súc sinh cũng có trí khôn, sau hai ngày đầu công kích không có hiệu quả, ba con sói còn lại đổi thành tấn công về đêm. May mà trên người mọi người mang theo đầy đủ đồ dùng. Trải qua một phen khổ chiến, cũng có không ít người bị thương, cuối cùng cũng đánh chết ba con sói còn lại.

Mà để đối phó với con sói đầu đàn kia, quả thực họ đã phải phí công sức hơn một chút, con sói đầu đàn này không chỉ là con sói có trí khôn bình thường, hình thể của nó cũng lớn hơn con sói thường. Mà trong đội ngũ thợ săn, tiền thuật của Bách Thủ xem như là số một số hai, chính vì đối phó với con sói đầu đàn này mà cánh tay của Dương Phú Quý bị thương. Bách Thủ cũng bị thương nhẹ.

Sau đó, tất cả bốn mươi mấy người đều chịu những vết thương nặng nhẹ khác nhau, rốt cục cũng xử lý được ổ sói này. Tổng cộng mất hết năm ngày, lúc trở về huyện nha tất nhiên là được huyện thái gia khen ngợi, hơn nữa còn được luận công phát bạc cho mỗi người, coi như là phần thưởng cho mấy ngày qua, cũng là phí thuốc thang.

Vì tài bán cung của Bách Thủ tốt, mỗi lần đều có thể bắn trúng chỗ yếu hại của sói, giảm bớt gánh nặng cho mọi người, cũng có công lao không nhỏ, cho nên được hai lượng bạc. Biểu hiện của Dương Phú Quý cũng rất tốt, nhưng vì thương thể của hắn nặng hơn Bách Thủ một chút, cho nên cũng được hai lượng bạc.

Hai người kể lại tình hình cho Dương Nghĩa Trí, cũng bởi vì hai người đã lập không ít công lao, nên nhận được vài phần kính trọng của Huyện thái gia, đây cũng là chuyện chưa từng có ở Dương gia thôn, Dương Nghĩa Trí rất phấn khởi, lập tức dẫn hai người mang đồ theo đến từ đường, bảo là muốn bái tế tổ tông Dương gia, phù hộ cho Dương gia thôn có thể càng ngày càng tốt hơn.

Lúc Loan Loan đi tìm Bách Thủ, ba người vừa mới đi được một lát. Ba người cũng không ở từ đường lâu đã rời đi, vì khác đường với Loan Loan cho nên họ không gặp nhau, thế nên khi Loan Loan đi đến từ đường mới không gặp được Bách Thủ.

Mà Bách Thủ thì sau khi đưa Dương Nghĩa Trí về, nghe bà nội Thạch Đầu nói Loan Loan tới tìm hắn. Hắn nghĩ chắc là nàng đã về nhà rồi, kết quả là vừa về tới nhà, hắn lại phát hiện chỉ có Lai Sinh, khi đó mưa đã lớn, hắn mặc áo to rồi đi tìm Loan Loan.

Về đến nhà, Loan Loan lập tức thay quần áo ướt trên người ra, rồi lấy khăn lau khô đầu tóc, không đến một lúc sau, Bách Thủ đã bung một bát canh gừng vào: “Vợ à, nàng mau uống canh này để trừ hàn khí đi.”

Loan Loan lập tức nhận lấy bát canh gừng rồi uống vào, canh này quả thực hơi khó uống, nhưng đây là chuyện không thể làm khác, nàng cũng không muốn bị bệnh vào lúc này. Bách Thủ còn sợ nàng bị lạnh, nên cố ý lấy chậu đốt than, trong phòng nhanh chóng ấm áp hẳn lên. Đột nhiên nàng lại nghĩ đến chuyện vừa mới nghe được, bất giác Loan Loan cảm thấy trên mặt nóng hẳn lên.

Lúc này một bàn tay to xoa lên trán nàng.

“Vợ ơi, nàng không thoải mái ở đâu à?” Nói xong, Bách Thủ còn sờ lên trán mình, nhiệt độ của hai người không khác gì nhau, hẳn khó hiểu nhìn hai má đỏ lên của Loan Loan, lo lắng hỏi: “Có lẽ không sốt, vậy vợ có chỗ nào khác không thoải mái sao?”

Loan Loan sờ lên gò má càng nóng ran của mình, vờ điềm nhiên không có chuyện gì nói: “Không có a, ta rất khỏe, có thể là do đốt than nên hơi nóng đấy?”

Bách Thủ bưng tỉnh: “À, bây giờ mới tháng mười đã đốt than thì có hơi sớm, nhưng vừa rồi nàng bị mắc mưa, tối nay đốt rồi chờ mấy ngày nữa chúng ta mới đốt nữa.”

“Ừm” Loan Loan gật đầu. Thời tiết này mà đốt than thì vốn hơi sớm, huống chi nàng cũng không định đốt than từ bây giờ.

Nói đến đây, nàng lại nghĩ đến năm nay Lai Sinh ở cùng với bọn họ, đến lúc đó phòng của Lai Sinh có lẽ cũng cần phải đốt than, bèn nói: “Năm nay chúng ta chuẩn bị nhiều than hơn một chút, từ bây giờ đốt củi phải chú ý bắt đầu dự trữ than mới được, dù sao trong nhà vẫn còn mấy cái bình gốm cũ không dùng làm gì thì lấy để đựng than cũng được.”

“Ừ, cũng được.” Bách Thủ cũng đồng ý.

Sau đó, họ dọn đồ ăn lên bàn xong thì ba người bắt đầu ăn cơm, vừa ăn cơm, Bách Thủ vừa kể lại chuyện xảy ra trên núi mấy ngày qua, Loan Loan nghe thấy thì kinh hãi không ngừng, may mà bày sói không đông, nếu mà gặp phải bày sói vài chục con, nàng thật sự không dám tưởng tượng Bách Thủ sẽ ra sao nữa. Nhưng nghĩ lại, có lẽ trong núi sâu cũng không có bày sói lớn như vậy. Bầy sói đều có địa bàn riêng của mình, nếu đã xử lý xong hang sói đầu tiên, nàng tin rằng chỉ cần không đi vào trong nữa thì sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, đương nhiên ở chỗ sâu hơn thực sự vẫn còn bày sói khác, nhưng bọn chúng cũng sẽ không tùy tiện đi ra khỏi địa bàn của mình.

Mà Lai Sinh nghe xong thì hưng phấn không thôi, sau đó đôi mắt còn trông chờ đòi đồ Bách Thủ: “Ca, đồ lưu niệm ca mang về đâu rồi?”

Bách Thủ ngăn ra: “Trong rừng sâu núi thẳm thì có đồ lưu niệm gì chứ.”

Bách Thủ lập tức mất hứng bĩu môi.

Đó chỉ là lời nói đùa mà Loan Loan thuận miệng nói với Bách Thủ trước khi Bách Thủ đi mà thôi, lúc ấy vì không muốn để cảm xúc không nở chia lìa nặng nề như thế, nên nàng mới nói muốn Bách Thủ vài vật lưu niệm về.

Sau đó Lai Sinh lại hỏi nàng: “Đồ lưu niệm là cái gì?”

Loan Loan giải thích thế này: “Là thứ hiếm lạ mà đệ chưa từng thấy, là thứ đồ đặc biệt của địa phương đó, đồ lưu niệm cũng chính là món đồ mua về để làm kỷ niệm.”

Lai Sinh vốn giống như trẻ con, nghe xong thì tò mò, trước đó hẳn vô cùng ao ước, nhưng kết quả lại nghe thấy Bách Thủ nói không có, trong lòng hẳn đương nhiên cảm thấy mất hứng.

Không có đồ kỷ niệm, Bách Thủ bèn lấy ra ba đồng tiền đưa cho hắn: “Trên núi làm gì có gì hiếm lạ chứ, trên núi kia có cái gì, thì trên núi này của chúng ta cũng đều có. Ở trên núi này của chúng ta có gì chẳng lẽ đệ còn không biết sao? Đây, ba đồng tiền này thưởng cho đệ mấy ngày qua đã ngoan ngoãn ở nhà với chị dâu.”

Lai Sinh nghĩ lại cũng thấy đúng, trên núi thì có thể có đồ chơi hiếm lạ gì chứ, thế là ngay tức khắc cũng không để ý đến nữa, sau đó phần khởi nhận lấy ba đồng tiền Bách Thủ cho, định bụng lần sau đi chợ nhất định phải mua đồ ăn ngon.

Cơm nước xong xuôi, Loan Loan thu dọn bát đĩa, Bách Thủ ngồi bên bếp lò đun nước nóng, Lai Sinh thì chạy về phòng của mình, cũng không biết đang làm gì. Nàng vừa rửa bát vừa kể chuyện mấy ngày qua trong nhà cho Bách Thủ nghe, dĩ nhiên là gồm cả chuyện lỗ thoát nước bị lấp.

Bách Thủ nghe xong khẽ nhún mày: “Hai ngày gần đây thì sao?”

“Không bị lấp nữa.” Loan Loan nói, nhớ đến hôm đó Lai Sinh đứng giữa đường giơ chân mắng chửi người ta mà bất giác bật cười.

Bách Thủ cảm thấy tên ngọc mặc dù có lúc nóng nảy xúc động, nhưng vẫn có chút tác dụng.

Một lúc sau, Bách Thủ đột nhiên hỏi: “Nàng cảm thấy là ai làm?”

Loan Loan xếp bát đĩa ngay ngắn vào trong chạn (*), cười nói: “Chàng cảm thấy là ai?”

(*) chạn: đây là tù chén ở miền nam.

Bách Thủ nhú mày không nói.

“Nghe chị dâu Thanh Diệp nói, trước đó vài ngày nhà bọn họ cũng làm lỗ thoát nước như nhà chúng ta, hơn nữa nhà Linh Từ cũng làm, có thể là nhìn thấy nhà trường thôn cũng làm như thế, và lại quả thực lỗ thoát nước này chúng ta thiết kế dùng tốt nên nhiều gia đình trong thôn đều bắt đầu làm theo.”

Dùng một chút, nàng cười tủm tỉm nói: “Ai muốn loại bỏ nó thì người đó có hiềm nghi!”

Bách Thủ trầm mặt không nói chuyện.

Mấy ngày qua Bách Thủ không có ở nhà Loan Loan chỉ tắm qua loa, cho nên hôm nay Bách Thủ trở về, nàng phải tắm thật sạch sẽ mới được, nhưng phụ nữ có thai không nên ngâm trong bồn tắm, chỉ nên tắm đơn giản thôi.

Sau khi đun nước xong, trước tiên Bách Thủ mang nước nóng vào phòng tắm cho Loan Loan, sau khi xác định Loan Loan không cần mình giúp, thì hần trở lại phòng bếp thêm mỗi lửa để tăng nhiệt độ cho nồi nước.

Chờ Loan Loan tắm xong, Bách Thủ đổ nước đi, sau đó bắn thân pha nước ấm tắm. Chờ sau khi hần tắm xong, hần bảo Lai Sinh xách nước nóng còn lại trong nồi đi tắm, sau đó hần đi vào buồng trong.

Trong phòng, Loan Loan đang ngồi đối diện với tấm gương ở bàn trang điểm để chải tóc, cái gương này là lúc tình cờ mua trong một sạp hàng nhỏ, tuy hơi nhỏ, cũng hơi xấu, nhưng có thể dùng được, trong cửa hàng đồ trang sức tất nhiên cũng tấm gương đẹp hơn, lớn hơn, có điều nó lại rất đắt.

Có thứ dùng được đã không tệ rồi, trước kia không phải nàng cũng đã từng không có cái để soi luôn sao?

Nhìn thấy Bách Thủ đi vào, Loan Loan lập tức lấy một mảnh vải bố sạch đưa cho hần, Bách Thủ cầm lấy rồi ngồi sang bên giường vừa tự lau đầu, cũng vừa nhìn bóng lưng Loan Loan.

Nàng có thai đã bốn tháng, bụng hơi nhô lên, eo hình như cũng hơi to ra một chút, nhưng nhìn khuôn mặt lại gầy, hần biết nguyên nhân vì mấy tháng gần đây khẩu vị của Loan Loan vẫn luôn không tốt, trong lòng hần vừa có chút đau lòng vừa có chút mong đợi.

Loan Loan ngồi phía trước đương nhiên không nhìn thấy vẻ mặt của Bách Thủ ở đằng sau, đợi hần lau tóc cả nửa ngày, nàng đứng dậy đi đến bên giường, thấy đầu tóc của hần vẫn còn ẩm ướt, mà hần còn đang nhìn nàng không chớp mắt, nơi đáy mắt kia tràn đầy tình ý và sự dịu dàng.

Trong lòng Loan Loan nhảy lên bình bịch vài cái, sau đó dí dõm nhìn hần trách móc, lấy mảnh vải bố sạch trên tay hần bắt đầu lau tóc cho hần, còn trên hần: “Xem ra chàng vừa xa ta có mấy ngày mà ngay cả tóc cũng không biết lau rồi.”

Bách Thủ hơi ngẩn ra, lập tức cười ha hả, tiếng cười sáng khoái vang vọng trong phòng, ngay cả ngoài sân cũng nghe được rõ ràng, đôi mắt lấp lánh có thần giờ phút này nhìn về phía Loan Loan lóe sáng như bảo thạch.

Loan Loan chưa bao giờ nhìn thấy Bách Thủ vui vẻ như thế, âm thanh sáng khoái, phóng khoáng, là sự vui mừng phát ra từ trong lòng mang theo sung sướng vô hạn, khiến cho ngũ quan cứng rắn của hần lập tức lộ ra vẻ dịu dàng lại sinh động, khiến cho khắp thân thể cường tráng của Bách Thủ tỏa ra một loại mị lực của người đàn ông thành thực.

Nàng lại nhất thời nhìn đến ngây người!

Đôi mắt sáng ngời của Bách Thủ khẽ híp lại nhìn về phía nàng, đôi tay dài với tới, Loan Loan lập tức rơi vào trong vòng ôm rộng lớn ấm áp của hần, một mùi thơm mát nhàn nhạt xen lẫn hơi thở dốc mập mờ bao quanh hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Sinh con trai hay con gái?

Edit: Khuê Loan

Beta: Tuyết Y

Một ngày không gặp như cách ba thu, từ ngày đầu tiên xa nhà hần đã bắt đầu thấy nhớ Loan Loan, nhớ đứa bé trong bụng nàng, sợ nàng ăn không ngon cũng sợ ban đêm nàng ngủ không ngon. Có lẽ trước đây ở nhà ngày nào cũng gặp nên không phát hiện ra, rồi đi mấy ngày rồi trở về, hần mới phát hiện thực ra Loan Loan đã gầy đi rất nhiều. Lại nghe được giọng nói gấp rút dí dõm của nàng, Bách Thủ cảm thấy như rơi vào trong hũ mật.

Sau một nụ hôn sâu, hai người đang rung động rất cực cũng tách ra, Loan Loan mở mắt ra, đôi mắt xinh đẹp phủ kín một tầng hơi nước, mơ màng động lòng người.

“Vợ à.” Bách Thủ cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, nhỏ giọng rủ rỉ.

“Vâng.” Khóe miệng Loan Loan khẽ cong lên.

“Nàng nói rất đúng, rời khỏi ta nàng chẳng làm được cái gì cả, cho nên, cả đời này nàng đều không được rời xa ta.”

Loan Loan cảm thấy hơi quái lạ, Bách Thủ cũng không phải là nam nhân biết dỗ ngon dỗ ngọt, những lời này làm cho nàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Bàn tay nàng chậm rãi vòng qua cổ hắn, nở nụ cười nhẹ mà dịu dàng: “Ta sẽ không rời xa chàng!”

Bách Thủ lập tức cười thật to, hôn chụt một cái lên mặt nàng.

Ngón tay Loan Loan cuốn lấy sợi tóc còn chưa khô của hắn, quấn trên ngón tay từng vòng từng vòng, rồi mất xuống, sau đó nói: “Cả đời này ta cũng không cho chàng rời xa ta.”

Bách Thủ nhìn đôi mắt đẹp của Loan Loan không ngừng gật đầu.

“Đời này chỉ cho yêu một mình ta, không được lừa dối ta, không được bắt nạt ta, không cho phép chàng tìm những nữ nhân khác.” Loan Loan đầu môi nói.

Bách Thủ bắt lấy bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm của nàng, đưa lên miệng hôn một cái, ánh mắt chân thành nhìn Loan Loan nói: “Ta hứa với nàng, cả đời này ta vĩnh viễn chỉ yêu một mình nàng, không có những nữ nhân khác. Nhưng mà, nàng bảo ta không được bắt nạt nàng, cái này hơi khó làm. . . . .”

Loan Loan trừng mắt: “Sao nào, chàng còn muốn bắt nạt ta à?”

Bách Thủ cười hi hi, lướt mắt nhìn xuống bụng nàng, lại có chút mùi vô lại: “Nếu ta không bắt nạt nàng thì làm sao có nó được?”

Mặt Loan Loan bỗng chốc đỏ lên, đôi bàn tay trắng như phấn đắp vào ngực hắn, nhưng lực cú đắp này thực sự chẳng bằng cả gãi ngứa.

Bách Thủ mặt dày cười hi hi nói: “Trong nhà này nàng chính là nữ vương, nàng nói là được. Nhưng mà, cũng không phải cái gì cũng đều là do nàng quyết định, ví dụ như cái này, cần phải công bằng. . . . .” Hắn vừa xong, một bàn tay lớn đã đưa vào trong nội y của nàng, nắm lấy cái gò rất tròn trước ngực.

Mặt Loan Loan lập tức đỏ lên như tôm luộc, trong đầu nàng không tự chủ đột nhiên hiện lên những lời dâm đãng nghe được ở nhà Hương Tú, mà bàn tay to lớn kia còn không ngừng quấy phá trước ngực nàng, thỉnh thoảng lại gây gây trái anh đào, cả người nàng không khỏi nóng ran.

Trong lòng Loan Loan lập tức tự phi nhỏ mình hai cái, phì phì phì, tại sao vào lúc này mà mình lại nghĩ tới những chuyện đó chứ. Đồng thời, phía sau tai nàng cũng đỏ rực lên!

Bách Thủ nhìn hai má đỏ ửng của vợ đang nằm dưới, không cần phải nói có bao nhiêu cảm dỗ, hạ thân không khỏi dựng lên, Loan Loan ngay lập tức cảm nhận được thứ cứng rắn kia, lấp ba lấp bập nói: “Không, không được, đưa bé.”

Bách Thủ vừa nghe xong liền ịu xịu, vẻ mặt đau khổ nhìn cái lều nhỏ lên ở hạ thân. Xong rồi, đã lâu không được thân mật với vợ rồi, bây giờ thì phải làm sao đây?

Sau khi hít thở sâu vài lần, Bách Thủ lại thành thật xoay người nằm xuống bên cạnh nàng, một tay ôm eo Loan Loan, Loan Loan nhìn bộ dạng đau khổ kia của hắn, trong lòng bất giác có chút buồn cười, nhưng bây giờ thực sự không được, có lẽ chờ một tháng nữa a. Nàng chủ động nắm lấy cánh tay của hắn, hôn lên mặt hắn một cái, cười hi hi nói: “Chờ một tháng nữa nhé.”

Bách Thủ lắc đầu, không được, chờ con hắn ra đời rồi nói tiếp.

“Không sao, sau ba tháng thì đứa trẻ đã thành hình rồi, năm tháng là an toàn.” Loan Loan cười híp mắt giải thích, sau đó nhìn Bách Thủ vừa lắc đầu vừa lộ ra vẻ xoắn xuýt thì nàng đã nở hoa trong lòng.

Hai người nằm trên giường thì thầm nói chuyện, sau đó vô tình Loan Loan nhìn thấy một vết thương dài trên cánh tay Bách Thủ, nàng cả kinh lập tức ngồi dậy.

“Chàng bị thương sao? Sao chàng không nói gì?”

Bách Thủ cười an ủi nàng: “Không có chuyện gì, chỉ là một vết thương nhỏ thôi.”

Loan Loan vén tay áo hắn lên, trên cánh tay có một vết thương dài bằng ngón tay, máu trên miệng vết thương đã khô lại, hiển nhiên là vốn không được xử lý gì, nhưng nhìn kỹ thì vết thương thật ra không sâu.

Loan Loan thở phào nhẹ nhõm, hung dữ lườm Bách Thủ một cái, nhanh chóng xuống giường lấy thuốc và vải sạch trong hòm ra, ở cái thời đại giao thông không phát triển y học thì lạc hậu này, nàng vẫn duy trì thói quen ở hiện đại, mặc dù không có gì nhưng thuốc thì bất cứ lúc nào cũng phải có trong nhà,

có điều mua một chút đồ dùng y tế để ở nhà vẫn có tác dụng

Nhìn Loan Loan đun nước nóng, lại giúp hấn rửa miệng vết thương, trong lòng Bách Thủ cảm thấy ngọt ngào, cho dù vết thương rất đau hấn cũng không còn cảm thấy gì nữa.

Nàng rửa vết thương cho Bách Thủ xong, xung quanh miệng vết thương dài đỏ lên, nàng cẩn thận lấy ra một ít bột Bạch Cạp đắp lên trên vết thương.

Bột Bạch Cạp có thể cầm máu, tiêu viêm giảm sưng, dùng cho vết thương ngoài da.

Sau đó, nàng lại dùng vải sạch bắt đầu cẩn thận băng bó cánh tay của Bách Thủ, Bách Thủ nhìn nút buộc nơ bướm xinh đẹp trên cánh tay vừa vui vẻ vừa bất đắc dĩ.

“Vợ à, vết thương nhỏ này không đáng gì đâu, không cần băng bó.” Trước kia hấn lên núi săn thú có khi còn bị thương nặng hơn thế này nữa cũng có.

Loan Loan không để ý đến hấn, cất đồ đi, sau đó bảo hấn nằm xuống, đồng thời nghiêm túc nói: “Không cho chàng tháo ra, ít nhất phải đợi đến ngày mai, ta sẽ tháo ra cho chàng.” Sau đó nàng xụ mặt mắt húng nói: “Chàng bị thương cũng không nói cho ta biết.” May chỉ là vết thương nhỏ, không bị thương ở chỗ nào khác nữa.

Bách Thủ bất đắc dĩ cười cười, sờ dĩ hấn không nói cho Loan Loan chính là vì biết nàng sẽ thế này, nhưng vẫn không cẩn thận bị nàng nhìn thấy, hấn vươn tay ôm lấy nàng vào trong lòng mình, nhẹ nhàng nói: “Biết rồi biết rồi, nàng nói thế nào thì là thế. Hôn nữa thương thế kia của ta thực sự chỉ là vết thương nhỏ thôi, nàng không biết chứ vết thương của Dương đại ca mới sâu đấy, gần thấy cả xương cơ.”

“A? Nặng như vậy sao?”

“Đúng vậy, may mà không có gì đáng ngại, huyện nha còn chủ động mời đại phu đến khám, hơn nữa còn trả tiền thuốc, con sói đầu đàn kia quả thật quá hung dữ, nếu không thì huynh ấy cũng không bị thương.”

Loan Loan âm thầm cảm thấy may mắn, may là vết thương của Bách Thủ cũng nhẹ, mặc dù Dương Phú Quý bị thương huyện nha có chủ động mời đại phu, cho tiền thuốc thang, nhưng nàng vẫn cảm thấy không đáng, không được khen thưởng gì còn bị trọng thương, đoán chừng cánh tay kia của Dương Phú Quý tạm thời không thể bung bẻ gì được nên cho tiền thuốc thang cũng phải thôi. Nhưng xem thái độ của Bách Thủ và Dương Phú Quý thì hình như không có chút ý oán trách gì. Có lẽ người hiện đại như nàng không thể hiểu được, thời điểm này, những con người chất phác như thế này được đại quan như quan huyện đại lão gia coi trọng thì đây chính là một vinh quang rất lớn.

Mặc dù quan huyện lão gia cũng không phải là chức quan lớn bao nhiêu, nhưng ở trong cái huyện nhỏ bé này thì Huyện lão thái gia đã là lớn rồi!

Mấy ngày không gặp, hai người đều nhớ nhưng đối phương, Bách Thủ không phải là người giỏi ăn nói, Loan Loan cũng không phải là người nói nhiều, nên hai người chỉ lẳng lặng nằm trên giường hưởng thụ bầu không khí ấm áp tĩnh lặng này. . . . .

Ngày hôm sau hai người đang bận rộn trong nhà thì mẹ Loan Loan tới. Bà nói là đại tỷ Vương Lý của Loan Loan sinh ra một đứa bé trai mập mạp, ít ngày nữa thì làm tiệc rượu đầy tháng.

Bởi vì Vương Lý sinh được một đứa bé trai mập mạp nên cả nhà đều vui mừng, nhất thời quên báo tin cho nàng, hơn nữa gần đây cũng không thấy Loan Loan và Bách Thủ đi chợ. Lúc mẹ nàng đến báo tin mừng thì thật ra Vương Lý cũng đã sinh được mười mấy ngày rồi.

Mẹ chồng Vương Lý có được một đứa cháu trai mập mạp thì vô cùng phấn khởi, nói nhất định phải mở tiệc rượu đầy tháng cho cháu trai thật lớn, bên kia đều đang bận rộn chuẩn bị, cho nên nhờ mẹ nàng đến báo tin vui cho hai người Loan Loan, lại báo đến lúc đó hai người nhất định phải đi uống rượu đầy tháng.

Loan Loan cũng mừng thay cho Vương Lý. Đến ngày làm tiệc rượu đầy tháng, hai người dọn dẹp trong nhà xong thì dẫn theo Lai Sinh đánh xe trâu đến nhà Vương Lý. Loan Loan cố ý báo Bách Thủ qua chợ mua mười mấy quả trứng gà.

Lý Quang Hán đang đứng trong sân chào hỏi mọi người thì nhìn thấy ba người nhà Loan Loan đến bèn lập tức ra đón.

“Nhị muội, nhị muội phu đến rồi à, mời vào!”

Bách Thủ cẩn thận đỡ Loan Loan xuống xe trâu, Loan Loan nhìn Lý Quang Hán cười nói: “Chúc mừng tỷ phu!”

Sự vui vẻ trên mặt Lý Quang Hán càng nhiều, hấn lại hơi xấu hổ chuyện mình không thể tự mình đi đến mời ba người: “Thật xin lỗi Nhị muội, Nhị muội phu, người trong nhà đều vui mừng quá, lại quên mất đi báo tin mừng cho hai người. Đứa bé này làm âm ỉ quá, lại bận rộn, không có thời gian tự mình đi mời hai người, hy vọng hai người bỏ qua cho mới được!” Thật ra thì nhiều thân thích cũng là nhờ người đi báo tin.

Loan Loan vốn cũng không để ý những chuyện này: “Không có gì đâu, đều là người nhà cả ai lại đi so đo những chuyện này, huynh xem không phải bọn muội đều đã tới đây rồi sao!”

Bách Thủ đi cột trâu xong cũng đi tới, cười nói: “Đúng vậy đấy. Chúng ta không cần phải khách khí như vậy.”

“Chỉ cần Nhị muội và Nhị muội phu không trách tội là được, vào bên trong ngồi đi.”

Sau đó hắn dẫn ba người vào trong phòng.

Bách Thủ và Lai Sinh là nam nhân nên không tiện vào buồng trong, bèn ngồi ở bên ngoài, còn Loan Loan thì tự đi vào trong phòng thăm Vương Lý, mẹ nàng còn tới sớm hơn cả nàng, giờ bà đang giúp thay tã lót cho em bé.

“Ôi, tiểu rồi à?”

Hai người đang bận rộn chợt nghe thấy giọng nói, Vương Lý vừa nhìn thấy là Loan Loan thì lập tức cười nói: “Ôi, Nhị muội tới rồi à, ngồi đi, thằng bé này tiểu tiện nhiều lắm.”

Loan Loan đi tới, quả đúng là một thằng bé mập mạp, khuôn mặt nhỏ nhắn núng nính thịt, nhìn đứa bé này chắc cũng phải nặng đến tám cân, không khỏi bội phục nói với Vương Lý: “Đại tỷ à, tỷ cũng thật lợi hại nha!”

Vương Lý đỏ mặt nắng nàng một câu: “Lợi hại cái gì chứ, muội cũng sẽ sinh một thằng bé mập mạp thôi.”

“Hi hi, con trai hay con gái muội đều thích cả!” Loan Loan ngồi xuống bên cạnh cười nói.

Mẹ nàng đang xi tè cho bé con, nhanh chóng quần tã lót rồi đặt em bé lên giường, sau đó nói với Loan Loan: “Sao giống nhau được, phải sinh con trai. Hôm nào mẹ lên miếu trên thị trấn cầu Bồ Tát phù hộ cho con cũng sinh con trai giống đại tỷ con.”

Loan Loan chỉ cười không đáp, thật ra nàng không thiên vị chuyện con trai con gái.

Thấy nàng không đáp, mẹ nàng đi ra ngoài liếc nhìn, nhìn thấy Bách Thủ đang ngồi nói chuyện với mọi người trong sân, mẹ chồng cha chồng của Vương Lý cũng bận rộn, lại đi vào, hạ giọng nói: “Con không nhìn thấy lúc đại tỷ con sinh ra thằng bé này đâu, mẹ chồng của nó cười đến cứng cả miệng luôn đây. Cho nên con cũng phải sinh con trai. . . . .” Lại thấy nàng không để ý, bà tiếp tục nói: “Con đừng nghe nam nhân nói gì mà con trai hay con gái đều được, đó toàn là nói dối cả, con thử hỏi xem có nhà nào không thích con trai không. Mặc dù phía trên con không có cha mẹ chồng, nhưng mà, trong lòng Bách Thủ nhất định cũng muốn có con trai.”

Bình thường Bách Thủ rất bẽ bộn, cái gì cũng nghe theo nàng, về vấn đề này đúng thật là nàng chưa từng hỏi Bách Thủ, trong lòng nàng con trai con gái đều giống nhau, bình thường trong nhà nàng nói một thì Bách Thủ không nói hai, cho nên trong vô thức nàng cho rằng Bách Thủ nhất định không có ý kiến gì về con gái, hiện giờ nghe mẹ nàng nói vậy, trong lòng nàng cũng có chút hồi hộp lo lắng.

Lúc này, Vương Lý bên cạnh cũng nói: “Nhị muội à, tỷ nói cho muội biết, thật ra thì tỷ thương con trai và con gái như nhau, mặc dù lúc trước Quang Hán cũng nói con trai con gái cũng không sao cả, nhưng muội nhìn bộ dạng cao hứng của huynh ấy hôm nay xem, nếu như là con gái thì còn có thể được như vậy hay không? Cho nên, vẫn phải sinh con trai mới được!”

“Muội biết rồi!” Không muốn tranh cãi về vấn đề này nữa, Loan Loan cười đáp, sau đó bắt đầu trêu đùa đứa trẻ, thật ra thì trong lòng nàng lại đang xoắn xýt, chẳng nhẽ cứ phải sinh con trai? Nếu là con gái thì chẳng lẽ lại bóp chết con bé sao? Nếu quả thật sinh con gái, thì sau này không phải còn phải sinh tiếp sao?

Nhưng mà, nàng thực sự không muốn gánh chịu sự khổ cực khi sinh con a. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Tiệc rượu đầy tháng

Edit: Khuê Loan

Beta: Tuyết Y

Mặc kệ đến lúc đó sinh con trai hay con gái, nếu như Bách Thủ dám không thích con gái của nàng, nàng sẽ không thêm đề ý đến hắn nữa.

Ngồi trong nhà một lát xong rất nhanh đã đến giờ khai tiệc, ở nông thôn tiệc đầy tháng của trẻ con đơn giản hơn nhiều, không giống như những nhà có tiền còn tổ chức chọn đồ vật đoán tương lai gì đó, những người thân thích vừa tới nhà liền tặng lễ vật cho đứa trẻ, có quần áo trẻ con, cũng có bao lì xì, còn có những món đồ chơi mua ngoài chợ, rất nhiều thứ khác nhau. Với nông dân mà nói, bất luận tương lai đứa trẻ sẽ làm nông hay là đọc sách, chỉ cần có tiền đồ, có thể nuôi sống cả nhà thì tốt!

Hơn nữa bọn họ cũng không có quá nhiều vốn liếng để đòi hỏi tương lai đứa bé phải thế nào!

Tên của đứa trẻ do cha nó – Lý Quang Hán đặt tên, tên là Lý Bảo, nữ danh Đại Bảo, có thể thấy được hai ông bà yêu thích đứa bé này như thế nào, đứa bé này chính là bảo bối trong lòng cả nhà.

Người tới chúc mừng cũng nhiều, rất nhiều người trong thôn đều tới, thêm cả một vài thân thích của nhà Lý Quang Hán đã ngồi đủ sáu bàn. Nhiều người như vậy xem ra tốn không ít bạc, nhưng nhìn nụ cười trên khuôn mặt cha mẹ Lý Quang Hán thì dường như không hề để ý đến việc đó. Nghĩ lại cũng đúng, có đứa cháu trai mập mạp, Lý gia có người kế nghiệp, cho dù tốn ít bạc cũng không sao cả.

Haizzz, thời cổ đại này a, nói dối tông đường chính là đại sự hàng đầu!

Mẹ chồng Vương Lý giúp đỡ làm việc, dĩ nhiên chỉ có mẹ Loan Loan giúp Vương Lý bưng một ít đồ ăn vào, chờ cho đứa bé ngủ mẹ nàng mới đi ra ngoài. Hôm nay Loan Loan gặp Vương Tiểu Thảo, thấy nàng rất khác so với lần trước, hôm nay cả người nàng tràn đầy tinh thần, lại trở nên thích nói cười giống như trước, thấy Loan Loan cũng thân thiết gọi một tiếng Nhị tỷ, còn cố ý giữ một chỗ ngồi cho mẹ nàng.

Nàng không biết tại sao Vương Tiểu Thảo này lại nghĩ thông suốt rồi.

Chờ cơm nước xong, người trong thôn giúp đỡ dọn dẹp, Loan Loan đi theo mẹ nàng vào trong phòng thăm đứa bé, vừa vào đúng lúc có mấy người đi ra ngoài. Là mấy người họ hàng thân thích bên nhà Lý Quang Hán, nhìn thấy mẹ nàng còn thân thiết chào hỏi.

“Đại tỷ, tỷ ăn xong chưa?” Loan Loan hỏi.

“Ăn rồi, còn mọi người? Đến chỗ tỷ thì cứ tự nhiên đi nhé.” Vương Lý cười nói.

“Bọn muội cũng ăn rồi.” Loan Loan cười nói.

Vương Tiểu Thảo cùng đi vào phía sau lập tức ngồi xuống bên giường kéo tay Vương Lý, như làm nũng nói: “Muội thích nhất là đến nhà đại tỷ đây.”

“Vậy sau này rảnh rỗi thì muội cứ thường đến đây mà chơi.” Vương Lý xoa đầu nàng cười nói, nhìn thấy trên đầu nàng cài một đóa hoa xinh đẹp, hoa này cài trên đầu Vương Tiểu Thảo quả thật làm cho cả người nổi bật xinh xắn hơn mấy phần, nụ cười càng sâu: “Tiểu Thảo nhà chúng ta đã lớn rồi, cũng biết làm dáng rồi.”

Vương Tiểu Thảo đỏ mặt, bĩu môi như tức giận nói: “Không chơi với tỷ nữa.” Sau đó nàng chạy ra khỏi phòng.

Loan Loan nhìn nụ cười đầy thích thú nơi khóe miệng Vương Lý, trên khuôn mặt mẹ nàng cũng nở nụ cười sáng lạn, thế là nàng cũng cười theo.

Sau đó Loan Loan bưng ghế dài ngồi cạnh giường ngắm Đại Bảo, thằng bé mập mạp này khuôn mặt tròn trĩnh đỏ hồng nhìn thật đáng yêu, thật muốn sờ vào nó, nhưng lại sợ làm nó thức dậy, nên chỉ đành cười tủm tỉm ngắm nó.

Vương Lý nhìn bộ dạng của nàng mỉm cười nói: “Thế nào đây? Nhìn thằng bé rồi cũng muốn nhanh có con đúng không?”

Loan Loan cười gật đầu, đúng vậy a, thật ra thì nàng cũng không phải là rất thích trẻ con, nhưng nhìn đáng yêu đáng yêu của Đại Bảo, nàng vuốt cái bụng hơi nhô lên của mình, chỗ nào đó trong lòng bỗng trở nên mềm mại. Trong phút chốc nàng muốn đứa con trong bụng nhanh chóng ra đời, nàng cũng muốn được mỗi ngày lăng lăng ngắm nhìn đứa con của mình như vậy, đây là một chuyện hạnh phúc đến cỡ nào chứ.

Mẹ Loan Loan nhìn thấy hai tỷ muội đang nói chuyện, bà đi ra ngoài liếc nhìn bên ngoài đang bận rộn, trở về phòng bảo hai người bà đi ra ngoài giúp đỡ rồi lại bước ra, chốc lát sau, bà lại đảo về, đi tới nói nhỏ bên tai Loan Loan: “Bây giờ con là người bốn mắt, không nên bế trẻ con mới sinh.”

Loan Loan sùng sốt, người bốn mắt? À, là chỉ phụ nữ có thai.

Nàng gật đầu, đồng ý.

Chờ mẹ Loan Loan đi ra ngoài, Vương Lý hỏi nàng: “Mẹ nói gì thế?”

Loan Loan kể những gì mẹ nàng nói cho Vương Lý nghe.

Vương Lý cũng ngẩn ngơ: “Có quy tắc này sao? Tỷ chưa nghe thấy mẹ chồng nói đến bao giờ.”

Loan Loan cũng không hiểu, chắc là sợ phụ nữ có thai bế trẻ con mới sinh sẽ không may mắn đi.

“Không có gì. Vốn là thân thể muội hiện giờ cũng không nhanh nhẹn như trước kia, muội ngồi đây chơi với thằng bé là được rồi, hơn nữa nếu mẹ chồng tỷ biết sẽ khó ăn nói.”

Một là sợ Loan Loan quá nhạy cảm, hai là chuyện như vậy thì do mẹ ruột nói ra vẫn tiện hơn.

Sau đó Loan Loan hỏi đến Vương Tiểu Thảo.

“Lần này gặp con bé muội thấy nó khác hẳn lần trước, nhưng mà mọi người vừa nói thế là có ý gì vậy?”

Vương Lý cười cười, ý bảo Loan Loan ngồi sang cạnh giường bên này, vừa dịch người về phía nàng một chút, hạ giọng nói: “Hình như có người nhìn trúng Tiểu Thảo.”

“Ồ, thế à? Chuyện này rất tốt nha, tuổi con bé cũng không còn nhỏ nữa, nếu gặp người tốt thì cũng nên gả đi.” Loan Loan cười nói. Con gái ở thời cổ đại

này không phải mười mấy tuổi đã thành thân sao? Hai mươi tuổi là thành đại cô nương rồi.

Nàng lại hỏi: “Là người ở thôn nào vậy?”

“Nghe nói là trên thị trấn, nhà còn rất giàu nữa.”

Không ngờ Vương Tiểu Thảo còn có may mắn này, có thể gả cho gia đình trên thị trấn dù sao cũng tốt hơn gả cho nông dân nhiều, nói thế nào thì họ cũng có chút của cải.

Ngừng một chút Vương Lý lại nói: “Nghe nói nhà người kia có năm gian cửa hiệu mặt tiền ở chợ, nhà cũng rất lớn, rất đẹp, còn có bà con làm ăn lớn ở kinh thành, vị công tử kia quanh năm đều theo họ hàng ra ngoài làm ăn. Hình như đáng về cũng không tệ.”

“Đã gặp mặt rồi sao?” Loan Loan kinh ngạc.

Vừa nói đến đây về mặt Vương Lý có chút phức tạp: “Nghe nói là Tiểu Thảo đi mua đồ, đúng lúc gặp gỡ nam tử kia tại trước cửa hiệu, công tử kia ngay lần gặp đầu tiên đã nhìn trúng Tiểu Thảo. Muội cũng biết trong nhà chúng ta có ba con gái, ta bộ dạng bình thường nhất, bàn về ngũ quan thì Tiểu Thảo là đẹp nhất, da muội thì trắng nhất. . . . .”

Nàng nói xong lại sợ Loan Loan nghĩ lung tung nên vội giải thích: “Muội đừng hiểu lầm, tỷ không có ý gì khác, dù sao hai đứa bọn muội diện mạo đều xinh đẹp hơn tỷ, mặc dù ngũ quan của muội hơi kém Tiểu Thảo một chút, nhưng một trắng che mười xấu (*).”

(*) một trắng che mười xấu: ý chỉ dù diện mạo không đẹp, nhưng làn da trắng cũng khiến cả người xinh xắn nổi bật hơn nhiều.

Loan Loan cười cười: “Muội không nghĩ nhiều đâu, ba tỷ muội chúng ta như thế nào chẳng lẽ muội lại không biết.” Nàng cũng không thêm để ý việc ai xinh đẹp hơn ai cả.

Thấy Loan Loan không tức giận, Vương Lý lại nói tiếp: “Nhà bọn họ có năm gian cửa hiệu mặt tiền, có mấy lần Tiểu Thảo đúng lúc gặp nam tử kia, vị công tử kia nảy sinh ấn tượng tốt với Tiểu Thảo, liền cho chương quỹ kia một chút tiện nghi, mỗi lần Tiểu Thảo đến lại chiếu cố con bé nhiều hơn, sau đó mẹ cũng đi qua nhìn, bộ dạng công tử kia quả thật khá được, nói chuyện cũng nho nhã lễ độ, ai gặp cũng không ghét.”

Công tử nhà có tiền đương nhiên là có phong độ, kiến thức rộng lớn hơn tiểu tử ở nông thôn rồi!

“Thường xuyên qua lại như thế, tỷ không nói muội cũng hiểu mà, nếu không phải kẻ ngốc thì ai cũng nhìn ra được. Mẹ từng lo lắng gia thế của đôi phương quá tốt, nhà ta chỉ là hộ nông thôn thì sao có thể xứng đôi, nhưng công tử kia đã từng lên nói với Tiểu Thảo, hẳn nhìn trúng Tiểu Thảo chứ không phải gia thế của con bé, còn nói sẽ nhanh chóng nhờ người mai mối tới nhà.”

Nghe Vương Lý nói như vậy, hai nhà chính là một trên trời một dưới đất, như vậy Vương Tiểu Thảo gả đi có thể hạnh phúc sao?

“Haizz, muội cũng biết gia đình như chúng ta có thể gả cho người có gia cảnh tốt một chút đã vô cùng may mắn rồi, sao có thể hy vọng xa vời đến loại gia đình giàu có, không biết phúc phận đã tu bao nhiêu kiếp, hơn nữa bản thân Tiểu Thảo cũng thích, tỷ thấy trong lòng mẹ hình như cũng đã đồng ý rồi.”

Có thể tìm được con rể có tiền như vậy, mẹ nàng đương nhiên đồng ý rồi.

Do dự hồi lâu, Loan Loan lưỡng lự hỏi: “Hai người bọn họ. . . . .”

Vương Lý thấy nàng rất nhanh đã phục hồi tinh thần, biết ý nàng định nói về cái gì, vội nói: “Chỉ có gặp mặt mấy lần trước cửa hiệu thôi, chỉ nói chuyện, không có chuyện gì khác cả.”

“Như vậy thì tốt.” Ở thời đại này nữ tử nếu như thành thân mà có một lời đồn đãi không tốt truyền tới, cho dù gia thế có tốt nhưng gả đi rồi thì cuộc sống ở nhà chồng cũng sẽ không được dễ chịu gì.

Không ngờ Vương Tiểu Thảo còn có may mắn này, nhưng nàng có cảm thấy chuyện tốt này có phải là tới quá đột ngột không.

Một lúc sau, Vương Lý hỏi nàng: “Nhị muội, muội cảm thấy công tử này có đáng tin hay không?”

Trầm ngâm nửa khắc, Loan Loan nói: “Không biết công tử này bao nhiêu tuổi?”

“Chắc tầm hai mươi lăm.”

Hai mươi lăm? Khóe miệng Loan Loan giật giật: “Tuổi như vậy, gia đình như vậy, sao có thể chưa lấy vợ được?”

Vương Lý ngó ra, đôi mắt tròn to: “Đúng rồi, chúng ta không nghĩ đến điểm quan trọng nhất này, chẳng may hắn đã có vợ, chẳng phải Tiểu Thảo sẽ phải làm thiếp sao?”

Nào có chẳng may gì, nam nhân kia nhất định là đã có vợ rồi!

“Không được không được. Ta phải nhanh nói cho mẹ biết.” Vương Lý vén chăn lên định xuống đất, Loan Loan vội vàng kéo nàng lại: “Tỷ gấp cái gì chứ, bây giờ còn chưa đâu vào đâu mà!”

“Ài, đúng vậy a đúng vậy a, còn cứu được.” Sau đó may mắn vỡ ngực: “May mà hôm nay tỳ nói cho muội nghe, nếu không chờ Tiểu Thảo gả đi thì có hối hận cũng không kịp. Tuy nói gả đến nhà có tiền thì không lo cơm áo, nhưng là thiếp thì phải hạ mình cúi đầu, cả đời đều bị chèn ép, nói không chừng ngày nào cũng phải chịu khi dễ sỉ nhục. . . . . Tỳ đã bảo mẹ nên sớm đến tìm muội, dù sao muội cũng suy nghĩ sự việc chu đáo hơn chúng ta. . . . .”

Mẹ nàng đương nhiên không chịu rồi, nàng chính là người chuyên dội nước lạnh người ta mà!

Không ngờ Vương Lý lại có thể nhìn thấu mấy chuyện này, có điều còn bản thân Vương Tiểu Thảo thì sao?

Vương Lý nhiệt tình giữ ba người Loan Loan ở lại ăn cơm tối, ăn cơm tối xong ba người đánh xe trâu về nhà, nàng không biết Vương Lý định lúc nào thì nói với mẹ nàng, đều là người một nhà, nếu như có ngày mẹ nàng đến tìm nàng, nàng có thể phân tích giúp một chút, nếu không, nàng cũng không đi quản nhiều làm gì.

Ba người về đến nhà thì đã rất muộn, tình trạng cơ thể của Loan Loan mấy ngày gần đây càng ngày càng tốt, khẩu vị cũng tốt hơn mấy ngày trước. Bởi vì đã lâu không ra ngoài, nên ngày hôm sau, cả nhà ba người chậm rì rì đánh xe trâu lên chợ.

Mấy tháng không ra ngoài hóng mát, nàng cảm thấy giống như được từ trong phòng giam ra ngoài hóng mát, thấy mấy quán nhỏ bán đồ gì cũng phải đi sờ sờ nhìn nhìn, nhưng Bách Thủ hỏi nàng có thích không, có muốn mua không, thì nàng lại lắc đầu.

Còn chưa đến buổi trưa ba người đã trở về rồi, trên đường về thì gặp Hương Tú, nàng vẫn chào hỏi Loan Loan trước. Loan Loan chỉ hơi ngẩn người, mặc dù người trong cuộc không biết, nhưng mà trong lòng nàng vẫn thấy hơi mất tự nhiên.

Hai người chỉ nói chuyện mấy câu rồi không nói nữa, nhưng thấy Loan Loan cũng không tỏ ra khó chịu với nàng, ừ Hương Tú vẫn đi theo ba người, mãi cho đến khi về thôn.

Lúc đến cổng thôn thì gặp phải bà mối Vương đang vội vàng vàng chạy về nhà, Loan Loan cười chào hỏi với bà: “Ôi, đại nương, thẩm đang vội gì thế, đi làm mai cho nhà ai à?”

Bà mối Vương vừa nhìn thấy là Loan Loan bèn lập tức cười nói: “Ô, là Nhị muội à, ta vừa sang thôn bên cạnh một chuyến, giờ đang vội về nhà nấu cơm đây!” Mắt bà nhìn xuống bụng nàng, càng vui vẻ nói: “Đã hơn bốn tháng rồi nhỉ?”

Ánh mắt Loan Loan lập tức híp lại thành một đường nhỏ: “Đúng vậy ạ.”

“Thời điểm này không có chuyện gì làm thì có thể đi ra ngoài đi đi lại lại nhiều rồi, nhớ bồi bổ thêm đấy.” Bà mối Vương rất tốt bụng nói với nàng, mí mắt đảo qua nhìn thấy Hương Tú phía sau, vẻ mặt ngẩn ra, sắc mặt lập tức trở nên hơi kỳ lạ, vội vã chào Loan Loan rồi đi trước.

Loan Loan lấy làm lạ.

Sau đó trên đường nhìn thấy mấy người quen, mỗi người nhìn thấy Hương Tú xong đều tránh rất xa. Loan Loan đưa mắt nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Hương Tú, lại nhìn những người đang chỉ trỏ sau lưng, có chút hiểu ra!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Bàn luận thị phi

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tuyết Y

Ngày hôm sau, Loan Loan đang quét sân thì mẹ Nguyên Bảo tới.

“À, muội đang quét dọn à!”

“Hi hi, vâng ạ, muội cũng rảnh rồi mà, chị dâu Thanh Diệp vào ngồi chơi đi.” Loan Loan cười mời mẹ Nguyên Bảo.

“Ta cũng chỉ đi ngang qua thôi, đã mấy ngày không gặp muội rồi, nhìn thấy muội đang quét sân nên đi vào chơi một chút.” Trước khi Loan Loan mở miệng thì mẹ Nguyên Bảo đã đi vào.

Khoảng thời gian trước đây nhà Nguyên Bảo cũng bận rộn, nhưng kể từ khi nhà họ học nhà Loan Loan làm lỗ thoát nước, thì bình thường nước bẩn chỉ cần giội vào cửa thoát nước là được, cũng sẽ không đọng trong sân nên rất thuận tiện.

Bởi vì đào cửa lỗ thoát ở cổng, nên nước rửa mặt rửa chân ban đêm phải đi ra cổng để đổ, mà một bên góc tường nhà họ có một cái lỗ nhỏ, vì vậy hai

vợ chồng bèn thương lượng cứ làm thêm một lỗ thoát nước nữa, như vậy cũng tiện đổ nước hơn, nếu sau này gặp phải trời mưa to như lần trước thì trong nhà cũng không dễ gì mà bị ngập nước.

“Biện pháp này của nhà muội thật là tốt đấy, trong thôn có rất nhiều nhà đều đào lỗ thoát nước theo.” Mẹ Nguyễn Bảo cười nói, lại nhìn mái hiên rộng rãi của nhà nàng nói: “Mái hiên nhà muội nói rộng ra thế này dường như cũng rất hay nha.”

“Có cái mái hiên này rồi thì bình thường trời mưa có thể đứng ở cửa nhà chính sẽ không bị nước mưa bắn vào người, hơn nữa tỷ nhìn xem gờ mái hiên này đã được nâng cao hơn, bậc cửa nhà chính bọn muội cũng làm cao lên, cho nên, cho dù là có gặp lụt như lần trước thì nước cũng không dễ tràn vào. Và nó còn có chỗ tốt nữa là, hành lang này thông đến tận phòng bếp bên kia, cho nên trời có mưa cũng sẽ không lo.” Loan Loan cười giải thích.

Hai mắt mẹ Nguyễn Bảo tỏa sáng.

“Vậy con đường đá xanh này thì sao?”

Loan Loan che miệng cười: “Lúc đầu khi làm con đường đá này là do muội nghĩ đến nếu trời mưa mà đi trên đường đá này sẽ không bị dính bùn, thế thì trong nhà cũng sạch sẽ hơn một chút, nhưng mà ai đi ra ngoài về mà trên giày không dính bùn, nên tác dụng của nó cũng không cao bằng hai thứ kia.” Dừng lại một chút, nàng nói tiếp: “Có điều, con đường đá này được trải đến nhà sau, và trải dài ra tận chuồng lợn thì lại thực dụng hơn so với trải trong sân đấy. Hơn nữa, chị dâu Thanh Diệp à, tâu nhìn chuồng lợn, chuồng gà, còn có cả vườn rau, thêm cả chuồng trâu sau nhà muội xem, những chỗ đó đều được sắp xếp rất thuận tiện. Nếu không các tâu cứ sửa lại sân nhà bố trí giống hệt nhà muội thế này đi, đến lúc đó hai nhà của chúng ta sẽ giống như cùng một nhà vậy, rất tốt đấy!” Nói xong nàng dí dỏm nháy mắt mấy cái với mẹ Nguyễn Bảo.

Mẹ Nguyễn Bảo suy nghĩ một chút, không thể phủ nhận rất nhiều thiết kế của nhà Loan Loan đều rất thực dụng, nhưng mà. . . . . thế này sẽ tốn rất nhiều bạc! Nàng lắc đầu: “Thôi, sửa lại không chỉ tốn bạc, hơn nữa mới chỉ đào lỗ thoát nước kia thôi mà chúng ta đã phải làm rất lâu rồi.”

Loan Loan lập tức nghĩ đến cánh tay của cha Nguyễn Bảo, liền nói: “Không biết vết thương của Dương đại ca thế nào rồi?”

“Đỡ hơn nhiều rồi, đã có thể cử động, chỉ có điều vì phòng vạn nhất nên đến giờ ta vẫn không cho huynh ấy làm việc nặng.”

Loan Loan gật đầu, đúng thế, bị thương nặng như vậy mà không nghỉ ngơi nhiều sau này sẽ để lại di chứng, mà người đàn ông lại là trụ cột trong gia đình nữa.

Sau đó Loan Loan mang ghế dài ra mời nàng ngồi, hai người ngồi trong sân nói chuyện, lúc này có hai người đi ngang qua cổng, vừa hay họ lại có thể nghe thấy tiếng hai người đó nói chuyện.

“. . . . . người xem con người đứng là không thể chỉ nhìn về bề ngoài mà, không ngờ có thể làm ra loại chuyện mất mặt như vậy.”

“Còn không phải sao, hơn nữa đáng về nàng ta kiêu my, vừa nhìn đã biết không phải loại tốt đẹp gì rồi, quanh năm làm việc bên ngoài nên tư tưởng cũng buông thả như thế.”

“Thật tiếc cho khuê nữ kia, lớn lên cũng ngoan ngoãn, lanh lợi, thế mà lại có người mẹ vô liêm sỉ như thế.”

“Ng ngoan ngoãn, lanh lợi cái gì, lớn lên cũng giống như mẹ nó thôi, không biết sau này lớn lên bộ dạng ra sao, nhưng mà đáng tiếc lại là một đứa câm.”

. . . . .

Hai người càng ngày càng đi xa, phía sau cũng không nghe được gì nữa.

Hai người trong sân đều ngẩn ra, những người này nói chuyện cũng quá không kiêng kỵ nha. Hơn nữa, cô bé Mạch Thảo kia quả thực thành thật, bị mẹ nàng liên lụy sợ rằng sau này sẽ không dễ sống, nhưng mà, làm người phải có phúc hậu chứ, người lớn là người lớn, trẻ con là trẻ con, sao có thể vợ cả một nắm như thế được?

Mẹ Nguyễn Bảo đương nhiên không biết Loan Loan đã biết chuyện của Hương Tú, nên dịch ghế lại cạnh nàng, hạ giọng nói: “Hai ngày gần đây trong thôn xảy ra chuyện rất đáng xấu hổ.”

“Là chuyện gì thế?” Loan Loan làm bộ như không biết hỏi.

“Muội không biết đâu, xế chiều hôm qua vợ Lý Tứ cãi nhau một trận to với hấn ở nhà, âm ỉ làm cho cả thôn đều biết, rồi thậm chí đứng ở ven đường lớn tiếng mắng hò ly tính!”

Loan Loan kinh ngạc há to mồm: “Hò ly tính gì vậy?” Chẳng lẽ người ở nhà Hương Tú đêm đó là Lý Tứ, nhưng mà sao vợ Lý Tứ lại biết chuyện này chứ?

“Đúng vậy a, muội biết là đang mắng ai không?” Mẹ Nguyễn Bảo nói rất thần thần bí bí.

Loan Loan lắc đầu.

“Chính là Hương Tú.” Nói đến tên người, giọng của mẹ Nguyễn Bảo cũng hạ thấp hơn.

Loan Loan há miệng, vẫn chưa nói được gì, hôm đó chính tai nàng đã nghe thấy rồi, bây giờ còn muốn nói được gì nữa đây?

Sau đó nàng lại nghe thấy mẹ Nguyên Bảo nói: “Nhưng mà Lý Tứ không thừa nhận, vợ Lý Tứ cũng không có cách gì, chỉ có thể đứng ngoài cổng nhà Hương Tú chỉ cây dâu mắng cây hễ mà thôi, chỉ là, bây giờ người trong thôn ai cũng biết chuyện là thế nào rồi. . . . .”

Hóa ra là đêm hôm đó Loan Loan vội vàng chạy về mà nhất thời đã quên không đóng cổng, đúng lúc hôm đó vợ Lý Tứ lại về nhà mẹ đẻ, nàng và Lý Tứ có một đứa con trai, đã sắp hai mươi rồi, đang ở bên ngoài, cha mẹ Lý Tứ mất sớm, cho nên bình thường cũng chỉ có mình nàng ở nhà, rảnh rỗi thì nàng lại thích chạy về nhà mẹ đẻ. Đúng hôm đó thì nhà mẹ đẻ lại có chuyện nên nàng phải nán lại, nàng vốn định ngủ lại nhà mẹ đẻ qua đêm, nhưng mấy hôm rồi Lý Tứ không có về nhà, nàng sợ hán đột nhiên về nhà lại không có ai, cho nên lần mò đường trong đêm tối mà về.

Ai ngờ nàng còn chưa về đến nhà thì trời đã đổ mưa, làm cho ướt nhem cả người, lúc đi qua cổng nhà Hương Tú thì phát hiện cổng không đóng, mà trong thôn không ai không biết nhà Hương Tú chỉ có hai mẹ con, vốn xuất phát từ lòng tốt và sự quan tâm, nên nàng định thuận tay đóng giúp cái cổng, kết quả là không cẩn thận vấp ngã, vừa hay lại nhìn thấy trong nhà dường như có ánh đèn, thế là bèn chân thấp chân cao đi vào.

Đúng lúc đi đến ngoài cửa thì nghe thấy bên trong có tiếng của nam nhân, nhất thời trong lòng nổi lên tính hiếu kỳ, phải biết rằng sau khi Hương Tú cùng cách thì vẫn chưa tìm được người nam nhân nào, sao trong nhà này lại có tiếng của nam nhân được?

Mà nữ nhân thì đều thích hóng hớt.

Nàng bèn dấn lỗ tai vào cửa sổ nghe ngóng, sau đó nàng lại mơ hồ cảm thấy giọng nói của nam nhân trong kia hình như hơi giống giọng nói của chồng mình. Nhưng bởi vì bên ngoài gió thổi, trời lại mưa sấm sét âm ầm, nên nàng cũng không nghe rõ lắm.

Nhưng sự suy đoán mơ hồ này lập tức cuộn lên hàng nghìn con sóng trong lòng nàng, không suy nghĩ nhiều, nàng lập tức gõ cửa, nhưng mà Hương Tú ở trong một lúc lâu mới đi ra mở cửa, lúc ấy trông thấy người đến là nàng thì Hương Tú còn ngăn người.

Vợ Lý Tứ cũng không thèm để ý đến chuyện gì, thẳng tay đẩy nàng ra mà đi vào, kết quả không nhìn thấy nam nhân nào bên trong, chỉ có mỗi mình Hương Tú, vợ Lý Tứ lập tức kiểm có nói với Hương Tú là vừa từ nhà mẹ đẻ về, đi nửa đường thì bị mắc mưa, lại ngã ở ngoài cổng, đúng lúc thấy nhà các nàng không đóng cổng nên đi vào mượn cái ô.

Sau đó nàng cầm lấy cái ô rồi rời đi.

Nhưng sau khi về đến nhà, vợ Lý Tứ càng nghĩ càng thấy bất thường, giọng chồng mình sao nàng có thể nghe nhầm được chứ, thế là nàng lập tức thay quần áo, mặc áo toi đến ngoài nhà Hương Tú. Khi đó cổng sân đã đóng, nàng không thể nào thấy được tình hình bên trong. Nàng tuyệt đối tin tưởng vào tai của mình, bên trong nhất định có một nam nhân. Nếu như không phải chồng mình thì tốt, đến lúc đó coi như là chuyện trà dư tửu hậu thôi.

Hơn nữa nàng đoán là nam nhân này chắc chắn không dám chờ đến sáng sớm mai mới đi, cho nên nàng đứng bên ngoài đợi, đợi mãi đến lúc trời ngừng mưa cũng không về nhà. Lúc này nàng vốn định bỏ qua việc này rồi, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến việc thật sự là chồng mình thì trong lòng lại hận đến nghiến răng, thế nên nàng phải làm cho rõ ràng. Nàng chờ mãi cho đến đêm khuya, khi mí mắt của nàng thật sự không mở lên nổi nữa thì nàng không còn cách nào khác định đi về nhà, kết quả là chưa đi được bao xa, thì nhìn thấy một bóng đen mờ ám lên lên lút lút từ trong nhà Hương Tú vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Lúc ấy vợ Lý Tứ kinh hãi, cũng không thèm để ý cái gì nữa mà lập tức đuổi theo, đáng tiếc nam nhân kia kia chạy quá nhanh, đợi nàng quẹo vào ngõ thì đã không thấy bóng dáng nam nhân kia đâu nữa.

Mà hôm sau, nàng còn mang dù đến nhà Hương Tú trả, bên cạnh đó còn mấp mé nghe ngóng, Hương Tú rất lạnh nhạt nói đêm qua chỉ có mình và Mạch Thảo ở nhà. Điều này lại càng làm cho vợ Lý Tứ thêm nghi ngờ. Đợi đến xế chiều khi Lý Tứ về nhà, nàng lập tức chất vấn hán, Lý Tứ đương nhiên không nhận, một mực khẳng định hôm qua mình không hề về đây, càng không có làm chuyện mờ ám nàng nói kia.

Thật ra thì đêm qua lúc vợ Lý Tứ tới gõ cửa đã khiến cho cả Hương Tú và Lý Tứ đều giật nảy mình, hai người ở trong phòng gấp gấp xoay mòng mòng, ngay cả quần áo Lý Tứ cũng không kịp mặc đã nấp vào tủ áo trong phòng, Hương Tú còn cố ý đặt một bọc vải lớn đè trước tủ. Đợi đến nửa đêm, xác định bên ngoài thật sự không có ai, Lý Tứ mới vội vã cả đêm đi về trấn trên.

Thật không ngờ vợ hán lại rình ở bên ngoài cả một đêm. Nhưng Lý Tứ là ai chứ? Hán là người làm việc bên ngoài quanh năm, chẳng nhẽ chỉ chút chuyện nhỏ này lại để vợ hán nắm được, và rồi hán chối bỏ tất cả mọi chuyện.

Vợ Lý Tứ không cam lòng, thế nên nàng lại chạy đến thôn trang nơi Lý Tứ làm việc mà hỏi, người giữ cửa nói không biết, nhưng cuối cùng lại báo quả thực đêm qua có trở về, hán nói cứ như thật vậy. Lúc này vợ Lý Tứ cũng không chịu bỏ qua. Về đến nhà, nàng gặp Lý Tứ rồi cãi nhau một trận to, nằng nệ hỏi hán có phải gian díu với Hương Tú hay không, nhưng cho dù thực sự bị tra ra hán từng rời khỏi thôn trang, thì Lý Tứ cũng sẽ không thừa nhận hán có gian tình với Hương Tú.

Không làm gì được chồng mình, vợ Lý Tứ liền đứng ở ven đường, quay mặt về phía nhà Hương Tú gân cổ lên mà mắng, mọi người nghe thấy thế thì khó hiểu, rồi có mấy người trong thôn bình thường quan hệ tốt với nàng hỏi thăm, vì thế nên người trong thôn mới biết nguyên nhân hậu quả của sự việc.

Thế là lời đồn đãi lập tức nổi lên khắp bốn phía!

Mà Hương Tú với tư cách là người trong cuộc lại không có chút hoang mang, bình thường nên làm gì thì vẫn làm cái đó.

Loan Loan không ngờ chỉ vì mình nhất thời sơ ý không đóng cổng cho người ta mà lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng giấy không gói được lửa, sớm muộn

gì thì cũng có một ngày chuyện giữa hai người sẽ bị lộ.

Nàng cũng chỉ cảm thán cùng mẹ Nguyên Bảo một lúc. Vốn nàng cũng không phải người thích bàn chuyện thị phi của người ta, nên sau đó hai người lại nói đến một vài chuyện khác.

Kể từ sau khi vợ Lý Tử làm ẩm tử, người trong thôn dần dần đều xa lánh Hương Tú, nhưng Loan Loan thì vẫn vậy, không cố ý tiếp xúc người nào, cũng không cố ý xa lánh ai.

Thỉnh thoảng Hương Tú gặp nàng cũng lên tiếng chào hỏi với nàng, Loan Loan vẫn giống như trước chào lại đôi câu, mà không như người khác tránh nàng như tránh ôn dịch, nhưng cũng không chủ động tìm nàng nói chuyện. Có điều, Bách Thủ lại bảo nàng tránh xa loại nữ nhân này một chút, để tránh làm bẩn thanh danh của mình.

Có lẽ bản thân Hương Tú cũng biết, vì thế dần dần cũng ít tới nhà Loan Loan, mà Mạch Thảo vốn đã quen với mấy đứa bé gái trong thôn, như Dương Uyển, nhưng vì chuyện này mà cuối cùng không ai tìm cô bé chơi cùng nữa, cô bé lại trở lại như trước kia cô đơn lẻ lữ một mình.

Loan Loan đối xử với mọi người ôn hòa hơn chút ít, cho nên thỉnh thoảng Mạch Thảo lại tặng chút đồ mình tự làm đến cho nàng. Loan Loan cảm thấy cô bé này quả thật đáng thương, nên thuận tiện cũng đáp lại bằng quà nhà mình làm cho nàng.

Con người chính là loại động vật kỳ lạ, biết rõ không nên làm nhưng vẫn làm, Hương Tú đang lúc trẻ tuổi không chịu nổi cô đơn nên vụng trộm với người khác, khi chuyện lộ ra bị vô số người coi thường, còn ảnh hưởng đến con gái Mạch Thảo, không biết sau này nàng ta có thấy hối hận không?

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Bán bầy lợn

Edit: Khuê Loan

Beta: Tuyết Y

Qua Lập Đông, trời cũng lạnh hơn, thân thể Loan Loan trở nên khá hơn nhiều, không còn sợ lạnh như ba tháng trước nữa, các loại phản ứng khi mang thai dần dần cũng biến mất, nhưng khẩu vị vẫn còn rất kém, nhưng đã không còn giống như trước đây vừa ngửi thấy mùi dầu mỡ là thấy buồn nôn. Ngày Tiểu Tuyết (*) cũng không có tuyết rơi, mà cả ngày gió thổi ào ào, làm ống tay áo bay phấp phật, cơn gió kia giống như có mắt, nó chỉ chuyên thổi vào trong khe hở ở cổ áo, lạnh đến nỗi khiến người ta không khỏi túm chặt cổ áo.

(*) ngày tiểu tuyết: vào ngày 22, 23 tháng 11

Làn da cũng hơi bị khô nẻ, may là Loan Loan đã mua một ít đồ dưỡng da, thứ này rất đắt, lúc ấy nàng phải tốn hết một lượng bạc để mua nó trong một cửa hàng sơn phấn. Có điều bình thường cũng ít khi dùng vì phụ nữ có thai phải kiêng dùng những thứ này! Chỉ là gió thổi đến nỗi tay nứt ra, nên nàng cũng thoa một ít lên tay.

Đến ngày đại tuyết (*) lại thực sự có tuyết rơi, mặc dù không lớn, nhưng đây cũng là trận tuyết đầu tiên từ đầu mùa đông tới giờ của năm nay, Loan Loan mặc ba lớp trong ba lớp ngoài bao mình lại giống như cái kén, bên ngoài cũng còn khoác thêm một cái áo bông thật dày, ấm thì rất ấm, nhưng làm việc thì lại lỏng ngóng vô cùng.

(*) ngày đại tuyết: một trong 24 tiết, thường vào khoảng ngày 6, 7, 8 tháng 12

Năm nay Bách Thủ không có ý định may quần áo mới, vì hai bộ quần áo năm ngoái vẫn còn mới tinh cả. Mà bản thân Lai Sinh cũng chỉ có hai chiếc áo bông cũ rách. Hôm đó Bách Thủ cố ý ra chợ mua cho hắn hai chiếc áo mới, Lai Sinh vui mừng cười như trẻ con, vô cùng vui vẻ, Bách Thủ đoán trước kia hắn sống với ông nội rất khó khăn, không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa được mua áo bông mới rồi! Về phần hai chiếc áo cũ kia, Loan Loan tháo ra, bông bên trong còn có thể dùng lại được, chờ hôm nào trời nắng sẽ đem phơi, sau đó ra chợ mua một ít vải bố, rồi dồn bông vào trong, chẳng phải lại có một chiếc áo mới sao.

Năm nay nàng đang mang thai nên tất nhiên không thể đi bán bánh được nữa, có một hôm Bách Thủ đi chợ gặp những người bày sạp bán hàng bên đường trước kia, trước kia mọi người cùng bày sạp ở một chỗ nên cũng quen biết nhau, họ còn hỏi sao hắn không bán bánh nữa?

Từ sau khi bọn họ không bán bánh nữa, một ít hàng bán bánh lâu năm bên bắt đầu học theo làm các loại bánh có mùi vị khác, và vì hai người không bán nữa, nên lúc này bọn họ lại làm ăn tốt hơn nhiều.

May mà họ đã sớm trừ than từ trước, ngày Đại Tuyết này, Bách Thủ chính thức nổi lửa đốt than. Ba bình than lớn đều đầy ắp, vừa dùng vừa tích trữ, buổi tối cả hai phòng đều cùng đốt, chắc qua mùa đông cũng không phải vấn đề lớn gì.

Từ sau khi bọn họ chuyển nhà từ trên núi xuống thôn, hai người rất ít khi lên căn nhà cũ trước kia ở trên núi, nhưng mà khi không có việc gì thì họ vẫn tới

đó quét dọn vệ sinh, dù nói thế nào thì đó cũng là chỗ Bách Thủ đã ở mấy chục năm. Nhà cửa lâu không có người ở nên càng ngày càng cũ, đồ bên trong cũng đã chuyển xuống gần hết, chỉ để lại hai cái ghế dài và một chiếc bàn vuông, chiếc chuồng gà ở bên ngoài trải qua những ngày gió táp mưa sa nhưng vẫn còn rất chắc chắn, gây chú ý nhất chính là hàng hoa cỏ đại trước nhà thì ngược lại càng ngày càng tươi tốt.

Đã sắp đến tháng mười một, chỉ còn hai tháng nữa là đến tết, Loan Loan không thể không cảm thán thời gian trôi qua nhanh thật. Mà Dư chương quỹ ở quán rượu đã cố ý phái quản sự trên thôn trang tới báo cho Loan Loan, mấy ngày nữa họ sẽ sắp xếp người đến mua lợn sống, để mọi người trong thôn chuẩn bị một chút. Mà chuyện tiếp theo sau khi bán lợn sống chính là làm thịt khô.

Loan Loan đã quen biết quản sự kia sau hơn nửa năm làm thịt xông khói trên thôn trang.

Loan Loan cười cảm ơn: “Làm phiền Tạ quản sự phải đi đến đây một chuyến rồi, xin ông chuyển lời cho Dư chương quỹ, trong thôn có mười mấy nhà đều để lợn, thế nào cũng có hơn mấy chục con rồi, ta sẽ sắp xếp, đến lúc mời ông tới đây là được.”

Tạ quản sự mỉm cười nói: “Như vậy cũng tốt, mấy ngày nữa ta sẽ dẫn người đến bắt lợn về.”

“Được.”

Chờ Tạ quản sự đi rồi, Loan Loan ra phía sau nhà nhìn xem hai con lợn của nhà mình, vì mua sớm hơn nhiều nhà trong thôn một chút, cho nên bây giờ một con lợn phải tầm hơn hai trăm cân rồi. Sau đó nàng đóng cửa đi đến nhà Nguyên Bảo, Bách Thủ và Lai Sinh thì đang ở trên núi, nên nàng chỉ có thể tự mình đi báo.

“Thật sự là người trên thôn trang sao? Thảo nào ta thấy quản sự kia có hơi quen mặt a!” Lúc mẹ Nguyên Bảo nhìn thấy Tạ quản sự đi đến nhà Loan Loan, nàng đã đoán có thể là vì chuyện thịt lợn này rồi.

“Đúng vậy, chúng ta nuôi lợn một năm không phải chỉ chờ ngày này sao? Nhưng mà, còn phải làm phiền chị dâu đi hỏi giúp muối một chút, vài ngày trước trong thôn đã có vài nhà bán lợn rồi, không biết còn ai chưa bán không, nếu đồng ý bán thì bảo họ chuẩn bị giúp muối.”

Mẹ Nguyên Bảo không cần suy nghĩ đã đồng ý: “Muội yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta, bây giờ muối hành động không tiện, những con đường quanh co khúc khuỷu kia tốt nhất muối nên ít đi lại.”

“Vâng cảm ơn tâu, tuy nói thôn chúng ta không lớn gì, nhưng dầu sao cũng có mười mấy hộ gia đình, chờ lát nữa muối sẽ đi đến nhà Thạch Đầu, nhờ mẹ Thạch Đầu đi hỏi giúp muối luôn, như vậy cũng nhanh hơn một chút.” Loan Loan cười nói.

“Được.” Nghĩ ngợi một chút, mẹ Nguyên Bảo lại nói: “Nhưng mà lợn sống này thì bao nhiêu tiền một cân vậy, đến lúc đó ta cũng dễ nói chuyện với người ta.”

“Tất nhiên sẽ không để mọi người chịu lỗ đâu, bản thân nhà bọn muội cũng bán mà, ba đồng một cân.”

“Giá này được rồi, nghe nói vài ngày trước có nhiều chỗ chỉ mua có hai đồng.”

“Vâng, càng gần cuối năm thì giá lợn sống nhất định sẽ tăng một chút, nhưng phần lớn cũng sẽ không quá ba đồng.”

Dựa vào quy tắc của ba năm qua gần như cũng cứ như vậy thôi, trừ khi thiên triều xảy ra chuyện gì lớn ảnh hưởng đến nền kinh tế, khi đó giá hàng hóa có lẽ sẽ biến động. Nói thêm vài câu với mẹ Nguyên Bảo, Loan Loan lại đi đến nhà Thạch Đầu.

Chờ Loan Loan vừa đi, mẹ Nguyên Bảo báo với bà nội Nguyên Bảo một tiếng rồi cũng đi ra ngoài.

Bà nội Nguyên Bảo ngồi cạnh bậc cửa thông thá cảm thán: “Thật đúng là một khuê nữ tài giỏi a! Ôi, cũng là một khuê nữ thiện tâm.”

Đến nhà Thạch Đầu, Dương Khai Thạch và Linh Từ đều đang ở nhà.

“A, hôm nay sao lại trùng hợp hai người đều ở nhà thế này.”

Vừa nhìn thấy Loan Loan, Linh Từ lập tức buông đồ trên tay xuống muốn đi đến đỡ nàng.

Loan Loan cười xua xua tay với nàng: “Không sao, không sao, muội nào có yếu ớt như vậy.”

Dương Khai Thạch bung cái ghế dài ra mời Loan Loan ngồi, mẹ Thạch Đầu cũng ngồi xuống bên cạnh, đồng thời nói: “Đúng vậy mà, bây giờ muối khác trước rồi, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Sau đó nàng lại nói: “Muội cũng đã lâu không đến nhà chúng ta chơi, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây thế?”

“Muội nào dám, nhìn điệu bộ vội vã của hai người lúc này, muội mà hay đến thì chẳng phải sẽ khiến hai người mệt chết à. Đến lúc đó muội lại thành ra gây tội lớn rồi.” Loan Loan vênh môi, khoe miệng mang theo ý cười nhẹ nhàng, mi hơi cong lên, dáng vẻ giống như có chút khó xử.

Hai người nghe xong không khỏi bật cười, mẹ Thạch Đầu còn đưa tay lên rồi véo một cái lên cánh tay nàng, dĩ nhiên là cũng chỉ làm bộ thôi chứ không có dùng lực thật, Loan Loan cũng phối hợp há miệng kêu to hai tiếng, giống như rất đau vậy.

Nhìn bộ dạng của nàng, mẹ Thạch Đầu mắng nàng một câu, sau đó nghiêm túc nói: “Muội vô sự không đăng tam bảo điện, có chuyện gì thì nói nhanh

đi!”

Loan Loan cười cười, sau đó nói đến chuyện bán lợn.

“Đã thương lượng xong, hai ngày sau sẽ bán à?” Mẹ Thạch Đầu vui vẻ hỏi.

“Đúng vậy đó. Cho nên muối mới đến làm phiền tẩu, những người khác thì phải nhờ tẩu đi hỏi giúp muối rồi.” Loan Loan nói.

“Được được được, không thành vấn đề, không phải chỉ là chân chạy thôi sao.” Mẹ Thạch Đầu cười, miệng không ngừng đồng ý. Hai ngày trước hai vợ chồng nàng còn nói không bấy lợn không biết khi nào thì bán, nếu bây giờ người của đối phương tới nói rồi thì cũng coi như giải quyết xong một chuyện lớn trong lòng.

“Nhưng mà, bọn tẩu đều cho là có thể còn phải chờ tận mấy ngày nữa cơ. Không phải là còn hai tháng nữa mới đến lễ mừng năm mới sao?”

Loan Loan cười cười: “Với chúng ta mà nói thì đúng là hơi sớm, nhưng với quán rượu thì thời gian đã không còn nhiều lắm rồi, tẩu nghĩ mà xem, nào là mổ lợn, ướp, rồi còn phải chờ phơi nắng, rồi đợi xông khói thịt nữa. Quán rượu còn phải sắp xếp người vận chuyển thịt đến tất cả địa phương, tính toán thời gian cũng khá sát sao đấy.”

Điều này cũng đúng, mẹ Thạch Đầu cười nói: “Vậy ta sẽ lập tức đi thông báo ngay cho những người khác.”

Sau đó hai người cùng đi ra ngoài, từ nhà Thạch Đầu về là Loan Loan lên thẳng giường nằm, nâng cái bụng to hét đi sang đông lại sang tây một hồi như thể thật đúng là quá mệt.

Khi Bách Thủ và Lai Sinh trở về thì Loan Loan đã nằm ngủ trên giường rồi, lúc nàng tỉnh dậy thì trời đã tối đen. Mà bên cạnh đầu giường còn đặt một cái bát đựng một cái bánh bao không nhân đã hơi nguội, nàng nghĩ thấy còn rất thơm. Hẳn là trong bột mì có cho thêm chút rau, có thể còn bỏ thêm hành lá.

Nàng vốn cho là do Bách Thủ làm, sau mới biết được, hóa ra bánh bao không nhân này là Mạch Thảo cho Lai Sinh. Nói chính xác thì tên tiểu tử thối này lớn lên có một chiếc mũi chó, thậm chí còn thính hơn cả mũi chó ấy chứ, hẳn nghĩ thấy mùi thơm bay ra từ nhà Mạch Thảo thì tự chạy vào nhà người ta, sau đó Mạch Thảo liền cho hắn mấy chiếc bánh bao không nhân đã chín.

Lai Sinh đầu óc không linh hoạt, cho nên trong thôn thể nào cũng có vài người cười nhạo hắn, nhưng cô bé Mạch Thảo này thì ngay từ lần đầu tiên gặp Lai Sinh đã không hề có ý coi thường hắn, có lẽ bình thường hay mang đồ cho hắn là do có ý đồng cảm thấy hắn đáng thương. Cô bé có thể nghĩ như vậy, Loan Loan cảm thấy có thể là có liên quan đến cảnh ngộ từ nhỏ của cô bé, bản thân là một người bất hạnh, nên cũng bao dung với những người khác hơn một chút.

Nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa thì Mạch Thảo vẫn chỉ là một cô bé, Lai Sinh dù đầu óc không bình thường thì cũng đã là một nam tử trưởng thành, hơn nữa Hương Tú còn thường xuyên không ở nhà, nhờ đầu truyền ra tin đồn gì thì không tốt cho cả hai người.

Cho nên lúc ăn cơm tối Loan Loan đã nghiêm khắc phê bình Lai Sinh, bảo hắn sau này không được phép tùy tiện đến nhà Mạch Thảo nữa, với trí lực của hắn thì cho dù người có giải thích với hắn nhiều hơn nữa thì hắn cũng không nhất định hiểu được, cho nên Loan Loan đành phải dùng vũ lực, Lai Sinh rất không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn đành bĩu môi đồng ý.

Ngày hôm sau, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đến.

“Dưới thống kê của bọn tẩu thì trong thôn có hơn sáu mươi nhà, trừ hai ba nhà đặc thù không chăn lợn, còn lại những nhà khác đều nuôi hết, đoạn thời gian trước cũng đã có mấy nhà bán đi rồi, còn có một vài nhà thì lợn còn nhỏ chưa đến lúc bán, như vậy tổng cộng là còn ba mươi nhà, trên căn bản mỗi nhà đều có hai con lợn, vừa vận sáu mươi con.”

Loan Loan nhắm tính, sáu mươi con, một con lợn cũng ít nhất được hơn hai trăm cân, cộng lại là đã có hơn một vạn cân rồi.

“Mọi người đều vừa lòng với giá tiền, cũng thương lượng xong hết rồi, ta đã nhắc mọi người mấy ngày nay có đi ra ngoài thì cũng để một người ở lại trong nhà.” Mẹ Thạch Đầu cười nói.

“Vậy còn người lên thôn trang làm việc đã quyết định xong chưa?” Loan Loan hỏi.

“Cũng nói rồi, có rất nhiều người tình nguyện đi đấy, nhưng mà số người cụ thể thì chưa xác định, đại khái đến chiều là sẽ biết.”

“Được rồi, có điều lần này hơi khác lần trước một chút đấy, chúng ta phải chịu trách nhiệm từ đầu đến cuối, sau này có thể còn phải cần người đi theo lên thôn trang giúp đỡ.” Loan Loan suy nghĩ một chút nói.

Lần này bọn họ không chỉ phải xoa gia vị, còn phải xông khói, kể cả việc phơi nắng hàng ngày cho đến công đoạn cuối cùng, vì thế sẽ phiền phức hơn lần trước, và sau này cũng sẽ như vậy.

Mẹ Nguyên Bảo gật đầu: “Những chuyện này đều nói cho họ biết rồi, người nào muốn đi tất nhiên sẽ không có ý kiến.”

Đến chiều, hai người mẹ Nguyên Bảo đã báo số người muốn đi cho Loan Loan biết, trừ vài người nửa năm trước đi theo họ, thì mấy nhà bán lợn cũng có người đi, nhà không bán lợn cũng đi vài người, tổng cộng có ba mươi người. Gần như đều là phụ nữ, còn có cả mấy người lớn tuổi và mấy người trẻ tuổi.

Qua hai ngày, Tạ quân sự dẫn theo người đến, đằng sau còn có ba chiếc xe trâu chở lợn. Loan Loan lễ độ mời Tạ quân sự vào trong nhà ngồi. Tạ quân sự khéo léo từ chối, lại cân nằng đi pha trà: “Chuyện chính quan trọng hơn, chúng ta vẫn nên giải quyết xong chuyện bán lợn rồi nói sau, chường quỹ còn đang chờ ta về báo tin.”

“Vây cũng được!” Loan Loan nhanh nhẹn đồng ý, thật ra nàng cũng chỉ khách khí đôi câu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Biện pháp đặc thù

Edit: Khuê Loan Beta: Tuyệt Y Mua của nhà nào đưa bạc cho nhà đó, bắt đầu từ nhà Loan Loan, Bách Thủ đi đến chuồng lợn thả lợn ra, sau khi tính toán bạc xong, ngay lập tức có người bắt lợn cột lên xe trâu.

Loan Loan đang mang thai không tiện, nên Bách Thủ sắp xếp từng nhà từng nhà bán lợn.

Sáu mươi con lợn, họ dùng loại xe kéo đặc biệt chuyên dùng để chở lợn cho nên rất to, nhưng cho dù là vậy, một xe chở được ba con lợn, thì ba chiếc xe cũng phải đi đi về về rất nhiều lần mới chở được hết tất cả chỗ lợn này.

Bán lợn xong coi như đã giải quyết được một chuyện lớn trong lòng mọi người, tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ. Tạ quân sự chào tạm biệt Loan Loan, đồng thời hẹn ngày kia sẽ bắt đầu mổ lợn rồi rời đi. Mọi người vẫn đứng ven đường vừa nói vừa cười một lúc lâu rồi mới tản đi.

Dương gia thôn cùng lúc bán một số lượng lợn lớn cũng dẫn đến sự chú ý của các thôn khác. Tất cả mọi người đều lặng lẽ bàn luận không biết lái buôn lợn này từ đâu đến mà mua một lần lại nhiều lợn như vậy?

Bán lợn xong cũng thoải mái hơn rất nhiều, mỗi ngày không còn cần phải đi cắt rau cho lợn nữa. Hai con lợn nhà bọn họ tổng cộng mới bán được hơn một hai lượng bạc, so với việc nhận thầu làm thịt khô thì quả thực có hơi kém một chút.

Nhưng dường như không chỉ một mình nàng có suy nghĩ này, vì những người đi theo nàng làm việc đều chỉ mong sao nhanh lên thôn trang làm việc một chút, một con lợn nuôi cả một năm mới bán được chút bạc như thế, mà chỉ cần đi theo Loan Loan bận rộn mấy ngày đã có thể kiếm được một khoản tiền công không nhỏ, hơn nữa công việc cũng không có gì mệt mỏi, thế thì người nói xem cái nào có lợi nhất đây?

Sau bữa cơm trưa ngày hôm sau, những người muốn đi làm việc đã tới, Loan Loan lấy ra khế ước đã chuẩn bị xong từ trước, phát cho mỗi người một bản, nhưng có rất nhiều người không biết chữ, nên Loan Loan đã bảo Lý Đại Thạch về nhà mời đệ đệ Lý Đại Trí của hắn đến đọc giúp khế ước, coi như để mọi người yên tâm.

“..... lần trước ai đã ký rồi thì không cần ký nữa, mời những người nào chưa ký đến điểm chỉ!” Loan Loan nói với một đoàn người trong sân, sau đó mở khế ước ra trước mặt Lý Đại Trí.

Mọi người cũng không vội vàng, lần lượt từng người đi đến điểm chỉ. Mà mỗi lần Lý Đại Trí đều đọc lại nội dung khế ước một lần, chờ đối phương tỏ vẻ hiểu rồi mới điểm chỉ, sau đó hắn đưa khế ước đã điểm chỉ cho Loan Loan.

Thật ra thì nội dung của tất cả các khế ước đều giống nhau, sở dĩ Loan Loan bảo Lý Đại Trí đọc từng bản một là vì hy vọng cả hai bên đều hiểu rõ, mà hiểu rõ cũng chính là một loại biểu hiện của sự công bằng.

Chờ tất cả mọi người ký xong khế ước thì trời cũng gần tối, Bách Thủ và Loan Loan vốn định giữ Lý Đại Trí và Lý Đại Thạch ở lại ăn cơm tối tỏ lòng cảm ơn, nhưng hai huynh đệ nói trong nhà còn có việc rồi ra về.

Sau đó Bách Thủ lại thương lượng với Loan Loan lúc trả tiền công cho Lý Đại Thạch thì trả nhiều thêm một chút.

Ăn cơm tối xong, Bách Thủ sắp xếp sẵn sàng tất cả đồ gia vị mà ngày mai cần mang lên thôn trang, lại lột thêm một lớp cỏ dày lên sàn xe. Lần này nhiều thịt lợn, nên tương ngọt Loan Loan làm đều đựng trong vại lớn.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai vợ chồng đã thức dậy, Bách Thủ vào bếp nấu cơm, Loan Loan ở trong phòng kiểm tra đồ mang theo để xác định đã đủ đồ gia vị cần thiết. Lúc ăn sáng, Bách Thủ mang tất cả đồ đạc ra xe, lại dùng dây chằng lại cẩn thận, rồi nhét cỏ vào khoảng cách giữa các vại.

Ăn sáng xong, những người đi cùng đến thôn trang cũng lục tục tới, đợi đến khi tất cả mọi người đến đầy đủ rồi họ mới lên đường. Bách Thủ sợ Lai Sinh chạy lung tung, nên không để cho hắn đi theo.

Xe trâu chở đồ đạc đi chậm chậm, khi lên đến thôn trang, họ báo danh cho một vị tiểu ca giữ cửa. Vị tiểu ca này lập tức cho đoàn người vào trong thôn trang. Mùa trước lúc họ đến thì đúng vào thời điểm xuân về hoa nở, cảnh lá tươi tốt, trong thôn trang cảnh sắc rất đẹp, bây giờ vào mùa đông chỉ còn vài gốc mai vàng nở hoa tươi đẹp, những loại hoa cỏ cây cối khác thì đều gần như tàn lụi, tăng thêm chút cảm giác tiêu điều. Nhưng rất nhiều người lần đầu

tiền được đến một thôn trang lớn như vậy, thế nên mọi người không ngừng khen thôn trang này vừa to vừa đẹp.

Thôn trang đã thuê riêng mười lăm đồ tể, mười đồ tể mổ lợn, năm đồ tể róc thịt, cách làm thì Loan Loan đã sớm dặn Tạ quản sự, đến lúc này đã mổ xong hai mươi con lợn.

Loan Loan dẫn mọi người mang thịt của hai mươi con lợn đã mổ xong đến bãi đất chuyên dùng để làm thịt khô. Thịt và xương sườn đã được xếp riêng biệt toàn bộ, hôm nay sẽ ướp thịt, ướp sườn và thịt khô trước, còn lạp xưởng thì phải đợi mổ xong hết chỗ lợn kia rồi đồ tể thái thịt xong mới làm được.

Hai mươi con lợn xấp xỉ sáu trăm cân, xương sườn thì chỉ cần lựa để ra một bên là được, mà thịt xông khói và thịt khô thì phải phân ra từng phần một.

Đầu tiên nàng phối trộn gia vị xong, sau đó dạy cách làm cho mọi người, để cho mọi người ướp tương xương sườn trước, tiếp theo nàng cùng mẹ Nguyễn Bảo và mẹ Thạch Đầu đi phân loại thịt, làm thịt xông khói cần phải chọn miếng thịt nửa nạc nửa mỡ mới ngon, như vậy đến lúc chế biến xong mới có thể có mùi thơm của mỡ khiến người ta thèm thưởng, với cả thịt nửa nạc nửa mỡ ăn cũng béo ngậy ngon miệng hơn.

Chờ phân loại thịt xong, hai người bắt đầu ướp tương xương sườn, Loan Loan thì ở bên cạnh điều chế gia vị làm thịt xông khói, bao nhiêu thịt cần dùng bao nhiêu gia vị cũng có quy tắc cả. Ba mươi người cùng làm rất cố gắng, làm xong phần xương sườn, họ lại bắt đầu làm thịt xông khói, buổi trưa tất nhiên là ăn cơm ở thôn trang, đây đều là những điều đã viết trong kế ước. Buổi chiều lại róc ra thịt của hai mươi con lợn, ngoài ra Loan Loan chọn lấy một chút thịt hơi nạc để sang một bên, để dành ngày mai làm lạp xưởng.

Lúc mọi người bận rộn làm việc, Loan Loan một mình đi xem chỗ những đồ tể kia mổ lợn, xương giò lợn, xương ức đã chất thành một đống lớn, còn có cả nội tạng lợn.

Sau đó Loan Loan hỏi Tạ quản sự chỗ xương và nội tạng lợn này thì xử lý như thế nào.

Tạ quản sự cũng rất khó xử, một đống lớn xương và nội tạng của sáu mươi con lợn thì vứt đi đâu đây?

Loan Loan cho hắn một chủ ý: “Đống xương này ngài có thể mang về quán rượu, thêm chút gừng hầm thành nước dùng, nếu có vị khách quan nào muốn dùng chút canh rau, ngài có thể dùng chỗ nước dùng được hầm từ xương lợn này, và làm những loại canh khác cũng có thể dùng chỗ canh xương hầm này, ta đảm bảo canh không chỉ thơm hơn mà còn bổ dưỡng nữa.”

“Thật sao?” Tạ quản sự còn hơi không tin.

Hắn không làm việc ở quán rượu cho nên không biết biện pháp này của Loan Loan có dùng được hay không, nhưng bình thường xương lợn đã róc thịt cho dù có tặng cho người ta cũng không ai thèm lấy.

“Đương nhiên rồi, ta và ngài đều là người quen, sao ta lại lừa ngài được, nếu ngài không tin, có thể báo việc này cho Dư chương quỹ biết trước, sau đó bảo phòng bếp quán rượu làm thử, sẽ biết được ta nói thật hay giả rồi.” Loan Loan nói rất chân thành.

Tạ quản sự nhú mày suy nghĩ một chút, dù sao chỗ xương này cũng vứt đi, không bằng trước tiên cứ báo với Dư chương quỹ, vạn nhất có chỗ dùng được, thì cũng coi như mình lập được chút công lao rồi.

Cho nên hắn liền cười nói: “Vợ Bách Thủ à, thật là cảm ơn người, nếu như biện pháp này thật sự dùng được, ta nhất định sẽ cảm tạ người.”

Loan Loan không để ý cười cười: “Ngài đừng khách khí, ta đây chẳng phải là chỉ nhân tiện mở miệng mà thôi sao?”

Nói xong, khóe miệng của nàng cũng co rút, tiện miệng?

Sau đó nàng lại cười nói: “Tạ quản sự à, ngài cũng đừng có cảm ơn hay không cảm ơn gì cả, ta ngược lại cũng muốn mang mấy khúc xương về nhà hầm canh bồi bổ đấy.”

Tạ quản sự quét mắt nhìn cái bụng nhô lên của nàng thì lập tức hiểu ra, cười nói: “Chuyện này thì có gì đâu, muốn bao nhiêu thì người cứ cầm về, dù sao lúc này đang vào đông nên thứ này cũng có thể để lâu được, người lấy thêm một chút về đi.”

Loan Loan lập tức cười cảm ơn, quay đầu lại nhìn đống nội tạng lợn, nói: “Thật ra thì những thứ nội tạng này cũng có thể ăn được.”

Tạ quản sự đưa mắt nhìn đống lòng lợn kia thì không khỏi nhú mày.

“Những thứ này chỉ cần làm sạch thì món ăn làm ra cũng rất ngon đấy.” Loan Loan nhìn thấy hắn cau mày nói: “Với chỗ gan lợn kia, ngài rửa sạch, bóp muối, còn có thể cho thêm chút gừng băm vào, phơi dưới mái hiên đến khi khô ráo, rửa sạch luộc lên rồi cắt miếng là có thể ăn được rồi, mặc dù đơn giản nhưng mùi vị cũng rất đặc biệt.”

“À, thật ư?” Tạ quản sự hơi không tin.

“Tất nhiên là thật rồi, trừ gan lợn, còn có tim lợn, cật lợn, thận lợn, bất kể là để tươi xào hay làm thành đồ khô cũng được. Hơi mất công một chút chỉ có lòng lợn, giai đoạn đầu rửa sạch quả thực hơi tốn sức, nhưng chỉ cần đầy đủ gia vị, rồi xào lên, thì nhất định là một món cao lương mỹ vị đấy.”

Tạ quản sự nghe xong lại nhú mày càng chặt, lòng lợn kia có thể ăn thật sao? Nghĩ rồi lại thôi, người đến quán rượu sao lại đi ăn những món ăn hạ đẳng như lòng lợn này được.

Hắn lắc đầu nói với Loan Loan: “Những thứ này thì thôi đi, có nói thì thợ bếp ở quán rượu cũng sẽ không làm, nếu như các người muốn thì cứ cầm về đi!”

Thật ra thì Loan Loan cũng không nghĩ hắn sẽ mang đến quán rượu để bán, những người có thể đến quán rượu ăn cơm thì sao có thể ăn những thứ mà ngay cả dân chúng tộc hủi của cũng không ăn chứ? Nàng cùng lắm cũng chỉ là muốn nói với Tạ quân sự hay là bản thân hắn cũng tự mang một chút về nhà ăn, đương nhiên bây giờ hắn không muốn rồi.

Loan Loan lấy ra ba cái chậu, bỏ mỗi loại cật, thận, gan lợn vào một chậu, nàng nghĩ một chút rồi lại lấy một cái chậu nữa xếp mấy bộ lòng vào, sau đó gọi hai người tới rửa sạch đồng nội tạng, còn nàng thì tự lấy mấy bộ lòng lợn bắt đầu rửa sạch chất bẩn bên trong.

Hai người khác thì chun mũi hỏi: “Lòng lợn này khó ngửi như vậy có thể ăn được thật sao?”

Loan Loan cũng chun mũi nói: “Đúng là hơi khó ngửi, nhưng rửa mấy lần thì sẽ không còn mùi nữa. Ở đây không có đồ nên mang về nhà rửa thôi, hai người có muốn mang vài bộ về nhà ăn không?”

Hai người kia nhìn những thứ chất bẩn kia rồi lắc đầu quầy quậy, bọn họ biết Loan Loan nấu ăn ngon, nếu không nhìn thấy có lẽ còn tham ăn, nhưng bây giờ thấy rồi thì thế nào cũng không muốn nữa. Đến xế chiều khi trời gần tối, Bách Thủ đánh xe trâu đến, hôm nay chỉ ướp nguyên liệu nên tốc độ coi như nhanh rồi, chút thịt còn thừa thì để mai làm nộm. Loan Loan bảo Bách Thủ bỏ đồng xương nàng chọn vào trong gửi, lại lấy đồ đựng mấy bộ lòng lợn mình đã rửa rồi mang lên xe.

Sau đó nàng hỏi những người khác có ai muốn lấy đem về không, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đã từng ăn rồi, cho nên mỗi người lấy về một bộ, còn những người khác không lấy, về phần xương thì có vài nhà mang về một chút, nhưng phần lớn đều không lấy.

Cả đoàn người rời khỏi thôn trang. Lúc về đến nhà thì trời đã tối, trước tiên Loan Loan bảo Bách Thủ cầm vài khúc xương lợn đưa sang cho Mai Tử, phụ nữ có thai uống nhiều canh xương rất tốt. Sau đó nàng đổ hết đồng xương còn lại vào trong một cái chậu, vì hôm nay không có thời gian làm, rồi bà người nấu chút mì ăn coi như xong bữa.

Cơm nước xong, hai người lại bắt đầu làm sạch lòng lợn, một lần rồi một lần, lại xoa thêm ít bột mì, dùng bột mì rửa lòng có thể rửa sạch nước bẩn trong lòng lợn, cuối cùng nàng lại hòa thêm chút muối rồi đặt vào bát.

Ngày hôm sau, mọi người tới từ sớm, vẫn là Bách Thủ dắt xe trâu đưa Loan Loan đến thôn trang. Làm việc đến trưa là mọi người đã ướp xong chỗ thịt xông khói còn thừa lại từ hôm qua, cũng đã chuẩn bị xong thịt khô, sau đó bắt đầu đồ Lạp Xưởng. Thịt đã thái xong, Loan Loan chuẩn bị hai loại mùi vị, một loại tương đối cay, còn một loại vị nhạt hơn một chút.

Đồ Lạp Xưởng là khâu đòi hỏi sự cẩn thận, ngoài chú ý tốc độ còn cần phải cẩn thận không làm thủng lòng lợn, thỉnh thoảng trong lòng bị trướng khí, thì phải dùng kim cẩn thận đâm lỗ nhỏ thoát khí trên lòng lợn.

Chỗ nội tạng ngày hôm qua lấy ra Loan Loan cũng không vứt đi, mà nàng cũng lấy gia vị ướp như thịt khô, chờ phơi khô xong lại mang về nhà ăn. Số lượng thịt lợn rất nhiều, nhưng ba mươi người đều làm việc quanh năm, cho nên đến xế chiều cũng coi như đã đồ xong Lạp Xưởng. Sau đó Loan Loan lấy một tờ giấy từ trong ngực ra, mượn bút mực của Tạ quân sự rồi nàng bắt đầu kiểm kê tất cả chậu thịt trong sân. Đầu tiên nàng dùng bút đánh dấu lên mấy cái chậu, để tiện, nàng đã dùng chữ số Ả Rập, bắt đầu đánh số từ số 1, cứ thế đánh theo thứ tự.

Phân loại xong, nàng lại bảo người ta đếm số miếng thịt từ chậu thứ nhất, mỗi khi đếm hết một chậu, nàng liền dùng bút viết lên: “1: . . . . .” Phía sau là số miếng thịt, nếu như là xương sườn thì nàng lại ghi thêm hai chữ xương sườn vào.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Kỳ lạ

Edit: Khuê Loan Beta: Tuyệt Y Trong viện chật ních người, trừ ba mươi người làm công, còn có mấy người làm của thôn trang. Tất cả mọi người đều khó hiểu nhìn ký hiệu kỳ lạ bên trên chậu. Về mặt Tạ quân sự khó hiểu nhìn mấy dãy kỳ lạ trên giấy kia của Loan Loan. Bởi vì chú ý của Loan Loan ngày hôm qua, khi Tạ quân sự báo cho Dư chương quý biết, Dư chương quý lúc ấy nghe xong liền nói hay lắm hay lắm, sau đó khen ngợi hắn bảo hắn làm rất tốt.

Dư chương quý lại rất được Đông gia (*) coi trọng, cũng có cơ hội gặp được người nhà Đông gia, nếu như ông ấy nói tốt vài câu trước mặt Đông gia, nói không chừng một ngày nào đó hắn lại được thăng chức.

(*) Đông gia: ông chủ

Cho nên trong lòng Tạ quân sự cũng động lại ấn tượng tốt với Loan Loan, và còn có chút cảm kích, nên khi nói chuyện với Loan Loan cũng khách khí hơn. Lúc này hắn ở bên cạnh mỉm cười nói: “Vợ Bách Thủ, những ký hiệu này là cái gì vậy a?”

“Những thứ này ta dùng để ghi nhớ, trong lòng cũng dễ tính toán. Mặc dù ta không phải là người của thôn trang, nhưng chúng ta cũng đều làm việc cho Đông gia, nên cũng phải để tâm mà, phải không?”

Tạ quân sự biết dụng ý của nàng, cười nói: “Đúng thế!” Hắn chỉ vào một chuỗi con số trên giấy nói: “Nhưng mà, những ký hiệu này rất kỳ lạ.”

Loan Loan hơi khó xử cười nói: “Đây là ta đánh dấu để đếm, là cách do ta nghĩ ra, ha ha, ta chỉ tiện tay vẽ mà thôi, lúc rảnh rồi ngồi nghĩ linh tinh ấy mà, nên người ngoài nhìn vào không hiểu được, khiến ngài chê cười rồi.”

“À.” Tạ quân sự búng tỉnh đại ngộ, gật đầu cười, cuối cùng không hỏi tiếp nữa.

Kiểm tra hết chỗ thịt cùng xương sườn và cả chỗ lạp xưởng, Loan Loan chỉ huy mọi người đưa tất cả chỗ chứa đó chuyển vào bên trong nhà, mà lạp xưởng thì đương nhiên là được treo trên cọc trúc rồi nhấc vào, sau đó mới đóng cửa lại. Chia khóa hiển nhiên là do Tạ quân sự cất giữ, nhưng Loan Loan là một người làm việc cẩn thận, nàng không hy vọng chuyện lần trước lại xảy ra lần nữa, cho nên vừa rồi lúc tất cả mọi người đều đứng xem, nàng không hề tránh né gì mà nói ra dụng ý của mình.

Làm xong những việc này thì trời cũng đã tối, Loan Loan chào Tạ quân sự rồi cùng mọi người đi về nhà.

Buổi chiều ngày hôm sau nàng phát tiền công cho tất cả mọi người. Mọi người nhận được tiền công đều rất vui vẻ. Sau đó nàng hỏi xem ngày hôm sau ai rảnh, tiếp theo đã định ra mười mấy người đi theo nàng đến thôn trang vào ngày thứ ba.

Công việc sau này thì đơn giản hơn rất nhiều, nhưng có điều cũng phải tốn thời gian. Họ phải khiêng lạp xưởng ra sân phơi nắng, sau đó treo tất cả thịt xông khói, xương sườn, lại xếp củi vào hun thịt khô, thịt này cứ cách mấy canh giờ là lại xông khói một lần, thế nên không thể thiếu người, những người khác đã đi về, chỉ để lại bốn năm người ở thôn trang.

Loan Loan đi ba ngày liên tục, sau đó mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu thấy nàng thật sự có chút mệt mỏi, liền bảo nàng đừng đi nữa, rồi hai người dẫn theo mấy người đến thôn trang.

Cũng may là có hai người này giúp đỡ nên nàng mới có thể được chút thời gian rảnh rỗi. Thịt khô sau khi hun được một khoảng thời gian thì thời gian hun mỗi ngày bắt đầu từ từ giảm bớt. Sau lần bị ngã kia, dường như vận khí của Dương Nghĩa Trí bắt đầu xấu đi, chân đã dần dần lạnh lại, nhưng thỉnh thoảng ông vẫn mắc một vài bệnh vặt. Lần trước ông bị nhiễm phong hàn đến giờ vẫn chưa khỏi, Vương đại phu đã tới khám, lần nào cũng đều nói là do phong hàn, kê phương thuốc nhưng uống mãi vẫn không có hiệu quả. Họ cũng từng đến chợ khám qua, thế nhưng bệnh của Dương Nghĩa Trí chẳng những không khá lên, mà ngược lại tinh thần càng ngày càng kém, làm cho người nhà lo lắng đến nỗi không biết nên làm như thế nào cho phải.

Mấy ngày qua, mỗi lần nhắc đến chuyện này, mẹ Thạch Đầu lại nhúu chặt mày. Mẹ Thạch Đầu đi lên thôn trang được mấy ngày, mẹ Nguyên Bảo bảo nàng cũng đừng đi nữa, rồi nàng ấy tự dẫn theo mấy người đi tới đi lui lên thôn trang mỗi ngày hai chuyến.

Loan Loan và Bách Thủ cũng đi thăm Dương Nghĩa Trí, nhưng bà nội Thạch Đầu không cho nàng vào nhà: “Cháu cứ ngồi ngoài sân này cũng được, ông ấy đang cảm mạo, mà bây giờ cháu lại mang thai, chớ đi vào lại lây bệnh khí.”

Bách Thủ một mình đi vào thăm, nói chuyện với Dương Nghĩa Trí một lát, còn Loan Loan ngồi ngoài sân với bà nội Thạch Đầu và mẹ Thạch Đầu.

Cuộc sống cứ thế trôi qua từng ngày. Lúc trước Lai Sinh cứ rúc trong phòng chơi, không biết hắn nghịch cái gì, còn gần đây thì bắt đầu ngày nào cũng chạy ra ngoài. Hôm đó đến nhà Vương Trường Thọ, hắn nhìn thấy ba con mèo con thì thấy thích vô cùng. Con mèo cái mà mẹ Trường Thọ nuôi để được ba con mèo đực. Chú mèo con lông mềm như nhung, chỉ to cỡ bàn tay, ai nhìn thấy cũng thích. Lai Sinh không chịu nổi nên nhõng nhẽo làm nũng, thế là Loan Loan mua về cho hắn một chú mèo con, mẹ Trường Thọ bảo là cho nàng, có điều nàng vẫn đưa bạc cho bà.

Nhưng chưa được mấy ngày, Loan Loan đã hối hận.

Từ sau khi có chú mèo con kia, Lai Sinh coi nó như bảo bối vậy, ăn cơm cũng cho mèo ăn trước, có đôi lúc còn ôm lên giường chơi cùng. Lúc mới đến, chú mèo này rất nhút nhát, nhưng dần dần cũng không rúc vào xó nữa, mà đôi khi nó còn thừa dịp không có ai là chạy ra ngoài chơi.

Không thấy mèo đâu, Loan Loan lại đứng ở cửa bắt đầu tìm mèo: “Meo meo, về đây nào, meo meo meo. . . . .”

*****

Con đường nhỏ ở thôn quê yên tĩnh không có một bóng người, ánh tà dương rơi vãi trên người Hương Tú, chiếu lên bóng hình nàng càng thêm vẻ cô đơn. Hôm nay không có việc gì, nên nàng cố ý xin phép quân sự cho về sớm hơn mọi ngày một chút, vì lúc bình thường nàng không có nhà, Mạch Thảo ăn uống rất qua loa, cho nên hôm nay nàng cố ý mua về một miếng thịt.

Trong thôn này, ai còn có thể một thân một mình nuôi con gái gian nan sống qua ngày như nàng. Mỗi ngày không chỉ phải đi làm, còn phải chạy về nhà, nàng rất muốn tìm một nam nhân để dựa vào, quả thực nàng có tìm, nhưng lại tìm sai người, lúc ấy bản thân nàng bị quý ám rồi, nên bây giờ mới hại Mạch Thảo cũng bị khinh bị cùng nàng.

Hương Tú khề thờ dài, không phải quả phụ thì đâu biết được nỗi khổ của quả phụ.

Lúc nàng đang nghĩ ngợi thì nhìn thấy một người đứng ở ngã rẽ phía trước, người nọ vốn đã chuẩn bị đi vào trong thôn, nhưng kết quả nhìn thấy nàng thì lại lui vào ven đường.

Mặt Cát Đại không chút biểu cảm nhìn Hương Tú đang đi từ xa lại, nàng hơn ba mươi tuổi mà thoát nhìn thì trẻ hơn mấy phụ nhân cùng tuổi. Sau khi sinh con xong nàng đã béo lên, nhưng không chỉ không có vẻ khó coi của người phụ nữ trung niên mập mạp, ngược lại đáng vẻ đầy đặn có không ít ý vị, cho dù mặc quần áo cũ quê mùa, nhưng vẫn lộ ra vẻ phong tình thành thực của nữ nhân, đặc biệt khi phối hợp với đôi mắt câu dẫn người khác kia, thì nam nhân đều muốn nhìn lâu hơn.

Tâm tình Cát Đại trở nên âm u hơn một chút, cúi đầu chửi thề một tiếng.

Hương Tú nhìn Cát Đại mang vẻ mặt tối sầm đang đứng ven đường, trong lòng nàng không biết chắc hẳn có phải có việc tìm mình hay không? Bộ dạng hẳn như thế, rõ ràng tâm tình hẳn đang rất tệ, nàng cũng không muốn đi động chạm vào hẳn, vì nàng đã quá hiểu tính tình của hẳn rồi.

Hương Tú đến gần thấy Cát Đại không có ý định gọi mình, mắt nàng nhìn thẳng đi lướt qua người hẳn, kết quả là cổ tay nàng bỗng chốc bị người ta chụp lấy, kéo một cái thật mạnh, suýt nữa thì nàng đã ngã rồi.

Nàng tức giận nhìn chằm chằm vào Cát Đại, cố gắng để giọng nói mình không cứng ngắt: “Có chuyện gì?”

Nghe vậy, Cát Đại vẻ mặt ghé tòm, thô tục ồ lên nói: “Ngươi còn có mặt mũi hỏi ta, có chuyện gì hay không chính ngươi hiểu rõ lấy.”

“Ta với ngươi đã sớm không còn chuyện gì hay để nói nữa, không có chuyện gì thì phiền ngươi nhường đường một chút.” Hương Tú cũng lạnh lùng nói.

“Hừ, ta cũng không có gì hay ho mà nói cả, nhưng ngươi lại thân mật với nam nhân khác, ngươi không biết xấu hổ nhưng ta còn cần mặt mũi đây.” Cát Đại tức giận trợn mắt nhìn, gân xanh trên trán đều nổi lên.

Ngày hôm qua hẳn đi chợ, gặp phải mấy người trước kia làm công cùng nhau, mọi người chào hỏi hẳn, kết quả là sau lưng lại cười nhạo hẳn vì lấy phải con đàn bà lẳng lơ, bọn họ nói Hương Tú hiện giờ có quan hệ không mập mờ với ai ai, vừa gặp đã chui vào trong chăn, mọi người còn sinh động mà kể công phu trên giường của Hương Tú như thế nào ra làm sao, đồng thời hẳn còn nghe thấy người khác thầm thì to nhỏ nói là không biết trước kia hẳn đã phải đội bao nhiêu cái nón xanh rồi.

Đàn ông trọng mặt mũi, trước mặt người khác bị xem thường như vậy khiến hẳn phải kìm nén một bụng hỏa.

Nhưng mà khi nghe lời Cát Đại nói, Hương Tú lại lộ ra nụ cười khinh bỉ: “Ta không biết xấu hổ. Rốt cuộc là ai không biết xấu hổ đây? Tự ngươi hiểu rõ.”

“Để cho người như ngươi nuôi con đúng là làm hỏng cả đời con bé, nó đi theo ngươi cả đời sẽ không góc đầu lên được.” Đại Cát gầm lên.

“Được, ngươi có bản lĩnh vậy sao lúc đầu ngươi không dẫn Thảo nhi theo đi.”

“Đồ không biết xấu hổ. Phiền ngươi chờ chút thể diện cho con gái ngươi đi.”

“Ta với ngươi không có quan hệ gì, ta làm sao ngươi quản được chắc?”

“Ngươi . . . . . Tiện nhân.”

*****

Loan Loan đứng ven đường gọi một lúc cũng không tìm được con mèo, trong lòng như có ngọn lửa không tên thiêu đốt, sau đó vẫn do Lai Sinh tìm thấy nó bế về.

“Tìm được rồi à?” Loan Loan liếc mắt nhìn con mèo vô cùng bản trong ngực Lai Sinh hỏi.

“Đệ tìm thấy trong bụi cỏ.” Lai Sinh vừa ôm con mèo bản kia như bảo bối, dùng tay vuốt vuốt lông cho nó, rồi vừa đi vào trong sân.

Loan Loan tức giận: “Đệ mang con mèo chết tiệt kia đi tắm cho sạch sẽ đi, đệ nhìn xem quần áo đệ đã thành cái dạng gì rồi.”

Lai Sinh không đáp lời, vừa đi vào trong nhà, miệng còn nhỏ giọng nói chuyện với chú mèo con.

Loan Loan nhũn mảy, thẳng nhóc này, nàng thật muốn hôm nào đó tặng phứt con mèo chết tiệt này cho người ta đi cho xong.

Lai Sinh hể rảnh là cứ ôm con mèo này vào lòng suốt, ngủ cũng để trên giường, coi nó như bảo bối, chăm sóc nó như tổ tông vậy. Ngay cả lúc ăn cơm trong miệng hẳn vẫn gọi “meo meo”. Nàng chỉ cảm thấy trong tai toàn tiếng “meo meo”, đôi khi ngay cả lời nàng nói hẳn cũng không nghe.

Loan Loan đang tức giận nghĩ, bỗng nhìn thấy Hương Tú đi ngang qua cổng, sau đó thì nàng sững sờ.

Trên mặt Hương Tú lúc này đâu còn có loại biểu cảm dửng dưng như bình thường nữa, nàng cúi đầu xuống, đầu năm ngón tay trên mặt có thể thấy được rõ rệt.

Đây rõ ràng là bị người ta đánh mà!

Trong lòng Loan Loan quả thực có chút khó hiểu, sau đó liếc mắt nhìn bóng lưng Hương Tú vội vã đi qua, nàng đóng cổng rồi đi vào phòng bếp.

Buổi tối, Bách Thủ bắt được con gà rừng, hán chặt thành từng miếng, cho thêm ớt khô, gừng, hành và các loại gia vị khác, lại thêm ít tương, mùi thơm nức cả mũi.

Vốn vẫn là do Bách Thủ nấu cơm, nhưng hôm nay Loan Loan muốn ăn cay, mà sợ Bách Thủ không làm không ra được hương vị kia, nên bản thân nàng tự đứng bếp. Nấu thịt gà xong, Loan Loan ngồi xuống cạnh bàn, còn nồi canh rau cải thì để Bách Thủ nấu. Xem chừng canh cũng đã nấu xong rồi, nhưng Lai Sinh vẫn rúc trong phòng mình chưa chịu ra, Loan Loan đứng ở cửa phòng bếp gọi to mấy tiếng. Sau đó mới thấy Lai Sinh bế con mèo kia chậm rãi đi ra.

Vừa ra đến, hán đã ngửi thấy mùi thơm, thế là lập tức đặt con mèo xuống, chạy vào phòng bếp. Nhìn một bát thịt gà lớn óng ánh dầu, mùi thơm tỏa ra bốn phía, bên trong còn có cả ớt và đầy đủ các loại gia vị khác, chưa cần nếm mà chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến người ta chảy nước miếng rùng rùng.

Sau đó không đợi ai nói, hán đã ngay ngay thẳng thẳng ngồi xuống bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bát thức ăn, đáng vẻ kia hán không thể đồ hết bát thịt gà vào bụng mình.

Loan Loan nhìn thấy thì bất đắc dĩ lắc đầu, chờ khi xới cơm xong rồi hai người ngồi xuống, Loan Loan phát hiện Lai Sinh một tay cầm đũa, một tay ôm mèo, con mèo rúc vào lòng hán, cái mũi nhúng ra ngoài ngửi ngửi, quả nhiên là một con mèo lớn một con mèo nhỏ tham ăn.

Không kể đến việc hiện giờ Loan Loan đang mang thai cần phải tránh xa tất cả các loại động vật, bản thân nàng cũng rất ghét lúc đang ăn cơm mà chó mèo cứ lượn qua lượn lại dưới chân, huống chi là cho mèo lên bàn ăn.

“Lai Sinh, đệ thả con mèo xuống đi, ăn cơm còn ôm là sao, đệ không thấy bẩn à.”

“Nó không bẩn, đệ tắm giúp nó rồi mà.” Lai Sinh bĩu môi nói.

“Còn không bẩn sao? Tự đệ nhìn xem bộ lông của nó biến thành màu gì rồi kia? Đừng nói linh tinh nữa, thả nó xuống, sau này đừng có hơi tí là lại ôm nó, trên người nó có rận, nếu mà lây sang người đệ thì sau này không cho đệ ngồi bàn ăn cơm nữa.”

Dưới sự yêu cầu nghiêm khắc của Loan Loan, Lai Sinh thả con mèo xuống, nếu đổi lại là bình thường thì hán đã ôm bát và mèo ngồi xỏm ở bậc cửa rồi. Bát thịt gà kia đúng là rất ngon, ba người ăn chưa được một lúc là đã hết sạch, mọi người còn có chút thòm thèm, Bách Thủ nói hôm nào lại lên núi bắt một con gà rừng nữa về.

Sau bữa cơm tối, Lai Sinh lại trở về phòng mình, Bách Thủ đun nước nóng, Loan Loan rửa mặt xong thì về đi vào buồng trong, lúc đi ngang qua nhà chính nàng nghe thấy tiếng Lai Sinh ở trong phòng không biết đang nhỏ to cái gì, thỉnh thoảng còn cười ngáy ngáy hai tiếng.

Loan Loan lấy làm lạ, liền lặng lẽ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Xin giúp đỡ

Edit: Gà Beta: Tuyệt Y Chỉ thấy Lai Sinh đang nằm úp sấp trên giường, trước mặt hán là con mèo kia, ngăn chính giữa là một món đồ bằng gỗ. Hán dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào món đồ gỗ, món đồ gỗ bắt đầu lắc lư, sau đó mèo con cũng học theo bộ dáng của hán, dùng móng vuốt cào một cái lên món đồ gỗ, đầu gỗ bèn lắc lư qua lại giữa một người một mèo. Dường như cảm thấy rất thú vị, cả mèo cả người đều đùa nghịch vui tới quên trời quên đất.

Loan Loan tức giận trừng mắt, con mèo kia không biết đã bao nhiêu ngày rồi chưa tắm rửa, toàn thân bẩn thỉu vô cùng, vậy mà hán lại vẫn bắt lên trên giường, lúc này Loan Loan không khỏi hoài nghi buổi tối lúc đi ngủ có phải hán cũng ôm con mèo vào trong chăn ngủ cùng hay không đây nữa.

Nàng đen mặt đi qua, nghiêm nghị nói: “Lai Sinh, đệ đang làm cái gì thế?”

Lai Sinh bị dọa nhảy dựng lên, con mèo nhỏ cũng nhanh như chớp lao vào trong lòng ngực của hán.

“Con mèo này bẩn như vậy, sao đệ lại ôm nó lên trên giường thế hả? Đệ có biết trên người nó có rận không? Nếu để trong phòng chỉ chút rận thì ta xem đệ còn ngủ như thế nào được. . . . . Có phải buổi tối khi đi ngủ đệ cũng ôm nó hay không. . . . . mau vứt nó đi cho tầu. . . . . nếu bây giờ đệ không tắm rửa cho nó sạch sẽ, thì tầu sẽ lập tức ném nó vào chuồng trâu ngay đấy. . . . .”

Sau một trận rống to, Lai Sinh ôm mèo chạy như bay ra khỏi phòng, Loan Loan chống nạnh nhìn trong phòng, mặc dù tiết trời lạnh lẽo như vậy thì không

thế nào có rận, nhưng nàng vẫn không khỏi chau mày, cuối cùng vẫn quyết định ngày mai phải mang chân của Lai Sinh đi giặt giũ một phen.

Đang suy nghĩ, nàng liếc mắt nhìn thấy món đồ gỗ ở trên giường kia vẫn đang lắc lư trái phải. Loạn Loạn cầm lên nhìn, nó là một khối gỗ gọt tròn xung quanh, đầu trên hơi nhọn, phần dưới lớn và tròn hơn một chút, mặt trên còn dùng bút vẽ mặt một đứa trẻ, là món đồ chơi của trẻ con, nhưng cầm trên tay cảm giác rất kỳ quái.

Nàng đặt đầu gỗ ở trên giường, lấy tay nhẹ nhàng đẩy một cái, đầu gỗ lập tức nghiêng về một phía, nhưng lại lập tức bật trở lại, bắt đầu lắc lư nghiêng trái nghiêng phải.

Loan Loạn kinh ngạc nhìn món đồ gỗ này, đây là con lật đặt mà!

Ngày thường nàng chưa từng nhìn thấy những sạp hàng ngoài chợ có bán thứ này, dù có bán chắc chắn cũng sẽ không hề rẻ, mà thứ này không thể là do Lai Sinh làm, vậy cái này hẳn lấy ở đâu ra? Sau đó Loan Loạn đem con lật đặt cho Bách Thủ xem. Chờ Lai Sinh tắm cho con mèo xong, lại bảo hắn thay chân trên giường đi rồi tự mình đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó cả ba người mới ngồi xuống bên cạnh bồn than.

Loan Loạn lôi con lật đặt ra: “Lai Sinh, đệ thành thật nói cho ca và chị dâu biết, vật này từ đâu mà có?”

Lai Sinh nhìn chằm chằm vào con lật đặt, ánh mắt bắt đầu né tránh, ấp úng hồi lâu không nói được một câu.

“Lai Sinh, ngày thường ca và chị dâu đã dạy đệ rất nhiều, vật này tuy nhìn chỉ là một khúc gỗ, nhưng giá của nó chắc chắn không rẻ, người bình thường sẽ không bao giờ mua được. Bọn ta đã nói nếu đệ thích cái gì, chỉ cần ca và chị dâu có khả năng thì nhất định sẽ mua cho đệ, nhưng nếu như là đồ không thể lấy và không nên lấy thì đệ không thể tùy tiện mà lấy được, vì tùy tiện lấy đi chính là ăn trộm đấy đệ biết không? Chị dâu biết ngày thường đệ rất nghe lời, cũng rất ngoan, cho nên đệ hãy nói thật cho chị dâu nghe xem, vật này từ đâu mà có?”

Trong những gia đình bình thường, nào có ai phí tiền mà mua mấy cái thứ gọi là đồ chơi cho trẻ con này chứ, việc này chỉ có người có tiền mới làm thôi.

Lai Sinh cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đệ không lấy trộm, là người khác cho đệ.”

“Người nào cho đệ?”

“Chính là ông lão cho đệ mút quả đấy.”

Loan Loạn cùng Bách Thủ liếc mắt nhìn nhau.

Theo như lời Lai Sinh nói, con lật đặt này là Bách Thủ lần trước đi ra ngoài thì có, hơn nữa ông lão kia cho Lai Sinh vật này mà không đòi một văn tiền nào. Nói là cháu trai trong nhà không chơi nên có giữ lại cũng vô dụng. Bởi vậy có thể thấy được lão nhân kia không phải người nhà bình thường, mà Lai Sinh thực sự không hề quen biết người nọ, nhưng vì sao lão nhân kia lại năm lần bảy lượt tặng không đồ cho Lai Sinh, có ý đồ gì với tên tiểu tử này đây?

Hắn lại không có bất cứ gì.

Lai Sinh ở chỗ này mười mấy năm mà cũng chưa thấy lọt được vào mắt của ai cả, sao đột nhiên lại nhảy ra một người như vậy? Loan Loạn và Bách Thủ đều cảm thấy phải tìm lúc nào đó gặp gỡ lão nhân này một phen mới được.

Kể cũng lạ, lúc hai người đều quyết định phải tìm cơ hội gặp gỡ lão nhân này, thì liên tiếp mấy ngày cũng không trông thấy ông lão trong miệng Lai Sinh ở chợ.

Bụng của Loan Loạn giờ đã được năm tháng, cũng không thể cứ ngồi trên xe trâu xóc nảy, vì thế hai người quyết định sau này khi đưa Lai Sinh đi chợ thì để ý một chút là được. Không có phản ứng thai nghén, nên tinh thần Loan Loạn mỗi ngày đều rất tốt. Ăn cơm xong, khi thời tiết tốt thì nàng lại đi ra ngoài la cà, mẹ Nguyễn Bảo và mẹ Thạch Đầu đều đang bận, nàng chỉ có thể đi tìm Mai Tử để nói chuyện. Mai Tử cách ngày sinh không còn xa, cũng chỉ qua hết năm nay thôi, hiện tại Vương Bảo Sơn cần bản không cho nàng đi xa ra ngoài, có đôi khi ở nhà thật sự có chút ngột ngạt đến phát hoảng, nhưng bụng to như nàng rồi nếu không cẩn thận là sẽ có thể sinh non.

Cho nên khi Loan Loạn tới chơi, Vương Bảo Sơn và mẹ hắn đều rất vui mừng.

Hôm nay ánh nắng có thể coi như dễ chịu, hai phụ nữ có thai ngồi ngoài sân nói chuyện, không đầy một lát sau mẹ Bảo Sơn bưng hai bát đồ ăn đến, một bát cho Mai Tử, bát khác cho Loan Loạn, bên trong là hai quả trứng chần nước đường đỏ. Lúc Loan Loạn ra ngoài cũng mới ăn cơm trưa, hơn nữa trứng gà cũng coi như là vật hiếm lạ, nàng vốn không muốn ăn, nhưng mẹ Bảo Sơn cứ bắt nàng phải ăn, nên nàng cũng đành vui vẻ nhận.

Mẹ Bảo Sơn rất chân thành nói với nàng: “Nhị muội, cháu đừng khách khí, đến đây thì cứ xem như đang ở nhà mình đi. Giờ cháu phải bồi bổ nhiều hơn một chút, có thể ăn thì cứ ăn, như vậy về sau đứa bé lớn lên mới có thể khỏe mạnh được.”

Loan Loạn cười nói: “Vậy cháu sẽ không khách khí. . . . .”

Uống một ngụm nước đường đỏ, lập tức kinh ngạc nói: “Nước đường đỏ này uống ngon thật đấy ạ, về nhà cháu nhất định cũng sẽ bảo Bách Thủ nấu như vậy.”

Hai người nghe vậy đều nở nụ cười, cũng mừng thay cho nàng, sợ rằng chỉ có Bách Thủ mới có thể chăm sóc vợ mình tốt như vậy, đám nam nhân những nhà khác có ai mà chăm sóc vợ được như vậy đâu, cho dù mang thai vẫn phải tự mình đi nấu cơm.

Mẹ Bảo Sơn nhớ lại năm đó lúc bà mang thai Bảo Sơn, thật ra thì trước khi mang thai Bảo Sơn bà đã có từng mang thai một đứa, nhưng vì mẹ chồng không giúp đỡ bà, bà không những chỉ phải làm cơm, mà còn phải ra đồng làm việc, nên sau đó đứa bé đã mất.

Đến lúc mang thai Bảo Sơn, bà nội thằng bé vẫn không hề giúp đỡ một tay, cha Bảo Sơn nghĩ đến đứa con đầu lòng, lúc ấy mới bảo bà ở nhà nghỉ ngơi, nhưng những việc nấu cơm giặt giũ quần áo ngày thường vẫn là chuyện bà phải làm. Trước kia đều cảm thấy Bách Thủ xúi quẩy, hiện giờ không ai là không hâm mộ Loan Loan, Bách Thủ đối tốt với Loan Loan mọi người trong thôn đều biết, đây cũng là may mắn của Loan Loan. Bà cũng thật lòng hi vọng Loan Loan và Bách Thủ được hòa thuận, chưa nói đến việc hai người đều là những người đáng để kết giao, mà Bách Thủ còn giúp nhà bà một đại ân.

Cây quýt nhà bọn họ năm nay đã ra không ít quả, quả nào cũng ngọt, tuy sản lượng hơi ít một chút, nhưng dù sao cũng mới là lần ra quả đầu tiên, vậy là được rồi. Cho nên năm nay trong nhà lại chuẩn bị áp dụng theo phương pháp mà Bách Thủ đưa năm ngoái, hi vọng sang năm thu hoạch sẽ tốt.

Loan Loan không biết mình gả cho Bách Thủ rốt cuộc có bao nhiêu may mắn, nàng chỉ biết là Bách Thủ đối với mình rất tốt, kỳ thật Bách Thủ đối tốt với nàng đã vượt xa rất nhiều nam nhân ở thế giới này.

Từ nhà Mai Tử đi ra, Loan Loan chậm rãi đi về hướng nhà mình, trên đường tình cờ gặp mẹ Lan Hoa và hai người phụ nữ trong thôn, ba người nhìn thấy nàng lập tức cười chào hỏi với nàng. Lại nhìn thấy nàng từ nhà Mai Tử đi ra, biết là nàng vừa mới ghé đó chơi, bèn cười nói: “Mai Tử cũng sắp sinh rồi phải không?”

“Vâng. Có thể là sang năm đấy!” Loan Loan nói.

“Vợ Bách Thủ, bụng muội hình như là được khoảng năm tháng rồi nhỉ?” Một người khác nhìn nàng cười ha hả nói.

Khóe miệng Loan Loan nở một nụ cười: “Đúng vậy.”

“Ồ, vậy không phải là sẽ sinh vào tháng tư sao? Khi đó khí trời tốt, ôn hoà, nếu để thêm hai tháng nữa thì mệt lắm đấy.”

“Đúng thế, muội không biết sinh con lúc trời oi bức không những phải chịu khổ không nói, mà còn không được xuống giường, không được tắm, toàn thân khó chịu nóng nực thôi đừng nói.”

“Đúng đúng đúng, cho nên bây giờ lúc rảnh rồi thì chịu khó đi lại nhiều một chút, đến lúc sinh sẽ đỡ vất vả hơn.”

.....

Hai nữ nhân vừa đi vừa nói chuyện, Loan Loan chỉ lắng lắng nghe, thỉnh thoảng cười cười đáp lại. Mẹ Lan Hoa vốn đi cùng một đường với ba người, mới đầu thì nàng còn nói chen vào vài câu, sau lại thấy hai người này cứ nói liên miên rồi chạy sang chuyện sinh con, trong lòng nàng chỉ cảm vừa phiền vừa hoảng, nên khi đến chỗ rẽ thì nàng đã đi một con đường khác, đồng thời nhỏ miệng nói: “Không phải chỉ là có thai thôi sao, vác cái bụng bầu đi khoe khắp nơi gì chứ.”

Về đến nhà, Loan Loan nổi con thèm chua, nên nàng muốn làm chút đồ chua, đồ chua chua lại càng có thể kích thích vị giác. Loan Loan vừa mới ngâm đồ vào hũ thì mẹ nàng đã đi tới.

“..... mẹ đã ăn cơm trưa chưa?” Loan Loan vội ngừng tay, mời mẹ nàng vào nhà chính. Bà đến giờ này thì không giống như đến ăn cơm trưa, mà bữa trưa lại vừa qua, nhưng nếu đến ăn cơm tối thì dường như hơi sớm.

“Mẹ ăn rồi, con đừng vội, tôi đây trò chuyện với mẹ đi.”

Tâm sự với mẹ nàng ư? Đây là lần đầu tiên đấy.

Sau đó mẹ Loan Loan liền hỏi thân thể nàng như thế nào, đứa trẻ trong bụng ra sao, rồi quan tâm bảo nàng ăn nhiều một chút, lúc này đừng có mà tiếc mấy đồng bạc, ăn cho nhiều vào. Ăn nhiều thì thân thể người mẹ và đứa bé mới khỏe được, đặc biệt là người lớn sau khi sinh con xong cũng nhanh hồi phục.

Nhưng khẩu vị của Loan Loan thì vẫn như vậy, muốn ăn nhiều hơn cũng không miễn cưỡng được, nàng cười nói khẩu vị của mình vẫn tốt.

Nói xong cái này, mẹ nàng lại hỏi đến Bách Thủ, hỏi xong Bách Thủ lại hỏi Lai Sinh, sau đó Loan Loan rốt cuộc cũng phát hiện mẹ nàng có gì đó là lạ, gương mặt như đang giấu chuyện gì, nét cười trên mặt cũng mang theo chút bất an.

Nàng dứt khoát nói rõ: “Mẹ, mẹ có phải có chuyện gì không?” Nàng phiền nhất chính là đi đoán tâm tư người khác.

Mẹ của Loan Loan lúc này mới ý thức được biểu hiện của mình quá mức rõ ràng, bà lúng túng cười, cuối cùng cũng nói ra chuyện bà giấu trong lòng.

Đây là chuyện của Vương Tiểu Thảo. Mẹ Loan Loan vốn đã có nghi ngờ với Lương công tử kia, nhưng mấy lần Vương Tiểu Thảo gặp hắn đều không thấy hắn dẫn theo nữ quyến, mà gia thế Lương công tử lại tốt, nên trong lòng bà mong đợi sẽ thực sự như những lời Vương Tiểu Thảo nói, và bà vẫn luôn chưa từng đi tìm hiểu kỹ lưỡng. Nhưng sau cái ngày được Vương Lý nhắc nhở, mẹ Loan Loan rốt cuộc cũng ý thức được là có một số việc vẫn phải hỏi thăm rõ ràng mới được.

Trong lòng bà đang lo lắng làm sao nhờ người đi nghe ngóng tình hình nhà Lương công tử, thì ngày đó bà và Vương Tiểu Thảo ở chợ cũng gặp được một cơ hội.

Những món đồ mà cửa hiệu nhà Lương công tử bán đều là những món đồ dân dụng thường dùng, cho nên mẹ Loan Loan muốn mượn chuyện mua đồ để thừa cơ nghe ngóng một ít từ tên tiểu nhị trong cửa hàng, không ngờ, đúng lúc Lương công tử cũng tới kiểm tra cửa hàng.

Chỉ là, lần này Lương công tử không đi một mình, phía sau ngoại trừ gã sai vặt vẫn hay đi cùng, thì còn có một phu nhân trẻ trung khoảng ngoài hai mươi tuổi, bên cạnh phu nhân là một nữ tử tướng mạo xinh đẹp, cũng ăn mặc theo kiểu một phu nhân, phía sau hai người còn có hai tiểu cô nương.

Hai bên cứ như thế chạm mặt nhau.

Lương công tử gặp được Vương Tiểu Thảo thì hết sức vui mừng, bởi vì đã nhiều ngày rồi hắn chưa được gặp Vương Tiểu Thảo.

Vương Tiểu Thảo thì vì được nhìn thấy tình lang mà mừng rỡ đến mức sớm quăng hết những chuyện khác ra sau đầu, liếc nhìn Lương công tử một cái trên mặt liền lộ ra vẻ vừa như vui mừng vừa như e thẹn. Nhưng mẹ Loan Loan đứng ở một bên sắc mặt lại không dễ nhìn chút nào, nhìn đến cách ăn mặc, hành xử của mấy nữ tử đứng sau Lương công tử, cũng không khó đoán ra, phu nhân hơn hai mươi tuổi và nữ tử xinh đẹp đứng phía trước chính là chủ tử, còn hai tiểu cô nương phía sau là nha hoàn.

Mấy người cùng đi với Lương công tử đến đây, quan hệ như với Lương công tử thật không khỏi khiến người khác cảm thấy nghi ngờ.

Nhìn thấy tiểu mỹ nhân tương tư trong lòng đã lâu, tâm tình Lương công tử cực kỳ vui mừng, dịu dàng hỏi thăm một phen, biết được người trong lòng hôm nay tới mua đồ thì lập tức phân phó tiểu nhị không được thu tiền.

Vương Tiểu Thảo nghe vậy trong lòng càng thêm ngọt ngào, lại ngại có người bên cạnh, nên hai người chỉ đứng nói chuyện một lát, trong nét mặt lời nói của Lương công tử đều đầy vẻ dịu dàng, mà hai nữ tử đứng bên cạnh Lương công tử cũng vẫn luôn giữ vẻ mặt vui vẻ, không một chút ghen tức.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Nhục nhã

Edit: Gà Beta: Tuyệt Y Sau một hồi nói chuyện thân thiết dịu dàng, Lương công tử có việc nên dẫn gã sai vặt rời đi trước, trước khi đi không biết có nghĩ đến cái gì hay không mà lại giới thiệu hai người phía sau với Vương Tiểu Thảo: “. . . . . Đây là Vân Nương, đây là Diệc Mai. Ta vốn định tìm một ngày nào đó đích thân đưa nàng đi chọn vài bộ quần áo mà nàng thích, nhưng đúng lúc hôm nay ta lại có việc, mà cũng vừa vặn có Vân Nương ở đây, vậy thì để Vân Nương dẫn nàng đi chọn vài bộ quần áo, vòng tay mà nàng thích đi.”

Tâm tư của Vương Tiểu Thảo vẫn để ở trên người Lương công tử, rốt cuộc lúc này cũng chú ý tới hai nữ nhân xinh đẹp, trang phục bắt phàm bên cạnh Lương công tử, nàng nghĩ người cả nửa ngày cũng không phục hồi lại tinh thần được.

Mà mẹ Loan Loan vẫn đứng bên cạnh nhìn trong lòng càng lúc càng thấy bất an, Lương công tử giới thiệu thế này không hề rõ ràng, sau khi suy nghĩ, từ đầu đến cuối bà cũng không tìm được cái cớ chính thức để hỏi thăm thân phận hai nữ nhân kia.

Thế nhưng, khiến cho bà và Vương Tiểu Thảo kinh ngạc chính là hai nữ nhân vẫn luôn mỉm cười kia, nhưng mà lúc Lương công tử đi rồi thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Những phu nhân nơi nhà cao cửa rộng có bao giờ dễ chung sống đâu, cho dù là nhà thương nhân, hay gia đình phú hộ nhỏ, trong nội viện của họ chẳng bao giờ yên bình cả. Lương công tử vừa đi, nữ tử xinh đẹp duyên dáng gọi là Diệc Mai cũng không buồn nhìn hai mẹ con Vương Tiểu Thảo nữa, ý cười trên mặt Vân Nương cũng biến mất, nàng nhàn nhạt đưa mắt nhìn hai mẹ con Vương Tiểu Thảo, vừa giống như nói chuyện với nhau hoàn bên cạnh, lại vừa giống như nói với hai người Vương Tiểu Thảo: “Vốn còn muốn đi dạo một chút, giờ chẳng có tâm trạng rồi.” Khóe miệng cũng lộ ra vẻ chán ghét.

Thái độ của hai nữ nhân thay đổi nhanh như thế, cùng với ánh mắt châm chọc, khinh bỉ không chút nào che giấu của hai nha hoàn phía sau. Một trước một sau biến hóa, khiến cho Vương Tiểu Thảo và mẹ nàng khó chịu tới cùng, Vương Tiểu Thảo tâm rét lạnh như ăn phải một khối băng.

Trong lòng nàng cũng từng nghĩ bản thân nàng đây có tính là cố ý trêu cao hay không? Nhưng mỗi lần gặp gỡ, biểu hiện của Lương công tử đối với nàng vô cùng dịu dàng, cũng chưa hề ghét bỏ thân phận, gia thế của nàng.

Đây là lần đầu tiên thấy người khác khinh bỉ mình như vậy, lại còn đang đứng ngay trên đường cái, chường quầy và tiểu nhị của cửa hàng đứng một bên thấy rõ ràng, ngày thường bọn họ cũng còn khách khí với nàng, thế nhưng giờ đây ngay cả ánh mắt đồng tình cũng không cho nàng.

Nghĩ đến gia thế khác biệt của hai người, không biết cuộc sống sau này. . . . . Vương Tiểu Thảo trắng bệch cả mặt!

Mẹ Loan Loan cơ bản cũng đoán ra được chuyện gì, thái độ của bọn họ tuy khiến lòng bà phần nộ, nhưng bà cũng chính thức hiểu rõ sự chênh lệch của nhà mình và người khác. Có lẽ hôn sự này quả thật nên cân nhắc cho cẩn thận.

Vừa định kéo Vương Tiểu Thảo rời đi, hai người bên nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong cửa hàng.

“Thân phận gì chứ, tự mình cũng không chịu soi gương xem, cho là có chút nhan sắc thì muốn vào Lương phủ chúng ta sao, đúng là kẻ ngốc nói mê!” Giọng nói cũng yếu điệu như tướng mạo, đây là do nữ tử xinh đẹp Diệc Mai nói.

“Di nương, nô tỳ nghe nói ở nông thôn có rất nhiều gà mái. Thật không nghĩ tới thật đúng là có con gà mái không biết tốt xấu muốn ăn thịt thiên nga, muốn biến thành Phượng Hoàng cơ đấy!” Nha hoàn phía sau Diệc Mai quét mắt hai mẹ con Vương Tiểu Thảo đứng ở ngoài cửa, phụ họa nói.

“Gà mái thì vẫn cứ là gà mái. Người đã từng nghe nói gà mái có thể thực sự biến thành Phượng Hoàng bao giờ chưa? Chẳng qua trên người nó có thêm vài cọng lông tô màu thì thực sự cho rằng sánh được với Phượng Hoàng sao?”

Hai nha hoàn đều xi cười thành tiếng, ngay cả Biên chương quỹ và tiểu nhị bên cạnh cũng cúi đầu cười khẽ.

Mà sắc mặt Vương Tiểu Thảo đã sớm trắng bệch, nắm chặt hai tay, móng tay cắm chặt vào trong lòng bàn tay, sắc mặt mẹ nàng cũng khó coi tới cực điểm. Nhưng trước mặt những kẻ có tiền này, các nàng vốn kém người ta một bậc, bắt luận bà có giải thích như thế nào cũng không che giấu được sự thật.

Mà Vân Nương với tư cách là chính thê của Lương công tử, đương nhiên ở trước mặt phu quân nhà mình phải ra vẻ làm hiền thê rồi. Phu quân không có mặt thì nàng là chính thê tất nhiên có nhiều loại thủ đoạn để đối phó với tiểu thiếp bên trong Phó gia, nhưng mà với loại người có thân phận giống như Vương Tiểu Thảo, nàng chẳng hề có chút ý nghĩ đối phó với nàng ta. Cho nên, Vân Nương liếc mắt nhìn bóng dáng ở ngoài cửa. Từ từ xoay người, giọng nói mềm nhẹ nói với Vương Tiểu Thảo nói: “Úm . . . . . muội muội gọi là Tiểu Thảo phải không, tên này cũng được. . . . . thật là dễ nghe!” Trong giọng nói không chút che giấu sự nhạo báng. Cùng lúc đó, bên cạnh cũng vang lên một tiếng cười khẽ.

“Dụ dỗ sự thương xót của tướng công, đến nỗi lúc nào cũng nhắc đến muội nha, mặc dù tướng công đã có lệnh, nhưng mà hôm nay ta quả thật có việc, không thể dẫn muội đi dạo. Không bằng muội muội tự đi chọn đi, sau đó trên báo tên của tướng công chúng ta, đến lúc đó tự sẽ có người đi tính tiền.”

Vân Nương nói vô cùng chân thành, lại nghe Diệc Mai ở một bên nói: “Ôi, đúng rồi, phu nhân, giờ này chắc phòng bếp đã làm xong điểm tâm rồi, chúng ta vẫn nên nhanh trở về đi, mấy thứ đồ ăn ngon này thì phải ăn lúc mới làm xong mới được!” Dừng một chút, Diệc Mai vươn bàn tay ngọc thon dài lên vuốt tóc mình, trên cổ tay là vòng ngọc Phi Thúy xanh biếc, vừa nhìn đã biết thượng phẩm, nàng lại mỉm cười nói tiếp: “Nhưng mà, phu nhân đối với Tiểu . . . . . Thảo muội muội tốt thật đấy, còn chưa vào phủ đã dẫn đi chọn quần áo, vòng tay rồi, nhớ lại muội ngày ấy, tướng công không tặng cho muội cái gì cả, đến khi vào phủ rồi, tướng công còn nói mấy món trang sức hồi môn của muội kiểu đáng đẹp mắt, so ra còn đẹp hơn cả vài món đồ khác trong cửa hàng nữa. Cho nên, phu nhân à, các tỷ không được bắt công đâu đấy!”

Vân Nương thân nhiên nở nụ cười: “Kệ muội đấy, buổi tối tự mình đi đòi tướng công đi!”

“Hừ, tướng công mỗi lần đồng ý với người ta xong, ngày hôm sau nhìn thấy cô nương xinh đẹp thì quên sạch sẽ những lời đã đồng ý với thiếp rồi, không được đâu, phu nhân, tỷ phải giúp muội. . . . .”

Hai người một hát một bè, sắc mặt Vương Tiểu Thảo đã sớm trắng như tờ giấy, vấn đề mà nàng vẫn luôn trốn tránh hóa ra lại là sự thật, Lương công tử thật sự là nam nhân đã có thê thiếp. Một đoan trang xinh đẹp, một điểm lệ dịu dàng, nàng tự nhận ở trong thôn, kể cả mấy thôn xung quanh, diện mạo của nàng đã là xinh đẹp rồi, nhưng không nghĩ tới, hiện tại so sánh với hai nữ nhân này, nàng quả thật như con gà mái trên núi! Lời Diệc Mai kia nói giống như tảng đá nặng ngàn cân, đè ép nàng tới mức lực phủ ngũ tạng đều nát bét. Cứ nghĩ sau này đến Lương phủ sẽ có cuộc sống thật tốt, lại không ngờ tới chốn hậu trạch của gia đình giàu có không hề yên ổn, dựa vào tình hình của nhà mình, mấy thứ của hồi môn, trang sức gì đó đều không thể có, nàng và hai nữ nhân trước mặt này đúng là khác nhau một trời một vực!

Nhìn nàng có đôi lúc cũng nhu nhược, nhưng trong nội tâm lại rất mạnh mẽ, bắt nàng học theo bộ dáng nũng nịu của Diệc Mai thì nàng không học nổi, mà có học sợ là cũng không giống. So với Vân Nương đoan trang kia, nàng lại càng không cách nào so sánh được, người ta là vợ, nàng bước vào cửa cũng lắm chỉ là một người thiếp, địa vị cách xa người ta, mà cho dù thế nào nàng cũng vĩnh viễn thấp hơn người ta một đoạn.

Diệc di nương nói gần nói xa khinh bỉ nàng, người chung quanh cười nhạo khiến cho nàng cảm thấy mình hèn mọn chỉ như bụi đất! Nhưng nghĩ đến Lương công tử nhìn có vẻ dịu dàng sẵn sốc lại cũng là một nam nhân lãng nhãng, tia hy vọng duy nhất trong lòng nàng đã lung lay sắp đổ.

Ngày đó là đá kích lớn nhất mà Vương Tiểu Thảo gặp phải từ khi chào đời đến nay, cho dù là nàng không xinh đẹp bằng người ta, hay là nàng chỉ là một thôn nữ, nhưng điều quan trọng nhất là nàng không muốn làm thiếp người ta.

Cũng chính vì nhìn thấy điểm ấy, mà Loan Loan mới chưa hoàn toàn cự tuyệt mẹ nàng.

Thật ra thì hôm đó sau khi nhìn Vương Tiểu Thảo thất hồn lạc phách được mẹ nàng dìu đi, Diệc Mai và Vân Nương không nói câu nào nữa, lúc gần đi Diệc Mai chỉ nhẹ bỏ lại một câu: “Như vậy mà đã không chịu nổi rồi à? Muội còn tưởng là một kẻ rất mạnh mẽ chứ? Thật là không thú vị!”

Mà phu nhân của Lương công tử – Vân Nương chỉ nhàn nhạt nhún mày, đưa mắt nhìn nha hoàn ở bên cạnh, nha hoàn lập tức móc ra một túi bạc nhỏ ném cho chương quỹ cửa hàng, nói: “Phu nhân bảo chương quỹ làm tốt lắm. Sau này có việc gì thì nhớ thông báo cho phu nhân trước tiên!”

Chương quỹ cùng tiểu nhị cười tươi rồi ở đằng sau không ngừng nịnh nọt!

Biết là một chuyện, mà tìm thực sự chết lại là một chuyện khác.

Vương Tiểu Thảo từ sau ngày đó, cả ngày không chút tinh thần, nằm suốt trên giường như bị bệnh, mời đại phu, đại phu lại nói không có bệnh, nhưng ngày ngày lại chẳng ăn được bao nhiêu. Cha mẹ Loan Loan sốt ruột trong lòng, lại không có biện pháp, nên hôm nay mẹ nàng mới đến tìm nàng.

Nghe lời mẹ nàng nói xong, trên mặt Loan Loan cũng không có biến hóa gì. Chuyện này có dùng đầu ngón chân nghĩ cũng sẽ là cái kết quả này thôi. Chỉ có mẹ nàng và Vương Tiểu Thảo mới có thể giữ cái tâm lý may mắn kia. Có điều, nể tình trong thân thể Vương Tiểu Thảo và cơ thể này chảy chung một dòng máu, nên nàng không thể không hỏi thăm một chút.

“Vậy giờ mẹ định thế nào?”

Mẹ Loan Loan thở dài: “Vốn trong đầu mẹ vẫn còn giữ ý định gả Tiểu Thảo qua đó. Nhưng từ ngày hôm đó thì xem ra, chủ mẫu và di nương kia cũng không dễ đối phó. Chúng ta lại là nông hộ, Tiểu Thảo gả đi chắc chắn sẽ không sống được một ngày tốt lành. Bây giờ mẹ chỉ mong con bé có thể tìm được một người tốt thực sự là được rồi.”

“Nếu mọi người đã nghĩ được như vậy thì tốt lắm rồi, chuyện này không phải rất đơn giản sao, mẹ bảo Tiểu Thảo chấm dứt qua lại với họ Lương kia là được thôi mà.”

“Như vậy được không? Nhưng mà. . . . .” Mẹ nàng có chút do dự.

“Sao thế ạ? Đừng nói là có chuyện khác nữa chứ?”

Mẹ nàng đưa mắt nhìn Loan Loan, gật đầu: “Ta không biết ngày đó có làm đúng hay không, nhưng cha con nói không ỏn.”

“Chuyện gì thế ạ?” Loan Loan khẽ giạt mình.

Mẹ nàng đã sớm bị cha nàng giáo huấn một trận, bản thân bà chỉ là một nông phụ, đâu có hiểu được mấy thứ quy củ của những gia đình giàu có. Lời bà đã nói ra khỏi miệng, rồi lại sợ bị Loan Loan nói, nhưng lúc này chỉ có đứa con gái thứ hai này mới có thể giúp Vương Tiểu Thảo, nên chỉ có thể kể chi tiết chuyện xảy ra sau đó: “Sau ngày đó không lâu, họ Lương kia đã mời bà mỗi tối nhà. Bà mỗi kia không phải là người ở vùng chúng ta nên mẹ cũng không biết. Mẹ nghĩ đến ngày hôm đó Tiểu Thảo bị khuất nhục, mặc dù Tiểu Thảo khó chịu, nhưng mẹ thấy con bé như vậy hình như còn nhớ tới Lương công tử kia. Con cũng biết thật ra tính tình của muội muội con bướng bỉnh hơn cả con và đại tỷ con mà, nhất thời mẹ cũng không biết có nên chấp nhận hay không. Đúng lúc khi bà mỗi đến thì cha con lại không có ở nhà, vì thế sau đó mẹ trì hoãn nói cha con không có ở nhà, nên mẹ không thể làm chủ được. Nhưng bà mỗi kia dường như mất hứng, còn uy hiếp chúng ta, rồi tức giận thờ hồn hèn rồi đi. Sau đó cha con về, ông ấy nói mẹ đã đắc tội Lương phủ rồi, đáng lẽ ra phải lập tức từ chối hôn sự này mới đúng.”

Chuyện này vừa nghe đã hiểu, Vương Tiểu Thảo mặc dù chịu nhục, nhưng vẫn còn ôm hy vọng đối với Lương công tử kia, nhưng mẹ Loan Loan thì không muốn con gái gả qua đó phải chịu khổ sở, mà trong lòng lại luyến tiếc cuộc hôn nhân với nhà phú quý, nên nhất thời có phần do dự. Nhưng bất kể là mẹ nàng có cự tuyệt Lương phủ hay không, chỉ cần không đồng ý hôn sự này thì đã là đắc tội Lương phủ rồi. Lúc trước đã bàn chuyện đầu vào đấy, bây giờ đột nhiên lại lật lọng, gia đình nhà cao cửa rộng như Lương phủ mà có thể vừa ý Vương Tiểu Thảo đã là chuyện vô cùng may mắn rồi. E là hành động của mẹ nàng ở trong mắt người Lương phủ thì bà chỉ đang muốn ra vẻ thanh cao, muốn nâng giá trị con người lên. Nhưng gia đình nghèo như các nàng thì có giá trị con người gì có thể nâng lên đây? Sợ là không chỉ có Lương phủ, mà họ cũng đã đắc tội lớn với cả Lương công tử rồi!

Suy nghĩ một chút, Loan Loan liền nói nói cho mẹ nàng nghe từng cái lợi hay hại của vấn đề này, cuối cùng nói: “. . . . . Bây giờ nhà chúng ta chắc chắn đã đắc tội Lương phủ, nhưng nếu gả Tiểu Thảo đi, thì sợ rằng Lương công tử cũng sẽ không còn đối xử với muội ấy như xưa nữa, ngày lành sẽ chẳng quá hai ngày, mặc dù thể nhân đều nghĩ gả vào nhà cao cửa rộng thì bọn họ chỉ còn cách cuộc sống đeo vàng bạc đầy người không xa, nhưng cẩn thận mà suy nghĩ, nếu không được phu quân yêu thương, không có chủ mẫu che chở, có thể có được ba bữa cơm no đã là tốt lắm rồi, chứ đừng nói đến có vàng bạc châu báu.”

Về mặt mẹ Loan Loan lại càng thêm hoảng loạn, không nghĩ tới chuyện này lại trở nên phức tạp như vậy, bà lúng ta lúng túng nói: “Vậy, vậy chúng ta giờ không gả Tiểu Thảo có được không?”

Giờ mới nói không muốn? Muộn rồi!

“Không được! Những loại người giống như Lương công tử có thể chấp nhận được việc bị người khác cự tuyệt sao? Cho dù có cướp thì e là bọn họ cũng phải cướp Tiểu Thảo đi. Chỉ sợ gay go nhất là chẳng những Tiểu Thảo không thể không gả, mà cả nhà cũng bị liên lụy!”

Thân thể mẹ Loan Loan trong nháy mắt vô lực, mềm oặt từ trên ghế ngã xuống.

Loan Loan thở dài một tiếng, đỡ mẹ nàng dậy. Mẹ nàng bắt lấy tay nàng, giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, kêu khóc: “Nhị muội ơi, con nhất định phải cứu muội muội con, cứu cả nhà chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Trúng tà

Edit: Gà Beta: Tuyệt Y Loan Loan dìu bà lên ghế ngồi, rồi rót một chén nước, để cho bà bình tĩnh lại trước: “Con có thể nghĩ ra được cách gì đây? Mẹ cũng không phải không biết tình hình nhà bọn con thế nào mà, sao có thể so với Lương phủ được. Nhưng mà, có một biện pháp, cũng có thể thử xem.”

Hai mắt mẹ Loan Loan sáng lên, vội vàng hỏi: “Biện pháp gì?”

“Giả bệnh! Chỉ cần trong mấy ngày này không có ai tìm đến gây sự, có lẽ sẽ không có chuyện gì!”

Giả bệnh, liệu có ổn không? Nhưng lúc này bà cũng chỉ có thể tin tưởng mỗi đứa con gái thứ hai này thôi!

Nói đến chuyện này, Loan Loan đúng là không có cách nào, giả bệnh chỉ là kế đối phó tạm thời. Tuy nàng nói rất nhiều lời để trấn an mẹ nàng, nhưng kỳ thật trong lòng cũng không tin đối phương sẽ dễ dàng chịu bỏ qua như vậy.

Người cao ngạo là người không cho phép bản thân mình bị người khác tùy ý trêu đùa, huống chi lại còn là một nữ nhân đã sắp rơi vào tay mình.

Loan Loan sợ Lương công tử chính là loại người không ăn được sẽ đập đổ. Ngẫm nghĩ, nàng thấy vẫn nên đi thăm dò tình hình của Lương phủ một chút. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ đến Hương Tú, bởi vì Hương Tú đã ở trên một thời gian dài, cũng từng ở lại trong nhà giàu có, nên có lẽ nàng có thể nghe nói về Lương phủ.

Mà mẹ Loan Loan, trên đường về nhà, bà đã hoàn toàn thông suốt, các nàng đúng là đã đắc tội Lương phủ rồi, những thứ vinh hoa phú quý kia so ra cũng chẳng quan trọng bằng tính mạng. Bà vội vàng vàng quay về nhà, nói cho cha Loan Loan và Vương Tiểu Thảo nghe những lời Loan Loan đã nói.

Vương Tiểu Thảo mặt mày xám ngắt, nàng không tin nam nhân trước đó còn có tình ý thiên miên với mình sẽ đối xử với nàng như thế. Nhưng nhớ đến vẻ hung ác của bà mỗi đến nhà ngày ấy thì chút tin tưởng cuối cùng này cũng lung lay sắp đổ.

Cha Loan Loan ngồi xồm ở cạnh bậc cửa nhà chính, trong lòng buồn bực rút ra tẩu thuốc lá, ông không mở miệng, chỉ cau mày, trên trán dùm lại những nếp nhăn chồng chất.

Mẹ Loan Loan vừa vội vừa lo, lái nhai nói một hồi, thế nhưng hai người kia lại cảm như hén, bà không khỏi tức giận nói: “Lão già kia, ông cũng phải nói cái gì đi chứ?”

Cha Loan Loan dập tắt khói thuốc, đứng dậy đi vào nhà chính rồi ngồi xuống, ông nặng nề thở dài nói: “Ta đã sớm nói với mấy mẹ con bà rồi, cửa hôn sự này nhà ta với không nổi đâu. Thế mà các người cứ không tin. Giờ thì có thể làm sao, chỉ có thể thử theo cách của Nhị muội thôi.” Ông lại quay đầu liếc mắt nhìn Vương Tiểu Thảo vẫn đang cúi đầu nước mắt lã chã ngồi ở bên cạnh, nghiêm túc nói: “Vinh hoa phú quý có ai không muốn, nhưng ta phải tự lượng sức mình, giờ con đã hiểu cửa nhà giàu không phải dễ vào rồi chứ? Bắt đầu từ ngày mai cứ theo lời tỷ con nói mà làm, không được phép ra khỏi cửa nữa.”

Trong lòng Vương Tiểu Thảo càng thêm uất ức, che miệng khóc chạy vào phòng mình.

Đêm hôm đó Loan Loan chỉ nói sơ sơ với Bách Thủ về chuyện này. Đến buổi chiều ngày hôm sau, nàng đang ở ngoài sân thì nhìn thấy Hương Tú đi qua cửa, nàng lập tức gọi Hương Tú lại.

“Hôm nay tẩu về sớm như vậy sao?”

“Đúng vậy, ta đã không về nhà với Mạch Thảo mấy ngày rồi, đúng lúc này trong thôn trang không có chuyện gì, quản sự tốt bụng nên cho phép ta nghỉ đến mai.” Hương Tú cười nói.

Hàn huyền hai câu, Loan Loan cười mời nàng vào nhà chơi. Hương Tú nhìn Loan Loan một cái, gần đây trong thôn có rất nhiều lời đồn thổi về nàng, mà bình thường Loan Loan rất ít khi mời nàng vào nhà ngồi, nàng hơi chần chờ một chút, nhưng vẫn đi vào sân.

Hai người vào nhà chính ngồi, Loan Loan dùng nước đã đun sôi trước đó ngâm hoa cúc. Hương Tú đón lấy chén trà, ngửi ngửi, thấy một mùi hương hoa thoang thoang, nàng uống thử một ngụm nhỏ, sau đó mới nói: “Nước trà này có mùi hương thơm ngát, khi uống vào lại có vị ngọt ngào, muội giỏi thật. Ta chưa bao giờ thấy qua thứ này.”

“Cũng không phải là vật hiếm lạ gì, là trước kia rảnh rỗi muội thường hay lên núi hái hoa dại về phơi khô rồi pha nước uống. Muội ở nông thôn, không có tiền để mua những loại trà đắt đỏ như người trong thành, nên chỉ có thể tùy tiện làm mấy thứ đồ này để uống. Tẩu thích thì lát nữa cảm một chút về đi, nếu có thể thêm hai quả táo khô, cho thêm chút đường thì sẽ ngon hơn.”

Hương Tú nghe vậy thì hai mắt sáng lên. Cách uống trà như vậy nàng chưa từng nghe qua, trong lòng quyết định khi nào về nhất định phải thử một chút mới được. Đặt chén trà xuống, nàng mỉm cười nhìn Loan Loan nói: “Vậy thì cảm ơn muội nhiều nhé. Ta thì lại chẳng có thứ gì ngon cả, nhưng mà, nếu muội có chuyện gì mà ta có thể giúp đỡ được thì cứ việc nói.” Lời nói vô cùng chân thành.

Trong lòng Loan Loan khẽ giật mình, chẳng lẽ biểu hiện của mình quá rõ ràng sao? Hương Tú này đúng là một người thông minh a!

Đối diện với sự hào phóng, thẳng thắn của Hương Tú, bản thân nàng ngược lại sinh ra một chút lúng túng, rồi nàng giản lược kể lại tình hình, cuối cùng hỏi nàng ấy: “Tàu có biết Lương phủ này không?”

Hương Tú nhìn nàng một cái, nghiêm túc nói: “Trước kia ta từng nghe nói về Lương phủ. Lương công tử bộ dạng tuấn tú lịch sự, có điều dường như là một kẻ lẳng nhăng, trong nhà tuy đã có một phòng thiếp thất, có điều quanh năm hẩn theo họ hàng ra ngoài, đã dạo không ít hoa lâu bên ngoài, cũng chẳng biết đã có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ. . . . .”

Thời cổ đại này, công tử gia đình giàu có ai mà không phong lưu, điều này Loan Loan đã lường trước được.

“Không biết người bạn kia của muội ở đâu? Người ở chỗ này như chúng ta thì không biết, nhưng ở trấn trên, một vài thiên kim công tử ai cũng biết Lương công tử là người cực kỳ coi trọng tướng mạo đấy.” Mặc dù Hương Tú vài năm rồi không ở nhà, nhưng xung quanh thôn có cô nương nào mới lớn xinh đẹp thì nàng cũng biết.

“Không phải là thôn chúng ta, mà là ở thôn khác.” Loan Loan cười cười, nói.

Hương Tú nhìn nàng một cái, bưng chén trà hoa cúc lên uống một ngụm, chậm rãi nói: “Không có chuyện gì, ta chỉ tùy tiện hỏi thế thôi, nếu muội không tiện nói thì không cần phải nói đâu.”

Mặc dù trong thôn Hương Tú có chút thị phi, nhưng luận về nhân phẩm, nàng tốt hơn mấy người phụ nữ ngồi lê đôi mách nhiều, Loan Loan tiếp xúc nhiều lần, cũng biết nàng là người hào phóng, coi trọng chữ tín. Suy nghĩ một chút, Loan Loan bèn nói tình hình thực tế.

Hương Tú nghe xong, cau mày suy nghĩ rồi nói: “Mặc dù giao tình của ta với muội không bằng mấy người trong thôn, nhưng mà ta rất thích tính cách của muội. Nếu là muội muội của muội, thì ta khuyên muội bảo con bé bỏ ngay cái ý niệm đó đi. Lương phủ quả thực không phải là chốn nương thân tốt. Nam nhân là thứ không đáng tin nhất!”

Loan Loan nhẹ gật đầu.

Hương Tú lại nói: “Nhận định của muội cũng rất đúng, những gia đình nhà cao cửa rộng kia sao có thể chấp nhận những người gia đình nông thôn như chúng ta treu đùa họ được. Biện pháp kia của muội không tệ, nhưng đám người đó không dễ lừa gạt đâu, giờ chỉ có thể xem muội muội của muội thôi.” Sau đó lại dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Loan Loan: “Muội muội của muội có được người tỷ tỷ như muội đúng là may mắn của con bé. Tục ngữ nói rất hay, thà làm thê nhà nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu.”

Loan Loan không ngờ trong lòng Hương Tú lại nghĩ như vậy, nghĩ đến những việc làm lúc trước của nàng, quả thực có phần khiến người ta cảm thấy mê muội.

Tiền Hương Tú về, sau khi ăn cơm tối và thu dọn xong xuôi, Loan Loan nằm trên giường nhìn chằm chằm lên nóc phòng, trong đầu suy nghĩ miên man. Nếu Vương Tiểu Thảo thật sự có chuyện gì, Lương phủ thật sự truy cứu, thì e rằng hai tỷ muội nàng và Vương Lý cũng sẽ bị liên quan. Nàng lại nghĩ đến câu nói kia của Hương Tú “Lương công tử thích những nương tử xinh đẹp, nhưng bất luận thế nào cũng sẽ không lấy một người sắp chết.”

Chẳng lẽ lại bảo Vương Tiểu Thảo chết thật?

Hai ngày này trong thôn có người học theo nhà nàng mở rộng thêm mái hiên và hành lang, họ có mời Bách Thủ đến giúp đỡ, mà Lai Sinh cứ theo đuôi Bách Thủ mỗi ngày, Bách Thủ đi đâu thì hẩn cũng đi theo, Bách Thủ làm cái gì hẩn cũng làm theo cái đó.

Thành thử ra, ban ngày Loan Loan gần như là ở nhà một mình, còn hai người kia chỉ đến giờ ăn cơm mới về.

Mọi người vốn muốn mời Bách Thủ ở lại cùng ăn cơm, nhưng Bách Thủ không yên tâm để Loan Loan ở nhà một mình, họ lại nói mời Loan Loan cùng đến ăn luôn. Nhưng Loan Loan nghĩ, cũng chỉ là giúp một chút việc nhỏ, suốt ngày ăn cơm ở nhà người ta thì không hay lắm, bèn khéo léo cự tuyệt. Vì thế, cả nhà ba người vẫn ăn cơm ở nhà.

Thời gian trôi qua từng ngày, thịt khô hun trước đó vài ngày cũng đã được, Loan Loan dẫn theo vài người đi đến thôn trang. Những thứ như gan lợn phơi khô, Dư chương quỳ không muốn lấy tí nào, khách đến quán rượu cũng hiếm khi ăn những thứ này. Thế nên Loan Loan liền bảo Bách Thủ xếp toàn bộ đồ đặc lên xe trâu. Sắp xếp tất cả mấy món đồ khô ổn thỏa, Loan Loan bàn giao cho Dư chương quỳ, đợi việc giao nhận xong xuôi, nàng dẫn người trở về thôn.

Lúc trước có mấy người nói muốn ăn thử nội tạng phơi khô, Loan Loan bèn mang tặng cho những người đó, còn dư lại thì treo hết ở trong phòng bếp nhà mình, Lai Sinh nhìn thấy vui mừng vỗ tay bồm bộp, hét lên: “Sau này mỗi ngày đều có thịt ăn rồi!”

Buổi tối hôm đó, Loan Loan luộc một bộ gan lợn để ăn, nàng cắt miếng nhỏ, cho vào bát, nhai trong miệng vừa xốp vừa thơm, kiếp trước nàng rất ghét ăn mấy món nội tạng khô này, nhưng hiện tại ăn lại thấy rất thơm ngon.

Nàng còn đặc biệt bảo người mang bình rượu về, rót cho Bách Thủ và Lai Sinh mỗi người một ít, nhắm rượu với đồ khô là tuyệt nhất. Hai người ăn đến mặt mày hớn hớn. Bách Thủ còn thư sướng cảm thán: “Sau này hàng năm chúng ta đều làm chút đồ khô này đi, vừa tiện lợi mà vừa ăn ngon, lấy ra tiếp khách cũng rất là!”

Nhà Nguyên Bảo và nhà Thạch Đầu cũng mang một bộ gan lợn về. Sau khi ăn thử, họ đều cảm thấy mùi vị rất ngon.

Đến buổi sáng ngày hôm sau, mẹ Nguyễn Bảo lại tới tìm Loan Loan: “. . . . . Trong nhà ăn đều thấy rất ngon, cách ăn này cũng lạ, nên muốn xin thêm một bộ giữ lại đến Tết ăn.”

Loan Loan cười lấy ba bộ đưa cho nàng.

Buổi chiều, mẹ Thạch Đầu cũng tới. Thấy Loan Loan, nàng rất ngượng ngùng: “. . . . . Hôm đó muối bảo ta lấy nhiều hơn một chút ta còn không tin. Ăn thử mới biết thứ này ngon thật, mà cũng rất tiện nữa.”

Buổi sáng sau khi mẹ Nguyễn Bảo tới, Loan Loan đã đoán được mẹ Thạch Đầu cũng sẽ đến, Loan Loan lấy ba bộ gan lợn đã chuẩn bị xong đưa cho nàng, cười nói: “Không có gì, ở chỗ muối vẫn còn một chút, tâu xem ba bộ có đủ không?”

“Đủ rồi, đủ rồi.” Mẹ Thạch Đầu lập tức cười luôn miệng đáp, bỏ gan lợn vào trong chiếc giỏ đã chuẩn bị trước, che lại, sau đó lắc lắc trước mặt nàng, cuối cùng hỏi: “Như thế nào? Có thể nhìn ra không?”

Loan Loan hé miệng nở nụ cười: “Không nhìn ra. Có phải là đồ quý giá gì đâu, cần gì tâu phải che che đây đây thế.”

“Đâu thể không làm thế chứ, nếu ta không che lại mà mang về, thì không quá nửa canh giờ, sẽ liên tiếp có người tới xin muối đấy, lúc đó nhà muối sợ là cả một bộ cũng chẳng còn.” Mẹ Thạch Đầu nghiêm trang giải thích.

Nghe mẹ Thạch Đầu nói như vậy, Loan Loan nhớ đến buổi sáng mẹ Nguyễn Bảo khi đến lấy đồ cũng dùng vài bộ để bọc lại.

“Không sao cả mà, mấy đồ này có đem đi ra chợ bán cũng không ai mua, nếu ai muốn thì cứ lấy.” Loan Loan đáng vẻ không sao cả, nói.

Mẹ Thạch Đầu rất không đồng ý: “Ta biết muối là người hào phóng, nhưng cũng không thể ai cũng cho được chứ! Có vài người cho dù muối có cho nàng nhiều thứ hơn nữa cũng không được một chữ tốt nào. Nếu như mọi người đến đây, muối còn có thể từ chối được sao? Hơn nữa, Bách Thủ nhà muối mỗi ngày đều bận bịu lo việc trong ngoài, phải giữ lại cho hân ăn chứ, còn có cả Lai Sinh, tiểu tử này chắc chắn cũng thích ăn thứ này nữa.”

Mấy đồ này cách làm rất đơn giản, nếu muốn ăn thì có thể đến chợ xin một bộ nội tạng mang về rửa muối rồi phơi khô là được, nội tạng lợn chẳng ai cần cả nên cũng sẽ không tốn tiền. Vì thế Loan Loan cảm thấy không sao cả, nhưng vẫn rất cảm kích sự quan tâm của hai người.

Nàng cười cảm ơn mẹ Thạch Đầu: “Muối biết tâu đều muốn tốt cho nhà bọn muối mà. Ba bộ này tâu cảm về ăn, nếu không đủ thì cứ đến lấy tiếp nhé.” Suy nghĩ một chút, nàng lại nói: “Không bằng tâu lấy thêm hai bộ nữa đi, lúc sáng muối cũng cho chị dâu Thanh Diệp ba bộ, nhà tâu lại nhiều người, còn có ông bà nội Thạch Đầu nữa, tâu lấy thêm hai bộ nữa đi.”

“Không cần không cần!” Mẹ Thạch Đầu lập tức xua tay, rồi lại than thở: “Có lấy về cha tâu cũng không ăn, ông ấy nói không có khẩu vị, có cầm thêm về thì ông ấy chắc chắn sẽ không ăn hết.”

“Sao thế tâu? Thôn trưởng không thích ăn cái này à?” Loan Loan kỳ quái nói.

“Ồi!” Mẹ Thạch Đầu lại nặng nề thở dài: “Không biết sao nữa, từ sau con bệnh lần trước, uống vô số thuốc, bệnh của ông cứ tái phát suốt, giờ tinh thần càng ngày càng kém, cả ngày nằm trên giường, không hề xuống giường, ăn cũng ít đi, mời đại phu đến xem thì nói dạ dày ông ấy không tốt, tích tụ bệnh can khí (*), nhưng gần đây trong nhà không hề có chuyện gì mà!”

(*) bệnh can khí: Đông y chỉ chứng lườn đau, buồn nôn, tiêu chảy

Loan Loan chau mày: “Tâu đã lên chợ mời đại phu xem chưa?”

Mẹ Thạch Đầu gật đầu: “Xem rồi, cũng nói ông ấy căn bản không có bệnh gì.” Chợt nhíu chặt mày nói: “Mẹ tâu ra chợ nhờ người xem một quẻ thì bảo là trúng tà!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Dịch cúm gà, thật may mắn

Edit: Gà Beta: Tuyết Y Trúng tà?

Trên đời này thật sự có quỷ thần sao? Cho đến tận bây giờ Loan Loan vẫn không quá tin vào điều này. Nhưng Dương Nghĩa Trí vô duyên vô cớ bị bệnh nằm liệt giường, không ăn uống được, người cũng gầy rộc đi, nửa đêm còn thường xuyên nói nói mớ, tuy không nghe rõ ông nói gì, nhưng trong tiếng lầm bầm, nhưng tiếng lầm bầm đó khiến người nghe rợn người.

Ngay cả bà nội Thạch Đầu cũng không có được một giấc ngủ ngon.

Dương Khai Thạch thấy vô cùng lo lắng.

Sau khi Dương Phong biết Dương Nghĩa Trí bị bệnh, hẩn mang theo vợ con trở về hai lần, thấy lão gia tử dường như vẫn còn rất bình thường, cũng không tệ như Dương Khai Thạch nói, nên hẩn nghĩ là không có chuyện gì, thế là sau hai lần đó cũng không quay lại thăm nữa. Dương Khai Thạch đến chợ, khi hai huynh đệ gặp mặt nhau, ban đầu Dương Phong còn hỏi một hai câu về tình hình của Dương Nghĩa Trí, sau đó cũng không hề đề cập đến nữa.

Trong lòng Dương Khai Thạch thấy khó chịu, về sau đi chợ thì dứt khoát không thèm đi qua cửa hàng của Dương Phong nữa.

Bà nội Thạch Đầu không biết những chuyện này, nhưng thấy con trưởng lâu rồi không về thăm lão đầu tử, trong lòng vô cùng oán trách, thường xuyên hỏi Dương Khai Thạch: “Đại ca của con ở cửa hàng bận rộn nhiều việc lắm sao?”

Trong lòng Dương Khai Thạch không vui, có ý kiến rất lớn với Dương Phong, nhưng lại không muốn hai ông bà phải đau lòng, nên chỉ có thể nói: “Có lẽ đúng thế đấy mẹ!”

Người không về, ngay cả mấy câu quan tâm hỏi thăm cũng không truyền tới, dần dần bà nội Thạch Đầu lải nhải bên tai Dương Khai Thạch: “. . . . . Cha con đã bệnh thành như vậy, sao nó có thể yên tâm ở lại cửa hàng được? . . . . . Nhớ ngày đó vợ chồng nó muốn lên trên chợ mở cửa hàng, cha con còn cầm tiền mang lên cho, giờ lòng cánh cứng cáp rồi, trong nhà có chuyện cũng không về xem một cái. . . . . Mẹ chẳng dám nói lung tung trước mặt cha con, còn phải giả vờ ngó ngàng giúp nó gạt ông ấy. . . . . May mà trong nhà còn có con với Linh Từ. . . . .”

Mặt Dương Khai Thạch càng sa sầm, ngày càng ít nói đi. Không ai nói gì, nhưng không có nghĩa là Dương Nghĩa Trí không biết chuyện, hiểu con không ai bằng cha, ông đã sớm nhìn ra tâm tính của đứa con trai lớn này rồi, nhưng ông cứ thuận theo mấy người trong nhà, không hề mở miệng hỏi. Tự mình muốn gượng chống đi ra sân phơi nắng, hít thở không khí một chút, nhưng thân thể ông cứ như không phải của mình vậy.

Ngoài mặt ông vẫn giữ bộ dáng như cũ, nhưng trong lòng ông lại rất rõ ràng, có lẽ thời gian của mình cũng đã hết, có đôi khi ngẫm nghĩ lại khó tránh khỏi thấy chua xót, chỉ khi nhìn thấy cháu trai Thạch Đầu, thì khuôn mặt Dương Nghĩa Trí mới hé nụ cười.

Loan Loan theo Bách Thủ đến thăm, nàng không phải thần y nên cũng không có cách diệu thủ hồi xuân, chỉ có thể nói mấy lời an ủi với bà nội Thạch Đầu. Ban đêm nằm trên giường, Loan Loan nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bệnh của Dương Nghĩa Trí thật là đột ngột.

Trên đời này không gì quan trọng bằng sức khỏe. Con người lúc tuổi còn trẻ thân cường thể tráng không sợ bất cứ cái gì, chỉ đến khi có tuổi mới biết giữ gìn, mà không cẩn thận bị bệnh thì xong rồi.

Tục ngữ nói bệnh tới như núi lở, bệnh đi như kéo tơ, con người cho dù có khỏe lại rồi thì thân thể cũng không còn như trước được nữa. Thậm chí có người thân thể nhìn thì vô cùng khỏe mạnh, nhưng bỗng nhiên ngay lúc đó lại bệnh không dậy nổi, những trường hợp này cũng thường xảy ra.

Cho nên, Loan Loan rất nghiêm túc dặn dò Bách Thủ, ngày thường khi làm việc, mệt mỏi nhất định phải nghỉ ngơi, phải biết giữ gìn thân thể của mình thật tốt, lại càng không được ý vào tuổi trẻ có khả năng phục hồi sức khỏe nhanh mà vất vả quá độ!

Cuộc sống cứ từng ngày trôi qua, thoát cái đã gần tới cuối năm. Mọi người bắt đầu ra chợ mua đồ tết. Loan Loan, Bách Thủ, và Lai Sinh chọn một ngày thời tiết tốt, cả nhà ba người đánh xe trâu đi chợ. Có lẽ là cảm nhận được không khí vui mừng của ngày tết sắp đến, trên chợ kẻ đến người đi, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười. Người bán hàng chuyên tâm hô to chào hàng, nhiệt tình giới thiệu cho khách nhân, mà người mua hàng cũng mang vẻ mặt háng hái chọn lựa đồ mà mình cần. Chưa đến tết nhưng nghiêm nhiên đã có không khí vui mừng của ngày tết!

Đồ cần mua trong nhà không nhiều, mấy câu đối thì chờ đến giáp tết mới mua, hiện chỉ cần mua mấy thứ đồ dùng mà trong nhà đang thiếu. Sau đó lại mua chút ít trái cây về, chủ yếu vẫn là hoa quả khô. Trái cây tươi Loan Loan chọn rất ít, một là vì quá đắt, hai là mấy thứ này không thể để lâu, để lâu chúng rất dễ bị hỏng, mùi vị cũng không còn ngon. Hơn nữa nàng cảm thấy đến tết mới mua những thứ này thì ăn sẽ càng ngon hơn.

Bách Thủ lại khuyên nàng nên mua nhiều mấy loại hoa quả mà nàng thích, hiện nàng là một người ăn cho hai người, vì Loan Loan và con, có đắt đến mấy Bách Thủ cũng cam lòng mà mua.

Lai Sinh không thích hoa quả tươi lắm, ngược lại lại thích ăn hoa quả khô hơn, nên lúc đến cửa hàng hoa quả khô, hẩn cứ theo đuôi Loan Loan, không ngừng la hét muốn ăn cái này cái kia.

Loan Loan chọn mấy thứ hẩn thích và rẽ mua về một ít. Ví dụ như hạt dưa vừa ăn được lâu lại rẻ tiền thì nàng mua hẩn một túi to. Mỗi ngày cho Lai Sinh một chút, đủ cho hẩn ăn trong cả tháng giêng rồi.

Ba người từ trong cửa hàng hoa quả khô đi ra, đúng lúc gặp được Vương Lý. Lúc này có rất nhiều người đi chợ, hôm nay đi chợ đã gặp khá nhiều người trong thôn, nên giờ có gặp Vương Lý cũng không có gì lạ.

Vương Lý dìu Loan Loan đi tới một góc ít người, hai người cùng nhau trò chuyện, hàn huyên được một hai câu thì nhắc tới chuyện của Vương Tiểu Thảo.

“. . . . . May nhờ lúc ấy muội cho con bé một chủ ý tốt như vậy, bằng không bây giờ con bé chắc thảm rồi.”

Thì ra, sau khi mẹ Loan Loan từ nhà Loan Loan trở về được mấy ngày, Lương công tử quả nhiên lại phái bà mối tới nhà, còn dẫn theo hai bà tử to khỏe và một hẩn tử cao lớn. Ba người đều mang vẻ mặt hung ác, vừa vào nhà đã dọa cha mẹ Loan Loan sợ hãi nhảy dựng lên.

Bà mới kia không buồn nói một câu khách khí nào, đã hỏi thẳng Vương Tiểu Thảo chuẩn bị xong chưa, vênh mặt lên, một bộ dáng cao ngạo lỗ mũi héch lên trời: “Lương công tử nói, Vương cô nương bị bệnh, ngài ấy rất lo lắng, cố ý sai chúng ta tới đây đón người qua phủ, hôm nay vào Lương phủ, từ nay về sau người chính là thiếp của Lương công tử rồi.” Sau đó hừ mũi một tiếng: “Một nha đầu thôn dã như người mà có thể được Lương công tử ưu ái, không biết là phúc khí tu luyện bao nhiêu đời của người rồi, nên thỏa mãn đi.”

Nói xong, liền ra hiệu cho hai bà từ phía sau vào nhà kéo Vương Tiểu Thảo ra ngoài. Còn nam tử cao lớn kia thì vẫn đứng chắn trước mặt cha mẹ Loan Loan, rất có tư thế nếu kẻ nào dám bước lên cản trở hẳn sẽ đánh ngã ngay lập tức.

Mẹ Loan Loan bị dọa đến mức tay chân run lấy bầy, lời nói cũng không được lưu loát: ” Tiểu Thảo của chúng ta bệnh rất nặng, sợ rằng không thể vào Lương phủ được, cầu xin Lương công tử giờ cao đánh khê!”

Nhưng bất kể bà có giải thích thế nào, nói như thế nào, thì lông mày của bà mới kia cũng không động một cái, chỉ dùng đôi mắt to như chuông đồng tròn nhìn mẹ Loan Loan, mà hai bà từ kia chỉ hai ba bước đã vọt vào phòng Vương Tiểu Thảo, mẹ Loan Loan không nghe thấy tiếng Vương Tiểu Thảo kêu, chỉ có mấy tiếng vang bịch bịch.

Nhìn tình hình này, có thể thấy Lương công tử đã quyết tâm bắt Vương Tiểu Thảo vào phủ rồi, trước tiên không nói đến không có sinh lễ phong phú, chỉ cần nhìn đến động tác thô bạo của hai bà từ hung thần ác sát đã làm cho người ta sợ hãi. Xem ra Lương công tử vì đạt được mục đích của chính mình, mà đã lộ ra bộ mặt thật. Vương Tiểu Thảo đắc tội hẳn như vậy, vào phủ rồi thì chỉ sợ sẽ không có một ngày lành.

Nghĩ tới đây, hai chân mẹ Loan Loan lập tức mềm nhũn, cha Loan Loan căm tức nhìn bốn người của bà mới, nhưng lại bị hán tử trước mặt ngăn trở, ông không thể nhúc nhích gì được, sắc mặt ông đã khó coi tới cực điểm, rồi đỡ mẹ Loan Loan đang nằm co quắp trên mặt đất.

Vương Tiểu Thảo nghe thấy âm thanh từ ngoài sân, đã sớm bị dọa tới lui vào một góc giường, thấy hai bà từ khỏe mạnh sắp xông tới, không nói không rằng lòi nằng ra khỏi giường. Vương Tiểu Thảo bị dọa cả người mềm nhũn, giống như người không có gân cốt, để mặc cho hai bà từ lòi ra khỏi giường, nằng co quắp nằm trên mặt đất.

Mẹ Loan Loan bấu chặt lấy quần áo của cha nàng, tay bà không ngừng run rẩy, miệng vừa gào vừa khóc la lớn. Lúc đám người kia vào nhà, bà đã tự cho mình là thông minh mà đóng cổng lại.

Bà đóng cổng vốn là vì lo lắng đám người này đi vào sẽ ầm ĩ nói ra chuyện Vương Tiểu Thảo và Lương công tử trước kia lén lút đi lại làm cho hàng xóm đều biết. Đầu ngõ đám người kia đến lần này căn bản không cho các nàng cơ hội nói chuyện. Bây giờ cổng sân đã đóng, người bên ngoài chỉ có thể nghe thấy bên trong có tiếng la khóc, cho dù có muốn giúp cũng không vào được, trong lòng mẹ Loan Loan hối hận vô cùng!

Bà mới kia đứng ngoài sân lạnh lùng nhìn cha mẹ Loan Loan, mặc cho bà kêu khóc, dường như đã quá quen với những cảnh như vậy, thậm chí còn thông dong lấy khăn tay trong người ra, nhẹ nhàng phui phui lên quần áo vốn không hề có chút bụi nào.

Vương Tiểu Thảo bị hai bà từ ép kéo ra bên ngoài, sau khi ra ngoài, hai bà từ cùng vung tay một cái, Vương Tiểu Thảo “Phịch” một tiếng ngã lăn xuống đất. Trên người nàng mặc bộ quần áo cũ đã giặt đến bạc màu, tóc tai bù xù phủ trên mặt đất, cả người không ngừng run rẩy, cho dù ai nhìn cũng sẽ nảy sinh lòng thương xót. Mẹ Loan Loan lại bắt đầu gào khóc, sự phẫn nộ với những người kia trên khuôn mặt cha Loan Loan lại càng nhiều.

Nhưng đám người kia lại không có chút thương hại nào. Bà mới bước hai bước tới gần Vương Tiểu Thảo, nhìn xuống người đang nằm dưới đất, châm chọc nói: “Người cũng đừng oán trách ai cả, ai bảo người không biết điều dám cự tuyệt Lương công tử chứ. Lương công tử là ai đây? Có thể tùy ý để người như các người treu đùa bốn cột sao? Người chỉ cần nhớ kỹ, sau này vào phủ rồi thì phải ngoan ngoãn hầu hạ Lương công tử. Nói không chừng còn có thể nhận được một chút đồng tình của ngài, lúc đó người mới có thể sống những ngày tốt lành được, muốn chết hay muốn sống thì phải xem bản thân người rồi!”

Vương Tiểu Thảo nằm co quắp trên mặt đất một hồi lâu không động đậy, sau đó nàng dốc hết sức lực toàn thân, cố gắng từ từ ngẩng đầu, cũng vào lúc này nàng mới hiểu được, bản thân mình buồn cười đến cỡ nào, thấy người sang bắt quàng làm họ, nàng đúng là không biết tự lượng sức mình. Mặc dù trong lòng có hối hận, có không cam lòng, nhưng nàng lúc này lại không chịu nổi, cũng thầm cười nhạo chính mình nhất gan, mới chỉ bị người ta dọa một cái mà đến cả sức lực bước đi cũng không có.

Nhưng mà, nàng thực sự rất sợ, nghĩ đến những ngày tháng âm u đáng sợ sau này, thì ngay cả khí lực để chớp mắt cũng biến mất.

Rốt cục Vương Tiểu Thảo cũng ngẩng đầu lên, khi thấy bộ dáng của nàng lúc này, đám người bà mới đều sợ hết hồn.

Lúc này mặt mũi Vương Tiểu Thảo khô vàng, hốc mắt trũng sâu, tóc tai bù xù rối tung, vài sợi vì mồ hôi mà dính ở trên mặt, cộng thêm máu chậm rãi chảy từ trán xuống, hết như lệ quỷ đến từ địa phủ, vô cùng đáng sợ.

Mẹ Loan Loan khi nhìn thấy trán Vương Tiểu Thảo bị đập vào chảy máu thì toàn thân lại mềm nhũn.

Bà mới kia không thể tin nổi nhìn mặt Vương Tiểu Thảo, bà đã từng gặp qua Vương Tiểu Thảo, trước kia nàng thanh tú mỹ lệ, chưa đến mức châu tròn ngọc sáng, nhưng cũng là da thịt trong sáng bóng nhẵn, đâu có phải bộ dạng như quỷ thế này?

Ngón tay chỉ Vương Tiểu Thảo, một lúc lâu tiếng nói mới bật ra khỏi cổ họng: “Người, người sao lại biến thành cái bộ dạng như quỷ thế này?”

Vương Tiểu Thảo há miệng nói, muốn nói mà lại không phát ra tiếng, nhưng động tác vô ý này của nàng lại càng dọa bà mới hoảng sợ.

“Bọn ta đã nói con bé bệnh rất nặng, các người lại còn cứ ép bức!” Lúc này, cha Loan Loan cả giận nói.

Bà mỗi vô thức lấy nắm chặt khăn tay che mũi, còn hai bà tử ở bên cạnh cũng theo bản năng lui về phía sau hai bước, bộ dạng Vương Tiểu Thảo như vậy đúng là giống như mắc bệnh không chữa được!

Nhưng nhớ đến mệnh lệnh của Lương công tử, nếu cứ đi như vậy thì bà mỗi lại cảm thấy không ổn: “Chúng ta cũng không còn cách nào khác, đây là lệnh của Lương công tử.”

“Bây giờ con bé cũng bị phá tướng rồi, các người còn muốn mang nó đi sao?” Mẹ Loan Loan hét lớn, đẩy cha Loan Loan ra, bỗng chốc bỏ nhào tới trước mặt Vương Tiểu Thảo, bắt đầu gào khóc kêu la, giọng bà lớn đến cả thôn đều nghe thấy.

Chính một cái bỏ nhào này của bà, mà cuối cùng đã xóa bỏ hoàn ý định dẫn Vương Tiểu Thảo đi trong đầu đám người bà mỗi.

Vương Tiểu Thảo cả ngày ăn không ngon, ngày càng gầy gò, thân thể hư nhược, lúc mẹ nàng lao qua đã vô tình đụng vào bụng nàng, xung lực mạnh như thế sao Vương Tiểu Thảo chịu được.

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ khuôn mặt Vương Tiểu Thảo bắt đầu vặn vẹo, ngẩng đầu lên, mắt trợn ngược, cả người cuộn tròn lại, toàn thân giống như đang run rẩy lại như co quắp, dưới mắt nhìn của mấy người khác, Vương Tiểu Thảo dường như mắc phải bệnh cúm gà.

Mẹ Loan Loan càng bị dọa đến nỗi không ngừng gào lên: “Tiểu Thảo, Tiểu Thảo của mẹ, con không thể chết được. . . . .”

Vô cùng may mắn là cuối cùng bà mỗi với về mặt ủ rũ dẫn người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Mượn tuổi

Edit: Gà Beta: Tuyệt Y Loan Loan không ngờ trời đất đưa đẩy thế nào mà Vương Tiểu Thảo lại tránh được một kiếp kia. Sắc mặt của Vương Tiểu Thảo sờ sờ khô vàng là vì họ dùng đồ trét lên để nhìn bộ dạng như đang bị bệnh rất nặng. Đây chính là biện pháp mà lúc trước Loan Loan đã bày ra.

“Thế sau đó Lương công tử kia có phải người tới nữa không?” Loan Loan hỏi.

“Không có, sau hôm đó cuối cùng Lương công tử cũng không phải người tới nữa, chuyện này có lẽ chỉ dừng ở đây.” Vương Lý cười nói, trong lòng cảm thấy vui mừng thay cho Tiểu Thảo.

Âm ỉ gây ra động tĩnh lớn như vậy, người trong thôn chẳng phải đều biết hết sao?

Nói đến đây, Vương Lý có chút cảm khái: “Cái này hoàn toàn là nhờ vào cha chúng ta, thường ngày trông cha có vẻ như không quan cái gì cả, nhưng đến thời điểm mấu chốt thì suy nghĩ còn chu đáo hơn mẹ nữa. Khi đó ngoài cổng có cả đám người vây quanh, họ nghe thấy động tĩnh, mọi người đều thương lượng có nên để thôn trưởng cho người phá cổng vào không, nhưng có điều thôn trưởng còn chưa quyết định được nên làm thế nào cho tốt thì mấy người bên trong đã rời đi. Chuyện lớn như vậy, mọi người sao có thể không thấy kỳ quái, thế nên đích thân thôn trưởng đã đến hỏi cha. . . . .”

Sau đó cha đã giải thích với thôn trưởng, có người muốn nạp Vương Tiểu Thảo làm thiếp, nhưng bọn họ không đồng ý, thế là đám người này lại muốn dùng sức mạnh trực tiếp cướp người.

Giải thích như vậy là tốt nhất và cũng hợp lý nhất, bởi vì mấy ngày trước khi bà mỗi tới cửa cầu hôn đã có người nhìn thấy. Cho dù sau này mọi người biết là Lương công tử ở trên trời, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều. Nhà Lương công tử có nhiều cửa hiệu, nên việc bọn họ đi mua đồ tình cờ gặp phải rồi bị nhìn trúng cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, nông dân đâu phải người nào cũng nguyện ý đi làm thiếp nhà người ta.

Sau khi biết tất cả mọi chuyện đều là ý tứ của Lương công tử, từ đó trở đi, Vương Tiểu Thảo đã hoàn toàn lạnh lòng, người nàng một lòng quý mến lại đối xử như vậy với nàng, vì thế cũng hoàn toàn xóa bỏ suy nghĩ muốn gả vào Lương phủ của nàng. Vốn nàng chỉ giả bệnh, nhưng sau đó lại thật sự bị ốm nặng một trận, được mẹ nàng hết lòng chăm sóc, không ngừng khuyên bảo, Vương Tiểu Thảo mới từ từ khôi phục lại. Mặc dù nàng trở nên trầm tĩnh ít nói, buồn bức không vui, nhưng đã không còn giống như lúc đầu cả ngày mệt mỏi nằm trên giường với bộ dáng sắp chết.

Rốt cuộc cũng chảy chung một dòng máu, Loan Loan đương nhiên cũng muốn Vương Tiểu Thảo được tốt. Hai người cảm thán một hồi, lúc này Lý Quang Hán xách thịt vừa mới mua đi lại, ba người lại nói chuyện một lát, sau đó Vương Lý thấy nhớ con, nên cùng Lý Quang Hán đi trước.

Lý Quang Hán tuy không có nhiều bản lĩnh, nhưng trước giờ vẫn đối xử rất tốt với Vương Lý, cuộc sống của hai người cũng coi như là hạnh phúc.

Đội hai người đi rồi, Loan Loan quay đầu lại thì không thấy Lai Sinh đâu. Còn Bách Thủ đang đứng ở con đường đối diện nói chuyện với một nam tử

mặc trang phục nha dịch, trên khuôn mặt hai người đều tràn đầy nụ cười, thỉnh thoảng cười ha ha, có vẻ vô cùng thân thiết.

Loan Loan chưa từng thấy Bách Thủ ở bên ngoài lại có thể cười thoải mái đến như vậy, không khỏi có chút tò mò quan hệ của hắn với nam tử này, ngày thường có ai đối xử tốt với Bách Thủ thì Loan Loan đều biết, nhưng nam tử này nàng lại chưa từng gặp bao giờ. Không biết Bách Thủ thế nào lại đi cùng với nam tử mặc trang phục nha dịch kia vậy.

Nhưng mà, Loan Loan cũng thấy vui vẻ cho hắn khi hắn có thể quen biết được bằng hữu nói chuyện hợp ý.

Nàng đang suy nghĩ có nên qua đó hay không thì đã thấy Lai Sinh vội vã chạy tới, lôi kéo quần áo nàng đòi ăn bánh.

Loan Loan liếc nhìn hai má hắn đang phồng lên, trên tay còn cầm một cái bánh, nàng lập tức tròn mắt lên, tức giận nói: “Đừng có mà no bụng đói con mắt như thế, không phải đệ đang ăn bánh sao?”

“Đệ hết rồi, đệ còn muốn ăn nữa.” Lai Sinh ậm ừ bĩu môi.

Loan Loan bắt đầu đi lác đác. Thôi thì cũng sắp đến tết rồi, nên nàng bèn dẫn Lai Sinh đi tới cửa hàng bán bánh ở bên cạnh, mua ba chiếc bánh, lại bảo ông chủ gói lại giúp, đợi lát nữa về nhà ăn sẽ không phải hâm nóng lại nữa.

Mua bánh xong, nàng quay lại, đã nhìn thấy Bách Thủ vừa nói chuyện với nam tử vừa quay sang nhìn về phía bên này. Không biết Bách Thủ nói cái gì mà nam tử kia cũng nhìn tới đây. Khi nhìn thấy cái bụng hơi nhô lên của Loan Loan thì hắn khẽ mỉm cười, tiếp theo ôm quyền với Bách Thủ rồi đi.

Sau khi nam tử đi, Bách Thủ đi tới cầm lấy đồ trên tay Loan Loan, rồi ba người ra khỏi chợ.

Trên đường về nhà, Loan Loan hỏi Bách Thủ về nam tử kia, hắn lập tức cười nói: “. . . . . Tà đại ca thái độ làm người ngay thẳng, rất đáng kết giao, hôm nay ta cũng tình cờ gặp phải thôi, vừa rồi huynh ấy muốn mời ta đi uống rượu.”

Thì ra Tà Thiên là đội trưởng nhóm nha sai đi thăm son với Bách Thủ lần kia, cũng nhờ lần đó mà hai người mới giao hảo.

“Ôi, sao chàng không nói sớm, nếu Tà đại ca mời chàng, dù gì chàng cũng nên đi chứ.” Có thể giao hảo với người như vậy, đối với Bách Thủ chỉ có trăm lợi mà không hại.

“Không sao đâu, huynh ấy biết nàng hiện đang trong tình huống đặc thù, ta đã nói lần sau ta sẽ làm chủ mời huynh ấy uống rượu rồi.” Bách Thủ cười nói.

Loan Loan gật đầu, nếu là bạn tốt thì chắc chắn sẽ không bởi vì chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận. Chuyện của nam nhân, nữ nhân có thể biết, nhưng không nên can thiệp quá nhiều, vì vậy nàng lại nói sang chuyện hôm nay gặp Vương Lý ở chợ.

Sau khi ba người về đến nhà, Loan Loan bảo Lai Sinh chuyển đồ đạc vào phòng, Bách Thủ xuống bếp nấu cơm. Ăn cơm trưa xong, nàng chọn một lát, phụ nữ mang thai thường rất thích ngủ, nhưng hôm nay trời lạnh, mỗi lần ngủ, để tránh bị cảm lạnh, đều phải cởi toàn bộ quần áo, quả thực có chút phiền phức, mà không ngủ thì nàng lại không chịu nổi hai mắt cứ dử lại. Hơn nữa, mỗi lần ngủ cũng phải một hai canh giờ.

Hôm nay tình lại đã là hai canh giờ sau, nàng rời giường, không đi ra ngoài mà ở sân sau vận động một chút. Sau bữa trưa, Bách Thủ đã bắt đầu hầm canh gà, nàng lại uống thêm một bát canh gà. Ngồi trong viện một lát, Bách Thủ đi chuẩn bị cơm tối, nàng ngồi một mình nhàm chán, thế là lấy quần áo thay ra hôm qua cho vào chậu ngâm nước. Đợi nàng chậm rãi rửa sạch quần áo, thì cơm tối cũng đã chuẩn bị xong.

Bách Thủ lại ra ngoài tìm Lai Sinh về, khi ba người ăn tối xong, lúc này nàng mới nhớ tới ô mai mà nàng mang về giúp Mai Tử còn chưa đưa qua, mà Vương Bảo Sơn cũng không tới hỏi. Chờ khi Bách Thủ nhanh chóng dọn dẹp hết bát đĩa, hai người để Lai Sinh trông nhà rồi cùng đến nhà Mai Tử.

May mà tối nay có vầng trăng bán nguyệt soi sáng nên đường đi không phải quá tối. Cả nhà Mai Tử cũng vừa ăn cơm xong, thấy hai người tới mọi người đều rất ngạc nhiên. Loan Loan ngượng ngùng đưa ô mai cho Mai Tử.

Mai Tử không khỏi cảm râm nói: “Thứ này có cần gấp lắm đâu, muội nhờ người nhấn một tiếng, ngày mai ta bảo Bảo Sơn qua lấy là được rồi, sao hai người lại mất công tới đây làm gì chứ.”

Mẹ Bảo Sơn cũng phụ họa nói: “Đúng thế. Cháu giờ là phụ nữ có thai rồi, nên ít đi đường đêm mới tốt.”

Loan Loan không tin mấy thứ quỷ thần kia, cười nói: “Đêm nay đường cũng không tối lắm. Lúc sáng đi chợ về muội lại quên khuấy mất chuyện này, đến tối mới nhớ ra, nếu không đã mang qua cho tẩu sớm rồi.”

Mai Tử lại nói nàng mấy câu, ý tứ đều là nàng không nên tới đây vào ban đêm, sau đó mở ra, cầm lấy viên ô mai bỏ vào trong miệng, đôi mắt hơi híp lại, khoan khoái dễ chịu nói: “Ừm, chua chua! Ngon quá.”

Nàng cầm ô mai đưa tới trước mặt Loan Loan: “Muội cũng ăn thử đi, ngon lắm đấy.”

Loan Loan cười lắc đầu: “Tẩu cứ ăn đi, muội vừa mới ăn cơm xong, bụng còn no lắm.”

Kiếp trước nàng đã đọc không ít bài viết về mấy loại mứt quả khô như ô mai này trên mạng, thực sự không được vệ sinh lắm, nên Loan Loan rất ít thử này. Nàng cũng đã từng nói với Mai Tử, nhưng Mai Tử thích ăn cái này, vì thế nàng cũng không tiện nói thêm nữa.

Hai người chỉ ngồi một lát rồi rời khỏi nhà Mai Tử, Vương Bảo Sơn tiễn hai người ra ngoài cửa, không ngừng dặn dò Bách Thủ phải cẩn thận một chút.

Đêm mùa đông trời rất lạnh, Bách Thủ đi Loan Loan đi chậm chậm, giờ này mọi người cơ bản đều đã ăn cơm tối xong, có vài người ban ngày làm việc mệt mỏi thì cũng gần như đã đi ngủ cả. Trong lòng Loan Loan cảm khái, nếu là ở hiện đại, giờ này nhiều nhà chắc vẫn đang xem tivi đấy? Người làm thêm giờ chỉ sợ còn đang trên đường về nhà. Có điều, ở thời đại này cũng có chỗ tốt, đó là có thể hình thành một thời gian biểu làm việc và nghỉ ngơi hợp lý!

Hai người đều không ai nói gì, lặng lẽ đi trên con đường thôn. Mùa đông, ở nông thôn vắng tiếng côn trùng kêu, hiện lên sự thanh tĩnh vô cùng.

Tuy nhiên, lúc hai người đi ngang qua nhà Dương Nghĩa Trí, lại phát hiện cổng sân đang mở, Loan Loan từ ngoài cổng liếc vào trong thì thấy mấy gian phòng đều tối om om. Không biết cả nhà này đã ngủ, hay là đi ra ngoài rồi?

Bất kể là kiểu gì, cổng chính mở rộng như vậy, quả thật là rất kỳ lạ.

Loan Loan đang muốn hỏi Bách Thủ có nên đi vào nhìn một cái hay không, thì đột nhiên nhìn thấy bên trong sân có một sợi chỉ đỏ. Hai người lại đi tới phía ngoài nhà Dương Khai Thạch, cổng sân cũng đang mở rộng, sau cánh cổng cũng có một sợi chỉ đỏ vắt qua, mà bên trong nhà cũng tối om om, không biết trong nhà có người hay không.

Lúc đầu, sau khi Dương Nghĩa Trí phân nhà cho hai đứa con trai, Dương Nghĩa Trí đã lấy đồ ngăn ở giữa sân hai nhà, như vậy mỗi bên đều dựng cổng riêng. Nhưng từ sau khi Dương Nghĩa Trí bị bệnh, Dương Phong ít khi trở về thăm hai ông bà, nên Dương Khai Thạch đã dỡ vật ngăn cách hai sân đi, như vậy sân hai nhà lại hợp thành một, đi lại cũng dễ dàng hơn. Mà hai sân hợp thành một, cũng rộng hơn nhiều!

Nghe nói trong sân có mấy cây đại thụ tuổi thọ ít nhất cũng phải năm sáu chục tuổi.

Loan Loan cẩn thận nhìn, sợi chỉ đỏ này hẳn là vòng một vòng quanh cái cây trong sân.

Đúng lúc này, mùi hương (nhang) từ trong sân bay ra, trong sân nhấp nháy những đốm lửa, cùng với đó là mùi hương được thắp và mùi giấy tiền vàng bạc bị đốt. Tiếp theo lại có tiếng người nói thì thầm, âm thanh rất nhỏ không nghe được rõ ràng lắm, Loan Loan chỉ mơ hồ nghe được một câu: “. . . . . Cầu xin các vị đại thụ tiên cho ông ấy thêm mấy năm dương thọ. . . . .”

Cùng với giọng nói trầm thấp khàn khàn, ngọn lửa trong sân càng lúc càng bùng cháy, khiến cho người ta cảm thấy một loại cảm giác quý dị khó hiểu, Loan Loan cũng không khỏi rung mình một cái.

Lúc này Bách Thủ cũng kịp phản ứng, lập tức kéo tay Loan Loan lặng lẽ đi.

Về đến nhà, Bách Thủ mới nói cho nàng biết chuyện gì xảy ra.

Trước đây hẳn đã nghe Dương Khai Thạch đề cập tới một lần, nói là bệnh của Dương Nghĩa Trí rất kỳ lạ, mời bao nhiêu đại phu cũng không thấy khá lên, thế là bà nội Thạch Đầu bèn lên chợ tìm thầy bói một quẻ, trên quẻ tượng nói là Dương Nghĩa Trí đụng phải cô hồn dã quỷ, đụng phải tà vật, nên bị tổn thất dương thọ. Bà nội Thạch Đầu vô cùng lo lắng, phải tốn rất nhiều tiền mới xin được ở chỗ thầy bói kia biện pháp “Mượn tuổi”, để kéo dài tuổi thọ cho Dương Nghĩa Trí và đồng thời đuổi quỷ đi!

Chuyển dương thọ của một người sang cho một người khác, như vậy tuổi thọ của người đó tự nhiên sẽ bị rút ngắn đi.

Dương Nghĩa Trí ngày thường nhìn có vẻ nghiêm túc, cứng nhắc, nhưng nếu phải để con mình liều mình cứu mình, ông ấy nhất định sẽ không chấp nhận.

Cho nên còn có một loại phương pháp khác, đó chính là mượn vật, vật này không cần là người, nhưng phải có sinh mạng, mà tuổi thọ của động vật quá ngắn, nên tốt nhất phải tìm những loại có tuổi thọ khoảng mấy chục hoặc trên trăm năm, ví dụ như cây cối.

Trong con mắt của loài người, mạng sống của con người mới là mệnh, mặc dù động vật cũng có mệnh, nhưng đó chỉ là động vật thấp hèn, phần lớn động vật đều là thức ăn của loài người, còn thực vật thì lại không có sinh mệnh đáng nói.

Nhưng theo luận ngữ của nhà Phật, vạn vật thế gian đều có sinh mệnh, hơn nữa so với loài người, thực vật còn có sinh mệnh lâu dài hơn. Cho nên, người Dương gia mới quyết định y theo lời của thầy bói kia, mượn tuổi của cây, trong sân có mấy cây đại thụ được cha Dương Nghĩa Trí trồng khi ông ấy mới ra đời, cũng tính là có chút ngọn nguồn cùng ông.

Dương Khai Thạch không phải là loại người bảo thủ, tư tưởng cũng rất thoáng, mà lúc này lại đồng ý dùng biện pháp này, thì có thể thấy bệnh tình của Dương Nghĩa Trí không lạc quan cho lắm.

Loan Loan biết mấy tháng nay bệnh tình của Dương Nghĩa Trí thường xuyên tái phát, người cũng trở nên chậm chạp, nhưng nàng không ngờ lại nghiêm trọng như thế. Không biết biện pháp này có hữu dụng hay không, nhưng mà, nàng ngược lại lại hy vọng biện pháp này sẽ có hiệu quả. Bản thân nàng có thể từ một thế giới khác đi vào thế giới này, trở thành một người khác, chuyện này vốn là chuyện kỳ lạ không thể giải thích được rồi. Có lẽ việc mượn tuổi cây kéo dài tuổi thọ của con người cũng có thể được!

Nhưng bảo nàng tin rằng thế giới này thật sự có quỷ thần tồn tại cùng loài người, thì nàng lại hoàn toàn không thể tin.

Con người chính là mâu thuẫn như thế đấy, khi tín ngưỡng mà mình tin tưởng đối đầu với chân lý, thì cho dù bản thân có phát sinh chuyện kỳ lạ gì, sâu trong nội tâm họ vẫn hi vọng những gì mình tin tưởng là đúng!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Đêm ba mươi tiền bách bệnh

Edit: Gà Beta: Tuyệt Y Trên đời đúng là có nhiều chuyện cổ quái như thế đấy. Chưa qua được mấy ngày, Loan Loan nghe mẹ Thạch Đầu nói Dương Nghĩa Trí đã khỏe hơn nhiều, có tinh thần hơn và cũng ăn nhiều hơn mấy hôm trước. Đến ngày tây trần hai lăm tháng chạp, đã nhìn thấy Dương Nghĩa Trí cầm tẩu thuốc lá, hai tay chấp sau lưng, đi lại khắp nơi trong thôn.

Mọi người trông thấy đều cười chào hỏi ông, Dương Nghĩa Trí cũng cười ha hả đáp lời. Bách Thủ và Lai Sinh tổng vệ sinh trong nhà, Loan Loan đi ra cổng ngoài, còn chưa đến gần, Dương Nghĩa Trí còn đang ở rất xa đã cười ha hả gọi nàng: “Vợ Bách Thủ, cháu không bận à?”

“Bận gì đâu ạ, có Bách Thủ và Lai Sinh đang dọn dẹp trong nhà thôi. Thôn trưởng à, cháu thấy tinh thần của bác hôm nay có vẻ không tệ nha!” Loan Loan cười nhìn ông nói, trong lòng cảm thấy vô cùng quái lạ.

Sắc mặt hồng nhuận hơn trước rất nhiều, về mặt tinh thần cũng tốt, nói chuyện cũng không thêu thào giống như ngày bọn nàng đến thăm. Mấy biện pháp bâng môn tả đạo này thật đúng là thần kỳ!

“Năm mới một chỗ lâu quá, cả người cũng sắp mọc meo lên rồi, bây giờ cũng sắp bước sang năm mới rồi nên ta đi ra ngoài cho tiêu trừ nồm mốc.” Dương Nghĩa Trí cầm tẩu thuốc gõ gõ trên mặt tường, đứng ở trước cổng nhìn vào trong sân.

Bởi vì muốn dọn dẹp sạch sẽ cả nhà, nên Bách Thủ đem tất cả đồ đạc có thể di chuyển trong nhà ra ngoài sân, đồ đạc lộn xộn lung tung, ngổn ngang bày ngoài sân.

Dương Nghĩa Trí nhìn thấy thì cười cười.

“Trong nhà đang dọn dẹp nên hơi bề bộn, thôn trưởng nếu không ngại thì vào nhà ngồi một chút nhé?” Loan Loan nhìn ông hỏi dò.

“Được!” Dương Nghĩa Trí lập tức sáng khoái đồng ý, sau đó nhấc chân bước vào sân.

Bách Thủ đang ở trong nhà nghe thấy động tĩnh bèn đi ra, thấy là Dương Nghĩa Trí thì vô cùng mừng rỡ, Loan Loan bưng một chiếc ghế mời Dương Nghĩa Trí ngồi, nhưng ông lại nói: “Không cần ngồi, ta đi nhiều một chút, tinh thần cũng thoải mái hơn.”

Sau đó, nàng ngồi ở trong sân nhìn Dương Nghĩa Trí và Bách Thủ cười cười nói nói, đầu tiên là đứng ở trên hành lang nhà bọn họ, nói cái này được thiết kế rất tốt, lát sau lại loanh quanh đến sau nhà, nhìn chuồng lợn, lại nhìn chuồng gà và vườn rau, cảm thán: “Mấy cái chuồng lợn, chuồng gà, vườn rau này của các cháu quá chặt, nhưng quan sát cẩn thận, sẽ thấy được bố trí hết sức hợp lý, quét dọn vô cùng sạch sẽ, khiến cho người ta có cảm giác rất sạch sẽ, ngăn nắp.”

Cuối cùng lại đi tới phòng tắm, lôi kéo Bách Thủ giải thích cho ông diệu dụng của phòng này, sức lực ông còn ngang ngửa Bách Thủ, dường như bệnh thật sự đã khỏi rồi.

Loan Loan ngược nhìn lên bầu trời quang đãng trên đầu, thế đạo càng ngày càng kỳ lạ rồi. Sau đó hai tay nàng chấp trước ngực, trong lòng bắt đầu lặng lẽ hướng về phía trời xanh nói ra tâm nguyện của mình. Hy vọng một ngày nào đó giấc mộng kia của nàng có thể trở thành hiện thực!

Thời gian như nước chảy, đây đã là năm thứ hai Loan Loan sống ở nơi này, sau khi quét dọn xong sẽ phải cúng Ông táo.

Hiện giờ Loan Loan không cần phải làm cái gì cả. Lai Sinh đã hiểu chuyện, sau lần đầu tiên Bách Thủ nói cho hắn biết, hắn luôn ghi nhớ trong lòng, Bách Thủ không cho Loan Loan làm việc thì hắn cũng như vậy. Có khi rảnh rỗi đến mức khó chịu, Loan Loan muốn làm giúp vài việc vặt, nhưng không đợi Bách Thủ mở miệng, Lai Sinh đã ngăn cản trước rồi. Nhất là khi Bách Thủ không có ở nhà, hắn lại càng chủ động ôm hết công việc trong nhà, còn rất nghiêm túc bài bản bảo Loan Loan đi nghỉ ngơi.

Ngày cúng ông Táo. Họ bày đồ cúng lúc hoàng hôn như thường lệ, cung kính dâng hương lên Táo quân, lấy một thìa đường dâng Táo quân cho ngài ngọt miệng, sau đó thì tiễn Táo quân về trời. Sau khi cúng ông Táo xong là đến căn loạn tuế (*), còn có Tây dục (**), cả nhà đun hai nồi nước lớn, tắm rửa sạch sẽ thoải mái, ngụ ý khi bước vào năm mới sẽ tẩy bỏ xui xẻo của một năm, cung nghênh xuân mới, hy vọng năm sau vận may tràn đầy.

* Căn loạn tuế: nguyên văn 赶乱岁, một tập tục trong tháng chạp của người Hán. Sau khi tiễn ông Táo thì đến đêm trừ tịch (đêm ba mươi) mới nghênh đón các ngài về. Trong khoảng thời gian này, ở nhân gian không có thần linh cai quản, không có kiêng kỵ gì nên nhân gian làm cưới hỏi nhiều, giai đoạn này được gọi là căn loạn tuế. Loạn tuế là giai đoạn dân chúng Hán tộc sắp đặt riêng cho mình để điều tiết cuộc sống xã hội. Những ngày cuối năm này, mọi người rảnh rỗi và có tiền tiết kiệm, với người bình thường bận rộn hiếm khi có tinh lực để tổ chức việc trọng đại thì đây là một thời cơ tốt. Vì vậy, mọi người căn cứ vào nhu cầu cần của cuộc sống mà sáng tạo ra khoảng thời gian phong tục tập quán đặc thù này.

**Tẩy dục: trong phong tục tập quán dân tộc truyền thống của người Hán, vào hai mươi bảy, hai mươi tám tháng chạp, mọi người tập trung tắm rửa, giặt giũ, để loạn bỏ xui xẻo trong năm cũ, chuẩn bị nghênh đón xuân mới sang năm, ở kinh thành có câu ngạn ngữ “Hai mươi bảy rửa bệnh tật, hai mươi tám rửa lời thôi”, còn hai mươi sáu tháng chạp mà tắm thì sẽ “rửa mất phúc lộc”.

Đến ngày Tiểu trừ tịch (*), trong nhà chỉ chuẩn bị một bàn tiệc rượu đơn giản, thân nhân Bách Thủ đều đã mất, cái gọi là tiệc rượu cũng chỉ là chuẩn bị thêm hai món ăn, thêm bầu rượu gạo so với bình thường mà thôi. Loan Loan không thể uống rượu, Bách Thủ vốn cũng không thích rượu, nhưng để có chút không khí vui mừng của năm mới, nên hắn cũng uống một chén tượng trưng. Lai Sinh chưa từng uống loại rượu gạo này bao giờ, sau khi uống thử một ngụm thì thấy không tệ, thế nên tự rót cho mình một chén lớn, ai ngờ uống xong chén này, hắn đã choáng váng lao đảo.

(*)Tiểu trừ tịch: ngày hai mươi chín tháng chạp, một ngày trước lễ Trừ tịch được gọi là tiểu trừ tịch, là phong tục tập quán văn hóa của người Hán. Trong ngày này, trong nhà bày tiệc rượu, mọi người lui tới thăm viếng gọi là qua năm. Thắp hương ngoài trời, gọi là hương trời, thông thường phải thắp ba ngày.

Không cho hắn uống thì hắn càng muốn uống, Bách Thủ cũng chỉ uống một chén, còn lại toàn bộ bị Lai Sinh uống hết một mình, cho dù hai người có khuyên cũng không khuyên nổi, hắn chỉ lo uống mà cả cơm còn chưa ăn hạt nào đã nằm úp sấp trên bàn ngủ khò khò.

Loan Loan thấy thế chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười: “Xử tiểu tử tham ăn!”

Bách Thủ lại rất không vui, khiêng Lai Sinh giống như cái bao bố ném lên giường, trong lòng quyết định từ nay về sau không bao giờ cho hắn uống rượu nữa.

Ngày hôm sau chính là Trừ tịch, ăn điểm tâm xong, người trong thôn lại bắt đầu lục tục đi chợ. Ngày ba mươi Tết đi chợ có thể xua đuổi bách bệnh, ở nông thôn, tập tục này vẫn còn lưu truyền đến ngày nay, cho dù có thể tiền được bách bệnh hay không, thì buổi chợ phiên hôm đó vẫn rất náo nhiệt, tưng bừng.

Bách Thủ dắt xe trâu chậm rãi đi phía trước, Loan Loan ngồi trên xe trâu được lót cỏ dày một đường thành thoi nhìn ngắm xung quanh. Ngày thường, trên đường nhỏ rất ít khi có người, lúc này trên đường người đi nườm nượp, mọi người hoặc lưng đeo giỏ, hoặc là gồng gánh, có người mua đồ tết, cũng có người gánh đồ đi bán.

Cỏ khô ven đường dường như cũng bắt đầu manh nha phát triển, trong ruộng là một mảng màu xanh mơn mẫm, khiến cho cảnh sắc đơn điệu, buồn tẻ trong nhất thời trở nên tươi đẹp, tràn đầy sức sống.

Loan Loan vui vẻ ngâm nga một ca khúc, trên đường thỉnh thoảng gặp một hai người quen, nàng lại vui vẻ chào hỏi người khác với niềm vui phát ra từ nội tâm. Đêm qua Lai Sinh uống rượu say, lúc ra cửa đầu vẫn còn gục xuống, cảm cộng cỏ khô vừa đi vừa vung, chơi được một lát thì có vẻ như đã khôi phục sức lực, một hồi thì chạy tới trước xe trâu, một hồi lại tụt lại phía sau hai người, trong miệng vui vẻ la hét đến mai lại có thể mặc quần áo mới rồi!

Cứ thế mà vừa đi vừa nghỉ, không biết đi được bao xa mà rất nhanh đã đi đến chợ, mới đến cổng chợ đã thấy rất nhiều người chen chúc, các sạp hàng đã bày ra khắp nơi, nhưng lại không hề có cánh vắng vẻ ế ẩm, ở mỗi sạp hàng đều có người đến xem.

Loan Loan không khỏi cảm thán: “Nếu là chúng ta hôm nay làm hơn mấy trăm cái bánh, nói không chừng cũng có thể bán hết luôn đấy nhỉ!”

Bách Thủ bèn cười: “Con người cả đời này đâu có kiếm được hết bạc?” Đưa tay nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi nàng: “Cho dù nàng có muốn, ta cũng không đồng ý đâu!”

Loan Loan xoa xoa cái mũi ngứa ngáy, rướn cổ, liếc nhìn về phía đám người, bữu môi nói: “Chàng thì biết cái gì, chàng nhìn mấy cái sạp hàng này xem, ai bán được hàng cũng mặt mày hớn hờ cả, huống chi một năm được mấy ngày có cơ hội như vậy chứ?”

Bách Thủ lập tức nhếch miệng cười, cũng không nói gì, cẩn thận dìu nàng xuống xe, rồi dắt xe trâu tới chỗ trông giữ xe, bình thường không có ai chịu trách nhiệm việc này, nhưng vì hôm nay quá nhiều người, Huyện thái gia mới có lệnh hàng năm đến ngày này sẽ làm một chỗ để xe riêng ở bên ngoài chợ.

Mà Lai Sinh vẫn ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện xong, thì lại lòi hết mười mấy đồng tiền ở trong ngực mình ra, sau khi đếm xong rồi đưa tới trước mặt Loan Loan: “Chị dâu, đệ cũng muốn mua đồ.”

Loan Loan đưa mắt nhìn tiền đồng trong tay hắn, nói: “Đệ muốn mua gì? Đồ ăn trong nhà đều có rồi, thịt cũng mua rồi, đệ còn muốn mua gì nữa?”

“Đệ muốn mua. . . . .” Lai Sinh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhưng nhất thời không nghĩ ra được mình muốn mua cái gì, thế là hắn nhanh chân chạy sang một bên, chui vào trong đám người, hắn lác đầu rồi lại chui ra, sau đó chen vào một đám người khác, trong tay cầm một nắm tiền đồng hết nhìn bên này, rồi xem bên kia, cả buổi cũng không quyết định được rốt cuộc bản thân muốn mua gì.

Loan Loan nhìn mà thờ dài, đi tới kéo hắn ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đệ gấp cái gì? Trong chợ còn rất nhiều đồ mà, chúng ta mới chỉ đang ở cổng chợ thôi. Hơn nữa, đệ xem hôm nay chợ có nhiều người như vậy, đệ không cần kỹ đồng tiền của đệ đi, đợi lát nữa bị trộm thì đệ khóc cũng không kịp đâu!”

Lai Sinh trừng mắt: “Ai dám trộm của đệ? Hơn nữa sao trước kia đệ không thấy tên trộm nào?”

Loan Loan cho hắn một ánh mắt khinh thường nói: “Trước kia đệ theo ông nội đi chợ có mang nhiều bạc như vậy à?”

Lai Sinh lác đầu.

“Thì đây. Trước kia trên người đệ chả có đồng nào, nên kẻ trộm mới chẳng thèm nhìn đệ. Nếu đệ muốn mua đồ, không bằng đợi lát nữa đi mua mấy thứ mà ông nội đệ thích ăn, buổi tối chúng ta mang ra sân cúng, coi như là đệ hiếu thuận với ông nội.”

Lai Sinh nghe vậy hai mắt tỏa sáng: “Đúng thế, ông nội rất thích uống rượu. Đệ muốn mua rượu cho ông nội.”

“Thế này mới đúng chứ, đệ cất tiền đi, hơn nữa, hôm nay đệ không được chạy lung tung, phải luôn đi theo ca đệ đây nhé. Mấy đồng tiền của đệ vừa rồi để người ta nhìn thấy hết rồi, nếu không có bạc thì không thể mua rượu cho ông nội đâu.”

Lai Sinh mở to hai mắt nhìn Loan Loan, về mặt cái hiểu cái không, nhưng cũng rất nhanh nhẹn cất tiền vào trong ngực. Sau khi vào chợ, hần quả nhiên ngoan ngoãn đi theo phía sau Bách Thủ.

Loan Loan nhìn thấy thế, khoe miệng nàng lập tức lộ ra một nụ cười.

Những đồ trong nhà cần mua đều đã mua đủ hết rồi, hôm nay ba người chỉ đơn giản là tới đây tham gia náo nhiệt thôi. Người trên chợ qua lại đông đúc, mọi người chen lấn nhau, các loại tiếng rao hàng vang lên không ngớt, các quán rượu, quán cơm bên đường đều chật ních khách. Mọi người lớn tiếng trò chuyện, tiếng uống rượu, tiếng hò hét hòa lẫn vào nhau, vô cùng náo nhiệt!

Trong lòng đang vui vẻ, nên Loan Loan cũng muốn đến quán ăn, Bách Thủ đương nhiên không phản đối, ba người đến mấy quán ăn mà đều không còn chỗ, cuối cùng bọn họ thấy một quán bán mì hoành thánh nhỏ ở đầu ngõ, quán tuy nhỏ, nhưng đã có không ít người ngồi, một đôi vợ chồng trẻ và một bà lão đang nhiệt tình mời chào mọi người.

Vừa lúc có một cái bàn trống, ba người lập tức ngồi xuống, gọi mỗi người một bát mì hoành thánh, mì hoành thánh rất nhanh đã nấu xong, đặt trên bàn mà mùi thơm tỏa khắp bốn phía, Lai Sinh mặc kệ tất cả, cúi đầu xuống bát ăn lấy ăn để.

Loan Loan hít một hơi thật sâu, rất thơm, không cưỡng lại được, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Ba người đang ăn, Loan Loan đột nhiên nghe thấy hình như có người gọi mình, nàng ngẩng đầu lên, hóa ra là mẹ nàng, theo sau là Vương Tiểu Thảo và Vương Nguyên Sinh.

Vương Nguyên Sinh hôm nay có vẻ rất nghe lời, đi lên trước hết chào: “Nhị tỷ, Nhị tỷ phụ.”

Vương Tiểu Thảo cũng chào theo, sắc mặt có chút tái nhợt, người cũng gầy hơn trước, nhưng tình hình đã tốt hơn lần trước Vương Lý nói nhiều rồi. Nụ cười có chút nhợt nhạt, vội vã liếc nhìn Loan Loan rồi lập tức cúi đầu.

Loan Loan nhìn ra thần sắc xấu hổ của nàng. Lúc đầu khi Loan Loan nói những lời kia với mẹ nàng, sau khi Vương Tiểu Thảo biết được thì rất bức mình, còn oán trách một trận trước mặt mẹ nàng, về sau Lương công tử kia thật sự bị Loan Loan đoán trúng, Vương Tiểu Thảo thiếu chút nữa là mất mạng, trong lòng nàng đương nhiên hối hận, nên thấy Loan Loan tự nhiên cũng hơi ngượng ngùng.

Loan Loan lại không nghĩ nhiều như vậy, mời ba người ngồi xuống, Bách Thủ và Lai Sinh dọn sang một bên, đợi ba người ngồi xuống rồi, Loan Loan lại bảo chủ quán cho thêm ba bát mì hoành thánh, biết có đồ ăn, ánh mắt Vương Nguyên Sinh sáng lên, bộ dáng của mẹ Loan Loan cũng rất vui vẻ.

Thêm ba bát mì hoành thánh cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, Loan Loan đương nhiên không để tâm, thấy trong gói của mẹ nàng đặt mấy món đồ, lại còn dùng vải bố để che lại phía trên, bèn nói: “Mẹ mua không ít đồ tết nha!”

Mẹ nàng cười nói: “Mẹ mua một ít bột mì, rồi tiền vàng, với mua một chút thịt, cha con nói tới nay muốn ăn thịt, à, còn mua rượu cho ông ấy nữa.”

Những nhà nghèo khó bình thường khi đến tết, vào đêm ba mươi tết thường làm sủi cảo. Nàng và Bách Thủ khi ở trên núi cũng làm như vậy.

“Mẹ, ăn thịt tốt, ngụ ý hàng năm có thịt, ngày ngày có thịt, năm sau cuộc sống sẽ tốt!” Loan Loan nói.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Mẹ nàng cười, trong dịp đầu năm mọi người đều thích nghe những lời cát tường.

“Hôm nay cha không ra chợ à?”

“Có, nhưng không cùng đường với chúng ta, cha con đi bán đồ, bán xong là về luôn.”

Loan Loan đang định nói có thể đi tìm cha tới để ông ấy cũng ăn một bát mì hoành thánh hay không, nhưng mẹ nàng đã nói: “Cứ kệ ông ấy đi, chúng ta đã nói khi bán xong đồ thì về, lúc này e là ông ấy cũng bán hết đồ rồi.”

Sau lại càng nói càng cao hứng: “Nhà chúng ta không phải còn giữ một khúc gỗ tốt sao, cha con làm thành mấy cái đòn gánh rồi mang đi bán, hôm nay nhiều người như vậy sẽ bán được giá tốt hơn so với ngày thường.”

Phần lớn mọi người dùng trúc làm đòn gánh, nhưng không rắn chắc bằng gỗ, hơn nữa đây lại là gỗ mới đốn từ trên núi xuống.

Trong lúc mọi người trò chuyện, mì hoành thánh cũng nấu xong.

Chương 147: Phiền toái

Edit: Gà Beta: Tuyệt Y “Các vị, mời dùng thong thả!” Chủ quán tươi cười đặt ba bát mì hoành thánh lên bàn. Vương Nguyên Sinh không chút khách khí, lập tức bung một bát tới trước mặt mình, sau đó xì xụp ăn.

Lai Sinh liếc nhìn vào bát hán vài cái, đẩy cái bát không của mình lên, lớn tiếng nói: “Đệ cũng muốn.”

Loan Loan đành phải cười nói với chủ quán: “Cho thêm một bát nữa đi.”

“Phải nhiều hơn của hán.” Lai Sinh trợn mắt chỉ vào bát của Vương Nguyên Sinh, rất giống một đứa trẻ con tranh ăn.

Vương Nguyên Sinh ngẩng đầu lườm hán, bữu môi nói: “Đúng là đồ thùng com!”

Vừa mới nói xong đã nghe hán á một tiếng, nghe răng nhếch miệng xoa chân của mình, sau đó lại nhìn thấy mẹ hán dung dữ lườm hán, thế là Vương Nguyên Sinh đành phải cúi thấp đầu, cho dù Lai Sinh có trừng hán như thế nào, thì hán cũng không lên tiếng nữa.

Loan Loan và Bách Thủ ngồi một bên đều không nói gì.

Sau đó, trong lúc nói chuyện, Loan Loan biết được kể từ lần trước khi bà mới tới nhà, Vương Tiểu Thảo giả bộ bệnh, rồi từ đó trở đi cũng không còn ai tìm tới nữa. Ngày hôm đó Vương Tiểu Thảo gần như bị dọa đến vỡ mật, chỉ ru rú trong nhà, hôm nay là lần đầu tiên theo mọi người ra ngoài.

Ăn uống xong, Bách Thủ và Loan Loan quyết định trở về, còn mẹ Loan Loan thì đã mua đủ đồ cần mua, thế là mấy người lại cùng nhau từ từ đi ra khỏi chợ. Đến cuối giờ Tý (*), người trên chợ đã thưa đi rất nhiều. Khi đi đến cổng chợ, mấy người Loan Loan đứng ở ven đường chờ, Bách Thủ cùng người trông xe đi dắt xe trâu ra.

(*) giờ ty: từ 9 giờ đến 11 giờ sáng

Đúng lúc này, phía trước có mấy người bước tới, vừa trông thấy mặt họ, thì mặt Vương Tiểu Thảo đã tái đi, mà thần sắc mẹ Loan Loan cũng trở nên bất an.

Năm nam tử, hai người phía trước mặc trường bào cẩm y, đội mũ mào, chất liệu quần áo vừa nhìn đã biết là chất liệu vải thượng đẳng, hoa văn phía trên được thêu vô cùng đặc biệt. Hai người diện mạo ngũ quan tuần tú, một người mặc trường bào màu tím, cách thật xa hán đã cười híp mắt nhìn về phía này.

Một nam tử khác thì mặc trường bào màu trắng, giờ tay nhấc chân lộ ra vẻ nho nhã bất phàm, có dáng vẻ của một công tử nhà thế gia, trang phục trên người lại càng thêm hoa lệ, vừa nhìn đã biết không phải là người bình thường.

Ba người phía sau ăn mặc như gã sai vặt. Chỉ cần nhìn phản ứng của Vương Tiểu Thảo và mẹ Loan Loan, thì Loan Loan đã đoán được vài phần.

Chỉ thấy công tử mặc trường bào màu tím kia dẫn đầu đám người đi tới, cười híp mắt đánh giá Vương Tiểu Thảo từ trên xuống một phen, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng không còn bộ dáng bệnh tật như những gì hạ nhân bẩm báo, dường như đã khỏe lại nhiều, bèn nói: “Nghe nói lần trước nàng ốm rất nặng, ta còn tin là thật, nhưng mà, hôm nay... nhìn nàng quả thật không có gì đáng ngại nha!”

Mặt Vương Tiểu Thảo trắng như tờ giấy, nắm chặt lấy góc áo mẹ nàng, đầu cúi thấp, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Mẹ Loan Loan đứng chắn trước mặt Vương Tiểu Thảo, vẻ mặt bà đầy cảnh giác, thấy trên mặt nam tử áo tím mang nụ cười bất thiện, bèn lùi kéo Vương Tiểu Thảo định rồi đi từ bên cạnh.

Ai ngờ Lương công tử đã bước nhanh đến phía trước, vươn tay tóm lấy cổ tay Vương Tiểu Thảo, cười nhìn nàng, giọng nói lại hơi lạnh đi: “Sao thế? Đi dạo tới tận trưa cũng không mệt, bây giờ vừa nhìn thấy bốn công tử thì mệt à?” Sau đó cười tùm tùm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Nàng đã khỏi bệnh rồi. Hôm nay lại đúng lúc, chọn ngày không bằng làm ngay, ta cũng khỏi cần phải phải người tới đón nàng nữa, nàng lập tức theo ta về phủ đi.

Mấy người bên cạnh đều biến sắc.

Lương công tử này đúng là trong mắt không có vương pháp mà. Giữa ban ngày ban mặt, ở ngay trên đường cái cưỡng ép một hoàng hoa khuê nữ theo mình về phủ. Trước tiên không nói đến chuyện đã trôi qua lâu như thế cũng nên rõ ràng rồi, mà cho dù có nạp thiếp cũng phải có cấp bậc lễ nghĩa chứ? Cách làm này của hán thuần túy là đang hèn hạ người khác.

Vương Tiểu Thảo mặt trắng bệch không còn giọt máu, một vẻ mặt không dám tin. Một chút hy vọng xa vời nhỏ bé sau cùng trong lòng cũng bị đánh tan.

Ngày trước mình đúng là mắt chó bị mù mà!

Mẹ Loan Loan trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Lương công tử, bảo vệ Vương Tiểu Thảo ở phía sau một cách chặt chẽ, bà trợn mắt rồi la lên thế: “Tiểu Thảo nhà chúng ta là hoàng hoa khuê nữ. Giữa ban ngày ban mặt mà nguoi muốn cưỡng đoạt dân nữ sao?”

Lương công tử lạnh lùng liếc mắt nhìn cánh tay bị hất ra của mình, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đợi sau khi cùng ta trở về thì nàng sẽ không còn là hoàng hoa khuê nữ nữa!” Hoàn toàn là bộ dạng của một tên lưu manh.

Loan Loan cũng không ngờ Lương công tử này lại là loại người như vậy, nhưng nếu hắn muốn miễn cưỡng bắt ép mang Vương Tiểu Thảo về, với thể lực của Lương Phủ, thì cho dù các nàng có bám bảo phủ nha cũng chưa chắc đòi được công đạo.

Mấy người ở trên đường cái bắt đầu tranh cãi ầm ĩ, đã thu hút sự chú ý của người qua đường, Lương công tử dường như không để tâm đến việc bị người ta vây lại xem, còn lệnh cho gã sai vặt của mình đem Vương Tiểu Thảo đi.

Vương Tiểu Thảo không biết là bị hù dọa, hay là tâm đã chết, mà người cứ ngây ra như phỗng đứng nguyên một chỗ, may mà còn có mẹ nàng che chở. Trong lúc giằng co, do sức của gã sai vặt quá lớn, mẹ nàng suyết chút nữa thì ngã, Vương Nguyên Sinh vốn vẫn đứng một bên nhìn lúc này xông lên muốn bảo vệ mẹ hắn.

Lần trước khi bà mới đến thì Vương Nguyên Sinh không có ở nhà, nhưng hắn đã từng nghe cha mẹ nói qua, hắn biết Lương công tử không dễ chọc, nên vẫn chỉ đứng bên cạnh nhìn, cho đến khi thấy mẹ mình bị ức hiếp thì mới xông lên.

Rốt cuộc vẫn là tiểu tử nhất gan sợ phiền phức!

Ngày càng nhiều người dừng bước lại đứng xem, đám đông không ngừng chỉ trỏ, về mặt Vương Tiểu Thảo đầy sự nhục nhã, chỉ hận ở đây không có cái lỗ nẻ nào, nàng hận không thể tìm một cái chuông chó mà chui vào.

Mà vị bạch y công tử đi cùng Lương công tử kia, từ đầu đến cuối chỉ đứng phía sau thản nhiên nhìn mấy người, mày hơi nhíu lại, không giúp đỡ, nhưng cũng không ngăn cản.

Mất thấy chuyện càng lúc càng lớn, Loan Loan lập tức hét lớn một tiếng: “Dừng tay.” Trong tiếng quát lạnh lạnh mang theo một loại lãnh ý và nghiêm nghị khó nói thành lời.

Lương công tử mang về mặt vô lại cười xoay đầu lại, thấy là một phụ nữ mang thai thì không khỏi nhướng mày.

Loan Loan đi tới bên cạnh ba người Vương Tiểu Thảo, ánh mắt lạnh lùng nhìn gã sai vặt kia, sau đó lại nhìn về phía Lương công tử, lạnh giọng nói: “Lương công tử làm thế này là sao? Khi nam bá nữ (*), hay là ý thể khinh người? Những tưởng Lương công tử dù gì cũng là người có uy tín danh dự, ấy thế mà lại giữa ban ngày ban mặt, ở trên đường cái làm ra loại chuyện không biết xấu hổ như vậy?”

(*) Khi nam bá nữ: đánh người, chiếm đoạt phụ nữ.

Đám đông xung quanh nghe vậy thì hiểu ra ba phần, hóa ra là kẻ cậy nhà có tiền đi cưỡng đoạt dân nữ! Nhiều người không khỏi lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Lương công tử lại nhiều thêm chút khinh bỉ.

Lương công tử lập tức lạnh mặt, nhìn từ đầu đến chân Loan Loan vài lần, nghe giọng nói thì cũng có vài phần khí phách, có điều trên người lại mặc quần áo vải thô, khỏi cần nghĩ cũng biết là phụ nhân ở nông thôn.

Hắn lại nhìn ngũ quan của Loan Loan, tuy kém hơn Vương Tiểu Thảo một chút, nhưng làn da trắng nõn nà không chút phấn son, trong trắng hồng hào, xinh đẹp mê hoặc lòng người như hoa đào tháng ba, đến cả làn da của mỹ nữ xinh đẹp yêu kiều trong phủ hắn cũng không hơn gì nàng. Toàn thân toát ra một loại khí chất khó nói thành lời, nhìn cả người lại có cảm giác xinh đẹp hơn Vương Tiểu Thảo.

Tóc được chải gọn gàng, vấn một búi tóc kiểu đáng kỳ lạ, có chút mới mẻ, nhưng lúc thấy rõ cái bụng nhô lên của Loan Loan thì trong lòng hắn không khỏi buông một tiếng thở dài đáng tiếc.

Loan Loan thu hết biểu tình của hắn vào đáy mắt, trong lòng không khỏi hơi buồn nôn ghê tởm, ánh mắt cũng lạnh đi.

Lương công tử cao ngạo sửa sang áo bào của mình, khinh miệt quét mắt nhìn về mặt như chết của Vương Tiểu Thảo, ngẩng cằm nhìn Loan Loan nói: “Nguoi là người phương nào?” Ngón tay chỉ về phía Vương Tiểu Thảo: “Nói cho nguoi biết, nàng là tiểu thiếp của ta, mấy ngày trước do bị bệnh nên vẫn tĩnh dưỡng ở nhà, hiện nguoi đã khỏe lại, đương nhiên phải theo ta về, có thể bước vào cửa lớn Lương phủ ta, coi như nàng rất may mắn rồi.”

Khỏe miệng Loan Loan nhếch lên, cười khẩy nói: “Muội muội của ta gả cho nguoi ta? Ta đây làm tỷ tỷ sao lại không biết chút nào thế? Nàng đã đính hôn với nguoi ta rồi sao? Nghi thức đâu, sính lễ đâu? Ai có thể làm chứng? Lương công tử, mặc dù Lương phủ thế lực lớn, nhưng xin ngài chớ có ức hiếp đám dân chúng thấp cổ bé họng như chúng ta, giữa ban ngày ban mặt mà cưỡng đoạt dân nữ. Chỗ này của bọn ta nhỏ, nhưng vẫn còn có vương pháp đấy.”

Trong đám người vây xem có không ít người nhận ra Lương công tử, lại nghe Loan Loan nói một hồi, trong lòng mọi người đại khái đã hiểu được. Nông dân có ai không muốn phú quý thịnh vượng, nếu mấy người Loan Loan đã nói chắc chắn như thế, vậy khẳng định là Lương công tử này nhìn trúng người ta, nhưng người ta lại không muốn, hắn ý vào mình có tiền, có quan hệ bên muốn cướp người. Nhất thời vang lên nhiều lời bàn tán.

Lương công tử buồn bực bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, hần vốn thấy Loan Loan có mấy phần phong thái không giống với loại nông phụ bình thường, nên có mấy phần hảo cảm, vì thế mới giải thích nhiều như vậy, nhưng không ngờ nàng lại là tỷ tỷ của Vương Tiểu Thảo, cách nói chuyện cũng rất khó đối phó, lập tức không kiên nhẫn nói: “Làm thế nào là do ta định đoạt.”

Dứt lời đưa tay muốn đẩy Loan Loan ra, nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh. Khi tay hần vừa chạm đến Loan Loan, thì chỉ nghe Lương công tử hét lên, sau đó nghe răng nhếch miệng nhìn bàn tay lớn đang bẻ cổ tay mình, miệng cũng không nghĩ, hần mắng to: “Tên hỗn trướng nào thế?!”

Tình huống biến hóa bất ngờ này khiến cho mọi người xung quanh đều ngơ ngẩn.

Chỉ có tên sai vặt của Lương công tử có phản ứng. Hần thấy chủ tử nhà mình người ta không chế thì vội vàng xông vào, nhưng còn chưa tới gần đã bị đập một đập lặn ra ngoài, kèm theo đó là một tiếng quát lớn vang vọng khắp đường phố: “Nếu ngươi dám bước đến nữa, ta đánh gãy cái chân chó của ngươi đấy.”

Tên sai vặt kia lập tức bị dọa đến nỗi không dám nhúc nhích.

Loan Loan thì thở phào nhẹ nhõm, nhẹ tay vỗ nhẹ nhẹ lên bụng, giống như đang an ủi mình, lại như đang an ủi đứa con trong bụng.

Bách Thủ quay đầu nhìn Loan Loan không có chuyện gì, lại quay đầu đen mặt trừng Lương công tử, âm trầm nói: “Ngươi mà dám tổn thương vợ ta, để xem ta xử ngươi như thế nào.”

Lương công tử lúc nào phải chịu loại vũ nhục như thế này? Nên đáy lòng hần cảm thấy rất tức giận, nhưng bản thân lại không có một chút sức phản kháng nào, mà trong lòng xác thực cũng hơi sợ hãi, bèn dè dặt tức giận nói: “Ngươi có biết ta là ai không hả?”

“Ta mặc kệ ngươi là ai, nếu ngươi dám làm tổn thương vợ ta, ta sẽ cho ngươi biết tay.”

Bách Thủ từ nhỏ đã chạy tới chạy lui trên núi, tay chân linh hoạt, lại lao động chân tay nhiều năm, sức rất mạnh. Hơn nữa trước kia hần thường tranh thủ lúc rảnh rỗi rèn luyện, nên cũng chút bản lĩnh, tuy là không thể bằng võ sư, nhưng đối phó với loại công tử chơi bời lêu lổng này thì vẫn dư sức.

Quả thật hần không nghĩ nhiều như vậy, cho dù Lương phủ có khó dây vào hơn nữa, hần cũng không cho phép có người ức hiếp Loan Loan như vậy.

Mà bạch y nam tử đi cùng Lương công tử vẫn lẳng lặng đứng một bên, đợi đến lúc Bách Thủ xuất hiện, thì hần khẽ nhủ mảy, mà hai tùy tùng phía sau thấy công tử nhà mình không ra hiệu sai sử gì nên cũng thôi ý nghĩ muốn tiến lên giúp đỡ.

Sau khi Lương công tử biết thân phận của Bách Thủ thì rất giận dữ. Bách Thủ đứng ở phía sau không chế hần, nên Lương công tử cũng không nhìn thấy rõ Bách Thủ. Hần vốn còn tưởng là người có thân phận nào thấy chuyện bất bình thì xen vào bênh vực kẻ yếu, giờ xem ra chẳng qua chỉ là một gã nông dân, vì thế trong lòng hần giờ đâu còn sợ Bách Thủ nữa.

Lương công tử bắt đầu gào lên: “Tên mãng phu này, mau buông ta ra, nếu không thì đừng trách ta.”

Ánh mắt Bách Thủ híp lại mang theo vẻ nguy hiểm, tay dùng lực vặn một cái, Lương công tử chỉ cảm thấy xương cốt như bị vỡ vụn, đầu đón kêu gào như lợn bị chọc tiết, nhưng vẫn cứng miệng, la hét cầu cứu vị bạch y công tử kia: “Nhị biểu ca, bắt tên mãng phu này giúp đệ, huynh mau gọi nha dịch đi!”

Không đợi bạch y công tử phản ứng, tên sai vặt của Lương công tử đã chạy ra ngoài trước tiên.

Loan Loan thầm kêu không tốt, nàng nhích tới gần Bách Thủ lên kéo kéo áo hần.

Bách Thủ đương nhiên cũng biết chuyện này nếu âm ỉ quá cũng sẽ bất lợi cho bọn họ, vì thế không thể làm quá, hần hừ lạnh một tiếng thả Lương công tử ra.

Lương công tử phần nộ trọn mắt nhìn Bách Thủ, hôm nay hần lại ở giữa đường cái, trước nhiều người như vậy bị mất mặt, trong lòng chỉ hận không thể làm thịt Bách Thủ, hần đi tới bên cạnh bạch y công tử, nghiêng răng nghiêng lợi gọi một tiếng: “Nhị biểu ca. . . . .”

Bạch y công tử vừa ưu nhã nhấc tay, Lương công tử bèn ngậm miệng. Bạch y công tử đang định mở miệng thì có một người xông vào từ phía đám đông, hần thở hồng hộc cầm một bọc đồ đưa tới trước mặt bạch y công tử: “Nhị thiếu gia, ngài bỏ quên bao đồ.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Quý nhân, năm mới

Edit: Gà Beta: Tuyết Y Bạch y công tử khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía sau, một tên tùy tùng lập tức tiến lên đón lấy bao đồ, lúc này hắn mới chậm rãi nói: “Xem trí nhớ của ta này, may mà Dư chương quý đưa tới đây.”

Dư chương quý cười ha ha nói: “Đây là việc lão nô phải làm, cũng may Nhị thiếu gia chưa đi xa.” Nói xong lúc này mới phát hiện tình hình xung quanh, kinh ngạc nói: “Ồ, sao nhiều người thế này?”

Ngay sau đó lại thấy Loạn Loạn và Bách Thủ đối diện, ông lại càng kinh ngạc hơn: “Ồi, Bách Thủ huynh đệ, sao mọi người cũng ở đây thế?”

Bách Thủ chấp tay chào hỏi: “Dư chương quý.”

Đáy mắt trong tròng của Loạn Loạn đã vui vẻ, mỉm cười nói: “Dư chương quý, thật là khéo! Hôm nay chợ rất náo nhiệt, mà người đi chợ cũng đông, nhưng lại có thể gặp ngài ở trên đường thế này, đúng là hiếm thấy đây.”

Hiện giờ việc buôn bán của quán rượu quả thật rất tốt, Dư chương quý cười nói: “Nào có. Hai vị đang trên đường về sao?”

Bạch y công tử và Lương công tử thấy Dư chương quý thân thiết với mấy người Bách Thủ như vậy thì đều ngơ ngác.

Bạch y công tử biết Dư chương quý không có họ hàng thân thích gì, mà hắn cũng chưa bao giờ gặp mấy người Bách Thủ, bèn quay đầu nhìn về phía Dư chương quý.

Dư chương quý mỉm cười với hai người Loạn Loạn, sau đó ở nhỏ giọng thì thầm mấy câu bên tai bạch y công tử.

Đôi mắt bạch y công tử sáng ngời, ánh mắt nhìn Loạn Loạn với vẻ khó mà tin được.

Sau đó Dư chương quý lại giới thiệu với Bách Thủ và Loạn Loạn: “Đây là Nhị thiếu Đông gia của quán rượu Phúc Sinh chúng ta.”

Lúc Dư chương quý xuất hiện, Loạn Loạn đã cảm giác nam tử này nhất định có quan hệ với quán rượu Phúc Sinh, nhưng không nghĩ tới lại là một thiếu Đông gia. Đã như vậy, người này nhất định biết chuyện hợp tác của nàng với quán rượu, không biết có thể nể mặt chuyện hợp tác này mà hôm nay chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không hay không?

Bạch y công tử đưa mắt nhìn Loạn Loạn lần nữa, sau đó ôm quyền nói với Bách Thủ: “Thì ra vị này chính là Bách Thủ huynh đệ, tại hạ là Tạ Dật.”

Quán rượu Phúc Sinh có thể mở rộng đến kinh thành, đủ để thấy thế lực của Tạ gia rất lớn. Người như vậy mà xưng hô huynh đệ với mình, có thể thấy đối phương không vì vấn đề thân phận mà coi thường chính mình, nên Bách Thủ cũng chân thành thi lễ: “Nhị thiếu Đông gia.”

Tạ Dật sau khi biết được Bách Thủ và Loạn Loạn là ai thì rất kích động. Bản lĩnh của Loạn Loạn hắn đã sớm nghe nói, các loại thịt khô tiêu thụ rất tốt ở kinh thành, cũng chính nhờ loại hàng hóa độc nhất vô nhị này mà danh tiếng của quán rượu Phúc Sinh ở kinh thành lại càng vang xa.

Hắn đã sớm cảm thấy hiếu kỳ với người hợp tác làm ăn này, đến mấy lần rồi chưa được nhìn thấy người thật của Loạn Loạn, hôm nay trông thấy thì không ngờ lại là một nữ tử trẻ tuổi như vậy, mà những lời nói phong thái của Loạn Loạn vừa rồi lại càng khiến hắn khâm phục. Còn Bách Thủ, nghe nói tài bán cung cũng rất bất phàm, bề ngoài có vẻ trung thực, xem ra cũng là một người có năng lực.

Lương công tử kia là biểu đệ của Tạ Dật, tên là Lương Nhân, hàng năm vẫn theo hắn ra ngoài, tuy nhiên thành tựu chỉ thường thường, trong nhà có một thê một thiếp, tính ra thì cũng không phải là nhiều. Nhưng tên Lương Nhân này trong xương tủy lại là một kẻ háo sắc, mỗi khi ra ngoài đến một chỗ nào đó, hắn nhất định sẽ lui tới mấy chốn trăng hoa, vừa ý cô nương nhà nào thì sẽ tìm mọi cách để có bằng được.

Tạ Dật tuy không thích hắn, nhưng dù sao họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, mọi việc không thể quá gay gắt được. Sờ dĩ hắn chưa từng trừng phạt nặng Lương Nhân là vì Lương Nhân tuy có tiếng chơi bời bên ngoài, nhưng ở trong vùng này cũng không phải kẻ khi nam bá nữ.

Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy. Hắn từ đầu tới cuối không nói một lời là bởi vì đã không thể chịu đựng được hành vi của Lương Nhân. Bây giờ nếu mấy người Loạn Loạn là người quen, thì việc này không thể mặc kệ cho Lương Nhân làm bậy được nữa.

Đã có Tạ Dật giúp đỡ, chuyện Lương Nhân muốn nạp Vương Tiểu Thảo làm thiếp cũng chỉ có thể bỏ đi. Trong lòng Lương Nhân rất uất ức, việc có nạp Vương Tiểu Thảo làm thiếp được hay không chỉ là thứ yếu, quan trọng là hôm nay Bách Thủ đã khiến cho hắn vô cùng mất mặt. Nhưng thấy thái độ của Tạ Dật đối với bọn Bách Thủ, trong lòng hắn lại cảm thấy lo lắng không ngừng.

Dù sao, Lương Nhân vẫn không dám cãi lời trước mặt Tạ Dật.

Sau đó, gã sai vặt của Lương Nhân quả nhiên đã gọi hai nha dịch tới đây. Thật khéo, hai người này đều là người quen của Bách Thủ, một người trong đó Loạn Loạn đã từng gặp qua, chính là Tạ đại ca kia.

Nếu nha dịch đã đến đây, Lương Nhân với tư cách là đương sự nên khó tránh khỏi phải giải thích rõ ràng, nói chỉ là một việc hiểu lầm.

Hai nha dịch đang đi trên đường thì bị người gọi đến, lúc mới nhìn thấy Bách Thủ thì không khỏi thấy lo lắng, giờ nghe những gì Lương Nhân nói, tất nhiên trong lòng họ rất vui mừng, vì thế nói thêm vài câu với Bách Thủ rồi rời đi.

Chờ nha dịch vừa đi, Loạn Loạn, Bách Thủ nói cảm ơn với Tạ Dật, sau đó dẫn đám người Vương Tiểu Thảo rời khỏi chợ.

Có lời nói của Tạ Dật, chắc rằng sau này Lương Nhân sẽ không gây khó dễ cho Vương Tiểu Thảo nữa.

Lương Nhân không hiểu vì sao Tạ Dật lại đi giúp đám người Loan Loan như thế, trong lòng hắn tính chờ Tạ Dật đi rồi, bản thân sẽ tìm người đi báo mối thù bị lăng nhục hôm nay. Tuy nhiên, sau khi trở về, Tạ Dật đã nghiêm khắc cảnh cáo hắn, từ nay về sau không được gây bất cứ phiền phức gì cho cả nhà Bách Thủ nữa. Lương Nhân chỉ đành từ bỏ chút suy tính kia.

Món thịt khô của Loan Loan ở trong các quán rượu của Tạ gia mỗi nơi đều được hoan nghênh vô cùng, bí phương của món thịt xông khói kia Tạ gia đã tìm rất nhiều người mà không ai có thể phối chế ra được. Và lại, Loan Loan làm việc rất kiên định, một người phụ nữ mà có thể nghĩ đến việc ký khế ước, ký hợp đồng thì có thể thấy là một người có đầu óc. Yêu cầu của nàng cũng rất đơn giản, chính là kẻ sinh nhai, là tiền bạc, không hề mưu tính nhiều như những thương nhân khác.

Cho nên, Tạ Dật vẫn rất cam tâm tình nguyện giao thiệp với người như vậy.

Còn có một nguyên nhân quan trọng đó là mỗi ngày tiền thu từ thịt khô ở cửa hàng chính của “Quán rượu Phúc Sinh” tại kinh thành đều gấp mấy lần vài chỗ khác, người đến đó đều là quan lại quyền quý có quyền thế, trong đó có cả các Vương gia, công chúa cũng là bình thường.

Quán rượu Phúc Sinh có thể nổi danh khắp kinh thành không ai không biết thì món thịt khô của Loan Loan có công rất lớn. Hiện giờ có rất nhiều người trong nghề đã bắt đầu hỏi thăm cách làm món thịt khô này. Có đôi khi hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì công thức món ăn này rất khó điều chế, và cũng may mà bọn họ đã ký khế ước với Loan Loan.

Nghĩ tới đây, Tạ Dật khề cau mày, xuất xứ của thịt khô này sớm muộn cũng sẽ bị người khác biết được, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có rất nhiều người tìm được Loan Loan, vì quán rượu Phúc Sinh, Tạ Dật chợt cảm thấy phải chăng nên ký một tờ khế ước nữa với Loan Loan.

Loan Loan và Bách Thủ chia tay với ba người Vương Tiểu Thảo ở ngã rẽ trước Vương gia thôn. Sau khi về đến nhà, họ tùy tiện nấu chút đồ ăn cho qua bữa. Buổi chiều Loan Loan bảo Bách Thủ dẫn theo Lai Sinh ra bờ sông, xem có thể xiên được cá không, vì đầu năm ăn cá mới mới gọi là có đầu có đuôi!

Đáng tiếc, vào đông căn bản rất khó tìm được tôm cá, hai người chỉ có thể tay không quay về. Buổi tối, Bách Thủ vào bếp bắt đầu chuẩn bị com tất niên, Loan Loan chỉ huy Lai Sinh dán câu đối lên cửa, đợi com nấu xong thì đóng cổng, bắt đầu đốt pháo.

Sau khi cúng bái tổ tiên xong xuôi, ba người mới bắt đầu ăn com tất niên.

Lần đầu tiên com tất niên được ăn com trắng thơm phức, lại còn có rất miếng thịt lớn, Lai Sinh vô cùng háo hức. Về tươi cười vẫn thường trực trên khuôn mặt Bách Thủ, hắn không ngừng gấp thức ăn cho Loan Loan. Loan Loan chỉ thấy hơi tiếc nuối, nếu có một chai đồ uống nữa thì sẽ rất hoàn hảo.

Ăn com tất niên xong, Loan Loan hỏi Bách Thủ có cần phải đón giao thừa hay không, Bách Thủ nghĩ mười mấy năm qua mình cũng không đón giao thừa, nên bèn nói không đón cũng được.

Hai người ngồi trong chính, nhóm lò than lên, ngồi nói chuyện một lát. Còn Lai Sinh thì nằm bò bên cạnh bàn, không ngừng ăn vặt. Tiểu tử này thân thể tốt, không sợ bị khó tiêu, nên Loan Loan cũng không quản hắn nhiều.

Ngồi khoảng một canh giờ, Loan Loan lên giường nghỉ trước. Bách Thủ thì bảo Lai Sinh đi lấy rượu hôm nay mua ở chợ ra, rót một chén rồi để ở giữa sân.

Lai Sinh hỏi hắn: “Tối nay ông nội sẽ đến thật chứ?”

Bách Thủ gật đầu: “Ừ, buổi tối chờ lúc đệ ngủ, ông nội sẽ lặng lẽ trở về thăm đệ, sau đó sẽ uống rượu mà tự tay đệ mua cho ông ấy, cho nên buổi tối đệ đừng chơi quá muộn. Nếu để ông nội thấy đệ quá nửa đêm rồi mà vẫn chưa đi ngủ, chắc chắn sẽ rất tức giận.”

“Vậy sao giờ ông nội không đến uống luôn?” Lai Sinh nghiêng đầu suy nghĩ rồi lại hỏi.

“Bởi vì hôm nay là trừ tịch, ông nội ở trên trời cũng phải ăn com tất niên mà. Bọn họ ăn com còn muộn hơn cả chúng ta đấy.”

Lai Sinh cái hiểu cái không, cẩn thận đặt chén rượu xuống rồi theo Bách Thủ về phòng.

Ngày hôm sau, cũng chính là ngày mừng một tết, sáng sớm Loan Loan còn đang nằm trên giường, đã nghe Lai Sinh ồn ào ở ngoài sân. Nàng mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra ngoài. Chỉ thấy Lai Sinh đứng ở trong sân, tay cầm chén rượu mà mặt rất mất hứng.

Bách Thủ cũng không để ý đến hắn, lui húi trong phòng bếp làm điểm tâm.

Loan Loan lấy ra một bao lì xì từ trong ngực, vẫy vẫy tay: “Lai Sinh, đệ tới đây.”

Sau đó đưa bao lì xì cho hắn, cười nói: “Lai Sinh. Chúc mừng năm mới, Lai Sinh lại lớn thêm một tuổi, bây giờ đã là người lớn rồi, không được giống như trẻ con nữa nhé!”

Lai Sinh mở bao lì xì ra, bên trong có hai đồng tiền, lập tức toét miệng cười, nhưng sau đó lại bĩu môi, cầm chén đưa tới trước mặt Loan Loan: “Tối hôm qua ông nội không có về. Rượu đâu có ai uống đâu.”

Loan Loan cười cười: “Ai bảo ông nội không uống. Đệ ngồi mùi trong chén này, rồi lại ngồi rượu ở trong bầu rượu của chúng ta xem nào.”

Lai Sinh bưng chén lên ngửi ngửi, rồi lại chạy vào phòng lấy bầu rượu ra ngửi, sau đó kêu lên: “A, chị dâu, sao mùi lại không giống nhau?”

Loan Loan cất bầu rượu lại chỗ cũ, cười nói: “Đương nhiên không giống rồi, rượu trong chén này đã không còn mùi, bây giờ là nước rồi, chứng tỏ hôm qua ông nội đã uống hết rượu rồi.”

Lai Sinh nghe thấy thế thì hai mắt sáng ngời, lập tức cười toe, rồi bưng chén chạy vào phòng bếp tìm Bách Thủ, chỉ chốc lát sau, Loan Loan đã nghe tiếng Lai Sinh nhận lỗi, bởi vì mới vừa rồi hẳn còn mắng Bách Thủ là đồ lừa đảo.

Loan Loan cười thâm trong lòng, rượu để qua một đêm mà vẫn còn mùi rượu mới là lạ đấy? Đây chính là lý do mà vì sao hôm qua khi Lai Sinh nói muốn mua đồ cho ông nội, nàng lại bảo hẳn đi mua rượu.

Ăn điểm tâm xong, Bách Thủ đi mở cổng. Năm mới, trẻ con đều thích loăng quăng chạy khắp nơi chúc tết. Nhìn thấy cảnh đó khiến cho trong lòng người ta không khỏi cảm thấy thoải mái. Quả nhiên chưa đầy một lát, Nguyên Bảo và Thạch Đầu là hai đứa đến đầu tiên, vừa vào cửa đã nói với Bách Thủ câu “Năm mới may mắn.”

Bách Thủ cho mỗi đứa một cái bao lì xì nhỏ, sau đó hai đứa lại quay sang Loan Loan, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét chúc tết: “Chúc Loan Loan sinh được một đệ đệ mập mập, ngày càng xinh đẹp. . . .” Nói một tràng thật dài.

Loan Loan cười híp mắt, phát cho mỗi đứa một bao lì xì nhỏ, lại mời hai đứa ăn kẹo.

Hai đứa vừa chúc năm mới Bách Thủ và Loan Loan xong, lại quay sang chúc năm mới Lai Sinh.

Lai Sinh ngó bốn đồng tiền trong túi mình vừa có được thì có chút không nỡ, nhưng lại cảm thấy mình không thể keo kiệt, liền học Loan Loan lấy hai bao lì xì, để một đồng tiền vào mỗi cái rồi đưa cho bọn Nguyên Bảo, còn học bộ dáng của Bách Thủ, y như thật nói: “Chúc các đệ năm mới vui vẻ.”

Hai tiểu tử lại thu thêm được một bao lì xì, có chút thụ sủng nhược kinh (*), bọn chúng chỉ định trêu đùa Lai Sinh, không ngờ hẳn lại cho mỗi đứa một bao lì xì, thế là bọn chúng lập tức cảm thấy Lai Sinh thật hào phóng.

(*) thụ sủng nhược kinh: vừa mừng vừa sợ

Nguyên Bảo còn nghiêm túc nói cảm ơn hẳn, cuối cùng nói: “Nhà đệ có rất nhiều đồ ăn, đệ mời huynh đến ăn cùng.”

“Đúng đúng, đệ cũng mời huynh đến nhà đệ ăn.” Thạch Đầu ở bên cạnh cũng lập tức phụ họa.

Sau đó Lai Sinh vô cùng vui vẻ đi theo hai đứa nhỏ ra sân. Lúc ra đến cổng, Loan Loan dặn hẳn buổi trưa nhớ về nhà ăn chè trôi nước, vì đúng là buổi trưa bọn họ định ăn chè trôi nước.

Sau đó, Bách Thủ vào phòng bếp hòa bột làm bánh trôi, Loan Loan ngồi đốt chậu than ở nhà chính, tiếp đó lại có thêm mấy đứa trẻ con liên tục đến chúc tết, Loan Loan đều cho mỗi đứa một bao lì xì nhỏ, lại còn phát chút kẹo.

Đến trưa, Lai Sinh trở về, còn có Nguyên Bảo và Thạch Đầu, ba người đi phía trước vừa đi vừa nói chuyện.

“Chè trôi nước nhà ta ăn ngon lắm nhé, vừa to, vừa mềm, lại vừa dẻo.”

“Thật sao? Thật sao? Đệ phải ăn bốn cái!”

“Bốn cái? Ngươi có ăn hết được không?”

“Đương nhiên, ta lợi hại lắm đấy.”

Khiến Loan Loan kinh ngạc là Mạch Thảo im lặng theo sau ba đứa.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Về nhà

Edit: Gà

Beta: Tuyệt Y

Vừa vào nhà, Lai Sinh đã đặt một cái bọc lên bàn, bên trong không biết đựng cái gì, sau đó bắt đầu moi đồ từ trong ngực ra, nào là táo khô, kẹo, hạt dưa các loại ..., mãi cho đến khi cái ngực phình to của hắn xẹp xuống mới thôi.

Lại nhìn hai đứa Nguyên Bảo và Thạch Đầu, trước ngực đứa nào cũng căng phồng cả lên.

Loan Loan kinh ngạc: “Nhiều như vậy à? Ai cho các đệ vậy?”

Lai Sinh hi hi cười: “Tất cả đều là mọi người cho đấy.” Sau đó lại mở cái bọc ra, bên trong là mấy cái bánh điểm tâm tự làm, vừa nhìn Loan Loan đã biết là của Hương Tú làm. Nàng quay sang bọn Nguyên Bảo và Thạch Đầu, trong tay mỗi đứa đều có một bọc.

Loan Loan dẫn mọi người trong thôn đi kiếm bạc, vì thế bọn họ rất cảm kích nàng, nên khi ba người Lai Sinh đi chúc tết, mọi người đều rất hào phóng lấy đồ nhà mình ra cho bọn chúng ăn.

Còn việc đến nhà Hương Tú là do Lai Sinh đề nghị. Trong nhà Hương Tú chỉ có hai mẹ con, Hương Tú thấy có người tới chơi thì tất nhiên rất vui mừng. Ngày thường mọi người trong thôn đều xa lánh nàng, đến cả Mạch Thảo cũng bị mọi người cô lập. Tính tình của Mạch Thảo càng ngày càng trầm lặng, mỗi ngày gần như không hề bước chân ra khỏi nhà.

Hương Tú lấy ra các loại bánh ngon, còn có cả bánh ngọt. Mới đầu Nguyên Bảo và Thạch Đầu còn hơi mất tự nhiên, có điều trẻ con thì làm sao có thể cưỡng nổi sự hấp dẫn của mấy món ăn ngon chứ? Thế là chỉ trong chốc lát mấy đứa trẻ đã nói nói cười cười vui vẻ.

Mặc dù Mạch Thảo không thể nói chuyện, nhưng nét mặt cô bé tràn đầy niềm vui.

Ăn rồi uống rồi, mấy đứa trẻ cũng trở nên thân thiết hơn, Nguyên Bảo cùng Thạch Đầu bèn mời Mạch Thảo đến nhà mình chơi. Hương Tú hi vọng Mạch Thảo mỗi ngày đều có thể vui vẻ như vậy, mặc dù bọn Lai Sinh là con trai, nhưng lại nghĩ hôm nay là mừng một tết, hơn nữa bọn Nguyên Bảo và Thạch Đầu đều là trẻ con, còn Lai Sinh thì đầu óc ngốc nghếch, nên nàng đã cho phép Mạch Thảo đi theo ba đứa.

Lúc này Mạch Thảo vừa từ nhà Nguyên Bảo và nhà Thạch Đầu tới đây, Loan Loan đương nhiên cũng lấy đồ tặng cho Mạch Thảo, tuy rằng nàng đã mười lăm, nhưng vẫn tặng nàng một bao lì xì nhỏ.

Mạch Thảo vừa mừng vừa sợ, khoe miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ nhẹ nhàng, đoan trang hành đại lễ với Loan Loan. Tư thế không ưu nhã tiêu chuẩn giống các thiên kim nhà giàu, nhưng lại rất điềm đạm nho nhã, khiến người ta nhìn mà trong lòng sinh hảo cảm.

Loan Loan không khỏi cảm thán, đúng là đi ra ngoài tiếp xúc nhiều có khác, Mạch Thảo đúng là một cô nương tốt hiểu chuyện biết lễ. Đáng tiếc. . . . .

Nhìn bốn người ngồi xung quanh bàn vừa nói vừa cười, đôi mắt sáng ngời của Mạch Thảo lấp lánh, khi nghe đến những chỗ buồn cười thì cô bé cũng cười theo, vui vẻ đến nỗi hai mắt cong lên.

Loan Loan ngồi một bên nhìn bọn chúng chơi đùa, nàng cảm thấy như vậy thật tốt.

Nguyên Bảo và Thạch Đầu ở đây ăn chè trôi nước, Loan Loan cũng giữ Mạch Thảo lại, sau đó bảo Mạch Thảo về nhà nói với mẹ nàng một tiếng.

Gần đến buổi trưa, lại có thêm mấy đứa trẻ đến, là Kim Đan và Lan Hoa.

Cả một đám tập trung ở nhà chính, không khí vô cùng náo nhiệt.

Loan Loan biết phải làm thêm chè trôi nước, nên nàng bèn đi đến phòng bếp. Đến khi nàng quay lại, bốn đứa trẻ thêm một đứa nhỏ lớn tướng chụm lại thăm thì to nhỏ, Mạch Thảo chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh một mình, có vẻ không được hòa đồng.

Chốc lát mấy đứa trẻ lại tách ra, Kim Đan nhìn Mạch Thảo hỏi: “Nhà tỷ có thật là có rất nhiều bánh ngọt ngon không?”

Mạch Thảo gật đầu.

“Ngon như thế nào? Ngon hơn cả bánh ngọt bán ngoài chợ sao?”

Mạch Thảo gật đầu, lại lắc đầu.

“Vừa gật đầu lại vừa lắc đầu, rốt cuộc như thế nào?” Kim Đan không kiên nhẫn nói.

Mạch Thảo nhìn mấy ánh mắt toàn bộ đều nhìn chăm chăm nàng, nhất thời không biết trả lời thế nào. Đột nhiên thấy cái bọc ở trên bàn, nên lập tức mở ra, lấy tới trước mặt Kim Đan và Lan Hoa.

Thấy bánh ngọt ở bên trong, hai đứa lập tức mở to mắt, vì mấy cái bánh này làm đẹp y hệt như ngoài chợ bán vậy!

Đến khi cắn thử một miếng, Lan Hoa kêu to lên: “Oa, ăn ngon quá đi.”

Cái miệng nhỏ của Kim Đan nhét đầy bánh, nhồm nhoàm nói: “Đúng vậy, ăn ngon thật đấy.” Cô bé vừa dùng sức nhét vào cái miệng đã phồng lên không

thề nhét vào thêm nữa, vừa nói: “Buổi chiều bọn muội có thể đến nhà tỷ ăn bánh không?”

Mạch Thảo gật đầu.

Nghe thấy buổi chiều lại được đi ăn, cả bọn đều rất hớn hờ, Kim Đan và Lan Hoa cũng chủ động nói chuyện với Mạch Thảo. Tuy chỉ là một vài đứa trẻ, nhưng trong lòng Mạch Thảo cũng đã rất vui mừng.

Đám trẻ con bốc vài ba cái là đã hết sạch gói bánh nhỏ. Ăn xong, Lai Sinh lấy tay áo quạt miệng, sau đó nghiêm trang nhìn Mạch Thảo nói: “Phần bánh ngọt này là của ta, giờ bọn họ ăn hết rồi, buổi chiều ngươi phải đền cho ta.”

Mạch Thảo ngăn người, rồi lập tức gật đầu.

“Ta muốn thêm hai cái.”

Mạch Thảo lại gật đầu.

Được Mạch Thảo đáp ứng, Lai Sinh lập tức nở nụ cười, móc ra một viên kẹo từ trong túi quần đưa cho nàng, hào phóng nói: “Ta cũng mời ngươi ăn.”

Mạch Thảo cầm lấy viên kẹo hé miệng cười.

Ăn trưa xong, mấy đứa trẻ quả nhiên đi đến nhà Mạch Thảo. Chỉ cần bọn chúng vui vẻ, ngày mừng một tết Loan Loan cũng không muốn quản quá nhiều.

Vì là ngày đầu năm mới, không thể ăn cháo nên tối đó họ nấu com trắng.

Mùng hai tết, con gái xuất giá phải về thăm nhà mẹ đẻ, năm trước Bách Thủ và Loan Loan đã bàn bạc với nhau, năm nay họ phải về nhà một chuyến. Đồ đã mua xong hết rồi, tất cả đều có hai phần. Khi ba người đến Vương gia thôn thì vẫn còn sớm, nhưng không ngờ vợ chồng Vương Lý còn sớm hơn cả bọn họ.

Vương Lý đủ sữa cho con bú, nên bộ dạng thằng bé trắng trắng mập mập, rất khỏe mạnh, đôi mắt đen lúng liếng đảo đảo vô cùng lanh lợi.

Loan Loan nhìn thấy thì rất thích, trong lòng không khỏi mong chờ đứa con trong bụng mình sinh ra.

Mẹ Loan Loan vô cùng niềm nở, bà bảo Bách Thủ và Loan Loan ngồi trò chuyện với vợ chồng Vương Lý, Lý Quang Hán, cũng không để cho bọn họ giúp đỡ, mà bảo cha Loan Loan cùng Vương Tiểu Thảo xuống bếp giúp một tay.

Vương Nguyên Sinh thì chẳng trông cậy được gì. Nhưng không biết có phải là do hôm ấy ở chợ nhìn thấy bộ dạng hung dữ của Bách Thủ hay không, mà hôm nay tiểu tử này lại rất ngoan ngoãn chào hỏi, nói chuyện cũng không còn không biết biết lớn nhỏ như trước đây, đã lễ phép hơn rất nhiều.

Com trưa khá là phong phú, bàn ăn có hai đĩa thịt xào, một bát canh trứng, thịt thú rừng mà trước năm cha Loan Loan bắt được trên núi vẫn còn giữ lại, chính là vì đợt hôm nay mọi người về thăm nhà thì lấy ra ăn.

Sau khi dùng xong com trưa, mọi người cũng không vội vã trở về mà ngồi trong sân nói chuyện, được vài câu đã nói đến thu hoạch của năm trước. Năm ngoái bởi vì trận lũ kia mà thu hoạch của mọi người đều bị ảnh hưởng. Có điều năm nay lúa phát triển khá tốt, thế là ba nam nhân cùng nhau đi ra ngoài ruộng, để mấy nữ nhân ở nhà.

Không có nam nhân ở đây, mấy người nói chuyện càng thoải mái hơn, mẹ Loan Loan kể cho Vương Lý nghe chuyện xảy ra ở trên chợ hôm ba mươi tết.

“ . . . . . May mà có hai vợ chồng Nhị muội con, trước kia bọn ta thực sự bị mù rồi, cũng may có Nhị muội con cảnh tỉnh, Lương công tử kia chính là cái loại chó đội lốt người.”

“Trước đó con cũng nói rồi mà, con đã bảo mọi người nói với Nhị muội đi, nhiều người thì nhiều chủ ý, may mà Tiểu Thảo chưa gả đi, tên họ Lương kia không phải lựa chọn tốt cho con bé.” Vương Lý cũng cảm khái nói.

Sau đó nàng lại đưa mắt nhìn Vương Tiểu Thảo ở trong nhà, hạ giọng hỏi: “Tiểu Thảo giờ thế nào ạ?”

“Còn có thể thế nào chứ, chuyện này dù là ai thì trong lòng cũng không chịu nổi, là do chúng ta không biết nhìn người, bản thân nó cũng đã hiểu rõ rồi, việc gả vào Lương phủ là không thể được. Trong đầu nó đã thông suốt không ít, nhưng lại ít nói hơn, chắc qua một thời gian nữa thì sẽ không sao đâu.”

Vương Lý nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Nghĩ thông được là tốt rồi.”

Loan Loan ngồi một bên không nói gì, trong lòng trầm nghĩ, hi vọng Vương Tiểu Thảo có thể thật sự thông suốt.

Trải qua chuyện này, tuy nói không mấy người biết chân tướng sự việc, nhưng mẹ Loan Loan rất sốt ruột với hôn sự của Vương Tiểu Thảo.

“ . . . . . Cũng không yêu cầu gia cảnh phải như thế nào, chỉ cần là người tốt, đối xử toàn tâm toàn ý với Tiểu Thảo là tốt rồi. Mẹ đã nhờ người cẩn thận để ý giúp Tiểu Thảo rồi, chỉ cần có đám thích hợp thì sẽ gả con bé đi. . . . . Đúng rồi, các con là tỷ tỷ của nó, cũng giúp nó xem xem, có người nào trong sạch cũng đừng bỏ lỡ.”

“Bọn con có biết Tiểu Thảo muốn tìm kiểu người như thế nào đâu. Làm sao mà để ý giúp đây mẹ?”

Và lại, với cái tính xoi mói của Vương Tiểu Thảo, lúc gặp thì thấy tốt, ngộ nhờ sau này gả đi có gì trắc trở thì chẳng phải sẽ trách các nàng sao?

Loan Loan cảm thấy suy nghĩ Vương Lý cũng có lý.

Mẹ Loan Loan lơ đãng nói: “Các con là tỷ tỷ ruột của nó, chẳng lẽ còn hại nó sao? Các con chỉ phụ trách hỏi thăm một chút xem người ta có thích hợp hay không thôi. Đến lúc đó để cho nó tự quyết định, trải qua chuyện này rồi, chẳng lẽ nó vẫn còn muốn bắt chước gà rừng biến thành phượng hoàng nữa sao?”

Loan Loan và Vương Lý đều im lặng.

“Đến lúc đó tìm được người thích hợp, mẹ sẽ lại nhờ người đi hỏi thăm tình hình lần nữa, sau này hai vợ chồng bọn nó có xảy ra chuyện gì, cũng không trách được tỷ muội bọn con.” Mẹ Loan Loan cam đoan.

Vương Lý nghe thế thì chỉ cười cười, nàng nhìn Loan Loan một cái, hai mắt sáng lên: “Nếu như vậy, bọn con sẽ để ý xem.” Dừng một chút rồi lại nói với mẹ nàng: “Nhưng mà, con với Quang Hán thật sự không biết người nào tốt cả, tình hình những gia đình trong thôn như thế nào thì mẹ cũng không phải không biết. Có điều, vợ chồng Nhị muội còn lên chợ buôn bán, chắc chắn là quen biết nhiều người hơn chúng con.”

Được Vương Lý nhắc nhở, mẹ Loan Loan cũng nhớ đến. Loan Loan và Bách Thủ không chỉ bày quán bán bánh trên chợ, hiện còn đến thôn trang làm việc giúp người ta, mà ngày đó vẫn là do thiếu đồng gia của quán rượu Phúc Sinh kia đứng ra giải vây giúp. Nghĩ tới đây, bà lập tức nói: “Đúng rồi, Nhị muội, các con quen biết nhiều người thì để ý giúp muội muội của con đi!”

Loan Loan giật giật khoe miệng, lộ ra nụ cười khó xử: “Tuy nói bọn con giúp người ta làm việc, nhưng người ta là thân phận gì chứ? Hôm đó e rằng chỉ do chúng ta may mắn gặp được, người ta mới giúp chúng ta thôi. Hai người xem, người ta có thân phận cao quý như vậy, sao lại muốn liên quan đến nông dân chúng ta?”

Thấy vẻ mặt Vương Lý và mẹ nàng đều lộ vẻ đồng ý cùng thất vọng, Loan Loan lại tiếp tục nói: “Hơn nữa, bọn con cũng chỉ giúp họ làm việc, phải dựa vào người ta mà kiếm miếng ăn, đâu dám ra yêu cầu gì. Về việc trước kia con và Bách Thủ có bày quán bán bánh ở chợ mấy ngày, thì cũng quen biết vài người, trong đó cũng có nhiều người buôn bán, nhưng chỉ tiếc là hầu hết đều đã lập gia đình, còn nói đến trong thôn thì chẳng cần đến con nữa, bản thân mẹ có thể còn rõ ràng hơn con đây.”

Mẹ Loan Loan nghe vậy thì thở dài: “Chẳng lẽ không còn cách nào khác à?”

“Chuyện này không gấp được, mẹ đã nhờ người để ý rồi mà, nhất định sẽ có tin tức.” Loan Loan an ủi bà.

“Đúng vậy, mẹ à, Nhị muội nói có lý đấy, bọn họ dù sao cũng phải nhìn ánh mắt người khác mà sống. Việc này cứ từ từ thôi!” Vương Lý cũng khuyên nhủ.

Mẹ Loan Loan cau mày, hơi lo lắng: “Mẹ cũng biết chuyện này không thể vội được, nhưng hai con cũng biết chuyện lần này âm ỉ lớn như vậy, mặc dù cha các con đã nghĩ cách để che giấu chuyện này với người trong thôn rồi, nhưng khó mà đảm bảo một ngày nào đó chân tướng bị bại lộ, khi đó muội muội con còn không phải sẽ bị người ta nói này nói kia à. Sợ rằng đến lúc đó khó tìm được nhà chồng tốt. . . . .”

Mẹ Loan Loan không ngừng lải nhải nói con đường của Vương Tiểu Thảo sau này khó đi ra sao. Vương Lý thỉnh thoảng lại an ủi bà mấy câu, còn trong đầu Loan Loan chỉ hiện lên một câu nói, sớm biết có hôm nay thì lúc trước đừng làm.

Nói một tràng dài, nàng biết mẹ nàng kỳ thật là đang nói với nàng, sau đó Loan Loan đành phải nói: “Bọn con thật sự không biết người nào tốt cả. Nếu không thì thế này, đợi khi mẹ tìm được cho Tiểu Thảo đám nào, nếu như cần nghe ngóng tình hình gì đó thì bọn con vẫn đủ khả năng giúp! Nhưng mẹ cũng biết trước đây con không hay ra khỏi nhà, tình hình trước đây của Bách Thủ thì khỏi phải nói rồi, quan hệ của bọn con với xóm giềng mới được nối lại được một năm, ngộ nhờ không hỏi thăm được cái gì, mẹ cũng không được oán trách bọn con đâu.”

Có lời nói của Loan Loan, vẻ mặt mẹ nàng lập tức vui vẻ, miệng không ngừng đồng ý: “Đương nhiên, mẹ biết con và Bách Thủ trước kia rất khó khăn, đến lúc đó nếu mà không hỏi thăm được gì, thì tất nhiên chúng ta cũng không trách các con.”

Chờ Bách Thủ, cha Loan Loan và Lý Quang Hán từ ngoài ruộng về thì ba người đứng lên chào hỏi rồi đi về.

Buổi tối, nàng nói chuyện này với Bách Thủ.

“Nếu đã như vậy, thì khi đó chúng ta hỏi thăm giúp một chút rồi báo với mẹ, để cho bọn họ tự quyết định là được.”

Loan Loan gật đầu. Nếu Vương Tiểu Thảo tìm được người ở thôn gần đó, vậy thì không cần đến nàng nữa. Còn nếu nàng may mắn tìm được một người trên thị trấn, thì đến lúc đó bọn họ lại xem xét tình hình, nhờ người đi nghe ngóng một chút là được.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Nguyên tiêu

Edit: Gà

Beta: Tuyết Y

Mùng ba tết, cả nhà Loan Loan ở trong nhà cả ngày, đến mùng bốn là ngày cúng ông táo để đón ông táo về. Ngày này, tất cả mọi người đều phải ở trong nhà, vì Táo quân sẽ đi kiểm nhân khẩu. Bách Thủ chuẩn bị các loại hoa quả tươi, thấp hương, đốt nến, đốt pháo để nghênh đón Ông táo về.

Đến mùng năm là ngày khai trương đầu năm, Bách Thủ và Lai Sinh ở trong nhà quét dọn một lượt, quét tất cả rác rưởi ra ngoài. Cho đến ngày mùng bảy, nữ nhân không thể động vào kim chỉ, kéo, có con thì không thể phạt con. Qua ngày đó mọi người mới có thể qua lại tới lui.

Tối mười lăm là tết Nguyên tiêu. Năm nay Loan Loan và Bách Thủ không đi các chùa miếu ở trấn trên, ở đó chật hẹp, lại quá đông người nên hai người đều không yên tâm. Nhưng buổi tối ở trên thị trấn có tổ chức hội đèn lồng, còn có cả thả đèn trên sông, cho nên hai người quyết định năm nay sẽ đi xem hội đèn lồng.

Ngày mười lăm, mọi người đều ăn cơm chiều từ rất sớm. Chờ Bách Thủ thu dọn xong, phía ngoài sân, trên các con đường thôn đã lục tục có tiếng trò chuyện, tiếng bước chân mọi người.

Ba người cũng đóng cửa rồi ra ngoài.

Trước khi ra cửa, Loan Loan sợ ban đêm lạnh nên mang thêm một bộ quần áo để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, hơn nữa nàng còn mang theo một cái túi vải, bên trong đựng một ít gạo, mấy hạt đậu nành để trong người, nghe nói là tránh ma quỷ, chuyện này nàng cũng mới nghe bà nội Thạch Đầu nói vào mấy hôm trước.

Mọi người lũ lượt kéo nhau đi về phía chợ, dọc theo đường đi vô cùng náo nhiệt. Loan Loan vẫn ngồi xe trâu, trên sàn xe đã lót mấy thứ nên rất mềm mại. Bách Thủ đi phía trước dắt trâu, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đi bên cạnh xe nói chuyện với nàng.

Lai Sinh cùng Thạch Đầu, Nguyên Bảo ba đứa vừa đùa vừa chạy nhảy, chốc chốc chạy lên phía trước, chốc chốc lại ngồi xổm ở ven đường rất vui vẻ.

Đi được một đoạn đường thì trời đã tối hẳn, may mà tối nay là rằm, ánh trăng sáng trong chiếu rọi con đường đi, nhưng vì chăm sóc nàng nên đoàn người đi rất chậm.

Sau đó, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đề nghị lát nữa khi lên chợ thì mua một chiếc đèn lồng, trên đường về có đèn vẫn tốt hơn.

Loan Loan cũng cảm thấy ý kiến này rất hay, đèn lồng dùng xong rồi còn có thể treo trong nhà, nhìn rất đẹp.

Có người nói chuyện cùng, nên mọi người không hề cảm thấy đường xa, rất nhanh họ đã đến chợ.

Các cửa tiệm ở hai bên đường đều treo đèn lồng màu đỏ, Huyện thái gia vì muốn tăng thêm không khí vui mừng ngày tết, lại để cho trấn nhỏ có thêm náo nhiệt, cũng là thể hiện một cảnh tượng phồn vinh của địa phương nơi mình quản lý, nên đã sai người treo những chiếc đèn lồng màu đỏ nhỏ nhắn ở trên các con đường chính, và cả trên các cây xanh ven sông. Ý tưởng này đương nhiên được đông đảo dân chúng ủng hộ, không chỉ giúp tăng thêm không khí náo nhiệt vào buổi tối, còn giúp cho trấn nhỏ trở lên sáng sủa, ấm áp hơn.

Chậm chậm đi về phía bờ sông. Càng đến gần bờ sông, khu hoa đăng lại càng đông người, ở đây còn náo nhiệt hơn cả chợ đêm ở hiện đại, đủ loại sạp hàng bày la liệt ven đường. Mà những nơi náo nhiệt như thế này thì không thể thiếu quán ăn được. Từ khi vừa vào chợ, Lai Sinh cầm tiền đồng mà hân mang theo sẵn, lúc thì mua cái này, lúc thì mua cái kia.

Đừng nói là trẻ con, đến cả người lớn như nàng nhìn mà cũng thấy thèm.

Dọc đường đi, nàng thấy hội đèn lồng quả thật có mấy phần giống với ở trên TV. Bất kể là quán lớn sạp nhỏ, mọi nơi đều treo đèn hoa. Đặc biệt là ở quầy hàng lớn kia, kiểu dáng đèn hoa đa dạng, trên rất nhiều đèn hoa còn có cả tranh, hoặc là người, hoặc là thi từ.

Mọi người có thể trực tiếp bỏ tiền ra mua, nhưng cũng có và cái đèn lồng, chủ quán lại cố ý treo một vế trên cửa câu đối lên, nếu có người đối được vế dưới, sẽ được tặng miễn phí chiếc đèn đó. Còn có vài cái treo câu đối chữ phía trên, nếu đoán trúng cũng sẽ được lấy đi.

Nếu ở nơi như kinh thành, bình thường đều ra câu đối hoặc những câu đối chữ thú vị, nên đèn hoa đương nhiên cũng xinh đẹp, tinh xảo hơn. Còn ở nơi nhỏ bé này, tuy là cũng có không ít người xem, nhưng phần lớn đều là nông dân dốt đặc cán mai, vì thế mọi người chỉ đến để tham gia náo nhiệt, hưởng chút không khí vui mừng mà thôi.

Cho nên những câu đối đèn này đương nhiên cũng đơn giản hơn rất nhiều. Chủ quán sẽ chọn những câu đối quen thuộc với sinh hoạt của người nông dân.

Loan Loan không có hứng thú với thơ cổ từ phú, nhìn được mấy câu đối là đã hết hứng, sau đó chuyên tâm thưởng thức đủ loại đèn hoa. Bách Thủ vẫn theo sát bên nàng, sợ nàng gặp sơ suất, còn không ngừng hỏi nàng có thích hay không, để hân mua tặng nàng.

Sau đó Loan Loan thích một cái đèn hoa bí đỏ, hình dáng không có gì đặc biệt, tròn tròn, giống quả bí đỏ, tô màu trên mặt, tuy hơi thô nhưng nó lại được làm rất đặc biệt, đèn có hai lớp, bên ngoài là bức “Tiên đồng chúc thọ đồ”, bên trong là bức “Liên hoa đồ”, trong ngoài lồng vào nhau, nhưng lại không chồng lên nhau, khiến cho người ta khi quan sát bức vẽ bên ngoài, cũng không cảm thấy bức vẽ bên trong khó coi hay là dư thừa.

Có thể nói chiếc đèn này được thiết kế độc đáo, bức vẽ lại vô cùng tinh xảo. Có thể nhìn ra người làm đèn này tay nghề không tồi, nhưng vì tiết kiệm chi phí mà phải dùng loại giấy hạ đẳng.

Đáng tiếc khi Loan Loan hỏi giá, thì cái đèn hoa này đến tận hai lượng bạc. Nàng tiếc tiền nên cũng không muốn mua.

Bách Thủ không đồng ý: “Chỉ hai lượng bạc thôi mà, hiếm khi nàng thích cái gì, và lại hội đèn lồng này mỗi năm chỉ có một lần.”

“Cũng đúng, mỗi năm một lần, vậy sang năm ta lại đến chọn.” Nói xong, kéo Bách Thủ ra khỏi đám người.

Tồn mấy trăm đồng chỉ để mua một món ngon, cho dù là ở hiện đại thì nàng cũng không làm loại chuyện này đâu. Sờ vào cái bụng nhô lên của mình, Loan Loan cười nói: “Không phải chỉ để thấp sáng thôi sao? Lát nữa mua một cái rě là được rồi, còn lại thì để dành cho con đi.”

Nhắc đến con thì cho dù là một trăm chuyện Bách Thủ cũng thuận theo, hần cười toét miệng nói: “Được.” Nắm tay Loan Loan cao hứng đi sang phía bên kia.

Mẹ Nguyễn Bảo và mẹ Thạch Đầu ở phía sau nhìn mà không ngớt cảm thán.

“Ngày trước lúc ta vừa thành thân với chồng ta, cũng không thấy hần rộng rãi như vậy.”

“Đúng vậy, Bách Thủ đối xử với Loan Loan thật đúng là không còn gì để nói.”

.....

Mấy người đi dạo xem một chút, cũng chưa ưng được cái đèn nào, mà tất cả đều là người không biết chữ, nên cũng chẳng thắng được cái đèn hoa nào. Có điều, Lý Đại Trí lại giải được mấy câu, Lý Đại Thạch cảm hai cái đèn hoa, thế là ánh mắt Lai Sinh nhìn hần chăm chăm, rồi Lý Đại Thạch cảm thấy bộ dạng Lai Sinh rất đáng thương, nên bèn cho Lai Sinh một chiếc. Lai Sinh sướng ron người, như vậy bọn họ cũng không cần phải mua nữa.

Không chỉ có Lý Đại Trí, con trai của bà mối Vương là Lý Khai Minh cũng được một chiếc đèn hoa, nhưng không phải giải câu đố được, mà là vì hần thích chiếc đèn đó nên bỏ tiền ra mua.

Trừ đèn hoa, đồ ăn, sau đó Loan Loan còn nhìn thấy đoàn diễn tạp kỹ, người đứng xem đông nghịt, tiếng hò reo cổ vũ không ngớt, vô cùng náo nhiệt.

Đi dạo một vòng trong hội đèn lồng, rồi Bách Thủ, Loan Loan, cùng Lai Sinh đi đến bờ sông để thả đèn. Các loại đèn đẹp như hoa sen cứ lấp lánh, lừng lờ trôi theo dòng nước, tỏa sáng như những vì sao rực rỡ sáng ngời trên bầu trời, khiến cho lòng người rạo rục.

Thả đèn xong, Lai Sinh lại la hét còn muốn xem xiếc, vì thế ba người lại đi xem diễn xiếc ảo thuật rồi mới từ từ rời khỏi lễ hội đèn lồng náo nhiệt mà về.

Bách thủ vừa dắt xe trâu định rời khỏi trấn thì gặp hai nha dịch mà hần quen.

Một người họ Tạ, một người họ Mã, hai người đều cao lớn như Bách Thủ.

Vì bội phục tài bắn cung của Bách Thủ, cũng cảm thấy tính cách hần có thể kết giao, nên không đợi Bách Thủ mở miệng, hai người đã tới chào hỏi trước.

“Bách Thủ huynh đệ vừa đi xem xong hội đèn lồng rồi à?”

Nhìn thấy hai người Bách Thủ cũng rất vui: “Đúng vậy, Tạ đại ca. Mã đại ca.” Lại thấy trên người hai người vẫn mặc trang phục nha dịch, hần kinh ngạc nói: “Tối nay là phiên trực của hai vị đại ca à?”

“Đúng vậy, ngày hội như thế này nhưng hai chúng ta cũng không được nghỉ, còn phải đi trực.” Tạ Thiên bắt đắc dĩ cười nói. Mã Nhạn ở bên cạnh cũng cười phụ họa.

May mà chỗ này nhỏ, chờ hội đèn lồng kết thúc thì bọn họ còn có thể tìm cơ hội về nhà nghỉ ngơi một chút, chứ nếu là loại địa phương như ở kinh thành, trách nhiệm sẽ lớn, sợ là đến cả mắt cũng chẳng được chớp đấy.

Ba người còn nói vài câu rồi Tạ Thiên và Mã Nhạn đi tới bờ sông, Bách Thủ, Loan Loan và Lai Sinh thì rời khỏi chợ.

Hội đèn lồng rất đông người, người nào cũng cố gắng thưởng thức. Sớm tách khỏi nhà Nguyễn Bảo và nhà Thạch Đầu, lúc này trên đường về chỉ có ba người bọn họ, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể gặp vài người đi xem hội đèn lồng về. Đi được nửa đường, nhà Thạch Đầu và nhà Nguyễn Bảo đã đuổi kịp bọn họ. Cả hai nhà cũng không vội, nên lại từ từ đi cùng ba người nhà Loan Loan về thôn.

Tối nay họ gặp được khá nhiều người quen trong hội đèn lồng, nhưng lại không gặp Vương Lý và Vương Tiểu Thảo. Cũng không biết mấy người đó ruốt cuộc là có đến hay không.

Qua tết Nguyên tiêu, không khí ngày tết cũng bớt đi nhiều. Mà vừa qua tháng giêng không bao lâu, Mai Tử đã sinh một đôi song sinh nam. Cả nhà

Vương Bảo Sơn đều vui mừng, tươi cười đến mức không khép miệng lại được. Mai Từ cũng xem như may mắn, tuy nàng bị gãy vò suốt một ngày một đêm nhưng trong lúc sinh con không xảy ra bất trắc gì.

Cha Bảo Sơn đặt cho hai đứa con trai, một đứa tên là Vương Đại Bảo, một đứa tên là Vương Tiểu Bảo, đều là những cái tên rất có thú vị.

Trong thôn sinh được không ít bé trai, nhưng sinh đôi như vậy thì mấy thế hệ rồi vẫn chưa có, vì thế đây xem như một chuyện vui của Dương gia thôn.

Đến đầy tháng của đứa bé, gần như toàn bộ người trong thôn đều đến, nhìn hai đứa trẻ trắng trẻo hồng hào chu môi khỏi phải nói chúng đáng yêu thế nào, ai thấy cũng xuýt xoa khen.

Chỉ có mẹ Lan Hoa là có vẻ lơ đãng không quan tâm. Người cầu thì không được, người không tốn chút tâm tư thì lại sinh được hai đứa, thế thì sao có thể không khiến lòng nàng có khó chịu. Trước mặt Bảo Sơn nàng không tiện nói gì, nhưng sau lưng lại chê cười, nàng cười Mai Từ sinh có nhiều con trai hơn nữa, thì cũng không phải chỉ là một nữ nhân tài giả thôi sao.

Mọi người đều nói nàng không ăn được nho thì chê nho chua, bản thân nàng lại không chịu thừa nhận. Đến ngày đầy tháng đó, nàng cùng mọi người đi xem hai đứa trẻ, tuy là sinh đôi, nhưng hai thằng nhỏ này lại không gãy chút nào, mặt mũi có mấy phần giống Mai từ, lớn lên nhất định là hai thằng bé tuấn tú.

Mẹ Lan Hoa nhìn mà không thể dời mắt, đợi lúc không có ai, lại lặng lẽ lôi kéo Mai từ hỏi nàng có bí phương sinh con gì không? Nàng không cầu được song sinh nam, chỉ cần một đứa là đủ, khiến cho Mai từ vô cùng lúng túng!

Hai năm nay quan hệ trong thôn đã dịu đi không ít, nhiều người là vì mỗi năm hai lần đi theo Loan Loan đến thôn trang làm việc, có những người bình thường khó có dịp gặp nhau, hay những người có ít nhiều vài mâu thuẫn nhỏ cũng đều bắt đầu gần gũi nhau. Thấy Mai từ sinh đôi, tất cả mọi người đều tới giúp đỡ, thân thích của nhà Bảo Sơn thấy thế thì luôn miệng khen người Dương gia thôn nhiệt tình.

Mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu ở trong đội ngũ giúp đỡ, Loan Loan thân thể bất tiện, nên vẫn ở trong nhà nói chuyện với Mai Từ. Hai thằng nhỏ bộ dạng giống nhau như đúc, bú sữa no lại vù vù lăn ra ngủ, ai nhìn thấy cũng thích. Nàng không ôm hai đứa trẻ, một là vì hiện tại thân thể lỏng lẻo, hai là trước đây vào lúc Vương Lý sinh, mẹ nàng từng nhắc nhở phụ nữ có thai không thể đi ôm trẻ sơ sinh nhà người khác.

Cho nên, nàng chỉ ngồi bên cạnh, chờ hai đứa bé tỉnh dậy, nàng lấy đồ chơi không ngừng trêu chọc hai đứa bé, đáng tiếc trẻ con lúc này mới một tháng, trừ ăn ra thì chính là ngủ, nên không có phản ứng nhiều với những thứ khác.

Trong nhà náo nhiệt, người vào xem hai đứa bé đương nhiên cũng nhiều. Mọi người đều nói hai đứa bé này bộ dạng chính tề, sau này lớn lên nhất định sẽ rất anh tuấn. Về sau Mai từ lại nói với Loan Loan: “Thật ra thì ta cũng không hy vọng gì nhiều, chỉ mong hai đứa con có thể vui vẻ khỏe mạnh mà lớn lên, sau này có thể có một cuộc sống hạnh phúc là được rồi.”

Loan Loan không khỏi gật đầu.

Có con rồi nàng mới hiểu cảm nhận của cha mẹ, thực không dám mong con cái sau này có thể thành long thành phượng hay có thể cho mình một cuộc sống an nhàn lúc già, mà nàng chỉ hy vọng chúng có thể vui vẻ khỏe mạnh lớn lên, sau này có một gia đình hạnh phúc. Đây chính là nguyện vọng lớn nhất của những người làm cha mẹ.

Trên đời này chỉ có hạnh phúc là thứ hy vọng khó khăn và xa vời.

Sau khi xuân sang, tiết trời đã dần ấm áp hơn, Loan Loan cởi áo bông nặng nề xuống, quần áo trước kia nàng đã không mặc được nữa, nên Bách Thủ đến chợ nhờ người đặc biệt may cho nàng một bộ rộng thùng thình. Nhưng một bộ thì không đủ mặc, quần áo mặc khi mang thai lại rất rộng, nàng sợ là sau này không mặc được nữa, mà nàng thì không muốn lãng phí, thế là lúc cần tắm rửa, nàng lại lấy quần áo của Bách Thủ mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Xuân về hoa nở

Edit: Sarah Khanh

Beta: Tuyết Y

Mặc dù đã cởi bỏ đồng quần áo nặng nề dày cộm, nhưng nàng cũng không thấy thoải mái, ngược lại bình thường làm việc gì cũng cảm thấy nặng nề, nên mỗi ngày nàng đều không làm gì cả. Ăn xong điểm tâm thì ra phía trước sân đạo, nếu có quần áo phải giặt thì giặt quần áo, còn nếu có người thì nàng ra công trò chuyện với người ta.

Nếu gặp ngày nắng ráo trời trong, sau khi ăn xong bữa trưa nàng lại ngồi ngoài sân phơi nắng cho đến khi cảm thấy buồn ngủ, sau đó mới vào trong nhà ngủ một lát.

Mỗi lần ngủ trưa nàng cũng phải ngủ ít nhất đủ một canh giờ, còn phần lớn thời gian đều ngủ hai canh giờ. Nhưng vì ngủ trưa nhiều, nên ban đêm nàng lại khó ngủ, sau đó Bách Thủ canh giờ giúp nàng, khi nào nàng ngủ đúng một canh giờ thì hắn sẽ gọi nàng dậy, lúc này vào buổi tối nàng mới dễ ngủ hơn một chút.

Cây bừa vụ xuân là thời điểm mọi người bắt đầu bận rộn ngoài ruộng, cho nên có đôi khi nàng ở cửa ngõ một hồi lâu cũng không gặp được một người nào để nói chuyện cùng, thế là bèn đi ra ngoài đồng, mọi người nhìn thấy nàng thì vừa làm việc vừa lên tiếng chào hỏi nàng.

“Nhị muội a, muội muốn đi đâu thế? Bên này là đến ruộng rồi, đường khó đi lắm.”

Bằng không thì là: “Nhà Bách Thủ à, đi một mình sao? Sao không bảo Bách Thủ cùng người đi? Tiểu tử thói Lai Sinh lại bỏ đi chơi một mình rồi à?”

Mặc dù chỉ là mấy câu đơn giản, nhưng lại làm cho nàng thấy ấm áp, khiến cho nàng cảm thấy mình càng ngày càng thuộc về thế giới này.

Từ từ về sau, chỉ cần Bách Thủ trở về không nhìn thấy Loan Loan, đi ra ngoài không cần hỏi nhiều là mọi người đã trực tiếp nói cho hắn biết Loan Loan có thể đi đâu. Bởi vì trong thôn cũng chỉ có một hai con đường dễ đi.

Trong nhà nàng không thể giúp việc gì, Lai Sinh lại ham chơi, nên đến khi mọi người trong thôn đều làm xong hết mọi việc ngoài đồng thì nhà bọn họ mới vừa xong việc đồng áng. Bách Thủ trông toàn bộ ngô ở những mảnh ruộng trên núi, sau đó hắn chọn một ngày nhàn rỗi dẫn Lai Sinh đi chợ mua về hai con lợn con.

Mọi người đều nói duyên phận chính là một thứ kỳ quái, lúc muốn tìm lại không tìm ra được, lúc không muốn thì bản thân hắn lại xuất hiện. Hôm đó ở chợ, rốt cuộc Bách Thủ cũng gặp được ông lão đã cho Lai Sinh đồ. Dừng từ ông lão để hình dung cũng không chính xác lắm, nói cho đúng chính là một vị lão tiên sinh.

Ông ấy chừng năm mươi tuổi, mặc một bộ trường sam màu xanh, cử chỉ đoan chính, nói chuyện có lễ, không hèn không yếu, mơ hồ còn hàm chứa chút cao ngạo, vừa nhìn đã thấy là một người có kiến thức chứ không giống mấy người bọn họ. Tướng mạo chênh lệch so với nông dân như họ không chỉ ngàn dặm mà thôi, hơn nữa diện mạo là người có học.

Quan trọng là khi ông ấy nói chuyện, mua đồ cho Lai Sinh, khi đó trong mắt đều lộ ra sự chân thành và thương tiếc. Bách Thủ còn tỉ mỉ quan sát, ông lão kia nói chuyện với Lai Sinh không phải dùng giọng điệu lừa gạt, mà còn hàm chứa chút vẻ bề trên đang dạy dỗ hắn.

Dĩ nhiên, lão già cũng đã gặp mặt Bách Thủ. Ông ấy nói trong lúc vô tình quen biết Lai Sinh, mặc dù Lai Sinh không đủ trí lực, nhưng lại là một đứa trẻ có tâm địa thuần khiết, không biết tại sao ông ấy rất hợp với Lai Sinh, nên rất thích Lai Sinh, còn khen Lai Sinh là một đứa trẻ ngoan.

Lại biết được Bách Thủ không phải người thân ruột thịt của Lai Sinh, nhưng vẫn chăm sóc hắn tốt như vậy, ông thật sự rất bội phục cách làm người của hai vợ chồng Bách Thủ. Mà trong lần nói chuyện này, Bách Thủ chỉ biết ông lão cũng không phải là người ở trấn nhỏ này, mà nhà ông ấy ở huyện thành, còn cái khác thì không biết. Mỗi khi Bách Thủ có ý hỏi, ông lão đều cố tình tránh.

Mà trong ngữ khí của ông lão khi nói chuyện với Bách Thủ cũng khiến cho hắn thấy hơi khó hiểu, ngữ khí này không phải là vì bội phục hai người vì đã nuôi nấng Lai Sinh theo như lời ông ấy nói, mà lại mang theo một loại cảm giác kỳ quái nào đó khiến người ta không thể nói thành lời.

Cùng lúc đó, trong thôn lại xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Lý Đại Trí, con trai Lý Khai Minh của Bà mối Vương, còn có Dương Tuấn Kỳ bắt đầu lên trấn trên vào tư thực đọc sách, ba người đều chuẩn bị tham gia kỳ thi Hương mùa thu năm nay.

Lý Đại Trí vốn đã tham gia thi Hương, nhưng không qua được cửa của kỳ thi Viện, vì thế không đậu tú tài. Lần này hắn quyết tâm cho dù thế nào cũng phải thi đậu tú tài, nếu không thi không có mặt mũi nào để đối mặt với hương thân phụ lão, đối mặt với cha mẹ trong nhà.

Thời điểm này, một người chỉ cần biết chữ, cũng có thể làm cho người ta xem trọng hơn, còn nếu như đỗ tú tài, cử nhân thì cái ngày được nổi danh chỉ ở trong tâm tay mà thôi.

Lý Khai Minh và Dương Tuấn Kỳ đều là lần đầu tiên đi thi, gia đình hai người đương nhiên vừa vui mừng lại vừa nơm nớp.

Bà mối Vương mỗi ngày đều cười mỉm, nói chuyện với người khác ba câu cũng không xa được việc đọc sách biết chữ. Mà biểu hiện của mẹ Tuấn Kỳ mặc dù không rõ ràng như vậy, nhưng mỗi ngày lại thấy bà đi tới đi lui trong thôn nhiều hơn là biết trong lòng bà rất vui.

Kể từ sau khi âm ỉ về việc phân nhà với nhà Loan Loan, cha Tuấn Kỳ trước sau vẫn như một, nên làm gì thì làm cái đó, bình thường cũng không nói chuyện nhiều. Mà mẹ Tuấn Kỳ biết mình đuối lý, vì chuyện kia mà bà bị người ta chỉ trích sau lưng một thời gian dài, nên bà cũng ít khi đi ra ngoài. Lúc này trong nhà có chuyện tốt, còn được người người hâm mộ, mẹ Tuấn Kỳ bèn lập tức cảm thấy nhà mình cao hơn nhà khác một chút, mặt mày tươi rói, nếu như đến lúc đó Tuấn Kỳ thực sự đỗ tú tài, khẳng định toàn bộ người trong thôn sẽ phải đến nịnh bợ cả nhà bọn họ.

Mọi người đều biết rõ điều này, cho nên lúc bà đi ra ngoài tán gẫu với mọi người, cũng không có ai có ý giễu cợt bà nữa, mà mọi người đều nghĩ trước tiên phải tạo dựng mối quan hệ tốt với bà.

Trương đối mà nói thì mẹ Đại Trí đã có thể bình tĩnh rất nhiều, khi có người hỏi han, bà cũng chỉ cười nhạt nói: “Chuyện của bọn nhỏ thì bản thân nó biết, nếu thật sự đỗ đạt, chúng ta cũng mừng cho nó, còn nếu không đỗ thì dù sao nó cũng biết chữ, lên chợ tìm việc gì đó để làm cũng được.”

Thế nhưng sau lưng, bà lại âm thầm cầu khẩn ông trời phù hộ cho Lý Đại Trí thi đỗ.

Tháng ba xuân về hoa nở, cây cối hoa cỏ đều đâm chồi nảy lộc. Năm nay, những cây ăn quả trên núi của Vương Bảo Sơn cũng phát triển tốt, nụ hoa nhiều hơn năm ngoái, đến lúc kết quả cũng sẽ nhiều hơn năm trước.

Vì thế Vương Bảo Sơn rất vui vẻ, lôi kéo Bách Thủ lên núi nhìn một lượt.

Bây giờ hẳn đã có con trai, chuyện cây ăn quả cũng có khởi sắc, một thời gian nữa trái cây chín rồi chở ra ngoài bán cũng được một khoản thu nhập, dù sao cũng phải nói là cuộc sống tốt hơn trước kia rất nhiều.

Mà việc làm ăn của một người khác cũng được Bách Thủ giúp đỡ là Vương Thanh Sơn cũng càng ngày càng tốt, Bách Thủ đã dạy hẳn nhiều phương pháp đan sọt, không chỉ đẹp mắt mà còn mới lạ. Chính hẳn cũng là người hay tìm tòi, sau lại tìm cách tạo thêm màu sắc, tuy giá thành cao hơn nhiều, nhưng những gia đình giàu có kia thì lại thích mấy món đồ tinh xảo một chút, hiện nay cũng đã có vài khách hàng cố định. Hẳn cũng vừa lấy vợ, cuộc sống gia đình vừa có sắc có vị.

Vương Thanh Sơn vẫn nhớ đến ân nhân, nên chỉ cần nghĩ ra được mẫu mới thì chắc chắn sẽ tặng cho nhà Loan Loan hai cái, có mấy lần gặp mẹ Loan Loan đi chợ mua sọt, thì hẳn cũng không lấy tiền.

Hiện tại cuộc sống của hai nhà này ở trong thôn đã thay đổi rất lớn trong thời gian ngắn, mọi người đều hâm mộ, vì thế càng thêm nhiệt tình, nịnh nọt Bách Thủ và Loan Loan.

Trong nhà có nuôi lợn con nên mỗi ngày Bách Thủ đều phải lên núi cắt rau cho lợn, có lúc rảnh rồi còn lên núi săn thú, người trong thôn xa xa thấy hẳn thì đều chào hỏi hẳn.

Ban đêm hồi tưởng lại cuộc sống trước kia, hẳn vẫn còn khê thờ dài không dứt.

Cũng đến lúc nên đào măng mùa xuân rồi, Bách Thủ đi lên núi đào măng lượt đầu, vác về cho Loan Loan xem, măng vừa tươi vừa non, nhìn thấy chúng nàng cũng thêm ăn hơn, Loan Loan nói: “Măng này ăn chắc ngon lắm.”

Thế là buổi tối Bách Thủ bèn làm một bữa tiệc măng: nào là măng xào thịt, canh măng nấu thịt, măng kẹp thịt nướng. .... chỉ cần có liên quan đến măng là hẳn đều làm hết. Ăn ba bữa măng liên tục như thế, rốt cuộc Loan Loan cũng không ăn nổi nữa.

Khẩu vị người mang thai đều rất quái lạ, nam nhân làm sao biết được.

Mỗi ngày Bách Thủ vẫn tích cực chuẩn bị đồ ăn, Loan Loan lại không đành lòng tạt nước hẳn, bèn nói: “Cây ớt và tiêu trong nhà không còn nhiều lắm. ....” Tim lý do cho hẳn lên núi, đợi hẳn vừa đi, Loan Loan lập tức đem số măng còn lại mang đi tặng người khác.

Ngày đầu tiên hẳn chỉ hái về được ít hạt tiêu xanh, thấy măng trong nhà không còn, lúc này cũng hiểu ra. Ngày thứ hai, hẳn lại chủ động đi lên núi, hôm nay hẳn không chỉ hái được cây hoa tiêu mà còn có cả ớt, đề đầy cả giỏ, tay còn cầm hai con thú rừng.

Vừa xuống núi đã gặp được Lý Đại Thạch. Lý Đại Thạch nhìn thấy Bách Thủ thì rất cao hứng, nhiệt tình xách đồ giúp hẳn.

Loan Loan đứng ở ven đường nói chuyện với người khác. Xa xa đã nhìn thấy Bách Thủ từ trên núi đi xuống liền tạm biệt người kia rồi đi về phía Bách Thủ.

Bách Thủ cười vui vẻ nhìn Loan Loan, giơ con mồi trên tay về phía nàng, ý là tối nay có thể ăn thịt rừng rồi! Tiếp đó hẳn buông hạ giỏ xuống cho nàng xem”. ....Khó tìm thật, ta tìm nhiều đỉnh núi mới tìm được những thứ này, có điều mấy ngày nay măng trên núi lại mọc nhiều và tươi lắm.”

Lý Đại Thạch ở bên cạnh kinh ngạc hỏi hẳn: “Bách Thủ huynh đệ. Có rất nhiều. ....nhiều măng sao? Sao huynh không đào một ít mang về ăn ....vậy?”

Bách Thủ nhìn Loan Loan, cười nói: “Trước đó vài ngày bọn đệ đã ăn rồi, nếu không huynh đi đào đi!”

Lý Đại Thạch lập tức lắc đầu: “Thôi. .... được rồi. Nhà chúng ta cũng không ăn được cái kia. ....rất đáng. ....” Sau đó lấp bắp nói rằng nhà mình làm thức ăn không ngon bằng nhà Loan Loan.

Sau đó Bách Thủ lại hỏi hẳn có muốn cầm chút hạt tiêu cùng ớt về không, Lý Đại Thạch lại lắc đầu, ý nói trong nhà nấu ăn bình thường như vậy cũng quen rồi, bảo Bách Thủ và Loan Loan giữ lại mà ăn.

Loan Loan đột nhiên cảm thấy hiểu được vì sao những người có chỗ thiếu hụt lại dễ chung sống, biết làm người hơn những người khác. Ngược lại nếu đổi thành người khác, cho dù trong nhà không cần thì nhất định họ vẫn đòi Loan Loan một chút hạt tiêu và ớt.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, đến nửa đường nhìn thấy hai vợ chồng Vương Thanh Sơn đứng nói chuyện ven đường. Lý Đại Thạch không nói hai lời liền dẫn hai vợ chồng họ đi con đường khác.

Cũng nói: “Hai người này khẳng định lại cãi. .... cãi nhau, ta đi bên này thôi.”

“Làm sao huynh biết bọn họ cãi nhau?” Loan Loan ngạc nhiên nói.

Cát Kim Liên quay lưng về phía mấy người, nên họ nhìn không được mặt nàng, nhưng mà trên mặt Vương Thanh Sơn cũng chỉ cau mày chứ không thấy có biểu lộ gì khác, nhìn không ra hai người đang cãi nhau thật.

Lý Đại Thạch ha ha cười: “Ta biết mà. Những chuyện lông. . . lông gà vò tòi nhỏ nhất nhà bọn họ, hỏi một cái trong thôn là biết. Trước đó vài ngày, vợ Thanh Sơn còn. . . còn cãi nhau một. . . một trận lớn với mẹ của hắn đấy.”

Loan Loan không tin lắm, Vương Thanh Sơn này thành thân không tới một năm, cho dù cãi nhau thì nhà ai chẳng phải giấu diếm, thế mà vợ chồng son này lại chủ động ra ngoài đường cãi nhau?

Ba người đi qua một ngã rẽ, vừa lúc nhìn thấy mẹ Thanh Sơn ngồi ở ven đường cách đó không xa với bà mối Vương, mẹ Thanh Sơn đang cầm khăn tay chấm chấm khóe mắt, trên mặt tràn đầy tức giận, cũng không biết bà đang nói cái gì.

Lúc đến ngõ quẹo, Lý Đại Thạch trở về nhà mình, Bách Thủ và Loan Loan mở cửa đi vào sân, hai người chân trước vừa bước vào nhà, thì chân sau bà mối Vương đã đi đến.

“Ôi, Nhị muội, các cháu mới về à? Ta làm việc thấy khát nước, nên đến nhà các cháu xin miếng nước đây.”

Loan Loan nhìn bà mối Vương cười híp mắt đi vào sân, bệ cái ghế để ra sân cho bà ngồi, sau đó vào bếp lấy một chén nước. Bà mối Vương một hơi uống cạn sạch chén nước. sau đó cầm tay áo lau miệng, cười nói: “Cảm ơn nhiều. Làm việc mệt lại khát quá, nên không đợi nổi về đến nhà uống.”

“Không có chuyện gì, thậm chí còn muốn uống nữa không?” Loan Loan cười nói.

Bà mối Vương cầm chén trả lại cho nàng, nói: “Đủ rồi.” Sau đó nhìn về phía Bách thủ đang thu xếp đồ đạc bên trong gửi, bà đi tới gần nhìn rồi cầm lấy hạt tiêu người người, nhường mảy: “Các cháu sao cứ thích làm mấy thứ này thế? Ta lại không quen mùi này.” Xong lại bỏ đồ lại vào trong gửi.

“Ha ha, quen là được thôi ạ.” Loan Loan cười cười, nói đến chuyện khác: “Mới vừa rồi lúc cháu và Bách Thủ về nhà có nhìn thấy thẩm và Đại thẩm nương nói chuyện, làm sao đảo mắt thẩm đã ở sau bọn cháu rồi!”

Bà mối Vương nhìn nàng chớp chớp ánh mắt: “Thật ra ta đã muốn đi lâu rồi đấy.” Lập tức di chuyển băng ghế lại gần chỗ nàng, hạ giọng nói: “Ta làm xong việc lâu rồi, nhưng mẹ Thanh Sơn cứ kéo ta lại kể khổ thôi.” Sau đó lại thật may mắn: “May là con ta còn chưa cưới vợ, ta phải về tìm một cửa hôn sự thật tốt cho Khai Minh nhà chúng ta mới được. Về phần Khai Minh nhà chúng ta, hắn vẫn còn nhỏ, mà năm nay lại phải tham gia thi hương, nếu như đến lúc đó có thể đỗ tú tài, vậy các cô nương còn không phải xếp hàng chờ ta chọn sao. ....”

Xem ra Lý Đại Thạch quả nhiên nói không sai, mẹ Thanh Sơn và vợ hắn cãi nhau khá to.

“Đúng vậy a, Khai Minh nhà thẩm sau này nhất định có tiền đồ. . .” Loan Loan cũng khen theo vài câu.

Bà mối Vương vừa nghe thì mặt mày đều cười tươi như hoa, thuận thế nói Lý Khai Minh học hành chăm chỉ bao nhiêu, ở nhà làm việc cũng rất tốt. Đúng là không ai tốt bằng con nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Tránh nghi ngờ

Edit: Sarah Khanh

Beta : Tuyết Y

Ngồi một lúc lâu, Loan Loan cho rằng bà mối Vương khoe khoang con trai mình xong thì sẽ đi, không ngờ tới quay đi quay lại bà lại nói đến chuyện nhà Vương Thanh Sơn.

“...Khi nàng mới vừa vào nhà họ Vương là ta đã nhìn ra rồi, mặc dù là đứa miệng ngọt, nhưng hễ có chuyện gì cũng sẽ không dễ bỏ qua đâu, thế mà mẹ Thanh Sơn còn ra ngoài không ngớt khen con dâu mình tài giỏi thế nào, khéo ăn nói ra sao...”

Loan Loan chợt cảm thấy đau răng, Cát Kim Liên này có thể gả cho Vương Thanh Sơn chẳng lẽ không phải có công lao của bà mối Vương bà hay sao?

“Hiện tại cuối cùng cũng biết lợi hại. . . Thanh Sơn vốn là người trung thực, bị vợ dụ dỗ vài câu thì cái gì cũng đồng ý hết, mẹ hắn còn không giận dữ hay sao..”

Mẹ Thanh Sơn cũng chính là mẹ Trường Thọ, tổng cộng sinh được ba đứa con trai, bởi vì Vương Thường bệnh qua đời, khiến cho bà càng thêm thương yêu hai đứa con trai, vì tốt cho con trai, mà bà chỉ hận không thể làm thay cho con trai mọi thứ. Cho nên con trai cưới vợ thì bà cũng muốn nắm bắt tất

cả trong tay mình, thấy con dâu trộm lười biếng còn sai khiến con trai bà, thế là bà không chút do dự dạy dỗ con dâu.

Mẹ Kim Dân dù nói thế nào cũng không dám chống đối trường bối, nhiều nhất thì ban đêm phàn nàn với Vương Trường Thọ thôi. Mà Cát Kim Liên thì khác, miệng lưỡi không chỉ sắc bén, hơn nữa có gì nói thế, chỉ cần mẹ Thanh Sơn quá đáng, thì nàng sẽ cãi lại vài câu. Thói quen khi còn ở nhà, gà qua bên chồng nhất thời làm sao mà đối được.

Một lần hai lần, dần dần mẹ Thanh Sơn cảm thấy con dâu không có gia giáo, không biết kính trọng trường bối, hơn nữa lại nhìn thấy nàng thỉnh thoảng sai khiến Vương Thanh Sơn làm việc, bà vì đau lòng con trai nên trong lòng càng đau xót. Bà đã khuyên bảo vài lần, Cát Kim Liên nghe xong thì vâng dạ, nhưng vừa quay đầu lại vẫn sai phái Vương Thanh Sơn không ít. Mẹ Thanh Sơn tức giận vô cùng, khổ nỗi con trai lại bằng lòng nghe lời vợ, cho nên lúc nào rảnh là bà ở ngoài sân chỉ cây dâu mắng cây hộc.

Cát Kim Liên cũng không phải là Mai Tử mà có thể nhẫn nhịn, nàng cũng không trực tiếp ra ngoài so đo với mẹ Thanh Sơn, mà chỉ ở trong phòng phàn nàn với Vương Thanh Sơn: “Chàng đi ra ngoài khuyên nhủ được không? Mẹ chàng cả ngày có chuyện hay không có chuyện cũng cứ kêu gào để cho hàng xóm láng giềng nghe thấy rồi người ta sẽ nói chúng ta thế nào đây!” Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để người ngoài sân nghe thấy.

Mẹ Thanh Sơn tức đến nổi mặt cũng xanh mét, rồi bà kéo con trai ra nói lý lẽ, con trai lại là người thành thật, đối mặt với bà mẹ hung hãn và vợ thì cả buổi cũng chỉ im thin thít, sau đó dần dần mẹ chồng nàng dâu cũng không nói chuyện với nhau nữa.

Cát Kim Liên thì nghĩ thoáng hơn, dù sao cũng đã cãi nhau trở mặt với mẹ chồng rồi thì nàng vẫn còn nắm được chồng trong tay.

Nhưng lão nhân gia lại không như vậy, cực khổ hai mươi năm nuôi con trai khôn lớn, kết quả cưới vợ về rồi thì ức hiếp mình. Trong lòng bà càng nghĩ càng không chịu nổi, lại thêm Mai Tử sinh cho Vương Bảo Sơn một cặp sinh đôi. Mà con trai Vương Thường của bà lại không hề để lại kể cả một đứa con gái. Bà nghĩ dù gì thì Mai Tử cũng là nửa con dâu của mình, nên bà vẫn thường đi sang nhà Bảo Sơn, nhìn hai đứa nhỏ giống nhau như đúc liền yêu thích. Vô ý trêu đùa bảo hai đứa bé gọi mình là bà nội, mới đầu mẹ Bảo Sơn còn tưởng bà chỉ đùa mấy đứa nhỏ cho vui. Sau này, mẹ Thanh Sơn vừa vào nhà bế mấy đứa nhỏ liền nói: “Cháu nội ngoan, bà nội đến thăm cháu đây!”

Mẹ Bảo Sơn bèn không vui, đây chính là cháu nội trai của mình mà, thế là hai bà lão vì việc này mà tranh nhau đến đỏ mặt tía tai. Mẹ Thanh Sơn trong lòng tức giận, nên đã một thời gian không đi thăm Mai Tử và mấy đứa nhỏ rồi. Mấy ngày trước đây vì chuyện nhỏ lại cãi nhau ầm ĩ với Cát Kim Liên, hôm nay đúng lúc gặp được bà mới Vương liền lôi kéo bà ấy kể lể xả đi con tức trong lòng.

Đối với chuyện này, Loan Loan cũng không bình luận gì nhiều, dù thế nào đó cũng là con dâu bản thân mẹ Thanh Sơn chọn, lúc này có như thế nào cũng không trách được người khác.

Nàng thật không hiểu nổi, vì sao nhà ai có chút gia trưởng đui lý thì những người này đều thích nói này nói kia trước mặt nàng thế chứ. May mà nàng lại không phải là người thích nói huyền thuyên, nàng cũng không thích chủ động đi hỏi chuyện thị phi của nhà người ta. Có khi cũng chính là vì điểm này, cho nên những người này mới thích nói trước mặt nàng.

Tiền chân bà mới Vương, Loan Loan ngồi trong sân hái rau giúp Bách Thủ, lúc trời gần tối thì Lai Sinh về. Vừa vào nhà đã gào lên: “Đệ muốn ăn bánh!”

“Hôm nay ca đệ săn được thịt rừng, nên hôm khác ăn bánh đi!” Loan Loan vẫn lúi cuội làm việc nói. Ai ngờ Lai Sinh lập tức tiếp một câu: “Không cần tâu làm, một lát sẽ có người đưa tới.”

Quả nhiên không đầy một lát Mạch Thảo đã bưng một bát bên trong có mấy cái bánh mang tới, bánh vẫn còn bốc khói nghi ngút, mùi hành thái thơm phưng phức xông vào mũi. Loan Loan cầm một cái nếm thử, mùi vị không khác gì mình làm cả, chỉ là bột mì không mềm bằng mình làm. Nàng vẫn cười cảm ơn Mạch Thảo.

Giờ này mà Mạch Thảo còn đưa bánh tới đây, không cần đoán cũng biết nhất định là tiểu tử Lai Sinh này đến nhà Mạch Thảo, sau đó đòi Mạch Thảo làm rồi mang đến. Để tỏ lòng cảm ơn, Loan Loan cố ý giữ Mạch Thảo ở lại ăn cơm, tối nay Hương Tú không về, chỉ có một mình cô bé nấu cơm cũng phiền toái.

Lúc ăn cơm Lai Sinh biểu hiện đặc biệt ân cần, không ngừng gấp thức ăn cho Mạch Thảo.

Cơm nước xong, Loan Loan và Bách Thủ cùng nhau đưa cô bé về, sau đó Loan Loan đã hỏi Lai Sinh: “Có phải đệ thường xuyên đến nhà Mạch Thảo không?”

“Đúng vậy a, trong thôn không ai làm bánh ngọt ngon bằng nhà họ mà.” Lai Sinh nghiêm túc gật đầu, còn rất chân thành đánh giá một câu.

Lúc này Hương Tú không ở nhà, trong nhà cũng chỉ có một mình Mạch Thảo, mà cô bé lại là một cô nương. Vì thế Loan Loan đã dặn dò Lai Sinh sau này không được phép tùy tiện đến nhà Mạch Thảo nữa, nếu có chuyện gì thì cũng không được tùy ý vào sân, chỉ được đứng ở ngoài cửa.

Lai Sinh không hiểu, nghiêng đầu hỏi: “Vì sao vậy?”

“Đệ là con trai, cô bé là con gái, phải biết tránh thị phi. Hơn nữa đến nhà người ta phải có lễ phép, đầu tiên phải gõ cửa!” Loan Loan nghiêm túc dạy dỗ.

“Đệ có gõ cửa mà, lần đầu tiên đi đến nhà họ đệ đã gõ cửa xong mới đi vào nha!”

Loan Loan im lặng.

“Mẹ Mạch Thảo thường xuyên không ở nhà, chỉ có một mình cô bé là con gái ở nhà, đệ lại là con trai, đến đó thường xuyên để cho người ta thấy thì không tốt, nếu như đệ thật sự muốn ăn bánh nhà họ, thì có thể nói cho chị dâu biết, chị dâu sẽ dẫn đệ đi.”

“Tại sao nàng ở nhà một mình thì đệ không thể đi? Nếu lúc tâu ở nhà một mình thì nàng cũng không thể đến nhà chúng ta sao?”

Loan Loan im lặng.

Nói những chuyện này với đứa ngốc không hiểu chuyện thật là phí sức, vì thế nàng dứt khoát không nói thêm lời nào nữa, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nghiêm khắc nói hẳn phải làm theo lời nàng nói.

Ban đêm lúc đi ngủ, Loan Loan nói chuyện này với Bách Thủ, sau đó có chút lo lắng: “Dù Lai Sinh không hiểu gì cả, những nói thế nào thì đệ ấy cũng là nam tử trưởng thành. Tuy thanh danh Hương Tử trong thôn không được tốt, nhưng sau này cuối cùng Mạch Thảo vẫn phải lập gia đình, ngộ nhờ sau này có chuyện gì, rồi để người ta lôi chuyện này ra làm cái cớ, thế thì chẳng phải chúng ta gây thêm phiền toái cho người ta hay sao.... Sau này chàng nhất định phải coi chừng đệ ấy, tốt nhất là làm chuyện gì cũng dẫn đệ ấy theo bên cạnh.”

”Ừ, ta biết rồi.” Bách Thủ hiểu lời Loan Loan nói, thận trọng gật đầu.

Ngày hôm sau, khi ăn xong điểm tâm thì không thấy Lai Sinh đâu nữa. Sau đó Loan Loan thấy hẳn chơi đùa cùng mấy trẻ con trên đường ở cổng thôn nên cũng không nói gì thêm. Nhưng kết quả không đầy một lát, đợi nàng đi ra ngoài lần nữa thì lại không thấy bóng dáng Lai Sinh đâu. Loan Loan vội vàng đi tìm hẳn, cửa nhà Mạch Thảo vẫn đóng chặt, nàng lại dạo một vòng thôn nhưng cũng không thấy Lai Sinh.

Sau đó thấy Mạch Thảo đeo gùi từ trên núi xuống, trong gùi đựng rau cho lợn vì lúc qua năm nàng đã bảo mẹ nàng mua một con lợn con về nuôi.

Loan Loan hỏi nàng có thấy Lai Sinh hay không.

Mạch Thảo lắc đầu, hai tay ra hiệu một hồi nói bản thân nàng vẫn ở trên núi cắt rau cho lợn, cũng không gặp được Lai Sinh.

Sau đó đến bữa trưa Lai Sinh đã tự về nhà, Loan Loan hỏi hẳn đi đâu thì Lai Sinh nói hẳn lên núi. Ăn trưa xong, Bách Thủ dẫn hẳn lên núi cắt rau dại cho heo. Có Bách Thủ rồi, Loan Loan cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Loan Loan ngồi ngoài sân lấy miếng vải mềm mua trước đây ra. Nàng đã xin mẹ Nguyên Bảo chỉ dẫn, thật vất vả mới học xong cách may quần áo trẻ con, nàng chuẩn bị làm hai bộ đồ lót cho con mình. Vì làm lần đầu cho nên rất chậm, chờ khi Bách Thủ cắt một gùi rau cho lợn về thì nàng mới làm được ra hình ra dáng.

Nhìn thấy có một mình hẳn, nàng bèn hỏi: “Lai Sinh đâu?”

“Mới đầu còn chơi trên núi, nhưng chờ ta quay đầu lại thì không biết đã chạy đi đâu mất rồi.” Bách Thủ cau mày nói, tiểu tử này thật sự không để cho người ta bớt lo chút nào, rồi lập tức an ủi Loan Loan: “Nàng đừng lo lắng, bây giờ ta ra ngoài tìm đệ ấy ngay.”

Sau đó Bách Thủ lại đeo gùi đi ra ngoài. Cuối cùng Loan Loan cũng không yên tâm, nàng để đồ xuống rồi đi thẳng sang nhà Mạch Thảo. Quả nhiên nàng tìm được Lai Sinh ở nhà Mạch Thảo.

Trên nóc phòng bếp, từng làn khói xanh bay lên. Mạch Thảo đang đeo tạp dề bận rộn xoay vòng trong bếp, phía sau Lai sinh một tay cầm bánh ngọt một tay chỉ huy cô bé: “...Nhiều một chút, nhiều một chút...Ồi chao, cái này có thể lật lại... làm gì vậy, sao lại khét rồi...”

Hắn hoàn toàn xem đây là nhà mình, chỉ huy Mạch Thảo còn thuận tay hơn cả chỉ huy nàng và Bách Thủ nữa!

Loan Loan ghen nĩa ngày không nói được câu nào, sau đó vận lỗi tai hẳn kéo ra sân, trong miệng hẳn không ngừng la ó: “Đệ chưa ăn no. Đệ còn chưa ăn no....”

Sau đó Mạch Thảo lại gói mấy kỹ mấy cái bánh đã làm xong vội vàng đuổi theo, khiến Loan Loan rất ngượng ngùng.

Nhìn xem đứa nhỏ này tốt thế nào, hiểu chuyện thế nào chứ!

Vừa lúc chung quanh không có ai, hai người đứng ở ven đường, Loan Loan xụ mặt nhìn chăm chăm hẳn, nghiêm túc nói: “Những lời chị dâu nói với đệ, đệ quên rồi à? Ai bảo đệ một mình đến nhà tìm Mạch Thảo?”

“Đệ không có tìm nàng.” Lai Sinh cúi đầu xoa xoa lỗ tai bị vụn đỏ, nhỏ giọng nói thầm: “Đệ chỉ bảo nàng làm cho mấy cái bánh ăn thôi.”

Ánh mắt Loan Loan liếc qua: “Chị dâu không phải đã nói sẽ làm cho đệ rồi sao? Sao đệ lại không nghe lời như thế?”

Lai Sinh dè dặt nhìn Loan Loan, hẳn tuy ngốc nhưng vẫn biết xem sắc mặt, nhỏ giọng nói: “Nhà các nàng không phải còn chút bánh ngọt chưa ăn hết sao? Không ăn thì sẽ hỏng mất.”

Loan Loan không biết nên khóc hay nên cười, hóa ra hẳn còn đi làm chuyện tốt cơ đấy?

Nàng lại nghiêm nghị cảnh cáo hẳn sau này được sang nhà Mạch Thảo nữa, và sau một trận giảng lý lẽ, hai người bắt đầu đi về nhà. Nàng không thể cảm

roi đánh hấn, không biết nói một đồng lớn như vậy có tác dụng hay không đây. Nhưng trước mắt nàng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Loan Loan đi đằng trước, Lai Sinh ảo não cúi đầu đi phía sau, từ phía sau nhìn lách lên sẽ thấy ngoài cửa nhà có một đám người, cũng không biết tại sao mọi người lại vây quanh chỗ đó, có điều ba con ngựa cao to trong đám đông rất dễ làm cho người ta chú ý.

Đúng vậy, là ba con ngựa, bộ lông sáng bóng mềm mại, vẻ ngoài vừa cao lớn lại cường tráng, vừa nhìn liền biết không phải là loại ngựa thấp kém mà mấy tiểu thương, lái buôn trên chợ bán.

Nàng cảm thấy rất kỳ lạ.

Đội đến lúc đi đến nhìn, một con ngựa trong đó đang đứng bên cạnh tường sân nhà nàng, dưới góc tường còn có một bãi phân ngựa vẫn đang bốc hơi nóng.

Loan Loan lập tức đen mặt.

Đây là ngựa nhà ai đây! Thật là đáng ghét, sao có thể chạy đến cửa nhà người ta đại tiện chứ.

Mọi người vừa nhìn thấy Loan Loan trở về, lập tức có người cười hi hi: “Nhị muội đã về rồi!” Sau đó nhìn cái đồng ở dưới góc tường.

Loan Loan trừng mắt nhìn cái đồng đen thui bốc hơi nóng kia, không biết thế nào mà trong đầu hiện ra tình cảnh bản thân nàng mỗi sáng bùng bát cháo nóng hổi ngồi trong sân, trong dạ dày bèn cuộn lên một trận.

Nhất thời đã quên mất vì sao mọi người đều đứng ở ngoài cửa nhà mình, trừng mắt hô lên: “Đây là ngựa của ai? Đại tiện mà không tìm chỗ à?”

Mọi người nghe thấy đều cười ha ha, có người lại nói: “Đúng vậy, không biết ngựa này của ai, để ở ngoài cửa thật không tốt a!”

Có người khác lại tiếp lời nói: “Vừa rồi ta nhìn thấy mấy người lạ ở phía xa, không phải là người chung quanh thôn.”

“Nói nhảm, điều đó là tất nhiên, người nhìn xem con ngựa này đáng vẻ to lớn bao nhiêu. Ôi, nhìn bộ lông đen nhánh sáng bóng này, khẳng định hàng ngày được ăn ngon hơn cả mọi người nữa. Người nói chung quanh thôn ta có ai có tiền để không mà mua gia súc như thế này?”

“Còn không phải sao! Con ngựa cao to như này ai biết cười nó chứ, dùng để cày thì có mà đau lòng muốn chết, mua về nhà chỉ có mà cung phụng như tổ tông thôi.”

“Làm tổ tông? Tổ tông trong nhà mọi người cũng chỉ có lễ tết mới phải cúng bái, đem tổ tông này về còn không phải hầu hạ mỗi ngày sao? Đến lúc đó nó thành tổ tông của tổ tông rồi! Ai ăn no mà đi làm chuyện đó chứ!”

Tất cả mọi người đều cười lên ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Có người tìm hiểu

Edit: Sarah Khanh

Beta: Tuyết Y

Loan Loan đi một vòng quanh con ngựa, trong lòng nói thầm không biết quý nhân ở đâu đến thôn các nàng đây. Nhưng một lúc lâu rồi mà cũng không thấy người nào, chẳng lẽ muốn mình dọn dẹp?

Loan Loan nhú mày nhìn cái đồng vẫn đang bốc hơi nóng kia.

Đúng lúc này, một nam tử trẻ tuổi từ bên ngoài đám người chen vào, nhìn thấy Loan Loan đang đứng ở chỗ cách con ngựa không xa, hấn không khỏi âm thầm đánh giá nàng một phen.

Loan Loan đưa mắt nhìn nam tử trẻ tuổi, rồi quay đầu lại nhìn con ngựa lớn đang thoải mái ngoắc ngoắc cái đuôi, mở miệng lớn tiếng nói: “Ngựa này là của ai vậy, không biết trông coi sao?”

Nghe vậy, ánh mắt nam tử trẻ tuổi sáng lên, tiến lên rất có lễ phép nhìn nàng, mỉm cười nói: “Xin hỏi cô nương là Vương cô nương?”

Loan Loan sững sốt.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe người ta gọi mình như vậy, rồi nàng lại đánh giá hần từ đầu đến chân.

Mi thanh mục tú, nói chuyện trầm ổn hữu lễ, ánh mắt nhìn người khác mang theo thiện ý, bộ dáng rất dễ nói chuyện, trông mắt chuyển động lộ ra sự khôn khéo, trên người mặc một bộ quần áo màu xám tro, nhìn thì bình thường nhưng chất liệu tốt hơn quần áo bọn họ đang mặc, trái ngược với những tên sai vặt của gia đình giàu có.

Chỉ một câu thôi, hần rất lạ mặt, nàng không quen.

Thấy Loan Loan gật đầu, nam tử lại cười nói: “Vương cô nương...”

Loan Loan gật nhẹ tay chặn ngang lời hần nói, chỉ chỉ con ngựa ở bên cạnh, nói: “Ngựa này là của ngươi?”

Nam tử giật mình, liếc nhìn đồng phân ngựa ở góc tường thì ngưng nói: “Đúng vậy, thật là ngại quá, con ngựa này lúc đi mới cho nó ăn cỏ, không ngờ vừa đến lại mang phiền toái cho Vương cô nương.”

“Không phiền!” Loan Loan sáng khoái nói, sau đó liền tủm tỉm cười: “Tiểu ca, ngựa này đúng là ngựa tốt a! Ta chắc rằng tìm khắp trấn cũng không tìm được con ngựa khỏe mạnh bằng con ngựa này nha.”

“Ha ha, cô nương quá khen.” Tiểu ca khiêm nhường cười, đây chính là ngựa mà công tử nhà hần mua được từ nhà buôn ngựa tốt nhất kinh thành. Nghĩ thế, giữa hai đầu mày và nét mặt hần bèn hiện lên chút đắc ý.

“Ngựa tốt như thế này khẳng định không giống với mấy con trâu ở nông thôn chúng ta.” Sau đó chỉ vào đồng phân ngựa ở góc tường tiếp tục nói: “Phân trâu có thể làm phân bón cho hoa màu, ôi chao, phân ngựa của con ngựa tốt này khẳng định có thể làm phì nhiêu đồng ruộng, đáng tiếc lại bị lãng phí ở chỗ này...”

Tiểu ca giật giật khoe miệng, sao hần lại không biết ý tứ của Loan Loan, bèn cười khan nói: “Phải, phải...” Đồng thời con người đảo vòng vòng. Vừa đúng lúc nhìn thấy một nam tử tầm hai mươi tuổi đang đứng bên cạnh nghiêng đầu tò mò nhìn hần, tiểu ca chợt nảy lên ý định, hần lấy ra một lượng bạc: “Vị huynh đệ kia có thể giúp ta một việc hay không?”

Người chung quanh nhìn thấy một lượng bạc sáng bóng thì hai mắt đều mở to, còn có chút không dám tin, chỉ cần xúc giúp đồng phân ngựa này đã có được một lượng bạc, đi đâu mà tìm được chuyện tốt như thế?

Lai Sinh cảm lấy bạc nhìn nhìn, rồi ánh chừng trong tay, sau đó lấy ra một đồng tiền từ trong lồng ngực, chân mày khẽ nhíu lại.

Loan Loan ghé sát vào, cười tủm tỉm nói: “Đây chính là một lượng bạc hàng thật giá thật nha, có thể đổi được rất nhiều loại tiền đồng này của đệ đấy.”

Trên người Lai Sinh cho tới bây giờ cũng chỉ có một đồng tiền.

Sau khi nghe xong, ánh mắt hần sáng ngời, sau đó đã thấy hần ngênh ngang đẩy cửa sân ra, rất nhanh cầm đồ đi ra ngoài thu dọn đồng phân ngựa nơi góc tường.

Tiểu ca há miệng ngoài ý muốn nhìn Lai Sinh đang ra ra vào vào, hóa ra lại là người một nhà?

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy Loan Loan cười đến chân thành nói: “Tiểu ca, con người ngươi thật tốt a! Không biết tiểu ca có chuyện gì?”

Tiểu ca bưng tỉnh. Trong lòng có đầy đủ ngũ vị hỗn tạp, không đợi hần mở miệng, một bạch y công tử góc áo tung bay từ bên ngoài đám người đi vào. Bạch y công tử tay cầm quạt xếp, mắt mang ý cười, dáng người cao ngất ưu nhã, phong dung bất phàm, giờ tay nhắc chân đều thể hiện khí phái cao quý.

“Thì ra là thiếu đông gia.” Loan Loan cười chào hỏi, kỳ thật khi vị tiểu ca này đi ra thì nàng đã quét mắt nhìn về Tạ Dật đang đi về phía mọi người. Lúc ấy nhìn thấy, nàng chỉ cảm thấy quen mắt, nhưng không ngờ thật đúng hần.

Tạ Dật tay cầm quạt xếp, mặt cười mỉm, ưu nhã tiêu sái đi tới.

Hần từ từ đóng cửa quạt xếp, ôm quyền hướng về phía Loan Loan: “Vương cô nương, nhà cô nương thật dễ tìm a!”

Loan Loan hơi khó hiểu, người này thật sự tới tìm nàng? Có điều, đối với cách xưng hô của hần lại thấy là lạ.

Lễ phép cười nói: “Nông thôn là nơi thô tục, thiếu đông gia có việc gì cứ bảo Dur chương quỹ phái người đến nói một tiếng là được, sao lại vất vả tự cất công đến đây?”

“Không sao! Không biết Bách Thủ huynh đệ có ở nhà hay không?”

“Huynh ấy đi ra ngoài rồi, nếu thiếu đông gia không vội, ta lập tức nhờ người gọi huynh ấy về.”

“Được.”

Cho nên Loan Loan lập tức bảo Lai Sinh đi tìm Bách Thủ, nếu đã là ông chủ của mình, nàng cũng không thể để người ta đứng ngoài cửa như vậy được, nhưng nàng lại là một phụ nhân. Loan Loan nghĩ lúc này bên ngoài có nhiều người như vậy, hơn nữa lời Tạ Dật vừa nói tất cả mọi người đều nghe, chắc

rằng cũng sẽ không bị người khác bàn tán, nàng suy nghĩ một chút liền tượng trưng nói một câu: “Không bằng vào trong sân ngồi một chút.”

Không nghĩ tới Tạ Dật thật đúng là không thèm khách khí, nhấc chân đi vào sân nhỏ, Loan Loan cũng đành phải đi vào theo, đợi mấy người đi vào, mấy người ở ngoài lập tức bắt đầu bàn tán.

“Oa, thì ra đây chính là thiếu đông gia của “Quán rượu Phúc Sinh”.”

“A, thiếu đông gia này còn đích thân tới tìm, vợ chồng Bách Thủ gặp được quý nhân a!”

“Quả nhiên là công tử nhà giàu, khí độ rất khác biệt a....”

Lúc mấy người Tạ Dật vào thôn chỉ có hai ba người nhìn thấy, hần hỏi thăm họ nhà Loan Loan, sau khi đến nơi, vì Loan Loan không có ở nhà nên Tạ Dật bèn đi dạo trên đường thôn. Loan Loan là giới nữ lưu nhưng lại rất biết làm ăn, thỉnh thoảng có thể ra chút điệu chiều, chỉ riêng việc ký khế ước kia thôi thì cũng không phải việc mà người bình thường có thể nghĩ ra được.

Cha mẹ Loan Loan đều là nông dân đầu tắt mặt tối, không biết làm ăn, cho nên Tạ Dật rất muốn xem xem tại sao Loan Loan lại có nhiều chủ ý đến như vậy. Đi lòng vòng, hần phát hiện thật ra đây cũng chỉ là một thôn trang nhỏ bình thường, trong thôn cũng không có người tài ba đặc biệt. Vì vậy, trong lòng Tạ Dật bèn quy Loan Loan vào loại nhân tài trời sinh đã có năng khiếu làm ăn.

Chính vì hần không có ở cửa, cho nên khi mọi người tụ tập lại càng nhiều cũng chỉ thấy gãi sai vặt. Mà phần lớn lực chú ý của mọi người đều bị ba con ngựa kia hấp dẫn, vì thế khi Tạ Dật bước tới không có ai chú ý.

Hiện tại nhìn thấy công tử văn nhã như vậy, lại là thiếu đông gia của quán rượu Phúc Sinh, tất cả mọi người đều rất kinh ngạc.

Nhưng xét thấy người ta là quý nhân, mọi người bèn nhỏ giọng xuống, vì họ cũng sợ đắc tội quý nhân. Mọi người nhìn một lát rồi tốp năm tốp ba rời đi, có vài người quả hiếu kỳ thì vẫn lặng lẽ ở ngoài cửa nhìn vào bên trong.

Loan Loan vào trong nhà bùng hai cái ghế dài ra ngoài sân, rồi nàng lại nghĩ loại công tử cao quý như Tạ Dật này, mặc lăng la tơ lụa, ăn sơn hào hải vị, sinh hoạt đều có nha hoàn gãi sai vặt hầu hạ, mà trong nhà nàng cũng không có đồ gì tốt, nấu nước pha trà thì sợ hần không vừa mắt, vì thế nàng cũng lười làm bộ kiểu cách này nọ.

Nàng cười hỏi: “Ta đây ở nông thôn không có thứ gì tốt, thiếu đông gia một đường tới đây có khát không?”

“Không cần phiền toái như vậy, ta ngồi thôi là được rồi.” Tạ Dật không để ý nói, nói là ngồi, nhưng hần vừa vào thì đã đứng trong sân đánh giá xung quanh.

Đầu tiên là khó hiểu nhìn con đường lát đá xanh, sau đó đến đứng dưới hành lang quan sát, tiếp theo đi dọc theo rãnh thoát nước quanh sân một vòng, ngay cả vườn rau Loan Loan làm hần cũng hứng thú nhìn mấy lần.

Sau hần lại chỉ vào cây ớt trong vườn rau tò mò hỏi: “Đây là cây gì? Hoa không giống hoa, rau không giống rau.”

Loan Loan một đầu đầy hắc tuyến, cười nói: “Không phải là hoa, đó là rau dại. Trước kia lúc trong nhà còn nghèo đói đã lên núi tìm nó ăn.”

Tạ Dật vừa nghe xong thì hứng thú: “Thứ này có thể ăn à? Bây giờ các người cũng ăn?”

Loan Loan bập môi, suy nghĩ một chút nói: “Có thể ăn, nhưng hương vị của nó rất lạ, người bình thường không ăn nổi mùi vị đó. Hiện tại không ăn.”

Cây ớt vốn có thể ăn, mùi vị vô cùng cay, nhiều người ăn xong cũng không chịu được. Hơn nữa nhà bọn họ hiện tại quả thực cũng không ăn, vì cây ớt kia còn chưa chín! Loan Loan cảm thấy lời mình nói vô cùng chân thật.

Tạ Dật là thiếu đông gia, rất nhiều chuyện phía dưới đều có người đi xử lý, cho nên nhiều chuyện hần còn không hiểu rõ bằng chương quỹ dưới quyền. Hơn nữa cây ớt mới lạ này chỉ sợ là ngay cả Dư chương quỹ thấy cũng chưa chắc biết được, chứ đừng nói là mâm ớt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tạ Dật, Loan Loan cảm thấy đó là một nam nhân ngũ quan tuấn kiệt, toàn thân quý khí, ở trên cao không thể với tới. Hiện tại lại cảm thấy hần giống như một đứa trẻ con hiếu kỳ.

Sau khi đi thăm và hiểu rõ được cái gọi là rau dại trong vườn rau của Loan Loan, Tạ Dật lại bắt đầu nghiên cứu thảo luận về cái hành lang được nói rộng ra của nhà nàng, ngay cả cái rãnh thoát nước không chút thu hút cùng với con đường lát đá xanh mà hần thường thấy, hần cũng hỏi rất nhiều vấn đề về chúng.

Sau đó hần thở dài nói: “Nhà các người xây thật là ... đặc biệt nha!”

Sau khi đi một vòng quanh sân, hần lại trở lại trong sân trong. Gãi sai vặt bên cạnh lập tức lấy tay áo lau lau bằng ghế dài, sau đó lấy một chiếc khăn tay trải lên trên mặt. Tạ Dật khẽ mỉm cười với Loan Loan, lúc này mới thông thả ngồi xuống.

Quả nhiên là quý nhân! Loan Loan âm thầm may mắn mình không nấu nước pha trà.

Nói được một đồng chuyện râu ria xong, rốt cuộc Bách Thủ đã trở lại. Sau đó Tạ Dật nói ra ý định của lần đến này.

“.... Những món thịt khô kia ở mỗi địa phương đều rất được hoan nghênh. Vãn nghe Dư chương quỹ khen ngợi, ta đã muốn tới làm quen với Vương cô nương từ lâu.”

Loan Loan rất khiêm nhường cười cười: “Chúng ta là nông dân, cũng không làm ra được thứ gì tinh xảo, so với thức ăn ở quán rượu thì chúng ta còn cần phải học hỏi thêm rất nhiều.”

Tạ Dật khẽ lắc tay, tỏ vẻ không đồng ý với lời Loan Loan nói: “Vương cô nương không cần khiêm nhường như thế, món ăn các ngươi làm rất nhiều quán rượu không làm được, chúng ta đã từng cố ý cho người nghiên cứu thử, nhưng trừ món Lạp Xưởng cô nương làm là có thể bắt chước được một hai, thì thịt muối kia lại hoàn toàn không làm được. Nói thật ra, không chỉ chúng ta mà một số quán rượu khác cũng có ý đồ muốn làm chút thịt khô ra bán, có điều cũng có một quán rượu nghĩ được cách làm Lạp Xưởng, nhưng mùi vị thịt muối không giống, thịt xông khói thì khỏi phải nói, hoàn toàn không cùng mùi vị.....”

Chỉ cần biết được gia vị thì quả thực Lạp Xưởng khá dễ làm, thịt khô xông khói có hương vị khác thường thì chỉ sợ là do không chọn đúng rom củi để xông, cho nên thịt khô được xông ra có mùi vị khác ; mà thịt muối kia cũng là món ngon nhất trong ba loại thịt, đương nhiên phải có bí phương để làm.

“... Các nơi buôn bán tốt cả nước chủ yếu là mấy quán rượu lớn thuộc kinh thành và Giang Nam, có điều việc này còn phải cảm tạ Vương cô nương, nếu không có bí phương kia của cô nương, sợ rằng các quán rượu khác đã nghĩ ra cách làm, làm ra được món ăn như thế và tranh giành việc làm ăn với quán rượu Phúc Sinh chúng ta từ lâu rồi.”

Lời nói của Tạ Dật khiến Loan Loan nghe thấy có chút bất ngờ, nhưng nàng có thể cảm nhận được sự chân thành trong lời hắn nói.

Loan Loan suy nghĩ một chút, cười nói: “Thiếu đồng gia không cần khách khí, hai nhà chúng ta có khế ước, cho nên thiếu đồng gia cứ yên tâm, thứ này ta cũng chỉ làm độc quyền cho quán rượu Phúc Sinh mà thôi.”

“Đúng vậy, mặc dù chỉ gặp qua Vương cô nương cùng Bách Thủ huynh đệ hai lần, nhưng mà ta rất tin tưởng cách làm của hai vị.” Tạ Dật nhìn Loan Loan và Bách Thủ chân thành nói, hắn dừng một chút rồi lại nói: “Thật ra thì lần này đến đây còn có một việc, chính là chuyện khế ước này.”

Loan Loan ngó ra, cười nói: “Hợp đồng đã ký xong lâu rồi, không biết thiếu đồng gia có vấn đề gì?”

Tạ Dật khẽ mỉm cười: “Hợp đồng là Vương cô nương tự nghĩ ra, Dư chương quỹ cũng đã xem qua thì tất nhiên không có vấn đề gì.” Lời này có chút coi trọng Loan Loan.

“Có điều, hôm nay ta còn muốn bàn lại chi tiết của khế ước với hai vị.”

Mặc dù chuyện này là Loan Loan làm, nhưng nếu ký lại khế ước thì chắc chắn Loan Loan cũng phải thương lượng với Bách Thủ, cho nên Tạ Dật mới nói câu “Nói chuyện với hai vị”

Loan Loan không biết trong hồ lô của Tạ Dật bán thuốc gì, mặc dù Tạ Dật tuổi còn trẻ nhưng nàng cũng không cho rằng hắn dễ lừa hơn Dư chương quỹ, nàng nhìn Bách Thủ một cái.

“Triều đình vì muốn dân chúng có cuộc sống tốt, những năm này áp dụng không ít chính sách ưu đãi. Khi dân chúng có cuộc sống tốt, thu nhập được nâng cao, đó cũng là chuyện tốt với triều đình. Chính vì như thế, hiện tại có vài thứ lại tăng giá. Vương cô nương để nói chuyện như vậy, ta cũng không thể vì vậy mà bắt nạt cô nương, cho nên ta muốn chúng ta sửa lại khế ước này.....”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Chuyện tốt?

Edit: Sarah Khanh

Beta: Tuyệt Y

Loan Loan mở to mắt nhìn Tạ Dật, làm sao cũng không thể tin được còn có ông chủ hào phóng đến thế, không cần nhân viên mở miệng đã chủ động tăng tiền lương.

Sau đó Loan Loan lập tức rõ ràng. Tiền công nhận thầu hợp đồng này quả thật tăng lên, từ hai lượng bạc một con lợn lúc đầu tăng lên thành ba lượng bạc một con lợn, tiền công mấy công nhân làm thuê đương nhiên do Loan Loan phát. Loan Loan có thể kê ra những gia vị cần thiết để quán rượu Phúc Sinh đi mua, không cần nàng phải tốn đồng bạc nào, nhưng khế ước này ký lại năm năm.

Tạ Dật biết rằng thịt khô sẽ luôn được mọi người ưa thích, vì đề phòng Loan Loan bị người khác kéo đi, cho nên hắn mới muốn ký lại khế ước năm năm, hắn cũng sợ Loan Loan không đồng ý, nên đã nâng tiền công lên thành ba lượng.

“Quán rượu Phúc Sinh” để nói chuyện, Tạ Dật – thiếu đông gia này cũng có vẻ tốt tính, nhưng mặc kệ tính tình của hắn có tốt thật hay không, thì ít nhất lúc hợp tác cùng nhau hẳn vẫn rất khách khí với mình, cho nên Loan Loan căn bản chưa từng nghĩ sẽ muốn hợp tác với quán rượu khác. Ký lại khế ước năm năm cũng không có vấn đề gì, nàng từ hiện đại đến đã xem qua đủ loại hợp đồng, đương nhiên cũng liệt kê tỉ mỉ chi tiết bên trong, như thế mình cũng không chịu thiệt.

Bách Thủ cũng cảm thấy như vậy rất tốt, không chỉ nguồn thu của bọn họ được đảm bảo trong năm năm tới, hơn nữa tạm thời không cần lo lắng sau hai năm nữa quán rượu Phúc Sinh có muốn tiếp tục khế ước hay không, bởi vì khế ước ban đầu chỉ có thời hạn ba năm.

Thương lượng tỉ mỉ các điều khoản của khế ước xong, Tạ Dật cáo từ rồi đi, hắn nói trở về sẽ cho người lập lại khế ước rồi sau đó lại đưa tới đây để Loan Loan ký.

Chờ sau khi Tạ Dật đi, có người lập tức đi vào tìm hiểu tin tức. Đây là chuyện tốt, tất nhiên Loan Loan cũng thông báo cho họ biết chi tiết, có điều nàng vẫn giấu kín tiền công nàng nhận thầu. Mọi người nghe thấy khế ước Loan Loan ký với quán rượu Phúc Sinh vốn từ ba năm đổi thành năm năm, thì lập tức không ngừng hâm mộ. Hào cảm của mọi người đối với nàng lại lên cao một tầng, rồi rít chúc mừng tăng bốc.

Bản thân Loan Loan cũng rất vui mừng. Tiền công chủ động nâng lên, cho dù sau này giá đồ trên thị trường có đắt hơn cũng không cần lo lắng. Gia vị dùng để làm thịt khô phần lớn đều do Quán rượu Phúc Sinh mua, nàng chỉ cần tốn chút sức làm tương ngọt là đủ, lúc lên thớt trang làm thịt khô cũng không cần chính bản thân nàng động tay, công việc này quả thật rất tốt. Hơn nữa mỗi lần giết mười mấy con lợn, những thứ như xương, gan giữ lại cũng có thể ăn. Bách Thủ và Lai Sinh đều thích ăn, như thế lại giảm bớt được một số bạc.

Buổi tối, Loan Loan lại luộc một bộ gan lợn phơi khô, rửa nấu xong cắt miếng, ăn vào vừa khô vừa thơm, lại rắc chút ớt trên mặt, mỹ thực hiện đại lại tràn ngập trong miệng.

Ở quê nàng thời hiện đại vẫn hay làm món này, lễ mừng năm mới khi tới thăm người thân, mỗi nhà đều chuẩn bị loại đồ khô như thế này. Sau này dần dần lớn lên, cuộc sống bắt đầu tốt hơn, mọi người cũng không còn thường ăn món này nữa. Nàng vốn không thích ăn gan lợn phơi khô lắm, nhưng mà sau khi đến đây, vì không có để ăn, nên ngược lại cảm thấy khá ngon.

Kể từ sau khi Loan Loan mang thai, đã lâu rồi bọn họ không bán bánh, Bách Thủ cũng ít lên núi săn thú hơn. Thịnh thoảng sẵn được thú rừng cũng để cho nàng ăn, mặc dù tiền công nhận thầu làm thịt khô với Tạ gia tăng lên, nhưng một năm cũng chỉ có hai lần, thời gian còn lại các nàng cũng không có nguồn thu nhập gì, sau này Loan Loan liền suy nghĩ bọn họ có nên buôn bán nhỏ gì khác hay không?

Thương lượng một hồi với Bách Thủ, hai người đều không nghĩ ra được ý kiến hay nên chỉ đành thôi, dù sao trước khi sinh con thì nàng cũng không làm việc gì được, để sau này quyết định cũng không muộn.

Thời tiết tốt lên, Loan Loan rảnh là lại chạy loanh quanh, nàng thường đến nhà Mai Tử thăm mấy đứa bé, thuận tiện học một chút kinh nghiệm trông con. Mai Tử cũng không hiểu gì, tất cả đều là mẹ Bảo Sơn dạy. Bà dựa vào kinh nghiệm của mình, đứa trẻ có gì không thoải mái là mẹ Bảo Sơn cũng có thể dự đoán và tìm được cách giải quyết.

Có đôi khi nàng lại có chút cảm khái, có một người mẹ chồng tốt cuộc cũng có chỗ tốt.

Nàng nhớ kỹ những gì học được trong lòng, lúc đi loanh quanh trong thôn thịnh thoảng còn có thể nghe vài người lớn tuổi đề nghị. Bụng lớn rồi nên nàng cũng rất dễ mệt mỏi, vì thế mỗi đến một chỗ nào đó thì trước tiên nàng sẽ tìm chỗ ngồi trước. Sau đó, mấy người có kinh nghiệm khuyên nàng rằng: “Người đừng ngồi nhiều, nên đi nhiều một chút, đến lúc đó sẽ dễ sinh hơn.” Nhiều người khuyên khiến nàng không khỏi bắt đầu có chút bận tâm, thời đại này kỹ thuật chữa bệnh rất lạc hậu, ngộ nhờ khó sinh thì làm thế nào bây giờ? Hay là xuất huyết nhiều thì sao?

Tâm tình nàng lập tức buồn bực!

Ngày hôm đó, nàng từ nhà Mai Tử đi ra thì cảm thấy trong lòng ngực vẫn buồn bực, thấy trời còn sớm nên bèn dạo quanh thôn một vòng. Lúc đi đến ngoài nhà Dương Trí Nghĩa, nàng trông thấy bà nội Thạch Đầu đang quét dọn sân, bà nội Thạch Đầu nhìn thấy Loan Loan thì nhiệt tình gọi nàng vào ngồi chơi.

Thật ra thì nàng chỉ muốn hít thở ít không khí trong lành, bài xuất khí bẩn trong lòng ra ngoài, căn bản không có tâm tư tán gẫu với người khác, nhưng đảo mắt thoáng qua mấy khúc gỗ trong sân thì lập tức thay đổi ý định rồi đi vào sân nhỏ.

Từ sau khi sân hai nhà Dương Trí Nghĩa và Dương Khai Thạch gộp vào thành một thì cả sân thoạt nhìn hết sức rộng rãi.

Trong nhà chỉ có một mình bà nội Thạch Đầu, Dương Trí Nghĩa và Dương Khai Thạch có lẽ đang ở ngoài ruộng, mẹ Thạch Đầu thì chắc cũng đang làm việc, còn Thạch Đầu có thể đã đi chơi đâu đó. Trong nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, bà nội Thạch Đầu vừa quét dọn sân xong, đang định quét dọn đồng đầu gỗ mục sau góc tường ở cửa, gỗ tốt có thể để lại sau này dùng, còn hỏng thì làm củi đốt.

Bà bê cái ghế ra ngoài cho Loan Loan ngồi, cũng cười ha ha nói: “Cháu chắc là vừa từ nhà Mai Tử ra? Dạo một vòng rồi ngồi một lát hãy về.”

Loan Loan cười cảm ơn, hỏi bà: “Chị dâu Linh Tử có nhà không ạ?”

“Con bé đi làm việc rồi.” Bà nội Thạch Đầu cười nói: “Lúc này trong nhà có việc nên cháu cũng ít đến nhà chúng ta chơi nha.”

“Mọi người đều bận rộn, một mình cháu rảnh rồi nên không tiện tới quấy rầy!” Loan Loan nói, lại đảo mắt nhìn sân, mấy cây đại thụ trong sân không biết

là đã bị chặt từ lúc nào, tất cả đều biến thành mấy khúc gỗ, không còn chừa lại gốc nào, nàng bèn hiểu kỳ hời: “Đại nương, mọi người chặt hết mấy cái cây ở trong này rồi à?”

“Đúng vậy, chặt hết rồi, sân nhiều cây quá, đến mùa thu lá cây rụng đầy cả sân, quét rất mệt. Và lại cũng có vài cây bị chết khô.” Bà nội Thạch Đầu có chút bất đắc dĩ nói.

Loan Loan rất ngạc nhiên, thời tiết khô liệt cũng không thể ảnh hưởng đến mấy cây đại thụ tồn tại mấy thập niên như vậy. Nếu nói bị sâu bệnh thì nàng lại càng thấy khó hiểu, là loại sâu như thế nào mà lại có thể phá chết mấy cái cây lớn như vậy?

Lúc nàng đến gần nhìn thì thấy tổng cộng có sáu cây đại thụ, ít nhất đã có bốn cây khô héo, thế mà lại thực sự bị chết khô! Hai cây khác cũng có biểu hiện bị khô héo, có điều nhìn thì có vẻ chưa chết hẳn, cũng không biết có thể sống hay không. Điều này không khỏi khiến cho người ta kinh ngạc!

“A, quả nhiên mấy cái cây này chết thật? Mấy cây đại thụ lớn như vậy có thể bán được khá nhiều tiền đấy, thật đáng tiếc!”

“Đúng vậy a, nhưng mà cũng không còn cách nào khác.” Bà nội Thạch Đầu có chút tiếc nuối, đau lòng nói.

“Đại nương, cây này chắc cũng đã sống được mấy chục năm rồi, hẳn là thôn trưởng trồng khi còn bé đúng không ạ? Nhìn như vậy không hiểu được tại sao lại chết a?” Loan Loan hiểu kỳ nói.

“Đúng vậy! Có mấy cây là do ông ấy tự tay trồng khi còn bé đấy!” Bà nội Thạch Đầu vừa nói vừa làm việc, nhưng trong giọng nói cũng không có sự tiếc nuối và đau lòng như bà đã thể hiện, ngược lại có mấy phần may mắn.

Trong đầu Loan Loan đã xoay chuyển vài vòng, nếu như không phải đêm đó nhìn thấy người nhà họ Dương buộc chỉ đỏ trong sân, đốt giấy tiền vàng bạc, thì chắc nàng đã thực sự cho rằng mấy cái cây này bị chết khô, nhưng hiện tại nàng lại hơi khó xác định.

Quả thực từ sau chuyện này, Dương Trí Nghĩa dần dần khỏe hơn, bây giờ cái cây này lại chết như vậy, chẳng lẽ đây là kết quả của chuyện lễ “Cầu thọ” đêm đó Dương Khai Thạch làm?

Trên đời không hề thiếu những chuyện lạ, cũng khiến con người nghiên cứu không ra!

Những gì mình từng trải cũng chính là chuyện lạ không thể nào giải thích, có lẽ biện pháp của Dương Khai Thạch thực sự có hiệu quả. Có thể nhìn thấy một nhà Thạch Đầu vui vẻ, có thể tiếp tục thấy Dương Trí Nghĩa đi tới đi lui ở trong thôn, thỉnh thoảng chỉ điểm mọi người các vấn đề về trồng trọt, thỉnh thoảng lại tận tình khuyên nhủ người nào đó, những lúc đó trong lòng nàng cũng cảm thấy vui sướng và may mắn.

Không cần biết dùng biện pháp gì, chỉ cần người mình quan tâm bình an là tốt rồi!

Bản thân mình tới nơi này, người nàng quan tâm nhất chính là Bách Thủ, Bách Thủ yêu thương nàng còn nhiều hơn cả cha mẹ nàng ở kiếp trước. Việc khó khăn nhất của cả đời nữ nhân chính là gặp được người thương yêu mình, đối tốt với mình, hơn nữa mình cũng thích hắn. Hai người có thể xây dựng một mái nhà và sinh con đẻ cái, đó coi như là chuyện hoàn mỹ nhất của cả đời người rồi!

Đã như vậy, nàng còn sợ cái gì chứ? Thời đại này ai cũng sinh con như vậy, nàng là người hiện đại, là người đã từng chết một lần thì còn sợ gì?

Nghĩ đến đây, buồn bực trong lòng Loan Loan lập tức tan thành mây khói!

Cuộc sống từng ngày từng ngày trôi qua, mấy ngày liền ăn thịt rừng Bách Thủ săn được khiến Loan Loan phát ngán, vì thế thú rừng buổi sáng Bách Thủ săn được dành để đến chiều mang ra chợ đổi bạc. Lai Sinh mấy hôm không được đi chợ nên cứ la hét đòi đi, hôm nay lại không phải cắt rau cho lợn nên Loan Loan cũng đồng ý.

Sau khi trở về Bách Thủ nói họ lại gặp ông lão kia ở chợ.

Ông lão kia họ Âu Dương, gọi là Âu Dương Chất, nhà ở huyện thành, có người thân trên trấn cho nên cũng xem như đến chơi. Lần này Âu Dương Chất biểu hiện càng nhiệt tình đến khó hiểu, không chỉ mua đủ thứ đồ cho Lai Sinh, lại còn nói đến chuyện ông rời đi hồi năm ngoái với Bách Thủ.

“...Bởi vì năm trước trong nhà có chuyện nên đến lúc này mới có thời gian rảnh ra đây, vốn định nói một tiếng với các cháu nhưng gấp quá, mà mấy ngày đến chợ chờ cũng không thấy các cháu....”

Ba người tìm một quán nhỏ ngồi xuống, Âu Dương Chất và Bách Thủ đều không muốn ăn gì, chỉ có Lai Sinh là muốn ăn. Sau đó Âu Dương Chất nói đến chuyện trong nhà với Bách Thủ.

“....Đứa cháu trai của ta cũng đáng yêu như Lai Sinh, thằng bé rất trắng trẻo, đáng tiếc còn nhỏ như vậy mà đã đi.... Có đôi khi nhìn thấy nhà người ta rất vui vẻ, con cháu đầy nhà, họ có thể quần quýt với cháu trai mà mình yêu thương thì trong lòng ta lại hụt hẫng.... Cũng là ta có duyên với Lai Sinh, vừa trông thấy thằng bé khiến ta nhớ đến đứa cháu trai của ta, nếu như năm đó nó không mất vì bệnh, có lẽ hiện tại nó cũng lớn bằng Lai Sinh rồi....”

Sau đó còn nói đến Lai Sinh.

“..... Khó có thể gặp được người tốt như các cháu, cho thằng bé cái ăn cái mặc, tuy thỉnh thoảng Lai Sinh giống như một đứa trẻ, nhưng ta thấy có đôi khi thằng bé còn hiểu chuyện hơn cả người lớn.... Ta thật sự muốn làm quen với thằng bé, các cháu yên tâm, ta nhất định đối xử với nó giống như cháu trai mình, nếu như các cháu không ngại thì ta muốn dẫn nó về nhà ta chơi mấy hôm, còn nếu các cháu không yên tâm cũng có thể đi theo xem một chút,

nhà ta có thêm hai người cũng không sao .....”

Yêu cầu cuối cùng này vô cùng đột ngột và kỳ lạ.

Trước đây, vào lúc ông nội Lai Sinh mất đã phó thác Lai Sinh cho thôn trưởng, người trong thôn cũng rất tốt với hắn. Bắt đầu từ cái ngày Lai Sinh bước vào nhà bọn họ, bọn họ đã xem Lai Sinh như người một nhà, nên nếu một ngày nào đó Lai Sinh không ở nhà, hắn và Loan Loan đều cảm thấy không quen.

Bách Thủ uyển chuyển cảm tạ Âu Dương Chất đã yêu thích Lai Sinh, cũng từ khéo léo từ chối đề nghị của ông ấy.

Âu Dương Chất dường như đã dự đoán được từ trước, nên chỉ cười nói yêu cầu của mình hơi đường đột.

Hai người đều cảm thấy chuyện này quá mức kỳ lạ, nhưng bất kể chuyện này thật hay giả, cho dù lời Âu Dương Chất hoàn toàn là thật, thì Loan Loan và Bách Thủ cũng không thể tùy tiện để Lai Sinh đi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Đúng lúc trông thấy

Edit: Sara Khanh

Beta: Tuyết Y

Đảo mắt đã đến ngày mùa, thân thể Loan Loan càng ngày càng nặng nề, Bách Thủ không dám để cho nàng làm bất cứ chuyện gì, bản thân nàng bình thường cũng rất cẩn thận, vì sinh non là chuyện rất phiền toái ở cái thời đại chữa bệnh siêu cấp lạc hậu này.

Cho nên mỗi ngày nàng cũng chỉ ngồi trong nhà một chút, Bách Thủ và Lai Sinh đi thu hoạch ngoài đồng thì nàng cũng chọn chút việc nhẹ nhàng để làm, tỷ như giúp hái rau, làm com, giặt quần áo....

Nhưng Bách Thủ cũng không yên lòng về nàng, nên mỗi lần đều vội vàng về nhà làm com trưa, thế nên đã rút ngắn thời gian làm việc, vì để thu hoạch xong lúa vào ngày mùa, nên vừa ăn xong bữa trưa, Bách Thủ và Lai Sinh lại phải đi ra ngoài.

Xế chiều có khi còn phải nấu cơm lợn, thế nên ngoài ruộng chỉ còn lại mình Lai Sinh. Tiểu tử thói ngày nào về cũng la hét mệt muốn chết, may mà trong nhà có trâu, nếu không thì đó mới là thực sự mệt chết người.

Bận rộn khoảng mười mấy ngày, họ cũng đã gặt xong lúa mạch. Đến lúc gom rơm, cha Nguyên Bảo tới đây bận rộn giúp một ngày, gom rơm xong mọi người rốt cuộc đã có thể nghỉ ngơi. Nhưng lúc này Loan Loan lại phải đi lên thôn trang.

Dư chương quỹ đã sớm phái người tới thông báo với Loan Loan cần phải làm thêm thịt khô, vì sáu mươi con lợn năm ngoái sợ là bán không đến cuối năm nay được. Tiền công nhận trâu này đương nhiên là tính theo khế ước mới. Loan Loan cũng thuận thể nâng tiền công của công nhân lên thành năm trăm đồng tiền.

Tiền công được nâng lên, đương nhiên mọi người rất vui mừng, có mấy người còn chưa xong việc ngoài ruộng cũng đi theo tới thôn trang, làm việc này mấy ngày thôi đã có năm trăm đồng tiền công, đi đâu tìm được chuyện tốt như vậy a?

Dư chương quỹ sai người mua mười mấy con lợn, đồ tể làm thịt lợn, rồi tách thịt và xương ra, thịt lợn thì dựa theo qui định chặt thành miếng. Lần này quán rượu để lại chút xương lợn, ở thôn trang cũng muốn lấy chút để hầm canh, bỏ thêm chút rau xanh vào thì vô cùng thơm ngon.

Loan Loan chỉ cần lấy mấy khúc xương chứ không lấy nội tạng, gan lợn phơi khô lúc tết vẫn còn, mà bụng nàng càng lớn càng khó làm việc, làm chút chuyện thôi đã rất nhanh mệt, nên nàng cũng không hao tâm tốn sức đi làm những thứ kia nữa.

Mười mấy con lợn một ngày tự nhiên làm không xong, vì thế sáng sớm ngày thứ hai mọi người lại chạy tới thôn trang. Loan Loan đứng trong sân chỉ huy, Lưu quán sự còn đặc biệt sai người mang ghế ra cho nàng ngồi.

Người có thai thường hay đi vệ sinh. Loan Loan ngồi một lúc lại muốn đi nhà vệ sinh, nàng nói với mẹ Nguyên Bảo một tiếng rồi để nàng trông coi, sau đó đi nhà vệ sinh.

Rất nhiều gia đình lớn có rất đông huynh đệ tỷ muội, bởi vậy nghề thương nhân cũng có người theo con đường làm quan, Tạ gia hắn cũng là một đại gia tộc, không biết Tạ gia có người làm quan hay không? Nhưng Loan Loan suy đoán Tạ gia trên thương trường chắc hẳn làm ăn đến phong sinh thủy khởi (*).

(*) phong sinh thủy khởi: ý chỉ thể lực lớn, thuận buồn xuôi gió

Đơn giản chỉ cần nhìn cái thôn trang ở nơi nhỏ bé này thôi là có thể nhìn ra, hậu viện bố trí tương đối bình thường, nhưng đi về phía tiền viện thì bố trí trong vườn càng thêm xinh đẹp, có rất nhiều loại hoa không biết tên. Bao gồm thiết kế hòn non bộ kia cũng là tay một danh sư, trên cái mái vòm kia còn có cả những hoa văn điêu khắc, ngay cả chỗ ở của vài hạ nhân cũng được xây dựng tỉ mỉ. Sân nhỏ rất thú vị, thiết kế trang nhã, khiến cho người hiện đại như nàng nhìn thấy cũng không ngừng tán thưởng.

Hơn nữa nàng chỉ đi lòng vòng ở hậu viện chứ căn bản không đi đến tiền viện, như thế đã có thể tưởng tượng được thôn trang này lớn đến như thế nào.

Loan Loan vừa đi vừa xem xét, trong lòng âm thầm cảm thán, loại nhà cửa như thế này sợ rằng cũng được coi như là biệt thự ở thời đại này à nha! Không biết đời này mình có thể có một cái vườn như thế này không.

Lướt qua hành lang dài liền nhìn thấy đầy cảnh đào đang nhú mầm xanh biếc bên cạnh tường ngoài. Nàng nhất thời cao hứng bèn lách đến phía trước cổng vòm, thì ra bên kia hậu viện là một vườn hoa lớn xinh đẹp, các loài hoa còn đa dạng và xinh đẹp hơn ở vườn hoa lúc này nàng nhìn thấy.

Có vài loại hoa đã héo tàn, có vài loại đang chớm nở nụ, có vài loại lại đang tỏa hương khoe sắc, có thể nhìn ra được vườn hoa này không chỉ phong phú về chủng loại, hơn nữa các mùa hoa nở khác nhau, như vậy một năm bốn mùa đều có thể thưởng thức hương hoa.

Nơi có hoa có cỏ thì đương nhiên không khí rất tốt, Loan Loan càng nhìn càng động tâm. Nàng nghĩ sau này có tiền rồi, cho dù nàng không mua được vườn hoa lớn như vậy thì cũng muốn làm một hoa viên giống như thế này.

Vì đã hợp tác mấy lần, nên thôn trang cũng không kiểm soát bọn họ chặt chẽ như lần đầu tiên, ngoại trừ tiền viện và nơi ở của các chủ tử Tạ thị là không cho phép người đến gần, thì những chỗ khác Dư chương quỹ cũng chưa nói tuyệt đối không thể vào.

Bình thường Loan Loan cũng không có hứng thú đi dạo vườn hoa như thế này, nhưng hôm nay thấy vườn hoa xinh đẹp như vậy nàng bèn thuận tiện đi dạo xung quanh một vòng. Thình thoảng có hạ nhân của thôn trang đi qua nhìn thấy nàng, thế nhưng vì quen mặt rồi nên cũng không có ai nói gì.

Đi xung quanh vườn hoa một lúc, khi nàng chuẩn bị quay lại hậu viện thì đột nhiên trông thấy một bóng dáng quen thuộc ở dãy phòng phía trước, còn có bóng dáng của một nam tử, dường như hai người đang giằng co, chờ đến khi nàng quay đầu lại muốn nhìn cho rõ ràng hơn thì đã không thấy bóng dáng của hai người kia đâu nữa.

Loan Loan có chút kỳ quái, thì ra là Hương Tú làm việc ở thôn trang của Tạ gia.

Người trong thôn đều biết nàng ấy làm việc trên thôn trang, nhưng lại chưa bao giờ nghe được nàng ấy nói là thôn trang nào.

Vốn nàng muốn thăm dò cho rõ ràng, nhưng nghĩ lại người ta làm công hay không thì có quan hệ gì tới mình, mà Hương Tú không nói, có lẽ là do có lý do bất đắc dĩ.

Tìm được nhà vệ sinh, lúc đi ra nàng theo lối vườn hoa ban nãy quay trở về, lúc này trên đường liền có hai bà tử thô sù hùng hù hỏ hỏ đi tới.

Hai bà tử nhìn thấy Loan Loan thì cười chào hỏi nàng, Loan Loan thấy vẻ mặt hai người này khác thường, bèn tùy tiện hỏi một câu: “Hai vị đại thẩm làm sao vậy?”

Vừa nghe có người hỏi, hai người giống như tìm được nơi để thổ lộ, kể lể hết ra như đổ đậu.

Thì ra bóng người Loan Loan vừa nhìn thấy quả thật là Hương Tú, nghe nói người vừa rồi ở cùng Hương Tú là Lưu quân sự – một quân sự khác trên thôn trang. Từ sau khi Hương Tú tới làm việc tại thôn trang, Lưu quân sự thỉnh thoảng cũng chiếu cố Hương Tú, vì thế mà người trên thôn trang đều đồn đãi Hương Tú có mối quan hệ không rõ ràng với Lưu quân sự.

Mấy ngày này Lưu quân sự có việc đi ra ngoài, hôm nay vừa trở về đã đi tìm Hương Tú, tình cảnh hai người lôi kéo nhau đúng lúc bị hai bà tử nhìn thấy. Lưu quân sự vừa nói vừa dụ dỗ kéo Hương Tú vào một căn phòng, hơn nữa vừa vào không nói gì đã cởi bỏ quần áo của nàng, ngay cả cửa cũng không đóng kín, hai bà tử từ khe cửa nhìn vào thấy Hương Tú vừa nói “Không được” với Lưu quân sự vừa giãy dụa, có điều hành động giãy dụa này của nàng ở trong mắt hai người kia chỉ là dục cảm cố túng (*) mà thôi.

(*) dục cảm cố túng: cố ý phóng túng dục vọng của bản thân

Lưu quân sự xé một cái đã cởi được quần áo của Hương Tú ra, lúc Hương Tú thẳm hô lên thì bên dưới đã lộ ra một bên ngực mềm mại trắng nõn, đôi mắt Lưu quân sự nhìn nó chăm chăm, đưa tay nắm lấy một bên ngực mềm mại, đặt nàng lên giường, miệng nói những lời đường mật. Không lâu sau trong phòng vang lên tiếng vân giường kéo kẹt, tiếng giãy dụa của Hương Tú cũng biến thành tiếng rên rỉ nho nhỏ.

Tin đồn biến thành sự thật, cô nhân văn hay nói “Ban ngày không được tuyên dâm”, thế mà hai người này lại dám yêu đương vụng trộm cho dù mặc kệ bây giờ là ban ngày ban mặt. Sao không khiến cho hai bà tử kia khinh bỉ đây!

Mà khi hai bà tử kia đến thì đã có một tên hạ nhân ghé vào cửa sổ nhìn lên, người nọ nhìn từ đầu đến đuôi rồi cười dâm dăng không ngừng, nhìn thấy hai bà tử kia hấn còn nháy mắt với họ, tuy là các bà lớn tuổi nhưng cũng cảm thấy lúng túng xấu hổ không thôi, trong lòng mắng to thật xui xẻo!

Loan Loan nghe xong vẻ mặt lập tức như bị táo bón, trước kia nàng vốn còn tưởng Hương Tú có nỗi khổ tâm gì, nhưng vì sao đến chỗ nào cũng gặp phải chuyện như thế này?

Hai bà tử nói xong lại nhỏ một ngụm nước bọt xuống đất, trong miệng còn mắng: “Ta đã sớm nói con mụ này là kẻ không an phận mà, bản thân mình là quả phụ thì lại đi dụ dỗ nam nhân.”

Bà tử còn lại cười khẩy nói: “Người ta là quả phụ không dụ dỗ nam nhân, chẳng lẽ lại là bà già già cỗi sắc tàn như bà sao?”

“Bà, bà tử chết tiệt.” Bà tử kia lập tức mắng lại một câu.

“Không biết Hương Tú này là người ở đâu, hình như đã từng nghe nói nàng là người Dương gia thôn đấy.” Bà tử còn lại nói.

“Hình như là vậy.” Bà tử đầu tiên lại nói, sau đó đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lôi kéo Loan Loan hỏi: “A, nhà Bách Thủ, nghe nói cháu cũng là người Dương gia thôn mà, Hương Tú kia có phải người trong thôn các cháu hay không?”

“A....Phải ạ.”

“Thật sao? Ôi trời! Nàng ta ở trong thôn nhất định cũng là người không an phận, nghe nói nàng thủ tiết mấy năm, nhất định là có nhân tình ở trong thôn rồi?” Ánh mắt hai bà tử gian xảo nhìn nàng.

Trong lòng Loan Loan có cảm giác là lạ, rốt cuộc nàng cũng hiểu được tại sao người trong thôn đều xa lánh Hương Tú. Trước cửa nhà quả phụ quả thật có nhiều thị phi, nhưng không ngờ chuyện thị phi trước cửa nhà mình cũng nhiều a!

“Không thể nào?” Loan Loan nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn nói giúp Hương Tú vài câu: “Hương Tú cũng mới về thôn không lâu, nhưng mà nhìn bình thường thì cũng là một người dễ nói chuyện.” Nếu hai bà tử này thực sự biết được chuyện trước kia của Hương Tú, lại nói chuyện ngày hôm nay ra, thì chỉ sợ Hương Tú sẽ không có chỗ dừng chân ở trong thôn nữa. Nàng không muốn làm thánh mẫu, nhưng cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng.

Hai bà tử kia cười ha ha, nói: “Đúng vậy a, có điều đây là chuyện của bản thân nàng, có liên quan gì đến chúng ta đâu.” Sau đó vờ như không có chuyện gì xảy ra mà đi mất.

Cũng không biết hai bà tử kia có thừa dịp mọi người trong thôn đến thôn trang làm việc rồi nói chuyện với họ hay là thế nào mà sau đó nhiều người trong thôn cũng biết Hương Tú làm việc ở thôn trang Tạ gia. Mọi người đều đã gặp thiếu đông gia Tạ gia, chắc chắn là người bất phàm, mà đại quý nhân như vậy thì thôn trang của bản thân nhất định phải quản nghiêm khắc, thế nhưng Hương Tú lại có thể thường xuyên về nhà, cho nên có người liền suy đoán Hương Tú khẳng định là thân thiết với người nào đó trên thôn trang, rồi nhờ quan hệ mới có thể có được lợi ích thế này.

Nhắc tới việc Hương Tú thường xuyên về nhà, thỉnh thoảng nàng còn có thể về nhà một ngày quả thật khiến cho người ta thấy lạ, vì hạ nhân nhà ai có thể được tự do như thế? Dùng đầu óc nghĩ thêm một chút cũng sẽ hiểu, Tạ gia trang ở cách xa kinh thành, chủ tử sẽ không thường tới đây, đương nhiên đa số việc đều do quản sự trên thôn trang định đoạt, có quan hệ tốt với quản sự thì tất nhiên sẽ được như vậy, nhưng mối quan hệ này cũng không phải thông thường là có thể làm được đến thế.

Mặc dù từ đầu tới đuôi Loan Loan không hề nói tiếng nào, có điều lời đồn vẫn được truyền có đầu đuôi.

Sau đó có một lần, mẹ Nguyên Bảo lại nói: “Kỳ thực Hương Tú cũng có chỗ khó khăn, thật ra tẩu ấy cũng là người giỏi giang, nhưng lại tìm phải một nam nhân không như ý, một nữ nhân dẫn theo đứa con gái vội vã tìm người đáng tin, cấp công tiến lợi (*), ngược lại làm tổn hại thanh danh bản thân mình.”

(*) cấp công tiến lợi: chỉ vì cái trước mắt

“Cấp công tiến lợi” được xuất từ “Đồng Trọng Thư” 《xuân thu phồn lộ · quyển 9 · đối đáp Giao Tây Vương》, ý là nóng lòng cầu thành, tham muốn hiệu quả và lợi ích trước mắt.

Loan Loan thật không biết tiếp lời này như thế nào.

Hương Tú quả thật không dễ dàng, từ nhỏ trong nhà đã nghèo, phụ thân vất vả cả đời mất sớm, bỏ lại nàng và mẹ, ông trời lại cho nàng bộ dáng xinh đẹp. Cát gia cũng là nhà làm nông, lúc còn trẻ Cát Đại ra ngoài lập nghiệp, sau lại đến làm công tại gia đình giàu có, trở thành một quản sự nhỏ. Ngày thường được không ít tiền thưởng, thỉnh thoảng còn kiếm được chút ít từ người dưới, cuộc sống trong nhà không tệ, so với những người khác ở trong thôn, Cát gia cũng coi như giàu có. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Cát Kim Lan lại bị đường thành tính tình chẳng sợ ai như vậy.

Lúc ấy khi Cát gia mời bà mai đến nhà Hương Tú, mẹ nàng đã vô cùng vui mừng, bà nói tìm được nhà tốt như vậy thì cả đời đều không cần lo ăn lo mặc.

Hương Tú nghĩ mẹ nàng sẽ không cần khổ cực như vậy nữa, nên cũng rất sáng khoái đồng ý cửa hôn sự này. Song sự thật lại hoàn toàn ngược lại, trừ ngày thành thân Cát Đại bước qua cửa nhà nàng một lần, thì sau đó cũng chưa từng thấy hấn tới, ngay cả lại mặt cũng chỉ một mình Hương Tú quay về.

Mẹ Hương Tú nhìn thấy con gái mang rất nhiều đồ đạc về, đương nhiên càng khẳng định con rể mình tìm được rất tốt. Vì thế Cát Đại không về bà cũng không tức giận, còn nói tốt giúp Cát Đại.

“....Gia đình lớn có nhiều quy củ, ta cũng không đắc tội nổi, và lại hấn còn là một quản sự, tất nhiên bận rộn nhiều chuyện. Chỉ cần hấn có cái tâm này là được rồi, có về hay không cũng không sao cả.”

Sau Cát Đại lại thuê nhà ở ngoài rồi đón Hương Tú qua, sau đó hấn lại dựa vào quan hệ tìm một công việc nhẹ nhàng cho Hương Tú vào làm. Hai vợ chồng cùng làm một chỗ, mà cùng một chỗ thì có nhiều cơ hội, thuận lý thành chương Hương Tú có thai.

Nhưng trời lại không toại lòng người, mẹ nàng đột nhiên mất vào lúc này. Lão thái thái cho rằng con gái được gả đến nhà người tốt, nhưng chưa được hưởng chút phúc nào đã đi rồi. Hơn nữa ngay cả lúc chôn cất bà mà Cát Đại cũng không về.

Vì chuyện này mà Hương Tú vẫn canh cánh ở trong lòng, nhưng thời điểm đó Cát Đại thật sự rất bận rộn.

Không có mẹ, nàng vẫn còn có con, cũng coi như được an ủi, nhưng sau khi đứa con được sinh ra lại cho nàng một tia sấm chớp giữa trời quang. Con nàng không thể lên tiếng, ngay cả khóc hay cười đều tắc trong họng, đến lúc Mạch Thảo ba tuổi vẫn không nói được một chữ, nàng mời vô số đại phu ai cũng lắc đầu bó tay. Lúc này Hương Tú mới hoàn toàn tin vào sự thật con gái nàng không thể nói.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Đột nhiên tìm hiểu

Edit: Gấu mèo + Leticia

Beta: Tuyết Y

Cát Đại thấy là con gái, lại là đứa câm, nên trong lòng chán ghét rồi bỏ mặc không hề nhìn con gái mình cái nào, lại khiến cho Hương Tú không thể chấp nhận chính là sau đó Cát Đại có nữ nhân ở bên ngoài. Đó là một nữ nhân bước chân ra từ kỹ viện, lớn lên không xinh đẹp bằng Hương Tú nhưng lại có ba mươi sáu cách chiều chuộng đàn ông, nàng ta biết tất cả mọi thứ, cũng khiến trái tim Cát Đại bay bổng. Từ sau đó, Cát Đại thường xuyên tìm nữ nhân bên ngoài.

Hương Tú hối hận không thôi, nhưng không có cách nào cứ như vậy mà rời khỏi Cát Đại. Nhưng cuối cùng Cát Đại lại làm một chuyện khiến cho Hương Tú có ý nghĩ rời đi.

Khi đó Cát Đại đã đắc tội với một số người trong phủ, mọi người phía dưới ước gì hắn bị đá xuống để mình có một vị trí tốt hơn, về sau trong lúc vô tình hắn phạm phải sai lầm, cộng thêm bên cạnh có người lừa cháy đồ thêm dầu rồi bị đại quân sự bên trên cách chức. Từ đó về sau, vận rủi cứ theo hắn, mọi chuyện đều không thuận lợi, khắp nơi bị khinh bỉ.

Khi hắn tìm được người muốn tìm cách để có công việc tốt lần nữa, thì người nọ lại nói ra một yêu cầu quá đáng.

Thì ra là người nọ đã sớm nhìn trúng Hương Tú rồi, nên coi đây là yêu cầu. Cát Đại vốn không muốn, sau đó lại nghĩ đến tiền đồ đen tối của mình, hơn nữa từ sau khi Hương Tú sinh ra đứa con gái, hắn đã dần không thích nàng, nhưng nếu có tiền, thì nữ nhân bên ngoài có thể đứng hàng dài chờ mình chọn, vì thế mà dứt đoạt đồng ý.

Hương Tú không ngờ Cát Đại lại đồng ý chuyện như vậy, một ngày vợ chồng tình nghĩa bằng trăm ngày, cho dù là tảng đá cũng có tình cảm mà, chẳng lẽ hắn lạnh lẽo đưa mình lên giường kẻ khác thì hắn rất về vang sao?

Khi đó Cát Đại hoàn toàn chẳng nghĩ gì, hắn cho là mình xử lý chuyện này bí mật một chút thì chắc chắn không ai biết, hơn nữa có tiền có quyền mới nở mặt nở mày được.

Có khi dục vọng sẽ khiến cho người ta làm ra loại chuyện điên cuồng, hướng chi đó là một thời đại trọng nam khinh nữ.

Cát Đại mang con gái ra uy hiếp Hương Tú buộc nàng thỏa hiệp, nam nhân kia thấy Hương Tú bị chính chồng mình đưa tới thì lại có chút ít đồng tình, thỉnh thoảng cho nàng một chút tiền bạc. Hương Tú đã hết hy vọng với Cát Đại, cảm giác cái tên nam nhân đại gian đại ác mà mình ngủ chung kia còn thuận mắt hơn so với Cát Đại, nên có khi sẽ nói vài lời nhẹ nhàng với tên nam nhân kia.

Cát Đại tìm được một công việc tốt, nhưng chuyện này vẫn bị người có tâm thâm dò được. Sau đó Hương Tú cùng cách với Cát Đại rồi trở về Dương gia thôn.

Nhưng bất hạnh là Cát Đại chưa làm được bao lâu đã bị người ta đá xuống. Trong lòng hắn vẫn cho rằng Hương Tú thông đồng với nam nhân khác hại hắn. Cũng bởi vì những chuyện này Hương Tú cũng không còn để tâm tới nam nhân nữa. Khi nàng tìm nam nhân để dựa vào, đáy lòng vẫn mong đợi tìm được một nam nhân biết quan tâm thực sự, nhưng nàng rất xinh đẹp, lại muốn nuôi con gái duy trì cuộc sống, nên đến chỗ nào cũng đều gây chuyện.

Có lẽ Hương Tú đã chết lặng với những lời đồn đãi kia rồi, mỗi ngày vẫn thoải mái về nhà mà chưa bao giờ trốn tránh.

Trong lúc những lời đồn đãi nhục mạ lưu truyền, ngoài đồng làng bắt đầu bận rộn, chờ khi bồi ương (*) xong lại phải cấy mạ. Nhưng mà, lúc này trong nhà có vị khách đến thăm ngoài ý muốn.

(*) bồi ương: là giai đoạn dưỡng mầm để chuẩn bị cấy vào ruộng

Hôm đó khí trời tốt, ăn xong cơm trưa Bách Thủ còn chưa đi ra ngoài, Loan Loan vừa ngồi trong viện phơi nắng. Lai Sinh đi ra ngoài chưa đầy một lát đã hứng thú vui vẻ reo hò chạy về, trong tay còn cầm một món đồ được bao bọc chính tề bằng giấy dầu, theo sau hắn là một ông lão chừng năm mươi tuổi.

Ông lão vừa vào sân đã chấp tay hướng về phía Bách Thủ, mỉm cười gọi: “Bách Thủ huynh đệ.”

Lại đối diện với Loan Loan đang mang vẻ mặt kinh ngạc nói: “Chắc hẳn vị này chính là chị dâu của Lai Sinh rồi, lão hủ họ kếp Âu Dương, hôm nay mạo muội đến đây quấy rầy.”

Loan Loan nhìn Bách Thủ, hai người đều khẽ nhủ mảy, lại có chút ít nghi ngờ. Nhìn lại Lai Sinh ở bên cạnh, trong bọc giấy dầu là đủ thứ bánh ngọt, hắn vừa ăn thật vui vẻ vừa cười với ba người.

Loan Loan đã hiểu, ông lão này chính là Âu Dương Chấn.

Người tới là khách, Bách Thủ bưng cái ghế băng ra mời Âu Dương Chấn ngồi.

Loan Loan ở bên cạnh cười nói: “Ở nông thôn lỗ mắng, cũng không gì tốt để chiêu đãi đại thúc.”

Đây cũng là ý nói cho Bách Thủ đừng đi nấu nước pha trà.

Bách Thủ hiểu ý, thuận thế ngồi vào bên cạnh Loan Loan.

Tục ngữ có nói vô sự mà ân cần không phải gian tức là trộm.

Âu Dương Chấn này tốt khác lạ với Lai Sinh không thể không làm cho người ta suy nghĩ sâu xa, cho dù hôm nay hắn không có ác ý, Loan Loan cũng không có tâm tư chiêu đãi hắn.

Dường như Âu Dương Chấn tuyệt không để ý, quét một vòng sân đã được thu dọn sạch sẽ, cười nói mấy câu khách sáo, sau đó nói rõ ý đồ đến của ông ta.

“... Lão gia chủ vẫn luôn muốn mở rộng kinh doanh, cho nên khi đó lão gia không khỏi thường xuyên đi ra ngoài. Sau lại có một lần vô tình gặp mẹ thằng bé, khi đó ta ở bên cạnh lão gia nhìn thấy rất rõ ràng. Lão gia đối với mẹ thằng bé tình thâm ý nặng, nhưng bởi vì việc làm ăn bên ngoài của lão gia vẫn chưa xử lý xong, lấy vợ lại phải đảm bảo cho trường bối trong nhà trước, nên hôn sự của hai người vẫn kéo dài. Kết quả bên này chuyện vui còn chưa định, lão gia lại nhận được thư nhà báo lão phu nhân bệnh nặng, chuyện này như sấm nổ trên đầu, lão gia quanh năm ra ngoài, rất ít khi ở nhà cùng lão thái gia và lão phu nhân. ... Đợi lão gia không ngừng tự trách chạy về nhà, lão phu nhân đã trút hơi thở cuối cùng. ... Lão phu nhân qua đời, Lão thái gia bị đá kích không nhỏ, nhất thời nằm trên giường không dậy nổi, toàn bộ chuyện trong nhà đều giao cho lão gia, cộng thêm phải giữ đạo hiếu ba năm, thế là chuyện hứa hẹn đón mẹ thằng bé vẫn bị trì hoãn. Sau đó lại phải người đi tìm hai mẹ con nhưng không có kết quả. ... May mà ông trời có mắt, hai năm trước trong lúc ta đi chợ vô tình gặp được ông nội của Lai Sinh, thế mới biết sự tồn tại của Lai Sinh. Lão gia vốn định đón Lai Sinh về, nhưng ông nội Lai Sinh vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện năm đó nên không đồng ý. Cho đến năm ngoái biết được Lai Sinh chỉ còn có một mình. ... Lão gia là thân nhân của thằng bé lẽ ra phải đón thằng bé về chăm sóc. ...”

Âu Dương Chấn một phen nói năng thành khẩn, nhớ lại chuyện năm đó trên mặt còn có chút bi thương.

Loan Loan và Bách Thủ lại không thể không khiếp sợ.

Cha ruột Lai Sinh vẫn còn, chẳng những thế còn tìm tới đây, hơn nữa Âu Dương gia còn là một thương nhân phú thương, từ trước lại chưa từng nghe ông nội Lai Sinh đề cập tới những chuyện này, lập tức hai người có chút thần thờ.

“... May mắn có ông trời phù hộ, Lai Sinh được các cháu chăm sóc, nếu thằng bé xảy ra chuyện gì không may, lão gia làm sao xứng đáng với mẹ Lai Sinh dưới cửu tuyền. Chúng ta vạn phần cảm kích việc các cháu có thể thu lưu Lai Sinh, nếu có yêu cầu gì, chỉ cần mở miệng. ...”

Âu Dương Chấn tình cảm ám áp nói Âu Dương lão gia nhớ thương Lai Sinh như thế nào, Lai Sinh có thể trở về bọn họ lại vui mừng như thế nào, lại cảm kích đám người Loan Loan chăm sóc Lai Sinh ra sao. Nói gần nói xa đều lộ ra ý chỉ cần Loan Loan mở miệng yêu cầu cho ngân phiếu tạ ơn thì bọn họ sẽ lập tức đáp ứng.

Nhưng, Loan Loan nghe xong rồi bình tĩnh lại.

Lời của Âu Dương Chấn nói thật có chút không khớp với những lời ông nội Lai Sinh lúc trước, dựa theo ông nội Lai Sinh nói thì là, cha Lai Sinh đi trước, sau đó mẹ đệ ấy mới đi, sở dĩ bọn họ chuyển đến Dương gia thôn, hoàn toàn là bởi vì năm đó gặp nạn quân Nguyên xâm lược. Ông nội Lai Sinh nhìn là người rất chất phác, tại sao muốn giấu diếm chuyện cha của Lai Sinh đây?

Hơn nữa Âu Dương Chấn nói năm đó Âu Dương lão gia có phải người đi tìm mẹ Lai Sinh, nhưng không nói chuyện gặp nạn, lúc Lai Sinh đến Dương gia đã gần năm tuổi, cho dù Âu Dương lão gia giữ đạo hiếu ba năm, cũng có thể tìm được hai người Lai Sinh mà. Chẳng lẽ ban đầu Lai Sinh và ông nội đệ ấy cũng không phải là đi từ quê nhà đến đây?

Bây giờ Lai Sinh một cô nhi không có bất cứ thứ gì, Âu Dương gia cũng không có khả năng tùy tiện nhận một kẻ gốc làm con.

Nhưng nếu Lai Sinh thật sự là người của Âu Dương gia, bọn họ muốn đón Lai Sinh về thì hai người Loan Loan thật đúng là không có quyền ngăn trở, có

điều chuyện này lộ sơ hở khắp nơi, nhưng lúc này Loan Loan lại không thể đắc tội Âu Dương Chất, nên bèn cười nói: “Chuyện này chúng cháu thật đúng là không biết, hơn nữa cũng chưa từng nghe ông nội Lai Sinh đề cập tới. Dĩ nhiên, nếu như người nhà của đệ ấy còn thì không còn gì tốt hơn được, chúng cháu đều hi vọng đệ ấy có thể có một gia đình hạnh phúc.”

“Ta biết chuyện này nghe có chút đột ngột, nhưng nhớ tình huống ngày đó hai người Lai Sinh tới Dương gia thôn, thôn trưởng cũng phải biết. Điều tra một chút sẽ biết được nhà thằng bé ở đâu, tình huống trong nhà ra sao, ta tin rằng hẳn là cũng có người nhớ được Lai Sinh, nếu các cháu không tin có thể tìm quan phủ đối chất liền biết thiệt giả.” Âu Dương Chất cười nói, giọng nói hết sức kiên định.

Loan Loan có chút ngạc nhiên nghi ngờ, không biết thôn trưởng có biết rõ tình hình hay không, uyển chuyển nói: “Ban đầu ông nội Lai Sinh phò thác đệ ấy cho chúng cháu, thôn trưởng cũng đã đồng ý, hơn nữa ông nội Lai Sinh để lại cho đệ ấy một ít đồ vật cũng là thôn trưởng bảo quản. Dĩ nhiên nếu Lai Sinh nguyện ý trở về, chúng cháu nhất định sẽ không ngăn trở vì chúng cháu đều hi vọng Lai Sinh sống tốt, nhưng mà đầu óc Lai Sinh không quá linh hoạt, chuyện này. . . . . dù sao ban đầu ông nội Lai Sinh đã giao Lai Sinh vào trong tay chúng cháu, hơn nữa nói rõ Lai Sinh do chúng cháu nuôi dưỡng. Mọi người trong Dương gia thôn chúng cháu cũng thích Lai Sinh, chuyện này xin cho chúng cháu thương lượng với thôn trưởng một chút!”

Âu Dương Chất tỏ vẻ hiểu, nói hai câu rồi rời đi, chính ông ta cũng biết, không thể nào hôm nay vừa tới đã mang được Lai Sinh đi!

Trước đây Loan Loan cùng Bách Thủ đã từng tưởng qua rất nhiều về mục đích của Âu Dương Chất, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới loại khả năng này. Chờ Âu Dương Chất vừa đi, nàng lập tức gọi Lai Sinh đến, hỏi hẳn trước kia Âu Dương Chất có nói gì với hẳn không. Lai Sinh thành thật lắc đầu rồi nói mỗi lần Âu Dương Chất cũng chỉ mua đồ cho hẳn, có hỏi nhiều nhất cũng chính là tình hình cuộc sống của hẳn.

Sau đó ba người đến nhà trưởng thôn.

Thôn trưởng cũng rất khiếp sợ, lẩm bẩm nói câu “Thật nói trùng rồi!” Rồi bắt đầu than thở.

Thì ra Dương Nghĩa Trí đã sớm biết chuyện về Âu Dương gia, chỉ là, thật sự bất đồng với lời của Âu Dương Chất.

Năm đó Âu Dương lão gia đúng là vô tình gặp được mẹ Lai Sinh, lúc tuổi còn trẻ Âu Dương lão gia tướng mạo tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, lại học rộng tài cao, mẹ Lai Sinh đối với ông ta vừa gặp đã yêu, Âu Dương lão gia cũng dần dần nảy sinh tình cảm với bà. Lúc ông nội Lai Sinh thấy hai người này người có tình, ta có ý, cũng thành tâm mong con gái được hạnh phúc, nên không ngăn cản.

Không ngờ sau đó Âu Dương gia có biến cố, Âu Dương lão gia vội vã trở về nhà, trước khi đi thật sự đã hứa đợi xử lý chuyện trong nhà xong sẽ tới đón bà, nhưng mẹ Lai Sinh đợi trái đợi phải nhưng từ đầu đến cuối cũng không thấy Âu Dương lão gia.

Sau khi Âu Dương lão gia đi rồi, bà mới biết được mình đã có thai, vào lúc đó nữ tử chưa lập gia đình mà đã có thai thì sẽ bị người ta phi nhổ. Người cả thôn đối với nhà bọn họ đều là đứng xa mà nhìn, tiếng thóa mạ vô cùng khó nghe.

Nhưng mẹ Lai Sinh không nỡ bỏ đứa con, nên dưới áp lực tin đồn cũng sinh con. Qua một năm mà Âu Dương gia không có một chút tin tức nào, mẹ Lai Sinh nản lòng thoái chí, lúc Lai Sinh mới ra đời mẹ hẳn xuất huyết quá nhiều mà qua đời. Khi Lai Sinh năm tuổi, phía Nam gặp họa, đặc biệt là quê nhà của Lai Sinh, vùng đó có rất nhiều người bỏ nhà xa xứ. Ông nội Lai Sinh mang theo Lai Sinh quanh đi quẩn lại rồi cuối cùng lại đến Dương gia thôn.

Nói cách khác Âu Dương gia căn bản không hề phái người tới tìm mẹ Lai Sinh.

Mấy năm trước ông nội Lai Sinh cũng quả thật ở phiên chợ gặp được Âu Dương Chất, nhưng lúc ấy đôi phương căn bản không nói một câu nào về chuyện Lai Sinh.

Nếu đôi phương vô tâm với Lai Sinh, vì sao lúc này muốn tới đón hẳn trở về?

Ba người cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Sau khi Loan Loan và Bách Thủ trở về, hai người quyết định sai người hỏi thăm một chút chuyện của Âu Dương gia, đêm hôm đó hai người đều lần qua lộn lại không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Sinh con, tình hình thực tế

Editor: Gấu mèo + Leticia Beta: Tuyệt Y Sáng sớm ngày hôm sau Bách Thủ lập tức đi chợ, Loan Loan sợ lại xảy ra chuyện gì, nên để Lai Sinh ở nhà chơi. Chưa tới bữa trưa thì Bách Thủ về, hẳn đã nhờ Tạ đại ca và Mã đại ca ở huyện nha hỏi thăm, vì Âu Dương gia ở huyện thành, mà hai người họ chỉ là nha dịch nho nhỏ nên cũng không hiểu quá rõ chuyện của Âu Dương gia. Nhưng bọn họ đã đồng ý rồi, đợi khi bọn họ hỏi thăm rõ ràng rồi sẽ trả lời Bách Thủ.

Để bảo đảm, Bách Thủ lại đến quán rượu tìm Dur chương quỹ, Dur chương quỹ ngược lại lại biết người Âu Dương gia, nhưng chỉ biết Âu Dương gia cũng

là gia đình thương nhân, mặc dù làm ăn không lớn bằng Tạ gia, nhưng cũng coi như không tệ, hơn nữa mấy năm này làm ăn càng ngày càng tốt, có điều ông cũng không hiểu lắm về tình huống trong nhà Âu Dương.

Có người hai bên giúp đỡ nghe ngóng, Loan Loan và Bách Thủ mới hơi yên tâm chút. Chuyện này đã ảnh hưởng không nhỏ đến gia đình bọn họ.

Mặc dù như thế, nhưng việc đồng áng thì vẫn phải làm.

Bách Thủ dẫn Lai Sinh ra đồng làm việc, uơm mạ, đợi đến khi mạ lên tốt, thì bắt đầu cấy mạ.

Nói là giúp đỡ, nhưng thật ra thì Lai Sinh cũng không làm được gì, chỉ ở bên cạnh phụ chuyển đồ, làm chút việc đơn giản, còn việc cấy mạ thì thực không dám đề cho hắn làm. Hắn không chỉ cấy mạ lộn xộn lếch lạch, ngã trái ngã phải, mà chia mạ ít hay nhiều cũng không đều, cuối cùng còn phải để Bách Thủ nhô lên cấy lại, lại càng thêm khó khăn.

Kể từ đó, Bách Thủ rất mệt nhọc, hết bận việc đồng áng, về nhà còn phải làm việc, tự nhiên tốc độ cấy mạ cũng rất chậm. May là những nhà khác có quan hệ tốt với nhà nàng sau khi cấy xong thì lập tức tới giúp đỡ hắn.

Có người hỗ trợ, Bách Thủ dứt khoát để Lai Sinh về nhà cùng Loan Loan, như thế buổi chiều Lai Sinh còn có thể lên núi cắt về chút rau cho lợn, giúp đỡ quét sân, giặt quần áo, cái gì không biết, Loan Loan sẽ đứng bên cạnh dạy hắn.

Lúc này Bách Thủ mới yên tâm hơn một chút. Mà những người đến giúp kia biết Loan Loan không tiện, Bách Thủ mỗi ngày đều rất cực khổ, nên mỗi bữa họ đều trở về nhà mình ăn cơm, Loan Loan cứ mời nhưng họ cũng không ở lại, trong lòng nàng vừa bất đắc dĩ lại vừa cảm động.

Đều là những người làm việc quen tay, không tới hai ngày đã cấy xong toàn bộ vài mẫu ruộng, nhưng chưa để cho Bách Thủ thở phào nhẹ nhõm thì bên kia ở ruộng vừa cấy xong, bên này Loan Loan lại muốn sinh.

Hôm đó, nàng đang đứng trong sân chỉ huy Lai Sinh phơi nắng ga giường thì đột nhiên bụng đau quặn, đau theo từng cơn, hết cơn thì lại không đau nữa. Loan Loan biết ngày sinh mình dự tính đã tới, mọi người đều nói một ngày trước khi sinh sẽ có triệu chứng không khỏe, nhưng nàng thì ngược lại không có cảm giác đau quặn bụng dưới như lời mọi người nói, nên cũng không để trong lòng, nàng nghĩ chờ làm xong việc trước đã rồi để cho Bách Thủ đi đến nhà bà mụ nói trước một tiếng. Kết quả chưa tới nửa khắc đồng hồ, bụng lại bắt đầu đau từng cơn, hơn nữa từng cơn tiếp từng cơn, càng ngày càng đau, đau đến nỗi nàng không thể thả lỏng được. Mồ hôi trên trán túa ra, nàng cắn chặt răng, bàn tay nắm chặt đồ vật đến mức nổi cả gân xanh. Lai Sinh bị dọa đến nỗi ném cả cái chậu trong tay đi, ba chân bốn cẳng chạy ra đồng gọi Bách Thủ về. Lúc hắn về đến nhà, Loan Loan đã nằm chết dí trên giường, đau đến mức sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi.

Sự đau đớn sống không bằng chết kia khiến cho nàng cả đời khó quên.

Bách Thủ tìm mẹ Nguyễn Bảo tới giúp đỡ. Sau đó lại đi mời bà mụ, không nghĩ tới Loan Loan nói sinh là sinh, dọa đám người mẹ Nguyễn Bảo hết hồn. May là mẹ Nguyễn Bảo và bà nội Nguyễn Bảo đều là người có kinh nghiệm, nếu không trong nhà lại phải gà bay chó sủa một phen.

Mặc dù đột nhiên muốn sinh, nhưng quá trình sinh lại rất thuận lợi, sau nửa canh giờ đứa bé đã được sinh ra.

Nàng sinh được một bé trai, Bách Thủ không kìm được vui mừng. Trước tiên đặt tên cho con, gọi là Dương Ngọc Hán. Tay chân hắn cứng ngắc ôm lấy đứa con mềm mại, thân thể cương cứng, nét mặt tràn đầy yêu thương, miệng không ngừng gọi: “Hán Nhi, Hán Nhi ngoan, Hán Nhi của cha. . . .” Tò mò và thương yêu, khiến người bên cạnh không ngừng hé miệng cười, lại không dám cách hắn nửa bước.

Được tin, ngày hôm sau mẹ Loan Loan tới thăm Loan Loan và đứa bé, bà đích thân làm vài món đồ lót và giày nhỏ cho đứa bé, rồi dặn dò Loan Loan trong tháng cần nghỉ ngơi nhiều, không được làm gì, cũng đừng xuống giường. Bà vui vẻ ôm cháu trai, nói cuối cùng Loan Loan đã sinh được con trai cho Bách Thủ, trong lòng bà cũng buông được một tảng đá lớn. Nếu có thể cho Hán Nhi thêm một đệ đệ thì càng tốt, nhưng có con trai rồi thì cũng phải sinh thêm con gái, như vậy trong nhà mới xem như hoà hòa mỹ mỹ chân chân chính chính.

Ngày thứ ba, Vương Lý cũng tới, trong nhà có việc nên Lý Quang Hán không đi cùng, còn đứa bé thì ở nhà cho bà nội trông. Nàng mang cho Loan Loan chút đồ ăn và cũng làm hai bộ quần áo.

Phía trên Loan Loan không có bà bà chỉ điểm, nên nàng bèn nói cho Loan Loan nghe từng cái kinh nghiệm chăm con, lại bảo nàng thương lượng với Bách Thủ, nữ nhân ở cử trong tháng cần được nghỉ ngơi tốt, nếu không sau này sẽ lưu lại bệnh căn, tốt nhất là có thể để Bách Thủ giúp đỡ chăm con khi Loan Loan ở cử trong tháng rồi chờ ra tháng là được.

Vương Lý còn dặn dò Loan Loan khá nhiều điều cấm kỵ.

Tỷ như không thể ăn món ăn lạnh, không được dùng nước lạnh, phải đội mũ, không thể hóng gió, nếu không sau này lớn tuổi sẽ bị nhức đầu. Ăn cái gì cũng phải ngồi ăn, và cả trong tháng ở cử nhất định không thể tắm gội đâu.

Không tắm cũng được, cùng lắm thì lau người bằng nước ấm là được, nhưng một tháng không gội đầu thì Loan Loan có chút lúng túng, thế thì ra tháng cả người không biết sẽ thối như thế nào!

Biết Loan Loan là một người thích sạch sẽ, Vương Lý sợ miệng thì nàng đồng ý nhưng không làm theo, nên còn cố ý nói cho Bách Thủ biết. Sau đó nàng quả thật có chút không chịu được muốn gội đầu, may là bị Bách Thủ ngăn cản: “Trong tháng không thể gội đầu, chờ ra tháng thì tốt rồi.”

Nàng bĩu môi, mùi ở trên đầu ngay cả bản thân nàng còn có chút không chịu được, đừng nói đến Bách Thủ ngày ngày ngủ bên cạnh nàng.

Nhưng Bách Thủ không ngại chút nào: “Thế có là gì, nông dân chúng ta ai có thể tắm rửa mỗi ngày chứ, người ai mà không có chút mùi mồ hôi, mỗi ngày ta làm việc trên người ra không ít mồ hôi, còn sợ ban đêm làm ngạt nằng và con đấy!”

Sau đó Loan Loan không nhắc lại chuyện gọi đầu nữa, gắng gượng kiên trì tới đầy tháng.

Trong nhà thêm một thành viên là một việc vui lớn, mỗi ngày Bách Thủ vội vội vàng vàng ở ngoài nhưng nụ cười trên mặt chưa bao giờ tắt, làm việc còn hăng say hơn thường ngày. Vì muốn nhanh chóng bồi bổ thật tốt cho thân thể Loan Loan, nên mỗi ngày hắn đều hầm canh gà, trong nhà không có gà thì đi chợ mua, không hề tiếc bạc. Sáng sớm còn phải luộc bốn quả trứng gà.

Loan Loan cũng có đủ sữa, nhưng mỗi ngày đều phải ăn trứng gà rồi canh gà, thế cho nên về sau vừa ngửi thấy mùi canh gà là nằng đã muốn ới.

Mặc dù mỗi ngày nằng ăn nhiều, nhưng con nằng mỗi lần bú cũng không được nhiều lắm, nên nằng phải cho thằng bé bú nhiều đợt, ban đêm phải thức dậy nhiều lần. Nằng vốn cũng không phải là người ngủ say giấc, vì thế thường xuyên tỉnh lại lúc nửa đêm để cho con bú, rồi sau khi nằm xuống lại trằn trọc một lúc lâu, đợi đến lúc vừa có chút buồn ngủ thì con lại quấy khóc. Ban ngày mặc dù nằng ngủ bù được một chút, nhưng sinh lý tuần hoàn lại sai giờ, cho nên, cũng gầy hơn chút ít.

Mà kể từ sau khi nằng sinh con, Lai Sinh cũng không ngày ngày chạy ra ngoài nữa, lúc không có chuyện gì thì hắn lại nằm úp sấp bên giường nhìn chăm chăm vào đứa bé đang ngủ, một lát lại sờ sờ vào mặt của đứa bé, một lát lại sờ sờ vào tay nhỏ của bé, khá tò mò hỏi Loan Loan: “Ngày nào đẻ cũng nhìn nó, vì sao nó cứ nhắm mắt mãi vậy? Cũng không nhìn để lấy một cái?” Sau lại đã cảm thấy không có gì thú vị.

Theo thời gian trôi qua, đứa bé trừ ngủ, còn có thể mở tròn mắt nhìn đông nhìn tây, bàn tay bàn chân nhỏ bé thỉnh thoảng quơ loạn xạ. Lai Sinh lại hiểu kỳ, mấy ngày sau, thấy đứa bé trừ như vậy thì cũng không có phản ứng khác, trên chọc nó, nó cũng không phản ứng nhiều, hầu hết thời gian vẫn là ngủ, nên hắn lại bắt đầu cảm thấy không thú vị.

Có điều, lúc Bách Thủ đi ra ngoài để hắn ở nhà, hắn cũng sẽ không lặng lẽ chuồn đi giống như trước, cho dù không chơi đùa với đứa bé, hắn cũng chơi ở trong sân, có đôi khi mấy đứa trẻ con đám Nguyên Bảo tới gọi hắn, hắn cũng nghiêm túc nói: “Ca ta đi ra ngoài rồi, ta phải ở nhà chăm Hán Nhi cùng chị dâu.”

Trước kia Bách Thủ sống rất cực khổ, từ khi có Loan Loan mới bắt đầu từ từ tốt hơn, mới từ từ cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, hắn rất muốn có một gia đình thuộc về mình, có vợ, có con trai con gái, yêu thương nhau.

Bây giờ cuối cùng hắn cũng có con trai, trong lòng Bách Thủ vừa vui mừng lại vừa cảm động, hắn quyết định tiệc rượu đầy tháng của con nhất định phải làm lớn. Loan Loan còn chưa qua tháng, hắn đã bắt đầu chuẩn bị, tỉ mỉ nghiên cứu ngày đãi tiệc phải làm những món gì, vừa ngon lại vừa tiết kiệm.

Bởi vì số bạc này bọn họ cũng không dễ mà kiếm được!

Hắn suy nghĩ kỹ lúc ban ngày, sau đó ban đêm hắn sẽ nói suy nghĩ của mình cho Loan Loan, Loan Loan nói tất cả do hắn quyết định là được.

Sau đó hắn lại thấy nhà giàu người ta đều đánh khóa trường mệnh cho trẻ con từ nhỏ, ý là phù hộ đứa trẻ lớn lên bình an, khỏe mạnh. Thế là lập tức cũng có ý định này.

Loan Loan cười hắn: “Người ta là nhà giàu, nông dân chúng ta không thịnh hành chuyện đó. Vả lại, con hãy còn nhỏ như vậy, chàng làm xong thằng bé cũng không đeo được. Sau này hãy nói đi!”

Mất thấy sắp sang tháng, Bách Thủ bèn đi chợ mua sắm những đồ cần thiết, sau lại đến quán rượu một lần, Dư chương quỹ tìm được hắn, rồi nói cho hắn một chút tin tức về Âu Dương gia mà mình đã thăm dò được.

Sau khi nghe xong lời Dư chương quỹ nói, mua đủ đồ thì Bách Thủ đánh xe trâu nhanh chóng về thôn, tiếp đó nói chuyện này cho Loan Loan.

Công khai âm thầm hỏi thăm được từ trong miệng nô bộc của Âu Dương gia, Lai Sinh quả thật là con của Âu Dương lão gia. Lẽ ra cha đi tìm con là chuyện bình thường, nhưng mấy năm trước Âu Dương lão gia đã biết rõ sự tồn tại của Lai Sinh, khi đó cũng không muốn đón hắn trở về, vậy hiện tại là vì sao?

Lại hỏi thăm thêm một hồi, rốt cục mới từ Âu Dương lão thái gia biết được một chút dấu vết. Âu Dương lão thái gia hiện đã bảy mươi, lúc tuổi còn trẻ vào nam ra bắc, mấy năm trước thì ốm một lần, dường như ông cũng biết mệnh mình không lâu, nhưng gia nghiệp lớn như vậy phải xử lý như thế nào?

Âu Dương lão thái gia có ba con trai, Âu Dương lão gia là con trai lớn, lẽ ra gia nghiệp này hắn là giao cho con trai lớn tiếp quản, nhưng Âu Dương lão thái gia xưa nay cho là Âu Dương lão gia không có thiên phú buôn bán bằng hai đệ đệ, hơn nữa ông lại cưng chiều đứa con trai nhỏ.

Nhưng tổ chế lại có quy định, hơn nữa ba con trai đều có thể thiếp, không biết Âu Dương gia đã tạo nghiệt gì, mà tất cả đều là sinh con gái, sau đó ông lại hạ lệnh, ai có thể sinh được con trai trước thì sẽ được tiếp nhận vị trí gia chủ.

Âu Dương lão gia đã hơn năm mươi tuổi, tuy có kiêu thế, nhưng hắn lực bất tòng tâm, trong lòng có chút không phục với quyết định này của cha. Sau đó trong lúc vô tình nghĩ đến sự tồn tại của Lai Sinh, lúc này mới cho người để ý Lai Sinh.

Thông qua quan sát, hắn hiểu được mặc dù đầu óc Lai Sinh không linh hoạt, nhưng Lai Sinh sức lớn, làm việc thì cũng bình thường như ai, nên trong lòng bèn cân nhắc một phen, lúc này mới sai quản gia của hắn là Âu Dương Chất tới tìm Lai Sinh.

Loan Loan nghe xong vừa cảm thấy ngạc nhiên vừa cảm thấy nghi ngờ, nói như thế thì cuộc sống sau khi Lai Sinh trở về còn không biết xấu hay tốt. Nghĩ lại, lời Âu Dương Chất nói hôm đó quả thật có chỗ không đúng.

Chắc hẳn năm đó Âu Dương lão gia căn bản không thực sự đi tìm hai mẹ con Lai Sinh, Lai Sinh có cha như vậy, Loan Loan càng thêm lo lắng cho cuộc sống sau này của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Khách tới đầy tháng

Edit: Gấu mèo + Leticia Beta: Tuyệt Y Buổi tối, Loan Loan và Bách Thủ gọi Lai Sinh vào cùng nhau mở cuộc họp gia đình nhỏ đầu tiên, chủ yếu là muốn nhìn thái độ của Lai Sinh một chút.

Loan Loan uyển chuyển, đơn giản kể lại chuyện một lần: “. . . . . Người kia là quản gia của cha đệ, tới muốn đón đệ về. . . . . Lúc đệ mới sinh ra cha đệ đã rời khỏi mẹ con đệ, ông ấy ở huyện thành cách trấn chúng ta không xa. . . . . Sau khi đệ về sẽ có thể mặc quần áo đẹp, được ăn đồ ăn ngon, rốt cuộc đệ không cần phải làm việc nữa, nhưng sau này chỉ sợ đệ sẽ không còn được gặp lại ca và chị dâu, còn có cả Hán Nhi, còn và người ở Dương gia thôn, cũng không có cơ hội trở về nữa. . . . .” Những thứ vòng vo Loan Loan nói hắn nghe không hiểu, nhưng nếu hắn không thể trở về, thì cũng nên chuẩn bị tư tưởng cho hắn trước.

Mặc dù kẻ ngốc không hiểu chuyện gì, nhưng nếu người không nói tiếng nào tùy ý để hắn bị mang đi, hắn sẽ cho rằng là người vứt bỏ hắn, trong lòng cũng sẽ ghi hận!

Lai Sinh đối với người gọi là cha kia rất xa lạ, toàn bộ lực chú ý của hắn đều ở việc sau này sẽ có ăn ngon mặc đẹp, nhưng sau khi rời đi sẽ không trở về được nữa.

Hắn bèn biu môi hỏi: “Vì sao đệ không thể trở về nữa? Có nhiều đồ ăn ngon như vậy, chị dâu, nếu không chúng ta mang theo Hán Nhi cùng đi đi!”

Trong lòng Loan Loan ghen ngào, dù hắn không biết đi làm gì, nhưng có thứ tốt cũng không quên hai vợ chồng bọn họ.

“Ca và chị dâu không thể đi. Đó là cha đệ, đệ còn có thể được gặp một ông nội khác, còn có thúc thúc bá bá, tỷ tỷ muội muội. . . . của đệ”

Sau một phen phí sức giải thích, Lai Sinh cuối cùng nói không muốn đi, nhưng trong lời nói lại có chút không nỡ bỏ những đồ ăn ngon kia.

Ngày hôm sau, Loan Loan liền bảo Bách Thủ đi chợ mua nhiều điểm tâm mà trước kia Lai Sinh không được ăn, vì thế Lai Sinh vô cùng vui vẻ!

Đến tiệc rượu ngày đầy tháng, mẹ Nguyên Bảo, mẹ Thạch Đầu cùng hàng xóm láng giềng tới thật sớm giúp bọn họ, mấy nam nhân cha Thạch Đầu, cha Nguyên Bảo giúp đỡ Bách Thủ đi các nhà mượn bàn, ghế để ngồi. Mượn bàn ghế về xong, bọn họ dùng bút mực viết lên trên chân bàn và chân ghế, mà vì Lý Đại Trí không có mặt, nên đành nhờ ông nội hắn viết giúp tên nhà lên mỗi bàn để làm ký hiệu.

Lão nhân gia cũng là người nhiệt tâm, lúc tuổi trẻ cũng đọc sách viết chữ đẹp, nhưng không vì đây là chuyện nhỏ mà làm cho có lệ, đoan đoan chính chính viết tên tất cả các nhà đầu ra đấy.

Mọi người đứng một bên nhìn, đồng thời cười nói: “Phía trên này có tên nhà mình, sau này nhà ai có việc, sẽ không bao giờ bị lộn xộn đồ đạc của mọi người nữa!”

Hiện tại mẹ Loan Loan đối xử với Loan Loan và Bách Thủ đã có thay đổi lớn so với trước. Sáng sớm bà đã đến đây với cha Loan Loan, Vương Tiểu Thảo và Vương Nguyên Sinh.

Trong nhà chỉ có Mai Từ ôm con ngồi cùng Loan Loan. Vừa vào nhà, mẹ Loan Loan lập tức ôm cháu, miệng gọi “Cục cưng bé bỏng ơi, cục cưng bé bỏng à”. Vương Tiểu Thảo gọi Nhị tỷ rồi ngoan ngoãn đứng qua một bên, mà Vương Nguyên Sinh thì chỉ đi vào liếc mắt một cái rồi chạy ra ngoài.

Cha Loan Loan không tiện đi vào nên ở phía ngoài chào hỏi Bách Thủ, sau đó đi nói chuyện với những người lớn tuổi cùng thôn ở ngoài sân.

Hai vợ chồng Vương Lý tới chậm một chút, con nàng chỉ lớn hơn Đại Bảo và Tiểu Bảo mấy tháng, ngồi cùng Mai Từ trong nhà coi như hai người cũng có chung đề tài.

Lúc này, ngoài đồng đã không còn việc gì, Loan Loan và Bách Thủ chuyển vào thôn một năm nay nhân duyên càng ngày càng tốt, vì thế những người không có chuyện gì đều tới rất sớm.

Có khách đến nhưng Loan Loan không có cách nào tiếp đãi, chỉ có Bách Thủ đi chào hỏi. Ngày hôm đó phải cực khổ mẹ Nguyên Bảo, mẹ Thạch Đầu, và cả mấy người Vương bà mối bận bịu trong bếp. Sau đó có thêm mẹ Loan Loan tới, bà bèn giúp đỡ Bách Thủ nhận quà.

Có người tặng thịt, có người tặng trứng gà, tặng gà các loại... một đồng đồ lớn xếp ở trong nhà chính.

Còn có một vài người bình thường ít đến thăm nhà bọn họ cũng bèn thừa dịp lúc này đi vòng quanh sân, sau lại đã cảm thấy quả thật nhà bọn họ thiết kế rất hợp lý nên trong thôn cũng có vài người bắt chước đào lỗ tháo nước trong sân. Hơn nữa cái hành lang của nhà bọn họ được nối rộng ra quả thực rất tốt, mưa không hắt đến, nắng không chiếu vào, theo như lời Loan Loan nói, vào ngày mùa thời tiết không tốt còn có thể để thóc lúa ở chỗ này.

Điều khiến cho những nam nhân kia hâm mộ chính là sân nhà Loan Loan nhìn rất sạch sẽ lại vừa không có mùi lạ. Rất nhiều nhà đều trực tiếp xây chuồng lợn ở một góc sân, nhất là ngày mùa hè, nếu không chăm quét dọn, thì đứng trong sân cũng có thể ngửi được mùi thối.

Nhưng chuồng lợn nhà Loan Loan lại ở phía sau, hơn nữa còn quét dọn rất sạch sẽ, bên cạnh còn trồng rau, cho dù có mùi cũng không nồng nặc lắm. Cuối cùng mà nói, họ nhìn cái sân rất thuận mắt.

Cả đám đều than thở trong lòng Bách Thủ thật là may mắn!

Nhưng mà mọi người cảm thấy đáng tiếc nhất chính là con đường lát đá xanh kia, xài nhiều bạc như vậy để lát sân mà quả thực không dùng để làm gì!

Sau đó bà mối Vương quả trách cả đám người kia: “Các ngươi thật đúng là không biết gì cả, không hiểu thì đừng nói lung tung. Các ngươi biết trong nhà ai mới trải đường đá phiến không? Đó đều là những nhà có tiền đấy! Người ta bắt kẻ là vườn hoa, hay hành lang, sân nhỏ đều dùng đá phiến này, nếu không vì sao khi trời mưa những người nhà giàu đi dạo trong sân mà giày không ướt, cũng không dính bùn chứ. . . . .”

Lúc này mọi người mới chợt hiểu!

Nhưng có người vẫn cảm thấy ở nông thôn mà làm những thứ này thì thật lãng phí.

Ban đầu Loan Loan nghĩ quá tốt, nhưng sau khi trải lên mới phát hiện thật ra thì tác dụng của đường đá phiến cũng không nhiều như trong tưởng tượng. Cho nên Loan Loan ở trong nhà nghe cũng chỉ hé miệng cười cười chứ không nói gì.

Sắp xếp ổn thỏa mấy cái bàn ở ngoài sân xong, họ lại xếp ghế quanh bàn.

Bởi vì người đến quá nhiều, sau lại xin ông nội Đại Trí hỗ trợ, chuyển cái bàn nhỏ và ghế ra ngoài cửa nhà chính, đặt một xấp giấy, có người đi vào tặng lễ, hoặc tặng những thứ gì thì ông viết lên giấy ghi nhớ.

Sắp đến bữa trưa mà vẫn có khách tới, nhưng vị khách này cũng không phải là người trong thôn. Bách Thủ cùng Lai Sinh ra khỏi phòng bếp, chỉ thấy một người ăn mặc như gã sai vặt đứng trong sân.

Người họ dường như nhận ra được Bách Thủ, nên thấy hắn đi ra ngoài, gã sai vặt đã đưa bao lễ trong tay tới nói: “Hôm nay Dư chương quý có chuyện không đi được, đặc biệt sai nô tài đến tặng cho tiểu thiếu gia chút lễ mọn.”

Lập tức mọi người trong sân đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bách Thủ cũng có chút ngoài ý muốn, không ngờ quán rượu còn cố ý cho người tới tặng quà, gã sai vặt đưa đồ đến rồi lập tức rời đi. Bách Thủ đưa bao quà cho Loan Loan, Loan Loan bèn để nó vào trong tủ.

Buổi trưa lúc ăn cơm, những cái bàn đi mượn đã đầy người ngồi, Loan Loan cho con bú trước, sau đó Bách Thủ bưng cơm và canh gà đi vào, lại gấp vài món ăn thanh đạm cho nàng.

Loan Loan ở trong phòng nghe tiếng nói chuyện ong ong ngoài sân, tiếng cười hi hi, tiếng mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu chào hỏi mọi người, còn mơ hồ nghe thấy tiếng mẹ Loan Loan nói cười cùng người ta, tất cả đều lộ ra vẻ hài hòa ấm áp như vậy.

Cơm nước xong, mọi người cùng nhau giúp đỡ thu dọn bát đĩa, rửa bát, dọn bàn, rồi quét rác. Tiệc tan người đi, trong sân nhà dần dần khôi phục thanh tĩnh, Mai Tử và Bảo Sơn ôm hai đứa bé về, vẫn còn mấy người thường ngày có quan hệ tốt ở lại. Đám người mẹ Loan Loan cũng ở lại trong sân nói chuyện với người khác.

Loan Loan đi xuống giường mở hộp tủ, rồi nàng mở bao lễ vật kia ra, bên trong là vài bộ quần áo của trẻ con, ngoài ra còn có một cái hộp, trong hộp là một mảnh ngọc hình Quan Âm.

Nam mạng Quan Âm nữ mạng Phật!

Không ngờ Dư chương quý lại tặng đồ quý trọng như vậy, Loan Loan cẩn thận cất kỹ đồ đạc.

Ngọc có thể dưỡng người, nhưng ngọc mới mua thì cần có dưỡng bằng tinh khí con người, chờ dưỡng một hai năm rồi ngọc sẽ có nhân khí, linh khí, đeo trên người chính là ngọc dưỡng người rồi!

Sau Bách Thủ đi vào, Loan Loan lặng lẽ đưa mảnh ngọc cho hắn xem, Bách Thủ nhìn mảy nói: “Tặng đồ vật quý trọng như vậy, ngày khác chúng ta còn phải đến nói cảm ơn rồi!”

Sau đó mẹ Lan Hoa liền đi vào, Loan Loan cất kỹ đồ đi, Bách Thủ cũng ra khỏi phòng, Loan Loan mời nàng ngồi xuống, mẹ Lan Hoa cười tươi như hoa, nhìn đứa nhỏ đang ngủ say một lát rồi khen mấy câu. Sau đó liền bắt đầu cảm thán: “. . . . .Muội thì tốt rồi, cuối cùng cũng giúp nhà Bách Thủ huynh đệ kế tục hương khói, coi như là hoàn thành một nhiệm vụ lớn, sau này lại sinh thêm đứa con gái nữa. . . . .” Tiếp theo bắt đầu tổ khổ, càng về sau lại có chút ngập ngừng.

Trùng hợp Lai Sinh từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm bánh ngọt, Loan Loan kỳ quái, bánh ngọt kia cũng không phải là Bách Thủ mua. Nàng hỏi hần, hần nói: “Âu Dương quản gia cho đệ.”

Lần trước Loan Loan đã dạy hần gọi Âu Dương Chất là Âu Dương quản gia.

Tiếp theo Bách Thủ đi vào, nói trong nhà lại có khách đến, Lai Sinh đã sớm chạy ra ngoài. Thấy hần tựa hồ có lời gì muốn nói, mẹ Lan Hoa không tiện ở lại nên nói hai câu với Loan Loan rồi cũng ra khỏi phòng.

“Âu Dương Chất tới rồi à?” Đợi mẹ Lan Hoa vừa đi, Loan Loan liền đề thấp giọng hỏi.

Bách Thủ gật đầu: “. . . . . Lại mang chút đồ ăn cho Lai Sinh, ta vốn muốn mời ông ấy vào ngồi uống trà, nhưng ông ấy không ngờ hôm nay chúng ta có chuyện vui, nên nói hai câu xong thì đi.”

Loan Loan thờ phào nhẹ nhõm, coi như Âu Dương Chất còn biết chút lễ số, đi thì tốt, chẳng qua là kế tiếp bọn họ phải suy nghĩ lần sau hần sẽ tới lúc nào!

Lúc này người nghèo cho dù là tiệc đầy tháng cũng không lưu hành những thứ như trứng gà đồ kia, cơm cũng chỉ ăn một bữa trưa rồi thôi, người nào có quan hệ đặc biệt tốt thì ở lại ăn cơm tối. Chờ một nhà mẹ Loan Loan ăn xong cơm tối, Bách Thủ tiễn mấy người ra cửa thôn, Loan Loan bảo Lai Sinh giúp thu dọn bát đĩa.

Sau đó đóng cổng sân, Bách Thủ rửa xong bát đĩa, lúc này hai người mới bắt đầu kiểm kê quà tặng hôm nay nhận được!

Phần lớn đều là trứng gà và thịt, còn có bột mì, hai người cất danh mục quà tặng đi, lấy quần áo trẻ con quán rượu đưa tới ra, chất vải đều là hàng thượng hạng, mềm mại rất thích hợp cho trẻ con mới sinh, xem ra Dư chương quỹ vẫn rất dễ tâm. Nhưng không biết món quà này là ý tứ của Dư chương quỹ, hay là ý của quán rượu?

Về phần ngọc, Loan Loan quyết định chờ con lớn thêm chút nữa mới cho đeo.

Cất tất cả đồ đạc đi xong, hai người mới nói đến chuyện ban ngày, chắc là Âu Dương Chất cũng không ngờ hôm nay nhà Loan Loan bày tiệc rượu, biết nhiều người có một số việc khó mà nói nên mới đề đồ lại rồi tự giác đi. Đồng thời lòng hai người lại lo lắng, hôm nay Âu Dương Chất đi, không biết ngày nào lại đến?

Ban ngày trông thấy bộ dáng Lai Sinh vui vẻ khi cầm bánh ngọt Âu Dương Chất đưa tới, Loan Loan không biết là mừng hay là lo. Bánh ngọt Âu Dương Chất mang đến mỗi lần mỗi khác, hơn nữa đều là đồ không mua được ở trấn trên, đoán chừng cũng không phải mua ở cửa hàng trên huyện thành mà do Âu Dương phủ làm.

Ngoại trừ ăn ra, Loan Loan không thể tưởng tượng được Lai Sinh có chỗ tốt gì khi trở lại Âu Dương gia?

Ngày hôm sau, Loan Loan mới ôm con đi lòng vòng trên đường thôn, đã có người đi tới hỏi nàng Âu Dương Chất là ai. Gã sai vật ở quán rượu tới đã nói rõ thân phận, nên tất cả mọi người đều biết, nhưng Âu Dương Chất tới không tặng lễ cho tiệc đầy tháng con Loan Loan, mà cũng không nói rõ thân phận, chỉ mua đồ cho Lai Sinh, khó trách người trong thôn tò mò.

Có một số việc nói ít cho thỏa đáng, vì thế Loan Loan chỉ cười nói: “Bách Thủ quen biết bên ngoài thôi.”

Loan Loan và Bách Thủ quen biết chương quỹ của “Quán rượu Phúc sinh“, thì việc họ có thể quen biết những người khác cũng không kỳ lạ, thế nhưng vẫn có người không tin.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Nói rõ

Edit: Leticia Beta: Tuyệt Y Tức là người Bách Thủ quen, nhưng vì sao ông lão kia lại gọi Lai Sinh trước?

Hai người thương lượng một hồi, cuối cùng vẫn nói việc này cho thôn trưởng Dương Nghĩa Trí.

Dương Nghĩa Trí cũng cảm thấy chuyện có điều kỳ lạ, dựa theo tin tức hỏi thăm được thì Lai Sinh tốt nhất vẫn nên ở lại Dương gia thôn cho thỏa đáng. Mặc dù người ở Dương gia thôn và hắn cũng không có quan hệ máu mủ gì, nhưng mọi người cũng sẽ không bạc đãi hắn. Từ sau khi ông nội hắn mất, Bách Thủ và Loan Loan vẫn đối đãi với hắn như người trong nhà. Ấu Dương gia thực tại quá mức phức tạp, Lai Sinh lại là một kẻ ngốc, trở về đó thì chỉ mẶc cho người ta định đoạt số mệnh mà thôi!

Nhưng nếu Lai Sinh là người của Ấu Dương gia, nếu Ấu Dương gia thật muốn đón hắn trở về, bọn họ đúng là không có cách nào, mà cũng không có quyền ngăn cản. Biện pháp duy nhất là khiến Ấu Dương gia bỏ đi cái ý niệm này.

Nhưng nếu như Ấu Dương lão gia biết đầu óc Lai Sinh mất linh quang mà vẫn muốn đón hắn về, việc này đại biểu ông ta đã có tính toán của mình. Ấu Dương gia có gia nghiệp lớn, quả thực không phải là người mà những người nông dân như bọn họ có thể đối phó được.

Biện pháp còn chưa nghĩ ra thì hai ngày sau Ấu Dương Chấn lại tới nữa !

Hắn ngồi trên một chiếc xe ngựa màu xanh, còn có gã sai vặt đánh xe, xe ngựa vừa vào thôn lập tức khiến cho mọi người chú ý, mọi người rồi rít đi tới ven đường quan sát, rồi theo đuôi xe ngựa đi về phía nhà Loan Loan. Nửa đường gặp Lai Sinh chơi đùa ở ven đường, Ấu Dương Chấn từ ái gọi Lai Sinh, từ trong xe ngựa lấy ra một bọc đồ cho hắn, còn cười hỏi hắn: “Có muốn ngồi lên một chút hay không?”

Sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người Lai Sinh vui rạo rức ngồi vào trong xe ngựa.

Lúc ấy Loan Loan vừa cho con bú xong, đang ôm con ngồi dưới mái hiên thì nhìn thấy một chiếc xe ngựa màu xanh dừng ở ngoài cửa nhà mình, sau đó Lai Sinh cùng Ấu Dương Chấn một trước một sau xuống xe ngựa.

Nhất thời trong lòng nàng dâng lên một dự cảm không tốt.

Nhưng nàng vẫn khách khí mời Ấu Dương Chấn vào sân ngồi, sau đó lại để Lai Sinh đi tìm Bách Thủ về, thuận tiện nhắc hắn nói cho Bách Thủ biết là Ấu Dương Chấn tới.

Một đồng người đứng vây xem ngoài nhà Loan Loan, nàng lại hỏi Ấu Dương Chấn uống nước hay là uống trà.

Ấu Dương Chấn cười nói: “Không cần phiền, ta ngồi nói chuyện một lúc thôi.”

Vừa vặn nàng vốn cũng không có tâm tư đi pha trà.

Rất nhanh Bách Thủ đã trở về, phía sau còn có thôn trưởng đi theo.

Đội Bách Thủ giới thiệu hai người với nhau, lúc này Ấu Dương Chấn mới lệnh gã sai vặt đánh xe mang đồ xuống xe ngựa.

Gia đình giàu có nhất trong thôn xung quanh trăm dặm nhiều nhất cũng chỉ có một chiếc xe trâu tốt, đột nhiên có một cỗ xe ngựa như vậy vào vùng nông thôn, khiến mọi người đều rất hiếu kỳ, bọn nhỏ thì vây quanh xe ngựa đồng nhìn tây nhìn. Cho nên, gã sai vặt trong vô số ánh mắt hâm mộ từ trên xe mang đồ xuống, có thức ăn, đồ dùng, quần áo, bánh ngọt, vài vốc của nam nhân, nữ nhân, người lớn và cả trẻ con.

Đừng nói những người ngoài cửa xem náo nhiệt, mà chính người trong cuộc như nàng cũng có chút động tâm, vài cuộn vải như vậy bọn họ có thể làm bao nhiêu là quần áo nha! Hón nữa đều là những loại có chất vải tốt cả!

Nhưng mà vật này nàng không thể nhận.

“Ấu Dương quản gia, ông đang làm gì vậy? Nếu ông thật sự thích Lai Sinh thì thường xuyên đến thăm đệ ấy là được, những thứ này thì không cần.” Loan Loan cười nói, cũng không nhận.

Ấu Dương Chấn lắc tay, gã sai vặt tự đặt toàn bộ đồ vào nhà chính. Sau đó ông ta cười nói: “Đây là điều cần làm. Lão gia chúng ta biết Lai Sinh thiếu gia được các người tỉ mỉ chiều chuộng suốt một năm qua, lão gia vô cùng cảm kích, đây chỉ là một chút tâm ý. Hai vị nhất định phải nhận lấy.”

Loan Loan cau mày, không đợi nàng nói tiếp, Ấu Dương Chấn lại chuyển hướng sang Dương Nghĩa Trí nói: “Cũng là Lai Sinh thiếu gia có số phận tốt, có thể gặp được người tốt bụng như thôn trưởng, nên cậu ấy mới có thể có cuộc sống bình yên ở Dương gia thôn.”

“Đây là điều phải làm” Dương Nghĩa Trí trả lời: “Trước kia ông nội Lai Sinh ở trong thôn giúp đỡ mọi người rất nhiều, đây cũng là một yêu cầu nhỏ của ông ấy trước khi lâm chung, chúng ta làm như vậy cũng là hoàn thành di nguyện của ông ấy thôi.”

“Nhớ năm đó ta theo lão gia đi ra ngoài, lão gia từ là một người rất tốt. Ôi, thật là đáng tiếc, năm ấy sau khi báỉ kiến thì vẫn chưa từng gặp lại ông ấy.” Ấu Dương Chấn có chút cảm hoài nói.

Lúc Ấu Dương Chấn đi vào đã có người hiếu kỳ đi theo vào sân. Hiện đã có vài người đứng trong sân, họ cũng không tiện đóng cổng, cho nên những lời mấy người nói, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng.

Lúc mọi người còn đang khiếp sợ Lai Sinh có một thân thích giàu có như vậy, thì lại nghe Ấu Dương Chấn nói: “Thật ra thì hôm nay ta tới chỉ vì hai chuyện.”

Loan Loan trầm nghĩ hồng bét rồi, vừa nghe Âu Dương Chất này xưng hô với Lai Sinh như vậy, nàng đã biết hôm nay chuyện này không dễ qua.

“Một là đặc biệt đại biểu cho lão gia nhà ta cảm tạ mọi người trong thôn đã chăm sóc Lai Sinh thiếu gia nhiều năm như vậy; hai là muốn nói một tiếng với các vị để đón thiếu gia về.”

Tiếng nói vừa dứt, trong sân vang lên tiếng nghị luận ong ong.

Dương Nghĩa Trí liếc nhìn Âu Dương Chất, gỡ tẩu thuốc của mình, sau đó hướng về phía mọi người trong sân nói: “Không có chuyện gì mà đứng hết trong này làm gì vậy, mọi người trở về nhà mình làm việc đi!”

Cho dù có hiếu kì hơn nữa, nhưng thôn trưởng đã lên tiếng thì mọi người cũng đành tâm không cam lòng không nguyện mà rời khỏi sân, cũng có vài người chưa từ bỏ ý định còn ở ngoài cửa ngõ dáo dác, thế là bị Dương Nghĩa Trí trừng mắt và rồi chạy biến mất.

Trong sân nhất thời không ai nói chuyện, Âu Dương Chất dường như cũng không gấp, sau một lúc lâu, Dương Nghĩa Trí mới nói: “Âu Dương quản gia, mặc dù Lai Sinh không phải là người bản địa Dương gia thôn ta, nhưng chúng ta vẫn đối xử với thằng bé như người trong nhà, tất nhiên cũng hi vọng hắn sống tốt. Chuyện này hai ngày trước ta cũng đã nghe Bách Thủ nói rồi, nhưng, năm đó ông nội Lai Sinh dẫn theo Lai Sinh đến Dương gia thôn chúng ta, ta là người rõ ràng hơn hết, thứ cho ta nói thẳng, nhưng ta chưa từng nghe ông ấy đề cập tới việc Lai Sinh còn có thân nhân.”

Âu Dương Chất khẽ mỉm cười: “Ta hiểu lo lắng của Dương thôn trưởng, nhưng chuyện này thực sự không thể giả. Nếu thôn trưởng biết rõ tại sao năm đó hai người Lai Sinh lại tới Dương gia thôn, hẳn là cũng biết Lai Sinh thiếu gia còn có cha. Còn nữa, Lai Sinh thiếu gia có phải là con nối dõi của lão gia chúng ta hay không thì chỉ cần tra một chút liền biết, mặc dù thôn kia cảnh còn người mất từ lâu, không còn bộ dáng ban đầu nữa, nhưng ta nghĩ rằng người biết chuyện của mẹ Lai Sinh năm đó thì không phải không có. Và lại, lão gia chúng ta muốn đón Lai Sinh về là bởi vì bọn họ thật sự có quan hệ máu mủ, nếu như không phải, bằng vào tính hướng Lai Sinh hiện tại, chúng ta cần gì phải phí sức mà nhận chuyện này?”

Ba người nghe thế thì không thể không gác lại ý định phủ nhận, trong lòng cũng đang oán thầm, chỉ sợ các người đang muốn lợi dụng Lai Sinh thôi.

“Lão gia chúng ta là cha ruột của Lai Sinh thiếu gia, sẽ không hại thiếu gia, tình hình hiện tại của thiếu gia cũng không tốt, nếu trở lại Âu Dương gia, nói không chừng còn có thể tìm đại phu nổi danh xem bệnh này cho thiếu gia, dựa vào thể lực của Âu Dương gia có lẽ cũng có thể tìm một người vợ trung thực đảm bảo cho thiếu gia. Ở Âu Dương gia cũng sẽ không có ai dám khi dễ thiếu gia. . . . .”

Âu Dương Chất từ từ nói tắt cả chỗ tốt khi Lai Sinh trở lại Âu Dương gia, mặc dù có giải thích với ba người điều cần thiết phải trở lại Âu Dương gia, nhưng trong giọng nói tỏ vẻ việc phải mang Lai Sinh về cũng là chắc chắn.

Nói đến nói đi, bọn họ không có quyền quyết định nơi Lai Sinh đi, chỉ có thể hỏi ý của Lai Sinh, mới có thể lấy cớ đuổi Âu Dương Chất đi.

Lai Sinh vừa hiểu vừa không, nhưng mới vừa rời trong xe ngựa Âu Dương Chất đã nói với hắn, muốn đón hắn đi huyện thành chơi, có nhà đẹp để ở, có quần áo đẹp để mặc, càng có đồ ăn ngon ăn không hết.

Hiện tại Loan Loan hỏi, hẳn lại nghĩ tới lời đêm đó Loan Loan và Bách Thủ nói với hắn, suy nghĩ một chút, liền nghiêng đầu hỏi: “Ca và chị dâu muốn đi cùng đệ không?”

Loan Loan lắc đầu: “Đó là nhà cha đệ, cách đây quá xa, ca cùng chị dâu không thể đi, cũng không đi được.”

Nghe vậy, Lai Sinh nhíu mày.

Lúc này Âu Dương Chất đứng lúc nói với Lai Sinh: “Nếu như thiếu gia muốn ca và chị dâu đi, có thể mời họ cùng đi với thiếu gia.” Rồi lại nhìn về phía Loan Loan và Bách Thủ: “Các cháu có thể đi theo xem, rồi ở lại một thời gian, xác định Lai Sinh thiếu gia quả thật sống tốt thì trở về cũng được.”

Nói cũng thật hay, nếu bọn họ thật đi theo, tất cả người ở Âu Dương phủ sợ rằng cũng sẽ cho là bọn họ bám đuôi ăn nhờ ở đậu thôi. Dựa vào tình hình phức tạp ở Âu Dương gia, nói không chừng còn mang thêm phiền toái cho Lai Sinh.

“Nông dân chúng ta cả đời sống ở cái nơi nhỏ bé này, đi ra ngoài quả thật không quen, và lại ngoài đồng còn rất nhiều việc để làm.” Loan Loan cười nói, sau đó lại nhìn về phía Lai Sinh, đưa tay nhẹ nhàng phủ tro bụi vương trên vai hắn, dịu dàng nói: “Ca và chị dâu hi vọng Lai Sinh mãi mãi vui vẻ, nếu Lai Sinh muốn trở về, chúng ta nhất định sẽ không phản đối, ông nội đệ cực khổ nuôi lớn đệ, nhất định cũng hi vọng đệ được vui vẻ. Dương gia thôn coi như là quê hương của ông ấy, ông từng nói mặc dù Dương gia thôn xa xăm, nhưng dựa vào núi, non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt, mọi người ở đây đều là người chất phác, đôn hậu, có thể chôn cất ở chỗ này ông đã thỏa mãn rồi. Nếu đệ muốn đi, vậy thì nên đi dâng hương cho ông nội đệ trước, vì đội đệ đi rồi, chỉ sợ cũng khó trở lại, khó mà gặp ông nội đệ nữa. Hơn nữa ca và chị dâu còn có Hán Nhi chắc là sau này cũng không gặp đệ được nữa rồi. Nói cho chị dâu biết, đệ muốn ăn cái gì, ngày mai chị dâu làm cho đệ ăn. . . . .”

Nói một trận khiến Lai Sinh nhăn mặt lại, mặc dù hắn không hiểu biết, nhưng hắn vẫn nghe rõ, nếu hắn đi rồi sẽ không còn được gặp ông nội, còn có ca, chị dâu, và cả Hán Nhi.

Nếu hắn không ở đây, ngày lễ ngày tết ai mua rượu cho ông nội uống? Ông nội không được uống rượu hẳn mua chắc chắn sẽ tức giận. Còn có ca và chị dâu nữa, sau này hắn sẽ không được ăn bánh chị dâu làm, lễ mừng năm mới cũng không nhận được tiền lì xì, còn có gan heo, ăn rất ngon nha. Hơn nữa chị dâu đã nói giờ này sang năm không chừng Hán Nhi có thể nói chuyện rồi, mỗi ngày hắn đều nói rất nhiều với Hán Nhi, nhưng Hán Nhi không thêm nói với hắn một câu nào cả.

Nghĩ tới đây, lập tức đầu Lai Sinh lắc lắc giống như trống bỏi!

Đối với gia đình như Âu Dương gia, có thể khách khí đối đãi với những người nông dân như Loan Loan cũng đã là ngoại lệ rồi.

Âu Dương Chất thấy mình khách khí như thế nhưng Loan Loan lại vẫn tìm lý do, nên trong lòng nhất thời không vui, trên mặt cũng không còn nụ cười ấm áp như vừa rồi. Lời nói tự nhiên cứng rắn thêm mấy phần: “Lai Sinh là thiếu gia nhà ta, là cốt nhục ruột thịt của lão gia nhà ta, nhất định phải trở về. Các người chăm sóc thiếu gia, Âu Dương gia sẽ bồi thường lại, nếu có suy nghĩ không nên nghĩ thì ta thấy chur vị nên sớm từ bỏ đi . . .”

Nói một trận khiến sắc mặt mấy người đều rất khó coi, lão đang cảnh cáo bọn họ không nên dạy hư Lai Sinh.

Sau khi Âu Dương Chất đi, mấy người ngồi trong sân trầm mặc một lúc lâu. Người nhà giàu đúng là không thể bắt chuyện, nói trở mặt là trở mặt. Nếu hôm nay Âu Dương Chất đã nói rõ, sợ rằng ít ngày nữa sẽ đến mang Lai Sinh đi. Ba người nói chuyện một lúc cũng không thể nghĩ ra cách gì.

Cuối cùng Dương Nghĩa Trí nói: “Chỉ mong sau khi Lai Sinh trở lại Âu Dương gia có thể thực sự sống tốt. Dù nói thế nào thì thằng bé cũng không cần cực khổ với chúng ta ở đây, nó ở Âu Dương phủ sẽ không lo ăn không lo mặc.”

Nhưng Loan Loan lại không cho là như thế, trong nhà giàu có quá nhiều điều cong cong vẹo vẹo phức tạp, chỉ hy vọng Âu Dương phu nhân kia là người thiện tâm.

Nàng đột nhiên cảm thấy ở hiện đại vẫn tốt hơn, luật pháp công nhận ai là người giám hộ, thì kể cả cha mẹ hấn tới cũng không đảo lộn được.

Từ ngày đó, Loan Loan trông coi Lai Sinh khá chặt, mỗi ngày đi ra ngoài đều dặn dò hẩn trước khi trời tối phải về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Thăm dò

Edit: Leticia Beta: Tuyết Y Ngày mùa hè mặt trời nóng bức, dưới tàng cây gió thổi mát mẻ. Loan Loan rất ít ra ngoài, bình thường đều ôm con ngồi trong hành lang, cây trồng trong sân cũng có thể che mát. Những người lớn đều không muốn ra ngoài dưới cái nóng thiêu đốt này, chỉ có mấy đứa trẻ con trong thôn nô đùa chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng Thạch Đầu, Nguyên Bảo tới nhà tìm Lai Sinh, sau đó liền vây quanh con Loan Loan nhìn thẳng bé.

Có khi Mạch Thảo cũng tới, cô bé không chơi cùng với mấy đứa trẻ, mà chỉ luôn ngồi ở bên cạnh Loan Loan nhìn đứa bé, hái một ít hoa cỏ dại xinh đẹp ở ven đường tới trên chộc đứa bé.

Trời nóng vừa mới lần qua lần lại thì người đã đổ đầy mồ hôi, hiện thân thể Đại Bảo Tiểu Bảo có lực rồi, bình thường cứ thích quơ cái tay nhỏ bé, đập chân, nhìn thấy gì tò mò cũng phải sờ sờ, túm lấy mấy cái.

Mai Tử cũng không muốn ra cửa, vả lại dù sao trong nhà cũng phải có người trông chừng.

Loan Loan ở đây ngoại trừ mẹ Nguyên Bảo cùng mẹ Thạch Đầu thỉnh thoảng tới tán gẫu, thì cũng chỉ có bà mối Vương thích tới đây nhất thôi.

Ngày hôm đó bà lại dùng khăn tay quạt hấp tấp chạy tới, vừa tiến đến vừa giắt giọng nói: “Nhị muội nha, mau cho ta chén nước uống, nóng chết ta mất.”

Loan Loan vội vàng bảo Lai Sinh đi rót chén nước cho bà, bà mối Vương bung chén, uống hai ngụm đã cạn sạch một chén nước, sau đó cầm khăn lau mồ hôi như thác trên trán, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh.

Uống nước xong trong lòng mát mẻ hơn nhiều, bà bỏ chén xuống, bà mối Vương liền rướn cổ lên nhìn đứa bé trong lòng Loan Loan: “Ngủ rồi à?”

Loan Loan gật đầu: “Vừa cho nó ăn xong, chờ nó ngủ say rồi muội mới ôm vào.”

Bà mối Vương gật đầu, rồi lại sát người lại, đứa bé nhắm hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn nhấp nhẹ, có vẻ rất thỏa mãn.

Khuôn mặt nhỏ bé mềm mại non nớt, đuôi mắt dài, lông mày cũng dài đậm, bà mối Vương cười nói: “Lớn lên khẳng định sẽ giống cha nó, mày rậm mắt to.”

Tiếp theo bà nhủ đầu mày: “Chỉ là lông mi. . . . . có hơi ngắn.”

“Cắt lông mi khi còn bé, sau này mới có thể vừa dài vừa cong được.” Loan Loan nhìn con, khoe miệng nàng lộ ra ý cười.

“Hóa ra là muội cắt?” Bà mối Vương kinh ngạc, nói quanh co: “Cắt lông mi của trẻ con đang bú không tốt mà?”

Loan Loan lơ đãng: “Không có gì đâu, cắt đi thì sau này mới có thể dài và rậm được, cũng không phải nhỏ nên không sao.”

Bà mồi Vương cười khan, không tiện nói gì nữa, phụ họa nói “Cũng đúng” sau đó nói đến chuyện trong thôn hai năm qua thêm thật nhiều trẻ con.

“ . . . . . Lợi hại chính là Mai Tử, vừa sinh đã sinh hẳn hai đứa, hiện nhà các muội lại thêm một thằng nhóc, qua mấy tháng nữa nhà Thanh Sơn lại thêm người. . . . .”

Loan Loan cười gật đầu, hai năm nay Dương gia thôn không chỉ có thêm nhân khẩu, mà cuộc sống cũng khá hơn một chút.

“ . . . . . Muội nói xem trong bụng vợ Thanh Sơn tương lai là con trai hay con gái?”

Loan Loan lắc đầu, sao nàng biết được chứ.

“Ta cảm thấy có lẽ là con trai.” Bà mồi Vương rất chắc chắn nói.

“Vì sao ạ?” Loan Loan nói.

“Muội không nhìn thấy vợ Thanh Sơn à, cái mông vừa tròn vừa lớn, vừa nhìn cũng biết là tương sinh con trai. Muội nhìn Mai Tử xem, tướng mạo đầy đà thế, chẳng phải sinh được hai đứa con trai đó sao. À mà không đúng, đáng đáp hai nàng không sai biệt lắm, không phải cái thai này của vợ Thanh Sơn cũng là hai đứa con trai chứ?”

Nghe suy đoán của bà mồi Vương, Loan Loan câm lặng há miệng, chỉ thế mà có thể nhìn ra là nam hay nữ, lại còn biết là thai song sinh? Nàng không khỏi sờ lên cái mông của mình, nàng cũng sinh con trai, chẳng lẽ mông của nàng cũng rất to?

Bà mồi Vương cảm giác mình nhìn rất chuẩn, nói một tràng dài như sét đánh, cuối cùng nhếch miệng lên, lại nói: “Muội không biết chứ, trong thôn chúng ta có vài người muốn sinh con trai mà sinh không ra đấy.”

Trong lòng Loan Loan hiểu mấy phần, nhưng trên mặt vẫn nhìn nàng, một bộ dáng chuẩn bị lắng nghe.

Bà mồi Vương lại cười hắc hắc nói: “Muội không biết đâu, Cát Sơn muốn có con trai lắm rồi, đáng tiếc mẹ Lan Hoa mấy năm rồi mà vẫn cứ như thế. Bụng chẳng có chút phản ứng nào, chúng ta ở nông thôn, chứ nếu ở nhà giàu, chỉ sợ Cát Sơn đã cưới vợ bé lâu rồi đấy. Mấy ngày trước đây, ta ra chợ thấy nàng che che giấu giấu, sau đó ta lặng lẽ đi theo nhìn, muội đoán xem nàng làm gì?”

Loan Loan chớp chớp mắt.

“Nàng tìm thầy bói bói quẻ cho nàng, lại còn muốn một lá bùa sinh con trai. Tốn tròn một lượng bạc cho ông thầy bói kia đấy.”

Nói xong đột nhiên bà mồi Vương lại nghĩ tới cái gì đó, rồi lòi kéo Loan Loan kỳ quái nói: “Nói đến đây bỗng dưng ta lại nhớ đến một chuyện rất kỳ lạ. Vừa rồi lúc ta từ bên ngoài trở về thôn thì nhìn thấy hai nam tử xa lạ, ta vốn muốn hỏi họ một chút xem họ đang tìm ai, nhưng hai người nhìn thấy ta lại quay đầu rồi đi.”

Trên mặt Loan Loan lộ vẻ kinh ngạc.

Người mấy thôn quanh đây cho dù không quen toàn bộ nhưng cũng quen mặt, hơn nữa đến Dương gia thôn không phải tìm người thì chính là lên núi săn thú. Bởi vì Dương gia thôn coi như là cái thôn tận cùng xa nhất, đi tiếp là tới núi. Nhưng người bên ngoài tới săn thú lại rất ít.

Vậy hai nam tử kia là người phương nào, chẳng lẽ là Âu Dương gia?

Loan Loan càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Nhưng người của Âu Dương gia đến làm gì? Chẳng lẽ là Âu Dương Chất sợ bọn họ giấu Lai Sinh đi, cho nên phái người tới giám thị?

Loan Loan có chút tức giận, họ xem Lai Sinh là cái gì?

Bà mồi Vương nhìn sắc mặt Loan Loan không tốt, cẩn thận nói: “Muội quen à?”

“Ta không biết.” Loan Loan dẹp đi sự khó chịu trong lòng rồi nói.

Dừng một chút, Bà mồi Vương lại nói: “Nhị muội à, các muội có gì khó khăn có thể nói ra với chúng ta, có thể giúp chúng ta nhất định sẽ giúp. Hôm đó ông lão ngồi xe ngựa kia có quan hệ gì với Lai Sinh vậy? Trong thôn hiện tại cũng đang nghị luận rồi rít đấy.”

Không trách được mọi người tò mò, hôm đó Âu Dương Chất đưa những món đồ tốt ra, thái độ của ông ta lại mạnh mẽ cứng rắn như thế, nàng và Bách Thủ muốn trả đồ lại cũng không được. Ông ta lại biểu hiện đặc biệt chiều chuộng Lai Sinh, còn có câu “Thiếu gia” kia, có thể nào không để cho mọi người sinh nghi chứ.

Nhưng chuyện này Bách Thủ và Dương Nghĩa Trí cũng không nói ra ngoài. Có người hỏi cũng chỉ là hàm hồ suy đoán.

“ . . . . . Chuyện này có chút phức tạp, trong chốc lát ta cũng không nói rõ với thẩm được, sau này mọi người sẽ biết.”

Loan Loan không nói, bà mối Vương tự nhiên không tiện hỏi nữa.

Nhưng ngày hôm sau, Loan Loan lại nghe thấy có người nói ngoài thôn có người lạ. Lúc ấy Dương Nghĩa Trí đã ở đó, ông cầm tẩu thuốc cau mày, cuối cùng lại nặng nề thở dài rồi đi trở về.

Buổi tối Loan Loan nói chuyện này với Bách Thủ, Bách Thủ cảm thấy rất bất đắc dĩ. Nếu Âu Dương Chất thật muốn làm như vậy, bọn họ có biện pháp gì, báo quan sao? Hình như người ta cũng không có hành động phạm pháp, nha môn cũng lăm cũng chỉ vặn hỏi vài câu nghi vấn thôi, nói không chừng sau khi lộ ra danh hào Âu Dương gia, nha môn còn có thể khuyển ngược lại bọn họ nữa.

Ngày kế, ăn xong cơm trưa, Loan Loan cho con bú, dỗ thẳng bé ngủ rồi đặt lên trên giường.

Vì để cho con ngủ ngon vào ban đêm, nên Loan Loan bảo Bách Thủ làm một cái giường cho con nít, hình thức tương đối đơn giản, nhưng khá lớn, đứa bé hai tuổi cũng có thể dùng.

Giường của đứa bé để trong buồng cạnh tường cửa ra vào, Loan Loan ngồi ở hành lang cạnh cửa sổ, con nàng vừa khóc là có thể lập tức nghe được.

Nàng đang may được một nửa bộ quần áo lót nhỏ, trình độ may quần áo của nàng mặc dù không thể so với mẹ Nguyên Bảo, nhưng tốt xấu gì quần áo may xong cũng vừa người. Luyện thêm một chút nữa, nàng tin rằng có thể làm thêm một ít viền hoa, may vá cũng có thể càng đẹp hơn. Nàng đã nghĩ kỹ rồi, chờ tay nghề tốt hơn, con lớn hơn một chút, nàng sẽ may quần áo cho Bách Thủ.

Một mình ngồi trong nhà vừa làm vừa nghĩ, không ngờ mẹ Lan Hoa tới đây, trong tay còn cầm một con gà trống lớn. Thấy nàng đang may quần áo, thì cầm lên nhìn rồi cười nói: “May cũng không tệ!”

Loan Loan bung ghê ra mời nàng ngồi: “Muội may không đẹp, có mà dùng thôi.”

“May và thì kém tinh tế so với thợ cắt may ngoài tiệm, cũng không có viền hoa, nhưng chất vải này của muội không tệ, rất mềm, mà chúng ta ở nông thôn cũng không chú ý nhiều như vậy. Dù sao cũng chỉ mặc ở bên trong, chỉ cần đứa bé mặc thoải mái là được rồi.”

Loan Loan cảm thấy hơi quái lạ, bình thường mẹ Lan Hoa nói chuyện cũng không khách sáo như vậy.

Nàng cười nói: “Đúng vậy, nông dân chúng ta không chú ý như mấy nhà giàu, mà cũng không có tinh lực chuẩn bị nhiều loại hoa văn như vậy, chỉ cần mặc thoải mái là đủ.”

Mẹ Lan Hoa lại nói mấy câu. Sau đó chỉ vào con gà trống trên mặt đất, nói: “Năm nay ta nuôi thêm mấy con gà, hiện tại muội đang cho con bú, nên ăn nhiều một chút, bồi bổ vào mới đủ sữa.”

Trong lòng Loan Loan càng thêm kinh ngạc, vội vàng từ chối nói: “Không cần, không cần, các tẩu giữ lại mà ăn đi. Sáng mai Bách Thủ sẽ đi chợ mua.”

“Muội đừng khách khí, vì ta biết gà nhà các muội nuôi còn nhỏ nên mới bắt mang tới đây, đều cùng một thôn cả, muội cứ nhận đi, sáng mai bảo Bách Thủ giết hầm canh cho muội.”

Ý cười trên mặt Loan Loan không giảm, nhưng vẫn không nhận con gà này, mẹ Lan Hoa thì cứ bắt nàng nhận, nói mọi người đều cùng quê, có việc mở miệng thì mọi người cùng nhau giúp đỡ, nói một tràng dài, chính là phải bắt Loan Loan nhận lấy con gà này.

Nhưng hành vi hôm nay của nàng thật đúng là kỳ quái, Loan Loan nghĩ nghĩ rồi uyển chuyển hỏi nàng có phải có chuyện gì hay không, có chuyện gì cứ việc nói ra.

Mẹ Lan Hoa xuôi theo thang (*), thật tình nói ra: “. . . . . Trong nhà người lớn không còn, ta lại chỉ có một đứa con gái là Lan Hoa, nếu không có con trai thì sau này hương khói của Cát gia sẽ bị chặt đứt. . . . . Cha con bé vẫn đều mong có nhi tử, nhưng cái bụng này của ta lại lại không chịu tranh giành gì cả, nếu nói về thân thể, thì ta lại rất khỏe mạnh, ngày xưa một mình ta cũng có thể gánh vác, ta xách một thùng nước đầy từ dưới chân núi lên cũng không thở gấp. Nhưng không biết vì sao, chuyện con cái này lại có chút khó khăn, dù bồi bổ thế nào cũng không mang thai được. . . . .” Nói đến đó giọng nói đã có chút nức nở.

(*) ý chỉ có việc nhờ nhưng không dám nói thẳng, Loan Loan nói thế là đã cho nàng một cái thang để leo xuống.

Loan Loan lặng lẽ than thở, nàng nên đoán được mới đúng, còn có chuyện gì có thể làm cho mẹ Lan Hoa hào phóng như thế đây?

Chỉ đành phải an ủi nàng: “Chính là bởi vì như thế, muội mới không thể nhận con gà này của tẩu, nếu tẩu không bồi bổ cho tốt, nhờ đâu ngày nào đó mang bầu thì sao, hơn nữa, Lan Hoa còn nhỏ lại còn đang lớn, con bé cũng cần được ăn ngon một chút.”

“Một đứa con gái như Lan Hoa không sao cả, với lại trong nhà cũng không thiếu thời con bé.” Mẹ Lan Hoa nắm chặt khăn lau lau khóe mắt ướt át, tiếp tục nói: “Cả đời một nữ nhân như ta, nếu ngay cả con trai cũng sinh không được, sẽ bị mẹ chồng mắng, người khác chê cười, còn có thể bị chồng ghét bỏ. Mặc dù cha mẹ Cát Sơn không còn, nhưng Cát Sơn sĩ diện, lại trông mong con trai nhiều năm như vậy. . . . .” Sau đó nói với Loan Loan, nửa năm qua, thấy trong thôn có thêm nhiều bé trai, trong lòng Cát Sơn càng khó chịu, ở nhà tính tình cũng càng ngày càng tệ. Có đôi khi Lan Hoa còn bị dọa sợ đến phát khóc.

Nữ nhân thời này, không có con nối dòng, hoặc không thể kéo dài hương khói, nam nhân có thể dựa vào chuyện này mà bỏ vợ rồi cưới vợ bé.

Loan Loan không khỏi nghĩ đến nếu cái thai này của nàng sinh ra là con gái, Bách Thủ có vui vẻ như thế hay không? Nhưng đảo mắt lại cảm thấy mình nghĩ lung tung, cho dù là con gái thì nhất định Bách Thủ cũng sẽ không giống Cát Sơn.

“..... Muội là một người may mắn, kể từ khi gả cho Bách Thủ, nhà các muội sống càng ngày càng tốt, thai đầu đã được một đứa con trai rồi, nên ta muốn xin bí quyết của muội. ....”

Mẹ Lan Hoa có khi quả thật thích nói này nói kia, nhưng nghĩ lại trong đó quả thực không thể thiếu nguyên nhân này.

Mà nàng cũng không phải là không thể sinh con, có điều bản thân Loan Loan thật sự không có bí phương sinh con trai gì cả, Loan Loan suy nghĩ một chút xong vẫn hỏi nàng: “Tẩu đã khám đại phu chưa?”

“Có, ta đã tìm đại phu tốt nhất ở trấn trên xem rồi, nhưng uống thuốc cũng không hiệu quả.”

Vậy không phải là vẫn sinh được hay không.

Nghĩ đến hiện đại rất nhiều cặp vợ chồng kết hôn nhiều năm, vẫn luôn muốn có con nhưng thật vất vả mới có được, loại tình huống này có phần liên quan đến vị trí tử cung của người vợ.

Người nữ có tử cung ngả trước dễ mang thai nhất, tử cung ngả sau thường thường không dễ dàng, có khi còn cần chú ý tư thế.

Nghĩ tới đây, Loan Loan bèn nói cho nàng nghe suy đoán của mình, mẹ Lan Hoa rất kinh ngạc, cho dù nàng đã làm mẹ nhưng nghe được mặt cũng hơi đỏ lên, nói quanh co: “Biện pháp này hữu dụng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Thân phận của Lai Sinh

Edit : Quỳnh Trúc Beta : Tuyết Y “Muội cũng không biết, muội vốn không phải là đại phu, nhưng tẩu có thể thử xem.” Loan Loan là một người hiện đại, nói tới những vấn đề này ngược lại cũng hồ hững hơn mẹ Lan Hoa.

Trong lòng mẹ Lan Hoa có chút nghi ngờ, lại có chút lo lắng, nói: “Làm sao muội lại biết vậy?”

“..... muội từng nghe mẹ nhắc đến.” Loan Loan nói. Dù sao mẹ Lan Hoa cũng không thể đi hỏi thẳng mẹ nàng.

Vừa nghe là người thế hệ trước nói, mẹ Lan Hoa trong lòng vui vẻ hơn vài phần và cũng tin hơn vài phần, dù sao biện pháp này không cần tốn tiền, nàng chỉ cần dày mặt lên một chút, vì sinh con trai, nàng tin rằng Cát Sơn cũng sẽ không cự tuyệt.

Thấy vẻ mặt mẹ Lan Hoa lộ ra nụ cười, Loan Loan xách con gà đưa lại cho nàng: “Biện pháp này muội cũng không biết có hữu dụng hay không. Gà này tẩu vẫn nên cầm về đi.”

Con gà trống đỏ chót hai chân bị trói chặt, nằm sấp trên mặt đất một lúc lâu như thế rồi mà đầu vẫn còn ngóc cao như lúc vừa đến, nếu như nuôi nó rồi mang ra chợ bán nhất định sẽ bán được giá tốt.

Mẹ Lan Hoa nhất thời có chút do dự.

Có thể bán được tiền đương nhiên là tốt, nhưng nàng nghĩ lại, nếu nàng lấy gà về, sau này khó tránh khỏi sẽ bị người trong thôn cười nàng keo kiệt, hơn nữa trong lòng nàng còn muốn xin bí phương sinh con trai, nếu lần này không dùng được, lần tới còn phải tìm đến Loan Loan. Con trai so với gà, cái nào nhẹ cái nào nặng?

Trong lòng xác định, nàng xách gà đến trước mặt Loan Loan, cắn răng kiên định nói: “Gà muội cứ giữ lại ăn, nếu không đủ cứ nói, nhà ta còn, sau này có vấn đề gì ta còn phải đến xin muội chỉ giáo nữa.”

Loan Loan im lặng, nàng thật sự không có bí phương sinh con trai a! Tại sao nói nhiều như vậy mà mẹ Lan Hoa cũng không tin?

Nàng quay đầu im lặng nhìn trời.

Bầu trời lúc trưa còn trong xanh giờ thì mây đen cuộn cuộn, mây đen dày đặc trên không trung tùy ý quay cuồng, nhanh chóng biến thành hai mảng đen âm u, từ từ hội tụ cùng nhau, bầu trời vốn đang có một tia sáng rất nhanh đã biến mất, nơi chân trời chợt tối sầm.

Đột nhiên một tia chớp màu xanh đánh qua, có thứ gì đổ rơi xuống. Lai Sinh không biết trở về từ lúc nào mà lúc đó bị dọa sợ đứng ở trong sân, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, hần ngơ ngác nhìn trên mặt đất, một hồi lâu mới từ từ xê dịch, xem xét cái thứ rơi từ trên trời xuống, đen xì, còn đang bốc khói thì chính là một chú chim nhỏ.

Thế là hần lập tức hét ầm lên: “Ôi, ta ... má ơi, chim bay trên trời mà đã bị đánh chết rồi.”

Vừa lúc Lý Đại Thạch đi ngang qua nghe xong thì vội vàng chạy vào, hỏi: “Cái gì chết rồi, cái gì chết. . . . . rồi hả?”

Khi nhìn thấy chỉ là con chim thì không khỏi oán giận nói: “Không phải chỉ là con chim thôi à, có gì lạ... lạ chứ.”

Lai Sinh trừng hần một cái: “Biết nó chết sao không? Nó bay lên trên trời rồi tự chết đấy, một chết đấy.”

Lý Đại Thạch bĩu môi: “Sét còn có thể đánh chết người, chỉ... chỉ đánh chết con chim thôi... thôi mà?” Sau đó quay đầu đi ra ngoài, trong miệng đồng thời nói: “Không có kiến thức.”

Lai Sinh đứng trong sân tròn to mắt, không phục nhìn chăm chăm bóng lưng Lý Đại Thạch, chốc chốc lại nhìn xuống đất, chốc chốc lại nhìn lên trời, chuyện như vậy lần đầu tiên hần nhìn thấy đấy!

Sét đánh một cái như thế, lực chú ý của Loan Loan và mẹ Lan Hoa đều chuyển vào sân.

Loan Loan cảm thấy tiểu tử này kêu kêu gào gào như thế rất dở hơi, nàng ngoác hần: “Lai Sinh, Lai Sinh, gom quần áo ngoài sân vào đi, đừng đứng ở ngoài, trời sắp mưa rồi.”

Lai Sinh bĩu môi, không tình nguyện gom hết quần áo, sau đó đi vào phòng.

Loan Loan tâm tình vui vẻ hơn chút ít, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thể lấy không gà của mẹ Lan Hoa, nên bèn nói với nàng: “Không bằng như vậy đi. Các tàu nuôi gà cũng không dễ dàng, gà này coi như muối mua. Chợ bán sao thì muối mua của tàu như vậy.” Dù sao nàng không muốn chiếm tiện nghi của mẹ Lan Hoa.

Mẹ Lan Hoa nghe xong nhú nhú mày, nàng thật vất vả mới quyết định tặng chút quà, nếu thế này thì sau này trong thôn chắc chắn sẽ cười nàng giả vờ tặng đồ, chứ thật ra chỉ muốn bạc. Không nói nàng không muốn nghe những lời đó, cho dù trở về, Cát Sơn nhất định cũng sẽ mắng nàng, mà nàng thì không thể lại cãi nhau với chồng nữa, cho nên kiên quyết lắc đầu.

Nhưng Loan Loan không muốn lấy không đồ của nàng, thế là hai người đẩy tới đẩy lui.

Sau đó, mẹ Lan Hoa giận, xách đầu gà, trừng mắt hỏi Loan Loan: “Muội nhận hay không?”

Không đợi Loan Loan trả lời, cấn răng nói: “Có phải muối thấy gà sống nên ngại cầm không? Vậy được... .”

Nói xong, hai tay nắm cổ gà dùng sức vặn một cái, con gà đỏ thắm chỉ kịp kêu thảm một tiếng “Ca”, rồi hai chân duỗi ra, đầu lệch về một bên. Sau đó mẹ Lan Hoa ném con gà trên mặt đất, nói: “Được rồi, bây giờ nó chỉ là một con gà chết, muối có thể cầm rồi, cảm ơn biện pháp kia.” Nói xong xoay người ra khỏi sân.

Loan Loan tròn mắt há mồm, mắt nhìn con gà chết trên mặt đất, lại nhìn cửa sân trống rỗng.

Nữ nhân này. . . . .

Lai Sinh từ trong nhà đi ra, lấy tay gầy gầy đầu gà mềm oặt, sau đó cười hắc hắc: “Cách giết gà của bà này thật nhanh nha.”

Buổi tối hầm gà xong, biện pháp Loan Loan nói không biết mẹ Lan Hoa có dùng hay không, có điều vài ngày sau nàng cũng không đến tìm Loan Loan. Sau khi nói ra chuyện kinh hãi thế tục kia Loan Loan có hơi hối hận, may là mẹ Lan Hoa xem lời nàng nói như bí kíp mà giấu trong lòng chứ không nói cho bất luận kẻ nào.

Sau chuyện của mẹ Lan Hoa, nàng lại bắt đầu trải qua cuộc sống có quy luật. Mỗi ngày sáng sớm cho con bú xong thì ăn cơm, sau đó quét dọn phòng, chờ con đói bụng thì lại cho bú, sau khi ăn cơm trưa xong ngủ một lát, rồi lại chơi đùa với con.

Đứa bé nấy tháng hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cũng rất dễ trông chứ không giống ban đầu, đồng hồ sinh học của nàng dần dần thích ứng, nửa đêm cho bú rồi đứa bé tự ngủ thiếp đi. Cũng may là không có cha mẹ chồng, lúc mệt, nàng có thể quang minh chính đại để Bách Thủ làm. So với những người khác, nàng thật sự rất tự do.

Cuộc sống thoải mái không quá hai ngày. Ngày hôm đó, Loan Loan đang giặt tã ngoài sân, Bách Thủ đeo cái gùi về mặt nghiêm túc đi đến, hần đặt gùi xuống, sau đó nhận lấy tã trên tay Loan Loan, lúc này mới nói cho nàng biết, mấy ngày nay có người hỏi thăm chuyện nhà bọn họ. Có người đến quán Vương Thanh Sơn mua gùi, sau đó hỏi về nhà bọn họ, liên tiếp ba ngày, đều có những người khác nhau tới hỏi thăm.

Có người uyển chuyển một chút, đầu tiên là hỏi ở chợ trước kia có một phụ nhân trẻ tuổi bán bánh nướng ăn rất ngon, sau đó lại hỏi nhà bọn họ có phải có một kẻ ngốc giúp đỡ hay không? Cũng có người trực tiếp hỏi Loan Loan, Bách Thủ, và cả Lai Sinh, mặc dù nhìn thì như hỏi thăm cả nhà bọn họ, nhưng Bách Thủ vẫn để ý thấy những người này thật ra là muốn hỏi về Lai Sinh mà thôi.

Trước đó vài ngày có người ngó dáo dác ngoài thôn, hiện tại lại bắt đầu thông qua người trong thôn hỏi thăm tin tức nhà bọn họ. Bách Thủ cùng Loan Loan vẫn cho là do Âu Dương Chất gây nên, nhưng nghĩ kỹ lại thì Âu Dương Chất đã biết rõ tình hình Lai Sinh, lúc này tội gì lại phái người đi hỏi thăm nữa.

Âu Dương lão thái gia cũng không chỉ có một đứa con trai là Âu Dương lão gia. Hai người chợt cảm thấy chuyện này phức tạp hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng.

Âu Dương Chất tùy thời có thể trở lại, hai người tìm thôn trưởng nói cho ông nghe chuyện xảy ra, Dương Nghĩa Trí cũng cảm thấy to đầu, nhưng mấy người còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp thì Âu Dương Chất đã tìm tới cửa.

Lần này ông ta không phải đi một mình mà dẫn theo người ngồi xe ngựa đến, lại đẩy xe đồ đạc, đóng trống khua chiêng vào Dương gia thôn.

Vừa đến ngoài cửa nhà Loan Loan, Âu Dương Chất liền cười cười ha ha chỉ huy hạ nhân, không thèm hỏi Loan Loan cùng Bách Thủ, mà đã mang toàn bộ đồ đạc trên xe vào bên trong nhà.

Tơ lụa vải vóc, quần áo tinh xảo, bánh ngọt đầy đủ sắc hương. . . . .

Khiến cho người ta hâm mộ, thèm thường không dứt.

Mọi người vây ngoài cửa liên tục phát ra tiếng thán phục.

Âu Dương Chất tới trước mặt Lai Sinh đưa ra một bộ quần áo dài, giũ mớ ra, chất liệu tơ lụa thượng hạng mềm mại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua quần áo liền trượt xuống từ đầu ngón tay, xúc cảm tinh tế tuyệt vời tới cùng. Màu sắc quần áo cũng hết sức tươi đẹp rạng rỡ, ống tay và mép áo đều được thêu tinh xảo.

Không nói Lai Sinh vốn thích trường bào, mà ngay cả Loan Loan nhìn cũng âm thầm sợ hãi thán phục.

Lai Sinh cầm bộ quần áo trái xem phải nhìn, vui mừng vô cùng, dưới sự giật dây của Âu Dương Chất, hắn cầm lấy bộ quần áo nhanh như chớp chạy vào trong nhà.

Âu Dương Chất còn cho người mang giày đã chuẩn bị xong từ trước đi vào, nhìn bề mặt đôi giày kia cũng biết không phải là giày của người bình thường, chẳng những kỹ thuật tốt, trên mặt còn tỉ mỉ thêu hoa văn hình trúc, loại hoa văn này phù hợp cho nam tử mang nhất.

Nhân kháo y trang, phật kháo kim trang (*). Lai Sinh vốn dáng vẻ không tẻ, lúc này đổi một thân trang phục từ đầu đến chân, cả người lập tức trở nên khác hẳn. Hắn đứng trong hành lang, hơi nâng cằm, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt trầm lặng, lại có một loại hơi thở hiên ngang.

(*)Nhân kháo y trang, phật kháo kim trang : tương đương câu « người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân »

Mọi người nhìn đến ngây người, bao gồm cả Loan Loan cùng Bách Thủ.

Trên mặt Âu Dương Chất hiện lên sự kinh ngạc, sau đó cất tiếng cười như được phát ra từ nội tâm.

Có điều sau một khắc, Lai Sinh lập tức lộ nguyên hình, hắn cao hứng chạy như bay đến trước mặt Loan Loan và Bách Thủ, giống như đứa bé tự đắc hỏi: “Có đẹp không? Có đẹp không?”

Không đợi hai người nói chuyện, Âu Dương Chất bên cạnh đã tiếp lời, vừa gật đầu vừa tán thưởng: “Lai Sinh thiếu gia mặc quần áo này rất đẹp. Nếu người thích, trong phủ còn có rất nhiều quần áo đẹp hơn thế này nữa, sau khi Lai Sinh thiếu gia trở về với lão, thì thiếu gia thích bộ nào cứ mặc bộ đó!”

Vừa nghe lời này, Lai Sinh quả nhiên động tâm, kể từ khi Lai Sinh cùng ở chung với hai người Loan Loan, Loan Loan cố ý bảo hắn ít mặc trường bào lại. Một là vì ở nông thôn, mặc trường bào không tiện, hai là Lai Sinh đầu óc không linh hoạt, nhưng hắn cứ thích mặc trường bào, học những lão tiên sinh ở chợ kia, một bộ đáng nhò sinh rung đùi đắc ý, chọc cho không ít người chê cười.

Lai Sinh dù cao hứng thì cao hứng, nhưng hắn cũng không quên lời Loan Loan và Bách Thủ nói trước đó vài ngày, lập tức bĩu môi nói: “Nhưng ta muốn ở cùng với ca và chị dâu.”

Âu Dương Chất khẽ mỉm cười, đáp: “Chỉ cần Lai Sinh thiếu gia thích, ở cùng ai cũng được, nhưng mà, Lai Sinh thiếu gia trước tiên cũng phải trở về nhìn một chút, lão gia còn sắp xếp một cái sân riêng cho người, người có thể chọn một căn phòng xinh đẹp cho bản thân, còn có thể chọn một căn phòng xinh đẹp giúp ca và chị dâu người, sắp xếp tốt cho bọn họ cho đến khi người hài lòng. Sau đó chúng ta lại đến đón ca và chị dâu của người, như vậy mới có thể khiến cho bọn họ càng thoải mái nha!”

Lai Sinh nghiêng đầu.

Sắc mặt Bách Thủ và Loan Loan thì rất khó coi, đây rõ ràng là muốn gạt Lai Sinh về.

Nhưng bọn hắn lấy gì mà ngăn cản? Dựa vào cái gì mà ngăn cản đây?

Âu Dương Chất còn nói rõ ràng cho Loan Loan và Bách Thủ, Âu Dương gia không có con, sau khi Lai Sinh trở về chính là thiếu gia duy nhất, trong phủ chắc chắn sẽ đối xử tốt với hắn. Âu Dương phủ còn có nha hoàn và gã sai vặt, nhất định sẽ hầu hạ Lai Sinh thật tốt, sẽ không thiếu ăn mặc của hắn.

Âu Dương chất giống trống khua chiêng tới nhà, tặng Lai Sinh đồ, kinh động tất cả mọi người trong thôn, thân phận Lai Sinh lập tức cũng truyền khắp thôn, nhưng ông ta lại chưa đón Lai Sinh đi.

Loan Loan không có tâm tư đi ứng phó với mọi người, nằng gọi Lai Sinh về, giữ Dương Nghĩa Trí lại rồi đóng cổng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Lai Sinh đi

Edit: Quỳnh Trúc Beta : Tuyệt Y Mọi người bên ngoài rồi rít phỏng đoán thân phận thật sự của Lai Sinh, rốt cuộc là gia đình giàu có nào, nhìn trận thế này, người ta tặng vải vóc, còn có ý nói gần nói xa, thì đã biết đó là một gia tộc thực sự.

Thật không ngờ kẻ tâm thường như Lai Sinh lại còn có lai lịch như vậy, nhưng điều khiến mọi người thắc mắc chính là vì sao trước kia chưa từng nghe ông nội Lai Sinh đề cập tới? Xem biểu lộ của hai vợ chồng Loan Loan và cả Dương Nghĩa Trí thì rõ ràng đã biết chuyện này lâu rồi, nhưng vì sao ba người họ lại không vui mừng?

Cho nên có người thầm suy đoán: “Nói không chừng là Âu Dương gia kia đến đây muốn đón Lai Sinh đi, Lai Sinh ở Dương gia thôn nhiều năm như vậy, nhưng đối phương không muốn cho bạc, lại không bàn bạc xong nên đương nhiên họ sẽ không vui.”

Cũng có người nói: “Thôn trưởng không giống người như vậy, nhưng mà không phải người ta đã tặng đồ cho nhà Bách Thủ rồi đó sao, nói không chừng là do bọn hắn yêu cầu quá phận, nên người ta không cho.”

Nhưng phần lớn đều phản đối: “Điều này sao có thể được, thôn trưởng không phải người như vậy, nhà Bách Thủ cũng không phải, bình thường chúng ta được vợ chồng Bách Thủ giúp đỡ không ít, bọn họ là loại người gì chúng ta còn không biết sao.”

Đủ loại nghị luận phỏng đoán, nhưng tất cả mọi người đều đầy dố kỵ và hăm mộ Lai Sinh.

Buổi tối, Loan Loan uyển chuyển hỏi Lai Sinh có thích quần áo Âu Dương Chất tặng hay không, có muốn cùng ông ta đi Âu Dương gia chơi hay không?

Quần áo thì Lai Sinh rất thích, nhưng nói đến đi Âu Dương gia, hắn lại tỏ ra hơi rối rắm.

“Âu Dương quản gia nói nhà bọn họ có rất nhiều đồ chơi đẹp, còn có rất nhiều quần áo, nếu như đệ đi thì có thể tùy ý chọn, còn có ăn. . . . .” Lúc nói trên khuôn mặt hắn lộ ra vẻ ước mơ: “Món bánh sữa lần trước ông ấy nói hình như ăn rất ngon. Chị dâu, tâu nói xem bánh sữa này làm thế nào vậy? Có phải ăn rất ngon hay không?”

Tiếp theo liền cau mày: “Nhưng mà, nếu đệ đi sẽ không ăn được thức ăn chị dâu làm rồi, cũng sẽ rất lâu không được gặp Hán Nhi nữa. Đệ đã đồng ý với ca mỗi ngày giúp huynh ấy cắt rau cho lợn! Nếu đệ không ở đây, thì đệ sẽ không thể chơi với Nguyên Bảo và Thạch Đầu, cả Mạch Thảo nữa. Không biết Mạch Thảo có cho bọn Thạch Đầu và Nguyên Bảo hết phần bánh ngọt của đệ hay không đây? . . . . .” Về mặt hắn buồn rầu lại không nổi.

Loan Loan và Bách Thủ đau nhức chưa xót trong lòng.

Cho dù không muốn Lai Sinh đi, bọn họ cũng phải suy xét tình cảnh trước mặt là Lai Sinh không thể không đi, bọn họ không thể nghĩ ra cách gì giúp hắn, chỉ có thể để hắn đi mà không buồn.

Ngày thứ hai, người Âu Dương gia quả nhiên lại tới nữa.

Lần này tới càng nói thẳng thừng hơn những lần trước, Âu Dương lão gia – tức cha ruột của Lai Sinh, tự mình dẫn theo Âu Dương Chất và các hạ nhân khác đến Dương gia thôn, ngồi một cỗ xe ngựa màu xanh trông như bình thường, nhưng kỳ thật khi vén màn lên, bên trong được bố trí vô cùng tinh xảo, sang trọng.

Lại khiến cho đám người Loan Loan ngoài ý muốn là không chỉ có người Âu Dương gia đến, mà còn có sư gia của Huyện thái gia đi theo, phía sau là hai nha dịch nha môn thấp tùng, đúng lúc hai người này là Tạ Thiên, Mã Nhạn có quen với Bách Thủ.

Sư gia nói thẳng lý do đến đây với Dương Nghĩa Trí.

“... Cảm tạ Dương thôn trưởng nhiều năm qua đã chăm sóc Âu Dương thiếu gia. Hôm nay Âu Dương lão gia đích thân đến đón Âu Dương thiếu gia về. Có điều, Âu Dương lão gia nói Dương gia thôn đối xử rất tốt với Âu Dương thiếu gia, cho nên Âu Dương gia quyết định lấy ra một trăm lượng quyền tặng cho Dương gia thôn, tạo điều kiện giúp Dương gia thôn trùng tu Từ Đường. Mặt khác, chính là ông ngoại của Âu Dương thiếu gia, nếu lão nhân gia đã thích nơi núi xanh nước biếc này, hơn nữa bản sư gia cũng đã mời người xem rồi, Dương gia thôn đúng là một nơi có phong thủy tốt. Vì thế, lúc đó

còn phải phiền Dương thôn trưởng xây lại mộ phần của ông ngoại thiếu gia. Lão nhân gia kia cũng là mệnh khổ, lúc còn sống không hưởng được phú quý, mong rằng sau khi ông ấy chết rồi thì cũng có được một nơi an nghỉ tốt . . .”

Lời này nói rõ ràng đến độ không thể rõ ràng hơn được nữa.

Hôm nay chắc chắn Lai Sinh sẽ bị mang đi, dùng sự coi trọng Âu Dương gia tỏ ra với Lai Sinh, lại mời đích thân sư gia huyện nha cùng đi đến đây, biểu hiện rõ ràng Âu Dương gia có ân tất báo, là người rộng lượng, nâng thanh danh của gia tộc Âu Dương gia lên thật cao. Việc khác chính nhắc lại thân phận thực sự của Lai Sinh, cho dù đám người Loạn Loạn muốn chống chế cũng không có khả năng. Hơn nữa Âu Dương gia liên tiếp tặng quà hai lần, đã là biểu hiện vô cùng nhân nghĩa rồi!

Thừa dịp lúc không ai chú ý, Bách Thủ lén nói mấy câu với hai người Tạ, Mã. Thế mới biết mấy ngày trước Âu Dương lão gia đến tìm Huyện thái gia, nhưng vì Huyện thái gia có việc cho nên hôm nay đặc phái Liễu sư gia cùng đi.

Một trăm lượng bạc đối với Âu Dương gia mà nói thì không chút đáng kể, mời được Huyện thái gia tự mình phái người đi, Âu Dương Lão gia nhất định cũng đã cho không ít chỗ tốt. Âu Dương lão gia vốn muốn cho Âu Dương Chấn tiếp xúc thật tốt với Lai Sinh, chỉ bảo hắn một phen, rồi mới tìm thời cơ thích hợp lặng lẽ đưa hắn trở lại Âu Dương gia để từ từ thích ứng trước. Chỉ cần có tâm, dạy Lai Sinh để hắn giống như một người bình thường, ứng phó một chỗ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mấy huynh đệ khác của Âu Dương gia đã nghe được tin tức, phái người đến Dương gia thôn nghe ngóng, hơn nữa thân thể Âu Dương lão thái gia càng ngày càng kém, Âu Dương Lão gia sợ đêm dài lắm mộng, nên lúc này mới vội vàng muốn đón Lai Sinh đi.

Nếu Âu Dương gia đã biết sự tồn tại của Lai Sinh, ông ta cũng không hề phòng mà phách lối đến đón người đi như vậy, lại biểu hiện ra sự rộng lượng từ tâm của một đương gia, mượn tay Huyện thái gia tuyên dương thanh danh tốt đẹp của mình, không chỉ có lợi với việc thừa kế vị trí gia chủ Âu Dương gia, mà còn có thể nâng cao thanh danh của ông ta, đây chính là nhất cử lưỡng tiện.

Cho dù biết rõ những điều này, nhưng Loạn Loạn và Bách Thủ cũng thúc thủ vô sách, chỉ đành phải thừa nhận Âu Dương gia tự bỏ đỡ bản thân mình như vậy, hai người vốn định đưa Lai Sinh lên núi, chờ sự việc sóng gió qua rồi lại đón hắn về. Bây giờ xem ra may mà họ chưa làm như thế, vì nếu thực sự không tìm thấy Lai Sinh, sợ rằng mọi người Dương gia thôn đều phải gặp tai họa.

Sau đó, Loạn Loạn và Bách Thủ mang tâm tình trầm trọng, lựa vài lời trấn an Lai Sinh, cười đáp ứng hắn chờ khi sắp xếp xong mà muốn trở về thì cứ về. Trong lòng cũng thầm cầu nguyện hi vọng hắn có thể sống tốt ở Âu Dương gia.

Lai Sinh không hiểu gì, chỉ thật vui vẻ, chia bánh ngọt của Âu Dương gia cho mấy người bạn nhỏ. Mấy đứa trẻ trong thôn đều vây lấy hắn, vừa vui vẻ vừa ăn bánh, vừa ngoéo tay với hắn: “. . . Có thật có rất nhiều đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp hay không? . . . Vậy chờ huynh dàn xếp xong thì huynh phải tới đón chúng ta đi chơi nha. . . . .”

Âu Dương gia để lại một trăm lượng bạc, họ cũng không cần lấy lại năm lượng bạc ông nội Lai Sinh để lại cho hắn, trên người Lai Sinh chỉ mặc một bộ quần áo mà ngày đó Âu Dương gia đưa tới, cũng không cầm đi bất cứ vật gì khác.

Lai Sinh đã đi như vậy, lúc gần đi, trên mặt hắn tràn đầy nụ cười, vui vẻ vẫy tay tạm biệt mọi người! Trong lòng hắn ước mơ đến Âu Dương gia chọn phòng xong là có thể đón người thân và mấy người bạn nhỏ của mình đến chơi!

Không có Lai Sinh, Loạn Loạn lập tức cảm thấy trong nhà thiếu đi thứ gì đó, Bách Thủ mỗi ngày rảnh rỗi là lại trêu đùa con, không hề đề cập đến chuyện của Lai Sinh nữa.

Âu Dương gia phách lối đón Lai Sinh đi, Dương Nghĩa Trí có phần bất đắc dĩ: “Không biết thằng bé đi chuyến này là tốt hay xấu đây?”

Người trong thôn thất chũy bát thiệt (*) hỏi thăm Lai Sinh là con cháu nhà giàu nào, Loạn Loạn không có tâm tình nhiều chuyện với mấy người, nên chỉ nói là người ở huyện thành. Sau đó người trong thôn người một lời, ta một câu, nói gia tộc của Lai Sinh đến mức cao quý ngời ngời, cái gì mà đại gia tộc ở huyện thành, cái gì mà làm ăn trải rộng cả nước, ngay cả Huyện thái gia cũng phải nhún nhường ba phần, còn có cả thân thích ở kinh thành.

(*) thất chũy bát thiệt: ý chỉ tranh nhau mà nói

Cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy, nhà Thạch Đầu đương nhiên biết rõ từ đầu đến cuối của chuyện này, hiển nhiên biết Lai Sinh về Âu Dương gia lúc này cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng. Nhà Nguyên Bảo thì Loạn Loạn từng đề cập qua với mẹ Nguyên Bảo, mà Mai Tử và Vương Bảo nhìn càng thấu đáo, họ biết chuyện tốt bức này sẽ không vô duyên vô cớ rơi xuống đầu Lai Sinh. Mọi người đều an ủi Loạn Loạn: “. . . Người ngốc có phúc của người ngốc. Nói không chừng chờ đợi ấy sắp xếp xong rồi, sau này mọi người còn có cơ hội gặp mặt. . .”

Âu Dương lão gia đón Lai Sinh rồi, những người lạ thỉnh thoảng ở ngoài thôn đi dạo cũng biến mất, và cũng không còn ai hỏi thăm về nhà bọn họ. Vì thế Loạn Loạn và Bách Thủ càng xác định những người này đích thị là những người khác ở Âu Dương gia phái tới.

Còn chưa vào phủ đã gây ra nhiều sóng gió như vậy, vài đêm đầu sau khi Lai Sinh vừa đi, hai người gần như không hề yên giấc. Theo thời gian từng ngày qua đi, tình huống từ từ khá hơn một chút, nhưng trong nhà vắng ngắt làm cho người ta phiền lòng.

Chỉ cần Bách Thủ trông con, thì Loạn Loạn lấy quần áo ra ngồi may ở hành lang, làm được một lúc, suy nghĩ của nàng lại lang thang nơi nào rồi, thỉnh thoảng còn có thể ngồi ngẩn ra đến tận trưa.

Sau khi nhận bạc của Âu Dương gia, chuyện đầu tiên thôn trưởng làm chính là xây lại mộ cho ông nội Lai Sinh, mời đạo sĩ xem ngày tốt rồi chọn ngày

hoàng đạo, dựng mộ bia, dùng đá quây mộ phần lại, còn nhỏ sạch sẽ cỏ dại xung quanh.

Xây mộ xong, Dương Nghĩa Trí liền bắt tay vào việc sửa chữa lại hết Từ Đường, Từ Đường dòng họ đã lâu không dùng, hiện tại cơ bản chỉ dùng vào các cuộc họp của thôn, Từ đường quả thật đã quá cũ, nhờ một trăm lượng bạc Âu Dương gia cho mà bây giờ đã có thể tu sửa lại lần nữa. Dương Nghĩa Trí quyết định mở rộng Từ Đường ra một chút, sân nhỏ trong từ đường rộng hơn, lại dùng búa nện chặt bề mặt đất lại, thế thì vào ngày mùa còn có thể dùng để phơi lúa.

Một trăm lượng nhìn thì như rất nhiều nhưng sửa cả Từ Đường thật ra không coi là nhiều, có điều người của Dương gia thôn cũng đã thỏa mãn, mọi người đều tranh thủ thời gian rảnh đến giúp đỡ sửa chữa, Loan Loan cũng bảo Bách Thủ qua giúp, còn nằng ở nhà trông con.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, đến ngày mười lăm tháng tám rốt cuộc cũng đã sửa xong Từ Đường. Ngày hoàn công, Dương Nghĩa Trí đặc biệt đi chợ mua pháo để chúc mừng, sau đó lại kéo tám vài đồ phủ trên tám biển treo giữa từ đường.

Tuy nói tháng tám trời đã không còn nóng lắm, nhưng Loan Loan chẳng muốn động dậy, nên Bách Thủ đành đi chợ một mình, vì nhất thời quên mất Lai Sinh đã đi nên mua nhiều bánh Trung thu.

Năm ngoái cũng mua nhiều bánh Trung thu như vậy, mà phần lớn đều bị Lai Sinh ăn hết.

Cũng không biết Lai Sinh sống như thế nào, đã nói không nghĩ đến những chuyện phiền lòng này nữa nhưng vẫn không nhịn được mà nghĩ tới hần, vì thế hai người quyết định đưa số bánh Trung thu thừa về nhà mẹ đẻ Loan Loan.

Thấy hai người trở về, mẹ Loan Loan vui mừng bảo hai người vào nhà ngồi, trước tiên bà tìm hiểu tính chân thực của tin tức, bà hỏi về Lai Sinh.

Loan Loan nói chi tiết cho mẹ nàng, có điều cũng chỉ ngắn gọn kể lại cho bà chuyện từ đầu đến cuối.

Mẹ Loan Loan liền cảm thán: “Không ngờ tiểu tử này còn có phúc như vậy.”

Cha nàng ngồi một bên lại nói: “Đứa nhỏ Lai Sinh này đầu óc không linh hoạt, trở về chưa chắc là phúc.”

Vương Nguyên Sinh vẫn ngồi một bên thì cười hi hi kéo tay Loan Loan nói: “Nói như vậy chúng ta cũng có thân thích giàu có rồi. Nhị tỷ à, tỷ xem không phải là lúc nào đó chúng ta cũng nên đến thăm Lai Sinh ca sao?”

Loan Loan liếc hần: “Lai Sinh lúc trước cũng chỉ ở tạm nhà chúng ta, Âu Dương gia với chúng ta cũng không có một chút quan hệ thân thích nào cả.”

Trước kia chưa từng nghe hần gọi một tiếng Lai Sinh ca, giờ vừa nghe cũng biết trong lòng hần có tính toán nhỏ nhặt rồi. Vì thế Loan Loan không thêm đề ý đến hần.

Vương Nguyên Sinh thấy không có hi vọng thì mất hứng bĩu môi, cũng không dây dưa với bọn họ nữa nên bỏ đi ra khỏi sân.

Mẹ Loan Loan thấy con trai như vậy thì cũng chỉ cười khan với nàng, nhìn chằm chằm bóng lưng Vương Nguyên Sinh giả vờ bức mình nói: “Đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện, lại muốn đi đâu vậy!” Sau đó lại giải thích với Bách Thủ: “Nó còn nhỏ, các con đừng chấp nó.”

“Nó không còn nhỏ nữa, chừng hai năm nữa đã có thể lấy vợ rồi.” Loan Loan thân nhiên nói, lại thấy bộ dáng mẹ nàng cũng không thêm đề bụng nên khuyên nhủ: “Mẹ à, Nguyên Sinh không còn nhỏ nữa, nếu mẹ cứ mặc kệ nó như vậy thì sau này phải làm sao đây? Mẹ sớm nên dạy nó phải dụng tâm làm việc làm người như thế nào đi!”

Mẹ Loan Loan lập tức ngượng ngừng cười.

Vương Nguyên Sinh là kẻ khiến cho người ta đau đầu nhức óc, và cũng còn một kẻ khác, chính là Vương Tiểu Thảo.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Cuộc sống khi Bách Thủ vắng nhà

Edit: Quỳnh Trúc Beta: Tuyệt Y Thừa dịp hai người trở về, mẹ Loan Loan lại bắt đầu tố khổ: “. . . Từ sau chuyện đó chẳng có bà mối nào tới nhà cả, mẹ cũng nhờ người ta để ý giúp, tuy lúc đó chúng ta tìm được cơ, nhưng chuyện kia cũng đã âm ỉ một trận, mấy nhà xung quanh biết chuyện sợ rằng cũng không muốn tới đặt vấn đề hôn sự. . . Sau đó, mẹ thật vất vả mới nhờ được một bà mối, nói là nhà Vương Nhị Ngu ở thôn bên cạnh không tệ, gia cảnh bình thường, Vương Nhị Ngu là một người đàn ông chăm chỉ. Vốn mẹ với cha con cảm thấy cửa hôn sự này cũng được, nhưng sau đó có người nhờ và đến nhà mai mối, nghe bà mối đó nói nhà người kia bán bánh bao ở chợ, vốn dĩ không phải là người ở trên trời, mà là người vùng ngoài chuyển đến, gia đình cũng có tiền, trước đó không lâu mới mua một cái viện nhỏ ở trên thị trấn, có hai gian nhà giữa, một gian nhà chính, một gian thiên phòng,

đối với nông dân như ta mà nói thế thì cũng đã là tốt rồi.”

Loan Loan bày quán bán bánh ở chợ một thời gian ngắn, cũng biết một hai nhà bán bánh bao, nàng hỏi: “Gia đình đó họ gì?”

“Họ Ngu, nam nhân kia gọi là Ngu Sơn.”

Cửa hàng bánh bao Ngu gia Loan Loan cũng không quá quen thuộc, có điều nàng biết quả thực nhà hán không phải là cửa hàng bán bánh bao đắt hàng nhất ở chợ.

“Sau chuyện lần trước trong lòng chúng ta đều có điểm kiêng dè, không biết chuyện này nên làm sao, vốn là hai ngày trước mẹ và cha con đã bàn bạc chọn ngày đi tìm con để thương lượng với các con chuyện này một chút, không ngờ hôm nay các con đã tới đây rồi. Đầu nói một lần bị rần rần, mười năm vẫn sợ rần, nhưng chúng ta cuối cùng vẫn hi vọng mọi người con có thể tìm một gia đình tốt. Các con ở chợ hán cũng biết vài người, vậy thì giúp mọi người con hỏi thăm một chút xem sao. Có thể kết thành thông gia với gia đình có nề nếp bổn phận tất nhiên là chuyện tốt, còn nếu như trong ngoài không đồng nhất thì vẫn nên thôi đi.”

Loan Loan gật đầu, đó là chuyện nhỏ, đến chợ tìm người hỏi thì biết ngay tình huống Ngu gia thôi.

Vương Tiểu Thảo cũng đã có kinh nghiệm, biết chuyện này còn phải phiền toái Loan Loan và Bách Thủ, vì thế lúc gần đi còn nói cảm ơn với hai người.

Vốn dĩ cũng chẳng có chuyện gì, nói xong chuyện Vương Tiểu Thảo, Loan Loan và Bách Thủ ôm con đánh xe trâu về Dương gia thôn. Vừa về đến nhà, Mạch Thảo đã bung bánh tới, cô bé đưa bánh cho Loan Loan, ra dấu một hồi với Loan Loan, khua chân múa tay vài lần, Loan Loan mới hiểu sợ ý của cô bé.

“Mọi muốn hỏi Lai Sinh lúc nào thì trở về à?”

Mạch Thảo vội vàng gật đầu.

Lai Sinh đôi khi bướng bỉnh nhưng đối với Mạch Thảo lại rất tốt.

Nhưng nàng cũng không biết lúc nào có thể gặp lại Lai Sinh. Có lẽ là thật lâu sau này. . . . . Hoặc có lẽ đời này cũng không có cơ hội!

Trung thu năm nay là Trung thu quạnh quẽ nhất kể từ khi Loan Loan tới nơi này. Hai người mang bánh Trung thu cúng Nguyệt thần. Loan Loan chỉ cắn hai miếng bánh trung thu, ăn vào trong miệng thì ngọt ngào, nhưng vào trong lòng thì lại chua chát.

Bách Thủ cũng chỉ ăn nửa phần, một bao bánh Trung thu lớn gần như không hề động tới.

Loan Loan nhìn thấy thế trong lòng không kìm được mà than thở, nếu là có Lai Sinh ở đây thì chắc chắn những cái bánh Trung thu này đã hết một nửa rồi. Hán không chỉ vừa ăn vừa uống, thỉnh thoảng còn có thể chỉ vào ngôi sao sáng trên bầu trời hỏi lung tung này kia.

Cũng không biết hán sống ở Âu Dương gia thế nào!

Ngày hôm sau, Bách Thủ đi chợ.

Nếu muốn biết tình huống trên thị trấn thì tìm nha môn hỏi thăm là rõ ràng hơn cả.

Bách Thủ tìm được Tạ Thiên hỏi tình huống Ngu gia.

Tình huống căn bản cũng giống như bà mối kia nói. Năm đó lúc gặp tai nạn họ đã chuyển đến đây, cả nhà đều là người trung thực chăm chỉ. Ban đầu họ chỉ bày hàng rong làm ăn nhỏ, sau đó để dành được chút bạc bèn thuê cửa hàng bán bánh bao, Ngu Sơn đã hơn hai mươi rồi, hán muốn tìm một người vợ thật thà. Trước kia cũng đã làm mối mấy nhà trên chợ cho hán, nhưng hán ngại những cô nương đó ở nhà được nuông chiều, gả vào nhà hán rồi không chừng mẹ hán còn phải đi hầu ngược lại nên không đồng ý. Mà bản thân mẹ Ngu Sơn xuất thân từ nông thôn, bà không muốn con trai mình cũng lấy một người nông phụ không hiểu biết gì. Nông dân phần lớn không biết chữ, nên hành xử với người khác đương nhiên thua kém hơn những thiên kim tiểu thư kia, hơn nữa nông dân không chú trọng điều gì cả. Mẹ Ngu Sơn không hy vọng con dâu là một thiên kim tiểu thư nhà giàu, mà cũng đừng là người phụ nữ đã man không hiểu gì.

Cho nên khi bà mối giới thiệu những cô nương ở nông thôn thì bà không nhìn được cô nào.

Sau đó trong lúc vô tình hỏi thăm được Vương Tiểu Thảo, vóc người không tệ, xinh xắn hoạt bát, đại tỷ gả cho một người nông dân, cũng là gia đình trung thực. Nhị tỷ phụ cũng là một người nông dân, nhưng là một người giỏi săn bắn, từng giúp nha môn lên núi giết sói, được mọi người cùng khen ngợi. Còn có Nhị tỷ nàng, là nông dân nhưng nói chuyện làm việc thông tình đạt lý, ngay cả vài phu nhân trên thị trấn đều kém hơn, là một người có kiến thức. Hơn nữa còn tài giỏi, hàng năm nàng đều dẫn tập thể người trong thôn đi làm việc cho “Quán rượu Phúc sinh” trên thị trấn. Không chỉ được quán rượu khen ngợi năng lực của nàng, mà tiền công cho người trong thôn cũng rất nhiều, quan hệ trong thôn lại còn rất tốt.

Chính vì nguyên nhân như thế, mẹ Ngu Sơn mới nhờ người tới nhà làm mai.

Mà gia cảnh Ngu Sơn này quả thực cũng bình thường, từ khi mua cái viện nhỏ này thì trong nhà cũng không còn bạc gì, gia đình như vậy tìm đến Vương Tiểu Thảo mới có thể mai mối thuận lợi.

Bách Thủ còn cố ý đến tiệm bánh bao Nguru gia mua bánh bao, thấy Nguru Sơn lớn lên ngũ quan đoan chính, da hơi đen một chút, nhưng mà nam nhân đen một chút cũng không sao. Sau đó lại hỏi thăm hàng xóm xung quanh thái độ đối nhân xử thế của người nhà này, mọi người đều nói Nguru Sơn là một người trung thực, mẹ Nguru Sơn có đôi khi hơi so đo, nhưng bản chất lại là người tốt.

Chuyện này dù sao cũng cần thận trọng, nên sau đó Bách Thủ lại đi chợ mấy lần, thừa dịp lúc mua bánh bao nói chuyện với Nguru Sơn, cũng thấy người này ngay thẳng thật thà.

Loan Loan chọn một ngày trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, nói cho cha mẹ nàng và Vương Tiều Thảo biết tình hình Bách Thủ nghe ngóng được, sau đó liền cùng Bách Thủ trở về nhà, lựa chọn cuối cùng thế nào, vẫn nên để bản thân họ tự quyết định.

Sau khi về đến nhà bèn nghe người ta nói có người tới tìm Bách Thủ, nhưng trong nhà không có ai nên đối phương đã đi đến nhà trưởng thôn. Vào buổi tối, thôn trưởng Dương Nghĩa Trí đã tới.

“Có người muốn lên núi, Bách Thủ săn bắn trong núi nhiều năm, tài bắn cung tốt lại quen thuộc đường núi, vì thế đối phương muốn mời cháu đi hỗ trợ dẫn đường, họ cũng sẽ không để cháu chịu khổ vô ích, đến lúc đó bọn họ sẽ trả tiền công.”

Hai người đều có chút ngoài ý muốn, muốn người dẫn đường giúp thì khẳng định không phải là người chung quanh đây, bèn nói: “Thôn trưởng, rốt cuộc là ai muốn lên núi ạ?”

“Là hai người ngoài, không phải là người bản địa. Họ nói là muốn vào núi tìm vài thứ, ta thấy bọn họ là người nói năng rất chân thành, lời nói hành động đều đoan chính nên đã đồng ý. Nhưng ta cũng không biết phải đi mấy ngày, nhà Bách Thủ ở nhà một mình, không bằng cháu mời mẹ đến ở cùng mấy ngày đi.”

Nếu Dương Nghĩa Trí đã nói không phải là người có hành vi bất chính thì chắc là cũng không còn gì nguy hiểm, mấy tháng này nhà bọn họ không có chút thu nhập nào, mà bây giờ chỉ cần cùng lên núi một chuyến là có thể có được bạc, Loan Loan cảm thấy được, năng liếc nhìn Bách Thủ tỏ vẻ mình không có ý kiến.

Bách Thủ suy nghĩ một chút, nhưng vẫn có chút bất an: “Lên núi thì được, nhưng mà phải bàn bạc rõ ràng với bọn họ là chỉ giới hạn đi mấy ngọn núi phía trước, còn núi sâu phía sau cháu sẽ không đi vào.”

Dương Nghĩa Trí gật đầu: “Việc này cháu cứ yên tâm, ta đã nói với bọn họ trước rồi, hơn nữa bản thân bọn họ cũng nói sẽ không vào núi sâu.”

Sau Bách Thủ còn nói ra một yêu cầu với Dương Nghĩa Trí là cần thêm một người đi cùng nữa, gọi thêm cha Nguyên Bảo để ngừa vạn nhất. Thôn trưởng đồng ý ngay mai lại đi hỏi đối phương.

Ngày hôm sau, Bách Thủ đi Vương gia thôn một chuyến, xế chiều, Dương Nghĩa Trí tới nói là đối phương đã đáp ứng, thêm một người đi theo lên núi cũng không sao.

Buổi tối, Loan Loan thay Bách Thủ thu thập vài bộ quần áo để thay, lại làm chút bánh bỏ vào tay nải. Sáng sớm ngày thứ ba, Dương Nghĩa Trí đã tới gõ cửa, may là hôm đó Loan Loan thức dậy sớm, Bách Thủ vừa ăn cơm xong, người thuê là hai nam tử trung niên, Bách Thủ cầm lấy tay nải, đợi cha Nguyên Bảo đến rồi bốn người cùng lên núi.

Buổi trưa Loan Loan mức cháo còn thừa lúc sáng, lại xào thêm chút rau ăn tạm. Buổi chiều, mẹ Loan Loan đã tới.

Thấy Loan Loan đang chuẩn bị nấu cơm lợn, bà vội giành lấy: “Đề mẹ.” Sau đó lại hỏi nàng: “Con con đâu rồi?”

“Thằng bé đang ngủ trong nhà ạ!” Loan Loan vừa nhóm lửa vừa nói.

Mẹ nàng đổ hết đồ ăn cho lợn vào trong nồi, đẩy nàng ra, tự mình ngồi cạnh lò nhóm lửa, cũng nói: “Con đi trông thằng bé đi, nhờ đâu nó tỉnh dậy đấy!”

Loan Loan ra khỏi phòng bếp, trở về phòng, đưa bé quả thật đã tỉnh, mở một đôi mắt to đen bóng nhìn đông nhìn tây, cũng không khóc nhè, thấy Loan Loan tới, nó há cái miệng nhỏ nhắn cười toe.

Loan Loan cũng cười theo, nhẹ nhàng ôm lấy thằng bé: “Hán Nhi tỉnh rồi à, đến đây, mẹ xi con đi tiểu nhé.” Nàng ôm con ra ngoài sân.

Mẹ nàng nghe thấy thì đi ra khỏi phòng bếp, đưa bé lớn lên càng ngày càng trắng trẻo, bà đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, cười nói: “Ồ, thằng bé này mới mấy ngày không gặp, giống như lại lớn thêm nhiều rồi!”

“Đúng vậy đấy ạ, nó rất tham ăn.” Sữa bắt đầu có vẻ thiếu, Loan Loan quyết định chờ Bách Thủ từ trên núi trở về sẽ đi ra chợ mua chút ngũ cốc về pha cho thằng bé ăn.

Chờ đứa bé tiểu xong, mẹ nàng ôm lấy thằng bé, ngồi trong sân vui vẻ đùa với nó, còn Loan Loan vào phòng bếp nhóm lửa.

Ban đêm, Loan Loan ngủ cùng con mình, mẹ nàng thì ngủ ở gian phòng trước kia của Lai Sinh. Sáng sớm ngày hôm sau mẹ nàng lại thức dậy rất sớm, chờ Loan Loan thức dậy thì cơm đã được nấu xong, Loan Loan lấy chút rau và thịt trong nhà có ra, để cho mẹ nàng làm chũ, muốn ăn gì thì làm đó.

Rau cho lợn mỗi ngày đều do mẹ nàng cắt, làm chuyện gì tay chân bà cũng rất nhanh nhẹn, và lần đầu tiên Loan Loan phát hiện, người mẹ trên danh nghĩa này của nàng có đôi khi cũng rất tốt.

Còn khi rảnh rỗi, mẹ nàng sẽ tán gẫu cùng mấy người trong thôn. Ở nhà thì nói về chuyện hôn sự của Vương Tiểu Thảo với nàng nhiều nhất.

Mặc dù hiểu tận gốc rễ nhà Vương Nhị Ngưu, nhưng suy cho cùng suốt đời cũng là nông dân, một nhà Ngưu Sơn là người đẳng hoàng, làm buôn bán nhỏ, sau này kinh doanh tốt thì nói không chừng thật sự có thể phát lên. Trong lời nói để lộ ra ý mấy người vẫn tương đối vừa lòng nhà Ngưu Sơn ở chợ.

Loan Loan không tiện chen vào, chỉ nói: “Từ lúc nghe được tin tức, thì xem ra Ngưu Sơn là một người ngay thẳng đẳng hoàng, có điều, tính tình này, đã là người thì sẽ có. Chúng ta không chung đụng với người ta, đương nhiên không hiểu hết được, mọi người cũng phải nghĩ cho rõ ràng, không phải cứ gả cho người nhìn trung thực yên phận là có thể sống mỹ mãn vui vẻ được. . . . .”

Mẹ nàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Việc này mẹ với cha con cũng hiểu, chính là Bồ Tát cũng có lúc khó chịu, gả cho ai cũng vậy, tại sao không chọn người tốt một chút chứ!”

Loan Loan cũng không nói thêm gì nữa.

Kể từ khi Lai Sinh đi, Loan Loan cảm thấy dường như thiếu thứ gì đó. Hiện tại Bách Thủ cũng không ở nhà, trong lòng nàng càng cảm thấy vắng vẻ. Nghe mẹ nàng ở bên cạnh kể chuyện nhà, nàng cảm thấy không có lời nào để nói! Trong đầu nếu không phải thường xuất hiện cuộc sống trước kia một nhà ba người vui vẻ, thì chính là nghĩ không biết lúc này Bách Thủ đang ở ngọn núi nào?

Nhưng cũng may, ngày thứ tư Bách Thủ đã trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Lòng tốt? Ý xấu?

Edit: Quỳnh Trúc Beta: Tuyết Y Bách Thủ đã về, đương nhiên mẹ nàng phải về nhà, Loan Loan lập tức sôi nổi hơn, đưa mẹ nàng đến đầu thôn, còn dặn bà nếu rảnh thì cứ tới đây chơi, sau đó vô cùng vui vẻ mà trở về nhà.

Buổi tối nàng làm mấy món ăn Bách Thủ thích, rồi đun nước, để cho hần thoải mái tắm rửa sạch sẽ. Chờ khi đỡ con ngủ xong, lúc này hai người mới nằm xuống nói chuyện.

Bách Thủ, cha Nguyên Bảo cùng hai người lạ đã trèo lên khắp vài ngọn núi xung quanh, ban đầu hai người cho là đối phương thật sự tới săn bắn. Trước khi lên núi hai người đã mang đầy đủ dụng cụ.

Nhưng sau khi lên núi, hai người kia lại không tìm kiếm con mồi, mà lấy ra mấy thứ công cụ từ trong cái túi mang theo bên mình bắt đầu gõ gõ đập đập ở trên núi, còn thì để cho bọn họ tự đi tìm thú săn, cho dù săn được con thú nào cũng coi như là của bọn họ.

Bách Thủ và cha Nguyên Bảo đều rất khó hiểu, đường núi này rất vòng vèo, hai người kia tự mình đi lung tung lên núi, thỉnh thoảng còn ngồi xổm xuống đất thì thầm.

Bách Thủ cùng cha Nguyên Bảo không dám cách hai người quá xa, cũng không muốn có ý đến gần nghe lén nên cứ không xa không gần đi theo, âm thầm chú ý xem hai người họ tìm cái gì.

Hai ngày đầu không thu hoạch được gì, hai người kia thấy Bách Thủ và cha Nguyên Bảo rất có chừng mực, cũng thấy hảo cảm không ít, sau đó thẳng thắn nói cho hai người biết là bọn họ không phải là tới săn thú, mà chỉ đến tìm ít đồ mình cần.

Ngày thứ ba, rốt cục trên một ngọn núi đã tìm được một cục gì đó đen thui. Cũng không biết là cái gì mà cầm vào còn bắn tay, nhưng hai người kia lại rất hưng phấn, gói kỹ thứ đó vào bao quần áo như bảo bối, còn nói là không ngờ trên núi này có thật, chỉ tốn thời gian ba ngày đã tìm được rồi, họ tỏ vẻ rất cảm ơn hai người Bách Thủ, rồi cho mỗi người hai lượng bạc tiền công, đồng thời xin hai người tạm thời giữ bí mật. Họ hứa hẹn lần sau đến lại xin hai người tiếp tục dẫn đường, sau đó làm ký hiệu ở xung quanh, rồi bốn người liền vội vã xuống núi.

Loan Loan bảo Bách Thủ mô tả lại hình dạng thứ đó.

Hần khoa tay múa chân, tay nắm thành nắm đấm lớn: “. . .Giống như đào từ trong lòng đất ra. Nó đen thui, bẩn hơn cả tro trong bếp lò nữa.”

Trong lòng Loan Loan đã có suy đoán, nhưng còn chưa xác định.

Nếu thật sự là thứ kia, vậy thì đối với thôn các nàng mà nói đây chính là chuyện tốt, để đào thứ đó cần rất nhiều người, mọi người không chỉ có thể có việc làm, có lẽ nàng còn có thể bán chút đồ kiếm sống ở ngoài.

Lúc này nàng không khỏi nhớ đến cái lần Bách Thủ cùng đi vào núi sâu năm ngoái, nói là có người cũng vào sâu trong núi rồi bị sói cắn, không biết có phải là cùng một nhóm người hay không?

Nếu như chuyện này là thật, muốn làm cũng phải tốn không ít thời gian để chuẩn bị, vậy nàng vẫn còn đủ thời gian để suy nghĩ xem có thể làm chút gì đó, nhà bọn họ ăn bây giờ đều là tiền vốn cũ, trong lòng nàng đã sớm bứt rứt cuồng cuồng lên rồi.

Nghĩ tới đây, tâm tình Loan Loan bỗng chốc tốt lên rất nhiều. Ưu sầu tính toán trong lòng mấy ngày này cũng sáng tỏ hơn một chút.

Ở một bên khác, chưa qua được mấy ngày, Loan Loan đã nghe mẹ nàng nói Vương Tiểu Thảo và Nguo Sơn đã đính hôn rồi.

Định xong hôn sự cho Vương Tiểu Thảo, mẹ nàng đã giải quyết được một việc lớn trong lòng.

Mà chuyện ồn ào nhất ở Dương gia thôn gần đây chính là chuyện mẹ Lan Hoa mang thai, nhưng rất nhiều người đều không tin.

Hôm đó, khi Loan Loan và Bách Thủ từ nhà mẹ đẻ trở về đi ngang qua nhà Lan Hoa, đã thấy Cát Sơn đi ra ngoài, trông thấy hai người, hẩn dị thường nhiệt tình chào hỏi, còn mời hai người vào nhà ngồi.

Bình thường người hai nhà gặp mặt cũng sẽ chào hỏi nhưng chưa bao giờ nhiệt tình giống như vậy.

Hai người tất nhiên là cười đáp lại. Nhưng làm sao đi vào thật được, thế là hai người lấy cớ trong nhà còn có việc, còn buộc trâu nên phải đi về nhà.

Cát Sơn làm như nghe không hiểu, bảo Bách Thủ về nhà buộc trâu, rồi mời Loan Loan vào nhà ngồi: “Mẹ bọn nhỏ ở nhà rảnh rồi quá, cũng không có ai nói chuyện, hôm qua nàng còn lái nhái nhắc đến Nhị muội nói là muốn nói chuyện với người đây...”

Loan Loan thực sự từ chối không được nên chỉ có thể đi vào. Mẹ Lan Hoa nghe thấy tiếng nói, từ trong nhà đi ra, một tay nâng vịn khung cửa, một tay vịn eo, nâng cao bụng từ từ đi ra, đồng thời cười chào Loan Loan: “Ôi, Nhị muội tới rồi à, vào nhà ngồi đi!”

Loan Loan ngồi xuống trên cái ghế đầu ở nhà chính, ôm lấy đứa con đang ngủ say, tay vỗ nhẹ nhẹ, nàng liếc nhìn cái bụng dẹp dẹp của mẹ Lan Hoa, cười nói: “Tàu có thật rồi à?”

Mẹ Lan Hoa đỏ mặt, sờ vào bụng dưới của mình, cười rất vui vẻ: “Ừ, cũng trách bản thân ta sơ ý, đã hai tháng rồi mà mấy ngày trước mới biết.” Sau đó lại nhìn về phía nàng hết sức cảm kích nói: “Thật cảm ơn muội!”

“Đây là duyên phận của các tàu và đứa trẻ, lúc này tàu phải chú ý nghỉ ngơi nhiều vào.” Loan Loan cười nói.

Không ngờ biện pháp kia của nàng lại có tác dụng.

Cát Sơn ân cần nấu nước đường đỏ bung ra đưa cho Loan Loan: “Uống nước đi! Muội cứ an tâm ngồi đây nói chuyện, ta đi tìm Bách Thủ huynh đệ, buổi tối các muội hãy ở đây ăn cơm.”

“Ôi, như vậy sao được.” Loan Loan lập tức ôm con đứng lên: “Muội chỉ ngồi một chút thôi, cơm tối huynh cũng khỏi phải lo cho bọn muội.”

“Không được, nhà muội tối nay nhất định phải ở đây ăn cơm.” Cát Sơn nói rất chân thành.

Sau đó nói với mẹ Lan Hoa: “Nàng ở đây nói chuyện với vợ Bách Thủ đi, ta đi tìm Bách Thủ huynh đệ.” Sau đó đã đi ra cửa.

Mẹ Lan Hoa đi tới kéo Loan Loan ngồi xuống, Loan Loan không dám giằng co với nàng nên cũng ngồi xuống.

Mẹ Lan Hoa cười nói: “Muội khách khí như vậy làm gì chứ, ăn ở đây thì khác ở nhà muội à? Chúng ta còn chưa cảm ơn muội cho tốt đấy, toàn bộ đều nhờ phương pháp muội dạy ta, nếu không thì hiện tại ta còn không nhất định mang thai được đâu.”

“Đâu có, đây là công lao của hai người, muội có làm gì đâu!” Loan Loan hé miệng hi hi cười nói.

Nàng cũng không dám tranh công.

Mẹ Lan Hoa cũng hé miệng cười, nhẹ tay khẽ vuốt trên bụng, động tác mềm nhẹ, vô cùng cẩn thận!

Loan Loan nhìn thấy thì thầm thở dài trong lòng.

Cát Sơn nói làm là làm, lúc tìm được Bách Thủ thì Bách Thủ vừa buộc trâu xong, sau một hồi thuyết phục không được, hẩn kéo Bách Thủ ép phải đến nhà hẩn ăn cơm, sự nhiệt tình quá độ như vậy Bách Thủ còn chưa từng thấy qua.

Bách Thủ không làm gì được nên đành phải đi đến nhà Lan Hoa.

Lúc ăn cơm tối, Cát Sơn đối xử với mẹ Lan Hoa rất tốt, tự mình múc canh cho nàng, cơm nước xong, cả bát cũng không cho nàng đựng. Có thể thấy được Cát Sơn rất quý cái thai này, có Cát Sơn tự chăm sóc, nụ cười ngọt ngào trên mặt mẹ Lan Hoa vẫn chưa hề ngừng.

Sau đó Loan Loan lại nghĩ, nếu cái thai này lại là con gái, Cát Sơn sẽ như thế nào đây?

Sau khi trở về Bách Thủ vẫn luôn hỏi Loan Loan vì sao Cát Sơn giữ hai người lại ăn cơm, lúc ăn cơm Cát Sơn chỉ cùng hắn uống rượu, hỏi việc nhà, ngoài ra không nói gì khác, chịu không được việc hắn cứ hỏi mãi, Loan Loan chỉ có cách nói cho hắn biết.

Bách Thủ nghe xong cũng rất ngạc nhiên: “Biện pháp này thật sự hữu hiệu như vậy à?”

“Ta cũng nghe mẹ nói vậy, nhưng không phải ai cũng có thể dùng.” Sau đó vòng vo đề tài.

Thời gian Vương Tiểu Thảo thành thân đã định là qua năm, trong nhà đã bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho nàng. Rất lâu trước đây Vương Tiểu Thảo đã muốn có một tủ quần áo giống trong nhà Loan Loan, nên lần này nàng năn nỉ Loan Loan xin Bách Thủ làm giúp nàng một cái.

Bách Thủ không phải là thợ mộc chuyên nghiệp, làm đồ cho nhà mình dùng thì không sao cả, nhưng nếu cho Vương Tiểu Thảo làm đồ cưới vậy thì quá cầu thả rồi. Sau đó Loan Loan đưa ra một ý kiến, đồ trong nhà cũng là lúc Loan Loan không có chuyện gì làm ngồi nghỉ ra cho Bách Thủ làm, Vương Tiểu Thảo vừa ý loại nào thì mời thợ mộc đến xem, rồi dựa vào hình dáng mỗi thứ làm một cái.

Vương Tiểu Thảo cảm thấy biện pháp này tốt, lúc này cũng đồng ý.

Về phần đồ cưới người tỷ tỷ như nàng nên cho thêm, thì đến lúc đó lại đưa qua vậy.

Lúc rảnh rỗi, nàng đem đồ trong nhà ra sửa sang lại, lần trước Âu Dương gia tặng không ít đồ, trừ thức ăn, thì những cái khác đều chưa động qua. Nàng cắt nửa xấp vải có màu sắc đẹp mắt, chất liệu vải trung đẳng căng ra cũng được hai xích (*). Trong nhà cũng không có đồ gì khác đáng giá, nàng nghĩ đến lúc đó đi chợ xem còn có thể mua chút gì để thêm trang cho Vương Tiểu Thảo.

(*) một xích = 1/3m

Cái kia tuy là vải thô nhưng tốt hơn và màu sắc cũng đẹp hơn so với vải bọn họ tự mua. Mua số vải kia đã tốn không ít tiền, người làm tỷ tỷ như nàng cũng coi như vô cùng nhân nghĩa rồi.

Có một lần đi chợ gặp phải Vương Lý, nói đến chuyện thêm trang cho Vương Tiểu Thảo.

“Chúng ta không có đồ gì đáng giá, nông dân cũng không hay đeo vàng bạc. Và lại chúng ta cũng không có điều kiện đó, ta nghĩ đến lúc đó cứ đi ra cửa hàng ngoài chợ mua hai cây trâm cho con bé là được.”

Vương Tiểu Thảo dù sao cũng gả cho người trên chợ, cuối cùng cũng nên chú trọng hơn ở nông thôn.

Sau đó Vương Lý lại hỏi Loan Loan: “Muội chuẩn bị cho con bé cái gì?”

“Có thể có gì chứ tỷ, tình huống nhà bọn muội tỷ cũng biết mà, chỉ có xấp vải lần trước Âu Dương gia đưa tới còn một chút, nên muội đưa cho con bé.”

Nghe vậy, Vương Lý lập tức nhỏ giọng hỏi: “Lai Sinh thật sự không trở lại?”

Loan Loan mấp máy miệng, gật đầu: “Rất có thể.” Lúc đó, chuyện này truyền xôn xao khắp mấy cái thôn lân cận.

Vương Lý than thở mấy câu. Sau đó lôi kéo Loan Loan đi dạo cửa hàng đồ trang sức, nói đúng lúc hôm nay hai người gặp nhau, nên dứt khoát cùng đi chọn đồ.

Vương Lý chọn hai cây trâm cài bình thường, một cây có kiểu hồ điệp, cánh điệp đủ màu rất là đẹp mắt, khi đi thăm người thân hay đến nhà người khác chơi cài vào cũng hào phóng lại xinh đẹp. Một cây khác đơn giản hơn, thích hợp cài thường ngày.

Loan Loan nhìn trúng một đôi hoa tai dài, chế tác tinh tế, đeo vào lấp lánh óng ánh, có thể đạt được hiệu quả vẽ rồng điểm mắt (*).

(*) vẽ rồng điểm mắt; làm nổi bật nét chính (ví với việc thêm vài câu quan trọng ở phần then chốt trong bài văn hoặc bài nói làm nội dung phong phú sinh động hơn. Do tích Trương Tang Do vẽ bốn con rồng nhưng không vẽ mắt, vì lo rằng nếu vẽ mắt thì rồng sẽ bay mất. Mọi người không tin. Nhưng khi Trương lấy bút điểm mắt cho một con rồng thì sấm sét nổi lên, bức vách lung lay và con rồng có mắt bay vút lên, ba con kia vẫn ở yên chỗ cũ)

Mua đồ xong thì cũng coi như xong một chuyện, vì Vương Lý và Lý Quang Hán muốn mua ít đồ cho con, mà Loan Loan cùng Bách Thủ cũng vội về nhà, nên từ cửa hàng đồ trang sức đi ra thì Vương Lý và Lý Quang Hán đi về phía bên kia chợ.

Loan Loan cất kỹ đồ rồi đứng bên đường tìm kiếm. Sau một góc cây, nàng tìm được Bách Thủ đang ôm con, bên cạnh còn có một nam tử tuổi còn trẻ. Thấy Loan Loan đi ra, Bách Thủ lập tức đi tới, nam tử kia cũng đi theo đến trước mặt Loan Loan, không đợi nàng nói chuyện, nam tử trẻ tuổi đã mỉm cười chào hỏi với Loan Loan: “Nói vậy vị này chính là Dương đại tẩu rồi.”

Người này rất lạ mặt, Loan Loan hồ nghi nhìn Bách Thủ, Bách Thủ cau mày, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

“Xin hỏi huynh là?”

Nam tử ăn mặc bình thường, giống như người khác trên chợ.

“Tại hạ là gã sai vặt thiếp thân của Đại quân gia Âu Dương Nhị lão gia, Lý Nhị.” Nam tử trẻ tuổi chấp tay với Loan Loan, khẽ mỉm cười nói.

Loan Loan sững sốt.

Âu Dương Nhị lão gia, tức là đệ đệ của cha Lai Sinh, tìm Loan Loan lập tức nhảy lên, chẳng lẽ Lai Sinh xảy ra chuyện gì?

Vội nói: “Không biết tiểu ca có chuyện gì?”

Triệu Nhị nhìn thấy nét mặt Loan Loan lộ ra thần sắc lo lắng, trong lòng lại nắm chắc mấy phần, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ đồng tình: “Là về Lai Sinh thiếu gia. . . . .”

Trong lòng Loan Loan lập tức lộp bộp rơi xuống, sắc mặt Bách Thủ càng thêm khó chịu.

“Lão thái gia nhà ta có ba người con, đáng tiếc đều chỉ có con gái mà không có con trai, Âu Dương gia đại nghiệp lớn, nếu không con trai thừa kế, tương lai đại sản nghiệp sớm muộn cũng rơi vào tay người khác họ. Kể từ sau khi biết Âu Dương gia còn có một huyết mạch là Âu Dương thiếu gia, tất cả mọi người đều rất vui mừng. Lão thái gia chúng ta cũng chuẩn bị để cho Đại lão gia bồi dưỡng Lai Sinh thiếu gia thật tốt, đáng tiếc Lai Sinh thiếu gia lại ngốc, cho dù có dạy như thế nào cũng không làm được việc gì. Sau khi đến Âu Dương gia từ cái ăn cũng đều phải có người hầu hạ, hơn nữa cả ngày chỉ biết chơi đùa. . . Gây không ít họa ở nhà, cũng bị Đại lão gia đánh vô số lần, có một lần còn nằm trên giường suốt ba ngày mới xuống giường được. Dù sao cậu ấy mới trở về Âu Dương gia không lâu, trong lòng tình cảm với các người rất cuộc cũng sâu nặng hơn một chút, nên bình thường trong miệng cậu ấy cũng thường xuyên nhắc đi nhắc lại muốn gặp hai vị. . . Nhị lão gia và Tam lão gia chúng ta thực sự nhìn không nổi, nhưng Lai Sinh thiếu gia là nam đinh duy nhất của Âu Dương gia chúng ta, nếu có nguy hiểm gì thì làm thế nào cho phải đây. Vì thế đã sai ta tìm hai vị, hi vọng hai vị có thể đi đón thiếu gia trở về ở mấy ngày, thuận tiện khuyên nhủ cậu ấy, sau này nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời Đại lão gia và Lão thái gia, dù sao cậu ấy là kẻ ngốc, còn phải do những người ở cùng với cậu ấy lâu dài giúp đỡ dạy dỗ. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Tới thăm Lai Sinh

Edit: Quỳnh Trúc Beta: Tuyệt Y Buổi nói chuyện với Lý Nhị khiến Loan Loan oán giận không dứt, nhưng nghĩ lại thì cho dù Âu Dương gia có ý bảo bọn họ khuyên giải Lai Sinh, cũng phải là Đại lão gia phái người đi chứ sao lại là người khác, Lai Sinh tại sao không ăn cơm, rõ ràng là Âu Dương gia đòi hỏi quy củ quá nhiều.

Huống chi, ngày đó Lai Sinh bị Âu Dương gia kiên quyết mang đi, cả đồ đạc cũng không cần, có thể thấy được đối phương cũng không muốn Lai Sinh còn liên quan gì đến bọn họ. Lời nói của Triệu Nhị bỗng khiến nàng cảm thấy nghi ngờ.

Loan Loan nhìn hẩn một cái, nói: “Để Lai Sinh về, không biết là ý của Âu Dương Đại lão gia hay là. . . . .?”

“Đây tất nhiên có ý của Lão thái gia, Đại lão gia nóng lòng thương con, mong con hơn người, Lão thái gia sợ Đại Lão gia không nghe theo, nên quyết định để cho thiếu gia về ở tạm trước.”

“Nếu Lão thái gia đã quyết định, các người có thể đưa đệ ấy về thẳng nhà là được, vì sao còn muốn chúng ta trực tiếp đến thăm?” Loan Loan đã khôi phục bình tĩnh.

“Nguyên nhân này không nói ra chắc hẳn hai vị cũng hiểu, các người cùng Lai Sinh thiếu gia sống chung đã lâu, đương nhiên hiểu rõ cậu ấy, đến lúc đó chỉ cần nói đầu óc cậu ấy không linh hoạt, là người ngốc, cần phải có người kiên nhẫn khuyên bảo là đủ. Vì suy nghĩ cho tương lai, chắc hẳn Đại lão gia cũng không thể nói gì hơn.”

Ánh mắt Loan Loan sáng tỏ nhìn Lý Nhị, trong lòng càng lạnh lẽo, người Âu Dương gia thật sự coi bọn họ là đám nông dân vô tri ngốc nghếch hay sao?

Thần nhiên nói: “Tiểu ca nói đùa rồi, chúng ta chẳng qua là nông dân làm ruộng, nào có biết đạo lý lớn lao gì, và lại, khi ông ngoại Lai Sinh thiếu gia còn sống đã nhờ vả, chỉ cần bản thân cậu ấy đồng ý là có thể về bất cứ lúc nào. Còn cái khác chúng ta chắc là giúp không được rồi.” Nói xong ôm lấy đứa con trong ngực Bách Thủ, cùng Bách Thủ đi về phía cổng chợ để về nhà.

Triệu Nhị ngăn người.

Vừa rồi Loan Loan còn mang vẻ mặt lo lắng, sao trong nháy mắt lại trở nên lạnh lùng như thế ?

Nhưng mà nhiệm vụ quan trọng hơn, nên hẩn lập tức đuổi theo.

“Chẳng lẽ hai vị không lo cho Lai Sinh thiếu gia?”

Loan Loan dùng chân, xoay người lại nhìn hắn, vẻ mặt thần nhiên nói: “Lo lắng à? Âu Dương Đại lão gia là cha cậu ấy, chẳng lẽ còn có thể hại cậu ấy sao?”

Sau đó lại cũng không thèm để ý đến Lý Nhị nữa mà cùng Bách Thủ đi một mạch ra khỏi chợ.

Một phủ đệ lớn như Âu Dương gia làm sao có thể đồng ý gửi gắm hi vọng lên người một kẻ ngốc. Cho dù Âu Dương lão gia có chịu, thì Âu Dương lão thái gia cũng sẽ không chịu, bằng không thì ông ta cũng sẽ không nói ra câu ai có con trai thì mới có thể thừa kế vị trí gia chủ. Lý Nhị này nói gần nói xa chỉ có một ý là bảo bọn họ đến Âu Dương gia vạch trần sự si ngốc của Lai Sinh. Âu Dương Lão Gia muốn Lai Sinh ở bên ngoài nghe lời thì không có vấn đề gì quá lớn, chỉ cần ít xuất hiện trước mặt Âu Dương lão thái gia là được. Còn việc vẫn an bình thường thì hẳn là không có vấn đề gì với Lai Sinh.

Cho dù Âu Dương lão thái gia có điều hoài nghi, Âu Dương lão gia cũng có thể tìm lý do qua loa, dù sao Âu Dương đại lão gia đã dựa theo ý của Lão thái gia mà tìm lại con mình, còn lại chỉ cần chờ lão gia tử này tắt thở là xong. Nếu bọn họ đến đó, thì lại thành ra tố cáo với mọi người Âu Dương gia rằng Lai Sinh là một kẻ ngốc, việc này đối với Lai Sinh chỉ có hại mà không có lợi.

Xem ra lòng dạ của những người khác trong Âu Dương gia cũng rất ác độc.

Nhưng một mặt khác, mặc dù biết rõ những lời Lý Nhị nói Lai Sinh đang phải chịu khổ kia có phần bịa đặt phóng đại, nhưng trong lòng Loan Loan và Bách Thủ vẫn không kìm được mà lo lắng. Âm mưu quỷ kế đều đã dùng đến bọn họ ở đây, thì có thể tưởng tượng được cuộc sống của Lai Sinh trong Âu Dương phủ nhất định không tốt đẹp gì.

Buổi tối ăn cơm xong, hai người đi đến nhà trường thôn kê lại cho ông nghe chuyện xảy ra, sau đó thương lượng với Dương Nghĩa Trí: “Thôn trưởng, tuy cháu là nông dân nhưng không thể làm những chuyện che mờ lương tri như vậy! Dù nói thế nào Lai Sinh cũng đã sống ở Dương gia thôn nhiều năm, không thể để cho người ta hại đệ ấy.”

Dương Nghĩa Trí nhíu chặt mày, trước đây ông đã đoán được chuyện Lai Sinh rất phiền phức, nhưng không nghĩ lại đến mức như vậy.

“Đúng vậy, Lai Sinh coi như là một phần tử của Dương gia thôn. Chuyện Âu Dương gia chúng ta là không xen vào được, nhưng cũng không thể để cho những người đó dùng quỷ kế trong thôn, sau này chúng ta phải thật chú ý những người lạ mặt trong và ngoài thôn.”

Cha Thạch Đầu và Bách Thủ đều gật đầu.

Bọn họ sẽ không hại Lai Sinh, chỉ sợ đối phương dùng bạc tìm những người khác trong thôn mà thôi.

Bà nội Thạch Đầu ngồi một bên thở dài thật sâu: “Đứa bé đáng thương này, không có ông, thật vất vả cha ruột mới tới nhận, thế mà lại bị lợi dụng.”

Sau đó, Dương Nghĩa Trí gọi mấy người ngay thẳng trung thực và kín miệng lưu ý nhiều hơn xem có người lạ nào tiếp cận thôn hay không.

Không ngờ đúng là đã để họ phát hiện ra sự khác thường. Thỉnh thoảng có người làng vắng ở gần đó, còn có người lôi kéo người ở Dương gia thôn khi họ đi chợ để nói chuyện. Sau đó thôn trưởng nghiêm nghị thông báo cho tất cả mọi người, gần đây có một số người không rõ thân phận muốn đánh chủ ý lên người Dương gia thôn, mọi người không nên tin bất kỳ điều gì bọn họ nói, bọn họ có thể sẽ dùng lợi để dụ dỗ mọi người, nhưng sau đó người gặp tai họa chính là bản thân chúng ta...

Mọi người không ngốc, đương nhiên cũng nghe ra chút dấu vết từ đó, sau đó không biết là ai nói rằng biết là người của Âu Dương gia, còn nói Lai Sinh ở Âu Dương gia bị ngược đãi, bởi vì mâu thuẫn, đấu tranh trong nội bộ Âu Dương gia mà bọn họ không tiếc dùng bất kỳ thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình.

Lai Sinh chính là vật hy sinh thứ nhất trong cuộc đấu tranh của bọn họ. Còn có người nói mấy ngày trước đây đã có người tìm đến nhà Loan Loan, cũng không biết đối phương có điều kiện gì mà đe dọa và uy hiếp cả nhà Loan Loan.

Sau đó có người lặng lẽ tìm Loan Loan rồi hỏi nàng: “. . . . . Thật sự đáng sợ như vậy à?”

Loan Loan cúi đầu trầm mặc.

“Những người này đúng là không có vương pháp, thấy chúng ta là dân thường nhỏ bé, sao lại dùng thủ đoạn uy hiếp bản thiêu như vậy chứ.”

Tiếp theo lại cảm thán thán trướng không chọn nổi đá, không có chuyện gì cũng đừng đi chợ. Bộ dáng rất lo lắng cẩn thận.

Tuy chuyện này càng nói càng khiến người ta lo lắng, nhưng mà mọi người trong thôn đúng là đã giảm bớt số lần đi chợ.

Mấy ngày nay Loan Loan cảm thấy phiền lòng, đúng lúc cũng không muốn đi ra ngoài.

Cuộc sống trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến ngày mùa. Năm ngoái thu hoạch không tốt, năm nay thu hoạch tốt hơn nên mọi người đều thật cao hứng.

Nhưng Loan Loan và Bách Thủ đều trải qua những ngày bức bối, bất an. Cuối cùng hai người không chống lại được sự lo lắng dành cho Lai Sinh, quyết định trước khi đến vụ thu hoạch sẽ lên huyện thành một chuyến, tìm cơ hội nhìn Lai Sinh một cái. Một ngày thì không thể nào vừa đi vừa về, vì thế hai người thu xếp xong chuyện trong nhà, nhờ cha mẹ Nguyên Bảo trông nom giúp một chút, sau đó đến nhà Dương Nghĩa Trí một chuyến rồi chuẩn bị lên đường.

Hai người đầu tiên là đánh xe trâu đến chợ, gởi xe trâu ở “Quán rượu Phúc Sinh”, rồi Bách Thủ đi thuê một chiếc xe ngựa, vì sợ đường xá xa xôi xóc nảy, nên họ chọn xe ngựa sẽ thoải mái hơn một chút. Sau đó mua lương khô, từ chỗ Tạ Thiên hỏi thăm được Âu Dương gia ở huyện thành nào, rồi ngồi xe ngựa đi huyện thành.

Xe ngựa rất cuộc không giống với xe trâu, đường dài như vậy mà mới hai canh giờ đã đến, ngồi trong xe thoải mái, gió thổi không đến, nắng chiếu không vào, thực sự rất tốt!

Sau khi đến huyện thành, trước tiên hai người tìm một ngôi nhà trọ rẻ tiền để ở, Loan Loan ôm con vào nhà trọ nghỉ ngơi, Bách Thủ hỏi thăm chương quỹ xong thì ra ngoài.

Loan Loan bị hành hạ cả buổi cũng thấy hơi mệt, nằng cho con bú xong thì để nguyên quần áo ôm con nằm dài trên giường.

Ước chừng một giờ sau, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Loan Loan vội dậy mở cửa, Bách Thủ vào phòng thì đi thẳng đến bàn ngồi xuống, lấy ấm trà lạnh trên bàn uống hai ngụm lớn, lau miệng xong, lúc này mới nói: “Ta đã tìm được Âu Dương gia rồi nhưng mà ta đợi ở phía ngoài một lúc lâu cũng không nhìn thấy ai quen.” Bọn họ vốn là không biết người nào trong Âu Dương gia, chỉ muốn nhìn thấy người từng gặp mặt một hai lần, hoặc là có thể tìm được Âu Dương quản gia cũng được. Nhưng Bách Thủ không biết, hạ nhân nhà giàu làm sao được công khai ra vào từ cửa lớn? Hơn nữa tùy tiện đi gõ cửa tìm người thì không được.

Dừng một chút, Bách Thủ lại nói: “Cũng không gấp. Hôm nay đi đường xa như vậy, nàng và con đều mệt rồi, chúng ta cũng không gấp chút thời gian này, cứ nghỉ ngơi trước đi, chờ tối một chút ta dẫn nàng ra ngoài đi dạo. Nghe nói này buổi tối ở huyện thành này khác với thị trấn của chúng ta, trời tối rồi vẫn có người đi ra ngoài, hơn nữa đèn đuốc sáng rực, rất náo nhiệt.”

Đường phố về đêm ở hiện đại, các cửa hàng bật đèn sáng chói không khó tưởng tượng. Nhưng ở cổ đại này không có chợ đêm, mà hiện tại cũng không phải ngày tết, thế mà ban đêm vẫn náo nhiệt như vậy sao? Về phần nơi đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt, ngược lại khiến Loan Loan nghĩ đến một nơi, đó chính là thanh lâu.

Hai người ở nhà trọ nghỉ ngơi, gọi tiểu nhị pha trà, tiếp theo ăn lương khô mang theo coi như giải quyết xong bữa tối. Sau đó ôm con ra khỏi nhà trọ.

Dù là kinh thành cũng không thể so sánh với ban đêm ở thành thị hiện đại, nhưng quả thật phồn hoa hơn trấn nhỏ, nhà cửa san sát, tường xanh mái ngói, sân nhỏ xinh đẹp, cửa hàng đóng cửa muộn, mọi người cũng về nhà muộn hơn. Thỉnh thoảng còn có thể tìm được một quán mì nhỏ ven đường.

Loan Loan không khỏi hâm mộ.

Hai người cũng không đi xa, đi lòng vòng mấy con đường gần nhà trọ, sau đó liền đi đến con đường trước Âu Dương phủ.

Trời đã tối, cửa lớn các phủ đều đã đóng, bên ngoài treo đèn lồng. Âu Dương gia không hổ là gia đình thương nhân, chỉ nhìn cánh cửa lớn khí phách, hai con sư tử quyền thế ngoài cửa kia đã làm cho lòng người này sinh kính sợ. Mà các tiểu viện đủ loại nối liền nhau ở sâu bên trong cái sân kia, cảnh lá xanh biếc tươi tốt từ chóp tường vươn dài ra bên ngoài như theo quy tắc khiến người ta nhìn mãi không thôi.

Cái viện như thế chỉ sợ cả đời nàng cũng ở không nổi.

Bất quá Loan Loan rất thoải mái, giữa cuộc sống tự do, so với cuộc sống lúc nào cũng bị nhốt trong lồng âm u như chim hoàng yến, nàng thà rằng chọn cái trước.

Vào ban đêm muốn tìm người sợ là sẽ khó khăn, vì thế Loan Loan và Bách Thủ chỉ đứng bên ngoài nhìn một chút rồi ôm con từ từ trở về nhà trọ.

Ngày thứ hai, ăn xong lương khô, hai người lại ôm con đi ra ngoài, trước khi đi họ lên tiếng chào hỏi chương quỹ. Hai người quanh quẩn bên ngoài Âu Dương phủ một hồi, nhưng từ đầu đến cuối cũng không gặp được người muốn gặp. Đợi mãi cho đến buổi trưa, Loan Loan đứng đến chân mỏi nhừ, sau đó bất đắc dĩ, Bách Thủ chỉ đành phải đi lên gõ cửa.

Chốc lát sau liền có người ở bên trong mở cửa, là một gã sai vặt giữ cửa.

Bách Thủ lập tức cười tươi, cẩn thận nói: “Tiểu ca, chào huynh, chúng ta muốn tìm Âu Dương quản gia Âu Dương Chất.”

Gã sai vặt kia đánh giá hai người từ đầu đến chân một lượt, thấy hai người mặc quần áo vải thô, không khỏi lộ ra vẻ xem thường, miệng cũng lười mồm, miễn cưỡng khoát tay áo với hai người rồi muốn đóng cửa.

Bách Thủ vội vươn tay ngăn trở, kêu lên: “Tiểu ca, khoan đã.” Sau đó móc ra hai mươi đồng từ trong ngực, lấy lòng nói: “Kính xin tiểu ca thông báo giúp một tiếng, tại hạ họ Dương.”

Gã sai vặt nhìn hai mươi đồng rải rác trên tay, rất khinh thường, hất ném vào trong túi quần, xoay người đóng cửa rồi bỏ lại một câu: “Chờ đấy.”

Rất cục cựa chuyển lời, nhưng Bách Thủ không hề cao hứng, hần nghe nói trong gia đình giàu có nhà cao cửa rộng làm chuyện gì đều được thưởng tiền, nhưng không ngờ hai mươi đồng mà một tên giữ cửa lại khinh thường như thế, bình thường hần và Loan Loan đi chợ bán bánh, muốn kiếm được hai mươi đồng phải phí bao nhiêu sức lực đấy!

Trong lòng tràn đầy buồn bực, nhưng đành phải làm như vậy.

Loan Loan chỉ phải trấn an hân vài câu.

Cũng may là đưa tiền mới có thể chuyển một lời nói, nhưng kết quả hai người ở bên ngoài đợi đến khi trời tối cũng không thấy ai đi ra ngoài. Hai người giận quá sức! Rồi đành chán nản trở về nhà trọ.

Ban đêm nằm trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được.

Chẳng lẽ cứ như vậy mà về?

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người lại tới bên ngoài Âu Dương phủ, hôm nay vận khí không tệ, họ đứng chưa đầy một lát đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Bị từ chối

Edit: Quỳnh Trúc Beta: Tuyệt Y Vừa sáng sớm, Âu Dương Chất không biết đi nơi nào mà đang bước vội về.

Còn chưa chờ hân đến gần, Bách Thủ đã lập tức đi lên chào hỏi, Âu Dương Chất nhìn người đi tới thì ngẩn người.

“Âu Dương quản gia, cuối cùng cũng đợi được ông rồi.” Bách Thủ cười nói, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Âu Dương Chất đưa mắt nhìn Bách Thủ, lại nhìn Loan Loan đang ôm con, hồ nghi nói: “Các người đây là?”

“Âu Dương quản gia, chúng ta cố ý tới tìm ông?”

Khuôn mặt Âu Dương Chất đầy vẻ hồ nghi, giật mình rồi lại nói: “Xin hỏi hai vị có chuyện gì? Ta còn có chuyện quan trọng.”

“Là thế này. . .” Bách Thủ giản lược, thân thiện nói rõ ý định khi đến đây của hai người, đưa những cái bánh mà Lai Sinh thích ăn đã chuẩn bị từ trước lên: “. . . Đây đều là thứ đệ ấy thích ăn. Chúng ta chỉ đứng nhìn một cái, sẽ không quấy rầy đệ ấy đâu.”

Thần sắc Âu Dương Chất trở nên nghiêm túc, không có chút ý định nhận lấy đồ, thân nhiên nói: “Hảo ý của hai vị ta xin nhận, thiếu gia sống rất tốt, cũng rất bận rộn. Đầu bếp Âu Dương phủ ngay cả bánh ngọt nổi danh kinh thành cũng có thể làm được, những đồ này các người giữ lại tự mình ăn đi.” Dừng một chút, hết sức lãnh đạm nói: “Sau khi thiếu gia trở về đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, cậu ấy hiện là thiếu gia Âu Dương gia, ít tiếp xúc với người và chuyện trước kia thì tốt hơn. Cho nên hai vị về đi, sau này cũng đừng tới nữa.”

Nói xong, không cho Loan Loan và Bách Thủ có một cơ hội giải thích, xoay người đi vào Âu Dương phủ bằng cửa hông.

Kết quả này nằm trong dự đoán mà cũng dường như ngoài dự đoán của hai người.

Đến cả Âu Dương Chất cũng cự tuyệt, bọn họ làm sao còn cơ hội gặp được Lai Sinh, nghĩ đến tình hình của Lai Sinh, Âu Dương gia cũng sẽ không dễ dàng để hân ra ngoài.

Loan Loan và Bách Thủ sầu não trở về nhà trọ, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ được ra biện pháp gì. Ngồi trong phòng đến giữa trưa, hai người mới ra khỏi nhà trọ, tìm xe ngựa trở lại trấn nhỏ.

Trở lại trấn nhỏ lập tức có cảm giác thân thiết hơn rất nhiều. Loan Loan nghĩ đến lúc mình vừa tới cái thế giới này, cô đơn, không biết một ai, với Bách Thủ cũng rất lạ lẫm, nhưng cho dù như thế, cũng không bằng cảm giác thê lương với thế giới này trong hai ngày ở huyện thành. Có lẽ đây mới chính là cách chung sống thực sự ở giữa nhà cao cửa rộng.

Hai ngày này ở huyện thành không ăn được gì tử tế, hai người tìm một quán nhỏ, mỗi người gọi một chén mì hoành thánh. Ăn xong, hai người đi tới “Quán rượu Phúc Sinh” lấy xe trâu.

Lúc đi ra thì gặp được hai người Tạ Thiên, Mã Nhạn, họ hỏi hai người sao giờ này đi chợ chưa về. Bách Thủ bèn kể cho bọn họ nghe chuyện đi huyện thành hai ngày nay.

Sau một hồi phân tích, Tạ Thiên, Mã Nhạn cũng cảm thấy Âu Dương gia thật sự quá mức phức tạp. Lai Sinh sống ở đó chắc chắn không tốt như khi ở Dương gia thôn. Hơn nữa, hành động của Âu Dương Chất rõ ràng cho thấy muốn cắt đứt tất cả quan hệ của Lai Sinh với đám người Loan Loan. Bởi vậy

cũng có thể thấy, tất cả những chuyện Triệu Nhị nói với hai người Loan Loan mấy ngày trước cũng không phải sự thật.

Cong cong vẹo vẹo trong đó, những người ngoài như bọn họ nhất thời cũng khó mà nói rõ, có điều họ vẫn là dấn dò hai người Bách Thủ: “Chuyện này cứ bỏ đi thôi, Âu Dương gia thế lực lớn. Nếu bọn họ thật tâm không muốn các huynh gặp Lai Sinh, thì cho dù các huynh có dùng tất cả vốn liếng cũng không có cách nào.”

Trong lòng hai người mặc dù hiểu điều đó, thế nhưng khi nghe người khác nói rõ ràng như thế, hai người cũng vẫn cảm thấy sự thất vọng không nói thành lời.

Trở lại Dương gia thôn, Bách Thủ đến nhà Nguyên Bảo báo một tiếng, Loan Loan ôm con rúc vào phòng. Giữa ban ngày, nàng châm hai ngọn đèn, nhưng vẫn cảm giác được căn phòng này thật tối tăm!

Khổ sở là một chuyện, cuộc sống cả nhà bọn họ cũng vẫn phải tiếp tục.

Qua hai ba ngày, trong thôn đã có người bắt đầu thu hoạch vụ thu. Ruộng nhà bọn họ cũng có thể thu hoạch được rồi.

Sáng sớm ngày tiếp theo, thừa dịp mặt trời còn chưa lên, Bách Thủ cầm lấy dao ra đồng thật sớm, đứa nhỏ còn đang ngủ say, Loan Loan thức dậy nấu cháo, làm bánh. Sau đó gói mấy cái bánh lại, đem theo ấm nước ra ruộng, đưa đồ cho Bách Thủ xong thì nàng vội vã trở về.

Vừa tới nhà một lát, đã nghe thấy tiếng con khóc trong phòng.

Lúc này nàng lại bận rộn cho con bú sữa, mặc quần áo, chuẩn bị tốt cho con xong. Nàng mang cái ghế Bách Thủ đặc biệt làm cho con cột ở cửa phòng bếp, rồi đặt con vào trong ghế, lấy đồ chơi cho thằng bé chơi, bản thân lúc này mới bắt đầu nhóm lửa nấu cơm lợn, thuận tiện ăn bữa sáng luôn.

Đợi khi cho lợn ăn xong, canh gần đến giờ thì nàng ôm con ra ruộng tìm Bách Thủ. Trên đường gặp phải mấy người ra ruộng làm việc, thỉnh thoảng có người cũng dừng lại trêu chọc đứa nhỏ, mọi người trêu đùa thằng bé xong nàng lại ôm con đi, tìm được Bách Thủ, Loan Loan đưa con cho Bách Thủ giữ, còn bản thân mình bắt đầu xuống ruộng làm việc.

Bách Thủ cầm ấm nước ôm con về nhà. Chờ hán com nước xong, chân không ngừng nghỉ lại phải ra ruộng đổi phiên với Loan Loan. Nếu trời không quá nắng, hai người sẽ tìm một cái cây, buộc ghế ngồi của đứa bé dưới tàng cây, còn hai người thì vừa làm ruộng vừa trông chừng con.

Đợi đến ngày trời nắng gắt, Loan Loan sẽ ôm con về nhà, thuận tiện làm com trưa, nếu trời không râm mát thì mọi người ăn com trưa xong cũng sẽ tránh lúc nắng gay gắt rồi mới xuống ruộng.

Lúc Bách Thủ nghỉ ngơi, Loan Loan dỗ con ngủ, rồi nàng mới bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Hai người vội vàng vàng, tay chân không ngừng nghỉ, nhưng thu lúa vẫn chậm. May mà ngày thứ hai, cha mẹ Nguyên Bảo rảnh rỗi sẽ tới giúp hai người làm việc, ngày thứ ba, cha Thạch Đầu và Vương Bảo Sơn cũng tới làm giúp một ngày. Lúa của mọi người cũng không phải thu hoạch cùng một thời gian, nên có lúc rảnh rỗi, nhà ai nhiều việc thì mấy người cũng sẽ đến giúp đỡ một chút.

Cho nên, sau đó, nhà bọn họ làm việc cũng không đến nỗi quá mệt mỏi, không phải cha Nguyên Bảo, cha Thạch Đầu, thì chính là Vương Bảo Sơn, sau còn có Vương Thanh Sơn và Cát Sơn cũng qua giúp một lần.

Chỉ cần thu lúa xong, thì phơi lúa chỉ là chuyện nhỏ.

Hai người rất cảm tạ mọi người, cho mấy nhà mượn trâu nhà mình miễn phí. Thế là mùa vụ quý này không chỉ bọn họ mệt mỏi mà trâu cũng mệt.

Những năm trước, mặc dù Lai Sinh không giúp được bao nhiêu việc, nhưng dù sao cũng giúp được một tay, cũng có thể giúp trông đứa nhỏ, ban ngày làm việc xong, tối về trong nhà luôn luôn tràn ngập tiếng cười nói, hiện giờ trừ tiếng khóc của đứa bé, thỉnh thoảng trêu chọc đứa bé ra, thì hai người đều im lặng.

Ngày mùa thoáng một cái đã qua, kỳ thi Hương ba năm một lần cũng sắp bắt đầu.

Ba người trẻ tuổi Lý Đại Trí, Lý Khai Minh, còn có Dương Tuấn Kỳ đã chuẩn bị đi huyện thành tham gia cuộc thi. Chỉ cần vượt qua kỳ thi Hương, mùa xuân năm sau sẽ được tham gia kỳ thi Hội trên tỉnh thành, qua kỳ thi Hội thì mới xem như cầm được tấm vé vào kinh nhập trận, đến lúc đó lại vào kinh tham gia kỳ thi Đình vào ba tháng sau, tiếp đó sẽ có tư cách đạt được Trạng nguyên.

Đây coi như là một chuyện vui không nhỏ, Dương gia thôn một lần có tận ba người tham gia khoa cử, nếu có một người đỗ đạt, chẳng những là vinh quang cho toàn gia tộc, mà còn là vinh quang cho Dương gia thôn.

Ba năm trước đây, Lý Đại Trí đã tham gia thi Hương một lần, lúc ấy đừng nói mẹ hán vui mừng bao nhiêu, bà tuyên dương trong thôn thật sớm là con trai bà có tiền đồ to lớn. Nhưng kết quả thiếu là chút nữa đỗ tú tài, khi đó, không ít người thầm cười nhạo bà.

Lần này bà biết khiêm tốn hơn rồi, có ai hỏi thì chỉ cười nói cho người ta biết, không nói khoác, cũng không tỏ ra dương dương đắc ý nữa. Đối mặt với lời chúc phúc, hâm mộ của người khác, bà cũng biểu hiện rất bình tĩnh, sau đó âm thầm lặng lẽ đi chùa Thanh Tĩnh thắp hương bái Phật.

Bà mới Vương và mẹ Tuấn Kỳ thì là lần đầu tiên, đương nhiên biểu hiện kiêu ngạo hơn mẹ Đại Trí một chút. Đặc biệt là bà mới Vương, mấy ngày nay thấy ai cũng vui vẻ ra mặt. Có người nhờ bà giúp là bà lập tức đồng ý ngay, làm mai cũng tận tâm hơn, nếu chỉ là đơn thuần là hỏi thăm tin tức thì thỉnh

thoảng bà còn không thu bạc nữa.

Mà một bên khác, người Hồ không ngừng nhiễu loạn biên cảnh, đương kim Hoàng Thượng quyết định phái binh dẹp loạn, vừa vận năm nay các khoản thu lợi đều tăng lên so với năm ngoái, đặc biệt sau khi triều đình hủy bỏ cấm vận với bên ngoài, thì thu nhập của thương nhân càng khả quan.

Bởi vì quân lương triều đình chưa đủ, nên năm nay triều đình tăng thuế tất cả các ngành sản xuất, dần dần việc làm ăn của một vài cửa hàng nhỏ bắt đầu khó khăn.

Cửa hàng của đại ca Dương Khai Thạch là Dương Phong ở chợ cũng bị ảnh hưởng nhiều, năm trước hắn chỉ bán chút đồ dùng rẻ tiền, thực dụng, nông dân dùng nhiều, sau đó từ từ theo người ta ra ngoài kiếm hàng tốt hơn về bán, bán được lợi nhuận cũng cao. Dần dần hắn lại dời đi trọng tâm kinh doanh, đến thời điểm nhất định sẽ cùng người khác đi nơi xa mua vài thứ đồ nơi này thiếu, hoặc không có mà tốt, hiếm có, nên lợi nhuận trong cửa hàng ngày càng tốt.

Nhưng kể từ năm nay việc kinh doanh bắt đầu tuột dốc, vài lái buôn nhỏ vì thuế quá cao nên không làm nữa, vì thế mấy thứ hàng tốt không còn hàng nhập. Hắn lại quay lại lấy vài thứ hàng linh tinh thường dùng hằng ngày nhiều hơn, nhưng mọi người mua đồ thường có thói quen mua một chỗ, chỉ cần đồ thích hợp, chủ cửa hàng tốt bụng, họ sẽ không dễ gì đi đến cửa hàng khác.

Thường xuyên qua lại, Dương Phong chẳng những bỏ quên vài vụ làm ăn ban đầu, mấy thứ đồ linh tinh lấy về mỗi ngày bán cũng không nhiều, mỗi tháng nộp thuế lại cao, ngày qua ngày hắn sốt ruột không thôi. Người lúc không may uống nước lạnh cũng sẽ tê răng, mặc kệ mỗi ngày suy nghĩ của hắn đều đặt vào cửa hàng, nhưng việc làm ăn càng ngày thê thảm.

Cửa hàng làm ăn không tốt, Dương Phong trở về Dương gia thôn mấy lần, vợ chồng Dương Nghĩa Trí bởi vì lúc trước giận Dương Phong, ban đầu hai ông bà không thêm quan tâm đến hắn, mấy lần sau, mỗi lần Dương Phong về nhà đều mang theo đồ, còn chủ động nhiệt tình nói chuyện với Dương Khai Thạch, bà nội Thạch Đầu thấy thế thì mềm lòng, bắt đầu quan tâm, sau lại nghe nói cửa hàng gần đây làm ăn rất ảm đạm, bà cũng lo lắng theo.

Trong thôn Bách Thủ gặp Dương Phong mấy lần, Dương Phong thay đổi thái độ lãnh đạm trước kia, chủ động chào hỏi hắn. Sau có lần Loan Loan ôm con ra ngoài nói chuyện với mọi người, Dương Phong từ trấn trên trở về, thế mà lại cố ý dừng lại trêu đùa với đứa nhỏ. Nhớ trước kia quan hệ của Dương Phong và Dương Khai Thạch rất căng thẳng, nếu hai huynh đệ có thể khôi phục quan hệ, huynh đệ hòa thuận, đối với vợ chồng Linh Từ cũng là chuyện tốt. Vì vậy hai người cũng rất chịu đựng Dương Phong.

Ngày hôm đó, Bách Thủ đang quét dọn lá rụng trong sân, Loan Loan ôm con đứng ở cửa, sau đó đã nhìn thấy Dương Khai Thạch đi về phía nhà nàng, hắn đến mượn xe trâu, hỏi hắn thì hắn vui mừng nói: “Đi chợ. . .”

Từ lúc vợ chồng Dương Phong mở cửa hàng ở chợ, không chỉ ít khi về nhà, mà ông nội bà nội Thạch Đầu, còn có một nhà Thạch Đầu gần như cũng không đến nhà Dương Phong ăn cơm. Bây giờ Dương Phong đột nhiên thông suốt, hôm nay hắn trở về mời hai ông bà, và cả một nhà ba người Dương Khai Thạch đi lên chợ ăn cơm, vì dù sao lúc này cũng rảnh rồi.

Dương Khai Thạch đương nhiên rất vui mừng, mặc dù trước kia hắn giận Dương Phong, nhưng dù sao cũng là ca ca ruột của mình.

Sáng khoải đưa xe trâu cho Dương Khai Thạch, không đầy một lát đã thấy Dương Khai Thạch đánh xe trâu, ngồi trên xe là bà nội Thạch Đầu, còn có Thạch Đầu, Dương Nghĩa Trí, mẹ Thạch Đầu đi ở bên cạnh. Trên xe còn để hai con thú mới săn, chắc là bắt cho nhà Dương Phong thêm thức ăn.

Khi đi ngang qua cửa nhà Loan Loan, mấy người còn chào hỏi hai người, bà nội Thạch Đầu ngồi trên xe đã đi thật xa còn hướng về phía nàng cười ha ha nói: “Nhị muội à, xe trâu xé chiều lại trả cho các cháu nhé!”

“Không có chuyện gì đâu ạ, không quan trọng, mọi người cứ dùng thoải mái.” Loan Loan căng họng lớn tiếng trả lời một câu. Sau đó Loan Loan còn cảm thán với Bách Thủ, dù có phạm phải sai lầm lớn hơn nữa, con cái đều là máu thịt trong lòng cha mẹ.

Kết quả buổi chiều lúc mấy người trở về thì mỗi người đều nghiêm mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Muốn nhập hội

Edit: Quỳnh Trúc Beta: Tuyệt Y Đợi đến khi Dương Khai Thạch đến trả xe trâu, Loan Loan tò mò hỏi hắn: “Buổi sáng đi ra ngoài không phải rất vui vẻ sao? Thế này là sao ? Gặp phải chuyện gì rồi à?”

Dương Khai Thạch nhìn Bách Thủ cùng Loan Loan một cái, có ý muốn nói lại thôi.

“Sao hôm nay huynh cứ ấp a ấp úng vậy, có chuyện gì thì nói thẳng đi!” Bách Thủ bên cạnh cũng nói.

Dương Khai Thạch nặng nề thở dài, sau đó lắc đầu: “Không có gì.” Nói xong rồi khỏi sân.

Loan Loan và Bách Thủ thấy thế thì có chút nghi hoặc.

Ngày tiếp theo, Dương Phong lại trở về.

Lần này hắn về nhà trước, một lúc lâu sau lại từ trong nhà đi ra với sắc mặt khó coi, Dương Khai Thạch đuổi theo phía sau, hai người âm ỉ mấy câu ở trước cửa, sau đó Dương Phong xụ mặt đi thẳng về phía nhà Loan Loan.

Thời tiết rất đẹp, mặt trời trên cao chói lọi.

Loan Loan nấu nước xong, Bách Thủ lại cố ý đốt chậu than để một góc khác trong phòng tắm, khi hai người đang tắm cho con, Dương Phong đã tới. Hai người rất ngoài ý muốn.

Dương Phong tùy ý lại tự nhiên, cười ha ha nói: “A, tắm cho thằng bé sao?” Sau đó lại nói: “Các người cứ làm đi, ta đi dạo.”

Hai người hồ nghi. Bách Thủ rướn cổ nhìn ra sân, quả nhiên Dương Phong còn trong sân, xem ra có chuyện quan trọng. Nhanh chóng tắm rửa cho con xong, Loan Loan cho con mặc quần áo vài ngày trước đó nàng tự may, đường may không được đẹp lắm, nhưng do bản thân mình làm, vì thế nàng nhìn cũng rất vui vẻ, Loan Loan mặc kệ vì sao Dương Phong tới đây, nàng ôm con về phòng chơi với thằng bé.

Bách Thủ dọn dẹp, lại dập tắt chậu than, sau đó ngâm quần áo của thằng bé mới thay ra.

Một mặt cũng nói chuyện với Dương Phong: “Dương đại ca đừng giận nhé, huynh ngồi đi.”

“Ta biết huynh rất bận mà.” Tựa như hai người là huynh đệ tốt thường xuyên qua lại.

Quan sát sân xong, hắn liền đi tới vườn rau xanh cạnh chuồng trâu xem, kinh ngạc nói: “Loại rau này của các huynh là gì vậy ? Ta chưa từng thấy qua?”

“Đó là lúc bọn ta vừa chuyển xuống thôn mới đấy, vì không biết có thể trồng rau được không nên đã lên núi mang vài thứ xuống trồng thử, chờ khi bón cho đất màu mỡ rồi sau này có thể trồng vài loại rau mình muốn ăn.” Bách Thủ cười nói.

“À.” Dương Phong bày ra bộ dáng hiểu rõ, hắn đi tới bên ghế ra ngồi dưới cây đại thụ trong sân, nhìn Bách Thủ đem quần áo của con từng cái từng cái chà giặt bằng nước giặt, cười cười, nói: “Khó trách người trong thôn đều nói huynh là nam nhân tốt. Quần áo này giặt thật sạch sẽ!”

“Đương nhiên. Nhà bọn ta chỉ có hai người, lại phải chăm sóc con, còn có một đồng chuyện khác. Nếu không san sẻ một chút, thì một mình mẹ thằng bé sao làm hết được!”

Dương Phong nghe thế thì thầm lắc đầu, ở nhà bọn họ, mọi chuyện đều do mẹ bọn họ làm, hắn chỉ cần quan tâm đến chuyện cửa hàng thôi.

Dương Phong tán gẫu mấy câu, sau đó nói đến chuyện thuế má.

“... Biên cảnh lại căng thẳng, đương kim Thánh thượng rất có khả năng sẽ phái binh xuất chinh, nghe nói các gia đình quyền quý ở kinh thành, có chút nội tình tất cả đều chủ động đem tiền hiến tặng cho triều đình để mua quân lương. Vẫn là chúng ta ở trong xóm nhỏ này tốt hơn, núi cao hoàng đế xa. Ngay cả khi sau này bại trận, hoàng thượng tức giận cũng không ảnh hưởng tới đây được.”

Bách Thủ nghe xong thì cười rộ lên: “Dương đại ca, người đây không phải là buồn lo vô cớ sao. Dân chúng nhỏ bé như chúng ta, loại đại sự này có quan hệ gì với chúng ta đâu, chỉ cần thiên triều còn, thiên hạ không đại loạn, chúng ta không cần phải lo lắng cuộc sống của bản thân. Những thứ huynh nói đều là những người làm quan nên quan tâm.”

“Bách Thủ huynh đệ, cái này huynh sai rồi. Chúng ta sinh tại thiên triều, chuyện của thiên triều sao có thể không liên quan đến chúng ta chứ. Trận đánh này có tốt cũng có xấu, chỉ xem người có thể nắm bắt hay không.” Thần thần bí bí nói.

“A, vậy sao?”

Thấy Bách Thủ lơ đãng, Dương Phong lập tức bắt đầu tinh tế phân tích.

“Trận chiến này cần một lượng lớn quân lương, hai năm nay bên trên giảm bớt thuế má, thu nhập của triều đình tự nhiên ít đi, hơn nữa trong hoàng cung vừa sửa chữa vừa có không ít mỹ nhân tiến cung, lượng chi tiêu này cũng khá nhiều. Năm ngoái bên trên còn cố ý rút một số bạc lớn cho Đại Tướng Quốc Tự, quốc khố đã sớm trống rỗng. Nên lúc này mới nghĩ tới biện pháp để cho những đồng họ, nhà đình quyền quý kia hiến bạc. ... Huynh ngẫm một chút xem, thời điểm này ai còn dám ăn uống linh đình thà của như bình thường, người người đều chỉ mong giả vờ nghèo khổ, dĩ nhiên sẽ ảnh hưởng tới việc kinh doanh của quán rượu.”

Sinh ra ở nơi nhỏ bé này, điều mà bọn họ quan tâm mỗi ngày cũng chỉ là cuộc sống của mình, đâu có tâm tư nào đi nghe ngóng những chuyện này, vì thế tự nhiên Loan Loan và Bách Thủ cũng không rõ vấn đề này lắm.

Bách Thủ bán tín bán nghi nói: “Thật sự gay go như vậy sao?”

Dương Phong gật đầu: “Đúng vậy, ta có bạn bè kinh doanh, bọn họ cũng có người ở kinh thành làm ăn, tin tức này tự nhiên không giả được. Nhà các đệ không phải đang giúp ‘Quán rượu Phúc Sinh’ làm thịt muối sao? Quán rượu Phúc Sinh cả nước đều có, nghe nói cửa hàng chính ở kinh thành đều là những người quan lại quyền quý đến ăn, lần này ảnh hưởng chắc chắn không nhỏ.”

Bách Thủ ngây ngốc, cảm thấy Dương Phong nói quá mức khoa trương.

“Huynh xem, cuộc chiến này mới bắt đầu, ta nói, nói không chừng tới cuối năm có thể biết kết quả, bất kể cuộc chiến này thắng hay thua, dù sao người có tiền tạm thời không dám ra ngoài ăn chơi tụ tập . . .” Hắn nói rất chắc chắn, sau đó phân tích tổng kết nói: “. . . Đoán chừng việc làm thịt muối năm nay của các huynh cũng không dễ làm đâu.”

Bách Thủ cau mày nhìn hắn: “Có lẽ không nghiêm trọng như thế đâu?”

“Huynh còn không tin à, những tin tức này đều chắc chắn chính xác. Các huynh nên sớm tính toán đi.” Tiếp theo lại thật lòng mang tất cả tin tức mình nghe được nói hết cho Bách Thủ.

Loan Loan trong nhà nghe thấy thắc mắc không thôi, chẳng lẽ Dương Phong này hôm nay tới chỉ vì nói cho bọn họ biết chuyện này?

Dương Phong nói một hồi khiến cho Bách Thủ lo lắng không dứt.

Lúc này Dương Phong đã nói đến nỗi miệng đắng lưỡi khô, Bách Thủ bèn rót nước cho hắn.

Dương Phong bưng chén, ừng ực uống hai ngụm lớn, cầm tay áo lau miệng, tiếp tục chân thành nói: “Biết huynh có quan hệ tốt với Khai Thạch, đệ ấy sợ nhà các người chịu thiệt, hôm nay mới cố ý báo ta tới đây nói cho các đệ biết một tiếng.” Sau đó thờ dài nói: “Vẫn là kinh doanh mua bán như chúng ta tốt, cho dù cửa hàng làm ăn không tốt, thì vẫn có thể ra ngoài kiếm vài món hàng lạ về bán.”

Nói đến đây, hai mắt hắn sáng ngời: “Bách Thủ huynh đệ, đừng nói kẻ làm ca ca ta đây không chiều cổ đệ, hiện ta có một mối làm ăn bảo đảm kiếm được tiền, nhưng trong tay ta không có nhiều vốn liếng, nếu như đệ hùn vốn với ca, chúng ta sẽ cùng làm một trận.”

Bách Thủ ngẩn người, sau đó dứt khoát xua tay: “Này quá phức tạp, ta không hiểu gì cả, ta không phải là nhân tài kinh doanh.”

“A, đệ hãy nghe ta nói trước đã, đừng vội cự tuyệt.” Dương Phong cười nói: “Làm kinh doanh không hiểu có thể học, ai mà từ nhỏ đã biết đâu? Mấu chốt là phải lớn gan. Trận chiến nơi biên cảnh một khi bắt đầu sẽ rất hỗn loạn, có điều kẻ sát biên giới là đất Hồ Man, nơi đó có không ít thứ tốt. Chúng ta thừa dịp hỗn loạn tìm mua đồ về, bên kia có người chuyên làm loại mua bán này, giá tiền lại rất rẻ. Cũng không cần chúng ta tự mình đi, tự có người mang đến, đến lúc đó chúng ta chỉ cần mang tới kinh thành bán, những người có tiền rất thích mua những thứ món đồ quý hiếm này. Đến lúc đó, tiền kiếm được nhiều hơn cả công việc hiện tại của các đệ luôn đấy. . . .” Nói xong mặt mày hớn hờ, dường như bạc đang ở trước mắt.

Bách Thủ cười khan, nói: “Dương đại ca, ta thật sự không hiểu những thứ kia, và lại chúng ta cũng không có nhiều tiền như vậy.”

Dương Phong trừng mắt nhìn một cái: “Không cần đệ hiểu. Đến lúc đó đều có ta lo rồi, đệ chỉ cần đi theo ta là được. Ta đây chính vì nể tình Khai Thạch nên mới cho đệ nhập bọn đấy. Có điều là, nói thật cho đệ biết vậy, những thứ khác ta đều đã nghĩ kỹ, chỉ có nguồn tiêu thụ là có chút vấn đề, ta phải tìm người quen thuộc kinh thành, nghe nói các đệ quen rất thân với thiếu đông gia của ‘Quán rượu Phúc Sinh’, đến lúc đó xin hắn giúp đỡ một chút thì vụ làm ăn này của chúng ta chắc chắn ổn trăm bất bồi (*).”

(*) ổn trăm bất bồi:

ổn trăm: 穩 賺: ổn định không bị lường gạt -> kiếm tiền 1 cách chắc chắn.

bất bồi: 不 賠 không phải bồi thường

Đây tất nhiên là một sự kinh doanh chỉ có lãi mà không có lỗ/ chắc chắn mà không bị thua thiệt!

Loan Loan ngồi ở bậc cửa phòng bên cạnh âm thầm bĩu môi.

Bách Thủ gãi gãi đầu bộ dáng rất khó xử: “Dương đại ca à. Nói thật với huynh, chúng ta với thiếu đông gia ‘Quán rượu Phúc Sinh’ tuyệt không quen thân, trừ đi lên thôn trang làm việc, thì lúc khác cũng chưa bao giờ tiếp xúc. Chúng ta cũng chỉ gặp mặt Thiếu đông gia kia một lần, đoán chừng bây giờ ta đứng trước mặt hắn, thì người ta nhất định cũng không biết ta là ai.”

“Đệ không quen? Vậy Nhị muội tử hắn là quen nha!” Dương Phong rất khẳng định nói.

Đáy mắt Bách Thủ hiện lên một tia không vui, lại nghe Dương Phong nói: “Dù nói thế nào các đệ cũng làm việc dưới trướng Tà gia, Tà gia lại là đại gia tộc, ở kinh thành có người làm quan to. Chút chuyện nhỏ ấy đối với bọn họ mà nói thì chẳng là gì cả.”

“Tuy nói với người ta là chuyện nhỏ, nhưng ta chỉ là một tên nông dân thôn quê, tại sao người ta phải giúp đỡ chứ, và lại, lần trước lúc Tà thiếu gia đến, chúng ta vốn muốn tìm hắn nói về chuyện khế ước, ai ngờ thiếu gia kia căn bản không thèm để ý tới ta. Ngay cả mặt của Dư chương quỹ ta cũng không được thấy nữa.”

Nghe xong lời Bách Thủ nói, Dương Phong chẳng những không lo lắng, còn tỏ vẻ vui mừng.

“Huynh đệ à, việc này đơn giản thôi, đệ hợp tác với ta, ta hợp tác với đệ, cùng các đệ làm thịt muối. Ca ca ta làm ăn ở chợ nhiều năm như vậy, tài ăn nói thì khỏi cần phải nói, đến lúc đó chỉ cần gấp thiếu gia Tạ gia, ta bảo đảm sẽ nói cho hần đồng ý với chúng ta. . . . .”

Bách Thủ sững sốt.

Một bên Loan Loan cười lạnh trong lòng. Dương Phong thật đúng là đem mình làm thành mâm đồ ăn rồi.

Hôm đó nàng và Bách Thủ đi chợ mua đồ, nghe người ta bàn luận chuyện triều đình phái binh, cho dù có ảnh hưởng tới việc làm ăn của quán rượu, nhưng cũng không đến mức như Dương Phong nói, đối với bọn họ cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn. Có điều, một chuyện khác hần nói là thật, vì bổ sung quốc khố rỗng tuếch, triều đình đã tăng thuế má lên cao, căn cứ vào các ngành sản xuất khác nhau, thì tỉ lệ tăng thuế cũng khác nhau. Vì thế mà nhiều người càng buôn bán càng giảm sút. Tiểu thương nhân và người bán hàng rong ngược lại cũng không có gì, còn loại như Dương Phong, học người khác đến nơi khác tìm các loại đồ đặc lạ về bán, bên ngoài không dễ lấy được hàng có sẵn, nên kinh doanh bắt đầu tuyệt dốc, lúc này hần lại quay lại bán mặt hàng ban đầu. Thế nhưng ngược lại chẳng những không kiếm được tiền mà còn bị kẹt rất nhiều tiền vốn.

Mọi người mua đồ đều có một thói quen là đều thích đến nơi bán mà mình quen đi.

Đoán chừng việc kinh doanh mấy món đồ đặc mà Dương Phong lấy về cũng không tốt. Như vậy mục đích của hần có hai thứ, một là muốn thông qua bọn họ làm quen người Tạ gia, một cái khác chính là nhập bọn cùng bọn họ nhận thầu việc trên thôn trang.

Chẳng lẽ hần thật sự xem vợ chồng bọn họ là kẻ ngốc sao?

Loan Loan thấy rất xấu hổ cho hành vi hiện giờ của hần.

Dương Phong nói rất hấp dẫn, không chỉ có phân tích lợi ích khi cùng hợp tác với hần, còn nói hai người Loan Loan sau này nếu muốn mua cửa hàng hoặc mua nhà ở chợ, hần nhất định sẽ giúp đỡ, không cần bọn họ tốn chút tâm tư nào.

Có điều, Bách Thủ vẫn rất tiếc nuối nói cho hần biết: “Chú ý này của huynh dường như không tệ, nhưng chúng ta cũng không phải là nhân tài làm chuyện lớn. Về phần chuyện cùng hợp tác, chúng ta không làm chủ được, huynh cũng biết chúng ta gia hạn khế ước với ‘Quán rượu Phúc Sinh’. Chuyện gì đều phải được người ta định đoạt.”

Dương Phong ngẩn ra, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng, đáy lòng thì thầm mắng Bách Thủ và Loan Loan vô dụng, ngay cả chút chuyện cũng không tự làm chủ được. Trên mặt lại cười nói: “Không sao, ta hiểu. Như vậy đi, các đệ cứ cẩn thận phân tích với quán rượu, ta chờ tin tức tốt của đệ.”

Mặc dù bức mình, nhưng lúc gần đi Dương Phong vẫn cười chào Loan Loan, Loan Loan cũng cười tiễn hần.

Bách Thủ tiễn Dương Phong ra khỏi sân, thấy Dương Phong đi về phía nhà trưởng thôn, hần xoay người vào sân rồi đóng cửa lại. Hần đi tới bên cạnh Loan Loan, cũng không tìm ghế ngồi, mà chỉ tìm một chỗ sạch sẽ rồi ngồi thẳng xuống, thở thật dài, rất tiếc hận nói: “Sao KhaiThạch lại có một đại ca như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Mấy nhà vui mấy nhà buồn

Edit: Quỳnh Trúc

Beta: Tuyệt Y

Loan Loan nhìn bộ dáng Bách Thủ sâu thẳm, nàng hé miệng cười cười, nàng còn nói hần nghe không hiểu, thì ra là người này cái gì cũng biết.

Cách hai ngày sau, Dương Phong lại trở về Dương gia thôn, nhưng ngay cả nhà hần cũng chưa về mà đi thẳng đến tìm Bách Thủ. Bách Thủ đáng tiếc nói cho hần biết: “. . . Quán rượu nói, tất cả đều thực hiện theo khế ước . . .” Ngụ ý là không thể để cho người khác nhập vào nữa.

Dương Phong rất thất vọng.

Sau đó vào một ngày nọ, Loan Loan ôm con đi dạo ở mảnh ruộng trên núi thì gặp phải mẹ Thạch Đầu.

Loan Loan hỏi nàng: “. . . Gần đây trên chợ nghe không ít người nói triều đình tăng thêm thuế má, rất nhiều người làm ăn đều giảm sút, không biết cuộc sống gia đình của đại bá Thạch Đầu như thế nào?”

Mẹ Thạch Đầu lắc đầu: “Không tốt lắm, lần trước cả nhà đi chợ ăn cơm, ta để ý thử thì thấy người mua đồ ít đi rất nhiều, lúc ế ẩm có khi tiền kiếm được

một ngày còn không bằng ra ngoài làm việc chân tay nữa, cũng không biết tại sao việc làm ăn của bọn họ lúc này lại thảm như vậy?”

“À? Vậy sao? Nhưng ngày đó huynh ấy không phải nói với Bách Thủ là làm ăn rất tốt sao?” Loan Loan lộ vẻ kinh ngạc, mẹ Thạch Đầu còn kinh ngạc hơn cả nàng.

“Cái gì? Huynh ấy đến tìm các muội thật sao?”

Sau đó kể ra hành động kỳ quái của Dương Phong lần trước.

Đầu tiên là đột nhiên thường xuyên về nhà, lại được hai ông bà thông cảm, sau đó mời hai ông bà với một nhà Dương Khai Thạch đi lên chợ ăn cơm. Phải biết rằng, từ lúc Dương Phong chuyển lên chợ sống, chưa bao giờ thật sự mời người trong nhà ăn một bữa cơm đúng đắn.

Dương Khai Thạch mềm lòng, tự nhiên cũng bỏ qua khúc mắc trước kia với Dương Phong, sau đó Dương Phong nhân cơ hội này nói cửa hàng làm ăn không tốt lắm, gần đây cuộc sống vô cùng u ám. Sau khi nhận được sự đồng tình của hai ông bà và một nhà Dương Khai Thạch, thì nói mình có một mối làm ăn rất tốt nhưng chỉ không có đủ bạc, rồi lại nói muốn tìm Loan Loan nhập hội cùng nhau nhận thầu làm việc cho “Quán rượu Phúc sinh”. Hai vợ chồng Dương Khai Thạch có quan hệ tốt với hai người Loan Loan, chỉ cần bọn họ mở miệng, Loan Loan chắc chắn cũng không tiện cự tuyệt. Hơn nữa Dương Phong cũng bảo đảm sau này tuyệt đối sẽ giúp đỡ một nhà Dương Khai Thạch.

Người một nhà vốn còn đang chìm trong thân tình hạnh phúc, lúc này mới giật mình tỉnh lại, thực sự khiến cho lòng người lạnh giá.

Hai cái ông bà không nói gì, nhưng lại không thân cận với Dương Phong như mấy ngày trước, Dương Khai Thạch và Linh Từ thì lập tức cự tuyệt chuyện này.

Loan Loan có thể nhận được công việc này toàn bộ dựa vào chính năng lực của nàng ấy, bọn họ đưa chân vào giữa như vậy còn ra gì? Hai vợ chồng Loan Loan ngày thường đối xử với bọn họ không tệ, bám lấy người ta đòi tham gia, kiếm bạc của người ta, da mặt bọn họ có dày như vậy sao?

Dương Phong rất căm phẫn, nghĩ Dương Khai Thạch là huynh đệ ruột thịt mà cả việc nhỏ như vậy cũng không giúp. Dương Khai Thạch cũng giận đến xanh mặt, bọn họ cho là Dương Phong sẽ chỉ đến đây thôi, làm sao mà nghĩ được hắn vẫn tự chạy đi tìm Loan Loan cùng Bách Thủ.

Mẹ Thạch Đầu chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, đối với Loan Loan xấu hổ không dứt.

Lúc Dương Phong kiếm được tiền, thì cả cha mẹ cũng không nở về nhìn một cái. Hiện làm ăn ế ẩm, cũng không tự xét lại mình cho kỹ đã mắc nợ cha mẹ, lại còn muốn lợi dụng quan hệ huynh đệ giúp mình kiếm tiền. Thạch Đầu có đại bá như vậy thật khiến cho nàng xấu hổ không thôi.

Loan Loan ngược lại cũng không để trong lòng, vợ chồng Dương Khai Thạch là dạng người gì nàng đã biết từ lâu, vì thế nàng còn an ủi mẹ Thạch Đầu một lúc.

Có điều, Dương Phong đã bị từ chối thẳng, vì hắn không thực hiện được bản tính tốt của mình nên từ sau chuyện này hắn cũng không còn về nhà nữa.

****

Kết quả của kỳ thi Hương đã có, Lý Đại Trí quả thật đỗ tú tài, còn được viện trưởng Dương Khanh của “Thư viện Hồng Huy” nhìn trúng.

Dương Khanh năm nay đã sáu mươi, xuất thân là tiến sĩ, bởi vì chán ghét quan trường u ám, cả đời chưa từng được nở mày nở mặt trên quan trường. Nhưng bởi vì là một người chính trực liêm chính, lại hiểu tứ thư ngũ kinh, thiên văn địa lý, là người học rộng tài cao, bên trên không nở bỏ qua người như vậy, liền ban cho ông một chức quan nhân tán. Mặc dù được một công việc rảnh rang không cần ngày ngày đối mặt với gió tanh mưa máu trên triều đình, nhưng ông vẫn thấy rõ không khí không sạch sẽ trên quan trường, nên sau đó ông từ quan, rồi vào “thư viện Thiên triều” – thư viện hạng nhất của thiên triều dạy học.

Cho đến mấy năm trước mới cáo lão hồi hương. Lúc ấy “thư viện Hồng Huy” chỉ là một trường tư thục nho nhỏ, ông không đành lòng thấy học trò ở quê nhà ngay cả một thư viện tốt một chút cũng không có nên bèn gia nhập “Thư viện Hồng Huy”, bởi vì ông rất có tiếng tăm, rất nhiều người ngưỡng mộ tới học, dần dần học sinh ngày càng nhiều, một ít thân sĩ có tiền còn quyên tặng bạc, “Thư viện Hồng Huy” lúc này mới có thể lớn như hôm nay, sau đó biến thành thư viện mà mấy thị trấn xung quanh không thể bằng.

Có thể được Dương Khanh nhìn trúng chính là phúc ba đời.

Lý Khai Minh và Dương Tuấn Kỳ không đỗ, nhưng vận mệnh Dương Tuấn Kỳ tốt, cũng vào được “Thư viện Hồng Huy”, chỉ có Lý Khai Minh không đỗ tú tài, cũng không thể vào thư viện.

Chuyện tốt thế này, khiến trong thôn tràn đầy không khí vui sướng hân hoan, mọi người ríu rít đến tặng quà chúc mừng Lý Đại Trí. Bách Thủ cũng tặng đồ vật này nọ tỏ tâm ý.

Mẹ Đại Trí vô cùng vui mừng, lưng rớt cuống cũng có thể thẳng lên, mọi người không chỉ khen Lý Đại Trí thông minh, còn thối phồng cha mẹ Đại Trí có cách dạy con. Cả thôn trưởng cũng nói chuyện vui bậc này là lần đầu tiên ở Dương gia thôn, nhất định phải tổ chức chúc mừng một phen.

Cho nên ngày thứ hai, mẹ Đại Trí đã mở rượu đãi khách, trừ thân thích nhà mẹ đẻ của bà, thì gần như toàn bộ mọi người trong thôn đều đi. Lờn nịnh nọt, thối phồng cộng lại nhiều hơn cả đời này bà được nghe, mẹ Đại Trí cười đến nổi mắt hí thành một đường.

Con trai đã có tiền đồ, cha mẹ Đại Trí cả ngày cười hớn hở, Lý Đại Thạch cũng rất cao hứng, có người hỏi thì hân liên ngẩng đầu ưỡn ngực khen đệ đệ mình một phen.

Mà bản thân Lý Đại Trí ngược lại bình tĩnh hơn nhiều, khiêm nhường hữu lễ không nôn nóng không cao ngạo. Mặc dù đã qua thi Hương, nhưng vẫn còn kỳ thi mùa xuân sang năm.

So với Lý gia vui mừng thì hai nhà khác lại bất đồng.

Dương Tuấn Kỳ không đổ tú tài nhưng lại vào “Thư viện Hồng Huy”; có nơi học tập tốt như thư viện Hồng Huy này, lại được thầy đốc lòng chỉ dạy, nếu bản thân cố gắng nữa, tin rằng tương lai cũng sẽ có thành tựu. Cho dù cả đời hân không đỗ tú tài, có danh sư chỉ bảo, nhất định cũng hơn hẳn người bình thường. Cho nên mẹ Tuấn Kỳ vừa thất vọng vừa vui mừng.

Mà bà mỗi Vương lại buồn phiền ra mặt. Ba người cùng đi, hai người khác đều có thu hoạch, chỉ có Lý Khai Minh không được gì, nhớ tới thái độ đắc ý của mình trong thôn lúc trước, bà chỉ cảm thấy mất mặt.

Nhưng nhìn về mặt chán chường của con trai, bà lại không đành lòng trách cứ, bèn chỉ than ba tiếng rồi sau đó nói vài lời an ủi con trai. Lý Khai Minh khổ sở trong lòng, nghỉ ngơi vài ngày cũng không bước ra ngoài.

Bà mỗi Vương có ba đứa con, con gái lớn đã gả đến thôn bên cạnh từ lâu, con trai trưởng mở quán bán đồ trên chợ, không thành hôn, năm nay đã hai mươi, chưa kết hôn, nhưng đứa con này là một người rất có chính kiến, bà mỗi Vương cũng không lo lắng nhiều lắm.

Lý Khai Minh năm nay đã mười sáu tuổi, từ nhỏ đã nghe lời hiểu chuyện, vẫn được bà mỗi Vương thương yêu trong lòng bàn tay, bà cảm thấy không thể để cho việc thất bại một lần như vậy đã đã kích con trai, mà hân cũng đến tuổi cần mai mối rồi, không bằng tìm một cửa hôn sự tốt cho hân, để hân vui vẻ. Trước tiên làm thân với nhau, chờ một hai năm nữa thành thân, cũng có thể thừa cơ hội này tìm một người vợ tốt cho con trai trưởng trước.

Chọn vợ nhất định phải xuống tay trước, nếu không thì sẽ bị người ta chọn mất. Chỉ cần con trai có vợ, bà tin rằng hân sẽ càng thêm cố gắng, mặt khác bà cũng muốn tìm cô nương có tướng vượng phu đới vận cho con trai, hi vọng lần sau thi một lần sẽ đỗ.

Thương lượng xong với chồng, nói là làm, bà mỗi Vương bắt đầu lưu ý cô nương có số tuổi tương xứng. Rốt cục trời không phụ lòng người, để cho bà tìm được một gia đình.

Là người nhà họ Đàm, ca ca gọi là Đàm Đàm, ở chợ buôn bán, không ở cùng con đường với Lý Khai Thái, nhưng cũng xem là quen biết. Phía dưới còn có hai muội muội, Bà mỗi Vương vừa ý là người tỷ tỷ Đàm Vân tuổi xấp xỉ Lý Khai Minh.

Đàm Vân vóc người xinh đẹp, tính tình tốt, chịu khó, người trong thôn ai cũng khen, một năm qua người đến làm mai cũng không thiếu.

Muội muội gọi là Đàm Nguyệt, hoàn toàn trái ngược với tỷ tỷ, tính tình không tốt, bộ dáng bình thường, hằng ngày ngang ngược kiêu ngạo, chỉ cần nói đến năng, người trong thôn đều lắc đầu.

Ba người điều kiện ngang bằng nhau, hai lão nhân gia trông hoa màu, cửa hàng Đàm Đàm làm ăn tốt, hai tỷ muội thịnh thoàng có ra hỗ trợ, người quanh cửa hàng coi như có quen biết.

Hai nhà đều buôn bán, bà mỗi Vương cảm thấy hôn sự này rất xứng, nên bèn mời người tới mai mối. Đối phương không đáp ứng ngay, mà tất nhiên là lặng lẽ hỏi thăm tình huống Lý Khai Minh. Hai ngày sau, đối phương để cho bà mỗi trả lời, khiến cho khuôn mặt vui vẻ của bà mỗi Vương thiếu chút nữa giãn đến lỗ mũi bốc khói.

Không đợi người bà mỗi nói hết lời bà đã gằn cổ lên mà mắng: “. . . Nghĩ cũng hay nhỉ, cho là thiên hạ trừ nhà đó ra thì không còn cô nương nào nữa à? Còn một xứng một? Có mua một tặng một chúng ta cũng không cần. . . ”

Hai tỷ muội Đàm gia, khiến cho người ta quan tâm là Đàm Nguyệt, còn chưa tới tuổi làm mai, tiếng xấu đã lan khắp trong ngoài thôn không ai không biết, hai lão nhân rất lo lắng, khi bà mỗi Vương nhờ người tới làm mai, họ nghe ngóng một chút, thì ra là Lý gia có một cặp huynh đệ, ca ca cũng buôn bán ở chợ, đệ đệ là người đọc sách, tính tình tốt, Đàm Nguyệt tính tình không tốt không phải đúng lúc tìm được một người tính tình tốt rồi hai người mới có thể hòa hòa mỹ mỹ sống cả đời sao?

Nhưng người ta hỏi Đàm Vân, cả nhà nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy ca ca Lý Khai Minh đã hai mươi còn chưa thành thân, nhất định là có chút vấn đề, liền muốn dứt khoát để cho con gái lớn Đàm Vân gả cho ca ca Lý Khai Minh là Lý Khai Thái, Đàm Nguyệt gả cho Lý Khai Minh, đây không phải vừa vặn ca ca xứng với tỷ tỷ, đệ đệ xứng với muội muội, gả đi cũng sẽ không rối loạn bối phận.

Nhưng việc này với bà mỗi Vương mà nói thì lại là sự nhục nhã sâu sắc, với Lý Khai Minh mà nói cũng là khuất nhục.

Mà Đàm gia nghe xong lời bà mỗi Vương nói cũng tức giận vô cùng, vốn định lấy ưu thế của con gái lớn đồng thời định ra hôn sự của đứa con gái nhỏ, không ngờ lại bị người ta mắng như vậy, lập tức đuổi bà mỗi ra ngoài.

Chuyện tốt không thành, còn náo loạn chề cười, không thể nghĩ ngờ khiến cho tâm tình Lý Khai Minh sau khi thi rớt càng thêm sa sút, trong thôn cũng có người sau lưng thầm cười nhạo, lại nhìn bộ dáng vui sướng hớn hở hằng ngày của mẹ Đại Trí, mẹ Tuấn Kỳ cũng mang một dạng đắc ý, trong lòng bà mỗi Vương rất khó chịu.

Loan Loan cũng cảm thấy người Đàm gia kia có chút ý nghĩ kỳ lạ!

Bà mỗi Vương tìm một ngày lên chợ bói một quẻ, quẻ sư giải thích là, tổng thể Lý gia sống coi như giàu có. Điều này cũng không giả, bà mỗi Vương làm mai mối quanh năm, đây chính là một khoản thu nhập tốt, trong nhà lại có đất trồng, Lý Khai Thái ở chợ làm ăn, cuộc sống của cả nhà đương nhiên sung túc hơn phần lớn mọi người trong thôn.

Nhưng, trong quẻ đã nói, tổng thể vận số Lý gia là mạnh, nhưng xem bản thân Lý Khai Minh lại hơi yếu một chút.

Lý Khai Minh sinh không đủ tháng, vì vậy từ nhỏ nhiều bệnh hơn, sau này lớn lên, được Bà mỗi Vương chăm sóc tốt, cái gì ngon đều dành cho Lý Khai Minh trước, dần dần thân thể hắn cũng tốt hơn, sau mười tuổi Lý Khai Minh căn bản không mắc phải bệnh gì.

Hiện vừa nghe quẻ sư nói như vậy, bà mỗi Vương chợt cảm thấy có lý, vội hỏi quẻ này giải như thế nào?

Quẻ sư vuốt vuốt chòm râu mình, bí hiểm nói: “Trắng dương, tăng thêm số phận và vận mệnh.”

Được quẻ sư chỉ điểm, bà mỗi Vương rất cao hứng, tạ lễ thật dày, sau đó nhớ vật liệu cần thiết rồi bắt đầu thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Tin dữ

Edit: Quỳnh Trúc Beta: Tuyệt Y Sau khi thu hoạch lúa xong, mọi người từ từ thu dọn ruộng đồng rồi lại tiếp tục gieo giống. Chờ khi gieo giống xong, công việc ngoài đồng coi như đã thật sự hoàn thành. Không có Lai Sinh, nhưng trong nhà lại có thêm đứa bé, Loan Loan và Bách Thủ quả thực loay hoay trước sau không xuể.

Nhưng mà không đợi hai người thở phào nhẹ nhõm, buổi sáng nhân lúc rảnh rỗi Bách Thủ lại tranh thủ lên núi săn thú, hắn giữ lại một con gà rừng hầm canh, còn mấy con khác thì đem ra chợ bán. Sau khi trở về, cảm xúc hắn vẫn luôn bất thường.

Bách Thủ vốn không phải là người biết nói dối, mặc dù sau khi trở về vẫn giúp Loan Loan nấu cơm, giặt đồ như thường ngày, nhưng lúc Loan Loan ôm con ngồi nghỉ ngơi trong sân, nàng đã nói chuyện với hắn nhiều lần thế mà hắn đều không nghe thấy.

Nàng bảo hắn vào nhà lấy tã cho con, hắn lại mang ra một bộ quần áo, bảo hắn ra vườn rau nhổ cỏ, hắn lại ngồi xỏm ngăn người trong vườn, lại còn cười nói với Loan Loan là mình chỉ hơi mệt. Có điều, nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy có khá miễn cưỡng.

Từ trước tới giờ Bách Thủ chưa bao giờ như vậy, trước đây cũng có thời gian mệt mỏi thế nhưng hắn chưa từng phàn nàn một câu nào, huống chi hai ngày này trong nhà đã rảnh rỗi nhiều.

Sau đó Loan Loan lại hỏi hắn lần nữa, cộng thêm uy hiếp, rốt cục hắn cũng thỏa hiệp, hắn mang thần sắc bất an, ánh mắt mơ hồ, vẻ mặt lo lắng nói cho Loan Loan một tin như sét đánh giữa trời quang: “. . .Tạ đại ca nói, vài ngày trước Âu Dương gia lâm tang sự.”

Loan Loan chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, không nghe rõ một lời an ủi nào của Bách Thủ. Bách Thủ nói không rõ ràng lắm nhưng nàng đã đoán được ý hắn nói tới người nào.

Lai Sinh mặc dù không có chút quan hệ gì với bọn họ, nhưng đã chung sống hơn một năm trời, bọn họ còn hơn cả người thân. Người đang sống sò sò khỏe mạnh như vậy, sao có thể nói mất là mất được?

Nói là do bệnh nặng bộc phát thì nàng tuyệt đối không tin. Người Âu Dương phủ sao lại âm độc như vậy?

Loan Loan vỗ mạnh trên bàn, bàn tay lập tức bắt đầu đỏ bừng đau nhức, nhưng nàng lại không hề có chút cảm giác nào, chỉ trừng mắt phẫn nộ hét lên: “Ta không tin, ta muốn báo quan. Âu Dương gia nhất định phải giải thích cho rõ ràng chuyện này.”

Bách Thủ vội vàng kéo nàng lại: “Nàng bình tĩnh một chút, đừng xúc động như thế, đó chính là cha ruột của đệ ấy mà.”

Loan Loan sững sốt, đúng vậy, đó là cha hắn, cho dù bọn họ có đi thì lấy danh nghĩa gì đây? Đối mặt với quan phủ, Âu Dương lão gia có thể có rất nhiều cách bao biện.

“Làm tương đối đơn giản, kín đáo, nhưng vẫn có không ít người biết.”

Tang sự làm đơn giản, người bên ngoài cũng không biết. Chỉ có người có chút ít quan hệ mới biết được vài tin tức nội tình, cũng nói rõ là quan phủ cũng đã biết. Vậy Lai Sinh thật sự chết ngoài ý muốn?

Nghĩ lại thì nàng lại cảm thấy không đúng, cho dù quan phủ biết nội tình gì đó thì thế nào? Chuyện bên trong phủ đệ nhà cao cửa rộng rất phức tạp, bản thân người ta cũng không nói gì. Huyện thái gia sao lại ngốc đến mức tự mình đi tìm việc chứ.

Hơn nữa ai dại gì không có việc gì lại đi đắc tội gia đình giàu có như Âu Dương gia? Chỉ sợ Huyện thái gia nhiều khi còn đang chờ Âu Dương gia mang bạc đến tặng đây!

Loan Loan vẫn không tin: “Hiện tại Âu Dương gia là do Âu Dương Đại lão gia làm chủ sao?”

“Phải, dựa theo di chúc của Âu Dương lão thái gia, gia chủ hiện tại của Âu Dương gia là Âu Dương Đại lão gia.”

Theo lời Tạ Thiên nói, trước tiên là Âu Dương lão thái gia mất, rồi ngay sau đó Lai Sinh cũng chết ngoài ý muốn? Nào có chuyện khéo như thế.

Nàng và Bách Thủ đều biết, chuyện này không có chứng cứ cụ thể thì không thể nói lung tung. Nhưng nếu cứ bỏ qua chuyện này như vậy, bọn họ lại cảm thấy thật có lỗi với ông nội Lai Sinh.

Hai người thương lượng một hồi, quyết định sẽ do Bách Thủ đi nhờ Tạ Thiên nghe ngóng một phen.

Ngày tiếp theo, Bách Thủ lập tức lên chợ, khi tìm được Tạ Thiên, hần khéo léo tỏ vẻ cả nhà hần rất lo lắng cho Lai Sinh, họ không thể tin mới qua mấy tháng mà Lai Sinh đã chết, hi vọng Tạ Thiên có thể giúp đỡ hỏi thăm tình hình một chút.

Trong nha môn đã gặp nhiều, đương nhiên Tạ Thiên biết rõ loại nhà cao cửa rộng như Âu Dương phủ không đơn giản. Hơn nữa hần cũng giao hảo với Bách Thủ, chuyện này cũng chỉ là hỏi thăm chút tin tức nên đáp ứng vô cùng thoải mái.

Chuyện này Loan Loan và Bách Thủ không nói cho thôn trưởng Dương Nghĩa Trí biết, bọn họ muốn xác định tính chân thật của chuyện này rồi nói sau. Trong lòng có chuyện lo lắng, cả ngày cũng mệt mỏi. Trong một gian phòng khác đều là đồ trước kia Lai Sinh dùng qua, trên bàn còn có con lật đật Âu Dương Chấn cho hần, trong tủ xếp đầy quần áo cũ của hần, còn có những khúc vải tốt còn chưa dùng qua. Những thứ này nàng thường xuyên sửa sang lại, mỗi ngày đều quét dọn bụi bặm, vốn còn hy vọng xa vời một ngày nào đó Lai Sinh có thể trở về, có thể dùng tới những món đồ này. Bây giờ tốt rồi, những thứ này cuối cùng cũng không dùng được nữa.

Cũng không biết Âu Dương gia chôn cất hần ở đâu? Còn cả chuyện nhập gia phả?

Nghĩ đến những điều này, trong hốc mắt Loan Loan đã đầy nước!

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, ngày thứ ba Bách Thủ lại đi chợ một chuyến nhưng không gặp được Tạ Thiên. Chuyện hỏi thăm tin tức ở huyện thành cuối cùng cũng khá khó khăn, vì thế Bách Thủ cũng không để lại lời nhắn gì mà tự trở về. Thừa dịp có thời gian rảnh, hần lên núi thu hoạch gỗ. Tạ Thiên vẫn chưa truyền tin đến, hai người chờ đợi đều có chút sốt ruột, sau đó Bách Thủ đã đi chợ hai lần, nhưng đều không gặp được ai, hần tìm người khác hỏi thì mới biết hóa ra là nha môn có việc, Tạ Thiên và Mã Nhận mấy ngày nay đều bận rộn.

Bách Thủ mua một miếng thịt và táo khô vì trước kia Loan Loan đã nói với hần táo khô rất tốt cho cơ thể.

Sau đó đánh xe trâu trở về Dương gia thôn.

Sau khi Loan Loan biết vẫn có chút thất vọng, trong lòng lại có phần không yên.

Bách Thủ vừa lấy đồ trong gói ra vừa nói: “Âu Dương phủ nhiều quy củ, quản lại nghiêm, nên chuyện nghe ngóng cũng không phải dễ dàng.”

Loan Loan không thể không ép mình bình tĩnh lại.

Chờ Bách Thủ đeo gói đi ra ngoài, nàng vào đỡ con ngủ xong. Lúc này mới bỏ đồng quần áo bẩn tích trữ hai ngày nay vào trong chậu, mức nước rồi bắt đầu giặt giũ.

Có điều giặt được một lúc nàng lại thất thần, cho đến khi bà mồi Vương ở bên cạnh gọi thì nàng mới phục hồi lại tinh thần.

“Nhị muội tử nghĩ cái gì vậy, ta đã gọi người mấy tiếng rồi đấy.” Bà mồi Vương cười hi hi nhìn Loan Loan. Trước kia chỉ cần bà đứng ngoài cửa kêu một tiếng, Loan Loan đã đi ra, thế mà hôm nay bà gọi vài tiếng rồi mà Loan Loan dường như không nghe thấy mà vẫn ngồi im trong sân. Lại thấy vẻ mặt Loan Loan nặng nề tâm sự, trong thôn Loan Loan vốn sống rất thoải mái, nên bà lập tức tò mò: “Có phải có chuyện gì hay không? Nhìn thần sắc muội có vẻ không yên lòng.”

Loan Loan giặt nhẹ khoe miệng lên tinh thần, cười nói: “Đâu có ạ, chỉ là do trông con nên hơi mệt chút thôi.”

“Cũng đúng, một mình vừa trông con lại còn phải trông nom nhà cửa, ban đêm muốn ngủ ngon cũng không được. Vậy mỗi ngày sau buổi trưa có thời gian thì muội bớt chút thời gian để ngủ, nhìn sắc mặt muội kém hơn mấy ngày trước rồi đấy.”

Loan Loan không khỏi sờ lên mặt mình, gượng cười: “Có thể là do hai ngày này ban đêm ngủ không ngon.” Sau đó nàng bưng cái băng ghế ngồi ra dưới mái hiên mời bà mồi Vương ngồi: “. . . Ở đây mát hơn một chút đấy ạ.”

Bản thân thì nhanh tay lẹ chân nhanh chóng giặt quần áo, chuyển đề tài mà hỏi bà: “Mấy ngày nay đại nương bận lắm nhỉ? Sao hôm nay lại có thời gian rảnh tới đây ngồi chơi vậy?”

Bà mồi Vương vốn còn muốn thăm dò chuyện của Loan Loan, nhưng vừa nghe lời này thì nụ cười trên mặt đã nhạt đi, bà đi ra sân đánh nước giúp Loan Loan, giúp nàng giặt đồ, vừa nói: “Mấy ngày nay trời nóng giặt đồ nóng lắm, để ta giúp cho, hai người làm sẽ nhanh hơn.”

Loan Loan nhìn bà một cái, sau đó cười đồng ý, không đầy một lát toàn bộ quần áo đều đã giặt xong. Trên người cũng đổ không ít mồ hôi, Loan Loan vào bếp rót hai chén nước, đưa một chén cho bà mồi Vương: “Vắt và cho đại nương rồi, thăm uống cho đỡ khát đi!”

Bà mồi Vương cười nhận lấy chén, uống mấy ngụm, Loan Loan cũng bưng ghế ra ngồi xuống bên cạnh.

Lúc này, bà mồi Vương mới thở dài nói: “Vẫn là mẹ Đại Trí mệnh tốt, bây giờ Đại Trí đỗ tú tài, trong ngoài thôn không biết bao nhiêu người nịnh bợ, Khai Minh của chúng ta thì thăm rồi.”

Trong lòng Loan Loan lập tức hiểu được mấy phần, cười nói: “Đại Trí lớn hơn Khai Minh vài tuổi mà! Hơn nữa không phải lần đầu tiên Đại Trí đi thi cũng không đỗ sao? Trong thôn chúng ta chỉ có mấy người đọc sách, sau này thôn muốn nở mày nở mặt còn phải nhờ bọn họ đấy!”

Phiền muộn trong lòng bà mồi Vương nhất thời tiêu tan không ít, vội nói: “Đừng nha, cả hai đều lớn hơn Khai Minh chúng ta đấy! Mặc dù lần này Khai Minh chúng ta không đỗ, nhưng lần sau nhất định có thể đỗ tú tài, không giống vài người. . .” Trên mặt lộ ra vẻ khinh rẻ, có chút coi thường: “Cho là vào thư viện là có thể thi đỗ sao? Người thông minh, có thể được trọng dụng thì coi như ở nhà cũng có thể thi đỗ tú tài, còn kẻ sinh ra ngu dốt thì dù có thầy giỏi dạy bảo cũng chưa chắc có thể đỗ!”

Vài ngày trước đó, bà mồi Vương bị mẹ Tuấn Kỳ xem thường mấy lần.

Loan Loan cười cười, không có nói tiếp.

Tuy biết quan hệ nhà Loan Loan và nhà Dương Tuấn Kỳ không tốt, nhưng nhìn Loan Loan không nói gì, bà mồi Vương cũng không tiện nói gì mẹ Tuấn Kỳ nữa, bên chuyện tới đề tài khác, nhưng chưa nói hai câu liền đã quay lại chuyện cũ.

“Lý Đại Trí lúc này nở mày nở mặt rồi, đỗ tú tài, lại được thầy giỏi chọn trúng, sau này khẳng định bất phàm. . .” Sau đó thở dài: “Thật sự là mệnh a. Lần này Khai Minh thi rớt tâm tình đã không tốt, ta vốn muốn tìm cho nó một mối hôn sự tốt, ai biết được lại gặp phải gia đình cực phẩm như Đàm gia ở trên chợ kia, rõ ràng là vừa ý Khai Thái nhà chúng ta, lại muốn gả đứa con gái nhỏ xấu xí của nhà họ cho Khai Minh chúng ta, bộ thấy nhà chúng ta dễ khi dễ sao . . .”

Chuyện này Loan Loan tất nhiên đã nghe người ta nói lâu rồi, có điều đều do người khác kể, sự thật có phải như vậy hay không thì nàng cũng không rõ lắm.

Bà mồi Vương gần đây ít đi lại trong thôn, đương nhiên mọi người không nghe được gì từ bà, có vài người nhiều chuyện còn lặng lẽ nói hôm nào đó tìm cơ hội tốt nói chuyện với bà mồi Vương, cũng không biết nguyên nhân thất bại thật sự của cuộc hôn sự này. Hiện giờ bà mồi Vương lại chủ động nói cho nàng biết, mặc dù trước kia có mẹ Trường Thọ lời kéo nàng thật lòng thật dạ nói chuyện nhà mình cho nàng, nhưng nàng vẫn có chút bất ngờ.

Chẳng lẽ mối quan hệ của mình tốt như vậy sao?

Trên mặt nàng lập tức cười an ủi bà mồi Vương: “Đại nương à, thăm suy nghĩ quá nhiều rồi. Khai Minh đệ ấy còn trẻ như vậy, lại có tiền đồ, không cần vội, phải từ từ xem xét các cô nương mới được. Chuyện Đàm gia cũng không thể trách thăm được, chỉ sợ bọn họ vốn đã có ý định kia rồi, chẳng qua đúng lúc gặp được nhà thăm thôi.”

Bà mồi Vương gật đầu, ánh mắt nhìn Loan Loan còn mang theo cảm kích, mình quả nhiên không nhìn lầm người, Loan Loan không giống với những người đàn bà khác trong thôn, những người đó suốt ngày cười nhạo sau lưng mình, có ai thật lòng an ủi mình đâu. Bà rút khăn lau lau khóe mắt ửng đỏ.

Sau đó lấy ra một cái bao bố từ trong lòng ngực, đặt trong lòng bàn tay mở ra, bên trong là mười mấy miếng dược liệu, mỗi miếng cỡ ngón cái, mặt trên còn có một chút mảnh vụn. Loan Loan nhìn kỹ, không ngờ là nhân sâm.

Kinh ngạc nói: “A, đại nương, là nhân sâm đấy!”

Bà mồi Vương cười ha ha: “Không sai, đây là ta mới mua ở chợ, là nhân sâm thượng đẳng đấy.”

“Nhân sâm thượng đẳng? Vậy phải mất bao nhiêu tiền ạ?” Loan Loan kinh ngạc nói.

“Ta cò kè mặc cả với ông cụ kia, sau đó ông ấy lấy của ta đúng một lượng bạc, mặc dù hơi mắc, nhưng là nhân sâm thượng đẳng nên cũng đáng.” Giữa lòng này bà mồi Vương đều là vẻ đắc ý.

Loan Loan trừng mắt nhìn, một lượng bạc, nhân sâm thượng đẳng

Chương 170: Tiếng gõ cửa nửa đêm

Edit: Quỳnh Trúc Beta: Tuyệt Y Tuy nói nhân sâm có giá, sức khỏe vô giá, nhưng nhân sâm này cũng quá rẻ rồi nha?

“Cái này thẩm mua ở hiệu thuốc nào vậy?” Loan Loan rất muốn biết rốt cuộc ở đâu có chuyện hời thế này.

“Ta không đến hiệu thuốc, đến tiệm thuốc mua thứ này thì đắt cắt cổ ấy. Là một ông cụ bày quầy bán ở chợ, ông ấy nói là trong nhà để lại, vẫn luôn để đó mà không nở dùng, bây giờ trong nhà cần bạc gấp nên lúc này mới nhin đầu bỏ ra thứ yêu thích, ông cũng muốn bán giá cao hơn, lại sợ không ai mua hết toàn bộ, vì thế mới cắt thành miếng.”

Loan Loan chớp mấy môi, mua ở quán hàng rong vỉa hè, có thể là nhân sâm thượng đẳng sao? Một lượng bạc có thể mua nhiều miếng nhân sâm thượng đẳng như vậy à? Nhìn bộ dáng đặc ý của bà mối Vương, nàng thực sự không tiện nói gì nhiều, lại hỏi nàng: “Thẩm mua cái này làm gì vậy, trong nhà có ai bị bệnh sao?”

“Không phải vậy.” Bà mối Vương khoát tay, nhặt tí xiu nhân sâm vụn bỏ vào trong miệng, hít một hơi tinh tế thưởng thức, vừa nói: “Nhân sâm này vị thật là khó ăn, có điều là đồ tốt, nghe nói người lớn tuổi trong mấy nhà có tiền mỗi ngày đều uống trà sâm. Người sắp chết có thể dùng thứ này để giữ chút hơi đấy!” Nói xong, gói kỹ bỏ thứ đó cẩn thận bỏ vào trong ngực.

Sau đó thần thần bí bí nói với Loan Loan: “Nhưng mà ta không sử dụng như thế, ta có cách dùng khác tốt hơn.”

“Thẩm dùng thế nào?” Loan Loan thật tò mò.

“Lần trước ta đi chợ xem một quẻ, trong quẻ nói số phận chúng ta cũng không tệ, chỉ có tiểu tử Khai Minh này dương khí hơi yếu, nhân sâm là món tốt để bổ khí, dùng cho hắn tráng dương, gia tăng số mệnh. Có điều, thầy bói còn nói chỉ nhân sâm thôi vẫn chưa đủ, còn phải tìm mấy nhà trong sạch, xin mỗi nhà một đồng tiền, cùng chôn xuống đất.” Rồi lại cười hi hi nói: “Thế nên hôm nay ta đến chính vì chuyện này đây, muốn xin nhà người một đồng tiền, nhà các người bây giờ coi như sống rất tốt, chỉ là mượn chút may mắn của các người thôi. . .” Lập tức lại cam đoan với Loan Loan: “Người yên tâm đi, ta đã hỏi thầy bói rồi, đây chỉ là hưởng chút may mắn của các người thôi, căn bản không có ảnh hưởng gì đến tương lai các người cả.”

Loan Loan mang về mặt kinh ngạc, thế mà lại còn có cách thay đổi số phận như vậy. Nhưng mà nghĩ lại Dương Nghĩa Trí ngã bệnh, yếu ớt nằm trên giường năm ngoái, sau khi nhờ mẹ con Dương Khai Thạch nửa đêm thành kính tế bái thần linh một phen thì quả thực đã khỏe lại rồi.

Không biết biện pháp bù thêm số mệnh này là thật hay giả, nhưng chỉ là một đồng tiền mà thôi, nên nàng cũng sáng khoái cho bà mối Vương.

Ăn xong cơm tối, Bách Thủ chủ động nhận việc rửa bát, Loan Loan ôm con nằm dài trên giường, chờ khi dỗ con ngủ xong, lúc này nàng mới bụng nước vào phòng tắm. Cả ngày ôm con, nên người đồ không ít mồ hôi, mỗi đêm nàng đều phải nấu nước tắm mới được. Tắm xong, mặc đồ ngủ của mình vào, lúc này Loan Loan mới phát hiện đồ ngủ trước kia lại hơi rộng vì mấy tháng này nàng gầy đi khá nhiều.

Nàng sờ chỗ thịt lỏng lẻo ở bụng mình, những chỗ khác thì gầy, nhưng mà di chứng sau khi sinh con để lại còn phải cố gắng cải thiện a!

Đợi đến khi dọn dẹp thỏa đáng tất cả xong, hai người nằm dài trên giường, tắt đèn. Lúc này mới nhỏ giọng nói chuyện.

Bây giờ trong nhà có con nhỏ nên chi tiêu rất nhiều, Bách Thủ hiện tại cũng chỉ thỉnh thoảng lên núi săn thú, phần lớn đều giữ lại thú săn để ăn, tiền thu thường ngày gần như không có. Một năm này trên căn bản cũng phải dựa vào bạc hai lần lên thôn trang làm việc mà sống.

Trong nhà giờ còn chút bạc, chờ qua năm, cho dù như thế nào thì bọn họ cũng phải suy nghĩ làm chút gì đó!

Loan Loan chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, vừa nói vừa ngủ thiếp đi, dường như mơ mơ màng màng nghe có tiếng đập cửa. Nàng giật mình một cái tỉnh lại, mở mắt ra, phía ngoài còn đen như mực, gió đã bắt đầu thổi rồi, nàng cẩn thận nghe, dường như thật sự có tiếng đập cửa. Thì ra không phải là nằm mơ.

Nàng chống người dậy, phát hiện Bách Thủ đã xuống giường đang sờ soạng đốt đèn, thấy nàng dậy hắn bèn nói: “Nàng nằm đi, ta đi xem một chút.”

Loan Loan nằm xuống lại, trong lòng suy nghĩ đã trẻ thế này không biết là ai đến.

Bách Thủ choàng áo ra khỏi phòng, nàng nghe thấy tiếng mở cửa nhà chính, sau đó là tiếng bước chân Bách Thủ đi về phía cổng, chỉ im lặng chốc lát, lại nghe thấy tiếng cổng bị mở ra, loáng thoáng còn có người nói chuyện, hình như không chỉ một người.

Loan Loan ngồi dậy.

Lại là tiếng đóng cửa, tiếng bước chân hỗn độn càng ngày càng gần, bước chân vào nhà chính, sau đó đi vào một gian phòng khác, sau một trận tiếng động, nàng nghe được giọng Bách Thủ đề thấp kìm nén mang theo tức giận.

Loan Loan ngạc nhiên nghi ngờ, nàng mặc quần áo vào, xuống giường rồi ra khỏi phòng, cửa phòng đối diện đang mở rộng, một nam tử đứng ở cửa, người đó nghe được động tĩnh thì xoay người lại, không ngờ lại là Tạ Thiên.

“Tạ đại ca, tại sao là huynh?”

Thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Loan Loan, Tạ Thiên miễn cưỡng cười cười: “Thật xin lỗi, đánh thức muội và cháu.”

“Không có chuyện gì đâu, thằng bé vẫn đang ngủ ngon!” Loan Loan nói, khó hiểu đi tới, trừ Tạ Thiên ở cửa, trong phòng còn có một nam tử khác, là Mã Nhạ, Mã Nhạ nhìn thấy Loan Loan thì mỉm cười coi như chào hỏi nàng, mà Bách Thủ thì mang bộ mặt tức giận đứng bên giường, có một người đang nằm trên giường.

“Đây là . . . ?” Ánh mắt Loan Loan chuyển một vòng quanh ba người, sau đó hồ nghi nhìn người trên giường.

Sắc mặt Bách Thủ hòa hoãn lại, đưa mắt nhìn lên giường, trầm giọng nói: “Nàng trước đi đun chút nước nóng để cho đệ ấy rửa mặt, ta thay quần áo giúp đệ ấy, trên người đệ ấy có thương tích nên hai ngày sau mới tắm.” Nói xong, đi tới mở tủ quần áo bên cạnh ra rồi bắt đầu lục lọi.

“Vết thương gì? Ai bị thương?” Loan Loan ngờ ngác nhìn hấn, ánh mắt từ từ chuyển qua giường, dường như có chút không tin, đi tới bên giường cảm ngọn đèn rơi lên, suýt chút nữa thì nàng đã hoảng sợ kêu lên, người này thật sự là Lai Sinh!

Nhưng Lai Sinh lúc này khác hẳn hoàn toàn với mấy tháng trước.

Đầu hấn rối bời, trên mặt, trên người đều bần vô cùng, sắc mặt vàng vọt, hốc mắt sâu hoắm, xương gò má nhô lên cao, thân thể vốn rất khỏe mạnh thì giờ đã trở nên gầy yếu không chịu nổi. Quan trọng là, khuôn mặt suy yếu vẫn còn đang sưng tấy, từ những vết rách trên quần áo có thể nhìn thấy được một vết sẹo thật dài trên ngực, miệng vết thương mặc dù đã kết vảy, vẫn loáng thoáng hiện ra dấu đỏ.

Sắc mặt Loan Loan trắng bệch.

Tay không ngừng run rẩy, thật vất vả mới vén được áo Lai Sinh lên, từng vết roi và máu ứ đọng có thể thấy được rõ ràng đập vào mắt nàng.

Mắt nàng lập tức đỏ lên.

“Đây là do tên táng tận lương tâm nào làm?” Sự phẫn nộ, khổ sở tràn ngập trong đầu nàng.

Tạ Thiên, Mã Nhạ im lặng, cùng quay mặt qua một bên, sâu trong đáy mắt có sự đồng tình và cảm thông.

Bách Thủ thờ dài nặng nề, đi tới bên giường vỗ nhẹ lên vai Loan Loan, dịu dàng nói: “Vệ sinh cho đệ ấy trước rồi nói sau.”

Loan Loan không ngừng nhấp nháy mắt, không đành lòng nhìn Lai Sinh không còn dạng người nằm trên giường, mắt đỏ lên đi vào bếp.

Không biết Lai Sinh ở Âu Dương sống những ngày thế nào, sao lại biến thành như vậy? Lập tức nàng phục hồi lại tinh thần, trước đó vài ngày không phải nói Lai Sinh đã mất sao? Tạ Thiên, Mã Nhạ sao lại tìm được?

Nhanh chóng đun nước nóng, lấy ra cái khăn trước kia Lai Sinh dùng, sau đó bung vào phòng. Lúc nàng đi vào thì Bách Thủ đang tiễn Tạ Thiên, Mã Nhạ ra ngoài.

“... Thật sự cảm ơn hai vị đại ca.”

“Huynh không cần khách khí, ba người chúng ta còn nói những lời này sao. Hơn nữa cho dù không quen, nhưng gặp phải cũng sẽ giúp một tay.” Tạ Thiên ghì giọng nói, Mã Nhạ cũng gật đầu, ba người ra khỏi sân. Đêm khuya người vắng, không tiện nói nhiều, nên hai người vội vã chào tạm biệt Bách Thủ xong, sau đó rời đi.

Loan Loan đốt hai ngọn đèn, trong nhà nhất thời sáng lên rất nhiều, quần áo trên người Lai Sinh đã thay xong, nàng vắt khăn bắt đầu nhẹ nhàng lau mặt cho Lai Sinh. Động tác rất nhẹ rất chậm, sợ đánh thức người đang ngủ say, cũng sợ làm đau hấn. Cẩn thận như thế, nhưng Lai Sinh đang ngủ mê man cũng không nén được mà cau chặt mày.

Bách Thủ tiễn hai người đi xong thì lập tức trở vào phòng, lúc này Loan Loan mới hỏi hấn rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Trước đó vài ngày, Tạ Thiên nhận được tin tức Lai Sinh vì bệnh cấp tính mà đã qua đời, Âu Dương gia làm tang sự đơn giản, sau đó Bách Thủ nhờ hấn lại đi dò la tin tức, đúng lúc mấy ngày kia huyện nha có việc, đợi đến xong việc thì hai người lại nhận được lệnh phải đến huyện thành tặng đồ, tri hoãn cả nửa tháng.

Hôm nay làm xong việc, hai người vốn định buổi chiều trở về. Hơn nữa Tạ Thiên cũng muốn mang chút tin tức hỏi thăm được nói cho Bách Thủ biết, nhưng bởi vì bằng hữu có lời mời đến tối đi uống rượu, họ không tiện từ chối. Có lẽ là ý trời, nên vô tình khiến cho bọn họ thấy Lai Sinh nằm trên mặt đất ở một con hẻm nhỏ.

Hai người vừa sợ vừa bất ngờ, lại nhìn thấy cả người Lai Sinh toàn là vết thương, thân thể cực kỳ suy yếu. Người đã sớm ngất đi, nên hai người vội vã cáo biệt bạn tốt, tìm đại phu xử lý vết thương trên người Lai Sinh trước.

Bản thân Lai Sinh trở lại Âu Dương gia, mặc dù nhiều người biết Âu Dương phủ đón một vị thiếu gia trở về, nhưng vì Âu Dương đại lão gia quản giáo nghiêm ngặt, căn bản chỉ cho Lai Sinh hoạt động ở trong sân nhỏ của hấn, chưa từng được xuất phủ, nên bên ngoài gần như không ai biết Lai Sinh, vì thế

đương nhiên đại phu cũng không nghi ngờ.

Sau đó Tạ Thiên, Mã Nhạ nghĩ tới nghĩ lui, họ cảm thấy chuyện này không đơn giản, Âu Dương Đại lão gia đã là gia chủ Âu Dương gia, còn ai dám động tới Lai Sinh? Vết thương trên người hắn rõ ràng là bị người ta hành hạ, rõ ràng người đang còn sống, tại sao Âu Dương gia đã làm tang sự?

Hai người lập tức thừa dịp đêm khuya đưa Lai Sinh trở về.

Hai ngọn đèn dầu sáng nhấp nháy trong nhà, chiếu lên khuôn mặt gầy gò tối tăm của Lai Sinh càng thêm trắng bệch, tiếng nói của Bách Thủ giống như từng tiếng chuông lớn gõ vào trong lòng nàng, vang lên sự buồn rầu, đau đớn!

Người cha như thế nào mới có thể làm ra chuyện tuyệt tình như thế?

Lai Sinh không có nơi khác để đi, chỉ có thể về Dương gia thôn, nơi này hắn có thể an toàn. Cụ thể chuyện đến rốt cuộc là như thế nào, chỉ có chờ sau khi Lai Sinh tỉnh lại hỏi hắn mới biết được.

Vốn chuyện Lai Sinh còn sống là chuyện khiến người ta vui mừng, nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh sau này hắn phải trốn tránh không thể sống công khai là lại khiến cho người ta lo lắng. Hai người ngồi bên trong nhà tương đối im lặng. Sau đó Bách Thủ bảo Loan Loan trở về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì trông nom Lai Sinh. Vì còn phải trông con, nên Loan Loan không thể làm gì khác hơn là về phòng nằm ngủ trước, lẩn qua lộn lại nhưng ngủ không được, Bách Thủ vẫn chưa về phòng, sau đó nàng không biết đã ngủ giờ nào, khi tỉnh lại thì trời đã sáng choang.

Bách Thủ gần như thức suốt đêm, nhưng Lai Sinh vẫn còn chưa tỉnh.

Tạ Thiên đã nói, đại phu nói Lai Sinh là quá yếu, trừ tổn thương trên thân thể, các mặt tinh thần và thể lực của hắn đều đã kiệt quệ. Không biết rốt cuộc hắn đã xảy ra chuyện gì.

Bách Thủ đặc biệt nấu một nồi cháo loãng, rồi xào một đĩa rau ăn với cơm.

Ăn cơm xong, hai người cũng không đi ra ngoài, nhờ người đi chợ mua một miếng thịt, mãi cho đến bữa trưa, Lai Sinh vẫn ngủ mê man. Thỉnh thoảng Loan Loan vào nhìn một cái, nhiều lần đưa tay khẽ dò thử hơi thở của hắn, lúc xác định hắn bình thường, thực sự chỉ đang ngủ thì mới yên lòng lại. Nếu là hôm nay hắn không tỉnh, Bách Thủ còn phải tiếp tục trông nom vào ban đêm, tâm trí Lai Sinh không trọn vẹn, hắn trải qua chuyện như vậy chắc chắn sẽ rất sợ, khi tỉnh lại có thể nhìn thấy người mình tin tưởng đầu tiên sẽ ít nhiều xoa dịu được cảm xúc của hắn.

Cho nên, sau bữa trưa Loan Loan bèn bảo Bách Thủ đi ngủ trưa. Nàng bưng cái ghế ngồi ở cửa nhà chính, bắt đầu thêu khăn tay. Ngồi chưa được một lát, trong nhà đã truyền đến tiếng ngáy của Bách Thủ, một lát sau, trong một gian phòng khác vang lên tiếng ván giường.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Vĩnh viễn là gia đình

Edit: Trần Phương Beta: Tuyệt Y Loan Loan vội buông đồ trên tay xuống. Nàng đi vào xem xét, Lai Sinh đang chống nửa người dậy, cau mày đánh giá xung quanh, ánh mắt có chút mờ mịt. Nghe thấy có người đi vào, hắn phản xạ có điều kiện co rụt về phía sau, sau đó bị đau đến nhe răng nhếch miệng, nhìn Loan Loan bằng ánh mắt đầy cảnh giác.

Loan Loan vừa mừng vừa sợ, lập tức cười dịu dàng, khẽ nói: “Lai Sinh đừng sợ, là chị dâu đây, đệ tỉnh rồi? Đến đây, ngoan nào, đệ nói cho chị dâu nghe xem đệ có khó chịu ở đâu không?”

Thấy là Loan Loan, Lai Sinh rút đi sự cảnh giác nơi đáy mắt nhưng người vẫn co rụt trong góc giường như cũ, hắn nghĩ qua những lời Loan Loan nói, sau đó cau mày lắc đầu, lập tức hắn lại bắt đầu đau nhe răng nhếch miệng, một tay sờ trước ngực, hắn bấu môi, ánh mắt tràn ngập sưng mù giống như muốn khóc.

Trong lòng Loan Loan cảm thấy khó chịu, lại sợ làm hắn hoảng sợ, nên chỉ đành bước lên trước hai bước nhỏ rồi lo lắng hỏi: “Đệ sao thế? Vết thương rất đau à?”

Lai Sinh ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cẩn thận gật nhẹ đầu.

“Vậy chị dâu mời đại phu đến xem cho đệ được không?” Loan Loan nhẹ giọng hỏi.

Ai ngờ Lai Sinh lập tức sợ hãi mà dùng sức lắc đầu.

Nụ cười trên mặt Loan Loan càng thêm gượng gạo, thật vất vả mới đè nén tức giận xuống đáy lòng, nàng đi tới trước tủ quần áo, mở ra, từ bên trong tủ

lấy ra một chiếc khăn tay cũ màu xanh đậm kiểu của nam, sau đó dịu dàng nhìn Lai Sinh: “Đệ xem, đây là chiếc khăn tay trước kia đệ từng dùng, đệ còn nhớ không? Là chị dâu tự tay làm cho đệ, trong tủ còn rất nhiều bộ quần áo đệ thích mặc, đều là những bộ đồ mà trước kia chị dâu và ca dẫn đệ đi chợ cho đệ tự chọn màu, chị dâu đều xếp ngay ngắn ở đó cho đệ rồi đấy. Chờ thân thể đệ khỏe rồi, đệ muốn mặc cái nào thì cứ mặc cái đó!”

Sau đó cầm khăn tay từ từ đưa cho hắn, cười càng thêm dịu dàng: “Đệ tới đây, lau mồ hôi đi, đệ xem trán đệ toàn là mồ hôi kìa.”

Lai Sinh nhìn nàng, hắn chớp chớp mắt, rồi lại nhìn về phía tủ quần áo đang rộng mở ở cạnh tường, bên trong tủ, quần áo xếp rất ngăn nắp, một số cái được treo lên. Hắn biết những bộ đồ đó, trong đó có một bộ màu lam dương như hắn rất thích, bên cạnh bộ đó là một bộ áo dài màu xám vừa thô vừa cũ mà trước kia hắn vẫn rất thích mặc, nhưng sau này chị dâu không cho hắn mặc nữa vì chị dâu nói là làm việc bất tiện, đúng rồi, mỗi ngày hắn phải giúp ca làm rất nhiều việc, nhưng mà chị dâu cũng làm rất nhiều, còn mua cho hắn rất nhiều món hắn thích. Thế nhưng sau đó hắn đi đến một nơi rất đẹp, rất to, ở đó có rất nhiều đồ ăn ngon, cũng có rất nhiều người nhưng tất cả bọn họ hắn đều không biết, và bọn họ rất hung dữ, cứ bắt hắn phải chờ ở một chỗ, không cho làm cái này, không cho làm cái kia, dần dần những người này càng ngày càng hung dữ hơn. Không chỉ bắt hắn uống thuốc vừa đắng vừa khó uống, mà còn thường xuyên không cho hắn ăn cơm, sau này còn đánh hắn.

Nghĩ tới đây, cả người Lai Sinh đều run rẩy, nước mắt lưng tròng nhìn Loan Loan tủi thân gọi: “Chị dâu.”

Loan Loan chỉ thấy cổ họng nghẹn đắng, giọng giọng khẽ nói nhẹ nhàng đi: “Đừng sợ, đệ đã về nhà rồi, không ai dám khi dễ đệ nữa. Đến đây nào, lau nước mắt đi.”

Lai Sinh thu hồi tầm mắt, đây đúng là nhà hắn, hắn cũng không cầm lấy khăn tay mà cúi đầu xuống, lấy tay áo lau nước mắt giống trước kia, như một đứa trẻ không sợ bẩn.

Hốc mắt Loan Loan không khỏi đầy lệ.

“Đệ đói không, ca và chị dâu có để dành thịt lại cho đệ đấy!”

Vừa nghe đến thịt, đáy mắt Lai Sinh đã có một tia sáng, nhưng lại cẩn thận nhìn Loan Loan một lần nữa rồi mới gật đầu.

Loan Loan đặt khăn tay ở cạnh giường, lại dịu dàng dẫn hắn nằm xuống, lập tức sẽ có đồ ăn, sau đó nàng ra khỏi phòng. Ra ngoài nhà chính, Loan Loan ngửa đầu nhìn lên bầu trời quang đãng, mạnh mẽ thở ra một hơi.

Biểu hiện đó là vì sợ hãi rồi? Cả khi nhìn thấy nàng bộ dáng hắn cũng cẩn thận như vậy.

Loan Loan nôi lửa, đồ thịt cố ý để lại từ bữa trưa và phần cơm còn lại vào nồi, coi như cơm chiên thịt đi, làm xong lại tìm chút dưa chua, bung vào cho Lai Sinh. Lai Sinh ngửi thấy mùi cơm thơm ngào ngạt thì tinh thần lập tức tỉnh táo, có lẽ là thấy Loan Loan vẫn luôn rất ôn hòa với mình nên hắn hơi mỉm cười, thoải mái hơn một chút so với khi mới tỉnh dậy. Hắn cao hứng nhận lấy cơm, Loan Loan lại lấy chén rót một chén nước đặt trên đầu kệ, nhìn hắn ăn như hổ đói, nàng chỉ cảm thấy mũi mình chua xót.

Loan Loan dịu dàng nói: “Đệ ăn chậm chút, đừng nuốt vội, không có ai tranh với đệ cả.”

Sau đó lại sang một gian phòng khác lấy mút quả mua mấy ngày trước ra đặt ở cạnh bát nước: “Chị dâu biết đệ thích ăn những thứ này, đây là do chị dâu để dành không nỡ ăn, lát nữa đệ ăn cơm xong rồi ăn, biết không?”

Miệng Lai Sinh vỡ òa cười, mắt đảo trên mặt nàng một vòng, sau đó nhẹ gật đầu.

Lúc Lai Sinh ăn xong, Loan Loan vẫn ngồi ở trong nhà chính, mãi cho đến khi nghe được tiếng đặt bát đĩa xuống thì nàng mới đi vào thu dọn bát đĩa, cười cười với Lai Sinh rồi ra khỏi phòng.

Loan Loan vừa đi, Lai Sinh lập tức cầm lấy mút quả trên kệ, trước tiên cẩn thận nếm thử một miếng, vừa chua vừa ngọt, mùi vị rất ngon, hơn nữa vì hôm nay dễ dàng được ăn cơm, tâm trạng hắn dường như tốt hơn rất nhiều, nhưng mà không cẩn thận động đến vết thương trên người, sau đó đau đến nhếch miệng.

Loan Loan rửa bát đĩa xong thì lặng lẽ đứng ở cửa ra vào nhìn Lai Sinh, sau đó trở về phòng gọi Bách Thủ dậy, nghe được hành vi kì quái của Lai Sinh sau khi tỉnh dậy, Bách Thủ cũng đã trầm mặc một lúc lâu, tiếp theo xò giày đi sang phòng Lai Sinh.

Chờ khi hắn trở ra, biểu tình trên mặt cũng không tốt hơn đêm qua là bao, xem ra Bách Thủ đã nhận được thái độ giống nàng.

Trong lòng hắn có bóng ma, nên chuyện này cũng chỉ có thể từ từ. Bất kể nói thế nào, bây giờ hắn đã tỉnh lại, từ từ điều dưỡng thân thể là được. Lúc này Bách Thủ cũng có thể yên tâm ra ngoài rồi, hắn chỉ đi cắt rau cho lợn ngày hôm nay chứ cũng không có ra ruộng xem xét mà trở về nhà luôn.

Buổi tối, Loan Loan cố ý nấu cháo thịt, lại lấy thịt thừa buổi trưa thì để làm dưa chua xào thịt băm. Cơm của Lai Sinh là do Bách Thủ bung vào, Loan Loan sẽ hơn nữa bát đồ ăn cho hắn, Lai Sinh ăn hết hai bát cháo lớn, cơm nước xong cả người cũng có tinh thần hơn rất nhiều. Trong ánh mắt nhìn Loan Loan và Bách Thủ cũng không ngẫu nhiên có sự cảnh giác giống như lúc vừa tỉnh lại nữa, chỉ cẩn thận từng li từng tí với hai người.

Điều này đã khiến cho hai người thờ phào nhẹ nhõm. Hôm sau, bữa sáng là do Bách Thủ làm, vẫn là cháo. Trẻ con sinh hoạt đều rất có quy luật, đến giờ là tỉnh, Loan Loan trước tiên phải cho con ăn rồi mới làm những việc khác. Ăn sáng xong, Bách Thủ đánh xe trâu ra chợ. Loan Loan đóng cổng, ôm con nhìn vào phòng Lai Sinh, Lai Sinh nằm chán nằm trên giường, mắt nhìn lên nóc nhà, thấy Loan Loan vào, hắn hiểu kì nhìn đứa bé. Đứa bé cũng mở to đôi mắt đen nhánh nhìn hắn, Loan Loan cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con trai vẫy vẫy với Lai Sinh, cũng dạy bé nói: “Hán Nhi à, con xem, chú nhỏ về rồi

kia, nào, con mau gọi chú nhỏ đi.”

Trẻ con không biết nói chuyện, vẫn tròn tròn mắt tò mò nhìn Lai Sinh.

Sau đó Loan Loan lại nhìn về phía Lai Sinh: “Đây là Hán Nhi, đệ xem thằng bé đã lớn như vậy rồi này, đệ cũng không nhận ra đúng không, lúc nó mới sinh ra hằng ngày đệ đều ngồi xôm ở cạnh giường nhỏ chơi với nó đấy.”

Lai Sinh chớp chớp mắt nhìn đứa bé đáng yêu.

Loan Loan thờ dài, ôm con ra khỏi phòng. Lấy xe gỗ của thằng bé ra, đem đồ chơi Bách Thủ tự làm cho nó, trên đó có buộc một sợi dây đỏ, bên trên buộc hai cái chuông, khi lắc vang lên tiếng leng keng là có thể hấp dẫn sự chú ý của trẻ con. Nhìn con trai chơi vui vẻ, nằng ra sau nhà cho gà ăn. Chờ khi nằng trở lại sân thì thấy Lai Sinh không biết dậy từ lúc nào, đang ngồi xiêu vẹo ở bậc cửa cách đứa trẻ không xa, Hán Nhi cầm đồ chơi không ngừng gõ lên chiếc xe gỗ, tiếng gõ gõ bang bang và tiếng chuông dễ nghe xen lẫn cùng vang lên, chọc thằng bé hé miệng cười không ngừng, thỉnh thoảng còn quay đầu sang hé miệng cười với Lai Sinh.

Lai Sinh thì lẳng lặng ngồi bên cạnh như thế, nghiêng đầu tò mò nhìn thằng bé. Loan Loan cũng không ngăn cản Lai Sinh chơi cùng thằng bé, vì chỉ khi bản thân hẳn chủ động tiếp xúc, mới có thể hòa hợp với gia đình này một lần nữa, mới có thể không quên những ngày trước kia.

Bách Thủ trở về rất nhanh, hẳn mua thịt và một ít đồ Lai Sinh thích ăn. Buổi trưa Loan Loan cố ý thịt một con gà, hầm canh cho Lai Sinh bồi bổ cơ thể. Bách Thủ lấy toàn bộ đồ ăn ra, Lai Sinh chỉ lấy một miếng nhỏ. Bách Thủ bèn khuyến khích hẳn cứ tùy ý chọn, lấy những gì mình thích mang về phòng mình, muốn ăn lúc nào cũng được. Lai Sinh nhận được ánh mắt khích lệ của Bách Thủ, lúc này mới thả lỏng lấy hơn phân nửa đồ ăn vặt mang về phòng mình.

Sau đó Bách Thủ dùng giấy dầu gói kĩ chỗ còn thừa lại, bỏ vào trong giỏ trúc, treo giỏ vào chỗ dễ thấy trong nhà chính, đồng thời cũng nói cho hẳn biết: “Ca để toàn bộ thức ăn ở chỗ này, đệ muốn ăn thì tự tới đây lấy là được. Lai Sinh, đệ phải nhớ kĩ, nơi này là nhà đệ, vĩnh viễn là nhà của đệ, ca và chị dâu vĩnh viễn sẽ không ức hiếp đệ.....”

Nói một trận khiến Loan Loan cũng cảm động, nếu là người bình thường sợ rằng nước mắt đã sớm rơi đầy mặt, nhưng Lai Sinh lại là một ví dụ đặc thù, hẳn lẳng lặng nhìn Bách Thủ, không có phản ứng giống như hai người chờ mong, có điều lại mỉm cười với Bách Thủ, đây cũng là một tiến bộ lớn rồi.

Chuyện Lai Sinh lẳng lẽ trở về Dương gia thôn không có ai biết. Mỗi ngày Loan Loan đều thay đổi cách làm những món ăn hẳn thích, Bách Thủ cũng đều đặn cách một ngày lại đi chợ mua một miếng thịt về, có mấy lần bị người khác thấy, mọi người còn cười hẳn, nói nhà hẳn gần đây ăn khỏe thật đấy? Bọn họ đều hi vọng thân thể Lai Sinh sớm bình phục, những thứ thuốc trị thương mà hôm hai người Tạ Thiên đưa Lai Sinh về có đưa một ít, bồi mấy ngày, đợi đến khi vết thương có dấu hiệu kết vảy thì đã hết thuốc để bồi từ lâu.

Ngày thứ ba, Bách Thủ lẳng lẽ đến nhà Dương Nghĩa Trí, kể lại đại khái chuyện Lai Sinh về. Sau đó, Dương Nghĩa Trí chọn lúc không ai chú ý đến thăm Lai Sinh một lần, trông thấy Lai Sinh gầy gò, Dương Nghĩa Trí cũng rất sững sốt, rồi quay sang thờ thật dài. Ba người không nhắc đến chuyện này với người khác, còn Lai Sinh thì cho tới bây giờ cũng không bước ra sân, cho nên người trong thôn cũng không biết hẳn đã trở về.

Qua nửa tháng, Lai Sinh với Loan Loan và Bách Thủ cũng đã khôi phục như trước kia, hẳn biết Bách Thủ và Loan Loan sẽ không hại người một nhà. Còn đối với người khác, dường như hẳn vẫn còn giữ không ít cảnh giác, trước kia hẳn cứ thích đi ra ngoài chơi, mà hiện giờ thì ngay cả cửa sân cũng không ra mở.

Chỉ là rốt cuộc hẳn đã xảy ra chuyện gì, hai người đã hỏi hai lần, Lai Sinh chỉ vừa sợ hãi vừa thương tâm nói mấy câu: “Bọn họ đều rất hung dữ.” “Đệ không muốn bị đánh, đệ muốn ăn thịt.” vân vân....

Chỉ vài từ trong lời nói của hẳn, Bách Thủ và Loan Loan cũng đoán ra được một chút.

Âu Dương đại lão gia chắc chắn đã lợi dụng Lai Sinh ngồi lên vị trí gia chủ, sau đó ghét bỏ Lai Sinh quá ngốc, vốn dĩ ông ta không hề có tình phụ tử gì với Lai Sinh, hơn nữa mời người dạy Lai Sinh cũng không có hiệu quả, Lai Sinh cả ngày chỉ biết chơi rồi ăn. Nhất định Âu Dương đại lão gia cảm thấy giữ lại một đứa con trai như vậy thật mất hết mặt mũi, còn không bằng nhận nuôi một người trong tộc. Người nhà giàu đều nhìn sắc mặt mà làm việc, dần dần Lai Sinh không chỉ bị Âu Dương đại lão gia trách mắng, đánh đập, mà còn bị người hầu bắt nạt.

Về phần tại sao truyền đến tin Lai Sinh chết, mà hai người Tạ Thiên lại tìm được hẳn trong một con hẻm nhỏ thì chỉ sợ cũng chỉ có trời mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Bối móc (thượng)

Edit: Trần Phương Beta: Tuyệt Y Bách Thủ lại nhờ Tạ Thiên hỏi thăm tin tức lần nữa, ở nhà đợi mấy ngày, vết thương của Lai Sinh cũng đỡ nhiều, hẳn

trừ việc ra ngoài thì vẫn thích chơi thích ăn như trước kia. Khi Loan Loan và Bách Thủ rảnh rỗi thì hẳn nói chuyện với hai người, còn phần lớn thời gian hẳn chỉ ngồi chọc Hán Nhi cười. Nhưng vừa đến đêm, hẳn gần như trở nên rất ít nói, ít đến mức Loan Loan cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Có một lần Loan Loan vô tình phát hiện hẳn im lặng không tiếng động ngồi cạnh Hán Nhi, đầu tiên là nhẹ nhàng sờ lên đầu thằng bé, sau đó cầm bàn tay nhỏ của bé nhẹ nhàng vuốt ve, về mặt và thần sắc nơi đây mắt cũng rất kỳ lạ. Giống như trường bối vô cùng yêu thương đứa trẻ.

Nhưng mà Bách Thủ lại nói: “Không có gì đâu, đệ ấy đã trở về lâu vậy rồi, mỗi ngày đều ngồi chơi cùng con, thế nào cũng thân thiết hơn trước kia thôi! Ban ngày đệ ấy chơi đến điên cuồng, nên đêm đến cũng có thể mệt mỏi.”

Nghĩ đến sự thay đổi của Lai Sinh từ khi trở về, lại cảm thấy lời giải thích này có vẻ hợp lý, có lẽ hẳn còn chưa hoàn toàn buông bỏ gia đình này. Sau đó Loan Loan lại quan sát hẳn mấy ngày, quả nhiên là ban ngày chơi đùa rất vui vẻ, trời vừa tối thì hẳn lại không động đậy gì nữa, hầu hết thời gian là ngồi ngẩn ra một mình, có khi còn chủ động giúp đỡ làm việc hoặc trông Hán Nhi, hỏi hẳn thì hẳn nói là ban ngày chơi mệt rồi. Nhưng trải qua một thời gian ngắn như thế, hẳn và vợ chồng Loan Loan đã lấy lại được sự thân mật như trước kia, chỉ là khi hỏi hẳn chuyện ở Âu Dương phủ thì hẳn vẫn cứ như trước đây, không lác đầu thì cũng dứt khoát trầm mặc.

Dần dần người trong thôn cũng biết Lai Sinh đã trở về. Đối với những người khác, mới đầu Lai Sinh cũng rất xa cách, có người trêu chọc hẳn, hẳn cũng không giống trước kia nữa mà thỉnh thoảng còn lộ vẻ cảnh giác. Mọi người cũng phát hiện ra vấn đề, thế là trong thôn lại có đủ loại suy đoán. Sau đó Dương Nghĩa Trí vì lảm lảng lại lời đồn đãi nên cố ý nói Lai Sinh phải chịu rất nhiều đau khổ, còn suýt chút nữa đã mất cả tính mạng, lần này có thể trở về đã là Bồ Tát phù hộ rồi.

Mọi người đều kinh ngạc không thôi, họ vốn tưởng được vào nhà giàu thì cả đời không cần phải lo, nhưng không ngờ Lai Sinh lại có kết cục này, những thứ cong cong vẹo vẹo trong gia đình giàu có rất phức tạp, không cần thận sẽ mất cả tính mạng. Hơn nữa gia đình giàu có thường có nhiều con cái, cho nên mọi người đoán Lai Sinh nhất định là con vợ kế, về nhà không được cha chào đón, mà con vợ lẽ trong mấy gia đình giàu có đó có bị đuổi đi cũng là chuyện bình thường.

Mọi người vừa đồng tình vừa than thở, cũng không ai có ý định mang chuyện trước đây ra trêu Lai Sinh nữa, mà ngược lại càng thêm quan tâm hẳn. Một thời gian dài sau, Lai Sinh cảm giác được thiện ý của mọi người, vì thế không còn lạnh nhạt với người trong thôn như trước. Bách Thủ và Loan Loan cũng chỉ mong được như thế.

Trừ việc chạy loạn trong thôn, hai người chưa bao giờ để cho hẳn đi chợ chơi nữa cả. Giờ Lai Sinh cũng rất nghe lời, bảo hẳn không đi đâu thì hẳn quả thật sẽ không đi đó.

Mặt khác, lần trước bà mối Vương xin từ chỗ Loan Loan một thứ, sau đó bà chọn một ngày tự cho là may mắn, chờ mọi người ăn cơm tối xong, khi hầu hết mọi người đã đi ngủ, bà mối Vương bèn cầm lấy những thứ đã chuẩn bị đầy đủ rồi kéo Lý Khai Minh ra sân nhà mình.

Vì nhà hẳn đã xây hai gian phòng ở mặt hông của sân, nên tính ra phòng có sáu góc, bà mối Vương mang thứ gọi là đồ trắng dương tống cộng chia thành sáu phần, chôn ở dưới đất của sáu góc phòng khác nhau, vừa chôn vừa thì thầm trong miệng.

Lý Khai Minh thấy thế thì không ngừng nhủ này, lại không đành lòng làm tổn thương lòng tốt của mẹ mình, nên đành uyển chuyển khuyên nhủ: “Mẹ à, biện pháp này có thể tin được không hay chỉ là chút thuật sĩ giang hồ lừa người, tốn bạc lại không hữu dụng, cuối cùng còn để người trong thôn biết lại chê cười chúng ta!” Kể từ sau khi hẳn thi rớt, đến việc tìm vợ, nhà mình đã gây ra không ít chuyện cười, hẳn rất hoài nghi cái biện pháp trắng dương này.

Bà mối Vương chôn xuống đất một phần đồ cuối cùng, lại ngửa đầu hướng lên thần thánh trên bầu trời hết sức thành kính cầu nguyện một phen. Trên mặt lúc này mới rút đi vẻ thận trọng, giọng nói có chút nhẹ nhõm: “Tin chứ, sao lại không đáng tin! Thầy bói kia ở chợ rất có tiếng! Con trai à, sau này mẹ sẽ chờ để nhìn tiền đồ của con!” Sau đó lời kéo con trai, miệng ngâm nga một điệu hát dân gian mà về nhà.

*****

Điều dường một khoảng thời gian, thân thể Lai Sinh cũng khỏe mạnh lên, sắc mặt càng thêm hồng hào hơn trước. Mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ theo Bách Thủ ra ngoài làm việc, về nhà cũng cười cười nói nói, dường như đã hoàn toàn quên chuyện Âu Dương gia.

Nông dân vốn thích buôn chuyện, trong thôn lại có từng chuyện từng chuyện náo nhiệt. Trước đây là chuyện Lý Đại Trí đổ tú tài, sau là chuyện bà mối Vương tìm vợ cho con trai, sau đó lại là việc Lai Sinh trở về, thế nên mọi người sau khi ăn uống xong thì dường như lúc nào cũng có chuyện để nói.

Sau khi chuyện Lai Sinh trở về lắng xuống, trong thôn dường như bỗng chốc đã yên tĩnh lại. Một hôm Loan Loan đi trên đường thì mẹ Kim Đan nói thầm với nàng: “Gần đây sao trong thôn không có chuyện gì mới thế?” Một bộ dáng nhàm chán cực độ.

Loan Loan lại cảm thấy như vậy rất tốt, nàng không thích làm cái việc mà khi có hay không có chuyện đều chụm lại bàn tán chuyện nhà người ta. Thỉnh thoảng còn có thể vì vậy mà cãi nhau.

Giống như lần mẹ Thanh Sơn và vợ hẳn giận nhau đấy, người trong thôn nói này nói nọ, cuối cùng mẹ Thanh Sơn lại kéo nàng phân xử giúp bà, trước mặt vợ Thanh Sơn nói bản thân bà năm đó hiền lành, ngoan ngoãn, chăm lo gia đình, hiếu thuận bao nhiêu với mẹ chồng, mà vợ Thanh Sơn lại không hiểu chuyện ra sao, làm vợ Thanh Sơn ngẫm oán trách nàng hết vài ngày.

Còn có một lần vào ngày mưa, vì trời không mưa thiếu nước, ngoài ruộng lại cần tưới nước, Dương Nghĩa Trí liền tìm mấy người ngày đêm thay nhau trực, giúp đỡ tưới nước luân phiên cho từng nhà trong thôn. Dĩ nhiên chuyện này phải làm theo thứ tự, nhà Lan Hoa có ruộng ở gần cuối, cạnh chỗ đó cũng có mấy mảnh, mẹ Lan Hoa lo nhà mình được tưới nước sau cùng, nên đã tìm Bách Thủ nhất định đòi phải tưới nước cho nhà mình trước. Nhưng theo như thứ tự và đường nước chảy mà nói, thì cũng không đến lượt nhà Lan Hoa trước, vì thế Bách Thủ từ chối nàng.

Sau đó mẹ Lan Hoa lại tìm Loan Loan, hít hít mũi, lau nước mắt muốn Loan Loan bảo Bách Thủ để tưới nước cho nhà mình trước, chuyện này sao Loan Loan có thể làm chủ được? Loan Loan đành phải đi tìm Dương Nghĩa Trí, Cát Sơn là người trồng hoa màu bao nhiêu năm rồi, nên đương nhiên hẳn đều hiểu những điều này, vì thế mà khi về nhà bèn mắng mẹ Lan Hoa một trận. Sau mẹ Lan Hoa oán trách Loan Loan không giúp thì thôi, tại sao lại phải nói cho thôn trưởng, khiến Loan Loan thật sự không biết nói gì.

Thanh quan khó quyết việc nhà, đến cả Bao Thanh Thiên đại nhân công chính không thiên vị cũng không có cách nào khiến mọi chuyện được công bằng, huống chi nàng chỉ là một thôn phụ, nàng cũng không phải Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hóa.

Có điều, lần này trong thôn cũng chỉ yên tĩnh được hai ngày.

Từ khi sinh con xong, Loan Loan cũng chưa đi chợ, sau khi Lai Sinh trở về lại càng không đi. Nhưng khi con lớn hơn một chút thì dần dần phải may vài bộ quần áo, còn có áo bông mùa đông ở nhà cũng ít, không có cách nào nên nàng phải đi chợ một chuyến.

Vợ chồng nàng cũng không yên tâm để Lai Sinh ở nhà một mình, vì thế khi ăn sáng xong, ba người cùng ra ngoài, Lai Sinh đổi một bộ quần áo nữa mới cũ, lại gặp phải thời tiết không tốt, mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, Loan Loan bèn cầm một cái mũ rộng vành cho hắn đội vào.

Đến chợ, Lai Sinh vẫn rất nghe lời luôn đi cạnh Loan Loan và Bách Thủ mà không chạy loạn, có điều niềm vui trên mặt hắn chưa từng mất đi, đôi mắt lóe sáng óng ánh một chỗ xem cái này, một chỗ nhìn cái kia.

Vì không muốn có thêm rắc rối, nên ba người nhanh chóng mua đồ xong, sau cùng mua vài bông xong liền đi thẳng về nhà. Trên đường về gặp vợ chồng Vương Lý ôm con, hai người trông thấy Lai Sinh thì rất kinh ngạc, Loan Loan chỉ nói đơn giản Lai Sinh thích ứng với bên kia rồi nên đã trở về, sau đó cũng không nói cái gì khác.

Hai vợ chồng Vương Lý cũng là người thông minh, biết điều nên không có hỏi tiếp. Cùng đi một đoạn đường ngắn rồi mấy người chia tay nhau.

Khi ba người Loan Loan về đến nhà cũng chỉ mới cuối giờ Ty (*).

(*) giờ Ty: khoảng chín đến mười một giờ sáng.

Hôm nay lúc mua thịt, nàng đặc biệt xin một bộ lông lợn từ ông chủ hàng thịt, bữa trưa nàng làm món lòng già xào lẫn, món này ăn thì ngon nhưng khó rửa sạch mùi. Nàng lấy chậu đồ nước vào rồi bê thẳng ra cửa sân, như vậy sau khi rửa xong có thể đổ thẳng nước bẩn ra ngoài, trong sân sẽ không bị hôi. Bách Thủ lấy xe gỗ nhỏ của con ra, đặt con vào trong xe để thẳng bé tự chơi. Lai Sinh nhón hai ngón tay, một tay khác bịt mũi xách lông lợn ra, lúc đưa cho Loan Loan còn không ngừng nói: “Thứ này thối quá.”

Loan Loan nhận lấy lông lợn rồi bắt đầu ngồi rửa.

Đang rửa thì cổng nhà Dương Tuấn Kỳ ở bên cạnh đột nhiên mở ra, truyền đến tiếng nói chuyện lạnh lạnh hàm chứa ý cười.

Loan Loan ngoảnh đầu sang thấy mẹ Tuấn Kỳ mặt mũi đầy ý cười, thân mật lôi kéo một người phụ nữ đi ra, người phụ nữ kia xem ra lớn hơn mẹ Tuấn Kỳ mấy tuổi. Nhìn kỹ mới phát hiện thì ra người đến một bà mối, bà chính là bà mối đã được Đạm gia nhờ vả đến nhà bà mối Vương thương lượng hôn sự của Lý Khai Minh.

Chẳng lẽ đến nói chuyện hôn sự sao?

Dương Tuấn Kỳ lớn hơn Dương Uyển, muốn bàn thì cũng là Dương Tuấn Kỳ trước, nhưng hắn vừa mới vào thư viện, nói không chừng sau này tiền đồ rộng mở, mẹ Tuấn Kỳ cam lòng qua loa tìm ngay cho hắn một cuộc hôn nhân vào lúc này sao?

Nàng đang suy nghĩ thì nghe mẹ Tuấn Kỳ nói: “Tỷ tỷ, hôm nay vất vả cho tỷ rồi, nếu tỷ không có việc thì muội nhất định phải mời tỷ ở lại ăn cơm xong rồi mới đi.”

Bà mối kia cũng thân mật kéo tay bà, mặt đầy ý cười nói: “Muội từ đừng khách khí, sau này chúng ta còn có rất nhiều cơ hội, chuyện này các muội cứ suy nghĩ thật kỹ đi. ....” Sau đó thấp giọng: “Khuê nữ kia thật không tệ đâu.”

Mẹ Tuấn Kỳ cười gật đầu: “Ta tin tưởng ánh mắt của lão tỷ tỷ. ....” Nói xong liếc mắt nhìn Loan Loan đang rửa lòng ở ven đường, hạ thấp giọng nhưng đủ cho nàng nghe thấy: “Tuấn Kỳ nhà chúng ta sau này phải đến thư viện học tập, nên phải tìm người hào phóng, hiền thực, hiểu chuyện chứ.” Trên mặt đầy vẻ đắc ý.

Bà mối nghe vậy vội vàng gật đầu, tám dặm mười thôn quanh đây người có thể được vào thư viện cũng không nhiều, bà ước gì có thể kết chút quan hệ với người nhà thế này, nhờ đâu sau này một ngày nào đó có thể tìm đến nhờ giúp đỡ.

Miệng cũng phụ họa khen: “Tuấn Kỳ nhà muội là người may mắn, sau này thời gian tốt còn dài, không giống như người nào đó.”

Mẹ Tuấn Kỳ nghe thấy lời này thì rất thoải mái, nghe xong cũng hiểu ý, vì thế trên mặt đều tràn đầy vui vẻ, lại khoát tay vờ như rất hào phóng: “Ta cứ sống cho mình thôi, mặc kệ những người thích trợn mắt uống dấm chua đi.”

Bà mai cười ha ha nịnh nọt thêm mấy câu rồi vội vã khăn đi.

Mẹ Tuấn Kỳ cười nhẹ nhàng đưa mắt nhìn bà mối, xoay người trông thấy Loan Loan thì nhếch khóe miệng hừ một tiếng, làm ra vẻ khó chịu phẩy phẩy tay ở trước mặt, lớn tiếng nói: “Mùi gì đây chứ? Hôi quá.” Sau đó quay người đi vào sân nhà mình.

Loan Loan không để ý đến bà ta, từ sau khi Dương Tuấn Kỳ vào thư viện, mẹ Tuấn Kỳ thay đổi tính tình, trước kia không thích đi ra ngoài, bây giờ mỗi ngày đều phải đi ra ngoài la cà, nghe người khác nói lời nịnh nọt, nụ cười và vẻ đắc ý trên mặt chưa từng ngừng qua, người trước người sau đều cảm thấy mình cao hơn người ta một bậc. Nếu đôi lại bình thường mà thấy Loan Loan, bà ta nhất định sẽ im lặng làm lì đóng cửa lại, sau đó vào nhà tự nhỏ giọng lầm bầm bất mãn mấy câu.

Loan Loan cũng chẳng muốn so đo với bà ta, loại người này nếu người càng trả lời thì bà ta càng được nước không buông tha người.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Bối móc (hạ)

Loan Loan muốn nhân nhượng cho khỏi phiền, nhưng có người ý vào nhà mình có người đồ đạc, giống như con rùa lật người, vội vàng bối móc sau lưng người.

Thật vất vả mới có ngày nắng to. Ngày hôm sau, Loan Loan thay hết toàn bộ chăn đệm trong nhà ra giặt giũ sạch sẽ. Ra sông giặt rồi cuộc cũng vẫn còn chút cặn bần, nên khi đã giặt sạch hết bọt giặt thừa trên quần áo, Loan Loan bảo Lai Sinh khiêng giúp đồ về nhà, vào sân lại mức nước xả lại hai lần, nước xả thì đương nhiên sẽ theo rãnh nước bên cạnh góc tường chảy ra bên ngoài.

Nhưng chưa được một lát nàng đã nghe thấy ngoài cổng có người hùng hùng hổ hổ. Ra ngoài xem thì thấy mẹ Tuấn Kỳ đang đứng ven đường, chỉ vào nước chảy ra từ rãnh thoát nước của nhà Loan Loan tức giận bắt bình nói với người bên cạnh: “..... Nhìn xem ngoài này thành cái gì rồi, nước bắn gì đây, nước bắn xả hết ra đây, các tàu cách xa có thể không biết, nhưng chúng ta ở bên cạnh thì đúng là xui xẻo mà. Nước bắn này cả ngày đều thối um lên, thiếu chút nữa xông chết người ta..... May là Tuấn Kỳ nhà ta mỗi ngày đều đến thư viện học, nhưng dù sao nó cũng phải trở về nhà chứ, vừa về đã ngửi thấy mùi thối này, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của thằng bé sao? Thằng bé còn đâu tâm trí mà học hành.....”

Trong thôn rất nhiều nhà làm rãnh thoát nước, mọi người đều cảm thấy biện pháp này không tệ, rất thuận tiện, huống chi chỉ để thoát chút nước giặt đồ bình thường nên cũng không thấy hôi gì cả!

Nhưng bây giờ Dương Tuấn Kỳ được vào thư viện, mọi người đều cảm thấy hâm mộ, bao nhiêu người muốn tới nịnh bợ, trong lòng không đồng ý với cách nói của mẹ Tuấn Kỳ nhưng ngại nhà bà hiện tại đang đắc thế, chỉ có thể lặng lẽ nói thầm mấy câu.

Kể từ khi Bách Thủ phân nhà thì nhà Dương Tuấn Kỳ vẫn luôn khiêm tốn, khi ấy mọi người đều không chịu nổi cách làm của mẹ Tuấn Kỳ, vì vậy một năm qua bà cũng tự giác ít đi lại trong thôn.

Giờ thì tốt rồi, thằng được lưng lên, bà chỉ hận không thể đòi lại được tất cả uất ức mà trước kia Loan Loan gây ra cho bà, thấy Loan Loan đi ra ngoài lại mắng càng lớn tiếng, khó nghe.

Loan Loan liếc nhìn bà ta một cái, rồi lại nhìn nước đang thái ra từ trong sân. Mặc dù chẳng phải trong suốt nhưng cũng không phải đục ngầu dơ bẩn. Sau đó ngoác Lai Sinh, chỉ vào chậu nước xả quần áo còn chưa kịp đổ trong sân nói: “Vừa rồi không phải còn một chậu nước xả chăn chưa đổ sao, để đừng đổ trong sân, bê nó ra đây, đổ.....” sau đó tùy tiện chỉ vào một chỗ: “Đổ ở kia đi.”

Lai Sinh rướn cổ lên liếc nhìn vào cái rãnh nước nhỏ kia, rồi lập tức chạy vào sân, bưng một chậu nước lớn hồng hộc đi ra, còn vừa nói: “Ồi, chị dâu ơi, chậu nước này nặng quá đi!”

Dĩ nhiên là nặng rồi, đây là cái chậu lớn trong nhà mà.

Loan Loan lườm hằm một cái, thúc giục: “Đổ nhanh đi, chúng ta còn phải vào nấu cơm đây này.”

Mẹ Tuấn Kỳ không cho thoát nước thì Loan Loan không thoát nước, nhưng nàng lập tức bảo Lai Sinh bưng một chậu nước lớn đổ thẳng ra phía ngoài nhà nàng. Đây có phải là phản kích trong im lặng hay không?

Mọi người im lặng không nói nhìn Lai Sinh một hồi thờ hồng hộc.

Mẹ Tuấn Kỳ cũng tròn to hai mắt, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Lai Sinh bưng nước tới ven đường, nhìn xuống chỗ Loan Loan bảo hằm đổ nước, lại liếc mắt nhìn Loan Loan đang đối mắt với mẹ Tuấn Kỳ.

Người nói hằm ngốc à? Có đôi khi hằm còn thông minh hơn những người khác đấy.

Hắn lướt qua chỗ Loan Loan bảo đổ nước, đi thẳng đến trước mặt mẹ Tuấn Kỳ. Không để bà kịp phản ứng, giờ hai tay lên, miệng cười toe toét. Ngay cả sức bú sữa mẹ cũng mang ra, một tay đổ cả chậu nước lớn xuống dưới chân mẹ Tuấn Kỳ.

Mẹ Tuấn Kỳ nhảy thét lên, mắt tròn to như chuông đồng nhìn chăm chăm vào đôi giày vải và góc váy bị ướt, chỉ vào Lai Sinh gân cổ lên mắng: “Mày, tiểu tử chết bầm này, mày cố ý phải không, làm ướt hết giày của bà, tiểu tử thúi, mày không có mắt à?”

Lai Sinh cúi đầu, hai mắt nhìn chăm chăm vào đôi giày của mẹ Tuấn Kỳ, rồi lại nhìn bản thân mình, sau đó đưa tay ra đáng vỗ vỗ ống quần vô cùng khó ráo của mình. Hất đầu lên, cầm chậu lắc lư lắc lư đi về sân.

Mọi người đều nén cười một trận, còn mẹ Tuấn Kỳ thì tức điên lên.

Kẻ ngốc đã chạy rồi thì chẳng phải vẫn còn một kẻ tinh sao?

Mẹ Tuấn Kỳ lập tức giận giữ, tròn mắt nhìn Loan Loan, chỉ tay về phía nàng rồi buột miệng mắng: “Là người dạy có phải không? Nhất định là do người dạy, có đồ kị với nhà chúng ta thì cứ nói, làm những chuyện thấp kém này thì tính là có năng lực gì chứ? Có giỏi thì đọc mấy quyển sách, viết mấy chữ cho ta xem xem!”

Sách thì Loan Loan nhất định đã đọc rồi, Nếu không sao có thể kí khế ước với quán rượu Phúc Sinh? Bà ta là đang mắng Bách Thủ.

Bốn phương hoàn toàn yên tĩnh, tiếng mắng của mẹ Tuấn Kỳ đến thôn bên cạnh cũng có thể nghe được rõ ràng,

“..... người khác sợ chứ bà đây không sợ, dùng chút thủ đoạn này đùa bỡn bà à! Tiểu tử thối, nó là đồ có mẹ sinh không có mẹ dạy.”

Lời mắng này đã quá đáng rồi! Ai cũng biết Lai Sinh từ nhỏ đã không có mẹ, mệnh khổ, còn suýt nữa mất cả tính mạng

Về mặt Loan Loan lập tức hoàn toàn lạnh xuống, cho tới bây giờ chưa có ai dám mắng Lai Sinh như thế ở trước mặt nàng. Nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm mẹ Tuấn Kỳ, về mặt nặng nề, giọng nói lạnh như băng, gần từng chữ: “Đại bá mẫu, ngại quá, vừa rồi bà mới nói gì, ta nghe không rõ, phiền bà nói lại lần nữa.”

Mẹ Tuấn Kỳ sững sờ, nhìn lại xung quanh, đã có người tỏ ra vẻ bất mãn, bà ta lập tức ý thức được mình đã nói sai, nhưng hiện tại tình huống nhà bà đã khác, sao có thể để cứ Loan Loan chèn ép khí thế của bà như vậy?

Bà trừng mắt, gân cổ, lớn tiếng nói: “Sao, ta nói sai rồi à. Nếu không phải người dạy thì tiểu tử kia sẽ làm vậy sao? Nước gì nhà các người cũng thái hết ra ngoài, sao lại không thôi?” Lời vẫn tiếp tục mắng, nhưng không dám nhắc đến Bách Thủ và Lai Sinh nữa.

“Trong thôn này không phải chỉ có một nhà chúng ta có cống thoát nước, sao không nghe người khác có ý kiến gì đi.” Loan Loan hừ lạnh một tiếng, nhìn chòng chọc mẹ Tuấn Kỳ rồi xoay người đi vào sân. Đến chỗ cửa sân thì nàng ngừng lại, xắn tay áo lên, lớn tiếng nói với Lai Sinh đang ở trong sân: “Lai Sinh, ngoài này chó sủa ầm ĩ như vậy, đi đóng cửa cho tầu, ồn ào đến mức làm cho người ta bức mình.”

Ngay sau đó trong sân lập tức truyền đến tiếng trả lời vang dội của Lai Sinh: “Đệ biết rồi.”

Nhìn cửa sân đóng chặt, một lúc lâu sau mọi người mới phục hồi tinh thần.

Loan Loan này bình thường nhìn thông tình đạt lý, dịu dàng hiền lành biết bao nhiêu, không ngờ lúc này lại im hơi lặng tiếng mà mắng người khác!

Lại nhìn mẹ Tuấn Kỳ vẫn một bộ đáng ngậy người, mọi người hoặc che miệng cười hoặc âm thầm nhe răng nhếch miệng, rồi lần lượt bỏ đi.

Mặt mẹ Tuấn Kỳ hết xanh lại hồng, môi run lên hồi lâu cũng không mắng được một chữ, trước giờ bà chưa từng bị ai làm cho mất mặt như vậy! Cho đến khi trên đường đã yên tĩnh như ban đêm, vắng tanh, chỉ có bóng bà ta, lúc này bà ta mới phẫn nộ đi vào sân nhà mình, tiện tay quăng cánh cửa “rầm” một cái, đứng giữa sân nghiêng rắng nghiêng lợi nghĩ làm cách nào để đòi lại cục tức này.

Lúc này, Dương Nghĩa Thiên từ trong nhà đi ra, nhìn mẹ Tuấn Kỳ mà im lặng lắc đầu thở dài, sau đó nói: “Nếu cả ngày bà sợ rảnh quá thì may cho con vài bộ quần áo tốt một chút đi, chớ để thằng bé mất mặt trước mấy đứa cùng trường.”

Lời này quả nhiên có tác dụng, mẹ Tuấn Kỳ lập tức phục hồi lại tinh thần, bà đứng dậy đi vào phòng, trong miệng lại còn thầm thì: “Ta còn có con trai, con ta có tiền đồ thì các người có muốn liếm giày cũng không có phần đâu.” Sau đó vào phòng lục lọi.

Chỉ qua buổi trưa chuyện này đã lan truyền xôn xao trong thôn, đến chiều, bà mỗi Vương đi vòng quanh thôn rồi đến nhà Loan Loan, lời Loan Loan ra sân phê phán một chút: “Tiểu nhân đắc chí.” Sau khi rời đi, miệng lại nín chặt.

Trước kia gia cảnh nhà bà mỗi Vương ở trong thôn cũng coi như khá giả, con lớn ở chợ buôn bán, hiếu thuận, không giống Dương Phong mấy tháng không về một lần, Lý Khai Thái thường xuyên mang bạc về phụ giúp gia đình. Bà mỗi Vương đi làm mai cho người ta cũng kiếm được không ít bạc.

Sau này Loan Loan dẫn mọi người đi làm thịt khô, thêm mấy nhà được giúp đỡ cũng trở nên khá giả, nhiều nhà đều đã đuổi kịp nhà bà mỗi Vương, thậm chí còn có nhà sống tốt hơn nhà bà ấy. Loan Loan và Bách Thủ chính là một ví dụ.

Bởi vậy, khí thế của bà mỗi Vương ở trong thôn cũng không bằng trước nữa.

Bây giờ, Lý Khai Minh lại thi trượt, hai người khác một thi đỗ tú tài, một thi vào thư viện, đều coi như có đầu ra rồi, nếu so ra thì bà thấy có chút mất mặt nên đương nhiên nói chuyện không cứng rắn được. Hơn nữa trước kia bà có chút va chạm với với mẹ Tuấn Kỳ, bà cũng rất thông minh, vì thế thời điểm này sẽ không đối nghịch với mẹ Tuấn Kỳ. Con mình chưa được vào thư viện, rốt cuộc cũng không cứng miệng bằng người ta a!.

Buổi tối, sau khi ăn xong, một nhà ba người ôm con trai ngồi ở nhà chính, Loan Loan ôm con mới ăn no, nàng vừa vỗ nhẹ lưng bé, vừa ngân nga hát dỗ bé ngủ. Bách Thủ bưng bát nước đường đỏ mới nấu vừa uống vừa nói: “..... không phải chỉ là vào thư viện sao, có gì tốt mà phải ghen tỵ, chúng ta còn có cuộc sống của mình, có thể thi đỗ là may mắn của đệ ấy, cũng là năng lực của đứa bé kia..... Nhưng mà người lớn là người lớn, trẻ con là trẻ con, Tuấn Kỳ là một đứa trẻ tốt, mỗi lần thấy ta từ xa đã chào hỏi, không kể là gặp ở ngoài đồng hay trên núi, đệ ấy đều chủ động giúp đỡ, nể mặt đứa nhỏ này, chuyện hôm nay cho qua... nhưng ta là người rất công bằng, người tiền ta một xích, ta tiền người một trượng, sau này người nào không có đầu óc suy nghĩ khi dễ chúng ta, ta nhất định không cho phép.”

Loan Loan cũng biết chỗ khó xử của Bách Thủ, dù Dương Nghĩa Thiên có quá đáng, thì ông ấy vẫn là trưởng bối của Bách Thủ, mà thời đại này người ta vô cùng coi trọng chữ “Hiếu”.

Vợ chồng Dương Nghĩa Thiên làm chuyện có lỗi với Bách Thủ, nếu Bách Thủ trả thù lại Dương Nghĩa Thiên như vậy, thì về lý là đúng, nhưng về mặt đạo đức khó tránh khỏi việc bị người ta chỉ trích.

Nếu mà Bách Thủ lấy lý phục người, khoan hồng độ lượng không so đo, mọi người sẽ tán thưởng hẳn, giúp hẳn khiến trách vợ chồng Dương Nghĩa Thiên. Cách làm năm đó của vợ chồng Dương Nghĩa Thiên đúng là quá đáng, sau đó hẳn chỉ trừng phạt một chút, còn để nhà Dương Nghĩa Thiên được lợi về khoản ruộng đồng, mọi người không chỉ hết sức tán thưởng Bách Thủ, mà còn giong hai tay cổ vũ hẳn lấy lại nhà và ruộng, ngược lại họ cũng đã trách cứ sau lưng vợ chồng Dương Nghĩa Thiên không ít.

Đây là thời đại phải tuân theo chữ hiếu.

Nhưng Lai Sinh vẫn luôn lẳng lặng ngồi ăn ở bên cạnh lại đột nhiên nói một câu: “Nếu như người quá được voi đòi tiên thì là người không biết sửa sai.” Giọng điệu rất nghiêm trang.

Loan Loan và Bách Thủ đều ngẩn ra, không ngờ Lai Sinh sẽ nói một câu như vậy, nhìn lại thấy hắn vẫn đang cúi đầu không ngừng nhét thức ăn vào miệng.

Hai người cảm thấy là lạ, xem lại thì thấy cũng không có gì kỳ lạ.

Có điều chỉ là một câu nói, nên hai người đã ném ra sau ót. Hơn nữa Loan Loan vốn không có tâm tư kia, mà cũng không có thời gian đi tìm lại mặt mũi. Mỗi ngày nàng phải trông con, làm việc còn không kịp, trời thì lạnh, còn phải cẩn thận để phòng không để con nhiễm phong hàn, công việc quả thật rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Mau quên

Đào mắt đã gần đến cửa ải cuối năm (*), nghĩa là đến lúc làm thịt khô. Loan Loan đã pha xong nguyên liệu cần để làm thịt muối từ lâu, trên nguyên tắc thái độ có trách nhiệm, mấy ngày đầu ướp thịt khô lập xưởng, thì nàng vẫn đi cùng, nhưng vì Hán Nhi còn bú mẹ, nên Bách Thủ không thể không gác việc của mình lại cùng theo Loan Loan đến thôn trang. Hai người đi chỉ còn Lai Sinh ở nhà một mình thì không yên lòng, vốn có thể bảo hắn đến nhà trưởng thôn ăn cơm, nhưng tiểu tử nghịch ngợm này chỉ có Loan Loan và Bách Thủ quản được. Vì thế sau đó đành phải dẫn cả hắn theo.

(*) cửa ải cuối năm cuối năm phải trang trải nợ nần

Lần này lợn lại nhiều hơn năm ngoái hai mươi con, xem ra kinh thành và các nơi khác đều bán rất tốt. Giá tiền Loan Loan nhận thầu hiện tại là ba lượng bạc một con lợn, tiền công tất nhiên là năm trăm đồng tiền, quan trọng là nếu làm ra thành phẩm tỉ mỉ kỹ càng thì sẽ có thưởng thêm. Hơn nữa lập xưởng lần này Loan Loan tăng thêm một loại mùi vị, dùng cách nói hiện đại của chúng ta chính là vị quảng, bên trong ngoại trừ có ỉn vị ớt, thì còn có thêm đậu phộng, ăn vào sẽ có mùi vị riêng biệt, tương đối thích hợp với người phương bắc.

Hơn nữa, lần này nàng đã sớm thương lượng xong xuôi với Dư chương quý, chuẩn bị vài chục con gà, vịt sống làm thành thịt gà khô, vịt khô.

Thịt khô cũng có thêm một cách làm, tức là ướp bằng nguyên liệu đã được xào. Nguyên liệu rất đơn giản, muối, thêm gừng và các loại gia vị khác, sau khi ướp vào thịt, không cần hun khói mà trực tiếp phơi dưới ánh mặt trời. Hương vị rất khác biệt với thịt khô hun khói.

Vì tăng thêm vài loại thịt, nhưng lại không thêm người làm, nên lần này làm chậm hơn, tốn hết bốn ngày mới làm xong tất cả thịt khô. Trong thời gian đó, Lai Sinh vẫn luôn ở bên cạnh hai người, may mà hắn rất nghe lời, thỉnh thoảng lại bảo hắn giúp làm chút việc đơn giản, nếu không thì để hắn trông Hán Nhi. Một đám người bận rộn làm việc, người trên ở thôn trang cũng không có ai đặc biệt chú ý đến hắn.

Trong lúc đó, Dư chương quỹ tới kiểm tra một lần, Loan Loan lại tỉ mỉ giải thích những chỗ khác nhau của các loại thịt khô với ông ấy. Dư chương quỹ tấm tắc khen ngợi không ngừng: “Chuyện đơn giản như vậy sao không có ai phát hiện chứ?” Sau đó lại khen Loan Loan: “Người có tay nghề thế này thì tốt hơn những tiểu thương bán rong ở chợ nhiều, không cần mỗi ngày xuất đầu lộ diện mà vẫn có cuộc sống sung túc.”

Loan Loan cười khỏ: “Dư chương quỹ à, ông quá đề cao ta rồi. Ông không biết chứ từ sau khi có con, hơn phân nửa tinh lực của cả nhà đều dồn hết lên thằng bé, trong ngoài nhà còn một đống công việc lớn. Bách Thủ căn bản không có thời gian đi làm việc khác, nếu không phải chỗ này có ông chiếu cố nên có chút thu nhập, thì cuộc sống cả nhà chúng ta sẽ phải gay go lắm.”

Dư chương quỹ cười cười, Loan Loan không có mẹ chồng, Bách Thủ lại là người thương vợ, vì không muốn vợ mệt nên thật đúng là sẽ có khả năng Bách Thủ thật sự không ra ngoài. Ông nghĩ một chút rồi bèn nói: “Người và Bách Thủ đều là người biết làm ăn sinh kế, sao không tìm việc buôn bán gì mà làm đi?”

Thật ra Loan Loan đã sớm có ý này, vừa nghe Dư chương quỹ nói vậy thì nàng lập tức nói: “Chúng ta cũng đã nghĩ tới rồi, nhưng ta và Bách Thủ đều không có kinh nghiệm, cũng không biết ở chợ buôn bán gì tốt. Nếu thật sự muốn làm ăn thì phải thuê cửa hàng ở chợ. Nhưng lúc rảnh ta và Bách Thủ có tới xem qua rồi, tiền thuê cao quá, mà mua cửa hàng mặt tiền thì chúng ta lại không có nhiều bạc như vậy. Hơn nữa mở cửa hàng ở chợ thì mỗi ngày đều phải có người gác đêm. Trong nhà chỉ có ta và Bách Thủ, có chút việc khó tránh phải để Bách Thủ làm, cho nên đây cũng là một vấn đề khó khăn.”

Dư chương quỹ nghe vậy gật đầu.

“Dư chương quỹ, ông có kiến thức rộng rãi, ông có đề nghị nào hay không?” Loan Loan nói.

Dư chương quỹ trầm tư chốc lát: “Hiện tại làm vận chuyển mua bán cũng không tệ, có rất nhiều người đến vùng Giang Chiết mua tơ lụa hoặc buôn muối ở nơi khác. Nếu không thì mua vài món đồ mới lạ chuyển đến kinh thành bán, ở đó phần lớn là người giàu có. Chỉ cần đồ của người tốt thì không lo về giá cả. Nhưng mà muối coi như không được rồi, tơ lụa thì cần tiền vốn quá lớn, vậy các người có thể suy nghĩ đến việc mua chút đồ chơi mới lạ mang đi kinh thành bán.”

Nghe thì dường như có chút khả thi, nhưng mà: “Nhưng chúng ta căn bản chưa từng đến kinh thành, cũng không có mối quan hệ. Hơn nữa nguồn hàng cũng là vấn đề.”

“Chuyện này không khó, ta biết vài người kinh doanh mặt hàng này, hơn nữa thiếu gia nhà ta rất thạo những thứ này, nếu như các người đồng ý, lần sau khi thiếu gia đến ta hỏi cậu ấy một chút giúp các người, hoặc là trực tiếp giới thiệu một vài người trong nghề cho các người.” Dư chương quỹ cười nói, đây chỉ là tiện tay mà thôi.

“Ôi, vậy thì phải thật cảm ơn ông. Nhưng mà chuyện này ta phải về thương lượng với Bách Thủ một chút.” Buôn bán cũng không phải chuyện nhỏ.

“Không sao, không vội không vội, khi nào các người muốn làm thì cứ nói một tiếng là được.”

Đây chính là chỗ tốt của việc có quen biết. Sau khi về đến nhà, Loan Loan thương lượng với Bách Thủ cả một đêm nhưng vẫn chưa quyết định được rốt cuộc có muốn làm hay không. Nếu như làm thì phải lấy hết chút bạc còn lại trong nhà ra. Mà cho dù làm thì nhất định phải dựa vào thiếu gia Tạ gia, dù sao cũng sắp sang năm mới, đoán chừng Tạ thiếu gia này tạm thời sẽ không đến, nên hai người gác chuyện này lại.

Làm xong tất cả thịt khô, Loan Loan ở nhà trông con, Bách Thủ dẫn người đến thôn trang làm nốt việc còn lại, ước lượng thời gian đã đến lúc xong, nàng lại đi kiểm tra kết quả.

Lần này, ngoài tiền công được nhận, Loan Loan phát thêm cho mỗi người một trăm đồng coi như tiền thưởng, riêng người có biểu hiện đặc biệt tốt, đương nhiên nàng lại ban thưởng thêm. Tất cả mọi người đều rất vui mừng.

Đến ngày tẩy trần – hai mươi lăm tháng mười hai, nhà nhà đều quét dọn nhà cửa sạch sẽ, bận rộn liên tiếp mấy ngày nhưng phần lớn mọi người đều cảm thấy vui mừng trong lúc bận rộn này. Đáo mắt đã đến hai mươi chín tháng chạp, ngày mai chính là ngày họp chợ – ba mươi tháng chạp. Trong lòng Loan Loan vẫn luôn do dự có nên dẫn Lai Sinh đi cùng không.

Âu Dương gia đã làm hậu sự cho Lai Sinh, nhưng hiện tại Lai Sinh lại ở Dương gia thôn, hạ táng không thấy thì thế thì chắc chắn Âu Dương gia sẽ phái người tìm kiếm khắp nơi, đây cũng là chỗ mà nàng và Bách Thủ thấy khó hiểu. Lai Sinh trở về đã vài ngày nhưng không thấy có người đến tìm hiểu. Ngày ba mươi Tết sẽ có rất nhiều người đi chợ, chắc hẳn Âu Dương gia có lẽ sẽ không tiếp tục phái người tới dò xét, nhưng nàng vẫn không yên lòng, Bách Thủ cũng cảm thấy nên để Lai Sinh ở nhà.

Không đợi hai người quyết định, Lai Sinh chủ động nói ra ý nghĩ của mình.

“Ngày mai chị dâu đi chợ cũng dẫn đệ theo đi, lúc đó đệ sẽ đội mũ rộng vành, mai tâu nhớ nhắc đệ mua chút hoa quả nữa.”

Đây cũng là lần đầu tiên Lai Sinh chủ động đưa ra yêu cầu kể từ khi trở về, đội mũ rộng vành cũng là một biện pháp tốt. Nhưng về việc hẳn muốn mua hoa quả hai người cảm thấy khó hiểu.

“Đệ mua hoa quả làm gì?”

“Không phải sẽ tế bái tổ tiên vào đêm ba mươi sao? Đệ muốn mua hoa quả cúng ông nội, đời này ông cũng chưa được ăn thứ gì ngon cả.”

Loan Loan nghe vậy trong lòng có chút cảm động, ông nội Lai Sinh đời này không chỉ không chưa được ăn thứ gì ngon, mà chỉ sợ ngay cả một ngày

hạnh phúc cũng chưa từng được sống qua. Nhưng không hiểu sao nàng thấy lời nói của Lai Sinh có chút là lạ, nghĩ lại thì thấy dường như lời nói cũng không sai.

Thấy Loan Loan đồng ý, Lai Sinh lại nói: “Chị dâu, có thể mua thêm chút thịt để cúng cho ông nội được không?”

Loan Loan sững sờ: “Được chứ! .... Nhưng mà trước kia chúng ta chẳng phải chúng ta mua rượu sao?” Trước kia nàng cũng đề cập tới việc bày thịt làm đồ cúng, nhưng Lai Sinh không cho, hẳn nói là ông nội thích rượu.

“Nếu như tới mai ca muốn uống rượu thì đệ sẽ chuẩn bị, đến lúc đó cúng thêm vào là được, vì cũng không nhất thiết năm nào cũng đều cúng rượu.”

“Ừ.” Dường như nói vậy cũng đúng, Loan Loan bất an đáp lại, trong đầu lại nghĩ tới việc nếu như không cúng rượu, vậy đến lúc đó làm sao nàng dỗ Lai Sinh nói ông nội đã ăn rồi? Rượu để một đêm có thể bay hơi, nhưng thịt và hoa quả phải xử lý thế nào đây?

Nhưng tiểu tử này luôn luôn nghĩ một là một, đành theo ý hắn vậy.

Hôm sau người trong thôn túm năm tụm ba bắt đầu đi về phía chợ, trên bầu trời xinh đẹp, những đám mây nặng nề trôi trên đỉnh đầu, trời âm u như muốn mưa, đúng dịp bảo Lai Sinh đội mũ rộng vành. Bọn họ đóng cửa, ngồi lên xe trâu, một nhà bốn người chậm rì rì ra khỏi thôn. Loan Loan ôm con ngồi trên xe trâu, thằng nhỏ nghịch ngợm này đã được bảy tháng, nằm trong ngực Loan Loan đưa mắt nhìn khắp nơi, còn y y nha nha nói chuyện rất đáng yêu.

Họ gặp rất nhiều người trong thôn ở chợ, trên tay mọi người đều xách đầy đồ tết. Bách Thủ cố ý cho Lai Sinh hai mươi văn tiền, bảo hắn mua chút đồ mình thích ăn, không ngờ tiểu tử này còn tri kỷ cảm bạc mua hai cái bánh bao nhân thịt trước, sau đó xé một miếng nhỏ muốn đút cho Hán Nhi ăn, bị Loan Loan ngăn lại: “Nó còn quá nhỏ, chỉ có thể bú sữa thôi chứ chưa ăn được cái này đâu. Đệ cứ ăn đi!”

Lai Sinh bấu môi đáng tiếc rút tay về.

Mấy người vui vui về về mua đủ đồ. Loan Loan nghĩ đến chuyện đêm qua nên bèn dẫn Lai Sinh đến quầy bán hoa quả, hỏi giá rồi để Lai Sinh tự chọn. Nhưng Lai Sinh lại lắc đầu, tung tung mút quả trong tay nói: “Đệ có cái này rồi, thật ra đệ không thích ăn hoa quả lắm.”

Loan Loan nhìn hắn một cái: “Cũng chẳng phải mua riêng cho đệ. Cái này là đồ cúng để tới nay cúng cho ông nội đệ.”

“Hả? Chúng ta không mua rượu sao?” Lai Sinh mở to hai mắt hỏi.

Giờ thì đến phiên Loan Loan kinh ngạc: “Không phải đêm qua tự đệ nói năm nay không muốn cúng rượu sao?”

Bộ dáng Lai Sinh có chút lơ mơ, chớp chớp mắt, sau đó “Hả?” một tiếng.

Loan Loan và Bách Thủ đều kì quái nhìn hắn, Loan Loan còn đưa tay sờ trán hắn. Đầu có bệnh?! Trong lòng càng thêm nghi ngờ: “Đệ quên rồi à?”

Lai Sinh gãi gãi đầu cúi đầu ngượng ngùng nói: “Hình như đệ quên rồi.”

Loan Loan và Bách Thủ nhìn nhau một cái, sao lời này nghe lạ vậy? Chẳng nhẽ tiểu tử này bị bệnh mất trí nhớ?

Mua xong đồ về, dọc đường hai người vẫn quan sát hắn, nhưng hắn vẫn ồn ào đùa giỡn như trước đây, nên không thể không bỏ đi sự nghi hoặc trong lòng.

Lúc Lai Sinh không ở đây bọn họ còn lo lắng không biết liệu hắn có thể ăn tết vui vẻ hay không? Bây giờ hắn trở về rồi, mặc dù chịu khổ một chút, nhưng hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, cũng rất vui vẻ, trong nhà lại náo nhiệt lên rất nhiều.

Buổi sáng ở chợ, lúc đi qua quán rượu Phúc Sinh, Loan Loan bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, vì sao cơm tất niên phải y theo truyền thống, làm một chút đồ đặc biệt chẳng phải rất thú vị sao? Hơn nữa, nàng đột nhiên nghĩ nếu đã có mối quan hệ làm thuê cho Tạ gia thì sao không sử dụng cho triệt để. Đồ ăn ngon ở hiện đại nhiều như vậy, có thể làm thịt khô thì cũng có thể làm những cái khác nha! Chẳng hạn như đồ nướng.

Dùng hợp quán thịt nướng vào thời đại này, nhưng không biết có vài thứ gia vị ở thời đại này có hay không, vì vậy nàng dùng các gia vị hiện có thử mùi vị trước. Vừa nghĩ ra cách này đã lập tức được Bách Thủ tán thành, đặc biệt là Lai Sinh, vừa nghe có đồ ăn mà còn là món mình chưa từng nghe thì lập tức ồn ào chuẩn bị đồ đạc. Rau và thịt đã mua được ở chợ, về đến nhà, Bách Thủ theo như Loan Loan phân phó, vót một bó trúc nhọn thật to, sau đó xắt thịt thành miếng, rau rồi xâu từng cái vào xiên trúc. Vì mới thu vào một khoản, nên Bách Thủ mua chút than sưởi ấm chuyên dụng, so ra có kém than ngân sương của nhà giàu, nhưng đã tốt hơn than bọn họ tự dự trữ rồi. Lúc này họ lấy than của mình dự trữ ra để nướng đồ.

Sắc trời dần tối, Loan Loan theo thường lệ vẫn nấu chút cơm, lại xào chút rau, sau đó luộc miếng thịt nhỏ cố ý giữ lại để buổi tối cúng ông nội Lai Sinh.

Hán Nhi ngồi trên xe gỗ nhỏ, xe nhỏ được buộc ở ngoài cửa nhà chính, Bách Thủ đang cầm chổi quét chuồng gà. Ngày mai là ngày đầu tiên của năm mới, phải qua vài ngày mới được quét rác. Mà Lai Sinh thì ngồi bên cạnh ngẩng đầu ngẩn ra nhìn trời, không biết hắn đang nghĩ cái gì.

Không chuẩn bị vì nướng, nên đành phải tìm hai khúc gỗ hai bên chậu than, đến lúc sẽ gác xiên thịt và rau lên đó nướng. Bách Thủ dọn dẹp xong những thứ cần dọn là có thể ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Trở nên hiểu chuyện rồi?

Lúc này trời cũng tối xuống, có điều trước khi ăn cơm phải bái tế tổ tiên, đương nhiên là kể cả ông nội Lai Sinh.

Lúc này không cần Loan Loan mở miệng, Lai Sinh thấy đồ đã chuẩn bị xong liền chủ động chuyển ghế ra sân. Chờ đến lúc Loan Loan đi ra, Lai Sinh đã sắp xếp đồ cúng xong, gồm hoa quả và thịt, tiền giấy, hương trắng đều đã chuẩn bị xong, điều này khiến nàng kinh ngạc không chỉ chút ít mà thôi đâu.

Người cần cúng bái có cha mẹ, bà nội Bách Thủ, và ông nội Lai Sinh, Loan Loan nói cho hắn biết: “Phần này là của ông nội đệ, bước sang năm mới rồi, đệ đốt cho ông nhiều giấy tiền chút, để ông có thể vui vẻ, tiền giấy phải thả vào lửa, không cháy thì người trên trời không nhận được...” Vốn nàng còn muốn nói để ông nội phù hộ Lai Sinh bình an, vui vui về quê qua cả đời, lại không đau ốm, không hoạn nạn, nhưng nghĩ lại, câu nàng vừa nói Lai Sinh đã không hiểu, nếu lại nói thêm thì nhất định Lai Sinh sẽ đi theo nàng đặt câu hỏi cả đêm mất. Trước đây, mỗi lần tế bái là Loan Loan đều vừa đốt giấy tiền vàng bạc vừa cầu nguyện, sau đó Lai Sinh đứng bên cạnh tò mò hỏi nàng câu này nghĩa là gì, câu kia nghĩa là gì, vì sao lại nói như vậy vân vân...

Nhưng kì lạ là Lai Sinh không có chút phản ứng nào với câu nàng vừa nói, nếu đổi lại bình thường hẳn nhất định sẽ hỏi: “Vì sao phải đốt giấy tiền? Đốt hết rồi vậy làm sao ông nội lấy được?”.

Trong lòng Loan Loan thấy kì quái, hơi nghiêng đầu nhìn hắn một cái thì phát hiện Lai Sinh đang quỳ ngay ngắn, nghiêm túc chăm chú đốt vàng mã, điệu bộ, ánh mắt vô cùng thành kính, thậm chí còn có một tia tình cảm mà nàng nhìn không hiểu, có thể là đau thương.

Nhưng nàng lập tức phủ định suy nghĩ này, đau thương? Nàng chưa bao giờ thấy Lai Sinh như vậy, cho dù có khóc lóc đau lòng thì cũng là mấy ngày sau khi ông nội của hắn ra đi, nhưng đó cũng chỉ là sự nhớ nhung đơn thuần, đối với một người ngốc mà nói, làm sao có thể hiểu được đau thương thực sự chứ?.

Đợi đến khi đốt hết tiền giấy, tế bái xong, Loan Loan lại bảo Lai Sinh vẩy chút rượu lên trên tiền giấy đã đốt, để người âm lát nữa đến lấy tiền thì có thể uống rượu. Chờ Lai Sinh quỳ cù dập đầu ba cái xong, ba người liền vào nhà.

Lúc vào nhà, Lai Sinh chủ động mang hoa quả và thịt vào theo, chỉ để lại một chén rượu ở ngoài.

Năm nay mặc dù không lạnh bằng năm ngoái, nhưng đứng một lúc ở bên ngoài như vậy chân cũng hơi bị đông cứng rồi. Vào nhà vội khoi chậu than lên, Loan Loan lấy mấy xâu thịt bắt đầu dạy Bách Thủ cách nướng, ướp gia vị, cách lật thịt nướng như thế nào. Cách làm cũng đơn giản, nhưng thịt nướng xong có ngon hay không thì vẫn phải xem việc canh độ lửa, còn cả phần ướp gia vị nữa!.

Đợi Bách Thủ nhớ xong, Loan Loan để hai người ở nhà chính, nàng vào phòng cho con bú trước. Chỉ chốc lát sau, từng đợt mùi thơm của thịt nướng từ bên ngoài nhẹ nhàng bay vào, khi Loan Loan đi ra lần nữa, trên tay Bách Thủ đã có mấy xâu thịt nướng gần xong, mà đến Lai Sinh cũng hữu mô hữu dạng (*) học nướng. Bách Thủ đưa mấy xâu đã nướng chín cho Loan Loan, rồi cầm thêm mấy xâu khác nướng tiếp.

(*) hữu mô hữu dạng: ra dáng

Mỡ bám trên xiên thịt sôi lên xèo xèo, nhìn vào là khiến người ta chảy nước miếng không ngừng, Lai Sinh nhìn chúng, tay cũng lật qua lật lại. Loan Loan cười cười, chia mấy xâu cho Bách Thủ, rồi đưa cho Lai Sinh mấy xâu, nhưng khiến nàng và Bách Thủ kinh ngạc là tiểu tử này lại từ chối nói: “Chị dâu ăn trước đi, của đệ cũng sắp chín rồi.” Hoàn toàn không có tác phong tham ăn bình thường.

Vì gia vị không được đầy đủ, mùi vị mặc dù không thể so với đồ nướng ở hiện đại nhưng với Loan Loan đã đến thế giới này hai năm mà nói thì đây thực sự là món ăn vô cùng thơm ngon rồi. Bách Thủ cũng vừa ăn vừa gật đầu tán thưởng không ngừng.

Mặc dù không biết tiểu tử này mới hết năm lại trúng gió gì, nhưng nàng vẫn đưa xiên thịt nướng cho Lai Sinh, nhận lấy thịt trong tay hắn nướng tiếp.

Năm nay nhà bọn họ sống càng đơn giản, nhưng cũng khá tốt. Ba người ăn thịt nướng mỹ vị đến mức cười híp cả mắt lại, rau mua về cũng bị ăn sạch toàn bộ, ngược lại chỉ có cơm và thức ăn thì còn y nguyên. Điều này càng củng cố quyết tâm phát triển thịt nướng ra thị trường của Loan Loan.

Mà một đêm này Lai Sinh yên tĩnh, hiểu chuyện một cách thần kì. Dù bất cứ là chuyện gì, không cần Loan Loan phân phó, hắn cũng biết tự giác đi làm, hơn nữa còn làm rất tốt, tuyệt đối không để nàng bận tâm. Điều này cũng khiến Loan Loan và Bách Thủ mơ hồ một đêm.

Có điều đến ngày hôm sau, hai người đã ném nghi kị trong đầu lên tận chín tầng mây, vì mới sáng sớm hắn thức dậy mà mặt không thèm rửa đã cười ha ha không ngừng với vợ chồng nàng, như một đứa trẻ đang vui vẻ nói: “Ca, chị dâu, năm mới vui vẻ.” Cầm tiền lì xì, ăn sáng xong đã lập tức chạy vội ra ngoài tìm mấy đứa Nguyên Bảo chơi. Trừ lúc ăn cơm ra thì cả ngày hắn đều chơi đến mức điên cuồng.

Sau đó Bách Thủ bèn nói với Loan Loan: “Trải qua nhiều chuyện, Lai Sinh cũng hiểu chuyện hơn một chút rồi!”

Ngày mừng hai Tết, Bách Thủ, Loan Loan mang con và Lai Sinh về Vương gia thôn, vợ chồng Vương Lý dẫn con đến còn sớm hơn bọn họ, hai đứa bé cũng không chênh lệch mấy, về sau cũng coi như có bạn chơi rồi. Lúc mấy người trông thấy Lai Sinh thì đều có chút bất ngờ. Mẹ Loan Loan không khỏi thì thầm hỏi nàng một lúc. Loan Loan cũng không nói nhiều, chỉ qua loa hai ba câu cho xong, sau đó ôm con ra sân cùng Vương Lý chơi đùa với hai đứa

trẻ.

Mặc dù biết nhà giàu phức tạp, nhưng chưa từng thực sự trải qua loại trạch đấu vô tình này nên căn bản mấy người bọn họ không thể nào hiểu được tại sao Lai Sinh lại trở về, mà chỉ đơn thuần cho rằng Lai Sinh nhất định bị người Âu Dương gia ghét bỏ, vừa là con vợ bé, hơn nữa đầu óc không linh mẫn, thì bị đuổi về là việc hết sức bình thường. Vì thế mọi người chỉ nói vài câu rồi sau đó không ai nhắc lại nữa.

Ngày thành thân của Vương Tiểu Thảo đã định là ngày mười hai tháng giêng, thầy bói nói hôm đó là ngày đặc biệt tốt lành, nên cưới gả, tổ chức việc vui. Loan Loan và Vương Lý không khỏi phải hỏi xem đồ đạc đã chuẩn bị thế nào. Mà Ngưu gia bên kia đã sớm cho người mang tin tức đến nói rằng nhà cửa chuẩn bị thỏa đáng rồi. Hôn sự này của Vương Tiểu Thảo coi như không tệ, nhà chồng ở chợ, có nhà cửa riêng, lại còn một gia đình buôn bán. Lúc mọi người trong thôn gặp mẹ Loan Loan thì không khỏi chúc mừng, hâm mộ một phen, trong lòng mẹ Loan Loan vui như mở hội, chỉ trông chờ Vương Tiểu Thảo thành thân xong, thì việc này coi như thực sự đã thành.

Mà thỉnh thoảng mấy tỷ muội trong thôn cười trêu chọc trước mặt Vương Tiểu Thảo, nhưng nàng biểu hiện rất tự nhiên hào phóng. Hôm nay Vương Lý đến cũng cười trêu chọc nàng một trận, mặt Vương Tiểu Thảo ứng đối nhưng không thật sự xấu hổ, không biết nàng có hợp ý với việc hôn nhân này không.

Loan Loan âm thầm lắc đầu trong lòng, chỉ mười ngày nữa là đến ngày thành thân, cho dù trong lòng Vương Tiểu Thảo có không vừa ý, thì việc này đã là miếng sắt boong boong không thể thay đổi được rồi. Nàng chỉ đành dặn dò Vương Tiểu Thảo, mấy ngày nay ở nhà đừng đi ra ngoài, ngoan ngoãn ở nhà với cha mẹ, sau này sẽ trở thành người nhà người ta rồi.

Đối với lời này của nàng, Vương Tiểu Thảo không có chút phản đối mà rất thuận theo đồng ý.

Trâm cài và vải mua cho Vương Tiểu Thảo nàng đã đưa cho mẹ từ trước để cho vào đồ cưới của Vương Tiểu Thảo. Đồ đạc làm theo hình dáng đồ dùng nhà Loan Loan cũng khá tốt. Lúc thợ mộc nhìn thấy cái tủ quần áo thiết kế kỳ lạ thì vừa sợ hãi thán phục lại khó xử.

Sợ hãi thán phục là vì tủ quần áo được thiết kế quá hợp lý, khó xử là vì không biết có đóng ra thứ giống như vậy không. Lúc trước khi Loan Loan làm, nàng đã mời thợ mộc đến thẳng nhà, nàng đứng quan sát họ làm, chỗ nào không đúng thì còn có thể sửa lại cho đúng lúc.

Vương Tiểu Thảo thì mời thợ mộc khác, không có người chỉ điểm nên so ra làm không đẹp bằng tủ trong phòng Loan Loan, nhưng cũng coi như không tệ rồi.

Mấy người ngồi trong sân cười cười nói nói, Lai Sinh một mình buồn bực liền chạy ra ngoài, cũng không biết hấn đến chỗ nào mà lúc chạy về đầu đầy mồ hôi, nghi ngại đủ lại chạy đi, thế nhưng không xuất hiện tình huống mà Loan Loan lo lắng.

Về sau có một buổi tối, trong lúc vô tình, Loan Loan và Bách Thủ nói về chuyện của Vương Tiểu Thảo, Loan Loan thấy lúc nào rảnh, có cơ hội sẽ suy nghĩ thật kỹ rồi làm một khung giường, làm theo kiểu dáng hiện đại, chắc chắn tiện phải nhiều hơn, hơn nữa đồ khó làm nên vài thợ mộc cũng sẽ không muốn làm.

Lúc ấy Bách Thủ rửa bát ở trong bếp, bản thân nàng thì ở trong phòng đo đạc, không biết có thể sắp đặt cái giường lớn khoảng bao nhiêu, Lai Sinh nhìn thấy lại hỏi vấn đề rất kì quái: “Vương Nguyên Sinh bao nhiêu tuổi rồi chị dâu? Khi nào thì hấn cưới vợ?”

Loan Loan nói việc này cho Bách Thủ: “..... Chẳng nói xem sao đệ ấy hỏi chuyện này, đệ ấy hiểu ý việc cưới vợ sao, ai nói cho đệ ấy biết?”

“Hôm ấy các nàng nhắc đến chuyện hôn sự của Tiểu Thảo cả ngày, cũng nhắc đến Nguyên Sinh, có lẽ do tự đệ ấy nghe được?” Bách Thủ suy nghĩ cũng không cảm thấy có gì, Loan Loan thấy kì quái nhưng không có lý do gì để giải thích, mà cách nói này ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

Qua mừng hai, Loan Loan cũng không ra ngoài nữa, mỗi ngày đều ở trong nhà, khi không có việc gì thì lại tỉ mỉ nghiên cứu vấn đề đồ nướng. Đến mừng tám tháng giêng, Dương Nghĩa Trí dẫn theo hai người đàn ông lạ đến tìm Bách Thủ.

Là hai người đã tới lần trước, họ đến nhờ Bách Thủ dẫn bọn họ đến chỗ kia lần nữa. Hai người trước đó đã để lại kí hiệu ở trên núi, nhưng hiển nhiên không quen đường núi, mà Bách Thủ là người địa phương nên nhớ rõ ràng rành mạch.

Lần này sáng sớm họ đã lên núi, chờ đến trước khi trời tối mấy người đã về rồi. Có điều, Loan Loan cũng đã nhận được tin tức xác thực là quả nhiên trên ngọn núi kia có mỏ than. Mà hai người này đặc biệt đến để dò xét mỏ than, còn về phần thuộc tư nhân hay triều đình thì tạm thời vẫn chưa biết.

Điều này cũng nói rõ một tình huống là tin rằng không lâu sau đối phương sẽ phái người lên núi lấy quặng. Theo như lời người đến nói với Dương Nghĩa Trí, thì đối phương đều là người làm ăn lớn, đương nhiên là có nhân công của mình, nhưng ở nơi xa xôi này chỉ sợ cũng chỉ có thể đưa mấy công nhân kĩ thuật đến, mà việc khai thác quặng cần một lượng nhân thủ lớn, đây không thể nghi ngờ chính là một cơ hội tốt để kiếm bạc.

Bách Thủ thật cao hứng nói rốt cục đã có cơ hội có thể lập tức kiếm bạc, cũng có thể lo cho gia đình rồi.

Loan Loan lại không nghĩ như vậy, mỏ quặng ở hiện đại xảy ra sự cố còn ít sao? Nhờ đâu Bách Thủ gặp chuyện gì bất trắc thì nàng phải làm sao bây giờ?

***

Đến ngày Vương Tiểu Thảo xuất giá, sáng sớm cả nhà đã đến Vương gia thôn, Loan Loan để con trong phòng cho Vương Tiểu Thảo trông, nàng và Bách Thủ giúp đỡ việc bận rộn bên ngoài. Vương gia vốn không có thân thích gì, phần lớn đều là hàng xóm trong thôn, nên sân nhỏ cũng vừa đủ chỗ

ngồi.

Mẹ Loan Loan nhờ con dâu cả nhà thôn trưởng chải đầu giúp. Con dâu thôn trưởng tầm ba mươi tuổi, vẻ ngoài bình thường, ngày thường nói chuyện, làm việc ổn định, cần cù, giỏi giang, kính già yêu trẻ, trong thôn ai nhắc tới nàng cũng đều dựng ngón tay cái, có được nàng dâu như vậy chính là phúc tu được từ kiếp trước.

Có thể nhờ người có phúc như vậy chải đầu cho Tiểu Thảo cũng không tệ.

Ở nông thôn, thành thân không nhiều quy định giống như nhà giàu, đợi đến lúc chiếc kiệu hoa đỏ thắm của của Ngưu gia đến, mọi người đều cùng hoan hô một tiếng.

Đây chính là một cỗ kiệu thanh bằng nhỏ, trên đỉnh kiệu cột một tấm vải đỏ.

Màn kiệu đỏ thắm, một đóa hoa đỏ cực kỳ to làm nổi bật lên không khí vui mừng.

Ở nông thôn thành thân rất ít khi dùng kiệu thế này, vì đây chính là đốt tiền đốt bạc, không ngờ Ngưu gia lại không tiếc mà thuê một cỗ kiệu hoa đến đón Vương Tiểu Thảo. Ở trong phòng nghe được tin này, nét mặt Vương Tiểu Thảo lộ ra vẻ thỏa mãn sung sướng.

Trong nhà chỉ có một tiểu đệ, đương nhiên sẽ để Vương Nguyên Sinh công Vương Tiểu Thảo ra ngoài, đáng người Vương Tiểu Thảo vốn mảnh mai, diện mạo xinh đẹp, nếu thực sự sửa soạn lại thì cũng có vài phần tư thái xinh đẹp như gió diu liễu. Hi bà không ngừng khen tân lang tuấn tú, nói không ít lời dễ nghe, vui vẻ, đến mức tân lang ở cạnh kiệu đỏ bùng cả mặt.

Thời cổ đại không giống hiện đại, không có đưa dâu, nương tử gả đi rồi thì không còn chuyện gì của nhà mẹ đẻ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Chuyện tốt

Ba ngày sau, chính là ngày mười lăm tháng giêng, là ngày lại mặt, Ngưu Sơn dẫn Vương Tiểu Thảo mặc một bộ quần áo đỏ trở về. Ngưu Sơn đối với nàng có thể nói là nhẹ giọng nhẹ lời, quan tâm bội phần, sợ nàng không cẩn thận sứt mẻ ở đâu đó rồi đụng vào đâu đó. Đến cả khi bước qua bậc cửa để vào nhà đều tự tay dắt nàng, khiến cho Vương Tiểu Thảo xấu hổ đỏ mặt vài lần, ánh mắt nhìn Ngưu Sơn cũng mang đầy tình ý绵绵.

Sau khi vào nhà, cả nhà làm lễ gặp mặt chính thức, hai người lớn giới thiệu hai tỷ tỷ của Vương Tiểu Thảo, Ngưu Sơn khách khí gọi: “Đại tỷ, đại tỷ phu.”

Khi giới thiệu đến Loan Loan và Bách Thủ, thái độ của Ngưu Sơn cung kính thêm vài phần.

Hai người về nhà mẹ đẻ cũng chỉ ăn trưa xong rồi về, lúc gần đi Ngưu Sơn còn có ý mời hai người Vương Lý và Loan Loan khi nào đi chợ thì ghé vào nhà hân chơi.

Đội hai người Vương Tiểu Thảo vừa đi, hai vợ chồng Loan Loan cũng ôm con rồi gọi Lai Sinh về Dương gia thôn.

Nguyên tiêu năm nay, Loan Loan vốn định mang con đi xem hội đèn lồng, thả đèn trên sông, cầu bình an cho con trai, nhưng lại nghĩ đến lúc đó nhiều người lộn xộn, mà cuối cùng Lai Sinh trở về như thế nào bọn họ vẫn chưa rõ lắm, nên không khỏi e dè, vì thế mà đành thôi.

Ăn tối xong, họ đóng cổng, mang hạt dưa ra, cả nhà vừa ngồi ở cạnh bàn vừa cắn hạt dưa nói chuyện.

Lai Sinh không được xem hội đèn lồng nên có chút uể oải vì hằng năm ở chợ vào đêm nay đều có rất nhiều đồ ăn ngon. May mắn trước đó Loan Loan đã dặn dò mẹ Nguyên Bảo, thế nên sau khi mọi người về đã mang theo một chiếc đèn hoa xinh đẹp cho Lai Sinh, khuôn mặt nhăn nhó của Lai Sinh lúc này mới nở nụ cười.

Vừa qua mười lăm, không khí ngày tết dần tan, mọi người cũng bắt đầu bận rộn. Người nông dân thì bắt đầu nghĩ xem vụ xuân năm nay trồng hoa màu gì thu hoạch sẽ tốt, người kinh doanh cũng không đi thăm họ hàng, bằng hữu nữa, mà mỗi ngày đều toàn tâm toàn ý trông coi việc buôn bán của cửa hàng từ sáng sớm đến khuya.

Loan Loan dành thời gian đi tìm Dư chương quỹ, trình bày kế hoạch đồ nướng của mình, sau đó lại tự mình nướng thức ăn tại phòng bếp của “Quán rượu Phúc Sinh” cho Dư chương quỹ nếm thử. Loan Loan thấy hương vị rất bình thường, nhưng trong mắt đám người Dư trưởng quỹ thì như thế là quá ngon rồi.

Hương vị độc đáo, mùi thơm nức mũi lan tỏa bốn phía, cách thật xa đều có thể ngửi thấy, một loại hương vị chưa bao giờ thưởng thức qua, khiến người ta thấy lạ miệng, theo đầu lưỡi đến cổ họng khiến người ta không ngừng được. Nếm qua một lần cả đời khó quên, các loại đồ ăn bình thường khi nướng lên lại có hương vị riêng đặc biệt như vậy, nó khiến cho người từng ăn lưu luyến quên cả đường về, hương vị ngon vô cùng.

Dur trưởng quỹ đồng ý phương thức đầu tư hợp tác của Loan Loan ngay tại chỗ. Chờ Loan Loan vừa đi, ông lập tức gửi một phong thư cho Tạ Dật, món ngon kỳ lạ hiếm hoi bậc này nếu có thể mở rộng đến kinh thành thì còn nhà nào có thể cạnh tranh được với “Quán rượu Phúc Sinh”?

Rất nhanh, Dur trưởng quỹ đã cho Loan Loan một tin chính xác, Tạ Dật đã đáp ứng, ông dựa theo yêu cầu của Loan Loan phái người ra nước ngoài, đặc biệt mua một số gia vị cần thiết ví dụ như: ớt, hạt tiêu, đại hồi, thì là (*), còn có thì là Ai Cập (**), những thứ này sẽ có ở vùng sát biên giới. Họ dựa theo hình dáng Loan Loan tả lại mà đi mua, dù sao chỉ cần là dùng để làm thức ăn, thì mặc kệ có biết hay không, mua về trước rồi nói sau. Đợi nàng xác nhận là đúng hay không rồi sau đó lại đi mua với số lượng lớn.

(*) Thì là: là một loại rau mùi, còn có tên gọi khác là hoài hương, hoặc rau hương lựa.

(**) Thì là Ai Cập: cùng họ Hoa tán với thì là.

Lúc này thì là Ai Cập là thứ khó mua.

Loan Loan còn đề nghị Dur trưởng quỹ bàn chuyện mua hạt giống, về sau có thể tìm chỗ tự mình trồng, phái người chuyên trách đến trông coi, nếu nó có thể sống được thì quá tốt.

Có những thứ này thì hương vị đồ nướng mới ngon, và những người khác muốn bắt chước cũng sẽ không dễ dàng.

Lần này làm ăn hai bên hợp tác có chỗ khác biệt, hạng mục kinh doanh này Loan Loan dùng cách chia lợi nhuận để tính toán. Tỷ lệ chia lợi nhuận rất nhỏ, ở cái nơi nhỏ bé này những người có tiền không nhiều, có lẽ nàng không được chia bao nhiêu bạc, nhưng vụ buôn bán này mở rộng đến kinh thành thì đó là con số cực kỳ lớn, khi đó đối với loại người như Tạ Dật, nó là khoản lợi nhuận không đáng kể, thế nhưng đối với nàng thì nó cực kỳ khổng lồ.

Đương nhiên phải ký kết ước, không chỉ viết rõ chia lợi nhuận như thế nào, còn ghi chú tỉ mỉ những thứ không được công bố, nếu như một ngày nào đó Quán rượu Phúc Sinh muốn nói cho người khác biết phương pháp hoặc những món đồ gia vị hiếm kia thì phải thương lượng với Loan Loan. Điều quan trọng nhất là sau khi ký kết ước, Loan Loan có quyền ưu tiên ký kết, mà nếu Quán rượu Phúc Sinh không muốn hợp tác với Loan Loan nữa thì cần phải thương lượng với nàng, không được dùng biện pháp mạnh ép buộc nàng.

Vốn nàng cho rằng Tạ Dật sẽ không đồng ý điều khoản sau cùng này. Nàng chỉ là một phụ nữ ở nông thôn, dù có nhiều chủ ý hơn nữa thì chẳng lẽ còn có thể so đo với những người làm ăn lão luyện lăn lộn phong sinh thủy khởi nhiều năm trên thương trường sao? Gia tộc kinh thương lớn như Tạ gia, bên trong chắc chắn có không ít người làm ăn khôn khéo. Những người làm ăn khôn khéo thực sự, chỉ cần gợi ý cho hắn một câu là hắn có thể rất nhanh nghĩ ra một biện pháp kiếm tiền, mà lại kiếm được bộn đầy bát đũa (*).

(*) Bộn đầy bát đũa: ý chỉ ôm trọn lợi nhuận không phải chia chác với ai.

Mà nàng chỉ gợi ý một hai điểm quan trọng, biết chút việc làm ăn phân chia chút vốn nhỏ. Nếu muốn thực sự mang chúng đi kiếm nhiều tiền thì nàng không có chút kinh nghiệm nào cả.

Người làm ăn đều đứng ở góc độ của mình hy vọng mang lại lợi ích lớn nhất cho mình, một điều cuối cùng của kết ước có lợi với Loan Loan nhưng lại có phần hạn chế cho Quán rượu Phúc Sinh, người bình thường đều sẽ do dự.

Nhưng khiến nàng bất ngờ là sau khi nàng nói ra, Tạ Dật không nói gì nhiều đã lập tức đồng ý. Tuy ngạc nhiên, nhưng cuối cùng đã đạt được mục đích của mình, vì thế trong lòng Loan Loan cũng buông xuống một tảng đá.

Mà Loan Loan không biết là sau khi ký kết ước với nàng xong, Tạ Dật mới thật sự thờ phào nhẹ nhõm.

Tạ Dật tuổi trẻ tài cao, kiến thức bất phàm, sau khi biết những ý tưởng kỳ diệu của Loan Loan về cách làm thịt khô, hắn đã mơ hồ cảm thấy những thứ nàng có chắc chắn không chỉ có những thứ này. Hiện tại có thêm món đồ nướng thì quả nhiên đã xác nhận phỏng đoán của hắn, khiến hắn càng thêm kiên định hợp tác với Loan Loan đến cùng. Hắn tin rằng sau khi đồ nướng du nhập vào kinh thành thì nhất định sẽ nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của mọi người. Hơn nữa hắn tin rằng tương lai Loan Loan sẽ còn cho hắn nhiều thứ đáng vui mừng hơn nữa, vì thế hắn bỏ tiểu lấy đại, Loan Loan muốn chia chút lợi nhuận này căn bản không đáng kể gì, yêu cầu đưa ra hắn cũng không thấy quá đáng, ngược lại hắn hy vọng có thể ký kết ước với nàng thời gian càng dài càng tốt!

Mỗi ngày Loan Loan một bên bận rộn chăm sóc con, còn phải luôn luôn chú ý Lai Sinh, một bên khác phải cẩn thận suy nghĩ chuyện hợp tác với quán rượu, hoàn toàn không có thời gian ra ngoài đi dạo.

Mà trong khoảng thời gian này trong thôn lại có việc vui.

Vợ Vương Thanh Sơn – Cát Kim Liên đã có thai, người nhà họ Vương đều hết sức vui mừng, đặc biệt là mẹ Vương Thanh Sơn, bà vừa vui mừng vì cuối cùng Thanh Sơn đã có người nối dõi, vừa xoắn xuýt có nên thay đổi thái độ trước kia, đối xử tốt hơn với Cát Kim Liên hay không?

Người mang thai không nên tức giận.

Vì thế hệ mai sau, mẹ Thanh Sơn quyết định bỏ qua đoạn thời gian trước đây không để trong lòng nữa, mà toàn tâm toàn ý đối xử tốt với con dâu, thế nhưng dường như Cát Kim Liên ý vào việc mình đã có thai, nên càng muốn tiếp tục gây khó dễ cho bà.

Mẹ Thanh Sơn mỗi ngày ở nhà đều không vui vẻ gì, nhưng nhìn lại bụng Cát Kim Liên thì trong lòng bà rất trông chờ, cứ thế có khi Cát Kim Liên tranh cãi với bà, mà bà cũng không biết có nên dạy dỗ đứa con dâu này không, vì thế nhất thời bà bắt đầu trở nên âu sầu. Sau đó lúc rảnh rỗi chỉ đành phải

phản nản với mấy người trong thôn là nàng dâu nhỏ nhà mình khó hầu hạ thế nào.

Người bên ngoài lại đánh giá, xem xét tỉ mỉ, thế nhưng dường như Cát Kim Liên này cũng không làm gì cả.

Bình thường nàng ta không sai mẹ Thanh Sơn hầu hạ mình, có chuyện gì hoặc lúc muốn ăn cái gì đó, Cát Kim Liên cũng chỉ gọi Vương Thanh Sơn. Nam nhân là trời, vốn dĩ nữ nhân hầu hạ nam nhân, nhưng mà nữ nhân đã mang thai thì thỉnh thoảng có sai sử trượng phu của mình cũng không sao cả.

Nhưng chỉ có trong lòng mẹ Vương Thanh Sơn mới biết, nàng dâu nhỏ nhà mình không phải là sai khiến mà rõ ràng là lúc nào cũng coi con mình như hạ nhân để sai bảo, nàng ta đang gây khó dễ với bà.

Mấy người cùng ngồi một chỗ, Cát Kim Liên muốn uống gì, rõ ràng chỉ cách có vài bước, thế mà trước mặt mọi người nàng phải bảo Vương Thanh Sơn lấy cho mình, còn mang bộ dạng làm nũng yếu ớt. Bằng không thì khi thấy quần áo bẩn trong chậu quá nhiều, nàng lại bắt đầu lôi kéo Vương Thanh Sơn nói bàn thân chỗ này không thoải mái, chỗ kia không thoải mái.

Cứ thích giả vờ giả vịt!

Trước kia khi Mai Từ chưa gả đi, quần áo của hai ông bà đều do nàng giặt!

Nhưng lúc Mai Từ ở đây, bà cứ luôn soi mói lỗi của Mai Từ.

Cho nên quan hệ mẹ chồng nàng dâu này thật khó xử, Loan Loan lại một lần nữa cảm thấy may mắn vì trên mình không có cha mẹ chồng.

***

Mặt khác, từ sau lần có bà mới đến làm mai cho Dương Tuấn Kỳ, mẹ Tuấn Kỳ bắt đầu tìm chồng cho Dương Uyển, Dương Uyển năm nay đã mười bốn tuổi, mẹ Tuấn Kỳ muốn thừa dịp danh tiếng của Tuấn Kỳ đang rầm rộ ở mấy thôn xung quanh thì tìm cho Dương Uyển một gia đình tốt một chút.

Điều kiện của bà rất đơn giản, bà không có yêu cầu gì cả, chỉ có một điểm là gia cảnh phải giàu có, như vậy sau này Dương Uyển mới có thể có cuộc sống tốt. Hơn nữa con rể có tiền, mẹ vợ như bà ở trong thôn đương nhiên cũng được nâng cao đầu.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn một nhà ở phía đông của thôn, cũng là một nhà nông chính gốc, trong nhà có ba nam một nữ, bàn chuyện hôn nhân là cho người út. Hai ca ca lớn hơn đều sống không tệ, cũng rất chiều cô hân, vì vậy trong nhà coi như cũng có chút tiền. Nguyên nhân chính là thế này, bên trai tính tình không tốt, nhưng đối phương nói nếu như nhà họ Dương đồng ý thì đến lúc kết hôn, ngoại trừ sính lễ, đối phương sẽ đưa thêm một con trâu khỏe mạnh đến.

Điều kiện này quá tốt rồi, ở nông thôn việc đồng áng nhiều, có một con trâu đúng là có thêm một sự trợ giúp lớn, thế nên mẹ Tuấn Kỳ vui vui vẻ vẻ đáp ứng.

Nhưng Dương Uyển lại sống chết không chịu, nguyên nhân là vì nam tử kia là một người què, ngoại hình lại vừa lùn vừa đen.

Dương Uyển nhút nhát, bình thường mẹ nàng nói gì thì nàng nghe nấy, thế nhưng về việc này lại đặc biệt có chủ kiến, nàng không cầu tìm được một nam tử anh tuấn, không cần quá giàu có, nhưng cũng không thể là dạng người không đứng đắn khiếm khuyết, mà phải là người có phẩm chất hiền lành, tính tình ôn hậu. Vì thế mà cho dù mẹ nàng có ép buộc thế nào, nàng cũng không đồng ý. Sau đó mẹ Tuấn Kỳ tức giận đến mức tát nàng hai bạt tai thật mạnh.

Sau này, có một hôm Dương Tuấn Kỳ từ thư viện về nhà, Dương Uyển bèn cầu xin ca ca mình, Dương Tuấn Kỳ nghe thấy bên trai là người như thế thì cau mày, tiếp đó không biết Dương Tuấn Kỳ thương lượng với mẹ hân như thế nào mà Tuấn Kỳ lấy cớ bất tự không hợp để hủy bỏ hôn sự này.

Lúc ấy, Dương Uyển cũng đối nghịch với mẹ nàng không ít lần, việc này người trong thôn cũng biết.

Loan Loan không ngờ bình thường Dương Uyển nhìn rất dịu dàng mà lại cũng có một mặt bướng bỉnh như thế. Với một cô nương tính tình tốt lại hiểu lý lẽ như vậy, trong lòng nàng không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm, còn với mẹ Tuấn Kỳ thì lại khinh thường thêm vài phần.

So với mấy nhà khác, nhà vui nhà sầu, thì mấy hôm nay Dương Nghĩa Trí chỉ cảm thấy bức mình!

Ngày ấy thời tiết rất tốt, ông đang đi dạo trên núi, mùa xuân đã đến, khắp nơi đều xanh mơn mẫm, vườn cây ăn quả của Vương Bảo Sơn cũng nở đầy hoa, năm nay nở rộ hơn năm trước, ông đang muốn khen ngợi hân mấy câu, thế mà không ngờ Vương Bảo Sơn đã đến tìm ông trước.

“Trưởng thôn, vùng núi này trước kia hoang vu, khi đó bác đã nói ai đồng ý nhận khoán sẽ giao cho người đó, tuyệt không cưỡng ép thu hồi, hơn nữa vùng núi này gieo trồng như thế nào, xử lý ra sao cũng được toàn quyền quyết định?”

Dương Nghĩa Trí gật đầu, vì vùng núi này xử lý không tốt, mà ông lại muốn khai hoang núi nên khi đó ông đã nói như vậy, hơn nữa cũng đã hứa với một nhà Vương Bảo Sơn, nếu nhà họ không muốn bỏ thì ông tuyệt đối không cưỡng ép thu hồi.

Nghe nói vậy thần sắc trên mặt Vương Bảo Sơn mới hơi buông lỏng, nhân tiện nói: “Như vậy thì tốt, trưởng thôn à, vùng núi này nhà cháu muốn tiếp tục trồng cây ăn quả, khoảng đất trống bên cạnh nhà cháu cũng dùng, cho dù tạm thời chưa dùng, nhưng đến năm sau cháu cũng gieo trồng những thứ khác.”

Dương Nghĩa Trí nghe vậy rất sững sốt rồi cười nói: “Nhà cháu muốn trồng thì trồng đi, trong thôn cũng không ai nói gì.”

Vương Bảo Sơn thấy Dương Nghĩa Trí cười ha ha, gương mặt hiền từ, trong lòng hẳn đã hiểu vài phần. Sau khi nghe Vương Bảo Sơn nói xong, mặt Dương Nghĩa Trí muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Chuyện tốt (hạ)

Thì ra mấy ngày trước Dương Phong đột nhiên chạy lên trên núi dạo xung quanh một vòng, sau đó tìm Vương Bảo Sơn rồi chỉ vào chỗ đất trống bên cạnh vườn cây ăn quả nói hẳn muốn dùng chỗ đất kia, nói là Vương Bảo Sơn không cần thì nhường đất lại cho hẳn, hẳn đang muốn trồng vài thứ. Vương Bảo Sơn thấy Dương Phong thì nghĩ đây là ý của Dương Nghĩa Trí, nên không lập tức cự tuyệt mà chỉ hỏi hẳn lấy làm gì?

Dương Phong cũng không đáp, chỉ nói mình cần dùng, bảo Vương Bảo Sơn nhường lại đất là được.

Giọng điệu của Dương Phong khiến Vương Bảo Sơn lập tức bức mình, người kính ta một xích, ta tiến người một trượng, hẳn ngưng cười, trịnh trọng nói: “Trước đây lúc chúng ta nhận thâu vùng núi này đã được thôn trưởng đồng ý, không phải huynh muốn dùng là dùng được, việc này phải hỏi trưởng thôn trước đã.”

Dương Phong nghe xong cũng sầm mặt xuống. Hẳn cảm thấy mấy năm nay bản thân rời khỏi Dương gia thôn, người trong thôn càng ngày càng hời hợt với hẳn, có mấy người còn luôn đối nghịch với hẳn. Trước đây là vợ chồng Loan Loan từ chối yêu cầu của mình, bây giờ ngay cả mảnh đất không ai cần mà hẳn cũng không dám dùng sao?

Con tức nghẹn đầy trong ngực, vì thế giọng điệu hẳn cũng khó chịu: “Nhà người có thể trồng cây ăn quả trên núi này, chẳng lẽ ta lại không thể trồng cây ăn quả sao? Người đừng chiếm nhà xí mà ngồi không (*), người không trồng đã đành, lại còn không cho phép người khác trồng.”

(*) ý chỉ chiếm đất mà không dùng

Vương Bảo Sơn biết Dương Nghĩa Trí không phải người không nói đạo lý, giờ xem ra quả nhiên là mình suy đoán đúng.

Mà sau khi Dương Nghĩa Trí nghe xong thì mặt lúc xanh lúc trắng, cái tên hồn trưởng này đúng là càng ngày càng vô lý không thể nói nổi mà, lén lên cả đầu người trong thôn?

Khó trách mấy ngày đó Dương Phong về nhà lén quần một vòng là đã đi, ông còn đang thấy kì quái sao không có chuyện gì mà Dương Phong lại về nhà.

Với tư cách là một thôn trưởng, Dương Phong làm vậy quả thật là giữa ban ngày ban mặt đánh vào khuôn mặt già này của ông mà.

Ngay chiều hôm đó, Dương Nghĩa Trí lập tức chạy đến chợ tìm Dương Phong, nghiêm khắc giáo huấn hẳn một trận. Dương Phong không phục, cha mình là trưởng thôn, sao lại không giúp con mình.

Hai cha con cãi nhau ầm ĩ một trận to.

Trong lòng Dương Nghĩa Trí bức bối không nói lên lời, mãi cho đến hôm nay khi có người tới tìm, mới khiến tâm tình phiền muộn của ông chuyển biến tốt đẹp một chút.

Người đến ngồi một lát ở nhà Dương Nghĩa Trí, sau đó Dương Nghĩa Trí tươi cười dẫn người đi tìm Bách Thủ. Loan Loan và Bách Thủ nhìn, đúng là người lạ nói đến tìm đồ kia. Bách Thủ cũng không hỏi gì Dương Nghĩa Trí nhiều mà dẫn hai người lên núi.

Bách Thủ đi rồi, Lai Sinh cũng chẳng biết chạy đi đâu, Loan Loan ở nhà một mình trông con.

Bách Thủ đi lên núi rất có thể đến tối mới về, Loan Loan nhân lúc con ngủ, nhanh chóng chuẩn bị xong com nước buổi trưa, sau đó hâm trong nồi, đến trưa Lai Sinh trở về đồ ăn vẫn còn nóng, hai người lấy ra ăn com trưa.

Com nước xong, Loan Loan đặt con trên chiếc ghế dựa nhỏ, Lai Sinh ở bên cạnh trông chừng, dọn bếp sạch sẽ rồi Loan Loan mới ôm con vào phòng ngủ trưa. Về việc Bách Thủ lên núi thì trong lòng Loan Loan ít nhiều cũng có chút phỏng đoán, chỉ cần chờ Bách Thủ trở về là biết mình đoán đúng hay sai.

Ngủ trưa dậy, nàng ôm con đi dạo trong thôn. Trên đường không khỏi có người hiếu kỳ nghe ngóng từ nàng.

“.....dường như những người kia tới không chỉ một lần, ta thấy bộ dáng cao hừng của trưởng thôn hôm nay, không biết có chuyện tốt gì thế?”

Loan Loan lác đầu tỏ ý mình cũng không biết.

“Bách Thủ nhà muội chẳng phải lần nào cũng theo lên núi sao? Ít nhiều cũng nhìn ra chút gì chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, vợ Bạch Thủ à, muội nói cho chúng ta biết đi, những người này đến làm gì vậy? Có phải có chuyện tốt gì không?”

Sau đó mấy người tụ lại một chỗ mang ánh mắt sáng ngời nhìn nàng.

Loan Loan cười lắc đầu: “Sao Bách Thủ biết được chứ ạ, bọn muội đều chưa từng trải, mấy người kia lên núi tìm gì làm sao bọn muội nhìn ra được!”
Hơn nữa cho dù nàng biết thì nàng cũng không nên nói. Huống chi nàng chỉ suy đoán chứ không chứng minh được là đúng.

Có người không tin, có người lại gật đầu, có người lại nói: “Ta thấy chắc chắn trường thôn biết rõ.”

“Tiểu tử nguoi còn có chút nhân lực, không bằng nguoi nghĩ cách làm cho thôn trưởng nói đi?” Người nọ gật đầu nói.

Người kia suy đoán rồi lập tức lắc đầu: “Ta không đi đâu, đừng nói không tìm hiểu được tin tức, thế nào cũng bị trường thôn giáo huấn. Đã vậy, chắc chắn sẽ bị các nguoi chê cười, cái chuyện khó nhằn không có kết quả tốt này ta không làm đâu.”

“Ha ha, không đâu không đâu, bọn ta không cười nguoi đâu.”

“Ta không tin.”

Mấy người hi hi ha ha vừa nói vừa cười....

Trong những phụ nhân kia có người trực tiếp kéo tay nàng, vừa nhỏ giọng hỏi, vừa nháy mắt ra hiệu: “.....có biết là chuyện tốt gì không, có chuyện tốt gì thì cũng đừng quên chúng ta nhé!”

Nếu không thì vỗ ngực cam đoan: “Muội nói nghe một chút để chúng ta cùng vui a, ta cam đoan không ai biết đâu.”

Nếu như Loan Loan lắc đầu, đối phương lập tức ôm lấy con nàng, vừa rất dày dặn kinh nghiệm dỗ dành đứa trẻ, vừa tỏ ra rất quan tâm nói: “Ta biết muội ôm con mỏi rồi, không sao, để ta ôm giúp muội một lát. Đến đây, đến đây, chúng ta ngồi đây nói chuyện phiếm chút đi. ....”

Sau đó, Loan Loan chỉ đành ôm con về nhà. Nàng không hiểu sao những người này lại cứ thích đến tìm nàng nghe ngóng tin tức, sao không tìm thẳng Dương Khai Thạch hoặc Linh Từ chứ? Họ đều là người một nhà cả, nói không chừng trường thôn biết thì Dương Khai Thạch và Linh từ cũng biết mà!

Mà Bách Thủ thì đến tối mới về đến nhà, rửa mặt, ăn cơm rồi kể chuyện ban ngày.

“.....thì ra hai lần trước hai người kia bảo ta dẫn hai lên núi là để tìm mỏ than. Hôm nay lại có tổng cộng bốn, năm người tới nữa, bọn họ đi thẳng lên núi, sau đó phái người đến dặn dò trường thôn, cụ thể nói gì thì ta không biết, nhưng mà buổi chiều ta nghe được chút ẩn ý, những người này muốn đào quặng ở sau núi của chúng ta, có lẽ đến lúc đó nhờ bọn họ mà chúng ta được hưởng chút lộc, giúp họ làm vài việc, kiếm được chút bạc. ....”

Cũng không khác lắm với phỏng đoán của Loan Loan, những người kia hẳn là đã tìm được than đá trên núi. Thời đại này, khai thác than đá còn chưa quá mức như hiện đại, những thứ hiếm có này ngoại trừ có thể khai thác làm than ngậm sương cho mấy gia đình có tiền sưởi ấm mùa đông, còn có một tác dụng quan trọng là dùng để đốt lò rèn sắt, chế tạo binh khí.

Cho nên người nào không có chút quyền thế mà phát hiện ra thứ này thì thật đúng là chẳng nuốt được, vì thế cũng có thể thấy ông chủ này có mối quan hệ không đơn giản.

Đây đúng là một cơ hội tốt, cho dù đối phương thế mạnh, nhưng cũng không có khả năng điều tất cả công nhân từ nơi khác đến, một là phiền toái, hai là không cần thiết, vì thế chuyện tuyển người là điều đương nhiên.

Có điều việc khai thác quặng này cũng là công việc vô cùng nguy hiểm.

Ngày hôm sau, Dương Nghĩa Trí triệu tập mọi người mở một cuộc họp, chính thức tuyên bố tin tức sắp có người lên núi khai thác mỏ than với người trong thôn. Còn nói: “Nếu ai mong muốn kiếm tiền, thì đến khi người ta đến tuyển người, mọi người có thể báo danh, về phần tiền công tạm thời còn chưa biết, nhưng có lẽ sẽ không quá thấp....”

Tin tức vừa lan ra, tiếng bàn tán lập tức nổi lên, mỏ than này mọi người cũng chỉ nghe nói qua thôi, những người nhiều kinh nghiệm sống cũng chỉ nghe người ta nói đến: “Khai thác quặng”, nhưng rốt cuộc là thế nào thì không ai biết, họ không thể tưởng tượng được chuyện tốt bức này lại có thể đến lượt thôn của mình. Nếu có công việc này, thì cả năm nhất định sẽ để dành được chút bạc, dù sao cũng tốt hơn bình thường quanh quẩn tìm đồng tìm tây như một con ruồi không đầu, ảo tưởng phát tài ngập đầu nhưng không có cách nào thực hiện.

Cuộc họp vừa xong, tất cả mọi người chậm chạp rời khỏi từ đường, vừa đi vừa bàn tán.

Có người cười tính toán sau này sẽ thu được bao nhiêu bạc trong một năm, chồng mình không cần vì vài đồng bạc mà phải đi làm thật xa, dù phải dầm mưa dãi nắng, nhưng sau núi thôn mình gần như thế, chỉ hai ba bước là có thể đưa đồ che mưa đến.

Cũng có người mặt mày nhăn nhó buồn rầu suy nghĩ nên để bao nhiêu người trong nhà đi làm, nếu cả nhà đều đi rồi thì ai chăm sóc bọn trẻ còn nhỏ?

Còn có mấy người lớn tuổi một chút vì không muốn bỏ qua cơ hội lần này mà cũng quyết định muốn lên núi, nhưng thanh niên trong nhà thì lại xoắn xuýt, việc tốn thể lực như thế này liệu người lớn tuổi có đảm đương nổi không? Lần đầu tiên bọn họ gặp chuyện có thể tìm được bạc trước cửa nhà, nhưng lại lo lắng cho thân thể của cha mẹ già...

Nhất thời trên đường thôn đều ngập tràn tiếng nói chuyện ong ong, mọi người thảo luận khí thế ngất trời, khiến bầu không khí trong thôn phấn chấn lên không ít!

Bách Thủ cũng rất hưng phấn, một năm này trong nhà họ gần như rất ít thu vào, ngày thường hẳn không nói nhưng thật ra trong lòng lại rất sốt ruột. Hẳn là trụ cột trong nhà, sao hẳn có thể chỉ dựa vào chút bạc một năm hai lần Loan Loan làm thịt khô chứ?

Từ sau khi xác định tin tức từ chỗ Dương Nghĩa Trí, hẳn cũng đã hạ quyết tâm, mặc kệ việc này một mối thế nào, hẳn cũng nhất định phải lên núi làm việc. Hiện tại vẫn chưa biết tiền lương bao nhiêu, nhưng hẳn nhất định sẽ cần cù chăm chỉ làm việc, cố gắng làm việc bên cạnh ông chủ lâu một chút, đến lúc đó gánh nặng trên mình Loan Loan cũng nhẹ bớt, nếu ngày nào đó không làm thịt khô nữa thì cuộc sống nhà bọn họ vẫn như hiện tại.

Nhìn thần sắc hưng phấn trên mặt Bách Thủ, lòng Loan Loan sáng tỏ như gương, nhưng nàng không muốn lấy lời nói đã kích hắn, chỉ tự nói với mình một câu: “Việc khai thác quặng này cũng không phải đơn giản, không chỉ không đơn giản mà còn là loại việc rất nguy hiểm, không biết ông chủ này trả bao nhiêu ngân lượng?”

Qua hai ngày sau lại có người đến, có một người từng theo Bách Thủ lên núi, gọi là Vạn Hữu Tài, có nghề trong việc tìm mỏ, mọi người đều gọi ông ta là Vạn sư phụ, một nam tử trẻ tuổi khác là con ông ta, gọi là Vạn Năng.

Hai người dẫn theo hơn hai mươi người đến, Vạn Năng dẫn người đi thẳng lên núi, Vạn Hữu Tài thương lượng cùng thôn trưởng một phen rồi cũng đi theo lên núi. Mọi người đứng trên đường thôn vừa nhỏ giọng nghị luận, vừa chờ Dương Nghĩa Trí lên tiếng.

Một lát sau, Dương Nghĩa Trí từ trong nhà đi ra, ông cầm túi thuốc, chấp tay sau lưng.

Nhìn thấy ông đi tới, mọi người cách thật xa đã nhiệt tình gọi: “Trưởng thôn.”

Dương Nghĩa Trí gật gù đầu, đi xa khỏi đám người vài bước nhưng hình như nghĩ đến điều gì nên lại quay đầu nói với mọi người: “Thời tiết tốt như vậy đừng tụ tập ở đây, ruộng nhà ai chưa trồng gì thì nhanh trồng đi, đừng bỏ hoang đất.” Nói xong liền đi.

Mọi người buồn bực một hồi.

“Trưởng thôn không có gì cần nói với chúng ta sao?”

“Đúng vậy, những người vừa nãy nhất định là đi đào quặng, lẽ ra người đã đến đây rồi thì cũng nên nói với chúng ta một tiếng chứ, nhưng sao bây giờ lại hù rồi?”

Lập tức đã có người lo lắng nói: “Việc này không phải thất bại rồi chứ? Trưởng thôn cũng thật là, không cho câu trả lời chắc chắn, giờ đã là lúc nào rồi mà ông ấy còn tâm tư đi săn đập lúa chứ? Thế chẳng phải khiến chúng ta lo lắng sao?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Dương Nghĩa Trí đi lên sân đập lúa, tiếp đó từng câu đồng ý liên tiếp vang lên: “Đúng vậy, đúng vậy !..”

Dương Nghĩa Trí vòng hết sân đập lúa, lại lần quần ra sau nhà Loan Loan nhìn một hồi. Bên cạnh tường sau nhà Loan Loan là nhà Lý Đại Trí, đi tiếp là một mảnh ruộng, hai mảnh ruộng, ba mảnh ruộng ghép lại. Nhà Hương Tú ở phía sau nhà Lý Đại Trí, cho nên mười mảnh ruộng nối tiếp gộp lại thành một mảnh lớn.

Dương Nghĩa Trí đi vòng quanh mảnh đất kia một lúc lâu, bên này đều là ruộng cạn, tuy nói chỉ là mảnh nhỏ, nhưng rất nhiều mảnh nhỏ đều trồng rau hoặc những thứ khác.

Người người đều chờ ông nói một câu, nhưng dường như ông không hề sốt ruột. Trên đường đi ông gặp không ít người, ai cũng đều đến trước mặt ông chào hỏi, hơn nữa sau đó mỗi người đều phải hỏi một câu: “Trưởng thôn, ngài đang tìm cái gì vậy?”

Dương Nghĩa Trí chỉ trả lời hai chữ đơn giản: “Xem thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Tranh tiên khủng hậu (*)

(*) tranh tiên khủng hậu : chen lấn, tranh lên phía trước sợ tụt lại đằng sau

Đúng lúc Dương Nghĩa Trí ra ngoài thì trông thấy Bách Thủ đang đổ rác, Loan Loan đang ôm con đứng bên cạnh. Ông cảm thấy rất thú vị, nhà người ta

quảng rác đều ném thẳng ra ngoài, cả thôn chỉ có nhà bọn họ lấy đồ chứa rác, không sợ tốn sức đi đường xa để đến đổ ở bãi đất trống dưới chân núi.

Loan Loan nhìn thấy Dương Nghĩa Trí, không đợi ông đến gần đã gọi: “Trưởng thôn đi quanh đất đằng sau làm gì thế ạ? Năm nay thu hoạch ngoài đồng chắc chắn sẽ rất tốt, mưa xuân đến rất đúng lúc.”

Dương Nghĩa Trí gật đầu, năm nay quả thực tốt hơn hai năm trước, trời không khô hạn! Ông thuận miệng đáp lại một câu: “Bách Thủ đi đổ rác mà cháu cũng đi theo à?”

Loan Loan cười ha ha nói: “Đâu có ạ, là thằng bé này muốn theo cha.” Sau đó nàng ôm con đi về phía nhà, Bách Thủ mang đồ đi đổ, đi bên cạnh Dương Nghĩa Trí, vừa đi vừa nói: “Trưởng thôn, không thì bác vào nhà ngồi một chút?”

“Không được, bác còn có việc.” Dương Nghĩa Trí nói.

Bách Thủ đáp lời rồi mang gùi trúc đi vào sân, lúc này Dương Nghĩa Trí mới quay lại chợt nhớ ra, dọc đường người thấy ông đều muốn hỏi một hai câu, sao không thấy hai vợ chồng này đề cập đến một chữ? Thế là ông lập tức gọi Bách Thủ lại hỏi hần: “Khi này bác đi trên đường, đều có người tìm bác hỏi chuyện mò quặng, sao hai cháu lại không sốt ruột thế?”

Bách Thủ lập tức nở nụ cười, lộ một hàng răng trắng nõn: “Bác là trưởng thôn, bác muốn nói, đến lúc nên nói thì bác tự nhiên sẽ nói, bọn cháu cần gì phải gấp chứ? Công việc của chúng ta thì sẽ là của chúng ta, có chuyện tốt thì đương nhiên bác sẽ nói cho mọi người trước.”

Nghe xong lời này, Dương Nghĩa Trí cũng cười, Loan Loan và Bách Thủ bình thường đều hiểu lý lẽ. Trên đường đi mọi người thấy ông đều phải hỏi mấy câu, ông nghe đến phiền mà trả lời cũng phiền rồi, đột nhiên gặp người không đề cập đến chuyện này, trong lòng ông lại thấy khó hiểu.

Đúng như lời Bách Thủ nói, sở dĩ Dương Nghĩa Trí không nói cho mọi người là vì đối phương còn chưa cho ông một câu trả lời chính xác. Buổi sáng Vạn Hữu Tài lên núi không bao lâu thì phái người xuống núi rồi khỏi thôn. Vừa qua bữa trưa, thì trên đường vang lên từng đợt tiếng bánh xe lăn lộc cộc, một đoàn xe trâu đi vào Dương gia thôn, trên xe trâu chất đầy đồ.

Nhận được tin, Dương Nghĩa Trí lập tức từ trong nhà chạy ra, dẫn mọi người đến dưới sân đập lúa, hơn hai mươi người lên núi lúc trước cũng đã xuống núi, mọi người ba chân bốn cẳng chuyển đồ trên xe đến sân đập phơi, có người trong thôn đứng bên cạnh xem, Dương Nghĩa Trí lập tức hô: “Đến giúp đi.”

Chỉ chốc lát sau, nam nhân trong thôn bước ra hỗ trợ, đồ trên xe chuyển hai ba lần là xong, có người vội chạy ra nhưng tay cũng chưa chạm được một cái.

Sau khi đồ được chuyển lên, đám người kia bắt đầu bận rộn triển khai. Chưa đầy một chốc, một đám lều vải được dựng lên, lúc này mọi người mới chợt hiểu, thì ra những người này có ý định ở đây. Ngoại trừ lều vải còn có nhiều đồ dùng sinh hoạt khác, Vạn Năng chỉ huy mọi người chỉnh lý đồ đạc, rồi lại phân chỗ ở. Sân đập lúa lớn, những cái lều vải từng cái nối sát nhau, cũng miễn cưỡng cầm đủ.

Có điều, phía trên này chỉ để ở, chưa chuẩn bị chỗ nấu cơm, mọi người đang nghĩ như vậy thì một nam tử chạy tới tìm Vạn Hữu Tài, hần nói: “Vạn sư phụ, đã chọn được chỗ rồi, đợi lát nữa cho người xuống giúp.”

Vạn Hữu Tài gật đầu, sau đó rất ôn hòa nói: “Dương thôn trưởng, chỗ bọn tôi đã chọn xong rồi, chỉ còn chờ ông đi xuống xem có thích hợp không thôi.”

“Được rồi, mọi người chọn xong là được rồi.” Dương Nghĩa Trí nói.

Cả đám lại đi theo hai người xuống khỏi sân đập lúa, đến mảnh đất phía sau nhà Loan Loan. Có khoảng hai ba người đang đứng ở đó, có một phụ nhân tầm bốn mươi tuổi, bên cạnh chất một đồng đồ lớn, trong mấy cái sọt lớn là bát, đĩa, hai cái nồi lớn thì để xuống đất.

Họ đang muốn dựng một chỗ nấu cơm tạm thời.

Nam tử báo tin chỉ vào chỗ người phụ nhân đang đứng nói: “Là ở đây ạ.”

Vạn Hữu Tài nhìn về phía Dương Nghĩa Trí, Dương Nghĩa Trí cười nói: “Được được được, mọi người chọn xong là tốt rồi. Giờ này cũng không còn sớm, để ta gọi vài người đến giúp mọi người.” Sau đó chọn mười nam tử ở trong thôn.

Vạn Hữu Tài khách khí nói cảm ơn với Dương Nghĩa Trí, Vạn Năng sai một người rồi chỉ người đó đào lò, khuôn đồ vv.... Chờ đến khi trời tối, bếp lò cơ bản đã xây xong. Những người này đều có kinh nghiệm, nên đương nhiên dựng bếp xong là có thể dùng ngay.

Cách một ngày, Dương Nghĩa Trí đưa tin chính xác cho mọi người. Đối phương muốn lên núi đào mộ than, bọn họ ngoại trừ có hai sư phụ thì còn có hai mươi mấy người có kinh nghiệm đào than lâu năm, và bọn họ chuẩn bị tuyển một số người đào than. Họ xét thấy Dương gia thôn ở ngay dưới núi, mà lại cấp chỗ dựng lều, nấu cơm, nên đối phương đã đồng ý để người Dương gia thôn tới đăng ký trước, sau đó mới nhận người ở những thôn khác.

Đây không thể nghi ngờ là một tin tức quá tốt.

Cái này cũng giống nông thôn ở hiện đại, mỗi ngày mọi người đều đến công trường làm việc, đột nhiên có người bỏ tiền ra mở nhà máy, tất cả mọi người đều thành công nhân chính thức của nhà máy, không cần dãi nắng dầm mưa, cũng không cần lo lắng hôm nay có việc làm nhưng không biết ngày mai có hay không.

Trên mặt mỗi người đều cười tươi như hoa, tranh nhau giơ tay hô to: “Trường thôn, ta muốn đi . . .”

Dương Nghĩa Trí cũng thật cao hứng, có việc này rồi, ông tin rằng tương lai không xa Dương gia thôn sẽ là một thôn có cuộc sống tốt hơn mấy thôn lân cận!

Nhưng việc đào than này cũng là một công việc nguy hiểm bậc nhất. Không có nhiều người trông thấy, cho dù là những người bên ngoài, cũng không biết rốt cục việc khai thác than là việc thế nào. Trước đó Vạn Hữu Tài đã nói rõ ràng với Dương Nghĩa Trí, đào than không phải việc đơn giản, nếu mỏ than sập, tính mạng cũng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Nhất định phải đề cho tất cả mọi người biết được điểm ấy.

“ . . . . . Không giống công việc bình thường của chúng ta, khả năng hầm mỏ bị sập rất cao, nếu đào than hơi vô ý một chút cũng có thể mất mạng. . .tiền công cao hơn rất nhiều việc chúng ta làm bình thường, nhưng nó rất nguy hiểm, hy vọng mọi người suy nghĩ kỹ. . . . . quyết định làm thì tới chỗ ta báo danh, tan họp.”

Dương Nghĩa Trí nói vô cùng chăm chú, thần sắc cũng hết sức nghiêm túc.

Mọi người nghe xong đều sửng sốt, không ngờ lại nghiêm túc như vậy, nhưng không trải qua thì không biết nó nguy hiểm.

Dương Nghĩa Trí đi đã được một lúc mà đám người vẫn chưa giải tán, mọi người không ngừng châu đầu ghé tai, nói nhỏ, khi thì nhíu mày, khi thì mỉm cười, từ đầu đến cuối không có chút lo lắng.

Buổi tối, Bách Thủ thương lượng với Loan Loan.

“Ta vẫn lên núi đào than vậy, tiền công cao hơn một chút, có việc này rồi thì tạm thời chúng ta không cần lo lắng phí sinh hoạt sau này nữa. . .” Lại cười cười nói: “Việc này tính ra cũng tốt, chúng ta ở trên núi, cách nhà cũng không xa, bình thường nếu nàng có việc gì ta cũng có thể trông nom!”

Loan Loan lại không nghĩ như vậy, khai thác than đá rất nguy hiểm, ở hiện đại nàng xem trên TV rất nhiều, hầm mỏ sập thì chỉ có đi không có về.

“Mặc dù nói như thế, nhưng khai thác than đá rất nguy hiểm, hầm mỏ mà sập, người sẽ bị chôn bên dưới, nếu nghiêm trọng thì vài ngày cũng không đào ra được. . . . .” sau đó liệt kê từng vấn đề có khả năng phát sinh ở hầm mỏ, nghe xong Bách Thủ trợn mắt lú lờ: “Nàng nói cũng hơi quá rồi!”

“Ta nói thật đấy, hôm nay chàng không nghe trường thôn nói sao? Và lại, chàng nhìn tiền công kia đi, tiền công hàng tháng của nhà hoàn ở một hộ gia đình lớn trên trấn cũng chỉ có một lượng bạc, bây giờ vừa mới bắt đầu, ít than đá, mà họ đã cho chúng ta tiền công gốc là một lượng bạc. Chàng nói xem, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy?”

Về vui mừng trên mặt Bách Thủ lúc trước phai nhạt đi không ít, Loan Loan thừa dịp nói: “Không bằng chàng tìm trường thôn đăng ký một vị trí trong danh sách vận chuyển than đá đi?”

Vì phát hiện mỏ than ở sau một ngọn núi, mà chung quanh lại toàn núi non, chỉ có một con đường ở Dương gia thôn thông ra phía ngoài, vì vậy sau khi đào than thì cần phải vận chuyển than đá từ trên núi xuống, trèo đèo lội suối phải cần không ít người lao động, chắc chắn sẽ phải thuê người.

Vận chuyển than xuống núi rồi vẫn chưa thể chở đi ngay được, phải tập trung lại một chỗ thống nhất ở dưới núi, đợi than đá chuyển xuống được một lượng nhất định, lúc này mới có thể chở đi.

Vận chuyển than vất vả nhưng không nguy hiểm như đào than, đương nhiên bạc cũng ít hơn đào than.

Cũng không biết ai nghĩ ra biện pháp này, có thể nghĩ đến cách tính công theo sản lượng. Phép tính tiền công, cả khai thác lẫn vận chuyển than đều tính theo số gùi. Trên núi, dưới núi đều có gùi đặc chế, vận chuyển than đá thì mười đồng một gùi, khai thác than thì mười lăm đồng tiền một gùi. Mới đầu than không nhiều lắm, một người một ngày cũng chỉ được tám được bốn đến năm gùi, tính ra vận chuyển than đá cũng có thể kiếm được một lượng bạc một tháng, đào than thì ngoài hai lượng.

Nhưng mà việc khai thác mỏ này, một tháng đầu có thể không có than đá, đối phương nói nếu làm không đủ một lượng bạc thì cũng tính là một lượng bạc.

Bởi vậy cho dù một tháng mọi người không đào được than, không làm gì cũng được một lượng bạc.

Đợi sau khi mỏ than đào được sản lượng nhiều, tháng nào đào được nhiều thì có thể có bốn lượng bạc!

Tất nhiên Bách Thủ muốn đi đào than đá, nhưng qua một phen khuyên bảo của Loan Loan, lại nghĩ đến việc đứa con còn nhỏ, còn phải thường xuyên chú ý Lai Sinh, Bách Thủ đành phải báo danh đăng ký vận chuyển than. Điều này khiến mấy người Dương Nghĩa Trí kinh ngạc một phen, người có thân thể khỏe mạnh như Bách Thủ đương nhiên sẽ đi đào than, sẽ chọn việc kiếm được nhiều bạc hơn, không ngờ hẳn lại chọn việc vận chuyển. Nhưng nghĩ đến Loan Loan và đứa trẻ ở nhà, trưởng thôn cũng không nói gì nhiều.

Lúc này già trẻ trong thôn, chỉ cần có thể ra ngoài làm thì gần như đều muốn đi. Dương Nghĩa Trí lấy thái độ công chính thông báo, không nhận những người già, phụ nữ, trẻ nhỏ, các loại . . . không làm được việc nặng, xong vẫn có hơn mười người.

Như cha Lý Đại Trí là Lý Bách Ngôn, đại ca của hắn là Lý Đại Thạch, Dương Nghĩa Thiên, Dương Phú Quý, Cát Sơn, Vương Trường Thọ . . . đều báo

danh đi đào than, khiến Loan Loan có chút ngoài ý muốn nhỏ nhỏ đó là Dương Khai Thạch cũng báo đi vận chuyển, Vương Bảo Sơn và cha hắn, Lý Trụ đều báo vận chuyển.

Còn có một điểm có lợi nhất chính là, trong thời gian làm công nhân làm công, mọi người đều có thể ăn cơm trên công trường. Bếp lò được đắp ở mảnh đất nhỏ sau nhà Loan Loan, đầu bếp là người phụ nhân hơn bốn mươi tuổi họ Tạ, mọi người đều gọi bà là Tạ đại nương.

Sau đó Dương Nghĩa Trí mang danh sách báo danh cho Vạn Hữu Tài. Ngày thứ ba, Dương Nghĩa Trí gọi những người báo danh làm công lên núi tập hợp. Trước tiên, Vạn Năng nói những điều cần chú ý trong công việc cho mọi người, sau đó liền dẫn mọi người lên núi.

Trên núi, hai mươi mấy hán tử Vạn Hữu Tài mang đến đã bắt đầu vào việc đào than đá. Đào than nhìn thì đơn giản nhưng có rất nhiều điểm quan trọng, bên ngoài thì không có nguy hiểm gì, thế nhưng một khi đào thành hầm thì phải cẩn thận, đào hầm càng sâu lại càng phải chú ý.

Loan Loan vẫn trông con ở nhà như trước, nàng dặn dò Lai Sinh đừng chạy lung tung, nhưng vừa chớp mắt hắn vẫn cứ chạy theo mấy đứa Thạch Đầu, Nguyên Bảo lên núi rồi.

Con lớn hơn, nàng cũng dần có chút kinh nghiệm, đợi con ngủ, nàng lập tức nhanh chân lẹ tay làm việc nhà, bây giờ dù có phải một mình trông con thì cũng đã không còn luống cuống chân tay như trước nữa.

Vì có con, nên nàng và Bách Thủ tính bắt đầu từ năm nay tạm thời không nuôi lợn, dù sao hàng năm nuôi lợn cũng để bán, mà bán chỉ được chút tiền, còn không có lợi bằng cuối năm nàng lên thôn trang làm thịt khô, vì thế hai người dứt khoát bỏ việc này đi, chuyên tâm chăm sóc con. Không nuôi lợn thì tự nhiên không cần mỗi ngày phải nhớ đi cắt rau cho lợn, người cũng nhẹ nhõm không ít.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Nghi kỵ (thượng)

Edit: Trần Phuong

Beta: Tuyệt Y

Buổi chiều sau khi đi dạo một vòng trong thôn, Loan Loan ôm con về bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Trời còn chưa tối đã thấy một đoàn người xuống núi, ngày đầu tiên ngoại trừ nghe, quan sát, ghi nhớ, phần lớn thời gian đều làm chân chạy, trợ thủ, chứ không làm việc gì, cho nên mọi người không mệt mỏi, và cũng tan tầm sớm.

Bách Thủ về, Loan Loan rất vui mừng, nàng cười xách nước rửa mặt cho hắn. Lai Sinh chạy ra sau Bách Thủ, không đợi Bách Thủ rửa mặt mà đã đưa bàn tay đen sì của mình vào chậu nước.

Loan Loan thờ dài, không biết buổi chiều tên tiểu tử này lên núi làm gì mà trên người dính đầy bùn đất. Đợi hắn rửa tay xong, Loan Loan đổ nước đi rồi xách nước khác cho Bách Thủ.

Bách Thủ vừa rửa mặt vừa nói tình hình công việc hôm nay.

“.....mấy ngày đầu nhẹ nhàng một chút, ta cũng có thể về sớm giúp nàng, nhưng sau này có lẽ sẽ tan tầm muộn hơn. Lúc chúng ta về, mấy người kia vẫn còn làm trên núi đấy...” Dừng một chút rồi lại khó hiểu nói với Loan Loan: “Hôm nay trên mỏ có một quán sũ và một đóc công đến, nàng đoán xem là ai?”

Loan Loan lắc đầu.

“Là Lưu quán sũ ở Tạ gia trang, đóc công kia hình như cũng là người trong trang.”

Loan Loan bắt ngờ: “Lưu quán sũ?” Chẳng nhẽ ông chủ mỏ than này là Tạ gia?

Loan Loan cảm thấy rất có khả năng, nếu không thì sao có thể phái Lưu quán sũ đến hầm mỏ? Bách Thủ cũng có cách nhìn tương tự, cho dù Tạ gia không phải ông chủ thì chắc chắn cũng có cổ phần.

Có điều, như vậy ngược lại lại là một chuyện tốt, bọn họ có quen Lưu quán sũ, nói không chừng về sau có chuyện gì thì vẫn có thể dàn xếp được. Đào mất nàng lại nghĩ đến việc đã rất lâu rồi không thấy Tạ Dật, cả chuyện ký kết đồ nướng cũng do Dư trường quý xử lý, không biết sau khi mỏ than khởi công xong Tạ Dật có tới không? Đến lúc đó chắc chắn nàng phải nói chuyện kỹ càng về đồ nướng với Tạ Dật. Nếu tình hình tốt, có lẽ về sau có thể mở cửa hàng đồ nướng ở kinh thành, không chỉ đồ nướng, mà còn có thể đưa tất cả các loại như cá nướng vào, mà như vậy thì các thiết bị ở cửa hàng phải thay đổi. Loan Loan nghĩ lại, lại cảm thấy vô cùng động tâm, thời đại này xây một chuỗi cửa hàng đồ nướng mang hơi hướm hiện đại, lại có thể khiến cho toàn bộ người ở thiên triều yêu thích cách ăn và cả loại cửa hàng phong cách này, điểm quan trọng là trừ nàng không ai nghĩ ra được, thiết bị nàng dự tính lắp đặt ở cửa hàng cũng là độc nhất vô nhị, đây là một chuyện vinh quang, tự hào cỡ nào ah!

Nghĩ vậy, máu huyết toàn thân Loan Loan đều sôi trào!

Hai ngày trôi qua, Vạn Năng lại đi tuyển người ở những thôn khác về, trong đó có cha Loan Loan và Vương Nguyên Sinh. Cha nàng đến, nàng cũng không bắt ngờ, nhưng cái kẻ lười biếng như Vương Nguyên Sinh cũng đi theo làm việc này thì khiến nàng ngạc nhiên không nhỏ.

Bách Thủ rất cảm thán nói: “Hy vọng bây giờ Nguyên Sinh đã hiểu chuyện, vậy mới không phụ nỗi khổ tâm của nhạc phụ.” Vương Nguyên Sinh bình thường lười biếng, tay nghề so ra thì kém với những người thường xuyên làm việc, mà hắn vẫn chưa lớn lắm, Lưu quân sự vốn không đồng ý nhưng cha Loan Loan cứ cầu xin rất lâu, tiếp đó Bách Thủ cũng đi theo cầu tình một phen. Lúc này Lưu quân sự mới biết ông là cha Loan Loan, là cha vợ của Bách Thủ, sau đó mới đáp ứng giữ Vương Nguyên Sinh lại. Bách Thủ vì suy nghĩ đến an toàn nên đã bảo hai người báo danh vận chuyển.

Dương gia thôn có hai ba mươi người, Vương gia thôn và những thôn xung quanh tuyển một lần được khoảng bốn mươi người, cộng thêm hai mươi mấy người Tạ gia dẫn đến, ước chừng có chừng một trăm người, rất nhanh đã đào được một lượng lớn than đá. Vạn Hữu Tài có nhiều năm kinh nghiệm dò xét than đá, than đá này nằm sâu trong núi, muốn đào sâu thì nhất định phải đào hầm mỏ.

Công nhân tạm thời Vạn Năng tuyển về đều được huấn luyện nhưng không thể dùng như công nhân chính thức. Vì Dương gia thôn ở nơi vắng vẻ, lúc trước cũng không mang quá nhiều người đến, cho nên công việc ở mỏ tiến triển rất chậm.

Than đá được đào ra sẽ do người vận chuyển từng gửi xuống núi, sau đó Dương Nghĩa Trí lấy một miếng đất ở sau nhà Loan Loan ra để chất than, bên cạnh là chỗ nấu cơm. Vì Lưu quân sự biết Bách Thủ, đúng lúc cần người trông coi đồng than nên để Bách Thủ làm người giữ than, lại phải thêm một người khác, hai người thay phiên nhau giữ than.

Tiền công việc trông coi than một tháng cũng tương đương vận chuyển than, lại không mệt mỏi, đương nhiên Bách Thủ rất vui vẻ.

Sau khi công việc ở mỏ đi vào quỹ đạo, thời gian mọi người tan tầm cũng trễ hơn. Mỗi ngày gần như là đến lúc trời tối mới xuống núi, buổi tối đương nhiên có để người gác đêm trên mỏ, nhưng đó cũng không phải việc Bách Thủ cần quản.

Qua tháng đầu tiên, mọi người nhẹ nhàng được một lượng bạc, vì thế ai ai cũng đều vui vẻ ra mặt. Bách Thủ lĩnh tiền công rồi vui vẻ về nhà, vừa về nhà liền giao một lượng bạc cho Loan Loan, ưỡn ngực vui vẻ nói: “Ta không có thời gian đi chợ, đến mai nàng cầm bạc dẫn Lai Sinh đi chợ mua chút đồ thích ăn về đi, đừng tiết kiệm, tháng sau không chừng có thể kiếm được nhiều hơn nữa!” Bày ra bộ dáng như nói về sau nàng không cần lo âu nữa.

Loan Loan hé miệng cười cười, cất bạc vào trong túi rồi dọn bát đũa, vừa gọi hắn và Lai Sinh ngồi vào bàn vừa nói: “Trong nhà tạm thời không thiếu thứ gì, ta cũng không muốn mua gì, trước mắt cứ để dành đi!”

Nói xong lại nhìn Lai Sinh ngồi thẳng lưng bên bàn, không nói tiếng nào nói: “Không thì như vậy đi, đã lâu chúng ta không đi chợ rồi, đồ ăn vặt trong nhà cũng hết, bằng không ngày mai ta vào thôn xem có ai muốn đi chợ thì nhờ người ta mua một ít đồ ăn về...” Sau đó tùm tùm cười nhìn về phía Lai Sinh: “Lai Sinh, đệ muốn ăn gì thì nói cho chị dâu biết, đến mai chị dâu nhờ người mang về cho!”

Lai Sinh giật mình sau đó nhìn Loan Loan mỉm cười nói: “Không cần đâu chị dâu, đệ cũng không muốn ăn gì cả. Trước tiên cứ để dành đi, sau này có nhiều chỗ Hán nhi cần dùng tiền!”

Nghe xong lời này Loan Loan có chút kinh ngạc, Lai Sinh vốn thích ăn vặt mà giờ hắn lại tự mình cự tuyệt.

Nàng không xác định hỏi: “Đệ thực sự không muốn gì cả sao? Táo? Hạt dưa? Kẹo đường?”

Lai Sinh lắc đầu: “Đệ thực sự không muốn.” Đồng thời trên tay không ngừng, chia đũa cho ba người xong lại gấp một miếng thịt cho vào bát Loan Loan rồi gấp một miếng cho vào bát Bách Thủ nói: “Thật sự không cần mà. Ca, chị dâu, mọi người ăn cơm đi.”

Nhìn thịt trong bát, hai vợ chồng đều ngậm ngẫn cả người.

Loan Loan nhìn miếng thịt nạc trong bát mình, lại nhìn miếng thịt mỡ óng ánh trong bát Bách Thủ, trước kia Lai Sinh ăn thịt đều chỉ lo cướp cho mình, hơn nữa hắn thích ăn thịt mỡ. Tay Loan Loan không khỏi sờ lên trán Lai Sinh, Lai Sinh lần đầu tiên nghiêng đầu tránh, tay nàng chỉ chạm được vào tóc trên trán hắn. Lúc này nàng chỉ chú ý đến sự khác thường của Lai Sinh, cũng không chú ý đến động tác nghiêng đầu của hắn, nàng kinh ngạc lớn tiếng nói: “Lai Sinh, trước kia đệ rất thích ăn thịt mà!”

“Hai người làm việc mệt rồi, hai người ăn đi!” Lai Sinh giật mình sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói, đồng thời gấp mấy cọng rau vào bát mình.

Bách Thủ nhú mày, nhìn chằm chằm vào hắn nói: “Đến đồ ăn cũng không ăn, hôm nay đệ làm sao thế hả?”

Trên mặt Lai Sinh hiện lên vẻ xấu hổ, nhỏ giọng đáp ứng không biết nói cái gì, nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên nói: “Trưởng thôn nói mỗi ngày ca đều rất vất vả.” Sau đó lại hắc hắc cười ngây ngô hai cái, gấp hai miếng thịt nạc bỏ vào trong bát mình: “Hôm nay đệ ăn nạc.”

Bộ dáng ngốc nghếch, ăn ngon lành, đây mới là Lai Sinh!

Hai người nhẹ nhàng thở phào. Biểu tình hành vi vừa nãy của Lai Sinh thật không giống hắn lúc bình thường, đột nhiên thấy hắn hiểu chuyện như vậy quả thực khiến người ta cảm thấy là lạ!

Bên kia, quán rượu Phúc Sinh trên thị trấn đã làm thử theo phương pháp đồ nướng Loan Loan cung cấp cho Dư chương quý và vô cùng thành công,

việc buôn bán tốt ngoài sức tưởng tượng. Người đã thưởng thức một lần rồi cuộc cũng không quên được mùi vị thơm nức mà đặc biệt kia, tiếp đó là lần thứ hai, thứ ba, rồi cứ hễ rảnh là tới. Một truyền mười, mười truyền trăm, thế là ai có chút tiền là vội vã đến nếm thử.

Nhưng người giàu có trên thị trấn không nhiều lắm, so ra cũng kém các thành thị lớn. Cả Loan Loan và Dư chương đều hiểu rất rõ rằng kinh doanh tốt thế này cũng không kéo dài được bao lâu, nhưng mà biết mọi người thích ăn món hiếm lạ này là đã đủ rồi.

Trong lòng Dư chương quỹ hết sức kích động, ngay ngày kết sổ đã vội vàng viết thư cho Tạ Dật thông báo lợi nhuận từ đồ nướng trong tháng, chỉ chờ đồ nướng ở kinh thành khai trương, tiền tài sẽ cuộn cuộn mà đến!

Từ khi Loan Loan dẫn người trong thôn đến Tạ gia trang làm việc, nâng cao thu nhập cho mọi người, thì chuyện tốt của Dương gia thôn cứ đến liên tục.

Ban đầu là gia hạn hợp đồng, hàng năm chỉ tốn khoảng thời gian hơn một tháng là có thêm một khoản thu nhập khá quan; tiếp đó là Lý Đại Trí đỗ tú tài, Dương Tuấn Kỳ được vào thư viện Hồng Huy; sau đó Mai Tử sinh đôi hai cậu nhóc, liên tục đến mẹ Lan Hoa, Cát Kim Liên cũng có thai, thêm nhân khẩu cho Dương gia thôn. Giờ phát hiện ra mỏ than phía sau núi Dương gia thôn, cuộc sống của người trong thôn đã được đảm bảo chính xác.

Dù trước đây Dương Nghĩa Trí vì chuyện của Dương Phong mà phiền muộn không thôi, nhưng giờ mỗi ngày ông đều cười ha ha, lúc rảnh rồi ông còn đặc biệt chạy ra chợ bói một quẻ. Là quẻ tốt nhất, quẻ bói nói Dương gia thôn sẽ càng ngày càng tốt, thời gian của mọi người sẽ trôi qua rất náo nhiệt. Từ đường của Dương gia sửa chữa lại, tổ tiên họ Dương rốt cục đã hiển linh rồi, người Dương gia thôn cũng từ từ cách xa cuộc sống nghèo khó.

Quẻ bói này bói rất tốt!

Dương Nghĩa Trí vừa về đến Dương gia thôn bèn lập tức mang nhang đèn đến từ đường, cung kính đốt vàng mã cho liệt tổ liệt tông Dương gia. Ông đốt nhang rồi cúi đầu cung kính dập đầu lạy ba cái, sau đó quỳ trong từ đường, chấp tay trước ngực mặc niệm thật lâu. ....

Lại nói đến đại tú tài Lý Đại Trí, trước kỳ thi đúng lúc hấn về Dương gia thôn, lúc đó tinh thần hấn không được tốt cho lắm, bởi vì nếu hấn không qua được vòng thi mùa xuân tháng ba, đương nhiên sẽ không được đi thi đình, nên Lý Đại Trí rất sa sút, lần này mà không đỗ thì hấn lại phải đợi thêm ba năm.

Nhưng mà lão sư Dương Khanh của hấn ngược lại rất thông tình đạt lý, ông cổ vũ hấn không nên nản chí mà hãy tiếp tục cố gắng, lại cho phép hấn về nhà nghỉ ngơi vài ngày coi như giải sầu.

Cha Lý Đại Trí lên mỏ làm việc, mấy ngày này hấn giúp mẹ công việc đồng áng. Chí hướng của Lý Đại Trí rất cao, thi viện mà không qua thì hấn đã cảm thấy rất mất mặt, nhưng người trong thôn lại không thấy vậy, ai mà đỗ được tú tài thì bọn họ đã thấy rất giỏi rồi. Vì thế người nào thấy Lý Đại Trí cũng cười tươi như hoa, cách thật xa đã chào hỏi hấn.

Loan Loan ôm con từ ngoài đồng về thì gặp hấn, nàng cười lên tiếng chào hỏi hấn.

Lý Đại Trí thấy nàng một tay ôm con, một tay xách gùi, trong gùi còn có mấy cây ngô mẹ Nguyên Bảo cho. Hấn lập tức buông cuốc trên vai xuống, nói: “Tàu ôm con sao còn cầm nhiều đồ như vậy, để ta giúp!” Một khoảng thời gian rất lâu không gặp, cảm giác nói chuyện còn quen thuộc hơn trước kia rất nhiều.

“Vây cảm ơn huynh!” Loan Loan cười đưa gùi cho hấn. Quay đầu lại thấy cái cuốc hấn để ở ven đường: “Nếu không thì ta giúp huynh cầm cuốc nhé?”

Lý Đại Trí ngăn nàng, tiếp tục đi về: “Tàu cứ kệ đi, một cái cuốc hỏng có ai thềm đâu, ta vốn muốn giúp tàu, nếu lại để tàu cầm cuốc giúp ta thì chẳng phải ta đây không giúp được gì lại làm phiền đến tàu sao?”

Loan Loan cười ha ha, thật ra nàng chỉ sợ chậm trễ hấn làm việc thôi. Trước kia Lý Đại Trí gặp nàng nói đôi câu là mẹ hấn lại nhìn chăm chăm nàng phồng mắt nhử mảy. Nàng cũng không muốn để mẹ Đại Trí lại hiểu nhầm cái gì.

Thế nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu được, Lý Đại Trí không chỉ có diện mạo mi thanh mục tú, đối xử với mọi người cũng rất ôn hòa, chữ nghĩa đầy mình lại trúng tú tài, người như thế trong mười dặm tám thôn quanh đây cũng coi như có tiền đồ. Nếu như trước kia nàng thực sự thành đôi với Lý Đại Trí thì giờ nàng chẳng phải là tú tài phu nhân sao?

Nhưng mà có bà mẹ chồng hay bắt bẻ như mẹ Đại Trí thì cuộc sống cũng không trôi qua vừa lòng đẹp ý như hiện tại được.

Vẫn là Bách Thủ tốt, trên không có cha mẹ chồng, dưới không có huynh muội, nàng chỉ cần chăm sóc tốt con và Bách Thủ là mọi việc đều thuận lợi. Lúc một mối còn có thể tùy tiện sai sử Bách Thủ, mà hấn cũng không có oán hận câu nào. Trong thôn có được mấy người nam nhân tính tình tốt như Bách Thủ chứ? Nàng bội phục mình lúc trước thật là sáng suốt.

Lập tức Loan Loan lại lắc đầu, nghĩ cái gì thế chứ? Trước kia lúc chủ cơ thể này quen biết Lý Đại Trí, người ta căn bản không có để ý đến mình, chỉ là từ sau khi chuyển xuống Dương gia thôn, từ sau khi cả nhà họ từ từ được mọi người trong thôn chấp nhận, dường như lúc ấy Lý Đại Trí mới đối đãi gần gũi hơn với nàng. Mặc dù không biết nguyên nhân nhưng Loan Loan vẫn dương dương tự đắc nghĩ nhất định là kết quả của việc mình đối xử ôn hòa, khoan dung, khôn khéo với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Nghi kị (hạ)

Edit: Trần Phương

Beta: Tuyết Y

Một người khác cùng đi thi với Lý Đại Trí là Lý Khai Minh, vì thi rớt mà tinh thần sa sút một khoảng thời gian, nhưng rất nhanh đã khôi phục lòng tự tin. Mỗi ngày ngoại trừ ở nhà miệt mài đọc sách, hắn còn đòi giúp bà mồi Vương làm việc. Lý Trụ Đầu lên mô làm việc mỗi ngày kiếm tiền sinh hoạt, bà mồi Vương dạo này cũng bận rộn chuyện hôn sự của con trai nên không có đi làm mai cho nhà người khác. Sau khi được Lý Khai Minh khuyên bảo một hồi thì bà cũng đã thông suốt, nếu con trai tạm thời chưa muốn kết hôn thì thôi vậy, chỉ cần trong lòng nó vui, có thể học hành thật tốt thì bảo bà làm gì cũng được.

Mà Dương Tuấn Kỳ cũng coi như có song hỷ, hiện tại không chỉ được vào thư viện Hồng Huy, mà còn định được chuyện hôn nhân. Mẹ Tuấn Kỳ mừng đến nỗi mặt mày đều dán lại với nhau.

Việc hôn nhân này là đối phương sai người tìm đến cửa. Mẹ Tuấn Kỳ rất thích vị Đàm cô nương mới gặp một lần, tính nết tốt, diện mạo xinh đẹp kia. Tuổi Dương Tuấn Kỳ đã có thể thành thân rồi, năm nay thành thân, sang năm bà sẽ được ôm một đứa cháu trai mập mạp. Nếu năm sau Dương Tuấn Kỳ lại có thể đỗ tú tài kỳ thi hương, thì chẳng phải vừa vãn gia đình, sự nghiệp song thành sao!

Đối phương tìm đến Dương Tuấn Kỳ vì hắn là một nhân tài, được đến thư viện đọc sách, lại vừa vãn hợp ý mẹ Tuấn Kỳ, cho nên song phương ăn nhịp với nhau ấn định thời gian thành thân.

Lúc này mẹ Tuấn Kỳ rất huênh hoang.

Có người hỏi bà: “Mẹ Tuấn Kỳ có gì vui à?”

“Không có gì, Tuấn Kỳ nhà chúng ta đính hôn thôi.”

“Ồi, vậy phải chúc mừng rồi, không biết là cô nương nhà ai? Họ gì vậy?”

“Không xa đâu, nàng họ Đàm. ....”

Sau đó một truyền mười, mười truyền trăm, sau đó chuyện đến tai bà mồi Vương, bà tức giận đến mức ở nhà hai ngày không đi ra ngoài.

Hóa ra cho bà mai đến nhà Dương Tuấn Kỳ làm mối chính là Đàm gia – gia đình trong sạch mà trước kia bà mồi Vương nhìn trúng cho Lý Khai Minh, còn là Đàm Vân dung mạo xinh đẹp, tài giỏi.

Bà mồi Vương thật là tức a! Nếu nói về hoàn cảnh gia đình thì nhà mình tốt hơn nhà Dương Tuấn Kỳ một chút, Đàm gia chủ động tìm nhà họ Dương chẳng phải vì nhìn trúng Dương Tuấn Kỳ được vào thư viện đọc sách sao?

Có gì giỏi cơ chứ! Được vào thư viện đọc sách cũng chưa chắc đã thi đỗ.

Bà mồi Vương kìm nén bức bối trong lòng, nhưng trông thấy bộ dáng đắc ý kia của mẹ Tuấn Kỳ là bà lại hận đến nghiến răng.

Bà mồi Vương càng tức tối thì trong lòng mẹ Tuấn Kỳ càng đắc ý. Mấy năm trước điều kiện nhà bà mồi Vương tốt một chút thì thấy ai cũng vênh vào tự đắc. Năm đó khi nhà bà và nhà Loan Loan chia nhà, bà mồi Vương lúc đó còn âm dương quái khí mĩa mai trước mặt bà. Con tức này mẹ Tuấn Kỳ vẫn luôn nhớ kỹ, hôm nay chính là thời điểm trả lại cho bà mồi Vương.

Vì vậy, khi một đám người đứng trên đường, nếu có người nhắc đến hôn sự của Dương Tuấn Kỳ mà bà mồi Vương có mặt ở đó, mẹ Tuấn Kỳ sẽ nhân tiện cười ha hả rồi cao giọng khen con dâu còn chưa rước về của mình: “.... Có thể tìm được cô nương tài giỏi như vậy là may mắn của Tuấn Kỳ nhà ta a, tính nết lại còn tốt, người đến làm mai cũng nhiều nhưng cô nương tốt thế này không phải con chó con mèo nào cũng có thể cầu được nha....”

Bà mồi Vương nghe thế thì mặt cũng đen lại. Đây không phải biến tướng mắng con trai bà là chó mèo sao? Nhưng bà lại không thể phản bác, vì nếu bà tranh cãi thì chẳng phải chính mình thừa nhận con mình là chó mèo à?

Từ đó về sau, bà mồi Vương và mẹ Tuấn Kỳ đã kết thù!

Mẹ Tuấn Kỳ chiếm được thượng phong ở chỗ bà mồi Vương, nhưng thật ra mụn nhọt lớn trong lòng bà vẫn là nhà Loan Loan. Nhưng Loan Loan và Bách Thủ bình thường đều đối nhân xử thế theo khuôn phép, cũng không trêu chọc đến ai, chỉ có thỉnh thoảng đứa bé kia khóc rống lên vào ban đêm, mà trẻ con khóc là chuyện rất bình thường. Nhưng chỉ cần bà nghe được tiếng gì đó từ nhà Loan Loan truyền đến là trong lòng lại thấy bứt rứt, còn muốn mắng người.

Nhưng chuyện cãi nhau lại không thể kéo trẻ con vào được, bởi vì hai năm qua Dương gia thôn không chỉ có thêm một đứa bé. Hơn nữa nhà Cát Sơn và nhà Vương Thanh Sơn còn có con sắp chào đời, nếu bà lôi chuyện đứa trẻ ra nói thì chắc chắn người trong thôn sẽ có ý kiến, cho nên bà chỉ có thể dằn

đo đồn lực chú ý sang chuyện hôn nhân của con trai mình.

Loan Loan đã sớm nhìn ra mẹ Tuấn Kỳ có thành kiến với nhà mình rồi, nhưng chỉ cần không đụng chạm đến nàng thì nàng sẽ giả vờ như không biết, nên làm gì thì làm vậy.

***

Mỏ than trong giai đoạn đầu chỉ cần không đào quá sâu thì đều an toàn. Tháng thứ hai, than đá dần nhiều rồi, không cần giữ lương cơ bản mà cuối tháng mỗi người đều có một lượng tiền công. Chắc rằng đến tháng thứ ba tiền công còn có thể nhiều hơn nữa.

Mọi người làm việc rất phấn chấn, thời gian trôi qua rồi cũng rất nhanh đến vụ thu hoạch lúa mạch.

Năm nay người có sức lao động đều lên mỏ than, chỉ còn người già, phụ nhân và trẻ con là sức lao động trong nhà. Những người nam nhân chỉ có thời gian nghỉ là vội vàng về nhà ăn cơm, sau đó cầm liềm ra đồng làm một lát. Vì vậy quý thu hoạch này so với các quý trước đều dài hơn.

Sân đập lúa bị công nhân Tạ gia mang đến dùng để dựng lều rồi, mọi người đành mang lúa mạch đến bãi đất bằng ở từ đường phơi nắng. Trong thôn có mười bộ đệm chung để phơi nắng, nên mọi người thay phiên nhau phơi nắng.

Vì Bách Thủ phải trông giữ than đá, không mệt mỏi như người phải đào than hay vận chuyển, buổi tối có thể làm việc muộn hơn người khác một chút nên ngược lại lúa mạch nhà bọn họ cũng không bị chậm trễ thu hoạch.

Việc phơi nắng thì hơi phiền phức một chút. Mỗi buổi sáng sớm, hán thừa dịp còn chưa có ai chuyển than xuống, vội vàng trở về chuyển một phần lúa mạch cần phơi nắng đến từ đường cùng với Lai Sinh, rồi hán lại quay lại công trường. Sau đó Loan Loan công con trên lưng, cầm cào trúc bắt đầu chậm rãi tán lúa mạch ra phơi nắng cùng Lai Sinh.

Ngày hôm sau lại chuyển một phần nữa ra phơi nắng, vì mỗi ngày cũng không thể phơi nhiều.

Nếu thời tiết tốt, họ sẽ chuyển số lúa mạch phơi trên hai bộ đệm, nhiều thì ba bộ. Còn nếu thời tiết không tốt thì chỉ chuyển số lúa mạch đủ phơi trên một bộ đệm.

Vì nếu phơi nhiều lúa mạch, khi trời mưa Bách Thủ không thể về giúp, Lai Sinh thì bất cứ lúc nào cũng có thể biệt tăm, một mình Loan Loan còn mang theo con sợ rằng sẽ không thu vào kịp!

Năm trước Quán rượu Phúc Sinh làm nhiều thịt khô, hơn nữa Tạ Dật điều chỉnh lại nguồn tiêu thụ hàng khô. Ví như loại thủ phủ lớn như kinh thành, hán dự trữ hàng khô nhiều hơn, ở những địa phương nhỏ không đạt được mục tiêu tiêu thụ thì hán cũng không chuyển thịt khô đến nữa.

Thứ nhất là những thứ đó tiêu thụ ở kinh thành có thể nâng cao lợi nhuận, thứ hai là khi chỉ có những địa phương lớn mới có bán thì sẽ lộ rõ sự hiếm lạ của món này!

Cho nên năm nay thu hoạch mạch xong, Loan Loan được nghỉ ngơi mấy ngày mà không cần đến thôn trang làm thịt khô.

Ngay sau khi gặt lúa mạch xong thì phải bắt đầu dẫn nước tưới để cấy mạ. Việc này chỉ có Loan Loan và Bách Thủ làm, Lai Sinh có thể phụ giúp thu lúa mạch, nhưng hán lại hoàn toàn không biết cấy mạ, mà để hán trông con thì Loan Loan lại lo lắng, nên nàng chỉ có thể công con trên lưng ra ruộng làm việc. Trời râm mát thì còn tốt, chỉ cần mặt trời vừa ló ra là nàng chỉ có thể công con về nhà.

Đoạn thời gian trước thời tiết không tốt, hằng đêm trời không trăng đen kịt, không nhìn rõ cánh vật thì tự nhiên không thể ra ruộng làm việc. Mà Bách Thủ chỉ chờ đến đêm mới bắt đầu làm việc được, ban ngày lúc nghỉ ngơi cũng về nhà giúp một chút, nhưng Loan Loan không dám để hán làm quá nhiều trong thời gian dài, tránh cho việc không ngủ đủ mà ban ngày làm việc lại xảy ra chuyện.

Mãi mới đến mười lăm có trăng, Loan Loan và Bách Thủ quyết định đêm nay ra ruộng sẽ cấy hết toàn bộ mạ non của mảnh ruộng nhỏ cuối cùng. Ăn tối xong, họ bỏ bát vào bếp, nàng công con trên lưng, vừa mới ra nhà chính đang chuẩn bị gọi Lai Sinh thì phát hiện hán đã thay một bộ quần áo cũ nát, ống quần được xắn lên, đang đứng ở giữa sân.

Loan Loan ngạc nhiên nói: “Đệ làm gì thế này?” Đưa mắt nhìn Bách Thủ đứng lúc từ bếp đi ra, nói tiếp: “Chị dâu và ca đệ tối nay phải ra ruộng cấy nốt mạ vào mảnh ruộng cuối cùng, đệ ở nhà rửa bát xong rồi tự đi ngủ trước đi!”

Lai Sinh giờ chân mình lên nói: “Đệ cũng đi giúp, ba người làm sẽ nhanh hơn, bát thì khi về đệ sẽ rửa sau.”

Bách Thủ đứng ở một bên trừng mắt nhìn hán: “Đêm hôm khuya khoắt đệ tham gia náo nhiệt cái gì chứ! Đệ không cần rửa bát, để ca về rồi rửa. Đệ về phòng mình chơi đi, có mệt thì cứ ngủ trước.”

Hán có phần tâm này là tốt rồi.

Loan Loan cũng cười nói: “Đệ đâu biết cấy mạ. Tẩu và ca đệ sẽ rất nhanh trở về...”

Không đợi nàng nói xong, Lai Sinh đã mở cổng bước nhanh ra ngoài: “Đệ biết cấy mạ, không tin hai người nhìn xem!” Sau đó nhoáng một cái đã không thấy bóng dáng đâu!

Đội Loan Loan và Bách Thủ đuổi kịp đến ruộng. Lai Sinh đã xuống ruộng cấy được ba hàng mạ rồi, mà tất cả đều là Lai Sinh cấy. Nhìn kĩ, mạ cắm ngay ngắn thẳng hàng, mặc dù mỗi cây mạ cách nhau không đều nhưng cũng không sao.

Loan Loan và Bách Thủ kinh ngạc nhìn hân: “Tất cả chỗ này đều do đệ cấy?”

Lai Sinh gật đầu, đưa tay vén sợi tóc rơi xuống ở trán. Tóc lập tức dính bùn nhưng hân hoàn toàn không biết, cười hi hi với hai người rồi nói: “Thế nào, đệ cấy coi như cũng ổn chứ?”

Thấy Bách Thủ gật đầu, Lai Sinh cao hứng, hân lập tức quay người tiếp tục cấy, tư thế, tốc độ kia cũng chẳng kém bọn họ bao nhiêu. Thấy vậy Bách Thủ và Loan Loan đều sửng sốt.

Bình thường không phải họ không gọi Lai Sinh ra làm việc, nhưng hân đều viện cớ đẩy đi, cấy mạ cũng nghiêng ngả lệch lạc. Từ lúc nào đầu óc hân thông suốt, học cấy được mạ rồi chứ?

Điều này thật sự khiến người ta có chút khó hiểu, nhưng hiện tại làm việc quan trọng hơn nên hai người cũng chẳng để ý nhiều như vậy mà vội vã xắn quần xuống ruộng.

Cấy xong một mảnh ruộng cuối cùng, nhà Loan Loan cũng đóng ương (*), cuối cùng cũng làm xong việc ngoài ruộng. Ruộng của những nhà khác trong thôn cơ bản đều đã xử lý xong, mọi người lại quay về thời gian thanh nhàn. Mọi người đưa mắt nhìn phòng bếp tạm phụ trách thức ăn của mỏ ở dưới núi, phòng bếp kia sau này tạm thời dựng một cái trường lớn, cái trường được chia làm hai, một bên đặt giường cho Tạ đại nương nghỉ ngơi buổi tối, còn bên kia là chỗ nấu cơm.

(*) đóng ương: kết thúc thời gian cấy mạ.

Đây là một tục lệ sản xuất nông nghiệp của người Hán, lưu hành chủ yếu ở An Huy Giang Hoài. Sau khi trừ nước, họ chọn ngày lành tháng tốt làm ngày cấy mạ, trước khi cấy mạ sẽ tổ chức nghi thức mở ương để cầu chúc cho mùa thu hoạch lúa được gặt hái thành công tốt đẹp. Trước tiên do người lớn tuổi trong nhà thấp nhang đốt nến, đốt pháo, tế thổ thần, tiếp theo cả nhà sẽ ăn liên hoan, uống rượu mở ương. Sau đó sẽ do trưởng lão hoặc người lớn tuổi trong nhà ra đồng cầm một ngọn mạ, vắn bói vừa hát bài hát cấy mạ vừa cấy mạ, người trẻ tuổi gọi rượu và nước bùn, bị gọi càng nhiều càng may mắn. Vì thế sau khi cấy mạ xong, sẽ gọi là đóng ương.

Gần đây phòng ăn có thêm người, là một phụ nhân trẻ tuổi, dáng người thùy mị, có một đôi mắt phượng, đuôi mắt hơi xếch, mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười đều mang một loại phong tình khác biệt, người này chính là Hương Tú.

Hương Tú được bề trên ở Tạ gia trang điều đến giúp đỡ phòng ăn trên mỏ, vì gần nhà nên rốt cuộc nàng cũng không cần lo lắng cho Mạch Thảo nữa, mỗi ngày nàng đều có thể về nhà.

Mọi người dường như ngoài ý muốn, nhưng lại cũng như không bắt ngờ với kết quả này. Người hơi có tâm nhãn là có thể đoán được Hương Tú được điều về không phải chỉ đơn giản như vậy.

Người Dương gia thôn đối với việc này cũng không để bụng, mà hai mươi mấy người nam nhân Tạ gia mang đến kia thấy một nữ nhân xinh đẹp như vậy giúp việc thì dù trên núi vừa mệt vừa nhọc, nhưng lúc ăn cơm họ đều có tinh thần gấp trăm lần, ánh mắt cũng không ngừng liếc trộm Hương Tú, miệng không nơi đùa giỡn hi hi ha ha nói cười với người bên cạnh.

Sau đó có người âm thầm hỏi Tạ đại nương: “Nương tử xinh đẹp này ở đâu đến vậy?”

Tạ đại nương liếc mắt qua: “Tiểu tử nguoi lại nghĩ ra cái chủ ý thối tha gì thế? Con gái nguoi ta cũng đã mười mấy tuổi rồi đấy!”

“Ôi, thật đáng tiếc, không nhìn ra đấy!” Đối phương thờ dãi cảm thán một tiếng.

“Dù chưa thành thân thì cũng không thể tìm cái đám nam nhân háo sắc như các nguoi đâu!” Tạ đại nương bĩu môi nói.

Bên cạnh lập tức có người tranh luận nói: “Ôi, đại nương à, đại nương cũng đừng đánh đồng tất cả mọi người nha! Chúng tôi là người tốt đấy!”

“Ta nhỏ vào, con mắt nào của các nguoi chẳng nhìn chăm chăm nguoi ta. Lại còn người tốt à? Ta thấy là đạo đức giả thì có!” Người họ phun nước miếng, không phục nói.

“Cũng khó trách, các nguoi nhìn dáng nguoi kia đi, ở nơi thế này còn có thể thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy cũng không thương xuyên đâu nha....”

“Đúng vậy, đúng vậy, còn đôi mắt kia kia. Chắc chắn, một cái liếc mắt thôi hồn ta cũng mất luôn, thật sự có thể câu dẫn nguoi mà....”

“Nhìn bộ dạng không tiền đồ của các nguoi kia....”

Mấy người nguoi một câu, ta một câu bắt đầu cười nói ha ha.

Bên cạnh, mấy người Dương gia thôn bụng bát ngời ở một bên khác, trong lòng lại thầm phỉ nhổ. Dương gia thôn bọn họ thế nào lại có một nữ nhân như vậy, thật mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Bàn Tiệc

Edit: Hoa Vô Từ

Beta: Tuyết Y

“Đã no, cảm ơn đại nương.” Ở đây rảnh rồi nghe những lời nói ra nói vào này còn không bằng hẳn thừa dịp nhiều người, trở lại xem Loan Loan có cái gì cần giúp đỡ hay không, liền sải bước nhanh như chớp thoáng cái đã không thấy rồi.

Bách Thủ là người tốt, hay thích giúp đỡ người khác, Tạ đại nương đối với hắn ấn tượng không tồi, nhìn chỗ mà Bách Thủ rẽ vào, lại đưa mắt nhìn cả đám người đang cười hi hi thành một đoàn, Tạ đại nương cầm lấy muối lớn gỗ bon bon cái cạnh nồi, lớn tiếng nói: “Ăn com thì ăn com, lải nhải nói nhiều làm gì!” Sau đó trừng mắt: “Đại nam nhân mà lại thích nhiều chuyện?”

Có người hướng phía bà cười hắc hắc: “Đại nương, người và các nàng đều có quan hệ thân thích”

Tạ đại nương lập tức xụ mặt, bà làm sao mà có thân thích như vậy, còn nữa, ai lại dám nói bản thân có thân thích như vậy, bà sẽ đánh gãy chân chó của hắn.

Hương Tú cũng như các phu nhân khác, có thể bị điều đến một nơi thoải mái làm việc, Loan Loan cũng hiểu là ẩn khúc bên trong, nhưng khi ở chung, nàng phát hiện kỳ thật Hương Tú là một người không tệ, nên đã bỏ qua thành kiến trước đây đối với nàng. Hiện nghe người ta khinh rẻ nàng như vậy, cùng là nữ nhân, mới nói giúp hai câu.

Loan Loan nghe xong rất là cảm khái, tiếng người đáng sợ, thời cổ người ta trọng mặt mũi, bị tin đồn mỗi ngày, người có tính tình yếu chút nhất định đã khóc chết não sống.

Từ sau khi Hương Tú trở về, người đến ăn com ở quán trong mỏ ngày càng nhiều.

Bởi vì quán com trong mỏ bao thức ăn, nên cha Loan Loan cùng Vương Nguyên Sinh cơ bản đều ăn thức ăn của quán com, chỉ ngẫu nhiên trong nhà mà làm thức ăn đặc biệt ngon, nàng mới gọi cha nàng cùng đệ đệ tới. Nhưng bình thường, lúc rảnh rồi Vương Nguyên Sinh hay bỏ chạy đến nhà nàng, không phải uống nước, thì than đói bụng. Lúc không có com thừa, Loan Loan liền cầm chút ít đồ ăn vặt cho hắn ăn. Thời gian lâu rồi, mỗi lần Vương Nguyên Sinh tiến đến liền la hét muốn ăn táo, muốn ăn kẹo.

Lai Sinh mỗi khi nhìn thấy hắn đều thở phì phì, sau dứt khoát đem tất cả kẹo mình có cất trong phòng mình, sau đó trừng mắt Vương Nguyên Sinh rồi nói: “Chúng ta không có đồ ăn, cũng không có nước ấm, trên quán com không có nước sao? Người làm gì mà tới nhà ta uống?”

Vương Nguyên Sinh liếc mắt nhìn hắn: “Ta đến nhà tỷ ta liên quan gì đến ngươi? Lại không ăn của ngươi. Ngươi đau lòng cái gì? Cũng may nhà các ngươi không có thân thích, người keo kiệt như ngươi vậy, thân thích còn không bị ngươi đắc tội hết sao?”

Lai Sinh tức giận nhìn hắn. Đầu óc hắn không nhanh nhạy nên dù nhìn Vương Nguyên Sinh, cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ trừng mắt, tức giận mím miệng cả buổi mới lớn tiếng kêu: “Ta mặc kệ, dù ngươi mỗi ngày đến thì cái gì cũng không cho.”

Vương Nguyên Sinh hừ một tiếng, đang muốn cãi lại, liền nhìn thấy Loan Loan từ trong nhà đi ra. Lập tức ngậm miệng, cười ha ha kêu lên: “Nhị tỷ?” Lại chu miệng nói: “Ta có chút đói bụng!”

Loan Loan liếc hắn một cái, nói: “Buổi trưa đệ chưa ăn com?”

“Đã ăn rồi. Nhưng làm một lát lại đói bụng!” Vương Nguyên Sinh gãi gãi đầu không chút ngại ngùng nói.

Loan Loan đem xiêm y bản thay cho hài tử ném vào trong chậu, một bên cầm bồn không đựng nước đổ vào, vừa nói: “Vậy đệ chỉ có thể đợi com tới thôi. Hôm nay buổi trưa không có đồ ăn thừa, đồ ăn vặt trong nhà cũng hết rồi.”

Nghe vậy, Vương Nguyên Sinh rất là thất vọng. Cúi đầu ngồi vào mái hiên bên cạnh, đúng lúc này, có một người từ bên ngoài tiến vào. Thấy Vương Nguyên Sinh thì kinh ngạc nói: “Ồ, Nguyên Sinh cũng ở đây à?”

“Tam tỷ?”

Không chỉ Vương Nguyên Sinh, mà cả Loan Loan cũng thật bất ngờ. Vương Tiểu Thảo vừa vào cửa liền từ trong bao quần áo lấy ra một cái bánh bao cùng màn thầu bỏ trên bàn.

“Đây là Ngưu Sơn làm trưa nay. Không phải thịt heo nguyên chất làm nhân bánh. Sáng sớm hôm nay, nhị tử Vương đại nương bên cạnh mang hộ một khối thịt bò lớn trở về. Đưa chút ít tới cho chúng ta. Nên phối hợp với thịt heo làm, so với bánh bao bình thường ăn khá ngon, liền đưa đến cho mọi người

một ít.”

Loan Loan nhìn bánh bao còn bốc hơi nóng, trong nội tâm là lạ, đừng nói là đưa đồ ăn, đây là lần đầu tiên Vương Tiểu Thảo một mình đến nhà nàng.

Sau khi kết hôn cùng Ngưu Sơn, Vương Tiểu Thảo sống tốt hơn so với nàng nghĩ, Ngưu Sơn làm việc đối xử với mọi người rất cẩn thận, đối với Vương Tiểu Thảo vô cùng tốt, nàng lại là vợ mới vào cửa, vợ chồng son ngọt ngào ngào ngào, lão nhân tất nhiên mừng rỡ, như vậy mới có thể ôm tôn tử, bởi vậy bình thường có cái gì làm, hay có thể tự mình làm mẹ Ngưu Sơn cũng không sai Vương Tiểu Thảo.

Cuộc sống của nàng rất là thư thái, thích ý.

Lúc này nàng mới chính thức nhận thức được ý của câu Loan Loan đã từng nói “Thà làm vợ người nghèo, chứ không là thiếp người giàu.”

Nội tâm cũng bắt đầu cảm tạ Loan Loan, lúc trước nếu không có Loan Loan nhắc nhở, nàng mơ hồ đến Lương phủ, nghĩ đến tính tình Lương Nhân, nàng cảm giác mình nhất định sống không bằng chết.

Cho nên, hôm nay Ngưu Sơn bảo nàng đưa chút ít bánh bao về nhà, nàng lập tức nghĩ đến mình là một tam tỷ.

Vương Tiểu Thảo có thể hiểu rõ khổ tâm của mọi người đó là chuyện tốt, để cho nàng trở về là Ngưu Sơn tự mình biểu đạt lòng biết ơn, cảm ra hai cái bánh bao, hai cái cho Vương Nguyên Sinh. Lại cho Lai Sinh hai cái, còn để ở trong chén giữ lại cho Bách Thủ.

Vương Tiểu Thảo ngồi một lát cùng Loan Loan, lại không biết nên cùng Loan Loan trò chuyện mấy thứ gì, chỉ đành lấy chủ đề Vương Nguyên Sinh, căn dặn hẳn nhất định phải sống tốt, để cha mẹ giảm bớt gánh nặng, đối mặt với hai vị tỷ tỷ răn dạy, dù Vương Nguyên Sinh có da mặt dày, trên mặt cũng có chút nhịn không được rồi, hẳn liền bịa lý do bỏ chạy trở về trên núi.

Ngày mùa thoáng cái đã qua, không có bao nhiêu ngày thời tiết tốt đã tiến vào mùa hạ.

Vô luận là thời đại nào, thì xuân thu đều là mùa tốt, ôn hòa!

Thời tiết càng ngày càng nóng bức, mặc dù trên núi nhiều cây cối hơn nữa, mọi người cũng không cảm thấy mát mẻ chút nào, mỗi người đều là mồ hôi chảy ướt lưng, bên trong quặng mỏ đào khoáng, không chỉ nóng, mà cả người còn đầy đất, vận than đá không có xe đẩy, tất cả mọi người phải chọn dùng phương pháp gánh nặng, không chỉ quần áo bị mồ hôi ướt nhẹp, trên vai cũng hẳn dấu đỏ thật sâu. Lúc mới bắt đầu, mỗi một ngày, đoàn người đều tay chân mỏi nhừ, may mắn là chậm rãi thành thói quen.

Nhưng theo than đá động càng đào càng sâu, càng đào càng rộng, đoàn người kiếm bạc cũng càng ngày càng nhiều, trước kia một tháng sao có thể kiếm được nhiều bạc như vậy, bởi vậy trong lòng mọi người cũng cân bằng lại.

Nếu như so sánh Bách Thủ cùng với những người làm than đá khác, thì đã may mắn quá nhiều, ngẫu nhiên còn có thể tìm gốc cây nhỏ để trốn tránh.

Trời nóng nực, chảy mồ hôi nhiều tự nhiên muốn uống nước, Loan Loan làm sao bỏ qua cơ hội thật tốt này, nàng đi chợ mua nước đá, đặt cái quán cách mỏ than đá không xa, là bán được đá bảo! Một đồng tiền một chén, còn có thể xin thêm đá bảo, xem như rất rẻ rồi, bên trong mỏ người nhiều, lúc trời đặc biệt nóng có người ít sẽ đến hai lần, ngẫu nhiên những người khác trong thôn cũng tới mua. Hàng xóm thôn cũng tới. Mỗi ngày không bao lâu đã có thể bán trên trăm chén, ít lãi tiêu thụ mạnh, bỏ tiền vốn, cũng có thể có lợi nhuận mười mấy đồng tiền.

Mọi thứ nàng đều làm trước đó, sau đó chứa trong một cái thùng gỗ, có người đến thì trực tiếp cầm chén múc là được, lúc bận sẽ để cho Lai Sinh trông quán phụ, thì sẽ không có vấn đề gì. Mọi người đến đây ăn đá bảo rất tự giác, sẽ không thừa dịp Loan Loan không ở đó, mà tham lam.

Trong nháy mắt, hài tử đã được một tuổi, Loan Loan vốn có ý định đợi hài tử được một tuổi sẽ tổ chức bữa tiệc lớn, hiện xem ra điều kiện không cho phép.

Thừa dịp Bách Thủ được ngày nghỉ, hai người cùng đi chợ, đến phố đồ trang sức mua cho hài tử một đôi vòng tay, xem như mừng sinh nhật cho hài tử. Cùng lúc đó, Mẹ Hoa Lan cũng sinh. Hai vợ chồng đã được được một tiểu tử mập mạp như mong muốn.

Cát Sơn vô cùng vui mừng, từ sáng đến tối thấy ai cũng cười ha ha, hài tử mới hơn nửa tháng, đã bắt đầu chuẩn bị tiệc đầy tháng. Hoa Lan rất hiểu chuyện, không có chuyện gì thì giúp trông đệ đệ, lúc ăn cơm chủ động bụng cơm cho mẹ nàng. Ngẫu nhiên cũng cùng cha nàng tranh giặt rửa tã.

Có người từng cười trêu chọc nàng: “Hoa Lan ah, giờ cháu có đệ đệ rồi, về sau cha mẹ cháu sẽ đem đồ ăn ngon toàn bộ để cho đệ đệ của cháu đó.”

Hoa Lan ngẩng đầu lên, nghiêm trang nói: “Ăn ngon đương nhiên phải chứa cho đệ đệ, về sau đệ đệ đi học có tương lai, cha cùng mẹ mới mát mặt, Hoa Lan cũng uy phong!”

Cho tới bây giờ Loan Loan đều cảm thấy con gái là áo bông tri kỷ của mẹ, hiểu chuyện.

Mẹ Hoa Lan được nhi tử, hai vợ chồng đối với Hoa Lan tốt hơn một chút so với lúc trước. Ngày đó Cát Sơn lấy tên cho con trai. Gọi là Cát Căn, nhũ danh Căn. Cát Sơn nhiệt tình mời mọi người đến tiệc đầy tháng để thêm náo nhiệt.

Người ở trên núi làm việc tất nhiên không có thời gian đi, bởi vậy bàn tiệc rượu cũng không nhiều. Trong nhà không có việc gì thì sớm đi qua giúp đỡ. Loan Loan cố ý đến phiên chợ mua mười quả trứng gà, lại mua hai gói mì sợi, một túi bột mì, mang tới trước ngày tiệc đầy tháng. Thuận tiện nhìn xem hài tử, lớn lên trắng trắng mập mập, khỏe mạnh, kháu khỉnh, là một hài tử khỏe mạnh.

Lúc gần đi, mẹ Hoa Lan không ngừng dặn dò nàng: “Đến mai nhớ tới sớm, Bách Thủ không đi lên núi, thì để cho hấn đến buổi trưa rút chút thời gian tới dùng cơm đi.”

“Bách Thủ có thể không tới được, ngày mai hấn có ca ban ngày, chỗ kia không có người không được.” Loan Loan cười nói.

“Như vậy ah...” Mẹ Hoa Lan có chút thất vọng, Loan Loan và Bách Thủ hai người đều tốt, hào phóng, nhìn đồ tặng này đã biết rõ, so với những người khác nhiều hơn một phần, tặng lễ bình thường sẽ đưa khác nhau. Hơn nữa nàng còn nhờ phúc khí Loan Loan mà có con trai, trong nội tâm hiện chân chính muốn cùng hai người giao hảo, vốn là chuẩn bị lúc ăn cơm để cho Cát Sơn cùng Bách Thủ uống chút rượu, nghĩ vậy liền nhân tiện nói: “Bên trong mỏ quan trọng, không bằng như vậy đi, đến lúc đó chuẩn bị chút đồ ăn cho hấn, ta lại bảo Cát Sơn trực tiếp đưa qua cho hấn, dù sao cũng không xa.”

“Được.”

Nói xong, Loan Loan liền rời đi, vừa ra khỏi nhà Hoa Lan đã thấy mấy người đi lên trên núi, có Lưu quân sự, còn có một công đầu trông chừng mỏ, từ Tạ gia trang điều tới, người mà Loan Loan ở thôn trang nhìn thấy, chính là hạ nhân nhìn coi Hương Tú cùng Lưu quân sự gặp riêng nhau, gọi là Tạ Ba. Hai người khác nhìn có chút quen mắt, một nam tử áo trắng, góc áo bông bành, từ thân hình có chút giống Tạ Dật, người khác hẳn là gã sai vặt. Còn lại hai người không biết là người nào, từ quần áo khí chất, xem ra không giống người nhà bình thường.

Về đến nhà, vừa đem hài tử bụng xuống, Lai Sinh vui vẻ từ bên ngoài chạy về, trên tay còn cầm một khối bánh, hấn cao hứng chạy tới trước mặt Loan Loan, đuổi tay ra, đem bánh đưa tới trước mặt Loan Loan, lập tức một mùi thơm nức xông vào mũi.

“Chị dâu, người nếm thử đi, thơm quá ah, giống như đúc trước kia người đã làm”

Loan Loan đưa mắt nhìn bánh trên tay Lai Sinh, vừa lớn vừa mềm, xem ra mặt bánh không tẻ, trên mặt bánh xen lẫn mấy cọng hành lá, khó trách có mùi thơm hành lá. Không khác mấy loại bánh nằng làm trước kia, nên không khỏi ngạc nhiên nói: “Đệ lấy cái bánh này ở đâu?”

Lai Sinh cười tủm tỉm cắn một miếng lớn, bộ dáng rất thỏa mãn: “Ăn thật ngon, ăn ngon giống với tẩu làm trước kia.” Sau đó rất đặc ý nói: “Mạch Thảo làm đó, thế nào, nàng rất lợi hại không?”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Ăn tiệc

Đúng lúc này, Mạch Thảo bùng một cái chén từ từ đi vào, bên trong có mấy cái bánh hành lá nàng vừa làm xong, còn bốc hơi nóng. Loan Loan cầm lấy xem xét, rồi nếm một miếng, hương vị rất không tẻ. Bánh mềm, cũng rất thơm. Không khỏi gật đầu khen: “Ăn rất ngon, thật là muội làm sao?”

Mạch Thảo lộ ra một nụ cười yếu ớt, gật gật đầu.

Loan Loan lập tức cảm thấy tiểu cô nương này rất có thiên phú mỹ thực(nấu ăn), cách làm bánh hành lá này, trước kia trong lúc vô tình nàng có nói qua một lần cho Mạch Thảo biết, cũng không có nói tí mĩ cho nàng, không thể ngờ được bản thân nàng từ từ suy nghĩ ra. Rất hiếm thấy! Trong nội tâm lập tức đối với tiểu cô nương này hảo cảm tăng gấp đôi.

Suy nghĩ một chút, Loan Loan vào nhà đem đường đỏ lúc sáng mua từ phiên chợ cắt ra một khối, lại lấy ra mấy cái chén nằng chuẩn bị trước làm rượu nếp than, thời điểm không có việc gì có thể lấy chút ít nước rượu nếp than hoà đường đỏ để uống, nếu có trứng có thể nấu trứng trần nước sôi, vừa ăn ngon lại có dinh dưỡng.

Nhưng dù Loan Loan có nói như thế nào, Mạch Thảo cũng không nhận, cả cái chén đều không cần, còn vội vàng chạy về. Lai Sinh thích đi tìm Mạch Thảo đòi thức ăn, làm thứ gì Mạch Thảo cũng sẽ đưa cho Loan Loan và Bách Thủ, có đôi khi Hương Tú từ phiên chợ về có thứ gì cũng sẽ đưa tới chút ít cho nhà Loan Loan. Cho nên, bình thường nhà nàng làm gì sai Lai Sinh đưa qua chút ít.

Nhưng một khoảng thời gian sau đó, có người nói xấu sau lưng, nói hai mẹ con này ý vào Mạch Thảo là người cầm, lợi dụng Lai Sinh ngốc, tạo quan hệ cùng Loan Loan và Bách Thủ, lại lợi dụng Loan Loan và Bách Thủ tâm tính thiện lương, ngẫu nhiên đưa chút ít thứ nhỏ nhặt, kỳ thật kiểm soát tốt của nhà Loan Loan.

Loan Loan cảm thấy những người này không nói lý, nên không có để ý tới, không ngờ những lời này Hương Tú lại để tâm nhiều hơn. Lai Sinh ưa thích, thì nàng để cho Mạch Thảo đưa phần tới, lại không cho phép Mạch Thảo nhận thứ gì từ Loan Loan.

Loan Loan không khỏi thở dài, nàng bình sinh chán ghét nhất là người nói xấu người khác. Hại người hại mình!

Lại để cho Lai Sinh trông coi hài tử, nàng cầm đồ đạc tự mình đi đến nhà Hương Tú. Vừa vặn Hương Tú về nhà lấy đồ. Loan Loan rất chân thành mang thứ đó cho nàng: “Ta và Bách Thủ đều rất yêu thích đứa nhỏ Bách Thảo này. Nàng hiểu chuyện lại thông minh. Tỷ nhìn nàng làm bánh kia, ăn còn ngon hơn ta làm lúc trước ... Chúng ta là hàng xóm, đi lại nhiều là đúng, trong nhà nếu có trứng gà cùng đường đỏ, rượu nếp thanh này nấu chung, cho hài tử

ăn nhiều để bồi dưỡng...” Sau đó đem đồ để trên bàn cười nói: “Tỷ cũng đừng có từ chối, bình thường Lai Sinh hay ăn bên nhà các người, một ít đồ này hãy nhận đi. Hai người chỉ cần sống tốt của cuộc sống của mình là được!”

Hương Tú hít một hơi thật sâu. Ở trong thôn này sợ là chỉ có một mình Loan Loan mới có thể nói ra lời như vậy, đề xuống cảm xúc đầy lòng, Hương Tú đem đồ đặc giữ lại. Lại mời Loan Loan ngồi xuống, hai người nói chuyện một lát, sau đó nói đến trên mỏ, Hương Tú nói hôm nay trên mỏ đến mấy người lạ.

“Cái mỏ than này là Tạ gia cùng một vị quý nhân kinh thành hợp tác khai thác, hôm nay Tạ thiếu gia tới. Có khả năng người mà muội nhìn thấy là Tạ Dật, ngoài ra mấy người khác được dẫn theo, nghe nói cũng họ Tạ, hình như là thứ đệ Tạ Dật, có ý từ trong tộc điều đến trên mỏ đi...”

Quả thật là Tạ Dật! Loan Loan nghĩ nếu có dịp thì tìm một cơ hội trông thấy Tạ Dật. Nàng vốn định cùng Hương Tú nghe ngóng Tạ Dật sẽ ở đây bao lâu. Nhưng Hương Tú cũng chỉ nghe Tạ đại nương nói, Tạ đại nương lại không biết cụ thể.

Từ nhà Hương Tú đi ra, đi qua chỗ mỏ than đá. Tạ đại nương đang chuẩn bị đồ ăn, Bách Thủ thì ngồi ven đường nghỉ ngơi, nàng vốn muốn hỏi một chút, ngẫm lại vẫn là bản thân về nhà trước.

Về sau nghe Bách Thủ nói, người hôm nay tới xác thực là Tạ Dật. Một người khác là thứ đệ của hắn, gọi là Tạ Nhân. Mẫu thân của Tạ Nhân là tiểu thiếp rất được phụ thân Tạ Dật sủng ái. Tạ Nhân từ nhỏ cũng rất được phụ thân hắn ưa thích. Bởi vì tiểu thiếp kia, mẫu thân Tạ Dật chịu không ít uất ức từ phụ thân hắn, thế thiếp chính thức hòa hợp với nội viện quả thực rất ít. Lần này Tạ Dật được phụ thân hắn yêu cầu mang theo thứ đệ mình không thích đi ra rèn luyện, hắn không chỉ chịu trách nhiệm mọi chuyện trong tửu lâu, còn có mỏ than, cũng không thể luôn ở cùng một chỗ, nên Tạ Nhân chủ động yêu cầu đi đến mỏ, Tạ Dật cũng không muốn ngày ngày đối mặt với thứ đệ chán ghét này, liền đáp ứng, chỉ khi có thời gian hắn mới sang đây xem. Bên trên mỏ than có phụ tử Vạn Hữu Tài, trên phòng thu chi Tạ Dật dẫn theo trưởng phòng đốc lực tới. Những việc khác còn có Lưu quản sự, cho nên Tạ Dật cũng không lo lắng.

Đoàn người đều âm thầm bàn tán, thứ đệ này của Tạ Dật tựa hồ rất dễ nói chuyện, vô luận Tạ Dật nói cái gì hắn đều gật đầu xưng dạ, ở trong thôn đạo qua một vòng, về mặt ôn hòa đối với tất cả mọi người, nói chuyện cũng thập phần ôn hòa. Tạ Dật vừa đi, Tạ Nhân ở trên công trường này là lớn nhất, mọi người lén lút đi nghe, hắn dễ nói chuyện như vậy, nói không chừng đoàn người còn có thể trộm lời.

Loan Loan không cho là thế, trước kia xem qua vô số tiểu thuyết, rất ít khi thấy con trai trưởng cùng con vợ kế có thể ở chung hòa thuận, Tạ Nhân nhìn có vẻ dễ nói chuyện, nhưng những điều này đều zw làm cho Tạ Dật xem. Nàng còn có chút lo lắng, về sau Tạ Dật đến, thấy Bách Thủ dưới núi trông than đá, còn đặc biệt nói với Lưu quản sự chiếu cố Bách Thủ nhiều hơn.

Nhưng nếu thực sự Tạ Nhân cùng Tạ Dật bằng mặt không bằng lòng, Tạ Nhân nhất định sẽ coi Bách Thủ là người của Tạ Dật, thời gian ở công trường khó tránh khỏi bị ngáng chân.

Bách Thủ đồng ý lời Loan Loan nói, nhưng hắn cảm thấy chỉ cần mình làm tốt bổn phận của mình, không có người có thể bắt lỗi hắn.

Ngày thứ hai Loan Loan ôm hài tử đi qua thôn nhìn Tạ Nhân. Trắng trẻo, cao gầy, một thân áo trắng nổi bật lên khí chất bất phàm trên người, nhưng mà mặt có chút xương gầy, bờ môi mỏng, nhìn phía trên có chút hà khắc cay nghiệt.

Con trai giống mẹ, không biết lão tử Tạ Dật thấy mẹ Tạ Nhân thế nào?

***

Lúc đến tiệc rượu đầy tháng của đệ đệ Hoa Lan, không có việc gì thì đã sớm qua hỗ trợ, Cát Sơn đặc biệt giúp Bách Thủ nói lời hữu ích trước mặt Lưu quản sự, lúc này Lưu quản sự mới cho hắn một ngày nghỉ để phụ giúp. Loan Loan thu dọn xong việc ở nhà, thu dọn tốt cho hài tử, liền ôm hài tử đi đến nhà Hoa Lan, bình thường khó được lúc nhiều người tụ tập như vậy, Mai Tử muốn cho hai hài tử đến nhìn nhiều hơn, nhìn thấy nhiều người, chơi cùng nhiều người, hài tử mới không sợ người lạ.

Mà vợ Thanh Sơn cũng lớn bụng ngồi cùng một chỗ, đã có chung lời nói, thì người xa lạ cũng có thể đến nói chuyện cùng nhau. Loan Loan lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy cùng Cát Kim Liên nói chuyện phiếm, nói chuyện gọn gàng, ngay thẳng, sắc bén.

Nàng đối với bộ dáng của Loan Loan cũng rất tò mò, về sau tìm cơ hội, chủ động ôm hài tử, còn khen ngợi: “Đứa nhỏ này lớn lên thực anh tuấn.”

Sau đó đem hài tử trả lại cho Loan Loan, con mắt cười đến cong cong, đáy mắt lộ ra chân thành: “Loan Loan tẩu tử cũng giống Thanh Sơn nhà ta, người tốt bụng lại hiền lành! Cảm ơn tẩu và Bách Thủ đại ca giúp đỡ nhà ta nhiều!” Dừng lại một chút lại bổ thêm một câu: “Tẩu tử, người thật tài giỏi”

Cát Kim Liên ôm hài tử, Loan Loan cũng lấy tay đỡ, nàng nào dám thật cho nàng ôm.

Nghe xong lời Cát Kim Liên nói, Loan Loan mắt nhìn hài tử ngủ say, khoa trương nói: “Kim Liên muội tử nói chuyện thật sự làm người khác ưa thích! Người lại rất xinh đẹp, khó trách Thanh Sơn đối với người tốt như vậy!”

Cát Kim Liên lập tức nhếch môi nở nụ cười: “Chị dâu mới là xinh đẹp, hơn nữa Bách Thủ đại ca đối với tẩu mới là tốt! Có thể cùng tẩu tử quen biết chính là duyên phận của ta!”

“Hiện tất cả mọi người là người cùng thôn rồi, về sau không có việc gì đi lại nhiều một chút.” Loan Loan ha ha cười cười.

“Vậy thì tốt quá ah, về sau không có việc gì ta sẽ đi qua nhà tẩu ngồi một chút.”

“Được ah!”

Vậy thì tính mời lẫn nhau rồi!

Lai Sinh vẫn một mực không thấy, cũng khai tiệc rồi, Loan Loan ôm hài tử đi ra ngoài tìm Lai Sinh. Lai Sinh quả nhiên ở chỗ Bách Thủ chơi đùa. Bách Thủ lại ôm hài tử chơi, đợi Loan Loan cùng Lai Sinh trở lại nhà Hoa Lan, thì đã chuẩn bị mở tiệc rồi.

Mẹ Nguyên Bảo giữ chỗ ngồi thay Loan Loan, hai người ngồi xuống, mọi người liên tục giúp nhau mang đồ ăn lên, Cát Sơn đứng ở cửa nhà chính nhìn trong sân, lớn tiếng nói: “Cảm tạ mọi người hôm nay đã tới, mọi người đừng khách khí...”

Mọi người cười ha ha nói: “Chúc mừng người sinh được quý tử á!”

Lời này nghe thật thoải mái, Cát Sơn ha ha cười rộ lên: “Cảm ơn rồi. Cảm ơn, mở tiệc thôi.”

Sau khi ngồi ở thượng vị, Dương Nghĩa Trí cầm lấy chiếc đĩa nói câu: “Hôm nay là ngày tốt lành mọi người cũng đừng nói lễ nghĩa nữa” Gắp một miếng thịt bỏ trong miệng rồi khen: “Mùi vị rất ngon!”

Mọi người lúc này mới nhao nhao cầm lấy đĩa bắt đầu ăn!

Lai Sinh ngồi bên cạnh bàn đã sớm chờ đến không kiên nhẫn được nữa, tiếng nói của Dương Nghĩa Trí vừa kết thúc, hắn liền gắp một miếng thịt bỏ trong miệng. Híp mắt nhai vài cái, sau đó lắc đầu, bẹp mũi môi nói: “Còn không có ngon bằng ca ta làm!”

Người cùng một bàn nghe được, có người liền trêu chọc hắn: “Lai Sinh, thật không ngon bằng ca ngươi làm? Có dịp thì cho chúng ta nếm thử đồ ăn ca người nấu nhé?”

Lai Sinh liếc hắn, bữu môi nói: “Đừng hòng dụ dỗ ta, làm thịt cho nhiều người ăn như vậy thì phải tốn bao nhiêu bạc. Ta mới không có ngốc đâu.”

Mọi người nghe được cười rộ lên: “Lai Sinh cũng biết lo cho gia đình rồi!”

Loan Loan cũng nở nụ cười, sau đó bên cạnh hắn cười nói: “Đừng nhỏ mọn như vậy! Ngày nào đó đem tiền riêng của đệ mua thịt mời mọi người cùng ăn đi!”

Lai Sinh hừ một tiếng, kiên quyết không đồng ý: “Ta giữ lại về sau mua kẹo đường cho Hán nhi ăn...” Nói còn chưa dứt lời thì ồm một tiếng. Nhỏ ra một miếng cơm trên tay, sau đó cầm chiếc đĩa gậy gậy, bên trong có một viên đá nhỏ, hắn gắp lên, trừng mắt với cục đá: “Răng của ta đều bị cắn hư mất!” Đồng thời giả vờ giả vịt che miệng.

Mọi người xem xét thật đúng là hòn đá nhỏ. Sau đó đều gậy gậy trong chén cơm của mình, lại không tìm được vật gì. Mọi người liền cười hắn: “O, Lai Sinh, ngươi vận khí thật tốt a, một nồi cơm ở bên trong chỉ có một cục đá như vậy cũng bị ngươi thấy được!”

“Gạo không có dãi sạch sẽ!” Đột nhiên ở sau lưng Lai Sinh, Dương Nghĩa Trí ở một bàn khác tiếp một câu.

Cát Sơn thấy Dương Nghĩa Trí cũng chọn ra một hòn đá nhỏ bỏ trên bàn, hắn rất xấu hổ, lập tức tiến lên xin lỗi Dương Nghĩa Trí, Lai Sinh thấy thế liền đứng lên, lớn tiếng nói: “Xem đi xem đi, không chỉ có một mình ta ăn phải cục đá, răng cắn hư mất...”

Lập tức trên mặt Cát Sơn có chút ít nhẹn không được rồi, Loan Loan còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe Dương Nghĩa Trí nói: “Ngươi ồn ào cái gì, trong cơm ngẫu nhiên có mấy hạt đá là rất bình thường.”

“Không bình thường, cơm của nhà ta không có.” Loan Loan bình thường đều đem gạo vo lại nhiều lần, lúc vo gạo cũng phải lựa lựa nhặt nhặt, tất nhiên không có cát đá.

Dương Nghĩa Trí giơ lên chiếc đĩa trở tay cho Lai Sinh, nói: “Chẳng phải cục đá nha, nhìn ngươi như vậy, tuổi còn trẻ răng vẫn rất tốt, một cục đá còn có thể cắn hư răng của ngươi?”

Lai Sinh không phục bữu môi: “Đây là đá, không phải cơm, làm sao cắn không hư răng ta?”

Dương Nghĩa Trí xoay người liếc hắn: “Ngươi lớn lên càng trắng như vậy, còn không bằng gà ở trong lồng? Gà ngay cả một cái răng cũng không có, nó còn ăn cát đá đây này!”

Lai Sinh lập tức trừng mắt: “Ta không phải gà!”

Trong sân lập tức vang lên tiếng cười ha ha.

Cát Sơn rất là xấu hổ, đi tới nói xin lỗi cùng Loan Loan.

Loan Loan cười nói: “Không có việc gì, Lai Sinh thích đùa giỡn, nhà chúng ta đôi khi cũng có cục đá, đứa nhỏ này nói chuyện, huynh đừng để trong lòng...”

Mọi người cũng phụ họa: “Đúng, một cục đá thôi mà...”

Cát Sơn lúc này mới buông xuống!

Mỗi ngày sau giờ Ngọ giữa trưa, hài tử đều phải đi ngủ, vừa qua giữa trưa, Loan Loan đang chuẩn bị mang hài tử trở về đi ngủ, mới ra khỏi nhà Hoa Lan, liền nhìn thấy Vương Nguyên Sinh nhìn đông nhìn tây đi tới, Loan Loan lập tức nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Ngang bướng

Vương Nguyên Sinh trông thấy Loan Loan thì lập tức chạy đến, rướn cổ nhìn ra phía sau nòng, thỉnh thoảng có người đi ra từ nhà Lan Hoa, hần cười hi hi nói: “Nhị tỷ, tỷ đây rồi, đệ tìm tỷ khắp nơi”

“Chuyện gì?” Loan Loan hỏi hần, đồng thời cũng đi về.

Vương Nguyên Sinh rướn cổ lên muốn nhìn về phía nhà Lan Hoa, nhưng hần cách cửa sân quá xa nên không nhìn thấy tình hình bên trong, sau đó quay đầu lại chạy chậm đuổi theo Loan Loan, rồi kéo nòng, ủy khuất nói: “Nhị tỷ, đệ còn chưa ăn cơm đây này!”

“Trên mỏ không có đồ ăn à?”

Thấy nòng vẫn đi về, Vương Nguyên Sinh dứt khoát giữ chặt nòng, ghét bỏ nói: “Hôm nay trên mỏ nấu đồ ăn dở quá, đệ chỉ ăn được non nửa bát, mọi người đều bảo đồ ăn hôm nay không phải do Tà đại nương làm.”

Loan Loan nhìn hần, thản nhiên nói: “Đệ còn chê dở? Chẳng lẽ đệ không biết nhiều nơi gặp nạn ngay cả cơm đều không có mà ăn sao? Ngươi về ngay đi, nhìn xem có còn thừa gì lại không, trưa nay nhà tỷ không có nấu cơm.”

“Ôi!” Vương Nguyên Sinh mang một bộ nặt thất vọng, nhưng lập tức lại trưng ra cái vẻ mặt cợt nhả: “Nhị tỷ, đệ thấy vừa nãy hình như tỷ đi ra từ bên kia, trưa hôm nay không phải mọi người đi ăn tiệc sao?”

Loan Loan tức giận liếc hần một cái, đúng là chó không đòi được thói ăn phân.

“Hán nhi muốn ngủ, ta phải đi về nhà. Nếu như đệ thật sự muốn ăn, vậy thì được thôi, ta về nhà nấu cho đệ bát mì.”

“Ôi, Nhị tỷ, nếu không có thì đệ cũng đành ăn tạm chút vậy a!”

Loan Loan mặc kệ hần, nhưng vừa đi vài bước bèn nghe thấy Cát Sơn gọi nòng ở đằng sau.

Cát Sơn tiến thân thích về xong, quay đầu lại đã thấy hai người Loan Loan thăm thì nói chuyện, hần mơ hồ nghe Vương Nguyên Sinh nói chưa ăn cơm, nghĩ đến nhà mình còn có cơm thừa, bèn cười mời Vương Nguyên Sinh đến nhà mình: “Trong nhà không có gì ăn ngon, nếu Nguyên Sinh huynh đệ không khách khí thì bữa trưa đến nhà ta ăn tạm đi!”

“Được rồi.”

“Tốt!”

Hai người trăm miệng một lời đáp.

Mất thấy còn mấy người khác đứng ở cửa, Loan Loan cảm thấy thật mất mặt, sao nòng có thể có một đệ đệ như vậy chứ?

Vương Nguyên Sinh cười hi hi đi theo Cát Sơn vào nhà ăn cơm, Loan Loan suy nghĩ một chút rồi lên tiếng chào hỏi rồi tự mình ôm con về. Về đến nhà, nòng đặt con lên giường, Loan Loan mang quần áo bẩn thay ra ngày hôm qua đi giặt, đến lúc nòng giặt quần áo xong xuôi cũng chưa thấy Vương Nguyên Sinh trở về, mà cũng không thấy hần đi ngang qua.

Thời điểm Vương Nguyên Sinh đi, Lai Sinh đã đi ra ngoài chơi, chắc hần hai người không gặp được nhau, chứ nếu không Lai Sinh nhất định cãi nhau với Vương Nguyên Sinh. Nhưng ngẫm lại Loan Loan vẫn không yên lòng, nòng phơi quần áo xong bèn vội vàng qua nhà Cát Sơn.

Không ngờ, Vương Nguyên Sinh đã cơm nước xong xuôi và đang ngồi cùng mấy người ở trong sân vừa nói chuyện vừa ăn hạt dưa!

Nói trắng ra là hần cũng đã đội cái tiếng thích buồn chuyện, ăn chực nhà người ta.

Mặt mày Loan Loan xanh mét.

Mặt không đổi sắc đi vào, mọi người trông thấy nàng thì vội vàng chào hỏi nàng, nàng cười tủm tỉm đưa mắt nhìn Vương Nguyên Sinh, cười nói với mọi người: “Mọi người ăn đi ạ, đứa nhỏ còn đang ngủ ở nhà! Ta chỉ tới gọi Nguyên Sinh thôi, vì ca hấn ở trên mỏ đang tìm hấn!” Sau đó đi đến bên cạnh Vương Nguyên Sinh, cười tủm tỉm nói: “Nguyên Sinh, đệ trở lên mỏ xem có phải có chuyện gì hay không?” Một ngọn lửa hừng hực bốc cháy ở dưới đáy mắt nàng.

Mọi người nghe xong, vội nói: “A, thế thì người đi đi!”

Vương Nguyên Sinh nhìn Loan Loan, cẩn thận bỏ hạt dưa lại. Cát Sơn vội vàng bốc hạt dưa bỏ vào tay hấn: “Không sao, cát trong túi đi, lúc nghỉ ngơi có thể cắn vài hạt!”

Loan Loan cảm tạ Cát Sơn rồi dẫn Vương Nguyên Sinh đi.

Lúc đi đến cửa nhà mình, nàng đưa tay véo mạnh lỗ tai Vương Nguyên Sinh, hai người đi vào trong sân, Loan Loan thuận tay đóng cửa lại rồi sau đó trừng mắt hung ác nói với hấn: “Tỷ hỏi đệ. Đệ ăn cơm xong rồi sao còn không đi, đệ đừng có nói với ta là trên mỏ có thể mặc sức nghỉ ngơi nhé. Hôn nữa, ai cho phép đệ đến chỗ đó ăn cơm? Chẳng lẽ ở nhà cha mẹ đều không dạy đệ? Nếu hôm nay đệ không nói rõ nguyên nhân cho tỷ, tỷ sẽ cho đệ đẹp mặt.” Chuyển quãng một mải thì có thể nghỉ ngơi tại chỗ một chút, nhưng trên mỏ không cho phép biến mất dạng dù là có chuyện làm hay không.

Vương Nguyên Sinh há miệng cầu xin tha thứ không ngừng: “... Nhị tỷ, tỷ nhẹ nhẹ một chút, tỷ phụ đệ vẫn đang chờ đệ đấy!”

“Chờ người cái rắm ấy! Ta gạt người ta thôi!”

Vương Nguyên Sinh sững sờ, lập tức đầu hàng: “Được được được, đệ nói đệ nói, đệ biết là đệ không đúng, nhưng đệ nghe nói hôm nay tỷ đi ăn tiệc thì trong lòng ngứa ngáy, thức ăn trên mỏ thực sự không thể nuốt nổi, thịt thì có chút xú, đồ ăn cũng không có dầu mỡ gì... Tỷ thả đệ ra trước rồi dạy dỗ được không?”

Đôi khi Loan Loan vừa nói xong, hấn lập tức vùng ra khỏi tay nàng, vọt tới cửa sân, dồn sức mở cổng xông ra ngoài, nhưng bị cổng đập ngược vào đầu ầm một cái, trong phòng lập tức truyền đến tiếng khóc của trẻ con, Vương Nguyên Sinh ôm đầu nhảy tung tung lên núi, ngay cả chỗ Bách Thủ cũng không đi.

Loan Loan ngâm nga điệu hát dân gian dỗ con ngủ lại, trong lòng thì mắng Vương Nguyên Sinh té tát.

Buổi tối Bách Thủ về thì khó hiểu hỏi nàng: “Sao hôm nay ta thấy Nguyên Sinh vội vàng hấp tấp lên núi thế?”

Loan Loan hừ một tiếng, kể lại chuyện lúc trưa, tự mình giấu cột mình: “Bây giờ ta nổi danh ở Dương gia thôn rồi đấy!”

Bách Thủ thở dài: “Xem ra phải nói chuyện rõ ràng với cha mẹ rồi!”

Loan Loan khẽ giạt mình: “Làm sao vậy? Đệ ấy gây ra chuyện gì ở trên mỏ?”

“Không phải, chỉ là lúc đệ ấy làm việc cứ thích lười biếng, một ngày người ta có thể chuyển năm gùi, đệ ấy nhiều lắm cũng chỉ ba gùi, có đôi khi chỉ có hai gùi. Lưu quản sự nề mặt chúng ta nên vờ như không biết, nhưng trong lòng mọi người đều rất rõ ràng! Hiện Tạ gia lại có một chủ tử đến đây, nhờ đâu ngày nào đó bị người ta bắt được... Một ngày đệ ấy làm chưa tới một canh giờ lại nghỉ hai canh giờ như vậy mất việc thì thôi, nhưng còn cha, ta thấy cha rất tiếc việc, mỗi ngày trừ lúc ăn cơm ra thì cơ hồ cha không nghỉ ngơi chút nào cả...”

Loan Loan thật không biết nói gì, nàng biết rõ tên Vương Nguyên Sinh này lên mỏ cũng chỉ phí công, nếu xé chiều hôm nay nàng không đi tìm hấn, chỉ sợ hấn đến lúc tam tâm mới trở về. Tiếp tục như vậy, ảnh hưởng việc làm của cha nàng không nói, nếu Tạ Nhân thật sự là người lòng dạ hẹp hòi, có thể sẽ liên lụy đến Bách Thủ!

Lai Sinh ở bên lại rất kỳ quái hỏi một câu: “Tiểu tử khốn kiếp này nếu như không quản giáo tốt, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.”

Về sau có một ngày Loan Loan tìm được cha nàng, đem tình hình của Vương Nguyên Sinh nói ra, cha nàng biểu hiện rất là bất đắc dĩ: “Đều là do mẹ con nuông chiều quen!”

Vì không cho Vương Nguyên Sinh làm tiếp những chuyện đó, cha nàng lúc đầu thỉnh thoảng đánh hấn, chỉ cần có thời gian, Bách Thủ cũng sẽ trông chừng hấn, từ ngày đó về sau, có lẽ biết rõ Loan Loan thực nổi giận, suốt mấy ngày Vương Nguyên Sinh không có về trong nhà, Loan Loan cũng vui vẻ thanh nhàn.

Ngày hôm đó, nàng đang giặt quần áo, Lai Sinh đột nhiên từ bên ngoài chạy trở về, còn lớn tiếng ồn ào: “Chị dâu không tốt rồi, không tốt rồi.”

Loan Loan trừng mắt liếc hấn, nhìn hằm tằm giữa giường giặt giặt, cái miệng nhỏ nhắn bẹp miệng lại tiếp tục ngủ.

Nàng hạ giọng hung ác nói: “Ồn ào cái gì hả? Hằm tằm là đệ hôm nay đừng mong đi ra ngoài chơi đùa nữa!”

Lai Sinh gãi gãi đầu, cũng hạ giọng nói: “Đệ làm sao biết hằm tằm đang ngủ! Đệ không phải gấp gấp trở về sao?”

“Quản đệ gấp gấp cái gì, dù sao sau này đừng lớn tiếng ồn ào như vậy.” Loan Loan nghiêng đầu liếc hấn, sau đó lại nói: “Xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Nghe thấy Loan Loan hỏi, Lai Sinh lại hào hứng, ngồi xổm bên người nàng, cho dù hân hạ giọng cũng không có che dấu sự hưng phấn ở trong giọng nói của hắn: “Đệ đệ của tẩu vừa nãy cãi nhau với người trên núi đấy!”

Loan Loan khẽ giật mình: “Nguyên Sinh?”

Lai Sinh ánh mắt sáng ngời nhìn nàng gật đầu, bộ dáng có chút hưng tai nhạc họa (vui vẻ khi người gặp họa): “Hôm nay đại bá Thạch Đầu vận chuyển than đá trước hân, bị mất mấy khối, Vương Nguyên Sinh lười biếng, bản thân không đi mở than làm việc, lại nhặt được, về sau hân ở trên đường gần rất nhiều hòn đá nhỏ, lại giội cho chút nước, khiến cho đường núi thật trơn, đại bá Thạch Đầu liền ngã một phát. Về sau phát hiện là đệ đệ của tẩu giờ trò quý, liền đánh hân một trận!”

Dương Phong từ trên chợ trở về liền đến mỏ làm công, cũng là mấy ngày trước nghe Bách Thủ nói.

Loan Loan hơi nhíu mày: “Hân đánh Nguyên Sinh sao?”

Lai Sinh cười hắc hắc: “Vốn là sắp đánh nhau, nhưng được người bên cạnh ngăn cản.” Biểu lộ còn có chút đáng tiếc, sau đó trên mặt hiện ra vẻ không cam lòng: “Về sau đại bá Thạch Đầu liền xuống núi tìm được ca, cùng ca lý luận, ca còn không ngừng xin lỗi đại bá Thạch Đầu. Ta thấy nên đem cái tên Vương Nguyên Sinh đánh cho một trận...”

Loan Loan gõ một cái thật mạnh trên đầu của hắn: “E sợ thiên hạ không loạn à”

Lai Sinh không phục hít một hơi, trong miệng nói nhỏ, Loan Loan vừa đi ra đại môn. Hắn liền đem nhánh cây trên tay dùng lực hất lên, lớn tiếng nói: “Vốn nên nhiệt tình đánh tiêu tử thú kia!”

“Đệ nói cái gì?”

Lai Sinh lại càng hoảng sợ.

Loan Loan đột nhiên trở về, nhìn Lai Sinh đứng trong sân hỏi.

Lai Sinh che miệng dùng sức lắc đầu.

Loan Loan tức giận trừng mắt liếc hắn, dặn dò: “Ồ nhà chò ta trở lại, Hân nhi đang ngủ.” Sau đó đến sau phòng đi tìm Bách Thủ.

Bách Thủ đang cầm cái xẻng xúc than đá. Chức trách của hắn không chỉ làm vậy mà còn trông coi than đá. Ngẫu nhiên đoàn người vội vàng bắt đầu thu dọn than đá rơi là tã trên mặt đất, hắn còn phải đem xẻng đến xúc mấy khối trên mặt đất đi. Than đá không có chồng chất tốt hân cũng phải cầm xẻng xúc xuống.

Nghe lời Loan Loan nói, Bách Thủ lại nhíu mày, đối với cách làm của Vương Nguyên Sinh rất không đồng ý, nhưng bộ dáng lại không muốn nói nhiều.

”Vốn tưởng rằng hân chỉ có chút lười mà thôi, không nghĩ tới còn đi cầm trộm than đá của người khác.”

Loan Loan khẽ giật mình: “Cái gì trộm than đá của người khác? “Lai Sinh rõ ràng nói Vương Nguyên Sinh ở trên đường ngáng chân người khác, sau đó nhặt than đá người khác rơi xuống.

”Đường núi đang tốt lại bị hân làm cho đầy bùn, bản thân không cố gắng đi làm việc, lại muốn lười biếng chạy nửa đường nhặt của người khác rơi xuống, vậy cũng thôi đi, sau đó hân vậy mà thừa dịp Dương Phong không chú ý trộm than đá của người khác...”

Loan Loan rất khiếp sợ, không ngờ Vương Nguyên Sinh lại ngang bướng đến nước này sao?

Vương Nguyên Sinh không thích làm việc, thích lười biếng, đường núi không dễ đi, đoàn người vác một khối than đá ngẫu nhiên rơi chút ít cũng là bình thường, hân liền ngồi xổm ven đường nhặt của người khác rơi xuống, tuy một ngày kiếm không được hai đồng tiền, nhưng hân có thể tiết kiệm được quãng đường. Về sau, hân lại phát hiện nhặt của người khác như vậy quá chậm. Cũng là Dương Phong vận khí không tốt, vác than đá đến một nửa đột nhiên muốn đi nhà xí, liền đem than đá để ở ven đường.

Dương Phong đối với hân luôn có bộ dáng xem thường, ngay cả với Bách Thủ cũng không có sắc mặt tốt, Vương Nguyên Sinh đã sớm có ý kiến đối với Dương Phong, vì vậy thừa dịp hân không ở đó, liền đem than đá bên trong gùi của hân bỏ vào trong gùi của mình, cũng bởi vì hân quá tham lam, chưa kịp đi đã bị Dương Phong nhìn thấy.

Dương Phong vô cùng tức giận, lôi kéo Vương Nguyên Sinh muốn tìm cha hân nói cho rõ ràng, Vương Nguyên Sinh sợ về nhà bị đánh, chết sống không đi, hai người bắt đầu gây cãi..., Vương Nguyên Sinh trời sinh tính tình lười nhác, nhưng nể chửi người không lưu miệng. Dương Phong tức giận ah, lúc ấy đã muốn đánh hân, về sau được người bên ngoài kéo ra. Sau đó hân dứt khoát lôi kéo Vương Nguyên Sinh tìm được Bách Thủ.

Liên tiếp quở trách một hồi, còn một mực oán trách Bách Thủ, Bách Thủ trong lòng cũng tức giận, nhưng chuyện này xác thực là Vương Nguyên Sinh sai, chỉ có thể chủ động nói xin lỗi dần xẹp ổn thỏa.

Chương 184: Tài tri đạo.

Việc này đương nhiên nói cho cha Loan Loan biết, về phần Vương Nguyên Sinh sau khi trở về sẽ như thế nào cũng không phải là chuyện bọn hắn lo lắng rồi! Nhưng ngày thứ hai Vương Nguyên Sinh đến trên mỏ rất là biết điều, còn chủ động xuống dưới núi tìm Bách Thủ nhận lỗi, đáp ứng về sau không hề mắc lại lỗi đó nữa!

Một đoạn thời gian ngắn hắn xác thực rất là biết điều.

Từ ngày đó về sau, Dương Phong thấy Bách Thủ cùng Loan Loan thì mũi không nể mũi, mắt không nể mắt. Hắn đến trên mỏ làm việc, cửa hiệu mặt tiền ở phiên chợ do vợ hắn quản lý. Cái này tất nhiên là ở trong nhà, nhưng bởi vì lúc trước hai huynh đệ có chút mâu thuẫn, Dương Phong và Dương Khai Thạch cũng không nói lời nào. Bà nội Thạch Đầu mềm lòng, Dương Phong hỏi han ân cần mấy lần, trong nội tâm nàng cũng đã không so đo nữa, mà Dương Nghĩa trí mặc dù không đối với hắn hòa nhã thân thiện như trước, nhưng cũng không có mặt lạnh nữa rồi!

Những điều này đều là do Loan Loan ở dưới núi bày quầy bán hàng, Linh Từ tới ngồi nói cho nàng nghe. Có một huynh đệ như vậy Dương Khai Thạch cũng rất bất đắc dĩ, tựa như Bách Thủ có một đại bá, đại mẫu “tốt” như vậy.

Cho dù Dương Phong trông thấy nàng vẫn đưa mặt lạnh, Loan Loan cũng không để ý, chỉ cần hắn không có tới nhà mình gây chuyện là được.

Bách Thủ ở dưới núi kiểm tra than đá, Loan Loan ở cách đó không xa bày quầy bán hàng bán đá bào, hai vợ chồng còn có thể thỉnh thoảng nói chuyện, cuộc sống hàng ngày trôi qua không tệ. Nhưng mà, Lưu quân sự hôm nay phân phó, Tà gia Tam thiếu gia trong chốc lát nữa sẽ đến mỏ tuần tra, tất cả mọi người phải chăm chú làm việc. Tà đốc công lần lượt chào hỏi trên núi dưới núi.

Nói đến cũng khéo, Tà đốc công này chính là Tà Ba ở thôn trang bên kia, lần trước rình coi chuyện Hương Tú cùng hạ nhân Lưu quân sự. Lần này hắn thật vất vả, nhờ quan hệ mới khiến cho Dư chương quỹ điều hắn đến trên mỏ làm đốc công, Tà gia đem cái chức kia nói với hắn, chỉ cần lần này hắn làm tốt, biểu hiện tốt, về sau mới có thể thay hắn nói tốt trước mặt chủ tử, mới có thể đem Tà Ba triệu hồi về Tà gia.

Loan Loan nói hai câu cùng Bách Thủ xong liền trở về quán, lúc này, từ bên ngoài thôn đi vào một chiếc xe ngựa. Tà Nhân cùng Dư chương quỹ từ trên xe bước xuống, Lưu quân sự xem chừng thời gian đã sớm đợi ở một bên, nhìn thấy Tà Nhân, lập tức tiến lên hành lễ: “Tam thiếu gia.”

Tà Nhân ở Tà gia xếp hạng ba.

Tà Nhân mặc một bộ áo dài màu xanh lá sen, tay cầm một cái quạt xếp, nghiêm nhiên là một công tử ăn chơi!

Tà Nhân mặt mỉm cười hướng Lưu quân sự khoát khoát tay, sau đó để Lưu quân sự dẫn đường, còn Tà Ba thì đi cuối cùng, một đoàn người tiến lên trên núi. Trên đường đi không ngừng có người vận chuyển than xuống dưới núi, bởi vì đã tới một lần. Đoàn người đều biết Tà Nhân, nên nhao nhao gọi: “Tam thiếu gia.” Mà Tà Nhân đối với đoàn người cũng vô cùng hiền lành, gật đầu hoặc mỉm cười. Ngẫu nhiên còn cùng công nhân nói một hai lời.

Lưu quân sự hướng Tà Nhân giới thiệu đại khái tình hình trên mỏ. Tà Nhân gật đầu: “Đây là lần đầu ta tiếp xúc mỏ than, không thể tưởng được còn có nhiều điều phải học như vậy.” Sau đó nhìn về phía hai cha con Vạn Hữu Tài, cười nói: “Về sau còn phải phiền toái hai vị Vạn sư phụ chiếu cố nhiều hơn!”

Vạn Hữu Tài cung kính nói: “Tam thiếu gia yên tâm, đây là chuyện chúng ta phải làm. Chúng ta một mực tuân theo Nhị thiếu đồng gia phân phó cẩn thận làm việc.”

Tà Nhân gật đầu khen ngợi.

Đi dạo khắp mỏ một lần, mấy người họ liền chậm rãi xuống núi. Đến dưới núi không thiếu được chuyện muốn tới nơi tập trung than đá nhìn xem.

Bách Thủ phụ trách đứng bên cạnh nơi tập trung than đá, cung kính nghênh đón mấy người.

Bên cạnh đang có công nhân đang vận chuyển than đá xuống đồ lên trên đồng than đá, Lưu quân sự ở một bên giải thích: “Hiện sản lượng than đá ở trên mỏ nhiều hơn trước đó vài ngày, nhưng vì bất việc, nên vẫn đem than đá tập trung ở một chỗ, đợi đến một số lượng nhất định lại dùng xe kéo ra ngoài.”

“Ừ. Như vậy có thể tiết kiệm chút ít phí chuyên chở. Nhưng mà, đáng tiếc bên này đường núi đi rất khó khăn, từ trên mỏ cao xuống dưới cũng phải mấy ngọn núi, bằng không thì tiết kiệm được bao nhiêu nhân công cùng phí chuyên chở nha!” Tà Nhân có chút đáng tiếc cảm thán nói.

“Đây cũng là chuyện không có cách nào khác.” Dư chương quỹ ở bên cạnh cười nói. Sau đó trên mặt mang theo đắc ý nói: “Toàn bộ nhờ Nhị thiếu gia, bằng không thì Tà gia chúng ta sao có thể khai thác ra một mỏ than núi lớn như vậy. So với những cái phí nhân công cùng phí chuyên chở không có ý nghĩa này, có được coi là cái gì đâu?”

Tà Nhân cầm quạt xếp nhẹ nhàng lắc, thản nhiên nói: “Điều này cũng đúng, lúc này công lao nhĩ ca lớn. Trở về ta nhất định ở trước mặt cha nói nhiều lời

tốt giúp nhị ca.”

“Công lao của Nhị thiếu gia toàn bộ Tạ gia đều rõ như ban ngày!” Dư chương quỹ nghiêm trang nói. Loan Loan lại sắc bén phát hiện lúc hắn nghiêng đầu khoe miệng bất động thanh sắc khẽ nhếch.

Tạ Nhân cũng không có vội vã đi, mà đi lòng vòng phụ cận chồng than đá, thỉnh thoảng hỏi mấy vấn đề.

Mỗi người mỗi ngày đại khái vận được bao nhiêu than đá, thời điểm từ trên núi xuống đều có người ở giao lộ chuyên môn ghi lại, bên trên mỏ mỗi ngày không sai biệt lắm có thể vận được bao nhiêu than đá... và một ít vấn đề khác.

Sản lượng than đá mỗi ngày được tính theo gửi, bên trên mỏ có chuẩn bị gửi, đoàn người đều chiếu theo gửi trên mỏ mà cho gửi cho bản thân, thấy tên Vương Nguyên Sinh, Tạ Nhân có chút không rõ, bởi vì Vương Nguyên Sinh sức lực không mạnh như mọi người, cho nên dùng gửi so với gửi trên mỏ chuẩn bị nhỏ hơn một nửa.

Lưu quân sự liền giải thích: “Hắn sức yếu, dùng gửi nhỏ, nên hai gửi tính làm một.”

“Chung quanh thôn nhiều như vậy, cũng không thiếu lao động, khí lực đã không đủ, sao không chọn người khác?” Tạ Nhân thần nhiên nói.

Lưu quân sự âm thầm quét mắt Bách Thủ ở một bên, cười nói: “Chúng ta ở trên núi này khai thác mỏ, đôi khi còn phải dựa vào thôn dân hỗ trợ, cùng dân chúng địa phương làm tốt quan hệ có lợi mà vô hại, đứa nhỏ này cũng khó khăn, trong nhà cũng không tính dư dả, không có cách nào đọc sách biết chữ, coi như là giúp một việc a.”

Tạ Nhân không đồng ý cũng không phủ nhận.

Lúc gần đi, đi qua quán đá bào của Loan Loan, Tạ Nhân nhìn xem thùng đá bào rất hiếu kỳ, thấy là một phu nhân bán, nên nhân tiện nói: “Đây là cái gì thế, dùng làm gì?”

Dư chương quỹ lập tức cười tiến lên giới thiệu: “Tam thiếu gia, cái này gọi là đá bào dùng để uống, trong ngày hè uống thứ này có thể giải nhiệt, vô cùng mát mẻ.”

“Ah, thiệt giả?” Tạ Nhân kinh ngạc, dù hắn đã đi qua nhiều địa phương cũng chưa bao giờ thấy qua thứ này.

“Tam thiếu gia, ngươi có muốn nếm thử hay không?” Loan Loan mỉm cười nói.

Thấy Tạ Nhân có chút chần chừ, Dư chương quỹ cười nói với mấy người bên cạnh: “Lòng vòng cả buổi như vậy, đều có chút nóng lên, nếu không mọi người đều đến uống một chén đi.”

“Tốt, ở đây cũng không đủ chỗ ngồi, không bằng ta để cho người qua chỗ Tạ đại nương mượn mấy cái ghế tới.” Loan Loan quay đầu nói với Lai Sinh một mực bên cạnh nghiêng đầu hiếu kỳ nhìn xem: “Lai Sinh, đi qua chỗ Tạ đại nương mượn mấy cái ghế tới, để cho Tam thiếu gia cùng Dư chương quỹ nghỉ ngơi một chút.”

“Dạ, tâu!” Lai Sinh đi qua chỗ Tạ đại nương bưng ghế.

Loan Loan nhanh nhẹn múc mấy chén đá bào, Dư chương quỹ mỗi người cầm muôi quấy quấy, sau đó thích ý bắt đầu ăn. Tạ Nhân vốn ngại thử, không có mùi gì lạ. Học bộ dáng mấy người quấy quấy, dùng muôi múc một ngụm nhỏ nếm nếm, ngoại trừ ngọt bên ngoài chính là mát mẻ!

Quả thật coi như không tệ!

Sau đó Tạ Nhân mới từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn, đồng thời không ngừng âm thầm gật đầu.

Dư chương quỹ thấy Loan Loan không cho Bách Thủ uống, rất hào phóng nói với Loan Loan: “Cho Bách Thủ huynh đệ một chén đi, ta trả tiền.”

“Ah, Dư chương quỹ không cần, các người cứ ăn tự nhiên.” Bách Thủ liên tục khoát tay.

“Ngươi cũng đừng khách khí, trời nóng đến uống một chén rất tốt.” Dư chương quỹ nói.

“Ha ha, không có việc gì, ta không nóng.”

“Chắc Bách Thủ huynh đệ nhất định là chán ăn rồi.” Lưu quân sự cười tiếp câu.

Dư chương quỹ phục hồi tinh thần lại: “Ta ngược lại quên mất cái này, đã vậy ngươi cũng đừng để bụng.”

Tạ Nhân nghe được như lọt vào sương mù: “Như thế nào, ở đây mọi người đều biết làm thứ này?” Tuy là thứ không ngờ ăn được, nhưng vào ngày đại hạ này đem đến kinh thành có thể rất được hoan nghênh.

Tạ Ba ở một bên thấy Tạ Nhân hỏi, lập tức đáp: “Tam thiếu gia ngài hiểu lầm, hai người bọn họ là người một nhà!”

“Ah!” Tạ Nhân giật mình!

Tạ Ba thấy Tạ Nhân là người dễ nói chuyện, hơn nữa Tạ Nhân cũng sẽ một mực ở trên mồ, lại là thiếu gia Tạ gia, Loan Loan lại một mực giúp đỡ Tạ gia làm thịt khô, liền có ý nịnh nọt, vội vàng đem chuyện nhà Loan Loan nói ra.

“Nhà Bách thủ là người tài giỏi, đi mười dặm tám thôn chỉ sợ không tìm thấy được nữ nhân thứ hai có năng lực như nàng vậy, cái đá bào này ngoại trừ nàng những người khác không biết làm... nàng không chỉ biết làm băng phần, trước kia còn bán bánh trên chợ, nàng làm bánh thế nhưng mà vừa lớn lại vừa thơm vừa mềm, ai đi chợ thấy cũng mua một hai cái trở về... Cũng giúp Tạ gia chúng ta làm việc... Bọn hần tuy là nông dân, thế nhưng tiền thuật của Bách Thủ chỉ sợ nhà dịch trong nhà môn cũng không thể bằng, Vạn sự phụ vừa lúc tới thăm son bên kia gặp con sói, lúc ấy có mấy người đi săn giết sói, đi mấy chục người, trong đó Bách Thủ huynh đệ tiền thuật tốt nhất... Nhị thiếu gia ta trước kia khen ngợi bọn hần không ít...”

Tạ Nhân vừa nghe vừa hiểu ý gật đầu, hần nhìn Bách Thủ, lại có chút tò mò: “Bách Thủ huynh đệ thân thể cường tráng, vì sao lại không có lên núi đào than đá vậy?”

Bách Thủ liền có chút ít xấu hổ cười cười: “Trong nhà hài tử còn quá nhỏ...” Dưới núi mới có thể thuận tiện để Loan Loan tìm hần.

Tạ Nhân quay đầu, lúc này mới nhìn thấy bên cạnh Loan Loan giữa sàng đông đưa có một đứa bé đang ngủ. Người cường tráng như Bách Thủ vậy qua thực có tài, nhưng đào quặng hay không đều là người khác tự nguyện. Tạ Nhân khẽ gật đầu không nói cái gì nữa.

Nghĩ tốt rồi, Tạ Nhân chuẩn bị đứng dậy trở lại khách sạn: “Tình hình bên trên mồ cơ bản ta đã hiểu rõ, mấy ngày trước Dư chương quỹ đưa sổ sách qua ta đã xem hết, về sau nhất định sẽ thường đi trên mồ nhìn một cái, đến lúc đó còn cần Lưu quân sự nói thêm mấy điểm.”

Lưu quân sự vội vàng nói không dám, cũng nói nhất định hiệp trợ Tạ Nhân.

Mà Dư chương quỹ về mặt không cho là đúng, trong lòng lại nghĩ, cái gì là ta đưa sổ sách cho người, là bản thân người đòi ta.

Mấy người đưa Tạ Nhân cùng Dư chương quỹ đi về phía bên ngoài thôn, một lát, thì nhìn thấy Lưu quân sự chấp tay sau lưng trở về, nói với Bách Thủ mấy câu: “Khó cực” lại đi trên núi. Nửa khắc đồng hồ sau mới thấy Tạ Ba, chậm rì rì hướng bên này đi tới, cùng một chỗ còn có Dương Phong, hai người vừa đi vừa nói chuyện gì đấy, Dương Phong thì mang về mặt nịnh nọt. Tạ Ba nâng cao ngực, một bộ dáng như quân sự.

Loan Loan chỉ mơ hồ nghe thấy Dương Phong nói câu: “Vậy làm phiền Tạ đốc công rồi.”

Mà Tạ Ba khoát tay áo, nhũn mày dặn dò: “Người quay trở lại làm việc đi, đừng có không việc gì lại lười biếng.”

“Dạ dạ, vậy ta đi trước.” Sau đó Dương Phong nhanh chóng lên núi.

Thấy Dương Phong lên núi, Tạ ba quay người đi tìm Bách Thủ, ngồi ở bên cạnh cùng Bách Thủ nói chuyện phiếm

*****

Ngày thứ hai, Dư chương quỹ phái gã sai vặt thay mình dẫn Tạ Nhân đến Dương gia thôn, Tạ Nhân bản thân dẫn theo một gã sai vặt tùy thân đến, về sau, Tạ Nhân liền cho gã sai vặt bản thân trở về, chính hần dẫn gã sai vặt kia lên núi.

Được lệnh, thay Tạ Nhân đem xe ngựa an trí tốt, gã sai vặt vội vàng quay người dắt xe trâu đi, lúc đi qua nhà Loan Loan, hần liền gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Đã định

Loan Loan đang ở trong phòng đút nước cho hài tử. Lai Sinh ngồi xôm ở bên cạnh sốt sắng nhìn, ánh mắt không rời khỏi đứa nhỏ, thấy nước trong chén hết rồi, hần lại một lần nữa đưa mắt trông mong nhìn Loan Loan: “Chị dâu, tẩu đệ đệ cho cháu uống một lần nha. Đệ cho Hán nhi uống một ngụm nhỏ thôi được không?”

“Đội Hán nhi lớn thêm chút nữa thì cho đệ đút, còn cho đệ tự mình đút cháu ăn cơm nữa. Nghe lời đi ha, bây giờ đệ chỉ cần ở một bên nhìn là được rồi.” Loan Loan đút một muỗng nước cuối cùng đến bên miệng con trai.

Thấy nước trong chén hết rồi, Lai Sinh lập tức ủ rũ, biau môi rất không cao hứng. Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Loan Loan dùng chân đá hần: “Đi mở cửa đi.”

Lai Sinh xì mặt, biau môi, tức giận nói: “Không đi, không đi, không đi.”

Loan Loan vừa bực mình vừa buồn cười, trấn an hẳn nói: “Được rồi, lần sau để đệ dứt nước cho Hán nhi.”

Vừa dứt lời, Lai Sinh liền từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cao hứng nói: “Nhớ giữ lời đó, tẩu không được đổi ý đâu.” Ba bước thành hai bước xông ra mở cửa.

Loan Loan vừa đặt con trai vào nôi thì nghe thấy giọng Lai Sinh nói: “Ngươi tìm ai?”

Nàng buông hài tử, vừa đi ra vừa hỏi: “Lai Sinh, là ai thế?”

Đi đến bên ngoài nhà chính thì thấy là một tiểu ca trẻ tuổi. Vị tiểu ca kia trông thấy Loan Loan đi ra, đứng ở ngoài cửa hướng Loan Loan chấp tay, khách khí nói: “Vương cô nương, Dur chương quỹ sai ta đến báo với cô nương chuyện vì nường đã làm xong rồi, mời cô nương đi qua xem một chút.”

Loan Loan ngạc nhiên. Nàng nói người này sao lại quen mắt như vậy, thì ra là người Dur chương quỹ phải tới, nàng lập tức đi ra ngoài cười nói: “À, là tiểu ca sao, mời vào bên trong ngồi.”

Tiểu ca cười nói: “Không được, quán rượu còn có việc, ta phải mau trở về.”

Hôm nay Bách Thủ phải làm ca ngày, mai mới đổi lượt trực ca đêm.

Hai người, một người canh ngày, một người canh đêm. Mỗi lần muốn thay ca đều phải làm một ngày một đêm. Hết một tháng lại đổi một lần. Bởi vì không thể để một người luôn làm ban ngày hoặc luôn làm ban đêm.

Nghĩ nghĩ, nàng nhân tiện nói: “Hôm nay có việc, làm phiền tiểu ca báo lại với Dur chương quỹ một tiếng, mai ta mới đến được.”

Tiểu ca đáp lời, sau đó rời khỏi Dương gia thôn.

Tạ Nhân đi đến nơi chất than đá, sau đó đi lên núi. Lúc xuống thì có Tạ Tam nói gót theo sau.

Hôm nay trời nóng, người đến ăn sương sáo* không ít, mà hàng xóm trong thôn thường đến mua về cũng có mấy người.

(*) sương sáo (凉粉— lương phần, tiếng Quảng Đông): “bột lạnh” từ các chương trước thật ra chính là sương sáo, nên từ nay ta sẽ đổi lại cho đúng.

Tham khảo: [https://vi.wikipedia.org/wiki/Thạch_đen_\(cây\)](https://vi.wikipedia.org/wiki/Thạch_đen_(cây))

Sương sáo là cây thân thảo, hằng niên, cao 15–100 cm. Lá mọc đối, nguyên, dày, mép có răng cưa. Khai thác như sương sâm, nhưng lá sương sáo chỉ chế biến được sau khi phơi khô. Thân và lá sương sáo được thu hoạch (phơi khô để tồn trữ), xay nát, nấu trong nước, lọc và thêm bột (sắn, gạo). Sản phẩm để nguội sẽ đông lại, có màu đen tuyền được ăn với nước đường và tinh dầu (thường là tinh dầu chuối được tổng hợp).

Tạ Nhân đứng ven đường nhìn Loan Loan bận rộn không ngừng, thuận miệng hỏi Tạ Tam bên cạnh: “Lần trước ngươi nói nhà nàng còn giúp Tạ gia chúng ta làm việc, là làm gì vậy?”

“Chắc Tam thiếu gia còn chưa biết, vợ Bách Thủ này mang theo đoàn người Dương gia thôn hàng năm đi đến thôn trang giúp đỡ làm thịt khô. Không chỉ thịt khô, còn có lập xưởng và mấy thứ như thịt muối nữa ạ...”

“Cái gì. Thịt khô?” Không đợi Tạ Tam nói xong Tạ Nhân liền hỏi: “Ngươi nói hàng năm chúng ta vận chuyển thịt khô đến kinh thành là do nhà Bách Thủ làm?”

“Vâng.” Gã sai vặt của Tạ Nhân kéo xe ngựa qua, Tạ Tam vội đỡ Tạ Nhân lên xe ngựa, đồng thời đi bên cạnh xe đáp lời: “Nghe nói thứ thịt khô này là do nhà Bách Thủ nghĩ ra đấy ạ. Đừng thấy nàng chỉ là thứ phụ nhân, ngược lại nàng có rất nhiều chủ ý. Như năm trước, nàng không chỉ giúp thôn trang làm một loại vị lập xưởng!”

“Ý ngươi nói, người cùng Tạ gia chúng ta hợp tác, hàng năm vận chuyển lập xưởng, thịt khô đi các nơi kỳ thật là vợ Bách Thủ?”

“Đúng vậy ạ, đúng vậy, Tam thiếu gia. Nghe nói phụ nhân này rất thông minh, không chỉ tự gia hạn kế ước với Nhị thiếu gia, mà giá tiền công tính trên đầu heo cũng do nàng nghĩ ra...”

Tạ Nhân ngồi trong xe ngựa lắng lắng nghe Tạ Tam nói. Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tư đã sớm bay đi thật xa!

*****

Buổi tối, Bách Thủ nói cho Loan Loan nghe chuyện tình ban ngày.

“... Thường nghe người ta nói con vợ lẽ trong nhà có tiền thường vì địa vị không bằng con trai trưởng mà đa số chỉ thích hết ăn lại nằm. Nhưng xem ra tên Tạ Nhân này có lẽ có chút đầu óc.”

“Hả? Sao chàng nói vậy?” Loan Loan nói.

Bách Thủ chậm rãi kể lại chuyện hôm nay Tạ Nhân nói chuyện phiếm với hẳn ở dưới núi: “...Đừng thấy hẳn chỉ giống như tùy ý xem, ta cảm thấy ánh

mất kia lợi hại lắm! Chúng ta ở trên mỏ có một người ghi chép. Nếu không có người kia thì có thể trên nửa đường có người trộm giấu đi chút ít, ở dưới núi lại không có ai kiểm tra. Tạ Nhân vừa liếc mắt đã nhìn ra, nói nơi chất than đá này có lẽ cũng phải sắp xếp một người ghi chép.”

Bách Thủ chỉ là người làm công thay người trông coi than đá, những chuyện này cơ bản đều là tự ý thức lấy, nếu thực sự có người trộm giấu than đá, dù trong gùi có thiếu một chút hấn cũng khó mà chỉ ra. Hơn nữa, dưới núi an bài một người ghi chép, cuối tháng trên dưới cùng đối chiếu, cũng có thể phòng ngừa có người gian lận.

Tạ Nhân có thể nghĩ đến, chắc chắn Tạ Dật cũng đã biết. Kỳ thật vấn đề này Bách Thủ đã sớm thảo luận với Loan Loan. Bách Thủ còn nghĩ thừa dịp này đề cập với Tạ Dật, không ngờ, lúc Tạ Dật ở trên mỏ lại không gặp được hấn.

Kỳ thật Tạ Dật chưa hề chính thức xem qua tình hình bên trên mỏ. Từ khi khai thác mỏ đến nay, ban đầu Dư chương quỹ có tới, về sau hấn không hề đến nữa, mà toàn bộ chuyện đào than vẫn luôn do hai cha con Vạn Hữu Tài quản lý. Chuyện khác đều là Lưu quán sự an bài. Chuyện trên mỏ này nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, từ trên xuống dưới phải trông coi hơn 100 người, còn cả việc vật vãnh. Loan Loan đoán có lẽ Lưu quán sự đã sơ sót điểm này.

Hiện có Tạ Nhân, đương nhiên Bách Thủ sẽ không đề ý việc này nữa.

Hôm sau, ban ngày Bách Thủ được thay ca nghỉ ngơi. Lai Sinh muốn cùng bọn Thạch Đầu lên núi chơi, không muốn đi theo Bách Thủ và Loan Loan ra chợ. Vừa ăn xong bữa sáng, hai người liền bỗng hải từ đi tới “Quán rượu Phúc Sinh”.

Vẫn như trước đi vào từ cửa sau, vừa ngồi được một chốc Dư chương quỹ đã tới rồi, sau đó cho người hỏi Loan Loan muốn thứ gì liền mang thứ đó ra cho nàng xem.

Ước chừng dài bốn thước (khoảng 1,3m), bốn phía có bốn chân chống cao bằng nửa người, bên trên đặt một hộp sắt hình chữ nhật có ba mặt đóng kín, trên mặt còn lại đặt mấy cây sắt nhỏ, bên trong vừa đủ đặt vào chút than, bên trái là cửa đóng, bên phải là cửa mở.

Đây là do Loan Loan nhớ đến lò nung ở hiện đại mà mô phỏng lại, tất cả đều làm bằng sắt. Lúc trước Loan Loan vẽ ra vật này, yêu cầu toàn bộ dùng sắt làm, Dư chương quỹ còn rất kinh ngạc. Nàng cũng lo lắng không biết có thể làm ra theo yêu cầu của mình không, bên trong còn phải chứa lửa than nên vật liệu bằng gỗ nhất định là không được. Mà thời đại này sắt là một thứ hiếm có, vài món nông cụ muốn chế ra cũng phải dựa theo phương pháp của binh khí.

Đồ nung chính thức bắt đầu hoạt động. Một lò nhất định sẽ không đủ, mà muốn tất cả lò nung đều làm bằng sắt nhất định chi phí sẽ rất cao, không ngờ Dư chương quỹ quả thật lại làm được.

Loan Loan thật cao hứng!

Mặc dù lò nung chế ra không được tinh tế như các hàng quán ở hiện đại, nhưng như vậy đã rất tốt rồi!

Lò nung đã xong, còn lại chỉ còn gia vị. Dư chương quỹ phái ra mấy đội nhân mã ra roi thúc ngựa đi tìm, mặc dù gia vị Loan Loan muốn không thu thập được đầy đủ lắm, nhưng phần lớn đã có: hạt tiêu, ớt, gừng, hành tây, nàng còn tự mình tìm được hồi hương. Tiếc là không có cây thì là.

Như vậy đồ nung ra sẽ không có hương vị trọn vẹn, không có thì là làm đề vị, nàng liền dùng gừng đào được nghiền thành nước, lúc nung thịt trước tiên phải thoa lên một lớp nước gừng, bất kể thế nào cũng thấy thiếu vị bột ngọt và thì là, không được ngon lắm, nhưng mà, Dư chương quỹ lại nói ăn rất ngon.

Trước kia Loan Loan có dạy mấy người trong túu lâu kỹ thuật nung, nay đã thuần thục rất nhiều. Hơn nữa phía dưới lại dạy mấy đồ đệ, tay nghề tốt liền muốn phái tới kinh thành. Dư chương quỹ còn sợ những người này làm không tốt, lại đặc biệt sai người làm mấy món mời Loan Loan nếm thử, chỉ điểm. Có làm tốt, cũng có làm không tốt. Nàng cũng chia sẻ một số bí quyết nung tâm đắc ở hiện đại cho họ.

Tuy nàng không bán đồ nung ở hiện đại, nhưng ăn nhiều thấy nhiều đương nhiên cũng có vài phần hiểu rõ, ví dụ như đồ ăn nào có thể nung cháy một ít, nung đến lúc nào thì ăn ngon miệng hơn. Lại có vài thứ có thể nung hơi giòn một ít.

Lựa chọn đồ ăn cũng cần chú ý, ví dụ như nung thịt ba chỉ nửa nạc nửa mỡ, xương sườn nếu có sườn non nhai mới có lực. Khoai tây cắt nhiều sợi mảnh mới phù hợp....

Truyền dạy hết những gì mình biết cho các người này, Tạ gia làm ăn khấm khá, nàng mới kiếm được nhiều bạc. Nàng cũng không sợ dạy hết cho đệ tử thì sư phụ như nàng sẽ chết đói. Nàng vẫn còn rất nhiều thứ họ chưa biết cơ mà!

Từ “Quán rượu Phúc Sinh” đi ra.. Một đường Loan Loan đều cẩn thận nhìn những tiểu viện trên chợ, chỉ mong đồ nung có thể được nhân dân Thiên Triều ưa thích, về sau nàng đã có bạc mua một tiểu viện ở phiên chợ này cho mình rồi.

Việc này làm cho nàng nghĩ đến ở hiện đại học xong bắt đầu đi ra làm việc, sau đó liền một mực cố gắng tiết kiệm tiền, những kẻ tha phương bên ngoài đều hi vọng mình làm việc ở thành phố lớn có thể mua được một căn nhà thuộc về mình, nhưng mà nhà dễ mua như vậy sao?

Không dễ chút nào! Tiền lương thấp, thu nhập thấp.

Đội khi tiền lương tăng, giá nhà cũng tăng, khi đó mua không nổi nữa. Có người vất vả cả đời tích lũy được chút tiền, đến già mới mua được một cái ổ thuộc về mình.

Sau khi đến nơi này nàng phát hiện vô luận thời đại nào muốn tới bên trong thành sinh sống đều không dễ dàng.

Trở lại Dương gia thôn đã là buổi chiều, giữa trưa hai người ăn ở quán rượu, cũng không biết Lai Sinh ở nhà một mình có thể tìm được cái gì ăn hay không.

Kết quả về đến nhà xem xét, phòng bếp lạnh như băng, bề ngoài vẫn y như lúc sáng, Lai Sinh cũng không có nhà. Xem ra là không ăn trưa ở nhà rồi. Vậy hắn có thể đi đâu ăn chứ?

Loan Loan trầm suy đoán trong lòng, ra ngoài liền hướng bên nhà Hương Tú đi, đến nửa đường thì gặp được Chu Đại Sơn đang nghỉ ngơi bên vệ đường, vừa thấy Loan Loan hắn lập tức nói: “Ừa, chị dâu về... về rồi hả? Sao hôm nay đi chợ đến giờ mới về? Không bán sương... sương sáo luôn hả?”

“Có việc ở chợ nên về trễ chút. Hôm nay chắc không bán được đâu, giờ còn chưa làm nữa mà!”

Chu Đại Sơn tỏ vẻ rất thất vọng: “Ta còn... còn định sang nhà tẩu mua một chén sương sáo!”

“Thật xin lỗi, mai lại đến nha!” Loan Loan cười nói xin lỗi với hắn.

Nói hai câu, Loan Loan liền đi đến nhà Hương Tú. Lai Sinh quả nhiên ở đây. Mạch Thảo đang rửa chén. Lai Sinh ngồi dưới mái hiên cầm nhánh cây khều khều con kiến trên mặt đất, thấy Loan Loan từ bên ngoài tiến đến, Lai Sinh lập tức đứng lên hô: “A, chị dâu đã về rồi!” Lập tức lại chột dạ cúi thấp đầu không dám nhìn Loan Loan.

Loan Loan trừng hắn. Vào nhà, Mạch Thảo cười hướng nàng khoa tay múa chân hai cái, lại vội vàng đi lấy ghế cho nàng. Loan Loan khoát khoát tay, cười nói: “Ta tới tìm Lai Sinh, trong nhà còn có việc.” Quay người thấp giọng hỏi Lai Sinh ở phía sau nàng: “Trưa nay đệ ăn cơm ở đây?”

Lai Sinh thành thật gật đầu.

Loan Loan lại quay đầu cười nói cảm tạ Mạch Thảo: “Thật sự làm phiền muội và mẹ muội quá. Mà mẹ muội đâu rồi?”

Mạch Thảo cười lắc đầu, lại khoa tay múa chân vài cái. Loan Loan không hiểu, Lai Sinh liền giải thích: “Buổi trưa dì Tú nấu cơm, vừa đi ra ngoài rồi ạ.”

Loan Loan thoáng thờ phào một cái, có người lớn là tốt rồi, sau đó dẫn Lai Sinh trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Trộm than đá (thượng)

Sau khi về đến nhà, Loan Loan lập tức đem toàn bộ quần áo bẩn trong nhà ra, phạt Lai Sinh giặt sạch chúng. Trước kia Loan Loan có nói cùng hắn, nếu mình và Bách Thủ không ở nhà thì hắn đến nhà trưởng thôn ăn cơm, nếu không thì là nhà Nguyên Bảo, hơn nữa sáng nay nàng còn để lại mấy cái bánh.

Lai Sinh tự biết mình phạm lỗi, cúi đầu thành thành thật thật bắt đầu giặt đồ.

Lúc này, nhà bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng hét mừng rỡ: “Ôi, là muội từ sao, vào đi, vào đi!” Người qua đường cũng nghe được rõ ràng, dẫn tới không ít lòng hiếu kỳ của người bên ngoài.

Lai Sinh không khỏi cúi đầu nhìn ra bên ngoài. Loan Loan ho nhẹ một tiếng, hắn lập tức lui đầu về, trong miệng còn không ngừng thì thầm lẩm bẩm: “Gào to thế làm gì!”

Loan Loan không khỏi buồn cười, đi ra cửa sân hướng nhà Dương Tuấn Kỳ nhìn sang.

Một người phụ nữ trung niên dắt một chiếc xe trâu, trên xe chất đầy đồ đặc, là rau nhà tự trồng, ngô tươi, còn có một con gà lớn mập. Mặt khác còn có mấy bao đóng gói kỹ, hẳn là mua được từ cửa hàng trên chợ.

Mẹ Tuấn Kỳ cười đến trên mặt đều nổi lên mấy nếp nhăn, vừa giúp đỡ cõi đồ đặc, vừa cười ha hả nói: “Muội đến thì đến, còn mang nhiều đồ như vậy làm gì?”

Phụ nhân cũng cười ha hả nói: “Những thứ này đều là rau vừa hái ngoài ruộng đó, rất tươi. Con gà này cũng là tự nhà nuôi được...” Sau đó lại nhắc tới mấy bao đồ kia: “Đây là cha sắp nhỏ mới mua được ở chợ hôm nay nên đưa chút ít sang đây, cho Uyên Nhi muội từ ăn.”

Mẹ Tuấn Kỳ cười đến vui vẻ, tiếp nhận đồ đặc, nhiệt tình lôi kéo phụ nhân tiến vào sân nhỏ.

Thân thích nhà Dương Tuấn Kỳ nàng không nói là biết hết nhưng nếu gặp được cũng sẽ có chút ấn tượng, nhưng mà phụ nhân này một chút ấn tượng đều không có. Nàng cũng không rảnh để ý nhiều như vậy. Vừa quay người nàng lại vô cùng hoảng sợ. Bà mối Vương đang mở to hai mắt đứng phía sau nàng, thấy nàng quay đầu thì cười tủm tỉm nói: “Làm gì vậy?”

Loan Loan vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra, oán giận nói: “Đại nương, người dọa chết người rồi!”

Bà mối Vương không để ý cười ha ha: “Ta chỉ hiểu kỳ cháu cứ đứng đây làm gì?”

“Không có gì, đại nương định đi đâu vậy ạ?” Loan Loan thu hồi ánh mắt: “Nếu không vào nhà ngồi một chút nha?”

Bà mối Vương khoát tay: “Được rồi, ta còn có việc, vừa vặn nên đi qua nơi này thôi.”

Đang nói, mẹ Tuấn Kỳ cùng phụ nhân kia đi ra, thấy Loan Loan và bà mối Vương đứng bên ngoài, mẹ Tuấn Kỳ lại hát cảm lên, nhiệt tình nói với phụ nhân kia: “Muội từ, không có việc gì thì thường tới ngồi một chút nha.”

Phụ nhân kia vừa liếc nhìn bên này liền quay đi, kéo xe trâu hàn huyên thêm hai câu với mẹ Tuấn Kỳ thì cáo từ. Mà bà mối Vương vẫn luôn khó chịu nhìn chằm chằm hai người.

Thẳng đến khi phụ nhân kia ra khỏi thôn, mẹ Tuấn Kỳ mới quay người đi vào sân nhỏ, còn cố ý nâng đầu lên, ra chiều vô cùng cao ngạo.

Bà mối Vương nhổ một cái, phun nước miếng, trong miệng lâu lâu: “Đồ không biết liêm sỉ, ở đâu lại chạy đến đây. Giỏi lắm sao, xem các người cần quấy được bao lâu...”

Loan Loan chợt nhớ lại, chắc hẳn phụ nhân kia là người ở nhà mà bà mối Vương muốn làm mai cho Vương Khai Minh. Hiện tại Đàm gia đã kết thông gia với nhà Dương Tuấn Kỳ. Mấy tháng gần đây mẹ Tuấn Kỳ chiếm được không ít mặt mũi trong thôn, mỗi lần thấy Loan Loan không phải héch mết thì là ngẩng cao đầu.

Thời đại này, trong nhà có người đọc sách làm quan đều uy phong hơn các nhà bình thường. Nhưng mà, Loan Loan đến từ hiện đại, đại quan tiểu quan đã thấy nhiều rồi, ngược lại thấy không cần phải e dè. Hơn nữa ở trong tiểu sơn thôn này, chỉ cần trong tay có tiền là cuộc sống sẽ êm đẹp. Huống hồ, không phải nhà họ còn đang hợp tác với Tà gia sao?

Sau khi con trai thức dậy, Loan Loan bế con qua nhà Mai Từ ngồi một lát. Đại Bảo Tiểu Bảo chỉ hơn Hán nhi mấy tháng, ba đứa bé ngồi cùng một chỗ cũng tiện cho hai người trông chừng. Xem chừng lúc này hầy còn sớm, nàng về nhà sớm hơn bình thường nửa canh giờ. Sáng nay nàng mua được một ít thịt heo ở chợ, tối nay nàng định chuẩn bị nướng thịt với khoai tây. Nàng cũng thương lượng với Bách Thủ tối nay sẽ giữ cha nàng và Vương Nguyên Sinh lại.

Để con cho Lai Sinh trông chừng, Loan Loan ở trong phòng bếp vội vàng bắt đầu làm. Thịt heo cắt thành nhiều miếng dài mỏng, lại ra vườn rau hái mấy quả ớt tươi. Đầu là thịt nửa nạc nửa mỡ, đem sấy cho bớt dầu ra, nàng múc một ít vào trong chén. Đợi các món chuẩn bị xong, Loan Loan liền đi đến sau nhà tìm Bách Thủ, nói vài câu xong trở về nhà.

Mùa hè ngày thường dài hơn, đến khi trời bắt đầu có chút tối đen người làm việc cũng tan tằm. Bách Thủ ở dưới núi đợi đến lúc cha Loan Loan và Vương Nguyên Sinh xuống, sau đó ba người cùng nhau trở về. Loan Loan đã sớm nấu xong nước ấm chò, múc nước ấm cho ba người rửa mặt xong, liền bắt đầu ăn cơm.

Tay nghề của Loan Loan không cần phải nói. Bách Thủ nhiệt tình gấp thịt cho cha Loan Loan. Cha Loan Loan rất là cảm kích: “Đã lâu không được ăn cơm Nhị muội nấu rồi, vẫn là Nhị muội nấu cơm ngon!”

“Cha, ăn nhiều thêm một chút nha.” Loan Loan cười gấp một miếng thịt mỡ bỏ vào chén ông.

Cha Loan Loan cười ha ha.

Mà Vương Nguyên Sinh cùng Lai Sinh là hai tên đối đầu, bởi vì có ba người khác nên hai người cũng không náo thành không được tự nhiên.

Cơm nước xong xuôi, cha Loan Loan lại dẫn theo Vương Nguyên Sinh đi lên mộ.

Đêm mùa hè tiết trời mát mẻ. Hiện tại mộ than càng ngày càng cho nhiều sản lượng, có đầy đủ đèn chiếu sáng, nên người rảnh buổi tối vẫn tiếp tục ở trên mộ đào than. Hơn nữa đêm nay ánh trăng rất sáng, chiếu loang lổ lên đường đất, vì thế nhìn thấy rất rõ. Trong mộ còn có đèn nên cũng không sợ. Vì vậy Loan Loan cũng không ngăn cản họ, chỉ dặn dò cha nàng nên sớm trở về.

Đợi hai người vừa đi, Bách Thủ cũng đi ra ngoài nhận ca. Loan Loan dọn dẹp xong liền lên giường.

Sáng hôm sau khi Bách Thủ trở về Loan Loan đã làm xong cơm, nàng nấu chút cháo, rồi chiên thêm mấy cái bánh. Ăn xong điểm tâm Bách Thủ liền đi ngủ. Loan Loan rửa chén. Lai Sinh đã sớm chạy ra ngoài. Đợi nàng thu thập xong, con cũng đã thức.

Trời nóng, mỗi ngày phải tắm rửa cho hài tử hai lần, sáng một lần, tối một lần. Hài tử một tuổi đã có thể tự mình ngồi trong chậu. Lúc vừa sinh xong, tay chân nàng rất luống cuống, nhất là khi không có Bách Thủ ở cạnh, một mình nàng căn bản không biết làm thế nào tắm rửa cho con. Mạnh tay sợ sẽ làm con đau, nhẹ tay lại ôm không nổi, ôm vững hài tử thì bản thân lại không còn tay rảnh rồi. Về sau nhờ có mẹ Nguyên Bảo dạy nàng, chậm rãi nàng cũng quen tay quen việc, từ từ trôi qua những lúc khó khăn.

Tắm con xong cũng đến gần trưa, thừa dịp mặt trời không quá gắt, nàng ôm con ra sân chơi. Nàng ôm con từ phía sau, để tự con tập đi, chỉ mới nửa canh giờ thôi nàng đã mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, quần áo bên trong đều ướt đầm.

Đặt con xuống giường nhỏ, Loan Loan vừa ngồi xuống, Lý Đại Thạch vội vàng từ bên ngoài chạy đến, thở hồng hộc nói với Loan Loan: “Nhị muội, không hay rồi. Muội đi nhìn một cái, đệ đệ của muội trộm than đá bị bắt rồi.”

Vương Nguyên Sinh từ nhỏ đến lớn chưa từng làm chút chuyện nào trong nhà. Vương Lý là con cả, mọi thứ đều do nàng làm. Sau khi Vương Lý gả đi, Vương Nguyên Sinh chỉ cần làm ra một chút việc nhỏ, mẹ nàng liền tìm Loan Loan, mỗi lần đều trách cứ Loan Loan không chiều cố đệ đệ. Hiện Vương Tiểu Thảo cũng đã gả đi, Vương Nguyên Sinh lại càng chuyện gì cũng không cần quan tâm, bởi vì còn có cha mẹ Loan Loan.

Trong thôn hán là hải tử nghịch ngợm số một số hai. Chuyện gì làm sai, nhận sai rồi lại tái phạm cũng là chuyện thường.

Mà lúc này Loan Loan nhìn về mặt phần nộ của Vương Nguyên Sinh, còn hùng hổ thanh minh cho bản thân. Nàng lại không nắm chắc.

“...Ngươi còn không thừa nhận, lần trước tiểu tử ngươi vụng trộm lấy than đá trong gùi của ta, không nghĩ tới ngươi vẫn không biết hối cải, hôm nay lại tái phạm!” Dương Phong nhìn Vương Nguyên Sinh tức giận nói.

“Ngươi nói láo!” Vương Nguyên Sinh giơ chân chỉ vào Dương Phong, nước bọt văng khắp nơi: “Lần trước là lão tử nhặt được, không phải trộm.”

“Ngươi dám xưng lão tử với ta?” Dương Phong đánh mặt, lạnh lùng nói. Đồng thời cha Loan Loan nhìn Vương Nguyên Sinh hét lớn một tiếng: “Nguyên Sinh!” Về mặt chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này: “Ngươi ăn nói thế hả? Ta đã nói, nếu hôm nay ngươi lại loạn thất bát tao nói lung tung, có tin trở về ta đánh gãy chân chó của ngươi không!”

Vương Nguyên Sinh lập tức nhỏ giọng lại, nhưng vẫn tỏ vẻ không phục, nhìn cha hán: “Cha.” Lại nhìn về phía Tạ Tam: “Tạ đốc công, ta thật không có trộm than đá.”

“Hừ.” Dương Phong hừ lạnh một tiếng: “Không phải ngươi còn có thể là ai, lúc ấy chỉ có một mình ngươi đi qua. Hơn nữa, nếu không là ngươi, ngươi lại về trên mỏ làm gì? Ngươi không phải là người muốn không làm mà hưởng sao?”

Vương Nguyên Sinh hết ăn lại nằm, người Vương gia thôn trên cơ bản cũng biết.

Nhìn mọi người đưa ánh mắt không tin nhìn hán, cha Loan Loan cũng đau xót không thôi.

Vương Nguyên Sinh rất khản trương. Hán càng vội càng phạm sai lầm, thật vất vả mới nói rõ sự tình.

Thì ra lúc ấy Vương Nguyên Sinh chất đầy than đá vào chiếc gùi nhỏ của mình vác xuống núi. Đi đến nửa đường thì thấy một cái gùi lớn bỏ giữa đường, ở bên trong chất đầy than đá, hán đoán chắc hẳn là ai mắc tiểu, nghĩ như vậy, cảm thấy hình như cũng có chút mắc, vì vậy liền đặt gùi của mình xuống đi vào rừng. Chờ lúc hán đi ra liền phát hiện gùi của mình bị dịch chỗ, lúc ấy cũng không nhìn kỹ, bởi vì nhớ tới đã quên cầm thẻ bài, liền vác gùi chạy trở lên mỏ.

Từ khi bắt đầu làm việc trong mỏ mỗi người đều có thẻ bài, để mỗi ngày đối chiếu sổ sách.

Không lâu sau đó, Dương Phong cùng Chu Đại Sơn liền lên đây, vừa lên đến Dương Phong liền nói Vương Nguyên Sinh trộm than đá của Chu Đại Sơn. Bởi vì lúc Vương Nguyên Sinh vác gùi trở lên mỏ, Dương Phong phía dưới vừa vận trông thấy hán, mà Chu Đại Sơn đặt than đá trên đường, sau khi đi nhà xí về lại thấy gùi của mình bị voi mất một ít than đá.

Bởi vì phải đo lường gùi nên than đá trong gùi của mọi người đều căn vừa sắp mặt, sẽ không có chuyện nhoi ra. Trùng hợp, gùi của Vương Nguyên Sinh lại có ngọn nhỏ lên, hơn nữa đúng là Chu Đại Sơn lại thiếu mấy miếng than như vậy.

Rõ ràng than đá trong gùi Vương Nguyên Sinh là của Chu Đại Sơn.

Nhưng mà Vương Nguyên Sinh lại một mực chắc chắn hẳn không có lấy than đá của Chu Đại Sơn, bản thân hán cũng không biết trong gùi của mình làm sao lại nhiều hơn một cục.

Đương nhiên loại chuyện này căn bản không có cách nào thuyết phục mọi người, đoàn người e ngại Vương Nguyên Sinh là đệ đệ của Loan Loan, mà Loan Loan và Bách Thủ lại có quan hệ tốt với Tạ thiếu gia, cho nên, tuy không ai tin Vương Nguyên Sinh nói, nhưng đều không có người mở miệng.

Cũng có người quan hệ tốt với Loan Loan, cố tình muốn giúp Vương Nguyên Sinh nói hai câu, nhưng lại bởi vì lý do Dương Phong nên không tiện mở miệng.

Nhưng mà Lý Đại Thạch là người thành thực, vẫn luôn có ấn tượng tốt với Bách Thủ và Loan Loan, vì vậy mới nói giúp Vương Nguyên Sinh: “Ta tin hán không lấy, Vương Nguyên Sinh không phải loại người... người này.”

“Ngươi thì biết cái gì, hán chính là thứ hết ăn lại nằm.”

Không nói Loan Loan và cha nàng nghe thấy thế thì tức giận bao nhiêu, ngay cả Lý Đại Thạch cảm thấy bị tổn thương bởi bất công: “Dương đại ca, lời nói... này quá nặng rồi, hán vẫn chỉ là một... đứa bé.”

Không đợi Dương Phong nói chuyện, Loan Loan đã lạnh giọng nói: “Dương đại ca, nói chuyện phải có chứng cứ, huynh có tận mắt thấy Nguyên Sinh lấy không? Tuy than đá ở trong gùi của hắn, nhưng hắn lúc ấy đã vào trong rừng, ai có thể chứng minh trong khoảng thời gian này không có người đi qua?”

“Hừ, căn bản là không có ai đi qua, điểm ấy chắc công có thể làm chứng.”

“Lại nói, nếu thật là Nguyên Sinh nhà chúng ta lấy, vậy hắn còn trở lại trên mỏ làm gì, than đá ở trong từng gùi này đều dùng gùi bên cạnh làm chuẩn. Được rồi, cho dù hắn trở về lấy thẻ bài, con đường núi này người đến người đi, sao hắn không giấu than đi trước, như vậy không phải là không có tí sơ hở nào sao?”

“Nhưng mà...” Loan Loan lạnh lùng nhìn Dương Phong: “Ngay cả Đại Sơn huynh đệ đều nói không tận mắt nhìn thấy Nguyên Sinh lấy, mà Dương đại ca lại một mực chắc chắn là Nguyên Sinh nhà chúng ta lấy, trên dưới lại không có người khác đi qua, chỉ có Dương đại ca trông thấy. Ta đây có thể nói thế này không, là có người thừa dịp Nguyên Sinh đi vào rừng vụng trộm lấy than trong gùi của Đại Sơn huynh đệ để vào gùi của Nguyên Sinh?”

Loại suy đoán này rất hợp tình hợp lý, mọi người nghe vào không khỏi lặng lẽ nghị luận.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Trộm than đá (hạ)

Trong lòng Dương Phong bùng lên một ngọn lửa thiêu đốt, trừng mắt tức giận nhìn Loan Loan nói: “Ngươi nói vậy là sao? Đừng ngậm máu phun người!”

“Ta ngậm máu phun huynh cái gì? Ta lại chưa nói là huynh, lẽ nào có tật giật mình?”

“Ngươi... ngươi... phụ nhân này có hiểu tam tông tứ đức là gì không, nam nhân ở đây nói chuyện lúc nào đến phiên một nữ nhân như ngươi chen vào? Không trông coi kỹ đệ đệ ngươi còn đi vu hãm người khác...”

“Ta vu hãm ai nào. Ta chỉ nói ra sự thực, có người chột dạ tự mình thừa nhận thì có. Lại nói, có tam tông tứ đức cũng là đối với Bách Thủ nhà ta, liên quan gì đến huynh. Chỉ có huynh ở đây giả thân giả quý.”

“Ngươi đừng tưởng rằng Vương Nguyên Sinh là đệ đệ của ngươi nên sẽ không cần chịu trách nhiệm. Trộm than đá phải bị trừng phạt. Có khi còn có những người khác cũng bị trộm than mà không dám nói ra không chừng.”

“Cây ngay không sợ chết đứng, ngươi trăm phương ngàn kế hãm hại một đứa bé rốt cục là có mục đích gì...”

Dương Phong càng nói càng không hợp lẽ thường. Loan Loan dứt khoát mặc kệ tất cả. Dù sao người Dương gia thôn đã sớm chứng kiến nàng cãi nhau. Nàng cũng không phải như những phụ nhân kia cãi và còn phải cố kị cái này không thể nói, cái kia không thể nói, bất kể nàng có đức hạnh gì, tốt nhất nên đâm một dao vào tim Dương Phong, làm cho hắn tức giận đến ba ngày không xuống giường được.

Nàng thật sự không rõ nhà mình đã làm gì gây trở ngại cho hắn, thế mà hắn toàn theo chân gây khó dễ mình.

Lần trước Vương Nguyên Sinh chỉ nhặt được mấy thỏi than bên cạnh gùi của hắn, cũng không nhất định là hắn đánh rơi, vậy mà hắn thẳng thừng nói Vương Nguyên Sinh trộm than trong gùi hắn, lôi kéo Vương Nguyên Sinh mắng một trận, còn tưởng là trung sắc mặt cho Bách Thủ xem trước mặt mọi người.

Lần này lại xen vào việc của người khác, trên núi dưới núi bao nhiêu người, tại sao chỉ có một mình hắn trông thấy Vương Nguyên Sinh trộm than?

Càng cãi càng hung, về sau Lưu quản sự cũng tới, còn dẫn Tạ Nhân đến. Sau khi nghe xong lý do mọi người thuật lại, Tạ Nhân đưa mắt nhìn về mặt đầy phần nộ của Dương Phong, lại nhìn về phía Loan Loan đang lạnh như băng, thần nhiên nói: “Chuyện Vương Nguyên Sinh trộm than không ai trông thấy. Hai vị ai cũng cho là mình đúng, đều nói rất có lý. Đương nhiên oan uổng người vô tội sẽ có ảnh hưởng rất lớn, cho nên, chuyện này mọi người cũng đừng bàn tán nữa, chúng ta sẽ tra rõ ràng sau. Tồn thất của Chu Đại Sơn...”

“Không... không sao, Tam thiếu gia, chút... chút... than đó ta gánh thêm là được rồi.” Chu Đại Sơn thấy Tạ Nhân gọi tên mình vội nói.

Trước kia hắn đến mua bánh của Loan Loan, còn ăn sương sáo ở Dương gia thôn, đều có ấn tượng rất tốt với Loan Loan và Bách Thủ. Vừa nãy bởi vì mình mà Dương Phong thiếu chút nữa cãi nhau với Loan Loan, hắn rất áy náy. Cũng chỉ là một chút than đá như vậy, kỳ thật hắn cũng không ngại, lúc này vội nói ra suy nghĩ của mình: “Tam thiếu... thiếu gia, không sao đâu, chút than này chẳng là gì. Lại nói cũng không ai nhìn thấy, việc này có lẽ không... không... liên quan đến Vương Nguyên Sinh... không... không sao đâu. Có lẽ nên... nên... bỏ qua đi.”

Tạ Nhân đồng ý gật đầu: “Ngươi có thể độ lượng như vậy rất không tệ. Chuyện này ta đã có quyết định...” Lại nhìn về phía mọi người: “Mọi người cũng đừng vây ở đây nữa, nên làm gì thì làm đi.”

Mọi người cũng chầm chậm tản ra. Trải qua một hồi nhốn nháo như vậy, vốn cha Loan Loan đã rất mệt, giờ sắc mặt lại càng kém. Loan Loan không khỏi nói: “Cha, cha đừng nghe vài người nói lung tung. Nguyên Sinh tuy bướng bỉnh một chút, nhưng con tin nó không phải hạng gàn bướng như vậy. Con thấy sắc mặt cha không được tốt lắm, hay hôm nay cha về sớm một bữa đi?”

“Cha...” Vương Nguyên Sinh ở bên cạnh sợ hãi kêu một tiếng.

Cha Loan Loan lập tức trừng hấn.

“Cha, không phải con thiệt mà.” Vương Nguyên Sinh biu môi nhỏ giọng nói.

Thấy thỉnh thoảng còn có người nhìn qua bên này, Loan Loan đỡ cha nâng đến bên cạnh ngồi xuống, nói khẽ: “Cha trở về rồi hãy nói sau.”

Vương Nguyên Sinh cũng thừa cơ nói: “Hay là hôm nay cha về trước đi?”

“Câm miệng.” Cha Loan Loan nhìn cũng lười nhìn đứa con hư đốn này, từ nhỏ đến lớn chưa có ngày nào để ông được thoải mái, bỗng chốc ông thậm cảm thấy may mắn vì mình chỉ có một đứa con trai, nếu nhiều thêm vài đứa chẳng phải sẽ bị tức chết sao?

Loan Loan nhìn sắc mặt cha quả thực không tốt, không ngừng khuyên ông về nhà sớm, trước khi về chỉ cần báo một tiếng với Lưu quân sự là được. Nàng bắt đầu nhìn quanh bốn phía tìm kiếm Lưu quân sự, đột nhiên lúc này Tạ Nhân đi tới: “Nếu mệt quá thì về nghỉ ngơi trước đi, thân thể suy sụp có làm nhiều hơn nữa cũng thành cốc cốc cả thôi.” làm cho Loan Loan rất kinh ngạc.

Loan Loan không nghĩ tới Tạ Nhân có thể độ lượng như thế, nàng cảm tạ hấn rồi đỡ cha xuống núi, lúc gần đi nghiêm khắc quăng lại cho Vương Nguyên Sinh một câu: “Xong chuyện thì xuống sau.” Lại tìm Dương Bảo Quý, nhờ hấn hỗ trợ chiếu cố Vương Nguyên Sinh.

Trên đường xuống núi lại gặp Dương Khai Thạch, nàng nhờ hấn thêm lần nữa. Vừa này Dương Khai Thạch vẫn luôn ở dưới núi, nghe Loan Loan ngắn gọn thuật lại, chân mày lập tức nhíu lại. Loan Loan như vậy không ngại nhờ vả hấn, cũng là tin tưởng hấn. Hấn cũng biết nàng lo lắng Dương Phong thừa lúc tìm Vương Nguyên Sinh gây phiền toái nên vỗ ngực cam đoan, lại khuyên nàng đừng quá lo lắng.

Đỡ cha nàng ra khỏi Dương gia thôn, khi Loan Loan về đến nhà đã đến giữa trưa. Lai Sinh đang ngồi chễm chệ trên bậc cửa xoa xoa bụng la hét than đói bụng muốn chết.

Nàng vội vàng vào bếp nấu cơm canh. Nhanh chóng làm cơm xong, xào thức ăn ngon, rồi đánh thức Bách Thủ. Loan Loan đi cho con bú. Con ăn xong nàng đặt con vào trong nôi, lúc này hai người mới ngồi xuống ăn cơm. Vừa cầm đũa, Lai Sinh liền cầm chén múc cơm, xong chạy biến đi ra ngoài.

Loan Loan vừa ăn cơm vừa kể lại chuyện tình buổi sáng trên núi cho Bách Thủ nghe, cuối cùng nàng rất tức giận nói: “Thật không biết chúng ta đã gây trở ngại gì cho hấn chứ!”

Bách Thủ cau mày: “Để ăn cơm xong ta đi tìm Lưu quân sự.”

Bách Thủ đi ra ngoài không bao lâu đã trở về.

Loan Loan nghi ngờ hỏi: “Không gặp được người sao?”

“Không phải.” Bách Thủ lắc đầu: “Gặp được, nhưng hấn vừa thấy ta đi lên đã bảo ta đừng lo lắng, Tam thiếu gia sẽ xử lý chuyện này.”

Loan Loan rất bất ngờ, nàng cảm giác dường như đã hiểu được ẩn ý trong đó, ý nói hấn đang nghiêng về phía nhà nàng, không nghĩ tới Tạ Nhân lại dễ nói chuyện như vậy.

Xế chiều hôm đó Vương Nguyên Sinh tan tằm sớm nửa canh giờ. Loan Loan cùng Bách Thủ ở nhà chờ hấn. Vừa thấy Loan Loan mặt không biểu tình hấn liền khiếp đảm cúi đầu xuống. Trước kia hấn trông thấy Loan Loan đều sẽ hô to gọi nhỏ, ngay cả bản thân Vương Nguyên Sinh cũng không biết từ lúc nào hấn lại sợ Loan Loan như vậy.

Hấn đứng tần ngần tại chỗ, bị ánh mắt lợi hại của Loan Loan nhìn chằm chằm đến nỗi toàn thân không tự nhiên, bình thường miệng lười lưu loát bây giờ lại lắp ba lắp bắp, ngay cả lá gan ngang đầu liếc nhìn nàng một cái cũng không dám.

Trong lòng Loan Loan đang tức giận, một nhà lớn nhỏ không ai làm người khác đau đầu như tên Vương Nguyên Sinh này. Nàng liếc nhìn Lai Sinh. Lai Sinh trông thấy Vương Nguyên Sinh ừ ừ thì rất cao hứng, thấy hấn bị giáo huấn, Lai Sinh càng thêm hăng hái hấn ra.

Mặt mũi tràn đầy tươi cười bung ghé đến đặt bên cạnh Vương Nguyên Sinh, ngẩng cằm lên, nén cười nói: “Cầm lấy đi.”

Vương Nguyên Sinh lập tức ngừng đầu trừng hấn, ánh mắt liếc qua lại thoáng thấy Loan Loan đang lạnh lùng nhìn mình, lập tức lại cúi thấp đầu.

Lai Sinh cười ha ha, chống nạnh, đắc ý nói: “Đấu với ta không!” Cười chưa được hai tiếng, Bách Thủ đã đá một cước qua. Lai Sinh nhanh chân nhảy ra né tránh, thấy Bách Thủ trừng hấn, hấn liền gãi gãi đầu không dám lên tiếng nữa, trung thực ngồi xuống bên cạnh, dùng chất giọng chỉ đủ cho bản thân nghe thấy nói: “Không cười thì không cười, ta ngồi ở đây xem nào nhiệt.”

Lai Sinh chỉ có chút tinh nghịch, đôi khi Vương Nguyên Sinh thấy hấn rất gàn bướng. Loan Loan nhìn Vương Nguyên Sinh, lạnh lùng nói: “Ta chỉ hỏi đệ một lần, có phải đệ trộm than đó không? Phải thành thật trả lời, nếu đệ giấu giếm chuyện gì, đừng trách sao không ai giúp được đệ.”

“Đệ không có.” Vương Nguyên Sinh ngừng đầu đang thương ủy khuất nhìn nàng: “Nhị tỷ, đệ thật sự không có trộm than đá của Chu Đại Sơn. Sáng nay trên mộ đệ đã nói tất cả mọi chuyện. Đệ cũng không biết tại sao than đá lại chạy vào gùi của mình nữa. Lúc ấy đệ vội trở về mộ lấy thẻ bài nên cũng không kịp nhìn kỹ. Lát sau thì Chu Đại Sơn và Dương Phong liền chạy tới nói đệ trộm than.”

“Vậy đệ có nhớ lúc xuống núi có ai đi cùng không? Còn nữa, ngoại trừ Chu Đại Sơn đi đằng trước còn ai nữa không?” Bách Thủ hỏi.

“Hình như không” Vương Nguyên Sinh suy nghĩ một chút nói: “Đệ xếp than vào gùi cùng một lúc với Chu Đại Sơn nhưng hần nhanh hơn, hơn nữa từ lúc hần xếp than đến lúc xuống núi đệ đều không đi đâu cả. Mấy người ngồi nghỉ tại chỗ cũng không nhìn thấy ai xuống núi, đệ đi hỏi thăm đều không ai gặp được người nào đi xuống.”

Loan Loan nhủ mảy: “Có là có, không là không, sao lại nói hình như?”

Vương Nguyên Sinh có chút ủy khuất nói: “Đệ nhớ là không có ai hết mà.”

Loan Loan thầm nổi đóa trong lòng. Vương Nguyên Sinh lớn như vậy rồi mà làm việc gì cũng không chịu chú tâm, có chút chuyện như vậy cũng không nhớ rõ. Bách Thủ nói giúp hần hai câu: “Lúc bận rộn có sơ sót là bình thường. Nếu đệ ấy đã nói vậy chắc không có ai đâu.”

Chuyện lớn như vậy, Loan Loan tin Vương Nguyên Sinh không dám nói lung tung, nhưng việc này không có ai trông thấy, ai chứng minh được Vương Nguyên Sinh trong sạch đây?

Lúc này, Bách Thủ lại nói: “Hơn nữa, người từ dưới núi đi lên ngoại trừ Dương Phong, chúng ta cũng không biết còn ai nữa không.”

Vương Nguyên Sinh bên cạnh đột nhiên la lên: “Đệ biết mà, nhất định là cái tên Dương Phong kia hại đệ.”

“Im ngay.” Loan Loan thấp giọng quát.

Nàng cãi nhau với Dương Phong là một chuyện, Vương Nguyên Sinh đi ra bên ngoài rêu rao lung tung lại là chuyện khác.

Ba người trầm mặc một lát, sau đó Bách Thủ quyết định buổi tối lại đi tìm người hỏi một chút, thuận tiện hỏi xem trưa đó có người nào dưới núi, hoặc có người nào muốn lên núi không. Hơn nữa còn dặn dò Vương Nguyên Sinh về sau không được gây chuyện loạn, cũng không được lười biếng, mấy ngày này phải thành thật một chút.

Vương Nguyên Sinh thành thực vâng theo, hần cũng không dám ở lại ăn cơm chiều mà vội vàng trở về nhà. Bách Thủ cơm nước xong xuôi cũng đi ra ngoài bắt đầu làm việc. Đội Bách Thủ ra khỏi nhà, Loan Loan đi theo đóng kỹ cửa sán, vừa quay đầu đã thấy Lai Sinh đang rửa chén trong phòng bếp.

Loan Loan bảo hần đi nghỉ ngơi nhưng hần không đi, còn nói: “Đề đệ rửa cho, tẩu nghỉ ngơi sớm đi.” Đội Loan Loan đi ra khỏi phòng bếp, chợt hần lại nói: “Đệ thấy hơn phân nửa chuyện này đều có dính líu đến đại bá Thạch Đầu. Nhưng không bằng không chứng, hần cũng không phải là người trong cuộc, nếu như hần không quan tâm việc này thì thôi, nếu hần đã muốn như vậy, chúng ta cũng nên suy nghĩ xem phải làm thế nào mới tốt, dù sao đều cùng một thôn, ở giữa còn có thôn trưởng. Hơn nữa chuyện này cũng phải có biện pháp chứng minh Nguyên Sinh trong sạch!”

Loan Loan nghe xong không khỏi gật đầu, quả thực là vậy, tuy bọn họ tin tưởng không phải Vương Nguyên Sinh làm, nhưng những người khác không nghĩ như vậy, thế nên phải loại bỏ nghi kị trong lòng mọi người. Đột nhiên nàng lại cảm thấy không đúng, không phải lúc ấy Lai Sinh còn nhìn rất hả hê đấy ư, sao bây giờ lại giúp đỡ Vương Nguyên Sinh, hơn nữa ngữ khí nói chuyện này là sao?

Nàng quay đầu lại dò xét, Lai Sinh vẫn ở bên cạnh chăm chú rửa chén.

Nàng lắc lắc đầu, vì sao cảm thấy là lạ?

Qua một ngày sau, Bách Thủ trở về nói với Loan Loan đã điều tra xong, chuyện này xác thực không liên quan gì đến Vương Nguyên Sinh, ngày mai Lưu quân sự sẽ tuyên bố trên mộ.

Lúc này Loan Loan mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Mất trộm (thượng)

Chuyện của Nguyên Sinh truyền ra, người trong thôn đều nhao nhao bàn tán. Buổi chiều Loan Loan ra ngoài thôn đi dạo, mẹ Nguyên Bảo nhìn thấy nàng còn quan tâm hỏi nàng sự tình thế nào rồi.

Thấy người ta cũng chỉ là quan tâm mình nên nàng cười nói ra tình hình thực tế: “... Bách Thủ nhận được tin tức từ Lưu quân sự nói là Tam thiếu gia đã

điều tra rõ rồi, chuyện này xác thực không có liên quan đến Nguyên Sinh.”

Mấy người đều thay nạng thử phào nhẹ nhõm, nhao nhao nói: “Vây là tốt rồi, bây giờ Nguyên Sinh có chút nghịch ngợm, nhưng nhân phẩm tuyệt đối rất tốt!”

“Đúng đúng, cũng không biết là người ngu ngốc nào làm ra chuyện như vậy!”

Nhất thời mấy người lại suy đoán.

Trong lòng Loan Loan đã từng hoài nghi là Dương Phong, nhưng lúc ấy Dương Phong biểu hiện vô cùng tức giận, hơn nữa hẳn lại là nhi tử của Dương Nghĩa Trí. Dương Nghĩa Trí và Dương Khai Thạch ở trong thôn đều có danh tiếng vô cùng tốt. Cùng một huyết thống, tuy Dương Phong có chút ích kỷ, nhưng nạng tin hẳn sẽ không làm ra loại chuyện này.

Bởi vậy, chuyện này quả thật rất kì lạ!

Cùng mấy người nói chuyện phiếm một lát, Loan Loan chuẩn bị quay về thì nhìn thấy Vương Thanh Sơn tất tưởi chạy về nhà, đi theo phía sau còn có một bà tử, nhìn kỹ thì ra là bà đỡ.

Mọi người đứng ở ven đường bị bộ dáng gấp gáp của hai người thu hút.

Mẹ Nguyên Bảo đi đến bên người Loan Loan nói khẽ: “Đây không phải là bà đỡ sao? Chẳng lẽ vợ Thanh Sơn sắp sinh?”

Lúc này, lại nghe một người bên cạnh nói: “Thoạt nhìn rất vội vã, không phải hồi sáng còn thấy vợ Thanh Sơn đi dạo bên ngoài sao?”

“Ừ, ừ, sao giờ lại sắp sinh rồi? Không phải có chuyện gì chứ?”

“Hà? Sao mà được? Hồng lẽ sinh khó?”

Loan Loan cùng mẹ Nguyên Bảo nghe người bên cạnh nói, liếc nhau, những người này không thể nghĩ tốt hơn sao?

Lúc nạng trở về nghe người ta nói quả thật vợ Thanh Sơn sắp sinh, dường như rất thống khổ, ngồi trong nhà bên cạnh còn có thể nghe thấy tiếng Cát Kim Liên thống khổ gào thét!

Lúc này lại gọi cho Loan Loan nhớ tới lúc nạng sinh Hán nhi cũng rất đau đớn, mới có một năm mà ấn tượng đã có chút mờ hồ. Chỉ nhớ rõ rất đau, đau lắm!

*****

Vào lúc Loan Loan đã an tâm về chuyện của Vương Nguyên Sinh, hôm sau đột nhiên nạng lại nghe được một tin thật đáng sợ. Vương Nguyên Sinh trộm tiền của người bị trói trên mỏ.

Chỉ mới nghe Lai Sinh nói hai câu, nạng đã vứt bỏ công việc trong tay chạy lên núi, ở chân núi gặp được Bách Thủ đang chuẩn bị đi lên. Vốn hẳn định tự mình đi lên núi xem chuyện gì xảy ra, có thể làm chuyện lớn hóa nhỏ, đến tối về nhà lại nói cho Loan Loan sau, không ngờ nạng đã biết: “Sau nạng lại tới đây?”

“Nghe nói Nguyên Sinh đã xảy ra chuyện?” Loan Loan vội hỏi.

“Ta cũng vừa nghe người ta nói, tình huống cụ thể cũng không biết...” Nói xong, Bách Thủ kéo Loan Loan vội vàng chạy lên mỏ.

Cãi nhau với Dương Phong hay bị Lưu quân sự trừng phạt còn có thể cầu tình, nhưng nếu bị người trói lại có thể thấy chuyện này nghiêm trọng cỡ nào! Loan Loan không tin Vương Nguyên Sinh trải qua chuyện lần trước còn không biết hỏi cái. Nạng rất sợ Vương Nguyên Sinh thực sự xảy ra chuyện gì.

Nhưng càng vội vàng loạn, rõ ràng thường xuyên leo núi đã quen, lúc này mới chạy qua một đỉnh núi nạng đã mệt mỏi thở hồng hộc. Bách Thủ có chút lo lắng: “Hay là nạng nghỉ một lát đi?”

Loan Loan thở gấp hai lần rồi khoát tay với hắn, nếu đến trễ Vương Nguyên Sinh bị người ta đánh thì biết làm sao?

Còn phải qua một ngọn núi nữa mới đến trên mỏ, Bách Thủ cũng gấp gáp, vội nói: “Nếu không, nạng đi từ từ thôi, để ta đi trước xem.”

Xem ra chỉ có thể như vậy, ít nhất Bách Thủ đi còn có thể ngăn được chốc lát. Người đi lại trên núi nhiều năm cước bộ thật nhanh, chỉ trong chốc lát bóng dáng Bách Thủ đã biến mất ở cánh rừng đối diện. Loan Loan lấy lại sức, lúc này mới đi tiếp.

Trong lòng Loan Loan không khỏi thở dài. Từ lúc mang thai đến lúc hài tử một tuổi, bây giờ mới qua hai năm không lên núi làm việc, nạng đã không chịu được mệt mỏi như vậy. Đi đường núi cũng có thể mệt thành như vậy sao? Đồng thời cũng thật sự cảm nhận được vác than từ trên mỏ xuống Dương gia thôn không dễ dàng cỡ nào. Lòng thầm trách cứ việc Vương Nguyên Sinh lười biếng cũng suy giảm chút ít!

Đường lên mỏ rất dễ tìm, dọc đường đi lên đỉnh núi đều có vụn than rơi xuống, mặt đất cũng vững chắc hơn.

Thật vất vả mới đến được quãng mỏ. Còn chưa lên mỏ, Loan Loan đã nghe thấy bên trên thật ồn ào. Nàng vội bước nhanh, sau khi đến mỏ đá liền nhìn thấy một mảng người đông nghịt, nhìn không rõ ai là ai, cũng không trông thấy Bách Thủ, nhưng mà, dễ làm người khác chú ý là Vương Nguyên Sinh đang bị trói dưới một thân cây.

Lưu quản sự, Tạ Tam đứng bên cạnh, cha nàng đang cúi đầu nói gì đó, thỉnh thoảng còn cầm tay áo lau nước mắt, mà đối diện cha Loan Loan là một người đàn ông cao lớn tục tũn, hẳn là một người trong nhóm đào than đến từ Tạ gia.

Đội nàng đến gần mới nhìn rõ trên mỏ này ngoại trừ người làm công còn có không ít người trong thôn tới xem náo nhiệt, nam nữ già trẻ, ba tầng trong ba tầng ngoài, lúc này nàng cũng nhận ra mấy người bên cạnh cha mình còn có hai cha con Vạn Hữu Tài, xem ra lúc này trên dưới đều đã đình công rồi!

Chuyện này xem ra rất nghiêm trọng!

Trong lòng nàng càng thêm bất an, đầy đám người ra thật vất vả mới lách vào được, đúng lúc nghe thấy cha nàng đang rít xìn lổn người ta!

“Tạ Đại, Nguyên Sinh nhà ta tuy tính tình có chút bướng bỉnh, nhưng nó chắc chắn không thể nào làm ra chuyện này!”

“Sao lại không thể, hắn có thể trộm than thì có thể trộm bạc, lại nói, đêm đó Nhị đệ ta đã nhìn thấy hắn còn gì.” Người tên Tạ Đại sắc bén nói, lớn giọng rống đến người ở cách hai đình núi cũng có thể nghe thấy.

“Chuyện đó là do hiểu lầm, Nguyên Sinh nhà ta thật sự trong sạch.” Cha Loan Loan cố gắng bào chữa đầy.

“Hắn có trộm than hay không ta mặc kệ, nhưng lần này bạc là do hắn trộm, hiện có hai lựa chọn, một là đền bạc, hai đưa đến quan phủ!”

Thái độ Tạ Đại rất cường ngạnh, bộ dáng như muốn đánh người. Cha Loan Loan nhũn mảy, mặt nhăn như ăn phải mật đắng: “Mười lượng bạc, chúng ta làm sao đền được, việc này không liên quan đến Nguyên Sinh nhà ta mà!”

Loan Loan khẽ giật giật khóe mắt, mười lượng bạc đầu phải số nhỏ, tuy vào mỗi cuối năm làm thịt khô nàng cũng thu vào được hơn mười lượng, nhưng đó là do may mắn được hợp tác với Tạ gia, bình thường dù là buôn bán thứ gì, bạc kiếm được cũng đều đếm trên từng cắc một.

Vương Thanh Sơn bán giò ở chợ ngày nào có thể kiếm được một lượng bạc đã là may mắn lắm rồi. Còn làm việc trong mỏ, chỉ khi có sản lượng tốt, muốn kiếm được mười lượng bạc cũng phải mất tới ba tháng!

Đúng lúc này Bách Thủ đã tìm hiểu rõ tình huống cũng đã tới, Loan Loan lập tức kéo hắn lại hỏi rõ chuyện gì xảy ra. Bách Thủ cười khỏ thuật lại chuyện mình thăm dò được.

Đêm hôm trước Loan Loan mời cha nàng và Vương Nguyên Sinh đến ăn cơm. Hai người từ nhà Loan Loan đi ra rồi cũng không lập tức trở về nhà, bởi vì đêm đó có ánh trăng, nên hai cha con lại đi lên mỏ làm việc tiếp, việc này Loan Loan và Bách Thủ cũng biết.

Đêm đó xác thực có nhiều người thừa dịp khí trời tốt cũng tiếp tục làm việc trên mỏ.

Buổi tối đó mười lượng bạc trên người Tạ Đại lại bị mất. Đa số mười mấy người đi theo Vạn sư phụ từ bên ngoài đến đào than đá đều là nô bộc của Tạ gia, bên trong có không ít người họ Tạ, ba huynh đệ Tạ Đại nằm trong số đó.

Ba huynh đệ họ đi theo Vạn sư phụ ra bên ngoài làm việc nhiều năm, kiếm được bạc ba huynh đệ liền gom về một chỗ.

Thì ra trước đây Tạ Dật đã từng nói với những nô bộc này, nếu muốn gửi bạc thì đưa cho Dư chương quý, cứ nửa năm Dư chương quý sẽ phái người trở lại Tạ gia một chuyến, sau đó Tạ gia sẽ đưa lại bạc cho người nhà của họ.

Ba huynh đệ Tạ gia đã giao bạc cho Dư chương quý mấy tháng trước, lần này vừa vận được hai tháng tiền công, ba huynh đệ vẫn theo thường khi gom hết về cho Tạ Đại. Hắn đang định ngày mai đến quán rượu giao cho Dư chương quý.

Cũng do hắn chủ quan để bạc trong túi áo khoác ngoài, lúc làm việc ra nhiều mồ hôi liền cởi ra bỏ ở chỗ Tạ Nhị. Đêm đó đúng lúc Tạ Nhị đang trực nên không vào hang đào than. Đội Tạ Đại từ trong động đi ra vừa mệt vừa buồn ngủ, về đến lều liền ngủ mất, đến ngày thứ hai muốn đi chợ mới nhớ tới bạc, lúc này lật hết quần áo trên người ra cũng không tìm thấy bạc, đi hỏi hai huynh đệ khác cũng đều nói không giữ. Lúc đó ba người mới biết bạc đã bị người khác lấy đi.

Nhưng đêm đó sau khi trở về Tạ Đại ngay cả quần áo cũng không cởi ra đã ngủ mất, nếu có người lục áo khoác ngoài nhất định hắn sẽ biết. Nếu không phải bị trộm lúc ngủ, vậy chỉ có một khả năng là bị người trộm khi áo khoác nằm dưới đất lúc tan ca.

Lúc ấy Tạ Nhị cũng mệt mỏi do làm việc cả ngày, không còn tâm trí đâu để tâm đến chuyện khác nên không trông chừng áo khoác của ca ca hắn cẩn thận, lại không ngờ có bạc trong đó. Về sau hắn đi nhà vệ sinh hai lần cũng không cầm theo áo, đoán chừng có người lấy đi lúc đó.

Trước sau vẫn không thấy tăm hơi, đến khi chuyện Vương Nguyên Sinh trộm than vỡ lở ra, huynh đệ ba người lúc này mới chú ý tới hắn. Có thể trộm than tất nhiên có thể trộm bạc.

Trải qua hai ngày kiểm chứng, ba người rốt cục phát hiện Vương Nguyên Sinh cứ đến tối là đi xuống núi, vì vậy liền nhất định là Vương Nguyên Sinh trộm. Ba người tìm Lưu quản sự và Tạ Tam, lập tức trói Vương Nguyên Sinh lại. Vương Nguyên Sinh vẫn luôn một mực khẳng định mình không hề lấy bạc của Tạ Đại.

Chết vẫn không thừa nhận, chỉ có thể đưa đến quan phủ điều tra.

Nhưng cha Loan Loan từng nghe người nói có mấy phạm nhân sau khi bị đưa đến nha môn, nếu như đối phương dùng bạc mua chuộc, nha dịch sẽ thừa dịp dụng hình đánh phạm nhân trong lao, sống không bằng chết, thẳng đến khi hấn nhận tội. Hơn nữa đã vào nhà lao thì sau này thanh danh cũng không dễ nghe!

Ông sợ Vương Nguyên Sinh chịu tội nên mới cúi đầu cầu khẩn không ngừng, lúc này Tạ Đại mới không đưa Vương Nguyên Sinh đến quan phủ, nhưng lại bảo người ta trói hấn vào thân cây, nếu không cho Tạ Đại một lời giải thích, không bồi thường bạc thì cứ trói như vậy!

Loan Loan thật sự hết biết nói gì. Nếu Tạ Đại đưa Vương Nguyên Sinh đến quan phủ thật mới tốt, ít nhất Bách Thủ còn quen biết hai người Tạ Thiên trên đó, nàng còn có thể nhờ Dư chương quỹ nhờ người điều tra rõ chân tướng. Nàng tin với quan hệ hợp tác giữa nàng và Tạ Dật, ít nhất Vương Nguyên Sinh sẽ không chịu khổ trong lao.

Hiện huyền não mọi người đều biết, còn bị trói trên cây, đây mới là làm xấu thanh danh!

Nhưng mà, chuyện đã xảy ra vẫn phải tìm cha nàng chứng thực. Cha nàng thấy Loan Loan cùng Bách Thủ đến rồi như tìm được cứu tinh, lôi kéo nàng và Bách Thủ không ngừng nức nở: “Nhị muội, các con tới cứu Nguyên Sinh đi! Cha hỏi nó rồi, thật sự nó không trộm bạc của Tạ Đại mà.”

Vương Nguyên Sinh thiếu chút nữa mừng đến phát khóc!

Chưa bao giờ hấn hi vọng được nhìn thấy Loan Loan như thế. Vô luận Loan Loan muốn đánh muốn mắng gì cũng được, hấn rất cam lòng. Từ lúc bị trói trên cây mỗi giây mỗi phút hấn đều muốn gặp Loan Loan và Bách Thủ, hơn nữa, đến giờ hấn mới hiểu được, Loan Loan cùng Bách Thủ đã sớm là người lợi hại nhất trong lòng hấn!

Thấy bộ dáng đáng thương của Vương Nguyên Sinh, Loan Loan vừa tức lại vừa khổ sở thay cha mẹ nàng. Sau đó nàng bảo cha thuật lại chuyện đêm đó.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Mất trộm (hạ)

Hai cha con quả thực ở trên núi làm việc đến rất khuya. Sau khi xuống núi lần cuối, cha Loan Loan và Vương Nguyên Sinh đã định trở về, nhưng trong lòng cha Loan Loan chợt nghĩ đến lúc xuống núi còn có người vác than đi xuống liền muốn trở về vác thêm lần nữa. Đột nhiên đêm đó Vương Nguyên Sinh bộc phát hiếu tâm, thấy cha hấn rất mệt thì đề nghị để mình đi.

Cha Loan Loan thấy hấn đột nhiên hiểu chuyện thì trong lòng rất vui vẻ, nghĩ đến Nguyên Sinh vác gùi nhỏ tuy kiếm được tiền ít đi một nửa nhưng chỉ cần hấn có tiền bộ là được, nếu ông cự tuyệt sợ là sẽ đá kích lòng cầu tiến vừa bộc phát của hấn, vì vậy liền đồng ý.

Lúc Vương Nguyên Sinh đi lên mộ quả thực không có người nào, chỉ có Tạ Nhị ngủ gật ở bên cạnh, khi đi qua hấn cũng chào hỏi Tạ Nhị. Lúc ấy Tạ Nhị còn cười chọc hấn mặt trời mọc đằng tây rồi sao!

Vương Nguyên Sinh xếp xong than đá vào gùi vừa đúng lúc Tạ Nhị đi nhà xí, nhưng mà hấn liền công than đá trực tiếp xuống núi chứ không dừng lại khác nào, về phần trong mộ hay trên núi còn người nào hay không hấn cũng không rõ.

Nhưng Tạ Nhị nói Vương Nguyên Sinh đi rồi trong động không còn ai đi ra nữa, nếu như không phải Vương Nguyên Sinh trộm, như vậy chỉ có khả năng có người thừa dịp đục nước béo cò, cũng có thể có người tới trộm bạc lúc Tạ Nhị đi nhà xí lần thứ hai.

Lưu quân sự thấy hai người Loan Loan đi tới, vẻ mặt lập tức bộc lộ vẻ khó xử.

Loan Loan mỉm cười nhìn hấn nói: “Lưu quân sự, chuyện này không nhỏ, nếu thật là Nguyên Sinh làm ta sẽ không tha cho nó đâu. Nhưng mà, đệ đệ của ta ta biết, ta tin nó không hề làm việc này. Nó không có gan này đâu!”

Lưu quân sự cười cười, nói: “Nhà Bách Thủ, ta tin người...” Lập tức lại khó xử nói: “Nhưng mười lượng bạc là hai tháng tiền công của ba huynh đệ Tạ Đại, đều là chi phí sinh hoạt cho già trẻ trong nhà, hiện xem ra chỉ có Vương Nguyên Sinh đáng nghi nhất, lại không phát hiện được ai khác.”

“Ta biết mà.” Loan Loan thần nhiên nói, mắt nhìn Tạ Đại bên cạnh vẫn luôn nhìn nàng, tiếp tục nói: “Mười lượng bạc không phải số nhỏ. Mọi người kiếm được tiền đều rất vất vả, ta là nông dân đương nhiên càng hiểu kiếm tiền không dễ. Lưu quân sự có thể đến Dương gia thôn hỏi thăm một chút, ta tuyệt đối không phải người ích kỷ, ham món lợi nhỏ, từ trước đến nay đều đối xử với đệ muội trong nhà rất nghiêm. Nguyên Sinh cũng tuyệt đối không dám làm việc này. Hơn nữa vừa nãy Lưu quân sự ngài cũng nói, ngoại trừ Nguyên Sinh không phát hiện được ai khác, chính bởi thế nên mới có người dám đi trộm bạc của Tạ Đại rồi giả họa cho Nguyên Sinh chúng ta. Thử hỏi, một người nếu thật muốn đi trộm đồ, sao hấn có thể công khai xuất hiện trước mặt người đây, không phải sẽ làm người nhớ rõ hấn đã có mặt ở hiện trường sao? Hơn nữa, đêm đó Nguyên Sinh còn chủ động đi lên chào hỏi Tạ Nhị ca,

nếu thật nó muốn trộm bạc của Tà Đại ca, sao không lặng lẽ đi qua? Khi không đi lên chào hỏi Tà Nhị ca, để huynh ấy chú ý làm gì?”

Lưu quân sự có chút nhũn mỳ!

Tà Đại ngăn người, những điều này dường như hắn chưa cẩn thận nghĩ tới.

Tà Tam là người tinh ranh, việc này Loan Loan có lý nhiều hơn. Hai bên hắn đều không muốn đắc tội cũng không muốn giúp, trong nội tâm chỉ cảm thấy Vương Nguyên Sinh vận cút chó lại có một tỷ tỷ tốt như vậy!

“Nhưng đêm đó chỉ có mình Vương Nguyên Sinh xuống núi, không phải hắn thì là ai?” Tuy Loan Loan nói rất có lý, nhưng Tà Đại cảm thấy mình suy đoán đúng hơn.

“Tà Đại ca, người trộm bạc cũng không phải người rời đi sau, có thể trước đó bạc đã bị người đánh cắp rồi chăng?”

Lúc này Tà Đại mới giật mình, từ đầu tới đuôi Tà Nhị đều không xem xét bạc trong áo bị mất lúc nào, thật đúng là không thể nói chính xác được.

Nhưng chẳng lẽ cứ như vậy thôi, sao mà được, mười lượng bạc của mình đó!

Nghĩ vậy, Tà Đại thêm kiên định nói: “Không thể nào, nhất định là Vương Nguyên Sinh trộm bạc đi. Hắn hết ăn lại nằm người trên mỏ cũng biết. Lại nói, đến cả than đá hắn cũng trộm được thì còn có gì không thể trộm. Không phải hắn còn ai vào đây?”

Lời này Loan Loan vô cùng không thích nghe, nàng là tỷ tỷ Vương Nguyên Sinh không phải là gián tiếp mắng đến nàng sao?

“Tà Đại ca, ta biết huynh bị mất bạc trong lòng rất xót, nhưng huynh nói chuyện phải chú ý chừng mực chút. Nhà chúng ta chỉ có một mình Nguyên Sinh là con trai, đương nhiên có chút nuông chiều nó. Nói nó lười làm việc là đúng, nhưng chuyện trộm than rõ ràng chẳng liên quan gì đến Nguyên Sinh cả. Nó trong sạch, điểm ấy Lưu quân sự có thể làm chứng.” Nói xong, nàng nhìn về phía Lưu quân sự.

Lưu quân sự gật đầu: “Đúng, Tam thiếu gia đã điều tra xong. Chu Đại Sơn mất than đá không có liên quan đến Vương Nguyên Sinh. Là người khác, hơn nữa Tam thiếu gia có nói, nếu như tra được là ai nhất định không thể tha thứ.”

Nghe Lưu quân sự nói xong, trên núi vang lên tiếng xôn xao.

Có người lo lắng nói: “Hả, vậy sẽ là ai đây? Không mau bắt lấy người này sao có thể an tâm làm việc chứ?”

Lại có người nói: “Đúng vậy, thật là, việc này thật âm ỉ, mới đó trộm than đá, giờ lại thêm trộm bạc, ta thấy chắc sau này ngay cả ngủ cũng không dám nhắm mắt!”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Từ khi Loan Loan và Bách Thủ đến, mọi người liền chuyển sự chú ý. Khi Loan Loan và Tà Đại nói chuyện không ai lên tiếng, trên mỏ chỉ nghe thấy giọng hai người. Mọi người đều hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào Loan Loan, từ đây mới biết Vương Nguyên Sinh có một nhị tỷ thật lợi hại!

Mà lúc này, trong lòng Loan Loan cũng rất tức giận, không biết tên trời đánh nào làm chuyện tốt lại đổ lên người Vương Nguyên Sinh. Đồng thời nàng cũng thêm chắc chắn nhất định phải nói chuyện này rõ ràng, bằng không sau này ai thấy nhà các nàng đều sẽ chỉ trích.

Loan Loan quét mắt nhìn đám người đông nghịt chung quanh. Tà Đại một chút cũng không chịu nhường bước, hắn không sợ chuyện nháo nhón, cũng không bận tâm thanh danh Vương Nguyên Sinh, người như vậy thực phiền!

Nàng nhìn Tà Đại đột nhiên cười cười, nói: “Lại nói, ai nói người lười nhác một chút sẽ trộm đồ... Ta xem trên đời này người cần cù hơn Tà đại ca nhiều không kể xiết, chẳng lẽ Tà đại ca huynh cũng có tâm tư này?”

“Người... nói vậy!” Tà Đại tức khí mặt đỏ bừng, chỉ vào Loan Loan gầm lên: “Người cái loại đàn bà này nói chuyện cẩn thận chút.”

“Láo toét!” Tà Đại vừa nói xong, Bách Thủ hét lớn một tiếng, sau đó ngăn cản trước mặt Loan Loan, mặt không biểu tình nhìn Tà Đại: “Người mới phải coi chừng đó. Người là nam nhân, nàng là nữ nhân, quân tử động khẩu chứ không động thủ, người còn chìa tay về phía nàng coi chừng ta không khách khí!”

Tà Đại giật mình, lập tức khinh thường nói: “Hừ, ta càng muốn nhìn xem người có thể không khách khí như thế nào!” Sau đó nói với một người bên cạnh: “Đi gọi hai đệ đệ ta tới đây, ta cũng muốn nhìn xem hắn có thể làm gì ta?”

Bách Thủ tái mặt, không đợi hắn nói tiếp Loan Loan đã lạnh lùng hừ một tiếng: “Tuồng có bản lĩnh gì, chẳng qua ý có hai huynh đệ mà thôi, tốt, người ý có đồng người khi dễ phải không, Dương gia thôn chúng ta có người đây!”

Vạn Hữu Tài thấy sự tình càng náo càng lớn, vội vàng khuyên giải: “Chư vị xin bớt giận, xin bớt giận!”

Tà Tam cũng cười hi hi khuyên nhủ: “Chúng ta đều làm chung một chỗ, không đáng vì chuyện này mà tổn thương hòa khí, đang nói chuyện bạc thì đừng kéo sang chuyện khác, được không? Tới tới tới, tìm hai cái ghế ngồi xuống nói đi...”

“Không cần!” Ta Đại đánh mặt: “Một câu trả bạc, bằng không thì đưa đến quan phủ!”

Mắt thấy không khí càng ngày càng căng, Luru quân sự quét mắt đám người đông nghịt, xụ mặt nói: “Tất cả đều đứng ở đây làm gì? Không cần làm việc, không muốn ăn cơm sao?”

Lúc này đám người mới chậm rãi rời đi, vừa đi còn vừa ngoái nhìn lại.

Đúng lúc này, một người nam nhân lách vào, lại hấp dẫn lực chú ý của đám đông.

“Đại ca, đại ca!” Một nam tử cao lớn chạy đến trước mặt Tạ Đại, tướng mạo có vài phần tương tự nhưng ít đi vài phần tục tũn, nhiều thêm vài phần nhã nhặn, người này nhất định là Tạ Nhị.

Loan Loan từng nghe Bách Thủ nói qua, ba huynh đệ Tạ gia tuy tướng mạo có chút tương đồng nhưng khí chất bên ngoài hoàn toàn khác nhau. Tạ Đại tục tũn, tính tình vội vàng táo bạo. Tạ Nhị tính tình ôn hòa, nhã nhặn. Mà Tạ Tam là người không thích nói chuyện, trung thực, suốt ngày đều im lặng làm việc.

Thấy Tạ Nhị lúc này mới đến Tạ Đại xụ mặt nói: “Sao giờ mới tới...” Lại nhìn về phía sau hắn: “Lão Tam đâu?”

“Tam đệ ở trong mộ.”

“Cái gì? Sao không gọi nó tới, lúc nào rồi còn ở trong mộ? Đệ không nói ta gọi nó tới sao?” Nghe thấy Tạ Tam không tới, Tạ Đại lập tức kêu lên.

“Nói rồi, nhưng lão tam không đồng ý, hắn muốn đào than.” Vô luận Tạ Đại ồn ào như thế nào, Tạ Nhị vẫn không nhanh không chậm, giọng nói ôn hòa.

“Đào đào đào. Đào cái đầu hắn, ta kiếm được bạc đều bị người đánh cắp rồi, hắn còn đào!” Tạ Đại tức khí mắng to.

“Đại ca, huynh cũng đừng mắng đệ ấy nữa, huynh không phải không biết tính tình lão Tam...” Tạ Nhị bình tĩnh ôn hòa khuyên nhủ, dường như trong số bạc mất đi không có phần hắn vậy.

Loan Loan bên cạnh thấy rất phiền, lúc này nàng chỉ muốn tìm một chỗ ngồi một chút. Bách Thủ cũng nhìn ra nàng có chút mệt mỏi, tìm một tảng đá sạch sẽ, đỡ Loan Loan đi qua ngồi.

Tạ Đại quay đầu nhìn thấy sau lưng không có người, Loan Loan cùng Bách Thủ lại ngồi bên cạnh, trong lòng liền bốc hỏa: “Việc này đến cùng có người quản không đây, không ai quản thì đem Vương Nguyên Sinh đến quan phủ cho ta, chết xin trăm câu đề trời ở đây, hiện lại không có người quản, nếu như còn chưa cho ta một lời giải thích, đừng trách ta trở mặt!”

Cái gì chết xin trăm câu, hỏa khí trong lòng Loan Loan ùn ùn bốc lên! Thoáng chốc đứng lên trừng mắt nhìn Tạ Đại hét lớn: “Kêu la cái gì, ai chết xin trăm câu người, muốn lên quan thì lên quan!”

“Được được được, người nói!” Tạ Đại nhìn Loan Loan thờ phỉ phỉ nói, thấy nàng không biết tốt xấu thì càng giận đến cực điểm!

Mắt thấy lại căng rồi, Vạn Hữu Tài, Tạ Tam, Luru quân sự vội vàng tiến lên khuyên giải, người chung quanh cũng xôn xao bốn phía, lập tức trên mộ còn náo nhiệt hơn đại hội của vạn người!

Đúng lúc này có một bóng dáng từ trong đám người bên ngoài gian nan lách vào, một tay vừa gạt đám người ra, tay còn lại che trước ngực, đồng thời trong miệng không ngừng kêu to: “Nhường một chút, xin cho đi qua...” Nhưng có quá nhiều người, ai này đều muốn đứng trong để được nghe nhìn rõ ràng hơn. Ai nguyện ý nhường chỗ để mình rơi ra ngoài đây?

Cho nên, chen lấn hồi lâu hắn vẫn lạc trong đám người. Người nọ đứng tại chỗ thờ hòng hộc hai hơi, thò tay vào túi quần sờ sờ phát hiện có một đồng tiền, hắn ha ha cười ngây ngô hai tiếng, giơ tiền đồng lên ném về phía sau, tức khắc có người ồ một tiếng la lên: “Ai rơi mất đồng tiền này?”

“Ở đâu ở đâu?”

“Ý, thực sự là tiền đồng... này, người làm gì thế, là ta bị rơi...”

“Ha, nhặt được bạc, tiền trên trời rơi xuống này!”

Lai Sinh ở trong đám người rống lên! Nhất thời đám người loạn thành một đoàn, phí hết sức chín trâu hai hổ rốt cục hắn cũng lách vào được. Sau khi thấy một đám người tìm tới tìm lui trên mặt đất, hắn ôm bụng cười ngặt nghẽo, tiếp đó nhìn bốn phía mới phát hiện người đi nhặt tiền chỉ là một đám rất ít, đại bộ phận thì đứng xem náo nhiệt ở chung quanh, đồng thời còn cười ha ha.

Trong lòng Lai Sinh càng thêm vui vẻ.

Vốn nghe Thạch Đầu nói trên núi thật nhiều người, rất náo nhiệt, hắn còn không tin, hiện xem ra trên núi này quả nhiên rất náo nhiệt! Hắn thích xem náo nhiệt!

Vừa chớp mắt, thấy trong mây người đứng phía trước có Loan Loan và Bách Thủ, Lai Sinh phát tay với Loan Loan, cao hứng hét lớn: “Chị dâu, chị dâu, đệ ở đây này!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Khác thường(1)

Loan Loan tròn mắt há mồm nhìn Lai Sinh đang vui vẻ, không phải nàng bảo hắn ở nhà trông cháu sao?

Lại nhìn trên người hắn, Loan Loan thiếu chút nữa ngốc trệ!

Hắn vén ống tay áo và ống quần lên thật cao, quần áo trên vai không biết đã bị thứ gì cào rách, một mảng vải lớn rách xuống, toàn bộ thân thể được quấn vài vòng bằng một mảnh dây thô. Sau đó ánh mắt nàng rơi xuống một bao vải đựng đồ trước ngực Lai Sinh, nhìn kỹ lại thì bên trong rõ ràng là một đôi chân nhỏ của trẻ mới sinh, một bàn tay nhỏ bé còn đang gắp gạo nắm lấy trước ngực áo hắn.

Tất nhiên là con trai nàng rồi, Loan Loan thiếu chút nữa muốn ngất đi!

Sau một khắc, nàng lập tức vọt tới trước mặt Lai Sinh lo lắng hỏi: “Đệ làm gì đây, sao quần áo bị rách thế này?” Rồi vội vàng kiểm tra đứa bé.

Lai Sinh cười hi hi: “Vốn là cột bằng dây thừng, sau lại bị đứt nên đệ tìm được dây leo này trong rừng.”

Loan Loan dò xét hắn và đứa trẻ từ đầu đến chân lần nữa, nhận thấy chỉ có quần áo người lớn bị rách, thân thể cũng không bị thương, con nàng một chút cũng không có việc gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Nàng lập tức xụ mặt nói: “Ai kêu đệ lên đây, không phải ta bảo đệ ở nhà sao? Còn nữa, sao có thể dùng dây leo này, lỡ như bị đứt, làm rơi cháu thì sao?”

“Không đâu mà!” Để chứng minh với nàng, Lai Sinh còn dùng lực giật giật dây leo trên người: “Tàu xem tàu xem, rất rắn chắc. Thứ này còn chắc hơn dây thừng kia nhiều. Đệ chạy một mạch tới đây cũng không bị lỏng kia mà!”

Mặt Loan Loan lập tức đen lại. Bách Thủ xanh mặt ôm con xuống. Đợi Bách Thủ ôm cháu đi rồi, Lai Sinh nhẹ nhõm hơn nhiều, ngược mắt nhìn bốn phía, sau một khắc thì dừng lại ở Vương Nguyên Sinh, rồi chỉ vào hắn cười ha hả.

Loan Loan một tay chống nạnh, nhìn hắn nói: “Ồ đây náo nhiệt ha? Vui mắt không?”

Lai Sinh thẳng gật đầu: “Náo nhiệt náo nhiệt, vui mắt vui mắt!”

“Vui mắt đúng không?” Loan Loan cười tủm tỉm nói.

“Vui mắt!”

“Náo nhiệt không?”

“Náo nhiệt!”

“Nếu không đệ đừng trông cháu nữa, ở đây xem náo nhiệt nha!”

“Thiệt hả?” Lai Sinh không dám tin nhìn Loan Loan nói.

“Thiệt, thiệt, thiệt mà!” Loan Loan nghiêm túc gật đầu.

“Ôi, thật tốt quá!” Lai Sinh lập tức cao hứng nhảy lên tại chỗ: “Ta có thể ở đây xem náo nhiệt rồi...”

Không đợi hắn nói xong chỉ nghe “Bốp!”, Lai Sinh “Ồ” một tiếng bùm lấy móng lớn nhảy loi choi.

Loan Loan cầm nhánh cây vừa đuổi theo đằng sau vừa mắng: “Ta cho ngươi xem, ta cho ngươi xem náo nhiệt... Sai ngươi ở nhà trông cháu, ngươi còn tìm dây leo buộc cháu lên người chạy tới... Xem ta không quát chết ngươi tên tiểu tử thú vị này...”

Mọi người cũng biết Lai Sinh là kẻ ngốc, thường xuyên chạy lên mô quấy rối, cũng thường xuyên đùa nghịch, lúc này tất cả không khỏi đều cười.

Quây một trận như vậy đã khiến không khí trên mô giảm xuống. Lưu quân sự xua tán người xem náo nhiệt đi rồi nói đôi lời với Tạ Đại. Không biết đã nói những gì mà Tạ Đại đồng ý thả Vương Nguyên Sinh ra.

Loan Loan bậm môi đi đến trước mặt Vương Nguyên Sinh, mặt mũi tràn đầy sương lạnh, ngữ khí vô cùng lạnh lùng, nghiêm túc hỏi hắn: “Ngươi thành

thực nói cho ta biết chuyện này có phải do người làm hay không. Có điều, người phải hiểu, nếu do người làm, tiền này Nhị tỷ sẽ trả thay người, từ nay về sau ta không quản người nữa. Nếu như không phải thì người cứ yên tâm, cho dù có đến nhà môn tỷ tỷ cũng sẽ nghĩ biện pháp cứu người ra...” Giọng nói bỗng chốc âm trầm đi vài phần: “Nhưng nếu như người dám gạt ta, mặc kệ người có bị đánh chết ta cũng sẽ không nhắm mắt!”

Đôi mắt Vương Nguyên Sinh có chút hồng, đầu tay bị trói vừa đỏ vừa đau nhìn Loan Loan liên tục gật đầu: “Nhị tỷ, đệ thề, chuyện này thực sự không phải do đệ làm.”

Loan Loan gật đầu, sau đó nhìn về phía Lưu quán sự và Tạ Đại chân thành nói: “Có thể tìm một chỗ ngồi xuống từ từ nói chuyện được không?”

Lời Loan Loan vừa nói làm cho Tạ Đại có vài phần xúc động. Đột nhiên hắn cảm thấy có lẽ Loan Loan và Bách Thủ không phải loại người như hắn vẫn tưởng. Hắn cũng chỉ muốn tìm lại bạc mà thôi. Nếu như không phải Vương Nguyên Sinh lấy thì sao? Vì vậy gật đầu, sau đó mấy người tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống.

Mọi người không ngừng hòa giải. Tạ Đại nguyện ý tạm thời không truy cứu trách nhiệm Vương Nguyên Sinh. Dù Vương Nguyên Sinh một mực khẳng định bạc không do hắn trộm nhưng vẫn không tìm thấy ai khác đáng nghi, sợ thả Vương Nguyên Sinh đi rồi sẽ mất trắng, vì vậy hắn đề nghị sẽ bắt bảo chuyện này cho Tạ Nhân.

Có Tạ Nhân can dự vào, hắn tin rằng chuyện này trước sau vẫn sẽ giải quyết được, ngụ ý chính là nếu như Tạ Nhân che chở Vương Nguyên Sinh, hắn còn có thể tìm Tạ Nhân nói lý lẽ, để có một người chịu trách nhiệm mà thôi!

Cha Loan Loan muốn đưa Vương Nguyên Sinh về nhà, Tạ Đại lại phản đối, bởi vì đến hôm sau Tạ Nhân mới xử lý chuyện này, lỡ như Vương Nguyên Sinh thừa cơ chạy trốn thì làm sao bây giờ?

Nhưng có Bách Thủ đứng ra cam đoan với hắn Vương Nguyên Sinh sẽ không chạy, nếu quả thật chạy mất cứ để Bách Thủ hắn đứng ra gánh chịu.

Tạ Đại lòng đầy phiền muộn đi về.

Loan Loan, Bách Thủ mang theo Vương Nguyên Sinh xuống núi, cả Lai Sinh nữa. Về phần cha Loan Loan vẫn đang tiếp tục ở trên mỏ làm việc!

Bách Thủ và Loan Loan thương lượng một hồi, cuối cùng quyết định hôm nay giữ Vương Nguyên Sinh lại Dương gia thôn. Dù lúc có mặt những người khác nâng tỏ vẻ hoàn toàn tín nhiệm Vương Nguyên Sinh, còn đảm bảo cho hắn trở về, nhưng trong lòng nàng cũng rất sợ hắn chạy mất!

Bách Thủ bắt đầu tiếp tục làm việc. Loan Loan bế con trai, dẫn theo Vương Nguyên Sinh và Lai Sinh về nhà.

Thế nên tối nay Vương Nguyên Sinh chỉ có thể ngủ cùng giường với Lai Sinh.

Lai Sinh rất không muốn. Từ khi xác định Vương Nguyên Sinh sẽ ở lại tối nay, còn ngủ chung với hắn, Lai Sinh vẫn luôn bĩu môi. Loan Loan sai hắn làm gì cũng không có tí sức lực nào, có cơ hội liền chạy tới khom người giả bộ đáng thương. Nào là Vương Nguyên Sinh sẽ khi dễ hắn, trong đêm hắn sẽ không có mền để đắp, ngủ sẽ không an ổn, nào là Vương Nguyên Sinh ngày làm cho hắn ngủ không được...

Nói bừa một trận!

Vương Nguyên Sinh đã bị Tạ Đại làm cho sợ hãi. Lúc ấy hắn ngay cả thần hồn cũng bay mất đã bị Tạ Đại trói gô lại, vừa đe dọa, vừa uy hiếp đưa hắn đến quan phủ, muốn cho hắn nếm thử tư vị ngồi tù, hù dọa rất đáng sợ! Đến giờ còn kinh hãi đến run người, thậm chí nguyên cả buổi chiều hắn cứ hốt hoảng không thôi. Dù cho Lai Sinh có cố ý khiêu khích cỡ nào hắn cũng không phản ứng lại, bất luận Lai Sinh mắng hắn, chọc khêu hắn, có khi còn có ý đá hòn sỏi vào người hắn, hắn cũng không thêm để ý! Tạo cơ hội cho Lai Sinh trút được cơn giận!

Sau khi tan việc, cha Loan Loan có đến nhìn Vương Nguyên Sinh, cũng dặn dò hắn không được làm loạn thêm nữa, sau đó một mình trở về Vương gia thôn. Bách Thủ tiễn ông đến cửa thôn, lúc trở về Loan Loan đã dọn cơm xong. Bữa cơm này im ắng không một người nói chuyện. Bách Thủ và Loan Loan đều ăn không được bao nhiêu. Vương Nguyên Sinh gấp mấy đũa trong chén rồi thôi. Trong bốn người chỉ có Lai Sinh ăn sạch bát cơm.

Nghỉ đến ban ngày Lai Sinh có động tác mờ ám, ăn xong bữa tối, rửa mặt xong, Loan Loan nghiêm túc dặn dò Lai Sinh cùng Vương Nguyên Sinh trong đêm không được phép cãi nhau, nghiêm chỉnh đi ngủ!

Hai người đều thành thực gật đầu!

Trong đêm, Loan Loan và Bách Thủ nằm trên giường thờ dài. Lần này thật không nên chuyện, lại chẳng có chút đầu mối nào, thật không biết nên giải quyết như thế nào đây nữa. Kết quả ngủ đến nửa đêm thì nghe thấy bên ngoài có tiếng động. Bách Thủ khoác thêm áo đi ra xem xét. Trong phòng Lai Sinh đèn sáng choang, phòng bếp cũng sáng đèn. Có tiếng nói chuyện truyền tới từ phòng bếp.

Lai Sinh và Vương Nguyên Sinh thường hay bất hòa, lẽ nào nửa đêm hai người không ngủ lại đánh nhau. Loan Loan lập tức mặc quần áo vào, vừa ra nhà chính đã nghe tiếng Lai Sinh trầm thấp nói chuyện truyền ra từ phòng bếp.

“...người ngồi xuống, nằm sắp thấp một chút.”

Tiếp đó Vương Nguyên Sinh nhỏ nhỏ kêu một tiếng, còn có thể nghe thấy tiếng hít vào, dường như đang cắn răng: “Người làm gì vậy, sao đau quá vậy?”

“Đồ tốt, trị loại thương như người rất hữu hiệu, dù sao cũng sẽ không hại người!”

“Ồ đâu đây, chắc chắn không phải của tỷ ta. Đừng nói nguoi tiện tay lấy ở đâu đến đấy nhé?”

“Dừng!” Ngừ khí khinh thường: “Nguoi thật ngốc, thứ này có bán ở tiệm thuốc ngoài chợ đó!”

“Sao lạ vậy, thứ này là thuốc trị thương nguoi mua làm gì?”

“Có cho nguoi dùng đã tốt lắm rồi, sao nói nhiều quá vậy?” Giọng Lai Sinh rất không kiên nhẫn.

Trong phòng bếp im lặng đi hồi lâu.

“Này, sao tối nay nguoi có lòng tốt quá vậy. Hồi trưa thấy ta bị trói nguoi còn nhìn rất hả hê cơ mà, giờ không những lấy thuốc ra trị thương còn nấu đồ ăn nóng cho ta nữa là sao?”

Loan Loan đứng ngoài cửa mượn ánh đèn lạng lẽ liếc nhìn trong nôi, quả nhiên đang bốc hơi nóng!

Nàng nhìn Bách Thủ bên cạnh, hai người đều cảm thấy rất thần kỳ!

Vương Nguyên Sinh ngồi trên ghế, để lưng trần chống hai tay lên bàn. Lai Sinh cầm một mảnh vải bố bao lấy thuốc bột, từng chút một bôi lên lưng Vương Nguyên Sinh. Loan Loan biết thuốc kia là phần còn lại sau khi Lai Sinh dùng hồi mới trở về từ Âu Dương gia, rắc trực tiếp lên vết thương sẽ làm miệng vết thương nhanh khép lại.

Lai Sinh gói thuốc lại thật kỹ, cầm lấy áo cẩn thận giúp Vương Nguyên Sinh mặc vào, lại lấy ra hai bát không từ trong tủ chén, xới hai chén com đặt lên bàn. Loan Loan cẩn thận xem xét, thì ra hần lấy com thừa và thức ăn còn lại cho vào nôi, rót thêm chút nước, hâm nóng lên.

Một chén com múc ra, có com lại có rau, canh rau hòa trong com có hương vị cũng không tệ.

Loan Loan chỉ làm qua một lần.

Lấy chỉ số thông minh của Lai Sinh căn bản sẽ không thể nào học được. Hơn nữa Lai Sinh cũng không biết nấu com, nhiều lắm chỉ nhóm được lửa, đúng vậy, chỉ đơn thuần là nhóm lửa, nếu nấu món gì cần độ lửa chính xác, Loan Loan cũng không dám để hần tới giúp. Hần chỉ biết phải không ngừng bỏ củi vào bếp, căn bản không biết làm thế nào để không chế lửa lớn, lửa nhỏ.

Nếu cần sắc thuốc, vậy cũng đành bó tay!

Nhưng mà, tối nay Lai Sinh làm sao vậy?

Hai người chỉ lo nói chuyện, không hề chú ý tới Bách Thủ và Loan Loan đang lẳng lặng đứng trong bóng tối bên ngoài phòng bếp.

Một mình bung chén com ngồi xuống ăn, thấy Lai Sinh không nói lời nào, Vương Nguyên Sinh liền hiếu kỳ nhìn hần, cảm thấy Lai Sinh tối nay vô cùng kỳ lạ. Hần dùng chân nhẹ nhàng đá đá Lai Sinh: “Hỏi nguoi đây, sao nguoi không trả lời?” Có lẽ cảm thấy khát nước, liền lấy nước sôi để nguoi trong bầu đổ vào bát com.

Lai Sinh nhìn thấy liền nhú mày, đoạt ấm nước về để sang một bên, chân thành nói: “Nước này đun hồi nấu com đêm qua, nguoi rồi, nguoi khát nước thì đun chút nước nóng đi.”

“Khỏi đi, dù sao cũng nấu rồi mà.” Vương Nguyên Sinh không chút ý tứ nói.

“Bớt uống nước nguoi này đi, đã để mấy canh giờ rồi, dễ sinh bệnh lắm.” Dừng một chút, Lai Sinh lại nói: “Còn nữa, nước không thể chan canh, dễ bị tổn thương...” Hần cố gắng nghĩ nghĩ, hơn nửa ngày rốt cục nhớ ra: “Tổn thương dạ dày!”

Vương Nguyên Sinh cười nhạo rồi biu môi nói: “Nguoi thật sợ chết, ăn một bữa com uống chút nước còn phải để ý nhiều như vậy?”

Lai Sinh lại không cảm thấy lời nói của mình có vấn đề gì, cũng không vì lời Vương Nguyên Sinh nói mà bị chọc giận, ngược lại cười nhạt nói: “Chuyện này chẳng liên quan gì đến sợ chết cả, đây chỉ là một cách dưỡng thân. Người sống là vì cái gì?”

Vương Nguyên Sinh khẽ giật mình: “Người sống đương nhiên là vì ăn ngon, mặc đẹp.”

Lai Sinh cười lắc đầu: “Ăn được mặc được đương nhiên quan trọng, nhưng có thứ gì quan trọng hơn được vui vẻ cơ chứ? Nhân sinh là thế, chỉ cần cả đời được vui vẻ tự nhiên tốt, chưa nghe qua câu này sao? Ngàn vàng khó mua được tự do.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Khác thường (2)

Vương Nguyên Sinh ngăn người nhìn Lai Sinh, đột nhiên đưa tay lên trán hắn, nghi ngờ nói: “Tiểu tử ngươi đâu có bị bệnh! Hôm nay lại còn bày đặt nói đạo lý!” Suy nghĩ một chút, hắn lại cảm thấy không đúng: “Với trí thông minh của tiểu tử ngươi, sao có thể nói được những đạo lý thâm sâu này chứ, nói có phải Nhị tỷ và tỷ phu ta đã dạy cho ngươi không?”... Càng nghĩ hắn càng cảm thấy mình đã đoán đúng, liền cười ha hả: “Muốn dạy đạo lý thâm sâu như vậy cho ngươi tên ngốc này, không biết tỷ ta đã phí mất bao nhiêu công sức nữa!”

Lai Sinh cười nhạt lắc đầu, không nói tiếp, cũng không tranh cãi!

Loan Loan và Bách Thủ đứng cạnh cửa đã hoàn toàn ngây người!

Đây vốn không phải là Lai Sinh!

Bản chất vốn có của Lai Sinh là như thế nào?

Khi thì bình thường, khi lại như đứa trẻ, chỉ số thông minh cũng chỉ bằng đứa trẻ thôi, hắn có thể nói ra những lời thâm sâu thế này sao? Không thể nào!

Từ khi ông ngoại Lai Sinh mất đi, Loan Loan vốn chưa từng thấy Lai Sinh bình thường lúc nào cả!

Bất luận trước kia hắn có bao nhiêu lúc được bình thường, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng có biểu hiện như đêm nay!

Nước đun sôi để quá lâu sẽ sinh ra vi khuẩn không thể uống nữa là điều mà Loan Loan thường xuyên nói với Bách Thủ và hắn.

Ăn cơm chan canh để bị đau dạ dày, cũng là do Loan Loan nói!

Người sống phải biết cách dưỡng thân, vẫn là Loan Loan nói!

Đòi người không có gì vui vẻ bằng tự trọng, đây cũng là những lời Loan Loan thường treo bên cửa miệng.

Còn câu kia “ngàn vàng khó mua được tự do” thì Loan Loan cũng mới chỉ nói một lần với Bách Thủ lúc ăn cơm, với trí thông minh của Lai Sinh vốn sẽ không thể nào nhớ được!

Trừ phi, chỉ có một khả năng, hắn là một người bình thường!

Nhưng hắn là người bình thường sao?

Loan Loan và Bách Thủ hầu như không dám tin. Nàng hy vọng đây là sự thật, lại sợ phải chứng thực.

Hai người lặng lẽ trở về phòng, cùng ngẫm lại hành động đối lập của Lai Sinh thì thấy quả thật rất kì lạ. Nhưng thỉnh thoảng biểu hiện của hắn lại là một Lai Sinh không hiểu chuyện. Như chuyện hôm nay Vương Nguyên Sinh gặp điều không may, người không bình thường sao có thể làm ra chuyện như vậy. Nhưng vừa rồi ở phòng bếp, dù là lời nói hay việc làm, hắn đều tỏ vẻ rất giống một người bình thường, thậm chí còn hiểu chuyện hơn người bình thường như Vương Nguyên Sinh!

Hai người nằm trên giường lật qua lật lại, cho đến khi trời gần sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi!

Vì ngủ quá muộn nên hai người cũng dậy trễ hơn. Bách Thủ chỉ ăn vội chút cơm nguội rồi vội vàng chạy đến công trường. Đêm qua đối ca cho người khác nên hôm nay hắn không chỉ phải làm ban ngày mà cả ban đêm cũng phải làm việc.

Loan Loan đi thăm Lai Sinh và Vương Nguyên Sinh, thấy hai đứa vẫn còn đang ngủ, nàng liền xoay người đi đến phòng bếp nấu cháo. Nàng gấp mấy miếng củ cải ngâm chua trong vại ra bát con, thái thành miếng nhỏ, lại cho thêm ít sa tế, chút hạt tiêu nữa là xong. Nàng định gọi hai đứa dậy ăn cơm, liền nghe thấy tiếng bốp bốp chát chát từ trong phòng Lai Sinh truyền đến.

Nàng vội vàng chạy vào trong phòng thì thấy một chiếc ghế ngã chổng vó, trên giường hai đứa đang đánh nhau thành một đám, miệng còn không ngừng mắng đối phương.

“... Ta cho ngươi ngủ giường của ta này, ta đánh chết ngươi. Ta cho ngươi ngủ...”

“Đồ điên! Hôm qua vẫn còn bình thường, mới sáng sớm đã phát điên cái gì hả... Tên ngốc nhà ngươi mau thả ra. Không thả, ta sẽ không khách khí nữa đâu...”

Hai tên đều quần áo xốc xếch, đầu tóc rối tung!

Loan Loan thật vất vả mới tách được hai người ra, nghiêm mặt nói: “Dừng tay lại!”

Sau đó nàng trở về phòng mình kiểm tra, may là con trai còn chưa bị đánh thức, lúc này mới quay lại. Lai Sinh ngồi trên giường ôm chân. Vương Nguyên Sinh đã mặc xong quần áo đứng ở trong phòng. Hai người vẫn đang trừng mắt nhìn nhau!

“Trùng cái gì mà trùng, ai còn muốn trùng nữa tỳ đây sẽ đi lấy cây gậy trong sân hầu hạ tên đó thật tốt!” Mới sáng sớm đã không được yên tĩnh, đêm qua ngủ chưa được hai canh giờ nên trong lòng nàng giờ đang bùng nổ đây.

Cả hai đều sợ Loan Loan nên tách nhau ra đi chải đầu. Loan Loan dựng cái ghế dậy ngồi xuống, đưa mắt nhìn hai người, cảm thấy rất đau đầu nói: “Hai đứa nói xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Sau đó ánh mắt nàng lặng lẽ chú ý đến Lai Sinh.

Lai Sinh cúi đầu không lên tiếng. Vương Nguyên Sinh chủ động đứng ra, rất chi là tức giận nói: “Không liên quan đến đệ. Đệ đang ngủ ngon lành đột nhiên bị hấn đập một cái, còn bảo đệ cút đi.”

Lai Sinh ngẩng đầu lên, thấy Loan Loan đang nhìn hấn liền chột dạ ngoảnh đi, chu môi, tủi thân nói: “Ai bảo hấn dám ngủ trên giường của đệ, còn dùng chân của đệ.”

“Con người này sao lại có thể như vậy, là chính bản thân ngươi đêm qua đã đưa chiếc chăn kia cho ta, rồi còn bảo hãy ngủ trên giường với ngươi. Chính ngươi đã đồng ý rồi, sao vừa ngủ một giấc đã không nhớ gì nữa?” Vương Nguyên Sinh trợn trừng mắt. Hấn đã thấy lạ tại sao đêm qua tên ngốc này tự dưng lại tốt bụng như vậy. Đúng là thằng điên. Đêm qua còn bôi thuốc cho hấn, sáng ra vừa ngủ dậy đã đập cho hấn một phát! Đúng là muốn hãm hại hấn mà.

Kẻ ngốc không đáng sợ, kẻ điên cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là kẻ vừa điên vừa ngốc!

Lai Sinh ngơ ngác nhìn hấn, kiên định nói: “Sao có thể, ta mới không để cho ngươi ngủ trên giường của ta, dùng chân của ta!”

Loan Loan nhìn hấn ôm lấy chăn thật chặt, đôi chân mở rộng thành hình chữ bát (八) chiếm trọn cả cái giường, giống y hệt một đứa trẻ! Trong lòng nàng lại càng thêm hoài nghi, quá kỳ lạ.

Nàng an ủi Lai Sinh hai câu rồi gọi Vương Nguyên Sinh ra. Vương Nguyên Sinh sợ mình bị mắng, không đợi Loan Loan mở lời đã lập tức oan ức nói: “Nhị tỳ, không phải đệ lấy thật mà. Chăn kia là tự hấn đưa cho đệ. Đêm qua đệ đói bụng, hấn còn hâm nóng thức ăn cho đệ, vết dầy thừng hấn trên tay quá đau, hấn còn bôi thuốc cho đệ. Đệ thật không biết sao mới sáng ra đã thành như vậy rồi?”

Loan Loan gật đầu, sau đó bảo hấn đến phòng bếp ăn cơm trước. Thấy mình không bị mắng, Vương Nguyên Sinh hơi bất ngờ, vội đi đến nhà bếp. Loan Loan quay người trở lại phòng Lai Sinh. Lai Sinh vẫn còn ngồi trên giường giận dỗi. Nàng đi đến cạnh tủ quần áo, nhìn qua, chiếc chăn hoa trên giường mà Vương Nguyên Sinh đã dùng rất đẹp, là chiếc chăn mà Lai Sinh thích. Nàng cười đi đến bên giường, nhẹ giọng nói: “Không phải chỉ là một chiếc chăn thôi sao, vẫn còn tức giận à?”

Lai Sinh ngẩng đầu lên, viền mắt hồng hồng, đáng thương luyến tiếc nói: “Đó là cái chăn mà đệ thích, vốn định mấy ngày nữa sẽ dùng đến.”

Loan Loan bật cười, thật là một đứa trẻ to xác buồn cười, lập tức nàng lại ngó ra, đưa mắt nhìn Lai Sinh, cười nói: “Không phải chỉ là cái chăn thôi sao, giặt đi rồi dùng tiếp là được mà! Và lại, cứ tức giận như đệ cũng không tốt a, tức giận sẽ làm hại đến gan, không tốt cho việc dưỡng sinh. Không phải chị dâu vẫn hay nói với đệ, thường ngày chúng ta phải biết chú ý đến việc dưỡng sinh, không thể tức giận, tức giận nhiều sẽ sinh bệnh đó!”

Lai Sinh bĩu môi, dùng sức đẩy chăn ra, giận dỗi nói: “Đệ không thích dưỡng cái gì sinh hết. Đệ không cho hấn dùng đồ của đệ, còn không được sự đồng ý của đệ lại càng không được!” Vừa nói, hấn vừa ôm chiếc chăn mà Vương Nguyên Sinh đã dùng đẩy vào trong ngực nàng, bĩu môi nói: “Chị dâu giặt sạch dùm đệ được không?”

“Được, để chị dâu giặt sạch giúp đệ!” Loan Loan nhận chăn, quay người lại thì chân mày đã lập tức nhíu lại thành hình chữ Xuyên (川).

Ấn sáng xong Loan Loan dọn dẹp nhà, nàng bảo Vương Nguyên Sinh giúp trông em bé. Lai Sinh cũng không đi chơi mà ngồi trong sân lên nhìn Vương Nguyên Sinh. Đúng ra giờ lành đã qua được nửa canh giờ vẫn không thấy Tạ Nhân đâu.

Loan Loan cũng không chắc có phải đã xảy ra chuyện bất ngờ gì không, cũng không biết hôm nay Tạ Nhân có đến mở không, bình thường sáng nào cũng thấy hấn đến một lần, ngoại trừ có tình huống đặc biệt.

Qua khoảng một canh giờ, một mình Tạ Tam đi tới.

“Chuyện này Tam thiếu gia đã biết rồi. Vương Nguyên Sinh bị hoài nghi nhiều nhất, nhưng Tam thiếu gia nói nể mặt các người sẽ không đưa hấn lên quan, nhưng nếu có chuyện hấn nhất định phải đến khi được gọi... Tam thiếu gia còn nói không thể oan uổng một người tốt, cũng không thể bỏ qua cho một kẻ xấu. Chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng. Mặc dù Vương Nguyên Sinh bị tình nghi, nhưng cũng không chắc là do hấn làm, cho nên, trước tiên chúng ta phải cùng cấp trên ở mở kiểm tra lại một phen. Mấy hôm nay cứ để cho Vương Nguyên Sinh về nghỉ ngơi trước đi.”

Chỉ cần Tạ Nhân hạ lệnh tra rõ thì tốt rồi, tiền Tạ Tam đi, Loan Loan lại kể cho Vương Nguyên Sinh nghe, sau đó bảo hấn về nhà trước.

Chờ Vương Nguyên Sinh đi rồi, Loan Loan tới công trường tìm Bách Thủ, nói kết quả cho hấn nghe. Bách Thủ hơi thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ cần cẩn thận thăm dò là có thể tra ra được chân tướng sự việc. Mặc dù mấy ngày này Nguyên Sinh khó tránh khỏi bị người ta đàm tiếu, nhưng vẫn còn tốt hơn không minh bạch bị đưa tới quan phủ. Ta tin Tam thiếu gia nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho Nguyên Sinh.”

Chuyện than đá lần trước dù không tra ra được tên đầu sỏ nhưng Tạ Nhân vẫn tin Vương Nguyên Sinh, cũng giúp làm sáng tỏ sự trong sạch của hấn với mọi người, thực ra đây cũng là nói hấn tin tưởng nàng và Bách Thủ. Không biết lần này hấn sẽ xử lý như thế nào đây.

Nói với Bách Thủ mấy câu xong Loan Loan liền rời đi, trên đường về nàng nghĩ đã lâu rồi không lên núi liền quay người lên núi. Bách Thủ đã trồng một ít

ngô và khoai lang. Kể từ sau khi có con, nàng cũng không quá để ý đến chuyện đồng ruộng, cây trồng đều tốt, qua một thời gian nữa là có thể được ăn ngô rồi.

Rau của nhà nàng cho tới giờ chỉ để tự nhà ăn, không giống như các nhà khác nhìn thấy loại rau nào bán chạy, lúc đi chợ còn mang rau đi bán. Trong vườn nhà nàng còn trồng được rất nhiều loại rau.

Đại đa số người dân vùng núi đều trồng ngô, nhìn lướt qua cả vùng núi đều toàn là cây ngô, nếu có người ngồi bên trong cũng khó mà nhìn ra được.

Quay người lại chuẩn bị xuống núi, Loan Loan nghe thấy bên sườn núi có tiếng người nói nhỏ, lại giống như đang khẽ cười. Nàng định thần, đi ra hai bước nhìn xem thì thấy một người ngồi bên sườn núi đang cầm dao cắt cỏ, một lúc cao hứng lại thăm nói khẽ hai câu: “Xem người còn dám mạnh miệng không, hừ, không tin ta không trị được người!”

Chốc sau lại than thở: “Nếu là bé trai mập mạp kháu khỉnh thì tốt rồi, Thanh Sơn nhà chúng ta sau này...”

Hóa ra là mẹ Thanh Sơn. Một ngày trước vợ Thanh Sơn sinh con, lúc mang bầu ai nhìn cũng bảo nhất định là con trai, mỗi lần Cát Kim Liên cãi nhau với mẹ Thanh Sơn cũng mạnh miệng hơn không ít, kết quả lại là sinh con gái, Cát Kim Liên liền khóc tại chỗ.

Từ sau đó, Cát Kim Liên không còn thái độ kiêu ngạo như trước nữa, trước mặt mẹ Thanh Sơn thì cúi đầu thấp hơn một chút, mẹ Thanh Sơn dạy bảo gì, nàng cũng không dám mở miệng đáp trả.

Ngược lại, Vương Thanh Sơn mỗi ngày trở về nhà thì việc làm đầu tiên là vào thăm con gái, có người hỏi hân: “Không phải con trai có phải thất vọng lắm không?”

Vương Thanh Sơn cười nói: “Con trai con gái không phải đều chung dòng máu với tôi sao? Con gái thân thiết hơn, muốn có con trai cũng không khó, sau này lại sinh là được!”

Hiện giờ nghe mẹ Thanh Sơn nói, nàng liền hiểu hẳn bà đang canh cánh trong lòng, vừa vui vẻ vì biết con dâu không cãi lại bà nữa, lại vừa thất vọng vì Vương Thanh Sơn không có con trai!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Khác thường (3)

Nhà Thanh Sơn vừa vui mừng vừa lo buồn, một nhà khác trông mong hồi lâu rốt cuộc cũng đợi được cháu trai, lúc này cả nhà mới có được sự hài hòa.

Mẹ Lan Hoa sau khi có con trai sống lưng cũng thẳng lên, coi con trai như tổ tông. Cát Sơn thì ngược lại, kể từ sau khi có con trai, thái độ với Lan Hoa lại tốt hơn nhiều, bình thường ăn mặc gì cũng đều có phần của con bé.

Những chuyện này Loan Loan cũng là nghe người ta nói, mấy chuyện như vậy bây giờ quá nhiều, nàng vốn cũng không rảnh rỗi đi quản mấy chuyện này.

Lúc đi từ trên núi xuống nàng nhìn thấy Hương Tú và Lưu quân sự đứng dưới một gốc cây, không biết nói chuyện gì mà Hương Tú thỉnh thoảng lại liếc ra trông chừng, suy nghĩ một chút, Loan Loan quay người, tìm một con đường nhỏ đi vòng qua chỗ Bách Thủ làm. Đến dưới chân núi, đứng lúc nhìn thấy Tạ Nhân đang nói gì đó với Bách Thủ, Tạ Tam cười hi hi theo sau.

Nhìn thấy Loan Loan đi tới, Tạ Tam từ xa đã chào hỏi nàng: “Ồ, vợ Bách Thủ đi đâu vậy?”

“Tam thiếu gia.” Loan Loan chào hỏi Tạ Nhân trước, sau đó cười nói với Tạ Tam: “Không có gì, đi thăm ruộng ngô một chút thôi.”

“Này, người thật là chăm chỉ, trong số phụ nữ ở Dương gia thôn chúng ta chắc chỉ có người lợi hại...” Tạ Tam cười nói: “Bách Thủ huynh đệ lên mô làm công, người không chỉ phải chăm sóc con cái, còn phải gánh vác việc nhà, thỉnh thoảng còn phải đi đến Lai Sinh. Những chuyện này không nói, hàng năm lại còn đưa mọi người đến thôn trang hỗ trợ làm việc, ta nghe thấy mọi người ai cũng khen người không ngớt!”

Loan Loan nhún nhát cười: “Những chuyện này có đáng là gì, đó là mọi người cho ta mặt mũi thôi.”

Tạ Tam nhìn Bách Thủ cười ha ha, lại cười nói với Tạ Nhân: “Tam thiếu gia, người nhìn xem, đây thật là không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, hai vợ chồng huynh đệ Bách Thủ đều khiêm tốn như thế!”

Khóe miệng Tạ Nhân khẽ cong lên, lộ ra nụ cười nhát, sau đó hân nói với Loan Loan: “Ta đã sớm nghe Nhị ca đề cập tới người, ca ấy nói ở một góc địa phương nhỏ bé gặp được người rất biết làm ăn, không chỉ có đầu óc linh hoạt, làm ra đồ hiếm lạ, mà mùi vị còn được xem như đệ nhất thiên triều. Ta vẫn nghĩ rằng đó là một lão đầu kinh nghiệm phong phú, không ngờ tới lại là một nữ tử trẻ tuổi...” trong mắt hân trừ kinh ngạc còn có sự tán thưởng: “...Sao lại có được nhiều chủ ý như vậy?”

Loan Loan khẽ mỉm cười: “Tam thiếu gia quá lời, chúng ta nào có chủ ý gì, chỉ là bình thường rảnh rồi thích làm vài món ăn mà thôi!”

“Ồ, vợ Bách Thủ thật là khách khí! Người trông Dương gia thôn này ai mà không biết người là người có năng lực, thấu tình đạt lý. Hiện giờ việc trên mộ Nhị thiếu gia đã giao cho Tam thiếu gia, người có chuyện gì cứ trực tiếp nói với Tam thiếu gia là được. Nếu có khó khăn, Tam thiếu gia có thể giúp được nhất định sẽ giúp. Tam thiếu gia cũng dễ nói chuyện.”

Tạ Tam nói giúp vài lời tốt đẹp cho Loan Loan và Bách Thủ ở trước mặt Tạ Nhân, thừa dịp nịnh nọt lấy lòng Tạ Nhân.

Loan Loan cũng không muốn nhận tâm ý của hắn, cười cười không lên tiếng. Mà Tạ Nhân nghe xong dường như lại có vẻ rất để ý, ngón tay hắn nhẹ nhàng phẩy phẩy trường bào màu trắng, nhìn Bách Thủ và Loan Loan nhã nhặn nói: “Ta là người hiểu lý lẽ, nếu các người có chuyện gì khó khăn cứ trực tiếp nói với ta là được.”

Mắt Loan Loan chớp chớp chớp, dường như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó: “À, ta đi ra ngoài mà quên mất, trong nhà còn có trẻ con, Tam thiếu gia cũng bận bịu, ta xin đi trước.”

“Thời gian cũng không còn sớm, ta cũng cần phải trở về từ lâu.” Tạ Nhân nói đến chuyện của mình, lại quay người sang nói với Bách Thủ: “Nơi này người để ý thêm một chút.”

Bách Thủ nghiêm túc gật đầu: “Tam thiếu gia yên tâm.”

Nhìn Tạ Tam tiễn Tạ Nhân đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, Loan Loan liền tìm chỗ ngồi xuống kể cho Bách Thủ nghe chuyện sáng nay Lai Sinh và Vương Nguyên Sinh gây lộn với nhau, còn nói: “... Dường như đệ ấy không phải chỉ mới một lần như vậy!”

Đêm hôm trước nói gì làm gì, ngày hôm sau toàn bộ đã thay đổi. Ví như hôm lễ mừng năm mới, hôm trước Lai Sinh vốn đã nói với Loan Loan, năm nay không mua rượu cho ông ngoại hắn nữa, chỉ cần một chút đồ cúng như hoa quả hay cân thịt. Nhưng ngày hôm sau khi đi chợ, Lai Sinh lại tự đi mua rượu, giống như đêm hôm trước chưa từng nói ra mấy lời đó vậy.

Ngẫm kĩ lại sự khác thường của Lai Sinh, kể từ sau khi hắn trở về từ Âu Dương gia đã có chút khác trước, chỉ là, bởi vì biểu hiện của hắn không quá rõ ràng mà thôi. Hai người chỉ cho rằng hắn ở Âu Dương gia phải chịu khổ, cho nên bây giờ mới xuất hiện một chút khác lạ.

Hiện giờ xem ra, hình như chuyện không hề đơn giản như vậy.

Đêm hôm trước những gì Lai Sinh nói và làm đều hoàn toàn giống hành động của một người bình thường. Nhưng mà nghĩ lại sáng sớm hôm nay, hắn rõ ràng vẫn là Lai Sinh kia!

Bách Thủ cũng cảm thấy chuyện này quá lạ lùng, làm cho hắn có chút bận tâm. Hai người quyết định mấy ngày tiếp theo sẽ quan sát Lai Sinh thật kỹ.

Lúc này, trên núi lại có mấy người vác than xuống, Bách Thủ bảo Loan Loan đi về trước, hắn đang bận công việc.

Lúc Loan Loan về đến nhà, Lai Sinh đang ngồi xỏm gần gốc cây to giữa sân, cầm cành cây chọc tổ kiến.

Thấy Loan Loan trở về, hắn lập tức bỏ cành cây, nhảy dựng lên hét lớn: “À, chị dâu rốt cục đã về rồi!” Nói xong, hắn liền nhanh chân chạy ra ngoài.

Từ sáng sớm nàng cũng chưa nói chuyện nhiều với Lai Sinh, hơn nữa trong lòng nàng còn một đồng nghi ngờ, lúc này Loan Loan làm sao dám để cho Lai Sinh đi ra ngoài. Loan Loan không đồng ý, Lai Sinh cũng không dám đi ra ngoài, trề môi, vẻ mặt đưa đám trở lại trong sân, rất chỉ là mắt hướng nhìn Loan Loan, có vẻ buồn bực hỏi: “Sao thế, đệ muốn đi chơi mà!”

Loan Loan chỉ chỉ cái ghế dài dưới mái hiên rồi ngồi xuống: “Ngồi xuống. Từ giờ tới trưa đệ không được ra ngoài, giờ chị dâu có chuyện muốn hỏi đệ đây.”

“Sáng nay Vương Nguyên Sinh không phải cũng đi ra ngoài đấy thôi.” Lai Sinh nhỏ giọng nói thảm một câu, nhưng Loan Loan tai thính lại nghe thấy rõ. Thấy Loan Loan nhìn mình chằm chằm, Lai Sinh lập tức ngậm miệng, không cam lòng ngồi xuống ghế, cong lưng, đầu cúi xuống, uể oải nói: “Hỏi chuyện gì?”

Loan Loan thấy buồn cười, nàng cầm một rổ rau từ trong nhà bếp ra, vì để hai ngày rau đã hơi héo, nàng liền bảo cho hắn biết chỗ nào cần phải bỏ đi, chỗ nào có thể giữ lại, sau đó nói: “Đệ nhặt chỗ rau này để trưa nay nhà mình ăn. Ca đệ tối nay còn phải làm việc, chỉ có hai chúng ta thôi, trừ rau cải ra đệ còn muốn ăn gì nữa không?”

Lai Sinh đưa tay khều khều từng cọng rau, trợn mắt nói: “Hôm nay chúng ta chỉ ăn cái này thôi ạ? Không có thịt sao?”

Loan Loan thấy đáng vẻ của hắn rất buồn cười, liền trêu chọc hắn: “Nhà chúng ta lần nào ăn thịt cũng là đệ ăn nhiều nhất, đệ vẫn chưa thấy đủ sao?” Con người của nàng lại đảo một vòng, nói tiếp: “Mua thịt thì cần có bạc. Nếu không thế này đi, đệ đi theo ca lên mỏ làm việc, đào than mặc dù được nhiều bạc nhưng lại không an toàn, hay là như vậy đi, đệ đi vác than, lúc mệt mỏi thì nghỉ ngơi, hơn nữa mỗi ngày còn có thể ăn cơm trên mỏ, không cần tiêu tiền!”

Sau khi nghe xong, Lai Sinh lập tức chạy vào trong phòng lấy ra mấy đồng tiền hắn tích cóp được, tổng cộng có mười mấy đồng, đưa tới trước mặt Loan Loan, lấy lòng nói: “Chị dâu, đệ đưa tất cả tiền của đệ cho tẩu, chúng ta ăn thịt đi. Còn nữa, đệ không muốn lên mỏ làm việc đâu, mệt chết người đi được!”

“Kiểm bạc sao có thể không một được chứ, còn nữa, cũng không nói là không cho đệ nghỉ ngơi. Hôn nữa lên mò làm việc một tháng còn có thể kiếm được một hai lượng bạc, có thể mua thêm nhiều thịt, rồi lại nói, đệ cần phải kiếm được bạc để sau này có tiền cưới vợ nữa chứ! Có vợ, thì sau đó mới có con...”

Nàng lại tiếp tục nói thêm một tràng nữa, Lai Sinh nghiêng đầu nghe rất cẩn thận, một lúc sau, hần thành thật hỏi: “Vợ là gì?”

Mặt Loan Loan cứng đờ, lập tức nặng nề thờ dài một tiếng.

Người bình thường có thể hỏi vợ là gì sao?

Nàng rất thất vọng.

Ở chung được mấy năm, mặc dù biết ngay cả thuốc thang cũng không hiệu quả, sau khi thấy được ánh rạng đông, lại biết tất cả đều chỉ là hy vọng xa vời, có thể không thất vọng sao?

Lai Sinh trừ có hơi ngốc nghếch, những mặt khác đều hơn nhiều người trong thôn.

Bàn về sức lao động, hần có thân thể khỏe mạnh cường tráng, chỉ là bình thường thiếu rèn luyện một chút thôi. Bàn về ngoại hình, Lai Sinh coi như là một nam tử có dáng vẻ đoan chính. Bàn về lòng hiếu thảo, hần còn hơn rất nhiều người. Nếu như hần có thể trở lại thành người bình thường, chuyện tìm vợ đương nhiên sẽ rất dễ dàng!

Loan Loan và Bách Thủ đều ôm một chút hy vọng trong lòng, Lai Sinh có một chút khác thường, nàng liền cao hứng đến công trường nói cho Bách Thủ biết. Xế chiều, nàng buồn bực ầm con đến mở nói chuyện với Bách Thủ, lại đi đến nhà Mai Tử ngồi nói chuyện. Đại Bảo Tiểu Bảo đều đã biết đi. Hán Nhi cũng đang tập đi, thấy Đại Bảo và Tiểu Bảo trong sân thì vui vẻ, tay thẳng bé quơ quơ dặm chân đòi đi. Trẻ con chơi đùa thì vui vẻ, Loan Loan lại một muốn chết vì phải dạy con tập đi, lúc về đến nhà nàng vừa mệt vừa đau lưng.

May mà trẻ con hay ngủ. Nhân lúc con ngủ, Loan Loan không còn chút hình tượng nào nằm úp sấp trên giường, chờ Lai Sinh về nàng mới lồm cồm bò dậy nấu cơm.

Cơm tối nấu xong thì trời cũng đã tối. Vừa dọn thức ăn lên Lai Sinh đã đi vào, vừa lấy giúp bát đũa cho hai người, vừa nói: “Hán Nhi còn ngủ, cơm nước xong chắc cũng vẫn thế.”

Loan Loan ngẩn người, nghĩ hoặc nhìn hần một cái, gật gật đầu ra hiệu cho hần ngồi xuống.

Bữa cơm trôi qua rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng đũa chạm vào bát của hai người.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, hình như đã có một thời gian dài khi bọn họ ăn cơm tối, nếu nàng và Bách Thủ không nói gì thì trong phòng cũng im ắng hẳn. Nàng thử nhớ lại trước kia, Lai Sinh lúc nào cũng ồn ào, nói cũng nhiều. Nhưng lại nhớ tiếp, hình như thói quen này của hần hiện giờ cũng không hề thay đổi.

Sau đó nàng lại cẩn thận ngẫm lại, Loan Loan rốt cục đã hiểu ra, Lai Sinh thay đổi chính là do thời gian, vào ban ngày thì hần không khác gì trước kia, nhưng trời vừa tối, dường như rất ít khi nghe thấy giọng nói của hần.

Nghĩ đến đây, trên mặt Loan Loan không khỏi hiện lên vẻ mặt kinh ngạc.

Nàng đưa mắt lạng lẽ nhìn Lai Sinh phía đối diện.

Hần ngồi ngay ngắn cạnh bàn, một tay cầm bát, dáng vẻ ăn cơm không hề giống kiểu ăn như hổ đói hồi trưa, cũng không phát ra tiếng chẹp chẹp gấp thức ăn vào trong bát mình trước, cũng không cầm đũa chọn tới chọn lui thức ăn trong đĩa, mà nét mặt biểu hiện lạnh nhạt, nghiêm túc.

Hoàn toàn là dáng vẻ của một đứa trẻ đã được dạy dỗ từ nhỏ, có hiểu biết!

Loan Loan thầm giật mình, Lai Sinh trở nên hiểu lễ nghĩa như thế từ lúc nào, sao nàng lại không biết?

Nghĩ đến một khả năng nào đó, tâm huyết của nàng lại sôi trào lên.

Chốc lát sau, cơm nước xong xuôi, Loan Loan thu dọn bát đũa, nói với Lai Sinh: “Đệ ngồi chơi trong nhà nhé, chị dâu đi rửa bát là được rồi.”

Lai Sinh để những món ăn còn thừa vào trong tủ, đưa tay nhận lấy đồng bát đũa trên tay Loan Loan: “Để đệ rửa cho, Hán Nhi cũng sắp tỉnh rồi.”

“Ừ, vậy đệ đi xem cháu đã dậy chưa giúp tẩu đi?” Loan Loan để bát đũa vào trong chậu, đổ nước vào, lấy một chút nước rửa chén, liếc nhìn Lai Sinh đi ra khỏi phòng bếp, quay người rửa bát.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Khác thường (4)

Lai Sinh nhanh chóng quay lại.

“Cháu nó vẫn đang ngủ ngoan lắm!” Lai Sinh vui vẻ nói.

“Thế à?” Loan Loan liếc nhìn hắn một cái, cũng cười nói.

Lai Sinh gật đầu, lập tức nói tiếp: “Chị dâu, hay để đệ bế cháu dậy nhé! Giờ này còn ngủ, lúc nữa thức dậy lại chơi đến khuya!”

“Không cần! Cứ để cháu ngủ đi!” Loan Loan nói. Chỉ có bát đĩa của hai người nên rửa xong rất nhanh, sau đó nàng lấy nôi ra ngoài mức nước bùng vào, nói: “Cũng không còn việc gì nữa, đệ đi nghỉ ngơi đi.” Nói xong nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Lai Sinh lập tức tiến lại gần nói: “Chị dâu mệt hả? Hay để đệ làm cho.”

“Không cần đâu.” Loan Loan nhìn hắn cười cười: “Chỉ có chén bát của hai người thôi mà, có gì đâu mà mệt. Haiz, chỉ là trong lòng có chút phiền muộn, chuyện của Nguyên Sinh thật làm cho người ta lo lắng.”

Lai Sinh liền ngồi xuống cạnh bàn, quan tâm hỏi: “Chị dâu đừng quá lo lắng, không phải đã nói trên mộ sẽ phái người đi điều tra cẩn thận sao?”

Cất bát đĩa xong, Loan Loan cời tạp dề ra treo lên, đi ra khỏi phòng bếp. Lai Sinh cũng đứng dậy đi theo phía sau.

“Tuy nói vậy nhưng dù sao chuyện này cũng không nhỏ. Có vẻ như Tạ Đại nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.” Loan Loan lại thở dài, quay người đi vào phòng Lai Sinh gấp chiếc chăn mà đêm qua Vương Nguyên Sinh đã đắp, nói với Lai Sinh: “Đứa nhỏ Nguyên Sinh này thỉnh thoảng rất nghịch ngợm, nếu nó làm gì không đúng, đệ cũng đừng giận nhé. Tàu đã mất rồi, lại dám chưa được đệ đồng ý đã lấy chăn ra dùng. Đệ yên tâm, sáng mai có nắng chị dâu sẽ giặt sạch giúp đệ.”

Lai Sinh ngạc nhiên nói: “Chị dâu, không sao đâu mà, đệ đệ tự giặt được rồi. Đệ hay quên lắm, ngày mai tàu nhớ nhắc đệ nhé.”

Loan Loan liền cười: “Ôi, Lai Sinh ngày càng hiểu chuyện, biết chia sẻ gánh nặng giúp chị dâu rồi đấy!”

Lai Sinh cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt hắn, chỉ thấy hắn gãi gãi đầu có chút ngại ngùng.

Loan Loan nhìn thấy thế lại nói: “Nhà tàu chỉ có một đứa em trai này, cha mẹ đều cưng chiều nên có đôi lúc khó tránh khỏi hơi tùy hứng. Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy cũng do tính tình ham ăn lười làm của nó. Bây giờ còn giành chăn với đệ, đệ yên tâm, chờ đến hôm nào rảnh, chị dâu nhất định sẽ về nhà nói chuyện đàng hoàng. Tàu sẽ dặn dò cha mẹ dạy dỗ nó cẩn thận, nếu cần phải đánh cho nó một trận nhớ đòi mới được.” Đồng thời nét mặt nàng cũng tỏ vẻ rất giận, cho thấy nàng đang nghiêm túc lắm.

Đáy mắt Lai Sinh hiện lên vẻ lo lắng, ngượng ngùng cười khuyên: “Chị dâu không cần nghiêm trọng như vậy đâu ạ! Bình thường đệ cũng rất nghịch ngợm, vậy mà cho đến giờ chị dâu và ca ca cũng chưa từng đánh đệ lần nào cả mà.”

“Đệ là đệ, nó là nó.” Loan Loan nặng nề hừ một tiếng: “Đệ xem nó đã gây ra chuyện gì, nếu không phải vì tính lười biếng của nó, chạy đến chỗ người khác nhất than đá, thì sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy? Còn làm cho cha tàu phải mất mặt đi cầu người ta. Con cái nhà người ta đều ngoan ngoãn. Nó thì ngược lại, từ nhỏ đến lớn đều làm cho người ta phải nhọc lòng...” Nói đến đoạn sau, trong lòng Loan Loan thật sự thấy tức giận.

Lai Sinh thấy Loan Loan tức giận như vậy, trong lòng âm thầm lo lắng, đến khi Loan Loan trở về phòng nàng rồi hắn vẫn thấy bất an. Một lúc sau, hắn quyết định sang tìm Loan Loan.

“Chị dâu, thật ra chăn này là do đêm đó đệ đưa cho Nguyên Sinh.”

Loan Loan lộ vẻ kinh ngạc: “Sao có thể!” Nàng lập tức an ủi hắn: “Lai Sinh, chị dâu biết đệ hiểu chuyện hơn. Mặc dù chỉ là chuyện nhỏ, nhưng từ chuyện nhỏ mới có chuyện lớn, nó làm sai thì phải chịu, không lọt đi một tảng da sao nó nhớ kỹ được đấy!”

“Không phải vậy, chị dâu à, chăn này đúng là do đệ lấy ra mà.” Sau đó Lai Sinh kể lại cho Loan Loan nghe chuyện đêm đó hai người ăn cơm xong, hắn chủ động mang chăn ra cho Vương Nguyên Sinh.

Loan Loan không thể tin nổi nhìn hắn: “Nhưng Lai Sinh à, hồi sáng chính đệ đã nói Nguyên Sinh tự lấy chăn này ra mà?”

Mặt Lai Sinh đỏ lên, hồi lâu sau ậm ừ nói: “Là do hồi sáng đệ vẫn chưa tỉnh ngủ, nên nhớ nhầm ấy mà.”

Loan Loan bình tĩnh nhìn hắn, nghiêm túc hỏi: “Lai Sinh, có phải đệ có chuyện gì không nói cho chị dâu biết không? Đệ yên tâm, bất luận như thế nào, chị dâu và ca ca cũng sẽ không hại đệ.”

Lai Sinh nhìn ánh mắt nghiêm túc của Loan Loan, hốc mắt hơi đỏ lên. Loan Loan cũng không vội, nàng lặng lẽ ngồi chờ, bất kể như thế nào nàng cũng

muốn nghe chính miệng hắn nói ra. Nhất thời cả gian phòng rơi vào yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của con trai nàng đang ngủ. Khoảnh khắc sau đó làm nàng thất vọng vô cùng, Lai Sinh không chịu nói gì cả, chỉ nói sau này sẽ nhớ rõ.

Bất kể Lai Sinh thật sự được tỉnh táo hay thỉnh thoảng được bình thường, thỉnh thoảng lại phát bệnh, chúng đều nhen nhóm trong lòng nàng và Bách Thủ một tia hy vọng.

Sáng hôm sau, sau khi thức dậy nấu cơm, việc đầu tiên Loan Loan làm là đi gọi Lai Sinh dậy ăn cơm. Lai Sinh quần chăn xoay người, bủn rủn mắt nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Làm liên tiếp hai ca, khi Bách Thủ trở về đáy mắt đã có chút tơ máu. Loan Loan vội vàng bung cháo cho hắn ăn. Trong lúc Bách Thủ ăn, nàng bắt đầu thu dọn nhà cửa. Cũng may nhà nàng không rộng lắm. Bách Thủ cơm nước xong liền đi nghỉ ngơi, nàng cũng đã thu dọn xong. Đến lúc nàng cơm nước xong, cũng vừa lúc Lai Sinh tỉnh dậy. Loan Loan cũng không thèm quần hắn, đi vào phòng bé con. Đợi nàng bé con ra liền thấy Lai Sinh đang ngồi ở cửa phòng bếp, thấy nàng hắn lập tức nói: “Chị dâu, sao không có gì ăn hết vậy?”

“Đồ ăn ở trong bát, còn dưa chua ở trong vại, đệ không biết à?”

Lai Sinh chu miệng, tay chân đều lười biếng đã quen, hắn thật không muốn động chút nào. Hắn đi vào phòng bếp, chưa đến một phút đã cầm hai cây dưa chua tới trước mặt Loan Loan: “Chị dâu, hai cây có được không?”

“Tùy đệ... Này này, phải để vào trong bát chứ, đệ cầm như thế làm gì?” Nhìn thấy nước dưa chua suýt nữa rơi vào người con, Loan Loan gần như quát lên.

“Nhưng mà đệ không biết thái.” Không hề có chút cảm giác mình đã làm sai, Lai Sinh vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn Loan Loan, đồng thời lại đưa một bàn tay còn lại lên dụi mắt. Loan Loan còn chưa kịp ngăn cản, đã nghe thấy Lai Sinh kêu lên một tiếng: “A, đau quá!”

“Sao đệ ngốc thế, tay đã cầm đồ dưa lại còn đưa lên dụi mắt, không đau mới là lạ!” Loan Loan vội vàng đi lấy khăn thấm nước lau mắt cho hắn, vừa mắng. Đồng thời trong lòng nàng lại bắt đầu than thở.

Chờ Lai Sinh ăn cơm xong, Loan Loan mang cái chăn hôm trước Vương Nguyên Sinh đã dùng ra cho Lai Sinh đi giặt.

Lai Sinh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào cái chậu đầy ú, hét to: “Chị dâu đã đồng ý giặt giúp đệ rồi mà!”

Loan Loan cũng trừng mắt, nhìn vẻ mặt bất mãn của Lai Sinh đúng là hoàn toàn không nhớ chuyện đêm qua, nàng yên lặng bê chậu đi.

Cả buổi sáng trong đầu nàng đều nghĩ đến hành động mấy ngày nay của Lai Sinh, đôi lúc tỉnh táo, đôi lúc lại ngu ngơ hay quên, Lai Sinh trước kia chính là như vậy. Nhưng hình như bây giờ hắn còn quên trầm trọng hơn trước nữa. Lần trước là chuyện lấy chăn, lần này đến chuyện giặt chăn, rõ ràng chính bản thân hắn làm, vì sao vừa sáng hôm sau đã không nhớ được gì nữa?

Bình thường mỗi khi Bách Thủ trực ca đêm, ban ngày hắn sẽ nghỉ ngơi đến tận bữa trưa. Loan Loan cũng sẽ không đi quấy rầy, cứ để hắn ngủ đến khi tự thức dậy.

Cơm trưa cũng chỉ có hai người Loan Loan và Lai Sinh cùng ăn với nhau. Ăn cơm xong, Loan Loan bảo Lai Sinh rửa bát. Trước khi hắn phàn nàn, Loan Loan liền giao nhiệm vụ: “Đệ còn chưa làm xong việc thì không được phép đi chơi.”

Mạch Thảo tới chơi lúc Loan Loan đang dạy con tập đi, Lai Sinh cũng vừa làm xong việc.

Loan Loan thấy tò mò, thường ngày Mạch Thảo tới đây đều mang theo thức ăn, hầu như chưa bao giờ đến tay không cả, vậy mà hôm nay hai tay cô bé lại trống trơn, ngồi một lúc lâu vẫn chưa thấy có ý định về. Loan Loan liền nói: “Nhà hai chúng ta ở sát bên nhau, rảnh rồi cháu cứ đến đây chơi nhé, còn có thể nói chuyện với thím. Dù sao mẹ cháu cũng không ở nhà mà.”

Sau đó Mạch Thảo khoanh chân múa tay một lúc, ý nói trưa nay mẹ cô bé có về nhà, nhưng bảo nàng sang nhà Loan Loan chơi với em bé!

Loan Loan không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Rốt cuộc nhà Hương Tú có chuyện gì, sao lại đuổi Mạch Thảo ra ngoài?

Mạch Thảo ngồi hơn một canh giờ mới rời đi.

*****

Hôm nay không có nắng, trời cứ âm u như muốn mưa, cây hai bên đường bị gió lay động rào rào. May mắn nhà nàng không ở hướng đầu gió mà ở chỗ khuất, nàng bung ghế ra ngồi ôm bé con, kéo theo Lai Sinh ngồi bên bậu cửa.

Loan Loan ngồi chơi đùa với con trai, có ai đi ngang qua cửa còn thuận miệng chào hỏi hai câu, gặp ai rồi rồi còn có thể đi đến trêu chọc em bé. Lai Sinh nhàm chán hết nhìn đông lại nhìn tây. Nhiều lần hắn muốn trộm chuồn đi chơi đùa bị Loan Loan gọi lại.

Xế chiều Bách Thủ tỉnh dậy. Nàng đưa con cho Lai Sinh rồi đi vào phòng bếp hâm nóng lại thức ăn cho Bách Thủ. Lúc đi ra đã thấy Lý Đại Trí đang ngồi bé con mình, còn Lý Đại Thạch thì ngồi xôm bên cạnh vui vẻ nhìn bé con bị chọc cho khanh khách cười không ngừng.

Từ khi được vào thư viện, Lý Đại Trí rất ít khi trở về. Giờ đã đổ tú tài, nghe nói thỉnh thoảng hắn còn giúp đỡ viện trưởng viết vài thứ. Mặc dù không được tiền, nhưng đây là một loại vinh dự mà có tiền cũng không mua được. Không biết hôm nay Lý Đại Trí trở về vì chuyện gì?

Loan Loan cười chào hỏi hắn, sau đó sai Lai Sinh vào nhà bưng thêm hai cái ghế ra.

Lý Đại Trí vội vàng ngăn lại: “Không cần không cần, chúng ta cũng sắp phải về nhà rồi.”

Lai Sinh lại không khách khí, vừa nghe thấy Lý Đại Trí nói không cần liền đặt mông ngồi trở xuống.

Loan Loan cười nói: “Không phải còn chưa đi sao, ngồi thêm lát nữa đi!”

“Không... cần đâu vợ Bách Thủ. Đệ đệ khó khăn lắm mới về... về nhà được một chuyến, mẹ ta ở nhà đang mong lắm...!” Lý Đại Thạch cười giải thích.

“À, cũng đúng, đại nương thường mong huynh về lắm đấy! Hai người nhanh về nhà đi!” Loan Loan đưa tay đỡ lấy con trai.

Lý Đại Trí đưa đứa bé lại cho Loan Loan, khách khí hai câu rồi mới rời đi, vừa được vài bước, đột nhiên hắn quay đầu nhìn Loan Loan nói: “Đứa nhỏ rất đáng yêu!”

Loan Loan khẽ kinh ngạc, lập tức cười nói: “Cảm ơn huynh!”

Hiện giờ trên người Lý Đại Trí có nhiều thêm một phần tự tin, toàn thân đều tỏa ra hơi thở của thư sinh, trong đám nông dân như bọn họ lại càng lộ vẻ bất phàm. Lý Đại Trí cũng là người tốt tính, người nào gả cho hắn nhất định không kém.

Người có được một tất sẽ mất một!

Nàng thử nghĩ đến cuộc sống hiện tại của mình, thậm chí thấy rất thỏa mãn! Nếu như nàng không đến nơi này, có lẽ ở thế kỷ hai mươi mốt nàng cũng đã kết hôn rồi, không biết mình sẽ gặp được người đàn ông như thế nào?

Lúc Bách Thủ đi ra, Loan Loan còn đang ngồi ngẩn người ở cửa, bé con đã sớm ngủ thiếp đi, còn Lai Sinh không biết đã chạy đi từ lúc nào!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Chân thành giải bày

Bé con vào giường xong, Loan Loan và Bách Thủ ngồi trong sân nói về chuyện của Lai Sinh. Bách Thủ cũng cảm thấy mấy ngày gần đây Lai Sinh vẫn là Lai Sinh trước đây, nhưng lại không giống trước nữa!

Đến giờ ăn cơm tối, Lan Hoa bưng một bát thịt đến. Là món khoai tây xào thịt Cát Sơn vừa xào xong.

Cho đến lúc Lan Hoa rời đi, Loan Loan vẫn có chút không dám tin, đây là lần đầu tiên mẹ Lan Hoa sai con mang thịt sang biếu.

Thịt nửa nạc nửa mỡ béo mà không ngấy. Lai Sinh nhìn mà chảy nước miếng, không nói hai lời liền bốc lấy một miếng thịt mỡ cho vào miệng, vừa ăn vừa kêu to: “Ngon quá đi!”

Tục ngữ nói có qua thì phải có lại.

Nhận một bát thịt của người ta thì cũng phải đưa lại chút gì đó. Vì vậy Loan Loan ra nhà sau lấy một miếng gan lợn luộc lên thái thành lát mỏng, để một nửa vào bát, sau đó lại cho thêm chút ớt thái nhỏ vào, thêm ít muối, ít hạt tiêu, sau đó trộn đều lên, rồi mới bảo Lai Sinh mang sang bên kia.

Trước kia gan lợn nàng đều luộc chín rồi thái lát là ăn được, nhắm rượu cũng rất ngon. Nàng cũng từng nhắc đến việc trộn gan lợn với ớt, nhưng vì lười, lại còn đang mang thai nên nàng cũng không có nhiều thời gian để bày vẽ.

Hôm nay rốt cục cũng được nếm thử. Bách Thủ cảm thấy rất ngon: “Sớm biết ngon như vậy, trước kia chúng ta nên làm như thế này, ngon thật đấy!”

Loan Loan nở nụ cười: “Không phải trước kia chàng rất sợ ăn cay sao?”

Bách Thủ nhìn nàng cười khà khà nói: “Nàng là vợ ta, nàng thích ăn cay, sao ta không thích ăn cay cho được? Hơn nữa, món ngon thế này đâu phải ai cũng nấu được, chỉ có vợ ta mới có tay nghề thế này thôi, bất cứ giá nào ta cũng phải ăn chứ!” Đúng kiểu vợ ta có tay nghề giỏi nhất thiên hạ.

Hiếm khi được nghe lời ngon tiếng ngọt của Bách Thủ, Loan Loan cười đến chân mày cũng cong cong, nàng lườm hấn nói: “Còn phải nói, cũng không nhìn xem ta là ai chứ!”

Hai người cười nói hi ha, cho đến lúc Lai Sinh về đến.

Ban đêm trời tối mù mù, lúc Lai Sinh đi trời còn chưa tối, khi hấn trở về mọi nhà đều đã lên đèn. Loan Loan thấy sắc mặt hấn khác thường, ngạc nhiên nói: “Lai Sinh, đệ sao thế, đỏ mặt à? Không phải bảo đệ đến nhà Lan Hoa đưa gan lợn sao. Sao bây giờ đệ mới về thế, lại đi đâu nữa à? Quá thời gian ăn cơm rồi!”

Lai Sinh cúi đầu ậm ừ nói: “Không đi đâu cả, đệ chỉ ngồi ở nhà Lan Hoa một chút thôi.”

“Sao?” Lai Sinh ở nhà Lan Hoa làm gì? Nàng hoài nghi: “Có phải đệ lại thèm ăn, nên ăn cơm ở nhà Lan Hoa không?”

Mặt Lai Sinh lập tức đỏ bừng, nghẹn họng văng dạ gật đầu.

Vốn cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng dường như hấn có vẻ rất khẩn trương, Loan Loan không kềm được nói: “Chỉ là một bữa cơm thôi mà, đệ làm gì phải khẩn trương như vậy...” Nàng vừa nói vừa ngó ra, miệng mở rộng tỏ vẻ không dám tin: “Đệ, không phải đệ ăn hết sạch thức ăn nhà người ta đấy chứ?”

“Nào có!” Lai Sinh lập tức lớn tiếng phủ nhận. Sau đó, hấn đỏ mặt thấp giọng nói: “Đệ cũng không biết sao lại ăn cơm ở nhà họ nữa!”

Loan Loan “Phĩ” một tiếng bật cười. Lai Sinh đỏ mặt, xoay người đi về phòng mình. Loan Loan chỉ vào phòng Lai Sinh cười ha ha: “Tên tiểu tử này vậy mà cũng biết ngại ngùng sao!”

Bách Thủ bên cạnh nói: “Trước kia dù đệ ấy có ăn gì của ai cũng không bao giờ biết ngại!”

Loan Loan hoài nghi!

*****

Trong lòng Loan Loan có tâm sự nên lần qua lần lại mãi vẫn không ngủ được, dường như có ngàn vạn con kiến đang bò tới bò lui, cảm thấy rất ngứa ngáy. Loan Loan không biết đêm qua mình ngủ lúc nào, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng rồi. Hơn nữa, Bách Thủ cũng đã về, bữa sáng cũng đã nấu xong.

Thời gian biểu của trẻ con đều theo người lớn, sau khi Loan Loan thức dậy, đứa nhỏ cũng thức theo, trước tiên nàng vệ sinh cho con trước, sau đó mới tìm một bộ quần áo sạch sẽ để mình thay, lúc nàng bế con ra Lai Sinh đã sớm đi ra ngoài.

Trong nhà còn cả đồng việc, lại còn phải trông con, vì đã ăn sáng rồi nên Bách Thủ giúp quét dọn nhà cửa. Loan Loan đặt con vào ghế nhỏ, vừa ăn vừa treu chọc bé con. Đến lúc nàng cơm nước xong xuôi, việc nhà hầu như đã làm xong hết, Bách Thủ đã đi nghỉ ngơi rồi. Vì không muốn quấy rầy hấn nghỉ ngơi, Loan Loan bế con ra sân ngồi. Chưa được một lát đã trông thấy mẹ Lan Hoa bế con từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Loan Loan đang dạy con tập đi, nàng liền bế con đi tới.

Hai đứa bé cũng trạc tuổi nhau, xem như hai người cũng có chung đề tài nói chuyện. Mẹ Lan Hoa đủ sữa, em bé lớn lên vừa trắng vừa tròn. Cứ nói hết chuyện này đến chuyện kia, bất giác hai người lại chuyển từ đề tài con cái sang Lai Sinh.

“... Xào thịt là sở trường của cha nó... Lúc đầu hấn ăn rất ngon lành, không hiểu sao được một nửa lại không ăn nữa, bảo thế nào cũng không ăn.”

Loan Loan ngạc nhiên hỏi: “Sao đệ ấy không ăn nữa?”

“Ai biết đâu! Chúng ta cũng hỏi lý do, mà hấn cứ ậm ừ không mở miệng. Lại còn xin lỗi, nói đã lâu hấn không được ăn thịt xào nên nhất thời thất lễ... Sau đó hấn cứ không ngừng xin lỗi. Muội cũng biết ta và Cát Sơn đâu phải người nhỏ nhen như vậy. Đều là người cùng thôn, đã nhiều năm như vậy, ai lại không biết Lai Sinh thích nhất là ăn uống, thế nên chúng ta cũng đâu trách gì hấn... Mà hình như hấn cảm thấy đã phạm lỗi rất lớn, trước khi về cứ ‘thật xin lỗi’ luôn miệng... Muội chưa nhìn thấy bộ dạng hấn đâu, cho tới giờ ta cũng chưa từng thấy Lai Sinh hiểu chuyện như vậy bao giờ. Thật không ngờ hai người dạy dỗ Lai Sinh tốt như vậy, đã biết lễ nghĩa rồi...”

Mẹ Lan Hoa nói không sai chút nào! Bình thường Lai Sinh đâu có thể hiểu chuyện như vậy, hấn không ăn hết sạch chỗ thịt đã là không tệ rồi!

Ý nghĩ kia dưới đáy lòng nàng lại bật lên, càng lúc càng rõ, khuôn mặt nàng cũng rạng rỡ hấn lên.

Mẹ Lan Hoa thấy Loan Loan vô duyên vô cớ âm thầm cười, cười cười đầy nàng: “Đang nói chuyện lại thất thần rồi! Nghĩ chuyện gì mà vui quá vậy, nói ta nghe xem nào!”

Loan Loan phục hồi tinh thần, cười nói: “Không có gì, cảm thấy đứa nhỏ này ngày càng hiểu chuyện nên trong lòng rất phấn khởi!” Đột nhiên nàng nhớ tới việc tối qua bảo Lai Sinh mang gan lợn sang nhưng chưa bảo nàng cách nấu.

Nhưng mẹ Lan Hoa lại nói: “Này, không phải chỉ cần cho thêm ớt rồi trộn lên sao? Lai Sinh đã nói cho chúng ta biết rồi, còn bảo chúng ta đừng cho quá nhiều, sẽ rất cay!”

Đầu Loan Loan kêu ong ong, tối qua nàng không hề nói với Lai Sinh lấy tiêu và ớt để làm gì, cách làm này nàng cũng mới nhắc đến một lần từ rất lâu rồi,

nhưng nhà nàng cũng chưa từng ăn lần nào, chưa kể, với trí thông minh của Lai Sinh cho dù nàng có nói chưa chắc hẳn đã nhớ nổi, sao giờ hẳn lại biết?

Mẹ Lan Hoa không nhận thấy vẻ mặt của Loan Loan, nói với nàng mấy lời từ tận đáy lòng: “Nói thật muội nghe đừng giận nhé. Thật ra trước kia ta rất ít tiếp xúc với Lai Sinh, hẳn không chỉ nghịch ngợm lại còn hay vào trong thôn làm loạn, cho nên vẫn có chút thành kiến với hắn. ... Bây giờ mới phát hiện thật ra đứa nhỏ này đôi khi cũng làm cho người ta vui về... Hiện giờ hẳn có thể hiểu chuyện như vậy, tin rằng ông ngoại hẳn trên trời có linh thiêng cũng được an ủi một chút...”

Đội mẹ Lan Hoa vừa đi, Loan Loan đánh thức Bách Thủ, nói suy nghĩ của mình cho hắn nghe. Bách Thủ lộ rõ vui mừng: “Nếu thật là như vậy, sao đệ ấy lại không nói cho chúng ta biết?”

Về chuyện này Loan Loan cũng không giải thích được, nàng suy đoán: “Có lẽ đệ ấy có chuyện gì khó nói, hoặc lo lắng điều gì đó?” Nhưng nàng và Bách Thủ đối xử với hắn tốt như vậy, Lai Sinh còn gì phải lo lắng nữa đây?

Sau mấy ngày quan sát, Loan Loan nhận thấy ban ngày Lai Sinh vẫn giống hệt như đứa trẻ, đến tối liền trở nên khác thường. Không biết rốt cục hắn đã gặp phải chuyện gì ở Âu Dương gia, sau khi trở về gần như mất nửa cái mạng, đầu óc lại tỉnh táo hơn một ít.

Hai người cứ mãi luôn khó hiểu, cho đến trưa vẫn không làm được chuyện gì ra hồn. Đến giờ ăn cơm trưa, Lai Sinh rốt cục đã trở về. Bách Thủ cẩn thận quan sát hắn một lúc, quả nhiên hắn vẫn giống y như đứa trẻ. Đến tối cũng như thế nào chỉ có thể chờ đến tối. Thả lỏng tâm tư, Bách Thủ ăn cơm trưa xong lại đi ngủ tiếp. Loan Loan cũng không có tâm trí làm chuyện gì khác nữa, ôm con đi hết nhà này đến nhà kia, đến đâu cũng chưa ngồi ầm chỗ đã muốn về nhà.

Mãi mới đến lúc trời tối, Bách Thủ trước tiên đi đến công trường nói một tiếng, nhờ người trông giúp nửa canh giờ xong liền nhanh chóng chạy về nhà.

Về đến nhà, Loan Loan đang ở trong nhà bếp, con trai đang chơi cùng Lai Sinh ở nhà chính. Bé con ngồi trên ghế nhỏ, Lai Sinh đang cầm đồ chơi đùa với nó, không nhìn ra được cái gì, Bách Thủ quay người trở về phòng bếp.

Loan Loan dọn thức ăn xong, hỏi hắn: “Đổi được bao lâu?”

Bách Thủ đứng ở cửa phòng bếp gọi Lai Sinh, sau đó ngồi xuống: “Nửa canh giờ, đều đã biết nhau nên chậm chút cũng không sao.” Người trông coi cùng với Bách Thủ cũng ở trong thôn, ai lại không có lúc bận, cho nên khi có việc đổi giờ với người khác là chuyện bình thường.

Lai Sinh bê cả chiếc ghế có đứa nhỏ đang ngồi đi vào. Loan Loan đón lấy con, bảo hắn ngồi xuống: “Ăn cơm đi, lát nữa có việc.”

Lai Sinh thối mái nhìn Loan Loan, lại nhìn Bách Thủ, thấy Bách Thủ gật đầu với hắn, Lai Sinh bưng bát lên nhanh chóng ăn cơm. Loan Loan cũng ngồi xuống bắt đầu ăn cơm. Bữa cơm này ba người ăn nhanh vô cùng. Lúc ăn cơm, Bách Thủ cũng lảng lẽ nhìn Lai Sinh mấy lần, quả thật giống như Loan Loan nói, đầy mắt hắn không tự chủ toát ra mấy phần hy vọng.

Cơm nước xong, Loan Loan rửa bát, Bách Thủ chỉ vào chiếc ghế, nói với Lai Sinh đang ngồi xổm bên cạnh con: “Đệ ngồi xuống đây, chúng ta có chuyện muốn hỏi đệ.”

Lai Sinh khẽ giật mình, lập tức dang hoàng ngồi xuống!

Đêm hè làn gió mát khẽ lay động, tiếng côn trùng thi nhau ra rả khắp cả ruộng đồng, thỉnh thoảng còn có thể trông thấy mấy chú đom đóm lập lòe tỏa sáng trong bụi cỏ. Những điều này càng làm cho ban đêm ở Dương gia thôn thêm mấy phần tĩnh mịch vắng vẻ!

Trong nhà chỉ có một chiếc đèn dầu lúc tỏ lúc mờ, làm không khí càng tăng thêm mấy phần nghiêm nghị. Ba người lẳng lẳng ngồi trong nhà. Bách Thủ và Loan Loan nghiêm túc nhìn Lai Sinh. Bọn họ chỉ muốn nghe hắn nói một câu thật lòng. Không hiểu sao Lai Sinh lại giấu giếm sự thật, chẳng lẽ sau khi tỉnh táo lại Lai Sinh không còn tin tưởng bất cứ ai sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Loan Loan mơ hồ cảm thấy xót xa, rốt cuộc hắn ở Âu Dương gia đã phải chịu đựng bao nhiêu tội mới trở nên như thế?

Lai Sinh ngồi trước mặt hai người, đối diện với sự chờ đợi và ánh mắt đau lòng của cả hai, trong lòng hắn càng thêm áy náy. Trên thế gian này, ngoại trừ ông ngoại, hẳn tin cũng chỉ có hai người trước mặt này mới đối xử thật lòng, không chút vụ lợi với hắn thôi! Hắn giấu giếm sự thật cũng là do bất đắc dĩ. Nhưng hiện giờ hai người đã đoán ra được, nếu hắn không nói rõ, thật sự rất hổ thẹn với sự chiếu cố của họ từ trước tới nay.

Quyết định xong, Lai Sinh rốt cục ngẩng đầu lên, nghiêm túc, kiên định nhìn Loan Loan và Bách Thủ, chậm rãi nói: “Về luôn chưa nói với ca ca và tẩu là đệ không đúng, mong hai người hiểu cho đệ. Những gì gặp phải ở Âu Dương gia vẫn khiến cho đệ cảm thấy sợ hãi. Đệ biết hai người thật lòng đối xử tốt với đệ, sau này có chuyện gì xin hãy nói cho đệ biết. Ban ngày đệ không thể giúp đỡ được gì, nhưng nếu hai người không ngại, đệ hy vọng vào ban đêm có thể giúp đỡ hai người làm vài việc. Một là để báo đáp hai người đã chiếu cố đệ từ trước đến nay. Mặt khác, đệ thật lòng mong muốn được sống hạnh phúc cùng hai người và Hân nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Không thể tự kiểm chế

Thần kinh đang căng ra của Loan Loan rốt cục cũng được trảm tĩnh lại, vẻ mặt nàng không khỏi tràn đầy vui mừng, đến nỗi đáy mắt đã ngấn lệ.

Thần sắc không biểu tình của Bách Thủ cũng lộ ra nụ cười chân thật.

Mặc dù buồn vì Lai Sinh không tin tưởng họ, nhưng biết được tin này khiến cho hai người vui vẻ không gì sánh được! Nàng và Bách Thủ đến nằm mơ cũng hy vọng Lai Sinh có thể được sống như người bình thường!

Sau khi Lai Sinh được đón về Âu Dương gia, mới đầu trên dưới Âu Dương gia đều vô cùng cung kính hắn. Âu Dương Đại lão gia còn mời người đến dạy riêng cho hắn. Nhưng đáng tiếc, phủ đệ nhà cao cửa rộng như Âu Dương gia người ta lại có không ít quy củ, Lai Sinh ở được hai ngày đã thấy chán. Hắn còn chưa chính thức ra mắt Âu Dương lão thái gia, Âu Dương Đại lão gia dĩ nhiên sẽ không dễ dàng cho hắn đi ra ngoài. Cả ngày hắn chỉ ngồi trong tiểu viện của mình, những gì tiên sinh dạy hắn nghe đều không hiểu, cho dù có hiểu thì cũng nhanh chóng quên mất.

Lai Sinh là người ngốc, nào có hiểu được nhiều đạo lý như vậy. Hắn chỉ bị hấp dẫn bởi những lời Âu Dương quản gia nói có thức ăn ngon, ngày thơ cho rằng thật sự có thể quay lại Dương gia thôn.

Không được như ý mình, Lai Sinh đã thấy bức bối từ lâu, cả ngày hắn ngồi trong phòng la hét âm ỉ cả tiểu viện của mình.

Sau đó Âu Dương quản gia vừa dụ dỗ vừa lừa gạt. Khó khăn lắm mới gặp được Âu Dương lão thái gia. Mặc dù không được như ý lão thái gia, nhưng biểu hiện bên ngoài của Lai Sinh cũng không ngu ngốc như người ta đồn đại, tất cả đều nhờ quy tắc ít nói ít lời của Âu Dương quản gia.

Sau khi lão thái gia mất đi, Đại lão gia danh chính ngôn thuận thừa kế vị trí gia chủ. Âu Dương Nhị lão gia và Tam lão gia mặc dù trong lòng không phục, nhưng mọi chuyện đều đã định.

Mà sau khi Đại lão gia ngồi vững trên vị trí gia chủ, lại càng thêm không thích Lai Sinh ngây dại không hiểu chuyện. Hắn cảm thấy có một đứa con trai như vậy thật là một sự sỉ nhục, vì thế thỉnh thoảng lại trút giận lên người Lai Sinh.

Không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng, thỉnh thoảng lại còn bị đánh, Lai Sinh càng ngày càng sợ hãi. Hắn càng sợ lại càng nhát gan, Âu Dương Đại lão gia càng thêm tức giận, dần dần không thêm quan tâm đến hắn nữa. Thức ăn ngon quần áo đẹp lúc trước cũng không còn. Một ngày chỉ có ba bữa cải trắng, còn không cho phép Lai Sinh ra khỏi tiểu viện của mình.

Chúng hạ nhân đều nhìn theo sắc mặt chủ tử, dần dần những hạ nhân kia liền thừa cơ bắt nạt Lai Sinh.

Sau đó, có một lần Lai Sinh không cẩn thận ngã xuống hồ nước trong hoa viên, sốt cao nằm trên giường hai ngày vẫn không giảm, suýt nữa thì mất mạng mới được mời đại phu cho. Lai Sinh cũng vì lần này mà chịu khổ không ít, vừa nhìn thấy Âu Dương Đại lão gia liền lạnh run, thấy đại phu liền hét to: “Không thêm uống thuốc”.

Cũng may Âu Dương Đại lão gia là một người sĩ diện, vì không muốn có chuyện để cho hai đệ đệ của mình nói ra nói vào, nên cũng mời nhiều đại phu tốt cho Lai Sinh. Không biết bệnh gốc của Lai Sinh vì được uống nhiều thuốc bổ hay do ngã đập đầu xuống hồ mà có chuyển biến tốt hơn.

Về sau những người ở Âu Dương gia thấy hắn bị bệnh đang hấp hối, nằm trên giường hai ngày rồi vẫn không thấy động đậy, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã chết. Âu Dương Đại lão gia thậm chí không thêm mời đại phu đến xác nhận đã làm hậu sự cho hắn.

Đừng nói được vào gia phả Âu Dương gia, ngay cả nấm mồ Đại lão gia cũng không cho Lai Sinh mà trực tiếp vứt hắn ra bãi tha ma.

Cũng may số hắn vẫn chưa đến đường cùng. Sau khi hắn tỉnh lại cứ thế mơ mơ hồ hồ rời khỏi bãi tha ma. Cũng từ chính lúc đó Lai Sinh phát hiện ra cứ đến đêm hắn lại được tỉnh táo. Vì vậy ban ngày hắn cứ chạy loạn chẳng hề biết đông tây nam bắc là gì, đến đêm lại nhắm chùng theo hướng Dương gia thôn mà đi. Chạy tới chạy lui, lặp đi lặp lại, trải qua vài ngày rốt cuộc hắn cũng tới được trấn trên. Dầm mưa dãi nắng, bụng thì đói meo, cuối cùng vì sức cùng lực kiệt mà ngã đi trong hẻm nhỏ. May mắn về sau được hai người Tạ Thiên phát hiện thấy.

Đối với những ngược đãi mà Lai Sinh nhận được ở Âu Dương gia, dù hắn chỉ kể rất qua loa nhưng Loan Loan và Bách Thủ đều biết nhất định hắn đã phải trải qua ngàn vạn khó khăn khổ sở.

Bách Thủ trầm mặt vừa giận vừa mừng.

Giận là giận người Âu Dương gia tuyệt tình như thế. Còn mừng vì Lai Sinh đã trở về bên cạnh bọn họ, còn được trở lại như nửa người bình thường!

Hắn trở về không dám kể với Loan Loan và Bách Thủ là bởi vì những ngày chịu khổ ở Âu Dương gia đã khiến hắn giống như chim sợ cành cong. Hắn biết Loan Loan và Bách Thủ nhất định sẽ không hại hắn, nhưng sợ lỡ như Âu Dương gia biết hắn vẫn còn sống sẽ bắt hắn trở về. Nếu hắn vẫn còn là một kẻ ngốc, tin rằng Âu Dương Đại lão gia cũng chẳng có hứng thú với hắn.

Có lẽ hắn có thể lặng lẽ nói cho Bách Thủ và Loan Loan biết, nhưng hắn lại sợ sẽ khiến cho hai người lo lắng nên vẫn kéo dài cho tới hôm nay, vậy mà lại bị hai người phát hiện ra!

Loan Loan cảm giận Âu Dương gia vô tình, lại thương cho cuộc đời Lai Sinh nhiều chông gai. Hiện giờ hắn hiểu chuyện như vậy, còn biết bảo vệ hai người, nàng không khỏi cảm lấy khăn tay thút thút khóc.

Trong lòng Lai Sinh tràn ngập ấm áp. Hắn khề khàng vỗ lên vai Loan Loan, nhẹ cười an ủi: “Chị dâu đừng khóc! Trước kia đã để chị dâu phải nhọc lòng, sau này com tối cứ để đệ nấu cho ca ca và chị dâu ăn nhé!” Thái độ của hắn chân thành, giọng nói nhã nhặn, lại có mấy phần phong thái của người đọc sách.

Nghe Lai Sinh ăm ỉ quen rồi, nhất thời lại không quen vẻ nho nhã thế này, Loan Loan đưa tay vỗ lên tay hắn, trừng mắt: “Ai cần đệ nấu com, đệ nấu được sao? Đừng có mà lãng phí lương thực!”

Lai Sinh học theo bộ dạng của mấy vị thiếu gia công tử, nhẹ nhàng hát chèo áo, ra vẻ tiêu sái lỗi lạc, sau đó một tay lại chấp ra sau lưng, một tay đưa lên vuốt cằm vốn chẳng có sợi râu nào, rung đùi đắc ý nói: “Không sao, không sao, chuyện nhỏ này chỉ cần nhìn là làm được!”

Loan Loan phì một tiếng bật cười, đôi mắt đang đầm nước cũng cười theo.

Bách Thủ chỉ vào Lai Sinh vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười lắc đầu.

Nhất thời cả gian nhà tràn ngập tiếng cười vui vẻ, đầm ấm!

Biết được Lai Sinh cứ đêm đến sẽ thành người bình thường, Bách Thủ và Loan Loan vô cùng phấn khởi, có chuyện gì mọi người cũng sẽ cùng thảo luận vào buổi tối. Mặc dù hai mươi năm qua Lai Sinh đã sống trong mơ mơ hồ hồ, nhưng hiện giờ mỗi khi đêm về được khôi phục lại bình thường, hắn phân tích các vấn đề rất có đạo lý. Chỉ có chút tiếc nuối chính là, chuyện xảy ra vào ban ngày, tối đến hắn vẫn có thể nhớ được, nhưng những chuyện xảy ra vào ban đêm, đến khi trời sáng hắn lại không nhớ gì cả.

Nhưng họ ngẫm lại thấy cũng đúng, nếu chuyện ban đêm hắn vẫn nhớ rõ thì sao còn là một người ngốc nữa đây?

Lai Sinh có thể giúp đỡ, đến ngày mùa Loan Loan cũng nhẹ nhõm hơn một chút. Nhớ lại mùa vụ trước, mỗi đêm muốn ra đồng làm việc, Lai Sinh đều biểu hiện rất tích cực, việc làm xong cũng không cần người khác phải làm lại. Khi đó thật ra đã biểu lộ vài dấu hiệu, Loan Loan cũng từng cảm thấy nghi ngờ, nhưng hai người sao có thể nghĩ tới chuyện sẽ như thế này được?

Sau khi biết Lai Sinh có lúc được bình thường, mặc dù lúc trước cũng đã nói, nhưng Loan Loan vẫn nói với hắn về chuyện của Mạch Thảo, dặn hắn ít đến nhà Mạch Thảo một chút.

Hắn là người ngốc không cần lấy vợ, ít nhất trước mặt người ngoài hắn vẫn là một kẻ ngốc, nhưng sau này Mạch Thảo còn phải lập gia đình, bây giờ gây ra chuyện gì chẳng phải sẽ hại cả đời người ta sao.

Lai Sinh cũng biết tính thèm ăn của mình cũng không dễ gì sửa được. Hắn cũng đã cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng sau mỗi lần thức dậy liền quên hết những chuyện đã nói đêm hôm trước, quyết tâm cũng bay sạch không còn một mống. Hắn từng bảo Loan Loan viết những chuyện hắn không nên làm ra giấy để lên đầu giường, hy vọng hôm sau nhìn thấy, không mong hắn nhớ ra được cái gì, nhưng ít ra hành vi cũng có thể hạn chế lại.

Đáng tiếc cách này đã làm cho cả ba người đều thất vọng.

Không chỉ không hiệu quả, mà ban ngày Lai Sinh còn xé vụn mảnh giấy, ừ ừ khuất khuất lên án thật ra là Loan Loan không muốn cho hắn ăn, tự hắn vốn không hề yêu cầu viết thứ bỏ đi này.

Sau đó đến ban đêm, Lai Sinh lại áy náy vì hành động lúc sáng của mình, không ngừng nói xin lỗi Loan Loan!

Cho nên cứ đổi đi đổi lại như vậy, ban ngày Lai Sinh giận Loan Loan, thỉnh thoảng còn cãi nhau với Bách Thủ. Khi đêm về, hắn lại cung kính xin lỗi Loan Loan và Bách Thủ, nhận lỗi, thậm chí tự phạt mình làm việc.

Chuyện này cứ như phải đối mặt với một người đa nhân cách vậy. Hôm nay hắn dịu dàng với bạn, đến ngày mai liền hung dữ, hôm sau lại dịu dàng, ngày kia lại hung dữ...

Nhà nàng không khác gì một màn kịch, làm cho đầu nàng đau đến như muốn nứt làm hai.

Sau đó Loan Loan dứt khoát bảo Lai Sinh không cần đặt ra quy định gì nữa cả. Bởi vì dù có viết ra, ban ngày hắn cũng sẽ không chịu tuân thủ theo, còn không bằng cứ như trước kia, chỉ cần nàng và Bách Thủ đề ý hắn thật kỹ là được!

Bên kia, chuyện của Vương Nguyên Sinh cũng có chuyển biến. Tạ Tam đến báo cho Bách Thủ biết tin Tạ Nhân đã phái người tra xét xem bữa đêm Tạ Đại mất bạc có bao nhiêu người làm trên núi. Quả thật có không ít người, hơn nữa đến khuya cũng không chỉ còn hai cha con Vương Nguyên Sinh. Mà đúng lúc đó chỉ có một mình Vương Nguyên Sinh về mô mà thôi. Dĩ nhiên đây chỉ là bề ngoài, có thể buổi tối hôm đó còn có người khác nữa, những chuyện này hoàn toàn có khả năng.

Tạ Nhân nói, thời gian Tạ Đại mất bạc hẳn là đêm hôm đó, nhưng không xác định được có phải vào lúc Vương Nguyên Sinh rời mô hay không. Điều này nói rõ người khả nghi không chỉ một mình Vương Nguyên Sinh, mà còn có những người đêm hôm đó lên mô, cả những người không làm việc nữa. Ví như người Dương gia thôn ở dưới chân núi, hay hai mươi mấy nam nhân mà Tạ gia mang đến, lại tính luôn cả thôn xóm lân cận. Đường núi rộng lớn, ai có thể đảm bảo sơn đạo gặp ghềnh không còn ai khác?

Tạ Tam còn len lén nói với Bách Thủ, vì Bách Thủ và Loan Loan tin tưởng Vương Nguyên Sinh trong sạch, mà Tạ Nhân lại tin hai người họ, cho nên cũng tin Vương Nguyên Sinh.

Nhưng giờ đã đến lúc các công nhân gửi bạc về nhà, Tạ Nhân vì để Tạ Đại an tâm đã tự lấy tiền túi ra mười lượng bạc đưa hẳn gửi về nhà. Mười lượng này là do Tạ Nhân nghĩ đến chuyện các công nhân làm ra tiền không dễ dàng, nên mới tạm ứng trước, chờ sau khi tìm ra người trộm bạc nhất định sẽ phạt nặng.

Vương Nguyên Sinh không gặp chuyện gì, cha Loan Loan thật sự vui mừng, kéo Tạ Tam sang không ngừng khen Tạ Nhân làm người ngay thẳng chính trực!

Loan Loan và Bách Thủ đều cảm thấy Tạ tam thiếu gia đúng là người tốt, tốt đến kỳ lạ, chuyện này rõ ràng đang ưu ái nàng và Bách Thủ, nhưng hai người có gì đáng giá để hẳn phải làm vậy?

Vì để giảm bớt số lần Lai Sinh đi tìm Mạch Thảo, trừ ngày mưa to gió lớn, mỗi ngày sau khi ăn cơm trưa xong Loan Loan đều bày quán bán sương sáo, rồi sai Lai Sinh ngồi trông coi. Bản thân nàng phải dọn dẹp nhà cửa tươm tất xong mới ra. Đợi đến khi con trai buồn ngủ thì bế con về nghỉ trưa, con thức dậy lại chạy ra, cứ như vậy, thời gian Lai Sinh tự do chơi đùa cũng giảm bớt rất nhiều.

Tiểu tử ngọc này sao mà chịu, về sau Loan Loan hứa với hẳn mỗi ngày sẽ cho hẳn một đồng tiền công. Mặc dù một đồng đối với Lai Sinh cũng hấp dẫn, nhưng ham muốn đi chơi trong lòng hẳn lớn hơn, Loan Loan phải dụ dỗ: “... Đệ xem bây giờ mới là mùa hạ, mỗi ngày đệ được một đồng, đến cuối năm thử tính xem đệ đã được bao nhiêu rồi, ít nhất cũng được một hai trăm đồng ấy chứ... Đến ngày đầu năm mới, đệ xâu tất cả chỗ tiền đó thành một xâu, đặt lên bàn sẽ được một chuỗi thật dài. Nguyên Bảo, Thạch Đầu sao có được nhiều tiền bằng đệ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Diễn trò, xem kịch

Lai Sinh nghe xong thì hai mắt tỏa sáng: “Thật sự được nhiều như vậy sao?” Hắn bắt đầu đếm ngón tay tính toán, tính hồi lâu cũng không rõ có thật được hai trăm đồng tiền không, nhưng lại lo mình không lấy được tiền công: “Lỡ như tẩu không cho đệ thì sao? Lỡ tẩu quên thì sao? Nếu chẳng may không bán được thì sao?”

Loan Loan cười rộ lên: “Đệ tự mình nghĩ lại xem, chị dâu đã gạt đệ lúc nào chưa? Bất kể có người mua hay không tẩu vẫn đưa tiền công cho đệ, lại nói, nếu tẩu quên thì đệ tự mình nhớ kỹ cũng được vậy.” Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nếu không, mỗi ngày tẩu sẽ tính tiền cho đệ. Chỉ cần đệ trông quán cho tẩu, buổi tối sẽ đưa tiền luôn, có được không?”

Lai Sinh gật đầu, ra vẻ rất hài lòng: “Thế cũng được.” Hắn lập tức cười hi hi: “Chị dâu, hông lẽ trời lạnh tẩu cũng bán sương sáo sao?”

Loan Loan liếc nhìn hắn, cười tủm tỉm nói: “Trời lạnh tất nhiên không bán sương sáo nữa, nhưng đệ cứ yên tâm, đến lúc đó tẩu sẽ làm bánh bán. Tẩu tin bánh của tẩu rất được hoan nghênh!”

Lai Sinh lập tức thất vọng!

Nhìn bộ dạng đó Loan Loan vừa bực mình vừa buồn cười, liền trêu chọc hắn: “Mà bán bánh đệ không thể chạy khắp nơi như bây giờ được đâu. Bởi vì bánh rất nóng, lại có mùi thơm, phải có người trông, nếu không sẽ bị chó hoang tha đi mất.”

“Hả, sao lại có chó hoang nữa!”

“Đương nhiên có! Không chỉ có chó hoang, còn có cả lợn rừng, mèo hoang, thỏ rừng, gà rừng...”

“Gì chứ, gà mà cũng ăn bánh?”

“Nhưng mà tẩu nói trước nha, từ giờ ngày nào đệ cũng phải trông quán cho tẩu, được xin phép nghỉ làm hoặc đến muộn hoặc về sớm ba lần... Nói cách khác đệ có thể xin nghỉ để đi chơi. Hoặc là đến lúc phải bày quán nhưng lại không làm, cái này gọi là đến muộn. Hoặc là không được phép đệ lại về nhà trước hay đi chơi gì đó, thì cái này gọi là về sớm. Những chuyện này chỉ được xảy ra ba lần, nếu quá ba lần tẩu sẽ phạt tiền... Từ lần thứ tư đệ sẽ bị phạt một đồng tiền, lần thứ năm phạt hai đồng tiền, lần thứ sáu phạt bốn đồng, lần thứ bảy phạt tám đồng... Tính như vậy, nếu như một tháng đệ lười biếng mười hai lần thì không chỉ trong nửa năm này đệ không có một đồng nào, mà còn nợ tẩu bảy mươi sáu đồng... Nếu như liên tục hai tháng đều như vậy thì đệ sẽ phải làm không công trong cả năm để trả nợ. Nếu đệ mà không chịu, tẩu sẽ báo ca ca xử lý đệ...”

Lai Sinh nghe xong trợn trừng mắt, sau đó dậm chân kêu to: “Sao lại như vậy chứ... Đệ không làm nữa đâu. Bây giờ đệ không làm nữa...”

“Bây giờ muốn không làm nữa? Không được! Đệ cũng biết chị dâu giỏi nhất là làm được những thứ người khác không biết. Chủ ý này là do chính bản thân tẩu nghĩ ra, từ lúc tẩu nói cho đệ biết, mà đệ lại không hề từ chối, rõ ràng đệ còn đồng ý với tẩu rồi, cho nên hai chúng ta xem như đã ký khế ước. Giờ đệ lại đổi ý, có biết bị gọi là gì không? Là nuốt lời...” Sau đó nàng mân mân cằm: “Nếu như đệ không muốn làm nữa cũng được! Cứ theo quy tắc, nuốt lời phải trả gấp đôi tiền công của một năm. Nếu như tiền công một năm là 365 đồng, đệ phải đưa cho tẩu gấp hai lần của 365, chính là 730 đồng...” Tính tới tính lui, Loan Loan đều thấy vui vẻ cả người: “Ồ. Lai Sinh, đệ phải đưa cho chị dâu 730 đồng đó. Đệ xem tiền lì xì mỗi năm được có

bao nhiêu nha. Xem ra, từ nay về sau tầu và ca ca đệ không cần phải chuẩn bị tiền lì xì cho đệ nữa rồi...”

Nhìn Lai Sinh sốt ruột đến mức dậm chân, tâm tình Loan Loan không khỏi thư sướng. Hơn nữa bây giờ cứ đến tối Lai Sinh sẽ trở lại bình thường, nàng thấy trêu chọc hắn càng thêm thú vị hơn.

Quả nhiên đêm xuống, nhớ đến hành động của bản thân lúc sáng, suốt cả tối Lai Sinh không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt!

Quán sương sáo cách chỗ chất than cũng không xa, gần bên chỗ than lại là khu bếp của mỏ, cho nên, Loan Loan ngồi trong quán nhỏ đều có thể nhìn thấy phía bên chất than và khu bếp.

Lúc nào nhiều người mua sương sáo nhất? Đương nhiên là vào lúc ăn cơm trưa rồi, bởi vì mọi người ăn xong đều cảm thấy nóng, muốn uống chút gì đó mát mát.

Cho nên nàng và Lai Sinh đều ăn cơm trưa từ rất sớm. Nàng bày quán từ lúc mọi người trong thôn còn đang ăn cơm. Nàng cũng chỉ có thể ngồi một mình một chỗ, lúc nhàm chán thì kiếm chuyện để làm, sau đó nàng lại phát hiện ra một chuyện rất thú vị.

Những người làm công trên mỏ trừ người của Dương gia thôn, còn có mấy người của thôn lân cận. Những người này cơ bản đều biết Hương Tú, cho dù không quen cũng biết là người Dương gia thôn. Đối với phụ nữ xinh đẹp, đàn ông đều sẽ liếc nhìn thêm mấy cái, hoặc là bắt chuyện nói vài câu.

Hai mươi mấy người làm công của Tạ gia mỗi khi mua com đều tìm đến chỗ Hương Tú, vừa mua com vừa tìm cách tiếp cận làm quen với nàng. Biết nàng là quả phụ liền to gan cười hà hà bắt chuyện với nàng, có một hai kẻ không đứng đắn bóng gió đùa bỡn mập mờ với nàng. Người nhát gan thì âm thầm đi qua trước mặt nàng, ánh mắt lại len lén liếc nhìn.

Những nam nhân khác trong thôn vì muốn tránh rắc rối sẽ không có ý đến chỗ Hương Tú mua com nhưng sẽ đứng bên cạnh nhìn no mắt. Nếu như bên cạnh có nữ nhân quen biết thì họ sẽ dằng hoàng mua com, tránh cho đến lúc về nhà lại bị bà nương ở nhà cảm râm.

Chồng trước của Hương Tú là Cát Đại cũng làm công trên mỏ. Rất nhiều người cũng biết quan hệ giữa hắn và Hương Tú, mỗi lần thấy người khác nhìn Hương Tú rồi nhìn hắn cười, trong lòng hắn lại cảm thấy họ như đang cười nhạo hắn, tâm tình rất khó chịu. Vì thế mỗi lần thấy Hương Tú hắn đều không có sắc mặt tốt..

Thình thoảng gặp Hương Tú, hắn sẽ không nhịn được mà tỏ vẻ khinh bỉ châm chọc nàng: “Không là loi với đàn ông hai câu thì người sẽ chết à?”

“Ta với người bây giờ chả liên quan gì. Ta có nói chuyện với ai cũng không phải chuyện của người!” Đối với Cát Đại, Hương Tú sớm đã thất vọng đến chán ghét, nhưng nghe thấy những lời này cũng khiến cho nàng đau đến không nhịn được.

Có một lần đã quá giờ ăn trưa vẫn có hai nam nhân xuống mua com, đó là công nhân Tạ gia đưa tới. Một nam nhân trong đó có vóc dáng cao lớn thô kệch nhưng vẻ ngoài cũng đoan chính. Nhân lúc Hương Tú đang múc com cho hắn, ánh mắt hắn vẫn không ngừng soi trên người nàng. Loan Loan cũng biết đây là dạng đàn ông nhìn qua thì dằng hoàng nhưng thực tế tâm thuật bất chính.

Cách đó xa xa nàng trông thấy rõ nhưng không nghe được gì, chỉ thấy nam nhân kia nhận lấy bát com còn nói với Hương Tú câu gì đó. Hương Tú nhìn người đàn ông kia rồi hé miệng cười. Mặc dù chỉ là bình thân liếc nhìn, một nụ cười nhẹ, nhưng Hương Tú vốn có đôi mắt mê người trời ban, một cái nhãn mày một nụ cười, rơi vào trong mắt đàn ông lại có ý khác.

Nam nhân thấy thế lại dừng cảm nói thêm, chọc cho Hương Tú che miệng cười rộ lên. Dung nhan xinh đẹp, đôi mắt mê người, lại thêm dáng người đầy đặn, ngay cả người cứng rắn như Tạ Tam vừa đi qua cũng nhìn đến ngây người.

Người đó thấy trong lòng nóng lên liền có ý đùa bỡn làm quen với Hương Tú, dáng vẻ dần dần trở nên không đứng đắn. Hương Tú thấy không tiện nói tiếp, cũng không dám đắc tội, nên vẫn cúi đầu không lên tiếng. Nam nhân này lại trông thành nằng đang khao khát nhưng còn thẹn, phối hợp trêu chọc không ngừng.

Một màn này lại bị Cát Đại nhìn thấy. Hành động của Hương Tú rơi vào mắt hắn chính là cố ý, trong nháy mắt sắc mặt hắn liền biến thành xanh mét, hung hăng nhổ một bãi nước bọt về phía bóng lưng Hương Tú.

Trên mặt Tạ Tam hiện lên một nụ cười khó hiểu, hắn đi về phía người đàn ông kia lớn tiếng nói: “Giờ nào rồi, đi làm, nhanh đi làm đi!” Coi như hắn giải vây thay cho Hương Tú.

Hai người đàn ông kia lúc này mới đặt bát xuống, chậm chạp đi lên núi. Tạ Tam nhìn Hương Tú một cái rồi cũng đi lên núi.

Đội bóng dáng của ba người dần biến mất, lúc này Hương Tú mới thở phào nhẹ nhõm.

Loan Loan thờ dãi, chút đồng tình lúc ban đầu đối với Hương Tú cũng biến thành im lặng.

Người tình biến thành kẻ thù không phải không có. Xem ra Cát Đại này đang oán giận Hương Tú không ít đây!

Không thể hoàn toàn nói nữ nhân bằng mặt không bằng lòng trước mặt nam nhân là đàn bà hư, nhưng nữ nhân tùy ý câu dẫn đàn ông nhất định không phải nữ nhân tốt.

Loan Loan có thể cảm nhận được lúc Hương Tú đối xử, nói chuyện với nàng rất chân thành, chỉ là không biết hành động của nàng ta bên ngoài là do

nguyên nhân gì. Thân cận là do muốn tạo quan hệ tốt để tránh phiền toái sao? Dính vào quan hệ với nam nhân sao có thể không có phiền phức đây?

Nhưng những việc này đều là chuyện nhà người ta, nàng không quản được. Cùng lắm thì lúc nhàm chán nàng ngồi xem kịch một lúc thôi.

*****

Ba người Tạ Tam vừa đi lên mỏ vừa nói chuyện. Hai nam nhân kia có chút oán giận Tạ Tam “Tối giờ ăn trưa thật vất vả mới được nghỉ ngơi một lúc. Trêu chọc người đẹp chút cho đỡ mệt, mới nói được mấy câu đã bị người gọi đi...”

Tạ Tam cười hề hề nói: “Trêu chọc người đẹp cũng không sao, nhưng người không nhìn thấy chồng trước người ta ở bên cạnh trông muốn lòi cả mắt ra à!”

“Gi? Chồng trước?” Người đàn ông kia ngăn người, lập tức khinh thường nói: “Đã ly hôn rồi, hấn quản được sao...” Sau đó lại còn vặn vẹo: “Yêu điệu thực nữ, quản từ hạo cầu.”

Tạ Tam cười lắc đầu: “Quả phụ này đúng là có nhan sắc không tẻ, nhưng mà, đáng tiếc người ta đã có chủ rồi.”

Hai người nghe xong có chút ngạc nhiên, Hương Tú đến khu bếp trên mỏ làm cũng được mấy tháng rồi, ai ai cũng biết nàng là quả phụ, cũng đâu nghe thấy nàng đã có nam nhân khác.

Sau đó Tạ Tam nhiệt tình nói đến chuyện của Hương Tú và Lưu quân sự...

*****

Tạ Đại bị mất bạc, Tạ Nhân tin tưởng Vương Nguyên Sinh trong sạch, lại suy nghĩ cho công nhân nên Tạ Nhân tự bỏ tiền túi ra ứng trước cho Tạ Đại. Chuyện này mặc dù không được tuyên bố trên mỏ, nhưng mọi người đều ngầm hiểu. Không ít người cảm thấy Tạ Tam thiếu gia là người trọng nghĩa, tốt bụng, biết nghĩ cho công nhân, nhất thời giành được không ít hảo cảm của mọi người. Đồng thời, quan hệ giữa Tạ Nhân và công nhân cũng gần gũi hơn một chút.

Kể từ sau hôm đó, Vương Nguyên Sinh vẫn nghỉ ngơi ở nhà. Loan Loan đã nói, một khi chuyện vẫn chưa được điều tra rõ ràng hấn không cần trở lại làm nữa. Mỗi lần lại một lần hấn bị oan uổng, sao có thể trùng hợp đổ vấy cho Nguyên Sinh như vậy.

Hơn nữa sau khi Vương Nguyên Sinh rời khỏi mỏ, mặc dù có Bách Thủ, nhưng trên mỏ vẫn có không ít người nói này nói nọ với cha Loan Loan. Nếu hấn trở lại làm, khó tránh khỏi những lời khó nghe lọt vào tai cha nàng!

Mà dạo gần đây tâm tình cha nàng dường như không được tốt lắm, Loan Loan đành phải nấu mấy món ăn ngon mời cha nàng đến nhà ăn cơm. Cảm nhận được sự quan tâm của con gái, biết Loan Loan sống rất tốt, còn ổn hơn ông nghĩ, tâm tình ông cũng tốt hơn nhiều!

Kể từ khi Tạ Nhân ứng ra mười lạng bạc cho Tạ Đại, ấn tượng về hấn trong mắt mọi người rất tốt, quan hệ giữa hấn với mọi người dường như cũng không có gì xa lạ hết. Cho nên tần suất Tạ Nhân tới mỏ cũng tăng lên một chút, không chỉ nói chuyện thoải mái với Vạn sư phụ và mấy người hầu, mà khi nói chuyện cùng công nhân hấn cũng vui vẻ cười nói. Có thời gian hấn còn đi lại trong thôn, nhìn cái này một chút, ngó cái kia một chút, giống như hấn cảm thấy rất hứng thú với ruộng đồng nông thôn. Mới đầu mọi người thấy hấn còn có chút kính sợ, thấy hấn dễ nói chuyện, dần dần mọi người không còn sợ nữa, nếu hấn hỏi gì, mọi người đều chủ động hỏi một đáp ba.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Hỏi thăm

Ai là người quản mọi chuyện trong thôn, đương nhiên là trưởng thôn rồi. Vì vậy cứ rảnh rồi Tạ Nhân lại đến chỗ trưởng thôn tán gẫu một chút về chuyện dân sinh, nói chuyện thời tiết năm nay thật xấu, lại còn quan tâm đến chuyện thu hoạch của điền trang ở nông thôn. Trưởng thôn là người thành thật, thấy Tạ Nhân hiền lành, còn là công tử nhà thế gia, mà hiện nay nhiều người trong thôn mình còn đang làm thuê cho người ta, nên có gì cũng nói hết.

Tiếp tục nói chuyện, hai người đã nói đến cuộc sống trong thôn.

“... Mấy năm này cuộc sống của mọi người đã khá hơn rất nhiều, giờ lại có thể lên mỏ làm việc, tin rằng sau này nhất định sẽ càng ngày càng khá hơn!”

“Có thể nhân tiện giúp đỡ mọi người đương nhiên Tạ gia sẽ không chối từ, chỉ là...” Khuôn mặt Tạ Nhân lộ vẻ nghi ngờ: “Ở nông thôn ngoài làm ruộng ra còn có thể ra chợ bán vài món đồ, mà cũng chỉ có vài người như vậy, không biết ngày thường đa số mọi người đến đâu làm công?”

Dương Nghĩa Trí thờ dãi: “Có thể đi đâu làm công được chứ? Không như ở trên trấn, nếu ở gần chỗ bến tàu còn có thể đi khuân vác kiếm được vài đồng. Ở chỗ chúng ta không được như vậy, đều là tự mình trồng vài thứ, hoặc là nuôi con gì đó, để trang trải cuộc sống hàng ngày. Hai năm gần đây thì khá hơn. Nhờ vợ Bách Thủ giỏi giang, lại được quý phủ ưu ái, nên được nhận việc ở tù lâu. Mọi người cũng nhờ đó mà đi theo kiếm vài đồng. Một năm

được hai lần. Dù không phải việc lâu dài, nhưng một lần cũng có thể kiếm được không ít, nhiều hơn cả mọi lần chúng ta bán được hàng. Thời gian làm ngắn, lại còn không vất vả. Hơn nữa, hiện giờ mọi người còn có thể đến mò làm việc, không cần phải lo lắng nữa. Những chuyện này toàn đều nhờ vào quý phù cái!”

“Đâu có, đâu có, Dương trưởng thôn nói quá rồi.” Tạ Nhân rất khiêm nhường nói.

Dương Nghĩa Trí nghiêm túc nói: “Thật đấy, ta thay mặt cho người dân cả thôn cảm tạ Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia rất nhiều!”

“Dương trưởng thôn không cần khách khí như vậy. Sau này có chuyện gì, chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ giúp.” Ngừng một chút, Tạ Nhân tỏ vẻ tò mò hỏi: “Ông vừa nói vợ Bách Thủ dẫn mọi người đến tâu lâu làm việc, chuyện này ta biết, trước kia Nhị ca cũng từng nhắc đến. Chỉ là, ta lại không ngờ người có tay nghề như vậy lại là một nữ nhân. Mắt nhìn người của Bách Thủ huynh đệ thật không tệ.”

Vừa nhắc đến vợ chồng Loan Loan, Dương Nghĩa Trí liền lộ ra nụ cười cảm kích: “Đúng vậy, ta cũng không ngờ. Lúc nàng mới tới Dương gia thôn chúng ta cũng chịu không ít khổ...” Nghĩ tới đây ông lại thấy cũng là do một phần trách nhiệm của mình, vì vậy trong nụ cười có thêm chút xấu hổ: “... Sau đó nàng lại thể hiện tay nghề, vừa ký kết làm ăn được với tâu lâu đã nói muốn dẫn mọi người cùng đi kiếm bạc. Lúc ấy ta cũng không dám tin. Thật không ngờ nàng thật sự làm được, còn càng làm càng tốt, càng làm càng lớn!” Nói đến câu cuối ông cũng có chút nghẹn ngào.

Đáy mắt Tạ Nhân cũng xuất hiện tia bội phục: “Vợ Bách Thủ có tài như vậy chắc hẳn cha mẹ nàng cũng không phải người bình thường đâu nhỉ.”

“Nào có, hai người đó cũng chỉ là nông dân bình thường thôi...”

Mỗi ngày đều bán quán, trông con, nên thời gian trôi qua rất nhanh. Chưa làm được gì đã trôi qua mất một ngày. Loan Loan và Lai Sinh thu dọn quầy sương sáo. Bách Thủ ở nhà đã nấu xong cơm tối. Hai người vừa về đến cửa thì Vương Thanh Sơn cũng vừa đến.

“... Mời Bách Thủ đại ca và chị dâu đến nhà uống chén rượu.”

Cát Kim Liên sinh con cũng được một tháng, đúng là đã đến lúc nên làm tiệc đầy tháng, chuyện này Loan Loan đã sớm biết. Thường ngày ở trong thôn nhà ai có việc gì, không cần phải đặc biệt đến nhà mời, đến lúc đó đều sẽ có người tự mình mang lễ vật đến tặng. Bình thường Vương Thanh Sơn và Bách Thủ có quan hệ khá tốt, nàng vốn định đến lúc đó sẽ bế con đến cùng Lai Sinh, không ngờ Vương Thanh Sơn lại tự mình đến cửa mời.

“Đúng lúc mấy ngày gần đây ta được trực đêm, đến lúc đó cả nhà ta sẽ cùng nhau đến.” Bách Thủ sáng khoái đáp ứng.

Vương Thanh Sơn quả thật thành tâm thành ý. Việc bán gửi của hắn có thể khấm khá như vậy đều nhờ có Bách Thủ chỉ điểm cho. Trong lòng người một nhà hắn vẫn luôn cảm kích Bách Thủ. Lần này làm tiệc đầy tháng con, dù thế nào cũng phải tự mình đến mời. Hắn chân thành nói: “Đến lúc đó Bách Thủ đại ca và chị dâu cứ đến thôi, nhất định không được mua gì đâu đấy, đây cũng là ý của mẹ đẻ.”

Loan Loan cười nói: “Sao có thể chứ, dù sao cũng phải mang ít quà cho đứa nhỏ, đừng để ý làm gì. Huynh không đến mời chúng ta cũng sẽ tới mà.”

Vương Thanh Sơn rất vui mừng nhưng vẫn kiên trì không cho mua quà tặng, trước khi đi hắn còn dặn dò Bách Thủ: “Đại ca, chỉ cần hai người đến là chúng ta đã rất vui rồi. Đừng là huynh đệ cả không cần những thứ lễ số đó...”

Tiền Vương Thanh Sơn xong, Bách Thủ cảm thán: “Không ngờ Thanh Sơn huynh đệ bình thường không thích nói chuyện, lúc vui vẻ lại nhiệt tình như vậy!”

Loan Loan cười đưa đôi đũa cho hắn: “Dĩ nhiên rồi, được thiên kim (tôn xưng con gái người khác) phải vui chứ.” Nàng lại nói tiếp: “Chỉ là, nghe nói mẹ hắn lại muốn một bé trai mập mạp cơ.”

Bách Thủ gấp thức ăn vào trong bát nàng, lại gấp miếng thịt cho Lai Sinh, rành rọt nói: “Chuyện này chỉ có thể thuận theo ý trời thôi, đâu thể muốn thế nào là được thế đó? Mà, ta cũng cảm thấy con gái rất tốt...” Hắn nhìn Loan Loan cười hề hề: “Hay là, đợi một hai năm nữa, chúng ta cũng sinh một đứa con gái đi.”

Loan Loan đỏ mặt, liếc nhìn Lai Sinh bên cạnh đang ngay ngắn ngồi ăn cơm, giận dỗi trừng mắt nhìn Bách Thủ nói: “Nói linh tinh cái gì vậy!”

Lúc này Bách Thủ mới nhớ ra, vị bên cạnh này buổi tối sẽ bình thường, nhất thời cả mặt đều đỏ rực.

Đã lâu không đi chợ nên trong nhà cũng chẳng còn gì, mấy thứ vại vốc cũng không còn, hôm sau Bách Thủ đi làm về nói với Loan Loan “Ta không có thời gian đi chợ, đến lúc đó nhờ người đi mua ít thịt sang là được.”

Đêm qua Loan Loan cũng nghĩ vậy, đến lúc đó lại mang thêm ít thứ nữa.

Ngày mai đã là tiệc đầy tháng con gái Vương Thanh Sơn nên hôm nay phải mua thịt.

Loan Loan đứng đợi ở cửa một lát, nhìn thấy mẹ Nguyễn Bảo từ trong nhà đi ra, dường như đang định đi chợ, vội gọi lại, lấy bạc đưa: “... Tàu mua đùm muối hai miếng thịt nha. Nếu như thấy có xương thì lấy giúp muối một ít luôn, thêm chút tiền cũng được, muối định hầm cháo cho Hán Nhi.”

“Được.” Mẹ Nguyễn Bảo cất bạc vào trong áo hỏi: “Còn muốn mua gì nữa không?”

Loan Loan nghĩ một chút lại nhờ nàng mua thêm ít quả khô vì Lai Sinh rất thích ăn. Những thứ khác cũng không còn gì nữa, nói chuyện đôi câu rồi mẹ

Nguyên Bảo liền đi chợ, Loan Loan trở về nhà.

Mẹ Nguyên Bảo đi đến trưa về liền mang đồ lại đây. Loan Loan mời nàng ăn bánh nướng nhưng nàng từ chối, chỉ lấy một chiếc về cho Nguyên Bảo.

Buổi tối Bách Thủ còn phải đi làm, ngày mai lại đến nhà Thanh Sơn, nên hôm đó hắn tranh thủ ngủ cả một ngày. Đến tối đi làm tinh thần vô cùng thoải mái. Sáng hôm sau hắn trở về dù có hơi mệt mỏi một chút nhưng vẫn chịu được. Ăn sáng xong, Loan Loan lại bảo hắn đi nghỉ ngơi một lát.

Nàng bế con ra hiên cho Lai Sinh trông, còn mình thì bận rộn dọn dẹp trong ngoài, sau đó mới bắt đầu dọn đến phòng mình.

Bách Thủ cũng ngủ không được bao nhiêu. Loan Loan vừa làm xong việc nhà hắn đã thức, thấy vẫn chưa đến giờ nên hắn liền đi dạo một vòng công trường.

Đến chỗ mỏ than, Tạ Nhân dẫn theo gã sai vặt, Lưu quản sự và mấy người Tạ Tam đang đứng nói chuyện với nhau. Nhìn thấy Bách Thủ đến, Tạ Nhân chủ động chào hỏi hắn trước: “Không phải hôm nay Bách Thủ huynh đệ được nghỉ sao?” Nói xong hắn lập tức nghĩ đến chuyện hôm nay Dương gia thôn có nhà mời rượu, nghe nói người của Dương gia thôn làm trên mỏ đa số đều sẽ đi ăn vào buổi trưa.”

“Vâng, Tam thiếu gia. Giờ ta đang rảnh nên đến coi chút.” Bách Thủ cười nói, sau đó gọi hai người khác.

Tạ Nhân chào hỏi Bách Thủ trước, hắn cảm thấy bản thân như thể đã cho Bách Thủ đủ mặt mũi, tiếp tục nói chuyện với Lưu quản sự: “Nếu có người nửa đường trộm giấu than đá đi thì phải làm sao? Nếu như trên dưới núi đều có người ghi chép, mỗi ngày đều tính toán thì sẽ biết được có ai trộm than đá.” May mà chưa có chuyện công nhân trộm than đá xảy ra.

“Tam thiếu gia nói phải.” Lưu quản sự cung kính đáp: “Lần này Nhị thiếu gia hỏi âm lại cũng có nhắc đến vấn đề này. Vì giờ đang là cuối tháng, có rất nhiều chuyện cần thu xếp, nên ta đang suy nghĩ xem nên giải quyết chuyện này vào ngày nào.”

“Chuyện này không thể kéo dài thêm nữa.” Tạ Nhân không vui nói: “Nếu như có người nổi lòng tham, chúng ta sẽ mất bao nhiêu chứ! Tìm một người ghi sổ thôi mà, đơn giản chỉ cần nhận biết mặt chữ là được.”

Cả khu mỏ chỉ có một người ghi sổ. Nếu dưới chân núi lại có thêm một người nữa, đến lúc đó trên dưới đều có ghi chép, không những tránh được mấy người trung gian kiếm tiền riêng, còn có thể đề phòng công nhân trên mỏ trộm than đá. Đây đúng là một biện pháp hay.

Chuyện này Lưu quản sự cũng đã nghĩ đến rồi, chỉ là gần đây có quá nhiều việc, vốn định để xử lý xong hết chuyện của mỏ đá, không ngờ tới hôm nay Tạ Nhân lại đột nhiên nhắc đến. Tạ Nhân là chủ tử trong Tạ gia, nếu hắn nói cần, thì cho dù Lưu quản sự có nhiều việc hơn nữa cũng phải gạt sang một bên.

Nghĩ nghĩ, Tạ Nhân lại đề nghị: “Hay thế này, chỗ ta có một mama trung thành. Vì nhiều tuổi rồi nên ta đã đồng ý cho bà về nhà dưỡng lão, nhưng con trai bà vẫn luôn không làm được gì lớn lao. Dù sao bà cũng đã trung thành với Tạ gia ta cả đời, theo tâm nguyện của bà, ta điều con trai mama đó tới đây. Lưu quản sự tìm thêm một tiền sinh ghi sổ đến làm trợ thủ là được, vừa hay hắn cũng nhận biết được mặt chữ.”

Trong lòng Lưu quản sự khẽ động, nét mặt không biểu lộ gì, rất cung kính đáp: “Tam thiếu gia làm chủ là được. Nếu hắn đã biết chữ, không bằng để cho hắn làm đi. Dù sao nhất thời cũng không thể tìm được ai biết chữ.”

Tạ Nhân hài lòng cười rộ lên: “Được lắm, hai ngày nữa ta sẽ bảo hắn đến làm việc.”

Bách Thủ nghe mấy người nói chuyện một lúc thì rời đi. Vừa đi về trong lòng vừa thầm nghĩ, mấy ngày trước lúc Tạ Nhân vừa đến, Loan Loan đã nói Tạ Dật không ở đây, Tạ Nhân nhất định sẽ cài người của hắn trên mỏ, quả nhiên đã bị nói trúng.

Về đến nhà, Loan Loan bế con đang chuẩn bị đi ra ngoài cùng Lai Sinh. Bách Thủ nhận lấy bé con, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, cười a a nói: “Hắn Nhi, cha đưa con đi uống rượu nhé.”

Loan Loan hé miệng khẽ cười, đóng chặt cổng lại rồi mới đi cùng. Lai Sinh đang chơi đùa ven đường thấy hai người đi vội vàng la to chạy đến: “Chờ đợi một chút!” Giọng hắn vừa to vừa vang.

Ba người đi đến nhà Vương Thanh Sơn, vừa đến cửa đã có người báo tin: “Cả nhà Bách Thủ huynh đệ tới, vừa rồi quả nhiên là Lai Sinh báo tin! Giọng vang thật đấy!” Sau đó mọi người trong sân đều cười.

Nhờ làm công trên mỏ nên cuộc sống của mọi người đều khá hơn, vì vậy nhà Thanh Sơn làm tiệc đều được mấy nhà trong thôn đến đủ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Thanh danh

Ở đây ngoài mấy người thân của Vương gia, còn có mấy người phụ nữ ngồi tán gẫu với nhau. Đám đàn ông đang làm trên mỏ đợi đến trưa mới đến ăn cơm. Bách Thủ sang nhập bọn với đám đàn ông. Loan Loan đã tìm được Mai Tử và mẹ Nguyên Bảo đang ngồi cạnh một đám người. Thấy nàng tới, mẹ Nguyên Bảo giúp nàng đón lấy đứa trẻ. Lúc này mọi người đang nói chuyện về con gái Thanh Sơn: “... Lớn lên khỏe mạnh, đáng tiếc da hơi đen một chút.”

“Đứa nhỏ này mới được một tháng thôi mà. Trẻ con lớn nhanh lắm! Bây giờ nhìn thì bình thường, nói không chừng sau này lớn lên lại là một đại mỹ nhân thì sao.”

Có người lập tức làm ra tư thế chớ nói to: “Mấy người nhỏ giọng một chút, bàn tán về con cái nhà người ta, không sợ đắc tội à.”

Hai người đang nói chuyện liền ngừng cười cười.

Thấy không khí có vẻ gượng gạo, có người lập tức tìm đến nói chuyện với mẹ Tuấn Kỳ đang nổi danh gần đây: “Chị dâu, lâu rồi không nhìn thấy Tuấn Kỳ nhà tẩu đâu nhỉ?”

Thấy có người chủ động nói chuyện với mình, trong lòng mẹ Tuấn Kỳ cảm thấy rất vui, lại còn đề cập đến con mình, lại càng đắc ý thêm mấy phần: “Bây giờ nó đi lên thư viện học nào có nhiều thời gian rảnh để về như vậy, có lúc còn phải giúp lão sư viết cái nọ cái kia. Lão sư bảo nó ở lại thư viện luôn, chỉ thỉnh thoảng mới về một lần.”

Mọi người lộ vẻ hâm mộ: “Ôi, đúng là, sau này Tuấn Kỳ sẽ có tiền đồ rộng mở rồi. Nông dân như chúng ta sao có thể so được với nó. Trong nhà dù sao cũng không tốt bằng ở thư viện.”

“Đúng vậy!” Mẹ Tuấn Kỳ nhắc cảm lên, cười cười, nói: “Mọi người cũng đừng xem thường địa phương nhỏ này của chúng ta. Thư viện của chúng ta lại rất nổi danh nhé, ở trong đó có rất nhiều đệ tử nhà có tiền, ngay cả người ở huyện lân cận cũng muốn đưa con em đến học...”

Thấy mọi người đều vênh tai nghe, mẹ Tuấn Kỳ càng thêm đắc sức nói: “... Ở thôn này của chúng ta sao có thể so sánh với ở thư viện. Ở đó đều là người đọc sách. Mấy đứa trẻ kết giao với nhau đều là người văn nhã lịch sự, tài hoa hơn người. Nói cái gì nhỉ... gần đèn thì sáng, gần... mực thì đen, chính là câu này.”

“Ôi!” Có người vỗ bắp đùi kêu lên: “Mẹ Tuấn Kỳ, chúng ta đều là người dốt đặc cán mai, người nói văn vẻ như thế làm sao chúng ta hiểu được đây.”

“Đúng vậy! Không ngờ bây giờ người cũng đọc thơ cơ đấy!”

Cả mặt miệng mẹ Tuấn Kỳ đều cười: “Ta cũng là nghe con trai nói thôi.” Sau đó nàng dương dương tự đắc giải thích ý nghĩa câu nói kia cho mọi người nghe: “Câu nói kia có nghĩa là đi theo người đoan trang lễ độ thì tự mình cũng sẽ trở thành một người biết đạo lý, có trách nhiệm... thành người tốt. Nếu đi theo những loại mèo loại chó kia thì sau này cũng sẽ biến thành lũ chó lũ mèo mà thôi.”

“A, chẳng trách lại có người vội vàng đến cửa muốn kết thân với nhà các người. Mọi người nhìn xem mẹ Tuấn Kỳ nói chuyện có lý lẽ không kia!”

Mọi người xung quanh đều gật đầu phụ họa.

Bà mồi Vương ở bên cạnh nghe thấy trong lòng có vị chua. Sao bà lại nghe ra giống như mẹ Tuấn Kỳ đang muốn chỉ cây dâu mắng cây hòe đây. Nhưng người ta không chỉ đích danh mình, bây giờ bà đi qua tranh cãi chẳng phải đang tự thừa nhận mình không ra gì sao.

Trong lòng tức nghẹn, suy nghĩ một chút, bà quay người cười híp mắt nhìn mẹ Tuấn Kỳ, nói: “Mẹ Tuấn Kỳ này, nghe nói Dương Uyển nhà các người cũng đã đính hôn rồi. Đối phương còn là một nhà có gia cảnh không tệ, còn nói đến lúc thành thân sẽ mang đến một con trâu khỏe mạnh, có phải thật không vậy?”

Đám người nhất thời không lên tiếng. Ánh mắt ai nấy dù không nhìn mẹ Tuấn Kỳ, nhưng đều vênh tai lên lắng nghe. Ai cũng biết mẹ Tuấn Kỳ nhân lúc Dương Tuấn Kỳ đang nổi danh liền chọn cho con gái mình một người trong sạch để gả đi. Nhưng chọn tới chọn lui, nhà trai có của không kém, nhưng diện mạo lại không được, còn là một tên phá gia chi tử. Mọi người cũng muốn nghe xem mẹ Tuấn Kỳ sẽ trả lời như thế nào.

Trong lòng mẹ Tuấn Kỳ bốc hỏa. Vừa rồi nàng nói chính là muốn khiêu khích bà mồi Vương, không ngờ bà ta lại đâm vào đúng chỗ đau của mình.

Chỉ vì chuyện của Dương Uyển mà lần đó con trai gần như đã cãi nhau với nàng. Từ nhỏ đến lớn Dương Tuấn Kỳ luôn nghe lời nàng. Nói cho cùng nàng cũng chỉ hy vọng Dương Uyển gả đi không phải lo ăn lo mặc. Nhưng con trai lại nói nàng chỉ nghĩ cho bản thân, hoàn toàn không nghĩ cho Dương Uyển, làm nàng đau lòng mất mấy ngày.

Mẹ Tuấn Kỳ không thêm đề ý đến bà mồi Vương, kéo người bên cạnh nói chuyện về Hương Tú.

“... Rất nhiều nam nhân đều thích xếp hàng mua cơm của nàng, đặc biệt là hai mươi mấy người từ bên ngoài đến.”

“Ồ, chuyện này ta biết. Chồng ta về nói có mấy tên đàn ông mỗi lần ăn cơm đều chậm chạp quay về làm, chính là vì nói chuyện với nàng ta.” Sau đó người đó bĩu môi: “Nói là nói chuyện, nhưng ta đoán nhất định là nàng ta đầu mẩy cuối mắt với mấy tên đàn ông đó. Hơn nữa, ta còn nghe nói nàng ta và một quân sự trên mỏ còn...”

“Gi? Thật sao?”

Mọi người liền ríu rít tụ tập lại đi qua hỏi thăm, ngay lập tức ném chuyện của Dương Uyển lên chín tầng mây!

Trời sinh phụ nữ thích nhiều chuyện, bất kể là ai, chỉ cần có chuyện nói là được!

Mẹ Tuấn Kỳ âm thầm thở một hơi, hừ, muốn tọc mạch chuyện xấu nhà nàng sao, không có cửa đâu!

Nhưng bà mối Vương sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng được, liếc mẹ Tuấn Kỳ một cái, lạnh giọng nói: “Ăn người miệng ngán, bắt người tay ngán. Kim Liên nhà người ta còn đang ở cữ trong nhà, cũng không tích đức cho cái miệng một chút.” Chồng trước của Hương Tú là Đại Cát, Đại Cát lại là anh của Cát Kim Liên.

Mấy người đang nói chuyện liền ngại ngừng ngậm miệng. Mẹ Tuấn Kỳ mấp máy môi muốn nói nhưng thôi. Nàng tới đây ăn tiệc đầy tháng con của Kim Liên, hiện giờ lại bàn tán chuyện vợ trước của anh Kim Liên. Nói xấu Hương Tú chẳng khác nào đánh vào mặt Đại Cát, cũng chính là làm mất mặt Kim Liên.

Mấy người vừa rồi còn hăng say nói chuyện cùng nàng, lúc này đều quay sang nói chuyện với người bên cạnh, không còn ai để ý đến nàng nữa. Mẹ Tuấn Kỳ giận đến mặt hết xanh lại trắng một hồi. Đảo mắt, thấy Loan Loan lạnh nhạt ngồi một bên, thanh thoi chơi với đĩa nhỏ, trong lòng nàng tức giận không có chỗ xả, bèn môi nói: “Ta có miệng ngán hay tay ngán đi chẳng nữa, nhưng không hề tiện.” (tiện trong hèn hạ, ti tiện)

Mọi người xung quanh đồng thời ngạc nhiên, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Loan Loan đang bế con.

Loan Loan cũng giật mình, nàng đang ngồi yên lành tự dưng lại bị ai chọc tới? Vô duyên vô cớ bị người ta tát một cái, trong lòng nàng bốc hỏa. Đệ đệ nàng có tiện hay không, người quản cái rắm à!

Nàng nhìn chăm chăm vào mẹ Tuấn Kỳ một cái, nhẹ nhàng ném qua một câu: “Tay tiện cũng không sao, khinh người mới tiện.”

Mai Từ đang uống nước liền phun ra một ngụm.

Mọi người hồi phục tinh thần liền vội vàng quay đầu, đang nói gì lại nói tiếp, giống như vừa rồi Loan Loan nói gì cũng không có ai nghe thấy.

Mẹ Tuấn Kỳ giận đến môi run cả lên, ngón tay chỉ vào Loan Loan không ngừng run rẩy: “Ngươi, ngươi...”

“A, đại bá mẫu, có sao không? Có chỗ nào không thoải mái sao? O, cháu, cháu nói trùng bá mẫu sao? Thật là ngại quá, lần sau cháu nhất định sẽ chú ý.” Loan Loan căng thẳng nhìn mẹ Tuấn Kỳ, ra chiều áy náy lắm.

“Nói nhảm!” Mẹ Tuấn Kỳ cảm thấy bản thân đã bị làm cho tức giận đến hồ đồ rồi, trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi được dạy dỗ như thế sao? Dám cãi với trưởng bối. Về nhà cho chồng ngươi quản cái miệng xấu này đi.”

Loan Loan không tỏ thái độ nhìn chăm chăm vào nàng ta. Nàng là phụ nữ đến từ hiện đại, không hề bị chữ hiếu như trời này phá đi nguyên tắc của mình, thân nhiên nói: “Thì ra bá mẫu muốn tìm bá phụ sao, hay để cháu gọi giúp cho nhé...” Sau đó nàng bắt đầu tìm kiếm trong đám đông, quả nhiên nhìn thấy Dương Nghĩa Thiên đang nói chuyện cùng người khác ở cửa viện, mặt mũi đáng giá thêm mấy phần? Được người khác tôn trọng đương nhiên sẽ có mặt mũi.

Thấy Loan Loan định đứng dậy thật, mẹ Tuấn Kỳ khẽ quát một tiếng: “Ngươi dám.”

Không ngờ nha đầu chết tiệt này không sợ xấu mặt chút nào! Nhưng nàng đã nói xấu Cát Kim Liên trước, nếu thật sự truy xét ra, người mất mặt nhất chính là nàng. Lúc này nàng mới không thể không quát Loan Loan.

Mấy người bên cạnh vừa rồi cùng tụ tập tán chuyện thấy đáng vẻ này thì quỳnh cả lên. Ngay cả náo nhiệt cũng không muốn xem, nhanh chóng đi lên khuyên giải hai người.

Người ở Dương gia thôn hầu như đều biết tính tình của Loan Loan. Bình thường nàng rất dễ nói chuyện, làm việc đối xử với người khác đều khiêm tốn, không thích nhiều chuyện, cũng không thích nói xấu người khác, không bắt nạt ai. Nhưng nếu người nào muốn bắt nạt nàng đừng nghĩ sẽ dễ dàng.

Mai Từ và mẹ Nguyên Bảo không muốn làm Loan Loan mất hứng, kéo nàng ngồi vào chiếc bàn bên cạnh. Bà mối Vương cũng chủ động ngồi xuống cùng bàn với các nàng. Trong mắt bà, Loan Loan hiện giờ đang ở cùng phe với mình.

Mẹ Tuấn Kỳ thì bị kéo ngồi xuống một chiếc bàn khác.

Ăn cơm trưa xong, con nàng đã buồn ngủ, Loan Loan bế con tạm biệt Mai Từ và mẹ Nguyên Bảo, đi được nửa đường thì Dương Nghĩa Trí ở phía sau gọi nàng, sau đó khuyên răn hai câu.

“Cháu cũng thật là, không biết phải nhường trưởng bối một chút sao? Trong sân đông người như vậy, làm âm ỉ ra thì ai mất mặt nào?”

Loan Loan không phục: “Trường thôn, cũng không phải là cháu muốn gây chuyện. Bác cũng mới chỉ nghe được một phần. Làm gì có chuyện người nhà lại đi nói xấu người nhà cơ chứ, như vậy có được không?”

Dương Nghĩa Trí sừng sốt.

“Hơn nữa, một lời cháu cũng chưa nói đã bị người ta mắng. Mắng cháu cũng thôi đi, sao có thể động đến người nhà cháu? Bác nói cháu có thể nhận được sao?”

Dương Nghĩa Trí trầm ngâm. Ông biết nhà Tuấn Kỳ và nhà Loan Loan bất hòa. Mẹ Tuấn Kỳ thích ba hoa, hay nói này nói nọ. Nhưng gây chuyện trước mặt nhiều người như vậy, tiểu bối cãi lại trường bối, dù sao cũng không được đẹp mặt, còn làm hỏng thanh danh của Loan Loan.

“Nếu nàng làm không đúng, cháu cũng không thể làm như vậy. Gây chuyện trước mặt nhiều người như vậy còn gì là thể diện.” Dừng một chút, ông lại cảm thấy bản thân mình nói không đúng. Chẳng lẽ đợi đến khi không có ai thì có thể không làm mất mặt mũi sao?

Ông không nhận được khoát tay: “Dù sao thì sau này cháu cũng đừng như vậy nữa là được, ảnh hưởng đến danh tiếng của mình...”

Dương Nghĩa Trí nói xong liền chấp tay sau lưng rồi đi. Loan Loan dẩu miệng, nhìn về phía bóng lưng Dương Nghĩa Trí nói thầm: “Ta mới không sợ ảnh hưởng đến thanh danh của mình.” Sau đó nàng trở về nhà.

Loan Loan về nhà chưa được một lúc, Bách Thủ cũng về tới nơi. Vào nhà nhìn thấy Loan Loan nằm nghiêng trên giường, con trai bên cạnh đã ngủ say, hần nhẹ nhàng hôn lên bàn tay nhỏ bé của con, nhỏ giọng hỏi nàng: “Trước lúc ăn cơm xảy ra chuyện gì đấy?”

Loan Loan cười cười: “Không có gì, người trong thôn vẫn luôn nói này nói nọ mà. Chàng cũng không phải không biết.” Sau đó nàng đứng dậy, nhường lại chỗ cho hần: “Chàng nghỉ ngơi đi, buổi tối còn phải đi làm đấy!”

Bách Thủ gạt đầu nằm lên giường. Loan Loan ngồi trong sân thấy thật nhàm chán, nàng nhẹ nhàng đóng cổng rồi đi ra ruộng.

Trên cánh đồng xanh mướt từng mảng, lúa mới trồng chưa được bao lâu, lại sắp đến ngày mùa rồi. Máy ông chồng đều lên mỏ làm công, nên các chị em phụ nữ ở nhà đều vất vả hơn trước. May mà hiện giờ vào buổi tối Lai Sinh có thể giúp đỡ, nếu không thật sự không xong, đến lúc đó nhà bọn họ sẽ thu hoạch vào buổi tối.

Sau đó nàng lại gặp Vương Bảo Sơn từ chỗ vườn cây ăn quả đi tới. Loan Loan hỏi hần năm nay cây quýt kết trái thế nào.

Wang Bao Son thật cao hứng nói: “Năm nay rất tốt! May nhờ có Bách Thủ huynh đệ nói biện pháp kia, mới có được thành quả như năm nay. Sau này năm nào cũng được như vậy thì chúng ta không phải lo gì nữa.” Sau đó hần thật lòng nói: “Đến lúc quýt chín nhớ đến hái một ít mang về nhé.”

“Được chứ, không biết Lai Sinh thích không. Lúc đó ta sẽ đến mua một chút.”

“Hai nhà chúng ta còn phải nói những câu này sao? Mua cái gì chứ, muốn ăn thì cứ đến hái là được, sao phải khách khí như vậy!”

Loan Loan cười ha hả nói: “Vậy được, ta cũng muốn ném thử quýt nhà huynh có vị như thế nào đây?”

Sau khi Vương Bảo Sơn đi rồi, trên đường về nhà Loan Loan gặp phải Tạ Tam

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Đến chơi

Có câu thà đắc tội quân tử, chớ đắc tội tiểu nhân.

Với quân tử thì nên qua lại thân thiết, còn tiểu nhân tốt nhất phải tránh ra thật xa!

Tạ Tam bình thường có vẻ rất dễ nói chuyện. Nhưng ở Tạ gia trang thì đi rình trộm người khác. Ở mỏ lại thừa gió bẻ măng*, a dua nịnh hót. Tạ Dật vừa đi, liền chuyển sang theo đuôi Tạ Nhân.

* 见风使舵/kiến phong sử đà_ thành ngữ Trung Quốc: ý nói hành động và thái độ thay đổi theo sự thay đổi của tình hình (bao gồm ý xúc phạm). Việt Nam cũng có câu tương tự – thừa gió bẻ măng.

Tham khảo: Tạp chí khoa học ĐHQGHN: Nghiên cứu Nước ngoài, Tập 30, số 2 (2014)7-13, Nguyễn Thị Hương Giang.

Người như thế trong lòng Loan Loan không để ý đến, nhưng hiện nay người ta lại là đốc công trên mỏ, có thể không đắc tội đương nhiên nàng sẽ không đắc tội.

Còn chưa đến gần, Loan Loan đã cười chào hỏi Tạ Tam trước: “Tạ đốc công đang đi đâu đấy?”

Tạ Tam cười nhìn Loan Loan: “Đi dạo loanh quanh thôi. Vợ Bách Thủ đang định đi đâu à?”

“Cũng không có gì, chỉ đi dạo quanh cánh đồng thôi.” Thật vô vị vì nàng không biết nên nói gì với Tạ Tam, liền cười nói: “Trong nhà còn có trẻ nhỏ, ta phải về đây. Tạ đốc công cũng bận rộn mà.”

Tạ Tam cười gật đầu, đợi Loan Loan đi được hai bước liền gọi với theo nàng: “... Quên không nói với Bách Thủ huynh đệ. Ngươi về nói với hắn, Tam thiếu gia chuẩn bị thăng hắn làm đốc công trông coi than đá. Sau này chỗ than đá có việc gì đều giao cho hắn quản lý. Sáng mai sau khi tan việc bảo hắn đừng về nhà vội, chờ ta đây.”

Loan Loan ngạc nhiên đáp: “A, được! Phien Tạ đốc công rồi.” Trong lòng nàng thầm nghĩ sao chuyện Bách Thủ được đề bạt làm đốc công Tạ Tam lại nói cho nàng biết.

“Bách Thủ huynh đệ làm việc chính trực, thành thật, thận trọng, Tam thiếu gia rất coi trọng hắn. Hắn cũng không nên phụ ý tốt của Tam thiếu gia a!” Về mặt Tạ Tam nghiêm túc, lời nói chân thành, nói năng đâu ra đây.

Loan Loan cũng nghiêm túc gật đầu.

“Nhà hai người đặc biệt! Nếu có gì khó khăn cứ tới tìm ta, ta sẽ đến nói với Tam thiếu gia giúp các ngươi.” Tạ Tam cười nói xong liền rời đi.

Loan Loan vừa đi về nhà vừa suy nghĩ dụng ý của Tạ Tam

Đợi đến lúc ăn cơm tối xong, Loan Loan kể lại những lời Tạ Tam đã nói, Bách Thủ cũng ngây người: “Ta được đề bạt làm đốc công?” Nhưng trước đó không hề có chút dấu hiệu nào.

Loan Loan cũng cảm thấy kỳ lạ: “Khi không tỏ ra ân cần, không phải gian tặc thì cũng là trộm cắp.” Sau đó nàng cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều. Bách Thủ có gì để Tạ Tam mưu tính. Chăng qua Loan Loan và Bách Thủ có quan hệ với Tạ Dật, mà Tạ Nhân đối tốt với Bách Thủ hẳn là muốn lôi kéo về phe mình, cho nên Tạ Tam mới chủ động lấy lòng Bách Thủ chăng.

Nghe hai người nói, Lai Sinh ngồi bên cạnh cười hi hi nói: “Chúc mừng ca được trở thành đốc công! Bạc cũng được nhiều hơn!” Sau đó hắn lại lắc đầu, nhận xét: “Tạ Tam không phải là người đáng để kết giao!”

Loan Loan kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái. Tiểu tử này nếu không mở miệng thì thôi, lời vừa ra khỏi miệng liền rất có đạo lý!

Ngày hôm sau, trước khi tan ca Bách Thủ đi đến chỗ Tạ Tam. Tạ Tam nói căn kễ cho hắn biết hàng ngày nên chú ý đến những chuyện gì. Hai người nói chuyện một lúc, khi Bách Thủ trở về đã là giữa trưa. Buổi sáng ăn cháo trong bụng vẫn còn hơi no, hắn vừa ăn cơm vừa nói chuyện cùng Loan Loan.

Bất kể chuyện gì, chỉ cần Bách Thủ ở công trường được yên ổn, an toàn là được!

Bất luận người khác như thế nào, bọn họ chỉ cần tuân thủ bổn phận, làm sao thấy an tâm trong lòng là được.

Nháy mắt đã đến ngày phát tiền công cuối tháng. Mỗi lần đến ngày này mọi người lại vô cùng hưng phấn xếp thành một hàng. Nếu như được cầm số tiền công nhiều hơn dự tính của mình thì lại càng thích thú hơn nữa! Hiện giờ mỏ than hoạt động tốt, chỉ cần không phải là người quá lười, mỗi người một tháng ít cũng phải được một lượng bạc. Người chăm chỉ được nhận hai lượng bạc cũng có. Vốn tiền công một tháng của Bách Thủ là một lượng hai trăm đồng, bây giờ được thăng làm đốc công, tăng thêm ba trăm đồng, là một lượng năm trăm đồng.

Đợi sau khi phát tiền công xong, Tạ Nhân gọi Bách Thủ lại bảo hắn đừng về vội, hướng về phía đám công nhân phía sau nói: “Bách Thủ huynh đệ trung hậu thành thật, làm việc luôn cố gắng, còn có năng lực. Trong nhà bận bịu, lại có con nhỏ, có thể làm được như vậy là tấm gương cho chúng ta, cho nên trên mô quyết định sẽ thưởng cho người như vậy!” Tự hắn lại phát thêm cho Bách Thủ năm trăm đồng.

Mọi người thấy thế thì hâm mộ. Bách Thủ lại càng thêm ngạc nhiên.

Loan Loan cầm hai lượng bạc còn nóng hổi mở to mắt cười. Nàng rất mong tháng nào cũng được thưởng thêm như thế này!

Sau đó nàng cười híp mắt chia ba mươi đồng tiền cho Lai Sinh: “Sáng mai chúng ta đi chợ. Đệ cầm lấy chỗ này đi mua ít đồ ăn vặt mình thích đi.”

Về mặt Lai Sinh không được tự nhiên, đẩy chỗ tiền ra: “Đệ không ăn quà vặt.”

Loan Loan nhìn hắn cười hi hi: “Không sao, cứ cầm lấy đi. Bây giờ đệ không muốn ăn, nhưng sáng mai nhất định sẽ muốn đấy.”

Lai Sinh đỏ mặt. Loan Loan nói rất đúng. Hắn không cách nào phản bác được, mặt ửng đỏ như ráng chiều chạy thẳng một mạch vào phòng mình, không chịu đi ra nữa.

Loan Loan và Bách Thủ nhìn theo cười ha ha. Lai Sinh như vậy rất thú vị.

Kể từ sau khi giành được cảm tình của mọi người, Tạ Nhân thường xuyên lên mô, mỗi lần đến cũng không vội rời đi, có khi còn chủ động trao đổi cùng thợ mỏ. Mà mỗi lần đi qua dưới chân núi cũng phải tìm Bách Thủ tán gẫu mấy câu. Dần dần mọi người đối với hắn cũng quen thuộc hơn. Mà lúc hắn gặp Loan Loan, còn có thể chủ động chơi đùa với đứa bé.

Sáng sớm, Loan Loan nấu cơm xong được một lúc lâu vẫn chưa thấy Bách Thủ về. Nàng vừa quét sân vừa nghĩ xem có nên đi ngó một cái không, liền nhìn thấy Bách Thủ trở về. Hắn về đến cổng, mỉm cười quay người lại, làm động tác xin mời với người phía sau, sau đó nàng nhìn thấy Tạ Nhân mặc

trường bào xanh thẫm đang thông dong đi vào.

Về mặt Loan Loan hiện vẻ ngạc nhiên, nở nụ cười chào hỏi Tạ Nhân: “Tam thiếu gia sớm quá!”

Bách Thủ ở bên cạnh mời Tạ Nhân vào trong nhà ngồi, nói với Loan Loan: “Tam thiếu gia đến nhà chúng ta nghỉ chân một chút!”

Trong lòng Loan Loan lại càng thấy kỳ lạ. Vừa sáng sớm Tạ Nhân đã lên mô, lại còn phải nghỉ chân? Còn đặc biệt đến nhà nàng?

Lúc này nàng nghe thấy Tạ Nhân cười nói: “Thời gian ta đến Dương gia thôn cũng không ngắn. Lúc không có chuyện gì rất thích đi dạo trong thôn. Nhà Dương thôn trưởng quá lớn nên ta vẫn luôn muốn đến nhà Bách Thủ huynh đệ ngồi một chút. Bình thường vẫn chưa thấy có cơ hội. Không biết hai vị có hoan nghênh không?” Lúc nói chuyện hắn còn vô tình liếc nhìn Loan Loan một cái.

Bách Thủ cười nói: “Xem Tam thiếu gia nói kìa! Chỗ thôn quê này của chúng ta được ngài nguyên ý tới ngồi một lúc, chúng ta vui mừng còn không kịp đây!”

Loan Loan thả lỏng nghỉ ngơi trong lòng, bụng ghế ra giữa sân, cười nói: “Tam thiếu gia, mời ngồi. Ngài là quý nhân, được ngài tới nhà chúng ta ngồi chơi là phúc khí của chúng ta!”

Tạ Nhân hài lòng cười, khiêm tốn nói: “Quý nhân hay không quý nhân gì chứ. Chỉ là ta có kiến thức hơn mọi người một chút thôi mà.”

Loan Loan phì nhả trong lòng một cái. Câu này không phải đang nể bọn họ không có kiến thức sao!

Sau đó nàng thậm chí không phục nghĩ. Luận kiến thức, người từng thấy nhà cao tầng sao? Người từng thấy xe lửa máy bay sao? Chẳng qua đến nơi này nàng không có điều kiện đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy mà thôi!

Trong nhà đã đun nước sôi từ sớm. Bách Thủ mang ấm nước ra. Loan Loan vào trong lấy thêm mấy quả cúc khô thả vào trong chén, lại thả thêm mấy quả cầu kỷ tử khô, một quả táo ta, sau đó nhận lấy ấm nước trong tay Bách Thủ rót cho Tạ Nhân một chén trà.

“Ở nơi thôn quê không có gì tốt chiêu đãi, đành ủy khuất Tam thiếu gia vậy.”

Tạ Nhân cười nói: “Không sao.” Ánh mắt hắn liếc nhìn chén trà, lập tức “Ồ” lên một tiếng, để sát vào ngửi mùi hương hoa cúc nhàn nhạt, bên trong còn có thêm mấy quả cầu kỷ, một quả táo ta, ngạc nhiên hỏi: “Đây là trà gì?”

“Trà hoa cúc.” Loan Loan cười nói.

“Do người tự làm?”

Loan Loan gật đầu.

Tạ Nhân liền bung chén trà lên, chậm rãi nếm thử một hớp. Vị hơi ngọt, có mùi thơm của hoa xen lẫn mùi táo ta và cầu kỷ, nếu đổi loại nước pha trà, tin rằng mùi vị nhất định sẽ tuyệt hơn.

Đáy mắt Tạ Nhân chợt lóe lên, hắn gật đầu cười với Loan Loan và Bách Thủ, khen: “Thật không tệ!”

Loan Loan mang ấm nước vào phòng bếp, chỉ nghe thấy Bách Thủ khách khí nói: “Tam thiếu gia không chê là tốt rồi!”

Hai người ngồi trong sân nói chuyện, đến lúc nàng đi ra thì Tạ Nhân đã đứng lên. Hắn nhìn về phía con đường đá xanh trong sân, đứng lên đi hai bước, còn dùng sức đi đi, gật đầu, lại lắc đầu: “Lát vẫn chưa được kỹ lắm.”

Nói xong, hắn lại đi đến dưới mái hiên, nhìn bao quát một lượt, lại cẩn thận nhìn lan can bao quanh mái hiên. Sau đó hắn nhìn xuyên qua chuồng trâu phát hiện bên cạnh có một mảnh đất được vây quanh bằng hàng rào, bên trong có trồng một ít hoa hoa cỏ cỏ, nói là hoa thì dường như lại không phải. Bên cạnh hàng rào là chuồng gà. Cả đường đi trong sân đều được trải đá.

Trong nhà trước sau mỗi chỗ đều được bố trí thỏa đáng, vừa vặn, trong nhà không có chút cảm giác lộn xộn nào.

Thứ khiến hắn khá hiếu kỳ chính là hàng giò trúc vừa lạ vừa đẹp mắt treo trên sát vách tường, giống như cố ý dùng để tô điểm thêm.

Thiết kế như vậy ở nông thôn hắn mới thấy lần đầu. Chỗ ở đơn sơ, phòng ốc bình thường, không có gì tinh xảo, xa hoa, quý giá, chỉ dùng những thứ tiện lợi, đơn giản như giò trúc tô điểm. Một ngôi nhà bình thường, lại đặc biệt thể hiện ra vẻ thanh nhã của tiểu viện chốn thôn quê.

Tạ Nhân vừa ngắm, vừa khen Bách Thủ thật có mắt nhìn.

“... Nhà hai người quả nhiên đặc biệt. Không biết là do ai thiết kế?”

“Vợ ta.” Bách Thủ tự hào nói.

Tạ Nhân nhìn về phía Loan Loan tán thưởng, ánh mắt càng thêm rạng rỡ, cười nói: “Không biết Vương cô nương còn biết làm gì đặc biệt nữa.”

Khỏe miệng Loan Loan khẽ giạt nhẹ: “Ta chỉ là một người phụ nữ thì có thể làm được gì. Chỉ là bình thường thích suy nghĩ lung tung thôi.” Lần trước gọi nàng là vợ Bách Thủ, bây giờ lại gọi là Vương cô nương.

Tạ Nhân cười nói: “Có thể hợp tác cùng Vương cô nương thật là may mắn, không biết ta có vinh hạnh này hay không?”

Loan Loan và Bách Thủ đều sững sờ, không biết hẳn có ý gì.

Tức thì, Loan Loan cười nói: “Có thể làm việc cho Tạ gia là vinh hạnh của chúng ta mới đúng. Lão bách tính như chúng ta có thể được Nhị thiếu gia coi trọng thực đúng là thụ sủng nhược kinh.” Nói rõ đối tượng hợp tác với nàng là Tạ Dật.

Tạ Nhân vẫn duy trì nụ cười: “Ta biết. Nhưng cá nhân ta rất thương thức Bách Thủ huynh đệ và Vương cô nương. Hy vọng ngày nào đó có thể hợp tác cùng nhau.”

Loan Loan cười cười, trong lòng đã đảo qua một trăm hai mươi vòng, nói: “Ta và Bách Thủ đều là nông dân, cũng không là gì. Có thể giúp sức cho Tam thiếu gia là vinh hạnh của chúng ta. Chỉ sợ đến lúc đó không những không thể giúp được cho Tam thiếu gia, còn gây thêm phiền phức cho ngài.”

Tạ Nhân không để ý nói: “Ài, ta tin tưởng hai vị. Cứ quyết định như vậy đi. Ta còn có việc đi trước.” Sau đó hẳn quay người rời đi.

Loan Loan và Bách Thủ sững sờ đứng trong sân.

Một lúc sau, Loan Loan thăm chửi một câu: “Mẹ nó! Chúng ta đồng ý lúc nào?”

Loan Loan làm thịt khô cho Tạ gia, mọi người Dương gia thôn đều biết. Tạ Nhân biết cũng không có gì lạ. Hẳn lại nhiều lần nhắc đến năng lực của Loan Loan, hiện giờ nói muốn hợp tác. Chuyện đồ nướng nàng mới bàn với Tạ Dật, tin rằng Tạ Nhân vẫn chưa biết. Vậy rốt cục Tạ Nhân muốn hợp tác với nàng làm cái gì?

Đối với Loan Loan mà nói, Tạ Nhân không có chuyện gì lại đến nhà bọn họ lôi kéo làm quen cũng không phải là chuyện tốt, nhưng có người lại không cho là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Đổ ky, soi mới

Mẹ Tuấn Kỳ đổ ky vô cùng, ở nhà lái nhái liên tiếp mấy ngày liền về chuyện Tạ Nhân vừa thương thêm cho Bách Thủ, lại vừa quan tâm hẳn. Lúc bình thường Tạ Nhân luôn tỏ vẻ thân thiết với Bách Thủ, còn chủ động đến nhà họ chơi. Trong số tất cả mọi người, có lẽ chỉ có mình Bách Thủ được đối đãi như vậy.

Dương Nghĩa Thiên vốn không thích nói chuyện. Biết mẹ Tuấn Kỳ thích lái nhái, nhưng nhà bọn họ lại sát ngay nhà Bách Thủ, cả ngày toàn nói những lời bức tức này mà bị nghe thấy thì thật không hay chút nào. Hẳn nghe mãi cũng thấy phiền. Sau khi bị Dương Nghĩa Thiên khuyên bảo, mẹ Tuấn Kỳ không lái nhái ở nhà nữa, nhưng lại chạy vào trong thôn tìm người để than trách, càng thêm bất mãn.

“... Ai đi làm mà không chăm chỉ chứ? Sao chỉ mình hẳn trở thành tấm gương cho mọi người. Người ghi danh làm công trên mỏ không đào thì cũng vác than, làm gì có ai không góp sức lao động! Không biết bọn họ đã dùng thủ đoạn gì để cướp được việc trông coi tốt như vậy.”

Người bình thường vẫn luôn quan hệ tốt với mẹ Tuấn Kỳ nghe xong lập tức tiếp lời: “Chính thế, ai mà không tận tâm tận lực làm việc chứ. Chồng con nhà chúng ta mỗi ngày trừ thời gian ăn cơm ra cũng nghỉ ngơi rất ít.”

Có người lại không quá tán thành: “Nhưng mà đâu phải trên mỏ quy định rằng không được phép nghỉ ngơi đâu. Làm nhiều thì được nhiều bạc. Những việc này không phải đều do tự mình quyết định sao.”

“Sao mà giống nhau được? Nếu mọi người đều chăm chỉ thì phải thưởng đều hết chứ, hơn nữa, chuyện tốt thì nên thay phiên nhau làm mới phải.” Mẹ Tuấn Kỳ không phục lắm.

Bản thân nàng vốn không lên mỏ làm việc. Dương Tuấn Kỳ đi học ở thư viện. Dương Uyển là một khuê nữ, càng không thể lên núi làm việc cùng một đồng đàn ông. Cho nên, trong nhà chỉ có mỗi Dương Nghĩa Thiên làm việc trên mỏ.

Nhà Loan Loan mặc dù chỉ có một mình Bách Thủ đi làm, nhưng hàng năm Loan Loan đều được nhận làm thịt khô ở Tạ gia trang, thu nhập cũng không phải chỉ một hai lượng bạc. Từ sau khi nhà nàng và nhà Loan Loan cãi nhau, hai bên đã không nói chuyện với nhau nữa. Dương Uyển đi theo Loan Loan kiếm tiền cũng đều do nàng bắt ép. Nếu sang năm duyên phận đến, nói không chừng Dương Uyển sẽ tìm được nhà chồng. Đến lúc đó nhà bọn họ chỉ còn mỗi mình Dương Nghĩa Thiên đi kiếm tiền, từ đầu đến cuối nàng không hề kiếm được chỗ tốt nào từ chỗ Loan Loan nữa!

Ngẫm lại thái độ Loan Loan đối xử với mình, dù sao nàng cũng là trưởng bối mà, vì vậy bất mãn trong lòng càng lớn thêm.

“Không phải đều do nàng ý vào quen biết Tạ Nhị thiếu gia sao! Lúc nào cũng tỏ vẻ coi thường người khác. Chờ đến lúc Tuần Kỳ nhà chúng ta có tiền đồ...” Sau đó nàng bêu môi bỏ dờ câu nói, không tiếp lời nữa: “Đại Trí người ta đồ tú tài cũng không khinh người như vậy...”

Hai người bên cạnh cười cười nghe, nhưng trong lòng không cho là đúng. Loan Loan và Bách Thủ chưa bao giờ khinh người cả, bình thường đối xử với mọi người đều rất hòa nhã.

“... Nhớ lúc nhà họ còn nghèo khó, còn ở nhà tranh...”

Hai người kia không nói gì nhưng trong lòng thầm nghĩ, nhà người ta bị các người ở còn gì.

“... Một nữ nhân đã có chồng lại xuất đầu lộ diện ra bên ngoài, để chồng mình ở đâu chứ, thật khiến người ta chê cười mà...”

Sợ rằng nhiều phụ nữ khác trong thôn đều ước gì bản thân mình có thể xuất đầu lộ diện ra bên ngoài như vậy đó! Nhìn lượng tiền công mà Loan Loan giúp mọi người kiếm được thì biết. Một năm không biết có thể kiếm được bao nhiêu bạc nữa!!!

Mẹ Tuần Kỳ không ngừng oán trách. Hai người kia thỉnh thoảng mới đáp lại.

Mà bọn họ không hề biết ở dưới cây đại thụ phía sau họ, Tạ Nhân và Tạ Tam đang đứng ở đó, vừa hay cả hai người đều bị cái cây che mắt. Nghe những gì mẹ Tuần Kỳ nói, Tạ Nhân nhìn Tạ Tam bằng ánh mắt đầy thâm ý. Tạ Tam lập tức nói: “Đây là đại bá mẫu của Bách Thủ. Hai nhà có chút xích mích, mấy năm nay vốn cũng không nói chuyện với nhau.”

Tạ Nhân thấy lạ hỏi: “Ta thấy hai vợ chồng họ đều không tệ, không ngờ cũng kết oán với người trong thôn sao?”

Tạ Tam không nghĩ vậy: “Người trẻ tuổi tâm cao khí ngạo. Cả thôn có bao nhiêu người, sao có thể làm vừa lòng hết được đây? Nhiều lắm chỉ tranh cãi chút ít mà thôi.”

Tạ Nhân cười nhạt: “Không gây thù với người khác, lại đi chuốc oán với người trong nhà.”

“Không ai hoàn hảo cả. Người trẻ tuổi khó tránh đôi khi làm việc không được ổn thỏa.” Tạ Tam kể chi tiết những gì mình biết về sự việc này: “Trừ nhà này ra thì bọn họ thật sự không còn xích mích với ai nữa. Chỉ là, con trai cả nhà Dương trưởng thôn hình như có chút không thoải mái với nhà bọn họ.”

“Sao?” Tạ Nhân tò mò. Hắn đến Dương gia thôn mấy ngày nay nên cũng biết được một chút. Dương Nghĩa Trí tán thưởng hai vợ chồng Bách Thủ có thừa: “Ta thấy quan hệ giữa Dương trưởng thôn và bọn họ cũng khá, sao con trai lão lại...”

“Ồi chào, Tam thiếu gia, mặc dù người thường hay đi lại trong thôn, nhưng chuyện này chắc người không biết rồi.” Thấy Tạ Nhân hứng thú với chuyện nhà Loan Loan, mình lại biết chuyện mà hắn không biết, khi không lại có cơ hội biểu hiện, hắn nhỏ giọng nói với Tạ Nhân: “Con trai lớn của Dương trưởng thôn – Dương Phong có một cửa hiệu ở chợ, năm nay làm ăn ế ẩm. Nói ra chuyện này cũng có liên quan đến Nhị thiếu gia. Vốn hắn thấy vợ Bách Thủ đang làm việc cho từ lâu nên muốn góp vào một tay, kiếm chút lợi, vì vậy hắn nhờ đệ đệ đi nói tốt với người ta. Nhưng đệ đệ hắn lại không muốn. Thế nên hắn đi tìm vợ chồng Bách Thủ, hai người đó lại lấy lý do đã ký khế ước để từ chối...”

Thấy Tạ Nhân đang nghe rất chăm chú, nụ cười trên mặt hắn càng lớn hơn, càng nói càng hăng: “... Chuyện tốt như vậy sao Bách Thủ có thể cho hắn góp tay vào được. Cách thức, tay nghề tất cả đều là của vợ hắn. Nếu đồng ý, chẳng phải đưa không bạc cho người khác sao.”

Tạ Nhân lắc đầu: “Là ta thì cũng không đồng ý.” Người này quá tự cho mình là đúng.

“Đúng vậy! Cho nên về sau Dương Phong vẫn luôn oán trách hai người này. Lần trước xảy ra chuyện của Vương Nguyên Sinh, Dương Phong hắn mới không chừa mặt mũi cho Bách Thủ. Sau khi chúng ta chiêu mộ người xong hắn mới về Dương gia thôn cầu xin ta. Ta thấy hắn là con trai của Dương trưởng thôn nên mới đồng ý cho hắn lên mô làm việc. Sau đó hắn mới kể những chuyện này cho ta biết. Theo ta thấy thì trong lòng hắn nhất định vẫn còn tức giận Bách Thủ.”

Tạ Tam biết Tạ Nhân rất để ý đến nhà Bách Thủ nên hắn kể hết tất cả những gì mình biết cho Tạ Nhân nghe, bao gồm cả chuyện Bách Thủ ở trên núi lúc trước.

*****

Chủ tử muốn làm gì thì làm đó, người làm công không thể tự mình quyết định (nguyên văn: thân bất do kỷ).

Kể từ khi Hương Tú đến khu bếp trên mô đều luôn cố gắng làm việc, có đôi lúc còn khuyên Tạ đại nương đi nghỉ ngơi, một mình làm hết mọi việc.

Hôm nay nàng và Tạ đại nương mang chỗ rau dùng cho buổi tối ra rửa. Nhưng bởi vì chỗ rau hôm nay vốn đã không nhiều, sau bữa trưa chỉ còn thừa lại một ít, bữa tối nay có vẻ không đủ, nhưng giờ đi chợ mua thì không kịp, lại còn phiền phức nữa.

Cho nên, Hương Tú đề nghị, ở Dương gia thôn nhà nào cũng trồng rau, không bằng đến nhà ai đó mua một ít.

Hương Tú vốn là người trong thôn, để nàng đi mua là tiện nhất.

Có chuyện tốt như thế, Hương Tú nghĩ ngay đến Loan Loan đầu tiên. Loan Loan ở nhà đang chơi đùa với con trai. Hương Tú nói ra mục đích của mình

cho nàng nghe, nhưng nàng và Bách Thủ cũng không trồng nhiều loại rau, trồng nhiều nhất là ngô, ở trên núi cũng trồng ngô, nhớ đến mẹ Nguyễn Bảo trồng không ít rau xanh, nàng liền bảo Hương Tú đi qua hỏi xem.

Hương Tú cảm ơn rồi đến nhà Nguyễn Bảo. Đúng lúc mẹ Nguyễn Bảo vừa đi cắt cỏ cho lợn về, nhìn thấy Hương Tú thì rất bất ngờ. Từ khi nàng trở về Dương gia thôn này, đều không thấy đến cửa nhà ai ngoại trừ nhà Loan Loan cả. Không ngờ hôm nay Hương Tú lại tới nhà nàng.

Nàng lịch sự mời Hương Tú vào nhà ngồi chơi. Hương Tú đi vào trong sân nhưng không vào nhà, đứng ngoài sân nói với nàng: “... Loan Loan muội từ nói nhà tẩu trồng rất nhiều rau. Hôm nay chỗ rau trên mỏm về không nhiều, sau buổi trưa chỉ còn lại có một ít, không đủ cho buổi tối, không biết ta có thể mua một ít của tẩu được không? Tẩu yên tâm, trên mỏm sẽ trả bạc.”

Hóa ra là chuyện này, thảo nào!

Biết là Loan Loan nói cho Hương Tú, mẹ Nguyễn Bảo cười nói: “Nhà chúng ta trồng không ít rau...” Đặt gói xuống, nàng dẫn theo Hương Tú đến mảnh đất trồng rau cách đó không xa lắm. Nàng gieo hạt ở mảnh đất này hơi muộn một chút, mặc dù lúc này đã lớn rồi nhưng vẫn chưa đến lúc ăn được.

Hương Tú hơi thất vọng.

Mẹ Nguyễn Bảo lại nhớ đến mảnh đất trên núi phía sau nhà Loan Loan ở lúc trước. Sau khi Loan Loan và Bách Thủ dọn xuống cũng không còn để ý đến mảnh đất đó nữa. Lúc trước họ còn thường xuyên lên núi thăm nhà cửa vài lần, về sau lại thấy không cần dùng đến nữa nên hai người cũng không để ý làm gì, cũng không phá đi.

Để lại nhà trên núi, nhờ may gặp trời mưa to gió lớn còn có thể trú mưa, cũng tiện cho người trong thôn.

Mảnh đất sau nhà lại được mẹ Nguyễn Bảo dùng để trồng rau. Nguyễn Bảo nhà bọn họ kén ăn nên mỗi mùa đều trồng rất nhiều loại rau.

Lên trên núi, thấy có nhiều loại rau đã đến lúc có thể hái được, Hương Tú thật cao hứng cảm ơn mẹ Nguyễn Bảo. Mẹ Nguyễn Bảo về chuẩn bị thức ăn cho lợn, lại còn phải nấu cơm, bảo Hương Tú muốn hái bao nhiêu thì hái, bạc thì đưa cho nàng là được, sau đó liền xuống núi.

Hương Tú cầm cái rổ lớn hái rau, chưa đến một lúc đã hái được một rổ lớn. Xong nàng đi đến căn nhà trên núi, ra bếp múc nước trong chum rửa sạch tay. Nàng đang định bùng rổ xuống núi, đột nhiên nghe phía sau có người gọi nàng.

Quay đầu nhìn lại, là Lưu quản sự.

*****

Tạ Tam tiến Tạ Nhân ra khỏi thôn xong, tự mình thành thoi đi về. Trong lòng hắn đã lên kế hoạch. Nhị thiếu gia đã giao mỏm cho Tam thiếu gia quản lý, mới qua bao lâu Tam thiếu gia đã bố trí người của mình dưới chân núi. Nếu hắn lấy lòng Tam thiếu gia thì cuộc sống sau này ở trên mỏm nhất định sẽ rất tốt. Nói không chừng ngày nào đó còn có thể trở thành quản sự.

Trong lòng hắn đang sung sướng nghĩ, đột nhiên nhìn thấy ở sườn núi đối diện có hai người đang đứng. Người đàn ông chính là Lưu quản sự. Hai người đã cùng làm việc ở thôn trang nhiều năm như vậy, dù không nhìn thấy mặt, chỉ cần dựa vào dáng người hắn cũng biết đó chắc chắn là Lưu quản sự.

Mà người phụ nữ đứng bên cạnh hắn không biết là ai. Đột nhiên, Tạ Tam chợt nghĩ gì đó, nét mặt dần hiện ra nụ cười bí ối. Thấy hai người đi lên núi, hắn cũng lập tức đi theo lên.

Đến lúc hắn chạy ào lên núi đã không thấy một bóng người nào. Hắn đuổi thêm một quãng dài cũng không thấy một ai. Chẳng lẽ hai người này chui vào hang?

Không cam lòng, hắn lại đi xuống núi. Lúc đi ngang qua căn nhà trên núi hắn nhìn thấy một cái rổ lớn dưới mái hiên, rau trong rổ còn rất tươi, trong lòng nhất thời sáng tỏ.

Hắn rón ra rón rén đi đến sát cửa nhà chính, không có tiếng động. Hắn lại nhanh như mèo đi đến sát cửa một gian phòng khác, đúng lúc từ bên trong truyền đến một giọng nói trầm thấp. Tạ Tam định chọc một khe hở nhìn trộm, nhưng bên ngoài có ánh sáng chiếu vào sợ sẽ bị phát hiện, vì vậy hắn chỉ có thể ngồi xỏm xuống, vênh lỗ tai nghe. Chưa đến một lúc sau từ bên trong truyền ra tiếng ván giường kéo kẹt và tiếng rên rỉ của nữ nhân.

Tạ Tam đứng dưới cửa sổ đưa tay che miệng, cười không ra tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Cường hiếp

Để bảo đảm an toàn, trên mỏm sẽ thành lập một tiểu đội tuần tra, vì vậy cần tuyển một vài người khỏe mạnh vào. Sau hồi lâu bàn bạc rốt cục cũng có kết

quả. Bách Thủ từ bên chỗ coi than đá sẽ được điều đến đội tuần tra, trong đó còn có Chu Thụ đã cùng trông coi với hắn, Cát Đại đang làm việc trên mỏ và Triệu Nhị của thôn.

Đội trưởng là Tạ Tam. Bách Thủ được bổ nhiệm làm đội phó.

Nhiệm vụ của đội tuần tra nặng hơn chút ít, phạm vi hoạt động có rộng hơn nhưng thời gian cũng linh động, vì vậy Bách Thủ có thể nhân lúc trước khi làm việc về thăm nhà một chuyến. Tiền công vẫn không khác lúc trước. Đội trưởng mỗi tháng được hai lượng bạc, đội phó một lượng rưỡi, còn đội viên thì một lượng hai trăm văn tiền.

Hai người một ca, Bách Thủ và Chu Thụ làm một ca, Cát Đại và Triệu Nhị một ca.

Không biết có phải Dương Phong đã cho Tạ Tam lợi ích gì không mà hắn được nhận trông coi bãi than. Vốn hắn đã luôn trông coi cửa hàng ở chợ, không phải thường xuyên làm việc lao động, bây giờ rốt cuộc cũng có thể được công việc nhẹ nhàng. Còn một người nữa chính là cha Tuấn Kỳ.

Chuyện này đã làm mẹ Tuấn Kỳ mừng đến phát điên. Mấy ngày trước còn đang oán hận sao công việc nhẹ nhàng như thế lại không đến lượt mọi người, hôm nay rốt cuộc lại rơi xuống đầu lão già nhà mình. Nhưng vừa thấy Bách Thủ được làm đội phó đội tuần tra, trong lòng lại bắt đầu chán ghét, mang tiếng đi tuần tra chẳng phải chỉ là đi dạo loanh quanh thôi sao!

Hơn nữa mỗi tháng lại không cần làm việc nặng đã có thể dễ dàng nhận được nhiều tiền công như vậy. Nhưng ngẫm lại, trong lòng nàng lại tiêu tan. Cha Tuấn Kỳ trông than đá, chỉ cần trông coi cho tốt, lúc làm việc không cần đi loạn, có chuyện gì còn có thể tìm đốc công. Nhưng đội tuần tra không được như vậy, nếu như trên mỏ phát sinh chuyện gì, người chịu trách nhiệm đầu tiên là đội tuần tra, có gì nguy hiểm cũng là đội trưởng tới chống đỡ.

Chuyện vẫn công trên mỏ thế này đều có quyền được tự do điều phối. Nếu như quản sự cảm thấy người không thích hợp làm việc này, vậy người có muốn cũng không nhất thiết sẽ được.

Sau khi thu xếp chuyện đội tuần tra thỏa đáng, Tạ Tam đi tìm Tạ Nhân báo cáo: “Tam thiếu gia, dựa theo phân phó, nô tài đã xếp xong đội tuần tra rồi ạ.”

Tạ Nhân gật đầu hỏi: “Có ai dị nghị gì không?”

“Dạ không có! Tam thiếu gia thu xếp, ai dám nói gì chứ ạ?” Tạ Tam hi hi cười nịnh nọt.

“Vậy thì tốt! Nếu ai không đồng ý, người cứ hạ hắn cho ta!” Tạ Nhân không ngần đầu lên thân nhiên nói.

Tạ Tam cẩn thận liếc nhìn hắn một cái. Hắn đi theo Tạ Nhân thời gian qua, coi như đã hiểu được tính tình Tạ Nhân. Ngoài mặt hắn là một thiếu gia hiền hoà biết phân rõ phải trái. Nhưng bản chất bên trong là người không chịu nổi có một hạt cát trong mắt, ai dám trái ý hắn lập tức sẽ bị chèn ép đến chết.

Nghĩ tới đây, hắn càng thêm cung kính nói: “Vâng”

Thấy thái độ của Tạ Tam như thế, Tạ Nhân rất hài lòng. Hắn mỉm cười liếc Tạ Tam một cái, nói: “Người cứ ngoan ngoãn làm việc cho ta, sau này nhất định sẽ không thiếu người một phần.”

“Dạ. Cảm ơn Tam thiếu gia. Tiểu nhân nhất định sẽ dốc toàn lực.” Tạ Tam lập tức cao giọng đáp.

Thấy thần sắc Tạ Nhân có vẻ rất tốt, hắn liền nhân cơ hội hỏi: “Tam thiếu gia, cả nhà mẹ Tuấn Kỳ này có quan hệ với người trong thôn không được tốt lắm, hơn nữa nàng ta còn rất lắm lời, lại có hiềm khích với vợ chồng Bách Thủ huynh đệ. Lần trước nghe những lời kia của nàng dường như rất oán giận Bách Thủ huynh đệ? Còn nhiều người có thể trông coi bãi than được mà, sao thiếu gia nhất định phải chọn cha Tuấn Kỳ vậy ạ?”

Tạ Nhân khẽ mỉm cười: “Người không thể bởi vì người ta nói nhiều mà có thành kiến được! Loại người này người chỉ cần cho nàng chút ngon ngọt, nàng sẽ biết ơn người. Không phải nàng nói công việc nhẹ nhàng sao không đến lượt à? Được thôi, ta liền như ý nguyện của nàng. Và lại, dù sao họ cũng là đại bá, đại bá mẫu của Bách Thủ huynh đệ không phải sao?”

“Vâng! Tiểu nhân đã hiểu.” Tạ Tam cười ha ha nói, trong lòng chuyển mấy vòng vẫn không rõ dụng ý của Tạ Nhân.

Đến giờ ăn cơm Tạ Nhân liền rời khỏi mỏ, hắn chưa bao giờ dùng cơm trên mỏ cả.

Tiền Tạ Nhân đi, Tạ Tam trở lại khu bếp. Mọi người đang xếp hàng mua cơm. Tạ Tam cầm bát của mình đi tới trước mặt Hương Tú. Hương Tú đang chuẩn bị múc thức ăn cho một công nhân kẻ mình. Tên kia thấy Tạ Tam đi tới liền nhanh chóng thu bát về, nói: “Tạ đốc công, người tới trước đi.”

Tạ Tam khoát tay: “Không sao, người lấy trước đi.”

Chờ công nhân kia nhận xong cơm, lúc này Tạ Tam mới cầm chén đưa đến trước mặt Hương Tú, nhìn Hương Tú cười ha ha nói: “Hương Tú muội tử, món ăn hôm nay thơm quá, do nàng làm sao?”

Nhất thời Hương Tú có chút không được tự nhiên. Theo lý nàng lớn hơn Tạ Tam có đến vài tuổi, Tạ Tam chỉ cần gọi tên là được rồi, hết lần này tới lần khác cứ gọi thêm muội tử, làm cho người ta vừa nghe liền hiểu lầm. Hương Tú mấp máy miệng: “Ta làm gì có tay nghề tốt như vậy, đều do đại nương nấu đấy.”

Tạ Tam nhìn món ăn trong bát, rồi lại nhìn chăm chăm vào mắt Hương Tú, lộ vẻ như cười lại như không. Nhất thời trống ngực Hương Tú đập liên hồi. Ánh mắt của Tạ Tam mới vừa rồi đầy thâm ý làm cho nàng có chút bất an. Ở thôn trang nàng đã nghe nói Tạ Tam là tên du côn hay trên chợ ngang dọc rồi. Nhưng ngẫm lại, trên công trường nhiều người như vậy, nàng lại không làm sai cái gì, cho dù muốn phạt nàng cũng không tới phiên Tạ Tam, trong lòng lúc này mới an ổn lại chút ít.

Chờ tất cả công nhân nhận cơm xong, Hương Tú và Tạ đại nương cũng ăn xong cơm. Sau khi thu dọn, Hương Tú trở về nhà một chuyến, đến xế chiều lại tới chuẩn bị cơm tối. Nàng vừa đến khu bếp đã thấy Tạ Tam từ trên núi đi xuống. Hắn ngắm soi khu bếp hết một lượt, cơm trưa còn thừa lại chút đồ ăn, đến bữa tối còn có thể mang ra được.

Tạ Tam liền cau mày nói: “Món ăn buổi tối thế này không đủ! Chỉ còn chút đồ ăn thừa thôi.”

“Cũng hết cách rồi! Đồ ăn hôm nay vốn không nhiều lắm, đành chịu thôi.” Tạ đại nương cũng không còn biện pháp.

“Sao mà được.” Tạ Tam không đồng ý: “Một mẻ cả ngày, đến cả cơm tối cũng không được ăn ngon, sao còn sức làm việc. Nhanh đi nấu đồ ăn mới đi!”

Xoay người lại, hết nhìn bên này rồi nhìn bên kia một lát, nhất thời có chủ ý: “Có cách rồi, người ở Dương gia thôn chắc chắn có trồng rau, đến nhà nào đó mua không phải được rồi sao.”

Tạ đại nương có chút khó xử: “Ta mới tới đây không lâu, lại không quen người nào trong thôn, sao biết được nhà nào có trồng rau chứ?” Thấy Hương Tú tới lập tức nảy ra một ý: “Hương Tú muội tử, người là người của Dương gia thôn này, lần trước cũng là người đi. Không bằng người nghĩ biện pháp đi?”

Thật ra thì Hương Tú cũng có chút khó xử, mặc dù nàng là người Dương gia thôn, nhưng cũng không thân thiết với người trong thôn, suy nghĩ một chút, đành đồng ý: “Được rồi.”

Sau đó nàng định đi đến nhà Loan Loan, mà lần trước Loan Loan đã nói trong nhà không trồng rau, biết bản thân cũng không được người Dương gia thôn hoan nghênh nên không biết có thể đến nhà ai hỏi đây.

Suy nghĩ một chút, Hương Tú đành tới nhà Nguyên Bảo.

Mẹ Nguyên Bảo thấy Hương Tú lại tới nữa thì rất ngạc nhiên. Về lại Dương gia thôn nhiều năm như vậy, mấy năm đầu chỉ nghe thấy tên mà không thấy người đâu, hai năm qua dù có gặp Hương Tú cũng rất ít khi chào hỏi, sao lại đến nhà nàng nữa?

Nhớ ra Hương Tú đang làm việc trên mỏ, chẳng lẽ mỗi ngày trên đó đều thiếu thức ăn sao?

Theo lẽ nàng vẫn khách khí mời Hương Tú vào nhà ngồi. Hương Tú ngại ngần cười đáp, người vẫn đứng ở trong sân. Nàng không phải người thích quanh co, trực tiếp nói với mẹ Nguyên Bảo: “Thật ngại quá! Trên mỏ chỉ còn thức ăn thừa, Tạ đốc công nói những thợ đào mỏ cực khổ cả ngày, dù sao cũng phải được ăn ngon, muốn phòng bếp nấu vài món mới... Ta thật sự không còn cách nào nên mới đến quấy rầy nhà tẩu, tẩu yên tâm trên mỏ vẫn sẽ trả tiền.”

À, thì ra là như vậy! Lần trước Hương Tú hái rau xong, đến hôm sau đã đem tiền tới cho nàng, làm việc rất lanh lẹ. Mà trên núi vườn rau trồng được cũng nhiều, suy nghĩ một chút, mẹ Nguyên Bảo cười nói: “Là chuyện này sao, ta còn tưởng chuyện gì. Không sao đâu, vườn rau trên núi còn đầy, nếu không chê người cứ tới hái là được.”

Không ngờ mẹ Nguyên Bảo dễ nói chuyện như vậy, Hương Tú rất vui mừng cảm ơn mẹ Nguyên Bảo rồi tự mình lên núi.

Mẹ Nguyên Bảo nhìn bóng lưng Hương Tú nhất thời ngẩn ra.

Dáng vẻ thủy mị, thất lưng mềm mại như nước, vóc người trước sau lồi lõm đầy hấp dẫn, làn da mềm mại như trứng bóc, nữ nhân như vậy khó trách chiều dụ nam nhân! Nhưng mà, ngoài những thứ này ra, dường như nữ nhân này rất dễ nói chuyện, không giống những lời đồn đãi!

Hương Tú ra khỏi nhà mẹ Nguyên Bảo thì cảm rõ lón đi thẳng lên vườn rau trên núi. Dùng đồ của người khác phải luôn thận trọng, lúc hái rau nàng rất cẩn thận, sợ giẫm hỏng mất rau của người ta.

Thật vất vả mới hái đủ rau, trên tay dính không ít bùn, nàng đặt rổ rau trước hiên của căn nhà trên núi rồi đi xuống bếp. Trong vại còn chút nước, theo thói quen cầm lấy chiếc bát mẻ múc nước rửa sạch tay. Từ phòng bếp đi ra nàng giật mình kêu lên một tiếng.

Không biết Tạ Tam tới từ lúc nào, đang cúi nhìn rau xanh trong rổ. Thấy Hương Tú đi ra thì gật đầu mỉm cười: “Rau này không tệ, hái ở đâu thế?”

Lúc này Hương Tú mới hoàn hồn chỉ chỉ vườn rau sau nhà.

Tạ Tam đi tới quả nhiên thấy một vườn rau, lại thấy nàng từ phòng bếp đi ra, nói: “Người đang ở trong này làm gì vậy?”

“Rửa tay.”

Tạ Tam nhìn tay Hương Tú còn đọng hạt nước, cười cười, hòa nhã nói với nàng: “Vất vả cho người rồi.” Xoay người đánh giá đến căn nhà trên núi này, đẩy ra cửa nhà chính.

Hương Tú đi tới dưới mái hiên cảm rõ lên, đang chuẩn bị rời đi thì nghe Tạ Tam hỏi: “Căn nhà trên núi này của ai?”

Hương Tú đành quay đầu lại: “Trước kia là nhà của Loan Loan muội tử.” Ngừng một chút nói: “Tạ đốc công, trong khu bếp còn có việc, ta xuống núi trước.”

Vừa nói xong đã nghe Tạ Tam gọi lại: “Chờ một chút! Đây là cái gì? Ngươi xem có phải ai đánh rơi hay không?”

Tạ Tam khẽ cúi xuống cạnh cửa nhà chính, cảm lên một cái rễ cây phũ phũ.

Trong lòng Hương Tú khẽ động, chân chờ một lúc mới đi qua. Vừa tới gần, đột nhiên Tạ Tam đưa tay kéo nàng một cái, người ngã nhào vào trong nhà chính, phía sau truyền đến tiếng đóng cửa « Két ». Một đôi tay to ghì chặt lấy thắt lưng nàng. Hương Tú sợ hãi kêu một tiếng. Hơi thở của nam nhân phả vào cổ, làm cho lòng nàng nhanh chóng cảm thấy khủng hoảng.

Tạ Tam ba kéo hai lỏi đưa nàng vào phòng. Hương Tú vừa phản kháng vừa quát: “Ngươi muốn làm gì? Mau buông ra, không ta gọi người đó!”

Dường như một chút Tạ Tam cũng không sợ, cười hề hề: “Ngươi là đi, ta liền cởi hết quần áo để người ta đến thưởng thức thân thể trắng nõn này của ngươi.”

Sắc mặt Hương Tú nhất thời trắng bệch!

Tạ Tam ném nàng một cái, Hương Tú ngã nhào lên đồng cỏ khô trên giường, đây là lần trước nàng và Lưu quán sự trải ra lúc thân mật!

Hương Tú bị dọa đến đôi môi phát run, nhìn Tạ Tam kéo đứt váy ngoài của mình, nàng đã sợ đến nhũn ra.

Tạ Tam nhìn quần áo trước ngực Hương Tú bị kéo ra, bên trong hé lộ da thịt trắng nõn, máu huyết toàn thân liền sôi trào! Vừa nghĩ tới mỹ vị sắp được hưởng thụ, cười âm thầm: “À đàng bà này đừng hồng giả bộ. Đừng cho là ta không biết, ông đây đã nhiều lần thấy ngươi cùng Tạ quán sự, hôm nay liền theo gia a!” Nói xong nhào tới Hương Tú.

Hương Tú bị dọa chỉ kịp kêu: “Cứu mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Đi cùng xe

Càng ngày càng quen thuộc với khu mỏ, còn sắp xếp được một người ghi chép, Tạ Nhân cảm thấy mọi việc đang dần dần nằm trong lòng bàn tay mình. Xế chiều không có chuyện gì hẳn định lên mỏ xem một chút. Ăn xong cơm trưa, hẳn liền lên mỏ. Đi qua bãi than hẳn dừng lại nói với Dương Phong mấy câu. Loại a đua nịnh nọt này đã gặp nhiều, chẳng qua chỉ muốn lấy lòng hẳn để kiếm được chút lợi. Nhưng mà, người có lòng tham mới dễ khống chế.

Tạ Nhân cười khích lệ Dương Phong làm rất tốt hai câu, sau đó lên núi. Đi qua căn nhà tranh trên núi đột nhiên nghe được tiếng kêu cứu của nữ nhân.

Tạ Nhân kinh ngạc, vừa liếc đã thấy căn nhà tranh trước mắt đủ rách rưới, nhìn từ bên ngoài liền biết đã lâu không có người ở, dưới mái hiên có đặt một rổ rau tươi mới. Rõ ràng hẳn có nghe được một tiếng “Cứu mạng”, đang do dự xem có nên vào hay không thì bên trong đã truyền ra tiếng cười lớn của nam nhân, chất giọng có chút quen thuộc.

Tạ Nhân ngạc nhiên, vẻ mặt đầy khó hiểu, nhưng sau đó liền xoay người xuống núi.

Hôm nay Dương Phong được Tạ Nhân khen ngợi trong lòng hứng chí lắm. Hẳn đang suy tính nếu Tạ Nhân là thiếu gia của Tạ gia, nhất định ở kinh thành có không ít mối quan hệ, không biết có nên lợi dụng quan hệ của Tạ Nhân ở kinh thành để buôn bán một chút hay không, thì đột nhiên trông thấy Tạ Nhân đi xuống nữa rồi.

Hắn lập tức đứng dậy nghênh đón: “Sao Tam thiếu gia xuống nhanh thế ạ?”

“À, không sao, đột nhiên ta cảm thấy khát nước.” Nhìn sang ven đường liền phát hiện Loan Loan hôm nay không bày quầy bán.

Dương Phong vẫn luôn chú ý đến ánh mắt của Tạ Nhân, lúc này mới nói: “Vợ Bách Thủ hôm nay không mở hàng, hay để ra rót cho thiếu gia một chén?”

“Vậy cũng được, ta ngồi một lát.”

Dương Phong nhanh chóng nhắc một chiếc ghế sạch sẽ tới, còn dùng ống tay áo của mình lau lau, lúc này mới cười ha ha mời Tạ Nhân ngồi. Tạ Nhân rất hài lòng, cũng cười nói: “Ta thấy ngươi làm việc cũng không tệ, bình thường có gì khó khăn cứ tới tìm Tạ Tam.”

“Dạ, cảm ơn Tam thiếu gia.” Dương Phong vội vàng đáp lời, như sợ Tạ Nhân sẽ nhanh chóng đổi ý.

Sau đó hai người tiếp tục nói chuyện, đối với những câu hỏi của Tạ Nhân, Dương Phong đều là không biết thì thôi, nếu biết thì sẽ nói hết.

Một lát sau liền nhìn thấy Tạ Tam mặt đầy sắc xuân từ trên núi đi xuống. Nhìn thấy Tạ Nhân hẩn ngoài ý muốn thán than một tiếng. Bình thường Tạ Nhân lên mỏ chỉ có một lần mà. Hẩn nhanh chóng chạy sang, cúi đầu khom lưng: “Ồ, Tam thiếu gia, sao chiều nay người lại tới đây ạ?”

Tạ Nhân cười cười như không thân nhiên nói: “Chợt muốn lên mỏ, nên lên xem một chút.”

Cái nhìn vừa rồi của Tạ Nhân làm cho trong lòng Tạ Tam có chút bồn chồn, trong đầu bắt đầu cẩn thận dò xét lại biểu hiện mấy ngày gần đây của mình. Có... làm chuyện gì xấu hay không!

Hẩn vừa cười nói chuyện với Tạ Nhân vừa trách cứ Dương Phong: “Sao người lại để Tam thiếu gia ngồi đây. Bên cạnh chính là than đá, bản lắm biết không!”

Không đợi Dương Phong hé môi, Tạ Nhân cười nhạt nói: “Không lo. Ngồi gần mới nhìn rõ.”

Hai người không rõ ý của Tạ Nhân, lại nghe hẩn nói với Tạ Tam: “Người có việc thì cứ đi đi. Lúc nào có chuyện ta sẽ gọi người.”

Lúc này Tạ Tam cũng đang ước gì được chạy đi. Vừa mới làm việc trái lương tâm, ban nãy còn bị ánh mắt kì quái của Tạ Nhân nhìn, trong lòng hẩn rất bất an, vì vậy nhanh chóng chạy lên núi.

Tạ Tam đi rồi, Tạ Nhân còn chưa có ý muốn đi, câu được câu không nói chuyện với Dương Phong. Tất cả đều là chuyện không mấy quan trọng. Không biết Tạ Nhân hôm nay có dụng ý gì, Dương Phong thầm thắc mắc trong lòng, lại không dám thờ ơ.

Không đầy một lát, Tạ Nhân liền nhìn thấy Hương Tú xách rổ rau từ trên núi đi xuống, sắc mặt có chút tái nhợt, tinh thần rất xa sút. Khóe miệng hẩn khẽ cau ra nụ cười âm trầm, đứng dậy rồi đi.

Lúc Tạ đại nương trở về đã nhìn thấy Hương Tú đang rửa rau, lại gần nhìn xem ước chừng cũng đủ cho buổi tối: “Sao người đi lâu vậy?” Đột nhiên phát hiện trên người nàng có chút bẩn, đầu tóc cũng tán loạn, ngạc nhiên nói: “Người sao vậy?”

Về mặt Hương Tú có chút bối rối, cố gắng đè nén bất an trong lòng, cúi đầu cười nhạt nói: “Không sao, mới vừa rồi không cẩn thận té một cái trên núi, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi.”

“Ừ” Cho dù cảm thấy có chút không đúng, Tạ đại nương cũng không hỏi nữa. Về sau thấy lúc nàng làm cơm tối cũng hay ngăn ngại liền bảo nàng về trước.

Lúc Hương Tú về đến nhà Mạch Thảo vừa mới ăn xong cơm tối. Trong nhà còn đồ ăn thừa, Mạch Thảo ra dẫu tay hỏi nàng có muốn ăn một chút không. Hương Tú cười lắc đầu, chờ Mạch Thảo vào phòng bếp, nàng trở về phòng đóng cửa lại nằm úp sấp trên giường che miệng rầm rức khóc.

Không đầy một lát, đột nhiên lại nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài, theo phản xạ Hương Tú từ trên giường ngồi thẳng dậy, vừa ra phòng ngoài đã trông thấy Cát Đại đang nói chuyện với Mạch Thảo. Từ nhỏ Mạch Thảo đã sợ cha cô bé, thấy Hương Tú đi ra liền trở vào phòng bếp.

Hương Tú định thần lại, mặt không biểu tình đi tới cửa, nhàn nhạt hỏi Cát Đại: “Có chuyện gì?”

Lúc đến Cát Đại đã định sẽ nói chuyện đang hoàng với Hương Tú, nhưng vừa thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng nhìn mình, còn có vóc người thủy mị không biết đã lẫn lộn dưới thân không biết bao nam nhân, trong lòng liền dâng lên một con tức, ngữ điệu cũng trở nên cứng nhắc: “Không có gì, đến thăm Mạch Thảo một chút. Thuận tiện nói cho người biết, người đừng nấu cơm trên mỏ nữa, cứ đợi ở nhà, bằng không trở về chỗ trước kia làm đi. Về phần Mạch Thảo, mỗi ngày ta đi làm sẽ chăm sóc con bé.” Để cho Hương Tú trở về thôn trang làm tốt hơn mỗi ngày cứ ả ả hiện hiện trước một đồng nam nhân.

Từ khi Mạch Thảo ra đời Cát Đại chưa từng quan tâm đến cô bé, bây giờ lại nói những lời này.

Khóe miệng Hương Tú trào ra một nụ cười trào phúng. Lại nghĩ tới nếu không phải gả cho tên nam nhân phụ bạc này sao mình có thể rơi vào tình trạng hôm nay, đáy mắt tràn đầy nước mắt, về mặt đầy tức giận: “Mạch Thảo là con gái ta, tự ta nuôi được. Còn nữa, công việc của ta không cần người phải quan tâm, lo cho mình đi.”

Bị Hương Tú cản trả ngay câu đầu, Cát Đại hít sâu hai lần, cố gắng áp chế cảm xúc của mình. Hẩn sợ mình xúc động sẽ động thủ đánh người, mặt cứng nhắc nói: “Người đừng không biết tốt xấu, có người mẹ như người vậy sau này con bé sẽ có kết quả tốt sao? Đừng dạy nó cái thứ không biết liêm sỉ như người.”

“Người...” Hương Tú run rẩy bờ môi hồi lâu nói không ra lời.

“Đừng ở bên ngoài làm dân phụ, trở lại Dương gia thôn còn làm dân phụ!”

“Người cút cho ta!”

Mặc dù Hương Tú biết Cát Đại nói không sai, nhưng trong lòng nàng vẫn không nhịn được ủy khuất. Kết quả hôm nay của nàng đều do tên nam nhân

này cho. Giờ phút này nàng hận sao không thể cả đời đều không phải gặp lại tên nam nhân này. Hôm nay lại phát sinh chuyện Tạ Tam nữa. Đuổi Cát Đại đi, Hương Tử trở lại trong phòng đau đớn khóc lần nữa.

Mạch Thảo ngồi trong phòng bếp yên lặng cúi đầu.

*****

Sản lượng trên mỏ mấy ngày này không tệ. Cách ba bốn ngày lại tới kéo đi một lần.

Hôm nay lại đến lúc kéo than đi. Mười xe trâu đến chạy thành ba chuyến. Toàn bộ than kéo lên trần sẽ chuyển sang vài chiếc xe ngựa khác. Những xe ngựa kia sắp xếp được rất nhiều, cũng nhanh hơn một chút.

Xếp than lên xe. Đây là lần đầu tiên Tạ Nhân được nhìn thấy chuyển than nên hắn nhất định muốn đi theo nhìn. Mang theo Tạ Tam lên xe, còn muốn thêm một người khác nữa là Bách Thủ. Bách Thủ có chút ngoài ý muốn. Những người khác rất hâm mộ, nhưng trong lòng Bách Thủ có chút không muốn, bởi vì đi theo xe chở than đến bến tàu sẽ không biết được lúc nào mới được về nhà, trong lòng hắn không nỡ rời xa Loan Loan và con trai. Nhưng Tạ Nhân đã mở lời, hắn lại không thể cự tuyệt.

Vội vã về nhà báo với Loan Loan một tiếng, mới theo đoàn người lên xe trâu tới thị trấn.

Đến trần trên, mười mấy xe trâu thuê tạm người chuyển than sang xe ngựa. Tạ Tam mượn một chiếc xe ngựa nữa. Bởi vì có than đá nên xe ngựa đi chậm hơn bình thường, đến đầu giờ Thân (15h-17h) mới tới được bến tàu. Toàn bộ than được xếp lên hai chiếc tàu chờ hàng. Năm được quá trình, Tạ Nhân liền dẫn hai người trở lại trần trên.

Một ngày chưa ăn cơm, cho nên Tạ Nhân làm chủ mời hai người đến “Quán rượu Phúc Sinh”. Có Tạ Tam bên cạnh nỗ lực khuyên, Bách Thủ đành cùng đi đến tửu lâu. Dư chương quý tự mình ra đón, đưa ba người đến phòng thượng hạng rồi sai tiểu nhị châm trà. Đang lúc ánh mắt ba người quan sát quanh phòng, lão cười nói: “Tam thiếu gia tới sao không sai người báo một tiếng, để nô tài cho người chuẩn bị trước ạ!”

Tạ Nhân khẽ mỉm cười: “Không sao, tùy tiện mang lên thứ gì đó là được.”

Dư chương quý ha ha gật đầu, quay đầu phân phó tiểu nhị phía sau đi phòng bếp, tự mình rót nước cho ba người, nhìn về phía Bách Thủ cười nói: “Đã lâu không gặp Bách Thủ huynh đệ.”

Bách Thủ lập tức đứng dậy nói: “Đúng vậy, Dư chương quý nhiều chuyện bận rộn, chúng ta không dám tới quấy rầy nhiều. Được Tam thiếu gia đề mắt nên hôm nay mới đi theo tới bến tàu học hỏi một chút.”

Đáy mắt Dư chương quý lóe sáng, cười nói: “Tam thiếu gia bình thường rất hay vào nam ra bắc, tất nhiên kiến thức hơn người.”

Tạ Nhân nhìn Dư chương quý, thản nhiên nói: “Dư chương quý quá khen rồi. So ra, chúng ta ai sánh được với nhị ca chứ!”

Chủ tử tới, phía dưới làm việc tất nhiên nhanh hơn, khi đang nói chuyện, thức ăn đã chuẩn bị xong. Dư chương quý nói: “Không quấy rầy Tam thiếu gia dùng cơm.” Sau đó rời đi.

*****

Đường thôn gồ ghề, sau cơn mưa xe trâu lại nghiền nát không ít. Xe trâu chở đầy than đá không thể tránh khỏi rơi chút ít xuống dưới. Loan Loan nhìn vụn than rơi trước cửa hai mắt liền tỏa sáng. Kiếp trước khi còn bé ở nông thôn nàng tận mắt thấy ông mình làm than tổ ong. Nếu như nàng cũng có thể làm ra than tổ ong, đến lúc đó nghĩ biện pháp làm bếp lò, nhà các nàng sau này nấu nước hâm thức ăn chẳng phải dễ hơn sao!

Nói là làm, nàng lập tức vào nhà cầm gùi, lấy xẻng xúc toàn bộ vụn than vào. Có người đi qua nhìn thấy trên đường đầy vết đen, cau mày quở trách: “Trời, xe trâu làm rơi không biết bao nhiêu vụn than này. Nếu trời mưa đi ra ngoài, chẳng phải giày sẽ rất dơ sao, trong nhà cũng bị bẩn nữa.”

Lực chú ý của những người tán gẫu bên đường lập tức bị hấp dẫn tới. Thấy Loan Loan bận rộn, mọi người rồi rít về nhà lấy chổi quét than đi, nhưng nhất thời lại không biết đổ vào chỗ nào. Loan Loan liền nói: “Không cần thì cho ta đi.”

Mọi người rồi rít đổ bã vụn cho Loan Loan.

Cho nên đến trưa, Loan Loan đã thu được không ít vụn than. Sau nàng lại bế theo con, mang theo Lai Sinh quét đến chỗ thật xa ngoài thôn. Khi Bách Thủ trở về trời đã tối, từ cửa phòng bếp trải dài ra ngoài đều là vụn than. Hắn ngạc nhiên nói: “Nàng thu nhiều vụn than như vậy để làm gì thế?”

Loan Loan bày tỏ suy nghĩ của mình cho hắn biết.

Bách Thủ không tin: “Chuyện này cũng được sao? Nàng đừng bận rộn chi mất công.” Khó trách hắn hoài nghi, lúc này còn chưa có than tổ ong mà!

Loan Loan giao hoạt cười với hắn: “Chàng hãy chờ xem!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 203: Có tâm tư khác.

Loan Loan vừa ăn xong cơm tối, Bách Thủ liền giúp thu dọn bát đĩa. Ban ngày Lai Sinh chỉ biết chơi đùa, đến đêm tỉnh táo liền muốn giúp đỡ làm thêm nhiều việc một chút, cho nên giành rửa chén.

Có Lai Sinh rửa chén, Bách Thủ đón lấy con đi vào phòng. Loan Loan múc nước rửa mặt, trở vào đã thấy Bách Thủ ngồi bên giường ngẩn người, con đã ngủ rồi, gọi hai tiếng hần cũng không nghe thấy. Loan Loan đi tới nhẹ nhàng đẩy hần, hỏi: “Sao vậy?”

Bách Thủ cau mày nhìn nàng rồi đi trải giường. Chờ Loan Loan lên giường, hần mới ngồi xuống nói: “Hồi tối sau khi ăn cơm, Tam thiếu gia nói muốn hợp tác với chúng ta.”

Loan Loan ngẩn ra: “Hợp tác? Hợp tác cái gì?”

“Nói rõ muốn mua bí phương làm thịt khô của nàng.”

Nhớ tới lúc ấy Tạ Nhân nói, Bách Thủ liền nhú mày. Chung quy hần chỉ muốn bí phương làm thịt khô của Loan Loan.

Vốn Tạ Nhân muốn cùng làm với Bách Thủ. Nhưng Loan Loan và Tạ Dật đã gia hạn khế ước hàng năm phải lên thôn trang, ngày thường nàng còn bận chăm con. Hần cũng phải làm việc trên mỏ, làm gì còn thời gian làm thêm việc khác. Và lại, có hợp tác đi nữa, hai người cũng đi tìm Tạ Dật mới phải.

Bách Thủ lấy lý do không có thời gian để khéo léo chối từ. Tạ Nhân không hề tức giận mà lập tức đề xuất muốn mua bí phương. Sau đó Bách Thủ mới biết được hợp tác theo lời hần thật ra chính là hợp tác làm thịt khô. Hơn nữa giá mua bí phương cũng không thấp, tròn ba trăm lượng!

Một lượng bạc là ba trăm đồng, bây giờ giá hàng tăng cao hơn lúc trước, chín vạn đồng quả thật rất không tệ.

Chuyện này đã làm rõ nguyên nhân vì sao mấy ngày này Tạ Nhân đối với hai người không giống với người khác.

Lai Sinh nghe thấy liền cười ha ha nói: “Ồ, Tam thiếu gia này thật hào phóng, tận ba trăm lượng đấy! Nhưng mà, không phải hần cũng là người của Tạ gia sao? Tại sao lại đào góc tường* nhà mình?”

đào góc tường*: đại ý làm chuyện mờ ám sau lưng ai đó để được lợi cho bản thân.

Đây cũng là điều mà Loan Loan và Bách Thủ nghi ngờ.

Cho dù hần và Tạ Dật không hợp, nhưng mỗi làm ăn thịt khô này cũng là của Tạ gia, chẳng lẽ hần lại gây khó khăn cho nhà mình?

Ngày hôm sau, lúc Loan Loan đang ở nhà thì Tạ Nhân tới.

“... Chắc hần hôm qua Bách Thủ huynh đệ cũng đã nói rồi, ta thật hy vọng có thể được hợp tác với ngươi.” Tạ Nhân vừa đến đã không nhiều lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói rõ ý đồ đến.

Loan Loan tỏ vẻ rất khách khí và hỏi lỗi: “Tam thiếu gia, thật ngại quá. Chắc ngài cũng biết ta đã kí khế ước với Tạ gia ngài, nếu ta lại hợp tác với ngài chẳng phải sẽ bội ước sao? Trước không nói vì phạm khế ước phải đền một khoản không nhỏ, chuyện này còn ảnh hưởng đến vấn đề uy tín của một người. Trước nay ta đều rất trọng chữ tín, cho nên thật không thể tự mình làm ra chuyện bội bạc thế này.”

Tạ Nhân khẽ mỉm cười: “Ta biết rồi, tiền vì phạm khế ước ta sẽ trả thay ngươi. Ngươi yên tâm, chỉ cần theo ta hợp tác, thù lao tuyệt sẽ không ít hơn hiện tại.”

Loan Loan cười lắc đầu: “Tam thiếu gia. Nhờ ơn ngài vẫn luôn chiếu cố, nếu là chuyện khác ta nhất định sẽ làm hết sức, chỉ có chuyện này...” Sau đó biểu hiện vô cùng khó xử.

Dường như Tạ Nhân cũng lường trước Loan Loan sẽ nói như thế, liền đáp: “Không bằng thế này. Ngươi bán bí phương lại cho ta, chuyện này ngươi biết, ta biết, trời biết, đất biết, tuyệt không còn ai khác biết nữa. Về phần giá tiền thì từ từ thương lượng.”

“Tam thiếu gia, có lẽ ngài chưa thấy khế ước ta kí với Nhị thiếu gia. Ngài cũng biết ngài ấy là người giỏi làm ăn, trước khi kí khế ước đã sớm lường trước sự tình rồi. Bí phương này chỉ có mình ta có, nếu một ngày nào đó có người làm ra thịt khô có cùng hương vị với “Quản rượu Phúc Sinh”, không cần nghĩ cũng biết nhất định do ta tiết lộ, không phải như vậy ta đã vi phạm khế ước rồi sao!”

“Ngươi hiểu lầm ý ta rồi! Ngoại trừ mấy loại thịt khô ngươi làm cho từ lâu chắc hẳn ngươi còn những thứ khác nữa, chỉ cần ngươi đưa cách làm của thứ khác cho ta là được.” Cùng loại hàng nhưng khác vị, nghĩ ra được chuyện này Tạ Nhân cũng thật nhanh trí!

Nhìn cách làm người của Tạ Dật và Tạ Nhân cũng biết, một ngay thẳng, một tiểu nhân ngấm ngầm. Nếu nàng bỏ qua Tạ Dật để lựa chọn Tạ Nhân, chẳng khác nào nàng chính là người ngu!

Loan Loan lộ về khó xử, lại có chút bất lực: “Thật không dám gât ngài, mấy thứ đồ khô hiện nay ta bán cho tửu lâu không phải bí phương tổ truyền gì cả. Chẳng qua bình thường ta hay thích đào loạn, vô tình lại phát hiện được. Nếu hiện tại ngài bảo ta lập tức nghĩ ra một loại mới, thật sự không cách nào làm được!” Ngừ điệu vô cùng chân thành.

Trong lòng Tạ Nhân dần thấy không vui nhưng ngoài mặt vẫn cười nhạt nói: “Có thể làm thịt khô, lạp xưởng, làm bánh cũng ngon hơn người bình thường, còn có thể làm sương sáo. Nếu người nói không biết làm gì hết, thực khó để ta tin được.”

Loan Loan thực không biết nói gì với Tạ Nhân, nhưng lại không thể đắc tội hắn. Nàng không rõ tại sao Tạ Nhân nhất định phải mua bí phương này.

“Thứ cho ta không rõ. Ta vẫn luôn làm việc giúp Tạ gia, vì sao Tam Thiếu nhất định phải tự mình mua được bí phương này vậy?” Nếu muốn bán, ban đầu nàng đã bán đứt cho Tạ Dật rồi.

Tạ Nhân cười đến vô cùng thâm sâu, chỉ nói hắn làm tất cả cũng đều vì Tạ gia.

Vì Tạ gia, như vậy chính là vì muốn đổi phó với Tạ Dật rồi. Nàng không muốn tham dự vào chuyện của Tạ gia, nhưng dường như nàng đã bị cuốn vào trong đó. Nếu nàng bội ước, rồi hợp tác với Tạ Nhân sẽ thực sự trở thành con cờ để hai người tranh đấu.

Sau hồi lâu bàn bạc không có kết quả, Tạ Nhân mặt lạnh rồi đi.

*****

Sau hôm đó, suốt mấy ngày Hương Tú đều hoảng hốt tinh thần. Mỗi lần nhìn thấy Tạ Tam trong lòng đều thấp thỏm không yên, nhất là khi Tạ Tam lấy lý do món ăn không dễ ăn để sai nàng đi lên núi hái rau sau bữa trưa, cả sáng đó Hương Tú đều mất hồn mất vía.

Sau Tạ đại nương thấy nàng vẫn luôn chần chừ chưa chịu đi lên tò mò hỏi nàng: “Không phải người sẽ lên núi hái rau sao?”

Hương Tú lộ vẻ bất an, không biết nên đáp rằng đi hay không.

Ngày đầu tiên nàng không đi. Đến ngày thứ hai Tạ Tam lại tới khu bếp nói muốn ăn rau xanh, Hương Tú lấy lý do vì để tiết kiệm thương lượng với Tạ đại nương nên dứt khoát không đi nữa.

Liên tiếp hai ngày Hương Tú đều làm như mất diếc tại ngơ với lời mình nói, Tạ Tam liền nổi giận. Ngày thứ ba hắn lên mỏ phát điên một hồi, sau đó, dù cho sau bữa trưa Hương Tú có lấy loại lý do nào qua loa tắc trách, Tạ đại nương cũng không đồng ý. Hơn nữa Tạ Tam còn chỉ định phải do Hương Tú đi hái. Không còn cách nào, Hương Tú đành hoang mang đi lên núi. Quả nhiên Tạ Tam đang chờ trên căn nhà đó.

Vừa thấy nàng hắn lập tức cười lạnh: “Loại như người vẫn còn muốn tìm lý do. Tường dễ dàng qua được hôm nay sao! Đợi đến khi mọi người biết tất cả chuyện xấu của người, đừng trách sao ta không nhắc nhở người trước.”

Hương Tú tức đến giận run cả người nhưng lại không cách nào phản kháng.

“Huống chi đâu phải người chưa từng ngủ qua với nam nhân. Thêm ta nữa cũng không nhiều lắm, còn có thêm người chăm sóc người, chẳng phải tốt hơn sao!”

Đe dọa thêm dụ dỗ, mắt thấy mình sẽ bị người cưỡng ép, Hương Tú như ngã vào hàm băng vạn trượng. Nhưng lần này Tạ Tam lại không được như ý vì có Dương Phong đi ngang qua, vừa vặn cứu được nàng.

Chuyện này Dương Phong gặp được mà cũng thấy rất bức bối. Giữa thanh thiên bạch nhật Tạ Tam lại dám làm ra chuyện như vậy, hắn trông thấy mà không quản khác nào chứng tỏ hắn sợ Tạ Tam? Mặc dù hắn thích làm chuyện có lợi mới làm, nhưng hắn thực sự rất không thích chuyện này!

Trong lòng Tạ Tam rất tức. Ngứa ngứa mấy ngày, thật vất vả mới đợi được cơ hội lại bị Dương Phong bắt gặp. Cũng thầm trách chính mình sao không nhanh tay kéo Hương Tú vào nhà, chẳng phải xong việc rồi sao?

Hương Tú hoảng sợ chạy đi.

Mặc dù Dương Phong không chào đón Hương Tú, nhưng vẫn lấy thân phận người của Dương gia thôn để cho Tạ Tam thu liễm một chút.

Tạ Tam lại dùng thân phận đốc công trên mỏ để Dương Phong tự lượng sức mình!

Dù hai người không trở mặt cãi nhau, nhưng đôi bên vẫn có chút không vui.

Hương Tú tay không trở xuống núi. Tạ đại nương thấy rất lạ, cũng cảm nhận được có gì đó không đúng từ thần sắc của nàng.

Sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như lần trước. Thần sắc hoảng loạn, đầu tóc dù có chải qua nhưng vẫn hơi xốc xếch.

Tạ đại nương không khỏi thầm suy đoán.

Chuyện cũng không kết thúc tại đây.

Buổi tối Hương Tú vừa chân trước về đến nhà, Tạ Tam đã chân sau theo đến.

Hắn quắc mắt đầy thô bạo, vừa vào nhà đã hung hăng túm cổ tay Hương Tú, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Ngươi đừng cho rằng lúc chiều có người cứu liền không sao. Ta cho ngươi thêm một cơ hội, muốn dễ sống hay...” Liếc mắt nhìn Mạch Thảo bị dọa sợ ngơ ngác đứng ở góc nhà: “Hay muốn cả hai mẹ con đều bị người phi nhử, tự mình quyết định đi.”

Nói xong liền thành thoi ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh.

Sắc mặt Hương Tú trắng bệch. Nhìn thấy Mạch Thảo sợ đến choáng váng, nàng cố gắng khắc chế bất an trong lòng kéo Mạch Thảo đi ra sân, nhẹ giọng nói với cô bé: “Con đến nhà Lai Sinh chơi một lát được không?” Ngẫm nghĩ lại cảm thấy không ổn, liền nói: “Hay là con ra ngoài một lát đi...” Ngáng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời bị mây che khuất một nửa, miễn cưỡng cười nói: “Con xem cảnh đêm nay rất đẹp! Không phải mấy ngày trước con nói muốn ngắm trăng sao?” Nói đến câu sau giọng đã có chút nghẹn ngào.

Rốt cuộc nàng đã làm mẹ thế nào đây? Bởi vì loại chuyện này lại bảo con gái mình một mình ra ngoài thưởng thức cái gọi là ánh trăng.

***

Tối nay Loan Loan làm món khoai tây xào thịt, cho thêm một chút hồi hương lấy ở chỗ Dư chương quỹ từ lần trước vào. Có hồi hương thức ăn nấu ra quả nhiên thơm hơn rất nhiều. Một tô thức ăn lớn đều bị ba người ăn sạch bách! Lai Sinh còn hỏi xem có còn không, sau đó lau dư vị trên miệng nói: “Khó trách lúc trước đệ thích ăn như vậy, tay nghề này của chị dâu có ai không thích chứ?”

Loan Loan ha ha cười rộ lên. Vậy mà thỉnh thoảng lúc tinh táo tiểu tử này vẫn có thể trêu chọc nàng. Như vậy mới thực sự là người một nhà chứ.

Bách Thủ cũng đồng ý với quan điểm của Lai Sinh, không chút keo kiệt khen ngợi Loan Loan: “Tài nấu ăn của vợ ta mười dặm tám thôn quanh đây có mấy ai vượt qua được chứ?”

Loan Loan giận lườm hắn: “Chàng ít khoác lác đi cho ta nhờ!”

Ba người đang cười nói, đột nhiên phía ngoài lóe lên một tia chớp, tiếp theo “Ầm ầm” một tiếng, bầu trời mới vừa hé nửa vàng trắng sớm đã chẳng biết đi đâu, thay vào đó mây đen dày đặc thi nhau kéo tới, chút ánh sáng duy nhất trong đêm dần dần bị che khuất.

Không đầy một lát, trên nóc nhà vang lên tiếng “lộp bộp”, mưa to rào rào như trút!

Ba người đều cảm thán ông trời trở mặt nhanh thật!

Tắm rửa xong chuẩn bị nghỉ ngơi, Lai Sinh nằm úp sấp bên giường nhéo nhéo mặt Hán nhi, nhẹ giọng cười ha ha nói: “Tiểu tử này có khuôn mặt nhỏ nhắn thật tròn mịn, sau này lớn lên nhất định còn đẹp trai hơn cả ta!”

Loan Loan phì cười. Lai Sinh không nhận ra còn dương dương đắc ý đi về phòng mình. Bách Thủ cười lắc đầu, đeo đầu lạp (mũ rộng vành) lên, ra khỏi sân.

Loan Loan đang chuẩn bị cởi áo ngoài thì nghe thấy tiếng Bách Thủ hét lớn, dù xen lẫn tiếng sấm nhưng nàng vẫn nghe được giọng Bách Thủ nói. Lai Sinh cũng nghe thấy. Hai người cùng từ trong nhà chạy ra.

Bách Thủ đứng ở cổng, bên cạnh có một bóng lưng nhỏ gầy đang ngồi, vì quá tối nên không nhìn rõ là ai. Thấy Loan Loan và Lai Sinh đều đi ra, bóng đen kia bỗng đứng lên chạy vụt đi.

Loan Loan lập tức đội đầu lạp lên đi ra cửa. Bách Thủ cau mày nhìn trong màn mưa.

“Ai vậy?”

“Mạch Thảo.”

Loan Loan và Lai Sinh đồng thời a một tiếng.

Hơn nửa đêm, trời còn đang mưa, cô nương này chạy đến cửa nhà các nàng làm gì? Không phải đã có chuyện gì chứ?

Bách Thủ lắc đầu: “Ta cũng không biết. Vừa mở cửa ra liền nhìn thấy cô bé ngồi xồm ở đây, có hỏi, nàng cũng không nói.”

Không mấy yên tâm, Loan Loan và Bách Thủ thương lượng một hồi vẫn quyết định đi xem một chút, để Lai Sinh ở nhà trông con.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Bị bắt gặp

Loan Loan và Bách Thủ đội đầu lạp, khoác áo toại đi ra ngoài. Bọn họ không đi đến nhà Mạch Thảo, bởi vì đến nửa đường đã trông thấy Mạch Thảo đang ngồi xỏm dưới một gốc cây đại thụ.

Đầu tóc, quần áo đều ướt đầm. Ngồi xỏm dưới đất, hai tay ôm đầu gối, giống như đứa trẻ đáng thương bị vứt bỏ. Khuôn mặt đầy nước, không biết là nước mưa hay nước mắt.

Thấy hai người, Mạch Thảo liền cả kinh.

Nét mặt cô bé thương tâm đến vậy, dù trong màn đêm đen như mực Loan Loan vẫn cảm giác được.

“Mạch Thảo, mưa to như vậy sao cháu ở đây?”

Mạch Thảo gắng gượng đề nén ặng nước nơi đáy mắt, nhìn Loan Loan và Bách Thủ một cái rồi lại cúi đầu.

Lẽ nào bị Hương Tú mắng? Nhưng mưa to thế này để một đứa bé ở bên ngoài một mình, sao Hương Tú không đi ra tìm.

Loan Loan rất hoài nghi, nhưng vẫn tốt bụng nói: “Nếu cháu sợ bị mẹ mắng, thăm cùng cháu về nhà được không?”

Nghe vậy, Mạch Thảo dùng sức lắc đầu.

“Không sao, nếu mẹ cháu mắng, thăm sẽ giải thích cho.”

Mạch Thảo vẫn lắc đầu. Cho dù Loan Loan nói như thế nào, từ đầu đến cuối Mạch Thảo đều chỉ lắc đầu. Có hỏi, cô bé cũng không trả lời.

Loan Loan nhìn Bách Thủ, trong lòng ngàn vạn loại suy đoán. Vì lý do an toàn, hai người quyết định Loan Loan ở lại cùng với Mạch Thảo, Bách Thủ đi tới nhà Mạch Thảo xem xét. Nhưng Mạch Thảo vừa nghe, lập tức đứng lên chắn trước mặt hai người, nói thế nào cũng không cho Bách Thủ đi qua.

Hai người nhìn ra chút manh mối. Có lẽ không phải Hương Tú mắng Mạch Thảo, cũng không phải Mạch Thảo sợ về nhà, mà do Mạch Thảo vốn không muốn hai người tới nhà cô bé và có thể Hương Tú cũng đang ở nhà. Vậy tại sao Mạch Thảo tình nguyện đứng trong đêm mưa cũng không muốn về nhà?

Hai người đành trở về nhà. Đêm đó lúc nằm trên giường nàng còn có chút lo lắng.

Hôm sau nhìn thấy Mạch Thảo đang cắt cỏ cho heo trên núi, Loan Loan mới yên tâm lại. Nói sao chẳng nữa, để một cô bé một mình ở ngoài ban đêm cũng không an toàn. Giờ xem ra đêm qua Mạch Thảo đã trở về nhà.

Nàng còn cố ý quan sát cử chỉ hành động của Hương Tú. Làm việc rất nhanh nhẹn, còn cười nói với Tà đại nương, đối với các nam nhân trên mỏ cũng như mấy ngày trước, vẫn không nói chuyện nhiều. Không phát hiện thấy có gì không đúng, Loan Loan càng thêm nghi hoặc trong lòng.

Sau giờ cơm trưa, Hương Tú làm xong công việc trong khu bếp thì ra về, lúc đi qua quầy hàng của Loan Loan còn cười chào hỏi nàng.

Loan Loan mức sương sáo nhiệt tình mời nàng ăn: “Hôm nay hơi nóng, ăn một chén đi cho mát, ta mời.”

“Ồ, sao ta lại không biết xấu hổ như vậy!” Hương Tú cười nói, nhưng không nhận lấy chén: “Ta còn có việc nên không ăn được rồi. Muội bán ở đây cũng không dễ dàng, giữ lại bán cho người trên mỏ đi.”

“Xem người khách khí kia, đáng mấy đồng đầu chứ!” Hương Tú không ăn, Loan Loan cũng không ép. Sau đó lại hỏi nàng đang vội đi đâu thế.

Về mặt Hương Tú dần sâu não: “Mạch Thảo không còn nhỏ nữa. Đứa trẻ lớn bằng con bé sớm đã tìm một nhà nào đó gả đi rồi...” Rồi tự mình ngồi xuống bên cạnh Loan Loan, nói ra những lời xuất phát từ nội tâm: “Muội cũng biết gia cảnh nhà ta rồi đấy. Quan hệ giữa ta và người trong thôn không được tốt lắm. Mọi người đều nói trước cửa quả phụ nhiều thị phi, vì vậy cũng không có bao nhiêu người nguyện ý kết thân gia với người như ta. Thế nên hôn sự của Mạch Thảo vẫn luôn bị trì hoãn. Ta định tới nhà bà mối Vương mời bà ta xem cho Mạch Thảo một chút, không cần gia cảnh gì tốt, chỉ cần người trung hậu đảm hoàng là được!”

Hương Tú nói đúng. Với danh tiếng của nàng hiện giờ, sợ rằng không có nhiều người nguyện ý kết thân gia với nàng. Nếu Mạch Thảo thật muốn tìm người gả cho, gì cũng không quan trọng, chỉ cần người trung hậu đảm hoàng, đối tốt với Mạch Thảo là được.

Nói mấy câu rồi Hương Tú liền rời đi. Hồi lâu sau đó Loan Loan vẫn luôn suy nghĩ trong lòng. Chẳng lẽ Hương Tú muốn gả Mạch Thảo đi, cô bé không muốn, cho nên đêm qua hai mẹ con liền giận dỗi, Mạch Thảo mới chạy đi?

Nhưng cũng không đúng, vậy sao cô bé lại sợ Bách Thủ và mình tới nhà nàng?

Bà mối Vương cũng rất đau đầu vì chuyện này. Trước đó Hương Tú đã nhờ bà xem dùm mấy nhà rồi, nhưng người ta đều không đồng ý! Thấy Hương Tú nói thật đáng thương, cùng là nữ nhân mà, Mạch Thảo cũng là đứa bé đáng thương nên bà đành phải đồng ý xem dùm một chút, nhưng không thể bảo đảm nhất định có thể giúp Mạch Thảo tìm được người phù hợp.

Chỉ cần bà mới Vương đồng ý nàng đã có một chút hi vọng, Hương Tú thiên ân vạn tạ rồi khỏi nhà bà ta.

Chờ Hương Tú vừa đi, bà mới Vương ngồi trong sân thở dài: “Trước kia cảm thấy nàng rất đáng để người ghét, giờ xem ra cũng là người đáng thương!”

*****

Trời vừa mưa liên như không thể ngừng lại được, đã liên tiếp mấy ngày rồi vẫn chưa muốn ngừng, khi thì mưa to, thỉnh thoảng lại lác rắc. Vì lý do an toàn, trên mô tạm dừng công việc, mọi người cũng thừa dịp này ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.

May nhờ ban đầu nhà Loan Loan cho xây mái hiên rất rộng đi thẳng từ nhà chính xuống bếp. Nếu cả ngày không ra khỏi cửa tuyết sẽ không dính được chút mưa nào. Nhà cũng sạch sẽ khô mát, không có dấu bùn, mặt đất cũng không ướt.

Thú vui mỗi ngày của Bách Thủ chính là trêu chọc con. Vì vậy Loan Loan được nhàn hơn rất nhiều, mỗi ngày nấu cơm coi như xong việc của nàng.

Lý Đại Trí trở về một chuyến, từ trên xuống dưới Lý gia vô cùng mừng rỡ. Bởi vì hắn có học thức tốt, đối đãi người ôn hòa nhã nhặn, gặp chuyện đều có chính kiến của mình, vì thế rất được Dương Khanh yêu thích mà đề cử hắn làm thầy giáo ở thư viện. Thư viện rất có danh tiếng, bên trong có không ít con cháu nhà có tiền vừa độ tuổi tới học. Lý Đại Trí liền dạy Tam Tự kinh, Luận Ngữ cho chúng.

Mấy chục năm qua Dương gia thôn chưa từng có một tiên sinh nào, dù không để ý lắm nhưng đối với người Lý gia mà nói đó là một chuyện vô cùng vui mừng. Trong nhà có tú tài được dạy học cho thư viện, đúng là điểm phúc của nhiều thế hệ nông dân như nhà họ!

Lời gièm pha tựa gió qua tường. Mặc dù trời vẫn còn mưa, mọi người đều ở trong nhà nhưng chưa qua được mấy ngày cả Dương gia thôn đều đã biết chuyện này. Mẹ Đại Trí cảm thấy rất cục bần thân cũng có thể thẳng lưng! Ngẩng đầu ưỡn ngực đi quanh thôn nghe mọi người ca ngợi, cảm giác thật là tốt! Cả đời đều chưa từng được vui vẻ như vậy.

Kể từ đêm đó qua mấy ngày sau vẫn không thấy Mạch Thảo đến nhà Loan Loan nữa.

Chiều mưa ngày thứ hai, Loan Loan, Bách Thủ và Lai Sinh cùng nhau ngồi trong nhà trêu chọc hài tử. Hán Nhi vừa học bước đi, nhìn thấy thứ gì đều rất hiếu kỳ, chỗ này sờ sờ, chỗ kia hươ hươ, dù ba người cùng trông chừng nhưng cũng không nhanh bằng tay chân thẳng bé.

Lúc sau thì Mạch Thảo tới, vừa vào nhà đã hòa theo mọi người cùng nhau trêu chọc đứa nhỏ. Loan Loan thấy nàng chơi vui vẻ liền không nhắc lại chuyện hôm đó nữa. Cô bé đại khái ngồi hai canh giờ liền ra về.

Xế chiều hôm sau trời lại mưa to. Cùng canh giờ đó, Mạch Thảo lại đội đầu lạp, khoác áo tới tới. Loan Loan rất bất ngờ nhưng vẫn cười mời cô bé vào nhà ngồi, vẫn như trước ngồi hai canh giờ nàng lại ra về. Liên tục ba bốn ngày, hầu như xế chiều nào đến giờ đó cô bé cũng tới. Mỗi ngày cũng chỉ ngồi hai canh giờ liền trở về, bất kể mưa gió bão bùng hay trời quang mây tạnh, gió mặc gió, mưa mặc mưa!

Trước kia mặc dù Mạch Thảo thường đến nhưng không phải liên tục thế này. Hơn nữa đều tới đưa thức ăn, cũng sẽ không ở nhà các nàng chơi hai canh giờ. Chưa nói tới mấy ngày nay trời còn đang mưa lớn. Mạch Thảo không nói, Loan Loan cũng không tiện hỏi.

Chiều hôm đó Mạch Thảo cũng tới chơi hai canh giờ, lúc gần đi sau khi ôm đứa nhỏ còn có chút không nỡ. Loan Loan liền giữ nàng lại: “Hay cháu ăn cơm tối xong hãy về.”

Mạch Thảo lắc đầu, xoa tay múa chân một hồi tỏ vẻ phải về nhà ăn cơm.

Trời vừa sụp tối Lai Sinh liền tinh táo, nhìn Loan Loan mỗi ngày nấu cơm vừa thơm vừa ngon, không nhịn được ngứa tay, hắn nhất định giành lấy chuyện nấu cơm tối nay. Không lay chuyển được, Loan Loan không thể làm gì khác hơn để mặc hắn làm.

Bách Thủ ngược lại nghĩ: “Tùy đệ ấy. Cơm không chín thì ta nấu lại. Thức ăn khó nuốt thì ráng chấp nhận chút thôi.”

Vừa nói xong liền y như lời Bách Thủ. Cơm rất khô, gần như còn sống. Xào một món rau, chín thì có chín đấy, nhưng lại quá nhừ. Còn món khoai tây sệt, có chín hay không không nói, nhưng lại quá mềm, hơn nữa cũng không phải là thái sệt, giống khoai tây cục hơn.

Lai Sinh không khỏi cảm thán: “Bình thường thấy tẩu làm tương dễ lắm, ai ngờ khó quá!”

“Đời này làm gì có chuyện nào dễ chứ!”

Tối đó đương nhiên chỉ có thể ráng nuốt hết mà thôi!

Lai Sinh xào rau quá kinh khủng. Cơm nước xong ba người đang ngồi trong nhà chính uống trà, phía ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa.

Lai Sinh đi mở cửa, ra là Mạch Thảo. Cô bé đứng ngoài cửa do dự không vào. Loan Loan cho rằng đã có chuyện gì, kết quả nàng lúng túng đi vào xoa tay múa chân một hồi.

“Mẹ cháu không ở nhà. Cháu sợ ở một mình nên tới đây một lát.”

Trong lòng Loan Loan nhất thời có dự cảm không tốt.

Lai Sinh rót nước cho cô bé. Loan Loan cười hỏi nàng: “Mẹ cháu đâu? Sao để cháu ở nhà một mình vậy?” Giờ trên mô nhiều nam nhân như vậy, không như trước nữa, một cô bé ở nhà thế nào cũng phải cảnh giác một chút.

Mạch Thảo liền ra dấu tay: “Cháu không biết.”

Không biết Hương Tú đi đâu, Mạch Thảo là một cô nương tốt, nếu thật không được, buổi tối giữ nàng lại ngủ qua đêm cũng được.

Ba người ngồi lại trong phòng nói chuyện. Mạch Thảo vẫn lẳng lặng ngồi cảm chén bên cạnh, không đáp lời, cũng không hỏi gì.

Ước chừng qua một canh giờ, đêm cũng không còn sớm, Mạch Thảo không tiện đợi tiếp nữa, cô bé đứng lên tạm biệt ba người Loan Loan ra về. Loan Loan vốn muốn tiễn nàng, nhưng nàng kiên trì không cần, nói không xa, không cần phải tiễn.

Mạch Thảo vừa đi, trời lại đổ mưa.

Loan Loan đóng kỹ cửa sân đi vào nhà. Lai Sinh nhướn mày hỏi nàng: “Có phải Mạch Thảo gặp chuyện gì hay không, sao dạo này kì lạ như vậy? Nhất là hôm nay, tối rồi còn tới nhà chúng ta?”

Lai Sinh đều đã nhìn ra, Loan Loan và Bách Thủ thì không cần phải nói. Bọn họ là người ngoài không tiện nói, cũng không tiện can thiệp.

Sau đó Loan Loan trở về phòng xem con. Hai người uống hết bầu nước còn chưa hết khát, Bách Thủ liền xuống bếp nấu nước. Thừa dịp hai người không ở đó, Lai Sinh liền lặng lẽ ra cửa sau, mở cửa lên trốn ra ngoài.

Chờ Bách Thủ nấu nước xong đi vào gọi Lai Sinh mới phát hiện tiểu tử này không ở đó nữa. Hai người cũng không nhìn thấy hắn đi ra ngoài, một người lớn cứ như vậy không thấy nữa. Bách Thủ đề đồ xuống đang chuẩn bị đi ra ngoài tìm thì Lai Sinh đã trở về.

Sắc mặt hắn thật không tốt, cứ luôn xì mặt. Loan Loan và Bách Thủ cũng thật lúng túng. Hơn nửa đêm tiểu tử này không nói tiếng nào đã biến mất dạng, kể từ khi hắn trở về từ Âu Dương gia, không nói không rằng biến mất như vậy làm cho hai người rất lo lắng.

Nhưng Lai Sinh lập tức nói ra những lời khiến hai người phải khiếp sợ vô cùng.

“Đề lo cho Mạch Thảo nên đi theo, kết quả phát hiện nàng căn bản không về nhà mà trốn dưới tàng cây cách nhà không xa. Hai người đoán xem đề thấy được gì?”

Hai người lắc đầu.

“Đề nhìn thấy có một nam nhân từ trong nhà nàng đi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Sạt lở (1)

Trước đó Loan Loan đã thấy biểu hiện của Hương Tú có gì đó không đúng, cả ngày đều hoảng hốt. Lưu quán sự ở thôn trang đã có gian díu với nàng, mà gần đây ánh mắt của Tạ Tam cũng không rời khỏi Hương Tú, chắc chắn trong lòng cũng không có gì tốt, không biết nam nhân này rốt cuộc là ai đây?

Có thể Hương Tú nguyện ý, cũng có thể bị ép buộc, chỉ khổ cho Mạch Thảo. Đêm đó cô bé trốn ra bên ngoài lại gặp mưa, nhưng chết cũng không cho hai người về nhà cô bé, chắc hẳn tự nàng cũng biết việc Hương Tú làm không về vang gì.

Nhà như vậy, nàng có thể gả cho một nhà tốt mới là lạ!

Nhưng bất kể Hương Tú nguyện ý hay không, người ngoài cũng không tiện nhúng tay.

Nếu Hương Tú tự nguyện, các nàng chẳng phải đã phá chuyện tốt của người ta sao?

Nếu là bị ép, chuyện này vỡ lở ra rồi, danh tiếng của Hương Tú càng thêm bị bêu xấu. Sau này Mạch Thảo đừng nghĩ tới chuyện tìm người trong sạch nữa!

Mưa rơi tí tách không ngừng, liên tiếp bảy tám ngày mới tạnh.

Trên mô cũng ngừng bảy tám ngày công. Trời vừa tạnh, trên mô lại bắt đầu làm việc, mọi người rới rít vào hầm đào mô. Khó khăn nhất là việc chuyển than. Đường núi lầy lội không chịu nổi, lên núi xuống núi chỉ cần hơi lợ là sẽ ngã xuống. Đồ than chỉ là chuyện nhỏ, người ngã xuống tốt xấu đều không chịu nổi, cho nên một ngày than đào ra chỉ chuyển được một nửa xuống dưới.

Chuyện này làm tăng thêm gánh nặng cho đội tuần tra. Từ trên mỏ xuống dưới phải vượt qua hai ngọn núi, vì vậy đội tuần tra phải thường xuyên xem xét để phòng ngừa có người không cẩn thận ngã xuống dưới mà không ai phát hiện ra. Giám sát tỉ lệ gặp chuyện không may.

So với công nhân chuyển than nặng nhọc, đội tuần tra trên dưới núi dễ dàng hơn nhiều, nhưng Loan Loan vẫn không yên lòng. Nhiều lần nàng dẫn dò Bách Thủ phải cẩn thận, mưa to sợ sau núi có thể lở đất, mỏ than cũng sợ gặp chuyện không may. Ở hiện đại rất nhiều mỏ than nhỏ bởi vì biện pháp an toàn không tới nơi tới chốn nên gặp rủi ro không ít. Lúc này căn bản không có gì bảo đảm an toàn, làm cho người ta vô cùng lo lắng.

Bách Thủ đổi giày cỏ phòng trơn trượt. Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy bên ngoài có tiếng người hô hào, sau đó có người chạy lên núi. Bách Thủ khẩn cấp chạy ra. Sau khi nghe ngóng thì biết vừa rồi cha Nguyên Bảo trên đường xuống núi thiếu chút nữa bị đá đè. Mưa liên tục mấy ngày, bùn đất trên núi cũng bờ ra.

Cha Nguyên Bảo vận khí tốt, vừa qua đó liền có một tảng đá rớt xuống, dù không đè trúng hấn nhưng cũng dọa hấn sợ chết khiếp.

Người đi phía sau cha Nguyên Bảo trong lòng còn có chút ít sợ hãi. Nhất thời mọi người đều càng thêm cẩn thận, họ hẹn nhau đi chung thành tốp hai hoặc ba người. Nếu thật sự có người bị đá đè hoặc trượt xuống núi, cũng có người cứu giúp!

Đến chạng vạng tối trời lại nổi cơn mưa phùn. Bách Thủ thuật lại chuyện hôm nay cho Loan Loan nghe.

“... Nếu như hôm nay lại tiếp tục mưa, sợ rằng sẽ thật sự xảy ra chuyện.”

Loan Loan rất lo lắng cho Bách Thủ. Đường núi khó đi, nguy hiểm. Chuyển than còn có thể kiếm có xin nghỉ, nhưng Bách Thủ ở đội tuần tra, hơn nữa lại là đội phó, mỗi ngày phải chịu trách nhiệm thật tránh không được. Tuần tra trừ dò xét xung quanh mỏ, trời mưa như vậy còn phải xem xét trên đường núi. Sao có thể không làm người ta lo lắng đây.

Bách Thủ an ủi nàng: “Nàng đừng nghĩ nhiều quá. Ta ở Dương gia thôn hơn hai mươi năm nay, có lúc trời còn mưa lớn hơn, mà còn kéo dài hơn nữa, cũng có chuyện gì xảy ra đâu. Lần này chỉ sợ là ngoài ý muốn.”

“Chuyện này vốn là ngoài ý muốn.” Loan Loan căng thẳng.

Bách Thủ ha hả cười lên: “Từ nhỏ ta đã sống trên núi đều có chuyện gì đâu, lúc này còn xảy ra chuyện gì được chứ. Lại nói, không phải mọi người thường nói đại nạn không chết tất có hậu phúc sao? Xem đi, từ khi ta cưới nàng, phúc khí của ta đã tới rồi...” Nói xong rồi cuộc Loan Loan không còn căng thẳng nữa.

Lời này của Bách Thủ đơn thuần chỉ là ăn may.

Giống như chuyện của cha Nguyên Bảo, nếu như lúc ấy có mũ bảo hiểm sẽ không cần hãi hùng nhiều như vậy.

Nghĩ như vậy, Loan Loan lập tức có một sáng kiến, không bằng làm cho Bách Thủ một cái mũ bảo hiểm. Nên dùng thứ gì nhỉ?

Sau đó nhớ tới ngoài vách tường nhà nàng có treo một hàng rổ trúc hình bán cầu. Giỏ nhà nàng đều hình vuông hoặc hình dài, vì khác lạ nên trước kia toàn bộ rổ hình bán cầu đều không sử dụng, lúc này lại có tác dụng rồi.

Có một loại đại thụ có vỏ ngoài rất dày, lột ra đem phơi khô sẽ rất cứng, vừa vặn nhà nàng có thứ này. Đặt vỏ cây vào trong rổ, bên trong chèn thêm chút cỏ mềm, sau đó xuyên dây leo qua rổ cố định vỏ cây và cỏ chặt chẽ với nhau, phải may dây một chút mới không rớt ra. Lại xuyên thêm một sợi dây thừng ở hai bên, sau khi đeo vào thì thắt nút ở dưới cằm, như vậy sẽ không tuột ra nữa.

Như thế một cái mũ bảo hiểm đã làm xong. Dù vẫn còn kém cái ở hiện đại hàng vạn dặm, nhưng có còn hơn không. Nếu ngày nào đó đang đi trên đường bị một tảng đá rơi trúng, dù sao cũng có thể giảm bớt lực đập vào đầu.

Bách Thủ và Lai Sinh nhìn thấy vừa tò mò vừa buồn cười.

Hai người khó hiểu nhìn Loan Loan, không biết trong đầu nàng chứa những gì, sao có thể nghĩ ra những thứ người bình thường không nghĩ được, thêm vật này nữa. Trên đỉnh đầu liền xuất hiện một dấu hỏi!

Lai Sinh thích chạy loạn. Loan Loan lại giúp Lai Sinh làm một cái.

Hai người đội mũ bảo hiểm, người nhìn ta, ta nhìn người, rất giống hai huynh đệ đội nồi trên đầu mang đi bán, trong nhà nhất thời vang lên tiếng cười ha ha!

Sáng sớm hôm sau lúc thức dậy mưa đã tạnh, mây đen dần tan, mặt trời từ từ lộ dạng. Chỉ cần hai ba ngày trời nắng to, tin tưởng đường núi sẽ dễ đi hơn.

Mưa đã tạnh, trời cũng nắng lên, có người liền bắt đầu lên núi làm việc. Qua buổi trưa, nhiều người ở những thôn khác cũng lên mỏ.

Loan Loan cầm lấy cây chổi cán dài mà mình tự làm ra quét những vũng đọng nước trong sân đến cống thoát nước, nước mưa theo lỗ cống chảy ra ngoài. Mặc dù đã thấy mặt trời nhưng mây đen còn chưa tan. Có vài người đem quần áo hai ngày trước phơi chưa khô ra sân phơi nắng. Còn vài người bởi vì trời mưa nên quần áo thay ra không cách nào giặt được, thấy có mặt trời, cả đám đều cho quần áo vào thau mang ra bờ sông.

Không biết đầu nguồn con sông này ở đâu, chỉ thấy chảy từ trên núi xuống. Dù vừa mới mưa nhưng nước vẫn rất trong.

Loan Loan cũng vậy, nàng không ra bờ sông nhưng ở trong sân mức nước giặt. Lai Sinh ngồi dưới mái hiên. Đứa nhỏ ngồi trên ghế bên cạnh cửa nhà chính. Hai người một lớn một nhỏ mở to hai mắt nhìn ra ngoài. Đứa bé nhìn vì tò mò, còn Lai Sinh là vì bị kìm nén quá lâu nên muốn đi ra ngoài chơi!

Lúc Loan Loan đang giặt quần áo, đột nhiên từ bên ngoài có một người xông tới, vừa vào sân liền lớn tiếng gọi: “Có Bách Thủ huynh đệ ở nhà không?”

Là Triệu Nhị trong thôn, ở cùng đội tuần tra với Bách Thủ. Lúc này về mặt hắn rất hốt hoảng, đầu đầy mồ hôi, nói chuyện còn có chút đứt hơi, bộ dáng thoát nhìn vô cùng gấp gáp. Hắn và Cát Đại ở cùng một ca, lúc này hắn nên ở nhà nghỉ ngơi mới đúng.

“Bách Thủ không ở đây.”

Vừa nghe thấy Triệu Nhị liền sốt ruột: “Hắn chưa về sao? Mọi người biết hắn đi đâu chứ?”

Loan Loan lắc đầu, hỏi hắn: “Sao vậy, có chuyện gì sao?”

“Trên mỏ đã xảy ra chuyện. Định gọi Bách Thủ huynh đệ lên núi giúp đỡ!”

*****

Sáng đó Triệu Nhị nằm nghỉ, ăn xong cơm trưa thì ra ngoài đi dạo một chút rồi trở về nghỉ ngơi, sau đó đi lên mỏ bắt đầu làm việc. Ai biết đi được nửa đường thì có người từ trên núi chạy ào xuống, nói trên mỏ bị sập lở. Mà trong mỏ còn có công nhân chưa ra được. Giờ làm thế nào đây?

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ đến không làm gì được. Chuyện xảy ra lúc ấy làm cho mọi người đang ở trên mỏ sợ đến nhũn ra. Chỗ bị sập lở cách miệng mỏ không xa, nhưng đây chỉ là tình hình thấy được ở bên ngoài, miệng mỏ bị chặn nên không ai biết được tình huống bên trong thế nào.

Bất luận thế nào, cứu người là việc hàng đầu. Lưu quân sự và Tạ Tam chạy tới mỏ trước. Bách Thủ và Chu Thụ đã tách nhau ra đi tuần tra. Chu Thụ ở trên núi. Bách Thủ ở sườn núi. Sau khi chuyện xảy ra trên mỏ vô cùng hỗn loạn. Triệu Nhị cho rằng Bách Thủ đã về, rốt cuộc lại không thấy đâu.

Chẳng màng chào hỏi Loan Loan, Triệu Nhị vội vàng lao lên núi.

Cho đến khi Triệu Nhị đi thật xa Loan Loan mới phục hồi tinh thần lại. Nàng lập tức gọi Lai Sinh, ôm con lên, lại cảm thấy như vậy không ổn, liền thả con lại trên ghế nhỏ, bảo Lai Sinh ở nhà đợi. Nàng vừa chạy ra đã ngừng lại. Nếu Triệu Nhị không thấy Bách Thủ ở trên mỏ, chứng tỏ hắn đang ở chỗ khác, chắc vẫn an toàn. Sau đó nàng liền trở về nhà.

Nửa canh giờ sau tin tức đã lan truyền trong thôn. Loan Loan ngồi trong nhà nghe thấy bên ngoài có tiếng chân người rầm rập chạy đi, có người chạy lên trên núi, có người từ trên chạy xuống.

Chạy xuống là công nhân. Chạy lên là những nhà có người làm trên đó chưa xuống, cảm thấy lo lắng nên muốn đi tìm.

Không biết mình đã ngồi bao lâu, dù sao nàng làm gì cũng mất hồn mất vía. Mặc dù không hiểu sập lở là ý gì, nhưng Lai Sinh vẫn len lén liếc nhìn Loan Loan, thấy thần sắc nàng không tốt, hắn cẩn thận gọi một tiếng: “Chị dâu?”

Đầu óc Loan Loan nhất thời tỉnh táo lại, sau đó nàng mãnh liệt đứng lên. Không được, nàng nhất định phải đi xem xem thế nào. Sau đó ôm con, mang theo Lai Sinh đi lên núi.

***

Bách Thủ không đi tuần tra lưng núi theo con đường bình thường vẫn đi. Nghĩ đến mũ bảo hiểm Loan Loan làm, hắn liền lần theo đường mòn đi lên mỏ. Đường mòn có nhiều bụi rậm dây leo, hắn có thể thuận tay cắt vài sợi buộc ngang lưng, chờ lúc trở về đưa cho Loan Loan làm thêm mấy cái mũ bảo hiểm nữa cho cha nàng một cái và mấy người bình thường có quan hệ tốt mỗi người một cái. Kết quả chờ đến lúc hắn lên đến mỏ mới biết được đã xảy ra chuyện.

Trên mỏ lúc này vô cùng hỗn loạn. May mắn những người chưa đi vào hầm đều đứng xa xa. Người nhà của những công nhân dưới núi không ngừng đi lên, biết được người thân đang ở trong nhất thời khóc thét lên. Những nhà có người thân bình an thì thở ra một hơi, lời kéo nhau hỏi thăm.

Nhất thời trên mỏ huyên náo không chịu nổi, loạn cào cào cả lên.

Lúc Bách Thủ đến đó Lưu quân sự và Tạ Tam cũng vừa tới. Hai cha con Vạn Hữu Tài đang thuật lại tình huống sập lở. Nếu như chỉ có cửa hầm bị bít, chờ gạt bỏ hết đất đá có lẽ người bên trong sẽ không sao. Dù sao quặng mỏ đã rất sâu, người trong đó còn có thể chống đỡ một thời gian ngắn nữa. Nếu như sâu trong hầm cũng bị sập lở thì thật khó khăn.

Không tới nửa canh giờ tin tức đã lan truyền ra khỏi Dương gia thôn! Người lên mỏ càng lúc càng nhiều, nhưng không ai dám tiến gần tới cửa hầm. Mấy người Lưu quân sự và Tạ Tam thương lượng một hồi, quyết định tập hợp người khai thông miệng hầm.

Chuyện này có không ít nguy hiểm. Qua hỏi lâu vẫn chưa chọn được người thích hợp, nguyên nhân đều do không có người nguyện ý làm.

Mất thấy thời gian càng lúc càng dài, nếu không cứu viện chỉ sợ người bên trong sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Mà Lưu quân sự và Tạ Tam vẫn chưa thống nhất được ai sẽ dẫn đội đi vào, tự họ đều không thể làm được.

Cha Loan Loan đang ở bên trong, còn có người của Dương gia thôn nữa. Bách Thủ thấy vậy rất lo, liền nói với Lưu quản sự: “Thời gian đang trôi qua, nên nhanh cứu viện chút. Giờ đi vào cứu người cũng rất nguy hiểm, cho nên muốn mọi người đi vào phải khích lệ mới được!”

Lưu quản sự cắn răng nói: “Được! Nếu ai nguyện ý đi, chỉ cần đi vào một chuyến lúc ra liền được thưởng ba trăm văn tiền.”

Mọi người nghe thấy thì ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, có chút do dự nhưng vẫn không ai đứng ra.

Lúc này còn xuất bạc, bắt kẻ vào rồi có ra được hay không đều là mạng người đó!

Bách Thủ đề nghị: “Hay vậy đi, một nhóm đến chỗ cửa hầm khơi thông chướng ngại, một nhóm khác thì ở bên ngoài. Nếu có bất kỳ nguy hiểm nào, người bên trong lập tức lui ra. Vạn nhất có chuyện, người bên ngoài sẽ lập tức cứu viện. Dù sao cách miệng hầm gần, cứu viện sẽ không sao đâu.”

Nghe thì thật không tệ, nhưng thật có thể áp dụng sao ??

Lưu quản sự và Tạ Tam chưa ra quyết định được, đúng lúc này xuất hiện một giọng nói: “Được, cứ làm theo cách này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Sạt lở (2)

Tạ Nhân đã tới.

Tạ Nhân nghiêm mặt nhìn trên mỏ đang vô cùng lộn xộn, sắc mặt cũng càng ngày càng kém, nói với Lưu quản sự: “Trước mắt chỉ có thể như vậy. Nếu ai nguyện ý đi vào đều sẽ thưởng một lượng bạc, đi thẳng vào hầm lúc ra sẽ thưởng hai lượng!”

Có bạc hấp dẫn, cộng thêm biện pháp bảo vệ an toàn đơn giản, do dự một chút đã có người đứng dậy. Có người dẫn đầu, liền tiếp liền có người đứng ra theo. Phân người làm hai nhóm, một nhóm đi vào, một nhóm ở ngoài, nhưng vẫn còn thiếu một người dẫn đầu.

Tạ Nhân nhìn đám người một vòng, sau đó nhìn về phía Bách Thủ mỉm cười nói: “Biện pháp này do Bách Thủ huynh đệ nghĩ ra được, vậy người dẫn đầu đi vào đi. Biện pháp vốn là do người nghĩ ra, lúc vào cứu người chắc hẳn cũng biết xử lý thế nào, ta cũng thấy yên tâm.”

Cha Loan Loan đang ở trong. Bách Thủ vốn đã muốn đi vào, liền đáp ứng luôn.

Vạn Hữu Tài nhanh chóng truyền lại một số biện pháp xử lý nguy hiểm cho Bách Thủ. Trước cho vài người đến cửa hầm loại bỏ chướng ngại bên ngoài. Bách Thủ ở bên cạnh chỉ huy. Một đồng đá vụn được vận chuyển ra ngoài động. Cũng may lúc này không còn mưa nữa, nếu không việc cứu viện sẽ càng thêm khó khăn.

Qua hai canh giờ thu dọn chướng ngại rồi cuộc cửa động đã được khai thông.

Đám người Lưu quản sự ở bên cạnh đã sớm tính ra bên trong hầm có bao nhiêu người và là những ai.

Cửa hầm được khơi thông, nhưng nếu bây giờ đi vào mà bị sập cái gì làm người bị thương, không thể đi được nữa phải làm sao.

Cho nên Bách Thủ sai người chặt vài gốc cây khô chắc chắn. Có nhiều người nên ba lần hai lượt đã chặt đủ. Sau đó lại tìm vài bó đến, xếp cây thành hai tầng, hai cây một bên, rồi buộc vài giữa hai cây, như vậy đã xong một chiếc cầu đơn giản

Biện pháp này hẳn nghe Loan Loan nói lúc trước khi ngồi nói chuyện phiếm, không nghĩ tới thật sự có tác dụng rồi.

Mọi người thấy chiếc cầu này thì kinh ngạc không thôi. Lưu quản sự mừng rỡ khen: “Bách Thủ huynh đệ, biện pháp này của người thật tốt, cứ thế mang vào đi.” Còn có thể giảm bớt va chạm cho người bị thương khi đưa họ ra.

Đám người nhà của công nhân ở bên cạnh rất cảm kích hẳn. Bây giờ họ vẫn luôn lo lắng lo như người nhà mình bị thương thì làm sao ra, có thứ này thì yên tâm được rồi.

*****

Phải qua hai ngọn núi, Loan Loan mới chỉ đi được một nửa đã không thể đi nổi nữa. Nàng đang mệt mỏi thở hồng hộc ngồi nghỉ ven đường thì thấy một người cùng thôn từ trên núi vội vã đi xuống. Thấy nàng ở đây hẳn vội nói: “Nhà Bách Thủ, sao muội còn ngồi ở đây? Bách Thủ nhà muội đã vào mỏ than rồi kìa!”

Loan Loan thoáng kinh ngạc. Bách Thủ ở trong đội tuần tra, sao phải vào mỏ, nàng vội hỏi: “Vào mỏ than làm gì?”

“Ồ, muội chưa biết hả?” Người nọ kinh ngạc nói, cho rằng nàng không biết trên mỏ bị sạt lở, lập tức nói cho nàng biết tình hình trên núi: “... Bị Sạt lở rồi. Tam thiếu gia cho Bách Thủ nhà muội dẫn người vào hầm cứu người, chắc cũng được nửa canh giờ. Lúc này muội đi lên chắc cũng không gặp được người đâu.”

Sắc mặt Loan Loan trắng bệch, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: “Chùng nào họ ra được?”

“Chuyện này ta không biết.” Người nọ khó xử, lại thấy sắc mặt Loan Loan không tốt nên nhanh chóng an ủi nàng: “Muội đừng quá lo lắng, có nhiều người theo vào hầm lắm. Và lại giờ đã tạnh mưa rồi, chắc cũng không có chuyện gì đâu. Vì phải cứu người nên sẽ mất thời gian một chút, chắc hơi lâu mới ra được...”

Đầu óc Loan Loan kêu ong ong. Sạt lở đâu phải chuyện đùa! Kỹ thuật bây giờ còn lạc hậu thế này, vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn thì sao? Vậy Bách Thủ... lúc đó nàng và con phải làm sao? Nước mắt Loan Loan lăn rơi xuống.

Lập tức nàng tát cho mình một cái để tự đề tỉnh chính mình, nghiêm cấm bản thân suy nghĩ linh tinh. Bách Thủ chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì đâu.

Thấy Lai Sinh đưa sang chiếc khăn tay vô cùng bản tử làm màu xanh nhạt, phía trên thêu cong cong vẹo vẹo mấy con vịt màu trắng lúc này đã thay đổi hoàn toàn, toàn thân đen cong cong, Loan Loan nín khóc mỉm cười! Miễn cưỡng thu hồi lo lắng trên mặt, tiếp tục chạy lên núi.

Nhưng nàng càng nghĩ càng hoang mang. Không biết sao Loan Loan cảm thấy dưới chân như đeo chì không thể di chuyển được. Thật vất vả mới lên được mỏ, cũng mất khoảng một canh giờ.

Lúc này thợ đào mỏ ở bên trong chỗ tương đối gần miệng mỏ đã được cứu ra ngoài, có năm người, đều chỉ bị thương nhẹ.

Loan Loan không thấy cha nàng đâu nên đi tìm Lưu quản sự hỏi thăm. Sau đó sợ đến toát đầy mồ hôi. Cha nàng còn đang ở trong chưa ra được. Theo tình hình này, người ở gần miệng mỏ đều đã được cứu ra, như vậy chỉ còn lại ở chỗ sâu, càng sâu càng nguy hiểm.

Loan Loan không biết có nên nhờ người truyền tin về Vương gia thôn hay không.

Ngoài nàng còn có mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu ở ngoài mỏ.

Cha Nguyên Bảo cũng ở trong mỏ. Mà cha Thạch Đầu với tư cách là nhà trưởng thôn, lúc này người của Dương gia thôn gặp nạn trong mỏ, hẳn chịu trách nhiệm vào động giúp cứu người, coi như thay cha gánh vác trách nhiệm cần có với người trong thôn.

Ba nữ nhân cùng đứng một chỗ nhìn vào cửa hầm.

Ba canh giờ sau, rốt cục có người được cáng khiêng ra ngoài.

Mọi người lập tức tiến lên. Mẹ Nguyên Bảo rầm rức khóc.

Người được khiêng ra là cha Nguyên Bảo bị thương ở chân. Trong lúc bối rối bị xây xát một vết dài, máu chảy đến mắt cá chân, quần cũng bị thấm ướt, ống quần còn bị mài hồng, nhìn qua một cái tưởng chừng như cả chân toàn là máu. Hơn nữa mắt cá chân hẳn như bị treo, thắt lưng cũng bị va chạm mạnh, cả người nằm trên cáng không nhúc nhích, thêm cả ống chân tràn đầy máu, vừa thấy không khỏi giật mình.

Loan Loan cũng rất kinh ngạc.

Lập tức có người đeo hòm thuốc đi tới, thì ra là đại phu đi theo Tạ Nhân lúc lên mỏ. Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Kiểm tra một lượt, xác định thương thế không nặng, tâm mẹ Nguyên Bảo lúc này mới trở lại như cũ.

Đại phu xử lý vết thương rồi băng bó thật kỹ. Bởi vì mắt cá chân bị trật nên hẳn phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Mẹ Nguyên Bảo không yên lòng, biết Loan Loan biết bó nẹp, liền năn nỉ nàng bó cho cha Nguyên Bảo một cái, tránh cho ngày thường làm bị thương.

Loan Loan cười nói với nàng: “Cha Nguyên Bảo chỉ bị trật nhẹ thôi, không nghiêm trọng, không cần bó nẹp cũng được. Thường ngày chú ý nhiều chút là được.”

“Thật sao?” mẹ Nguyên Bảo có chút không tin, lại hỏi đại phu ở bên cạnh.

Đại phu gật đầu: “Ồ nhà nghỉ ngơi, an dưỡng là được, không cần làm xử lý đặc biệt.” Liền khó hiểu nhìn Loan Loan, thấy nàng biết những chuyện này lão rất bất ngờ.

Sau đó Tạ Nhân lại hỏi cha Nguyên Bảo chút tình huống bên trong mỏ.

Thì ra lúc ấy cha Nguyên Bảo đang chuyển than ra miệng mỏ, đột nhiên núi rung chuyển một hồi, phía trên liền rơi đá vụn xuống. Hẳn bỏ than xuống, hầm cũng không quá rộng, muốn lướt qua bụi than chạy ra thì không kịp. Theo phản xạ lập tức chạy về, kết quả trong lúc hoảng loạn bị trật chân té, ngã xuống và vào chân nên bị thương, cũng trật luôn.

Nói vậy những người ở sâu trong mỏ càng nguy hiểm. Hầm càng sâu thì càng hẹp, hơn nữa chỗ đào được chắc chắn không cao bằng miệng hầm, đương nhiên chạy ra sẽ rất khó.

Loan Loan lập tức lo lắng cho cha nàng!

Cha Nguyên Bảo là người đầu tiên được cứu ra. Đưa người ra xong người cứu viện lại quay trở vào hầm. Lưu quản sự lập tức gọi hai người đến khiêng cha Nguyên Bảo xuống núi. Mẹ Nguyên Bảo an ủi Loan Loan và mẹ Thạch Đầu hai câu để hai người không lo lắng quá, rồi cùng vợ vàng theo xuống núi.

Phía sau lần lượt không ngừng có người được mang ra, đều bị thương không nhiều thì ít, phần lớn họ bị trật chân do hoảng loạn trong lúc chạy trốn, bằng không thì ngã bị thương. Sau khi tính lại bên trong mộ tổng cộng có mười một người bị nhốt. Hiện tại đã cứu được chín người, bên trong còn hai người, trong đó một người là cha Loan Loan, một người khác là Diêm Nhị ở Đông thôn. Diêm Nhị ba mươi lăm tuổi, thân thể cường tráng, là sức lao động chủ yếu trong nhà, dĩ nhiên tay chân cũng linh hoạt. Nếu có chuyện đột nhiên xảy ra, người gặp chuyện không may chính là người lớn tuổi như cha Loan Loan.

Trong lòng Loan Loan không yên, cảm thấy trên mặt ươn ướt, đưa tay lên sờ mới nhận ra là nước mắt. Xuyên tới đây đã mấy năm, thì ra nàng đã sớm xem những người này là thân nhân của mình!

Đúng lúc này, bà mối Vương dẫn theo một phụ nhân vợ vàng đi lên, thấy Loan Loan lo lắng đứng ở ngoài mộ than, hốc mắt phụ nhân kia lập tức đỏ, tiến tới kéo tay Loan Loan nghẹn ngào: “Nhị muội, ta nghe người ta nói cha con bị kẹt trong mộ, lão đầu rồi? Đã ra ngoài chưa?”

“Dạ vẫn chưa.”

Thấy hai mắt mẹ nàng đầm lệ, bộ dáng tiêu tụy, nàng có chút không đành lòng. Nhìn lại hai bên tóc mai bà đã có không ít tóc trắng, da mặt ngăm đen, vàng trắng tầng tầng nếp nhăn, khóe mắt cũng có nếp nhăn thật sâu. Thì ra người mẹ này của nàng đã già đến thế này!

Bách Thủ và cha Thạch Đầu cũng chưa ra. Ước chừng lại qua nửa canh giờ, người đứng ở miệng mộ đột nhiên hét to một tiếng: “Ra rồi, ra rồi!”

Loan Loan lập tức lao ra trước hai bước. Mẹ Thạch Đầu cũng rướn cổ lên nhìn. Vương Nguyên Sinh đỡ mẹ nàng, hai người cũng kiểng mũi chân.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào cửa hầm. Dáng người càng ngày càng rõ, rốt cục thấy rõ mấy người. Bách Thủ mang cáng đi ra trước, Loan Loan nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Bên cạnh đi theo hai người, cha Thạch Đầu cũng không có việc gì, đỡ một người bị thương đi ra. Loan Loan nhìn kỹ lại thì tim như được thả lỏng, người đi cùng cha Thạch Đầu là cha nàng, có thể tự mình đi chứng minh không có gì đáng ngại.

Vậy người nằm trên cáng kia hẳn là Diêm Nhị rồi.

Người nhà Diêm Nhị lập tức chạy lên, mấy người liền thi nhau khóc. Loan Loan cách hơi xa nên nhìn không rõ lắm, chắc là bị thương không nhẹ. Đột nhiên đám người náo loạn, rồi vợ Diêm Nhị té xỉu!

Đại phu lập tức tiến lên nhấn huyệt nhân trung của vợ Diêm Nhị. Người từ từ tỉnh lại, sau đó nàng nắm tay con gái lớn khóc ò ò lên!

Mấy con gái, con rể đều đỏ mắt theo. Mọi người lại cẩn thận đỡ nàng dậy.

Chuyện xảy ra lúc Diêm Nhị ở chỗ sâu trong mộ, lúc ấy hẳn đang định chạy ra. Mọi người vốn tưởng rằng Diêm Nhị thân thể cường tráng hẳn là không có chuyện gì, nhưng loại chuyện này cũng không hẳn người khỏe mạnh sẽ được vô sự. Hết lần này tới lần khác vận khí hẳn thật không tốt, một tảng đá vụn rơi xuống vừa lúc đập trúng đầu hắn.

Mà cha Loan Loan không đào than chạy vào mộ làm gì?

Không biết nên nói vận khí ông tốt hay xấu nữa. Vương lão ngũ sát vách nhà bọn họ đang đào than trong mộ, khi đó, nhà hắn vừa lúc nhờ người gửi thư, nói mẹ hắn không thoải mái, bảo hắn nhanh trở về. Sau khi đến mộ lại không thấy ai, vừa lúc gặp cha Loan Loan thường ngày có quan hệ rất tốt với Vương lão ngũ, biết hắn mới vào mộ không lâu, chắc còn đi chưa xa, ông liền đồng ý vào mộ gọi Vương lão ngũ dùm, ai ngờ tới khi trở ra liền gặp sạt lở.

Mà bên trong mộ than có rất nhiều phân động, có một số đào ra một đoạn mới phát hiện không có than, mọi người gọi nó là động chết. Cha nàng chưa quen địa hình trong động, gặp phải miệng động đầu tiên, lúc đi vào mới biết động chết, sau đó hầm rung chuyển làm ông bị va đập, bởi vì thân thể quá mệt nhọc nên bị ném đến hôn mê bất tỉnh, đây chính là nguyên nhân ông vào động không sâu, nhưng Bách Thủ lại không tìm được.

Chốt lại cha nàng không có gì đáng ngại, chỉ cản trở về nghỉ ngơi nhiều là được.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Năm lượng bạc một cái mạng

Cha Loan Loan không có gì đáng ngại, nhưng tình trạng của Diêm Nhị lại không được lạc quan lắm. Hắn bị đá va vào đầu chảy máu, người cũng ngất đi.

Đại phu băng bó rồi kê đơn thuốc cho người nhà hấn về sắc thuốc. Lưu quản sự cũng phân phó đại phu mấy ngày này tới nhà Diêm Nhị theo dõi kỹ lưỡng, về phần bạc đương nhiên trên mỏ sẽ trả.

Diêm Nhị không tới bốn mươi. Trong nhà có mẹ già hơn năm mươi tuổi, một người vợ cùng tuổi với hấn, dưới có ba con. Con gái lớn mười bảy tuổi, đã lập gia đình. Con gái thứ hai được mười sáu, năm nay vừa thành thân. Và con trai út năm nay mười lăm, tuy nhỏ nhưng đã có thể làm việc, nhờ có hai anh rể giúp đỡ, bây giờ đang ở chợ làm ăn. Trong nhà chỉ còn lại Diêm Nhị, vợ hấn và một mẹ già, cuộc sống của cả nhà trôi qua coi như không tệ.

Hấn lên mỏ đào than vì muốn kiếm thêm chút bạc. Mặc dù con trai làm ăn có chút tiền nhưng không nhiều lắm. Lúc trước gả hai đứa con gái đã mất không ít bạc. Nếu họ không để dành, đến lúc đó con trai lấy đâu ra tiền lên trấn trên mua nhà, không mua được nhà sao có thể tìm được khuê nữ tốt một chút. Khuê nữ tốt người ta đều có ánh mắt rất cao.

Không ngờ lại xảy ra chuyện này, cả nhà đều rất hối hận, lo sợ Diêm Nhị có chuyện gì không hay xảy ra. Thời đại này y học lạc hậu như thế, không như ở hiện đại có thể lập tức chụp CT. Đại phu nói chỉ cần hai ngày này không có chuyện gì, như vậy sẽ không có vấn đề gì lớn.

Loan Loan nghĩ đến kiếp trước nàng có một bạn học. Lên trung học mọi người đều đi học bằng xe đạp. Có một ngày tự học buổi tối về nhà, không cẩn thận bị một chiếc xe đụng phải, lúc ấy đầu chảy máu, sau khi được đưa đến bệnh viện chụp CT mới biết trong đầu bị tích máu bầm.

Theo như bác sĩ nói, một bộ phận trong não có thể tự hấp thu một phần máu bầm, nhưng nếu trường hợp nghiêm trọng thì cần phải phẫu thuật. Sau lại bạn học kia không kịp thời làm phẫu thuật liền chết. Lúc ấy cả lớp bọn họ còn đi tham gia lễ tang.

Chỉ qua có mấy giờ, nhớ lại vẫn thấy rất đáng sợ. Tối hôm trước còn khỏe mạnh nói nói cười cười với cả nhà, lúc nửa đêm người đã mất rồi.

Chỉ mong Diêm Nhị có vận khí tốt hơn!

Trên mỏ xảy ra chuyện này mọi người đều rất sợ hãi, đặc biệt là những người được cứu từ trong mỏ ra. Hoảng loạn đợi trong bóng tối, nỗi khủng hoảng bất kỳ lúc nào cũng có thể chết đi cứ quanh quẩn trong lòng mỗi người. Có người thậm chí không muốn vào hầm đào than nữa, xin được sang chuyển than.

Mà người vào cứu viện trông thấy tình huống công nhân bị thương nằm trên mặt đất cũng rất sợ hãi trong lòng.

Vì để cho mọi người sau này an tâm làm việc, Lưu quản sự lập tức phát tiền thưởng cho những người vào cứu viện, người ở bên ngoài được một lượng, người đi vào, dù là vào sâu hay nông, lâu hay mau, chỉ cần vào trong hầm thì được ba lượng bạc.

Nhận được tiền thưởng, dường như mọi người đã tạm thời quên được nỗi sợ trong mỏ!

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trên mỏ chỉ có thể tạm thời đình công.

Nên nghỉ ngơi thì trở về nghỉ ngơi. Công nhân được về nhà nhưng đội tuần tra của bọn hấn lại không thể nghỉ.

Bách Thủ tiếp tục ở lại mỏ. Loan Loan, cha mẹ nàng và Vương Nguyên Sinh từ từ xuống núi. Sau khi đến nhà dưới chân núi, Loan Loan lập tức đi nấu nước sôi, cho thêm chút rượu nếp than và đường đỏ, nấu thành nước đường đỏ. Trong nhà chỉ có hai quả trứng gà nên nàng trần nước sôi hết cho cha, còn mẹ nàng chỉ là nước đường đỏ: “Mẹ, trong nhà chỉ có hai quả trứng gà nấu hết cho cha rồi. Mẹ uống nước được không ạ?”

“Được được được.” Mẹ Loan Loan nhanh miệng đồng ý: “Cho cha con hết đi, mẹ không cần đâu. Thường ngày mẹ hay hung dữ với cha con, đến giờ mẹ mới hiền, nếu cha con xảy ra chuyện gì, mẹ cũng không sống nổi nữa.”

“Bà già này, nói gì vậy!” Cha Loan Loan ngăn lại những lời nói hươu nói vượn của bà: “Không phải ta vẫn còn khỏe mạnh đây sao, nói gì sống hay không sống!”

“Đừng vậy đó, mẹ, vận khí cha con tốt lắm!”

Vừa nghe lời này của Loan Loan, mẹ nàng lập tức gạt đầu.

Nếu không phải cha nàng vận khí tốt, sao té ngã xuống liền ngất đi, nằm trong hầm lâu như vậy cũng không bị tổn thương gì!

Lúc này mẹ Loan Loan mới hiểu cha Loan Loan trong nhà này quan trọng thế nào!

Chờ cha Loan Loan bình tĩnh lại, Loan Loan liền sai Vương Nguyên Sinh lập tức lấy xe trâu nhà mình chở ông về Vương gia thôn.

Mãi cho đến tối Bách Thủ tan ca trở về, Loan Loan mới có cơ hội nói với hấn vài câu.

“Sao chàng lại chạy vào trong mỏ?”

Bách Thủ thuật lại tình hình lúc ấy cho nàng biết: “... Ý hấn lúc ấy rõ ràng muốn ta dẫn đầu đi vào. Và lại cha còn đang ở trong, cả người Dương gia thôn chúng ta nữa. Đều là mạng người cả, có thể cứu thì cứu. Khai Thạch đại ca cũng không chút do dự đứng dậy, sao ta có thể thoái lui được!”

Loan Loan cảm thấy Tạ Nhân này rõ ràng không có lòng tốt gì: “Chứ không phải do chúng ta không bán bí phương cho hấn, nên hấn cố ý ngáng chân chàng sao?”

“Chắc không phải đâu!” Bách Thủ cẩn thận hỏi tường lại về mặt lúc ấy của Tạ Nhân, không có sốt ruột, cũng không có lo lắng, nói chuyện rất thoải mái, cho hẳn một loại cảm giác rất lạnh nhạt. Cũng không phải có ý gì với hẳn, dường như đối với sự cố phát sinh trên mộ tuyệt đối không để trong lòng.

Nếu không phải Lưu quân sự và Vạn Hữu Tài vội vã sắp xếp người vào cứu viện, sợ rằng hiện giờ bọn họ còn đang bận rộn trên núi!

Song, chuyện Loan Loan lo lắng vẫn xảy ra.

Hôm sau Loan Loan đang ở nhà, Bách Thủ từ bên ngoài về ngồi dưới mái hiên thờ dài nói: “Diêm Nhị mất rồi.” Sau đó qua hồi lâu vẫn không lên tiếng nữa.

Loan Loan ngây ngốc. Cho dù lúc ấy nàng có nói ra lo lắng của mình thì cũng không giải quyết được việc gì. Thời đại này không có kỹ thuật làm phẫu thuật, máu bầm trong não không tan được, chỉ có một con đường chết mà thôi.

“Người nhà hẳn đâu? Trên mộ nói thế nào?” Diêm Nhị cũng được coi như hi sinh vì nhiệm vụ, trên mộ thế nào cũng phải nên có một lời.

“Người mất lúc nửa đêm. Sáng sớm này người nhà hẳn đã lên mộ. Lưu quân sự cũng nói vài lời hữu ích, nói trên mộ nhất định sẽ không mắc kẹ.” Sau đó Bách Thủ liền nhíu mày: “Nhưng không tỏ thái độ cụ thể sẽ xử lý thế nào, đoán chừng còn đợi Tam thiếu gia quyết định. Ta thấy tình hình Tam thiếu gia hôm qua, có thể Diêm gia sẽ nhận được chút bạc.”

Bách Thủ suy đoán đúng phân nửa.

Người nhà Diêm gia vừa đi, Lưu quân sự lập tức đến quán rượu Phúc Sinh tìm Dư chương quỹ. Biết được chuyện này thần sắc trên mặt Dư chương quỹ âm tình bất định, trách cứ Lưu quân sự: “Chuyện lớn như vậy tại sao hôm qua ngươi không phải người thông báo cho ta?”

Lưu quân sự hết sức khó xử: “Không biết do ai báo tin, trên mộ vừa xảy ra chuyện không được bao lâu thì Tam thiếu gia tới. Sau đó đều do ngài ấy quyết định. Ta thấy không có chuyện gì lớn nên định sau khi xử lý xong, qua hai ngày nữa sẽ báo cho ngươi, không ngờ đêm qua người đã mất rồi.”

Dư chương quỹ trừng hẳn một cái: “Nhị thiếu gia phái ngươi lên mộ là vì tin tưởng ngươi, sợ sẽ có sạt lở hay nước đọng. Chuyện lớn như vậy ngươi xem là chuyện nhỏ? Ngươi không báo với ta, làm sao ta có thể nhanh chóng báo cáo cho Nhị thiếu gia biết. Sau này nếu Nhị thiếu gia biết được, ta và ngươi chẳng phải đã sai càng thêm sai sao?”

Lưu quân sự như vừa được tỉnh mộng. Sao mới có mấy ngày bị Tam thiếu gia sai báo trên mộ đã quen, hẳn lại quên mất chủ tử thật sự của mình chính là Nhị thiếu gia chứ!

Vội vàng nhận sai với Dư chương quỹ. Bây giờ xảy ra chuyện mạng người như thế, trước tiên phải an ủi gia đình người chết.

“Chuyện này ta sẽ lập tức báo cho Nhị thiếu gia. Về phần gia đình của thợ đào mộ, ngươi nhất định phải đưa qua nhiều bạc một chút. Ngươi cũng biết, Nhị thiếu gia luôn thiện tâm trong chuyện này, sẽ không tiếc tiền đâu! Những công nhân bị thương kia cũng phải mời đại phu chữa trị cho tốt, không thể thờ ơ. Nhị thiếu gia là chủ tử của chúng ta. Trước mặt những người này chúng ta chính là chủ tử của họ. Chủ tử phải biết thương nô tài thì nô tài mới liều chết làm việc.”

Lưu quân sự nhanh chóng đáp lời, sau đó lại cẩn thận hỏi: “Vậy ngài thấy Diêm gia bên kia cần đưa bao nhiêu bạc thì thích hợp?”

Dư chương quỹ trầm ngâm một chút, hỏi hẳn: “Tam thiếu gia nói thế nào?”

“Tam thiếu gia nói những người này đã kí khế ước với chúng ta, đưa năm lượng bạc qua tỏ chút tình là được.”

“Đưa mười lăm lượng đi!”

Hai người thương lượng hồi lâu, chờ Lưu quân sự vừa đi, Dư chương quỹ lập tức đề bút viết một phong thư cho Tạ Dật, phái người đưa đi.

Chuyện Diêm Nhị chết được truyền ra, nhất thời lời bàn tán xôn xao, lúc này ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về mộ than. Tại cuộc họp các thợ đào mộ Lưu quân sự đã bày tỏ tiếc nuối về cái chết của Diêm Nhị, sau một hồi thâm tình và đồng cảm, lại nói: “Về phần gia đình Diêm Nhị, hẳn đã kí khế ước với mộ. Trên đó viết rõ nếu xảy ra chuyện không thể đổ lỗi cho trên mộ. Hơn nữa trước khi mọi người đến, chúng ta cũng đã nói rất rõ ràng. Theo lý mà nói chuyện này trên mộ không phải chịu trách nhiệm gì, nhưng Tam thiếu gia biết mọi người kiếm bạc không dễ dàng, để trấn an gia đình Diêm Nhị, chúng ta nhất định sẽ đền bù lại cho gia đình họ, tóm lại sẽ không để cho Diêm gia chịu thiệt...”

Biết trên mộ sẽ không mắc kẹ Diêm gia, trong lòng mọi người dễ chịu hơn một chút.

Sáng hôm sau, Lưu quân sự quả nhiên sai Tạ Tam đến Diêm gia.

Vốn Lưu quân sự sẽ làm theo phân phó của Dư chương quỹ, nhưng sau khi Tạ Nhân biết hẳn muốn đưa Diêm gia mười lăm lượng bạc thì rất không vui, còn nghiêm mặt hỏi hẳn: “Ngươi đang làm việc cho Tạ gia hay Dư gia? Chẳng lẽ lời nói của Dư chương quỹ còn có hiệu lực hơn chủ tử như ta?”

Lưu quân sự bị dọa đến nỗi nói cũng không dám.

Tạ Nhân lấy lý lấy tình giảng đạo cho Lưu quân sự một hồi, sau Lưu quân sự đành để cho Tạ Tam đưa năm lượng bạc đi qua.

Lúc người nhà Diêm Nhị nhận được năm lượng bạc giận đến phát run! Một cái mạng chỉ đáng giá năm lượng bạc thôi sao?

Tạ Tam lại hùng hồn nói: “... Tất cả công nhân trên mỏ đều đã kí khế ước, đều thành nô bộc tạm thời của Tạ gia. Làm công trên mỏ mỗi tháng các người kiếm được không ít bạc, bây giờ xảy ra chuyện, theo lý, Tạ gia chỉ cần hỗ trợ tiền mai táng. Năm lượng phí mai táng chỉ sợ đã đứng đầu trong mười dặm tám thôn quanh đây rồi!”

“Bạc đó chính là sức lực của cha ta, là thứ ông nên có.” Lời nói mát nhân tính như vậy bất luận là ai nghe được cũng đều sẽ nổi giận. Con gái lớn Diêm gia và con gái thứ hai tức giận đến mức giọng nói cũng có chút run rẩy. Mà vợ Diêm Nhị thì giận đến nói không ra lời. Nếu không phải Diêm Tam bị hai con rể của Diêm Nhị lôi kéo, đã sớm đánh Tạ Tam rồi.

Tạ Tam cũng không sợ, nhìn Diêm Tam đầy vẻ giễu cợt. Sớm đoán được sẽ như thế, nên hắn mới mang theo hai người khỏe mạng cùng đến đây. Mặc dù đáy lòng biết làm chuyện này không có hậu phúc, nhưng Tạ Nhân đã ra lệnh, hắn cũng không còn cách nào.

Chậm chậm nói: “Các vị không nên tức giận! Tạ gia chúng ta không phải là người không có nhân tính, Tam thiếu gia đã sai ta mang đến ít bạc cho các người, mặt khác, nếu trong nhà có ai muốn đến trên mỏ làm công, bất kỳ lúc nào cũng sẽ an bài tốt cho các người. Các người cũng biết làm việc trên mỏ tiền công cũng không thấp, một lần cho các người hai ba lượng bạc được không? Hay cứ lên mỏ đi, ngày rặng tháng dài xuống dưới cũng được ít tiền!?” Cho nên, ta khuyên các người hãy suy nghĩ thật kỹ. Nếu Tam thiếu gia đã khai ân, các người phải tận dụng cho tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng

Vợ Diêm Nhị lúc này đang vô cùng thương tâm, làm gì còn hơi sức quản những chuyện này. Ngược lại hai con rể đều trầm ngâm. Huynh đệ của Diêm Nhị – Diêm Sơn nghe thấy cũng tạm thời thu hồi tức giận trong lòng. Tạ Tam nói không sai, nhưng chỉ cho năm lượng bạc này thật quá vũ nhục người, làm cho lòng người căm phẫn!

Mẹ Diêm Nhị là một người phụ nữ kiên cường. Bà ở tuổi trung niên đã để tang chồng, tự mình nuôi lớn hai đứa con trai. Phần kiên nghị kia, đừng cảm kia đều mạnh hơn người bình thường. Cần thận cần nhắc được mất, lão thái thái quyết định tạm thời nhìn xuống con tức này. Nếu Tạ Nhân đã đồng ý cho nhà mình công việc nhẹ nhàng, chuyện này coi như xong, dù sao Diêm Nhị cũng đã kí khế ước.

Nhưng để ai đi làm đây? Hai đứa con gái của Diêm Nhị đều lập gia đình rồi, Diêm Tam thì làm ăn nhỏ, sau đó, lão thái thái quyết định để cho con mình, đệ đệ của Diêm Nhị – Diêm Sơn đi.

Trời trong xanh, bên trong động phải tiến hành dọn dẹp chường ngại, kiểm kê nên Lưu quân sự đã phái người vào mỏ. Tạ Nhân cảm thấy Bách Thủ có kinh nghiệm cứu trợ, liền để cho Bách Thủ mang theo hai người tùy tùng vào quặng mỏ. Lỡ như có chuyện ngoài ý muốn, thêm hai người cũng thêm phần chủ ý.

Trong thời gian hai ngày, Vạn Hữu Tài chỉ huy tiến hành xử lý những chỗ sụt lở bên trong động.

Thừa dịp trên mỏ tạm nghỉ, Loan Loan và Bách Thủ sang nhà mẹ đẻ thăm cha nàng.

Tinh thần cha Loan Loan tốt lên rất nhiều. Những vết thương nhẹ kia căn bản không có gì đáng ngại. Sau chuyện không may đó một ngày, Vương Lý và Vương Tiểu Thảo đều trở về nhà. Hai người đều mua chút thịt hoặc gà về cho cha nàng tắm bổ.

Loan Loan và Bách Thủ cũng ghé chợ mua hai miếng thịt, lại bắt một con gà mái trong chuồng nhà mình mang về.

Cha mẹ Loan Loan rất vui mừng. Ba nữ nhi hiện không chỉ hiếu thuận, hòa thuận, gia đình mỹ mãn, mà tiểu nhi từ lúc này cũng hiểu chuyện, đáng hoàng rất nhiều. Hai người cảm thấy cuộc sống như vậy thật tốt. Kéo hai người ở lại ăn cơm trưa, sau đó nói đến Diêm Nhị ở cách vách.

“... Lúc mới đầu thì nôn, ngay cả mật vàng cũng đều nôn ra hết. Diêm Nhị còn nói choáng đầu. . . Đại phu kia nói là kinh mạch không thông liền kê thuốc, sắc uống được hai ngụm lại nôn ra nữa. . . Vừa lúc hôm qua đại khuê nữ cùng nhị khuê nữ dẫn theo con về tới, sau đó nghe thấy có tiếng khóc, rồi tiếng cãi vã. . . Không đầy một lát, vợ Diêm Nhị tới gõ cửa nhà chúng ta. Ta với cha con vốn chưa ngủ sâu, liền đi ra mở cửa. Vợ Diêm Nhị khóc đến thở không ra hơi, nói Diêm Nhị không xong. Cả một gia đình lớn không có một người đàn ông, hai con rể ăn xong cơm tối đã trở về, Diêm Tam thì ở chợ không về. . . Mà đại phu kia đã không còn cách nào, người một nhà chưa từ bỏ ý định, nên muốn nhờ Nguyên Sinh giúp đưa Diêm Nhị lên trần trên tìm nhà thuốc. . . Kết quả chưa đặt được người lên xe đã tắt thở rồi. . .”

Mẹ Loan Loan vừa nói hốc mắt đã ngấn nước, đồng thời thầm may vì cha Loan Loan chỉ bị thương nhẹ.

Những người khác lặng đi, việc này dù xảy ra trong nhà ai cũng không hề dễ chịu.

Trong lòng Loan Loan thở dài. Nếu ở hiện đại thì đây chỉ là việc rất nhỏ. Cái gì kinh mạch không thông, rõ ràng là trong đầu có máu bầm. Hơn nữa thuốc

đồng y thì có tác dụng gì, hiệu quả quá chậm, cho dù có công hiệu, e rằng lúc ấy Diêm Nhị cũng đợi không được rồi.

*****

Tạnh mưa mấy ngày, trên mỏ lại bắt đầu làm việc. Mặc dù chuyện Diêm Nhị làm cho lòng người sợ hãi, nhưng vì cuộc sống, vì mỗi tháng có thu nhập khả quan, mọi người vẫn đành hoảng lên núi làm việc.

Trải qua chuyện này, công tác an toàn trên mỏ được nâng lên hàng đầu. Tạ Nhân cảm thấy chiếc cáng kia Bách Thủ làm không tệ, liền muốn hấn làm thêm vài cái, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào sau này. Dĩ nhiên, vật này vĩnh viễn không cần dùng đến là tốt nhất. Nhưng nếu xảy ra chuyện như hôm đó một lần nữa, có cáng cứu thương cứu viện sẽ dễ dàng hơn chút ít.

Bách Thủ rất sáng khoái, dẫn theo hai người lên núi chặt vài cây chất lượng không tệ. Lưu quân sự tìm đến một ít vải bố rắn chắc. Bách Thủ vừa làm vừa giảng giải, sau đó những người khác liền theo đó đi làm. Tạ Nhân không chỉ không rời đi, lúc Bách Thủ giảng giải cách làm cáng hấn còn ngồi nghe rất cẩn thận.

Không mất bao nhiêu thời gian đã làm được mười chiếc cáng!

Bách Thủ còn nhắc nhở, cáng này người càng nhẹ thì càng dùng dễ dàng, người càng nặng càng không thích hợp, bởi vì sức chịu đựng của nó có giới hạn!

Tạ Nhân rất vui vẻ hỏi Bách Thủ có công cụ nào khác hay không, cùng dạy cho mọi người làm, về sau có lẽ có thể dùng được.

Bách Thủ lắc đầu, vật này cũng do Loan Loan dạy hấn, sao tự hấn có thể biết được thứ gì khác!

Sau chuyện lần này, người trên mỏ càng thêm tôn kính Bách Thủ.

Rất nhanh, huynh đệ của Diêm Nhị – Diêm Sơn đã đến.

Hấn đến trên mỏ trực tiếp đi tìm Tạ Tam. Tạ Tam liền tìm Lưu quân sự. Lưu quân sự suy nghĩ một chút, công việc nhẹ nhàng trên mỏ rất khác nhau, một là trồng than đá, nhưng đã có hai người rồi, mà nơi đó cũng không cần phải quá nhiều người, một việc khác chính là đi tuần tra, mấy người cùng nhau tuần tra trên núi.

Một tháng hơn một lượng bạc, công việc lại không cần tốn sức, Diêm Sơn miễn cưỡng tiếp nhận.

Sau đó Lưu quân sự đi tìm Tạ Nhân, báo cáo lại thu xếp của mình: “... Nếu Tam thiếu gia cảm thấy không ổn thì đổi lại cho hấn cũng được ạ!”

Tạ Nhân lắc đầu: “Được rồi, kệ hấn đi.” Sau đó khoe miệng câu lên nụ cười lạnh: “Không ngờ bọn họ thật cho người trong nhà lên mỏ làm việc. Cũng tốt, trước để bọn họ ném thử ngon ngọt.”

Lưu quân sự giật mình, có chuyện muốn hỏi nhưng thấy sắc mặt Tạ Nhân không tốt, đành ngậm miệng lại.

Chờ Lưu quân sự vừa đi, Tạ Nhân liền gọi Tạ Tam tới: “... trước để hấn làm đi, cho hấn ném thử chút ngon ngọt cũng dễ bịt miệng hấn. Nếu như hấn an phận thủ mình thì không sao, nhưng nếu hấn lại có suy nghĩ khác, tìm một cơ hội sa thải hấn, dù sao cũng không ký khế ước.”

Trông mặt Tạ Tam đảo lòng vòng, cười ha ha gật đầu.

Tạ Nhân căn bản không muốn ký khế ước với Diêm Sơn. Diêm Sơn thấy trên mỏ chưa nói, mà ca ca mình vì có khế ước nên lúc chết chỉ được chút bồi thường như vậy, nghĩ không ký thì không ký.

Loan Loan đã gặp Diêm Sơn hai lần. Mặc dù cũng là người Vương gia thôn, nhưng đây đều là trí nhớ của bản thể này, nàng vốn không nhớ rõ người nào của Vương gia thôn có diện mạo ra sao. Trước kia nàng đã gặp Diêm Nhị trên mỏ, Diêm Sơn có mấy phần tương tự hấn, cũng là một nông dân cường tráng khỏe mạnh. Nói chuyện làm việc sạch sẽ, lưu loát, là một người ngay thẳng.

Trời nắng liên tục mấy ngày, đường núi lầy lội lại trở nên dễ đi, quần áo vốn đã mặc thêm một chiếc nay phải cởi ra.

Trên mỏ xảy ra chuyện, người làm việc trên đó đều rất lo lắng. Nhưng Hương Tú tuyệt không hề lo cho Cát Đại, cho dù nghe người ta nói hấn đã vào mỏ than, nàng cũng không có một chút động tâm. Chỉ có Mạch Thảo, lúc ấy nghe thấy Cát Đại đã vào mỏ trong lòng cứ gấp gáp không thôi.

Mặc dù Cát Đại đối với nàng không tốt, do từ nhỏ không có cha, nên trong lòng cô bé vẫn luôn có một loại tình cảm khác thường, vừa muốn thân cận với Cát Đại lại rất sợ hấn.

Hôm nay nhà nàng làm bánh, đúng lúc đi ra nhìn thấy Cát Đại ngồi nghỉ ven đường, Hương Tú cũng không ở trong khu bếp, cô bé lập tức chạy về nhà cầm chén bên trong có hai miếng bánh đi ra, lúc đưa cho Cát Đại nàng còn có chút sợ hãi.

Cát Đại vốn không muốn để ý tới con bé, nhưng thấy vẻ lo sợ trên mặt nàng, dù sao cũng là cốt nhục, trong lòng nhất thời mềm nhũn, nhận lấy bánh, cười cười bảo nàng về đi.

Mạch Thảo thấy phụ thân hôm nay cười với mình, trong lòng liền dấy lên một tia hi vọng, cao hứng trở về nhà. Trong lòng quyết tâm, sau này có món ăn

ngon nhất định phải đưa cho Cát Đại.

Nhóm người ngồi tán gẫu cách đó không xa cũng trông thấy một màn này. Đây là lần đầu Tạ Nhân nhìn thấy Mạch Thảo. Mạch Thảo năm nay đã mười tám tuổi, đã là đại cô nương. Nàng di truyền tất cả ưu điểm về nhan sắc của Hương Tú.

Một đám nam nhân bên cạnh liền chỉ trỏ. Tạ Nhân có ý hỏi Tạ Tam.

Tạ Tam cười ha ha liếc nhìn dáng người lung linh hấp dẫn của Mạch Thảo, cười hi hi nói với Tạ Nhân: “Đó là nữ nhi của Hương Tú, tên Mạch Thảo. Dáng vẻ rất đẹp, đáng tiếc là một người câm!”

Một nam tử bên cạnh thường hay thân cận, nịnh nọt Tạ Nhân như Tạ Tam lập tức cũng cười hi hi tiếp lời: “Đúng vậy đó! Tam thiếu gia, con quý nhỏ này lớn lên quá thật không tệ. Nếu ngài nhìn trúng nàng liền cho nàng về làm nha hoàn thông phòng đi. Được ngài coi trọng đã là phúc của nàng rồi!”

“Đúng đó, đúng đó!” Mấy người khác cũng ríu rít hiển kể.

“Nhìn tư thái kia, gương mặt kia, chao ôi, mười dặm tám thôn này không ai có thể vượt qua nàng đâu!”

“Nói nhảm, các ngươi không nhìn thấy mẹ nàng lẳng lơ thế nào sao...”

Mấy người người một câu, ta một câu, cao giọng thảo luận. Có Tạ Nhân làm chủ ở đây, cho dù Cát Đại có nghe thấy họ cũng mặc kệ.

Tạ Nhân không nói chuyện, khỏe miệng vẫn luôn khề mỉm cười, ánh mắt lại liếc sang Tạ Tam, liền thấy hai mắt đang phát sáng, vẫn luôn mê đắm nhìn chăm chăm bóng lưng Mạch Thảo.

Một chỗ khác Cát Đại cũng tức giận vô cùng, hung hăng vứt bỏ hai cái bánh, phun một bãi ra đất hung hăng mắng: “Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh con cũng đào động, một bộ y chang mẹ nó.”

Ngồi dưới một gốc cây đại thụ trên sườn núi Loan Loan thầm khinh bỉ Cát Đại. Nàng đang đi dạo trên núi đã định xuống, nghe thấy một nhóm người nói lời khó nghe, không thể làm gì khác hơn đành tìm một chỗ bí mật ngồi xuống nghỉ ngơi, không ngờ lại nghe được những lời này của Cát Đại!

*****

Lại đến ngày mùa nữa, bởi vì Lai Sinh ban đêm có thể làm việc giống như người bình thường, cho nên sau khi Bách Thủ bắt đầu làm việc, Loan Loan liền cùng Lai Sinh ra ruộng làm.

Mà đội tuần tra trên mỏ sau khi Diêm Sơn vào, ngoại trừ Tạ Tam thì có năm người. Sửa lại thời gian bắt đầu làm việc, chia một ngày một đêm làm năm phần, một người nối tiếp một người, lúc đó lại có người đan xen, cho nên, đội tuần tra trên mỏ lúc nào cũng có người. Hơn nữa thời gian nghỉ ngơi của mọi người còn nhiều hơn trước kia một chút.

Bách Thủ có nhiều thời gian về nhà giúp đỡ hơn. Cát lúa ngoài ruộng xong thì kéo tới Từ Đường xay, sân đập lúa đã bị chiếm, cũng thật may vì từ đường sau khi tu sửa cũng đủ lớn.

Nhà Nguyên Bảo, bởi vì chân cha Nguyên Bảo bị thương, ngoại trừ Tạ Tam thì có năm người. Sửa lại thời gian bắt đầu làm việc, chia một ngày một đêm làm năm phần, một người nối tiếp một người, lúc đó lại có người đan xen, cho nên, đội tuần tra trên mỏ lúc nào cũng có người. Hơn nữa thời gian nghỉ ngơi của mọi người còn nhiều hơn trước kia một chút.

Lai Sinh ngoài giúp nhà Nguyên Bảo làm việc, còn phụ cho nhà Mạch Thảo.

Thường ngày Lai Sinh vốn đã thích tới nhà Mạch Thảo. Giờ đã đến ngày mùa, cho dù ban ngày gặp gỡ hân cũng sẽ chủ động làm giúp một số việc đơn giản. Đến đêm được tỉnh táo, hẳn muốn rút ra chút thời gian sang cắt lúa giúp nhà Mạch Thảo.

Trong nhà không có nam nhân, ban ngày Hương Tú đều tranh thủ thời gian nghỉ dẫn theo Mạch Thảo làm, đến đêm sẽ rất ít khi ra ngoài. Buổi tối thấy Lai Sinh cầm liềm tới gõ cửa nàng rất bất ngờ.

Lai Sinh cũng không nhiều lời, trực tiếp bảo hai người cầm nông cụ: “... Nhân lúc tối nay có ánh trăng soi sáng nên ra ruộng gặt lúa đi. Ban ngày hai người đã vất vả rồi, đợi lát nữa ta cắt xong, hai người bỏ lại cho tiện chờ về, đến mai là kịp đập lúa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Quan tâm

Hương Tú cảm kích nhìn hân: “Đề người phải đến giúp chúng ra, thật áy náy quá.” Lập tức lại có chút ít do dự: “Không biết Loan Loan muội tử và Bách Thủ huynh đệ có biết không?”

“Biết rồi. Yên tâm đi, sau khi làm xong ta sẽ về ngay.” Khi đi Lai Sinh đã nói với Loan Loan và Bách Thủ rồi. Hơn nửa đêm còn đến nhà một quả phụ giúp đỡ, đề người biết được thể nào cũng sẽ dị nghị, hai người vốn định ngăn cản hân, nhưng lúc này Lai Sinh rất có chính kiến.

Biết Loan Loan và Bách Thủ đều biết rồi, tâm tình Hương Tú nhất thời tốt hơn. Trong nhà chỉ có hai nữ nhân, Mạch Thảo sức yếu, bản thân nàng cũng không phải người giỏi việc nhà nông, giờ có nam nhân giúp đỡ, nàng và Mạch Thảo có thể thoải mái một chút.

Nghĩ tới đây, Hương Tú lại có chút ít lo lắng, Lai Sinh có thể làm được việc này sao?

Trước kia nàng có nghe Loan Loan nói mỗi lần Lai Sinh làm việc, Bách Thủ đều phải đi sửa lại một lần. Nhất thời trong lòng có chút do dự, thứ nhất sợ Lai Sinh làm không tốt, thứ hai, đến lúc đó bản thân lại phải mệt mỏi kiểm tra lại một lần. Nhưng sau khi ra ruộng, nàng lại phát hiện Lai Sinh làm việc tay chân lưu loát, công việc qua tay hân đều không cần người sửa lại lần thứ hai! Hoàn toàn không giống bộ dáng lười biếng thường!

Trong lòng Hương Tú bỗng dâng lên một cảm giác kì lạ!

Sang hôm sau, Hương Tú gặp được Loan Loan liền cảm ơn nàng: “Nhà muội còn nhiều việc phải bận rộn như vậy, còn cho Lai Sinh sang giúp hai mẹ con chúng ta, thật rất cảm tạ muội và Bách Thủ huynh đệ!”

Khóe miệng Loan Loan khẽ cười, trong lòng quyết định vẫn không nên nói ra do tự Lai Sinh muốn giúp.

“Thường ngày Lai Sinh hay tới nhà tỷ ăn, hân giúp chút việc này cũng là nên làm. Và lại, e rằng hân cũng chẳng làm được bao nhiêu. Chỉ cần không thêm phiền toái cho tỷ là tốt rồi.”

Hương Tú vội lắc đầu: “Không có đâu! Nói thật, trước kia Lai Sinh làm việc rất lè mề, còn phải đề cho người ta đi theo phía sau kiểm tra lại. Nhưng bây giờ ta còn cảm thấy đã trách lầm Lai Sinh rồi. Muội chưa thấy đáng về lúc hân làm việc đâu, tốc độ có khi còn nhanh bằng Bách Thủ ấy chứ! Việc làm xong cũng không khiến người phải nhọc lòng...”

Loan Loan cười đáp: “Vậy thì tốt rồi” Trong lòng thầm đề thêm, đương nhiên rồi, Lai Sinh có còn như trước nữa đâu chứ!

Cứ như vậy, vụ thu hoạch này Hương Tú cũng coi như được thoải mái, còn làm xong sớm hơn vụ trước rất nhiều!

Nhìn thóc phơi vàng thơm ngoài sân, Hương Tú cảm thán quả nhiên trong nhà có đàn ông thật tốt. Lập tức lại có chút tiếc nuối. Nếu Lai Sinh là người bình thường thì tốt quá, đối với Mạch Thảo rất tốt. Đáng về Mạch Thảo không cần phải nói. Lai Sinh cũng tuân tũ. Hai đứa đứng cạnh nhau vừa xứng. Chỉ tiếc, Lai Sinh như vậy ngay cả bản thân còn bảo vệ không được, làm sao chăm sóc cho Mạch Thảo đây.

Nghĩ vậy trong lòng lại cười tự giễu. Nếu Lai Sinh là nam tử bình thường, chỉ sợ cũng sẽ không coi trọng Mạch Thảo nhà các nàng!

Bất luận lúc ban ngày ngu ngơ hay ban đêm bình thường Lai Sinh đều đến nhà Mạch Thảo phụ giúp. Về chuyện này Loan Loan chưa từng đề cập tới ở trong nhà, nhưng thỉnh thoảng nàng sẽ lên hỏi Bách Thủ: “Có phải đệ ấy đã tốt với Mạch Thảo quá mức rồi không?”

Bách Thủ cau mày, uyển chuyển đáp: “Mạch Thảo có thứ gì cũng sẽ chia cho đệ ấy ăn, coi như đã báo đáp rồi.”

Loan Loan lờm hân: “Đầu óc Lai Sinh không bình thường, sao hiểu được cái gì là báo đáp. Lúc đệ ấy tỉnh táo còn qua giúp sao nói là báo đáp được.” Sau đó nói thầm: “Biết rõ không tiện còn muốn đi. Nếu thật muốn báo đáp, nên báo ta qua giúp mới đúng!”

*****

Ngày mùa mọi người đều tan tằm sớm. Buổi sáng lên mỏ làm việc xong, đến chiều tranh thủ về nhà ra ruộng phụ giúp, loay hoay đến nỗi chân không chạm đất! Tuy thu hoạch mùa vụ lâu hơn trước đây, người cũng mệt mỏi, nhưng ít nhất làm việc trên mỏ một tháng cũng được một lượng bạc. Vừa nghĩ như thế, mọi người đều thấy mệt mỏi một chút cũng không hề gì.

Dần dần Tạ Nhân đã tạo được uy tín trên mỏ. Mọi người có chuyện gì đều chủ động đến xin chỉ thị của Tạ Nhân, ngược lại đã ném Tạ Dật ra thật xa khỏi suy nghĩ. Tạ Nhân ngoại trừ có một tên sai vặt bên người và đặt một người ghi sổ ở bãi than thì không cài người của hân lên mỏ nữa.

Mỗi ngày ngoại trừ đến mỏ xem xét một lượt, trò chuyện mấy câu với quản sự, thỉnh thoảng thăm hỏi những thợ đào mỏ hai câu đề biểu hiện sự thân thiện, thì sau đó liền xem xét sản lượng mỗi ngày của mỏ.

Ngày hôm đó, Tạ Nhân từ trên núi đi xuống bãi than, Dương Phong đang cầm xẻng xúc than. Người ghi chép là tiền sinh được Tạ Nhân đưa đến, thấy Tạ Nhân, Lưu ký trưởng* lập tức đứng lên: “Tam thiếu gia tới ạ!”

Ký trưởng*: người ghi chép, phòng ghi chép, kế toán.

Người ghi chép kia họ Lưu.

Tạ Nhân gật đầu. Đợi ghi chép xong, Lưu ký trưởng đưa sổ sách cho Tạ Nhân. Tạ Nhân lật lật, một tháng dùng một quyển, giờ đã cuối tháng nên đang viết vài trang cuối.

“Mấy tháng trước có đối chiếu với sổ sách trên núi không?”

Thấy Tạ Nhân hỏi tới, Lưu ký trưởng lập tức cung kính trả lời: “Dạ không ạ! Do nô tài không thấy thiếu gia nói gì nên không so sánh ạ”

“Hai tháng này có người xuống tra sổ hay không?” ý hỏi thủ hạ của Tạ Dật, Dư chương quỹ và Lưu quản sự.

“Không ạ. Quyền sổ này ngoại trừ Tam thiếu gia ra thì không còn người nào xem nữa.”

Tạ Nhân gật đầu, tỏ vẻ hân làm rất tốt.

Tạ Tam muốn lập công trước mặt Tạ Nhân, thấy Tạ Nhân hỏi vấn đề đối chiếu sổ sách, ân cần nói: “Trước kia Nhị thiếu gia đã nói nửa năm đối chiếu sổ sách một lần, chắc hẳn tới cuối năm mới kiểm lại.”

Tạ Nhân liếc nhìn hân rồi nói: “Vậy hẳn có nói để ai đối chiếu sổ sách không?”

“Dạ không, chắc có lẽ cuối năm Nhị thiếu gia sẽ đích thân về đây.” Có lần Tạ Tam vô tình nghe được Dư chương quỹ đề cập, nói cuối năm Tạ Dật nhất định sẽ lên mở một chuyến vì vậy liền phỏng đoán.

Thấy Tạ Nhân không nói chuyện, Tạ Tam lập tức đề nghị: “Tam thiếu gia, nếu người muốn đối chiếu sổ sách, ta sẽ lập tức lên núi nói một tiếng. Tháng này còn mấy ngày nữa, nhưng người có thể xem lại mấy tháng trước mà.”

Tạ Nhân khoát tay: “Không cần. Trên đó là tiên sinh phòng kế toán của nhị ca ta, sao có thể sai được? Và lại, nhị ca nói cuối năm kiểm tra thì để cuối năm đi!”

Tạ Tam lập tức gật đầu nghe theo.

Một lúc sau, hân nhìn về phía bãi than chồng chất như núi, đột nhiên nói với Tạ Tam: “Ngươi xem sản lượng than này nhiều như vậy, cả một đồng lớn, nếu thiếu mất mấy gùi liệu có ai biết không?”

Tạ Tam cả kinh, lập tức bảo đảm: “Tam thiếu gia, người yên tâm, tuyệt đối không ai dám một mình chuyển than đi đâu ạ. Đội tuần tra chúng ta một ngày 24 giờ đều có người đi tuần, và lại, không phải đã có người trông bãi than rồi sao?” Lập tức lộ vẻ kinh ngạc: “Chẳng lẽ thiếu gia lo rằng người trông than sẽ thông đồng với người khác...”

“Haiz, chớ nói bậy, ta không có ý này.” Tạ Nhân ngăn cản hân, sau đó thản nhiên nói: “Ta có một trung bộc* nhà cách nơi này không xa, Cả đòi đều trung thành với Tạ gia chúng ta. Một lần trung tâm hộ chủ bị tàn tật. Hân lại là người cá tính bướng bỉnh, nếu cho ngân lượng chắc chắn hân sẽ cự tuyệt, ta định đưa sang một ít cho nhà hân dùng.”

*Trung bộc: nô bộc trung thành

Tạ Tam hề hề cười: “Tam thiếu gia nói đùa rồi. Đây đều là của Tạ gia, người muốn lấy một ít tặng người, chúng ta không dám có ý kiến gì đâu ạ!”

“Vậy thì tốt!” Sau đó nói tiếp: “Ngươi đừng thấy thứ này đen thui mà lầm, thật ra là thứ tốt. Trong nhà dân chúng một khi dùng quen sẽ rất tiện ích. Nếu lấy không nhiều thì không cần xin chỉ thị bên trên đâu, chỉ là công khai mang đi thì không được tốt lắm!”

Lời đã nói đến vậy sao hân có thể không hiểu, Tạ Tam đảo tròn mắt vài vòng, nói: “Chẳng qua chỉ là việc nhỏ, nếu Tam thiếu gia cần tiểu nhân hỗ trợ cứ nói một tiếng là được ạ.”

Tạ Nhân chờ chính là câu này: “Tốt lắm, qua hai ngày nữa cứ chở than đi, mà, người trông coi than...”

“Nô tài biết rồi Tam thiếu gia.” Tạ Tam hiểu ý.

Nói chuyện với Tạ Tam xong, Tạ Nhân liền muốn rời khỏi Dương gia thôn, trước khi đi còn khích lệ Tạ Tam: “Nếu ngươi làm xong chuyện này, về sau sẽ không thiếu một phần của ngươi. Một đốc công nho nhỏ có là gì, thế nào cũng phải được một chức quản sự chứ hả.”

Tạ Tam mừng rỡ, vội vàng vâng dạ, cho đến khi không nhìn thấy xe ngựa Tạ Nhân, Tạ Tam mới trở về trong thôn, sau đó gặp được Dương Phong dưới chân núi.

Loan Loan ngồi dưới tàng cây bưng một chén sương sáo thành thói ăn, dư quang nơi khác mắt thăm liếc nhìn về phía Tạ Tam và Dương Phong đang cười cười nói nhảm chỗ bãi than. Hai người châu đầu ghé tai, thấp giọng thì thầm, thấy có người tới liền làm như không có chuyện gì xảy ra lớn tiếng nói chuyện, hoặc là ha ha cười hai tiếng.

Loan Loan không khỏi khinh bỉ trong lòng. Chẳng lẽ không thể làm bí mật một chút, sợ người khác không biết hai người đang có mưu đồ xấu sao?

Lai Sinh từng muống từng muống múc sương sáo ăn, thảnh thơi nhìn Loan Loan, rồi nhìn Tạ Tam và Dương Phong ở xa xa. Một lát lại nhìn Loan Loan, sau đó lại nhìn nơi xa. Lúc sau ánh mắt hân sáng ngời, cảm thấy dường như đã phát hiện được tâm sự của Loan Loan, lời kéo nàng khẽ cúi đầu nói nhỏ, về mặt còn ra vẻ như cùng chung mối thù: “Chị dâu yên tâm đi, Dương Phong không biết xấu hổ kia vừa nhìn cũng không phải là người tốt. Việc trông than này hẳn không làm được lâu đâu, cuối cùng vẫn sẽ trả lại cho ca ca thôi!”

Loan Loan khê giật mình, sau đó rất bối rối!

Đứa nhỏ này thật biết quan tâm, khụ... Nhưng thật sự hiểu sai rồi!

*****

Thời gian làm việc của đội tuần tra trước kia là sáu canh giờ, hiện đã thành bốn canh giờ rưỡi. Năm người, bảo đảm mỗi một đoạn thời gian đều có hai người đi cùng nhau.

Lại đến lúc phải chuyển than ra bến tàu. Mỗi lần xe ngựa tới chờ than đều là buổi sáng, nhưng hôm nay đến giữa trưa cũng chưa thấy tới. Tạ Nhân liền phái người tới báo cho Lưu quân sự, đội thuyền chờ than sẽ đến muộn mấy canh giờ, cho nên xe chờ than cũng sẽ tới muộn.

Sau khi ăn cơm trưa, cho đến giờ Mùi (13g-15g) xe mới tới, lúc này vừa vặn là ca của Chu Thụ. Cát Đại bắt đầu làm việc từ trong giờ Ty (9g-11g). Hai người một người trông chừng chuyển than lên xe, một người đi lên mỏ. Lần này lượng than vẫn như đợt trước, cũng không nhiều hơn bao nhiêu, nhưng có lẽ do xe trâu kéo than chậm hơn, nên cho đến cuối giờ Thân (15g-17g), Bách Thủ bắt đầu làm việc vẫn chưa chuyển than xong.

“Sao hôm nay tốc độ lại chậm như vậy?” Bách Thủ nhìn bãi đất trống còn một nửa than đá hỏi Chu Thụ.

Chu Thụ lắc đầu: “Không biết, những người này vừa nói vừa làm việc, có đôi khi còn nghỉ một lát. Có lẽ đội thuyền đến chậm quá nên mọi người cũng không gấp.”

“Nhưng vậy thì chậm quá!” Thay vì lẽ mà lẽ mề trên đường như vậy, không bằng chuyển than đến bến tàu rồi nghỉ.

Chu Thụ làm cùng ca này với Bách Thủ. Cát Đại vẫn đối với Bách Thủ như thường ngày, nói lại vài chuyện cần làm để Bách Thủ đi tuần trên núi.

Trước tiên Bách Thủ đi một vòng trên mỏ. Lưu quân sự, Vạn Hữu Tài và Vạn Năng đang ở trong mỏ. Tạ Tam không biết đã đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Tức giận!

Từ khi tới mỏ, Lưu quân sự và Tạ Tam đều ở cùng các công nhân trong lều trên sân đập lúa, chỉ thỉnh thoảng mới về thôn trang. Hẳn biết Tạ Tam xưa nay quen lười biếng, hơn nữa Tạ gia hẳn có người, chỉ cần lúc có chuyện quan trọng hẳn không lẽ mề là được, bình thường Bách Thủ cũng lười quản Tạ Tam.

Ăn xong bữa tối, tất cả mọi người đều trở về nhà. Bách Thủ tuần một vòng trên mỏ, xác định không có ai, chỉ có một gác đêm mới xuống núi. Dưới chân núi còn đang bận rộn. Bách Thủ đi tới bên cạnh một phu xe chào hỏi. Mỗi lần tới kéo than đều là những phu xe cố định nên giờ đều đã quen mặt.

Người nọ thấy Bách Thủ liền cười nói: “Ồ kìa, đang trực đêm sao Bách Thủ huynh đệ?”

“À không, ta vừa xong ca.” Bách Thủ cười nói, liếc nhìn dây xe thật dài, khó hiểu hỏi: “Sao hôm nay chậm thế?”

“Haiz~, nói tới thật giận mà.” Người nọ có chút bất mãn: “Theo như tốc độ của chúng ta đã sớm chuyển xong, nhưng chờ đến trấn trên đoàn xe người ta lại không cho chất lên xe. Chúng ta cũng hết cách, đành phải lẽ mề theo.”

Bách Thủ vừa nghe xong thì rất ngạc nhiên: “Không cho chất lên xe? Vì sao?”

“Không biết.” Người nọ lắc đầu, cũng rất khó hiểu: “Bảo rằng bên kia thuyền không tới. Nhưng thuyền chưa tới thì cứ để chúng ta chuyển than ra trước, rồi chất lên xe ngựa chuyển ra bến tàu, chẳng phải tốt hơn nửa đêm rồi còn lần mò trên đường thôn quanh co khúc khuỷu sao?”

Bách Thủ đồng ý gật đầu. Đường thôn vừa nhỏ lại vừa có ổ gà, đêm tối mù mù nếu đi không cẩn thận sẽ bị lật xe, chẳng phải càng thêm chuyện sao?

Hắn đang nghĩ không biết ai đã hạ lệnh như thế thì nghe thấy người nọ oán trách: “Cũng không biết ai ra lệnh nữa. Tạ nhị thiếu gia không ở đây, Tam thiếu gia đến trưa cũng chưa thấy mặt. Chỉ là, hình như có người nhìn thấy gã sai vặt của Tạ tam thiếu gia tới truyền lời, không biết Tam thiếu gia này rốt cuộc muốn gì nữa?”

Hai người đang nói chuyện thì trông thấy Tạ Nhân cười ngựa tới. Hẳn xuống ngựa. Tạ Tam không biết từ đâu chui ra, vội vàng tiến lên dắt dây cương. Chờ Tạ Nhân xuống ngựa xong, Tạ Tam không biết nói gì mà về mặt Tạ Nhân lập tức sa sầm, ánh mắt nhìn về phía bên này trở nên vô cùng lạnh lùng. Sau đó biểu hiện không chút thay đổi đi tới, lạnh lùng nói với mọi người còn đang xúc than đá: “Người, người, người nữa, đã giờ nào rồi, lỡ thuyền hàng các người có chịu trách nhiệm được không? Cả đám lẽ mà lẽ mề. Có việc thì làm, không có việc thì tìm việc làm, đừng bám ở đây!”

Động tác trên tay mọi người lại nhanh thêm vài phần!

Bách Thủ khẽ nhủ mầy, sau đó liền nhìn thấy Tạ Nhân đi về phía hấn, nghiêm mặt hỏi: “Hôm nay trên mỏ không có chuyện gì chứ?”

Bách Thủ liếc nhìn người đang cúi đầu đứng phía sau Tạ Nhân. Tạ Tam không nói một lời nào, lại thấy Tạ Nhân nhìn về phía mình, không chút hoang mang nói: “Hôm nay trên mỏ đều tốt, không có việc gì ạ. Than đá còn dư lại gần năm xe, phải tăng tốc mới được. Tối nay có mây đen giăng kín, nếu mây che hết toàn bộ ánh trăng e rằng sẽ rất khó đi.”

Tạ Nhân lạnh mặt: “Biết ban đêm lái xe không dễ, vì sao ban ngày không nhanh chờ đi! Người làm đội phó đội tuần tra nên suy nghĩ đến những chuyện này, nếu lỡ giờ lên thuyền, ai chịu trách nhiệm được đây? Chút chuyện này cũng xử lý không tốt, về sau sao có thể đề bạt người làm quản sự?”

Người vừa rồi nói chuyện với Bách Thủ có lòng muốn nói giúp đôi lời, nhưng thấy Tạ Nhân lạnh mặt như thế liền nuốt trở vào.

Dương Phong nhìn thấy Bách Thủ bị giáo huấn, trong lòng vô cùng sáng khoái, khoe miệng không tự chủ lộ ra nụ cười hả hê, Bách Thủ cũng nhìn thấy rõ. Mà Tạ Tam làm đội trưởng đội tuần tra, cho dù đội tuần tra có làm sai thì người hứng mũi chịu sào phải là Tạ Tam mới đúng, nhưng Tạ Nhân đến nửa câu cũng không đã động đến hấn.

Về mặt Bách Thủ tăng thêm một phần lãnh ý, không hề trả lời nữa.

Tạ Nhân hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, rời đi.

Lúc này mười chiếc xe trâu đã chất xong, bắt đầu chậm rãi đi ra ngoài thôn.

Tạ Nhân đi tới bàn ghi chép bên cạnh nhìn thấy đã xong sổ sách thì đi sang chỗ khác. Tạ Tam lập tức đưa đến một cái ghế. Tạ Nhân ngồi xuống, chỉ huy công nhân gom phân than còn lại vào một chỗ.

Tạ Tam lặng lẽ đi tới bên cạnh Bách Thủ, thấy Tạ Nhân không chú ý bên này mới cẩn thận rì tai hấn: “Bách Thủ huynh đệ, người đừng để ý. Tam thiếu gia hôm nay có việc, lời nói khó tránh khỏi hơi nặng, người cũng đừng nhạy cảm.”

Bách Thủ khẽ cau khoe miệng, lộ ra một nụ cười mờ mịt khó hiểu.

Thấy Bách Thủ dường như không hiểu ý mình, Tạ Tam định làm rõ: “Người cũng đừng tức giận. Lúc này nên nghĩ xem làm thế nào để nhận sai với Tam thiếu gia đi. Dùng lời nói mềm mỏng, chỉ cần Tam thiếu gia không tức giận mọi chuyện đều dễ nói. Chúng ta là người của Tam thiếu gia, chẳng lẽ ngại ấy còn làm khó chúng ta sao?”

Nghe vậy, khoe miệng Bách Thủ mỉm cười một cái, biểu lộ chút lãnh ý: “Ta không làm sai chuyện gì, có sao phải đi nhận lỗi? Chuyện này muốn trách cũng không thể trách đội tuần tra, cũng không phải trách nhiệm của ta. Lại nói về trách nhiệm, những thứ này không phải là việc đội tuần tra quản được, vì thế từ trên xuống dưới cũng không tới lượt ta.”

Tạ Tam nghe lời này xong thì có chút mất hứng, hừ một tiếng, nói câu “Tùy người”, liền không để ý tới Bách Thủ nữa.

Tạ Nhân không nói lời nào, những người khác cũng không dám nói nhiều.

Cứ theo lệ cũ, chờ xe trâu đến chợ sẽ dỡ than đá xuống, trở về lần nữa ít nhất cũng phải hết một canh giờ, nhưng một chuyến xe trâu vừa đi chưa được bao lâu đã có xe trâu tới nữa.

Bách Thủ có chút kinh ngạc, sao lại như vậy, lập tức hấn liền phát hiện không đúng, mấy phu xe này không phải là những phu xe thường dùng.

Hấn đang hoài nghi, mấy phu xe kia đã đánh xe trâu tới. Mọi người ba chân bốn cẳng bắt đầu chuẩn bị xếp than, một bên Tạ Nhân còn bắt chột thúc giục: “Nhanh một chút, chúng ta còn phải tới bến tàu.” Sau đó liền quay đầu nói với Tạ Tam: “... Để rút ngắn thời gian chúng ta đành mời thêm vài chiếc xe trâu. Năm người này cũng là mời ở nông thôn. Ban đêm mệt nhọc, mời bọn họ đến một bên nghỉ ngơi đi, nói không chừng sau này lúc không đủ xe, chúng ta còn phải mời nhà người ta hỗ trợ.” Giọng không lớn không nhỏ, vừa đủ cho Bách Thủ nghe thấy.

Tạ Tam vội vàng gật đầu, vàng lời mời năm phu xe đến một bên nghỉ ngơi.

Chờ than đá xếp xong, Tạ Nhân dắt ngựa qua, nói với Tạ Tam: “Tối nay trễ rồi, đến lúc đó người hãy đi cùng xe đến chợ.” Sau đó lại quay đầu nói với Bách Thủ: “Tối nay người không cần đi làm gì.”

Bách Thủ ngạc nhiên, lập tức đáp vâng.

Xe trâu vừa đi, Bách Thủ cũng trở về nhà. Lúc lên giường đã đánh thức Loan Loan. Thấy mặt hấn đậm chiều, Loan Loan cũng không còn ngại ngùng, nhẹ giọng hỏi hấn: “Sao vậy?”

Được chất giọng êm ái của Loan Loan quan tâm, lòng Bách Thủ cũng sáng lên, cần gì phải tức giận vì chuyện nhỏ như vậy?

Liền nói với Loan Loan: “Không có chuyện gì.” Nghĩ đến nếu hấn không nói, Loan Loan nhất định lại lo lắng trong lòng, sáng sớm mai vẫn sẽ hỏi hấn, thấy nàng lúc này đã không có buồn ngủ, liền kể lại chuyện ban ngày cho nàng nghe.

Đây rõ ràng là đặt điều, cố ý gây chuyện.

Loan Loan không đáng thay hấn: “Sớm biết hấn sẽ như thế, chàng nên tan tằm sớm một chút, cần gì phí thời gian ở chỗ đó nhìn sắc mặt người ta, bị hành hạ.” Lập tức lại cảm giác bản thân nói không đúng, muốn đi ra ngoài kiếm bạc, đến đâu mà không phải nhìn sắc mặt người ta, lại nói: “Khi không phí mất thời gian nghỉ ngơi của chàng, còn không được lợi, ta thấy Tạ Nhân không mua được bí phương mới báo tư thù mà thôi!”

Nhìn bộ dáng Loan Loan tức giận bất bình, trong lòng Bách Thủ cũng không còn giận nữa, còn thấy rất thoải mái, hấn an ủi nàng: “Không có chuyện gì, ta xem như hấn đang đánh rắm là được!”

Loan Loan ha hả cười lên!

*****

Thu hoạch xong đã đến mười lăm tháng tám. Đây là một buổi tối trung thu bình thường, nhưng đối với Lai Sinh mà nói, đây là một thời điểm đầy cảm xúc, bởi vì đây là lần đầu tiên từ lúc hấn hiểu chuyện tới nay, hai mươi năm mới được tình tảo ăn tết.

Mười lăm tháng tám đương nhiên phải ăn bánh Trung thu, đầu một đêm Lai Sinh chợt nghĩ đến trừ ăn bánh Trung thu ra, còn muốn một ít kẹo, Loan Loan rất vui đồng ý. Ngày thứ hai ba người ôm theo đứa bé ra chợ mua bánh Trung thu, sau đó lại đi mua một chút kẹo hấn muốn ăn.

Lai Sinh nhìn thấy Loan Loan mua kẹo thì rất vui mừng, đợi Loan Loan vừa nhận được kẹo từ trong tay ông chủ, hấn liền vội vàng cầm một viên ném vào trong miệng. Ánh mắt cười híp lại thành một đường nhỏ, ra chiều rất hưởng thụ.

Loan Loan tức giận nói: “Sao đệ giống như lâu rồi chưa được ăn vậy?”

Bé con cũng tò mò nhìn Lai Sinh, thấy hấn không nhận được gạt đầu: “Ngon quá, ngon quá đi!” Liền vươn cánh tay nhỏ bé về phía hấn, chu cái miệng nhỏ nhắn bỏ ba: “Hấn Nhi cũng ăn. Hấn Nhi cũng ăn.”

Kiếp trước Loan Loan đã bị nhứt răng, nên nàng kiên quyết không để con mình lớn lên cũng bị, vì vậy ngăn Bách Thủ và Lai Sinh cho bé con ăn kẹo. Đến sạp trái cây bán quýt, trong đầu chợt nhớ đến lúc trước Vương Bảo Sơn đã bảo nàng đến rừng quýt hái vài quả, dạo này bận quá đã quên mất.

Quýt nhà Vương Bảo Sơn rất sai trái, giỏ lớn giỏ nhỏ chở ra bán, chắc mùi vị không tệ, có lẽ nên lựa ngày nào rỗi rỗi tới ăn thử mới được!

Ba người mua đồ ở chợ xong thì về Dương gia thôn. Sau bữa trưa, Thạch Đầu và Nguyên Bảo đến rủ Lai Sinh cùng ra ngoài chơi, ba người nhao nhao nói buổi tối muốn đi ngắm trăng. Hấn ở ngoài chơi từ trưa tới tối mới trở về nhà.

Loan Loan đã làm xong cơm. Bách Thủ đang chơi đùa với Hấn Nhi. Lai Sinh vừa vào nhà liền giúp đỡ bày bát đĩa. Loan Loan vừa thấy hấn không lên tiếng, nghiêng đầu nhìn trời tối mịt bên ngoài, nói: “Chiều nay đệ đi đâu chơi thế?”

Lai Sinh đỏ mặt nói: “Trên núi.” Lại lập tức nhíu mày: “Cả ngày đều ở trên núi chơi bùn cùng hai đứa trẻ, đệ thật không cách nào tưởng tượng được trước kia rốt cuộc đã tạo ra bao nhiêu phiền toái cho tẩu và ca ca nữa.”

Loan Loan khẽ ngạc nhiên, thấy hấn ảo não và bất lực, ôn hòa cười nói: “Cho dù đệ vẫn như trước kia ta và ca ca đệ cũng sẽ chiều cố đệ cả đời. Hơn nữa, hiện không phải đã rất tốt sao? Ta và ca đệ chưa từng nghĩ sẽ được cùng trò chuyện với đệ, và lại, nếu đệ không ra ngoài chơi đùa với Thạch Đầu và Nguyên Bảo, sao có thể giấu giếm được người bên ngoài đây?”

Lai Sinh gạt đầu, nghĩ đến Âu Dương gia của mình, nghĩ đến người cha ruột đã gặp mặt, ánh mắt tối đi vài phần. Nhưng hấn còn có Loan Loan và Bách Thủ, nghĩa tình hai người dành cho mình không ai sánh được liền lên tinh thần, đáy lòng thâm quyết tâm phải phân ưu cho hai người, khẽ cười nói: “Đúng vậy, chỉ cần người một nhà chúng ta vui vẻ là được.”

“Ha ha, đúng, đệ nghĩ được như vậy rất tốt.”

Hai người đang nói chuyện, Bách Thủ bỗng con từ bên ngoài đi vào, thấy món ăn đã dọn xong, liền nói: “Chúng ta trước kính Nguyệt Lường Bò Tắt đi?”

Ban đêm Lai Sinh đã bình thường, sau này lễ mừng năm mới bọn họ không cần phải hao tổn tâm trí lừa gạt hấn nữa, nhưng lúc này Lai Sinh lại rất có chủ ý: “Chúng ta mừng Trung thu, không biết ông ngoại bên kia có được ăn bánh trung thu hay không. Chị dâu, ca, đệ muốn đi lễ bái gia gia.”

Loan Loan đưa mắt nhìn Bách Thủ, mười lăm tháng tám đi tế bái phần mộ thân nhân đã chết trong nhà?

Bách Thủ suy nghĩ một chút, từ lúc Lai Sinh tỉnh táo hấn còn chưa đi bái tế ông ngoại. Lúc tiểu tử này ngu dại đã hiểu thảo như vậy, đừng nói là sau khi tỉnh táo, vì vậy liền đồng ý, cho nên ba người cầm lấy nhang đèn tiền giấy đi tới mộ phần của ông ngoại Lai Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 211: Xin giúp đỡ, lôi kéo

Giữa đường gặp mẹ Thanh Sơn, thấy ba người ôm theo đứa trẻ, cầm giấy tiền vàng mã thì khó hiểu hỏi: “Các cháu đi đâu vậy?”

“Hôm nay rằm tháng tám, Lai Sinh muốn đi cúng bái ông ngoại đệ ấy.” Loan Loan cười nói.

“À” Mẹ Thanh Sơn tỏ vẻ đã hiểu. Tiểu tử này cho tới nay đều nghĩ gì là làm đó, đáng thương cho một đứa trẻ số khổ. Bà đưa tay sờ sờ đầu Lai Sinh tỏ ý an ủi.

Lai Sinh cúi đầu che giấu vẻ ngượng ngùng trên mặt, cố kiềm lại ý muốn nghiêng đầu tránh đi.

Loan Loan thấy vậy hé miệng cười.

Mẹ Thanh Sơn còn bày tỏ ý cảm thông: “Đứa bé này thật đáng thương.” Lập tức lại đổi giọng: “Mà các cháu cũng đừng chiều nó quá, nào có ai ra mộ dâng hương vào rằm tháng tám?”

Đợi sau khi mẹ Thanh Sơn đi, lúc này Lai Sinh mới ngẩng đầu lên thờ phào một hơi.

Hai người thấy vậy rất buồn cười.

Sau khi đến mộ, Lai Sinh quỳ thẳng tắp trước mộ phần ông ngoại, cúi đầu nghiêm túc đốt vàng mã, lúc Loan Loan và Bách Thủ không chú ý, hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Nhưng Hán nhi đứng một bên nhìn thấy, lôi kéo tay Loan Loan hướng vào Lai Sinh, mở đôi mắt to tròn nói: “Tiểu thúc thúc khóc!”

Loan Loan và Bách Thủ bối rối, khẽ thở dài trong lòng, làm động tác chó làm ồn với Hán nhi, nhỏ giọng nói: “Đừng quấy rầy tiểu thúc thúc biết không?”

Hán nhi lập tức đưa bàn tay bé nhỏ lên che miệng, ánh mắt vẫn mở to vô cùng đáng yêu.

Lai Sinh quỳ lạy xong, đưa tay áo lên lau mặt. Quay sang thấy Hán nhi đang rất tò mò, liền làm mặt quỷ với nhóc, chọc nhóc cười khanh khách. Nhắc hai tay Hán nhi lên, Lai Sinh cười ha ha ôm lấy đứa trẻ, vừa chạy về vừa ôm Hán nhi làm động tác đang bay: “Bay lên nè!”

Trên đường truyền đến tiếng cười vui vẻ của trẻ con!

Tâm nguyện lớn nhất của Bách Thủ là cả nhà được vui vui vẻ vẻ qua một đời. Từ khi biết Lai Sinh thay đổi, tâm tình hẳn chưa từng được thả lỏng. Ở chỗ làm việc, trừ lúc tuần tra trên mộ, khi rảnh rỗi sẽ cùng mấy người quen hàng ngày ngồi nói chuyện phiếm.

Hôm nay là ngày Bách Thủ và Diêm Sơn cùng làm việc. Hai người theo thường lệ tuần tra xong thì tìm một chỗ thanh tĩnh ngồi nghỉ. Diêm Sơn vì nguyên nhân đặc biệt mới tới mộ làm việc, tuy chưa được bao lâu nhưng biết Bách Thủ và Tạ gia có quan hệ tốt, mấy quân sự đối đãi với hắn cũng không tệ, liền có ý định thân cận Bách Thủ.

“Bách Thủ huynh đệ trong nhà có mấy anh em?”

“Một.” Trước kia hắn rất để ý việc người khác biết hoàn cảnh gia đình mình. Hiện hắn lại rất thích cho người khác biết trong nhà mình có một người vợ hiền lành và một nhi tử lanh lợi.

“Umh” Diêm Sơn nghe nói cha mẹ Bách Thủ đã sớm qua đời, quan hệ với đại bá hắn cũng không tốt, thậm chí mình không biết nói chuyện, lập tức cười nói: “Dù không có anh em nhưng hiện tại huynh cũng rất hạnh phúc rồi. Vợ huynh là người giỏi giang, nhi tử lại đáng yêu được mọi người yêu thích, Lai Sinh tuy đầu óc không được minh mẫn nhưng rất nghe lời, không giống chúng ta...”

Nói đến đây, ánh mắt hắn tối sầm lại, giọng nói ảm ảm chứa vẻ bi thương: “Huynh đệ bị chết oan nhưng không có chỗ kêu oan.”

Bách Thủ ngạc nhiên: “Diêm huynh đệ nói thế là có ý gì? Diêm nhị huynh đệ ở mộ là người không tệ, về chuyện của huynh ấy chúng ta đều rất buồn. Nhưng lần này thật là ngoài ý muốn. Ai có thể chống lại thiên tai?”

“Bách Thủ huynh đệ, huynh có điều không biết.” Diêm Sơn tức giận: “Không phải ta bịa đặt nhưng Tạ gia kia thật khinh người quá đáng.”

Bách Thủ cau mày, ra dáng rửa tai lắng nghe.

Rốt cuộc tìm được người để dốc bầu tâm sự, Diêm Sơn trút hết nỗi lòng: “... Mặc dù chúng ta là nông dân, nhưng trong mắt bọn họ một mạng người cũng chỉ như cỏ rác. Năm lượng bạc, Bách Thủ huynh đệ, huynh nói, năm lượng bạc có thể mua cái gì, lẽ nào nông dân chúng ta tính mạng lại ti tiện như vậy?”

Bách Thủ cau chặt chân mày: “Tam thiếu gia chẳng phải đã nói không để Diêm nhị huynh đệ chết vô ích sao?”

“Hừ!” Diêm Sơn hừ lạnh một tiếng: “Nói thật dễ nghe! Đáng thương cho huynh đệ đã mất của ta, chị dâu một mình ở nhà chịu khổ, năm lượng bạc này có thể làm được cái gì? Huynh trưởng không còn, mẹ già do ta chăm sóc. Ta còn phải nuôi vợ con, cộng thêm mẹ già, huynh trưởng không còn, chị dâu

và cháu cũng cần chiếu cố nhiều hơn. Chị dâu là một phụ nhân sao có thể xuất đầu lộ diện, lại nói tẩu ấy cũng không giỏi giang như vợ huynh, không thể ra ngoài làm việc lo cho gia đình, huynh nói cuộc sống sau này của chúng ta sẽ trôi qua như thế nào?”

Đúng vậy, Diêm Nhị đi rồi, chắc chắn bình thường cần phải chiếu cố chị dâu Diêm Sơn nhiều hơn. Cháu trai còn chưa thành thân, sau này cũng phải giúp đỡ nó. Mẹ già đương nhiên sẽ do hấn chăm lo, bản thân hấn trong nhà còn có vợ và con gái. Một đại gia đình phải dựa vào một mình hấn, trách nhiệm quả thực cũng không nhẹ.

“Khế ước có nói nếu gặp chuyện ngoài ý muốn trên mồ sẽ bồi thường, bao nhiêu chúng ta tạm thời không nói, vậy mà rõ ràng đã hứa sẽ cho chúng ta một việc tốt, có thể nuôi sống gia đình. Ta đến đây đã mấy ngày chỉ thấy Lưu quản sự một lần, Tạ đội trưởng cũng là ngẫu nhiên trông thấy, còn Tam thiếu gia, đến cái bóng cũng không thấy. Rõ ràng bọn họ chỉ có ý làm cho có lệ!”

“Nhưng ở trong mồ ngoại trừ làm quản sự thì chỉ có đốc công. Nếu vào hầm đào lại không ổn, một đại gia đình cần huynh nuôi, tiền công đào quặng có cao đấy nhưng lại rất nguy hiểm, chuyển than cũng là việc nặng, trừ những vị trí này đâu còn việc tốt nào khác?! Trước kia Tam thiếu gia từng hứa hẹn với huynh chuyện gì rồi sao?”

Diêm Sơn lắc đầu: “Không có, chỉ nói nếu nhà chúng ta có người chịu đến mồ làm việc, chắc chắn sẽ an bài cẩn thận cho một công việc vừa nhẹ nhàng lại kiếm được bạc.”

Bách Thủ không nói được gì. Đến mồ thì làm gì có công việc nhẹ nhàng lại kiếm được nhiều tiền? So ra, kì thật công việc tuần tra này đã không tệ rồi, mỗi tháng một hai lượng bạc, đối lại trước kia nào có chuyện tốt như thế. Nhưng người Diêm gia đang trong con giận, mà Tạ gia lại chỉ bồi thường có năm lượng bạc, đương nhiên trong lòng sẽ vô cùng tức giận.

Diêm Sơn biết Bách Thủ có quan hệ tốt liền năn nỉ hấn: “... Giúp ta đề cập với Tam thiếu gia đi! Trong nhà, cháu ta cũng đến tuổi lấy vợ rất cần bạc, nếu có thể thay đổi chuyện này thì tốt, nếu không chỉ cần việc có thể kiếm tiền thôi. Nhưng đào mồ ta sẽ không làm được, đến ta cũng gặp chuyện bất trắc thì một nhà già trẻ, lớn bé phải làm sao bây giờ?”

Bách Thủ rất khó xử: “Chuyện này ta không dám đảm bảo với huynh. Huynh biết đấy, dạo này Tam thiếu gia cũng có điều bất mãn với ta, đoán chừng ta nói ngài ấy cũng không đồng ý. Nhưng ta sẽ nói với Tạ đội trưởng, gần đây Tam thiếu gia đối với hấn luôn hòa ngôn duyệt sắc (thái độ nhã nhặn), hi vọng hấn có thể nói giúp huynh trước mặt Tam thiếu gia. Có thể thành hay không cũng không chắc được. Huynh cũng đừng ôm hi vọng quá lớn, đến lúc đó lại thất vọng.”

Chỉ cần Bách Thủ bằng lòng Diêm Sơn đã thấy có thêm phần hi vọng, rất cảm kích nói: “Vây thật cảm ơn huynh. Dù không được ta cũng sẽ không trách huynh, chỉ cần huynh đồng ý là tốt rồi.”

Sau đó, gặp Tạ Tam, Bách Thủ liền nói chuyện Diêm Sơn, Tạ Tam không vui nói: “Chút chuyện nhỏ này đáng để hấn suốt ngày treo ngoài miệng sao?”

Bách Thủ thấy hi vọng của Diêm Sơn chỉ e đã tan tành.

“Chuyện này người cũng đừng quản, muốn thế nào còn phải xem ý tứ của Tam thiếu gia.”

Ngày hôm sau, khi Diêm Sơn làm việc xong, Bách Thủ thuật lại lời Tạ Tam cho hấn nghe, uyển chuyển an ủi hấn: “Huynh cũng đừng vội, chuyện này phải từ từ thu xếp mới được. Dù sao người trong mồ nhiều như vậy, muốn thu xếp như thế nào sợ rằng phải có một quá trình.”

Diêm Sơn đã hiểu rõ, nghe vậy nhất thời cười lạnh một tiếng: “Những người này thật là tiểu nhân không giữ lời.” Lập tức thật tâm cảm tạ Bách Thủ: “Thật là cảm tạ huynh. Mặc dù chuyện không thành nhưng Bách Thủ huynh đệ cũng ra sức rồi. Chuyện này của ta chỉ sợ không ai muốn nghe đâu, huynh là người trọng nghĩa.”

Hấn có trọng nghĩa không bản thân hấn cũng không biết, nhưng hấn biết có người rất không có đạo đức.

Hiển nhiên Tạ Nhân đã cho Bách Thủ ăn canh bế môn*. Đã thật lâu hấn không nói chuyện với Bách Thủ, nếu có gặp, thấy Bách Thủ chào hỏi thì Tạ Nhân cũng một mực tỏ ra lạnh nhạt. Từ từ Bách Thủ cũng không đến gần nữa, có chuyện thì cẩn thận xử lý, không chuyện thì cách xa Tạ Nhân ra một chút.

*Canh bế môn (闭门羹): ý bày tỏ sự cự tuyệt không muốn gặp. Nghĩa Việt nôm na là “Sập cửa vào mặt” nhưng tế nhị hơn.

Chuyện rằng: Tương truyền ở đời nhà Đường có một kỹ nữ đẹp nghiêng thành tên Sử Phượng, diên mạo duyên dáng phong lưu, giỏi ca múa, vô cùng nổi tiếng. Những công tử phóng đảng háo sắc đua nhau đến xin gặp, bao vây kỹ viện thường xuyên chật như nêm cối. Sử Phượng phân bọn họ thành các cấp bậc cao thấp. Khách nhân thượng đẳng đến, nàng xuống lầu tiếp đãi, còn làm canh khoản đãi. Khách nhân hạ đẳng đến nàng không muốn gặp mặt thì đóng cửa rồi dâng một bát canh cho hấn ăn. Khách đến thấy canh mà không được cho vào thì tự hiểu đã bị người ta uyển chuyển từ chối mà tự động cáo lui. Cụm từ “Canh bế môn” ra đời từ đó.

Về phần chuyện của Diêm Sơn, sau khi Tạ Tam gặp được Tạ Nhân, bị Tạ Nhân giáo huấn một trận.

Lúc này Lưu quản sự lại mang đến một việc làm hấn thật đau đầu. Chuyện lần trước chuyển than đi hấn lấy mất năm xe đã bị Lưu quản sự phát hiện. Lúc này Tạ Nhân đang nghĩ xem nên lấy lý do gì để qua mặt ông!

Lưu quản sự cầm lấy số lượng xe than bên dưới trình lên, so với trước đây liền phát hiện không đúng. Trước tiên ông ta tìm tiên sinh kí trưởng (người ghi chép) trên núi. Tiên sinh đó là người Tạ Dật mang đến có thể tin tưởng được, để đề phòng vạn nhất nên ông ta chứng thực với tiên sinh kí trưởng trước.

Tiền sinh kí trưởng khẳng định với ông ta: “Mỗi gùi than chuyển xuống núi ta đều ghi chép thật kỹ, sẽ không bỏ sót, không thể nào có chuyện không ghi lại.”

Vậy chỉ có thể xảy ra vấn đề ở dưới chân núi. Ông ta vừa tìm Tạ Nhân vừa đến gặp Lưu kí trưởng. Lưu kí trưởng đưa sổ sách cho ông ta coi, sau khi trở về xem xét thì thấy trong sổ và trên núi đều khớp với nhau, vậy sao chuyển than đi lại thiếu hơn hai xe ngựa?

Nghĩ một chút, Lưu quản sự liền tìm Bách Thủ trước để hỏi tình huống.

Nếu nói có gì khác thường hoặc bị trộm than, Bách Thủ thật không phát hiện thấy. Hiện trong mỏ đã có đội tuần tra sẽ không thể nào có người trộm than được, hơn nữa còn nhiều như vậy. Đột nhiên Bách Thủ chợt nhớ ra chuyện gì, thuật lại tình hình chuyển than lúc đó: “... Lúc đó đám phu xe trâu còn oán trách, nói ngày thường đã sớm chuyển xong... Lần này than đá còn nhiều hơn lần trước, chờ sau khi một đội xe trâu đi khỏi, còn lại một phần nhỏ than. Vốn chúng ta tưởng ít nhất nửa canh giờ nữa mới có xe trâu trở lại, ai ngờ đội xe trước vừa đi đã có năm chiếc khác đến, đám phu xe cũng không quen mặt... Theo thường lệ ta đã đi theo nhưng lần này Tam thiếu gia lại không cho ta theo...”

Lưu quản sự nhíu mày thành một đường, nói cảm ơn với Bách Thủ rồi tìm đến Tạ Nhân.

Nghe Lưu quản sự nói, Tạ Nhân không chút hoang mang bảo ông ta ngồi xuống, vừa cho người dâng trà vừa nói: “Vốn ta định lựa lúc nào đó nói với ông, nhưng thấy ông bận nhiều chuyện quá nên ta quên mất.”

Thấy Lưu quản sự nhíu mày nghiêm túc lắng nghe, Tạ Nhân uống một ngụm trà lúc này mới nói tiếp: “Năm xe than sau cùng là do ta lấy đi. Quý phủ của một bằng hữu Tạ gia gần đây cần thứ này. Đều là bạn làm ăn lâu năm, thấy cũng không nhiều nên ta liền cho hẳn. Ông yên tâm chuyện này có ta chịu trách nhiệm, nếu sau này nhị ca có hỏi thì bảo huynh ấy đến gặp ta. Cũng là mối làm ăn quan trọng của Tạ gia chúng ta, đừng nói là năm xe, cho dù năm mươi xe lão gia từ cũng đồng ý. Chúng ta lại khai thác ở núi này không phải sẽ có sao?”

Sau đó lấy ra một hà bao để trước mặt Lưu quản sự: “Đều là bạn tri kỉ sao ta có thể nhận bạc của hắn. Hắn cũng biết đã gây ra không ít phiền toái cho người phía dưới các người, chút bạc này coi như hắn bù đắp phần nào!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Than tổ ong (1)

Lưu quản sự nhìn hà bao căng phồng, ít nhất cũng phải năm mươi lượng.

Sau đó Tạ Nhân lại tự mình lấy ra năm mươi lượng bạc trong túi, đều đưa cho Lưu quản sự: “Năm mươi lượng bạc này coi như là phí an ủi ta cho ông. Công việc quá nhiều nhất thời chưa báo trước với ông...” Thấy Lưu quản sự muốn cự tuyệt, Tạ Nhân lập tức nói: “Ông cũng đừng từ chối, chút bạc này coi như thưởng cho ông uống rượu. Than ta đã lấy đi rồi, sau này có ai hỏi, ông cứ bảo hắn trực tiếp đến gặp ta là được. Ông cũng biết lần này ta theo nhị ca ra ngoài là phụng lệnh lão gia tử. Có thể tìm được đường phát tài cho Tạ gia là chuyện tốt, tin tưởng chút than này lão gia tử cũng sẽ không để ý.”

Tạ Nhân ở Tạ gia được lão gia tử yêu thích, điều này mọi người đều biết, lại thấy hắn ôm hết mọi trách nhiệm vào người, Lưu quản sự không nghĩ ngợi gì, trong lòng cũng thoải mái rất nhiều. Ông chỉ sợ sau này Tạ Dật trở về tìm ông tính sổ, hiện đã có người gánh vác liền không có chuyện gì nữa. Về phần bạc này, vốn Lưu quản sự không muốn nhận, sau khi nghe Tạ Nhân nói cũng thấy không sao, nếu Tạ Nhân thưởng cho ông vì sao lại không nhận đây? Lại nói tiểu tử trong nhà cũng đang lúc cần tiền.

Thế là Lưu quản sự nhận lấy bạc, cung kính hành lễ với Tạ Nhân: “Là nô tài lỗ mãng, kính xin tam thiếu gia lượng thứ.”

“Ôi dào, sai rồi, ông làm như vậy là đúng, Tạ gia chúng ta cần người như vậy.” Tạ Nhân khoát tay với ông ta, ý bảo ông đứng dậy, rất tán thưởng hành động hôm nay của ông.

Trong lòng Lưu quản sự hoàn toàn buông lỏng, lại nói mấy câu với Tạ Nhân rồi trở về mỏ.

***

Nhân lúc đẹp trời, Loan Loan đem vụn than thu gom được dạo gần đây ra. Ngày đó lại bảo Bách Thủ chặt một cây tre già cực lớn trên núi về, bỏ hai đầu rồi chia thành những ống tre dài bằng gang tay. Lại đem hai khúc gỗ ra chợ nhờ thợ mộc đẽo gọt thành một mặt gỗ tròn bằng miệng ống tre đã chặt, phía sau gắn ở giữa một đoạn gãy gỗ làm tay cầm, phía trước đóng bốn thanh gỗ nhỏ đều nhau, phía đầu thanh được vót nhọn.

Nàng phải thử xem có thể dùng công cụ này tạo than tổ ong không, liền tìm chút bùn về trộn chung với vụn than, sau đó đổ vào bên trong ống tre, đặt mặt gỗ tròn lên nén chặt. Vụn than phải vừa đủ, ép lại thật chặt, sau đó rút mặt gỗ ra rồi nhấc ống tre lên. Thế là được một viên than.

Loan Loan đã thấy các cụ già ở kiếp trước làm như thế. Vốn phải chế tạo khuôn bằng sắt, vung nén cũng bằng sắt, phía trên có hàn mấy thanh sắt dài bằng nhau. Không chỉ bền chắc hơn, mà trong quá trình ép cũng không cần lo lắng khuôn đúc sẽ bị vỡ.

Dùng ống tre để tạo than tổ ong, viên than có chút rời rạc.

Trải qua mấy lần thí nghiệm đi, thí nghiệm lại, không ngừng sửa đổi, than tổ ong rốt cục hoàn thành.

Công cụ có hạn nên chỉ được bốn lỗ. Viên than tổ ong đã có, kế tiếp cần có bếp lò. Suy nghĩ một chút, thừa dịp giờ nghỉ trưa nàng nhờ Bách Thủ dùng bùn đất và đá vụn làm một cái bếp lò đơn giản. Bên ngoài bếp lò rất dễ làm, nhưng bên trong vốn phải dùng hai thanh sắt chặn ngang để đỡ viên than cách đáy lò một khoảng. Cân nhắc một lúc, hiện đi mua sắt đã không kịp, hơn nữa nếu thật cần dùng sắt, mấy khuôn đúc kia cũng phải chuyển thành sắt mới đúng.

Sau đó hai người ra bờ sông, tìm từ thượng nguồn đến hạ nguồn, thật vất vả mới tìm được hai thanh đá có hình dáng dài mảnh, gắn chúng vào bên trong bếp lò, đặt viên than lên trên, có vẻ đã dùng được.

Nhìn than tổ ong tự mình làm ra, vẻ mặt ba người đều có vẻ quái dị.

Loan Loan hoài nghi vật này rốt cuộc có thể sử dụng mấy lần?

Mà Bách Thủ và Lai Sinh hoài nghi thứ này dùng được sao?

Lấy than gỗ đã nung đỏ trong bếp thả vào bên dưới thanh đá trong lò, sau đó đặt viên than tổ ong lên trên, chỉ lát sau đã không ngừng có khói đen đặc tuôn ra làm cả sân đều là mùi than đá. May mà nàng đặt bếp lò này bên ngoài, nếu ở trong nhà bếp đêm nay ba người đừng nghĩ tới chuyện vào bếp nấu cơm được.

Lai Sinh không biết nói gì nhìn Loan Loan: “Chị dâu, thứ này nhiều khói như vậy sặc chết người ta, dùng được không vậy?”

Loan Loan gật đầu: “Đương nhiên được. Mới đầu vậy thôi, chờ than bén lửa sẽ không còn khói nữa.” Cho hai người một ánh mắt yên tâm: “Hai người yên tâm đi, ngày mai chúng ta sẽ đun nước bằng thứ này!”

Đương nhiên thứ này có thể dùng được nhưng không được tốt như trong suy nghĩ mà thôi. Một là than đá chế tạo không tốt, hai là do bếp lò làm cũng khá tệ. Nhưng nếu có bếp lò này sẽ rất tiện lợi, có đủ than thì lúc nào cũng có nước nóng. Nhất là mùa đông càng thêm thuận tiện.

Không có công cụ thích hợp chỉ có thể tạm thời như vậy, Loan Loan quyết định ngày kia sẽ đến hàng rèn ở chợ xem có thể tạo ra thứ mình muốn không, nếu trong trấn nhỏ không có chỉ có thể đến huyện thành xem.

Bách Thủ và Lai Sinh cảm thấy có thể cố dùng thử, có cơ hội sẽ từ từ cải tiến.

Về sau, có một ngày mẹ Thạch Đầu sang thấy, lôi kéo Loan Loan hỏi đây là thứ gì. Loan Loan đành phải giảng giải chi tiết cho nàng nghe. Mẹ Thạch Đầu tấm tắc khen hay, nhắc ấm nước lên, than đá trong bếp lò đã cháy xong hết rồi, nàng đưa tay khê sờ thử phía trên, âm ấm, nhất thời kinh ngạc nói: “Thứ này mùa đông có thể đỡ sưởi ấm rồi!”

Loan Loan cười nói: “Than nấu xong như vậy mới có thể sưởi ấm, chứ lúc đang nấu than sờ vào cũng nóng tay đấy, nhưng rất nồng, sẽ sặc chết người!”

Mẹ Thạch Đầu rướn cổ lên ngửi: “Ừ có mùi thiệt, nhưng đâu đến nỗi sặc chết người như muội nói?”

“Là do đã đốt xong rồi nên mùi mới nhạt đi, còn lúc đang nung than sẽ có mùi không chỉ sặc như bình thường đâu, người lâu còn bị chóng mặt cơ.”

“Ôi, nghiêm trọng vậy sao?”

“Đương nhiên. Hơn nữa bếp lò này chế tạo chưa được tốt, hiệu quả thông gió không cao, nhất là khi cho than vào, cả sân đều ám đầy mùi khói, rất nghiêm trọng!”

Mẹ Thạch Đầu ngồi bên cạnh nghiên cứu một lúc lâu, lúc sau rất thích than tổ ong Loan Loan làm, lôi kéo Loan Loan không chỉ cho nàng là không được.

Loan Loan không còn cách nào, dù sao biện pháp này cũng đặc biệt, hơn nữa để tạo được một viên than phải đi nhặt bụi than trên đường. Sau khi nói phương pháp cho nàng liền dặn: “Tẩu đừng nói cho người khác nha. Nếu như mọi người đều làm than tổ ong sẽ không còn đủ vụn than trên đường nữa. Nhặt không được than có người sẽ nảy sinh ý xấu, lúc đó lại có chuyện phiền toái.”

Mẹ Thạch Đầu đã hiểu, cam đoan với nàng: “Muội yên tâm, ta làm ra thứ này cũng chỉ để dùng trong nhà.”

Sau đó mẹ Thạch Đầu theo lời Loan Loan tự làm than ở nhà. Đã làm không dễ còn hay bị bể. Có một ngày mẹ Nguyên Bảo đến cũng biết được phương pháp này, người hai nhà bắt đầu thu thập vụn than trên đường.

Vốn chỉ người ba nhà biết than tổ ong này, nhưng sau khi Dương Phong làm việc trên núi xong về nhà, trùng hợp thấy mẹ Thạch Đầu đang đúc than đá, mới hỏi mẹ hắn. Bà nội Thạch Đầu chỉ thấy sau khi Dương Phong làm việc trên mỏ đã đối xử với hai lão trong nhà tốt hơn trước. Bà thấy Dương Phong có tức giận với Loan Loan và Bách Thủ chuyện lần trước, nhưng không biết trong lòng hắn đã ghi hận hai người, vì vậy thích thú nói cho hắn nghe chuyện than tổ ong, về sau không biết tại sao ai nấy đều biết nữa.

Có người biết chẳng qua chỉ hiểu kì nghe một chút, có người cũng học theo tự làm, mẹ Tuấn Kỳ là một trong số đó.

Sau khi biết được biện pháp kia, bà liền suốt ngày đeo gùi đi loang quanh, thỉnh thoảng còn đòi cha Tuấn Kỳ có cơ hội liền đem chút than đá về. Cha Tuấn Kỳ nghe vậy rất tức giận, quát bà: “Bảo ta đi làm việc trộm vật kiểu này, vậy mà bà cũng nghĩ ra được!”

Mẹ Tuấn Kỳ không phục: “Đâu phải ta làm vậy. Ta chỉ bảo ông xúc chút than rơi dưới đất thôi, chứ có kêu ông đi xúc than trong bãi đâu.”

“Ta không quản bà, chỗ đó không xúc được. Bà muốn thu gom cũng được, tránh xa ta ra một chút. Trên núi, ngoài thôn bà muốn làm sao thì làm, miễn bà đừng gây chuyện ở chỗ ta đang làm việc.”

Cha Tuấn Kỳ không đồng ý, mẹ Tuấn Kỳ đành chạy lên núi. Khi rảnh rỗi suốt ngày sẽ lảng vảng quanh đường chuyển than. Về sau bà con rút kinh nghiệm, chuyên chọn đường gỗ ghề mà đứng canh, quả nhiên những chỗ đó rơi thật nhiều vụn than. Vận may của bà ta không dài, hôm đó bà đang quét vụn than bên đường thì gặp Tạ Nhân.

Mẹ Tuấn Kỳ không cảm thấy bản thân làm gì sai, cho nên khi thấy Tạ Nhân còn cười chào hỏi.

Tạ Nhân thấy vụn than trong gùi bà nhất thời nhủ mảy. Tạ Tam nhanh mắt thấy Tạ Nhân không vui liền chất vấn mẹ Tuấn Kỳ: “Bà ở đây làm gì? Chỗ than đá này từ đâu mà có? Bà không biết trộm than trên núi sẽ bị đưa đến nha môn sao?”

Vừa nghe lời này mẹ Tuấn Kỳ bị dọa sợ đến mức chấp hai tay vái lạy Tạ Nhân: “Ai ôi, Tam thiếu gia, ngài đừng hiểu lầm. Ta không hề trộm than trên núi. Ta chỉ thấy vụn than rơi trên đường nên gom lại thôi, đều là rơi xuống nên ta nhặt về, ta không trộm đâu mà.”

Tạ Tam quát mắt nhìn gùi của mẹ Tuấn Kỳ, than đá nhiều bằng một xèng đầy: “Tất cả đều là nguoi nhặt trên núi?”

“Cũng không phải, ta nhặt từ dưới chân núi dọc theo đường đi lên.” Mẹ Tuấn Kỳ cẩn thận nhìn Tạ Nhân đáp. Bà cũng không muốn vì chút vụn than này mà đánh mất việc của cha bọn nhỏ đâu.

Tạ Nhân không chút biểu tình liếc nhìn bà ta một cái hỏi: “Người trong thôn đều giống bà hàng ngày nhặt than trên đường sao?”

Con nguoi mẹ Tuấn Kỳ đảo một vòng, lập tức đáp: “Chỉ có vài người. Chỉ là hôm nay ta tới sớm nên hầu hết vụn than trên đường đều bị ta thu được. Hôm nay ta mới tới lần đầu, không giống vài người ngày ngày đều nhặt ở ven đường.”

Nghe vậy sắc mặt Tạ Nhân có chút khó coi. Nếu như người người mỗi ngày đều trông cậy vào việc nhặt vụn than ở ven đường vậy còn ra gì nữa, người có tâm tư bất chính không chừng ngày nào đó còn lên núi trộm than.

Hàng ngày Tạ Tam đều đi theo Tạ Nhân, tâm tư đương nhiên có chuyển biến, thấy vậy lập tức trách cứ mẹ Tuấn Kỳ: “Bà đừng tưởng rằng có người nhà làm ở mỏ liền không có quy củ. Nếu dám lên núi trộm than sẽ bị phạt nặng, nghiêm trọng còn có thể bị đưa đến quan phủ.”

Mẹ Tuấn Kỳ liên tục nói không dám.

“Các nguoi nhặt than đá này về nhà làm gì?”

“Nghe nói vụn than này có thể làm than tổ ong cho vào bếp lò đốt, nấu cơm, nấu nước, đun thức ăn đều được, còn rất ấm, có thể sưởi tay...” Mẹ Tuấn Kỳ thuật lại toàn bộ những gì nghe được thuộc nằm lòng.

Hai người nghe mà sừng sốt.

Tạ Nhân vội hỏi: “Than tổ ong là gì?”

“Đạ. Thứ này ta cũng không biết. Nghe người ta nói gom vụn than này lại nén thành một cục, ở giữa đục bốn lỗ là có thể dùng. Chỉ là, vật này sau khi đốt lên có chút mùi khó ngửi, mỗi lần khói đều hun đến nhà chúng ta, thật sặc chết người! May mà con ta không ở nhà, nếu không...” Mẹ Tuấn Kỳ vừa nói liền bắt đầu oán giận.

Tạ Nhân nào có tâm tư nghe lời này, cau mày cắt đứt lời bà ta: “Ai làm ra thứ này?”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Than tổ ong (2)

Edit: Tran Phuong Beta: Nora Mẹ Tuấn Kỳ lải nhải dài dòng, Tạ Nhân nào có tâm tư nghe bà ta cảm rằm, cau mày ngắt lời.

Mẹ Tuấn Kỳ biết tật xấu của mình lại tái phát, vội vàng ngậm miệng, thấy thần sắc Tạ Nhân có chút không vui, liền đổ hết toàn bộ trách nhiệm cho Loan Loan: “Còn có thể là ai, thích làm mấy thứ nhà người ta không có, bản thân còn luôn làm chuyện khó lường, chẳng phải là vợ Bách Thủ sao?”

Đáy mắt Tạ Nhân lóe sáng, nhướn mày nói: “Sau này đừng lên núi nhật nữa, nếu có ngày thiếu mất cục than nào, rước họa vào thân thì lúc đó người có hối hận cũng đã muộn.” Dừng một chút lại nói: “Vật này ngoài nhà nàng ấy biết làm, còn ai biết nữa?”

“Hình như nhà Thạch Đầu và nhà Nguyên Bảo cũng biết, hai người đó có quan hệ với vợ Bách Thủ rất tốt.”

Tạ Nhân gật gật đầu rồi bảo bà ta xuống núi.

Không bị trách phạt, cũng không liên lụy đến cha Tuấn Kỳ, nhưng mẹ Tuấn Kỳ vẫn không cam lòng đeo gùi vội vã xuống núi.

Chờ sau khi mẹ Tuấn Kỳ rời đi, Tạ Nhân vẫy vẫy Tạ Tam: “Người đến hai nhà kia xem xem.”

Tạ Tam gật đầu, lại nghĩ tới đã quên giữ than đá trong gùi của mẹ Tuấn Kỳ lại, Tạ Nhân không để ý: “Chuyện này để sau hẵng nói.”

Mẹ Tuấn Kỳ từ trên núi xuống, đứng lúc thấy Loan Loan và mẹ Thạch Đầu đang đứng ngoài cửa nói chuyện phiếm, bà ta liếc Loan Loan hừ lạnh một tiếng rồi vào sân nhà mình. Nghĩ đến gương mặt cau có của Tạ Nhân, trong lòng mẹ Tuấn Kỳ lại vui như nở hoa.

Mẹ Thạch Đầu vừa từ nhà Loan Loan về thì Tạ Tam tới.

Nàng thấy Tạ Tam đi vào cổng nhà mình chứ không phải cổng bên ông nội Thạch Đầu thì ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Tạ đốc công tìm cha ta à, ông không ở nhà, chắc đang đi loanh quanh ngoài ruộng đó.”

Tạ Tam quét mắt quanh sân một lần, quả nhiên thấy dưới mái hiên có một chút vụn than, cười nói: “Không có Dương trưởng thôn thì thôi. Ta nghe nói nhà người nhật vụn than trên mỏ nên qua đây xem.”

Mẹ Thạch Đầu sợ hãi, vội nói: “Ôi, Tạ đốc công, chúng ta không dám lên mỏ nhật than đâu, chỉ là thấy vụn than trên đường nên quét một chút về thôi. Cha ta lại là trưởng thôn của Dương gia thôn, chúng ta sao có thể đến mỏ nhật than chứ. Chuyện này ngài nhất định phải tin tưởng chúng ta.”

Tạ Tam cười cười: “Người đừng hiểu lầm. Ta không nói các người đến mỏ lấy. Mặc dù nhật than ở ven đường không trái với quy định của mỏ, nhưng cứ tiếp tục như vậy, ai cũng ra đường nhật than, một số người tâm thuật bất chính có ngày sẽ đến mỏ...”

Ý tứ không cần nói cũng biết, ý chính là các người là người nhà thôn trưởng lại dẫn đầu lên núi nhật than, đến lúc xảy ra chuyện phải quy trách nhiệm cho ai đây?

Mẹ Thạch Đầu lúng túng cười, chuyện này lúc trước trưởng thôn cũng từng đề cập với nàng. Giờ người ở mỏ đã tìm đến cửa.

Trong lúc đang nói chuyện, Tạ Tam đi tới dưới mái hiên thì trông thấy một vật rất giống lò đất. Dùng đá tảng trát bùn đất lên. Bên trong là một thứ hình tròn, giữa có bốn lỗ, màu đã chuyển sang xám tro. Đây chính là than tổ ong theo lời mẹ Tuấn Kỳ nói?

Tạ Tam nghi hoặc trong lòng hỏi: “Đây là cái gì?”

Mẹ Thạch Đầu có chút khó xử, nhưng Tạ Tam hỏi lại không thể không nói: “Than tổ ong, sau khi đốt xong sẽ có màu này.”

“Ồ?” Tạ Tam dùng tay bóp, than đá vỡ vụn, ngạc nhiên hỏi: “Đây là than đá? Sau khi đốt xong thành như vậy?”

Mẹ Thạch Đầu lắc đầu, nàng cũng không quá rõ, dù sao vật này sau khi đốt vẫn để ở đó, chắc là vậy.

“Vật này các người làm như thế nào? Bách Thủ dạy cho các người?”

Mẹ Thạch Đầu kinh ngạc, sao hẳn biết vật này do Loan Loan làm? Nghĩ một chút liền thấy không có gì lạ, trước đó Loan Loan đã làm than tổ ong, có thể tìm tới nhà nàng nơi này nhất định cũng đã hỏi thăm rõ ràng than tổ ong này là phát minh của Loan Loan.

Đem công cụ đúc than tổ ong ra cho Tạ Tam nhìn: “Ta xin chút vụn than ở nhà Bách Thủ về, lại mượn dụng cụ của nàng, tự mình làm.”

Tạ Tam cầm hai đồ vật kia nghiên cứu một lúc, thật không ngờ một ông tre lại có thể biến than đá thành như vậy?

Dễ dàng mượn đồ, Tạ Tam cũng không làm khó mẹ Thạch Đầu, chỉ dặn dò nàng sau này nhật than chú ý một chút.

Vì đảm bảo đạt được mục đích, Tạ Tam lại đến nhà Nguyên Bảo. Tìm được mẹ Nguyên Bảo nhưng đáng tiếc than nhà Nguyên Bảo là do Loan Loan làm xong rồi đưa qua.

Đồ do người khác phát minh, lại là một phụ nhân, vậy mà hẳn lại phải chạy đi hỏi cách làm, điều này khiến hắn có chút xấu hổ. Tuy nhiên đã biết cách làm, công cụ cũng lấy được, Tạ Tam cảm thấy đã thành công hoàn thành nhiệm vụ, đi tìm Tạ Nhân.

Tạ Nhân nghe Tạ Tam miêu tả than tổ ong xong, cầm hai dụng cụ đơn sơ có chút không dám tin. Dường như hắn chưa từng thấy người nào chế than đá thành thứ như vậy để dùng. Tuy nhiên vật này quả thật không tệ. Thu gom than đá bị rơi ven đường, sau đó làm thành than tổ ong, bán cho dân chúng dùng, nghĩ thử xem một ngày mỏ đã lãng phí bao nhiêu than đá, đây cũng là một đường phát tài đó!

Nhưng với phương pháp kia Tạ Nhân còn có chút hoài nghi, để nhận được phương pháp này từ Loan Loan, ngày hôm sau Tạ Nhân liền mở cuộc họp thợ mỏ.

Trước tiên nói một loạt quy củ trong mỏ, sau đó chỉ ra trọng điểm, gần đây có người lên mỏ quặng nhật than đá, hành vi này ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc thường ngày ở mỏ.

Mọi người tự tìm chỗ ngồi xuống nghe Tạ Nhân nói. Đào than, chuyển than sao có thể không rơi cho được. Mọi người cũng muốn biết việc nhật than này ảnh hưởng như thế nào đến công việc thường ngày trên mỏ?

Tạ Nhân thấy mọi người nghiêm túc lắng nghe, âm thầm hài lòng, tiếp tục nói: “Có người mưu đồ tư lợi, nhật than đá rơi trộm cầm về nhà làm thành viên than. Than này đốt lên có thể nấu cơm, đun thức ăn, có thể đun nước, tóm lại trong nhà cần dùng đến lửa đều có thể dùng nó.” Nói như thế than tổ ong này không gì là không làm được.

Phía dưới nhất thời vang lên tiếng nghị luận!

“Mà với tư cách đội phó đội tuần tra của chúng ta lại dung túng cho người nhà tổn hại đến lợi ích của mỏ. Dương Bách Thủ không tự kiểm chế, xâm phạm nghiêm trọng quy định của mỏ...”

Mặt Bách Thủ nhấn lại cơ hồ có thể vắt ra nước!

Mọi người đều liếc về phía Bách Thủ. Mấy người có quan hệ tốt với hắn tiến đến an ủi để hắn an tâm một chút, chớ lo, đây cũng không phải chuyện gì đáng lo.

Chờ cuộc họp kết thúc, Lưu quản sự liền giữ Bách Thủ lại, thân thiết nói: “Bách Thủ huynh đệ à, ngươi xem, chuyện này ngươi đã làm không đúng rồi. Nếu người người đều lên núi nhật than, vậy công việc hằng ngày của đội tuần tra chúng ta chẳng phải chỉ loanh quanh với những người này sao? Nếu có người tâm tư không trong sạch, vạ nhất chạy lên mỏ trộm than đá lúc không có ai thì làm sao bây giờ... Lại nói vạ than này ở mỏ cũng có tác dụng khác, các ngươi làm vậy là vì tư lợi, nghiêm trọng chút có thể nói đây là đút túi riêng, phải đưa đến nha môn?”

Bách Thủ cau chặt mày, mặc kệ Tạ Nhân cũng đang đứng bên cạnh, lạnh lùng nói: “Lưu quản sự, lời này của ông ta nghe không hiểu. Việc nhật than này cũng không phải chỉ có một nhà chúng ta, làm sao đến nhà ta mới bị đưa lên quan?”

“Bách Thủ huynh đệ, thái độ của ngươi thế này là không được!” Lưu quản sự cũng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Là do các người dẫn đầu, nếu không những nhà khác làm sao lại đi làm việc này?” Sau đó khoát khoát tay rất rộng lượng nói: “Tam thiếu gia nể tình ngươi trung thành, vì mỏ quặng làm việc, như vậy đi, ngươi về lấy toàn bộ dụng cụ giao ra đây, chuyện này tạm thời coi như xong...” Sau đó khẽ sát hẳn thấp giọng nói: “Đây cũng không phải đại sự gì, trở về làm kiểm điểm, viết ra cách làm than tổ ong trình lên. Chờ chuyện này qua đi, muốn làm vật kia còn sợ gì, chỉ cần âm thầm làm, chú ý người khác một chút là được.”

Bách Thủ cười lạnh trong lòng, coi như hắn đã nhìn ra, dù cho vợ chồng mình làm ra thứ gì thì Tạ Nhân cũng sẽ chú ý đến. Mà Lưu quản sự bây giờ cũng cùng một phe với Tạ Nhân!

Mặt mày cau có gât đầu, Bách Thủ xuống núi.

Chờ Bách Thủ xuống núi, Lưu quản sự tiến đến trước mặt Tạ Nhân cười ha ha nói: “Tam thiếu gia, thành công rồi, hắn đã đồng ý trở về giao đồ vật ra. Nô tài còn bảo hắn viết một bản kiểm điểm thuật lại quá trình làm than.”

Nghe vậy Tạ Nhân hài lòng gât đầu, cười, vỗ vỗ vai Lưu quản sự: “Lưu quản sự, ông yên tâm, chỉ cần chuyện này thành, trở về ta sẽ đề nghị cha ta điều ông lên kinh thành.”

Lưu quản sự mừng rỡ, lập tức cung kính hành lễ!

Loan Loan rất tức giận. Chưa từng thấy ai da mặt dày như vậy! Hóa ra chỉ cần nàng làm ra thứ gì liền có người dán mắt vào? Than tổ ong cũng có giá trị thị trường, nàng nghĩ bản thân trước thử làm xem sao, nếu như được thì chờ Tạ Dật tới rồi tìm hắn thương lượng, đây chẳng phải lại là một khoản kiếm tiền? Nào biết lại bị Tạ Nhân theo dõi!

Không muốn làm lợi Tạ Nhân, lại không muốn Bách Thủ phải nhìn sắc mặt người khác, nàng đưa dụng cụ cho hắn, về phần bản kiểm điểm chó má kia thì không có. Thích làm sao thì làm, cùng lắm thì Bách Thủ không làm nữa thôi.

Bách Thủ đưa dụng cụ cho Lưu quản sự. Lưu quản sự nhìn hai đồ vật này thì rất khó hiểu. Vật này có thể làm ra than tổ ong, đáng giá để Tạ Nhân lao sư động chúng mở cuộc họp mỏ phê bình Bách Thủ vậy sao?

Giống như vật mẹ Thạch Đầu đưa cho. Ông ta đang hoảng đưa cho Tạ Nhân: “Bách Thủ không biết chữ, cho nên bản kiểm điểm nô tài thấy không cần. Nô tài đã hỏi rồi, cách làm giống với nhà Dương Khai Thạch ạ.”

Tạ Nhân cau mày nhận lấy dụng cụ, quyết định tìm người về làm thử xem sao.

Liên tiếp mấy ngày tâm tình Loan Loan đều không tốt. Lúc bán hàng dưới chân núi, chỉ cần Tạ Nhân tới nàng liền viện cớ về nhà, nếu không thì đi sang chỗ khác, không nữa thì kiểm chuyện làm, dù sao cũng trực tiếp coi Tạ Nhân như người trong suốt, không muốn nói chuyện với hắn.

Mẹ Thạch Đầu rất áy náy, không ngừng xin lỗi Loan Loan. Nếu không phải nàng muốn thử xem than tổ ong này có dùng được không mà cảm về nhà, để bà nội Thạch Đầu trông thấy, còn nói với bà thử làm như thế nào, dùng tốt ra sao thì sao Dương Phong biết được. Dương Phong không biết cũng sẽ không đi nói lung tung, người trong thôn cũng không biết vụn than này còn có công dụng. Về sau mẹ Tuấn Kỳ cũng sẽ không trộm lên núi nhặt vụn than, rồi gặp Tạ Nhân, nói những lời xấu xa kia với hắn.

Mẹ Thạch Đầu và mẹ Nguyên Bảo đều cảm phần hành động của mẹ Tuấn Kỳ. Đầu là người cùng một thôn, hai nhà còn có quan hệ máu mủ, đáng giá làm như vậy sao?

Nhưng Tạ Nhân cũng không đạt được ý đồ. Hắn dùng công cụ của Loan Loan, theo phương pháp của nàng làm, thật bất hạnh than đá làm ra liền vỡ vụn, đừng nói đến chuyện cho vào bếp nấu!

Dĩ nhiên không được, vụn than của Loan Loan sớm đã có trộn thêm bùn. Than tổ ong của mẹ Nguyên Bảo là Loan Loan làm xong đưa qua. Mà dù nàng đưa dụng cụ cho mẹ Thạch Đầu, than là do mẹ Thạch Đầu đúc, nhưng vụn than cũng là Loan Loan đưa, bên trong đã có thêm thứ khác.

Mà Tạ Nhân lại không biết, trực tiếp cho vụn than vào trong ống tất nhiên là không làm được.

Bị Loan Loan lừa giỡn, Tạ Nhân rất phẫn nộ, giận đến nổi đập nát dụng cụ tại chỗ. Biết muốn Loan Loan tự nói ra biện pháp là chuyện không thể nào, hắn lập tức gọi Tạ Tam tới, muốn Tạ Tam lập tức tìm Loan Loan, bắt nàng nói ra biện pháp, nếu không thì đừng trách hắn không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Thất bại

Tạ Tam có chút khó xử. Khuyết điểm lớn nhất của hắn là háo sắc, thường ngày cũng thích ham ăn biếng làm, thích giở trò ở thôn trang, nhưng hắn cũng không muốn làm ác nhân làm xương làm bậy, cũng chưa từng nghĩ tới việc cưỡng đoạt, lại còn đi tranh với một phụ nhân ở nông thôn một món đồ mà trong mắt hắn chẳng có tác dụng gì.

Tạ Nhân thấy hắn có chút do dự, cười lạnh một tiếng: “Người không còn lựa chọn đâu, đi đi. Đừng quên chuyện lần trước ở mỏ than, chúng ta là chủ nhân ở Tạ gia, còn người chỉ là nô tài thôi.”

Tạ Tam lộ vẻ chán kinh, hắn đã giúp Tạ Nhân chuyển than, vậy mà giờ Tạ Nhân lại lấy chuyện đó ra trả đũa.

“Nếu người muốn chờ nhị ca ta trở về cúi đầu nhận tội để được huynh ấy tha thứ, vậy thì người sai rồi. Có lẽ chuyện này nhị ca sẽ tha thứ cho người nhưng đừng quên chuyện quả phụ kia, người ta không hề tự nguyện.” Nói xong, trên mặt Tạ Nhân lộ ra nụ cười âm hiểm.

Tạ Tam khiếp sợ không nói lên lời, sao Tạ Nhân biết chuyện này?

Thấy vậy Tạ Nhân mỉa mai cười: “Nhị ca ta rất ghét những chuyện như vậy. Nếu để huynh ấy biết, không đánh người chết đi sống lại cũng đưa đến quan phủ, hơn nữa từ nay về sau đừng hòng dùng người nữa. Khi đó giấc mộng được gọi về Tạ gia của người sẽ chẳng còn.”

Tạ Tam như gà mắc tóc, không ngờ Tạ Nhân độc ác vậy.

Bộ đáng thảm bại của Tạ Tam khiến tâm tình Tạ Nhân tốt lên. Bị người liên tiếp lừa giỡn còn chưa tỉnh, chẳng lẽ đến nô tài hắn cũng không áp chế được? Cười ha ha nhìn Tạ Tam nói: “Người làm việc đang hoảng đi. Sự thành người cũng có lợi. Nhớ, tiên lễ hậu binh*, chuyện này phải được.”

tiên lễ hậu binh*: trước dùng đạo lý thuyết phục, sau đó mới dùng đến áp lực.

Nhìn bóng lưng tiêu sái của Tạ Nhân, ánh mắt Tạ Tam phủ một tầng bóng ma.

Tạ Tam nhanh chóng đi tìm Loan Loan, trực tiếp vào cửa bắt nàng đưa phương pháp làm than tổ ong ra.

Loan Loan cười lạnh hai tiếng: “Tạ đốc công, người lạ thật đấy, cách làm là do ta nghĩ ra, ta muốn nói cho ai thì nói cho người đó. Ta đã không muốn còn cần phải nói cho người khác sao? Lại nói, biện pháp này sau khi Bách Thủ giao công cụ cho các người đã nói cho Lưu quán sự rồi cơ mà.”

Tạ Tam không nhịn không nhạt cười cười: “Người đừng giấu ta! Ta biết người chưa nói hết, nếu không than tổ ong làm ra sao lại vỡ vụn?”

“Ồ! Thì ra các người trở về lên làm?”

Nghe lời châm chọc của Loan Loan, trên mặt Tạ Tam tràn đầy vẻ xấu hổ. Đây là chuyện gì chứ, đường đường là Tạ thiếu gia vậy mà đi học cách làm đồ từ một phụ nhân. Không học được còn tới cưỡng bức người ta nói ra biện pháp, chuyện này nói ra người nào cũng thấy xấu hổ.

Mà thôi, cũng hết cách rồi, ai bảo hấn rơi vào tay Tạ Nhân chứ.

Tạ Tam dứt khoát không vòng vo với Loan Loan nữa, thẳng thừng lạnh lùng nói: “Vợ Bách Thủ, ta cũng không vòng vo với ngươi. Biện pháp mà ngươi nói Tam thiếu gia đã cho người làm thử nhưng không thành. Nói trắng ra, ngài ấy muốn cách làm than tổ ong kia của ngươi nên bảo ta tới thuyết phục. Những người có tiền muốn đầu nhau chúng ta đều không xen vào được. Chúng ta chỉ cần tự mình sống tốt thôi. Ngươi nói biện pháp kia cho tam thiếu gia, ngài ấy nhất định sẽ không bạc đãi ngươi. Đến lúc đó nhất cử lưỡng tiện, vợ chồng hai người trải qua cuộc sống thanh tĩnh, lại được lợi, có gì không tốt đâu chứ?”

Tạ Tam đã nói trắng ra, Loan Loan cũng thẳng thắn đáp lại: “Ngươi cũng nói biện pháp này do bản thân ta nghĩ ra, có gì ta phải nói cho ngài ấy? Nếu ta nói thử này Nhị thiếu gia đã muốn thì sao?”

Tạ Tam giật mình, chuyện này thật khó xử lý? Hấn không đắc tội Tam thiếu gia thì cũng đắc tội Nhị thiếu gia sao? Nghĩ một chút, hấn đã làm ra chuyện xấu hổ, nếu rơi vào tay Tạ Dật sẽ không có quả ngon để ăn. Hấn cũng không phải kẻ ngu. Bàn về chủ tử, Tạ Dật coi như là một chủ tử tốt, ít nhất sẽ không trở mặt giống như Tạ Nhân vậy, nhưng lúc này tình thế bắt buộc, hấn chỉ có thể đắc tội Nhị thiếu gia thôi.

Đanh mặt giáo huấn: “Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, lời này nếu để Tam thiếu gia nghe thấy chắc chắn ngươi không có quả ngon để ăn đâu.”

Loan Loan hừ lạnh một tiếng, tiểu nhân hèn hạ, khó trách chỉ là con của tiểu thiếp.

E ngại mặt mũi Tạ Dật, Tạ Tam thật không biết làm gì với Loan Loan, chỉ có thể nhẫn nại khuyên nài: “Ngươi giữ cách làm than tổ ong này còn không phải chỉ để phát tài thôi sao. Ta nói này, không bằng ngươi hợp tác với Tam thiếu gia, đến lúc đó không chỉ kiếm được bạc mà còn được một mối nhân tình...”

Tạ Tam nói một tràng lời hay nhưng Loan Loan một chút cũng không mở miệng. Nàng tỏ rõ thái độ khó chịu, mà Tạ Tam cái con người này còn liều chết quẩn lầy, hấn là được Tạ Nhân ra lệnh. Nhưng nàng đã lời Tạ Dật ra, có sao Tạ Tam còn muốn giúp Tạ Nhân đây? Theo lý mà nói chuyện ở mỏ, nếu như có Tạ Dật thì đâu đến lượt Tạ Nhân làm chủ, nàng tin Tạ Tam cũng hiểu chuyện này. Thật không hiểu tại sao Tạ Tam đã biết đạo lý trong đó còn đi theo Tạ Nhân.

Sau đó dĩ nhiên Tạ Tam không đạt được thứ gì. Loan Loan vẫn cứ luôn một mực khẳng định đã nói rõ biện pháp cho Lưu quản sự biết rồi.

Sau không biết tại sao chuyện này lại truyền ra trong thôn, mọi người đều biết vì than tổ ong này mà Tạ Tam đến nhà Loan Loan mấy lần, hơn nữa dường như Loan Loan còn đắc tội tam thiếu gia.

Bách Thủ bị Tạ Nhân khiển trách trong cuộc họp thợ mỏ. Sau đó Tạ Tam còn ép buộc Loan Loan nói ra cách làm than tổ ong, Loan Loan không nói, Tạ Nhân liền thật sự nổi giận với hai người. Hấn tìm đại một cái cơ trước tước đi chức đội phó đội tuần tra của Bách Thủ. Dương Phong luôn đối đầu với Bách Thủ, khắp nơi đều làm việc cho Tạ Nhân như thiên lôi sai đâu đánh đó, thuận nước đẩy thuyền hấn được Tạ Nhân cất nhắc làm đốc công trông coi bãi than.

Chuyện này chứng tỏ với mọi người đối đầu với Tạ Nhân hấn sẽ không có được kết cục tốt, kẻ trung thành sẽ luôn được lợi!

Được Tạ Nhân coi trọng, Dương Phong rất vui mừng. Hấn giao hảo với Tạ Nhân không chỉ là để kiếm chút lợi lộc ở mỏ, có công việc nhẹ nhàng, mà còn muốn dựa vào cây to Tạ Nhân này để việc buôn bán ở kinh thành sau này được thuận lợi. Chỉ là kẻ có tiền tâm tư sâu, đâu dễ dàng cho dân chúng bình thường ở nông thôn bầu vùi vào được, vì vậy Dương Phong còn phải hao tổn không biết bao tâm tư nữa.

Dương Phong được đề bạt làm đốc công, vợ hấn cũng rất mừng rỡ, trừ hai người bọn họ những người khác đều không vui vẻ gì. Dương Khai Thạch không hiểu tại sao đại ca mình lại trở nên như vậy, vì chút lợi ích mà khắp nơi đi bọ đất người.

Dương Nghĩa Trí cũng rất tức giận, gọi Dương Phong về giáo huấn một hồi.

“...Đều là người một thôn, ngươi làm vậy được sao? Không giúp người thôn mình ngược lại còn quay ra giúp người ngoài? Ngươi càng già càng không ra gì mà, có phải sau này chỉ cần có lợi ngay cả anh em ruột thịt ngươi cũng sẽ bán đứng không?”

Trong lòng Dương Phong cũng không thoải mái, chất vấn Dương Nghĩa Trí: “Con bán đứng người nào? Chuyện than tổ ong cũng không phải con làm lộ ra. Muốn trách thì trách mẹ Tuấn Kỳ, là bà ấy mang gùi đến vạch trần vợ Bách Thủ. Nhà bọn họ có oán hận với nhà Bách Thủ đâu phải chuyện một hai năm. Bà ta nhỏ mọn có cơ hội liền trả thù, chuyện này sao trách con được?”

“Nói láo!” Dương Nghĩa Trí giận dữ. Quả thực là đồ mắt dạy không biết hồi cải! Ông chỉ vào Dương Phong lạnh lùng nói: “Ngươi đừng cho là ta không biết. Nếu không phải ngươi dụ mẹ ngươi nói cho biết chuyện than tổ ong này, sau đó len lén truyền ra, trong thôn sẽ có nhiều người biết như vậy sao? Sẽ có chuyện hôm nay Tam thiếu gia kia đến tìm Loan Loan gây chuyện...” Sau đó lại lo lắng: “Chúng ta chỉ là dân chúng bình thường, có thể chọc người nhà cao cửa rộng này sao? Không chừng sau này còn khiến cho cuộc sống của Bách Thủ khó khăn!”

Dương Phong càng nghe càng tức: “Nếu quan tâm Dương Bách Thủ như vậy thì đổi ta cho hấn đi, qua đó mà làm cha hấn, còn cần đứa con này làm gì nữa?”

Dương Nghĩa Trí giận đến đau cả tim, chỉ vào Dương Phong thật lâu không nói ra lời, chỉ nói được một câu: “Cút!”

Dương Phong cố ý lan truyền chuyện này ra, hiện nào thành như vậy, không chỉ khiến cuộc sống nhà Loan Loan không được yên bình, mà bản thân

Dương Phong ở trong thôn cũng quăng hết mặt mũi. Dương Nghĩa Trí đang giúp hắn, thế mà đứa con ngỗ nghịch này lại nói ra được những lời đó, đầu Dương Nghĩa Trí nhất thời đau như muốn vỡ tung. Rốt cuộc kiếp trước ông đã tạo nghiệt gì chứ!

Một đường từ vị trí chuyển thân thẳng lên làm đốc công trông coi than đá, sau thành đội phó đội tuần tra, giờ đột nhiên thành cái đình trong mắt Tạ Nhân, có nhiều người cười nhạo sau lưng, cũng có không ít người đồng tình với Bách Thủ. Vô duyên vô cớ sao lại đắc tội Tạ Nhân.

Những lúc rảnh rỗi ngồi tán dóc ven đường mẹ Tuấn Kỳ không ngừng nhắc ý quở trách Bách Thủ.

Loan Loan không quá coi trọng những chuyện này. Sau khi trải qua sinh tử, nàng luôn hi vọng người một nhà được mạnh khỏe an khang, cùng nhau sống hòa thuận, hạnh phúc, đó mới là điều quan trọng. Tiền tài cũng chỉ là vật ngoài thân thôi.

Tức giận với mẹ Tuấn Kỳ, nhưng nhiều chuyện là tính của người ta, sao nàng quản được người khác nói gì. Nàng chỉ thầm nghĩ rằng trong lòng, mẹ Tuấn Kỳ đừng để có ngày rơi vào trong tay nàng, nếu không nàng sẽ đòi về cả vốn lẫn lời.

Tâm trạng Bách Thủ vẫn tốt, mỗi ngày đều đi làm việc, thường ngày làm gì thì bây giờ làm cái đó, không có Tạ Nhân mỗi ngày theo dõi, hắn ngược lại cảm thấy thoải mái, làm xong bốn phận của mình thì không màng đến chuyện gì khác, còn có thể nghĩ tới gia đình. Người một nhà trải qua càng thêm vui vẻ.

Ngày hôm đó, sau khi Bách Thủ đi làm thì mẹ Loan Loan tới. Bà may cho Dương Ngọc Hán một bộ quần áo, trên cổ áo còn thêu hoa văn đơn giản. Loan Loan không biết mẹ nàng còn biết thêu thùa, cười nói: “Mẹ thêu hoa rất đẹp.”

Mẹ nàng dương dương tự đắc nói: “Đương nhiên! Hồi trẻ, khi mới thành thân với cha con, nhà ta may quần áo đều có thêu viền hoa. Chỉ là sau này có các con, nhiều việc, nhiều lo toan nên cũng lười làm, vì vậy đồ của các con đều rất đơn sơ. Đã lâu không làm thật có chút gượng tay.” Sau đó cầm quần áo trên tay nhìn hoa văn lác đác: “Kém hơn trước kia nhiều quá!”

Lập tức nói với Loan Loan: “Nếu như sau này con muốn làm đồ đẹp hơn thì nhờ đại tỷ con ấy, nó thêu hoa văn đẹp lắm.”

“Hơ, tỷ con cũng biết làm?” Không phải bản thể này cũng biết chứ?

“Đúng vậy, tỷ con thêu đẹp hơn mẹ. Đáng tiếc hồi đó mẹ bảo con học con lại không học, nếu không hiện đã có thể tự thêu cho nhà mình rồi.”

Loan Loan thờ phào một hơi! Nàng rất sợ bản thể này đã học qua, lỡ như ngày nào đó mẹ nàng bảo nàng làm, biết nàng là giả trang thì sao? Thêu chữ thập còn không đến nỗi, chứ thêu hoa thì coi như xong.

Hai mẹ con ngồi dưới mái hiên nói chuyện. Từ khi cha mẹ nàng thay đổi thái độ với Bách Thủ, Loan Loan đã không bài xích người Vương gia nữa, có thời gian cũng sẽ tán gẫu với mẹ nàng, nói mãi rồi cũng bắt gặp nhắc đến chuyện ở mồ.

“... Con chưa thấy đâu. Thật là đáng thương mà! May mà đại khuê nữ và nhị khuê nữ đã gả đi, mẹ già giờ theo huynh đệ hắn, trong nhà chỉ còn lại cô nhi quả mẫu cô quạnh. Ban đêm thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng khóc của vợ Diêm Nhị...”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Khuyên can

Đang nói đến chuyện Diêm Nhị ngoài ý muốn chết trên mồ và hoàn cảnh thê lương của người Diêm gia.

“... Bình thường nói hay lắm, vậy mà con xem một người sống sờ sờ như thế chỉ bồi thường có năm lượng bạc, trong mắt những người này chúng ta có khác gì súc sinh đâu chứ. Năm lượng bạc có thể mua một mạng người. Mạng nông dân chúng ta lẽ nào lại ti tiện như vậy... Có người cảm thấy năm lượng bạc không tệ, đủ mua được biết bao nhiêu thịt heo, nhưng họ có nghĩ đến nếu người ta còn sống sẽ kiếm được được bao nhiêu cái năm lượng không?”

“... Còn cho Diêm Sơn đến làm, một tháng được hơn một lượng bạc, một năm đã có mười hai lượng, như vậy nhà họ Diêm cũng không đến nỗi chịu thiệt. Họ không thiệt nhưng vợ Diêm Nhị thì quá oan uổng rồi, mất đi người chồng lại chỉ đổi được năm lượng, chuyện tốt lại để cho huynh đệ chiếm... Đã vậy em chồng nàng cũng không vui, cả ngày oán giận bởi Tạ gia không làm đúng lời hứa...”

Loan Loan hết sức kinh ngạc. Ban đầu Tạ Nhân làm trò trước mặt cả trăm người trên mồ, hứa sẽ chiều cổ người nhà Diêm Nhị thật tốt, không ngờ chỉ cho người ta năm lượng bạc, quả thật nói một đằng làm một nẻo mà. Vợ Diêm Nhị thật đáng thương. Diêm Sơn lại càng không phục, một mạng của ca ca ruột lại chỉ đổi được một công việc tuần tra, ban đầu nói rất êm tai, chờ hắn đến mồ mới biết chuyện tốt như lời Tạ gia nói làm gì có, hắn không oán được sao?

Buổi tối Loan Loan hỏi Bách Thủ: “... Thật chỉ bồi thường năm lượng bạc?”

Bách Thủ cau chặt mày gật gật đầu: “Ừ, mấy ngày trước ta mới nghe Diêm Sơn nói. Hắn còn nhờ ta nói giúp trước mặt Tạ Nhân để hắn được đổi việc.”

“Đổi? Đổi cái gì? Muốn chàng xuống để hắn lên làm đội phó hay còn muốn trèo cao hơn?”

Bách Thủ cười cười: “Chuyện này thì ta không biết, nhưng gần đây Tạ Nhân rất có ý kiến với ta, sao ta nói gì được!”

Lúc này chợt nghe thấy tiếng chê cười của Lai Sinh: “Tạ gia này rõ ràng đang dùng một chữ kéo, có thể kéo dài thì kéo dài, không kéo được thì nhượng bộ, có thể cho hắn vào đội tuần tra đã quá lắm rồi. Nếu hắn còn không biết đủ, để thấy đến ngày nào đó cũng chẳng còn công việc này nữa đâu!”

Trong lòng Bách Thủ cũng nghĩ như vậy. Hắn cũng từng khuyên Diêm Sơn, nhưng Diêm Sơn không nghe. Mạng của ca ca đã không còn, nếu Tạ gia không muốn bồi thường, vậy thì chiếm chút lợi ở trên mồ, bằng không Diêm Sơn lấy gì để nuôi một đại gia đình đây. Mẹ già theo hắn, quả tẩu hắn cũng phải trông nom một hai, cháu đến tuổi cưới vợ hắn cũng phải giúp đỡ, gia đình hắn cũng cần bạc, đây không phải là giày vò hắn sao?

Quả nhiên hôm sau khi Bách Thủ đến mồ liền nghe người ta nói Diêm Sơn tìm Tạ Tam nói muốn điều công (chuyển việc). Tạ Tam không đáp ứng hắn, lấy cớ còn phải bàn với người trên mồ mới quyết định được để từ chối. Diêm Sơn chưa từ bỏ ý định, cùng Tạ Tam lời qua tiếng lại trên mồ. Sau Tạ Tam mĩa mai hắn: “Người một tháng được hơn một lượng bạc, lại chẳng cần làm gì, mỗi ngày đều lảng vảng ở đây, người còn không biết thỏa mãn?”

Nghe xong những lời này trong lòng Diêm Sơn muốn bốc lửa. Sao hắn phải tới đây chứ? Còn không phải vì ca ca hắn chết trong khi làm việc, đến mồ cũng vì Tạ Tam nói được một công việc tốt, tiền công lại cao, giờ hắn muốn thay đổi, Tạ Tam lại dùng lời lẽ như vậy sao.

Lúc này Tạ Tam liền nghĩ tới Tạ Nhân rất ít khi xuất hiện để xử lý chuyện này, vì vậy liền mềm mỏng, dụng tâm khuyên Diêm Sơn: “Diêm Sơn huynh đệ, ta biết người rất sốt ruột, nhưng chuyện này quả thực quá khó. Người cũng biết ở mồ này ta thì được coi là gì chứ! Ta còn phải nghe theo sai sù, có chuyện gì còn không phải...” Sau đó dùng ngón tay chỉ lên trên: “Nghe mệnh lệnh.”

“Đại ca ta đã không còn, một đại gia đình ta làm sao mà sống đây.” Tức giận thì vẫn tức giận, nhưng trở mặt với Tạ Tam cũng không được gì tốt. Tạ Tam đưa cho thang dây hắn cũng chỉ có thể thuận theo. Diêm Sơn không phát giận nữa, rầu rĩ nói.

“Hay vậy đi, người trở về chăm chỉ làm việc. Chuyện này ta sẽ nói với Tam thiếu gia, người đừng nóng vội...”

Nói một hơi rồi cục cũng khuyên Diêm Sơn rồi đi.

Chờ Diêm Sơn đi, Tạ Tam liền lên núi tìm Tạ Nhân, thuật lại chuyện Diêm Sơn: “... Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp. Nếu không nói lý lẽ với hắn, sợ rằng cứ hai ngày ba bữa hắn lại tìm đến. Hơn nữa có cơ hội còn cầu người này, người kia đến nói giúp.”

Tạ Nhân hừ lạnh một tiếng: “Cho mặt mũi lại không biết xấu hổ. Nói giúp? Tìm ai đến nói giúp cũng không có cửa đâu.”

Thấy Tạ Nhân phát giận, Tạ Tam thuận theo nói mấy câu, sau đó lại hỏi: “Lần trước không phải ngài nói muốn đổi phó đội trưởng sao? Bằng không giao chức phó đội trưởng này cho hắn?”

Ánh mắt lạnh lùng của Tạ Nhân đảo qua: “Có người giữ chức đội trưởng này là đủ rồi, đội tuần tra không cần đội phó.” Dùng một chút lại nói: “Nếu người không làm được chức đội trưởng này thì nói trước với ta một tiếng, ta tìm người khác!”

“Ôi, Tam thiếu gia, nô tài không có ý này. Có thể được ngài tín nhiệm giao cho chức đội trưởng, Tạ Tam có chết cũng sẽ không dám chối từ.” Tạ Tam nghe vậy liền hoảng sợ, vội vã biểu hiện lòng trung thành, tiếp đó lại quả trách Diêm Sơn: “Người này thật không biết đủ, thấy Tam thiếu gia để nói chuyện liền được đăng chân lân đăng đầu...”

Tạ Tam nghĩ đến nát óc, vắt óc tìm kế, một phen nói xong lãnh ý trên mặt Tạ Nhân mới dần biến mất. Đội Tạ Nhân đi khỏi, Tạ Tam đứng tại chỗ thờ dài một hơi, đưa tay áo lên lau mồ hôi trên trán, thầm nói một câu: “Tức giận cái gì!”

Kết cục của Diêm Sơn Bách Thủ tuyệt không hề thấy lạ. Nếu hắn có thể dễ dàng đổi sang công việc khác mới là kì quái.

Bách Thủ nghe mọi người đàm tiếu Diêm gia đã được bồi thường như vậy còn muốn công việc nhẹ nhàng, đã vậy còn không biết đủ đòi đổi sang việc khác tốt hơn, trong lòng liền hiểu e rằng những người này còn chưa biết chuyện Diêm gia chỉ được bồi thường năm lượng bạc.

Trên núi nghe người ta đàm luận Bách Thủ liền xuống núi, còn chưa tới chân núi đã nghe thấy tiếng cãi nhau.

Đến chân núi Bách Thủ liền thấy Chu Đại Sơn đang đỏ mặt tía tai đứng đó cãi nhau với người ta.

“Người, cái đồ gian... gian xảo*... không nói đạo lý. Là người đẩy ta trước, ta mới đẩy lại người, giờ đổi... đổi... đổi ngược lại trách ta đẩy người trước.”

“Cái gì trộm*... trộm... trộm gì chứ, muốn bắt trộm... trộm... trộm phải buổi tối.” Người đối diện cũng học Chu Đại Sơn nói cà lăm. Bách Thủ cẩn thận nhìn lại thì ra là Tạ Đại – người đồ oan cho Vương Nguyên Sinh trộm bạc.

*Tạ Đại muốn dùng lại chữ “tặc” mà Chu Đại Sơn đã dùng: ở đây “tặc” có nhiều nghĩa vừa là “gian xảo, kẻ gian”, vừa là “trộm, kẻ cắp”

Chu Đại Sơn là người cà lăm, bình thường nói chuyện đã không rõ ràng đừng nói chỉ đến gây lộn. Hắn càng gấp thì càng nói lắp, cho nên Tạ Đại cười hi hi học theo cách nói của hắn, lăm cả đám ở đó cười ha ha.

Khuôn mặt Chu Đại Sơn đỏ bừng, cũng tự biết bản thân có bệnh bẩm sinh không thể nói lại Tạ Đại, nhưng trong lòng vẫn rất tức giận.

Hắn từ trên núi chuyển thân xuống, Tạ Đại đang ngồi bên cạnh nghỉ ngơi, không biết thế nào lúc hắn đi ngang qua Tạ Đại đột nhiên bị đẩy ngã, thân trong gù theo đó rơi ra. Chu Đại Sơn rất tức giận, quay người liền thấy Tạ Đại đang cười hi hi nhìn hắn liền chất vấn gã tại sao lại đẩy hắn, kết quả Tạ Đại nghe xong còn cười nói: “Thì ra ngươi bị cà lăm thiệt. Ngươi cùng kẻ nói lắp ở Dương gia thôn kia đúng là một đôi đấy!”

Chu Đại Sơn nổi giận, đẩy Tạ Đại một cái. Người này rõ ràng khi không kiếm chuyện mà. Sau đó hai người liền mắng nhau. Nói mắng thật ra cũng chỉ có Chu Đại Sơn đỏ mặt tía tai chửi người ta, còn Tạ Đại thảnh thơi trên chộc hai câu, biến hắn thành trò cười cho mọi người nhìn.

Đúng lúc này Lý Đại Thạch đi tới, nghe nguyên do sự tình hắn lập tức tức giận, bắt binh thay cho Chu Đại Sơn. Vốn trước kia hắn và Chu Đại Sơn cũng có chút hiểu lầm, giờ hắn cũng không màng đến nữa. Dám có người mắng hắn cà lăm, dù gì đệ đệ hắn giờ cũng đã là tú tài rồi, sao hắn có thể nhịn được cơn tức này?

Lý Đại Thạch vung tay áo đứng cạnh Chu Đại Sơn giúp hắn.

Tạ Đại thấy lại thêm một thằng cà lăm tới nữa, nhất thời cười lên ha ha: “Mẹ nó! Hai người các ngươi là cặp cà lăm song sinh sao. Muốn hòa nhau mắng ông đây? Tùy các ngươi, cùng lên đi!”

Người xung quanh thấy vậy thì hi hi cười, nghe Tạ Đại mắng mà cười ha ha, Chu Đại Sơn và Lý Đại Thạch tức đến mức mặt đỏ bừng lên.

Bách Thủ thực không nhìn được nữa liền tiến đến khuyên giải đôi bên. Trong lòng Chu Đại Sơn và Lý Đại Thạch đã sớm không muốn cãi nhau với Tạ Đại. Hai thằng cà lăm cộng lại cũng không phải đối thủ của người ta. Thấy có người giải vây tất nhiên trong lòng rất nhen nhúm. Nhưng Tạ Đại vẫn cứ đầu muối đều không ăn, hoàn toàn không để Bách Thủ vào mắt.

Bách Thủ nghiêm mặt, thể hiện sự uy nghiêm của đội phó đội tuần tra: “Chuyện này vốn là ngươi làm sai. Đều là thợ mỏ sao có thể cười nhạo lẫn nhau như thế, không chỉ vậy, ngươi còn có ý từ trên núi xuống đây gây chuyện. Căn cứ vào quy định của mỏ, ngươi đã có ý gây sự, ra tay đẩy Chu Đại Sơn trước là có ý thương tổn đồng nghiệp, sau lại không ngừng nhục mạ tội càng thêm nặng. Vì vậy theo quy củ, ngươi trước xin lỗi hai người họ để được đối phương tha thứ, chỉ cần họ không truy cứu thì chuyện này mới coi như xong.”

Tạ Đại liếc nhìn Bách Thủ, đợi hắn nói xong liền châm chọc: “Ngươi là cái thá gì, đội phó sao? Muốn trừng phạt ta còn chưa đến phiên ngươi đâu!”

“Hừ, sao Bách Thủ không thể phạt... phạt ngươi. Huynh ấy chịu trách nhiệm về an toàn của mỏ, có người gây... chuyện thì huynh ấy có quyền xử lý.” Tạ Đại thực khinh người quá đáng! Lý Đại Thạch tiến lên một bước thanh minh cho Bách Thủ.

“Đúng, vốn là... là... là ngươi không đúng, ngươi phải... phải... xin lỗi.” Chu Đại Sơn cũng phụ họa.

Tạ Đại khinh thường phun một bãi nước miếng sang bên cạnh, liếc xéo Bách Thủ: “Nếu như ta không chịu?”

Bách Thủ nhàn nhạt nhìn hắn, tuyệt không vì lời hắn nói mà tức giận: “Nếu như ngươi không xin lỗi, vậy căn cứ theo quy định tìm biện pháp khác để trừng phạt ngươi, ví như trừ tiền công!”

“Ngươi dám!” Tạ Đại trừng mắt.

“Có dám hay không không phải ngươi nói là được. Cũng không do ta quyết. Ta sẽ báo Lưu quản sự, để ông ta quyết định.”

Về khiếu nại của Tạ Đại nhất thời sứt giảm, khóe miệng cứng đờ, thật ra trong lòng hắn vẫn có chút chột dạ. Mặc dù bọn hắn đến từ Tạ gia, nhưng theo quan hệ của Bách Thủ và Nhị thiếu gia, Lưu quản sự không nhất định sẽ đứng về phía hắn.

Đúng lúc này có người kêu một tiếng: “Tam thiếu gia!”

Tạ Nhân tới.

Tạ Đại lập tức đổi thái độ, cúi thấp đầu.

Chu Đại Sơn và Lý Đại Thạch cũng đang hoảng đứng một bên, không lên tiếng nữa.

Tạ Nhân quét mắt qua mọi người, vẻ mặt nghiêm nghị: “Sao tất cả đều tụ tập ở đây, không cần làm việc sao?”

Sau đó mọi người thuật lại chân tướng sự tình cho Tạ Nhân. Hắn lập tức cau chặt chân mày, nhìn chằm chằm vào Tạ Đại, Chu Đại Sơn và Lý Đại Thạch: “Ba người các ngươi nhàn rồi, không việc gì làm đúng không? Nếu không muốn làm thì sớm xéo ngay cho ta!”

Chương 216: Tiểu nhân lộng quyền

Vừa nghe Tạ Nhân nói, Tạ Đại, Chu Đại Sơn và Lý Đại Thạch đều run sợ trong lòng, nhanh chóng cúi đầu thật thấp. Không ai muốn đánh mất công việc này cả.

Tạ Nhân lại nhìn về phía Bách Thủ, mặt không biểu tình nói: “Thân là đội phó đội tuần tra, tất cả an toàn ở chỗ đều do ngươi phụ trách. Sau này nếu xảy ra chuyện như vậy, người của đội tuần tra phải lập tức ngăn chặn.”

Tạ Đại nghe những lời này xong trong lòng càng thêm thấp thòm.

Chu Đại Sơn và Lý Đại Thạch âm thầm thở phào.

“Nhưng...” Ngay lập tức Tạ Nhân lại nói, trong lòng Chu Đại Sơn và Lý Đại Thạch lại nâng lên.

Tạ Nhân liếc nhìn qua Bách Thủ rồi lạnh lùng nói: “Trách nhiệm của đội phó vốn lớn hơn người khác, đến chút chuyện này cũng xử lý không tốt, sau này ta làm sao còn dám giao an toàn của mỏ cho các ngươi. Chuyện hôm nay ta sẽ trừng phạt, đầu tiên phải phạt ngươi, Dương Bách Thủ, bắt đầu từ hôm nay sẽ cách chức đội phó của ngươi.”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người liền xôn xao cả lên.

Cuộc cãi nhau này, người gây rối không có chuyện gì, người đến khuyên ngược lại lại bị phạt. Hình phạt này cũng đâu phải phạt nhẹ, không còn chức vụ đội phó mỗi tháng tiền lương lại ít đi 300 đồng tiền.

Về mặt Bách Thủ không hề có chút biến hóa nào, tựa như chuyện này không hề liên quan đến hắn.

Tạ Nhân thấy vậy thâm hừ lạnh trong lòng, lạnh lùng nói: “Chuyện ba người bọn họ gây rối hôm nay, bất kể do ai khơi mào, như ta đã nói, mỏ chúng ta phải đoàn kết, các ngươi có can đảm tự lại gây chuyện, không tuân theo quy định của mỏ. Vì vậy, ba người đều phải bị phạt, không hề có chuyện một người xin lỗi là xong chuyện...”

Nội tâm Bách Thủ sáng như gương, rõ ràng hắn đang mượn cơ cách chức đội phó của mình, chắc hẳn trong lòng Tạ Nhân đã sớm có dự tính sẽ làm như vậy?

Sau đó mọi người đều thở dài không dứt. Từ khi mỏ được mở ra, công việc của Bách Thủ cứ thay đổi không ngừng, chớp mắt được lên làm đốc công, sau đó lại thành đội phó, trong nháy mắt lại không còn gì nữa!

Chu Đại Sơn và Lý Đại Thạch vô cùng áy náy. Bách Thủ cười xòa nói với họ không có chuyện gì, có chức vụ kia hay không cũng không sao cả, giờ không cần phải đâm đương hắn còn cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Cũng bởi chuyện này, Chu Đại Sơn và Lý Đại Thạch mới trở thành bằng hữu!

Buổi tối, sau khi xong việc trở về, Lai Sinh an ủi Bách Thủ một hồi, còn thành khẩn thề thốt: “Ca, không sao hết, nếu sau này ca không thể lên mỏ làm việc, không phải còn có đệ sao? Đến lúc đó đệ liền theo ca, hai chúng ta lên núi săn thú cũng tốt. Vả lại, nghe nói bên ngoài cũng có việc làm tương tự, ví như khâu vá chẳng hạn, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục phong sinh thủy khởi.”

Bách Thủ vui vẻ cười: “Đúng vậy. Dù sao bây giờ ban đêm đệ cũng có thể tự lo cho mình rồi.”

Loan Loan không nhiều lời như vậy. Nàng chỉ cười nói một câu: “Như vậy cũng tốt. Không có chức danh chịu trách nhiệm hàng đầu, sau này đỡ phải làm nhiều, cũng không cần gánh nhiều trách nhiệm, còn có nhiều thời gian về nhà.” Sau đó nâng bàn tay nhỏ nhắn của Hán Nhi lên hươu hươu với Bách Thủ: “Hán Nhi, sau này cha con sẽ có nhiều thời gian về chơi với con, chúng ta sẽ ra ngoài chơi!”

Con nít không hiểu gì, nhưng nghe đến được đi chơi Hán Nhi rất mừng rỡ, nhóc vung bàn tay nhỏ nhắn lên không ngừng kêu: “Chơi, chơi, chơi!”

Chọc ba người ha ha cười quên mất chuyện không vui ban ngày!

Sau đó, khi Loan Loan và Bách Thủ đã lên giường nằm, nàng liền phân tích: “... Tạ Nhân là tên ngụy quân tử, sau này chàng nên đề phòng hắn nhiều hơn!”

Bách Thủ nghiêm túc gật gù đầu. Hắn vô cùng đồng ý với lời của Loan Loan!

Tin Bách Thủ bị cách chức không tới một canh giờ đã truyền khắp nơi. Xế chiều hôm đó, Diêm Sơn tới tìm Tạ Tam, Tạ Tam cười trấn an hắn: “... Vốn chức đội phó này giao cho ngươi cũng không thành vấn đề. Với năng lực của Diêm huynh đệ ngươi tuyệt đối có thể, nhưng hiện Tam thiếu gia nói, đội tuần tra ngoài đội trưởng ra không cần đến đội phó nữa, cho nên, ngươi xem...” Tò vè rất khó xử.

Diêm Sơn ngây ngốc hồi lâu không có phản ứng. Hắn không hề mong Bách Thủ sẽ bị cách chức, nhưng giờ Bách Thủ đã không làm nữa, vị trí phó đội trưởng này đã để trống, giao cho hắn làm chẳng phải rất tốt sao, sao giờ lại không cần chức đội phó nữa?

“Vây, vậy, bây giờ phải làm thế nào?” Không cần đội phó, Tạ Tam là đội trưởng, hắn nhất định sẽ không nói đùa. Nhìn lại các công việc khác ở mỏ, trông than không được tự do bằng tuần tra, ngược lại còn có chức đốc công trông than. Nhưng nghe nói Dương Phong kia rất biết nịnh bợ Tam thiếu gia, hơn nữa mình vì có chuyện ca ca mới được đến mỏ làm, so ra chắc Tạ Nhân thích để Dương Phong làm việc đó hơn.

Nhưng ở mỏ, trừ hai công việc này ra còn gì để hắn đổi. Đào than hắn nhất định sẽ không làm. Chuyển than cũng là việc tốn sức, dựa vào cái gì đổi cả tính mệnh ca ca hắn cuối cùng chỉ nhận được việc khổ sai?

Diêm Sơn lập tức không biết phải làm gì.

Tạ Tam thấy vậy không nhịn được cười nhạo hắn si tâm vọng tưởng, ngoài mặt vẫn tiếc hận an ủi hắn: “Người cũng đừng gấp, từ từ sẽ đến, chắc chắn sẽ có...”

Nhìn Diêm Sơn rồi đi, Tạ Tam xoay người đi tìm Tạ Nhân, học lại chuyện Diêm Sơn tìm mình một lần, sau đó tỏ vẻ đau khổ, bắt đầu đi nói: “Vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng nhìn bộ dáng kia thật đáng thương, cả nhà già trẻ...”

Thấy vẻ mặt Tạ Nhân dần dần trở nên khó coi, hắn lập tức đổi giọng, lời nói mang theo trách cứ: “Nhưng hắn cứ ba ngày hai lượt tới tìm thật không ổn, hoàn toàn không để thiếu gia vào mắt. Cho nên nó tài định tìm một lý do đuổi hắn đi đấy ă! Đừng nói là không cần chức đội phó, dù cần cũng không đến lượt hắn. Ý vào chút chuyện ca ca hắn mà muốn hạch sách chúng ta, có hơn nữa cũng không được nói, phải không ă, thưa Tam thiếu gia?”

Tạ Nhân hừ lạnh một tiếng, mặt không biểu cảm nói: “Hắn còn như vậy nữa cứ đuổi hắn ra ngoài đi, hắn không muốn làm thì còn người khác!”

Sau chuyện Bách Thủ, công nhân ở mỏ cung kính với Tạ Nhân hơn rất nhiều, trong lòng cũng không dám thấy Tạ Nhân để nói chuyện. Cho dù về mặt Tạ Nhân vô cùng hòa ái, ý cười đầy mặt, mọi người cũng không dám chậm trễ chút nào. Ngoài mặt Tạ Nhân nói đừng câu nệ, nhưng thấy những cố gắng mấy ngày nay của mình có hiệu quả thì cảm thấy vô cùng hài lòng.

*****

Sau khi thu hoạch lúa, ngoài đồng được nhàn rồi một thời gian liền đến lúc gieo hạt nữa. Giống tiểu mạch này trước khi trồng cần phải xới đất, trước kia mọi người đều dùng cuốc để cuốc, hiện sức lao động chủ yếu trong nhà đều lên núi đào than rồi, trong nhà chỉ còn người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, một ngày có thể làm được bao nhiêu việc đây? Cho nên mọi người đều hướng ánh mắt về nhà Loan Loan và Lý Trụ Đầu.

Hai nhà mỗi bên có một con trâu. Những năm qua hề có thời gian là Lý Trụ Đầu liền đưa trâu đi cày giúp, nhưng trâu này như ông bạn già của hắn vậy, cho nó làm nhiều liền cảm thấy đau lòng, cho nên cũng không muốn để trâu làm quá nhiều. Theo thường lệ năm nay Loan Loan cũng đưa trâu đi cày.

Những năm qua mọi người đều tự làm được nhưng năm nay bận rồi, không thể làm gì khác hơn đành nhờ vợ chồng nàng giúp họ cày. Không còn cách nào khác, Loan Loan và Bách Thủ đành phải đáp ứng. Nhưng thời gian nhàn hạ của Bách Thủ không nhiều lắm, trừ lên mỏ còn phải ra ruộng, rồi còn nghỉ ngơi, được một thời gian tinh thần cũng sút đi. Sau đó Lai Sinh liền theo Bách Thủ ra ruộng, dạy mấy lần Lai Sinh đã làm được.

Sau đó hai người liền chia thời gian, nếu Bách Thủ làm việc vào ban ngày, buổi tối liền cùng Lai Sinh làm việc một lúc thì về trước, để lại Lai Sinh một mình đánh trâu cày. Nếu Bách Thủ làm việc vào buổi tối, ban ngày hắn sẽ nghỉ ngơi thật tốt rồi mới đi giúp mọi người cày ruộng, ai cũng đều hiểu.

Về sau Lai Sinh ra ngoài cũng không cần Bách Thủ theo.

Mọi người cũng không ai ra thăm ruộng vào ban đêm nên ai nảy đều cho rằng là Bách Thủ cày.

Ruộng của mọi người cày cũng được gần hết, chỉ còn lại vài thửa cho Lý Trụ Đầu. Ban đêm Lai Sinh liền dắt trâu đến ruộng nhà Mạch Thảo. Đến nơi thì Hương Tú và Mạch Thảo đang chờ, Lai Sinh ngượng ngùng nói: “Hôm nay ta tới hơi trễ.”

“Không sao, vài mảnh ruộng trong nhà liền phiên người xua trâu cày giúp cho.” Hương Tú cười nói.

“Sao lại khách khí như vậy, để ruộng nhà hai người đến giờ mới cày đã trễ thời gian gieo hạt rồi.” Lai Sinh vừa nói chuyện vừa đánh trâu lên cày, thuần thục xua trâu xuống ruộng.

Trên mặt Hương Tú lộ vẻ kinh ngạc, ngoài miệng đáp lời Lai Sinh: “Sao lại trễ? Chúng ta nên cảm ơn người mới phải! May có người nhớ đến nhà chúng ta, nếu không hai mẹ con ta đã phải tự mình cuốc đất rồi, không chỉ mệt nhọc mà có khi còn trễ hơn bây giờ ấy chứ.” Dừng một chút nàng lại nói: “Hơn nữa Mạch Thảo nhà chúng ta cũng không làm được chuyện này.”

Lai Sinh lập tức phát tay với hai người: “Không sao, không sao, để ta làm cho! Hai người nói những thửa ruộng nào rồi về trước đi, trời cũng muộn rồi.”

Trên mặt Hương Tú thoáng qua ý cười, chỉ cho Lai Sinh mấy mảnh ruộng nhà mình rồi đưa Mạch Thảo về nhà.

Mạch Thảo theo Hương Tú về nhà còn có chút lo lắng về Lai Sinh, ra nắm tay với Hương Tú. Hương Tú sờ sờ đầu nàng cười nói: “Con đừng lo, đi nghỉ ngơi đi. Lai Sinh làm xong sẽ biết tự về mà. Không nghe hắn nói sao, thường ngày cũng là tự hắn ra ruộng làm thôi. Hắn ấy mà, không khờ như mình nghĩ đâu.”

Bận rộn cuối cùng cũng đến thu hỷ, mọi người trong thôn đều không quan tâm lần này đi thi Lý Đại Trí có đỗ cử nhân hay không, cũng không quan tâm Lý Khai Minh có được làm tú tài hay vào thư viện hay không, tất cả đều hướng về phía Tuấn Kỳ.

Khi Tuấn Kỳ được vào thư viện, mẹ hắn khi đó đã oai phong thôi rồi. Hơn nữa từ sáng đến tối đều treo Tuấn Kỳ ngoài miệng. Bất luận người có quan hệ tốt với nhà Tuấn Kỳ hay không đều chờ đợi nhìn vào. Mọi người đều muốn biết thư viện có phải rất lợi hại hay không, Dương Tuấn Kỳ ở đó nửa năm có phải sẽ trở thành tú tài hay không.

Mỗi ngày ánh mắt mẹ Tuấn Kỳ đều không rời Dương Tuấn Kỳ, liên tục bảo hắn đừng khản trương, không ngừng động viên hắn cố gắng. Nhưng trong lòng bà ta cũng khản trương muốn chết.

Dương Tuấn Kỳ cười bảo mẹ hắn đừng lo lắng. Hắn nhất định sẽ làm bài thật tốt, nhưng thật ra trong lòng không ngừng bồn chồn. Từ khi được vào thư viện, mẹ hắn mỗi ngày đều tươi cười, bà không chỉ tự thôi phồng với người trong thôn mình lợi hại thế nào, mà còn nhiều lần cùng nhà Loan Loan phát sinh mâu thuẫn, bà đều lấy việc mình được vào thư viện đọc sách để mĩa mai người ta. Hơn nữa mẹ thay hắn đính hôn hắn cũng không quá hài lòng, vì mẹ hắn không chỉ khoa trương hắn làm việc tài giỏi thế nào mà còn nói hắn quyết chí nhất định phải thi đậu tú tài.

Không sai, từ khi vào thư viện trong lòng hắn đúng là đã nghĩ như vậy.

Nhưng sau khi bà mới đến Đàm gia lại nói hắn nhất định sẽ đỗ tú tài.

Dương Tuấn Kỳ không phải người hay nói mạnh miệng, chuyện này đã tạo không ít áp lực cho hắn.

Chờ sau khi Dương Tuấn Kỳ đi, mẹ Tuấn Kỳ liền thay đổi khác hơn ngày trước, rất ít ra ngoài, có ra cũng rất vội vã, đứng nói hai ba câu liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Xem mắt con gái, nhìn trúng mẹ vợ

Vào một ngày nọ có người nhìn thấy mẹ Tuấn Kỳ vừa sáng sớm đã đi lên miếu thờ ở trấn trên, không chỉ thành tâm thành ý cúng tiền dầu vừng, mà còn thành tâm bái lạy bỏ tất trong đại điện. Thấy không yên lòng, bà ta lại cố ý đi chợ mua thịt heo về cúng bái tổ tiên Dương gia. Cha Tuấn Kỳ hỏi bà ta: “Chẳng phải lễ tết, lạy tổ tiên làm gì?”

“Ta đốt chút giấy tiền vàng bạc cho tổ tiên Dương gia, để họ phù hộ Tuấn Kỳ nhà chúng ta lần này được đỗ cao.” Mẹ Tuấn Kỳ vừa quỳ ở giữa nhà chính vừa trả lời cha Tuấn Kỳ, nói xong hai tay chấp trước ngực, thần sắc cung kính cầu khẩn: “Liệt tổ liệt tông Dương gia ngàn vạn lần đừng tức giận. Cha bọn nhỏ không hiểu chuyện, con thành tâm xin lỗi tổ tiên, mong người đừng chấp nhất cha nó, cũng đừng giận ông ấy, ông ấy chỉ là một lão già không hiểu chuyện. Nay con đốt thêm chút vàng bạc cho ông bà, thành tâm khấn lạy... Cầu tổ tiên phù hộ cho Tuấn Kỳ đỗ cao...” Vừa nói vừa khấn vái.

Cha Tuấn Kỳ vốn muốn hỏi thêm hai câu, vừa nghe lời này nhất thời bực mình lạng cằm. Lúc ông đi ra ngoài còn nghe thấy mẹ Tuấn Kỳ thảm thì: “Ông bà nhất định phải phù hộ Tuấn Kỳ, ít nhất cũng đỗ được tú tài!”

Lúc này mẹ Tuấn Kỳ như thể đã dốc hết vốn, đốt hết cả đồng tiền giấy trong nhà chính, bên trong còn sót vài miếng chưa cháy hết, nhất thời cả nhà tràn ngập sương khói. Cha Tuấn Kỳ cầm điều thuốc ngồi trong sân nhìn mẹ Tuấn Kỳ đi tới đi lui trong làn khói mông lung, chân mày cau lại khịt khịt mũi, thỉnh thoảng còn ho khan hai tiếng. Cứ như vậy bà đợi đến khi giấy cháy hết mới đi ra.

Trong lòng cha Tuấn Kỳ không khỏi oán than: “Bực mình!”

Lên miếu dâng hương, trong nhà tế tổ, vậy còn chưa đủ, sau đó mẹ Tuấn Kỳ nhớ tới bà nội Tuấn Kỳ, lại chuẩn bị đồ đặc ra phần mộ.

Cha Tuấn Kỳ giận đến hét lớn: “Bà lại phát điên cái gì, vô duyên vô cớ tế tổ, giờ lại chạy đi viếng mộ mã?”

Vì nhitử bảo bà làm gì cũng được. Mẹ Tuấn Kỳ cầm nhan đèn giấy tiền lên, nghĩ một chút dứt khoát cầm theo cái xèng, nói: “Ông thì biết cái gì. Ta chỉ muốn tốt cho con trai thôi!”

“Tốt cái mông!” Cha Tuấn Kỳ phát hỏa, chỉ vào cái xèng trên tay mẹ Tuấn Kỳ hét: “Bỏ nó xuống, bà còn ngại chưa đủ mất mặt sao? Còn muốn đi đắp mộ? Ăn no rửng mỡ đi kiếm chuyện... không phải chỉ đi thi thôi sao? Ồn ào đến ai cũng biết, làm như sắp lên trời không bằng! Ngày ngày mọi người đều nhìn ngó như con khỉ, mặt già cũng bị bà làm mất hết rồi...”

Cha Tuấn Kỳ gào lên chấn động cả căn nhà. Mẹ Tuấn Kỳ mặt không đỏ, thờ không gấp ngồi dưới mái hiên, chờ cha Tuấn Kỳ nể nang xong mới nói: “Nói xong rồi? Xong thì tôi đi à. Lát ông nhớ ra ruộng tưới rau đó!”

Cha Tuấn Kỳ ghen hòng, thật là cắt thịt nuôi thỏ, đàn gảy tai trâu!

Chuyện ồn ào nhà Tuấn Kỳ đã sớm truyền khắp thôn. Chờ mẹ Tuấn Kỳ mang đồ ra ngoài người trong thôn cũng tò mò đi theo, một hàng người đứng ở cửa thôn cười hi hi ha ha nhìn mẹ Tuấn Kỳ quỳ lạy trong khu mộ.

Sau tiết Bạch Lộ* có chút lạnh lẽo, thỉnh thoảng mới thấy mặt trời nhưng cũng không hề nóng bức. Kể từ khi con trai biết đi, Loan Loan không còn thời gian cho riêng mình nữa. Suốt cả ngày nàng phải theo sau bé con. Nhóc thích sờ cái này, nhìn cái kia. Nàng không chỉ đề phòng con ngã mà còn phải luôn đề ý xung quanh xem có đồ gì dễ làm con bị thương hay không. Có khi không đề ý một chút là bàn tay nhỏ bé kia đã tóm được đồ không nên nắm.

Tiết Bạch Lộ*: là tiết thứ 15 trong 24 tiết, vào khoảng ngày 7-9 tháng 9 hàng năm, mặt trời đi qua kinh tuyến 1650.

Vào tiết này khí lạnh sẽ dần xuống, sương ngưng tụ lại thành giọt trở nên trắng xóa. Vào sáng sớm có thể thấy giọt sương đọng trên ngọn cỏ do ban đêm hơi nước tụ thành. Có câu: "Bạch Lộ bạch mê mê, thu phần đạo tử tề", ý nói tiết Bạch Lộ nếu có sương sẽ báo trước một mùa thu hoạch no đủ.

Đi lại trong sân đã không còn thỏa mãn được lòng hiếu kì của đứa trẻ. Trước kia Loan Loan hay bế con đi dạo quanh trong thôn, giờ đến lượt thằng nhóc kéo nàng xông loạn, làm nàng mệt mỏi không thôi!

Kể từ khi mấy đứa trẻ Nguyên Bảo, Thạch Đầu đi tư thực, trong thôn liền vắng đi tiếng cười của trẻ con, yên ắng đi nhiều lắm.

Mãi mới thấy mẹ Nguyên Bảo đi từ trong nhà ra, Loan Loan dắt con qua chào hỏi. Thấy Loan Loan đầu đầy mồ hôi, mẹ Nguyên Bảo cười nói: "Mệt hả?"

Loan Loan lau mồ hôi trên trán, thờ hồn hèn nói: "Sao làm khổ người ta thế không biết?"

"Mọi thế đã khổ mọii rồi sao? Chờ đến lúc thằng nhóc biết chạy, nó lại không muốn đi, khi đó sẽ đòi mọii bế cho đấy. Vóc người lớn hơn, bế càng nặng tay, lúc ấy chỉ sợ ngày ngày mọii sẽ than đau tay cho coi!"

Loan Loan không chút hình tượng ngồi bệt xuống trước cửa nhà Nguyên Bảo, vô lực vuốt trán thở dài!

Mẹ Nguyên Bảo thấy vậy khẽ cười, lập tức lại nói: "Có người tới, đứng lên đi."

Loan Loan đứng lên. Lúc này Lý Trụ Đầu dắt xe trâu đi tới, nhìn thấy hai người bế theo đứa nhỏ, dừng xe lại trêu chọc nó: "Ôi, tiểu tử này càng lớn càng cứng cáp ha!"

Hán nhi ngẩng cái đầu nhỏ nhìn Lý Trụ Đầu, toét miệng cười ha ha, chọc Lý Trụ Đầu khen thông minh.

Chờ Lý Trụ Đầu đi, Loan Loan lại nặng nề ngồi xuống, mẹ Nguyên Bảo thấy vậy lắc đầu cười.

Đến trưa Loan Loan dẫn con trai về nhà, sau đó để Lai Sinh trông con, nàng vào bếp nấu cơm. Ăn trưa xong, Loan Loan bế con, Lai Sinh vác thùng sương sáo ra chân núi bày quây. Bày quây xong ở mỏ cũng đến giờ cơm. Chờ tất cả thợ mỏ cơm nước xong, Hương Tú và Tạ đại nương bụng bát đĩa ra rửa. Lúc này bà mối Vương hôn hờ vẩy khăn đi tới, kéo Hương Tú sang một bên, hai người thì thầm nói chuyện.

Thì ra trước đó Hương Tú nhờ bà mối Vương tìm nhà chồng cho Mạch Thảo, nhưng vẫn không có nhà nào thích hợp. Mấy ngày trước bà mối Vương ra ngoài, vừa lúc đến sông Tiểu Gia liền quen biết bà mối Tiểu. Hai người cùng hàn huyên một lát, không tán gẫu không biết, nói ra mới thấy chuyện sao trùng hợp vậy.

Ở sông Tiểu Gia có một người họ Tiểu muốn tìm vợ. Tiểu gia này có ba con trai, con lớn nhất đã thành hôn, con thứ hai Tiểu Hoành năm nay 21 tuổi, và một tiểu nhi từ đã có cô nương thanh mai trúc mã. Nhà gái người ta thấy nữ nhi cũng không còn nhỏ, muốn sớm thành thân, nhưng lớn nhỏ có thứ tự, lão nhị chưa thành hôn, lão tam làm sao vượt trước thành thân được?

Cho nên, Tiểu gia bắt đầu tìm mối hôn cho Tiểu Hoành. Tiểu Hoành cao hơn, da trắng hơn hai huynh đệ, lúc trước cũng có không ít cô nương thích hắn. Vì hắn thấy mình có điều kiện tốt nên trong vài năm xem mắt không ít cô nương vẫn không vừa ý cô nương nào.

Sau người ta cũng biết tầm mắt hắn cao, bản thân lại không có nhiều bản lĩnh, dù có đến xem cũng không được người đồng ý.

Hai bà mai đưa điều kiện của mỗi bên ra đều thấy rất hợp nhau. Mạch Thảo dù cảm nhưng dung mạo không tệ, là người hiền lành, kết duyên với Tiểu Hoành cũng vừa xứng. Bà mối Tiểu trước đến Tiểu gia, người nhà họ Tiểu nghe xong cũng cảm thấy có thể. Sau đó bà mối Tiểu đưa tin cho bà mối Vương, bà ta cực kỳ hưng phấn chạy đến tìm Hương Tú.

Sau khi Hương Tú nghe xong thì rất do dự: "Đối phương thật không đề ý Mạch Thảo nhà chúng ta là người cảm?"

Bà mối Vương cười nói: "Ôi trời, mọii yên tâm đi, ta đều đã nói hết hoàn cảnh nhà mọii rồi, mà đối phương đâu nói gì, chắc không có trở ngại gì đâu."

Danh tiếng của Hương Tú trong thôn không tốt nên nàng sợ người ta đề ý đến chuyện này. Nếu đã biết tình cảnh nhà mình mà người ta không nói gì thì tốt quá. Nhưng không biết nhân phẩm đối phương như thế nào? Như nhìn ra Hương Tú đang nghĩ gì, bà mối Vương ra vẻ như đang suy tính cho Mạch Thảo nói: "Bất kể chúng ta nói thế nào, tất cả đều do mọii quyết định đấy! Mọii là mẹ Mạch Thảo mà. Hay mọii đến gặp người ta trước đi?"

“Được.” Hương Tú đồng ý ngay, dù sao nàng cũng đang có ý đó.

Hôm sau, khi Hương Tú làm xong việc ở mỏ một lát thì bà mối Vương tới. Vì Hương Tú không thể rời mỏ nên chỉ có thể mời đối phương đến đây. Loan ngồi bên quầy trông thấy bà mối Vương kéo Hương Tú thần thần bí bí đi ra khỏi cửa thôn.

May mà ngoài ruộng có người làm việc, nam tử kia đang đứng ven đường nói chuyện, bà mối Vương kéo Hương Tú giả bộ lơ đãng đi ngang qua. Hương Tú vội vã liếc mắt nhìn: thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính, da hơi trắng, cũng là người tuần tú, không biết tính tình thế nào đây.

Đi được một đoạn gần liền nghe thấy giọng bà mối Vương “Ai ôi” một tiếng: “Ta quên mang tiền theo rồi, hay chúng ta quay về chút đã.”

Hương Tú gật đầu đồng thời liếc mắt sang bên này. Người làm việc trên ruộng không hề chú ý đến hai người. Nam tử kia bất chợt quay đầu lại nhìn nàng.

Sau đó hai người quay gót trở về, lúc đi qua nam tử kia hần còn khẽ rử mi mắt, chủ động tránh sang một bên.

Biết nhường đường, ấn tượng của Hương Tú với nam tử này cũng không tệ lắm.

Sau khi trở về, bà mối Vương liên tục hỏi nàng: “Thế nào? Thế nào? Người không tệ chứ?”

Hương Tú gật đầu: “Người thì không tệ đấy, nhưng không biết nhân phẩm thế nào?”

“Có câu mặt do tâm sinh! Hần có tướng đoan chính thế kia đương nhiên không phải loại tiểu nhân gì.”

Hương Tú nói muốn về suy nghĩ một chút. Bà mối Vương cũng không vội, bảo nàng có gì thì nhắn với bà ta một câu, để bà báo lại tin tốt với người ta.

Liên tiếp hai ngày Hương Tú bên này cũng không có động tĩnh gì, bà mối Vương cũng không thúc giục. Hương Tú chưa trả lời nhưng bên kia đã gửi tin.

Đáp lời chỉ có một câu: Tiểu Hoàn nhìn trúng Hương Tú rồi. Hần không để ý Hương Tú là một quả phụ, cũng không để ý nàng lớn tuổi hơn, muốn hỏi Hương Tú có nguyện ý không.

Tin này làm bà mối Vương ngạc nhiên vô cùng.

Làm mai cho con gái, người ta lại nhìn trúng mẹ vợ, lần đầu mới thấy à!

Tiểu Hoàn chưa gặp Mạch Thảo đương nhiên không biết nàng trông thế nào, nhưng từ sau hôm gặp Hương Tú, lòng hần lúc nào cũng lớn vồn bóng dáng nàng. Sau đó hần nhờ người làm mai đến gặp bà mối Vương. Bà mối Vương cũng bị dọa sợ một lúc. Sau khi cẩn thận ngẫm lại, bà thấy chuyện này cũng có thể được.

Sau đó đi tìm Hương Tú, Hương Tú vừa thẹn vừa giận, thiếu chút nữa đã tổng tiền bà mối Vương ra khỏi cửa.

Bà mối Vương nhẫn nại khuyên nàng, bày hết những chỗ tốt trong chuyện này cho nàng xem một lượt.

“... Hai người cô nhi quả mẩu rất dễ bị người ức hiếp. Ta nói này, thay vì tìm nhà chồng cho Mạch Thảo, chi bằng muội tìm cho mình một nam nhân trước đi. Trong nhà có đàn ông ai dám khinh thường, như vậy Mạch Thảo mới dễ tìm được nhà chồng...”

Bà mối Vương nói không phải không đúng. Trong nhà có đàn ông chắc chắn không ai dám khi không lại tới tìm hai người gây chuyện. Có chồng rồi, nàng không cần ngày ngày lo sợ, nói không chừng những lời đồn đãi trong thôn kia cũng sẽ dần lắng xuống. Khi đó danh tiếng của nàng cũng dễ nghe một chút, không như bây giờ gây trở ngại đến việc tìm nhà chồng cho Mạch Thảo.

Lừa gạt của Hương Tú liền tiêu tan một nửa, cẩn thận cân nhắc.

Bà mối Vương thấy có hy vọng, lập tức lại nói: “Và lại, muội còn trẻ như vậy, chẳng lẽ nửa đời sau cứ ở vậy? Coi như tìm được nhà chồng cho Mạch Thảo gả đi, liệu họ có cho con bé được trở về thường xuyên không? Cả đời này muội không muốn gặp lại con gái nữa sao?” Lời này của bà mối Vương một chút cũng không khách khí, ngầm ám chỉ thanh danh Hương Tú hiện giờ không tốt, Mạch Thảo gả đi có khi vì người mẹ như nàng mà không cho Mạch Thảo lui tới nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Sốt ruột

Tất nhiên Hương Tú hiểu những gì bà mối Vương nói, nàng không tức giận cũng không phản bác, nàng chỉ cúi đầu khẽ nén nước mắt rơi.

Bà mối Vương thờ dài: “Dù sao chuyện này muội biết, ta biết, hần biết, trời biết, đất biết. Muội cứ suy nghĩ thật kỹ trước đi, quyết định rồi thì đến tìm ta.

Ta trả lời người ta sau.”

Trong lòng Hương Tú rất bối rối. Giờ nàng không biết nên làm thế nào cả. Trước kia nàng muốn tìm một người đàn ông toàn tâm toàn ý biết bao, không ngờ lúc không tìm lại xuất hiện. Nhưng Tiểu Hoành là đối tượng xem mắt của Mạch Thảo, lại đối với mình. . . Nam nhân như vậy liệu có tin được không, nàng sợ lại giống như trước kia.

Không biết bà mối Vương sợ hay là sốt ruột vì Hương Tú vẫn chưa đáp lời mà hai ngày này cứ rảnh rỗi là chạy đến quán của Loan Loan ngồi. Ngồi một chút là đến trưa, nói chuyện nọ sợ chuyện kia vẫn chưa hết đề tài, sau mới nói chuyện này cho nàng nghe.

Loan Loan há hốc mồm ngơ ngác nhìn bà mối Vương, hồi lâu mới nói: “Chuyện này đại nương chưa nói với người khác chứ?”

“Sao có thể?” Bà mối Vương vỗ vỗ ngực đảm bảo: “Ta đã hứa với Hương Tú không nói chuyện này cho ai, bất kể thành hay không đều không để người ta khó xử mặt!” Sau đó vừa nhìn nàng vừa cười hi hi: “Nhị muội tử không giống họ!”

Loan Loan giật giật khoe miệng cười theo, trong lòng quyết định, sau này con trai nàng tìm vợ tuyệt đối sẽ không nhờ bà mối Vương hỗ trợ!

Nói nàng không nhiều chuyện là không phải, chẳng qua nàng không giống những người trong thôn, nghe được gì cứ phải nói ra từ miệng mình một lần!

Cả ngày tinh thần Hương Tú đều hoảng hốt, nàng thực không biết nên nói chuyện này với Mạch Thảo thế nào. Về sau nhìn thấy ánh mắt mập mờ của Tạ Tam hai ba lần, Hương Tú rốt cục hạ quyết tâm, bất kể thế nào, vì Mạch Thảo nàng phải tìm một người đàn ông để cưới thôi.

Còn chưa kịp nói cho bà mối Vương thì Tiểu Hoành đã đến nhà bà mối Vương trước.

“... Những thứ này ta mới mua ở chợ hôm nay, đại nương dùng thử đi.”

Bà mối Vương nhìn các loại đồ ăn ngon trên bàn trong lòng tấm tắc nghĩ, Tiểu Hoành này đã nóng lòng rồi đây, mới đó đã chạy tới nhờ mình giúp nữa.

Ngoài mặt khẽ cười nói: “Sao có thể không biết xấu hổ như vậy, đã để cháu tốn kém rồi!”

Tiểu Hoành lộ vẻ nho nhã, lễ độ: “Đây là để hiếu kính đại nương, mong đại nương giúp ta nói tốt với người nhiều một chút. Chuyện này có chút đường đột, nhưng ta rất thật tâm. . .”

Một phen nói rất chân thành.

Bà mối Vương cười ha ha đáp ứng: “Cháu yên tâm, ta sẽ nói giúp cho. Chỉ là chuyện này cuối cùng thế nào còn chưa biết. Chỉ cần cháu không chê nàng mang theo con gái là được rồi.”

“Sẽ không, sẽ không.” Tiểu Hoành vội nói: “Hiện mười dặm tám thôn xung quanh Dương gia thôn này đều nói đây là mảnh đất tốt, lần lượt đều có mộ, chuyện gì cũng được ưu tiên. Cháu còn sợ nàng ghét bỏ nhà cháu ở thôn bên kia cách đây quá xa!”

“Chuyện này có hề gì! Người muốn lên mộ làm ở mười dặm tám thôn đều có, chỉ cần cháu làm được công việc vất vả này, người trên mộ đều nhận vào không phân thôn nào cả.”

“Ồ, phải không? Không biết hiện tại mộ có cần người nữa không? Cháu nghe nói trừ đào mộ và chuyển than, còn có công việc tuần tra nhẹ nhàng hơn. Hơn nữa mỗi tháng cũng được không ít tiền. Trước kia Hương Tú được điều từ thôn trang lên mộ nấu cơm, chắc hẳn cũng quen biết không ít người ở thôn trang. Đại nương bảo nàng yên tâm đi, sau khi thành hôn với cháu, chỉ cần có thể tìm người thuyết phục mộ nhận cháu vào làm, sau này nàng không cần phải lên mộ nấu cơm nữa đâu!”

Chuyện trước kia Hương Tú làm việc ở thôn trang, sau lại được chuyển tới mộ nấu cơm, đều do bà mối Vương nói cho Tiểu Hoành biết. Giờ nghe Tiểu Hoành nói những lời này, bà phân vân không biết mình có nhầm tưởng hay không mà cảm thấy như người này đang muốn dùng Hương Tú để giúp hắn tìm được một việc nhẹ nhàng ở mộ?

Có suy nghĩ này cũng không sao, là người ai mà không muốn có một công việc vừa nhẹ nhàng vừa kiếm được nhiều tiền. Chỉ với câu nói này vẫn còn được, chỉ cần hắn có trách nhiệm với vợ con là được rồi.

Hai người nói một hồi, Tiểu Hoành thiên ân vạn tạ rồi đi. Chờ Tiểu Hoành đi rồi, Lý Trụ Đầu từ trong nhà đi ra, cau mày nhìn bà nói: “Mặc dù Hương Tú này không được người trong thôn ưa thích nhưng dù sao cũng là người một thôn, bà đừng hại người ta.”

Bà mối Vương trừng mắt: “Ta hại nàng bao giờ? Giờ nàng như vậy còn không bằng tìm một nam nhân đứng đắn cho rồi.”

Lý Trụ Đầu ngồi xuống bậc thềm, đốt thuốc hít một hơi rồi mới nói: “Đi coi mắt nữ nhi lại xem trọng mẹ vợ, lỡ như đến lúc hai người thành hôn rồi Tiểu Hoành đột nhiên lại thấy Mạch Thảo tốt hơn thì sao?”

Bà mối Vương sùng sốt, quả thật bà chưa nghĩ tới vấn đề này, nhưng giờ chuyện đã thành ra như vậy còn có thể thay đổi được sao? Nói tốt vào cũng là bà, chẳng lẽ bây giờ lại đi nói với Hương Tú chuyện này không được tốt lắm?

Tuy Hương Tú là người chẳng ra gì, nhưng đứa nhỏ Mạch Thảo này lại rất ngoan ngoãn, nhất thời, bà mối Vương ngồi ngây ngẩn trong sân.

Sau khi Tiểu Hoành rời khỏi nhà bà mối Vương cũng không về ngay, mà hẩn đi đến chỗ bãi than phía chân núi.

Loan Loan đang ngồi trong quây sương sáo thì trông thấy một nam tử xa lạ đi tới. Người ở mỏ tuy nhiều, nhưng nàng đều đã gặp một hai lần, mà người này ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ, hiển nhiên không phải người làm công, vậy ai đây?

Đang suy nghĩ thì người nọ dừng trước quây, hẩn nhìn vào thùng, vừa nhìn vừa liếc về phía bãi than ở phía xa, ngoài khu bếp không có người, chỉ thấy dường như có ai đó đang bận rộn bên trong.

Tiểu Hoành lại nhìn vào trong thùng hỏi: “Đây là gì thế?”

“Sương sáo, ăn rất mát. Vị đại ca này, hay là vào ăn một chén nha?” Loan Loan cười nói.

Tiểu Hoành ngần ra: “Ta chưa nghe thấy có thứ này bao giờ?”

Loan Loan lấy bát ra: “Đương nhiên, thứ này ở chỗ khác không có đâu, công nhân ở mỏ mỗi ngày đều tới ăn, có muốn không? Một đồng một chén, còn có thể thêm một lần.”

“Được.” Móc ra một đồng đưa cho Loan Loan. Bên cạnh vừa lúc có một cái ghế, Tiểu Hoành thuận thế ngồi xuống, nhìn mỏ lác đác không có mấy người, hỏi: “Mỏ chỉ có ngần này người sao?”

Loan Loan đưa sương sáo đã làm xong cho hẩn, cười nói: “Ai bảo, mọi người đều lên núi đào than rồi. Từ trên núi xuống đây phải đi một đoạn đường, để xuống được đây tốn không ít thời gian đâu, sao có thể giống như đi chợ người ta nườm nượp chứ.”

Tiểu Hoành nghe vậy bật cười ha ha.

Loan Loan thấy hẩn ngũ quan đoan chính, không giống người làm việc cả ngày dưới ánh mặt trời, tò mò hỏi: “Đại ca, huynh là người thôn nào thế?”

“Sông Tiểu Gia”

A... “Đến tìm việc?”

“À... phải.”

“Hình như ta không nghe thấy trên mỏ muốn tuyển người.”

“À, thì... nếu có người quen thì vào được không?”

“Huynh có người quen? Ai vậy?”

Khụ... “Cũng không hẩn.”

Loan Loan hoài nghi nhìn Tiểu Hoành. Người này nói chuyện không rõ ràng, Sông Tiểu Gia, trong đầu nàng linh quang chột lóc, bà mối Vương từng nói chuyện của Mạch Thảo, người nhà kia ở sông Tiểu Gia, lẽ nào người này chính là...

Nàng thấy nam nhân này thật lớn gan, coi trọng mẹ người ta giờ còn không biết vô liêm sỉ tới cửa, nhưng mới vừa nói hình như là tới tìm việc, theo như lời hẩn người quen chẳng nhẽ lại là Hương Tú?

A, lẽ nào Hương Tú đã đồng ý!

Vừa nghĩ tới sau này đến dự hôn lễ của Hương Tú, Loan Loan cũng không biết bản thân nên có vẻ mặt gì nữa!

Mà dưới chân núi cách đó không xa, mấy người Tạ Tam đang ngồi dưới đất nhìn về bên này. Một người thợ mỏ từ phía sau Tạ Tam chạy đến trước mặt hẩn báo cáo những gì mình nhìn thấy, hơi thờ còn hơi loạn: “... không ngờ vừa lúc để tiểu nhân nghe được, rõ ràng nam nhân kia thật muốn cưới Hương Tú.”

Tầm mắt Tạ Tam nheo lại, nhìn về phía xa: “Không nghe lầm chứ?”

“Tạ đốc công, tuyệt đối không nghe lầm!” Thợ mỏ cười hề hề: “Không ngờ lão nương này ngọt nước như vậy, trượng phu của nữ nhi cũng bị nàng ta đoạt. Đứa bé cầm kia cũng không tệ, thật không biết ánh mắt nam nhân này thế nào nữa?”

Trong mắt Tạ Tam bắn ra một tia hàn quang: “Muốn kết hôn với Hương Tú? Đi, cho hẩn biết tay.”

Mấy người đều kinh ngạc, lập tức đi theo. Mọi người cũng đã nghe tin đồn giữa Hương Tú và Tạ Tam, có người còn nhân cơ hội nói: “Đúng, đúng, đúng, dám tranh đoạt với Tạ đốc công, lại còn dám lên mỏ, lá gan cũng thật lớn mà!”

Tạ Tam nâng cao thất lung tiến lên phía trước, không phản đối lời nói của người này. Mấy người đi phía sau lập tức liếc mắt nhìn nhau, nháy mắt ra hiệu, xem ra hai người thật có gian đấu!

Mấy người người một câu, ta một câu ào ào bàn tán tiến về phía quày sương sáo của Loan Loan.

Loan Loan thấy Tạ Tam dẫn theo người tới trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

Mặc dù thấy Tiểu Hoành là tên nam nhân không ra gì, nhưng nàng cũng không thuận mắt Tạ Tam. Và lại Hương Tú cũng đáng thương, cãi nhau ỏm tỏi lên thì thanh danh Hương Tú thật sự bị hủy rồi.

Cho nên có lòng nhắc nhở Tiểu Hoành, nhưng ánh mắt Tiểu Hoành đang nhìn chăm chăm vào khu bếp bên kia, không hề thấy được Loan Loan nháy mắt ra dấu mấy lần.

Thấy Tạ Tam đi tới, Loan Loan làm bộ như không thấy, cúi đầu làm chuyện bản thân nên làm.

Tiểu Hoành không ngừng tự hỏi vì sao mình ngồi lâu như vậy vẫn không thấy Hương Tú. Thực ra trong lòng hắn cũng đang xoắn xýt, Hương Tú chưa hồi âm hắn không biết là có ý gì, chỉ sợ chuyện này hắn làm như vậy coi như đi tong, hôm nay mới hấp tấp chạy tới tìm bà mối Vương.

Lúc về không kèm được bước chân cứ thế đã đến chân núi rồi. Hắn vừa muốn nhìn Hương Tú lại sợ phải thấy nàng.

Một là sợ Hương Tú thấy hắn sẽ tức giận, chuyện này không thể đùa được; hai là sợ người khác biết sẽ ảnh hưởng đến Hương Tú.

Trong lòng đang trầm tính xem có nên dứt khoát về nhà hay không thì trước mắt đột nhiên tối sầm, có một người đàn ông cười ha ha chặn trước mặt hắn.

*****

Tạ Tam cười ha ha đứng trước mặt Tiểu Hoành, đánh giá hắn từ đầu đến chân một phen, nhếch miệng, sau đó nhổ một bãi xuống đất, mẹ nó, một tên tiểu bạch kiểm!

Tiểu Hoành nhìn Tạ Tam, vừa nhìn mấy thợ mỏ bên cạnh, khề mỉm cười: “Không biết vị huynh đài này có chuyện gì?”

“Biết đây là chỗ nào không? Ngươi từ đâu tới?” Tạ Tam tà tà lườm hắn.

Tiểu Hoành nhìn Loan Loan đang cúi đầu, rồi nhìn về phía Tạ Tam: “Ngươi là ai, ta sao phải nói với ngươi?”

“Tiểu tử ngươi biết đây là ai không?” Một thợ mỏ lập tức nhìn chăm chăm vào Tiểu Hoành hỏi, lại thối phồng Tạ Tam một phen: “Đây là Tạ đốc công ở mỏ của chúng ta. Chuyện ở công trường đều do ngài ấy quản. Giờ cả khu này đều thuộc khu mỏ của chúng ta. Ngươi không phải người Dương gia thôn, cũng không phải công nhân ở mỏ, chúng ta có lý do hoài nghi ngươi có liên quan đến vụ mất trộm lần trước!”

“Ngươi chớ nói hươu nói vượn.” Tiểu Hoành đứng vọt lên: “Ta tới tìm người.”

“Tìm người?”

Mấy người Tạ Tam cười ha ha.

“Ngươi đến tìm cô nương ở khu bếp kia?”

Lời nói không khỏi mang theo ý xấu, mặt Tiểu Hoành một hồi xanh, một hồi trắng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Trúc lam đả thủy nhất trường không*

Edit: Tran Phuong

Beta: Nora

*Công đã tràn mức nước bằng giò trúc

“Nói cho ngươi biết, nếu ngươi đến mỏ tìm việc thì phải tìm Tạ đốc công của chúng ta, nhưng với thái độ vừa rồi ngươi đã đắc tội Tạ đốc công, cho nên ngươi nhanh rút đi thì hơn!” Mấy thợ mỏ cáo mượn oai hùm.

Tạ Tam nghe được ngửa đầu cao ngạo liếc hắn một cái.

“Nếu người đến để tìm cô nương ở khu bếp kia, hề hề...” đám người cười thật đậm đặng: “Người nên hỏi Tạ đốc công trước mới phải.”

Tiểu Hoành ngẩn ra, trong lòng chợt nghĩ đến một nguyên do, sau đó vẻ mặt lập tức tràn đầy tức giận, hết xanh rồi lại trắng, để ba người đối diện thấy được vẻ mặt vô cùng đặc sắc. Hắn không ngờ Hương Tú lại là người như thế, thiệt là vũ nhục hắn, nhất thời cảm thấy bản thân bị người đùa bỡn. Hắn trừng mắt nhìn mấy người kia một cái rồi bỏ đi không thèm ngoảnh đầu lại.

Mấy người Tạ Tam thấy vậy thì sáng khoái liền hỏi, chờ đến khi không thấy bóng dáng Tiểu Hoành nữa liền thuận thế ngồi xuống chỗ Tiểu Hoành vừa ngồi, giờ tay lên: “Cho mấy chén sương sáo.”

Loan Loan không thèm liếc mắt, bất động thanh sắc mức bốn chén sương sáo, thần nhiên nói: “Bốn đồng.”

Tạ Tam liếc nâng một cái, móc ra bốn đồng ném lên ván gỗ. Loan Loan cầm tiền rồi nặng nề ngồi xuống, đến nhìn cũng không thèm nhìn họ, làm tiếp việc trong tay đang làm.

Mà lúc này, bà mối Vương và Hương Tú đều không biết những chuyện vừa phát sinh. Tạ Tam rời đi không bao lâu thì bà mối Vương đến khu bếp tìm Hương Tú, hai người nói chuyện một lát rồi bà ta rời đi.

Hương Tú ngồi trong khu bếp suốt một canh giờ, từ những lời bà mối Vương nói có thể thấy Tiểu Hoành cũng có một phần thật lòng, làm nàng hơi động tâm, nhưng lần này bà mối Vương không cực lực khích lệ nàng nữa, mà chỉ khuyên nàng nên suy nghĩ kỹ càng.

Nếu ý trời đã vậy đành phải thuận theo thôi. Hương Tú nói với Tạ đại nương một tiếng rồi chuẩn bị đi tìm bà mối Vương, nàng quyết định sẽ cho Mạch Thảo một gia đình an ổn.

Đi qua quán của Loan Loan, nàng còn cười chào hỏi. Trong lòng Loan Loan chợt động liền hỏi: “Tỷ đi đâu sao?”

Hương Tú cười nói: “Đi tìm Vương đại nương.”

Quả nhiên, ý niệm trong đầu Loan Loan xoay chuyển trăm ngàn lần. Nhìn dáng vẻ Hương Tú dường như đã có quyết định, nàng định nói cho Hương Tú biết chuyện Tiểu Hoành và Tạ Tam, đột nhiên bị một tiếng “Hương Tú” cắt đứt.

Tạ Tam chậm rãi đi từ phía sau tới.

Thấy Tạ Tam, Loan Loan nhú mày. Trong lòng Hương Tú thoáng bất an, lập tức trấn định lại nói: “Tạ đốc công, có chuyện gì sao?”

Tạ Tam ha hả cười: “Đi đâu đây?”

Không đợi Hương Tú trả lời hắn lại hỏi: “Đi tìm bà mối Vương nhỉ?”

Hương Tú thoáng giật mình.

Tạ Tam chấp tay sau lưng nhìn xéo nàng, thần sắc trên mặt cũng lạnh lùng, miệng châm chọc nói: “Sao, tìm được nam nhân muốn gả rồi?”

Mặt Hương Tú nhất thời đỏ bừng.

“Ta nói cho nàng biết, nam nhân kia sẽ không cần nàng nữa đâu. Với thanh danh hiện tại của nàng, ta thấy nàng nên chết cái tâm kia đi. Ngoan ngoãn đi theo ta! Nói không chừng nàng còn có ngày được sống tốt, nếu không thì...” Sau đó hừ lạnh một tiếng quay người đi.

Hương Tú ngơ ngác đứng tại chỗ. Chờ Loan Loan nói mọi chuyện cho nàng biết, sắc mặt nàng đã trắng bệch, ngây người như phỗng, nhìn mông lung về phía trước không một chút phản ứng. Loan Loan gọi nàng vài tiếng vẫn không thấy đáp lại, một lúc sau nàng hức một tiếng òa khóc lên.

Tiểu Hoành chịu sỉ nhục quá lớn ở Dương gia thôn, sang hôm sau bà mối Tiểu tìm đến bà mối Vương, vừa vào cửa lên quở trách một hồi: “...Sao lại có loại người như vậy, uống công ta còn tin tưởng bà như thế, bà cũng không sớm nói cho ta biết, làm hại ta giờ bị Tiểu gia oán giận không còn một chỗ...”

Bà mối Vương cũng có chút bất bình: “Có nhiều chuyện người ta thích nói thế nào sao ta quản được. Ta đã sớm nói cho bà biết nàng ta là quả phụ rồi đấy thôi. Điều nói trước của quả phụ nhiều thị phi, không ngờ Tạ Tam đó lại là kẻ không cần da mặt...” Vừa nói về mặt bà ta cũng mang theo tức giận, đơn giản chỉ muốn đổ toàn bộ trách nhiệm trong chuyện này lên người Tạ Tam. Tin đồn nhảm nghe được, người nhiều thị phi nhiều, một truyền mười, mười truyền trăm, sau khi truyền sẽ thay đổi, bà chỉ không ngờ da mặt Tạ Tam lại dày như vậy, còn vũ nhục Tiểu Hoành không còn một mảnh.

Chờ bà mối Tiểu vừa đi, bà mối Vương liền đến nhà Hương Tú.

“... Sao muội lại chọc tới tên lưu manh như Tạ Tam kia, giờ thì tốt rồi, không chỉ đắc tội Tiểu gia, chuyện này nhất định còn huyền nào trong thôn làm cho không ít người biết đến. Không phải muội muốn tìm cho Mạch Thảo một nhà chồng tốt tốt chút sao, muội xem xem chuyện bây giờ là thế nào đây... Hại ta cãi nhau trước mặt bà mối Tiểu không còn chút mặt mũi nào, nếu không phải ta cố gắng vẹn toàn cho muội, còn không biết sau khi người ta trở về sẽ nói Dương gia thôn chúng ta như thế nào đây...”

Hương Tú cúi đầu lau nước mắt, trong lòng vô cùng ủy khuất. Lúc này nàng cũng vô cùng hối hận. Sớm biết chuyện sẽ thành ra thế này, ngay lúc chuyện phát sinh với Tạ Tam nàng đã chết quách đi cho rồi, nói không chừng sau khi nàng chết Mạch Thảo sẽ tìm được nhà chồng! Nhưng nàng chết rồi ai sẽ lo cho Mạch Thảo đây? Số nàng sao lại khổ như vậy, vợ phải Cát Đại – nam nhân vô tâm, không trách nhiệm kia, giờ lại bị Tạ Tam để ý. Cả ngày đối mặt

với sự cợt nhả của một đám nam nhân, trong lòng nàng cũng vô cùng chán ghét, nhưng nếu nàng cứng rắn sẽ đắc tội người ta, nói không chừng ngày nào đó hai mẹ con đều bị người ta chinh.

Mỗi ngày sống trong đồng tin đồn nhảm nàng đã quá mệt mỏi, nếu không vì nghĩ đến Mạch Thảo, nàng sớm đã đi tìm cái chết hàng trăm lần rồi.

Hương Tú dựa vào cánh cửa thương tâm khóc nức.

Bà mối Vương thấy vậy chỉ biết thờ dài, hồng nhan bạc mệnh mà!

Quả nhiên chuyện này nhanh chóng lan truyền trong thôn và trên mô.

Hàng hà lời đồn khác nhau.

Một phiên bản nói rằng không biết ở đâu lòi ra một người đàn ông coi trọng Hương Tú, vẫn còn chưa định ngày, nam nhân kia đã đến tìm Hương Tú hẹn hò, kết quả bị Tạ Tam quấy nhiễu.

Còn có một phiên bản: bà mai mãi mới tìm cho Mạch Thảo một nhà chồng nom cũng được, kết quả Hương Tú coi trọng nam nhân kia, liền đoạt lấy hán, mà Tạ Tam coi trọng Hương Tú, liền đuổi nam nhân kia đi.

Còn có phiên bản thứ ba: Hương Tú lên lút làm chuyện tốt với Tạ Tam, kết quả Tạ Tam lại coi trọng Mạch Thảo. Sau đó Hương Tú tức giận, vội vã tìm chồng cho Mạch Thảo, kết quả nam nhân kia coi trọng cả hai mẹ con, muốn cưới cả hai người, nhưng Tạ Tam không cam lòng, hẹn nam nhân kia lên mô, mang người đánh cho nam nhân kia một trận.

Dù sao cũng không có phiên bản nào đáng tin cả.

Chuyện này đã kích Hương Tú không ít, từ đó về sau, ai nhìn thấy nàng cũng đều tỏ vẻ khinh bỉ. Những ánh mắt tục tĩu của đám nam nhân càng thêm không chút kiêng kị. Mỗi lần Lưu quán sự trông thấy nàng đều nhướn mày, cũng không còn đến tìm nàng nữa. Mà lá gan Tạ Tam ngày càng lớn, nói chuyện với nàng ngày càng không kiêng kị, có khi đang trước mặt người khác hán cũng nói với Hương Tú: “Lát nữa tới tìm ta!”. Hương Tú xấu hổ, giận đến nỗi muốn cầm theo một cây kéo đâm chết hán!

Quan hệ giữa Cát Đại và Hương Tú cũng có người biết nhưng không phải ai ai cũng biết, đến lúc này quan hệ giữa hai người cũng bị truyền ra. Cát Đại thấy ánh mắt mọi người nhìn hán đều mang theo chút tìm tòi. Có một lần, hán nghe được người ta nghị luận chuyện hán và Hương Tú: “... Không biết Cát Đại như vậy đã phải đội bao nhiêu chiếc mũ* rồi.”

*ý chỉ “đội nón xanh”: là từ dùng cho người chồng bị vợ cầm sừng, có một người vợ lang chạ, đang dúi với đàn ông khác.

Cát Đại giận đến cả người phát run. Từ ngày Hương Tú gặp chuyện liền ít đi lại trong thôn, không tìm được chỗ trúт giận, mỗi ngày Cát Đại đều nghiêm mặt. Sau hán thực không nhịn được nữa, một lần sau khi tan việc, thừa lúc không ai chú ý liền đến nhà tìm Hương Tú, không nói hai lời, vừa đi vào liền cho nàng hai bạt tai, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Ả tiện nhân này, loại ti tiện như ngươi nên bị dìm sông!”

Hán không ngờ được rằng chuyện này vẫn bị người nhìn thấy. Hôm sau mặt Hương Tú vẫn còn sưng đỏ, lần này mọi người lại truyền ra: “... Chắc Cát Đại này không chịu nổi rồi, dù sao cũng là vợ cũ của mình, vậy mà giờ bị ngán người cười, vạ người ngừ, trong lòng hán chịu nổi sao? Bởi vậy nên ban đêm mới len lén chạy đến nhà Hương Tú. Hương Tú không nghe theo liền hung hăng đánh người, lúc này mới chế trụ được nàng kia, tối qua không biết hai người đã đại chiến bao nhiêu hiệp nữa à...”

Nghe được chuyện này thiếu chút nữa Cát Đại muốn tắt thở!

Nhất thời Hương Tú và Cát Đại đều thành trò cười cho mọi người!

Còn đối với Mạch Thảo mọi người đều có thêm vài phần đồng tình. Gặp phải người mẹ như vậy, dám đi đoạt chồng với con. Cũng có người không đứng đắn, nhìn trước nhìn sau liền vụng trộm khen ngợi: “Quả nhiên là tiểu nữ nhân mà!”

Về mặt quái dị, ánh mắt là lạ, còn không ngừng chỉ trỏ, sau dọa nàng không dám ra khỏi cửa nửa bước.

Đầu sỏ gây họa Tạ Tam càng sống càng tiêu sái. Dù sao mọi người đều biết, chuyện Hương Tú rút cuộc hán không cần phải che giấu nữa. Nam nhân trong mô còn thường xuyên đùa giỡn với hán, vừa thấy liền cười hề hề hỏi: “Tạ đốc công, đàn bà đẹp có vị thế nào hả? Nói chúng ta nghe một chút cho đỡ thèm đi!”

Tạ Tam nhất thời cười rộ lên, ánh mắt nheo lại, lộ ra ánh mắt thâm ô, tẩm tắc khen: “Mùi vị kia không cần phải nói... ***lớn... Cái mông cong lên... Da dẻ trắng nõn... Mới đầu còn không chịu, sau còn không phải nằm phè ra thoải mái ư ư a a, kéo ông đây mãi không chịu buông tay...” Ngón ngữ tục tĩu khó nghe cực điểm!

Sau đó Tạ Nhân cũng biết chuyện này, hán chỉ nhìn Tạ Tam cười ha ha. Dần dần Tạ Tam cứ ị ạch làm việc không còn tích cực như trước nữa, Tạ Nhân mới lạnh lùng nói: “Đừng tưởng mọi người đều biết chút chuyện hư hỏng này của ngươi thì không sao nữa. Tẩy sạch não đi! Chủ tử muốn nô tài làm gì, còn cần phải có chứng cứ sao? Thân mật và cưỡng bức là hai chuyện khác nhau!”

Tạ Tam thoáng phát lạnh, không dám có điều chậm trễ với Tạ Nhân nữa, nói chuyện, làm việc càng thêm cung kính.

Mà sau khi phát sinh chuyện Loan Loan làm than tổ ong, Tạ Nhân không chính thức có được phương pháp liền hạ xuống một mệnh lệnh ở mỏ, đội tuần tra ngoài trừ phải đảm bảo an toàn ở mỏ, xử lý sự cố còn có một trách nhiệm đó là đề phòng có người nhặt vụn than.

Theo như Tạ Nhân nói, dù cho chỉ là vụn than rơi dưới đất, bị trộn lẫn với bùn đất cũng là đồ của mỏ, nếu phát hiện có ai đi nhặt liền coi đó là tội ăn cắp, phải đưa lên quan phủ!

Bổ cáo này dán trong khu bếp một bản, trong thôn một bản.

Bổ cáo vừa ra lập tức không ai dám lên núi hoặc nhặt vụn than ven đường nữa.

Sau khi Tạ gia đến mỏ có lập một đội tuần tra phụ trách an toàn ở mỏ, ngoài ra, hai mươi mấy thợ mỏ đến từ Tạ gia, dù sao cũng là tôi tớ Tạ gia, trừ đào than còn có một trách nhiệm phải duy trì trị an ở mỏ, tỷ như có thợ mỏ gây chuyện!

Đây cũng là nguyên nhân Tạ Dật không đặc biệt an bài lực lượng bảo vệ an toàn ở mỏ.

Chỉ là, trong mắt Tạ Nhân những người kia đều là người của Tạ Dật. Không biết Tạ Nhân kiếm đâu ra năm đại hán lực lưỡng, còn nói rõ, năm người này tuy thuộc đội tuần tra nhưng họ không làm việc của đội tuần tra, bình thường họ muốn đi dạo trên núi đội tuần tra cũng không được can thiệp, ngay cả Tạ Tam cũng vậy. Hơn nữa đội tuần tra có chuyện gì thì tự mình giải quyết, không giải quyết được sẽ lại tìm hán. Năm người này hoàn toàn chỉ chịu sự quản lý trực tiếp của Tạ Nhân!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Hương tiêu*

*Hương tiêu: trong “Hương tiêu ngọc vẫn”, ý chỉ cái chết của một người phụ nữ đẹp.

Đột nhiên Tạ Nhân thay đổi thái độ ôn hòa thường ngày, trở nên vô cùng nghiêm nghị, lúc nói chuyện với thợ mỏ hán cũng nghiêm mặt, quản sự làm sai sẽ lập tức bị giáo huấn một trận.

Ở mỏ lập tức nóng bóng không khí nặng nề kì lạ. Nhất là mấy quản sự như Tạ Tam, sợ làm sai chuyện gì sẽ lại bị Tạ Nhân khiển trách. Bách Thủ vẫn thành thật như cũ giữ đúng bổn phận của mình, nên làm gì thì làm nấy, hán lại không muốn lấy lòng Tạ Nhân nên một chút áp lực cũng không thấy.

Thình thoảng gặp người nào có chuyện hán còn giúp một tay.

Mới từ trên xuống đã nghe dưới chân núi có tiếng ồn ào, Chu Đại Sơn đang đứng cạnh bãi than cãi nhau với Dương Phong.

Có đôi khi bận rộn, mọi người sẽ đổ than trực tiếp sang bên cạnh, sau đó người trông than sẽ dùng xẻng xúc vào đống. Chu Đại Sơn cũng theo thói quen đổ than xuống bên cạnh đống. Dương Phong ý vào việc gần đây được Tạ Nhân coi trọng, liền muốn Chu Đại Sơn phải tự mình xúc than vào mới cho lên núi tiếp tục chuyên than. Chu Đại Sơn không làm. Chẳng qua bọn họ chỉ chuyên than, đến việc này Dương Phong cũng không làm vậy hán ở đây trông than làm gì?

Cho nên hai người cứ vậy rùm beng lên.

Dương Phong ý vào vóc dáng to hơn mà đứng trước cản trở không cho Chu Đại Sơn đi.

“Hôm nay ngươi phải xúc than này vào, nếu không thì không được đi!”

“Tại... tại... tại sao chứ? Mọi người đều đổ... đổ... đổ than như vậy, sao ta lại không được?”

“Ta hỏi ngươi, nếu như ai cũng giống ngươi đổ than sang một bên, vậy chẳng phải cả ngày chúng ta làm cũng không hết việc sao?”

“Ngươi đừng bậy... bậy... nói bậy! Ta chỉ đổ ở bên cạnh thôi, nào có đổ sang bên kia?”

“Ta không quan tâm. Ngươi không làm đúng thì phải phạt nặng!”

“Ngươi đừng khinh... khinh... khinh người quá đáng, rõ ràng là việc của ngươi.”

Dương Phong không để Chu Đại Sơn đi, sau còn cầm cây côn trong tay dương dương tự đắc, dùng để uy hiếp Chu Đại Sơn. Chu Đại Sơn không đánh lại hán, lại không nói lại hán. Mọi người ở bên cạnh xem trò vui không chịu tới giúp, hán gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Bách Thủ thấy Dương Phong đang khinh người quá đáng liền đi tới khuyên giải: “Cũng không phải đổ ở quá xa, Dương đại ca xúc vài cái là xong rồi. Trên núi vẫn đang chờ chuyên than, Chu huynh đệ lần sau chú ý một chút là được, cần gì phải âm ỉ thế này!”

Nếu là người khác Dương Phong còn có thể xem xét, nhưng thấy là Bách Thủ trong lòng Dương Phong liền không phục. Bách Thủ càng muốn khuyên giải, hắn càng không muốn thuận theo, nghiêm mặt nói: “Đây là chuyện thu xếp ở bãi than, không liên quan đến đội tuần tra các người, người muốn vung tay múa chân thì đến chỗ khác!”

Rõ ràng Dương Phong không đúng, hắn còn muốn cậy mạnh vô lý. Bách Thủ cũng không muốn lưu mặt mũi cho hắn: “Đây vốn là việc xếp than của các huynh, sao lại để mọi người tự xúc. Vậy cần gì các huynh trông coi nữa? Hay vì huynh là đốc công, với hành vi như vậy còn xem là đốc công được sao? Quân sự cũng không lớn lối như vậy...”

Dương Phong nghe vào đồ mặt tía tai, tức giận không thôi. Người nghe bên cạnh đều gật đầu: “Đúng vậy đó! Vậy sau này chẳng phải chúng ta đều phải tự mình xúc vào sao, vậy cần gì người trông than, còn làm chậm trễ thời gian của chúng ta!”

“Đứng, đứng, đứng. Ta thấy không bằng đẹp đội trông than này đi!”

Dương Phong hận không thể đánh Bách Thủ một trận, nhưng hắn biết nếu mình động thủ trước sẽ bị gây khó dễ. Hắn đang suy nghĩ làm sao có thể đả kích Bách Thủ, Tạ Nhân đã đến rồi.

“Àm ỉ gì đây? Sao ở đây hết vậy? Nghi ngơi đủ rồi thì đi làm việc cho ta!”

Mọi người đang xem náo nhiệt liền tản ra. Chu Đại Sơn cầm lấy gùi của mình cũng chuẩn bị lên núi. Tạ Nhân liếc hắn một cái, lại lạnh nhạt nhìn Bách Thủ, sau đó nhìn về phía Dương Phong lạnh lùng nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Thấy Tạ Nhân tới Dương Phong lập tức lấy lại dũng khí, lập tức nghiêm mặt trả lời: “Chu Đại Sơn đổ than bừa bãi, nô tài bảo hắn dọn dẹp sạch sẽ nhưng hắn không làm. Dương Bách Thủ trong đội tuần tra không phân biệt đúng sai lại giúp Chu Đại Sơn mắng ta.”

“Người nói vậy!” Dương Phong vừa nói xong, Chu Đại Sơn lập tức phản bác, nhìn Tạ Nhân lấp bắp nói: “Tam... Tam... tam thiếu gia, không phải như vậy! Ta chỉ đổ... đổ... đổ ở bên cạnh, không hề đổ... đổ... đổ lung tung. Và lại, mỗ không phải đã nói... nói... nói rồi sao, người trông than có trách nhiệm phải giúp... giúp... giúp vun than vào đống, là Dương Phong hắn không muốn làm việc liền mướn... mướn... mướn có muốn ta...”

“Được rồi, được rồi, ta nghe rồi!” Tạ Nhân không nhìn được khoát tay, nghe Chu Đại Sơn nói chuyện hắn một phát sợ!

Quay lại lạnh lùng nhìn Dương Phong: “Nếu ngay cả chuyện này cũng không làm được người đừng đến đây nữa, đốc công sẽ có người khác làm!”

Trong lòng Dương Phong run lên, hắn không muốn mất công việc nhẹ nhàng này chút nào, vội vã kinh hoàng nói: “Vâng, tam thiếu gia, sau này nô tài sẽ làm thật tốt!”

Sau đó Tạ Nhân nhìn chỗ than bên cạnh đống than chỉ trích Chu Đại Sơn: “Không ai có nghĩa vụ phải đi theo sau chúi đít cho người cả ngày, có chút chuyện như vậy sẽ mệt chết người sao? Xem ra ta phải ban nội quy mới mới được! Nếu như sau này có người gây loạn ở mỏ, lần đầu phạt nặng, lần hai liền cắt xẻo cho ta!”

Chu Đại Sơn không dám nói gì, cúi đầu vâng dạ.

Giáo huấn hai người xong, Tạ Nhân nhìn về phía Bách Thủ. Bách Thủ thẳng lưng đứng một bên, sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt trong trẻo không cúi khom lưng như hai người kia.

Tạ Nhân nhìn Bách Thủ, nhất thời không nghĩ ra lời gì để bắt bẻ hắn, thế nên Tạ Nhân đành cất bước rời đi!

Từ sau khi ở mỏ có bát quái, một chút chuyện nhỏ cũng lan truyền khắp nơi.

Loan Loan vừa mới từ nhà đi ra đã có người nói với nàng: “Bách Thủ nhà muội lại đắc tội Tam thiếu gia rồi!”

Bách Thủ sau buổi chiều đã tan tầm rồi, trở về, Loan Loan hỏi, hắn chỉ lắc đầu nói: “Không biết sao có người cứ thích làm chân chó!”

Loan Loan trấn an hai câu, chờ Bách Thủ nghỉ ngơi, nàng liền ngồi trong sân ngắm người. Tạ Nhân càng ngày càng quá đáng, chờ Tạ Dật đến nàng có nên nói chuyện này ra không. Đang suy nghĩ thì mẹ nàng tới.

Sau sự cố của cha Loan Loan lần trước trên mỏ, mẹ nàng bị dọa không nhẹ. Sau đó cha nàng không đến mỏ làm việc nữa. Vương Nguyên Sinh vẫn đều ở nhà. Thợ mỏ bị thương lần đó đều đã đi làm lại rồi, cha Nguyên Bảo đã bắt đầu đi làm từ lâu.

Không có thu nhập, thỉnh thoảng cha Loan Loan cũng cảm rơm: “Một tháng hơn một lượng bạc chứ ít gì!”

Mẹ Loan Loan liền khuyên nhủ: “Trước kia không phải chúng ta vẫn sống được đấy thôi, sao giờ lại không thể!... Ông xem việc đó có nhiều nguy hiểm, nếu như ông xảy ra chuyện gì bảo sau này tôi phải làm sao?”

Loan Loan thấy mẹ nàng nói đúng, tính mạng không thể cứu về!

Hôm nay mẹ nàng tới để vội báo tin mừng, rốt cuộc Vương Tiểu Thảo đã mang thai!

Mẹ Loan Loan rất vui, ba nữ nhi đều đã thành gia, có con cái, giờ trong nhà chỉ còn Vương Nguyên Sinh, trọng trách trên vai nhất thời cảm thấy nhẹ hơn rất nhiều!

Một nhà Ngưu Sơn cũng rất mừng rỡ, nhưng khiến mẹ Loan Loan bận tâm chính là mẹ Ngưu Sơn rất trọng nam khinh nữ. Kể từ khi Vương Tiểu Thảo có thai, mẹ Ngưu Sơn đã lên miếu ba lần, vừa quỳ lạy vừa quỳ tiền dầu vùng, suốt ngày đều nói thầm: ...Phù hộ sinh một tiểu tử mập mạp.

Sau bà ta nghe nói ở nơi nào đó có đạo sĩ rất linh liền đến đó tìm, sau khi nghe đạo sĩ nói, lập tức liền xin một tờ cầu tử phù (bùa xin con trai) để Vương Tiểu Thảo đeo bên người hàng ngày, như vậy liền có khả năng sinh con trai!

Chuyện Dương Nghĩa Trí khỏe lại một cách dị thường còn có thể tin, chứ chuyện này nàng kiên quyết không tin sẽ hữu hiệu.

Sinh nam hay nữ không phải một lá bùa có thể giải quyết được.

Loan Loan ngồi bên cạnh nghe mẹ nàng nói không ngừng, còn quở trách mẹ Ngưu Sơn, thấy nàng chỉ nghe mà không đáp lời liền trách nàng sao không giúp bà nghĩ cách gì.

Loan Loan im lặng, chuyện này nàng có thể nghĩ ra cách gì? Lại nói bản thân mẹ nàng cũng là người trọng nam khinh nữ, nàng còn có thể nói gì!

****

Đào mất than trên mỏ lại chất đống rất nhiều, Lưu quán sự còn chưa cho người chở than đi đã nhận được tin của Tạ Nhân trước.

“Sau này chuyện vận chuyển than người đừng quản. Ba ngày sau sẽ đến một chuyến, phí vận chuyển quá cao, ta đã nói xong với bên kia rồi, muốn thêm hai chiếc xe nữa rồi gộp lại kéo một lần, chờ khi than đá nhiều hơn chút nữa rồi cùng vận chuyển ra!”

Lưu quán sự khẽ kinh ngạc rồi sau đó gật đầu.

Không có Tạ Đạt, Tạ Nhân là lớn nhất, một quán sự như ông có thể nói gì!

Cho nên than đá lần này lại để đó ba ngày, từng đống than so với trước cao hơn phân nửa. Tạ Nhân cho người báo cho đoàn xe kéo than.

Đến ngày chở than, sáng sớm Tạ Nhân đã đến rồi. Hắn không để Lưu quán sự hỗ trợ mà tìm Tạ Tam thay mình làm. Tạ Nhân xem sổ sách của Lưu kí trưởng hồi lâu. Lưu quán sự xuống mấy lần cũng không thấy đoàn xe, không khỏi có chút bận tâm: “Tam thiếu gia, hôm nay than đá nhiều như vậy sao xe còn chưa tới?”

Tạ Nhân ra hiệu cho ông ta đừng lo lắng: “Chắc có việc trì hoãn, ông yên tâm, than đá này đảm bảo sẽ được vận chuyển ra ngoài, không có sai sót gì.”

Thật may, đến trưa đoàn xe kéo than đã tới.

Sau đó một xe trâu lại một xe trâu than đá được vận chuyển ra ngoài, ven đường vẫn rơi xuống không ít vụn than, lần này không ai dám nhặt nữa. Bách Thủ bắt đầu làm việc từ sáng, đến bữa tối mới trở về. Sau bữa tối, trong thôn còn nghe thấy tiếng bánh xe trâu kéo kẹt vang lên trên đường.

Đêm thu gió mát dễ chịu, mọi người cũng bắt đầu thấy se se lạnh. Trên trời chỉ chút sao nhưng không có trăng.

Lưu quán sự đứng trước đống than nhướn mày, còn dư lại nhiều như vậy, không biết than này phải vận chuyển đến lúc nào. Tuy nhiên đưa mắt nhìn Tạ Nhân bên cạnh, chủ tử còn chưa đi thì một quán sự như ông sao đi được đây?

Như biết tâm sự của Lưu quán sự, Tạ Nhân cười nói: “Lưu quán sự, sáng mai ông còn nhiều việc, về trước đi, nơi này đã có ta.”

“Sao được ạ, tam thiếu gia, không bằng ngài về trước đi.” Lưu quán sự khách khí nói.

“Không cần. Ông về trước đi, có Tạ Tam giúp ta, ngày mai ông phải trông nom mỏ, nghỉ ngơi tốt mới có tinh thần.” Tạ Nhân mỉm cười nói.

Thấy Tạ Nhân nói thật tâm, lúc này Lưu quán sự mới rời đi.

Lưu quán sự vừa đi, Tạ Nhân liền hạ giọng gọi gã sai vặt tới phân phó một hồi, rồi nháy mắt ra dấu với Tạ Tam. Tạ Tam gật đầu rồi trực tiếp tới nhà trưởng thôn, gõ cửa thành tín hiệu. Dương Phong ra ngoài mở cửa, trên người mặc y phục chỉnh tề xem ra đã sớm chờ ở nhà.

“Được rồi?”

Tạ Tam gật đầu, sau đó hai người đi đến bãi than. Mọi người còn đang bận rộn sắp xếp than, vận chuyển than. Dương Phong lại đi tìm cha Tuấn Kỳ: “Đêm nay thức về trước đi, để hôm nào có việc cháu đổi với thức hai canh giờ.”

“Được, cứ vậy đi.”

Đuổi được cha Tuấn Kỳ đi, Dương Phong tới chỗ Tạ Nhân chào một tiếng: “Tam thiếu gia.” Sau đó quay sang Tạ Đạt: “Tạ Đạt, sao người còn chưa về nghỉ ngơi?”

Tạ Đại một mặt buồn bực: “Mẹ ta bị bệnh, lại không thể trở về nên tâm tình không tốt.” Dừng một chút lại nói: “Sợ các người buồn, nên ta ở đây cùng các người, không tốt sao?”

“Tốt, tốt, tốt.” Dương Phong cười đáp, khước mắt đảo qua khuôn mặt thản nhiên của Tạ Nhân, không nói thêm gì.

Còn một khoảng thời gian ngắn nữa mới vận chuyển than xong, Tạ Nhân, Tạ Đại, Dương Phong ngồi một chỗ câu được câu chăng nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Ngọc vẫn

Editor: Khuê Loạn

Beta: Nora

Tạ Tam tìm có rồi đi, lúc này lại đang trên đường đi đến nhà Hương Tú.

Hương Tú và Mạch Thảo ăn cơm tối xong đã đi ngủ từ sớm, bởi vì trong lòng có chuyện suy nghĩ nên Hương Tú vẫn chưa ngủ, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, trong lòng nàng rất căng thẳng.

Ban ngày, nàng tránh Tạ Tam đã hai ngày, Tạ Tam cũng tìm nàng hai ngày, lần nào cũng chỉ địa điểm bảo nàng chờ hẩn, trong lòng Hương Tú không muốn nên làm việc xong đều vội vã trở về nhà, sau đó chốt cửa tắt đèn đi ngủ. Xế chiều hôm nay, Tạ Tam tìm được nàng, bảo nàng sau bữa cơm chiều thì đợi hẩn ở khu bếp, Hương Tú liền ngay cả cơm tối cũng không ăn đã trở về nhà.

Bây giờ đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, tìm nàng đã trôi lên đến tận họng, có lẽ nào thật sự là Tạ Tam. Nàng nằm trên giường nhắm mắt lại tự thôi miên mình mau ngủ đi, ngủ say rồi sẽ không nghe thấy nữa, nhưng mà càng như vậy thì tiếng gõ cửa lại càng thêm rõ ràng.

Sau đó làm cho cả Mạch Thảo cũng tỉnh dậy. Mạch Thảo nghĩ là Hương Tú đã ngủ say nên nhẹ nhàng lay nàng. Hương Tú vẫn nhắm nghiền hai mắt không động dậy.

Lại một lát sau, tiếng gõ cửa vẫn vang lên, Mạch Thảo đành vén chăn ngồi dậy. Hương Tú căng thẳng bắt lấy tay con gái, cố gắng đè nén giọng nói ra vẻ như bình thường: “Ngủ đi, đừng để ý.” Nhưng giọng lại có chút là lạ.

Trong bóng tối Mạch Thảo ngồi ngây người, sau đó nghe lời nằm xuống. Trong nhà không còn tiếng động, nhưng hai mẹ con cũng không ngủ được.

“Thùng thùng...” Tiếng đập cửa càng lúc càng lớn.

Ban đêm yên tĩnh chỉ có tiếng vận chuyển than đá trên mỏ nhưng Hương Tú vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng cha mẹ Lý Đại Trí rời giường. Hai người châm đèn, mẹ Đại Trí oán trách: “Tiếng gõ cửa của nhà ai thế?” Hẩn là bị quấy rầy mộng đẹp nên hơi tức giận.

Cha Đại Trí đi ra sân chuẩn bị mở cửa xem là ai. Mẹ Đại Trí khoác thêm áo đi theo ra ngoài mở cửa. Ngoài cửa không có tiếng động gì, thì ra tiếng gõ cửa này truyền đến từ nhà bên cạnh.

Chỉ thấy có một người đàn ông đang đứng ngoài cổng nhà nàng vô cùng nhẫn nại gõ cửa hết lần này đến lần khác.

Sắc mặt mẹ Đại Trí khó chịu, nhỏ nước bọt về phía nhà bên cạnh, mắng: “Thảo nào có kết cục hôm nay, quá nửa đêm vẫn còn có đàn ông đến tìm, đúng là một đám phụ.”

Cha Đại Trí kéo vợ về, sau đó đóng cửa. Ở bên ngoài còn có thể nghe rõ giọng nói của hai người: “Loại người này bà để ý làm gì!”

“Ta nhỏ vào, nửa đêm rồi còn không biết kiêng dè, đúng là đồ không biết xấu hổ. Ngày mai ta sẽ nói cho mọi người biết!”

Quả nhiên, ngày hôm sau, cả thôn, cả mỏ, khắp mười tám dặm đều biết nửa đêm có đàn ông đến tìm nàng. Tất cả mọi người đều mắng nàng là đám phụ, quá nửa đêm vẫn còn vụng trộm với đàn ông. Nhất thời tiếng xấu của nàng đồn xa vạn dặm!

Hương Tú lạnh run cả người, đột nhiên ngồi nhòm dậy trên giường. Nhìn Mạch Thảo đang nhắm nghiền hai mắt bên cạnh, trên mặt Hương Tú chảy xuống hai dòng nước mắt, quyết tâm. Nàng mặc xong quần áo thì rón rén bước ra khỏi phòng.

Tiếng động càng lúc càng gần, tìm Hương Tú đập càng nhanh. Nàng lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng mở cửa. Đứng ở cửa là một người đàn ông đứng yên không nhúc nhích, một nắm tay dừng giữa không trung, không ngờ tới cửa sẽ đột nhiên mở ra.

Tạ Tam cười khà khà: “Nếu người không mở cửa, đêm nay ta sẽ gõ đến sáng luôn!”

Hương Tú lạnh mặt, mặt không đổi nói: “Rốt cuộc ngươi có chuyện gì?”

“Quả thật ngươi nghe lời ta nói vào tai này ra tai kia!”

Hương Tú đóng cửa. Tạ Tam lập tức đưa tay chặn lại, mặt không đổi sắc nói: “Tam thiếu gia muốn ăn, đi nấu ít đồ ăn đi.”

Hương Tú nghi ngờ nhìn hắn: “Tạ đại nương đâu?”

“Tạ đại nương không khỏe.” Thấy Hương Tú do dự, Tạ Tam lập tức không nhịn được nói: “Nhanh, lẻ mề cái gì!”

Ra sức cần mồi, Hương Tú đóng cửa lại đi theo Tạ Tam ra cổng. Vừa mới tới ven đường, Tạ Tam dừng lại, Hương Tú lập tức cảnh giác nhìn hắn.

Tạ Tam cười gian: “Lừa được ả đàn bà thối tha như ngươi ra ngoài đúng là không dễ dàng.”

Hắn nói xong, không đợi Hương Tú kịp phản ứng đã nhanh chóng túm lấy tay Hương Tú, dùng sức vác nàng lên núi.

Hương Tú kinh hãi, quát lên: “Ngươi muốn làm gì, buông ta ra.”

Tạ Tam quay đầu lại nhìn nàng: “Kêu to lên, muốn kêu thì kêu lớn tiếng nữa đi, quá nửa đêm rồi xem ai đến cứu ngươi! Cho dù người trên mỏ có nghe thấy, một đám đàn ông, ngươi nói xem bọn họ sẽ làm gì?”

Dù đang trong bóng tối nhưng vẫn có thể thấy rõ vẻ hoảng sợ trên mặt Hương Tú.

Chắc Tạ Tam còn thấy dọa nàng thế vẫn chưa đủ: “Thứ đàn bà như ngươi, mấy tên nam nhân quanh năm không trở về nhà kia còn đang thèm khát. Ngươi cứ thử nghĩ xem, rốt cuộc là hầu hạ một người tốt hơn, hay để cho một đám đàn ông hầu hạ ngươi thì thích hơn?” Vừa nói hắn vừa cười đậm đàng: “Nếu ngươi thật sự muốn đàn ông đến thế, chờ gia thư thái rồi sẽ tìm giúp ngươi hai tên khỏe mạnh!”

“Súc sinh!” Đòi mồi Hương Tú run rẩy, đầy mắt ngập tràn nước mắt.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể như vậy thôi sao? Hương Tú có chút tuyệt vọng. Nàng là phụ nữ sao có thể chống lại một tên nam nhân đây, hơn nữa Tạ Tam nói đúng, dù nàng muốn kêu, ai sẽ tới cứu nàng. Nàng lại càng không thể kêu, nếu có người tới cũng chỉ có nàng khổ mà thôi!

Tên du đảng Tạ Tam vốn cũng không để ý đến những chuyện này.

Hai người không ngừng đẩy ra, kéo vào, một cười đậm đàng, một không ngừng thấp giọng mắng.

Tạ Tam kéo Hương Tú về phía mấy cây đại thụ, là một nơi lý tưởng, vừa cách không xa chỗ than đá, người trong thôn cũng không dễ dàng nghe thấy, cho dù có người đến cũng có thể trốn sau mấy cái cây.

Tạ Tam đưa một tay đẩy ngã Hương Tú, hung dữ dùng sức giật quần áo của nàng. Bất luận Hương Tú phản kháng như thế nào cũng không cản được, ngược lại còn khiến cho Tạ Tam càng thêm hưng phấn. Ngoại trừ không ngừng mắng chửi, không ngừng roi nước mắt, nàng không làm được gì khác nữa.

Toàn bộ sức nặng cả người Tạ Tam áp lên người Hương Tú, trước ngực nàng bị ép đến biến dạng, một tay Tạ Tam đè xuống cổ nàng, một tay bắt đầu cởi quần. Ngay lúc này, đột nhiên một bó đuốc chiếu sáng rõ xung quanh, hai người đồng thời ngẩn ra, quay đầu nhìn lại.

Tạ Nhân đứng giữa, bên trái là Dương Phong, bên phải là Tạ Đại, ba người đều kinh ngạc, ánh mắt nhìn thẳng về phía Hương Tú.

Hương Tú cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên hét lên một tiếng. Lúc này nàng mới phát hiện quần áo trên người đã bị cởi sạch, hai bên ngực trần trụi lộ ra. Vì hành động lúc này quá mức mạnh mẽ chúng càng thêm rung động, cộng với làn da trắng nõn, đàn ông nhìn thấy đều muốn phụt máu.

Hương Tú cuống quýt kéo quần áo che kín trước ngực, sau đó nghiêng người lui ra phía sau cây.

Tạ Tam cũng được người ra, trông thấy Tạ Nhân hắn vô cùng kinh hoàng, không kịp mặc quần áo vào, chỉ kéo quần khúm núm cầu xin Tạ Nhân tha thứ: “Tam thiếu gia, thật xin lỗi, ta... tiểu nhân...”

Tạ Nhân thu lại ánh mắt quay đi, nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng. Trong lòng lại nghĩ, không ngờ ở nơi thôn dã như thế này lại có người phụ nữ nhìn được như thế, đáng tiếc đã bị những kẻ này vấy bẩn, bằng không còn có thể thu làm thông phòng.

Dương Phong liếc mắt nhìn lưng quần hơi tụt của Tạ Tam, có chút buồn cười, khẽ rừ mi mắt, đưa tay che miệng, nhỏ giọng nói: “Tạ đốc công, mặc quần trước đã rồi nói sau.”

Tạ Đại nhìn vào thứ kia, vừa nãy còn dựng cao như cái lều, lúc này chỉ còn giống như con gà nhỏ! Lại nhìn thấy Tạ Tam giống như con chó đang nằm úp sấp trên mặt đất, sờ soạng cái mông, khẩn cấp bới tìm quần để mặc vào, mà không khỏi cười rộ lên.

“Tạ đốc công, thật là ngại quá, chúng ta không ngờ hai người ở đây...” Tạ Đại vừa cười ha hả vừa nói: “Chỉ là, hai người cũng quá vội vàng rồi, sao không tìm chỗ nào thoải mái mà làm, chỗ này...” Ánh mắt lướt qua chung quanh một lần: “Mặc dù hiện giờ trời lạnh, nhưng mà mùa thu cũng có không ít

côn trùng, xem ra da thịt trắng trẻo đã bị trầy xước rồi!”

Tạ Tam đã mặc xong quần áo, đứng bên cạnh cười ngượng. Hắn không dám tức giận, cũng không dám nói nhiều, sợ Tạ Nhân phát hỏa!

Ngày thường cũng chỉ nghe nói, nhưng hôm nay lại nhìn thấy tận mắt, Tạ Đại hàng năm xa nhà, không chạm vào phụ nữ, lúc này trong lòng đã sớm ngứa ngáy, cũng muốn này nọ. Tạ Nhân vẫn chưa trách cứ, chuyện như vậy đàn ông đều hiểu, liền tiếp tục trêu chọc Tạ Tam: “Người có thất tình lục dục là chuyện thường, chuyện như vậy Tạ đốc công cũng thấy thoải mái đúng không, chúng ta đều là đàn ông cả, có thể hiểu được, chưa kể...” Ánh mắt hắn liếc nhìn về phía Hương Tú núp sau cây, ánh mắt sáng lên: “Hàng ngon như vậy bỏ không cũng lãng phí!”

Mắt Tạ Tam vừa đảo, không biết hắn nghe được ý từ câu nào của Tạ Đại mà vô cùng cẩn thận liếc nhìn Tạ Nhân, nhìn về phía hai người kia cười nói: “Tư vị rất tuyệt, nếu không...” Nhìn về phía hai người, lại nhìn về phía Tạ Nhân: “Cùng nhau!”

Ba người đồng thời ngẩn ra.

Hương Tú núp sau cây tái mặt, lao đảo bỏ chạy. Tạ Tam một tay kéo nằng lại, quần áo trước ngực chưa được buộc chặt đã hở ra, thân thể vừa đúng lúc đụng phải ngực Tạ Đại, hai thứ mềm mại đúng lúc rơi vào trong lòng bàn tay của Tạ Đại làm cho hắn không khỏi mềm nhũn cả người.

Mẹ nó, quả nhiên là tuyệt diệu!

Vốn không có ý kia, nhưng lúc này ánh mắt hắn nhìn về phía Hương Tú lại mang theo lửa nóng!

Tạ Nhân lại nhẹ nhàng dời người đi chỗ khác.

Dương Phong lúng túng chào tạm biệt, nói: “Mô có chút chuyện, ta đi trước.” Nhưng trong lòng lại mắng to một câu “Chó chết!”

Nghe vậy, trong lòng Tạ Tam cũng buông lỏng, nhìn lại Tạ Đại, trong lòng hắn cũng không còn hoảng loạn như lúc này. Nếu bọn họ cùng nhau, đến lúc đó gặp chuyện không may không phải là có thêm một đồng bọn sao?

Mà Tạ Đại thì ôm Hương Tú thật chặt trong tay, ánh mắt hướng về phía quần áo trước ngực nàng đang nắm! Nghĩ đến những hình ảnh hương sắc trong đầu, hắn có chút do dự.

Lúc này sắc mặt Hương Tú đã xám như tro tàn!

Dương Phong đi theo sát phía sau Tạ Nhân. Tạ Nhân đi được mấy bước mới phát hiện ra Tạ Đại không đi theo, hắn đang muốn quay đầu lại gọi, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng “Bịch”, một bóng người ngã dưới gốc cây.

Chân mày Tạ Nhân nhất thời chau lại. Dương Phong đã sớm kinh hoàng đến không nói ra lời, mà Tạ Tam và Tạ Đại đối mặt nhìn nhau, nhìn về phía Hương Tú nằm trên mặt đất không nhúc nhích, trong nháy mắt hai người chạy đến bên cạnh Tạ Nhân, tranh nhau nói.

“Tam thiếu gia, không liên quan đến ta, là nàng tự mình đập đầu.”

“Tam thiếu gia, cũng không liên quan đến ta, là nàng tự đập đầu, ta không hề chạm vào nàng.”

Hai người đều cố gắng chứng tỏ mình không liên quan. Tạ Nhân hừ lạnh một tiếng, giọng nói lạnh như băng: “Đến xem trước đã.”

Hai người nhất thời không lên tiếng. Tạ Tam nhìn về phía Tạ Đại, Tạ Đại trừng mắt nhìn lại Tạ Tam. Sau đó Tạ Tam cả gan đi đến đưa tay dò xét dưới mũi Hương Tú, đột nhiên, tay hắn run lên, nhảy một phát ra xa cả trượng, mặt trắng bệch nhìn về phía Tạ Nhân: “Không còn, không còn thở nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Công lý (1)

Hương Tú không chịu nổi bị người làm nhục nên tự tìm đường chết!

Chẳng ai ngờ được Hương Tú sẽ làm như thế. Trong mắt đàn ông thì nàng chính là một nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, ả đàn bà như vậy sẽ tìm đến cái chết sao?

Trong lòng Tạ Tam thật sự hoảng sợ, giết người phải đền mạng, mặc dù Hương Tú không phải là do hắn giết, nhưng hắn là hung thủ gián tiếp. Tạ Đại ngây ngốc hồi lâu, sau khi hồi phục tinh thần thì việc đầu tiên hắn làm là xoa xoa tay lên người, nhảy đến bên cạnh Tạ Nhân, vội vàng giải thích không ngừng: “Tam thiếu gia, chuyện không liên quan đến tiểu nhân!”

Thần trí Tạ Tam cũng đã quay về, bắt lấy Tạ Nhân như cọng cỏ cứu mạng: “Tam thiếu gia, là do tự nàng nghĩ không thông...”

“Hừ!” Tạ Nhân hừ lạnh một tiếng: “Nếu không phải do nguoi ép buộc nàng...” Lại quét mắt qua Tạ Đại: “Nếu không phải do hai nguoi lòng dạ đen tối, thì sao có thể như vậy!”

Tạ Tam tự biết mình đuối lý, không dám lên tiếng.

Trong lòng Tạ Đại có chút không phục, mặc dù trong đầu hắn có nảy sinh ý nghĩ kia, nhưng hắn còn chưa động chân động tay, Hương Tú đã đập đầu vào gốc cây rồi.

Nhìn Hương Tú quần áo xộc xệch nằm dưới gốc cây, mấy người lại thấy đau đầu.

Trong lòng Tạ Tam và Tạ Đại đều thấp thỏm bất an. Vì chuyện xảy ra ngay trước mắt mình nên Tạ Nhân cảm thấy vô cùng phiền não. Mà Dương Phong thì âm thầm hối hận, vốn là thấy than đá vẫn chưa vận chuyển xong nên hắn mới đề nghị Tạ Nhân đi dạo một chút, nào ngờ đi tới bên này lại nghe được tiếng động lạ, thế nào lại bắt gặp Tạ Tam đang cường bức Hương Tú. Nếu hắn không nhiều lời, gian tình của hai người kia cũng sẽ không bị bọn họ bắt gặp, sau đó Tạ Đại cũng sẽ không nảy ra ý đồ xấu, Hương Tú cũng không tự tử!

Giờ Hương Tú đã chết rồi, nên làm sao đây?

Mấy người thương lượng một hồi, rốt cục cũng có biện pháp, Tạ Nhân, Tạ Đại trở về mộ, Tạ Tam đi tìm Tạ đại nương, Dương Phong trở về nhà.

*****

Dương Nghĩa Trí đang mơ mơ màng màng ngủ, tiếng xe trâu vận chuyển than đá lọc cọc suốt đêm, thật khó khăn lắm ông mới ngủ được thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Dương Phong đứng sát cửa gọi: “Cha, cha. Có chuyện rồi!”

Dương Nghĩa Trí nhướn mày, ông mở mắt ra, ngồi dậy choàng thêm áo, vừa mở cửa vừa không nhận được nói: “Chuyện gì?”

“Không xong...” Dương Phong lộ vẻ lo lắng, thêm dầu thêm mỡ, thêm thêm bớt bớt kể lại mọi chuyện một lần. Tất nhiên là đổi chuyện Tạ Tam cường bức Hương Tú thành Tạ Tam bảo Hương Tú đi làm đồ ăn khuya, Hương Tú không chịu, hai người lời kéo, sau đó Tạ Tam không nhận được mắng Hương Tú mấy câu khó nghe. Kết quả Hương Tú nghĩ không thông, nên đập đầu vào gốc cây, chết rồi.

Dương Nghĩa Trí nhìn hắn chằm chằm, còn chưa kịp phản ứng: “Chờ một chút, con nói gì, con nói Hương Tú làm sao?”

Dương Phong chột dạ trong lòng nhưng ngoài mặt không để lộ chút nào: “Hương Tú tự đập đầu vào gốc cây chết rồi, hay là cha đi xem thử đi ạ.”

Dương Nghĩa Trí nhất thời quên cả buồn ngủ, xoay người đi vào trong phòng. Dương Phong đứng ở cửa nghe thấy Dương Nghĩa Trí vào nhà nói với mẹ hắn hai câu, lúc đi ra ngoài Dương Nghĩa Trí đã mặc thêm quần áo, vội vàng đi theo Dương Phong lên mộ.

Thi thể của Hương Tú vẫn nằm yên dưới gốc cây.

Lúc Dương Nghĩa Trí chạy tới đã có mấy người đứng đó. Tạ Nhân cau mày đứng cách đó không xa, còn có mấy thợ mỏ. Mà Mạch Thảo đang bỏ nhào lên người Hương Tú khóc không ra tiếng, hai vai cô bé đang không ngừng run rẩy, đến nỗi cả người đều rung động theo, vô cùng thương tâm.

Dương Nghĩa Trí ngồi xổm xuống, gọi một tiếng: “Mạch Thảo!”

Mạch Thảo ngẩng đầu lộ ra đôi má tràn đầy nước mắt, ánh mắt mờ mịt, đáy mắt hiện lên vẻ kinh hoàng. Nhìn thấy Dương Nghĩa Trí, ánh mắt nàng sáng hơn, nước mắt to như hạt đậu chảy xuống, lộ vẻ vô cùng cô độc.

Trong lòng Dương Nghĩa Trí mềm nhũn, vỗ nhẹ lên vai nàng. Sau đó mới nhìn Hương Tú nằm trên mặt đất, đầu tóc tán loạn, quần áo chỉnh tề, trên trán, trên mặt toàn là máu. Vết thương nơi trán hẳn là do bản thân tự làm, nhìn qua cảm thấy có chút gì đó là lạ. Ông khẽ đưa tay dò xét nơi mũi, quả nhiên không còn hơi thở.

Đây là oan nghiệt gì chứ!

Đứng lên, Dương Nghĩa Trí đi tới bên cạnh Tạ Nhân, nghiêm mặt nói: “Tam thiếu gia, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Nghe nói lúc xảy ra chuyện có Tạ đốc công.”

Tạ Nhân nặng nề thở dài, nhìn Dương Nghĩa Trí ra vẻ rất đồng cảm nói: “Thôn trưởng, chuyện này ta rất đồng cảm. Tạ Tam lúc ấy...” Sau đó gọi Tạ Tam ở bên cạnh vẫn đang cúi đầu đến: “Nguoi hãy kể lại tình hình lúc ấy cho thôn trưởng nghe.”

Tạ Tam tỏ vẻ hối hận: “... Nếu biết nàng để ý mặt mũi như vậy, ta đã không gọi nàng đi làm bữa khuya rồi!”

Dương Nghĩa Trí chăm chú nhìn Tạ Tam, có rất nhiều chỗ làm người ta khó hiểu: “Tạ đốc công, nếu nguoi muốn tìm người làm thức ăn khuya, thì ta có một chuyện không rõ, vì sao không trực tiếp gọi Tạ đại nương, mà phải bảo Hương Tú đi làm. Tạ đại nương dù sao cũng là người Tạ gia. Hương Tú là một quả phụ, quả nửa đêm khó tránh khỏi sẽ bị mang tiếng.”

Tạ Tam thành khẩn xin lỗi: “Thôn trưởng, chuyện này đều là tại ta. Bởi vì lúc ấy đúng là định nhờ Tạ đại nương làm bữa khuya, nhưng Tạ đại nương hôm nay lại có chút không khỏe, ta mới đi mời Hương Tú, đánh gõ cửa cả buổi. Bận rộn cả một ngày, mấy công nhân vận chuyển than đá vừa mệt vừa đói, ta

vốn định bảo nàng làm nhiều một chút, ai ngờ nàng nghe xong thì bảo thế nào cũng không chịu, nói nàng là một người phụ nữ nửa đêm nửa hôm ở cùng một đám đàn ông thì không thích hợp. Nhưng nàng vốn là đầu bếp trên mỏ, có gì mà không thích hợp. Và lại, nhiều người như vậy, lại là Dương gia thôn, ai dám làm gì nàng, sau đó chúng ta cãi nhau. Cũng là do ta sai, nói mấy câu nặng lời, lại còn trêu ghẹo mấy câu... Ai biết được nàng lại nghĩ không thông...”

Nói lời chó má gì chứ, đầu phải Hương Tú mới đến làm việc cho khu bếp lần đầu tiên.

Dương Nghĩa Trí thầm nghĩ Tạ Tam. Lúc này lại nghe thấy Tạ Nhân nói: “Dương trưởng thôn, việc đã đến nước này, mọi người cũng không còn cách nào nữa. Nếu ông không tin, Tạ đại nương có thể làm chứng, còn cả Dương Phong nữa.”

Dương Nghĩa Trí nhìn về phía Tạ đại nương vẫn đứng phía sau Tạ Nhân không nói chuyện.

Tạ đại nương tỏ vẻ áy náy: “Chuyện này cũng tại ta, sớm biết xảy ra chuyện như vậy, đêm nay dù có bệnh chết ta cũng sẽ đi.”

Dương Phong mấp máy khóe miệng, nhìn về phía Dương Nghĩa Trí nói: “Cha, Hương Tú không có người thân gì, con thấy hay là nên nghĩ xem hậu sự của nàng nên xử trí như thế nào?” Sau đó nhìn về phía Tạ Nhân: “Tam thiếu gia, dù thế nào thì Hương Tú này cũng coi như trung thành làm việc cho mỏ, giờ chỉ còn mỗi một đứa con cô, dù thế nào mỏ cũng không thể bỏ mặc được?”

Tạ Nhân gật đầu nói: “Các người yên tâm, mặc dù nàng không tính là hy sinh vì mỏ, nể mặt nàng trung thành với Tạ gia, trên mỏ sẽ cho phí an táng!”

Mấy người đang thương lượng chuyện của Hương Tú, đột nhiên Mạch Thảo đứng dậy đẩy người đang chắn đường nàng rồi chạy mất.

Mọi người sững sốt, Dương Nghĩa Trí phản ứng trước, hô lớn: “Mạch Thảo quay lại!” Vừa nhờ Tạ đại nương giúp đỡ: “Khuyến con bé trở lại dùm ta.”

Tạ đại nương không chút chậm trễ, vội vàng đuổi theo Mạch Thảo. Nhưng mà Dương Nghĩa Trí vẫn không yên lòng, nhìn chăm chăm Dương Phong, bảo hắn xem xét bên này, bản thân ông tự đuổi theo.

Mạch Thảo không đi nơi nào khác, cũng không về nhà, nàng chỉ muốn đến nhà Loan Loan và Bách Thủ.

Nếu nói trên thế giới này trừ mẹ nàng ra, người khiến nàng có cảm giác thân thiết nhất chỉ có thể là nhà Loan Loan. Xảy ra chuyện, nàng hy vọng có người có thể giúp nàng, trong đầu không suy nghĩ đến lần thứ hai, ngay cả cha ruột nàng cũng không nghĩ tới, trực tiếp nghĩ đến Loan Loan và Bách Thủ.

Loan Loan và Bách Thủ đang say giấc nồng. Kể từ sau khi Lai Sinh yên ổn, ban đêm hắn còn thính ngủ hơn cả hai người. Hai người bị tiếng mở cửa của hắn làm tỉnh giấc.

Lúc Tạ đại nương đuổi kịp Mạch Thảo vừa đúng lúc Lai Sinh mở cửa. Thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Mạch Thảo, Lai Sinh ngăn ra. Sau đó Mạch Thảo liền nhào vào trong lòng Loan Loan vừa ra đến. Loan Loan ôm nàng, cảm giác đau thương xen lẫn tuyệt vọng truyền sang khiến cho trong lòng nàng đột nhiên có một loại dự cảm vô cùng không tốt.

Mạch Thảo không thể nói chuyện, Tạ đại nương kể lại đầu đuôi sự việc cho hai người nghe. Loan Loan, Bách Thủ, Lai Sinh đều vô cùng khiếp sợ! Chuyện này còn khiến nàng khiếp sợ hơn cả chuyện sạt lở trên mỏ!

Nàng khó hiểu, lại càng tức giận: “Sao nàng phải tự sát, chỉ vì mấy câu nói mà tự tìm cái chết sao?”

Loan Loan nói khiến cho Tạ đại nương không nói gì được. Dương Nghĩa Trí chạy đến sau đó cũng á khẩu không trả lời được. Mà Mạch Thảo khóc càng thêm thương tâm tuyệt vọng!

Dương Nghĩa Trí cũng đề ý điều này, nhưng chính mắt ông thấy Hương Tú đúng là tự mình đập đầu vào cây mà chết, ngay cả Tạ Nhân cũng nói như vậy, ông còn có thể chứng minh cái chết của Hương Tú có gì kỳ lạ sao?

Ba người đi theo đến nơi xảy ra chuyện. Loan Loan cẩn thận xem xét thi thể Hương Tú, quả nhiên là do vết thương ở đầu mà chết, nhìn lại quần áo trên người nàng, quần áo vẫn chỉnh tề, đầu tóc vẫn được buộc, chỉ là có chút tán loạn.

Chẳng nhẽ tự nàng tìm đến cái chết?

Nhưng sao Hương Tú phải tự sát chứ? Lúc xế chiều gặp nàng vẫn thấy bình thường mà!

Nếu như vậy, vấn đề chỉ có một, chính là Tạ Tam bảo nàng đi ra ngoài làm bữa ăn khuya! Sau khi Bách Thủ, Loan Loan và Lai Sinh đi tới, Tạ Nhân đã trở về chỗ than đá, mà than đá vẫn còn một phần nhỏ chưa được vận chuyển. Gộp hai lượt vào chở một lần đúng là hơi nhiều. Chuyện công nhân mệt mỏi, hơi đói một chút cũng có thể!

Mấu chốt là ở chỗ Tạ Tam gọi Hương Tú ra có đúng là bảo nàng làm bữa ăn khuya cho thợ mỏ hay không? Điểm này, trước khi Tạ Tam gọi Hương Tú cũng không nói cho mọi người, mà hiện giờ Hương Tú đã chết, cũng chỉ là lời nói một phía của hắn. Ai có thể làm chứng đây?

Nhưng ở đây không giống với xã hội hiện đại, Tạ Tam là đốc công, Hương Tú chẳng qua là công nhân do Tạ gia thuê, mà lại có Tạ Nhân nói giúp, không có bằng chứng cụ thể, chỉ cần Tạ Nhân nói một câu, bọn họ có thể giải quyết nội bộ được. Có chút chứng cứ nhưng không có cách nào xác thực được, huống chi đây là tình huống không rõ ràng.

Than trên mỏ đã xếp xong, sau đó Tạ Nhân vẫn không trở lại, chỉ phái gã sai vặt đến nói một tiếng: “Tam thiếu gia nói nhất định phải an táng Hường Tú cho tốt, cho nên, mọi người nên làm gì bây giờ thì cứ làm, thì thế nên mang về trước, chọn ngày tốt, rồi hạ táng cho tốt.”

Có đám người Loan Loan, Mạch Thảo đã không còn vẻ mặt lo lắng nữa, tay không ngừng khua khoắng, hồi lâu sau, Loan Loan mới hiểu ý của nàng.

“Mạch Thảo nói mẹ cô bé không thể nào vô duyên vô cớ tự tử được, lúc gần đi còn bảo Mạch Thảo đợi ở nhà, nàng sẽ nhanh chóng trở về.”

Loan Loan nói lại ý của Mạch Thảo cho Dương Nghĩa Trí nghe.

Dương Nghĩa Trí nhú chặt lông mày, suy nghĩ một chút nói: “Chuyện này hay là điều tra rõ ràng thêm chút nữa! Như vậy đi, mọi người trước tiên hỗ trợ đưa người về, bài trí linh đường. Chuyện đã xảy ra rồi, tin rằng mọi người vẫn còn có việc, chúng ta từ từ nói.”

Dương Nghĩa Trí gọi cả Dương Khai Thạch tới, lại còn gọi cả cha Nguyên Bảo, Cát Sơn đến. Dùng chiếc cáng do Bách Thủ làm đưa Hường Tú trở về, sau đó mọi người cùng giúp đỡ lập linh đường.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Công lý (2)

Editor: Khuê Loan

Beta : Nora

Dương Nghĩa Trí, Bách Thủ, Loan Loan, Dương Phong đều đứng trong sân.

Dương Phong kể lại những chuyện đã xảy ra một lần: “... Chúng ta đang đứng nói chuyện dưới chân núi, sau đó nghe thấy dưới tàng cây phía trước có tiếng cái vĩa, đầu tiên thì nhỏ giọng, sau đó càng lúc càng lớn... Giọng Hường Tú có vẻ rất tức giận, sau đó có chút quá khích... Sau đó ta nghe thấy Tạ Tam hô lên một tiếng... Chờ đến khi chúng ta đi qua, thì đã thấy Hường Tú tắt thở nằm dưới gốc cây.”

“Người nói Tạ Tam và Hường Tú cãi nhau, bọn họ cãi nhau vì chuyện gì?”

“Giọng Tạ Tam rất nhỏ không nghe thấy gì cả, chỉ nghe thấy Hường Tú mắng hắn là đồ lưu manh, vô si...”

Những lời Dương Phong nói chẳng có tác dụng gì, chỉ có Hường Tú mắng chửi người, không biết Tạ Tam nói cái gì, chính là thiên vị Tạ Tam. Loan Loan hỏi mấy lần cũng không hỏi được chút tin nào hữu dụng. Dương Phong có chút không nhịn được khi Loan Loan hỏi han không ngừng. Cha hắn là thôn trưởng còn không hỏi, một nữ nhân như Loan Loan quan tâm làm gì chứ.

Linh đường đã bày xong, Mạch Thảo vẫn quỳ bên cạnh Hường Tú mà khóc. Nàng không còn người thân nào khác, thương lượng một lúc, Loan Loan ở lại với nàng, để Bách Thủ cùng với Lai Sinh và con trở về nghỉ ngơi. Sau khi đến đây, Lai Sinh một câu cũng chưa nói, khẳng khái không chịu đi. Bách Thủ không còn cách nào, đành tự mình ôm con về nhà.

Lúc đi qua chỗ than đá, Tạ Nhân đang chỉ huy đám thợ mỏ chuyển than, vẫn còn thừa một chiếc xe chở than, mười xe đứng thành một hàng dài trên đường. Lúc Bách Thủ trở về vẫn còn mấy phu xe không quen mặt đang ngồi xỏm tám chuyện.

Tạ Nhân thấy than đã đầy, phân phó gã sai vặt đi gọi Lưu quản sự. Lưu quản sự xuống nghe nói có người mất mạng, hơn nữa lại còn là Hường Tú, cả kinh hồi lâu không nói nên lời.

“Tạ Tam cũng không phải cố ý, trách nhiệm không hẳn là của hắn. Lát nữa ta sẽ cùng đi theo với mọi người chuyển đồng than này, có thể là xế chiều ngày mai mới có thể trở lại đây. Nếu ngày mai bên kia có gì cần hỗ trợ, ông cứ tự liệu mà giúp đỡ. Ủ, đưa năm lượng phí mai táng qua nữa, nàng cũng không được tính là hy sinh vì công việc, ta cũng đã đủ nhân nghĩa rồi.”

Lưu quản sự luôn miệng vâng dạ, trong đầu ông vẫn còn lẩn lộn lộn, sau đó thực không nhịn được, liền hỏi: “Tam thiếu gia, Hường Tú này rốt cục là chết như thế nào?”

“Tự tử!”

*****

Ngày hôm sau, mọi người đi qua chân núi liền nhìn thấy nhà Hường Tú treo vải trắng, mọi người vô cùng kinh ngạc, hỏi thăm ra mới biết Hường Tú đã mất đêm qua rồi.

Những thợ đào mỏ đều rất bất ngờ, lại tiếc than: “Một nữ nhân đẹp thế kia lại chết sớm!”

“Sau này mua cơm cũng không còn niềm vui nữa rồi!”

Mà người Dương gia thôn nghe tin xong phản ứng còn mạnh hơn trên mỏ gấp nhiều lần!

“Sao có thể! Hôm qua vẫn còn bình thường mà. Sao lại nghĩ không thông như vậy chứ?”

“Đúng đó! Tin này bất ngờ quá. Chờ một chút, không phải ta đang nằm mơ chứ...” Sau đó người đó tự nhéo lên đùi một cái, miệng kêu lên: “Ôi, đau quá. Xem ra là thật mà.”

“Mọi người nói xem nàng bây giờ sống tốt như vậy, sao lại tự mình tìm đến cái chết chứ?”

“Hừ, theo ta thấy, nhất định là bị đàn ông bức chết. Các người không nghe nói lúc ấy trên mỏ còn có Tạ đốc công à, hai người bọn họ có gian tình ai ai cũng biết đấy thôi!”

“Ô, theo lời bà nói, lẽ nào là Tạ đốc công bức chết nàng sao? Bà nói xem sao lại ép chết nàng, nàng suốt ngày làm việc ở khu bếp, mỗi ngày phải đối mặt với nhiều đàn ông như thế còn chưa bị bức chết, một tên họ Tạ có thể sao!”

“Này này này, lẽ nào các người quên hết rồi sao? Chuyện lúc trước của Hương Tú và Tạ đốc công đều đã lan truyền thế kia... Haiz, chuyện này cũng không đúng, nếu hai người thật sự đã gian dâm, sao lại còn tự tử chứ?”

Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu suy đoán, trên đường đi tất cả đều nói về chuyện của Hương Tú.

Mà lúc này Bách Thủ đang nói chuyện với Tạ Tam.

“Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ vì mấy câu ngoài miệng, mà Hương Tú đã tự tử sao?”

Nghe câu hỏi của Bách Thủ, Tạ Tam nghiêm mặt: “Người có ý gì? Còn nữa, Hương Tú có quan hệ gì với người, sao người lại hỏi chuyện này? Những chuyện xảy ra tối qua ta đã nói với Dương trưởng thôn rồi, ta cần phải trả lời người một lần nữa sao?”

Bách Thủ sầm mặt: “Được, người không nói cũng được, ta đến từ lâu tìm Dư chương quý, nhờ Dư chương quý viết thư cho Nhị thiếu gia, thỉnh ngài ấy tới làm chủ cho mẹ Mạch Thảo!”

“Này này này!” Tạ Tam vội vàng kéo Bách Thủ đang muốn đi, vẻ mặt cười làm lạnh, lấy lòng nói: “Người xem chuyện này cũng xui xẻo, ta đang rất phiền muộn đấy! Vừa rồi giọng điệu không tốt, Bách Thủ huynh đệ đừng trách ta!”

Bách Thủ lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

Về mặt Tạ Tam thay đổi, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Ta mới mắng nàng mấy câu, nàng đã ly hôn còn ra ngoài làm việc, vẫn chưa tìm được người đàn ông nào, một quả phụ khó tránh khỏi miệng lưỡi người đời! Ta thấy nàng không giống như lời đồn đại, cũng xinh đẹp, lại là người chăm chỉ, liền muốn nàng làm tiểu thiếp của ta...”

Nghe thế Bách Thủ trừng mắt, con mẹ nó đồ chó chết, bản thân mình cũng là thứ nô tài mà còn muốn nạp tiểu thiếp!

“... Nhưng nàng không những không đồng ý, còn lớn tiếng mắng ta là đồ vô si. Bách Thủ huynh đệ, ta đã làm ở Tạ gia bao nhiêu năm, cho tới giờ cũng chưa từng có người mắng ta như vậy. Bị một ả đàn bà mắng như vậy, ta không cho nàng biết tay thì sao còn là đàn ông? Chưa kể nàng vốn là dâm phụ, các người không biết chứ ta biết nàng vốn này nợ với Lưu quân sự ở thôn trang, cho nên, ta có nói vài câu khó nghe, vô tình đã động tới chuyện này, mới nói được mấy câu, nàng đã không chịu nổi... Dù sao ta cũng chưa động dao động cùn, cũng không có đánh nàng, là tự nàng đập đầu vào gốc cây mà chết...”

Dù Hương Tú là một nữ nhân không đứng đắn, bây giờ đã chết rồi, vậy mà Tạ Tam còn nói những lời không ra gì như thế, thật sự làm người ta muốn đập cho hắn hai phát!

Bách Thủ không muốn nghe hắn nói nhảm... Cho dù biết rằng không nghe được lời thật gì từ miệng Tạ Tam nhưng hôm nay hắn quyết muốn xem tên này rốt cuộc nói như thế nào! Giờ lại còn hối hận, đúng là một kẻ cặn bã!

Tạ Tam nói văng nước bọt tung tóe, chớp mắt đã không thấy bóng dáng Bách Thủ đâu nữa.

Dương Nghĩa Trí tìm đến nhà Lý Đại Trí ở sát cạnh nhà Hương Tú.

“... Ta từ nhà xí về, nằm xuống còn chưa ngủ đã nghe thấy tiếng gõ cửa ở cách vách, gõ rất lâu!” Cha Đại Trí nói.

“Đúng vậy, cha Đại Trí còn gọi ta dậy, hỏi ta là nhà ai. Ta đang mơ mơ màng màng ngủ, phải cẩn thận nghe mới nhận ra là nhà Hương Tú.” Mẹ Đại Trí nhớ lại, nghĩ tới tình huống đêm qua: “Mọi người cũng biết Hương Tú ở trong thôn...” Đoạn sau không cần nói, mọi người đều hiểu: “Sợ nhờ có người nào tìm nàng có việc quan trọng, chúng ta đi ra ngoài sợ ảnh hưởng đến chuyện nhà người ta. Chưa kể, nhà nàng cũng không có ai cất tiếng gọi, hai chúng ta thương lượng một chút, sau đó đành không để ý nữa.”

Thì ra là cha mẹ Đại Trí đều nghe thấy tiếng gõ cửa của Tạ Tam, nhưng ở sát cạnh cũng không nghe thấy tiếng Hương Tú gọi giúp đỡ, thứ hai là sau đó

tiếng gõ cửa cũng ngừng, cho nên cũng không để ý nữa. Mà chuyện của Hương Tú ở trên mộ ai cũng có nghe nói, không biết người ta gõ cửa có phải là hèn hồ hay không?

Cũng có thể là Hương Tú đã hẹn người ta, nhưng do ngủ thiếp đi nên không nghe thấy.

Lý Đại Thạch ngủ say, sau đó nghe thấy tiếng cha hắn nói chuyện cũng tỉnh lại, sau lại nghe thấy tiếng gõ cửa cách vách. Hơn nữa hắn từ trước đến nay là người đơn giản lơ đãng, trong lòng vốn cũng không nghĩ đến chuyện gì khác, chỉ muốn ngủ.

Mặc dù Hương Tú không còn người thân nào trong thôn, nhưng dù sao cũng là mạng người, hiện giờ cả ba người đều có chút hối hận, nếu bọn họ chịu ra ngoài xem một chút, nói không chừng Hương Tú đã không chết.

Mạch Thảo rất kiên định nói hai ba ngày nay mẹ cô bé vẫn rất bình thường, không hề có chút khác thường nào, hoặc là có ý nghĩ tự sát nào.

Tất cả mọi người đều không tin Hương Tú lại đột nhiên tự tử. Hiển nhiên là những lời Tạ Tam nói nghe càng có chút không đáng tin.

Trong đêm linh đường đã được bày xong, sáng hôm sau mọi người biết Hương Tú đã chết, vừa kinh hoàng, vừa vội vàng đến nhà Mạch Thảo thấp nén nhang, xem như chút nghĩa tình thôn xóm.

Mọi người cũng mang theo vàng mã vào nhà thấp hương, vừa đốt hương vàng mã, vừa bái, có vài người còn vừa hóa vàng mã vừa khấn: “Hương Tú ơi, cô đi đột ngột quá, trước kia không giúp được cô cái gì, sau khi cô chết đành đốt cho cô thêm ít vàng mã này. Trước kia có gì không đúng mong cô hãy lượng thứ. Cô đại nhân đại lượng đừng trách tiểu nhân nha... Phù hộ cho cả nhà chúng ta bình an, sau này Mạch Thảo có chuyện gì ta nhất định sẽ giúp đỡ...”

Không ngờ lại có loại người như thế!

Loan Loan cảm thấy những người này thật buồn cười, lúc còn sống thì nói xấu sau lưng, người ta chết rồi thì lại chạy tới dâng hương đốt vàng mã, còn xin phù hộ!

Sự việc còn có thể điều tra, xử lý, nhưng mai táng thì không thể trì hoãn.

Sáng sớm, Lưu quân sự mang theo năm lượng bạc đến, đưa thẳng cho Dương Nghĩa Trí: “... Dương trưởng thôn, ông là người đức cao vọng trọng trong thôn, ông nhận đi để giúp Mạch Thảo làm hậu sự cho mẹ nàng!”

Dương Nghĩa Trí đưa năm lượng bạc cho Mạch Thảo, nói: “Bây giờ cháu cũng không còn nhỏ nữa, từ nay về sau chuyện gì cũng phải tự mình làm. Chỗ bạc này cháu cầm lấy rồi chôn cất mẹ tử tế, an bài như thế nào do cháu quyết định, có gì cần hỗ trợ thì báo với ta.” Vừa nói giọng ông còn có chút ghen ngạo.

Hai mắt Mạch Thảo sưng đỏ, yên lặng nhận lấy bạc Dương Nghĩa Trí đưa, cũng để mặc nước mắt yên lặng chảy.

Điều này làm cho tất cả người ở Dương gia thôn đều không khỏi chua xót trong lòng! Một cô nương xinh đẹp như vậy, lại không biết nói chuyện, sau này biết sống như thế nào đây?

Dương Nghĩa Trí lạnh mặt, xoay người nhìn Lưu quân sự, nghiêm túc nói: “Bạc này chúng ta nhận, nhưng chuyện này chẳng nhẽ cứ không rõ ràng mà cho qua như vậy sao? Dù sao cũng phải cho một lời giải thích phải không? Tuy nói Hương Tú không phải do Tạ Tam trực tiếp hại chết, nhưng hắn cũng có trách nhiệm rất lớn.”

Lưu quân sự gật đầu: “Phải, nhưng chuyện này còn phải chờ Tam thiếu gia trở về.”

Dương Nghĩa Trí hừ lạnh một tiếng, từ đêm qua ông đã nhìn ra, Tạ Nhân này không phải là một ông chủ tốt đẹp gì.

Sáng sớm Dương Khai Thạch đi mời đạo sĩ, xé chiếu trong linh đường đã thành tràng cúng bái hành lễ, coi như là siêu độ cho linh hồn Hương Tú, mong nàng kiếp sau có thể đầu thai vào một nhà tốt.

Hạ táng sắp xếp vào ngày hôm sau.

Loan Loan ở cùng Mạch Thảo suốt đêm, lúc này, hai mí mắt không ngừng díp lại, đám người Dương Nghĩa Trí bảo nàng về nghỉ ngơi.

“Sáng sớm mai sẽ phải hạ táng, buổi tối cháu còn phải đến đây với Mạch Thảo, gọi thêm mấy người phụ nữ đến nữa.” Suy nghĩ một chút, Dương Khai Thạch gọi thêm mấy người nữa: “Khai Thạch, lát con về gọi thêm Linh Từ một tiếng, bảo nàng buổi tối tới đây, còn cả Thanh Diệp nữa, ba người cùng đến đây, bình thường mấy người cũng có mối quan hệ khá tốt, có chuyện gì còn có thể thương lượng.”

Loan Loan gật đầu, sau đó rời đi. Bố trí chuyện buổi tối xong, Dương Nghĩa Trí suy nghĩ đến chuyện trong nhà này: “Chỉ có mỗi Mạch Thảo, đúng là có chút vắng lạnh. Nàng và Cát Đại dù sao cũng từng là vợ chồng, hãy bảo người báo tin một chút, rồi còn phải thương lượng chuyện của Mạch Thảo nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Chôn cất (1)

Mấy người khác nghe xong lắc đầu. Ngày thường nhà Đại Trí rất ít khi quản chuyện người khác, vì nhà họ cách nhà Hương Tú một bức tường, đêm qua còn nghe được tiếng động mà không để ý nên trong lòng cảm thấy rất áy náy, lúc này liền nói: “Ta thấy ý này của ông không ổn đâu. Ông không nghĩ xem Cát Đại và Hương Tú đã ly hôn bao nhiêu năm, chuyện lớn như vậy, trên mồ ai mà không biết, còn cần người ta nói với hân sao? Người có tình có nghĩa thì hân sẽ tự đến, cần gì ai đến báo?”

Mẹ Đại Trí cũng thấy không tốt: “Ta thấy hay là mọi người đừng nghĩ đến việc này nữa! Làm trên mồ bao lâu như thế, mọi người không thấy Cát Đại luôn nhìn Hương Tú không vừa mắt sao? Nói không chừng, Hương Tú chết, hân còn không biết đang trốn ở chỗ nào cười trộm đây.”

“Bà đừng nói linh tinh!” Cha Đại Trí nhìn vẻ mặt bi thương của Mạch Thảo đang ngồi trong nhà chính, mắng mẹ Đại Trí.

“Ồi dào, Dương gia thôn chúng ta nhiều người như vậy còn cần phải đi mời ai sao? Giúp Mạch Thảo làm náo nhiệt một chút không phải đã xong à!” bà mồi Vương ở bên cạnh nói.

“Mồm chó không mọc được ngà voi!” Mẹ Thanh Sơn mắng một câu, liếc mắt nhìn Mạch Thảo trong nhà chính, thấy nàng không chú ý bên này mới nói: “Náo nhiệt cái gì? Không phải bà làm bà mồi sao, sao lúc này nói chuyện kì vậy? Mẹ người ta chết, còn muốn náo nhiệt cái gì, không phải càng khiến cô bé thương tâm sao? À, ta biết...” Như chợt hiểu: “Nhất định là bà làm mồi quá nhiều nên giờ mở miệng nói chuyện cũng không phân biệt được nặng nhẹ nữa!”

“Ta...” bà mồi Vương ghen hợm, nuốt mất một hạt dưa vào trong họng: “Ta không nói câu nào nữa là được chứ gì!”

“Được rồi được rồi, đừng tranh cãi nữa!” Dương Nghĩa Trí không nhịn được khoát tay. Đông người hồng việc, còn có tâm tình cãi nhau nữa, đúng là, mấy chuyện này đều do thôn trưởng như ông xử lý cho rồi. Xử lý không tốt, chắc chắn mấy người này sẽ nói này nói nọ cho xem!

Nghĩ ngợi hồi lâu, Dương Nghĩa Trí cảm thấy vẫn nên đi tìm Cát Đại, liền nói: “Không được, chuyện này vẫn nên đi tìm Cát Đại.” Sau đó ông nói với Bách Thù: “Cháu lập tức đi xem hôm nay Cát Đại đã đi làm chưa, bảo hân đến đây một chuyến, ừ...” Dừng một chút: “Hoặc là bảo hân chờ ta cũng được! Mọi người nghĩ xem, Hương Tú mất rồi, trong nhà chỉ còn có mình Mạch Thảo, một cô gái, còn chưa lấy chồng, ở một mình một nhà được sao? Huống chi hiện giờ thôn chúng ta nhiều người từ bên ngoài đến như vậy, càng khiến người ta không yên tâm!”

Mọi người đều gật đầu.

“Dù nói thế nào thì Mạch Thảo cũng là con gái Cát Đại. Hân và Hương Tú có thể nào đi nữa cũng sẽ không làm hại con gái mình. Và lại cho dù Cát Đại không thích Mạch Thảo, thì tìm nhà chồng rồi gả đi là được.

Có người lo lắng: “Ý thôn trưởng là để cho Cát Đại đưa Mạch Thảo về nhà? Nhưng nếu Cát Đại không chịu thì phải làm sao bây giờ?”

“Có gì mà không chịu, một mình Hương Tú nuôi Mạch Thảo đến khi lớn như vậy. Cát Đại hân khi không nhận được cô con gái. Nếu tìm được nhà chồng tốt một chút, hân còn được hưởng lấy ý!” Cũng có người tỏ vẻ khinh thường Cát Đại.

Chuyện này vẫn chưa nói chính xác được! Bách Thù đi lên mồ. Đám người Dương Nghĩa Trí mang theo đạo sĩ đi ra ngoài, giúp Hương Tú tìm chỗ phong thủy.

Trong sân thanh tịnh đi nhiều, Mạch Thảo quỳ trên nền nhà chính. Nàng đã khóc khô cả nước mắt, cúi đầu, mặt không cảm xúc. Nàng ngây người như phỗng, dùng từ người gỗ để hình dung cũng không quá.

Lai Sinh ngồi bên cạnh nàng, tò mò đánh giá Hương Tú đang được phủ khăn trắng nằm trên mặt đất. Một lúc sau, hân lấy tay chọc chọc Mạch Thảo: “Mẹ nàng đi lên trời rồi?” Đây là Loan Loan nói với hân.

Mạch Thảo cúi đầu, không nói.

Lai Sinh nghiêng đầu: “Mẹ nàng đi lúc nào vậy? Hôm qua không phải còn lên mồ nấu cơm sao?”

Mạch Thảo vẫn cúi đầu.

Hân than thở: “Trên trời có gì tốt, sao toàn thích lên đó không biết?”

“Nàng chó nên để mẹ đi như thế chứ, đi rồi sẽ không trở lại nữa đâu, giống như ông ngoại ta ấy?”

“Đúng rồi, mẹ nàng đi thế nào vậy? Đi bộ? Hay là ngồi xe trâu?”

“Ta định đi thăm ông ngoại của ta một chút!”

“Hay là, nàng hỏi mẹ xem, bà đi như thế nào vậy, chờ hôm nào ca ca và chị dâu rảnh rồi, ta bảo họ đưa chúng ta đi, đến lúc đó chúng ta ở đó chơi mấy

ngày rồi về, thế nào?”

“Haiz, sao không nói lời nào thế?”

“Sao hôm nay nàng lại khóc, ôi ôi ôi, lại khóc nữa rồi? Ta nói này đừng khóc nữa, lúc ông ngoại ta mới đi ta ngày nào cũng khóc, sau đó ca ca và chị dâu bảo ta đừng khóc nữa. Nay...” Sau đó Lai Sinh vươn tay ôm lấy vai Mạch Thảo, học theo cách của Loan Loan, vỗ nhẹ nhẹ.

Bách Thủ đi vào nhìn thấy cảnh này, mặt hắn đen sì! Hắn nhanh chóng đi vào kéo tai Lai Sinh lôi ra ngoài: “Không phải bảo đệ ở nhà trông cháu sao, sao cứ suốt ngày chạy loạn!”

“Đệ không có! Ca xem Mạch Thảo vẫn còn quỳ trên đất kia, đệ ngồi cùng nàng thôi mà.”

“Buổi tối lại đến!”

Cát Đại vừa tới mở liền cảm thấy là lạ, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, tựa như mang theo sự khinh thường, lại có chút khinh bỉ, còn có đồng tình, cũng có chút hả hê, trong nhất thời hắn không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì, dù sao cũng rất phức tạp.

Sau đó lại có một thợ mỏ kéo hắn lại nói: “Nhìn người thì chắc là còn chưa biết đúng không?”

Cát Đại ngờ vực: “Biết gì?”

“Nửa đêm hôm qua, Tạ Tam gõ cửa nhà Hương Tú, bảo Hương Tú đi nấu đồ ăn khuya cho công nhân...”

“Ta nhỏ vào!” Không đợi người nọ nói xong, Cát Đại nhỏ lên mặt đất một bãi, mắng: “Một đôi cậu nam nữ, quá nửa đêm còn tìm đàn ông, con đàn bà thối sớm muộn gì cũng bị đàn ông giết chết!”

“Này, người nói đúng rồi, Hương Tú chết rồi!” Thợ mỏ kia cười nói.

“Hừ, đúng là...” Cát Đại giật mình, vội nói: “Người nói ai chết?”

“Hương Tú đó, vợ cũ của người.”

Về mặt Cát Đại không tin, một lúc sau mới nói: “Thật?”

“Còn giả được sao, lúc người đi lên không nhìn thấy cổng nhà Hương Tú treo vải trắng sao? Dương gia thôn giờ còn đang bàn tán ngất trời nữa kia!” Người nọ thấy Cát Đại còn chưa kịp phản ứng, cho là bình thường hắn hay tức nên mới nói thế, một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm, hướng chỉ con gái cũng đã lớn như vậy, dù sao cũng có chút tình cảm, cho nên an ủi nói: “Người cũng đừng khổ sở, nghe nói là nàng tự sát. Theo ta đoán, Tạ Tam kia bảo làm đồ ăn khuya rồi lại muốn làm chuyện xấu, nàng không chịu, chống cự lại Tạ Tam, nên mới đập đầu vào gốc cây.”

Nói xong, người nọ còn vỗ vỗ vai hắn ra chiều an ủi.

Cát Đại nhấc tay người kia ra, cười ha hả hai tiếng: “Con đàn bà thối, chết là đáng đời! Người làm kỹ nữ ngàn người cười vạn người nguyền thì nên sớm nghĩ đến kết cục ngày hôm nay. Ông trời coi như đã chịu mở mắt. Chết giỏi lắm!” Sau đó hắn ngậm nga vừa hát vừa đi.

Người nọ đứng sững tại chỗ hồi lâu, không dám tin: “Ôi, đây là oan nghiệt gì chứ, sao lại hận đến thế, lại có thể vui mừng cỡ đó!”

Bách Thủ biết Cát Đại đi làm nhưng không tìm được hắn, sau đó Dương Nghĩa Trí gặp hắn ở dưới chân núi, gọi hắn lại nói đến chuyện Mạch Thảo.

“... Bây giờ con bé chỉ còn một thân một mình, vì sự an toàn người nên đón nàng về đi. Đồng người phức tạp, một cô nương ở một mình không an toàn!”

Cát Đại lạnh nhạt nhìn Dương Nghĩa Trí, lãnh đạm nói: “Chuyện này thì có liên quan gì đến ta. Ta và Hương Tú đã sớm ly hôn rồi, nói trắng ra chính là không còn quan hệ gì. Không phải nàng từng điếu võ dương oai trước mặt ta nói không có ta, vẫn có thể nuôi được con sao? Nếu đã có bản lĩnh như vậy, bị đám đàn ông hút khô rồi sao? Chưa làm được mà đã chết rồi?”

May là Dương Nghĩa Trí không có chút quan hệ máu mủ nào mà còn tức run cả người, nếu để Mạch Thảo nghe thấy còn không thương tâm muốn chết sao, thật không ngờ Cát Đại lại là người tuyệt tình như vậy. Dù Dương Nghĩa Trí đã nói vậy, hắn không chỉ không quan tâm đến chuyện của Mạch Thảo, còn nói Dương gia thôn đồng người chôn miệng vào làm gì, liên tục tỏ vẻ tức giận, nói gần nói xa mỉa mai Hương Tú.

Dương Nghĩa Trí phun cho hắn ba chữ: “Vô nhân tính!”

Đám người Bách Thủ sau khi nghe những gì Dương Nghĩa Trí nói thì trầm mặc một lúc lâu. Sớm biết Cát Đại sẽ không dễ dàng tiếp nhận Mạch Thảo, không ngờ hắn lại là người vô tình như vậy. Không khác gì cha của Lai Sinh!

Một người lợi dụng ruột thịt của mình để ngồi lên vị trí gia chủ, sau đó thì vứt bỏ, một người khác thì dùng lời nói ác độc mắng chửi mẹ người ta, vứt bỏ con gái tự sinh tự diệt, quá thâm hiểm.

Chuyện này, Dương Nghĩa Trí chưa dám nói cho Mạch Thảo nghe, mọi người thương lượng rồi cùng giấu cô bé, chờ hậu sự của Hương Tú xong rồi từ

từ tính tiếp.

Loan Loan ngủ liền một giấc đến xế chiều mới tỉnh, mắt còn hơi điu lại, nhưng tinh thần đã tốt hơn rất nhiều. Bách Thủ để phần com cho nàng trong nồi, nhóm lửa hâm nóng thức ăn, com nước xong, Bách Thủ đã bế con trở về.

Loan Loan đi rửa bát, nhận lấy con, vội hỏi hân: “Chuẩn bị thế nào rồi, đã chọn được vị trí chưa?”

“Đã chọn xong mộ phần rồi, thứ cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong, chỉ là chuyện của Mạch Thảo có chút phiền phức.”

Loan Loan ngạc nhiên: “Phiền phức gì?”

Bách Thủ kể lại cho nàng nghe cuộc nói chuyện của Dương Nghĩa Trí và Cát Đại: “Cát Đại chắc chắn không lo cho Mạch Thảo rồi, cô bé này đúng là số khổ.”

Loan Loan im lặng, nặng nề thở dài.

Sau bữa com chiều, Bách Thủ bắt đầu đi làm việc, Loan Loan bế con đi đến nhà Mạch Thảo, mẹ Nguyên Bảo và mẹ Thạch Đầu đã ở đó rồi, ngồi cùng còn có bà mối Vương, mẹ Đại Trí, mẹ Thanh Sơn.

Nhìn thấy Loan Loan bế con, mẹ Thanh Sơn vội nói: “Sao cháu còn bế con theo? Hay cháu về đi.”

“Đúng đó, Nhị muội tử, cháu có dự tính gì cho đứa nhỏ không, bộ tính để nó kí hiệu sao?” bà mối Vương cũng có lòng nói.

Kí hiệu ý chính là không thể đi làm hộ đám tang nhà người khác.

Loan Loan cười cười: “Không có chuyện gì, đã xem bói rồi, thầy bói nói đứa nhỏ này năm nay không cần ký hiệu.”

“Này.” Sau đó hai người dịch chỗ cho nàng ngồi. Mẹ Thanh Sơn nói tiếp: “Có vài người cũng không đi, nói là có tang, trẻ con tới không tiện.”

Loan Loan ngắt ra: “Ai vậy?”

Mẹ Nguyên Bảo nhìn mẹ Thanh Sơn mím môi cười: “Mẹ Lan Hoa.”

“À.” Lúc này Loan Loan mới nhớ ra trong thôn có chuyện lớn như vậy, mà mẹ Lan Hoa vốn thích xem náo nhiệt, hôm nay lại không thấy đâu, chỉ là nàng cũng đã hiểu: “Khó khăn lắm nàng mới có con trai, nên thông cảm.” Sau đó nàng nói sang chuyện khác: “Không nói chuyện này nữa, Mạch Thảo đâu rồi?”

“Đã quá một mội rồi, ta bảo con bé đi nghỉ một lát, sáng mai còn phải dậy sớm.” Mẹ Nguyên Bảo hạ giọng nói.

Mọi người cũng thấp giọng xuống.

Trong nhà chính một ngọn đèn hiu hắt, lúc sáng lúc tối soi lên tấm vải trắng toát trên người Hương Tú tạo nên cảm giác u ám.

Mấy người phụ nữ trong sân thấp một ngọn đèn, vây quanh thành một vòng tròn, bà mối Vương nói nhà chính âm u làm cho người ta rùng cả mình, ngồi hai canh giờ rồi về. Mẹ Thanh Sơn cũng về, mẹ Đại Trí cùng ba người nữa ngồi đến nửa đêm cũng không chịu nổi nữa lại về. Trong sân chỉ còn ba người Loan Loan, nàng lấy chăn thật dày quấn lấy con, đứa bé nằm ngủ say trong ngực nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Chôn cất (2)

Edit: An

Beta: Nora

Vào lúc nửa đêm Lai Sinh mới tới.

Lúc này Loan Loan mới nhớ ra, dường như từ lúc trời tối đã không thấy tấm hơi Lai Sinh đâu, liền hỏi hân: “Đệ đã đi đâu tới hơn nửa đêm?”

Lai Sinh ngồi cạnh đồng lửa, rũ mắt: “Đi dạo xung quanh.”

Loan Loan nghi ngờ.

Mẹ Nguyễn Bảo bắt đầu trêu chọc hấn: “Lai Sinh à, tôi nói cho chị dâu Thanh Diệp nghe, đệ chạy chơi ở đâu thế? Trời tối như mực đường cũng không thấy thế này, đệ chạy tới mò sao?”

“Không phải.”

“Ừa, sao tối nay đệ ít nói vậy, còn nữa, sao lại xụ mặt thế kia, ai bắt nạt đệ sao?”

“Không có.”

“Ồ!” Mẹ Nguyễn Bảo nhìn Loan Loan: “Hôm nay tiểu tử này đôi tính à?”

Loan Loan ngượng ngừng cười: “Tiểu tử thói này lại phát cáu cái gì rồi, đừng để ý đến đệ ấy.”

Mẹ Nguyễn Bảo và mẹ Thạch Đầu nhìn Lai Sinh cười cười, cũng không trêu chọc hấn nữa.

Lát sau, Loan Loan lấy cớ phải đi nhà vệ sinh, đưa con cho mẹ Nguyễn Bảo trông hộ, bình tĩnh nháy mắt ra hiệu với Lai Sinh, sau đó ra khỏi nhà Mạch Thảo. Nàng đứng đợi ở ven đường một lát, liền thấy Lai Sinh đi tới.

“Cả tối đệ đã chạy đi đâu? Đừng có nói với ta là chỉ tùy ý đi dạo xung quanh.” Loan Loan nhìn Lai Sinh chằm chằm.

Lai Sinh xoa huyết thái dương đang đau nhức, thờ dãi nói: “Giả ngu cũng không phải chuyện dễ mà!”

Loan Loan bị hấn chọc cho cười một tiếng, thoát cái sắc mặt lại nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn: “Đừng có đánh lạc hướng.”

Lai Sinh đành chịu, cười cười: “Đệ không có đi gây chuyện...” Lại thấy Loan Loan nhìn hấn chăm chú, lời nói lại xoay chuyển: “Thực ra, từ đêm qua đệ đã muốn đánh Tạ Tam...”

Loan Loan tròn mắt.

Lai Sinh vội vã giơ tay tỏ vẻ đầu hàng: “Nhưng không thành công, bị ca ca gọi lại.”

Loan Loan thờ phào một hơi. Tạ Tam cũng không phải dân chúng bình thường, ngộ nhờ để hấn phát hiện ra Lai Sinh có điểm gì bất thường, vậy sẽ càng thêm rắc rối!

“Nhưng tên hỗn đản kia sớm muộn gì cũng bị trừng trị.” Lai Sinh chấp tay sau lưng, nhìn về phía khu mộ. Trong mắt lóe ra một tia sáng lạnh: “Cái chết của mẹ Mạch Thảo chắc chắn có liên quan đến Tạ Tam.” Sau đó hấn nhìn về phía Loan Loan, nhướn mày: “Chị dâu, tẩu xem, giờ Mạch Thảo chỉ có một thân một mình, rất đáng thương, hơn nữa cũng không biết những kẻ không bằng cảm thú kia liệu có suy nghĩ xấu xa gì không, không bằng... Không bằng chúng ta cho nàng ở chung đi!”

Loan Loan nhìn hấn, khuôn mặt không che giấu được sự kinh ngạc, Lai Sinh thật sự quá quan tâm tới Mạch Thảo rồi!

Trầm ngâm một lúc, nàng mới nói: “Lai Sinh, chị dâu biết đệ lo lắng cho Mạch Thảo. Chúng ta lo cũng đúng, nhưng bây giờ Mạch Thảo đã mười tám tuổi rồi. Nàng đã có chủ kiến của riêng mình, hơn nữa, mẹ nàng không còn, nàng còn có cha, nàng đi theo cha dù sao cũng tốt hơn sống trong nhà người ngoài. Cũng tốt cho danh tiếng của nàng sau này lúc tìm chồng.”

Mạch Thảo đã mất mẹ, lại có tiếng bị cha ruồng bỏ thì sau này sao có thể ngẩng cao đầu ở nhà chồng? Trừ khi là cha nàng không chịu nuôi nàng, đó chính là lỗi của Cát Đại. Mọi người đều nói nàng là cô nương số khổ. Tuy nói bây giờ thái độ của Cát Đại không tốt, nhưng chuyện vẫn chưa quyết định, ai biết sau này hấn có đổi ý hay không?

Hai người đứng ngoài nói chuyện một lúc liền quay về nhà Mạch Thảo. Sau đó, Loan Loan đưa con cho Lai Sinh, để hấn bế về nhà nghỉ ngơi.

Mẹ Nguyễn Bảo và mẹ Thạch Đầu còn khen hấn: “Chao ôi, Lai Sinh nhà các người càng ngày càng hiểu chuyện rồi. Muội không sợ hấn ôm hài tử về, lát sau lại một mình chạy tới sao?”

Loan Loan cười lắc đầu: “Sẽ không đâu, bây giờ đệ ấy rất nghe lời, đặc biệt là vào ban đêm. Trời tối đen như mực, đệ ấy cũng thấy sợ.”

Ba người ngời một câu ta một câu, sau nửa đêm bắt đầu không chịu nổi, lại không có mặt chược để phân tán sự chú ý. Sau đó Loan Loan nhớ tới lúc còn bé nàng thích chơi cờ Lục Tử, cho nên nhặt sáu cục đá, bẻ sáu cành cây nhỏ, vẽ bàn cờ Lục Tử trên mặt đất, dạy hai người kia. Trò này tuy đơn giản nhưng ít nhiều vẫn phải sử dụng trí tuệ, cho nên tạm thời cũng chịu được tới lúc bình minh.

Trời vừa sáng, đạo sĩ kia liền tới, còn dẫn theo một tiểu đồ đệ, đám người Dương Nghĩa Trí cũng tới.

Sau đó bày đàn tế thần, đạo sĩ đốt nhang, lấy ra một thanh trường kiếm, miệng vừa lầm bầm vừa bắt đầu múa. Có chút giống đạo sĩ mở đàn tế trên TV.

Loan Loan ghé sát vào Bách Thủ nhỏ giọng hỏi: “Chỉ cần múa mấy lần như thế là được?”

Bách Thủ gật đầu: “Đúng vậy, luôn như thế, vừa niệm chú vừa múa kiếm, nói là như vậy có thể đã thông với Địa phủ, chuộc tội cho người chết, kiếp sau

có thể đầu thai tốt.”

“Không phải mời hòa thượng tới niệm kinh siêu độ sao?” Loan Loan nghi ngờ.

“Cũng có người mời hòa thượng niệm kinh, nhưng đó là tụng kinh với Phật tử, không giống thế này. Nhưng chúng ta luôn mời đạo sĩ.”

Loan Loan nghe xong thì yên lặng gật đầu. Trong lòng thầm nghĩ, ở hiện đại có người qua đời, ví dụ như ở quê nàng, cũng mời đạo sĩ tới làm phép, để đạo sĩ chọn nơi chôn cất vân vân... nhưng chẳng phải vì luôn chiếu hòa thượng niệm kinh sao? Chẳng lẽ đây là lý do đạo sĩ thay thế hòa thượng!

Mạch Thảo quỳ dưới đất lặng lẽ khóc, đạo sĩ ở một bên vừa nhảy vừa múa kiếm, lại rắc tiền vàng mã, miệng không ngừng lầm bầm, hình ảnh này trái ngược hoàn toàn với pháp sư Tát Mãn trong Hoàn Châu cách cách.

Trong sân đầy người vây xem.

Xế chiều hôm qua, Dương Nghĩa Trí sai người giúp đi mua quan tài về, nhờ bốn người giúp khiêng quan tài, vừa tới giờ, đạo sĩ hét lớn: “Lên!”

Mạch Thảo ôm bài vị đi trước, phía sau là quan tài, trong thôn cũng có một số người tự động gia nhập đội đưa ma. Đội diễn tấu sáo và trống đi quanh thôn một vòng, sau đó đến khu nghĩa địa đã được chọn, bắt đầu chôn cất, mấy người cầm xẻng ba chân bốn tay, quan tài bị đất che lấp rất nhanh. Mạch Thảo nằm úp sấp trên mặt đất, mặc dù không phát ra chút tiếng động nào nhưng qua bà vai run rẩy mãnh liệt, có thể thấy nàng khóc cực kì bị thương, suýt thì ngất đi!

Mọi người nhìn mà cũng đồng cảm, thương tiếc, sự khinh thường với Hương Tú đã ném lên chín tầng mây!

Sau khi một gò đất nhỏ được đắp lên, ông nội của Lý Đại Trí viết chữ lên bảng gỗ, cắm thẳng trước phần mộ. Cứ như thế, Hương Tú rốt cuộc đã được hạ táng!

Loan Loan nhìn gò đất nhỏ kia, lúc này Hương Tú đang yên bình nằm trong đó. Quan tài cũng không coi là tốt, không biết trải qua bao năm tháng dầm mưa dãi nắng, đợi đến lúc xác trong quan tài mục rữa, có lẽ sẽ có chuột đào lỗ chui vào, đến lúc đó bên trong chỉ còn có xương trắng tinh mịn, có lẽ chúng sẽ xây ổ trong đó, xem như nhà của mình. Lúc không có gì ăn còn gặm gặm xương.

Nghĩ đến đây, Loan Loan liền buồn nôn, liên tưởng tới sau này nàng già rồi, chết đi, nàng muốn làm theo phong tục hiện đại, bảo con cháu hỏa táng xác của mình. Sau đó cho tro cốt vào một cái hũ. Như vậy côn trùng không thể cắn, chuột không thể chui vào được.

Sau khi hạ táng Hương Tú, mọi người giúp đỡ thu dọn linh đường. Chờ sau khi mọi người về hết, Mạch Thảo ngồi trong căn nhà vắng lặng, nhìn bốn bức tường lạnh như băng, nhìn giường ngủ lạnh giá, phòng bếp vắng tanh, tất cả mọi thứ đều khiến nàng cảm thấy thật cô quạnh. Đây là nhà của nàng. Gia đình của nàng, ban đêm sẽ không có người trò chuyện với nàng, ban ngày sẽ không có người ăn cơm nàng nấu nữa. Đột nhiên nàng cảm thấy vô cùng trống vắng cô đơn. Vắng vẻ, còn có cô độc. Nàng từ từ cảm thấy nỗi sợ tương lai mờ mịt dâng lên trong lòng!

Buổi tối, Loan Loan nấu cơm xong, còn cố ý xới thêm một bát, mang qua cho Mạch Thảo.

Mặc dù đã chôn cất Hương Tú nhưng đèn dầu, nhang thấp trước bài vị của nàng phải đốt liên tục trong bảy ngày. Cho nên Mạch Thảo không thể qua ăn cơm, nàng đành phải đem cơm tới.

Loan Loan ngồi bên Mạch Thảo lúc ăn cơm, Lai Sinh yên lặng ngồi cạnh, Mạch Thảo vô cùng cảm tạ nàng. Nhìn khuôn mặt nhỏ gầy, trắng bệch của nàng, Loan Loan vô cùng đồng cảm. Đợi nàng cơm nước xong, Loan Loan cầm bát, dẫn Lai Sinh về.

Ngày tiếp theo, lúc mặt trời mọc lên từ đằng đông, mọi người lại bắt đầu bận rộn với công việc của mình, khi thấy nhà Mạch Thảo, mọi người mới nhớ tới Hương Tú đã ra đi, mọi người dường như vẫn chưa tin, cũng hoảng hốt cảm giác bản thân đang nằm mơ, một người bình thường như vậy bất chợt đã không còn.

Có mấy người hảo tâm lúc đi qua cũng nhân tiện vào thăm Mạch Thảo một chút. Sáng sớm Dương Nghĩa Trí cũng đi thăm Mạch Thảo, thấy nàng trờ tỉnh thần không tốt lắm thì những chuyện khác đều ổn, trong lòng cũng có chút yên tâm.

Từ lúc Hương Tú gặp chuyện không may đến lúc chôn cất, Cát Đại không xuất hiện dù chỉ một lần, ngay cả thời gian làm việc ở mỏ than cũng không tới. Dương Nghĩa Trí tìm thấy hân lần thứ hai, bàn bạc chuyện của Mạch Thảo. Cát Đại nói rõ ràng với Dương Nghĩa Trí: “Chuyện này ta không quản, ta còn có một nhà già trẻ, không thể gánh thêm gánh nặng nào nữa.”

Dương Nghĩa Trí giận đến râu mép cũng vênh lên, đây là những lời mà cha ruột có thể nói?

Cát Đại cũng khiến cho mọi người trong Dương gia thôn cảm phẫn.

Trước kia mọi người xem thường, khinh bỉ Hương Tú, sau khi nàng chết, mọi người chuyển sang đồng tình với Mạch Thảo, bây giờ là cảm phẫn Cát Đại. Thỉnh thoảng lúc Cát Đại đi qua Dương gia thôn, mọi người còn nhìn hân bằng ánh mắt khinh thường, nếu không thì sẽ chỉ trỏ sau lưng.

“Sao lại có người cha như vậy?”

“Hồ dữ không ăn thịt con, lại có thể bỏ con gái ruột của mình lại mà không hỏi thăm câu nào!”

.....

Nhất thời, Cát Đại ở Dương gia thôn như chuột chạy qua đường, người người la mắng, hắn tự biết mình không có lý lẽ, mỗi lần bắt đầu làm việc đều nhân lúc Dương gia thôn chưa có ai ra ngoài mà chạy tới mỏ thật sớm, lúc đi tuần cũng suy tính không đi qua Dương gia thôn, kể cả lúc đi tuần tra chỗ mỏ than cũng dò xét trước xem ở đó có người Dương gia thôn không, nhưng người làm công ở mỏ than vốn là người của Dương gia thôn, hắn làm sao có thể thoát khỏi sự phi báng của mọi người đây!

Sau đó có một lần Lưu quân sự tìm hắn, tìm từ trên núi xuống chân núi đều không thấy người, chờ ở mỏ than hồi lâu cũng không thấy, sau đó thật khó khăn mới thấy Cát Đại, hắn liền chửi mắng một trận: “Tôi mà là để làm việc, không phải tới đi dạo, nếu ngươi không muốn làm thì mời rút sớm một chút....”

Lưu quân sự và Hương Tú vốn là nhân tình, thường ngày hai người ở với nhau, Hương Tú cũng quan tâm chăm sóc hắn, nói thật lòng thì hắn rất thích Hương Tú, ai ngờ nàng lại chết vô duyên vô cớ, muốn không nghi ngờ là không thể, nhưng lại có Tạ Nhân làm chứng, lại không có chứng cứ, hắn đâu thể làm gì Tạ Tam?

Sau đó lại thấy Cát Đại làm cha ruột của Mạch Thảo nhưng không quan tâm tới khuê nữ, trong lòng hắn cực kì bất mãn, trút toàn bộ lửa giận trong lòng lên đầu Cát Đại. Quả nhiên qua mấy ngày, Cát Đại liền xin nghỉ việc ở hầm mỏ. Chuyện này để sau hãy nói.

Ngày thứ ba, Tạ Nhân đi vận chuyển than đá cuối cùng cũng quay về.

Không ít người vội vã tìm hắn.

Một người là Dương Nghĩa Trí, bây giờ ông làm chủ cho Mạch Thảo, dù sao cũng phải tìm Tạ Nhân nói chuyện cho rõ ràng.

Người tiếp theo là Lưu quân sự, theo lý thuyết, ngày thứ hai sau khi chuyển than đá xong, Tạ Nhân nên tới làm việc. Hắn không đến thì thôi, dù sao chuyện của chủ nhân, nô tài như hắn không xen vào, nhưng sau khi than đá được xe ngựa chở đến bến tàu, đưa lên tàu chuyển đi xong, hắn là phải có người tới báo cáo, nhưng người này cũng chậm chạp chưa tới.

Còn có một người nữa là Diêm Sơn, từ lúc Bách Thủ từ chức đội phó đội tuần tra thì cuộc sống của hắn cũng ngày một khá hơn, hắn đi tìm Tạ Tam mấy lần đều không có tin tức, cho nên hắn quyết tâm lần này nhất định phải tìm Tạ Nhân, hắn muốn mình được lên chức đội phó nên lời chuyện của Diêm Nhị ra truy cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Đòi công đạo

Tạ Nhân và xe vận chuyển than đá đi ra ngoài liên tiếp hai ngày, làm nô tài sao dám hỏi tới chuyện của chủ nhân, Lưu quân sự đành khéo léo hỏi thăm Tạ Nhân xem lần này than đá vận chuyển ra ngoài có thuận lợi không?

Tạ Nhân cười nói: “Lượng than đá nhiều hơn trước kia nên tốn chút công, nhưng lại tốt hơn. Ông nghĩ xem, phí tổn chở than bằng thuyền, xe ngựa, xe trâu giảm xuống, hơn nữa chi phí cho thuyền rất cao, trước kia chuyển ba lần, giờ gộp lại thành hai lần, tiết kiệm được không ít tiền chuyên chở!”

Lưu quân sự gật đầu đồng ý, trong lòng đang muốn hỏi xem sao lần này chuyển than đá ra ngoài lại không có ai về báo cáo thì nghe thấy Tạ Nhân nói: “Lần này ta đích thân chở tới lúc than đá được chuyển lên thuyền đưa đi rồi mới trở về nên mấy người trên xe than đã báo cáo với ta. Sổ sách của mỏ này cũng không thể cứ để như thế, thỉnh thoảng vẫn nên sửa sang chỉnh lý lại, cho nên ta bảo người báo số lượng xe chở than trực tiếp cho ta luôn. Ở mỏ có rất nhiều việc cần ông quan tâm nhiều hơn.”

Lưu quân sự ngần ra, thưa “Vâng”, trong lòng lại phập phồng. Tam thiếu gia muốn kiểm tra sổ sách sao? Vậy chẳng phải phải đưa hết sổ sách cho Tam thiếu gia sao, sau này Nhị thiếu gia tới, ông biết nói thế nào? May mà đến tận lúc rồi đi, Tạ Nhân cũng không bảo ông bàn giao sổ sách.

Nhưng trước khi đi, Tạ Nhân lại lấy ra hai quả cầu sắt to bằng nắm tay trẻ con đưa cho Lưu quân sự: “Đây là đồ bằng hữu của ta mang về từ vùng đất khác, thứ đồ chơi này cực khó có được, lúc nhàn rỗi có thể luyện tay. Nam nhân có tiền ở kinh thành lúc rảnh rỗi đều thích cầm hai quả cầu sắt trong tay, cho người hai quả để chơi này.”

Lưu quân sự vội cúi gập người tạ ơn. Trọng lượng của quả cầu sắt không nhẹ nhưng cầm trong tay cũng không quá nặng, bên ngoài trơn nhẵn bóng loáng, cảm giác thật sự không tệ.

Bên này Tạ Nhân đang nói chuyện với Lưu quân sự, bên kia Dương Nghĩa Trí đứng trong chính viện nhìn mấy gốc cây đã chết, định vài ngày nữa nhổ đi, trồng lại vài cây con khác vào, lúc này Lý Đại Thạch vội vã chạy vào: “Trưởng thôn... Tam thiếu gia... về rồi.”

Dương Nghĩa Trí ngạc nhiên, vội bỏ việc trong tay xuống, lập tức chạy tới hầm mỏ chờ Tạ Nhân dưới chân núi, lát sau, Tạ Nhân đi từ trên núi xuống: “Tam thiếu gia xin chờ một chút!”

Từ lúc chưa xuống tới chân núi, Tạ Nhân đã thấy Dương Nghĩa Trí, biết lão chờ mình nên cười nói: “Dương trưởng thôn không bận chuyện gì sao?”

Loan Loan ngồi cách đó không xa thăm khinh bỉ trong lòng, biết rõ là chờ hấn tới, còn giả bộ!

Dương Nghĩa Trí cũng không vạch trần hấn, chỉ cười nói: “Bận chứ!” Lại lập tức nhú mày, thờ dài nói: “Hôm qua mọi người vừa giúp chôn cất Hương Tú. Nhưng có chuyện này cần Tam thiếu gia quyết định!”

Tạ Nhân cũng nghiêm mặt, trầm ngâm nói: “Dương trưởng thôn, chuyện này ta cũng đã hỏi kỹ Tạ Tam rồi! Hai người chỉ cãi cộ mấy câu, hơn nữa quả thực là Hương Tú tự sát. Nàng không may đụng đầu vào cành cây chia ra, chúng ta lại gần xem thì nàng đã tắt thở.”

Lông mày Dương Nghĩa Trí càng nhú chặt.

“Hương Tú mất rồi, trong nhà chỉ còn một bé gái mồ côi. Nghe nói cha Mạch Thảo là Cát Đại?”

Nhắc tới chuyện này, lông mày Dương Nghĩa Trí liền nhú lại thành chữ Xuyên (川): “Ta đã đi tìm Cát Đại rồi, hấn hoàn toàn không quan tâm tới Mạch Thảo.” Một người là kẻ côn đồ hạ lưu. Một người là cha ruột vô tình vô nghĩa, ở đây lại thêm một người giả bộ làm người bị hại, đây là chuyện gì chứ!

Tạ Nhân không khỏi cảm thán: “Có người cha như vậy, Mạch Thảo thật đáng thương! Khó trách Hương Tú muốn tự sát.”

Vốn không phải Hương Tú muốn tự sát, được không?

Sau đó Tạ Nhân lại nghiêm túc nhìn Dương Nghĩa Trí, nói: “Việc cấp bách lúc này không phải là truy cứu trách nhiệm. Mạch Thảo là một cô nương, tử cô vô thân, sau này Dương trưởng thôn nên chiều cô nhiều một chút.”

Nghe vậy, sắc mặt Dương Nghĩa Trí hơi hòa hoãn lại: “Tất nhiên rồi.” Sau đó lại nghiêm mặt: “Nhưng trách nhiệm vẫn phải truy cứu, ta đã đồng ý với Mạch Thảo chuyện này rồi. Cũng phải làm tròn lời hứa với bà con.”

Tạ Nhân cười cười: “Dương trưởng thôn cứ yên tâm, chuyện này Tạ Tam quả thật phải chịu trách nhiệm! Ta cũng không ngờ đêm hôm đó hấn lại chạy đi tìm Hương Tú, bắt nàng dậy làm đồ ăn khuya. Một cô nương như Mạch Thảo sau này kiếm sống cũng khó, không bằng ta bảo Tạ Tam tự mình tới xin lỗi Mạch Thảo cô nương, sau đó tặng nàng hai mươi lượng bạc, ta tặng thêm hai mươi lượng bạc của ta nữa, có số bạc kia, sau này nàng mới có thể đảm bảo cuộc sống. Tạ Tam này, ta nhất định sẽ phạt nặng! Dù là công nhân làm trong mỏ, lúc làm việc có chút ồn ào cũng là chuyện khó tránh khỏi, chỉ là chuyện này quá bất hạnh... Chuyện này dù có làm âm ỉ tới chỗ quan phủ thì Tạ Tam cũng không chịu bao nhiêu tội lỗi. Ông cũng biết Tạ Tam đi theo Nhị ca của ta, từ mấy năm trước Nhị ca đã giúp gia đình xử lý việc làm ăn, quen biết không ít người. Huynh ấy là người bao che khuyết điểm, bỏ chút bạc ra thì Tạ Tam chỉ cần ăn hai gậy là hết chuyện. Đến lúc đó dù chỉ một phần bạc, Mạch Thảo cũng không nhận được. Một cô nương sống một mình sẽ rất khó khăn!”

Dương Nghĩa Trí nghe xong liền nhú chặt lông mày, lạnh lùng nói: “Nhị thiếu gia dù có bao che khuyết điểm tới mức nào thì cũng phải phân rõ phải trái chứ?”

“Ài!” Tạ Nhân cười cười: “Dương trưởng thôn không biết rồi, ta và Nhị ca lớn lên bên nhau, ta rất hiểu huynh ấy. Dù bề ngoài huynh ta có vẻ hiền hòa dễ nói chuyện, nhưng chuyện hấn cho là đúng, dù ai tới van xin cũng không thể lay chuyển... Ta thấy Dương trưởng thôn là người không tệ nên mới nói chuyện này với ông. Cách ta nói là biện pháp tốt nhất.”

Tạ Nhân thành thật nói, đơn giản khiến cho Dương Nghĩa Trí hiểu rằng Dương gia thôn không thể đắc tội Tạ gia. Có thể cho Mạch Thảo bốn mươi lượng bạc đã là không tệ, hơn nữa không nhanh giải quyết chuyện này, chờ đến lúc Tạ Dật trở lại, không chừng lúc đó một đồng tiền cũng không nhận được.

Dương Nghĩa Trí vừa tức vừa chán chường.

Bách Thủ và Loan Loan tuyệt đối không tin lời của Tạ Nhân. Dù mới chỉ tiếp xúc với Tạ Dật có một lần nhưng mỗi lần Loan Loan nêu ý kiến, chia cổ phần đồ nướng, và nêu ra một số điều kiện có phần lợi về mình, Tạ Dật vẫn luôn đồng ý, còn tỏ vẻ rất sáng khoái.

Thái độ làm người của một người như thế nào, có thể nhìn ra từ lời nói và việc làm.

Nếu nói tâm tư phức tạp không thuần khiết thì phải là Tạ Nhân mới đúng!

Nhưng chuyện của Hương Tú sợ rằng tạm thời không làm gì được Tạ Tam. Mọi người đều rất tức giận, nhà người có tiền người liền ức hiếp người khác, đến cả nô tài nuôi trong nhà cũng kiêu ngạo như vậy?

Mạch Thảo không cam lòng để chuyện cứ như vậy là xong. Mấy người Dương Nghĩa Trí và Bách Thủ cũng bàn bạc, trước tiên cứ làm theo lời Tạ Nhân, đợi đến lúc Tạ Dật tới rồi lại nói sau. Xem trong lúc đó có thể tìm được sơ hở nào của Tạ Tam không.

Rất nhanh, Tạ Tam đem bốn mươi lượng bạc tới nhà Mạch Thảo, sau đó làm trò giả vờ hối hận trước mặt đám người Dương Nghĩa Trí, thành khẩn xin lỗi Mạch Thảo: “... Nếu sau này cháu có gì cần giúp đỡ, chỉ cần mở miệng nói với ta, nếu không tiện, cháu có thể tới khu bếp tìm Tạ đại nương, để bà ấy nói với ta, hoặc tìm Tam thiếu gia cũng được.” Sau đó hấn tỏ vẻ ân hận nhìn bài vị của Hương Tú. Mạch Thảo không cho hấn vái lạy, cũng không cho hấn dâng hương.

Sau đó lại có người nói: “Mạch Thảo, cháu nên để cho tên khốn Tạ Tam kia đập đầu ba cái trước mẹ cháu mới đúng!”

Mạch Thảo lắc đầu, để Tạ Tam vào nhà nàng đã là đại ân lắm rồi, là nàng nể mặt đám người trưởng thôn và Bách Thủ, nếu không, đến cửa nàng cũng không cho Tạ Tam bước qua, đừng nói tới để Tạ Tam dâng hương cho mẹ nàng. Nàng tin rằng mẹ nàng cũng không muốn thấy Tạ Tam.

Chuyện của Hương Tú trôi qua một đoạn thời gian, trong thời gian đó, hàng ngày Mạch Thảo đều ở nhà, chân không bước ra khỏi cửa. Lúc Loan Loan rảnh rỗi sẽ tới thăm nàng. Trước kia, ban ngày Lai Sinh thích tìm Mạch Thảo chơi cùng, bây giờ mỗi lần tới, Mạch Thảo không nói chuyện, cũng không làm này nọ cho hắn ăn, hắn cũng ít tới hơn. Nhưng khi trời tối, Lai Sinh sẽ tới nhà Mạch Thảo, Mạch Thảo không nói lời nào, hắn cũng không nói chuyện, chỉ ngồi ở cửa phòng với nàng, dù sao hắn là kẻ đàn độn, cái gì cũng không hiểu.

Sau đó Loan Loan liền giáo huấn hắn: “Sao đệ vẫn còn tới nhà Mạch Thảo?”

Lai Sinh thản nhiên nói: “Đệ chỉ theo giúp nàng thôi. Ban đêm nàng ở một mình không an toàn.”

Loan Loan im lặng, ngày thứ ba sau đó ăn cơm tối xong liền cùng Lai Sinh tới nhà Mạch Thảo ngồi chơi một lát.

Mấy ngày nay, đặc biệt là buổi tối, Mạch Thảo sống một ngày bằng một năm, nghĩ đến việc mẹ nàng chết không rõ ràng, sau này nàng chỉ có một mình trong ngôi nhà vắng lạnh, lạnh lẽo đến mức khiến cho nàng hoảng sợ trong lòng, may mà mỗi tối Lai Sinh đều tới một lát, sau đó Loan Loan lại tới nói chuyện với nàng, nàng không thể không cảm kích.

Loan Loan kéo tay nàng, cười khích lệ: “Dù sao nhà chúng ta cách nhau không xa, có chuyện gì cứ tới gọi một tiếng. Nếu không muội có thể đứng trong sân gọi Đại Thạch hoặc mẹ hắn, chắc chắn họ sẽ giúp muội.”

Nước mắt Mạch Thảo chảy xuống, cắn môi gật đầu.

Có câu nói bà con xa không bằng láng giềng gần, cái này gọi là cha ruột không bằng hàng xóm.

Chờ sau khi Loan Loan và Lai Sinh đi, Mạch Thảo đóng chặt cửa ngoài sân, lại lấy một khúc gỗ chặn sau cửa rồi mới vào nhà đóng cửa. Ngủ thẳng tới nửa đêm, đột nhiên nàng bị một loạt tiếng động đánh thức, vểnh tai nghe cẩn thận, nghe như truyền từ ngoài tường vào.

Bên ngoài căn phòng nàng ngủ là một con đường thôn. “Xoẹt xoẹt xoẹt...” Như tiếng người nào đó dùng một vật cào lên tường. Nàng bị dọa cho sợ đến mờ tròng mắt, cuộn người lui vào góc giường. Tập trung cảnh giác cao độ, lát sau cảm giác buồn ngủ ào đến, nàng lại lên tinh thần, cứ thế nhiều lần lặp đi lặp lại, sau đó không biết đã lăn ra ngủ từ lúc nào. Khi tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, đứng lên xem lại, cửa nhà đóng chặt, cửa sân cũng thế, đến khúc gỗ chặn sau cửa cũng không đi chuyển chút nào, Mạch Thảo khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ hai sau khi Tạ Nhân trở về, Diêm Sơn liền đến tìm hắn.

“Tam thiếu gia, tiểu nhân đã làm việc ở mỏ lâu như vậy, không biết lúc nào thì đổi việc được ạ?”

“Đổi việc? Ngươi muốn đổi sang việc khác?”

Diêm Sơn ngờ vực, lập tức cười nói: “Ha ha, không phải lúc đầu người nói chờ tiểu nhân quen với việc trong mỏ, sẽ đổi sang việc khác tốt hơn sao? Người cũng biết, từ khi trên mỏ gặp chuyện không may, đại ca của tiểu nhân mất đi, già trẻ trong nhà, cả chị dâu và cháu trai đều phải nhờ tiểu nhân chăm sóc. Thỉnh thoảng hai cháu gái lại về đây giúp đỡ, trọng trách trên vai tiểu nhân thực sự quá nặng! Việc tuần tra này dù tốt, nhưng vẫn không đủ chi phí sinh hoạt cho cả một đại gia đình, nếu có thể đổi sang việc khác tốt hơn, một nhà già trẻ của tiểu nhân đều tạ ơn người. Hơn nữa, ban đầu mọi người cũng nói sẽ chăm sóc gia đình thợ mỏ gặp nạn.”

Tạ Nhân khinh thường liếc nhìn hắn một cái, sắc mặt không chút thay đổi: “Ta nói lời này lúc nào?”

Diêm Sơn nóng nảy: “Chẳng phải ban đầu Tạ đốc công đã nói...”

“Ta biết sau khi Diêm Nhị mất đi, nhà các ngươi có chút khó khăn, Nhị thiếu gia thương xót các ngươi, không phải đã để người trong mỏ đưa bạc tới rồi sao?”

Nghe Tạ Nhân nói thế, Diêm Sơn sững sờ: “Nhị thiếu gia?” Hắn nhớ ban đầu Tạ Tam nói là Tạ Nhân: “Không phải Tam thiếu gia người sai người đến nhà...”

Nora: Bonus cho những ngày ta vắng mặt, cơ mà vẫn hơi buồn vì comment ít quá hà >.<. Buồn buồn ngồi đếm ngón tay không biết hôm nay có nên bonus nữa không ta??? Khó nghĩ quá hà.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Đổi việc

Edit: An

Beta: Nora

Nghe thấy lời Diêm Sơn nói, trong lòng Tạ Nhân trầm cười lạnh.

“Diêm Sơn, ngươi có biết mỏ này là do nhị ca ta cho người đi dò xét trước mà có hay không. Huỳnh ấy giúp đỡ Tạ gia chúng ta xử lý việc làm ăn đã nhiều năm, dù bây giờ ta ở mỏ này nhưng cũng phải nghe theo sự xếp đặt huỳnh ấy. Hơn nữa, chẳng phải cho người làm công việc tuần tra đã tốt lắm rồi sao? Việc nhẹ nhàng, bạc nhận được trong một tháng cũng nhiều, người phải biết là một hai lượng bạc, rất nhiều người muốn cũng không được, chẳng lẽ ngươi còn muốn vào hầm đào mỏ?”

Diêm Sơn dùng sức lắc đầu: “Không đâu ạ.”

Nhớ đến ca ca bất hạnh mất đi, nhớ đến chị dâu hàng ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, Diêm Sơn thề, có đánh chết hán cũng không vào mỏ đào than.

Tạ Nhân cười cười nhìn dáng vẻ căng thẳng của Diêm Sơn: “Ngươi vội vã như thế làm gì? Không muốn đi đào than, ta cũng không bắt ép ngươi làm.” Lại an ủi hán: “Ngươi yên tâm, ta không thích ép buộc người khác, người đã không muốn đi đào mỏ, chắc chắn ta sẽ không ép ngươi làm.”

Diêm Sơn thầm thở phào, lại cảm thấy không đúng, ban đầu Tạ Tam nói rằng hán là do Tam thiếu gia phái tới, sao lúc này lại thành Nhị thiếu gia? Cau mày, quân cái khi gì cơ chứ, dù sao cũng là người của Tạ gia, hán chỉ cần tìm người có thể làm chủ là được rồi. Hán vô cùng nghiêm túc, chân thành nói với Tạ Nhân: “Tam thiếu gia, ban đầu tiểu nhân không biết là người hay Nhị thiếu gia sai Tạ đốc công tới nhà tiểu nhân, đại ca của tiểu nhân bất hạnh gặp nạn trong mỏ, dù người trên mỏ hứa với mọi người là sẽ phân xử cho chúng tiểu nhân, nhưng chỉ tặng có năm lượng bạc, năm lượng bạc đó...” Hốc mắt Diêm Sơn phấp phồng: “Một mạng của ca ca tiểu nhân chỉ đáng giá năm lượng bạc? Nhà tiểu nhân cũng không có nhiều yêu cầu, chỉ hi vọng trên mỏ có thể cho tiểu nhân một công việc tốt hơn, để cuộc sống một gia nhà trẻ tiểu nhân có nơi nương náu.”

Ánh mắt Tạ Nhân lạnh dần, trong đáy lòng hừ lạnh một tiếng, dám uy hiếp hán sao. Khóe miệng chậm rãi nhếch lên, tạo thành một nụ cười tăm tối khó hiểu, không mặn không nhạt nói với Diêm Sơn: “Diêm Sơn, xem ra ngươi không biết quy củ của mỏ. Ngươi phải biết rằng, tất cả mọi người tới mỏ làm việc đều kí khế ước, trước khi kí khế ước đã nói với mọi người về sự nguy hiểm của nghề này. Nếu đã kí khế ước thì chính là công nhân của Tạ gia ta, đây là tai nạn, không phải do con người, Nhị ca ta phái người cho các ngươi năm lượng bạc đã là vô cùng nhân nghĩa rồi. Trên nguyên tắc nô tài của Tạ gia chết, chủ tử không cần chịu trách nhiệm”

“Người...” Diêm Sơn giật đến khó thở, hóa ra bọn họ đã thành nô bộc nhà người ta!

“Ngươi cũng đừng tức giận.” Tạ Nhân bình tĩnh dè tay Diêm Sơn xuống, thân nhiên nói: “Những lời này của ta là sự thật. Cho các ngươi năm lượng bạc là vì tình nghĩa. Còn nữa, cho ngươi công việc tuần tra mà không biết có bao nhiêu người thêm khát này. Ngươi muốn tốt hơn nữa, quân sự sao? Ngươi có bản lĩnh gánh được trách nhiệm không? Đốc công? Ngươi là người mới đến, sao mỏ có thể cho ngươi làm đốc công. Sao những thợ mỏ và người trong mỏ chịu khâm phục chứ? Hơn nữa, ngươi không muốn đào quặng. Tiền lương của việc vận chuyển than đá và việc tuần tra này cũng không khác nhau mấy, hơn nữa còn vô cùng mệt mỏi, chắc chắn ngươi cũng không muốn làm. Vậy chỉ còn chức đội phó đội tuần tra rồi? Nhưng thật đáng tiếc, hai ngày trước ta nhận được thư của nhị ca, bảo phải hủy bỏ chức đội phó đội tuần tra mỏ, cho nên, ta khuyên ngươi hãy cố mà làm cho thật tốt, nếu không...” Giọng lạnh đi mấy phần: “Ngươi hãy về nhà đi.”

Mặt Diêm Sơn lúc xanh lúc trắng, trợn mắt tức giận nói: “Các ngươi ức hiếp người quá đáng! Người trước thế này, người sau thế kia, cẩn thận không ta nói hết cho mọi người biết những chuyện các ngươi đã gây ra.”

Hán quang chột lóe trong đáy mắt Tạ Nhân, hán chân thành nói: “Diêm Sơn huynh đệ này, ta thấy thường ngày ngươi cũng không chịu thiệt thòi gì, nhị ca ta cũng không phải người dễ chọc, lời này sau này ngươi đừng nói nữa. Ta khuyên ngươi nếu thật sự muốn làm việc thì bây giờ nên trung thực một chút, làm thật tốt vào, đừng si tâm mộng tưởng nữa! Nếu ngươi biểu hiện tốt, tới lúc nhị ca ta tới, có lẽ sẽ đổi việc cho ngươi.” Nói xong liền quay đi.

Diêm Sơn giận đến cả người run rẩy. Rốt cuộc hán cũng hiểu được, Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia gì đó đều là một ổ rắn chuột. Hán thở hắt hắt rồi khỏi mỏ.

Diêm Sơn về nhà kể lại lời Tạ Nhân nói, một nhà lớn nhỏ đều tức giận không thôi: “Người trong mỏ này sao có thể ức hiếp người khác như vậy, rõ ràng ngay từ đầu đã qua loa cho có lệ với chúng ta!”

“Hừ, ta thấy Tạ Tam thiếu gia này muốn đẩy trách nhiệm cho Tạ Nhị thiếu gia.” Vẫn là Diêm lão thái thái khôn khéo.

“Theo lời Nhị thúc nói thì quả thật trên mỏ không còn việc khác để đổi. Thúc vừa tới mỏ làm việc, sao cấp trên có thể cho thúc làm quân sự hay đốc công được chứ?” Diêm Tam phân tích.

“Haiz!” Diêm Sơn thở dài thườn thượt: “Sao ta không biết chứ. Lúc đầu chưa tới mỏ cứ tưởng là có chuyện gì tốt, thật ra thì việc tuần tra này cũng không tồi, một tháng được hơn một hai lượng bạc, nhưng cứ nghĩ tới việc ca ca chết oan, ta liền không cam lòng. Thật ra ta chỉ muốn trên mỏ có thể đền bù cho chị dâu thêm chút bạc thôi!”

Vợ Diêm Nhị nhớ lại lúc trước trượng phu luôn quan tâm che chở mình, rồi lúc hán thề thảm mất đi, liền cúi đầu lặng lẽ khóc.

“Nhưng bây giờ còn cách nào nữa chứ, người ta đã nói rõ sẽ không quản rồi mà.” Con trai Diêm Sơn – Diêm Kỳ cau mày nói.

Mọi người lập tức trầm mặc. Thực ra trong lòng mọi người vốn đã có oán khí, giờ thêm người trên mỏ cừ xử như thế khiến cho oán khí càng thêm tích tụ, muốn làm gì đó để mỏ bồi thường thêm chút bạc, giúp bản thân nguôi giận. Chỉ có vợ Diêm Sơn có phần không muốn, nhìn Diêm Sơn và Diêm lão thái thái, thận trọng nói: “Con thấy chuyện này rất khó thành công. Thật ra thì việc tuần tra cũng không tồi, không bằng chúng ta cứ như vậy đi! Bạc một tháng nhận được cũng không ít, so với trước kia thì...”

Nàng còn chưa nói hết lời, Diêm lão thái thái liền quát một tiếng: “Nói nhảm! Chẳng lẽ cứ để lão Nhị chết như vậy sao? Ngày đó người của mỏ tặng năm lượng bạc, một câu an ủi cũng không có. Người của Tạ gia cũng biểu thị thái độ, nhưng thật ra chúng ta chẳng được gì cả, tự dung còn phải gánh cái danh kia.” Diêm lão thái thái càng nói càng tức. Con cả đột nhiên chết đi, con giận trong lòng bà còn chưa tan, mỏ lại chỉ cho có năm lượng bạc, một mạng người chỉ trị giá năm lượng thôi sao? Nói tốt thế kia giờ lại không thực hiện, lại còn gần xa uy hiếp bọn họ, cảm thấy bọn họ là dân thường dễ bắt nạt sao?

Lão thái thái kích động khiến cho bộ ngực phập phồng: “Không được, chuyện này không thể cứ để như vậy. Sơn nhi năm lần bảy lượt đi tìm quản sự, bây giờ Tạ Nhân thiếu gia còn nói những lời như vậy, sau này lên núi sợ rằng cũng không có được ngày lành, chẳng phải ngày trước con làm cho bến tàu một tháng cũng được bảy tám trăm đồng sao? Giờ phải khiến họ bồi thường thêm chút bạc nữa, chi đâu con không có thu nhập, sau này còn phải cưới vợ cho Tiểu Tam, năm lượng bạc sao đủ?”

Vợ Diêm Sơn cũng đồng ý với lời này của lão thái thái. Nàng là người thực tế, muốn cuộc sống trong nhà trôi qua nhẹ nhàng hơn chút ít, cũng không muốn Diêm Sơn đi làm những việc nguy hiểm kia, nếu lại đắc tội quý nhân, sau này làm sao còn những ngày an lành, lúc này không khỏi liên tục gặt đầu đồng ý với biện pháp của lão thái thái.

Cho nên, sang hôm sau, Diêm Sơn trầm mặt bình tĩnh tới mỏ. Có người quen thấy hần như vậy, liền cười giễu cợt: “Ô, Diêm Sơn, đêm qua về nhà bị mụ vợ phạt sao? Sáng sớm đã mặt nhăn mày nhu rồi?”

“Ôi, ta thấy chắc chắn đêm qua hần lại ngủ trong phòng chứa củi rồi!”

“Ha ha!”

Mọi người hòa nhau cười, Diêm Sơn vẫn không nhúc nhích, trầm mặt không biểu hiện gì, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Chỉ trách chúng ta là nông dân không quyền không thế, nên mới bị người ta ức hiếp thế này.”

“Ô, Diêm Sơn, lời này có ý gì?” Có người hỏi.

Sau đó Diêm Sơn kể lại việc mỏ lừa gạt mọi người như thế nào. Lại gạt họ cho có năm lượng bạc. Sau đó hần tới mỏ làm việc, người ta cũng lờ đi không màng tới, còn uy hiếp hần.

Mọi người đều tỏ vẻ không dám tin: “Không thể nào?! Ban đầu Tam thiếu gia còn nói sẽ trấn an gia đình người gặp nạn mà.”

“Nếu ta nói dối nửa lời sẽ bị thiên lôi đánh chết!” Sau đó Diêm Sơn lại không e dè gì kể lại những lời Tạ Nhân nói hôm đó.

Sau khi nghe xong, mọi người đều vô cùng tức giận.

“Sao những người quản lý mỏ lại có thể làm như vậy, sau này sao chúng ta có thể an tâm làm việc chứ?”

“Đúng đúng đúng, quả thật là khiến cho người ta thất vọng mà, một mạng người đang sống sờ sờ ra đó!”

“Những kẻ có tiền này chỉ biết ức hiếp người dân nhỏ bé như chúng ta.”

Mọi người ngơ ngác, ta một câu, chuyện này liền truyền ra khắp mỏ rất nhanh.

Sau khi biết chuyện, mặt Tạ Nhân đen lại, đôi mắt bình tĩnh lộ ra khí tức hung ác: “Một kẻ thô kệch quê mùa lại dám đối đầu với ta, thật không muốn sống nữa mà!”

Bách Thủ rất nhanh đã nghe được. Hần cũng đoán được sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy. Người Diêm gia không cam lòng, sao có thể vì năm lượng bạc mà coi như xong chuyện, hơn nữa người Diêm gia đã hoàn toàn quy trách nhiệm cho mỏ, chuyện này cuối cùng cũng sẽ bại lộ thôi!

Ngày tiếp theo, dưới sự dòm theo của mọi người, Diêm Sơn lại van xin Tạ Nhân bồi thường cho Diêm gia. Thấy vẻ mặt tức giận của công nhân, Tạ Nhân lập tức thay đổi chủ ý, ngữ điệu liền thể hiện sự tôn trọng với Diêm Sơn: “Diêm Sơn huynh đệ này, lần trước chẳng phải ta đã nói với người rồi sao? Chuyện này ta không làm chủ được, hơn nữa, mỏ đã bồi thường cho các người rồi.” Sau đó lạnh mặt nói: “Việc người trắng trợn bêu xấu Nhị thiếu gia trên mỏ là sai lầm lớn, ta niệm tình người đang chịu nỗi đau mất cả ca mà không so đo với người, cũng không nói với Nhị thiếu gia, nhưng người phải lập tức quay lại làm việc. Trong mỏ có quy củ của mỏ, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Diêm Sơn trợn mắt, hét to với Tạ Nhân: “Tam thiếu gia, người đừng hù dọa ta, hiện tại ở mỏ này người là lớn nhất. Ta mặc kệ Nhị thiếu gia nào đó! Bây giờ ta muốn người phải làm chủ cho chi đâu ta. Nàng là một nữ nhân, lại có con, không có thu nhập, trong nhà còn có mẹ già, người cho người ta năm lượng bạc, sao người ta sống được? Chẳng lẽ cả đời này đại ca ta chỉ kiếm được năm lượng bạc?” Sau đó nhìn về phía những thợ mỏ: “Quy tắc này của mỏ thật sự khiến cho lòng người lạnh giá, các người như vậy mọi người chuyên tâm làm việc được sao?”

“Đúng vậy, đúng thế...” Mọi người xung quanh gật gù đồng ý.

Sắc mặt Tạ Nhân không chút thay đổi, quét mắt về phía Tạ Tam. Tạ Tam hiểu ý, đứng giữa mỏ khoát tay ý bảo mọi người bình tĩnh lại, sau đó nhìn Diêm Sơn nói: “Diêm Sơn huynh đệ, Tam thiếu gia đã nói rõ ràng, chuyện này do Nhị thiếu gia phụ trách. Hơn nữa, người gieo rắc lời đồn làm tổn hại lợi ích của mỏ như vậy, Tam thiếu gia không trừng phạt người đã là từ tế lắm rồi, người đừng không biết tội xấu, cứ náo loạn như vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí.”

Mặt Diêm Sơn đầy giận dữ, chỉ vào Tạ Tam nói: “Người đừng ngậm máu phun người, ta tổn hại tới lợi ích của mỏ lúc nào? Ta chỉ có một yêu cầu là bồi thường nhiều hơn cho chị dâu ta mà thôi. Yêu cầu cũng đâu có cao, chỉ có hai mươi lượng bạc thôi mà.”

Tạ Tam lộ vẻ khinh thường.

Diêm Sơn bị thương nhìn mọi người, nức nở nói: “Nhớ tới đại ca ta thân thể khỏe mạnh cường tráng, ngày thường cũng hiếm khi nhiễm phong hàn, chẳng lẽ cả đời huynh ấy cũng không kiếm được 20 lượng bạc sao...”

Diêm Sơn thâm tình than thở, khuôn mặt tỏ vẻ thương tâm vô cùng. Mới đầu mọi người chỉ nhỏ giọng bàn tán, giờ không khỏi cảm thấy đồng tình, sau đó gật đầu nhất trí với lời nói của Diêm Sơn, quả thật Diêm Nhị trẻ tuổi như vậy, cả đời còn kiếm không được hai mươi lượng bạc sao?

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Chối bỏ trách nhiệm.

Tạ Tam nhìn Diêm Sơn làm chuyện chó cùng rứt giậu mà không khỏi cười lạnh.

Không đợi người ta mở miệng, Diêm Sơn đã lạnh lùng nhìn Tạ Tam, ngẩng đầu lớn tiếng nói: “Hôm nay ta làm loạn trên mỏ như vậy chẳng phải đều do bị bức bách sao? Chị dâu ở nhà cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, xin hỏi mọi người, ai mà không có người thân, nếu người thân của người xảy ra chuyện như vậy, người sẽ có tâm tình gì? Dù sao ta cũng bất chấp tất cả, nếu có người thấy ta không vừa mắt, một ngày kia ta đột nhiên chết bất đắc kỳ tử...” Sau đó chấp tay hành lễ với mọi người xung quanh: “Xin các vị hương thân phụ lão làm chứng cho ta.”

Ý tứ rất rõ ràng, bởi vì hôm nay ta đại náo một trận, nếu một ngày kia đột nhiên chết đi, chắc chắn bị người trên mỏ này hại.

Không nói đến ánh mắt Diêm Sơn nhìn Tạ Tam, đến cả mặt Tạ Nhân cũng đen đi!

Loan Loan bé con đứng lẫn trong đám người, nhìn đầy hứng thú, không ngờ Diêm Sơn thô kệch này lại có tâm tư tinh tế như vậy! Giờ Tạ Nhân muốn sai người hại hắn có lẽ cũng phải cân nhắc nhiều lần.

Tạ Tam tức giận đến cực điểm, vài ngày trước đó, vì chuyện của Hương Tú mà hắn cả ngày bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, giờ mọi chuyện qua đi, Diêm Sơn lại tới, mọi người không thể không nhắc lại chuyện của hắn.

Hắn hít vào thở ra mấy lần mới ngăn được kích động trong đáy lòng, nghiêm mặt chỉ vào Diêm Sơn, nhìn mọi người lạnh lùng nói: “Diêm Sơn coi thường quy củ của mỏ, tổn hại lợi ích của mỏ, từ hôm nay trở đi bị đuổi ra khỏi mỏ, sau này không được lên mỏ nữa.”

Tất cả mọi người ngẩn ra, lập tức bàn luận với nhau.

Lúc này, Tạ Nhân cũng phải ra mặt nói hai câu: “Chuyện của Diêm Nhị, quản lý trên mỏ cũng tuân theo chỉ thị của bên trên. Về hành động hôm nay của Diêm Sơn, đã xúc phạm nghiêm trọng quy củ của mỏ, nhưng mọi người cứ yên tâm, ta sẽ lập tức viết thư về hỏi, có một số việc ta cũng không làm chủ được. Đợi có hồi âm nhất định sẽ có câu trả lời cho Diêm gia, có thành hay không phải xem ý trời, ta chỉ cố hết sức thôi!”

Một cơ hội tốt như vậy, hiện đang ở trước mặt mọi người trong mỏ, sẽ không ai dám làm gì, nhưng không nhận được bạc, Diêm Sơn không cam lòng. Vừa thấy hắn còn muốn tiếp tục dấy đưa, mấy người từ bên ngoài mời người của đội trị an mỏ tới, lập tức ngăn cản Diêm Sơn, hai người trong đó còn đưa Diêm Sơn xuống thẳng chân núi.

Kết cục này, hình như không có bên nào hài lòng.

Diêm Sơn không vừa lòng, hắn thấy hôm nay chắc phải được bạc, nhưng không chỉ mất việc mà còn không được bạc, chỉ được có một lời nói suông của Tạ Nhân.

Tạ Nhân cũng không vừa lòng, dù đuổi Diêm Sơn đi nhưng mỏ lại có phong ba không nhỏ.

Những người xem náo nhiệt cũng không thỏa mãn, bây giờ họ mới biết rằng mỏ nói một đằng làm một nẻo, không phải mỏ này vốn do Tạ Tam thiếu gia quản lý sao? Sao bây giờ lại biến thành Tạ Nhị thiếu gia? Chuyện nghiêm trọng như thế nhưng lại không nói rõ. Bọn họ cũng muốn biết cuối cùng mỏ sẽ xử lý chuyện này như thế nào. Vấn đề này liên quan đến ích lợi của bản thân bọn họ.

Loan Loan trầm nghĩ Tạ Nhân này vừa vô sỉ vừa vô lại.

Vậy mà đây toàn bộ trách nhiệm cho Tạ Dật. Nàng cũng rất muốn biết, nếu một ngày kia Tạ Dật trở lại, Diêm Sơn đi tìm hấn thật. Đến lúc đó Tạ Nhân sẽ giải thích như thế nào!

Sau lại nghĩ kĩ, tên tiểu nhân hèn hạ này chắc chắn đã có kế sách đối phó!

Từ lúc Diêm Sơn náo loạn. Cả một ngày trời, ở trên mỏ, trong thôn, khắp nơi đều có thể nghe được tiếng bàn luận của người dân. Có người nói trên mỏ thật âm hiểm, lừa gạt công nhân, ức hiếp người nhà người ta. Có người nói Tạ Nhân giao hoạt, chuyện gì cũng đẩy cho Tạ Dật. Cũng có người nói Tạ Dật thâm tàng bất lộ, dù không có mặt ở mỏ nhưng tay vẫn vươn dài tới tận đây. Còn có người nói Diêm gia tham lam quá mức, được năm lượng bạc rồi, có thể sống tốt nhưng lại vẫn không biết thế nào là đủ.

Nhưng người bị chửi nhiều nhất lại là Tạ Tam.

Đầu tiên là hại chết Hương Tú, bây giờ lại cáo mượn oai hùm, làm tay sai, ức hiếp thợ mỏ, là một kẻ tiểu nhân vân vân...

Tạ Tam suýt nữa giận đến học máu!

Vào bữa tối, Bách Thủ cảm thán: “Nàng thật biết dự đoán!”

Loan Loan cười một tiếng, tất nhiên rồi, ở hiện đại cũng thấy không ít những chuyện gặp nạn ở mỏ.

Xế chiều hôm sau Bách Thủ mới đi làm. Lai Sinh ăn sáng xong đi đâu không thấy. Bách Thủ ở trong sân chơi với con. Loan Loan bê một chậu quần áo lớn ra bờ sông, đúng lúc đang có mấy người đang giặt đồ ở đó. Mấy ngày nay trời dần dần lạnh hơn, ánh nắng mặt trời cũng không gay gắt như mùa hè. Có ánh mặt trời phơi quần áo sẽ nhanh khô hơn, nên mặt trời vừa xuất hiện, chuyện đầu tiên mọi người làm tất nhiên là giặt quần áo.

Có bà mối Vương, mẹ Nguyên Bảo, Mai Tử, vợ Thanh Sơn, còn có người đã lâu không gặp là mẹ Lan Hoa, mấy người thấy Loan Loan đều cười chào hỏi. Loan Loan cười đùa với mọi người: “Trời còn chưa sáng, ta còn tưởng rằng chỉ có mình chăm chỉ, quét dọn xong nhà cửa liền vội bê quần áo tới đây, không ngờ còn gặp người tới sớm hơn nữa.”

Mấy người cười ha hả, vợ Thanh Sơn cười nhìn Loan Loan, đồng thời hoạt bát chớp mắt: “Chị Loan Loan, mấy người bọn muội đều tới muộn, có người đến sớm hơn cả bọn muội nữa cơ.”

“A, người nào thế?” Loan Loan cũng phối hợp với nàng.

Vợ Thanh Sơn liếc nhìn mẹ Lan Hoa một cái: “Trừ chị Lan Hoa ra còn ai nữa chứ.”

Mẹ Lan Hoa lập tức khiêm tốn nói: “Ta đến sớm gì chứ, chăm chỉ thì phải nói tới Mai Tử, có hai con rồi còn phải lên núi giúp Bảo Sơn, còn phải lo việc nhà. Nàng không siêng năng thì còn ai siêng năng nữa!”

“Ha ha, đúng vậy!” Vợ Thanh Sơn che miệng cười: “Chị Mai Tử tốt tính, dù có bận rộn hơn nữa cũng đi giúp Bảo Sơn đại ca, sợ huynh ấy mệt nhọc. Bảo Sơn đại ca cũng rất quan tâm chăm sóc chị Mai Tử...” Vừa nói vừa liếc mắt với mọi người: “Hôm đó, ta thấy Bảo Sơn đại ca công chị Mai Tử xuống núi đó!”

“Thế á!” Bà mối Vương kinh hãi la lên: “Mai Tử, Bảo Sơn quả thật rất yêu thương cô ha...” Liếc nhìn Loan Loan: “Vượt qua cả Bách Thủ rồi!”

“Nói cái gì đó, hôm đó ta không cẩn thận ngã trật chân trên núi. Xem xem giờ các người truyền tai nhau thành cái gì.” Mai Tử cười sửa lại.

“Haha, có ai không biết Bảo Sơn đối với cô càng ngày càng tốt chứ!” Bà mối Vương liếc xéo nàng, đồng thời dùng khuỷu tay chọc Loan Loan: “Nhị muội, cháu nói xem có đúng không?”

Loan Loan nhúng ướt quần áo, bôi dịch giặt quần áo lên, cười nói: “Mọi người nói thế nào cũng được, đừng lôi ta vào nhé.”

“A, chị Loan Loan ngược ngược đó.” Vợ Thanh Sơn lập tức cười hì hì nói.

Mấy người khác cũng cười theo. Loan Loan cười nói: “Một mình ta cũng không nói lại mấy người các cô.” Trong lòng cũng âm thầm bội phục Cát Kim Liên. Trước kia Cát Kim Liên cũng ít ra ngoài, kể từ khi có con mới thích đi loanh quanh trong thôn, với khả năng giao tiếp của người này, chưa đến một ngày đã thân thiết với mọi người rồi! Thật thích hợp làm người đi chào hàng!

Mấy người nói nhăng nói cuội một lúc đã đề cập đến chuyện của Diêm gia, cảm thán không thôi, vừa cảm phần chỉ trích Tạ Tam một trận, sau lại nói đến chuyện của Hương Tú.

“Mệnh của Mạch Thảo đúng là khổ, không có cha yêu thương, giờ sống cô độc một mình, không chỗ nương tựa, thật đáng thương.”

“Đúng vậy, dù sao cũng có quan hệ máu mủ, chưa thấy ai lòng dạ sắt đá như Cát Đại!”

Ngươi một câu ta một câu đồng tình với Mạch Thảo, mà Loan Loan nhớ tới mấy ngày nay, hàng ngày mọi người đều thảo luận về chuyện của Diêm gia,

vậy mà nàng lại quên mất Mạch Thảo, quên chuyện Hương Tú đã mất. Vài ngày không đi thăm Mạch Thảo, không biết cô bé sống thế nào. Nhất thời trong lòng có chút áy náy, thăm nghĩ phải đi thăm Mạch Thảo một chuyến.

Loan Loan giặt xong một chậu quần áo, lúc nàng bê chậu về đến nhà liền thấy Diêm Sơn vẻ mặt nặng nề ngồi trong sân nhà nàng. Bách Thủ bế con trai ngồi đối diện hẳn.

Thấy nàng về, Diêm Sơn lập tức đứng lên nói: “Vợ Bách Thủ về rồi sao?”

“Ừ, huynh ngồi xuống đi!”

Loan Loan phơi xong quần áo, đến bế đứa nhỏ từ tay Bách Thủ. Bách Thủ bê ghế ra cho nàng: “Ngồi xuống nghỉ đi.” Lại rót chén nước trắng cho nàng.

Lúc này liền nghe thấy Diêm Sơn suy sụp nói: “... Ta cũng không có cách nào. Sạp hàng ngoài chợ của Diêm Tam cũng không kiếm được bao nhiêu. Bây giờ ca ca ta không còn, chị dâu cũng không làm được việc gì, trước đây tiền hẳn kiếm được mỗi tháng cũng đủ cho một nhà chi tiêu, nhưng vài năm nữa tuổi bọn trẻ cũng không còn nhỏ, phòng ốc trong nhà cũng không sửa sang, đến lúc đó làm sao cưới vợ được?”

Loan Loan nhìn Bách Thủ một cái.

Bách Thủ nhìn Diêm Sơn cười cười nói: “Diêm Sơn huynh đệ, thật ra mỗi nhà đều có khó khăn riêng, như nhà chúng ta, dù ta làm việc trên mỏ nhưng gần đây người cũng thấy Tam thiếu gia bất mãn với ta, không chừng một ngày kia ta cũng sẽ giống người. Dù vợ ta giúp từ lâu làm việc nhưng cũng không kiếm được bao nhiêu bạc. Trước khi tới mỏ làm việc, chúng ta hầu như không có chút thu nhập nào, cả nhà quanh năm suốt tháng chỉ có chút bạc. Tiểu tử Lai Sinh này người cũng biết tình huống của đệ ấy rồi, dù có thế nào thì chúng ta cũng phải chiều cổ đệ ấy cả đời. Giờ trong nhà lại có con nhỏ, đứa bé còn nhỏ như vậy, sau này những việc cần tiêu tiền còn nhiều. Cuộc sống của chúng ta cũng không dễ dàng. Nếu so ra thì cuộc sống của nhà Diêm Sơn huynh đệ còn tốt hơn chúng ta chút ít.”

Diêm Sơn nghe mà ngẩn ra, dù không cùng một thôn nhưng ít nhiều cũng biết chút chuyện. Trước kia Bách Thủ đi săn thú, sau Loan Loan giúp “quán rượu Phúc Sinh” chút việc, một năm hai lần, nghe nói còn thuê người trong thôn đi giúp. Những người đi giúp đều có tiền công không tệ cho nên mọi người đều cho rằng chắc chắn Loan Loan cũng kiếm không ít bạc, không thể tưởng tượng được nhà Loan Loan không sống được như mọi người tưởng tượng. Hai con gái của chị dâu mình đều gả đi rồi, chỉ còn một con trai. Con trai cũng tới chợ buôn bán, có chút tiền thu duy trì cuộc sống cả nhà. Giờ mẹ già đi theo mình, chẳng qua chỉ tăng thêm gánh nặng chứ không đến nỗi không sống được. Con gái mình cũng lớn, hai vợ chồng xem như cũng nhẹ gánh.

So sánh qua lại, quả thật nhà bọn họ còn tốt hơn nhà Bách Thủ chút ít.

Nhưng chuyện này và chuyện cuộc sống của bọn họ có liên hệ gì, Diêm Nhị xảy ra chuyện, mỏ phải chịu trách nhiệm. Cẩm năm lượng bạc tới là khinh rẻ bọn họ.

Bọn họ kiên trì muốn mỏ bồi thường thêm nữa, một là bởi vì chị dâu quả thật không còn chút thu nhập nào khác, trong nhà chỉ có vài mẫu ruộng để kiếm ăn; hai là việc làm ăn của cháu cũng không tốt, chỉ có thể đủ chi phí sinh hoạt, muốn cưới vợ thì chỉ có thể chịu cực nhọc mà tiết kiệm bạc. Cưới cháu dâu xong trong nhà cũng kiệt quệ, nếu xảy ra chuyện gì sẽ là chuyện hai lượng bạc bức từ người ta. Quan trọng là, bọn họ muốn mỏ cho bọn họ một lời giải thích, năm lượng bạc chính là sỉ nhục người khác, bấy nhiêu không chỉ không an ủi đau đớn trong lòng họ mà còn làm họ ảm ức hơn.

Diêm Sơn nói ra lý do vì sao muốn mỏ giải thích: “... Chỉ có năm lượng bạc đã muốn bù cho một cái mạng sao? Sao chúng ta có thể cam tâm chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Đêm kinh hoàng.

Edit: An

Beta: Nora

Sau đó Loan Loan mới hiểu được, thì ra là Diêm Sơn biết hai vợ chồng nàng quen biết Nhị thiếu gia của Tà gia, hơn nữa Loan Loan còn làm thuê cho Tà gia trang, ký khế ước với Nhị thiếu gia. Diêm Sơn nghe những lời Tà Nhân nói, cũng không biết rốt cuộc đây là ý kiến của Tà Nhân hay Tà Dật, lại thăm dò một lúc, biết được trước đây lúc Tà Dật tới mỏ, là một người rất dễ nói chuyện, hẳn không còn cách nào khác, chỉ đành tới năn nỉ Loan Loan và Bách Thủ, nói giúp cho mình với Tà Dật.

Nếu quả thật đây là quyết định của Tà Dật thì hẳn hi vọng Tà Dật có thể nể mặt Loan Loan và Bách Thủ, cho nhà hẳn một lời nói công bằng.

Nếu là quyết định của Tà Nhân thì hẳn hi vọng Tà Dật có thể nhúng tay vào quản việc này.

Chuyện này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Trước tiên không nói đến chuyện nếu Tạ Nhân biết chuyện này thì sẽ có thêm thành kiến với Bách Thủ và Loan Loan. Hơn nữa bọn họ cũng không thể xác định được sau khi biết chuyện này, Tạ Dật sẽ xử lý thế nào. Còn có một chuyện rất quan trọng là, nếu lần này các nàng giúp Diêm Sơn, vậy sau này trên mồ có chuyện gì, chẳng phải mọi người đều tìm đến nhà họ nhờ giúp đỡ sao?

Thấy hai người có chút do dự, Diêm Sơn bỗng đứng lên, sau đó quỳ thẳng tắp trước mặt hai người, đầy mắt rung rung lệ nói: “Van xin hai vị giúp đỡ, giúp cho chị dâu và mẹ ta một chút công bằng.”

Bách Thủ nhìn Loan Loan, Loan Loan gật đầu. Đã đến nước này mà bọn họ còn không giúp thì có chút không hợp tình người rồi, chỉ là giúp truyền lời thôi cũng được.

Bách Thủ đỡ Diêm Sơn dậy: “Diêm đại ca đứng lên đi. Không bằng thế này, chuyện này chúng ta cũng không dám bảo đảm, mà bây giờ Nhị thiếu gia không có ở đây, hôm khác ta tới chợ tìm Dư chương quỹ, nhờ ông ấy viết thư hỏi Nhị thiếu gia xem. Ta giúp huynh chuyển lời, chuyện này ra sao chúng ta cũng không quản được.”

“Ôi, được được được, thật sự cảm ơn hai người.” Diêm Sơn lau khóe mắt, gật đầu, sau đó lại chần chừ nói: “Dư chương quỹ này...”

“À, huynh cứ yên tâm. Dư chương quỹ luôn đi theo Nhị thiếu gia, là một người không tệ.”

Ngụ ý chính là không giống một số người trên mồ.

Diêm Sơn yên tâm gật đầu, chỉ cần có Loan Loan và Bách Thủ nói ra, tin rằng chắc chắn Nhị thiếu gia sẽ không thể không hỏi tới. Dù sao cũng phải có một câu trả lời mới được!

Dù đồng ý giúp Diêm Sơn nhưng Bách Thủ cũng yêu cầu hẳn không được tuyên truyền khắp nơi, tất nhiên Diêm Sơn đồng ý. Ra khỏi nhà Loan Loan, trên đường có nhiều người thấy Diêm Sơn tới nhà Loan Loan, sau đó có người tới hỏi thăm tin tức.

Bách Thủ đành nói: “Diêm gia thật đáng thương, một phụ nhân còn trẻ như vậy đã góa chồng... Muốn nhờ ta giúp đỡ...” Sau đó cười cười tự giễu: “Ta thì giúp được gì cơ chứ, ta cũng chỉ là Nê Bò Tát sang sông.” (Ý chỉ tự lo cho mình còn khó)

Người hỏi gật đầu đồng ý. Làm gì có ai không biết bây giờ Tam thiếu gia nhìn Bách Thủ không vừa mắt cơ chứ.

Bách Thủ cũng là nói thật, bọn họ cũng không thể giúp việc gì, chỉ là giúp chuyển lời mà thôi. Từ sau khi Bách Thủ bị Tạ Nhân tước đi chức đội phó, những người trước kia thích nịnh bợ cũng xa lánh dần, có xấu cũng có tốt, có mấy người trước kia không thân với hắn giờ đột nhiên lại nhiệt tình hơn. Còn có mấy người vốn có quan hệ tốt thì càng thêm quan tâm tới hắn.

Đến chiều, khi Bách Thủ bắt đầu làm việc, Loan Loan và đứa nhỏ đi ngủ trưa, sau khi thức dậy liền bế hài tử tới nhà Mạch Thảo. Cửa sân đang đóng, đứng ngoài gõ cửa hồi lâu mới nghe được tiếng bước chân bên trong, dừng lại phía sau cửa thăm dò, Loan Loan nói: “Mạch Thảo, là ta!”

Sau đó cửa mở hé. Ánh mắt Mạch Thảo nhìn Loan Loan lóe sáng, nàng vội mời Loan Loan vào nhà.

Loan Loan đau lòng nhìn khuôn mặt ngày càng gầy gò của Mạch Thảo. Mấy ngày không gặp cô bé đã gầy đi không ít.

Trong gian nhà chính thờ bài vị của Hương Tú, hương khói nghi ngút đầy bàn. Trước kia Hương Tú cũng thường xuyên không ở nhà, trong nhà chỉ có Mạch Thảo, nhưng lại hoàn toàn khác với bây giờ, giờ cái nhà này chỉ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, thê lương.

Không biết vì sao, trong lòng Loan Loan dâng lên cảm giác thê lương. Có lẽ là vì đồng cảm với Mạch Thảo.

Ngồi xuống băng ghế, lúc này Loan Loan mới quan sát Mạch Thảo tỉ mỉ, trừ gầy đi ra, dưới mắt còn có quầng thâm, lộ ra vẻ tiêu tụy, khuyên nàng: “Sao muội tiêu tụy đến vậy, không nghỉ ngơi cho tốt sao? Dù mẹ của muội đi rồi thì muội vẫn phải chú ý giữ gìn sức khỏe chứ.”

Mắt Mạch Thảo đỏ lên, gật đầu.

Loan Loan nhẹ nhàng ôm vai nàng, dịu dàng nói: “Nhà tẩu cũng gần đây, lúc rảnh rồi muội hãy tới chơi đi.”

Mạch Thảo cúi đầu.

“Cần giúp gì phải tới nói, biết không? Trời ngày càng lạnh, lúc nấu cơm muội nhớ để lại ít than, sau này trời lạnh còn có than để sưởi...” Loan Loan tỉ mỉ dặn dò nàng.

Mạch Thảo nghe mà nước mắt cứ chảy xuống, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn Loan Loan, quyết định kể chuyện cát giấu dưới đáy lòng cho Loan Loan biết, lúc bấy giờ mới xoa tay múa chân.

Đợi Loan Loan hiểu ra ý nàng thì vô cùng kinh ngạc: “Đêm nào cũng có sao?”

Mạch Thảo lại xoa tay múa chân mấy cái.

Loan Loan nhíu mày: “Chỉ mấy ngày nay? Tiếng động gì? Trong sân hay bên ngoài?”

Biểu cảm trên mặt Mạch Thảo có chút kì quái, còn có chút sợ hãi: bên ngoài có tiếng động kì quái nhưng mỗi sáng thức dậy cửa sân luôn đóng chặt.

Loan Loan không khỏi trầm tư.

Mạch Thảo nói cho nàng biết mấy đêm nay nàng đều nghe thấy tiếng ma sát bên ngoài, sẽ không quá lâu, chỉ vang lên một lúc rồi biến mất. Cô bé nhát gan nên không dám dậy xem xét, nhưng sáng sớm hàng ngày tỉnh dậy cửa sân vẫn đóng chặt, cửa gian nhà chính cũng cài chốt, âm thanh này lại có chút dọa người. Trước kia cũng không có tiếng động kì quái này.

Tới thế giới này, thấy nhiều chuyện kì quái, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Loan Loan là: không phải hồn của Hương Tú chứ?

Lập tức phủ nhận suy nghĩ hoang đường này.

Sau đó dặn dò Mạch Thảo: “Nếu ban đêm có chuyện gì khác thường, muội nhớ kĩ, trước tiên...” Nói đến đây, Loan Loan nghẹn họng. Mạch Thảo bị cảm, làm sao kêu to gọi người được? Lập tức sửa lời nói: “Muội đóng chặt cửa sân, nếu có gì khác thường, cầm cây gậy trong nhà ra sức gõ, động tĩnh càng lớn càng tốt, khiến cho nhà hàng xóm chú ý, tẩu sẽ tới nhà Đại Thạch ca nói chuyện, bảo họ ban đêm chú ý bên này nhiều hơn.”

Mạch Thảo cảm kích gật đầu.

Ra khỏi nhà Mạch Thảo, Loan Loan tới nhà Lý Đại Thạch, đúng lúc Lý Đại Thạch ở nhà, Loan Loan kể chuyện của Mạch Thảo cho hắn nghe: “... Phiên Đại Thạch ca ban đêm đề ý một chút! Mạch Thảo ở một mình, chỉ sợ kẻ kia tâm tư không thuần khiết!”

Lý Đại Thạch vỗ ngực bảo đảm: “Muội... yên tâm, ban đêm ta sẽ chú ý... nhà bên đó.”

Nhớ tới sắp tới ngày cúng tuần đầu tiên của Hương Tú, ở nông thôn có chút quy định về ngày cúng tuần đầu, Loan Loan lại tới nhà Dương Nghĩa Trí, đúng lúc có Dương Nghĩa Trí và bà nội Thạch Đầu ở đó.

“... Cháu không am hiểu những chuyện này, thục thâm là trường bối hiểu biết nhiều! Sáng mai là ngày cúng tuần đầu tiên của Hương Tú, đến lúc đó sợ rằng phải phiền bà nội Thạch Đầu nói cho Mạch Thảo biết phải chuẩn bị những gì, không được làm gì.”

Bà nội Thạch Đầu nhìn Loan Loan cười ha ha: “Ta biết cháu là khuê nữ tốt, nhìn trong thôn này mọi người đều ngày ngày nói Mạch Thảo đáng thương đến lúc có chuyện chỉ có cháu là suy nghĩ quan tâm. Cháu yên tâm đi, hôm qua ông nội Thạch Đầu còn nói chuyện này với ta, lát nữa ta tới nhà Mạch Thảo, xế chiều mai sẽ qua giúp con bé.”

“Ôi, vậy thì phiền bà nội Thạch Đầu rồi.”

“Xem cháu nói gì kia, đều là người một thôn cả.”

Nói chuyện với bà nội Thạch Đầu xong, Loan Loan về nhà. Lúc đi ra khỏi nhà Thạch Đầu, trời đột nhiên âm u, mới vừa rồi còn sáng sủa, giờ đã mây đen mù mịt. Gió thổi khiến cây ven đường rào rào lắc lư! Vừa về đến nhà, nóc nhà đã vang lên tiếng lộp độp, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống.

Loan Loan ngồi dưới mái hiên nhìn ra ngoài cửa sân, tinh thoảng lại thấy có người ôm đầu chạy qua trước cửa, miệng lớn tiếng kêu: “A, mưa to quá!”

Nàng lấy vại củ khoai tây từ trong gùi ra, dùng dao gọt vỏ, định bụng tối nay làm khoai tây thái sợi xào, đến tận lúc nàng gọt xong, cắt xong khoai vẫn chưa thấy Lai Sinh về, Loan Loan không khỏi cảm thấy lo lắng, sợ tiểu tử này dầm mưa.

Đang suy nghĩ thì thấy Lai Sinh chậm rãi đi từ phía ngoài vào, đầu tóc và quần áo trên người đã hoàn toàn ướt đẫm, dán vào thân mình, một ít tóc ướt dính vào trán, nhìn thế nào cũng giống gà con lạc mẹ!

Loan Loan vừa vội vàng cầm khăn lau tóc cho hắn, vừa trách cứ: “Sao lại dầm mưa thế? Trời mưa cũng không biết đường tìm chỗ trú?”

Lai Sinh lắc lắc tay áo ẩm ướt, bộ dáng vô cùng thích ý, nhìn nàng cười hi hi không ngừng: “Con mưa này dội xuống thật mát mẽ!”

Loan Loan không khỏi lườm hắn một cái, vớt khăn cho hắn, vào phòng bếp nấu cơm.

Lúc nàng nấu cơm, dọn mâm xong, Lai Sinh đang chơi với đứa bé trong nhà, thấy hắn đã thay quần áo nhưng tóc còn hơi ẩm ướt, liền dắt con qua: “Lau khô tóc đi.”

Lai Sinh cười cười: “Đã lau rồi, không sao, sẽ khô ngay thôi.”

Loan Loan quay đầu nhìn ra ngoài, trời đã tối rồi, nàng lại nói: “Cẩn thận đừng để bị cảm.”

“Đệ yếu ớt như vậy sao?”

Hai người một trước một sau, vừa đi vào bếp vừa nói chuyện, ăn cơm, thu dọn xong, Loan Loan bế con lên giường, Lai Sinh cũng về phòng nghỉ ngơi.

Khi Bách Thủ về, nàng liền tỉnh giấc, cũng không biết đã canh mấy, chỉ biết mưa ngoài trời đã tạnh.

Trời lạnh, hai người không cho đứa bé ngủ giường nhỏ, ôm con đến giường lớn gần hai người, cũng áp áp hơn chút ít. Con trai ngủ ở giữa, hai người mỗi

người một bên. Kéo lại chăn cho đứa bé, lại nhìn xem Loan Loan đã đắp kín người chưa rồi Bách Thủ mới nằm xuống.

Sau cơn mưa lớn, đêm xuống nhiệt độ giảm thấp, những thợ mỏ làm việc trong mỏ được phát thêm quần áo.

Mạch Thảo mở to hai mắt, ôm chầm lấy vào góc tường. Cô bé vốn đã ngủ, đột nhiên lại bị tiếng động bên ngoài làm tỉnh giấc, cả người như chim sợ cành cong lập tức ngồi dậy nhìn chằm chằm cửa sổ. Qua chùng một khắc, hai mí mắt của nàng sắp dúi vào nhau, ngoài hiên lại truyền tới tiếng động, giống như có người giẫm lên cành cây.

Mạch Thảo bị dọa sợ đến mức ôm lấy hai vai run lấy bầy, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ. Mấy ngày nay, đêm nào cũng nghe được tiếng động kì quái, nhưng đều là bên ngoài, đột nhiên hôm nay có tiếng động trong sân, Mạch Thảo kinh hãi, nhưng nàng bị cầm, há mồm cũng không có chút âm thanh nào phát ra!

Nhưng một lát sau, phía ngoài lại không có động tĩnh, lúc Mạch Thảo cho rằng mình nghe nhầm thì nàng đột nhiên mở to hai mắt, ngoài cửa sổ có bóng đen lóe qua. Mạch Thảo có cảm giác tim như nhảy lên cuồng hòng, tay run rẩy cầm chặt gậy gỗ để sẵn bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Ở nhờ.

Bóng đen kia đứng đưa ở ngoài một lúc, phía ngoài nhà truyền đến tiếng nói và tiếng bước chân, bóng đen lập tức biến mất, giọng nói dừng lại ngoài phòng nửa khắc, sau đó chạy ra xa. Lúc này Mạch Thảo thính tai nghe thấy có tiếng cửa sân chuyển động.

Một khắc đồng hồ sau, trong sân không có động tĩnh, lúc này nàng mới run rẩy nom nớp xuống giường đi tới cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài, bên ngoài tối như mực, nhưng vẫn sáng hơn trong nhà một chút.

Trong sân không có ai. Nàng lại nhẹ nhàng đi tới nhà chính, từ từ mở hé cửa, xác định quả thật trong sân không có ai, Mạch Thảo ra khỏi nhà chính, chạy đến cửa viện, bình tĩnh nhìn, quả nhiên cửa bị mở, nói cách khác, vừa rồi quả thật không phải nàng hoa mắt. Mạch Thảo bị dọa sợ đến tay không khỏi run lên.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại trong đầu, sau đó cắn răng, kéo mở cửa sân nhìn ra ngoài, thấy không có ai, lập tức ba chân bốn cẳng bỏ chạy!

Loan Loan và Bách Thủ đang mơ màng ngủ thì bị một tràng tiếng gõ cửa mạnh mẽ bên ngoài đánh thức, Loan Loan đang định hỏi Bách Thủ xem có chuyện gì xảy ra thì nghe thấy Lai Sinh ở phòng bên đã mở cửa chính đi ra ngoài, sau đó là tiếng mở cửa sân, tiếp theo liền nghe thấy tiếng hô kinh hãi của Lai Sinh: “Mạch Thảo!”

Loan Loan bật dậy!

Mạch Thảo?

Bách Thủ thì nhẹ vỗ Hán Nhi bị giật mình tỉnh giấc.

Loan Loan quay đầu lại nhìn, lập tức khoác thêm quần áo xuống giường, lúc ra ngoài suýt đâm vào người đang chạy vào.

“Mạch Thảo, sao lại là muội?”

Mạch Thảo đầu tóc tán loạn, quần áo không chỉnh tề, sắc mặt trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy, không biết là do chạy quá nhanh hay do sợ hãi.

Loan Loan nói không nên lời, bộ dáng này, lại là lúc nửa đêm...

“Chuyện gì thế?” Có người còn sốt ruột hơn cả Loan Loan. Lai Sinh cau chặt chân mày nhìn Mạch Thảo hỏi.

Mạch Thảo hít sâu hai hơi, lúc này mới khoa tay múa chân.

Ba người tạm thờ phào một hơi.

Đêm hôm khuya khoắt, Mạch Thảo ăn mặc như thế này, nếu không biết còn tưởng nàng gặp chuyện gì.

Hóa ra là nửa đêm có người vào nhà nàng. Nàng nhận lúc người đó đi, sợ hãi bỏ chạy, cũng không kịp sửa sang lại đầu tóc quần áo.

Nhưng, ba người lập tức cau mày, ai lại chạy tới nhà Mạch Thảo lúc nửa đêm? Bây giờ cả trong thôn lẫn trên mỏ làm gì có ai không biết nhà Mạch Thảo chỉ có một mình nàng. Kẻ dám làm chuyện này lúc nửa đêm nhất định không phải người tốt, vậy Mạch Thảo nói mấy ngày trước cứ nghe thấy tiếng động kỳ quái ngoài phòng, chắc chắn là có người cô ý rồi!

Nhưng đó là ai?

Loan Loan hỏi Mạch Thảo có nhìn rõ mặt người đó không.

Mạch Thảo lắc đầu, chỉ thoáng thấy bóng người, nhưng chắc chắn là nam nhân.

Mặt ba người lập tức tối sầm.

Đồ súc sinh không bằng cảm thú.

Mạch Thảo lại khoa chân múa tay mấy cái: mấy ngày trước chỉ nghe thấy tiếng động ngoài tường, hôm nay lại là trong sân.

Loan Loan thở dài trong lòng, chuyện nàng lo lắng vẫn xảy ra.

Mọi người ngồi trong nhà hồi lâu, sau đó Lai Sinh vào trong phòng lấy chăn đệm trong tủ quần áo ra, lại ôm chăn trên giường đi, nghiêm mặt nói: “Tôi nay muỗi đừng về nữa, ngủ trong phòng huynh! Huynh ngủ trong nhà chính một đêm.”

Loan Loan lập tức lườm hắt một cái: “Tôi nay Mạch Thảo ngủ với tẩu. Để ngủ với ca ca đi.”

Sáng hôm sau ăn sáng xong, Loan Loan đưa Mạch Thảo về nhà.

Không lâu sau đó, Dương Nghĩa Trí tới. Loan Loan kể lại toàn bộ chuyện đêm qua cho ông biết.

Dương Nghĩa Trí ngồi dưới mái hiên rút tẩu thuốc lá ra, chuyện của Mạch Thảo quả thật có chút khó xử. Cát Đại không quan tâm đến cô bé. Nàng lại không còn người thân nào khác. Với tình hình hiện nay, nàng ở đây một mình ban đêm cũng không an toàn.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Dương Nghĩa Trí liếc nhìn Lai Sinh đang chơi ngoài cửa, mắt nhìn Loan Loan. Trầm ngâm nửa khắc, nói: “Vợ Bách Thủ, không bằng như thế này, cứ để Mạch Thảo ở lại nhà các cháu, chờ qua một thời gian lại bàn tiếp. Tình cảnh con bé quả thực không dễ xử lý, tạm thời cũng không còn cách nào khác, để một mình nàng về nhà ở lại khiến người khác không yên lòng...” Sau đó thở dài: “Có cha cũng như không!”

Dương Nghĩa Trí đã mở miệng, Loan Loan còn có thể nói gì, hơn nữa, theo tình huống đêm qua, cho dù Dương Nghĩa Trí không mở miệng thì có thể Lai Sinh cũng sẽ làm như vậy, nếu nàng không đồng ý, sợ rằng đến đêm Lai Sinh sẽ chạy tới ngoài nhà Mạch Thảo canh chừng mất.

Trong nhà chỉ có hai gian phòng, cũng không thể để Mạch Thảo đêm nào cũng ngủ chung với nàng? Nghĩ lại cũng chỉ có cách dọn lại phòng tắm, bên trong để tắm, ngăn lại với bên ngoài, kê một cái giường bên ngoài.

Lai Sinh về nghe nói Mạch Thảo sẽ tới nhà mình ở, rất vui mừng, đứng ở cửa phòng tắm vuốt cằm nói: “Vậy ngày nào đệ cũng có cái ăn rồi!”

Loan Loan im lặng, hóa ra trong mắt hắt, Mạch Thảo chính là nữ đầu bếp.

Tối trưa, Loan Loan bảo Lai Sinh đi gọi Mạch Thảo tới ăn cơm, nhân tiện nói với nàng chuyện chỗ ở: “... Trước tiên muội ở tạm trong phòng tắm nhé, bên trong đã dọn dẹp rồi, rất sạch sẽ, tẩu đã trải giường rồi...” rồi lại ngượng ngùng nói: “Bởi vì trong nhà chỉ có chút chăn đệm kia, tạm thời muội chỉ có thể dùng đồ của Lai Sinh thôi.”

Mạch Thảo nghe xong, cảm thấy thật vui mừng, vội vàng giặt đầu, vội vàng ra hiệu: nhà muội có chăn đệm thừa.

Sau đó cảm kích nói cảm ơn với Loan Loan, từ từ tâm sự: “cảm ơn chị dâu, thật ra một mình muội ở nhà rất sợ, ban đêm thường ngủ không ngon, cũng không dám quấy rầy chị dâu và ca ca, đêm đến muội tới ngủ là được, ban ngày sẽ tự nấu cơm ở nhà.”

Loan Loan xua tay: “Không sao, thêm một người cũng không ăn hết bao nhiêu, hơn nữa nhiều người lại thêm náo nhiệt, muội cứ tới đây ăn cùng đi, chi cần không chê là được rồi.”

Mạch Thảo vội lắc đầu, tỏ vẻ không chê. Ăn cơm xong, Mạch Thảo về nhà, lát sau nàng lại tới, đưa cho Loan Loan hai mươi đồng tiền: ngày mai tới chợ mua thịt về, còn nói với Loan Loan là nàng không kén ăn, hàng ngày Bách Thủ làm việc vất vả, nên ăn thêm chút ít.

Sau đó đưa cho Loan Loan một hà bao: bên trong có năm mươi lượng bạc, toàn bộ bạc hàng ngày mẹ tích trữ, bạc trên mỏ đèn bù đều ở trong đó, quá nhiều bạc, muội thật sự không thể cất giữ, để trên người lại sợ mất, giấu trong nhà thì sợ trộm vào, xin chị dâu giữ giúp, lúc muội cần sẽ nói với chị dâu.

Loan Loan thật sự bất ngờ, nàng cầm hà bao không nói nên lời.

Một là Mạch Thảo tin tưởng nàng như vậy, hai là nhìn bộ dáng này của Mạch Thảo, hình như là muốn ở nhà nàng lâu một chút, nàng liền im lặng.

Người ta là một cô nương không chỗ nương tựa, hơn nữa lại đưa hai mươi đồng tiền để mua thịt, về tình về lý đều không nên từ chối nàng.

Loan Loan không thể làm gì khác ngoài nhận hà bao, trả hai mươi đồng tiền kia cho nàng: “Hà bao này tẩu giữ giúp muội. Tiền này muội giữ lại đi, nhờ

có lúc muốn mua đồ gì đó. Ở đây muối đừng khách khí, muốn ăn gì cứ nói với tẩu, tẩu nhờ người mua về. Một cô nương như muối có tốn bao nhiêu bạc chứ?”

Mạch Thảo giấu tay sau lưng, kiên quyết lắc đầu, sau đó nhanh như chớp chạy về nhà.

Đêm đến, bà nội Thạch Đầu tới nhà Mạch Thảo, tối nay là ngày cúng tuần đầu tiên của Hương Tú, theo quy định phải chuẩn bị vài thứ, hơn nữa người nhà của người chết không được ở nhà qua đêm. Bây giờ Mạch Thảo ở nhà Loan Loan, mọi người cũng không cần lo nghĩ xem đêm nay Mạch Thảo đi đâu nữa.

Chuẩn bị một miếng thịt heo, một bát com, rượu mà người đã mất thích uống lúc còn sống, sau đó chuẩn bị một chiếc đĩa. Trong phòng của Hương Tú kê một chiếc ghế dài, xếp đồ thành một hàng trên ghế, sau đó xúc tro củi trong phòng bếp tới, bắt đầu rắc từ nhà chính, ba thước một lần, rắc đến chỗ đồ cúng trong phòng Hương Tú, sau đó rắc đi về phía phòng bếp, những chỗ Hương Tú thường ngồi lúc còn sống đều rắc tro lên, phòng ngủ, phòng bếp, gian nhà chính. Còn phải đóng kĩ cửa phòng Mạch Thảo.

Làm xong mọi việc, mấy người liền ra khỏi nhà Mạch Thảo. Chào tạm biệt bà nội Thạch Đầu, một mình bà lão trở về, Loan Loan dẫn theo Mạch Thảo về nhà.

Từ tối nay trở đi, Mạch Thảo tạm thời ở nhà Loan Loan, không phải lo lắng sợ hãi, sau khi lên giường liền ngủ luôn, rốt cục cũng có thể ngủ an ổn rồi!

Sáng sớm hôm sau, Loan Loan dẫn Mạch Thảo về nhà kiểm tra, lúc vừa tới nhà Mạch Thảo thì bà nội Thạch Đầu cũng tới.

Vừa vào gian chính đã thấy trên tro củi có dấu vết nhỏ như sợi chỉ, dấu vết kéo dài tới phòng Hương Tú, đồ cúng trên ghế vẫn còn nguyên. Hơn nữa kì dị là bên cạnh dấu sợi chỉ còn có dấu chân như chân gà, chỉ là chân gà có bốn móng, dấu chân trên tro củi là ba móng.

Kiểm tra tiếp, dấu sợi chỉ và dấu móng chân không chỉ kéo đến phòng Hương Tú mà cả phòng bếp, chỉ cần có rắc tro than là có thể thấy dấu sợi chỉ và dấu chân.

Loan Loan và Mạch Thảo cùng tỏ vẻ kinh ngạc.

“Dấu... dấu vết này ở đâu ra? Còn có móng vuốt này là cái gì?”

Bà nội Thạch Đầu nhìn, gật đầu, nói với Loan Loan: “Đêm cúng tuần đầu tiên là đêm linh hồn trở về, người chết đi sẽ về thăm nhà đêm này, coi như là hoàn thành tâm nguyện của bản thân. Người khi còn sống gây nghiệp chướng, sau khi tới Địa phủ sẽ bị còng chân, để lại dấu vết trên tro củi này, mà dấu móng vuốt này là chân của nàng.”

Loan Loan không dám tin, dấu móng vuốt này rõ ràng chỉ có súc sinh mới có, khó mà nghĩ ra người này chết đi liền biến thành súc sinh hoặc chân sẽ biến thành như vậy?

Nhưng thấy bà nội Thạch Đầu nói rất chân thành, giống như không cho phép nàng hoài nghi.

Nhưng cửa sân nhà Mạch Thảo vẫn đóng từ tể, xem ra đêm qua không có ai leo tường vào nữa, nói cách khác, chuyện Mạch Thảo tới nhà Loan Loan ở chắc mọi người đều đã biết. Mà mọi người nghe nói nửa đêm có người lên vào sân nhà Mạch Thảo, liền bàn luận sôi nổi.

Mà đêm đó, một trong hai người đi qua nhà Mạch Thảo là Triệu Nhị. Người còn lại là người mới được đề bạt vào đội tuần tra sau khi Cát Đại nghị việc, mọi người trong thôn gọi là Lưu Thạch.

Hai người này đang hỏi hặn sao đêm đó không chờ ở phía ngoài lâu hơn một chút.

“Không biết là kẻ không biết xấu hổ nào dám làm chuyện này, biết thế chúng ta nên lên chờ ở ngoài thêm một lát.” Triệu Nhị thở phì phò nói.

“Đừng vậy, mẹ nó không xứng làm người, hơn nữa đêm lại đi làm trộm.” Lưu Thạch cũng tức giận nói.

Bên cạnh có người nghe náo nhiệt liền nói tiếp: “Làm trộm cái gì chứ, ta thấy người đó có ý đồ khác, có lòng dạ khó lường với một tiểu cô nương.”

“Cũng không chắc, mọi người đều biết trên mộ bồi thường cho Mạch Thảo cô nương một khoản bạc, nói không chừng người này thật sự có ý đồ.” Cũng có người không có cùng suy đoán.

“Ai nói thế, chẳng lẽ các người chưa nghe qua câu cướp tiền cướp sắc sao?” Tạ Tam này giờ không mở miệng lại không nhanh không chậm nói.

Mọi người đều ngẩn ra, ngay tức khắc thi nhau phì nhả.

“Thật không ra gì...”

“Không bằng cả súc sinh...”

*****

Hai năm qua trong thôn có không ít chuyện. Chuyện vui như: thêm mấy đứa bé ra đời, Lý Đại Trí trúng tú tài. Chuyện buồn cũng có như sạt lở mỏ,

Hương Tú mất.

Thu hús lần này mãi vẫn chưa có tin, bây giờ rớt cuộc cũng thấy thí sinh đi thi trở về.

Ngoài dự đoán của mọi người Dương Tuấn Kỳ không trúng tuyển, ngược lại Lý Khai Minh vậy mà được.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắ Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Không dung tự tìm mắg

Edit: Hoa Vô Từ

Beta: Nora

Bà mớí Vương nằm mơ cũng muốn Lý Khai Minh được đỗ, vậy là đã như nguyện. Bà ta vô cùng vui mừng đứng ở cửa nhà mình cười ha ha hai tiếng, sau đó hướng về một hướng quát: “Đắc ý hả? Ta xem bà bây giờ làm sao đắc ý!”

Mà ở Dương gia thì đắm chìm trong một nỗi thê lương.

Dương Tuấn Kỳ sau khi trở về không nói một lời đã tự nhốt mình trong phòng.

Mẹ Tuấn Kỳ nhìn thấy bộ dạng này có vẻ là lạ, ở ngoài cửa cẩn thận hỏi: “Tuấn Kỳ ơi, con sao vậy? Lần này khảo thí được kết quả thế nào rồi?”

Cha Tuấn Kỳ lúi kéo góc áo bà, trừng mắt, nháy mắt ra dấu, hai người một trước một sau ra khỏi phòng. Sau đó cha Tuấn Kỳ đứng ngoài sân nhỏ giọng nói, sợ Dương Tuấn Kỳ nghe thấy lại thêm buồn: “Bà không thấy con nó khổ sở thế nào sao mà còn hỏi?”

Mẹ Tuấn Kỳ khó hiểu: “Thì sao, ta hỏi một chút cũng không được à?”

Cha Tuấn Kỳ lườm bà: “Bình thường bà tính ý lắm mà, người ngoài liếc một cái, bà đều có thể đoán được ý người ta hai ba phần, lúc này lại không nhìn ra con mình làm sao sao?”

Mẹ Tuấn Kỳ ngẩn người.

“Nhất định là thi không được tốt, bằng không thì con nó đã sớm báo tin vui cho chúng ta rồi.”

Nghe xong lời này, mẹ Tuấn Kỳ tròn tròn mắt, sau đó mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Ồi, ông nói Tuấn Kỳ nhà chúng ta thi rớt rồi hả? Vậy làm sao đây?”

“Làm sao là làm sao? Không đỗ thì không đỗ, chẳng lẽ chúng ta lại không nuôi nổi con nó?” Cha Tuấn Kỳ tức giận nói.

Mẹ Tuấn Kỳ bĩu môi, ngồi cạnh cửa che miệng rầm rức khóc, lại sợ Dương Tuấn Kỳ nghe thấy liền cố gắng nén xuống, lời nói vừa đến yết hầu lại nuốt vào: “Sao Tuấn Kỳ nhà ta lại khổ như vậy. Ông trời không có mắt mà, thường ngày cố gắng như vậy còn không được đỗ... Ô ô... Lần này sao ta có thể ra ngoài gặp người đây... uống công ta trước kia còn mỗi ngày mạnh miệng nói với người ta... Ô ô...”

Cha Tuấn Kỳ nhìn thấy thì tức giận, đá đá chân bà: “Muốn khóc thì đi vào nhà mà khóc, ngồi ở đây muốn để người ta cười chết sao? Không biết mất mặt!”

Nước mắt Mẹ Tuấn Kỳ rào rào rơi xuống, miệng hung hăng cả giận quát cha Tuấn Kỳ: “Ta đụng đến ai chứ? Xấu hổ muốn chết mà không thể ngồi đây sao? Đây là nhà ta, tại sao ta không thể ngồi? Ta cứ ngồi ở đây đây.”

Cha Tuấn Kỳ hết nói nổi, đành chịu lác đầu cầm cuốc đi ra ngoài.

Có một hai người vừa vắn đi qua đường, trông thấy mẹ Tuấn Kỳ ở cạnh cửa khóc, lại thấy cha Tuấn Kỳ bối rối không muốn nói nhiều, hai người con người đảo một vòng, ba bước thành hai bước đuổi theo cha Tuấn Kỳ.

Hai người này là người trong thôn, ngày thường cũng hay trêu chọc cha Tuấn Kỳ.

“Ồ, Dương đại thúc, thúc lại cãi nhau với đại thẩm sao?”

“Ồi dào người không hiểu được đâu. Đại thúc và đại thẩm đang làm nóng tình cảm ấy mà!”

Dương Nghĩa Thiên không kiên nhẫn khoát tay với hai người: “Đi đi đi, đi qua một bên, ta đang phiền lắm!”

Hai người phía sau cười ha ha.

Loan Loan cầm một bộ quần áo cũ ngồi trong nhà. Đây là bộ đồ đầu tiên nàng mua khi đến nơi đây, bởi vì mấy năm trước trong nhà không có tiền nên lâu rồi chưa mua bộ nào khác, vì vậy chưa bận được mấy năm đã có chút cũ rồi, nhưng vẫn còn bận lúc làm việc được. Dưới nách đã bị sút chỉ, nàng đang cầm kim chỉ khâu lại.

Lai Sinh từ bên ngoài vô cùng hứng khởi nhảy nhót đi vào, đặt mông ngồi bên cạnh nàng, sau đó thần thần bí bí cười: “Chị dâu, nói tâu nghe một tin tốt nè!”

Loan Loan cười nhìn hắn: “Tin tốt gì?”

“Mấy ngày trước không phải lão yêu bà bên cạnh đều ra ngoài ca ngợi con trai bà ta lợi hại sao? Bữa nay về rồi, nghe nói nhi tử bà ta không đỗ, ha ha ha... Giờ đang ngồi khóc ở cửa kia!”

“Cái gì mà yêu bà này yêu bà nọ, đừng gọi bậy.”

“Sao không phải yêu bà? Bà cứ bói móc nhà chúng ta, hơn nữa còn là bà điên.”

Loan Loan lập tức im lặng.

Có thể nói mấy năm nay Dương gia thôn đều thuận buồm xuôi gió, giờ lại có thêm hai tú tài nữa. Sau khi Lý Khai Minh khảo trúng khoa cử về, bà mối Vương lập tức chạy đi khắp nơi báo tin mừng. Không bao lâu sau, mọi người đều biết đến chuyện vui này, thấy bà ta liền rối rít chúc mừng.

Khi đi qua nhà Dương Tuấn Kỳ, bà mối Vương còn cố ý thả chậm bước chân, nhưng đáng tiếc không hề nhìn thấy mẹ Tuấn Kỳ. Sau đó bà ta đến nhà Loan Loan, báo tin vui cho nàng, chấp tay trước ngực nhìn lên trời: “Ông trời tốt cực cũng chịu mở mắt, Khai Minh nhà ta cuối cùng cũng trúng cử, đây thật là việc vui lớn mà!”

“Đúng vậy, trước kia nhìn thấy cháu đã nói Khai Minh rất có tiền đồ mà, đúng không? Giờ quả nhiên đã trúng, về sau thăm đọi được hưởng phúc rồi!”

Hai mắt bà mối Vương cười híp lại thành một đường nhỏ, vỗ bả vai Loan Loan, không ngừng nói: “Cảm ơn lời may mắn của nhị muội nha! Về sau Khai Minh nhà chúng ta đã có tiền đồ, nếu các cháu có cần giúp gì cứ nói, đừng ngại. Chúng ta quan hệ tốt như vậy, còn phân biệt gì chứ!”

“Được ạ! Về sau Khai Minh nhất định sẽ có tiền đồ lớn, cháu cũng nên đi theo dính chút phúc chứ!” Loan Loan cũng cười nói hai lời hữu ích. Bà mối Vương nghe rất thích, sau đó cười ha ha trở về nhà.

Bất luận ở thời đại nào mọi người đều rất biết thuận theo chiều gió. Lúc Dương Tuấn Kỳ được vào thư viện, mỗi ngày mọi người đều vây quanh mẹ Tuấn Kỳ, bây giờ Dương Tuấn Kỳ thi rớt rồi, Lý Khai Minh được trúng tú tài, ai nấy đều vây quanh bà mối Vương.

Sau đó nguyên một đám lại bắt đầu xem mẹ Tuấn Kỳ như trò cười. Mẹ Tuấn Kỳ ở trong nhà nhẫn nhịn hai ngày, rốt cuộc không nhịn được phải đi chợ tìm người bói một quẻ. Quẻ nói rằng phong thủy bị người ngăn cản. Vừa về đến thôn, bà ta đứng trước cửa nhà nhìn đông nhìn tây, thầm nói: “Không biết chỗ phong thủy nào bị cản đây!” Sau đó lại thương lượng cùng cha Tuấn Kỳ: “Hay là chúng ta sửa lại phong thủy nhà này đi.”

Cha Tuấn Kỳ nhổ một ngụm nước bọt dưới chân bà: “Bà ngại chưa đủ mất mặt sao? Sắp chôn xuống ba tấc đất rồi còn muốn dời nhà?”

Mẹ Tuấn Kỳ không dám nói tiếp nữa. Ngày hôm sau bà đi vòng quanh hai cái cây trước cửa vài vòng. Mặt trời mới lên chiếu qua, ánh mặt trời rơi trên cửa viện, một chút ánh nắng đã bị cái cây trước cửa chặn lại. Mẹ Tuấn Kỳ ngồi sáng hai mắt: “Hiểu rồi, hóa ra là bị cái cây này ngăn cản số phận.” Bà ta vào nhà cầm dao bắt đầu chặt. Đợi cha Tuấn Kỳ trở về, cây kia đã bị chặt mất. Ông tức giận đến mức chỉ vào mẹ Tuấn Kỳ sừng sững không nói được câu nào.

Chặt cây rồi mà vẫn chưa xong, đến ngày thứ ba lại bắt đầu, bà phát hiện trước cửa vẫn còn chút bóng mờ, lại xem xét, hóa ra là bên cổng nhà Loan Loan có một thân cây, kỳ thật cây kia là do Dương Nghĩa Trí trồng trước kia.

Mẹ Tuấn Kỳ hừ một tiếng: “Ta nói mà, cái cây nhỏ trước cửa nhà ta sao có thể chống đỡ chuyện gì, hóa ra là do cây này ngăn cản.” Nhưng mà cây kia quá lớn, với khí lực của bà ta một ngày không chặt được hết... hơn nữa một cây lớn như vậy đổ xuống có thể làm cửa sân hai nhà đều bị đập phá.

Bà đành phải trở vào kêu cha Tuấn Kỳ. Cha Tuấn Kỳ liếc bà một cái. Ông ta lười phải giảng đạo lý với bà, trực tiếp coi bà như không khí. Mẹ Tuấn Kỳ không phục, cầm dao nói thầm rồi tự mình đi ra ngoài: “Không giúp được thì tự ta làm.”

Bà ta cầm dao chém vào cây kia. Lai Sinh từ bên ngoài trở về trông thấy liền giơ chân đá rơi dao của bà, hét lên: “Bà muốn làm gì? Sao bà chặt cây của nhà chúng ta, thật không biết xấu hổ!”

Mẹ Tuấn Kỳ tức đến xanh mặt, chỉ vào Lai Sinh, trừng mắt: “Đồ láo xược, trả dao lại cho ta. Cái gì của nhà các người, cây này rõ ràng của nhà ta.”

Tiếng hai người ồn ào khiến Loan Loan và Bách Thủ ở trong nhà phải chạy ra, cũng có không ít người đứng chung quanh xem kịch vui.

Chỉ là một cái cây, bọn họ cũng không cần, Bách Thủ kêu Lai Sinh: “Cái cây này không phải của chúng ta, thích chặt thì chặt.”

Mẹ Tuấn Kỳ không phục: “Vốn chính là của nhà chúng ta, đừng tưởng rằng mọc ở gần cửa nhà các người thì chính là của các người. Cái cây này ngăn

cản phong thủy của nhà ta, ta muốn chặt nó.”

Loan Loan cười một tiếng: “Ai muốn chặt cái cây này thì chặt đi. Nhưng phải nói trước, nếu ngã trúng cửa sân nhà ta bà phải đền đó.”

“Đền? Ta thấy người đền cho nhà ta mới đúng! Cái cây lớn như vậy ở trước cửa nhà các người che nắng che mưa. Còn nhà chúng ta, lại chẳng được chút lợi lộc gì.”

“Đại bá mầu, ta thấy bà thật không biết đạo lý. Vừa rồi không phải bà nói nó ngăn cản phong thủy nhà bà sao? Sao giờ lại biến thành nhà bà không hưởng được chút bóng cây nào?”

“Kệ ta, đồ của ta ta thích.”

“Được, trên đất nhà ta ta làm chủ. Nhanh chặt phứt cái cây này đi, áng trước nhà ta lâu như vậy. Vốn ta đã sớm muốn tự mình trồng cây, nhưng bởi vì cái cây này hại ta ngay cả cây cũng không trồng được, tri hoãn lâu như vậy, phí thời gian, phí tổn thất tinh thần, phí chăm sóc, nó ngăn cản ánh mặt trời của nhà chúng ta, thêm phí ánh mặt trời, tự bà tính toán xem nên đền bao nhiêu?”

“Há, ta nhỏ vào, người cũng không biết xấu hổ, đều là đồ lừa bịp!” Miệng mẹ Tuấn Kỳ há rộng đến nỗi thiếu chút nữa không ngậm lại được, tức giận há miệng mắng liên hồi.

Bách Thủ là nam nhân, không thể tranh cãi như một người đàn bà chanh chua, nhưng Loan Loan không để ý nhiều như vậy. Mặt khác có người còn tức giận hơn nàng, Lai Sinh chống nạnh giờ chân chỉ vào mẹ Tuấn Kỳ hét lớn: “Cái gì, bà mới không ra gì, cả nhà bà đều không ra gì. Bà là lão yêu bà, bà điên!”

“Phụt. . .” Những người chung quanh xem náo nhiệt có người còn đang bụng chén cũng từ trong nhà chạy ra, lúc này trong miệng một ngụm nước toàn bộ phun hết ra đất!

Đừng nói người xem náo nhiệt thiếu chút nữa cười đến đau cả bụng, mà ngay cả Loan Loan và Bách Thủ cũng phải nhếch khóe miệng. Mẹ Tuấn Kỳ tức giận đến mức mặt lúc xanh lúc trắng. Đời này bà và thằng hồn xược kia không hợp tuổi, mỗi lần đều bị nó làm cho tức giận đến ngực đau nhức!

Loan Loan tới kéo Lai Sinh: “Thôi, chúng ta vào nhà. Quà là chó, gặp ai liền cắn người đó!”

Lúc này cha Tuấn Kỳ trở về, nhìn thấy trận thế này thì nhũn lông mày. Ông ta hiểu rất rõ mẹ Tuấn Kỳ, liền lôi bà ta vào nhà, lúc sau lại quay ra, sau đó như kỳ tích tạ lỗi với Bách Thủ: “... Gần đây tâm tình bà không tốt, các cháu chó để trong lòng.”

Loan Loan không nói một lời, ôm con đi vào sân. Bách Thủ cũng không đáp lại, đi vào theo Loan Loan. Lai Sinh còn không cam lòng, trừng liếc Dương Nghĩa Thiên, trước khi đi vào sân còn nói thầm: “Cả nhà đều bệnh thần kinh!”

Dương Nghĩa Thiên lập tức nghẹn họng.

Người chung quanh thiếu chút nữa cười đau sặc hồng!

Việc này bị người trong thôn cười vài ngày. Mọi người đều nói Tuấn Kỳ không thi đỗ, mẹ Tuấn Kỳ không tự kiểm điểm bản thân trước, ngược lại còn đi đập phá trong thôn. Nếu như lần này Dương Tuấn Kỳ trúng cử, có khi mẹ Tuấn Kỳ lại xem cây cối trước cửa nhà bà ta thành bảo thụ trấn phong thủy rồi!

Cãi nhau với nhà Loan Loan, bị Lai Sinh mắng, tất cả mọi người đều cảm thấy mẹ Tuấn Kỳ thuần túy là ăn no rồi việc, không có việc gì tìm nắng, đáng đời!

Mà mẹ Tuấn Kỳ bị cha hần giáo huấn một trận nên thân, trung thực ở nhà mấy ngày mới bắt đầu đi đi lại lại trong thôn. Thấy mọi người còn có chút xấu hổ, lời nói cũng ít hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Hỏi chuyện

Có người không hợp với mẹ Tuấn Kỳ, gặp nàng lúc nào liền kéo nàng nói chuyện của bà ta, ví như bà mối Vương chẳng hạn.

“Ai mà gả đến nhà đó, có một mẹ chồng kiểu này còn không sớt ruột chết!” Sau đó nhìn Cát Kim Liên cười: “Vẫn là Thanh Sơn phúc khí tốt, cưới được một thê tử hiền lành như cháu. Đã hiểu kính mẹ chồng, còn rất chăm sóc Thanh Sơn, lại còn cho Thanh Sơn một nữ nhi, lần sau lại là một tiểu tử, nhà các cháu liền đủ trai đủ gái!”

Cát Kim Liên lộ vẻ ngượng ngùng, cũng tiếp lời: “Cháu cũng hy vọng thai tiếp theo sẽ cho Thanh Sơn thêm một tiểu tử nữa.”

Cát Kim Liên giờ đối với mẹ Thanh Sơn tốt hơn nhiều, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng hòa hợp hơn trước kia.

Đương nhiên, trong lúc này hạnh phúc nhất lại thuộc về Mai Từ. Vương Bảo Sơn không chỉ thân thiết với nàng, làm việc cũng không muốn cho nàng mệt mỏi, còn không đành lòng để nàng làm việc nặng. Mà nàng lại cho Vương gia thêm hai tiểu tử béo mập. Mẹ Bảo Sơn quanh năm suốt tháng đều mang tươi cười trên mặt, có con có cháu, con dâu lại tốt, ai có cuộc sống tốt bằng bà ta chứ. Bây giờ hai tiểu tử kia đã chạy được khắp thôn rồi.

Con của Loan Loan chỉ nhỏ hơn Đại Bảo, Tiểu Bảo mấy tháng, nhưng cũng rất hợp với hai nhóc đó, mỗi lần thấy chúng đều ồn ào gọi “Ca ca!”

Con của mẹ Lan Hoa – Căn nhi còn đang học đi. Con gái Cát Kim Liên – Thanh Liên thì đang ê a học nói.

Mấy đứa trẻ không lớn không nhỏ tự tập một chỗ vô cùng ồn ào!

Lần trước Diêm Sơn đến nhờ Bách Thủ đưa tin, Bách Thủ đã tranh thủ thời gian ra chợ một chuyến. Qua mấy ngày sau, Dư chương quỹ liền lên mò tìm Tạ Nhân.

“Bữa trước nô tài nhận được thư của Nhị thiếu gia gửi tới. Nhị thiếu gia rất quan tâm đến tai nạn trên mỏ lần này, nên sai tiểu nhân tới hỏi Tam thiếu gia một tiếng, không biết Tam thiếu gia đã thu xếp thỏa đáng cho người nhà của người bị nạn chưa ạ?”

“Ông truyền lời bảo Nhị ca cứ yên tâm. Người nhà của thợ mỏ ta đã sắp xếp xong xuôi, còn cố ý cho phép hấn đến mỏ làm việc. Cũng thật đáng tiếc, bởi vì người nọ phạm phải nội quy của mỏ, mấy ngày trước đã bị Lưu quản sự cho nghỉ rồi.” Tạ Nhân thần nhiên nói.

“Dạ, Tam thiếu gia đã sắp xếp ổn thỏa, nô tài trở về cũng tiện bẩm báo với Nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia cũng nói, những thợ mỏ này cũng không dễ dàng, cho dù đã kí kết ước, nhưng gặp phải chuyện như vậy, vô luận thế nào Tạ gia cũng phải cố gắng trấn an người nhà thợ gặp nạn, không thể để người trên mỏ lạnh tâm. Tạ gia chúng ta gia nghiệp lớn, không thiếu mấy chục lượng bạc kia.”

Ánh mắt Tạ Nhân lóe lên, thần nhiên nói: “Tạ gia đương nhiên là vậy.”

Sau đó Dư chương quỹ cung kính thi lễ với Tạ Nhân: “Nếu Tam thiếu gia không có gì phản phó, nô tài xin đi trước ạ.”

Tạ Nhân phất tay ra hiệu cho Dư chương quỹ có thể đi.

Dư chương quỹ nhìn hấn một cái, trên mặt vẫn chiếu theo quy củ hành lễ với hấn. Sau đó xuống núi, đến dưới chân núi thấy Lưu quản sự liền hỏi việc này.

“... Nghe nói Lưu quản sự đã cho hấn thôi việc rồi hả?”

Lưu quản sự kinh sợ: “Dư chương quỹ, việc này không trách ta được. Người nọ đột nhiên chống đối Tam thiếu gia. Tam thiếu gia nổi giận, hơn nữa Diêm Sơn lại không nghe khuyên nhủ. Vì không muốn ảnh hưởng đến tâm tình người trên mỏ, cho nên ta mới ra hạ sách này.”

Dư chương quỹ gật đầu: “Không thể để ảnh hưởng lớn đến công nhân.”

Lưu quản sự nghe vậy đầy lòng buồn lòng, lập tức lại nghe Dư chương quỹ nói: “Nhưng mà...”

Trong lòng ông ta lại lo lắng hơn.

“Nhưng mà dù sao hấn cũng là người nhà của người gặp nạn kia, về sau ông có phải người đi đưa ngân lượng hay không?”

Lưu quản sự toát mồ hôi trán. Ông ta càng nghe Dư chương quỹ nói càng thấy không hay: “Khụ... Tên Diêm Sơn này hoàn toàn chơi xỏ. Tam thiếu gia nói sợ hấn tiếp tục dây dưa, không thể để cho hấn dùng chuyện này uy hiếp, cho nên cũng không đưa bạc cho.”

Dư chương quỹ nhướn mày: “Đưa cho nhà Diêm Nhị bao nhiêu bạc?”

“Năm lượng.” Lưu quản sự nhỏ giọng nói.

Dư chương quỹ lập tức trừng mắt nhìn hấn: “Đây chính là một mạng, làm sao chỉ đưa năm lượng? Ông phải biết sản nghiệp Tạ gia được hùng hậu như hôm nay, một điều rất quan trọng đó là sự trung thành của hạ nhân. Ông đối đãi với thợ mỏ như thế, về sau làm sao họ dốc sức cho Tạ gia chúng ta?”

Lưu quản sự rất oan khuất nói: “Dư chương quỹ, chuyện này không thể trách ta được. Tam thiếu gia đã sai Tạ Tam đi làm mà, giờ mọi chuyện đều do Tam thiếu gia làm chủ nữa.”

Dư chương quỹ nghe xong cảm thấy rất phiền muộn, cắt đứt lời hấn: “Gần đây trên mỏ còn chuyện gì xảy ra không? Dương Bách Thủ làm gì?”

Lưu quản sự rút rụt cổ, hấn biết Dương Bách Thủ và Nhị thiếu gia có quan hệ không bình thường, giờ thấy Dư chương quỹ hỏi tới chuyện này, thậm chí may mắn lúc trước hấn không theo ngáng chân Dương Bách Thủ. Sau đó nói một năm một mười mọi chuyện phát sinh trên mỏ gần đây cho Dư chương quỹ nghe.

Đợi Dư chương quỹ vừa đi, Lưu quản sự đã bị Tạ Nhân gọi lại.

Lưu quân sự báo cáo toàn bộ: “Hỏi chuyện Diêm Sơn, nhưng mà cái tên Diêm Sơn không biết lượng sức kia sao có thể trách chúng ta... Sau đó lại hỏi đến tình hình trên mỏ gần đây...” Tất nhiên là tình lược những lời nói ông ta chỉ trích Tạ Nhân ôm toàn bộ quyền trên mỏ.

*****

Thời gian trôi đi như nước chảy, mới đó đã lại đến cuối năm được bán heo. Đây là lúc náo nhiệt vui vẻ nhất trong năm.

Làm việc trên mỏ một tháng được hơn một lượng bạc, bây giờ lại bán heo, bán heo xong được bạc, lại lập tức lên thôn trang làm việc, sau đó lại thu được bạc, từ lúc nào cuộc sống lại trở nên tự nhiên như vậy rồi! Mọi người nhớ lại, thì ra bắt đầu từ khi Loạn Loạn dẫn dắt mọi người theo làm việc, cuộc sống sinh hoạt trong nhà đã được cải thiện không ít thì nhiều.

Sáng sớm mọi người vừa mở cửa nhà ra, vừa bung chén com ăn, vừa đứng ven đường tán gẫu cùng hàng xóm, đợi đến khi nhìn thấy bên ngoài thôn có một loạt xe trâu chậm rãi đến gần, mọi người lập tức vào nhà buồng chén xuống, kích động chạy đến cửa thôn nghênh đón.

Đều là khách hàng cũ, đã tới mấy lần, Dư chương quỹ cũng không cần tự mình tới. Ông ta phái người hầu tới nói vài câu với Loạn Loạn. Người hầu dẫn người bắt đầu mua từng con heo.

Lúc Tạ Nhân đến trong thôn thì khắp nơi đều là tiếng heo gào thét. Hắn xuống xe ngựa, đi đến bên cạnh xe trâu nhìn lên, ba con heo mập mập bóng bẩy chen chúc trong lồng. Người bán heo đang đứng chờ bên ngoài nhà Loạn Loạn, người chưa bán thì đứng ở cửa nhà trông mong chờ đến lượt.

Tạ Nhân tìm người hỏi thăm.

Người này không có thân nhân lên mỏ làm việc, bình thường cũng ít tiếp xúc cùng Tạ Nhân, trông thấy là thiếu gia Tạ gia, vội hỏi: “Bán heo hả? Tam thiếu gia không biết sao?” Lại đoán Tạ Nhân là thiếu gia Tạ gia, những chuyện nhỏ nhặt này người ta đương nhiên sẽ không hỏi đến, liền giải thích cận kề: “Hàng năm chúng ta cứ đến thời điểm này đều cùng nhau bán heo, sau đó thì đến thôn trang. Vợ Bách Thủ sẽ dẫn người đi làm thịt khô.” Nghĩ đến sắp tới có thể cầm được bạc tới tay trên mặt tươi cười lại rạng rỡ thêm vài phần.

“Umh!” Tạ Nhân sáng tỏ, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Người Dương gia thôn nuôi heo chắc cũng không ít, không biết lúc này đã mua bao nhiêu con vậy?”

Người nọ cười ha ha nói: “Thôn chúng ta nuôi cũng không ít, nhưng mà gần đây heo sao đủ chứ. Vừa rồi nghe vị tiểu ca kia nói năm nay chỉ sợ phải cần 100 con heo lận đấy! Hơn nữa năm nay người đi làm việc cũng tăng thêm không ít.”

Tạ Nhân hí hóp mắt, trong khóe mắt lộ ra một đạo tinh quang: “Nhiều vậy sao? Vậy không biết mỗi lần làm thịt khô thì cần bao nhiêu thời gian? Mọi người bây giờ đều lên trên mỏ làm việc, trong nhà lại phải có người chăm sóc, lại phải lên thôn trang hỗ trợ, chắc sẽ vô cùng bận rộn ha!”

Người nọ ngờ vực liếc hắn một cái, thầm nghĩ người này là thiếu gia Tạ gia, lại ở trên mỏ lâu như thế, cho dù không biết cũng phải nghe được rõ ràng, vì sao ngay cả những điều này cũng không biết? Đúng lúc trong nhà hắn cũng có người muốn đi theo Loạn Loạn làm việc, mọi người đi theo đều có kiêu hãnh, không thể nói mọi chuyện trong thôn trang ra bên ngoài. Hơn nữa, mọi người đều là người thông minh, cũng không phải đồ đần, nếu như bọn hắn nói mọi chuyện trên thôn trang ra ngoài, bị người khác nghe được, về sau Tạ gia tìm người khác ký kết làm việc, vậy bọn họ không phải sẽ không còn việc để làm hay sao? Đi theo Loạn Loạn lên thôn trang làm việc vừa nhẹ nhàng lại vừa có tiền, lúc nào thì gặp được chuyện tốt như vậy. Cho nên, mọi người tương đối miễn cảm với những người ngoài có ý đồ nghe ngóng chuyện trên thôn trang.

Nghĩ vậy, sắc mặt vui mừng của người nọ phai nhạt không ít, mỉm cười nói: “Chuyện này chúng ta cũng không rõ lắm! Mỗi lần đều là vợ Bách Thủ canh đúng thời gian liền gọi chúng ta, gọi thì chúng ta đi, năng nói đã xong thì đã làm xong. Chúng ta đều làm vài việc nặng, không hiểu kỹ thuật gì hết, cũng không cần động não, cứ nghe theo chỉ huy là được.”

Trong lòng Tạ Nhân lại koe lên linh quang. Đi theo làm việc thời gian dài như vậy, nhất định có thể nhìn ra hoặc biết chút ít gì đó, có lẽ người này làm việc chỉ mang theo lỗ tai không mang theo đầu óc, ngoài mặt không khỏi lộ ra thần sắc khinh bỉ. Đã không có tin tức hắn muốn, hắn cũng không muốn phí tâm tư, liền nhấc chân rời đi.

Người nọ nhìn thấy rõ ràng, ngoài miệng nhếch lên, người bên cạnh đứng một cái, lặng lẽ hỏi hắn: “Thế nào hả?”

Người nọ hừ lạnh một tiếng: “Quả thật là con của tiểu thiếp! Cái gì cũng không biết, nói gần nói xa đều là tìm hiểu tin tức.”

“Hả?” Người kia lộ vẻ kinh ngạc: “Làm sao có thể, hắn là thiếu gia Tạ gia mà.”

“Thiếu gia? Kê có tiền thì có nhiều thiếu gia rồi. Bất quá chỉ là con tiểu thiếp mà thôi. Ta thấy mọi chuyện trên thôn trang hắn căn bản không biết gì hết.” Sau đó dạn dò người bên cạnh: “Dặn mọi người tỉnh táo một chút, đừng lỗ miệng.”

Tên còn lại có chút chần chờ: “Nói như thế nào cũng là thiếu gia Tạ gia, chuyện này có cần thiết không?”

“Ta nhỏ vào!” Người nọ hướng phương hướng Tạ Nhân gất một cái: “Người đừng quên vợ Bách Thủ đã từng nói qua, chủ tử của chúng ta là Nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia mới là con trai trưởng!”

“À!” Người nọ giật mình! Lặng lẽ nói với người bên cạnh một câu, người bên cạnh khẽ giật mình, rồi lại thì thầm với người bên kia một hồi.

Đường trong thôn đều bị xe trâu giăng kín. Gã sai vặt của Tạ Nhân chỉ có thể cột ngựa ở cửa thôn, mà hắn thì đi bộ qua từng chiếc xe trâu xem xét.

Chọn mua heo mập béo xong xe trâu chậm rãi đi ra ngoài thôn. Lúc này đã mua xong heo trong Dương gia thôn, còn phải đi những thôn khác, cho nên một lần liền mướn mười chiếc xe trâu tới. Trong thôn năm nay có ít đi vài nhà nuôi heo, vì có người thấy nuôi heo còn không bằng đi theo Loan Loan làm mấy ngày, nên dứt khoát không nuôi nữa.

Đội mọi người chuyển hết tất cả heo trong thôn đi, mấy người giám sát khác liền dẫn người đi đến Vương gia thôn, mà gã sai vặt thiếp thân của Dư chương quý thì ở lại giao tiền heo cho mọi người.

Mỗi nhà mấy con, trọng lượng bao nhiêu, tính toán được bao nhiêu tiền gã sai vặt đều ghi vào một quyển sổ, có vẻ đã đi theo Dư chương quý nhiều năm. Trong sân nhà Loan Loan xếp mấy chiếc ghế dài. Mọi người xếp thành một hàng từng người từng người một đi vào, báo danh, mấy con heo, bao nhiêu tiền, đối chiếu không sai thì lại trả thù lao. Vì đều ở chung một thôn, mọi người đều biết nhau nên cũng không sợ có người đến giả mạo lĩnh tiền.

Như vậy lưu loát chở heo đi, lại lưu loát phát tiền, bớt được không ít việc rắc rối. Ai có vấn đề gì lúc này cũng có thể hỏi.

Năm nay Loan Loan không nuôi heo, cho nên vẫn luôn ôm con ngò trong sân nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Kinh ngạc.

Edit: Hoa Vô Từ

Beta: Nora

Tạ Nhân ở dưới chân núi nhìn một lát, thấy mọi người bắt đầu xếp hàng lĩnh tiền liền đi tới đằng sau, xếp phía sau là một ông lão đang cầm tẩu hút thuốc. Tạ Nhân đi tới, lão ngẩng đầu nhìn sang rồi lại cúi đầu xuống.

Tạ Nhân đứng bên cạnh nhìn khói thuốc bay ra từ tẩu thuốc trong tay lão, bên trong tỏa ra mùi thuốc lá, cũng chính là thuốc lá mà Loan Loan nói, hắn mỉm cười: “Ông lão, khói thuốc lá của ông thật cay miệng nhỉ!”

“Không biết!” Nói xong ông lão ngẩng đầu liếc nhìn Tạ Nhân rồi nói thêm: “Của người khác cho.”

Sắc mặt có chút cứng ngắc của Tạ Nhân lúc này mới dịu lại. Bản thân hút thuốc lại không biết mùi vị gì sao?

Hắn nhìn về phía hàng ngũ thật dài, vừa cười vừa hỏi: “Ông lão, ông phải xếp hàng đợi bao lâu mới được, sao không lấy tiền ngay lúc bán ấy!”

“Người muốn thuận tiện, người ta cũng có cách làm để thuận tiện cho người ta chứ.” Lúc này ông lão không nhìn hắn mà cúi đầu rầu rĩ.

“Ông biết mọi người bán thịt bao nhiêu tiền một cân không?”

Thuốc lá đã cháy hết, trong lòng ông lão có chút bức bối, lại có người tới hỏi lung tung này nọ, ông ta không lạnh không nhạt nói: “Không biết.”

“Nghe nói quán rượu còn phải tới những thôn trang khác mua, thôn trang vừa rồi mua được bao nhiêu con heo vậy?”

“Không biết.”

“Trong nhà những người bán heo này đều có người đi theo giúp đỡ làm thịt khô sao?”

“Không biết.”

“Nhà ông bán được bao nhiêu con?”

“Không biết.”

Đột nhiên có người khều khuỷu tay, lão mới hồi phục tinh thần, sửa lại: “Hai con.”

Tạ Nhân xụ mặt, đám quê mùa này đều không có đầu óc, một đám ngu ngốc. Hắn có thân phận gì, nói chuyện với chúng đã cho chúng mặt mũi lắm rồi, vậy mà không biết tốt xấu. Hắn tức giận quay lên núi.

Lúc này có người ghé sát vào ông lão: “Ông cụ này thả hồn đi đâu vậy?”

“Thật tình ta đâu biết, ta lại không tra hộ khẩu, sao biết có người nào đi theo làm việc chứ?! Còn nữa, tiền bán thịt này mỗi năm đều không giống, sao ta

biết được.”

“Người ta hỏi nhà ông bán bao nhiêu con, ông cũng không biết? Không sợ đắc tội người ta sao?”

“Ta nhờ vào!” Ông lão phun ra hai ngụm nước bọt: “Trong nhà ta không có người lên núi làm việc, ta sợ hấn chắc! Muốn cạy miệng ta sao, còn non lắm! Lão tử qua cầu còn nhiều hơn hấn đi đường à!”

Giao hết tiền mua heo, người hầu chào từ biệt Loan Loan, sau đó dẫn người sang Vương gia thôn.

Lần này quán rượu mua 100 con heo nên cần thêm 50 người đến giúp đỡ. Vốn 40 người đã đủ, nhưng thịt khô cần phải chuyển đi khắp nơi ở Thiên Triều cùng một lúc, cho nên tốc độ gấp gấp hơn. Về sau nàng liền nhờ Vương Lý gọi thêm mười mấy người tới. Mấy ngày trước Vương Lý đã nhờ người truyền tin, báo rằng đã sớm tìm đủ người cho nàng, chỉ cần nàng có thời gian sẽ dẫn họ tới kí khế ước. Sau đó Loan Loan nhờ một người cùng thôn với Vương Lý đang làm việc trên mỏ đáp lại rằng ngày mai dẫn người tới là được.

Sớm tinh mơ hôm sau Vương Lý liền dẫn mười mấy người sang. Loan Loan mang khế ước đã soạn kĩ càng ra, hỏi mười người kia có biết chữ hay không.

Ai nấy đều lắc đầu. Trầm ngâm một lát, Loan Loan nhớ đến Lý Khai Minh vừa đi thi về còn đang ở nhà. Nàng bảo mấy người Vương Lý ngồi đợi, rồi vội vàng sang nhà bà mối Vương. Cả nhà bà mối Vương đều đang ở nhà, thấy nàng đến liền ân cần mời nàng vào trong ngồi.

“Đại nương, cháu không ngồi đâu. Cháu đến là muốn nhờ Khai Minh huynh đệ giúp chút việc thôi ạ.”

Con trai vừa về đã có người đến nhờ giúp đỡ, trong lòng bà mối Vương rất vui vẻ, vì vậy liền vội vàng gọi con trai ra. Nghe Loan Loan muốn nhờ hấn đi qua giúp đọc khế ước, Lý Khai Minh không nói hai lời liền đồng ý.

Sau khi về đến nhà, Loan Loan lập tức giới thiệu với mọi người: “Đây là Lý Khai Minh. Năm nay vừa trúng tú tài, sang năm sẽ tham gia kỳ thi mùa xuân. Bởi vì nội dung trong khế ước này đều phải tuân thủ, nếu có vi phạm sẽ dựa theo khế ước mà xử phạt, vì vậy yêu cầu mọi người đều phải hiểu rõ. Ta nhờ hấn đến đọc cho mọi người nghe, chắc không ai phản đối chứ?”

Lập tức có người nói: “Đương nhiên không rồi. Được tú tài giúp đọc cho chúng ta đương nhiên không phản đối rồi!”

Còn có người nói: “Cháu là muội muội của Vương Lý, chúng ta còn không tin được sao, còn cần đọc cái gì chứ!”

Loan Loan cười nói: “Ban đầu nhất định phải cho mọi người hiểu rõ phải biết tuân thủ những quy định gì trong khế ước. Chúng ta cứ nói trước, về sau nếu xảy ra chuyện sẽ dựa theo khế ước mà xử lý, miễn cho lúc đó lại tranh cãi. Đầu là người cùng quê, ta hy vọng mọi người có thể nghiêm khắc làm theo quy định. Nếu như hợp tác tốt, về sau chúng ta vẫn sẽ tiếp tục cùng nhau kiếm bạc.”

Mọi người đồng thanh hô to được.

Mọi người đều đã nghe nói người Dương gia thôn đi giúp người khác làm thịt khô, việc nhẹ nhàng lại được nhiều bạc. Bây giờ nghe tin Vương Lý nói Loan Loan muốn tìm mấy người làm công, trong thôn rất nhiều người đều muốn đi, mười mấy người tới đây thường ngày đều có quan hệ rất tốt với Vương Lý.

Sau đó Lý Khai Minh cầm khế ước bắt đầu đọc. Theo như quy định cũ, mỗi bản đều phải đọc lên, sau khi đã hiểu rõ thì điểm chỉ!

Sau khi mọi người ký xong đều rất vui vẻ cảm ơn của mình. Có mấy người có chồng làm việc trên mỏ thì đi lên mỏ. Còn mấy người ở lại, Loan Loan đi nấu nước đường đó mời họ uống. Mấy người liên tục nói cảm ơn. Bình thường trong nhà họ cũng hiếm khi được uống thứ này, hưởng chi là đem ra đãi khách.

Mấy người liên tục khen Loan Loan tài giỏi. Vương Lý thân là tỷ tỷ của nàng, về mặt bất giác cũng thấy thom lây, vui vẻ ôm Hấn nhi đùa giỡn một lúc.

Chờ người trên núi xuống, Vương Lý liền cùng mọi người ra về. Trước khi họ đi Loan Loan đã nói thời gian đi đến thôn trang làm việc. Việc này tất nhiên không thể thiếu tỷ tỷ của nàng. Hiện người càng ngày càng nhiều, đợi sau khi sinh ý càng lúc càng lớn, nàng còn muốn tìm người tin cậy giúp đỡ nàng quản lý, đây chỉ mới là bắt đầu.

*****

Hai ngày này tâm tình Tạ Nhân đều không tốt, về mặt rất khó coi. Người Dương gia thôn rất đoàn kết, hấn không tìm hiểu được chút thông tin nào. Đường đường là một thiếu gia lại đi làm loại chuyện này, dù sao cũng thấy rất mất mặt. Đường như Tạ Tam nhìn ra được tâm tư của hấn, liền đề nghị đi tìm hiểu giúp hấn.

Sau đó Tạ Tam đi tìm Loan Loan, trước tiên lời kéo làm thân, sau đó mới hỏi chuyện làm thịt khô: “Nghe nói đều do cô chuẩn bị nguyên liệu mang đến thôn trang, không biết là những thứ gì nhỉ?! Ta may mắn được nếm qua một lần, hương vị thật sự rất ngon.” Những lời này đều là thật lòng.

Loan Loan hơi nhếch môi thành nụ cười, không mặn không nhạt nói: “Chắc Tạ đốc công không biết, nguyên liệu của ta đều do Dư chương quý cho cả đấy. Về phần bí phương làm như thế nào hả, vậy thì phải hỏi Dư chương quý rồi.”

Tạ Tam khề gạt mình, về mặt thất vọng tràn trề. Loan Loan nhìn thấy rất muốn cười.

Tạ Tam không để ý tới thái độ của Loan Loan. Hiện trên mỏ đã vang xa tiếng xấu của hắn, còn sợ gì nhiều thêm một chuyện xấu. Chỉ cần vẫn còn được chủ từ ưa thích, hắn mới không sợ bị lật đổ.

Đến thời gian làm thịt khô, Loan Loan dẫn theo mọi người đến thôn trang. Vẫn như thường khi, đợi các thợ mổ lọc xong thịt, họ mới bắt đầu tẩm gia vị. Lần này Bách Thủ bận việc trên mỏ không tới được nên Lai Sinh đánh xe trâu.

Về sau vào lúc các nàng chính thức bắt tay vào việc thì Dư chương quỹ tới. Ngoại trừ lần đầu tiên tới thôn trang làm việc Dư chương quỹ có đến xem qua, mấy lần sau cho tới bây giờ đều không thấy hắn tới, lần này chắc hẳn lại có chuyện gì. Loan Loan đi theo hắn đến một nơi hẻo lánh không người.

Lúc này Dư chương quỹ mới thu hồi nụ cười trên mặt: “Mấy ngày trước ta nghe nói trên mỏ phát sinh không ít chuyện.”

Loan Loan gật đầu: “Phải.” Sau đó thuật lại sơ lược sự tình gần đây cho hắn nghe.

Dư chương quỹ nhíu chặt mày: “Có hạ nhân báo lại Tam thiếu gia đang nghe ngóng chuyện các người đến thôn trang.”

Nói đến chuyện này Loan Loan khẽ cười, nghĩ đến Tạ Nhân kia một lần, lại hai ba lần nghĩ cách tìm hiểu tin tức đã cảm thấy buồn cười: “... Còn muốn biết bí phương ta làm thịt khô nữa!”

Dư chương quỹ biến sắc, chăm chú nhìn Loan Loan: “Vậy người...”

“Dư chương quỹ cho rằng ta là kẻ ngốc sao? Người ta ký khế ước là Nhị thiếu gia, có liên quan gì đến Tam thiếu gia. Ta làm việc rất có nguyên tắc, đã nhận định làm việc với ai thì dù là người một nhà của họ cũng không được.”

Dư chương quỹ thờ phào nhẹ nhõm, khen ngợi: “Khó trách Nhị thiếu gia lại nói vợ Bách Thủ một chút tính cách của người làm kinh doanh cũng không có.”

Loan Loan cười nói: “Đúng vậy.” Nàng cũng không phải người ngu.

“Tạ Tam là kẻ ăn cây táo, rào cây sung.” Dư chương quỹ đảo mắt lại lạnh mặt nói.

Loan Loan phì cười một tiếng, lạnh lùng nói: “Hắn cũng không phải ăn cây táo, rào cây sung gì. Căn bản vốn không phải là thứ tốt.” Lại kể tiếp chuyện của Hương Tú cho Dư chương quỹ.

Dư chương quỹ vô cùng tức giận: “Thật sự làm mất mặt Nhị thiếu gia.” Sau đó nghiêm mặt nói: “Người yên tâm, việc này đợi Nhị thiếu gia đến ta nhất định sẽ lấy lại công đạo cho họ.”

Sau đó Dư chương quỹ lại tỏ vẻ rất chạnh lòng: “Kỳ thật Tam thiếu gia và Nhị thiếu gia tuy là người một nhà, nhưng vẫn luôn bằng mặt không bằng lòng.” Nói đến chuyện Tạ gia: “... Lão gia yêu thích di nương của Tam thiếu gia, nhưng trong chuyện sinh ý không ai bị được với Nhị thiếu gia. Lão gia rất coi trọng Nhị thiếu gia, nhưng lại hết lần này đến lần khác di nương kia cứ hay ngáng chân Nhị thiếu gia. Lần này nếu không phải di nương cầu lão gia, lão gia cũng sẽ không để Tam thiếu gia đi theo. Hắn thật muốn nắm bắt sinh ý Tạ gia nhưng đáng tiếc khả năng lại không đủ... Lão gia sợ hắn không biết kinh doanh, cho nên dặn dò Nhị thiếu gia phải theo dõi, bởi vậy, lần này tới mỏ hắn có được lão gia phân việc quản lý chuyện làm ăn trong nhà hay không, thì phải xem Nhị thiếu gia báo cáo như thế nào đã!”

Nói cách khác do được di nương cầu tình nên lần này Tạ Nhân mới được cất nhắc. Nhưng mà hắn cũng không được làm kinh doanh, Tạ lão gia cũng thật không muốn. Lần này cho hắn một cơ hội, nếu như được sau này sẽ giao chút sinh ý Tạ gia cho hắn quản lý. Nếu không quản được chuyện này, về sau chỉ sợ lại giống như trước kia tiếp tục ở Tạ gia. Trước mắt Tạ Dật đã trở thành trụ cột của Tạ lão gia, mà hắn lại là kẻ vô tích sự.

Khó trách Tạ Nhân không hạ thủ với nàng và Bách Thủ, thì ra là sợ Tạ Dật trở về báo cáo!

Loan Loan không khỏi âm thầm nay nấn đã kết giao được một ông chủ như Tạ Dật. Giờ nàng mới chính thức thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần nàng và Bách Thủ vẫn ngay thẳng chính trực, Tạ Nhân sẽ không dám làm gì các nàng.

Dư chương quỹ nói cho nàng biết lời này ý tứ rất rõ ràng, lúc này Loan Loan cũng biểu thị nàng đã ký ước với Nhị thiếu gia, về sau chỉ biết mỗi Nhị thiếu gia.

Dư chương quỹ cũng nói cho nàng biết, có lẽ cuối năm Tạ Dật sẽ không đến mỏ, có thể sẽ hoãn qua sang năm. Cho nên, về sinh ý đồ nướng ở kinh thành phải đợi khi Tạ Dật đến mới biết được.

Mất năm ngày thịt khô mới được làm xong, sau đó đến vấn đề phơi nắng. Mỗi ngày không cần quá nhiều người đến thôn trang, bởi vậy Loan Loan phân tất cả mọi người thành ba nhóm thay phiên nhau tới thôn trang. Một tháng sau, thịt gần như đã đủ, liền bắt đầu chuyển lên xe đưa đến các nơi.

Chuyện còn lại là phát tiền công. Mọi người nhận được thù lao đều mừng đến nỗi không nói nên lời. Nhẹ nhàng làm một tháng được mấy trăm đồng tiền, mà trên mỏ lại được tiền, có hơn một lượng, hai lượng, năm nay trôi qua tốt vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 234: Năm tốt lành.

Loan Loan cũng rất vui vẻ. Năm nay 100 con heo làm tăng thêm không ít lợi nhuận. Một con heo nhận thầu giá là 3 lượng bạc, 100 con là 300 lượng. Thuê 50 người, một người là 500 đồng, 50 người là 25000 đồng, tính ra là 25 lượng bạc. Về sau Loan Loan lại cho mỗi người thêm 100 đồng, xem như ban thưởng lễ mừng năm mới, làm tốt thì lại cho thêm 100 đồng.

Trừ đi tiền gia vị, dùng cũng không nhiều hơn 50 lượng bạc, tính ra bọn họ kiếm được hơn 200 lượng.

Loan Loan và Bách Thủ cẩn thận tính toán ghi chép, hai mắt đều cười híp lại. Không ngờ lần này nâng giá nhận thầu lên, thoáng chốc đã buôn bán lời nhiều như vậy, đều nhờ từ lâu làm ăn tốt cả. Hơn 200 lượng bạc bọn họ đã có thể mua hai căn nhà trên thị trấn, còn dư nữa là.

Hơn nữa đây chỉ là bạc kiếm được từ làm thịt khô, còn đồ nướng chưa tính đến, không biết bên kia sẽ nhận được thêm bao nhiêu nữa.

Hơn 200 lượng bạc, mua xong một tiểu viện còn có thể mua thêm thứ khác, tiếp tục như vậy, sang năm bọn họ có thể mua thêm một cửa hiệu mặt tiền tốt rồi.

Nhưng mà những chuyện này đều là chuyện lớn, việc vặt trước mắt là đồ tết năm nay.

Trước kia Âu Dương gia đưa tới vải vóc tốt còn nhiều. Tết nhất dù sao cũng phải mặc đồ tốt. Dùng vải tốt kia may cho Lai Sinh hai bộ quần áo, lấy thêm một xấp vải thô mềm mại làm thêm hai bộ để ngày thường mặc. Đồ tốt thì để lúc đi thăm người thân mặc. Lúc làm việc hần còn mấy bộ đồ cũ.

Đối với quần áo lót bên trong Loan Loan yêu cầu rất cao, nhất định phải thoải mái, cho nên lúc đến cửa hàng liền chọn chút vải tốt, mỗi người trong nhà đều may hai bộ. Nàng và Bách Thủ cũng đã hai năm rồi không may đồ mới. Bách Thủ cũng phải làm hai bộ, đến lúc đó đến cửa hàng trên thị trấn chọn là được.

Ừm, một bộ không được, giờ Mạch Thảo đang ở nhà nàng, như thế nào cũng phải may cho cô bé một bộ.

Nói đến Mạch Thảo, Loan Loan và Bách Thủ cũng không biết nên làm như thế nào. Từ ngày đến ở nhà nàng, Mạch Thảo đều dậy rất sớm, làm cơm thật sớm rồi ra sân quét dọn sạch sẽ. Ăn xong cơm cũng không cho Loan Loan rửa chén. Sau khi rửa chén có khi còn giúp nàng giặt quần áo.

Làm cho Loan Loan là chủ nhà cũng có chút xấu hổ.

Đối với cô nương chăm chỉ như thế, các nàng sao có thể tổn thương nàng ấy đây? Sao có thể đuổi nàng đi đây? Nàng và Bách Thủ đều cảm nhận được Mạch Thảo rất dụng tâm làm việc, dụng tâm đối đãi mỗi người trong nhà này. Nàng bức thiết muốn ở lại như vậy, ở chỗ này nàng mới có thể cảm thấy an toàn, không còn sợ hãi nữa.

Thân là nữ nhân, sao nàng có thể để cho một cô nương hoa quý như vậy dần thân vào hiểm nguy đây?

Cho nên, sau khi Loan Loan và Bách Thủ thương lượng thì quyết định để cho Mạch Thảo tạm thời ở nhà các nàng. Bọn họ cũng thương lượng qua với thôn trưởng, Mạch Thảo đã đến tuổi lập gia đình, nên nhờ bà mối Vương giúp nhìn xem có nhà nào phù hợp không.

Tuy chuyện của Mạch Thảo có chút khó khăn, nhưng bà mối Vương vẫn dứt khoát đáp ứng. Cho nên, bất kể thế nào các nàng năm nay nhất định sẽ vui vẻ, náo nhiệt hơn những năm trước.

Liệt kê tổng quát những đồ đạc cần phải mua, hai vợ chồng ngồi trên giường trò chuyện đến nỗi mặt mày rạng rỡ!

Đến gần cuối năm, trên mỏ cũng tạm dừng đào mỏ, chỉ an bài người trông coi. Từ hai mươi sáu tháng chạp bắt đầu quét bụi, mọi người liền bắt đầu bận rộn chuẩn bị năm mới.

Mạch Thảo không ở nhà nàng, nhưng vẫn về quét dọn nhà một lần. Lai Sinh giúp đỡ Bách Thủ đem ngăn tủ trong nhà ra sân, sau đó dùng cành trúc buộc lên một cành cây, coi như là chổi dài, quét sạch nóc nhà mỗi phòng, góc tường, góc tro bụi chết, mạng nhện một lần. Mạch Thảo giúp đỡ Loan Loan lau sạch sẽ đồ dùng trong nhà. Đợi trong phòng quét sạch sẽ, Bách Thủ cùng Lai Sinh lại chuyển đồ đạc vào trong phòng.

Đến ba mươi tháng chạp người một nhà đều dậy thật sớm đi chợ. Ăn xong điểm tâm liền vội vàng dắt xe trâu đi.

Mấy người đi cửa hàng vải vóc trước. Loan Loan chọn cho bản thân hai bộ rồi lại chọn cho Mạch Thảo hai bộ. Mạch Thảo không yên tâm nên đưa tiền. Loan Loan sao có thể lấy tiền của nàng. Vải vóc lần trước ông chủ cũng đã giúp nàng may xong, Lai Sinh cảm bốn bộ đồ của hần vô cùng vui vẻ.

Nhận xong đồ, mấy người đi mua chút thức ăn cho bữa tối, mua thịt, trong nhà đã chuẩn bị gà. Bởi vì mấy người đã thương lượng xong, năm nay cũng muốn giống như năm trước, ăn đồ nướng. Com tối đã có, còn phải mua một chút đồ ăn vặt. Loan Loan chỉ mua mấy thứ trái cây mình ưa thích. Lai Sinh chọn bốn năm loại mứt quả ngon. Loan Loan lại bảo Mạch Thảo cũng đi chọn. Mạch Thảo ngại ngần lắc đầu.

Có tiền rồi, thế nào cũng phải ném thử hương vị tài đại khí thô (tiền nhiều như nước) là gì, Loan Loan đã nói sẽ để cho mọi người thích mua gì thì mua,

cho nên Lai Sinh không khách khí thay Mạch Thảo chọn hai loại. Lúc trả tiền tiêu hết mười mấy lượng bạc, mấy người đều giật mình. Thấy một bao lớn đồ ăn vật, Loan Loan chợt cảm thấy mình quả nhiên biểu hiện như một nhà giàu mới nổi!

Khó được khi nào vui sướng như thế, lúc trở về tất cả mọi người đều tươi cười đầy mặt.

Buổi trưa tùy tiện làm hai món. Ăn cơm trưa xong, đợi con ngủ, Loan Loan liền bày thức ăn ra. Thịt, nạng bày cho Mạch Thảo và Lai Sinh mỗi loại đồ ăn thì thái như thế nào, rửa như thế nào. Minh thì bắt đầu chuẩn bị dụng cụ nướng và gia vị. Bách Thủ đi dán câu đối, ra vườn rau hái mấy thứ Loan Loan muốn, rồi sau đó liền trở về phụ một tay.

Nhặt rau, cắt thịt, rửa chén, xâu món ăn, Bách Thủ đặt trong sân một tấm ván gỗ dài, mấy người ngồi lên loay hoay không biết trời trăng.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Mở ra xem, thì ra là Dur chương quỹ phái người đưa lễ vật mừng năm mới đến.

Từ sau khi Loan Loan hợp tác với quán rượu Phúc Sinh, lần đầu tiên thấy Dur chương quỹ hào phóng như vậy. Gã sai vật lỏi từ trên xe ngựa xuống một đồng lễ vật, ăn mặc dùng đủ cả, bánh ngọt tinh xảo, quả vật, kẹo, hoa quả tươi, hai khúc vải mềm mịn, cũng là vải vóc xa xỉ người nhà có tiền dùng, so với đồ nông dân mặc trên người thật thoải mái. Một khúc dùng cho nam nhân, một khúc cho nữ nhân, cho trẻ con hai bộ đồ lót xinh đẹp.

Đồ đặc bày đầy bàn trong nhà chính, người trong thôn nhìn thấy đều hâm mộ. Đợi gã sai vật đi rồi, mọi người cười hi hi đi tới dò hỏi Loan Loan: “Đây là của “quán rượu Phúc Sinh” sao?”

Loan Loan cười nói: “Là Dur chương quỹ phái người đưa tới, nói là lần trước lúc Nhị thiếu gia chuẩn bị lễ vật cho tất cả các gia đình quyền quý, thuận tiện chuẩn bị một phần lễ vật tặng cho nhà chúng ta.” Tạ Dật có thân phận gì? Làm gì có chuyện tiện tay hay không tiện tay đưa đến cái xó xỉnh trong thôn này, đây rõ ràng là có ý phái người đưa tới.

Mọi người nguyên một đám kinh ngạc ao ước.

“Oa, nhìn xem đưa đến nhiều thứ như vậy, Nhị thiếu gia này thật là hào phóng.”

“Người ta là thiếu gia Tạ gia tính toán gì một ít đồ này, nhưng mà, Nhị thiếu gia thực coi trọng nhà Bách Thủ nhỉ.”

“Thì đó, sao chúng ta lại không có cái phúc này chứ?”

Trong khi đang nói chuyện, có người đưa mắt nhìn thẳng vào trong nhà, trông thấy đồ đặc trong sân thì kinh ngạc nói: “Ừa, nhà Bách Thủ, các người đang làm gì vậy?”

“Ha, làm cơm tất niên. Năm nay Lai Sinh không muốn ăn sủi cào, nên chuẩn bị một chút đồ ăn buổi tối. Thứ này hư rồi, mang ra sân để nhìn thôi!”

“Ồ, trong tay Lai Sinh cầm cái cây tăm bằng trúc dài dài làm gì vậy? Còn xâu lại một chỗ?”

“Tiểu tử thúi này không nghiêm túc làm việc gì cả, xem tàu có lột da đệ không.” Loan Loan trừng mắt Lai Sinh, làm bộ cả giận nói, sau đó lại không nhịn được nói với mọi người: “Giờ cũng gần đến giờ cơm tất niên rồi, ta phải gấp rút nấu cơm, lúc khác lại trò chuyện với mọi người nhé!

“Được được!” Lúc này mọi người mới thu hồi ánh mắt, tản đi.

Loan Loan đóng cửa thật kỹ, bịt mũi, những thứ đồ nướng này thế nào cũng không thể để cho người ngoài biết được. Sau đó thận trọng nói với Mạch Thảo và Lai Sinh: “Mấy đứa nhớ không được nhắc tới đồ nướng này cho bất cứ ai, biết không?”

Mạch Thảo hiểu chuyện, cũng không nói nhiều, nghe vậy liền gật đầu.

Lai Sinh nghiêng đầu nhìn nạng: “Vì sao không thể nói? Chúng ta làm thứ này ăn ngon như vậy, trong thôn chắc chắn chưa có ai nếm qua thứ này, chuyện oai phong như vậy sao không thể nói?”

Loan Loan âm thầm may mắn đã nói trước khi hấn tỉnh lại, nếu không đến mai bị Lai Sinh nói ra, rơi vào trong tai Tạ Nhân, không biết lại khiến hấn có ý nghĩ xấu xa gì. Nàng nhìn chăm chăm vào Lai Sinh, nghiêm mặt giáo huấn: “Giờ đến lời chị dâu nói cũng không nghe đúng không? Chị dâu đã nói như vậy nhất định có đạo lý, về sau đệ còn muốn ăn thứ ngon nhất định phải nghe lời.”

Lai Sinh lắc eo một cái, thành thật đáp: “Được! Đệ biết rồi, không nói đâu mà!” Quay đầu nhìn về phía Mạch Thảo, nghiêm mặt nói: “Nàng cũng không thể nói.”

Mạch Thảo giật mình, gật đầu.

Loan Loan im lặng. Nàng răn đe hấn, hấn lại quay sang giáo huấn Mạch Thảo.

Xâu thức ăn xong, nhóm than xong, trời cũng đến lúc tối. Ngồi trong sân gió lạnh lùa qua từng lớp áo, nên nàng bày đồ đặc trong nhà chính, lại mở cửa chính ra, lúc này mới bắt đầu nướng thịt, cơm tất niên cũng coi như bắt đầu.

Ba mươi Tết đương nhiên phải bái tổ tiên, lúc Loan Loan vội vàng chuẩn bị đồ nướng. Bách Thủ đã dắt Lai Sinh đến phần mộ của ông ngoại hẳn đốt tiền giấy. Nhìn phần mộ Hương Tú, Mạch Thảo đơn độc vãi lạy, khi trở về biểu hiện còn rất thê lương. Về sau bị đồ nướng hấp dẫn lực chú ý, cộng thêm Lai Sinh bên cạnh không ngừng khuấy động bầu không khí, dần dần nàng cũng dứt bỏ thương tâm khổ sở trong lòng, vô cùng vui vẻ theo mấy người ăn đồ nướng.

Ăn xong cơm tất niên, mấy người ngồi một lát, lúc này Loan Loan có chút nhớ nhung chiếc TV ở hiện đại và mạng lưới Internet. Về sau Mạch Thảo đột nhiên nhớ tới giấy vàng cất đã quên dán, mấy người lại giúp đỡ dán chữ trên song cửa sổ. Phải nói tay Mạch Thảo rất khéo, không chỉ làm đồ đặc rất khéo, mà cắt giấy hoa cũng rất xinh đẹp.

Nói đùa một hồi, thời gian cũng không còn sớm, mọi người đều chuẩn bị lên giường đi ngủ. Mạch Thảo lại kiên trì tới nay phải đón giao thừa. Những năm trước nàng đã quen đón giao thừa cùng Hương Tú. Loan Loan và Bách Thủ vào nhà đi ngủ, chỉ còn lại Lai Sinh ở cùng nàng.

Sớm hôm sau khi Loan Loan thức dậy, Mạch Thảo đã làm xong đồ ăn sáng, Lai Sinh lại nằm trong phòng ngày 0 00..., không biết đêm qua hẳn ngủ lúc nào.

Mùng một năm nay dường như càng thêm vui mừng, không chỉ bởi vì trong nhà thêm một người, mà còn vì năm nay Loan Loan chuẩn bị đồ tết, đồ ăn vặt cũng mua thật nhiều. Mỗi người lại được quần áo mới, hơn nữa quán rượu còn đưa lễ vật tới.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Cảm thụ ôn tình.

Edit: Hoa Vô Từ

Beta: Nora

Sau khi Lai Sinh thức dậy, chuyện đầu tiên hẳn làm là bày đĩa trái cây, đồ ăn vặt, kẹo, hạt dưa mà Loan Loan mua ra đầy bàn, một lát sau, hẳn lại mang các thứ đó đi cất.

Loan Loan hiểu kỳ, hỏi hẳn: “Sao để lại cất đi, bày trong mâm không phải rất tốt đấy ư, muốn ăn tới lấy là được.”

Lai Sinh còn cảm luôn mấy thứ còn lại trong bao, dạo qua một vòng quanh phòng cũng chưa quyết định được rốt cuộc muốn để chỗ nào. Để trong nhà chính thì mỗi năm có không ít trẻ con tới chơi, hẳn lại lo lắng. Để trong phòng hẳn, nếu Mạch Thảo muốn ăn thì phải làm thế nào? Nếu để trong phòng Mạch Thảo, hẳn muốn ăn lại ngại đi lấy.

Sau đó hẳn dứt khoát để trong phòng Loan Loan và Bách Thủ, lời kéo Mạch Thảo nói cho nàng biết: “Ta để mấy thứ này ở đây, nếu muội muốn ăn thì tới mà lấy.” Còn dặn dò nàng: “Muội cũng đừng tham ăn, những đồ tết này chị dâu phải bỏ ra mười mấy lượng bạc mua về đó, đừng có một lần mà ăn hết sạch, chúng ta để dành từ từ ăn.”

Mạch Thảo mỉm cười gật đầu.

Bách Thủ cười lắc đầu.

Loan Loan chống cằm nhìn hẳn, cảm thán: tuy nhìn tên nhóc này có hơi bướng bỉnh, nhưng tâm thật tốt, bây giờ đã biết giữ của giúp nàng rồi!

Không tới một lát, cả bảy trẻ con đã chạy tới, Thạch Đầu, Nguyên Bảo, Kim Đan, Lan Hoa... hầu như tất cả trẻ con ở trong thôn đều chạy đến. Như đã có chuẩn bị từ trước, tất cả đều đưa mấy bàn tay nhỏ bé ngay ngắn trước mắt nàng và Bách Thủ nói: “Năm mới vui vẻ cát tường!”

Sau đó Loan Loan và Bách Thủ lại cho mỗi đứa một bao lì xì. Bảy tám đứa trẻ, cộng lại cũng được mười mấy đồng. Lai Sinh nhìn thấy thì tròng mắt. Đợi lúc mấy hài tử gọi hẳn, hẳn cũng vẫn nghiêm mặt. Mạch Thảo liền lặng lẽ đến bên cạnh kéo kéo gấu áo hẳn.

Ai ngờ tiểu tử này làm bằm trong miệng: “Ca ca ta và chị dâu phải tốn mười mấy đồng!” Lập tức lại nghĩ tới đêm qua Loan Loan và Bách Thủ cho hẳn một đại hồng bao, lập tức lại nở nụ cười.

Lai Sinh cùng bọn nhỏ đi ra ngoài chơi đùa. Mạch Thảo không đi cùng, nàng ở nhà giúp đỡ Loan Loan trông con.

Buổi chiều mọi người liền tốp năm tốp ba đứng trên đường nói chuyện phiếm, cũng có người trực tiếp nhắc ghế, đốt một đồng cùi ở giữa rồi ngồi chơi. Loan Loan theo con trai chốc chốc chạy bên này, chốc chốc lại sang bên kia. Có người gọi nàng: “Nhị muội đến ngồi sưởi ấm một lát đi.”

Loan Loan giơ tay ra lau trán, một tay đầy mồ hôi, đành chịu nói: “Với bộ dạng này muội còn cần sưởi ấm sao?”

Mọi người thấy vậy liền cười.

Ngày mồng một đầu năm nhà nào cũng náo nhiệt. Đến ngày mồng hai phải về nhà mẹ đẻ. Lễ vật đã sớm mua rồi. Lúc này không chỉ mua đồ đặc cho cha mẹ Loan Loan, mà còn mua lễ vật cho đứa nhỏ nhà Vương Lý, cũng chuẩn bị cho đứa bé trong bụng Vương Tiểu Thảo. Không mất bao nhiêu bạc, chỉ cần mọi người vui vẻ là được rồi.

Mạch Thảo không đi, nàng xấu hổ, nên định ở nhà giữ nhà, nhưng Loan Loan và Bách Thủ lại bảo nàng nên đi cùng. Lai Sinh đều đã theo, tất nhiên nàng cũng đi được. Lại nói các nàng đều về nhà mẹ đẻ, lại để nàng một mình ở nhà sao được.

Mọi người khuyên nhủ một hồi, sau cùng Mạch Thảo rốt cục cũng đồng ý đi theo Loan Loan cùng trở lại Vương gia thôn.

Cha mẹ Loan Loan thấy Mạch Thảo ngoài ý muốn đều rất kinh ngạc, về sau lặng lẽ kéo nàng hỏi: “Không phải mẹ nàng đã mất rồi sao? Sao lại đi chung với các con...”

Loan Loan đưa tay cắt ngang lời mẹ nàng, lôi kéo mẹ nàng đi ra vườn hái rau, sau đó đơn giản kể lại cho mẹ nàng nghe: “Cô bé cũng đáng thương, cho nên con bảo nàng tạm thời ở nhà chúng con.”

“Những người này thực không phải người!” Mạch Thảo còn là một hoàng hoa khuê nữ, ai thiếu đạo đức như vậy, còn muốn làm chuyện dơ bẩn này.

Mẹ Loan Loan bất bình thay Mạch Thảo đáng thương, lập tức lại hỏi: “Cô bé kia muốn ở nhà các con luôn?”

Loan Loan lắc đầu. Kỳ thật nàng cũng không biết, việc này thực sự phiền phức, ít nhất sau này Mạch Thảo gả đi cũng không ở nhà các nàng nữa. Tuy mẹ nàng không làm mai mối, nhưng tốt xấu gì cũng quen biết nhiều người hơn nàng, thuận miệng nói: “Mẹ, không bằng mẹ cũng giúp con đề ý một chút. Nếu có người phù hợp, đối phương lại không chê xuất thân của nàng, mẹ giới thiệu Mạch Thảo nha. Nhà họ không cần phải có điều kiện, chỉ cần có thể nuôi được người, nhưng mà nhất định phải trung thực, cũng không thể tìm những người tâm địa gian xảo nha.”

Mẹ Loan Loan gật đầu: “Con yên tâm, nếu thật sự có mẹ nhất định sẽ báo cho con. Một cô nương thuần khiết như vậy ai thấy mà không thương, có người phù hợp mẹ nhất định sẽ làm mai cho.” Sau đó lại cười ha ha: “Kỳ thật ta đã sớm muốn làm bà mối trở lại rồi.”

Hai mẹ con cười cười nói nói hái rau, vào nhà Vương Lý cười hi hi trêu ghẹo: “Ồ, mẹ và Nhị muội nói gì thế? Hái rau lâu như vậy, trên mặt sắp nở hoa rồi kìa, sao lại giấu con thế?”

“Đi đi đi, nhiều chuyện.” Mẹ nàng cười xua xua tay với nàng (VL), sau đó đi vào phòng bếp.

Lai Sinh không biết đã chạy đi đâu. Bách Thủ cùng Lý Quang Hán và cha Loan Loan nói chuyện. Mạch Thảo ngồi cạnh Vương Lý. Cô bé là người cảm, lại không quen Vương Lý, ngồi đó có chút không tự nhiên. Loan Loan đi qua cười vỗ vỗ vai nàng: “Ồ đây cứ coi như nhà mình thôi.”

Sau đó Vương Lý cũng cười nói: “Đúng vậy, trong nhà chính có bánh kẹo, muốn ăn thứ gì tự đi lấy nha.”

Mạch Thảo ngượng ngùng gật đầu cười.

Vương Lý thấy nàng chỉ gật gật rồi vẫn đứng yên, liền đứng dậy đi vào nhà chính bưng bánh trái ra cho nàng chọn. Mạch Thảo chỉ lấy mấy cái kẹo đường rồi không lấy nữa. Vương Lý lại bốc một nắm hạt dưa nhét vào trong tay nàng: “Cho vào túi, lúc muốn ăn thì lấy ra mà cắn.”

Đúng lúc mẹ Loan Loan từ phòng bếp đi ra thấy một màn này liền cười nói: “Cháu muốn ăn thứ gì cứ lấy đi nha. Đừng thấy mấy đứa này nhả nhặn, tới lúc thèm rồi chẳng còn nữa đâu.”

Vương Lý lập tức bắt mắt nói: “Ha, bữa nay ta chưa ăn thứ gì cả, bánh kẹo trong mâm thiếu đi một món, là Nhị muội ăn sao. Hừm... này giờ vẫn chưa thấy Nhị muội ăn, đích thị là mẹ rồi.”

Mẹ Loan Loan giả bộ trừng nàng: “Còn lắm lời!”

Trong nhà đầy ắp tiếng cười.

Trong lòng Mạch Thảo không khỏi dâng lên cảm giác hâm mộ!

Một nhà Loan Loan và Vương Lý đến không bao lâu, thì Ngưu Sơn và Vương Tiểu Thảo cũng đến. Ngưu Sơn dắt một chiếc xe trâu. Vương Tiểu Thảo ngồi trên xe được lót chăn đệm. Lúc xuống xe, Ngưu Sơn cẩn thận đỡ nàng xuống, đầy sự quan tâm và cẩn thận, thấy vậy mẹ Loan Loan càng thêm tươi cười đầy mặt.

Vương Tiểu Thảo đã mang thai năm tháng, phần bụng cũng đã lộ ra. Người béo lên rồi, sắc mặt cũng rất hồng nhuận phơn phớt. Nhìn ánh mắt Ngưu Sơn đầy tình ý, xem ra Vương Tiểu Thảo rất được Ngưu Sơn yêu thương.

Ngưu Sơn cũng mua lễ vật cho mẹ Loan Loan, hai lão nhân đều có, ngay cả Vương Nguyên Sinh cũng có. Sau đó khách khí chào hỏi Vương Lý, Lý Quang Hán, Loan Loan, Bách Thủ. Đến lúc nhìn thấy Mạch Thảo, hai người có chút ngạc nhiên.

Về sau mẹ Loan Loan khẽ nói cho Vương Tiểu Thảo tình hình của Mạch Thảo. Lúc này Vương Lý cũng biết được Mạch Thảo mệnh khổ như vậy. Mấy người ngồi cảm thán một hồi, đối với Mạch Thảo cũng tốt hơn một chút, lúc ăn cơm đều nhiệt tình mời nàng đừng khách khí, làm cho Mạch Thảo cảm nhận được một chút tình thân.

Ăn xong bữa trưa, mọi người ngồi trong sân nói chuyện. Sau bữa cơm tối, mọi người cùng nhau tách khỏi nhà mẹ nàng. Đến cửa thì chia ra, Loan Loan – Bách Thủ bốn người một hướng, Vương Lý cùng Vương Tiểu Thảo còn có thể đi cùng một đoạn.

Cả ngày nay nụ cười trên mặt Mạch Thảo chưa từng ngời ngời, buổi tối nấu nước làm gì cũng càng thêm ân cần. Đêm nằm trên giường Loan Loan và Bách Thủ cảm thán: “Cô nương này không chỉ đơn giản chỉ thiếu hụt tình thương của cha, mà nàng còn rất thiếu sự quan tâm.”

Ngày mùng 3 tháng giêng, trên mỏ lại bắt đầu làm việc. Tạ Nhân sớm đã trở về Tạ gia, trên mỏ hiện do Tạ Tam tạm quản. Bách Thủ đi lên mỏ. Loan Loan cùng Mạch Thảo ở nhà. Lai Sinh mỗi ngày như thường đi ra ngoài chơi đùa. Mãi cho đến tết nguyên tiêu mười lăm tháng giêng.

Ban ngày Bách Thủ phải đi làm. Loan Loan dắt theo con, Mạch Thảo và Lai Sinh cùng mẹ Nguyên Bảo, mẹ Thạch Đầu mấy người cùng nhau đi hội chùa trên trấn. Đến giữa trưa thì ăn cơm chay trong chùa. Đám người vừa đi từ trong miếu ra vừa nhìn ngắm, đi một lúc lại ngừng một lúc, lúc về đến nhà Bách Thủ đã xong việc trở về. Trên đường trở về Loan Loan đã hẹn với mấy người kia buổi tối cùng nhau đi ngắm hội đèn lồng.

Vì vậy nàng để cho Bách Thủ đi nghỉ ngơi, tự mình đi chuẩn bị đồ ăn buổi tối. Chuẩn bị xong đồ ăn, ngồi một lát mới bắt đầu nấu cơm, sau đó xào rau. Lúc sắc trời vừa buông xuống, Loan Loan kêu Bách Thủ dậy dùng cơm. Vừa ăn xong cơm tối, mẹ Nguyên Bảo đã tới gõ cửa.

“Nhị muội, chuẩn bị đi được chưa?”

“Được rồi!”

Ban đêm lạnh, nên nàng bế con đi thay bộ đồ dày hơn. Bách Thủ đã sớm dắt xe trâu ra. Lai Sinh đóng đánh thay đi đổi lại bốn bộ đồ, mãi đến khi Loan Loan nói không cho hẳn đi, hẳn mới thôi. Mấy người lễ mà lễ nề chuẩn bị xong, lúc ra cửa mấy người mẹ Nguyên Bảo, mẹ Thạch Đầu đã đợi ở cửa thôn. Trên đường còn có tập năm tập ba những người khác cũng đang từ từ đi đến hướng chợ. Một đoàn người cười cười nói nói đi theo.

Có lẽ năm nay kiếm được bạc trên mỏ, nên trong chợ Loan Loan thấy rất nhiều thợ mỏ trong đám người vừa xem hoa đăng vừa mua mấy món đặc sắc bên đường ăn. Về sau gặp được mấy người Vương Lý, có cả Vương Tiểu Thảo. Vương Nguyên Sinh đi cùng Vương Tiểu Thảo.

Cha mẹ Loan Loan không tới. Vương Nguyên Sinh đi cùng với mấy người trong thôn. Vì vậy mấy người liền đi cùng nhau, xem hết hoa đăng lại đến bờ sông thả đèn. Lúc gần đi Loan Loan cố ý mua cho Lai Sinh và Mạch Thảo mỗi người một chiếc hoa đăng đẹp mắt.

Lai Sinh đắc ý khoe khoang trước mặt mấy đứa bé. Mạch Thảo thì cẩn thận từng li từng tí treo hoa đăng ngoài phòng.

Qua tết Nguyên Tiêu, mọi người liền quên hết những ngày lễ, nên làm gì thì làm, nên cuộc thì cuộc, nên trồng rau thì trồng rau.

Nếu như mấy ngày trước trên mỏ còn có người nói khi về nhà mấy ngày sẽ đi đến nhà thân thích nào, lúc này không còn ai nhắc tới nữa. Mọi người một lòng làm việc kiếm sống. Một năm kiếm được tiền chủ yếu trong mùa xuân, tất cả mọi người đều quyết tâm năm nay nhất định phải cố gắng làm việc trên mỏ, để đến cuối năm lại có được một cái tết đầy đủ nữa.

Tạ Nhân về Tạ gia từ năm trước vẫn còn chưa quay lại. Ngẫu nhiên Lưu quản sự mới đến mỏ. Hiện nay trên mỏ chủ yếu là do Tạ Tam phụ trách. Cát Đại đi rồi, đội tuần tra lại tăng thêm một người.

Không có Tạ Nhân, mọi người trên mỏ tựa như càng thêm tùy ý, vừa làm việc vừa nói cười. Tạ Tam tuy hồ đồ, nhưng chỉ cần nịnh nọt thôi phòng hấn hai câu, hấn cũng không làm gì. Từ chuyện Diêm gia mọi người mới thấy Tạ gia vô tình. Mọi người đều không rõ rốt cuộc là chủ ý của Nhị thiếu gia hay Tam thiếu gia, nhưng trong lòng ai nấy đều nhất trí cho rằng dù là thiếu gia nào, có dễ nói chuyện hay không, cũng không phải là người mà dân chúng thấp cổ bé họng như họ có thể tùy ý đắc tội.

Diêm gia cầu Dư chương quỹ lần đó vẫn luôn chưa thấy tin tức, trong lòng Diêm Sơn cực kỳ phiền muộn. Mà chuyện cho Hương Tú bạc, mọi người đều suy đoán việc này thật ra là Tạ Nhân muốn bao che cho Tạ Tam. Trong lòng vừa khinh bỉ Hương Tú đồng thời lại có chút đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Xây thêm phòng (1)

Edit: Khuê Loạn

Beta: Nora

Chớp mắt bé con đã được một tuổi rưỡi rồi. Loan Loan cảm thấy bản thân mình như đã chịu đựng được qua thời con tập đi, quả thật muốn mạng của nàng mà, hết một ngày, cả thất lung của nàng đều đau đến mức không đứng thẳng lên được. Hiện tại mặc dù nhóc con sẽ chạy lung tung khắp nơi, nhưng chỉ cần nàng để ý một chút, trông coi cẩn thận và đi theo phía sau là ổn. Trong nhà còn có Mạch Thảo, cho nên rất nhiều chuyện nàng cũng không cần phải bận tâm nữa.

Nói đến Mạch Thảo thì đứa nhỏ này đúng là giỏi giang. Sáng ra đã dậy sớm hơn cả Loan Loan và Bách Thủ, giúp đỡ nấu bữa sáng, còn quét dọn sân nhà. Bào cô bé đi nghỉ ngơi cũng không chịu. Có lẽ khi ở nhà đã thành thói quen như vậy, phải làm xong việc trong lòng mới cảm thấy đã giải quyết xong một việc, nếu để lâu lại phải tốn công ghi nhớ.

Hơn nữa đứa nhỏ này cũng hiểu chuyện, biết ngày nào Loan Loan cũng phải trông con, cho nên đều tự mình ôm hết mọi việc trong nhà, lúc rảnh rỗi còn giúp trông cháu, để cho Loan Loan được nghỉ ngơi.

Có lần Loan Loan nói với Bách Thủ: “Thật ra giữ Mạch Thảo lại trong nhà cũng tốt.”

Không đợi Bách Thủ đáp lại, Lai Sinh đã nói luôn: “Đúng đó, chị dâu, không ở cùng thì không biết, bây giờ mới thấy, trong thôn này chưa chắc có ai giỏi giang hơn nàng... Tâu nhìn xem, bếp núc đều đã được thu dọn sạch sẽ, mỗi sáng sớm sân nhà cũng được quét sạch bong, cho dù chỉ là một góc nhỏ cũng không bỏ sót...” Loan Loan liếc hần một cái, gật đầu: “Đúng vậy, đúng là một cô nương tốt! Không biết sau này người nào có phúc cưới được nàng.”

Bách Thủ chau mày. Lai Sinh chép miệng, hơi lắc lắc đầu: “Khó đấy!”

Loan Loan liếc mắt nhìn Mạch Thảo đang rửa bát một mình trong phòng bếp, thở dài nói: “Chỉ có thể trách những tên nam nhân đó không có mắt thôi!”

Vừa nghe được những lời này, Bách Thủ thuận tay kéo tay nàng, cười hi hi nói: “Vợ, ta đúng là có mắt nhìn, nếu không sao ta có thể lấy được nàng đây!”

Loan Loan giận trừng mắt nhìn hần một cái.

Bách Thủ cười ái muội nhìn về phía nàng.

Lai Sinh đứng dậy, oán trách một câu: “Không biết kiêng kị gì cả.”

Bách Thủ tối sầm mặt, Loan Loan bật cười!

Thêm một người cũng phải nấu cơm, bớt một người cũng phải nấu, Loan Loan và Bách Thủ rốt cục quyết định sẽ giữ Mạch Thảo ở lại nhà mình, cho đến khi nàng tìm được nhà chồng gả đi mới thôi. Họ có thể hành động khăng khải như vậy đương nhiên Dương Nghĩa Trí rất vui mừng.

“Hai cháu nghĩ được như vậy thì tốt. Nha đầu Mạch Thảo này thật ra rất được việc, ở nhà hai cháu cũng có thể giúp đỡ làm không ít việc!”

Loan Loan cười: “Đúng vậy ạ.”

Nhưng nếu như Mạch Thảo ở lại nhà nàng, vậy thì phòng ở của cô bé phải tính sao bây giờ? Hơn nữa, nhà Loan Loan cũng không được tính là rộng lắm, cũng hơi chật chội.

Nhưng Dương Nghĩa Trí cảm thấy cũng không sao cả, dù sao sau này Mạch Thảo cũng sẽ gả đi. Nhưng, gả thì gả, dù sao sau này cũng phải có lúc về nhà mẹ đẻ, nữ nhân nếu không có nhà mẹ đẻ, nhà chồng cũng kém hơn một bậc. Nhà Loan Loan sau này coi như là nhà mẹ đẻ của Mạch Thảo, đợi đến lúc nàng có con, cả nhà lớn nhỏ đông đúc sao có thể chen chúc được?

Sau đó Loan Loan đề nghị có thể hợp cả hai nhà lại hay không?

Nhưng nhà Mạch Thảo lại không ở sát cạnh nhà Loan Loan như nhà Dương Nghĩa Thiên, làm sao hợp lại được?

Sau một phen suy đi tính lại (nguyên văn: thâm tư thực lự), Dương Nghĩa Trí quyết định: “... Hợp lại thì không thể rồi, không bằng như vậy, dù sao ở phía sau nhà cháu có tường bao quanh nhưng vẫn còn chỗ mở rộng được, chỉ bằng phá tường mở rộng ra bên ngoài một chút, xây thêm một gian phòng ra bên ngoài.”

Loan Loan cũng chỉ mong có thể!

“Thôn trưởng, chủ ý này của bác rất tốt!”

Lập tức nàng và Bách Thủ dạo quanh ngoài nhà một vòng, chỉ có thể mở rộng về bên phải, nhưng bên phải lại vừa có phòng bếp, phòng tắm, chuồng gà, phía sau còn có chuồng lợn. Chuyện này lại khiến nàng thấy lúng túng.

Không lẽ lại sửa lại cả phòng bếp và phòng tắm? Lần xây dựng này có thể tốn kém nhiều. Phòng tắm này lúc trước Loan Loan dùng đá phiến để lát, phá đi thì tiếc quá!

Dương Nghĩa Trí cũng cảm thấy chuyện này rất phiền phức, đề nghị bọn họ: “Chi bằng xây thêm hai gian phòng ở bên trái đi? Xây nhỏ một chút.”

Loan Loan tròn mắt, sân nhà nàng chẳng phải chỉ còn lại có một chút xíu như vậy thôi sao? Vậy còn làm cái rắm gì nữa!

Bách Thủ cũng lắc đầu: “Không được, phòng quá nhỏ ở cũng không thoải mái, rộng thì chiếm hết sân.”

Mấy người đứng trong sân nhìn kỹ một lúc, dù sao cũng không thể xây ở bên trái, bàn bạc một lúc rốt cục đã có biện pháp.

Chuyển chuồng trâu sang chỗ chuồng lợn lúc trước. Sau đó phá chuồng trâu cũ, vườn rau, chuồng gà. Giữ lại đường đá, dựng lên hai gian phòng sát cạnh đường đá. Phòng bếp bây giờ cũng khá hẹp, đổi thành phòng tắm. Phòng tắm giờ đang là phòng Mạch Thảo, sau này Mạch Thảo cũng sẽ ở đó.

Chuyển phòng bếp sang phía sau phòng bếp bây giờ, như vậy từ chỗ sân bây giờ đến chỗ chuồng trâu lúc trước, sau lưng phòng bếp và phòng mới xây có một miếng đất rộng, như vậy có thể làm mảnh đất trồng rau của Loan Loan.

Mặc dù không được rộng rãi lắm, nhưng cũng không tệ.

Nói làm thì phải làm ngay, dù sao cũng vừa qua tết bây giờ cũng không có việc gì mấy, qua một thời gian nữa chỉ sợ lại phải bận rộn.

Lần này xây thêm phòng không có người trong thôn giúp đỡ như lần trước, mọi người đều lên mô làm việc, cho nên, Dương Khai Thạch nhờ người tìm mấy người chuyên xây nhà đến. Người giám sát là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi họ Đặng, mọi người gọi ông là Đặng lão đại.

Đặng lão đại cầm lấy bản vẽ thiết kế nhà của Loan Loan xem vài lượt, sau đó lại chỉnh chỉnh sửa sửa một phen, dù sao phần lớn ý chính của thiết kế cũng không thay đổi, sau đó dẫn người đi làm.

Trước tiên phá chuồng trâu và chuồng gà, còn phải làm cho chuồng lợn cao hơn một chút. Đặng lão đại tự mình dẫn mấy người ra khoảng đất trống bên ngoài vẽ một đường thẳng, bắt đầu đào đất. Người trong thôn ồn ào tới đây tò mò nhìn xem. Mọi người cũng nghe nói sau này Mạch Thảo sẽ ở lại nhà Loan Loan, nhà Mạch Thảo cách đây khá xa, hai nhà không hợp lại được, cho nên bây giờ nhà Loan Loan mới xây thêm phòng.

Nhưng có người lại thắc mắc. Nếu Mạch Thảo chuyển qua đây, vậy sau này nhà Mạch Thảo cũ phải làm thế nào?

Loan Loan liền cười nói: “Mạch Thảo cũng đồng ý chuyển qua đây, trong nhà hơi chật, nên xây thêm hai gian phòng nữa, nhà của Mạch Thảo thì sẽ do trưởng thôn xử lý.”

“Xử lý như thế nào đây, phá đi hay là để lại cho người khác dùng?” Có người hỏi.

Không đợi Loan Loan trả lời, có người khác liền nói luôn: “Sao phải phá đi, phòng vẫn còn ở được tốt lại phá đi làm gì, chẳng nhẽ không tốn bạc xây chắc? Giữ lại vạn nhất trong thôn còn có chỗ dùng đến!”

Loan Loan gật đầu, quả thật hôm đó Dương Nghĩa Trí cũng nói như vậy. Nhà Mạch Thảo mặc dù không được tốt lắm, nhưng người ở thì không thành vấn đề. Xây dựng nhà cửa đều tốn bạc, giữ lại sau này trong thôn có lẽ sẽ có lúc dùng đến!

Bây giờ xây thêm phòng, Mạch Thảo chủ động đưa bạc cho Loan Loan, nhưng Loan Loan không lấy, bảo nàng giữ lại coi như đồ cưới sau này của nàng. Bọn họ xây phòng mới nhất định không rộng rãi được như nhà Mạch Thảo, nhưng nếu để Mạch Thảo ở nhà mình thì quả thật không an toàn. Hương Tú không còn, đến lúc sau này nàng gả đi chỉ sợ cũng sẽ hoang tàn!

Có người nói vì trong nhà nhiều người mới xây thêm phòng mới, còn là vì người ngoài sẽ không có lợi gì, nhưng Loan Loan và Bách Thủ lại không cảm thấy như vậy.

Trước kia hai người cũng đã có ý định mở rộng nhà, đúng lúc Mạch Thảo đến lại không có chỗ ở, sau này Hán Nhi lớn hơn một chút cũng cần có phòng riêng của mình. Sau này Hán Nhi lớn lên chưa chắc gì bọn họ có thể mua nhà ở trấn trên, trong nhà có nhiều phòng vẫn tốt hơn.

Những công nhân giúp đỡ xây phòng trừ số tiền công nhất định, Loan Loan còn chịu trách nhiệm làm một bữa cơm trưa, các công nhân ăn cơm trưa, nghỉ ngơi một lát rồi lại làm tiếp. Những công nhân chuyên nghiệp quả thật là làm việc nhanh nhẹn hơn hẳn những người không chuyên.

Ngày đầu tiên tới đã hủy đi chuồng gà, chuồng trâu, lại nâng cao chuồng heo, bên ngoài chân tường cũng đã đắp xong. Phòng bếp lợp cũng đơn giản, chỉ có xây hai gian phòng mới phí công hơn một chút. Vì an toàn ban đêm, Bách Thủ quyết định vây kín căn nhà rồi mới hủy đi bờ tường bên ngoài.

Ngày hôm sau công nhân đã sửa xong chỗ chuồng lợn, hiện giờ hẳn phải gọi là chuồng trâu. Phá bỏ tường rào, giữ lại phần bên cạnh, hơn nữa còn phá hết phần bên trên, chỉ chừa lại bức tường thấp thấp, chừa lại một ít tường phòng trừ trời mưa tràn vào, mùa đông lạnh, ít nhất còn có thể chống lạnh chống gió. Phần nóc khá rộng, mặc dù nhỏ hơn lúc ban đầu nhưng cũng không tính là chật hẹp.

Loan Loan không phải là người keo kiệt, mỗi ngày mặc dù không có quá nhiều thịt, nhưng vẫn luôn đảm bảo có thịt. Có một số nhà bữa trưa của công nhân tuyệt đối không thấy chút thức ăn mặn nào, cho nên, mấy người công nhân ăn cơm ở chỗ làm có ấn tượng rất tốt với Loan Loan và Bách Thủ.

“Để nói chuyện, hào phóng, mỗi bữa ăn đều có thịt.”

Đây là những gì mà mấy người công nhân khi đi đến địa phương khác, lúc đồng nghiệp nói chuyện với nhau hay nói về Loan Loan và Bách Thủ.

Mẹ Loan Loan nghe nói Loan Loan bận rộn xây sửa nhà cửa, liền bảo cha nàng nhanh đến giúp đỡ. Đã thuê công nhân đến thì còn cần gì người nhà phải bỏ công sức nữa, Loan Loan bảo cha nàng về, không thì ngồi trông coi hộ cũng được, nhưng lão gia từ cảm thấy bản thân mình vốn là tới để giúp, sao có thể ngồi không một chỗ được đây?

Muốn giúp đỡ nhưng ông lại không biết giúp như thế nào, không thể làm gì khác đành đứng bên cạnh chờ. Nếu nhìn thấy các công nhân cần thứ gì, ông liền vội vàng hỗ trợ một tay. Bách Thủ và Loan Loan khuyên như thế nào ông cũng không nghe, mấy công nhân đều cười khen: “Lão gia từ đứng là người nhiệt tình.”

Qua sáu bảy ngày, phòng bếp đã được xây xong. Đặng lão đại còn làm thêm một bếp lò ở vị trí Loan Loan chỉ, những người khác thì bắt đầu xây nền cho hai gian phòng. Cứ thế mười mấy ngày liền, các công nhân đến từ sáng sớm để làm việc, xế chiều tối mới rời đi, rốt cục cũng xây xong hai gian phòng, hiện giờ chỉ còn phải lợp nóc nhà. Lại mất thêm mấy ngày, nóc nhà cũng lợp xong, nhìn hai gian phòng được xây xong, trong lòng Loan Loan có muôn vàn cảm khái. Rốt cuộc cũng gạt được một gánh nặng trong lòng.

Kiếp trước, nàng thường nghe một vị đại thẩm sáu mươi tuổi cảm thán: “Cả đời ta tổng cộng đã xây nhà hai lần, đời này dù thế nào cũng không muốn lại xây nhà lần nữa, không thì một chết mất.”

Nhưng Loan Loan lại cảm thấy cũng không tệ lắm, có lẽ bởi vì trong nhà đại thẩm kia không có nhiều tiền, vừa muốn xây nhà đẹp, lại còn phải tiết kiệm tiền, cho nên phải tính toán vô cùng tỉ mỉ, vất vả hơn rất nhiều. Xây nhà một lần xong, cả người cũng gầy đi một vòng.

Mà nàng bây giờ lại có đủ bạc, cho nên cũng không cần phải như thế, trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Phòng đã xây xong, còn mỗi việc phá tường rào nữa thôi, còn cả việc trang trí ngôi nhà nữa. Thật ra thì ở thời đại này phòng ở cũng không cần trang trí như ở hiện đại, rất nhiều người chỉ xây phòng xong liền vào ở luôn, nhưng Loan Loan lại hy vọng bên trong phòng có thể sáng sủa đẹp đẽ một chút.

Cho nên nàng liền đề nghị Bách Thủ dùng giấy dán lên tường một lượt.

Nhưng việc này lại tốn bạc!

Đặng lão đại nhắc Loan Loan: “Giấy này không rẻ.”

Loan Loan không để tâm, dù sao cũng đã xây thì làm cho đẹp một chút, vừa hay cũng dán cho cả ba gian phòng cũ luôn.

Như vậy tính ra, nhà người ta xây phòng tốn mất mười mấy lượng, nhà nàng sợ là phải tốn đến hai mươi mấy lượng bạc.

Bách Thủ tin tưởng Loan Loan, bởi vì chủ ý của nàng chưa từng sai bao giờ. Lần nào nàng cũng khiến cho bọn họ ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Xây thêm phòng (2)

Edit: Khuê Loạn

Beta: Nora

Loan Loan và Bách Thủ đều không thông thạo, tất cả đều đã có Đặng lão đại giúp đỡ. Đặng lão đại giúp mua nguyên vật liệu về. Trước tiên bắt đầu từ những phòng đã có, phòng của Loan Loan và Bách Thủ, còn cả phòng của Lai Sinh nữa, mang tất cả đồ đạc trong phòng ra ngoài.

Các công nhân bắt đầu dán tường, dán từ phòng của Loan Loan và Bách Thủ đến nhà chính, xế chiều thì dán xong phòng Lai Sinh.

Ngày mai chỉ còn căn phòng Mạch Thảo đang ở bây giờ và hai gian phòng mới xây.

Ngày hôm sau, Đặng lão đại bảo mấy người phá bức tường trước, tạm lấy làm vật liệu chắn giữa hai gian phòng mới xây, ngoài sân liền biến thành rộng hơn. Bây giờ có thể đổi phòng bếp thành phòng tắm, đến tối nay phòng bếp đã có thể nổi lửa được rồi!

Theo kế hoạch vốn là xế chiều sẽ xong việc, nhưng vì Loan Loan có một vài yêu cầu nhỏ với phòng tắm, cho nên khi chuyển phòng bếp thành phòng tắm lại tốn thêm chút thời gian. Đến lúc trời tối vẫn còn một gian phòng chưa dán tường xong. Vui vẻ tiễn đám người Đặng lão đại về xong, Loan Loan bắt đầu dùng thử bếp.

Không hổ là có tay nghề, lò được đắp vừa vặn, lúc nhóm lửa cũng không bị yếm khói trong nhà, toàn bộ khói đều nhẹ nhàng bay ra ngoài qua đường nóc nhà. Chạn bát và bàn ghế cũng được mang đến đây, sau này sẽ ăn cơm ở đây, lần này giống như vừa mua được nhà mới vậy, trong lòng nàng không kiềm nổi phần khích.

Cho nên Bách Thủ và Loan Loan quyết định ngày mai xong hết việc sẽ mở tiệc rượu mời chư vị hàng xóm sang đây ăn mừng.

Ngày hôm sau, sáng sớm các công nhân tới làm việc. Bách Thủ vội vàng đánh xe trâu đi chợ. Loan Loan thì đứng ở cổng, thỉnh thoảng có người đi qua, cười bắt chuyện với nàng: “Ồ, nhị muội tử xây nhà đấy à?”

Loan Loan cũng cười đáp: “Dạ phải!” Nếu là người bình thường có quan hệ tốt hay lui tới, nàng gặp thì sẽ mời: “Ngày mai xin mời tới đây ăn một bữa cơm nhé.”

“Tốt quá, chúng ta cũng muốn lây chút không khí vui mừng của muối.”

“Được được được. Hy vọng mọi người đều tới cho vui, nhà mới xây nên cũng muốn thật đông vui náo nhiệt một chút!”

Lời này không giả, từ khi nhà nàng chuyển từ trên núi xuống thì căn nhà này đã được xây nhiều năm rồi, lần này đúng là lần đầu tiên xây nhà.

Chưa đến một lúc sau, tin nhà Loan Loan xây nhà mở tiệc rượu đã truyền khắp cả thôn.

Có người Loan Loan chưa gặp, cũng có người đã được mời tới uống rượu, hỏi thăm lẫn nhau: “Nhà huynh có đi không?”

Người còn lại đáp: “Đi chứ sao không đi. Mọi người đều đi cả sao lại không đi chứ.” Sau đó người đó lặng lẽ ri rai: “Nhà Loan Loan bây giờ khá giả như vậy, có thể thân thiết được thì tốt. Và lại, huynh nhớ xem năm ngoái Tạ Nhị thiếu gia còn phải người tặng lễ vật cho nhà bọn họ, vừa nhìn đã biết là hai người đó có quan hệ tốt với Tạ Nhị thiếu gia rồi. Nghe nói Nhị thiếu gia kia lại là con trai trưởng Tạ gia. Nhà bọn họ có mối quan hệ tốt như vậy, dù thế nào cũng phải làm thân chứ!”

Người nọ cũng gật đầu: “Đúng, nhà ta cũng sẽ đi.”

Nhà mẹ đẻ Loan Loan, cả nhà Vương Lý và Vương Tiểu Thảo đều được Bách Thủ gửi tin mời đến.

Ngày hôm sau, cha mẹ Loan Loan và Vương Nguyên Sinh đã đến từ sớm. Cha mẹ Loan Loan đến trước giúp nhặt rau và rửa rau. Lần này vợ chồng Vương Tiểu Thảo còn đến sớm hơn cả Vương Lý. Vương Tiểu Thảo đã không còn như trước, dường như đã hiểu chuyện hơn, vừa vào đến nhà đã hỏi: “Nhị tỷ, có cần giúp gì không?”

Loan Loan nói: “Muội đang có thai thì cần giúp gì chứ, muội cứ ngồi một bên là được.”

Mẹ Loan Loan bưng một cái ghế đầu ra cho Vương Tiểu Thảo, sau đó bà lại đưa một nắm rau cho nàng: “Nhặt mấy thứ này là được, làm bằng tay cũng không mệt người.”

Vương Tiểu Thảo ngoan ngoãn nghe theo, cười nhận lấy: “Dạ, lát nữa có rau cần nhặt cứ đưa cho con là được.”

Còn Ngưu Sơn đương nhiên đi theo Bách Thủ đến nhà này mượn bàn, đến nhà kia mượn ghế ngồi. Có người biết nhà Bách Thủ không có đủ bàn ghế, lúc đến cũng mang theo cả bàn ghế nhà mình tới. Chưa đến một lúc sau, bàn ghế đều đã gom đủ.

Được mọi người giúp đỡ không ít, trong phòng bếp không cần phải lo lắng gì nữa, rất nhiều phụ nhân trong thôn đều chủ động đến đây góp một tay. Có người còn nhân dịp này đi tham quan nhà Loan Loan luôn.

Đối diện cổng nhà là ba gian phòng, nhà chính ở giữa, hai phòng còn lại ở hai bên, tường đều được dán giấy, so với nhà mình thì quả thật thoải mái hơn một chút, sờ lên trơn mịn hơn một chút. Trên tường treo đủ loại đồ bằng tre trúc, hình dáng các loại, các loại thủ pháp, kích cỡ lớn nhỏ, độ tinh xảo đều không giống nhau.

Bên trái cổng nhà là một gian phòng tắm, bên trong bày hai thùng nước lớn, một cái dành cho Loan Loan, một cái là cho Lai Sinh. Người hiện đại vốn xem trọng vệ sinh, Loan Loan tính là bốn người mỗi người một cái thùng tắm, phòng cũng không lớn, đặt bốn thùng vào là vừa đẹp, vừa vào phòng liền nhìn thấy bốn chiếc thùng đặt bên trong cảm thấy rất thoải mái, nhưng Bách Thủ rất ít khi tắm thùng nên bảo không cần.

Mạch Thảo cũng không có thói quen đó, Lai Sinh đã sớm kêu gào muốn có thùng tắm, cho nên mới chỉ có hai cái.

Ở sát đó là phòng Mạch Thảo, trên tường có treo vòng hoa dùng dây leo tết thành, tạo cảm giác rất lạ. Đi thẳng qua mái hiên về hướng phòng bếp, phòng bếp nằm bên trái, bên trong bày biện đủ chạn bát, bàn ghế, cạnh tường còn xây một cái bệ, thỉnh thoảng có thể dùng để đặt món ăn, bát đĩa.

Chạn bát kia vô cùng thú vị, trên dưới có tổng cộng ba tầng, bên ngoài là cửa gỗ, phía trước cánh cửa có hình động vật được chạm khắc bằng dao, mọi người nhìn một lúc cũng không biết đây là cái gì.

Loan Loan cười hí hóp mắt giải thích: “Trên đầu có mấy cái vòng tròn là dê, trên mặt có vết sẹo thì là sói.”

Mọi người đều ngạc nhiên: “Sao con dê này nhìn mặt giống người vậy? Còn con sói này, nào có con sói nào lại đi mặc váy bao giờ?”

Loan Loan chỉ cười mà không nói. Đó là cừu vui vẻ và sói xám mà!

Đối diện phòng bếp là hai gian phòng, hai gian phòng này hiện giờ vẫn trống không. Thật ra không có gì đổi khác, chỉ có mở rộng sân nhỏ ra mà thôi.

Nhìn tổng thể mà nói, từ cổng vào thu hút người khác nhất chính là con đường lát đá kia. Từ cổng cho đến nhà chính sẽ đi qua mái hiên, nối thẳng đến phòng tắm. Từ gian phòng bên cạnh phòng tắm chạy dọc xuống phía sau, rẽ sang phòng bếp, trước sau đều đủ cả. Đến cuối phòng bếp và một gian phòng nữa là một mảnh đất. Mảnh đất này dùng để trồng rau, nhưng đang đầu năm nên chưa trồng gì cả, chỗ này đất đai màu mỡ, trồng ớt trồng rau đều tươi tốt.

Vẫn là Cát Sơn có mắt nhìn, kéo cánh tay Bách Thủ cảm thán: “Nếu như dùng đá kiểu này lát thành hành lang, thì nhà các người đã có hậu viện giống y như của mấy nhà giàu lắm tiền rồi!”

Giờ ăn trưa vô cùng náo nhiệt. Bách Thủ còn múc ra một ít rượu, nhưng không nhiều lắm. Hắn cầm bình đứng dưới mái hiên nhìn phía trước cười nói: “Chư vị hàng xóm, cảm tạ mọi người hôm nay đã tới đây, ta chuẩn bị một ít rượu, cũng không nhiều, mỗi người thưởng thức một chút, hy vọng mọi người không chê ít!”

Phía dưới nghe thấy còn có rượu, vội vàng hô lên.

“Ô, Bách Thủ, còn có rượu à, lấy ra nào!”

“Hôm nay chúng ta đúng là có lộc ăn, sao lại chê ít, có để uống là tốt rồi!”

“Đúng đúng đúng, mỗi người một chút.”

Bách Thủ nghe xong, cười vô cùng vui vẻ, bắt đầu từ Dương Nghĩa Trí, rót cho mỗi người một ít. Mọi người đều nâng chén rượu nhìn về phía Loan Loan và Bách Thủ, đồng loạt hô: “Chúc gia đình Bách Thủ sung túc hạnh phúc!”

Tiếng hô lớn, vang khắp trong thôn ngoài thôn, ở trên núi cũng lơ mơ nghe được tiếng hô ở phía dưới!

Tạ Tam đang ở trên núi kéo một người lại tò mò hỏi: “Này, Dương gia thôn có việc gì thế?”

“Ô, Tạ đốc công không biết à?” Người nọ là người trong thôn, nói: “Nghe nói hôm qua nhà Bách Thủ huynh đệ xây xong phòng mới, hôm nay mở tiệc rượu mời khách. Người thôn Dương gia đều đi đủ cả. Náo nhiệt lắm!”

Tạ Tam không khỏi bĩu môi.

Dĩ nhiên hắn biết nhà Bách Thủ sửa sang nhà cửa, nhưng thật đáng hận Dương Bách Thủ này mở tiệc rượu lại không mời hắn?

Hắn vung tay áo, quay người rời đi.

Chờ Tạ Tam rời đi, người vừa nói nọ nhỏ nước bọt tỏ vẻ mặt khinh thường, nói thầm trong miệng: “Ra về cái quái gì, đồ không biết xấu hổ.”

Sau giờ ngo mọi người giúp mang đồ đem trả, có nhà nào mang đến thì tự mang về, có vài người đến đầu giờ chiều còn phải đi làm cũng gấp gáp đi lên mỏ. Buổi tối Bách Thủ mới phải đi làm. Loan Loan bảo hắn đi ngủ, buổi tối mới có tinh thần, hắn lại nói: “Trong nhà còn khách khứa, ta sao có thể ngủ được.”

Sau đó hắn và cha Loan Loan, Lý Quang Hán, Ngu Sơn nói chuyện ngoài đồng.

“Trong nhà đông người, nhưng cũng không thiếu đất. Con, Loan Loan, cả Lai Sinh và ông ngoại Lai Sinh, hiện giờ còn có thêm Mạch Thảo, tổng cộng cũng được bảy tám mẫu đất. Trên núi còn có hai mẫu... Bình thường Loan Loan phải trông con đã đủ mệt rồi, con lại phải lên mỏ làm công, Lai Sinh ở nhà không trông cây gì được, một cô nương như Mạch Thảo thì cũng không có sức làm được nhiều... Một tháng một hai lượng bạc là đủ chi phí sinh hoạt cho cả nhà... Cha và các huynh đệ ai muốn trồng hai mẫu trên núi thì đến trồng đi... Trồng bắp cũng được, thu hoạch rất tốt...” Sau đó hắn lúi cúi kéo mấy người đi lên núi, nhiệt tình hăng hái chưa từng thấy.

Loan Loan cười lắc đầu, đây gọi là rượu không say người tự say. Buổi trưa Bách Thủ cũng không uống mấy, chẳng qua vì quá vui mừng nên trong lòng cũng say.

Hiện giờ trong nhà quả thật rất nhiều việc. Lúc trước Bách Thủ cũng đã nói chuyện với nàng, có quá nhiều đất, đến ngày mùa đôi khi hắn cũng không giúp được gì. Mặc dù hiện giờ ban đêm Lai Sinh có thể giúp đỡ được, nhưng dù sao cũng là ban đêm, sao có thể làm được nhiều?

Hắn sợ Loan Loan vất vả, hơn nữa bây giờ nhà họ cũng không thiếu bạc. Tiền công một tháng của hắn cũng được một hai lượng bạc, hoàn toàn đủ cho cả nhà chi tiêu một tháng. Cho nên hắn muốn đưa hai mẫu đất núi cho người khác trồng trọt, nhưng nhất thời lại không nỡ. Có câu nước phù sa không chảy ruộng ngoài, lúc này hắn mới nói với người trong nhà, muốn cho người thân đến trồng.

Sau đó, Lý Quang Hán muốn để lại cho hắn. Dĩ nhiên, chuyện này nhất định không thể nói với người trong thôn.

Với Loan Loan mà nói, nàng tuyệt đối không nghĩ tới việc đi trồng trọt. Đồi trước nàng còn chưa từng làm ruộng, nhưng người cả nhà đều cần ăn cơm, dù sao cũng phải tự trồng lấy chút lương thực.

Buổi chiều nhanh chóng trôi qua, ăn cơm tối xong, đám người cha mẹ Loan Loan, Vương Lý, Vương Tiểu Thảo rời đi.

Bách Thủ cũng đi lên mỏ.

Mở tiệc xong, hết một ngày, trong nhà quả bừa bộn còn phải thu dọn. Nàng để cho Mạch Thảo trông con, Lai Sinh quét dọn sân, Loan Loan rửa bát. Cả ngày mệt mỏi nên toàn thân đều chảy mồ hôi, cần đun nước nóng để tắm. Sau đó Mạch Thảo trở về phòng mình, Lai Sinh cũng ngủ, Loan Loan bế bé con về giường.

Mà Bách Thủ vì buổi trưa uống rượu, buổi chiều lại không nghỉ ngơi, nên đang ngồi nghỉ cạnh đồng than một lúc, khó khăn lắm mới đứng dậy đi lên núi được.

Chương 238: Ban đêm trộm vào nhà (1)

Bách Thủ đi không ngừng nghỉ, trèo lên đến mỏ trên người đã lấm tấm mồ hôi, cả người có tinh thần hơn, cơn buồn ngủ cũng bay sạch. Ở giữa có một đồng lửa, người trực đêm đang cuộn người trong chiếc áo bông dày ngồi phía trước, nghe thấy tiếng động liền mở mắt ra, thấy là Bách Thủ mới lại nhắm mắt.

“Bây giờ đã là đầu mùa xuân rồi, sao ban đêm còn lạnh như vậy chứ?”

Bách Thủ ngồi xuống cạnh đồng lửa, nói: “Rừng sâu núi thẳm, ban đêm tất nhiên là lạnh rồi. Mùa hè nằm ngủ trên núi này cũng phải đắp chăn đó.”

Người trực đêm thờ dài, mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn ánh trăng mới nhú một nửa: “Nếu bây giờ mặt trời mọc thì tốt rồi.”

Miệng Bách Thủ cong lên, cười cười: “Còn sớm lắm!” Một mình ngồi trên núi này cả đêm đúng là hành người!

****

Con người lúc mệt mỏi luôn dễ cảm thấy buồn ngủ, Loan Loan vừa lên giường liền ngủ mất. Trong thôn im ắng, thỉnh thoảng có thể nghe thấy được tiếng bước chân hoặc giọng nói từ bãi than.

Kể từ khi Dương Nghĩa Trí làm trưởng thôn, thôn Dương gia đã rất nhiều năm chưa bị trộm mất thứ gì. Người trong thôn luôn hòa thuận giúp đỡ lẫn nhau, một nhà gặp chuyện thì mọi người đều giúp đỡ, ban đêm chỉ cần nghe thấy tiếng người la lên, là người cả thôn sẽ nhanh chóng đi ra giúp.

Một cơn gió đêm thổi qua, mây trên trời càng lúc càng ít dần, cho đến khi lộ ra cả vầng trăng sáng. Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên mặt đường, hiện ra một bóng người thật dài.

Bóng người kia cúi người áp sát bên ngoài cổng lẳng lặng nghe ngóng. lát sau đứng dậy xem xét bức tường xung quanh, sau đó chọn một chỗ tường khá thấp, lại chọn một tảng đá ở bên cạnh đặt xuống chân tường rồi kiễng chân giẫm lên, mũi chân dùng sức nhảy lên, hai tay nắm chắc trên bờ tường, chân thuận thế trèo lên tường, nhưng lực tay không đủ, người treo trên bức tường một hồi lâu vẫn không trèo lên được, cũng không thể lùi vào đâu.

Trong lòng người nọ cực kỳ bức mình, sao ngày thường không chịu khó luyện tập nhiều hơn một chút.

Cứ thế tụt xuống hẳn lại sợ mình không có sức nhảy lên nữa, không thể làm gì khác đành nắm chắc bờ tường không dám buông tay. Một lúc sau, tay hẳn nhũn ra, đột nhiên đầu ngón tay trượt đi, cả người hẳn nhất thời trượt xuống. Hẳn khẽ cắn răng, dùng sức vào tay, cả người lại treo trên bờ tường, trên tường lưu lại mấy vết cào thật sâu. Sau đó, hẳn nín thở, chân dùng sức đạp một cái, mắt sức chín trâu hai hồ rốt cục cũng bò được lên bờ tường.

Nặng nề thở hai hơi, người nọ chậm rãi hạ xuống phía bên trong sân nhà, sau khi chạm đất lập tức ngồi xổm trên mặt đất không nhúc nhích, chăm chú nhìn vào bên trong nhà. Hồi lâu sau, không nghe thấy tiếng động gì, người nọ mới đứng lên, rón rén đi tới cửa sau, nhẹ nhàng kéo chốt cửa. “Kẹt” một tiếng, bởi vì không kiểm soát được lực tay cầm, chốt cửa bật kêu lên một tiếng, người nọ cứng đờ cả người, trên mặt chảy đầy mồ hôi.

Chậm rãi dời chốc lát, thấy bên trong nhà không có động tĩnh gì, lúc này hẳn mới thả lỏng một hơi, trong lòng có chút sợ hãi. Lúc đó hẳn nghĩ xem có nên đi ra ngoài không, khi nhìn sang gian phòng bên cạnh lại có chút do dự, nghĩ đến dự tính của bản thân mới nâng cao quyết tâm. Sau đó hẳn hóp bụng lại đi rón rén như mèo đến gần cửa một gian phòng.

Hắn ngồi xổm dán cả người sát vào tường rón rén đi tới gian phòng thứ hai, nghe nói căn phòng này lúc trước vốn là phòng tắm, mới được chuyển thành phòng ngủ. Song cửa sổ cũng mới được lắp mấy hôm trước, hình như được mua ở chợ, khung gỗ được dán giấy rất tiện nghi. Hẳn nhất thời âm thầm hồi hận, sớm biết là loại cửa sổ này, hẳn đã cầm theo ít thuốc mê, dùng ống trúc nhỏ thổi vào bên trong làm người ta lịm đi, rồi cứ thế đi vào là xong, đơn giản hơn nhiều.

Nhưng tới nay đã tới đây rồi, hẳn không thể ra về tay không. Nhìn lại mấy gian phòng khác không có động tĩnh gì, chắc chắn người bên trong đang ngủ rất say.

Cơ hội tốt như thế, hẳn cũng không muốn bỏ qua. Hẳn đứng dậy định đi ra cửa, đột nhiên trên đầu chạm vào thứ gì đó. Hẳn nhất thời giật mình, trong lòng đang muốn chửi ầm lên, đột nhiên bụm miệng lại. Nhìn cánh cửa đóng kín trước mặt, ngẩng đầu, trong lòng nhất thời chửi thầm mệ nó chứ, chắc thứ gì đó rơi xuống rồi, treo đồ to như thế trên tường, đúng là rảnh mả.

Hắn âm thầm cảm thấy may mắn vượt vượt ngực, may mà không đánh thức những người khác thức dậy. Cũng may bản thân hẳn đã ngậm miệng lại, không làm lửa giận trong lòng bùng lên, hẳn không thể dễ bị bắt được!

Hắn nhếch miệng cười thầm hai tiếng, đưa tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vẫn không nhúc nhích, hẳn dùng thêm sức, cửa vẫn không nhúc nhích chút nào.

Xem ra cửa bị chốt ở bên trong rồi, chuyện này cũng không khó xử lý lắm. Đột nhiên đầu óc chợt nghĩ ra, trên mặt người nọ lộ ra nụ cười quý dị, có rồi!

Hắn cẩn thận đi tới bên cửa sổ, phá loại cửa sổ này thì hắn là cao thủ. Hắn lấy ra một thanh tiểu đao bên người, cắm vào trong cửa sổ, âm thầm tìm chốt cửa, đột nhiên cửa sổ hé ra.

Hmm! Mở ra!

Không đợi hắn cười xong, trong nhà đột nhiên truyền ra tiếng hét hoảng sợ chói tai: “Cứu mạng với!!!!”

Người nọ bị dọa đến run cả tay!

Hắn còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy phía sau có một con gió lạnh ập đến, “bịch” một tiếng, ngay sau đó phát ra tiếng hét thảm “Aaaa”.

Người nọ quay cuồng ngã xuống mặt đất, mới biết được tiếng kêu thảm thiết này là do bản thân phát ra.

Mẹ tên nào dám hạ độc thủ hắn, làm hắn đau đến chết đi sống lại.

Ý nghĩ này chỉ hiện lên trong đầu hắn như tia chớp, ngay sau đó hàng ngàn hàng vạn dây thần kinh trong đầu hắn đều đồng loạt ra lệnh cho tứ chi: chạy trốn!

Nhưng hắn nào trốn được, hắn không nghe thấy tiếng người nói ở phía sau, chỉ biết gậy gộc cứ đánh “bình bình” lên người mình. Đau đến nỗi phải hét ầm cả lên.

Loan Loan đang ngủ say, nghe thấy bên ngoài có tiếng thét chói tai. Nàng lao xuống giường như tên bắn, vươn tay ra, với lấy áo khoác lên người. Nghe thấy tiếng “bình bình” ngoài sân làm nàng sợ hết hồn, lúc nàng chạy ra ngoài nhà chính đã nhìn thấy trong sân có hai người đang quần lấy nhau, chính xác mà nói thì một người nằm trên mặt đất cuộn thành một cục, người còn lại cầm gậy dùng hết sức đánh lên người kia.

Người đang đánh thì nàng biết, là Lai Sinh.

“Xảy ra chuyện gì? Ai vậy?”

Nàng vừa chạy ào qua, vừa hỏi.

Nghe thấy giọng Loan Loan, lúc này Mạch Thảo đang xanh mặt mới dám mở cửa phòng, cả người run rẩy đi ra ngoài. Nàng chỉ vào cái người đang cuộn thành một cục trên mặt đất, nhìn Loan Loan run rẩy nói: “Có người cạy cửa sổ phòng muội.”

Loan Loan cả kinh, trong lòng liền hiểu có chuyện gì xảy ra, nàng kéo Lai Sinh lại, cẩn thận nhìn người đang đau đớn rên rỉ nằm dưới đất.

Nàng nghiêm mặt, lạnh giọng quát: “Là ai có lá gan lớn như vậy?”

Người nọ nghe thấy, buông tay ôm đầu ra, vội vàng giải thích: “Là hiểu lầm thôi!”

Mắt Loan Loan nheo lại, người nọ vừa bỏ tay ra, nàng liền hung dữ đập một phát lên bụng hắn, sau đó hét ầm lên: “Có ai không, có ai không, nhanh bắt trộm!” Tiếng hét vang dội chấn động cả thôn.

Lai Sinh đã tức giận bị tiếng hét này của nàng làm cho ngẩn cả người, ngay cả Mạch Thảo đang khóc cũng ngưng, trên mi vẫn còn đọng nước mắt.

Nhìn Loan Loan ra sức dùng chân đá tới tấp lên người nọ, Lai Sinh bủi môi vung gậy, cũng vừa đánh theo vừa mắng: “Đồ trộm cắp, lại dám vào nhà ta trộm đồ, còn dám chống cự à...”

Giọng Loan Loan y chang báo động đỏ, nhất thời đèn dầu của mọi nhà trong thôn đều sáng lên, ngay sau đó vô số bó đuốc trong thôn được đốt lên, sáng rực cả thôn Dương gia!

Mọi người cầm gậy, giáo mác, cán chổi, không ai đi tay không cả. Chẳng thèm để ý cái quái gì, cuốc, rựa, đá, chỉ cần có thể làm bị thương người khác liền cầm lấy. Chốc lát sau một đám người từ bốn phương tám hướng xông về phía nhà Loan Loan.

Mấy người vọt vào cửa sân đã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi không ngừng ở bên trong.

“Người còn dám đánh người, cái đồ trộm cắp kia...”

“Ta cho người trộm đồ này...”

“Ấy ấy coi chừng”

“Oa oa oa...”

Tiếng thét chói tai của Loan Loan, tiếng gầm giận dữ của Lai Sinh. Còn có tiếng trẻ con khóc!

Lúc mọi người vọt vào sân, bên trong vô cùng hỗn loạn. Mạch Thảo hoảng sợ bế đứa bé đứng dưới mái hiên. Loan Loan tức giận chặn ở phía trước. Trên mặt đất hai người quần nhau thành một cục. Mọi người cầm đồ xông đến định ra tay thì nghe thấy Loan Loan hét lên một tiếng: “Giúp Lai Sinh với.”

Đúng lúc Lai Sinh trên mặt đất đang muốn tránh thoát để bò dậy. Có người thuận thế lập tức kéo tay hắn. Những người khác đồng loạt xông lên, vùng gây đánh loạn xạ lên người đang nằm trên mặt đất. Người nọ kêu thảm thiết “a a” hai tiếng rồi không thấy kêu gì nữa.

Có người đứng ở bên ngoài tức giận mắng không ngừng: “Là tên cầu tặc nào dám đến thôn Dương gia trộm đồ, không muốn sống chắc!”

Người một gây, ta một đá, cho đến khi người nằm trên mặt đất không còn sức chạy trốn, nằm trên mặt đất không động đậy nữa, thì mọi người mới ngừng tay.

*****

Bách Thủ ở trên núi ngồi một lúc con buồn ngủ lại kéo tới, đành một mình chậm rãi đi xuống núi. Hắn vừa đến chỗ bãi than chào hỏi Chu Thụ mới đến nhận ca, thì nghe thấy trong thôn náo động. Hắn vội vàng chạy về nhà, vừa rẽ qua khúc cua đã nhìn thấy trong thôn khắp nơi đều là ánh lửa, ngoài cửa nhà mình thì toàn người là người. Trong lòng hắn nhất thời nảy lên liền nhanh chân chạy về nhà.

Người đứng ở cửa đúng lúc nhìn thấy hắn, có người lập tức kêu lên: “Bách Thủ về rồi!”

Bách Thủ vọt vào trong sân liền giật mình, trong sân ba tầng trong ba tầng ngoài đều là người. Nhìn thấy Loan Loan, Mạch Thảo và con trai ở xa xa đang đứng dưới mái hiên, trong lòng khẽ thở phào. Hắn vội vàng đi qua, nhìn thấy Loan Loan đứng là không có việc gì mới nhưn mảy hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Loan Loan kể lại cho hắn nghe.

Thì ra là Mạch Thảo đang ngủ say đột nhiên nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng động, dường như là tiếng cửa mở. Nàng cho rằng mình đang ngủ mơ nên nghe nhầm, ngay sau đó lại có tiếng cửa sổ bị cạy ra, rồi rõ ràng có tiếng mở cửa sổ.

Mạch Thảo nhất thời nghĩ đến những ngày tháng kinh hãi ở nhà lúc trước. Mà tên trộm này không cạy cửa phòng khác, cứ lại cạy cửa phòng nàng, nàng nhất thời bị dọa cho hồn bay phách lạc la toáng lên, cũng làm cho tên trộm bên ngoài giật mình.

Lai Sinh xuất hiện kịp thời là bởi vì tiểu tử này ban đêm thính ngủ. Lúc chốt cửa bị động vào hắn đã tỉnh rồi, vốn hắn còn tưởng rằng mình nghe nhầm, ai ngờ một lát sau lại nghe thấy tiếng động phía phòng Mạch Thảo, trong lòng nhất thời nghi ngờ.

Cho nên, hắn lặng lẽ rón rén đi đến nhà chính mở hé cửa ra, sau đó liếc nhìn bên ngoài. Không nhìn không sao, vừa nhìn đã giật mình, bên ngoài cửa phòng Mạch Thảo có một người, hơn nữa còn là đàn ông.

Sau đó hắn lại nhìn thấy tên kia móc từ trong túi quần ra một thứ không biết là cái gì, cạy cạy cửa sổ, làm cho hắn sợ hết hồn. Phải biết rằng phòng kia là của Mạch Thảo. Trong thôn không ai không biết hai gian phòng này của nhà Loan Loan không phải phòng bếp thì chính là phòng tắm, còn người thì đều ở bên này, cho dù có tiền thì cũng không để bên kia.

Mà sau khi bên kia sửa lại thì liền để cho Mạch Thảo ở. Loan Loan nhất định cũng không để đồ gì đáng giá bên trong. Mà bản thân Mạch Thảo vốn có mười mấy lượng bạc nhưng đã đưa Loan Loan giữ hộ, người ngoài lại không biết. Bất kể là vì mười mấy lượng bạc kia hay cướp sắc, thì tên trộm này tội đều không thể tha!

Cho nên hắn ra nhà chính lấy cây gậy chốt cửa xuống, định lặng lẽ mở cửa đi tới đánh cho tên kia không kịp trở tay, sau đó thì nghe thấy Mạch Thảo ở bên trong hoảng sợ kêu lên.

Nói thì chậm, khi đó thừa dịp tên trộm kia đang ngây người, Lai Sinh chạy như bay tới, ngay cả bản thân hắn cũng thấy bất ngờ, sau đó hắn đánh vào đầu tên trộm kia một phát.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Đêm qua trộm vào nhà (2)

Sau khi nghe xong những chuyện đã xảy ra, về mặt Bách Thủ âm trầm đến đáng sợ, may mà bóng đêm che khuất được vẻ nóng nảy nơi đáy mắt. Mọi người trong viện đều rất tức giận, có người vừa thù vừa đá cho người nọ một phát.

Có thể biết rõ như thế, nhất định là người quen với gia đình Bách Thủ.

Người này là ai?

Họ lật người trên mặt đất lại, mọi người nhìn kỹ, nhất thời đều hít vào một hơi. Sau đó mọi người đồng loạt nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

“Bình thường đã là đồ mặt người dạ thú, không ngờ người lại dám đi làm loại chuyện thất đức thế này. Loại người này đưa đến quan phủ vẫn còn hỏi cho hần lăm!” Bách Thủ tức giận trừng mắt nói.

“Đúng đúng, đưa hần lên quan, xử tử hần đi, thứ không biết xấu hổ!”

Mọi người khinh bỉ nhìn Tạ Tam đang cuộn tròn trên mặt đất, thật đúng là đồ không ra gì, hại mẹ người ta, bây giờ ngay cả đứa con gái nhà người ta cũng không tha.

Lúc này mọi người đã hoàn toàn tin rằng Tạ Tam nhất định đến tìm Mạch Thảo, quả thực không bằng cảm thú!

Dương Nghĩa Trí cũng bị tiếng huyên náo làm thức giấc, lúc chạy tới nhìn thấy Tạ Tam trên mặt đất ông cũng giật mình.

Dương Nghĩa Trí trước tiên ngồi xổm xuống thăm dò hơi thở của Tạ Tam, vẫn còn thở, lại nhìn trên mặt hần hết xanh lại tím, trong lòng ông nhất thời cảm thấy vô cùng hả dạ. Lắc lắc đầu, cái dạng này không phải bị đánh thành đầu heo sao?! Cũng thật đáng đời! Sau đó ông lại thàn than, sao không đánh hần thêm vài gậy nữa đi!

Dương Nghĩa Trí đâu biết rằng, mọi người đều thi nhau đá lên người Tạ Tam. Trên mặt hần chỉ có vài vết máu ứ đọng, còn thân thể đã thê thảm không sao kể xiết. Tạ Tam nửa sống nửa chết nằm trên mặt đất, toàn thân đau nhức muốn chết, ngay cả ngẩng đầu lên cũng khó khăn, nhưng thần trí của hần thì rất tỉnh táo. Trong lòng hần thầm mắng chửi những người này, chờ hần làm rõ chuyện này sẽ cho Dương gia thôn đẹp mặt.

Hần hận cả nhà Loan Loan.

Vốn dĩ hần đã mở miệng nói chuyện, làm cho Loan Loan nhận ra hần là ai rồi, nhưng ả dám giả vờ như không biết, lại còn la hét gọi tất cả mọi người tới. Lại thêm Lai Sinh đánh hần ngã như tử. Loan Loan này và Lai Sinh hợp tác diễn trò, rõ ràng là hần bị đánh, Lai Sinh lại lẫn lộn thành một đám trên mặt đất với hần, làm cho người ta nghĩ rằng Lai Sinh bị đánh. Nếu Lai Sinh bị hần đánh thì thôi đi, đằng này hần mới là người bị đánh cơ mà.

Trong lòng Tạ Tam vô cùng hận! Hần thề với lòng, nhất định sẽ có một ngày hần khiến cho Loan Loan và Bách Thủ lãnh đủ!

Mọi người ríu rít yêu cầu đưa lên quan phủ, nhưng mà đưa lên quan sẽ được xử trí sao? Loan Loan cũng không quá tin tưởng. Hiện giờ Tạ Tam hận bọn họ như vậy, Tạ Nhân nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu hần ra ngoài. Nhưng với tính tình của Tạ Dật thì sẽ khác. Hơn nữa Tạ Tam vốn là nô tài của Tạ Dật, nhưng hiện giờ ở trên mỏ lại giúp Tạ Nhân làm nhiều việc như vậy, tin rằng Tạ Dật nhất định cũng không hài lòng với hần. Dựa vào quan hệ của hai người với Tạ Dật, giao cho Tạ Dật tất nhiên sẽ tốt hơn giao cho Tạ Nhân.

Cho nên sau khi Bách Thủ và Loan Loan thương lượng xong, hai người quyết định đi mời Dư chương quỹ.

Bách Thủ gọi một người nữa đi cùng đến “Quán rượu Phúc Sinh”. Mọi người giúp trói Tạ Tam vào một gốc cây.

Sau khi Bách Thủ đi không bao lâu, Tạ Tam liền mở mắt ra. Loan Loan đỡ con ngủ rồi đặt xuống giường, sau đó bảo Mạch Thảo ngồi trông đứa nhỏ, còn bản thân nàng thì nhấc ghế ra ngồi dưới mái hiên.

Có mấy người quan hệ tốt với nhà nàng cũng ngồi cùng, cảm thấy bất bình thay cho nhà nàng.

Tạ Tam thấy mình thì bị trói lên cây, mọi người lại chỉ trò hần liền vô cùng giận dữ. Nhưng trách sao được khi hần làm chuyện xấu để bị tóm được. Chuyện này cho dù có là thân tiên cũng không bênh hần. Hơn nữa nhìn tình hình này thì mọi người chắc chắn sẽ không dễ dàng thả hần đi.

Cho nên, Tạ Tam rũ đầu xuống, nhắm hai mắt nghĩ đối sách trong đầu.

Không đợi hần nghĩ ra biện pháp, đột nhiên dưới đùi hần bị người ta đá một phát. Tạ Tam đau đến hít hà, mở mắt ra giận dữ nhìn chăm chăm vào người vừa ra tay.

Lai Sinh lạnh lùng nhìn hần không chút biểu tình, nói: “Ngươi có nhìn lòi cả mắt cũng không ai thả ngươi ra đâu.”

“Phụt!” Bên cạnh có người nhổ nước bọt lên người Tạ Tam.

Tạ Tam nổi cơn giận: “Thả ông ra ngay.” Giờ khắc này hần không nhịn được nữa, ánh mắt trợn trừng như lên đồng, gào rống: “Đừng để lão tử tìm được cơ hội, bằng không sẽ cho các người biết tay.”

Nghe vậy có người liền sợ lui lại phía sau.

Lai Sinh cười lạnh hai tiếng: “Ngươi qua được tới nay rồi hãy nói.” Sau đó hần chỉ cây gậy trên tay vào mặt Tạ Tam, lạnh lùng nói: “Nói, có phải ngươi hại mẹ Mạch Thảo không?”

Lai Sinh không nói thì thôi, vừa nói ra, mọi người liền nhớ lại. Suýt nữa mọi người đã quên mất chuyện này! Hương Tú nhất định đã bị kẻ không biết xấu hổ này hại. Nhất thời mọi người đều giận dữ mắng chửi hần: “Đúng, nói, có phải là do ngươi giết không?”

Tạ Tam cười lạnh: “À đàn bà thói tự mình nghĩ không thông thì liên quan gì đến ta.” Lúc này trong lòng hắn đã quyết, đám người Bách Thủ vạch mặt thì vạch mặt, cho dù đưa hắn lên quan phủ cũng được, đến lúc đó cầu xin Tạ Nhân đi cửa sau, biểu chút ngân lượng để cứu hắn thoát ra ngoài, cùng lắm thì sau này xác định sẽ chỉ có thể làm việc cho Tạ Nhân.

Thù hôm nay, sau này hắn nhất định sẽ trả lại gấp bội. Mà Tạ Dật kia, hắn cũng không cần quan tâm, chỉ cần Tạ Nhân chịu bảo vệ hắn, tin rằng Tạ Dật cũng không có cách nào tóm được hắn.

Chủ ý đã quyết, trong lòng Tạ Tam cũng thân nhiên hơn rất nhiều, không còn phải kiêng dè ai nữa.

Lai Sinh thấy Tạ Tam không mở miệng, trong lòng giận dữ, đưa tay đánh hắn hai bạt tai, đánh cho Tạ Tam sao bay đầy đầu, đầu óc choáng váng, hai bên mặt sưng phù, nhất thời biến thành đầu heo.

Mọi người xung quanh thấy thế đồng thanh hô: “Đáng đánh, đáng đánh!”

Loan Loan thấy không đúng, kéo Lai Sinh sang bên cạnh, nhắc nhở hắn: “Bây giờ là buổi tối, đừng làm quá, để lộ sơ hở.”

Lúc này Lai Sinh mới kiềm nén lửa giận, thu lại sự lạnh lùng nơi đáy mắt, bày ra vẻ mặt bất bình, đáng về tức giận, trừng mắt nhìn Tạ Tam, khôi phục lại đáng về tức giận của kẻ ngốc!

Tạ Tam sống chết không mở miệng, nhắm mắt ngậm miệng, chờ trời sáng, dù sao thì sau khi trời sáng hắn cũng sẽ có biện pháp để thoát thân.

Tạ Tam bị đánh khắp người, mọi người cũng không tiếp tục ra tay, không nhìn đến nữa, nhưng vẫn không có ai rời đi, cho đến lúc Bách Thủ trở lại, mọi người vẫn đứng đầy trong sân.

Bách Thủ không trở về một mình, phía sau còn có thêm ba bốn người đi theo, Dư chương quỹ đen mặt đi đến.

Nghe Bách Thủ kể lại, ông ta hận không thể lập tức xé thịt tên súc sinh kia, quả thực đã làm mất hết thể diện Tạ gia, còn làm mất mặt mũi Nhị thiếu gia!

Đi vào trong sân, Dư chương quỹ không nói hai lời đã cho Tạ Tam hai bạt tai, đánh đến tay hắn cũng thấy đau.

Tạ Tam bị đánh rơi hai cái răng cửa, đầu kêu ong ong, trong lỗ tai giống như có hàng ngàn con côn trùng kêu một lúc! Cả người ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt được!

Hắn chỉ nghe thấy trước mặt có người mắng hắn là súc sinh, không phải người, mất thể diện vân vân. Đến hồi lâu sau hắn hồi phục tinh thần lại, lúc này mới nhìn thấy rõ người trước mặt hóa ra là Dư chương quỹ, nhất thời bị dọa hồn vía bay mất một nửa.

Trời ạ, hắn chỉ nghĩ tới Nhị thiếu gia, thế nào lại quên mất Dư chương quỹ.

Tạ Tam kêu lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh!

Dư chương quỹ rất trung thành với Tạ Dật. Bách Thủ đi tìm Dư chương quỹ, rõ ràng chính là muốn Tạ Dật làm chủ. Hắn gây ra chuyện này, rơi vào tay Dư chương quỹ còn có thể tốt đẹp được sao? Dư chương quỹ này đôi khi rất tích cực, việc gì đã nhận định rồi thì ngay cả Tạ Nhân cũng sẽ không thay đổi được.

Lần này hắn thật sự xong rồi!

Không chừng Tạ Dật còn đẩy hắn đến chỗ nào đó!

Thấy vẻ mặt khổ sở của Tạ Tam, trong lòng mọi người đều thoải mái.

Dư chương quỹ cho người mang Tạ Tam xuống, quay về phía Bách Thủ và Loan Loan cúi mình thật sâu, vô cùng chân thành nói: “Tạ gia sao có thể có loại nô tài như thế này! Hai người yên tâm, chuyện này Nhị thiếu gia nhất định sẽ cho mọi người một cái công đạo. Chuyện Tạ Tam làm sai nhất định phải trả giá.”

Sau đó hắn thành khẩn nói với hai người, giọng thương lượng: “Hắn làm ra chuyện xấu xa cỡ này, quả thực đã ném hết mặt mũi Tạ gia. Dù sao đây cũng là chuyện của Tạ gia, kính xin hai vị có thể tạm thời đừng đưa lên quan. Ta sẽ đưa hắn về cho Nhị thiếu gia định đoạt. Nhị thiếu gia làm việc như thế nào tin rằng hai vị cũng hiểu rõ, người tuyệt đối sẽ không dung túng cho loại cậu nô tài này.”

Vốn Bách Thủ và Loan Loan đã định giao Tạ Tam cho Tạ Dật, Dư chương quỹ nói như thế giúp bọn họ thuận tiện xuống thang, thoát nhìn cũng là cho Tạ Dật mặt mũi. Lúc mấy người gần đi cũng nói rõ, hy vọng Tạ Dật có thể cho bọn họ một sự giải quyết công chính.

Dư chương quỹ liên tục nói tất nhiên.

Nghe Dư chương quỹ nói, mọi người đồng loạt vỗ tay.

Cũng có người lo lắng: “Có thể lại giống như chuyện của Hương Tú không?”

Bách Thủ lắc đầu: “Nhị thiếu gia làm người chính trực, không giống kẻ âm hiểm tiểu nhân kia. Nhị thiếu gia cũng rất căm ghét mấy chuyện như thế này,

chắc chắn sẽ cho chúng ta một sự công bằng.”

Mọi người tin lời Bách Thủ nói, nhưng đồng thời trong lòng lại thấy kỳ lạ, lần trước không phải Tạ Nhân nói chuyện trên mả và chuyện Diêm gia đều do Tạ Dật xử lý sao? Chuyện kia khiến cho mọi người đều tức giận, lần này nhìn thế nào cũng thấy Tạ Dật không phải không thông tình đạt lý như lời Tạ Nhân nói?

Chẳng lẽ là Tạ Nhân nói dối?

Dur chương quỹ đưa Tạ Tam rời đi, mọi người cũng từ từ tản ra.

Loan Loan dẫn theo Mạch Thảo còn chưa hoàn hồn vào phòng. Sắc mặt mấy người đều khó coi.

Không ngờ Tạ Tam lại to gan như thế. Khỏi đoán cũng biết nhất định hắn thêm muốn nhan sắc của Mạch Thảo. Tạ Tam biết hôm nay nhà Bách Thủ mời rượu, cũng biết mọi người mệt nhọc cả ngày, buổi tối nhất định sẽ ngủ mê. Hắn còn biết ban đêm Bách Thủ đi làm, trong nhà chỉ có Loan Loan và Mạch Thảo, cộng thêm một đứa bé. Lai Sinh vốn là kẻ ngốc, kẻ ngốc thì có gì khó đối phó, cho nên hắn mới chọn tối nay. Hắn vốn có chút động tâm với nhan sắc của Mạch Thảo, năng lại còn là con gái mới lớn.

Thì ra kế hoạch của hắn là vào nhà sau uy hiếp Mạch Thảo. Mạch Thảo nhát gan, hù dọa nàng một chút, hơn nữa nàng vốn là người câm, chỉ cần hắn cẩn thận một chút, chắc chắn sẽ không khiến cho đám người Loan Loan thức giấc. Sau đó nhân cơ hội đánh Mạch Thảo ngất rồi bắt đi. Ban đêm tối mù mù không nhìn thấy gì, làm sao có ai biết được rốt cuộc Mạch Thảo đi đâu. Đến hôm sau Loan Loan và Bách Thủ phát hiện Mạch Thảo không thấy đâu nhất định sẽ lo lắng không chịu được, còn có thể trả thù hai người này.

Sau đó hắn tìm chỗ nào vắng vẻ len lén nuôi Mạch Thảo. Chỉ cần hắn đối xử tốt với tiểu cô nương này, chờ ba năm nữa, con cũng có rồi, Mạch Thảo cũng không có lòng muốn bỏ chạy, hắn có thể đường hoàng đưa nàng về làm tiểu thiếp.

Nhà giàu có cường đoạt dân nữ nuôi nhốt làm tiểu thiếp cũng không phải không có.

Nhưng Tạ Tam đâu ngờ, Lai Sinh bây giờ đã không phải là Lai Sinh trước kia. Nếu đổi lại là Lai Sinh ngốc nghếch trước kia, ban đêm hắn nhất định sẽ ngủ rất say, không thể cẩn thận, cũng sẽ không dễ tỉnh như thế, nói không chừng mưu kế của Tạ Tam có thể sẽ thành công thật.

Có thể vận may của hắn đã đến hồi kết! Giờ đến đêm Lai Sinh lại thành người bình thường, hắn vừa vào sân đã bị Lai Sinh đánh toi bời. Một khi Lai Sinh đã tỉnh coi như xác định kết cục của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 240: Bảo vệ nhà cửa

Đã có một Tạ Tam, nhờ đâu một ngày nào đó lại có thêm một Tạ Tam nữa thì phải làm sao bây giờ?

Cho nên ngày hôm sau, Bách Thủ dùng chỗ hồ xây tường còn thừa của hôm qua trộn lẫn với đất sét, đá lát trong phòng Mạch Thảo đã bị hỏng, những phiến đá không còn dùng được nữa thì mang đi trét lại cho chắc.

Có vài phiến đá trong phòng tắm bị vỡ thì mấy người nhặt lấy mảnh vỡ, mài thành những miếng nhỏ, mài nhọn phần đầu, sau đó trát một lớp hồ lên thành tường, dính mấy mảnh vụn đã mài nhọn phần đầu lên trên, giống như cách gắn mấy mảnh thủy tinh lên tường ở thời hiện đại.

Không có hàng rào điện đúng là khiến người ta lo lắng, nhưng vẫn có chút tác dụng!

Bên trong cửa sổ phòng Mạch Thảo làm thêm hai cái chốt, ban ngày có thể nhấc chốt ra, mở cửa sổ cho thoáng, ban đêm đóng cửa sổ, nhấc cái chốt xuống, cho dù có người cạy cửa sổ, lúc cái chốt dịch chuyển cũng sẽ phát ra tiếng động.

Nhưng Loan Loan cảm thấy như thế này vẫn còn chưa đủ. Biện pháp an toàn hữu hiệu nhất là nuôi một con chó trong nhà, nhưng mà ở mấy thôn quanh đây nàng cũng chưa từng nhìn thấy hay nghe nói nhà ai nuôi chó cả. Đi ra ngoài mua cũng ít có chỗ bán, cho dù mua cũng phải mua chó quê. Ở đây mỗi nhà thường chỉ đủ bạc cho ăn uống và chi phí sinh hoạt của nhà mình, có ai thừa lương thực mà đi nuôi chó. Nhà người giàu cũng có không ít nhà nuôi chó. Hình như nhà người ta nuôi cũng là chó đất tiền gì đó, toàn giống hiếm có, mà mấy lượng bạc thì không mua được rồi, chưa kể, những loại chó đó không biết có giữ nhà được không.

Giống chó Ngao Tây Tạng giữ nhà là tốt nhất, nhưng mà nàng không mua nổi, sợ là ở đây cũng không có bán.

Cho nên, đành mua chó quê, nhưng hỏi thăm tới lui vẫn không tìm được chỗ nào bán. Thậm chí Loan Loan đã tính đến việc lên núi bắt lấy một con sói con về nuôi. Sau đó thì có tin, là do nhà Nguru Sơn đưa đến. Nhà Nguru Sơn bán bánh bao, hay mua thịt, có quen biết một vị đồ tể, nhà đồ tể đó có nuôi một con chó. Đúng dịp mùa xuân đầu năm nay con chó đó mang thai, trước đó vài ngày vừa sinh bốn con chó nhỏ, hiện nay bốn con chó nhỏ đã lớn lên rất khỏe mạnh.

Thấy rất tốt nên lập tức bảo Nguơ Son đưa đến nhà đồ tể kia, nói rõ mục đích, lại nói ra nguyên nhân, vị đồ tể kia có chút khó xử.

“Ở quê ít nhà nuôi chó, năm nay khó khăn lắm chó nhà ta mới đẻ được lứa này, nhà ta tính giữ lại một con, sau này lai giống sẽ không tốn công nữa. Còn những con khác trên thôn trang đã đặt trước hai con rồi.”

“Vậy không phải nhà anh còn thừa một con sao, bán con đó cho nhà ta đi!”

Đồ tể kia cười nói: “Ta đang định bán cho người ở chợ. Mấy ngày trước đã có vài người quen đòi mua đấy!”

Loan Loan cười nói: “Chợ cũng có tuần đêm nên an toàn. Chúng ta cũng ở nông thôn, đây là do vận bất đắc dĩ thôi. Dù sao đều là bán, không bằng bán cho chúng ta đi. Những người quen biết kia của anh cũng không cần gấp. Chỉ cần anh nói với bọn họ, tin rằng họ cũng hiểu cho, bảo bọn họ chờ lứa tiếp theo.”

Vợ đồ tể kia đứng bên cạnh chồng có chút động tâm, chọc chọc vị đồ tể kia: “Chúng ta đã định bán, hay là bán cho mấy người này đi, không phải người ta đang rất cần sao?” Sau đó nàng cười nhìn về phía Loan Loan: “Cô yên tâm, chó nhà chúng ta ban đêm rất lợi hại, người nào nhảy vào nhà nhất định sẽ cắn!”

Loan Loan cười gật đầu.

Nói xong, lại bàn đến chuyện giá cả. Đồ tể kia nói định mang đến chợ bán giá năm lượng bạc, Loan Loan cũng phải trả năm lượng bạc.

Lai Sinh bên cạnh nghe xong tròn tròn mắt: “Đắt như vậy, năm lượng? Người trên mỏ chết cũng chỉ được bồi thường có năm lượng bạc!”

Loan Loan trừng mắt nhìn hấn một cái.

Không đợi đồ tể kia mở miệng, vợ hấn đã nói: “Năm lượng bạc có là gì, chó có thể đẻ phòng trộm cắp. Cậu nghĩ mà xem, nếu có trộm vào nhà trộm đồ. Đầu chỉ là năm lượng? Chưa kể đến chó vốn hiếm, nếu như dễ mua thì các người cũng đã không tìm đến đây, đúng không? Vật quý vì hiếm mà!”

Lai Sinh không phục, miệng lầu bầu: “Tổn những năm lượng bạc! Nếu ban đêm nó không thể canh trộm, sẽ bóp chết nó.”

Vợ đồ tể nghe xong cười một tiếng, cảm thấy Lai Sinh rất thú vị, liền nói: “Nếu cậu bóp chết nó thì mất toi năm lượng rồi. Giữ lại mỗi ngày mới còn năm lượng chứ.”

Loan Loan cười cười, năm lượng bạc đúng là có hơi đắt, nhưng nàng thật sự muốn mua một con.

Nàng không khỏi cảm thán, một con chó đã quý ngang mạng người rồi! Nghĩ đến Diêm Nhị chết mới được bồi thường có năm lượng bạc, mà mua con chó này cũng tốn mất năm lượng.

Bách Thủ không nói gì. Mạch Thảo cũng cảm thấy đắt. Tiêu mất năm lượng bạc nên Loan Loan liền chọn lấy con cái, sau này còn có thể đẻ được!

Nhưng Lai Sinh lại không chịu.

“Mua hai con đi, để muốn có hai con, sau này nhà chúng ta cũng tự đẻ được!”

Bốn con chó vừa đúng hai đực hai cái, trên thôn trang mua hai con, nàng mua một con cái, nhà đồ tể còn vừa đúng một con chó đực, sau này đẻ phối giống với chó mẹ của chúng, nên vị đồ tể kia hơi không muốn.

Loan Loan cười nói: “Anh bán cho ta có thể cầm tiền ngay, năm nay anh mang chó đi lai giống thì năm sau cũng có thể mà.”

Vợ đồ tể hơi do dự, nhưng vị đồ tể kia kiên quyết lắc đầu, nhờ đâu sang năm không được thì sao. Nhà mình có, chờ đến sang năm lại lai giống có chó con, lại có thể bán lấy bạc, thật tốt!

Sau đó Loan Loan lại khuyên hấn để lại một trong hai con định bán cho thôn trang cho nàng.

Đồ tể này lại vẫn kiên quyết lắc đầu không chịu.

“Vậy không được, thôn trang kia chúng ta đã hứa rồi, sao có thể không giữ lời được. Chưa kể ta cũng không thể đắc tội với người ta.”

Loan Loan hỏi hấn: “Rốt cuộc đó là thôn trang nào thế?”

“Là Tạ gia trang.”

Hóa ra là Tạ gia trang, mọi người hiểu ra, chưa đợi Loan Loan mở miệng, Lai Sinh đã nói tranh: “Vậy anh có thể bán một con nữa cho chúng ta mà. Chị dâu nhà ta quen với Tạ gia trang, hàng năm tàu ấy đều dẫn người lên thôn trang làm công. Anh bán một con cho chúng ta, chắc chắn họ sẽ không nói gì đâu.”

Đồ tể kia nghe xong, sừng sốt: “Làm công, cô chính là người Dương gia thôn hàng năm dẫn người lên thôn trang kia làm công à?”

Loan cười nói: “Đúng.”

Trên mặt đồ tể này liền nở nụ cười. Thì ra mỗi lần giết heo mổ thịt đều có mặt vị đồ tể này, lúc này hắn mới biết nên cũng thân thiết với đám người Loan Loan hơn không ít. Những đồ tể như họ hàng năm có thể đến thôn trang xẻ thịt mấy ngày hoàn toàn là nhờ vào Loan Loan. Hơn nữa quan hệ giữa Loan Loan và Tạ gia rất tốt, hắn liền có chút do dự. Phía thôn trang nhất định người ta sẽ lấy. Hắn đang tính xem có nên bán con chó định giữ lại cho nhà mình cho Loan Loan hay không.

Vợ đồ tể cũng nghĩ thế, nàng nghĩ năm nay có thể phối giống, thì năm sau cũng có thể. Đến lúc đó mà không được nữa còn có thể mang lên thôn trang, hoặc trực tiếp đến tìm Loan Loan để phối giống. Bọn họ bán chó cho Loan Loan, chẳng lẽ chút yêu cầu nhỏ này lại không được.

Bây giờ ấy à, cứ cầm bạc trắng trong tay mới là thật nhất.

Cho nên nàng nói với chồng mình: “Hay là chúng ta bán con chó định giữ lại cho nàng đi, sang năm rồi tính tiếp.”

Loan Loan cũng cười nói: “Đúng vậy, chúng ta thật lòng muốn mua mà.” Dừng lại một chút, nàng nói năng đâu ra đấy: “Lại nói, con chó này là mẹ của đám này, sau này sao mẹ có thể phối giống cùng con được chứ.”

Vợ đồ tể trợn mắt: “Sao mẹ con không phối được, chúng là súc sinh, đâu như người chúng ta.”

Đồ tể đứng bên cạnh cười, rồi nói: “Được rồi, hai con này để cho các người dắt đi hết. Chúng ta đã có chút quen biết, không bằng thế này, hai con chó này tính nết người tám lạng bạc thôi.”

“Như thế sao được.” Vừa nghe đến đây, vợ đồ tể không chịu: “Chúng ta khó khăn lắm mới nuôi được mấy con chó, bớt những hai lạng sao được!”

Đồ tể trừng mắt nhìn vợ một cái, rồi quay sang Loan Loan cười nói: “Mụ vợ ta hạn hẹp, các người đừng để ý.”

“Không sao, mười lạng thì mười lạng, đã ra giá rồi lại đổi cũng không tốt.” Bách Thủ đáp, sau đó lấy mười lạng ra đưa cho đồ tể.

Trên mặt vợ đồ tể cười tươi như hoa, đồ tể thì có chút ngại ngùng. Mua được hai con chó xong mấy người liền về nhà luôn. Dọc đường đi Lai Sinh ôm chặt hai con chó không rời tay. Mạch Thảo cũng cười híp mắt nhìn hai con cún đáng yêu.

Về nhà, Bách Thủ bắt tay vào làm ổ cho hai con cún. Mà Loan Loan thì nhanh chóng đặt ra quy định cho Lai Sinh: cún con chỉ có thể ngủ trong ổ của chúng, không được phép bệ lên giường, cũng không cho mang vào trong phòng, không được ôm nó suốt ngày.

Lai Sinh bĩu môi không chịu.

Loan Loan làm mặt nghiêm nghị: “Hai con chó này phải được tắm thường xuyên, nếu không trên người chúng sẽ có rận. Nếu để cứ suốt ngày ôm chúng, chẳng phải nhà chúng ta sẽ biến thành ổ rận sao? Để không nghe tâu sẽ bán chúng đi. Mua mất năm lạng, bán một lạng, chắc sẽ có người tranh nhau mua.”

Lai Sinh gục đầu, không cam lòng đặt chó con xuống. Con chó nhỏ nhanh chóng thoát khỏi tay Lai Sinh chạy ra sân. Loan Loan cười nói: “Để xem, nó thích sân nhà chúng ta như vậy, nếu cả ngày để đều ôm nó trong lòng, thử hỏi xem nó có thích được không?”

Lai Sinh lắc đầu.

Loan Loan tiếp tục dạy hắn: “Không được ôm nó, nhưng hàng ngày để vẫn có thể chơi cùng nó mà, phải chơi cùng nó mới có thể thân thiết, sau này chờ nó lớn rồi mới nghe lời để...”

Bên kia, ở góc sân bên trái, chính là ở bên ngoài phòng tắm, Bách Thủ đã làm xong một cái ổ nho nhỏ cho hai con cún.

Cún nhỏ mới đầu còn sợ người lạ, chưa đến hai ngày sau đã quen. Người trong thôn thấy nhà Loan Loan đột nhiên nuôi chó thì thấy rất lạ. Mà Lai Sinh hàng ngày cũng không đi chơi nữa, cả ngày đều ở nhà, cơm cũng là do hắn bung cho chó, ngủ cũng là tự hắn bế hai con chó đến ổ.

Loan Loan cũng hết nói nổi.

Đấy đương nhiên là Lai Sinh của ban ngày, vừa đến tối, Lai Sinh liền nấu nước tắm, đổi lại quần áo trên người cho sạch sẽ, còn khó chịu nói: “Thật là bản muốn chết!”

*****

Trồng một cây dẻ vào mùa xuân, đến mùa thu liền thu hoạch được vạn quả!

Một năm trồng hai vụ, bây giờ đã vào lúc gặt lúa. Năm nay trong nhà có thêm vài miếng đất, nhưng lại có thêm người làm. Điều khiến Loan Loan và Bách Thủ khó hiểu nhất chính là, lúc ra ruộng làm, bình thường Loan Loan và Bách Thủ đều phải gọi Lai Sinh đi làm, cùng lắm là chỉ được một canh giờ, sau đó sẽ không thấy người đâu nữa. Giờ có thêm Mạch Thảo, thỉnh thoảng nàng nhắc hắn trở lúa hoặc quét lúa rải rác xung quanh vào một đồng, mặc dù hắn vẫn không ngừng than phiền nhưng làm luôn tay không ngừng.

Lúc hấn muốn lười hay bỏ trốn, Loan Loan và Bách Thủ là hấn, thỉnh thoảng hấn còn mạnh miệng nói: “Đệ mệt!” không thì là “Đệ không làm nữa, hết sức làm rồi. Đệ không ăn cơm nữa là được, không làm nữa đâu.” Đúng kiểu chơi xấu ăn vạ.

Nhưng chỉ cần Mạch Thảo nói, hấn sẽ cúi đầu nói nhỏ đến mức chỉ hấn nghe thấy mà thôi.

Kể từ khi phát hiện ra điều này, Loan Loan và Bách Thủ không bao giờ sai Lai Sinh đi làm nữa. Lúc cần hấn, Loan Loan sẽ nói với Mạch Thảo, sau đó để Mạch Thảo bảo Lai Sinh đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Trộm sổ sách

Edit: Khuê Loạn

Beta: Nora

Đối với hiện tượng này trong lòng Loan Loan và Bách Thủ đều bất chợt nảy sinh cảm giác quái dị, cùng có ý nghĩ vô cùng hoang đường. Nếu Mạch Thảo gả cho Lai Sinh, chẳng phải vừa đẹp sao?

Mặc dù Mạch Thảo là người cảm, nhưng nàng giỏi giang, vóc người cũng xinh đẹp. Ngược lại Lai Sinh chỉ có ban đêm mới được là người bình thường. Người với người đều gặp gỡ vào ban ngày, lấy trí lực của hấn lúc đó, nếu có người khi dễ Mạch Thảo, sao có thể bảo vệ được Mạch Thảo đây. Bách Thủ và Loan Loan cũng không thể cả đời, mỗi thời mỗi khác đều đi theo phía sau hấn.

Cũng có thể chính Mạch Thảo cũng không nguyện ý. Ai muốn suốt ngày kề cận một kẻ ngốc chứ!

Trong lòng hai người cũng chỉ là bất chợt nghĩ đến rồi sau đó vụt ra sau gáy. Đối với chuyện của Mạch Thảo, nếu có người thích hợp vẫn nên thay nàng xem xét mới phải.

Sau mùa gặt, Tạ Nhân về Tạ gia rồi cuộc đã trở lại.

Vừa đến mộ, nghe được chuyện Tạ Tam, Tạ Nhân chỉ biểu thị đã biết, rồi cũng không có bất kỳ biểu hiện nào khác, sau đó liền hỏi Lưu quản sự tình huống trên mộ mấy ngày không có hấn.

Lưu quản sự bẩm báo lại từng chuyện một, nhưng trong lòng cảm thấy Tạ Nhân không một câu quan tâm tới chuyện Dư chương quỹ mang Tạ Tam đi, thật không biết là tư vị gì.

Tạ Tam giúp Tạ Nhân làm nhiều chuyện ở mộ như vậy, nói trắng ra hấn đã phản bội Tạ Dật, hiện không biết Tạ Dật định xử trí Tạ Tam như thế nào. Lần trước trở về thôn trang, hấn có nghe ngóng từ phía Dư chương quỹ. Dư chương quỹ một chút cũng không có biểu lộ gì. Bây giờ không biết sống hay chết!

Ông lại nghĩ tới mình cũng đã làm không ít chuyện cho Tạ Nhân. Cẩn thận ngẫm lại, bản thân ông cũng không làm việc gì có lỗi với Tạ Dật, nghĩ tới đây trong lòng Lưu quản sự mới dễ chịu đi một chút.

Sau khi Tạ Nhân cho Lưu quản sự lui xuống liền tìm Lưu ký trưởng, xem lại một lượt những ghi chép trong những ngày đầu năm. Cuối năm ngoài Tạ Dật không đến mộ, khi mừng năm mới trở về Tạ gia hấn liền hiểu rõ. Việc làm ăn ở Tây Bắc có chút vấn đề, cho nên Tạ Dật vẫn luôn bận rộn. Ở nhà đến hết năm, Tạ Dật liền vội vã rời đi, có lẽ không được bao lâu nữa, đợi xử lý xong chuyện Tây Bắc, Tạ Dật sẽ lại tới mộ. Nghĩ đến chuyện mình chờ đi mấy lượt than đá kia, Tạ Nhân quyết định bảo Lưu ký trưởng chỉnh sửa phần sổ sách này trước.

Lưu ký trưởng cầm lấy sổ sách có chút khó xử: “Sổ sách này nô tài đã làm hai phần, một phần làm theo như thực tế kiểm kê than đá, một phần khác làm theo như yêu cầu của thiếu gia. Mặc dù sổ sách này đã chỉnh lại, nhưng trên núi còn một phần khác, đến lúc đó Nhị thiếu gia vừa xem sẽ nhận ra được thôi ạ.”

Tạ Nhân trầm tư chốc lát, nói: “Người không cần lo lắng, ta đã có biện pháp.” Sau đó ra hiệu cho Lưu ký trưởng đưa lỗ tai tới, hai người ri tai một hồi.

Kể từ khi Tạ Tam đi rồi, những thợ mỏ mỗi ngày đều cười cười nói nói, tựa như cường hào ác bá ức hiếp dân chúng đã bị diệt trừ. Lời Dư chương quỹ nói đêm đó cũng truyền tới tai tất cả mọi người. Đối với chuyện người trên mộ không xử lý chuyện nhà Diêm gia khiến cho họ tức giận, mọi người vốn tưởng rằng đều là chủ ý của Tạ Dật, nhưng hiện giờ ai nấy đều bắt đầu hoài nghi cách giải thích của Tạ Nhân.

Nếu như Tạ Nhân nói dối, điều đó chứng minh hết thảy chuyện này đều là chủ ý của Tạ Nhân. Trước khi Tạ Nhân đến mộ, mọi thứ đều do Tạ Dật làm chủ. Hiện giờ nhiều chuyện đều do Tạ Nhân làm chủ. Nếu như Tạ Nhân đã bắt đầu vu hãm Tạ Dật, như vậy chờ sau khi Tạ Dật trở về, nói không chừng bọn họ sẽ không còn phải hứng chịu sự tức giận của Tạ Nhân nữa. Bởi vì Tạ Dật là con trai trưởng, còn Tạ Nhân chẳng qua chỉ là con của tiểu thiếp!

Có vài người sau khi nghĩ thông suốt liền âm thầm vui vẻ trở lại.

Có người vui vẻ, đương nhiên cũng sẽ có người mặt ủ mày chau.

Từ sau khi Dương Phong có quan hệ tốt với Tạ Nhân, có thể nói mọi chuyện của hắn ở mỏ đều được thuận buồm xuôi gió. Vốn hắn cũng không thân thiết với Tạ Tam, huống chi hắn cũng không đồng ý với những hành động của hắn ta với Hương Tú. Tạ Tam đột nhập vào nhà Loan Loan bị bắt được, hắn càng vô cùng khinh bỉ.

Nếu như Tạ Nhân thật sự bị Tạ Dật hạ bệ, có lẽ sau này những ngày tốt lành của hắn sẽ không còn nữa. Thậm chí Bách Thủ sẽ lại ngồi lên đầu hắn.

Con người thường sẽ vì tranh giành một chút mà khuấy động mọi chuyện đến mức không còn cứu vãn được nữa.

Ban đầu Dương Phong vì con tức kia (tham gia cỗ phần thịt khô với Tạ gia) mà vẫn luôn bất mãn với hai người Bách Thủ, nên luôn có suy nghĩ rõ ràng muốn áp chế Bách Thủ. Lấy quan hệ của Tạ Dật với Bách Thủ và Loan Loan, Bách Thủ ở mỏ nhất định sẽ lại được trọng dụng lần nữa. Khi đó, nhờ may Bách Thủ truy cứu chuyện trước kia, vậy tình cảnh hắn và Bách Thủ liền đảo lộn trở lại!

Nghĩ tới đây, Dương Phong lại nặng nề thở dài. Có lẽ hắn nên tìm cơ hội hoàn toàn làm việc bên cạnh Tam thiếu gia, mà không phải làm việc ở mỏ nữa.

Vừa nghĩ như vậy, hắn đã trông thấy Tạ Nhân đi tới.

Dương Phong còn chưa tới giờ bắt đầu làm việc, lúc này hắn đang ngồi ven đường nghĩ chuyện này. Tạ Nhân nhìn hắn cười ha ha nói: “Tích cực làm việc là đúng, cũng không cần quá tích cực như vậy.”

Dương Phong lập tức đứng lên, nhìn Tạ Nhân cười nói: “Nghe nói Tam thiếu gia đã trở lại, nên ta nghĩ cần tới mỏ sớm một chút, lỡ như có chuyện người cần sai bảo.”

Tạ Nhân nghe vậy liền gật đầu: “Vừa đúng, ta đang có chuyện cần tìm người.”

Dương Phong cung kính, nói: “Xin Tam thiếu gia phân phó.”

Tạ Nhân khoát khoát tay: “Không cần người phải vào chốn nước sôi lửa bỏng gì đâu, không nghiêm trọng như vậy, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Sau đó hướng hắn nháy mắt ra dấu.

Dương Phong ngẩn ra, lập tức đi theo Tạ Nhân tới một chỗ không người. Tạ Nhân ý bảo hắn ghé sát vào, sau đó ở bên tai hắn nói thầm hồi lâu.

Sau khi nghe xong, Dương Phong hoàn toàn giật mình, còn có chút không thể tin được nói: “Không thể nào Tam thiếu gia. Mỗi ngày chúng nô tài đều làm việc rất chăm chỉ, không thể nào có người dám...”

“Áy áy!” Tạ Nhân cắt đứt lời hắn, chậm rãi nói: “Hiện trên mỏ đang thiếu người, như vậy đi, trước ta thăng người làm đội trưởng đội tuần tra. Sau này có cơ hội sẽ thăng người làm đốc công.”

Dương Phong còn có chút không tin. Tạ Tam không còn, hắn liền được thăng làm đốc công, được cai quản toàn bộ mỏ.

Lát sau, đầu óc đang nóng hừng hực của hắn mới trấn định lại được, cẩn thận hỏi: “Không biết Tam thiếu gia muốn nô tài làm chuyện gì?”

Tạ Nhân khẽ mỉm cười: “Không có chuyện gì, chẳng qua chỉ muốn người chọn lúc nào đó đến tìm tiên sinh trưởng phòng (tiên sinh ghi chép sổ sách chứng từ) trên mỏ nói chuyện một lúc.”

Dương Phong há hốc mồm: “Tán... chuyện?”

“Đúng, đến lúc đó người lấy cơ đến nói chuyện với hắn, kéo hắn ra chỗ khác, sau đó ta sẽ cho người đến lấy quyển sổ kia. Ta chỉ cần xem xét một lượt liền biết rốt cuộc hắn có gian dối hay không.”

Về mặt Dương Phong âm tình bất định. Ý Tạ Nhân là các khoản mục nhập vào sổ sách không đúng, hắn muốn trước đối chứng sổ sách, nhưng lại không thể để cho trưởng phòng biết, vì vậy mới bảo Dương Phong tới trưởng phòng dẫn dắt người đi, để hắn lấy sổ sách đi đối chứng. Nhưng nghe tới nghe lui hắn vẫn cảm thấy chuyện này có chút không đúng.

“Sao Tam thiếu gia không trực tiếp đến bảo hắn giao sổ sách ra ạ?”

“Có điều người không biết, tiên sinh trưởng phòng này là người làm sổ sách lâu năm rồi, nếu mà cho hắn biết trước, lỡ như hắn có chuẩn bị thì sao? Còn nữa, hắn thuộc trưởng phòng của nhị ca ta.”

Vậy thì dính líu đến nội đấu Tạ phủ rồi! Đầu Dương Phong có chút ê ẩm. Bị cuốn vào chuyện này có chút không hay, nhưng hắn không thể chống lại được sức hấp dẫn Tạ Nhân đưa ra.

“Giữa ban ngày ban mặt nếu nô tài đến dẫn dắt người trưởng phòng rồi đi, tuy nói khó làm, nhưng không phải không được. Lại nói, trên mỏ có hơn một trăm người, thiếu gia phái người tới lấy sổ sách đi dù không sợ bị nhìn thấy, nhưng nếu hắn phát hiện ra không còn sổ sách nữa thì phải làm sao?”

“Chuyện đẩy người không cần lo lắng, hết thầy ta đều có thu xếp hết rồi. Dù sao sau này cũng sẽ không thể thiếu phần người.”

Nghĩ tới nghĩ lui Dương Phong vẫn quyết định thuận theo Tạ Nhân. Máy chuyện hào môn đại trạch của bọn họ, thứ nông dân như hắn quan tâm nhiều như vậy làm gì. Chẳng qua hắn chỉ nói chuyện cùng tiên sinh trưởng phòng, có việc cũng không đổ đến trên đầu hắn được. Và lại, sau này leo được lên cành cây cao như Tạ Nhân này, trong nhà làm ăn không chỉ càng ngày càng tốt, nói không chừng hắn còn có thể dần thân đến kinh thành. Tâm ý đã quyết, cũng không phải bảo hắn đi giết người phóng hỏa, vì vậy liền gật đầu đồng ý.

Tạ Nhân kéo Dương Phong tới chỗ không người, hai người như vậy như thế thương lượng hồi lâu.

Sau giờ ăn trưa (11h~13h), Tạ Nhân liền tuyên bố Dương Phong được làm đội trưởng đội tuần tra, ở bãi than sẽ sắp xếp người khác thay, toàn đội tuần tra sẽ nghe Dương Phong an bài. Dương Phong cậy vào chức quyền có sẵn quả nhiên cực kì uy phong, làm trò trước mặt Tạ Nhân giáo huấn Bách Thủ và mấy tuần tra viên một lượt, sau đó chủ yếu thu xếp chuyện công việc.

Thấy vẻ mặt tha thiết hâm mộ của người khác nhìn hắn đang làm cao, trong lòng Dương Phong cực kì đắc ý.

Theo kế hoạch, vào xế chiều Dương Phong tuần tra trên núi một vòng, khi đã xong hắn mới lên mỏ tìm tiên sinh trưởng phòng kia tán gẫu trước mấy câu, sau đó lại đi lên mỏ. Đội cả đám thợ đều đã đi lên mỏ, Dương Phong lại tới chỗ tiên sinh trưởng phòng kia nói chuyện tiếp.

Hai người đang nói, có người vác một gùi than từ hầm mỏ ra, chờ sau khi đổ than vào bãi liền bước tới trưởng phòng, bởi vì trước khi vác xuống núi đều phải báo cho tiên sinh ghi vào.

Đúng lúc này Dương Phong lúi kéo tiên sinh trưởng phòng giúp hắn viết gì đó.

“Ôi, ta viết không hay sẽ làm phí tờ giấy này của người mất.” Tiên sinh trưởng phòng cầm lấy bút nhìn Dương Phong nói.

Dương Phong cười nói: “Không sao đâu, tiên sinh trưởng phòng. Nhà chúng ta cũng không biết chữ, ta có theo cha học được vài chữ nhưng làm thơ thì biết phải làm sao? Ông viết chữ đẹp, ở đây có cầu cũng cầu không được, có thể nhờ ông viết cho một bài thơ đó là vinh hạnh của chúng ta chứ!”

“Được rồi!” Tiên sinh trưởng phòng suy nghĩ một chút. Lúc còn trẻ ông có đọc qua không ít sách, đến giờ già rồi người cũng mệt mỏi, chỉ là trong đầu còn có chút kiến thức, đặt bút viết lên hai tờ giấy thật dài Dương Phong đưa.

“Làm ăn thịnh vượng, tiền của dồi dào”

Đây là vẻ trên.

Vừa nhìn chữ viết mạnh mẽ có lực, Dương Phong liền vỗ tay, khen: “Tiên sinh trưởng phòng viết chữ thật đẹp.”

Đúng lúc công nhân đào than ấy cũng sang bên đây nhìn, cười hi hi nói: “Ồ, tiên sinh trưởng phòng ngài còn có thể làm thơ nữa à. Có điều, thấy ông đang viết thơ ta cũng không dám quấy rầy, nhờ ông ghi cho ta một lượt cái đi đã.”

Không đợi tiên sinh trưởng phòng trả lời, Dương Phong liền cười nói: “Người gấp cái gì, khó khăn lắm tiên sinh trưởng phòng mới xuất chiêu, chờ ông giúp ta đề xong thơ sẽ ghi lại cho người, cửa hàng nhà ta còn đang chờ treo lên đây này!”

Thợ đào mỏ kia liền cười nói: “Vây cũng được, hôm nay được mở mang tầm mắt!”

Tiên sinh trưởng phòng vui vẻ ha hả cười lên, liếc nhìn sổ sách trên bàn, nói với thợ đào mỏ kia: “Xin chờ một chút, ta xong ngay đây.”

“Không vội không vội.” Thợ đào mỏ kia nằm úp sấp trên bàn nhìn câu đối cười hi hi.

Không biết từ lúc nào đã có một người đứng sau ba người, thừa dịp không ai chú ý nhẹ nhàng rút lấy quyển sổ, rồi đặt quyển sổ trên tay đã sớm chuẩn bị trước lên bàn.

Tiên sinh trưởng phòng thu bút, hai người Dương Phong lớn tiếng khen một phen, lúc ấy thợ đào mỏ mới thúc giục ông: “Tiên sinh trưởng phòng ghi cho ta cái, ta đang chờ được hết giờ làm đây!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 242: Làm mai.

“Được, được, được thôi!” Tiên sinh trưởng phòng gạch thêm một nét vào sổ, rồi gạch một gạch lên thẻ bài cho người nợ, sau đó ông ta cầm lấy sổ sách, nhưng Dương Phong ở bên cạnh lại thúc giục: “Tiên sinh trưởng phòng, vẫn chưa có hoành phi này. Câu đối hay như vậy, chữ đẹp thế kia, sao có thể thiếu hoành phi được chứ.”

“Được, được, được!” Tiên sinh gấp sổ sách lại, vui vẻ viết thêm một bức hoành phi cho Dương Phong, sau đó rất thỏa mãn ngắm nhìn bài thơ do mình viết. Đã thật lâu chưa đụng tới thơ phú, hôm nay đột nhiên được nghe người khác khen ngợi, trong lòng ông vô cùng phấn khích!

Dương Phong cùng tiên sinh trưởng phòng vừa nói vừa cười xuống núi. Sau đó ông ta cùng hai mươi mấy công nhân của Tạ gia vào ở trong lều. Chia tay tiên sinh trưởng phòng, Dương Phong quay người đi đến chỗ Tạ Nhân hẹn.

Từ xa đã trông thấy có người đem thứ gì đó cho Tạ Nhân, chờ Dương Phong đến gần, người nọ đã rời đi. Dương Phong nhìn sổ sách trong tay Tạ Nhân, nói: “Đã đem đôi chiếu chưa ạ?”

“Xong rồi.” Tạ Nhân gật đầu.

Dương Phong quay nhìn phương hướng người nọ rời đi: “Thợ mỏ kia là do thiếu gia sắp đặt?!”

Tạ Nhân cười mà không nói.

Dương Phong còn có chút lo lắng: “Thiếu gia đánh tráo quyền sở khác, nhưng hai bản có bút tích không giống nhau.”

Tạ Nhân khẽ mỉm cười, không chút lo lắng: “Người biết Lưu ký trưởng bên ta ngoài tính sổ sách, hẳn còn có sở trường gì nữa không?”

“Gì ạ?”

“Mô phỏng nét chữ!”

Dương Phong sửng sốt, tiện đà hiểu được vì sao Tạ Nhân yên tâm như thế.

*****

Gặt lúa, cấy mạ!

Chờ sau khi gặt lúa mạch, đất đai cấy xong lại tới cấy mạ rồi!

Trước kia chỉ biết là Mạch Thảo khéo tay, làm việc nhà chuyên cần, không nghĩ tới cấy mạ cũng rất thạo, có thể sánh cùng Bách Thủ. Trước kia Mạch Thảo không có tiếng tăm gì, hiện Mạch Thảo cũng không có tiếng tăm, nhưng sau khi đến nhà Loan Loan không hề có chuyện bởi vì nàng không có chút tiếng tăm nào mà mọi người không chú ý tới nàng.

Bình thường có vài người luôn tự nhận mình làm việc tài giỏi lúc này cũng không ngăn nổi kinh ngạc: “... Không ngờ cô nương này cũng rất giỏi giang nhỉ!”

Loan Loan cũng cười nói: “Đúng vậy, còn lợi hại hơn cả ta.”

Mẹ Thanh Sơn ghé sát bên tai hâm mộ nói với Loan Loan: “Nhị muội này, nhà cháu vậy mà có người làm giỏi đến rồi đây. Ta thấy việc ngoài đồng này có khi một mình Mạch Thảo cũng làm hết được à.”

Loan Loan nghiêm mặt, sửa lại: “Đại nương, thắm nói vậy là không đúng rồi! Nếu để Mạch Thảo nghe được còn tưởng rằng chúng ta thu lưu (thu nhận và giúp đỡ) cô bé là để nàng làm việc. Cho tới bây giờ cháu và Bách Thủ chưa hề có suy nghĩ này đâu ạ.”

Mẹ Thanh Sơn ha hả cười: “Biết, biết rồi. Chúng ta cũng biết hai vợ chồng cháu có lòng tốt mới thu lưu nàng. Ta chỉ tùy tiện nói một chút ấy mà.”

“Đại nương, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói lung tung được ạ.”

“Được rồi, được rồi. Ta biết rồi.” Mẹ Thanh Sơn liên tục bảo đảm. Sau đó thấp giọng nói: “Cô nương này siêng năng như vậy, vậy mà chẳng có ai ngó ngang tới, thật là đáng tiếc mà. Mà cũng không trách được. Ngay cả chúng ta ở cùng một thôn cũng không biết nàng giỏi giang như vậy, huống chi người khác...” Lại cảm thán: “Cũng là cô nương mệnh khổ, gặp phải cha mẹ như vậy. Nếu ở trong nhà danh tiếng khá hơn chút, chi sợ sớm đã có người đến cầu thân rồi...”

Loan Loan ngồi bên cạnh cũng không đáp lời. Nàng cũng thấy đáng tiếc thay Mạch Thảo, nhưng Hương Tú đã mất, cần gì suốt ngày cứ trách móc một người đã khuất chứ.

Rất nhiều người trong thôn cũng biết Mạch Thảo giỏi giang, từ một cô nương hướng nội, nhát gan, hiếm khi đi ra ngoài, vô cùng đáng thương, bây giờ đã biến thành tài giỏi trong mắt mọi người.

Có lẽ ông trời có mắt, rốt cục bà mối Vương cũng tìm được cho Mạch Thảo một nhà. Bà ta cực kì hưng phấn đi tới nhà Loan Loan. Vào cửa không nói hai lời, trước bụng một chén nước lạnh rót vào miệng, sau đó nhắc ghế sang ngồi cạnh Loan Loan.

“... Vô tình ta nghe được. Vừa lúc ở bên kia có biết một tỷ muội, nên hỏi dùm Mạch Thảo một số chuyện.”

“Không biết là người nào?” Loan Loan vẫn hy vọng có thể tìm cho Mạch Thảo một nhà chồng tốt.

Bà mối Vương cười nói: “Ồ bên sườn núi Lư Bình, họ Đàm. Nói đến nhà này, cũng có chút quan hệ thân thích với Đàm gia đã đính hôn với Tuấn Kỳ.”

Nói đến đây, Loan Loan mới nhớ tới, không phải nói ngày cưới của Dương Tuấn Kỳ đã định vào cuối năm ngoái sao? Sao mãi vẫn chưa thấy động tĩnh.

Nhắc đến chuyện này bà mối Vương liền cười cười: “Là do Dương Tuấn Kỳ không thi đỗ, nên muốn dời lại hai năm nữa mới thành thân, nhưng Đàm gia không chịu. Đã định xong thời gian sao có thể đổi được. Sau lại thương lượng đổi thành năm nay, cụ thể lúc nào vẫn chưa biết.”

Loan Loan chợt hiểu, thì ra là vậy.

Nhưng bà mối Vương lại xấu xa cười một tiếng: “Đây là lời Tuấn Kỳ nói với bên ngoài thôi. Nhưng dựa theo nguồn tin ta có được, hình như do Dương Tuấn Kỳ không thi đỗ nên Đàm gia có chút hối hận, bảo đã đi miếu bói quẻ, nói năm nay nhà bọn họ không nên cưới gả. Cháu nói xem lời này gặt được ai chứ? Ban đầu rõ ràng đã định xong ngày, giờ lại nói không tốt, sao có thể như vậy được. Thật ra những điều này là do Đàm gia cố ý muốn trì hoãn, muốn chờ xem lần sau Dương Tuấn Kỳ có thể thi đỗ hay không thôi.”

Loan Loan khẽ giật mình: “Cô nương Đàm gia kia cũng không còn nhỏ nữa, nếu đợi thêm ba năm, chẳng phải...?”

“Cho nên, chuyện này hai nhà còn đang thương lượng kia kìa.” Sau đó thần thần bí bí dặn dò nàng: “Ta cũng là nghe tỷ muội bên kia nói, cháu đừng nói lại với ai nha.”

Lại nói tiếp chuyện Mạch Thảo.

“Đàm gia kia có hai đứa con trai. Lão Đại đã thành thân rồi. Lão Nhị năm nay cũng hai mươi hai, là do vẫn chưa có người thích hợp. Điều kiện trong nhà cũng khá. Mạch Thảo đi qua nhất định sẽ không phải chịu khổ túng thiếu. Có điều người đó hơi kém, không được tuấn tú bằng lão đại.”

Loan Loan do dự: “Có gì thiếu kém?”

“Sao mà nói được, mỗi người đều có yêu cầu khác nhau. Dù sao mất mũi tai mọi thứ đều không thiếu, khụ... Nếu không cứ lấy nhà cháu ra so đi, không được tuấn tú như Lai Sinh, cũng không giống Bách Thủ mày rậm mắt to, ngũ quan cũng thường mà thôi, là một anh nông dân thực thụ.”

“Dạ” Không sao cả, nam tử quá tuấn sẽ hoa tâm, nhưng là: “Có điều kiện vì sao vẫn chưa lập gia đình?”

“Ta cũng nghĩ tới chuyện này, cho nên, sau ta lại tìm tỷ muội thôn bên kia làm rõ, thì ra là Đàm lão nhị này làm gì cũng được, chỉ là quá thật thà.”

Người đang hoàng, có trách nhiệm

“Vậy đến tột cùng có bao nhiêu thật thà?”

“Vị như ai nấy đều bận rộn chuyện ruộng đồng, nếu có người nhờ hấn làm giúp, lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ hai câu, hấn sẵn sàng bỏ lại chuyện nhà mình đi giúp người khác trước, rồi mới về làm cho nhà hấn sau.”

Loại người này không phải là quá nhiệt tình, hay nghe lời nịnh nọt sao? Sau này Mạch Thảo gả đi có phải sẽ mệt mỏi hay không?

Sau đó nàng lại nghe bà mối Vương nói: “Những chuyện này đều là tỷ muội kia của ta nói. Có điều, ta cảm thấy chuyện này hay là các cháu đi xem giúp Mạch Thảo trước đi. Gặp rồi trong lòng cũng thấy yên tâm, tránh cho lỡ như có chuyện gì, ta có lòng tốt lại thành làm chuyện xấu.”

Loan Loan gật đầu, đó là dĩ nhiên. Nàng cũng có ý định này. Mạch Thảo ở nhà nàng, tùy tiện tìm người gả đi, vạn nhất Mạch Thảo gả cho người không tốt, sau này người bên ngoài không chừng sẽ lới chuyện này ra nói.

Buổi tối, Loan Loan cùng thương lượng với Bách Thủ và Mạch Thảo. Bách Thủ cũng đồng ý. Mạch Thảo xấu hổ cúi đầu không nói gì.

Hôm sau, sau bữa trưa bà mối Vương lại tới nữa.

“Đôi phương đồng ý. Có điều, để tránh làm mọi người ngại, nói là gặp mặt là được rồi.”

Đôi phương thận trọng như vậy là đúng.

Đương nhiên Loan Loan đồng ý. Thời gian định sẽ là ngày mốt.

Đúng lúc ngày mốt đi chợ, Bách Thủ lại có thời gian. Ăn xong điểm tâm, Loan Loan cùng Bách Thủ bế con ra chợ, để Mạch Thảo và Lai Sinh giữ nhà.

Ở cổng chợ đã thấy bà mối Vương. Loan Loan nhìn lướt qua chung quanh, không còn thấy ai khác nữa.

Bà mối Vương hiểu ý, nhận lấy đứa bé trên tay nàng trêu chọc hai câu, sau đó nói: “Người đang chờ phía trước, đều đứng ở đây sẽ dễ làm người khác chú ý.”

Bách Thủ đem xe trâu buộc đằng sau sạp hàng một người quen. Sau đó ba người ôm hài tử vào chợ. Thời gian này còn sớm, người đi chợ chưa nhiều lắm. Đi được một đoạn đường ngắn, bà mối Vương thấp giọng nói bên cạnh: “Mấy người đứng giữa đường ở phía trước đó.”

Loan Loan ngẩng đầu nhìn lại, ở giữa đường quả nhiên có ba người đứng, hai già một trẻ. Nói vậy hai vị lớn tuổi phía bên kia hẳn là cha mẹ Đàm lão nhị.

Đang suy nghĩ đã nghe bà mối Vương âm thầm giới thiệu cho nàng. Nàng đã đoán đúng, hai vị lớn tuổi kia đúng là cha mẹ Đàm lão nhị, nam tử trẻ tuổi còn lại chính là Đàm lão nhị.

Mắt thấy đã đi đến gần, bà mối Vương lập tức chào hỏi mẹ Đàm lão nhị: “Ô, Đại tỷ tỷ, hôm nay các người cũng đi chợ à!”

Mẹ Đàm lão nhị hiển nhiên cũng đã thấy bọn họ, cười chào hỏi cùng bà mối Vương: “Đúng vậy, thật là trùng hợp.” Ánh mắt liếc nhìn Loan Loan và Bách Thủ.

Đang nói chuyện, Đàm lão nhị vẫn luôn quay lưng về phía bên này đã xoay người lại.

Tướng mạo quả đúng như lời đồn, không đẹp cũng không xấu. Tình cảnh Mạch Thảo đặc thù, cố mà sống cũng được.

Thấy hai người Loan Loan, ánh mắt Đàm lão nhị còn có chút mờ mịt, lúc này mẹ Đàm lão nhị nhét giỏ vào trong tay hắn, nói: “Đi mua miếng thịt để mai ăn đi.”

Đàm lão nhị thu hồi ánh mắt, thành thật cầm lấy giỏ đi đến hàng thịt.

Sau đó Bà mối Vương vừa cười vừa giới thiệu với mẹ Đàm lão nhị: “Đây là Bách Thủ huynh đệ, đây là Nhị muội.”

Chào hỏi xong, bà mối Vương cùng mẹ Đàm lão nhị chuyện trò hai câu rồi mấy người liền tách ra. Loan Loan, Bách Thủ, bà mối Vương đi về phía chợ, nếu đã tới cũng nên thuận tiện mua vài món đồ về.

Vừa đi bà mối Vương còn vừa hỏi Loan Loan: “Như thế nào?”

“Vóc người bình thường, còn tính tình không biết thế nào.”

Nghe nói có vài người cười nhau mà ngay cả mặt mũi hai bên cũng không thấy, trước đó cha mẹ cũng không đi gặp nhau, chỉ nghe bà mối giới thiệu, gần đến giờ thành thân, đêm đó mới biết được đối phương lớn lên là đẹp là tròn. Gặp được nam nhân tốt coi như là mệnh tốt, tìm đúng nhà chồng, tính tình không tốt cũng chỉ có thể cam chịu.

Nàng gặp Đàm lão nhị như vậy, trừ tướng mạo ra thì thật sự không thể nhìn ra được chuyện gì nữa, không được tự do yêu đương như ở hiện đại. Cũng coi như vận khí của nàng tốt, vậy mà tìm được nam nhân tốt như Bách Thủ.

Bà mối Vương khuyên hai người Loan Loan trở về nói với Mạch Thảo một tiếng, nên thương lượng xem thế nào, dù sao đây cũng là chuyện cả đời cần phải suy nghĩ thật kỹ, sau đó bà ta tự mình đi chợ.

Loan Loan và Bách Thủ mua xong đồ hai người cần rồi thông thả đi ra khu chợ, đi qua hàng thịt Đàm lão nhị mới vừa mua thịt, đột nhiên nàng nhìn thấy Vương Tiểu Thảo từ bên trong đi ra.

Vương Tiểu Thảo cũng nhìn thấy hai người, lập tức đi tới.

“Nhị tỷ, Nhị tỷ phụ, hai người đi chợ sao?”

“Đúng vậy. Muội đang làm gì thế?”

Sau khi thành thân với Ngưu Sơn, tính tình Vương Tiểu Thảo thay đổi rất nhiều.

Vương Tiểu Thảo cười nói: “Cửa hàng dùng hết thịt rồi, muội tới gặp Lý sư phụ đặt một ít để sáng mai làm bánh bao thịt, thuận tiện mua thêm một chút về ăn, vì vậy đợi ở đây một lúc.” Sau đó cười dài không ngớt: “Gần đây có chút thèm ăn, nó muốn ăn thịt béo.”

Loan Loan nhìn bụng nàng nhô lên cao: “Nó á hả?”

Vương Tiểu Thảo thỏa mãn sờ sờ bụng, cảm giác được đứa nhỏ trong bụng đá một cước, nàng lập tức vui mừng kêu lên: “Nhị tỷ, nó vừa đá muội nè.”

Loan Loan ha hả cười: “Thế á, chờ lúc đứa bé chui ra, thấy cánh tay bắp chân nhỏ đá tới đá lui còn thú vị hơn đây.” Nhớ tới lời nàng vừa nói, lại hỏi: “Muội nói hồi nãy đợi trong kia một lúc lâu?”

“Dạ đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Ngốc trong ngốc

Loan Loan kéo Vương Tiểu Thảo đến một góc không người, thì thầm hỏi: “Lúc này muội chờ trong đó có nhìn thấy một người đàn ông cao cao, đen đen, tay cầm giỏ đến mua thịt không?”

Vương Tiểu Thảo nghĩ ngợi một chút, hỏi nàng: “Có phải là cái người đầu óc có vấn đề không?”

“Hồi này có người đàn ông vừa cao vừa đen cầm giỏ đến mua thịt. Hắn cầm giỏ trên tay, nhận thịt xong lại không trả tiền. Ông chủ Lý không cho hắn đi, hắn còn không chịu. Hỏi hắn sao lại không trả tiền? Hắn liền nói mẹ hắn chỉ đưa giỏ cho hắn, bảo hắn đi mua thịt, không đưa bạc cho hắn, cho nên không cần trả tiền. Tỷ nói xem người như vậy không phải kẻ ngốc thì là gì?”

Loan Loan và Bách Thủ nhất thời không nói nên lời, chẳng lẽ trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy sao? Hay là Vương Tiểu Thảo nhận nhầm người rồi?

Thấy vẻ mặt hai người hình như không tin, Vương Tiểu Thảo lại nói: “Nhị tỷ, chuyện tỷ nói xảy ra hồi nào vậy, muội đứng đó cũng được một khắc á (15phút).”

Về mặt Loan Loan có chút khó coi: “Hình như cũng xảy ra vào lúc đó.” Đàm Nhị mặc dù không nói chuyện, nhưng không hề có vẻ như đầu óc hắn có vấn đề. Loan Loan chưa từ bỏ, lại hỏi tiếp: “Sau đó thì sao? Muội còn gặp được người nào khác không?”

“Có ạ! Sau đó lại có thêm một nam một nữ nữa, là cha mẹ hắn. Muội nghe thấy hắn gọi họ như vậy.” Sau đó Vương Tiểu Thảo tả lại dáng vẻ của hai vợ chồng đó.

Nhất thời Loan Loan và Bách Thủ cảm thấy rất ảo não. Chẳng lẽ người nhà họ Đàm cho rằng nhà nàng có Lai Sinh, nên định đưa thêm một người ngốc đến lừa gạt nhà nàng sao? Nhưng nghe lời Vương Tiểu Thảo kể thì Đàm Nhị kia còn không bằng cả Lai Sinh!

Đây là sự thành thực mà tỷ muội của bà mối Vương nói sao?

Hóa ra có người cho rằng cả nhà nàng đều là đồ ngu!

Xế chiều, Loan Loan gặp bà mối Vương, phần nộ nói cho bà biết.

Bà mối Vương cũng không tin lắm: “Muội muội cháu không nhìn nhầm chứ?”

“Cháu cũng hy vọng là muội ấy nhìn nhầm, nhưng muội ấy miêu tả giống hệt Đàm Nhị. Chưa kể, muội ấy còn phải nói xấu Đàm Nhị sao?”

Bà mối Vương nhất thời cảm thấy có lỗi: “Ôi chao, cháu xem ta đã làm chuyện gì này, vốn tưởng tìm được người trong sạch, ai ngờ nhà họ Đàm lại có suy nghĩ như thế, lại coi chúng ta đều là kẻ ngốc chắc?”

Việc này đúng là không thể trách tất cả người nhà họ Đàm, muốn trách thì phải trách tỷ muội của bà mối Vương nói không rõ ràng. Người ngốc cũng có thể dùng từ thành thật để miêu tả sao?

Bà mối Vương cũng tức giận: “Ta nhất định sẽ đi tìm muội muội ta, lại dám lừa ta như thế.” Sau này bà ta nhớ lại cuộc nói chuyện với tỷ muội lúc đó, liền vỗ trán, kéo tay Loan Loan xấu hổ nói: “Nhị muội, ta nói thật nhé, đều tại ta cả! Đúng là tỷ muội ta có nói Đàm Nhị vô cùng thành thật. Nhưng khi đó nàng cũng nhắc ta đề cho hai bên gặp nhau đã, giọng điệu cũng là lạ. Thật là, do ta không hiểu mà!”

Loan Loan ngây người, thế thì nàng còn có thể nói gì được nữa.

“Nhị muội, hay là cứ mắng ta vài câu đi, chứ đừng giận ta nhé!”

Nhìn dáng vẻ tự trách của bà mối Vương, Loan Loan chỉ có thể nhẫn nhịn nở nụ cười: “Ồi dào, không có gì, chỉ là không có duyên phận thôi. May mà phát hiện sớm.”

Bà mối Vương vội gạt đầu: “Đừng đừng, xem ta làm gì này. Cháu yên tâm, việc này chỉ có mấy người chúng ta biết thôi, sẽ không còn ai khác biết nữa đâu.”

Hôm sau bà mối Vương đi đến thôn Đàm gia gặp tỷ muội. Đàm Nhị kia đúng là kẻ ngốc, còn không bằng cả Lai Sinh, ít nhất Lai Sinh còn biết mua đồ phải trả tiền, những chuyện phức tạp hắn không hiểu được đã đành, nhưng mấy chuyện nhỏ mà Đàm Nhị cũng không hiểu nổi.

Hôm đó tỷ muội của bà mối Vương vốn định nói rõ ràng cho bà biết, nhưng lúc hai người đang nói chuyện thì có một người thân thích không cùng chi của nhà họ Đàm tới, cho nên, bà ta mới không nói rõ ràng được. Đợi đến khi bà ta định nói rõ ràng thì bà mối Vương đã vội vã ra về.

Vốn muốn tìm một nhà chồng tốt cho Mạch Thảo không ngờ lại gặp phải chuyện phiền lòng như vậy. Xem ra việc này cũng không thể gấp được, chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi!

Loan Loan đang cảm thấy sốt ruột thì Tạ Dật đến.

Lúc ấy nàng đang làm cỏ ngoài ruộng, Mạch Thảo chạy ra tìm nàng, bảo có người đến tìm. Lúc đó Bách Thủ lại đang ở trên mỏ.

Loan Loan đi cùng Mạch Thảo về đến nhà thì thấy Tạ Dật đang thành thoi ngắm vườn rau mới của nhà nàng. Bên cạnh hắn không thấy những người khác, nô tài thường mang theo cũng không thấy, tùy tùng cũng không thấy đâu.

Trường sam khẽ lay, lớp lớp quần áo, dáng người cao ráo rần rỏi cùng một thân chính khí, chỉ nhìn bóng lưng cũng khiến người khác nảy sinh thiện cảm.

Khó trách mọi người thường nói tướng tại tâm sinh, tâm tính của một người sẽ ảnh hưởng đến khí chất của người đó.

Loại người tâm thuật bất chính như Tạ Nhân thì trên người không thể nào có được loại khí chất này.

Lúc Tạ Dật nhìn thấy Loan Loan không khỏi hai mắt tỏa sáng, cười híp mắt, thành thực vỗ tay hướng về phía nàng: “Đã lâu không gặp Bách Thủ huynh đệ, hôm nay đặc biệt đến chơi một chút.”

Loan Loan cười nói: “Hôm nay Bách Thủ đang làm trên mỏ, không biết Nhị thiếu gia đến có việc gì?”

Tạ Dật lắc đầu thờ dãi: “Đã lâu không tới nên thành người xa lạ rồi sao? Hiếm lắm mới đến được một hôm cũng không mời ta uống trà.”

Loan Loan cười một tiếng, không ngờ Tạ Dật cũng có khiếu hài hước, sau đó liền nói: “Mời Nhị thiếu gia ngồi xuống trước đã.” Sau đó nàng đi đến nhà bếp đun nước. Mạch Thảo lấy giúp gói trà đến. Pha trà xong, Loan Loan đặt lên ghế cạnh Tạ Dật, làm động tác mời.

Tạ Dật bung chén lên ngửi, gạt đầu, thổi thổi cánh hoa cúc trên mặt nước, nhấp một ngụm, rồi nhú mồm, sau đó chậm rãi đặt chén lại lên ghế.

Loan Loan ngạc nhiên, vội nói: “Trà nông thôn không bằng được của quý phủ, mong Nhị thiếu gia không chê.”

Tạ Dật nhìn Loan Loan, chân mày vẫn nhíu, sau đó chỉ vào chén trà: “Quá nóng!”

Suýt nữa thì Loan Loan bật cười thành tiếng, nước vừa đun sôi không nóng mới là lạ đó. Người này bị bỏng mà còn có thể giả vờ như thế, quả nhiên là cao nhân!

Nàng khó xử nói: “Lúc này vừa đun nước xong, chưa kịp nói với Nhị thiếu gia, ngài đừng tức giận nhé.”

Tạ Dật cười cười, khoát tay: “Ta tức giận gì chứ, cô chỉ cho ta một cách kiếm được nhiều tiền như vậy, cảm tạ cô còn không kịp nữa là!”

Loan Loan nghe thấy thì vui mừng: “Không biết ở kinh thành thịt nướng bán được không?”

Tạ Dật cầm chiếc quạt trong tay thoải mái gõ gõ, hào hứng nói: “Không ai đến quán rượu Phúc Sinh mà không ăn món đó cả, món cô chế ra đúng là quá hút khách. Mỗi ngày khách đến hầu như đều gọi món thịt nướng. Lúc đó phải phai mấy vị đầu bếp được đào tạo đến kinh thành, có thể nói là bạc cháy cuộn cuộn vào túi lâu không ngớt!”

Loan Loan cũng rất vui vẻ: “Không phải rất tốt sao, bây giờ sợ rằng không có túi lâu nào khác có thể sánh được với quán rượu Phúc Sinh nữa đâu.”

“Đương nhiên rồi!” Tạ Dật nói chuyện với Loan Loan giống như bằng hữu lâu năm, trong lời nói còn mang theo sự vinh dự.

Lúc nói chuyện, Tạ Dật lấy từ trong người ra hai tờ ngân phiếu đưa ra trước mặt Loan Loan, cười nói: “Đây là tiền lãi chia trong nửa năm của thịt nướng.”

Loan Loan cảm lên nhìn, thật đúng là hai tấm ngân phiếu một ngàn lượng, nàng hưng phấn suýt nữa thì nhảy lên. Hai ngàn lượng đó nha. Ở hiện đại giống như một người nông dân trung thực chỉ sau một đêm đột nhiên có vài chục vạn, thậm chí là trên trăm vạn. Đây là tâm trạng như thế nào? Máu trong người giống như đang sôi lên. Phấn khích, quá phấn khích...

Nghĩ lại, bọn họ còn được hai ngàn lượng, không phải Tạ Dật được lãi nhiều lắm sao!

Thật hận, không thể quay lại được. Nếu như lúc đó nàng và Bách Thủ có hai ngàn ngàn lượng làm tiền vốn, vậy thì bây giờ người ngồi đếm bạc ở tiền trang (ngân hàng) đã là hai người rồi!

Được cái nàng cũng không phải người có lòng tham, mới đầu thu vào đã khá quan như thế, tin rằng sau này thu vào sẽ càng nhiều hơn. Nghĩ đến việc sau này bọn họ không cần làm gì cũng có nguồn thu khá quan như thế, càng không cần phải lo ăn mặc, miệng Loan Loan cười ngoác đến tận mang tai.

Đội nàng qua cơn phấn khích, Tạ Dật nói: “Việc này bắt đầu từ cuối năm, sau khi ta đi một tháng, còn tháng có lãi cao nhất chưa được tính vào đâu.”

Loan Loan há hốc mồm, nàng ngờ ngẩn không biết nên nói gì. Vốn nghĩ rằng đây là tiền lãi của cả nửa năm, không ngờ còn một tháng làm ăn tốt nhất chưa chia lãi.

Ôi cha, mẹ ơi! Trong lòng nàng đã dần nghĩ đến việc chi tiêu hai ngàn lượng bạc này như thế nào rồi!

Tạ Dật cười híp mắt nhìn Loan Loan, tuyệt không hề ghét bỏ biểu hiện mê tiền của nàng. Ai mà không thích tiền, mặc dù lúc làm việc nàng thể hiện ra sự khôn khéo không ngờ đến, nhưng nàng làm việc ngay thẳng, không giống những người khác, đây cũng là nguyên nhân Tạ Dật đồng ý hợp tác với nàng.

Loan Loan cẩn thận cắt ngân phiếu vào trong người, sau đó nhiệt tình mời Tạ Dật: “Nhị thiếu gia uống trà đi, người đi xa đến đây nhất định đã khát lắm rồi, uống thêm mấy ngụm nữa đi.”

Tạ Dật mỉm cười, bụng chén lên đáp: “Ừm” sau đó uống hai ngụm cạn sạch nửa chén nước trà.

Đúng lúc Mạch Thảo đi ra xách theo nước châm trà. Sau khi nhìn thấy Mạch Thảo, Tạ Dật ngẩn ra, lúc này mới để ý hóa ra khi hắn nói chuyện với Loan Loan, không ngờ trong sân còn có người thứ ba, hỏi nàng: “Đây là muội muội của cô à?”

Loan Loan lắc đầu: “Đây là Mạch Thảo, là người trong thôn chúng tôi...” Sau đó nàng kể lại chuyện của Mạch Thảo và Hương Tú cho hắn nghe: “... Bấy giờ mẹ nàng mất rồi, đêm nàng ở nhà một mình không an toàn, cho nên từ đó đến nay đều ở cùng chỗ với chúng ta.”

Tạ Dật nhú mày, nhẹ gật đầu.

Nếu đã nói đến đây thì phải nhắc đến chuyện của Tạ Tam.

Loan Loan ngồi thẳng người, nhìn Tạ Dật nhú mày nói: “... Tin rằng Nhị thiếu gia ít nhiều cũng đã nghe nói đến chuyện của mẹ Mạch Thảo. Mặc dù hai vợ chồng đã ly hôn, nhưng nàng ấy là một người phụ nữ kiên cường, một mình nuôi Mạch Thảo lớn lên. Nếu nàng ấy là người nghĩ quẩn như vậy, thì sao có thể vượt qua được nhiều khó khăn như thế, chịu đựng biết bao khổ cực để nuôi Mạch Thảo lớn thành người được đây?”

“Cho nên...” Tạ Dật nhìn nàng.

“Cho nên, Hương Tú không thể nào vô duyên vô cớ tự sát được.”

Loan Loan nói rất kiên định, Tạ Dật nhú chặt lông mày, chốc lát sau, hắn nói: “Cô yên tâm, việc này ta nhất định sẽ cho Mạch Thảo cô nương một lời giải thích.” Sau đó hắn lại nói: “Chuyện làm ăn bên Tây Bắc có chút vấn đề, ta ở bên này không được mấy ngày, có việc gì cô có thể trực tiếp đi tìm Dư chương quỹ.”

Có đệ đệ người ở đây, thì cho dù có tìm Dư chương quỹ cũng không làm được chuyện gì đâu à!

Nhưng những lời này Loan Loan không tiện nói ra miệng.

“Khi ta không ở đây, có một số việc hai người nhớ chú ý kỹ.” Nói xong, Tạ Dật đứng dậy, sau đó lại nghĩ đến chuyện gì, nói với Loan Loan: “Trên mộ bây giờ thiếu đốc công, để Bách Thủ huynh đệ làm được không?”

Loan Loan còn chưa kịp phản ứng, Tạ Dật đã đi đến cổng, nói: “Ta còn có việc phải đi trước.”

Đúng lúc Dư chương quỹ từ ngoài đi vào, vội nói với Tạ Dật: “Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia vừa đi lên mộ.”

Tạ Dật gật đầu, Loan Loan vội gọi với theo hắn: “Nhị thiếu gia, không biết sau này ngài có rảnh lúc nào không? Tạ Tam nhân lúc trời tối treo tường vào nhà ta, định ăn trộm, mong Nhị thiếu gia làm chủ cho chúng ta.”

Tạ Dật giờ tay lên rồi ra khỏi sân.

Loan Loan kinh ngạc nhìn về phía cổng, không biết hắn giờ tay lên là có ý gì? Quân hay không quân đây?

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Tạ Dật tới

Lúc này Dư chương quỹ còn chưa ra khỏi cửa viện đã vội vã quay trở lại, thấp giọng nói vài câu với Loan Loan: “Sau này đừng nhắc đến Tạ Tam trước mặt Nhị thiếu gia. Chuyện này chắc chắn phải nhắc nhở các người, liên quan tới Mạch Thảo cô nương cũng vậy thôi. Nhị thiếu gia hiện rất tức giận!” Trước khi đi lại hạ giọng nói: “Nhị thiếu gia đã chặt chân Tạ Tam!”

Loan Loan đứng tại chỗ một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần.

Tạ Dật đương nhiên tức giận. Là hắn tự mình cho phép Tạ Tam đến mộ, thế nhưng tên kia lại rời bỏ hắn đi làm chân chạy cho Tạ Nhân. Hiện còn làm ra chuyện thất lương mất thể diện như thế, đây quả thực là đánh vào mặt Tạ Dật. Cho nên hắn tức, hắn giận, có lẽ chặt chân Tạ Tam mới chỉ là mở đầu thôi.

Nghĩ tới đây, tâm tình Loan Loan nhất thời rất phấn khởi!

Bên kia, Tạ Nhân đang nói chuyện với Dương Phong trên mỏ thì thấy gã sai vặt thân cận của hắn thờ hồng học chạy tới.

“Thiếu gia, thiếu gia, Nhị thiếu gia tới.”

Tạ Nhân liếc nhìn phương hướng dưới núi, ra dấu bảo Dương Phong rời đi trước. Dương Phong vừa mới đi, Tạ Dật liền lên tới.

Tạ Nhân lập tức cười ngênh đón: “Sao hôm nay Nhị ca tới đây thế, cũng không báo trước cho đệ đệ một tiếng, để đệ thuận tiện phái người đi đón.”

Tạ Dật khẽ mỉm cười: “Không sao.” Quét ánh mắt nhìn khắp mỏ một lượt, nói: “Bạn lắm không?”

Tạ Nhân ngôn từ khẩn thiết: “Nhị ca giao mỏ lại cho đệ quản lý, đương nhiên đệ phải đền tâm một chút chứ.” Sau đó chủ động tường thuật lại sự việc trong mỏ cho Tạ Dật biết: “... Cho nên, năm nay lượng than đá càng ngày càng nhiều.”

Tạ Dật gật đầu: “Như vậy cũng tốt. Sau này trên mỏ phiền đệ đền tâm nhiều một chút.”

Tạ Nhân vui mừng, nói: “Nhị ca hãy yên tâm.”

Sau đó lại nghe Tạ Dật nói: “Đệ cũng biết khu mỏ này Tạ gia chúng ta lấy được không dễ dàng, vì vậy không thể để xảy ra bất kì chuyện gì được. Đặc biệt là than đá này phải coi sóc cẩn thận, đệ phòng có người tự ý chuyển ra ngoài. Vị kia ở kinh thành không phải người dễ trêu, sổ ghi chép của chúng ta đều phải chính xác rõ ràng đưa qua, trong mắt của hắn không chứa được một chút hạt cát nào.”

Trong lòng Tạ Nhân giật nảy một cái, lập tức cung kính đáp: “Nhị ca, huynh yên tâm đi, trên mỏ có đệ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Tốt, ta phải vội đi Tây Bắc một chuyến, hai ngày sau sẽ đi.” Ngừng một chút nói: “Nghe nói dưới chân núi đệ cũng bố trí một người ghi chép?”

“Đạ, trên dưới đều an bài một người, như vậy thuận tiện cho việc đối chiếu sổ sách.” Tạ Nhân nói.

Tạ Dật vừa lòng gật đầu: “Biện pháp này không tệ. Chỉ là, cuối năm ngoái ta không tới đây, bây giờ đệ liền gọi người đem sổ sách tới cho ta xem.”

Tạ Nhân khẽ giật mình, có chút chần chờ nói: “Hay là nhị ca chờ thêm hai ngày nữa đi? Đệ cũng vừa tới mỏ thôi. Sổ sách ngày tết còn chưa xem qua, chờ đệ sửa sang từng phần sổ sách lại cho rõ ràng rồi sẽ tự mình đưa qua cho huynh sau?”

“Vây...” Tạ Dật suy nghĩ một chút ý muốn trước đó của mình, sau đành nói: “Thôi khỏi đi, đã vậy để lần sau ta tới xem cũng được. Còn chuyện này nữa, ta cho Dương Bách Thủ lên làm đốc công rồi.” Xoay người nói với Lưu quản sự ở bên cạnh: “Sau này hắn có chỗ nào không hiểu ngươi phải chỉ bảo cho hắn, có chuyện gì cứ trực tiếp tới tìm ta.”

Nghe được lời Tạ Dật, trong lòng Tạ Nhân vừa mới sinh ra ý mừng lại không còn một mảnh, cười cười nói với Tạ Dật: “Bách Thủ huynh đệ không tệ, quản sự rất kiên định.”

Tạ Dật dạo quanh mỏ một vòng, sau lại nhìn nhìn dưới núi một chút mới rời đi.

Chờ Tạ Dật vừa đi, Tạ Nhân liền tìm đến Lưu ký trưởng: “Thấy thế nào?”

Lưu ký trưởng chấp tay đáp lời: “Bẩm Tam thiếu gia, nô tài nhìn kỹ rồi, quả thật sổ sách không giống với chúng ta, mỗi một lượt đều có ghi lại. Có cần nô tài chỉnh sửa lại sổ sách này không ạ?”

Tạ Nhân đưa tay ngăn lại: “Không cần, sửa cái gì mà sửa.” Sau đó ngừng lại chút, hoài nghi nhìn về phía Lưu ký trưởng: “Ngươi phỏng theo bản sổ sách gốc có thể bảo đảm bản thân hắn cũng không nhận ra không?”

Lưu ký trưởng cười đắc ý: “Tam thiếu gia người cứ yên tâm, thầy dạy trước kia của nô tài ở kinh thành được xưng là cao thủ lâm mô (bắt chước nét chữ). Nô tài không được chân truyền hết cả, nhưng cũng giống đến bảy phần, đảm bảo sổ sách của chủ nhân nó cũng nhìn không ra điểm khác biệt.”

Tạ Nhân hài lòng cười cười: “Nếu đã vậy thì tốt. Máy ngày này ngươi cứ ghi chi tiết các khoản là được. Nhớ, bắt đầu từ sổ mới làm thêm một quyển nữa, chuẩn bị sau này dùng.”

Lưu ký trưởng ngầm hiểu trong lòng, biết Tạ Nhân sợ rằng sẽ còn có mấy lần chuyển sổ lượng lớn than đá đi nữa. Sau đó hắn lấy ra một quyển sổ sách đưa cho Tạ Nhân, thấp giọng nói: “Đây là sổ sách của trưởng phòng kia, Tam thiếu gia thấy nên làm sao bây giờ?”

Tạ Nhân cầm quyển sổ qua, lại đem bản sao sổ sách thứ ba của Lưu ký trưởng. So sánh hai bản, bút ký quả thật giống nhau như đúc. Trả bản sao này lại cho Lưu ký trưởng, Tạ Nhân cầm đi quyển sổ gốc của trưởng phòng kia.

Trở lại khách điểm, Tạ Nhân lập tức cài chốt cửa, ném quyển sổ vào trong chậu đốt, đợi đến khi toàn bộ hóa thành tro bụi lúc này mới lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Trưởng phòng đã không còn bản gốc, hiện trên tay hắn là một quyển sổ giả do Lưu ký trưởng làm, cho dù sau này sự việc bại lộ, cũng đã không còn chứng cứ nữa.

Tạ Nhân ha ha cười một tiếng, nghĩ tới mấy lần tự vận chuyển than đá đi ra ngoài đổi lấy một chồng ngân phiếu, còn nhiều hơn mười năm tiền tiêu hàng

tháng của hắn ở trong phủ. Hắn thầm quyết định trong lòng thừa dịp Tạ Dật đi Tây Bắc lại tiếp tục kiếm vài tấm ngân phiếu nữa.

Mặc dù ở Tạ phủ hắn được lão gia từ yêu thích, nhưng dù sao hắn cũng là con tiểu thiếp. Mẹ hắn chỉ là thiếp thất. Nói cho cùng, nếu cha hắn thật lòng thương yêu mẹ hắn đã giao việc làm ăn của Tạ gia cho hắn xử lý. Từ hồi nhỏ hơn hắn hai tuổi Tạ Dật đã ra ngoài xử lý chuyện làm ăn cho Tạ gia rồi. Rốt cuộc đích – thứ có khác. Tạ Nhân phải vì chuyện sau này của mình mà tính toán.

Tạ Dật nói chuyện với Tạ Nhân, Lưu quản sự ở một bên nghe được rõ ràng, mấy ngày nay trong lòng hắn luôn bất an.

Tạ Dật muốn tra sỏ, mà sỏ sách có vấn đề Tạ Nhân muốn kiểm tra trước cũng chẳng có gì, nhưng mấy ngày tết Tạ Dật và Tạ Nhân đều ở Tạ gia, nhất định cũng có lúc gặp nhau, vì sao khi đó có vấn đề Tạ Nhân không nói với Tạ Dật, lại phải chờ tới khi Tạ Dật tự mình đến mới nói.

Ngoài mặt nhìn như chẳng có vấn đề gì, nhưng Lưu quản sự vừa nhớ tới có mấy lần Tạ Nhân đích thân chuyển than đi, trong lòng liền có chút ít bất an. Trừ lần đầu tiên biết có năm xe, mấy lần sau hắn cũng không biết rốt cuộc Tạ Nhân chở đi bao nhiêu.

Trong lòng suy nghĩ không biết Tạ Dật có biết chuyện này không, nếu không biết thì chuyện này có vẻ nghiêm trọng thật.

Suy nghĩ hồi lâu, Lưu quản sự quyết định thử thăm dò Tạ Nhân.

“... Tuy nói sản lượng than đá càng ngày càng nhiều, nhưng bọn họ luôn muốn than đá như vậy, có phải không được ổn lắm không ạ? Người xem có nên báo chuyện này cho Nhị thiếu gia biết không?”

Tạ Nhân lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái: “Ta làm việc còn cần người tới dạy?”

Lưu quản sự rung mình, vội cúi đầu nói không dám.

Tạ Nhân hòa hoãn lại nói: “Chuyện này không cần nói với nhị ca, tự ta sẽ nói cho huynh ấy biết. Người chỉ cần làm tốt phần việc của mình là được rồi. Những chuyện này một quản sự như ngươi không dám đương được đâu.”

Trong lòng Lưu quản sự khẽ chấn động, có chút không dám tin tưởng, lại có chút ít nghi ngờ: “Chuyện này, chuyện này chẳng lẽ...”

“Không xui quý thần không xong.” Tạ Nhân nhìn hắn thần nhiên nói. Lúc này Tạ Nhân không cần phải gạt Lưu quản sự nữa: “Đối phương cũng không phải chỉ giao với Tạ gia, chỉ là một người bạn làm ăn của ta. Ta chở đi mấy đọt than này đối với Tạ gia mà nói cũng không phải chuyện tổn hại gì, nhưng đối với chúng ta thì đó là một cơ hội thật tốt. Hơn nữa chuyện này đối với Lưu quản sự người cũng không mất mát gì.”

Lưu quản sự không giấu được vẻ khiếp sợ trên mặt. Ban đầu hắn chỉ hoài nghi không biết chuyện này có phải chủ ý của Tạ Nhân hay không? Quả nhiên, khó trách lần đầu tiên trở về Tạ Nhân cho hắn những năm mươi lượng bạc, sau lại mỗi lần đều sẽ mang nhiều thứ hiếm có khác nhau về, hoặc là trực tiếp cho hắn bạc. Hắn cũng từng nghĩ tới không nên lấy, nhưng mấy chục lượng, thậm chí trên trăm lượng bạc trắng lóa, chẳng cần làm gì đã có được nhiều như vậy, ai mà không động tâm chứ?

Nếu như bây giờ nói với Tạ Dật có còn kịp không?

Dường như biết Lưu quản sự nghĩ gì, Tạ Nhân lạnh lùng cười một tiếng: “Lưu quản sự, chuyện này ta khuyên ngươi nên suy nghĩ cẩn thận! Nhị ca ta là chủ nhân công chính nghiêm minh, huynh ấy hận nhất chính là loại người liên quan đến chuyện trộm cắp. Nếu hắn biết ngươi giúp ta vụng trộm vận chuyển than đá ra ngoài, còn hết lần này đến lần khác, ngươi nói hắn có thể tha cho ngươi được sao?”

Trong lòng Lưu quản sự chợt lạnh, run run nói: “Tam thiếu gia, trước đó nô tài cũng không biết, là người...”

“Là ta bảo ngươi làm như vậy đúng không?” Tạ Nhân cắt lời hắn, sau đó nói tiếp: “Mặc dù không phải ngươi cam tâm tình nguyện, nhưng trong lòng nhị ca ta ngươi đã đứng về phía ta rồi.”

Tạ Nhân dứt lời, trong lòng Lưu quản sự lạnh run. Hắn biết Tạ Nhân nói rất đúng, trong lòng vẫn có chút thầm thấy may mắn, nhưng về mặt khác vẫn sợ Tạ Dật xử trí hắn.

Chuyện Tạ Tam đã là một minh chứng, Tạ Dật vừa đến liền chặt đứt chân Tạ Tam, giờ đang bị ném vào thôn trang giam giữ, còn phái người trông chừng. Lưu quản sự biết, Tạ Dật giữ lại Tạ Tam chỉ sợ vì còn có chỗ hữu dụng.

Nguy cơ trong lòng nhất thời lại tăng thêm một phần, có một giọng nói lần nữa thôi thúc hắn nên thuận theo.

Nhưng vừa nghĩ tới cuộc sống no đủ hiện nay trong nhà, nếu hắn thật sự có chuyện gì bất trắc, một nhà già trẻ làm sao bây giờ, Lưu quản sự lại do dự.

Tạ Nhân không muốn làm trò quá mức mãnh liệt. Lưu quản sự không nghe, hắn có biện pháp để hắn ta nghe lời. Không có Tạ Tam, có một số việc cần thiết không được thuận tiện như trước kia. Dù đã cho Dương Phong lên làm quản sự, nhưng hắn làm việc gì cũng sợ đầu sợ đuôi, lại không có chủ ý, có điều kế hoạch hôm nay lại rất hợp để dùng hắn.

Cho nên gọi Dương Phong tới, sai sử một hồi, Dương Phong có chút không rõ: “Chuyện này không thể cho Nhị thiếu gia biết phải không ạ?”

Tạ Nhân liếc nhìn hắn một cái, ôn hòa nói: “Người biết đề thăng quan phát tài quan trọng nhất là gì không?”

Dương Phong lắc đầu.

“Hồi ít làm nhiều.”

Dương Phong ngẩn ra, trong lòng có chút không thoải mái, nghĩ tới còn có rất nhiều chuyện cần nhờ cậy Tạ Nhân, cho nên ngoan ngoãn đồng ý.

Trong lòng Tạ Nhân vẫn có chút không yên lòng. Nếu nói người nào ở mỏ có thể mật báo cho Tạ Dật biết, hẳn cảm thấy hẳn sẽ là Bách Thủ. Nhưng giờ Tạ Dật đã nâng Bách Thủ lên làm đốc công, hẳn lại không thể giấu giếm Bách Thủ được, lỡ như ban đêm đang chuyển than bị Bách Thủ phát hiện thì phải làm sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng Tạ Nhân lại có chủ ý, kêu Dương Phong tới phân phó tiếp.

Dương Phong kinh ngạc: “Không phải chuyện này đã qua rồi sao?”

Tạ Nhân khẽ mỉm cười: “Ai nói đã qua, ban đầu cũng chỉ là tạm thời. Giờ chủ yếu ta chỉ muốn dòm lực chú ý của bọn họ đi mà thôi.”

Dương Phong còn có chút chần chờ: “Chắc sẽ không ảnh hưởng gì đến hấn đâu nhỉ?”

“Chuyện này người yên tâm, chẳng qua chỉ là một bài học nho nhỏ, dòm đi lực chú ý của Dương Bách Thủ thôi.” Dừng một chút, Tạ Nhân xấu xa cười: “Chuyện này sớm muộn cũng bị moi ra. Nếu không làm như vậy, không lẽ lại vạch trần chuyện này. Người còn có một nhà già trẻ, không lo sao?”

Dương Phong chấn động toàn thân, sắc mặt trắng bệch, nói chuyện cũng không như lúc thường, lắp bắp nói: “Tam thiếu gia, ta không biết người có ý gì.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Đến nhờ cậy

Sắc mặt Dương Phong trắng bệch, vẻ mặt không thể tin: “Tam thiếu gia, người có ý gì?”

“Có ý gì?” Tạ Nhân ha hả cười một tiếng: “Người không hiểu cũng không sao, chỉ cần ta biết chân tướng sự tình là được.”

Thấy Dương Phong bị dọa sợ không nhẹ, Tạ Nhân an ủi hấn: “Người yên tâm, chuyện này người biết, ta biết, trời biết, đất biết. Nếu như ta muốn làm gì sớm đã công bố chuyện này ra rồi, cần gì đợi đến lúc này. Chuyện này rốt cuộc như thế nào đều phải trông chờ vào người.”

Trong lòng Dương Phong rơi xuống đáy: “Nhưng chuyện này nghiêm trọng, lỡ như phơi bày liên lụy đến ta thì sao?”

“Người yên tâm, nhi tử thôn trưởng làm sao có thể làm ra loại chuyện này được? Nói ra cũng không ai tin phải không?”

Liên tiếp mấy ngày tinh thần Dương Phong đều hoảng hốt, làm thế nào cũng nghĩ không thông sao Tạ Nhân tra được chuyện kia.

Bách Thủ lại lần nữa được thăng làm đốc công, lần này làm đốc công không giống với quản lý bãi than. Đây là chuyện quản cả khu mỏ.

Dư chương quỹ tự mình đến mỏ tuyên bố: “... Nhị thiếu gia nói Dương Bách Thủ huynh đệ làm việc tận lực, lại trung thành, một lòng suy nghĩ vì khu mỏ, làm việc chính trực. Người như vậy mỏ chúng ta cần trọng dụng... Sau này mọi người có việc có thể trực tiếp tìm Dương Bách Thủ, Dương đốc công lại báo cho Lưu quản sự... Vì sao chúng ta muốn chọn ra quản sự, đốc công? Bởi vì muốn mọi người làm việc cho Tạ gia, giảm bớt trọng trách cho Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia... Hi vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực làm tốt mọi việc trong mỏ. Làm tốt, cuối năm Nhị thiếu gia tới sẽ có trọng thưởng...”

Những thợ đào mỏ nghe vậy kích động không thôi. Tạ Dật ban bố quy định này đã tạo cho những thợ đào mỏ lợi ích thực thể cực kì.

Trong lòng Tạ Nhân giận đến nghiền răng. Cái gì gọi là giảm bớt trọng trách cho Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia? Ý này rõ ràng chính là nói trên mỏ có chuyện không cần báo lên cho hấn. Hôm nay Dư chương quỹ còn chọn lúc hấn tới mỏ mà tuyên bố, làm trò trước mặt mọi người, thẳng thừng đánh vào mặt hấn.

Lúc này không ai màng đến Tạ Nhân có sắc mặt gì, rối rít cao hứng nghị luận.

“Thế thì tốt quá, Nhị thiếu gia nói chỉ cần cố gắng làm chúng ta ai cũng có cơ hội làm đốc công, quản sự.”

“Đúng vậy, đốc công, quản sự cũng được! Không cần làm việc chân tay, bạc mỗi tháng cũng không ít.”

“Đúng, Dương huynh đệ chính là ví dụ. Hấn là người tốt, sau này chúng ta có việc có thể trực tiếp đi tìm hấn.”

Cũng có người không đồng ý với hẳn.

“Các người cũng đừng vui mừng quá sớm! Không thấy sắc mặt Tam thiếu gia đang rất khó coi sao? Ta xem chức đốc công này Dương Bách Thủ cũng không làm nổi bao lâu đâu.”

“Ồ, đúng ha, lần trước đó. Đắc tội Tam thiếu gia, chưa làm đội phó đội tuần tra được bao lâu đã bị cách chức.”

Lập tức có người kháng nghị: “Ta xem Nhị thiếu gia này nói chuyện ngay thẳng, không giống Tam thiếu gia vô tình như vậy. Các người đoán chuyện nhà họ Diêm lần trước có phải là chủ ý của Tam thiếu gia hay không?”

“Ồ, lời này cũng có vẻ đúng.” Có người phụ họa: “Rõ ràng khi đó Lưu quân sự nói Tam thiếu gia thương cảm công nhân, nên ban chút ngân lượng cho gia đình họ.”

“Ừa, đúng đó. Rõ ràng đó là chủ ý của Tam thiếu gia, giờ hẳn lại vấy lên đầu Nhị thiếu gia, các người coi đó là loại người gì chứ.”

“Nhỏ giọng một chút, nếu bị nghe thấy người không bị lột da cũng bị giáo huấn cho bây giờ.”

Trong tiếng nghị luận rào rào thỉnh thoảng còn xen lẫn giọng bắt mẫn.

Mặt Tạ Nhân xám xịt.

Không ngờ nhị ca chẳng hề nói một lời đã cho mình một vố, giờ các mối quan hệ vất vả lắm mình mới tạo dựng được đang có nguy cơ bị mấy câu nói đó đập đổ. Tạ Nhân nắm chặt nắm tay, lạnh lùng liếc nhìn Bách Thủ, mang theo gã sai vặt xoay người rời khỏi chỗ.

Từ đó về sau, quả nhiên có chuyện gì mọi người đều đến tìm Bách Thủ. Ví như nhà ai có người thân bị bệnh, muốn xin phép nghỉ một ngày, hay là bản thân gặp phải vấn đề gì khó khăn muốn tìm Bách Thủ giúp. Nhất thời mọi người quên bén đi mất Tạ Tam thiếu gia ra khỏi suy nghĩ.

Tạ Nhân giận điên người.

Có câu nói người đen đuôi, đến uống nước cũng sẽ bị ghen.

Ở Dương gia, đầu tiên là Dương Tuấn Kỳ thi rớt, bị người trong thôn cười nhạo, sau đó còn bị hoãn lại ngày cưới, giờ lại đến phiên Dương Nghĩa Thiên xui xẻo.

Hôm đấy vốn đã đến giờ ông ta làm việc xong về nhà, đột nhiên nhớ tới còn có việc chưa giao nộp, lại trở về công trường, không may thế nào vừa đến bãi than đã ngã nhào, cú ngã này không nhẹ chút nào, ngay lập tức ảnh hưởng đến xương cốt.

Sau khi được đưa về nhà, mẹ Tuấn Kỳ bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, cuống quýt đi mời đại phu, nghe nói là té đến mức gãy chân. Mẹ Tuấn Kỳ lập tức liền gào thét khóc òa lên. Dương Nghĩa Thiên là chủ gia đình, cũng là trụ cột chống đỡ cho cả nhà, ông ngã đến mức gãy chân, sau này lấy gì mà sống đây?

Hướng về phía đại phu vừa quỳ lạy vừa van nài, xin ông ta nhất định phải trị lành chân Dương Nghĩa Thiên.

“... Nghĩ ngợi thật tốt sau này còn có thể đi lại được, nếu không sẽ tàn phế.”

Mẹ Tuấn Kỳ nghe xong liền choáng váng, đến cả Dương Nghĩa Thiên cũng ngơ ngẩn.

Chẳng qua chỉ ngã một cái, sao đã bị tàn phế rồi?

Để cho người Dương gia thương tâm là Dương Nghĩa Thiên ngã gãy chân, người trong thôn đều nói do Dương Nghĩa Thiên làm việc trên mỏ nên mới ngã gãy chân, người của mỏ thế nào cũng phải có chút bồi thường. Ai biết sau khi mẹ Tuấn Kỳ đến, mỏ lại nói Dương Nghĩa Thiên đã hết giờ làm, hơn nữa còn là do bản thân ông ta đi lại không cẩn thận mới ngã xuống, lại không làm việc, cho nên mỏ không chịu bất cứ trách nhiệm nào. Càng đáng giận hơn là mỏ lấy chuyện Dương Nghĩa Thiên bị thương không thể tiếp tục làm việc làm lý do, bảo là làm chậm trễ công việc trong mỏ, trực tiếp sa thải Dương Nghĩa Thiên.

Mẹ Tuấn Kỳ không phục, đi tìm Lưu quân sự. Lưu quân sự cũng bó tay, bắt đắc dĩ nói: “Ta cũng chỉ làm việc theo sai bảo, người đừng làm khó ta.”

Sau đó bà liền tìm đến Tạ Nhân. Tạ Nhân cũng không thêm gặp bà. Gã sai vặt kẻ cận bên cạnh ngăn bà ta lại, nghiêm mặt nói: “Mỗi ngày Tam thiếu gia đều bận rộn rất nhiều chuyện, làm sao có thời giờ quản chuyện nhỏ này của người. Vả lại, mỏ chỉ coi trọng người hữu dụng, không nuôi người ở không.”

Mẹ Tuấn Kỳ giận đến thiếu chút nữa phun ra một búng máu. Thì ra lúc Diêm gia gặp chuyện không may, Diêm Sơn làm âm ỉ trên mỏ, nói mỏ không có lương tâm, vong ân phụ nghĩa. Lúc ấy bà còn ở nhà chê cười người ta; bây giờ đến lượt mình mới biết được trong đó có bao nhiêu oán hận và không cam lòng.

Không có công lý, điều trị chân cho Dương Nghĩa Thiên còn tốn không ít bạc, mẹ Tuấn Kỳ khóc suốt mướt gửi thư đi thư viện gọi Dương Tuấn Kỳ về.

Dương Tuấn Kỳ có thể có năng lực gì, ngồi cạnh cửa sinh hờn dỗi, sau trong đầu linh quang chợt lóe, có chủ ý, vội vàng hấp tấp đi ra ngoài.

Mẹ Tuấn Kỳ vội vàng kéo hẳn lại: “Tuấn Kỳ ơi, con muốn đi đâu? Con không thể xúc động được đâu!” Bà chỉ có một đứa con trai như vậy, nếu mà Dương Tuấn Kỳ lại xảy ra chuyện gì, đứt khoát bà cứ tìm dây thừng treo cổ phứt cho rồi.

Dương Tuấn Kỳ trấn an bà: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng. Con tự biết chừng mực mà! Con đã có cách lấy lại công đạo cho cha rồi.”

Mẹ Tuấn Kỳ hai mắt tỏa sáng, vội vàng lôi kéo hẳn hỏi: “Con trai, thật sao? Con có biện pháp gì?”

Dương Tuấn Kỳ đỡ mẹ hẳn ngồi xuống ghế, nói: “Không phải Tam thiếu gia không muốn quản chuyện này ư, vậy chúng ta tìm Nhị thiếu gia. Dù nói thế nào người trên mô đều phải nghe theo Nhị thiếu gia. Hơn nữa, không phải mẹ cũng nói Nhị thiếu gia là con trai trưởng Tạ gia sao? Nhị thiếu gia nói chuyện Tam thiếu gia có thể không nghe sao?”

Mẹ Tuấn Kỳ vừa nghe quả nhiên tươi cười đầy mặt, chấp tay trước ngực, may mắn nói: “Đúng ha đúng ha. Sao ta hồ đồ thế này, ngày nào cũng nhắc chuyện này, đến lúc quan trọng lại quên mất! Tam thiếu gia chắc chắn phải nghe Nhị thiếu gia, may mà con ta thông minh nghĩ tới chuyện này.” Đào mắt bà lại nhử mảy: “Nhưng Nhị thiếu gia này không ở mô, làm sao tìm được hẳn đây? Mà chúng ta đi tìm hẳn, hẳn sẽ giúp chúng ta sao?”

“Con biết Nhị thiếu gia không ở mô, nhưng biết có người tìm được hẳn.” Dương Tuấn Kỳ cười nói.

Mẹ Tuấn Kỳ kéo hẳn vội vàng hỏi: “Vậy con định tìm ai giúp?”

Dương Tuấn Kỳ chần chờ, nói: “Mẹ, chuyện này mẹ đừng để ý. Mẹ cứ ở nhà chăm sóc cha thật tốt là được rồi.”

Mẹ Tuấn Kỳ còn có chút không yên lòng, lôi kéo hẳn hỏi cho rõ ràng. Dương Tuấn Kỳ làm sao cũng không nói cho bà biết, chỉ nói tự hẳn có cách. Sau mẹ Tuấn Kỳ nghĩ đến chuyện gì, nghĩ ngờ hỏi: “Không phải con định tìm hai vợ chồng cách vách kia chứ?”

Dương Tuấn Kỳ đúng là có ý nghĩ này. Trong thôn chỉ có Loan Loan và Bách Thủ có quan hệ tốt với Tạ Dật. Loan Loan không chỉ giúp Tạ gia làm đồ khô, mà lúc này Tạ Dật vừa đến liền trực tiếp thăng Bách Thủ làm đốc công. Nhờ bọn họ hỗ trợ nói giúp trước mặt Tạ Dật mới có thể được bồi thường. Mô mới có thể cho công đạo.

Nhìn lên vẻ mặt Dương Tuấn Kỳ, mẹ Tuấn Kỳ liền hiểu, lập tức nổi cáu: “Không được, con tìm ai cũng không được đi tìm bọn chúng.”

Dương Tuấn Kỳ ngạc nhiên, trước kia nghe cha nói mẹ hẳn và Loan Loan cãi nhau mấy lần, không thể hòa hợp với hai vợ chồng Loan Loan, không ngờ bà chán ghét hai người Loan Loan như thế.

Khuyên bà: “Mẹ, thật ra thì đường ca và đường tẩu rất dễ nói chuyện...”

“Im miệng.” Mẹ Tuấn Kỳ trừng mắt: “Cái gì đường ca đường tẩu? Nhà chúng ta xảy ra chuyện này không biết người ta chê cười đến thế nào, con còn chạy đến cửa cầu người ta. Không phải tới xem sắc mặt người ta sao?”

Dương Tuấn Kỳ có chút không hiểu: “Sao lại bảo đến cửa xem sắc mặt chứ? Vả lại đường ca đường tẩu cũng không phải là người như vậy, con từng tiếp xúc với họ nên biết mà! Mẹ đừng vì những chuyện con con mà ghi nhớ trong lòng. Đều là người một thôn, còn là thân thích nữa, có khó khăn thế nào họ cũng sẽ không làm ngơ đâu.”

Mẹ Tuấn Kỳ nói gì cũng không chịu, lau nước mắt tổ khô: “Kể từ khi con thi rớt, chúng ta đã thành chuyện cười cho người trong thôn một thời gian dài. Dù nhà bọn chúng không như vậy, trước mặt không nói gì, nhưng thật ra thì sau lưng không biết chê cười ta bao nhiêu lần. Đặc biệt là cái con Vương Loan Loan kia cứ luôn bới móc ta... Cha con bị thương, nếu chúng nó còn nhớ tới thân thích sao không đến thăm nổi một lần? Vậy mà con còn chạy đến cửa cầu người ta, nói không chừng đến lúc đó chuyện không thành, còn bị chúng nhục nhã cho một phen.”

Chính bản thân Dương Tuấn Kỳ cũng cảm thấy đôi khi mẹ hẳn cũng hay có tình gây sự. Trước kia mẹ hẳn hay tìm nhà Loan Loan gây chuyện, chuyện này hẳn cũng biết. Ngay cả mình cũng không chào đón người ta, dựa vào cái gì người ta phải tới thăm cha hẳn. Hơn nữa hẳn và Bách Thủ từng có lui tới, biết Bách Thủ và Loan Loan cũng không phải là hạng tiểu nhân thích a dua nịnh nọt, cũng không phải người thích bỏ đá xuống giếng.

“Nếu như không tìm họ, vậy mẹ nói xem tìm ai bây giờ?”

Mẹ Tuấn Kỳ nghẹn lời, bà cũng không biết. Hiện giờ bà đang hoang mang lo sợ! Mấy ngày trước bà còn nở mày nở mặt ở trong thôn, mỗi người thấy bà đều chào hỏi trước. Nhưng kể từ khi Dương Tuấn Kỳ thi rớt hết thấy đều thay đổi. Đầu tiên là Đàm gia kéo dài hôn kỳ, hiện Dương Nghĩa Thiên lại té gãy chân, hơn nữa còn bị sa thải. Làm cho bà không cách nào tiếp nhận nổi là chân Dương Nghĩa Thiên có thể bị phế đi, nói cách khác ông ta có thể sẽ trở thành người què, nửa đời sau phải chống gậy mà đi.

Ông trời sao có thể như vậy? Cho tới bây giờ bà cũng không ngờ được trong nhà sẽ biến thành thế này!

Nghĩ tới đây, mẹ Tuấn Kỳ thương tâm đến mức muốn khóc thật lớn!

Thế mà Dương Tuấn Kỳ vẫn còn muốn đến nhà Loan Loan.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Gặp chuyện không may (thượng)

Khi Dương Tuấn Kỳ tới cửa vừa lúc Loan Loan và Bách Thủ đều đang ở nhà.

Hắn thành tâm thành ý van nài hai người: “... Đệ biết mẹ đệ có đôi khi hay cố tình gây sự, nhưng cầu đường ca và đường tầu nể tình đệ và muối muối, giúp cha đệ một chút được không?! Chuyện này đệ không nên quy toàn bộ trách nhiệm cho mỗ, nhưng hiện tại chân cha đệ bị phế đi, trong nhà lại tốn rất nhiều bạc để mời đại phu, trên mỗ thế nào cũng phải bồi thường cho một chút...” Sau đó lại trách cứ chính mình: “... Đệ là đứa con vô dụng! Không chỉ không làm ra tiền phụ giúp gia đình, còn để cha mẹ phải hao tâm tổn trí... Thi hai lần đều không đỗ, mẹ đệ lại là người cực kì sĩ diện, ngại đệ làm bà mất mặt... Cầu xin đường ca và đường tầu giúp đệ nói giúp đôi lời! Sau này nếu đường ca và đường tầu cần đệ làm gì, Tuấn Kỳ nhất định dốc toàn lực.”

Dương Tuấn Kỳ ăn nói khép nép thỉnh cầu như thế, Loan Loan và Bách Thủ làm sao cự tuyệt được. Bọn họ không hợp với mẹ Dương Tuấn Kỳ, bởi vì chuyện Dương Nghĩ Thiên nhất quyết không trả nhà lại cho Bách Thủ mà sinh lòng ngăn cách. Nhưng họ đều là người Dương gia, nói như thế nào cũng là đại bá Bách Thủ, hiện mỗ khi dễ người Dương gia thôn, bọn họ làm sao có thể không quan tâm đến.

Nếu thật sự cứ dễ như thế, mỗ nhất định sẽ cảm thấy người Dương gia thôn rất dễ ức hiếp.

Thời xưa con người hay đoàn kết tương trợ. Không giống hiện đại, một bà lão qua đường té ngã cũng không ai để ý. Chuyện này cho dù ngoài miệng Bách Thủ nói không quan tâm, nhưng thật ra không chừng trong lòng cũng sẽ lo lắng.

Mặt khác, lúc trước Loan Loan cũng đã lo lắng sẽ có người hùa theo. Ai không biết nhà nàng có quan hệ tốt với Tạ Dật, lúc nhà người nào đó có khó khăn đều sẽ đến nhờ vả, lúc trước là Diêm gia, hiện giờ là Dương Tuấn Kỳ. Một ngày còn Tạ Nhân, trên mỗ nhất định sẽ còn rất nhiều chuyện bất bình. Nhưng chuyện này Bách Thủ lại không thể khoanh tay đứng nhìn.

Bách Thủ hiện là đốc công ở mỗ, muốn quyết định chuyện gì đều phải xin chỉ thị của Lưu quản sự. Hôm sau hắn liền tìm đến Lưu quản sự nói rõ tình huống Dương gia.

“... Dù nói thế nào ông cũng là vì chuyện ở mỗ mới té ngã, để tỏ lộ thành ý của mỗ với nhân công, ta cảm thấy chuyện này cần đưa chút ngân lượng qua. Một là Dương gia sẽ cảm kích mỗ, thứ hai là các thợ mỗ cũng sẽ càng thêm trung thành với mỗ. Nếu không quản, thế nào cũng sẽ lại giống Diêm gia lúc trước...”

Lưu quản sự trầm tư không nói. Chuyện này Tạ Nhân đã có dặn dò rồi. Dựa theo quy củ của Tạ phủ, nô tài xảy ra chuyện gì, về tình về lý chủ tử cũng sẽ bồi chút tiền. Những thợ mỗ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, theo lý mỗ cũng sẽ cho chút ngân lượng xem như bồi thường. Chính hắn cũng cảm thấy dù thế nào thì mỗ cũng nên thăm hỏi Dương Nghĩ Thiên một chút, nhưng Tạ Nhân lại nói không cần.

Nếu như mình làm theo lời Bách Thủ nói, chắc chắn Tạ Nhân sẽ tìm mình gây phiền toái. Nếu như không thuận theo, lỡ như khi Nhị thiếu gia trở lại biết được chuyện này nhất định sẽ hỏi.

Trong lúc Lưu quản sự đang ở trong thế khó xử, Tạ Nhân đã tới.

Lưu quản sự thiếu chút nữa niệm a di đà Phật, gấp gáp hướng về phía Tạ Nhân xin chỉ thị. Tạ Nhân lạnh lùng nhìn Bách Thủ, nói: “Nếu Dương đốc công đã nói như vậy, thì đưa một lượng bạc qua đi.”

Lưu quản sự ghen lời. Một lượng bạc coi là gì chứ, không bằng cả khen thưởng nha hoàn nô tài trong phủ. Cho dù nha hoàn nô tài trong phủ xảy ra chuyện gì, cũng không chỉ đưa mỗi một lượng bạc. Hắn âm thầm liếc vội về phía Bách Thủ đang ở bên cạnh. Bách Thủ khí định thần nhân, mặt không chút biểu tình.

Lưu quản sự chợt nảy sinh một ý nghĩ, chẳng lẽ Nhị thiếu gia đã có cam đoan nào đó với Dương Bách Thủ, cho nên hắn mới không hề e sợ Tạ Nhân như thế. Nhất thời trong lòng thông suốt, ông ra chiều khó xử nói: “Chuyện này... này một lượng bạc, có phải hơi ít không ạ?”

Tạ Nhân lạnh lùng liếc hắn một cái: “Lưu quản sự cảm thấy ‘ít’ sao? Tốt lắm! Đưa thêm tiền lương tháng này của ông qua đó không phải đã hết ít rồi sao!”

Lưu quản sự sợ hãi ra mặt.

Bách Thủ không chút hoang mang nói: “Tam thiếu gia, chuyện này có chút không ổn...”

“Có gì mà không ổn?” Tạ Nhân nghiêm mặt, nghiêng nghiêng mắt nhìn hắn: “Rốt cuộc người là chủ tử hay ta là chủ tử? Mỗ này của họ Tạ hay họ Dương?”

Bách Thủ mặt trầm xuống.

“Đừng tưởng rằng thăng người làm đốc công thì tự cho rằng mình giỏi lắm! Cho dù người làm quản sự đi nữa thì cũng chỉ là hạ nhân Tạ gia mà thôi!” Tạ Nhân vừa nói vừa nhìn chằm chằm Lưu quản sự. Lưu quản sự vội vàng cúi đầu nhưng trong lòng không phục Tạ Nhân chỉ cây dâu mà mắng cây hòe như thế. Đến Tạ gia mấy chục năm, ông vẫn luôn trung thành làm việc, chưa từng có một chủ tử nào mắng ông thế này. Nhưng lúc này bị Tạ Nhân mắng

thóp, ông không thể không cúi đầu.

“Tam thiếu gia, thiếu gia nói vậy cũng không đúng, chẳng lẽ hạ nhân không phải con người sao?” Bách Thủ cắt lời Tạ Nhân.

“Hừ!” Tạ Nhân hừ lạnh một tiếng: “Hạ nhân đương nhiên là người, nhưng chẳng qua chỉ là thứ hạ đẳng thôi.”

Có người nói đương nhiên có người nghe thấy, nhất thời những thợ mỏ đều cực kỳ bất mãn với Tạ Nhân.

Bách Thủ nghiêm mặt nhìn Tạ Nhân rồi nghênh ngang quay đi. Có điều Tạ Nhân nói đúng, cho dù Tạ Dật cho hắn quyền lớn hơn nữa, trước mặt Tạ Nhân, hắn vẫn không làm chủ được. Chỉ là, lời này của Tạ Nhân thật sự đã chọc giận hắn.

Sắc mặt Lưu quân sự cũng kém, trong lòng đã vô cùng hối hận lúc trước nhất thời ngu muội, cứ vậy mà dễ dàng thu nhận hối lộ của Tạ Nhân, để bây giờ tiến thoái đều lưỡng nan!

Lúc này Tạ Nhân có thể xúc phạm Bách Thủ, nhưng Lưu quân sự thì không thể tùy tiện như thế. Ông xoay người áy náy nhìn Bách Thủ: “Có vẻ như hôm nay Tam thiếu gia tâm tình không tốt, Bách Thủ huynh đệ chớ để trong lòng.”

Bách Thủ hừ lạnh một tiếng: “Không vui là có thể trút lên đầu chúng ta?”

Lưu quân sự nặng nề thở dài: “Còn cách nào chứ? Ai bảo chúng ta là nô bộc...” Sau đó tổ khổ: “Ai cũng thấy ta làm quân sự ở cái mỏ này oai phong lắm. Thật ra có ai biết rằng chúng ta cũng có chỗ khó đâu chứ! Đôi khi chúng ta cũng là thân bất do ki... Nhị thiếu gia có lệnh, nhưng Tam thiếu gia lại phân phó một lệnh nữa, cậu nói xem chúng ta nên làm theo chỉ thị của ai đây?”

Bách Thủ nhàn nhạt liếc ông một cái. Làm việc chỉ cần không thẹn với lương tâm, yên tâm thoải mái là được.

Lòng người thật khó dò, không thể tin một ai cả.

Lúc còn làm thịt khô ở thôn trang thấy Lưu quân sự làm người cũng không tệ, kể từ khi Tạ Nhân đến, Lưu quân sự này cũng trở thành người hai mặt.

Bách Thủ mới xuống dưới chân núi liền nhìn thấy Loan Loan vội vã chạy lên, vẻ mặt lo lắng. Nhìn thấy Bách Thủ xuống liền rất mừng rỡ.

Bách Thủ nhanh bước chân, còn chưa đến gần đã hỏi: “Sao vậy?”

“Nguyên Sinh xảy ra chuyện.” Loan Loan vội la lên.

Mặt Bách Thủ liền biến sắc: “Chuyện gì xảy ra?”

Nghĩ đến mẹ nàng một đường khóc chạy tới báo tin, trong lòng Loan Loan phiền muộn không thôi.

“... Mẹ nói rằng đã điều tra được bạc đúng là do Nguyên Sinh trộm, còn nói có nhân chứng... Người đã bị đưa đi rồi...”

Bách Thủ kinh ngạc. Chuyện này lần đó Tạ Nhân nói không phải do Nguyên Sinh làm ư, còn không có nhân chứng trông thấy Nguyên Sinh làm, sao lúc này lại nhảy ra một người làm chứng? Hắn nhíu mày, chợt cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Mẹ Loan Loan vừa gạt lệ vừa đứng giữa sân nhà Loan Loan thút tha thút thít lâm nhâm: “Tại sao có thể như vậy? Nguyên Sinh nhà ta làm sao có thể làm chuyện như vậy? Nhất định là lầm rồi... làm sao bây giờ? Vậy phải làm sao bây giờ...”

Mạch Thảo ngồi dưới mái hiên nhìn mẹ Loan Loan đi tới đi lui trong sân, nước và bánh trái trên ghế bà không động tới một mảnh, nàng muốn giúp đỡ nhưng lại không biết phải làm thế nào.

Còn Lai Sinh đang ngồi chồm hổm bên ngoài phòng bếp, trong tay cầm nhánh cây vừa thành thoi bói bói con kiến trên mặt đất, vừa nghe mẹ Loan Loan nói, sau đó hi hi cười.

Nhìn thấy Bách Thủ và Loan Loan về đến, mẹ Loan Loan lập tức khóc lên, lôi kéo Bách Thủ khóc rống nói: “Bách Thủ ơi, nhanh đi cứu Nguyên Sinh đi con. Mẹ biết nó thường ngày hay nghịch ngợm nhưng chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này đâu...” Sau đó hu hu khóc, nói: “Ta còn thấy lạ sao đang an ổn làm trên mỏ đột nhiên trở về nhà không làm nữa, thì ra là chọc phải tai họa này. Nguyên Sinh đáng thương của ta...”

Thật vất vả mới khuyên được mẹ nàng ngừng khóc, lúc này bà mới thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho Bách Thủ nghe.

Ăn cơm trưa xong Nguyên Sinh liền đi ra ngoài. Mẹ nàng đang làm việc ở trong nhà, đột nhiên có người chạy đến báo cho bà biết, Nguyên Sinh bị bắt đi rồi. Cha mẹ Loan Loan thất kinh chạy ra, chỉ thấy hai người mặc đồ nha dịch trói Vương Nguyên Sinh kéo đi ra ngoài thôn, ven đường đã đứng không ít người.

Mẹ Loan Loan lao tới kéo lấy nha dịch khóc lóc một chặp. Cha Loan Loan thì bình tĩnh hơn, nhưng ông chưa kịp nói gì, một nha dịch trong đó đã hô lớn: “Vương Nguyên Sinh bị tình nghi ăn trộm tiền, giờ phải áp tải về nha môn thẩm vấn.”

Lúc này cha Loan Loan mới ý thức được là chuyện gì. Chuyện đã quên lãng hồi lâu giờ đột nhiên bị lật lại! Chờ hai người hoàn hồn thì nha dịch kia đã sớm kéo Vương Nguyên Sinh ra khỏi thôn. Cha nàng vội bảo bà tới đây gọi Loan Loan và Bách Thủ, còn ông thì gấp gáp chạy đến nha môn.

Đầu đuôi sự tình thế nào còn phải đến nha môn mới biết được. Bách Thủ lập tức dắt xe trâu ra, để Mạch Thảo và Lai Sinh ở nhà trông cháu, hấn cùng Loan Loan và mẹ nàng vội vàng đi nha môn.

Đội đến nha môn, vừa cột trâu xong, hai người vội vã đi vào. Hai bên đứng hai hàng nha dịch. Vương Nguyên Sinh quỳ dưới đất, bên cạnh còn đứng một người, nhìn thật kỹ hóa ra là Tà Đại.

Nhất thời tâm Loan Loan trầm xuống.

Ba người bị ngăn ở bên ngoài, cha Loan Loan cũng đang đứng đó.

Chủ vị không thấy Huyện lão thái gia. Đội một lúc lâu, Huyện lão thái gia mới từ hậu đường đi lên, ngồi xuống chủ vị, tay cầm một bình đường nặng nề gỗ. Vương Nguyên Sinh bị làm cho sợ đến run lên. Huyện lão thái gia ngó Vương Nguyên Sinh phía dưới nói: “Người quý phía dưới ở nơi nào? Họ tên gì? Người ở đâu?”

Vương Nguyên Sinh sợ hãi nhìn Huyện thái gia, lắp bắp nói: “Ta tên Vương Nguyên Sinh, nhà ở Vương gia thôn.”

Huyện thái gia cúi đầu quét qua một mẫu đơn kiện trên tay, hét lớn một tiếng: “Vương Nguyên Sinh to gan! Mấy tháng trước trộm bạc, vì sao đến nay còn không mang trả lại?”

“Lão gia, ta không có, không phải là ta trộm.” Vương Nguyên Sinh thấp thỏm không yên. Mặc dù hấn bướng bỉnh, mặc dù không tốt, nhưng còn chưa từng thấy qua việc như thế này, hấn đã sớm bị dọa đến run bần bật.

Mãnh Hổ ở cửa nha môn uy nghiêm. Hai bên nha dịch đều to lớn, nghiêm mặt, còn đáng sợ hơn cả lưu manh ở chợ. Gậy công sai trên tay còn vừa thô vừa bền chắc. Hai nha dịch đứng bên cạnh từ trên quát xuống hấn, ép hấn nhanh nhanh khai thật, đừng nghĩ trong lòng còn hy vọng, bằng không nha môn còn có nhiều biện pháp cho hấn chịu khai. Nghĩ đến vậy, cả người hấn không khỏi run lên. Hấn thực không thể tưởng tượng được thân thể mình chịu hai cơn sẽ ra tình cảnh gì.

Ánh mắt nhất thời đỏ, liên tiếp thét oan: “Lão gia, oan uổng quá, thật không phải ta trộm.

Mẹ Loan Loan ở bên ngoài nhìn mà nước mắt không ngừng tuôn trào, cũng hướng về phía Huyện thái gia ở trên cao gào lên: “Lão gia, nhất định ông làm rồi! Con ta sẽ không làm loại chuyện này đâu! Nhất định ông làm rồi...”

Hốc mắt cha Loan Loan không khỏi ửng đỏ. Ngay cả Loan Loan và Bách Thủ cũng không biết phải làm sao. Bình thường Vương Nguyên Sinh hay làm người khác khó chịu, nhưng nhìn thấy đáng sợ của hấn lúc này thật làm người ta vừa thấy đáng thương vừa đau lòng. Nếu như hấn thật sự có chuyện không hay xảy ra, không biết cha mẹ nàng sẽ như thế nào nữa.

Mà Huyện thái gia vẫn luôn ra vẻ như đang xử lý chuyện công, nhìn bên ngoài gầm lên một tiếng: “Nếu còn nhiều loạn công đường nữa, liền ném người ra ngoài.” Mẹ Loan Loan bị dọa bùm miệng không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Gặp chuyện không may (trung)

Người cáo trạng chính là Tà Đại. Huyện thái gia tra hỏi theo lệ thường, Tà Đại liền kể lại đầu đuôi sự việc: “... Lúc trước người trên mỏ đứng ra bảo đảm, nên chuyện này tạm thời thảo dân chưa truy cứu. Vốn thảo dân nghĩ rằng nếu tên trộm này có thể tự nghĩ thông suốt mà trả bạc lại thì cũng thôi, thế mà đội cả mấy tháng liền cũng không thấy có ai đến trả. Sau đó thảo dân liền tra được tên trộm này hóa ra chính là Vương Nguyên Sinh, do trong lòng cảm thấy quá giận nên bây giờ mới cáo trạng.”

Huyện thái gia nghe vậy vuốt vuốt chòm râu, gật đầu: “Được, biết tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, người có thể cho tên trộm kia một cơ hội đúng là hiếm thấy! Nhưng tên trộm này lại không biết hối cải, nhất định không thể tha thứ được.”

Huyện thái gia cầm lấy một bình đường uy phong lẫm liệt vỗ mạnh xuống: “Dựa theo luật lệ của Thiên triều ta, tùy theo tình tiết vụ trộm có nghiêm trọng hay không mà có hình phạt thích đáng, tội nặng thì bị đầy đi biên cương, thậm chí chém đầu...”

Chưa đợi Huyện thái gia nói xong, Vương Nguyên Sinh đã sợ đến khóc nức lên. Hóa ra tội ăn trộm lại nghiêm trọng đến thế, nhưng mà đâu phải do hấn trộm chứ. Hấn liền quay đầu ra ngoài nhìn về phía Loan Loan và Bách Thủ kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ phụ, nhanh cứu đệ với! Không phải đệ, không phải đệ mà...”

Sắc mặt cha Loan Loan trắng bệch cả đi, mà mẹ nàng thì đã sớm bị dọa sợ cho ngất xỉu. Mọi người liền luống cuống tay chân, vội vàng ấn vào huyệt nhân trung giúp mẹ Loan Loan tỉnh lại. Huyện thái gia nhìn thấy bên ngoài hỗn loạn bèn hỏi sư gia, sau đó chân mày nhíu lại. Lúc này có một nam nhân quần áo vải thô, mày rậm mắt to, thân hình cao lớn, đi lên phía trước một bước, chấp tay hướng về phía quan huyện nói: “Huyện lão gia, thảo dân có

chuyện muốn nói.”

Bách Thủ một thân quần áo vải, vẻ ngoài nông dân, nhưng khí chất lại không hề tầm thường. Huyện thái gia lần đầu tiên khai ân, hướng ra ngoài nói: “Người là kẻ nào?”

Bách Thủ nghiêm nghị nhìn về phía Huyện thái gia có vẻ chính khí ở bên trên: “Thảo dân là tỳ phu của Vương Nguyên Sinh. Lão gia, bắt trộm phải bắt quả tang, đây tất cả đều là lời nói một phía của Tạ Đại. Chuyện gì cũng phải có nhân chứng vật chứng mới được.”

“Đúng vậy.” Loan Loan đứng bên cạnh cũng nghiêm túc phụ họa: “Hơn nữa, chuyện này đã qua mấy tháng, bây giờ Tạ Đại mới báo quan, chúng ta có lý do để nghi ngờ hấn bụng dạ khó lường. Còn nữa, lão gia, vừa rồi người đã buông lời đe dọa, chúng ta có quyền kháng án, nha huyện không thể dùng hình.”

Huyện thái gia khẽ kinh ngạc, hơi khép mi mắt xuống. Hừ, hai người này quả nhiên miệng lưỡi lợi hại.

Hắn nhìn về phía ngoài, khẽ gật đầu: “Hai vị nói rất đúng.” Rồi quay đầu nhìn về phía Tạ Đại: “Người có nhân chứng, vật chứng không?”

“Không có vật chứng, nhân chứng thì...” Tạ Đại ngừng một chút: “Người này hôm nay không có ở trên mỏ. Mai mới có thể tìm được.”

“Hỗn xược!” Huyện thái gia đột nhiên quát lớn: “Nhân chứng vật chứng đều không có, người còn muốn cáo trạng! Dám đùa giỡn bốn huyện sao?”

“Không phải đâu Huyện thái gia, người kia trong ngày mai nhất định sẽ tới mà. Hôm nay thảo dân cáo trạng là vì sợ Vương Nguyên Sinh nghe được tin sẽ trốn mất, cho nên mới phải đề phòng trước.” Tạ Đại nói như thật.

Huyện thái gia mặt mày cau có, cầm lấy một cành đường vớ vài cái, đứng dậy quát: “Hôm nay đã không có nhân chứng, án này ngày mai lại tái thẩm. Bãi đường.” Chân chừ một chút hắn lại nói: “Đề phòng nghi phạm chạy trốn, tạm thời bắt giữ Vương Nguyên Sinh lại.”

“Oan uống, oan uống quá... Cha, mẹ, tỳ, tỳ phu... Cứu đệ với!”

Vương Nguyên Sinh hét gọi như heo bị chọc tiết. Chân mẹ Loan Loan mềm nhũn cả ra, kéo tay Loan Loan năn nỉ: “Nhị muội, sao lại bị giam lại? Mau, mau đến cầu Huyện lão gia thả Nguyên Sinh ra đi! Ở trong ngục sẽ không được tiếng tốt đâu, hu hu... Nhờ họ đánh đệ đệ con thì sao?”

Loan Loan và Bách Thủ cũng đang lo lắng chuyện này. Theo lý thuyết, Huyện thái gia có thể thả Vương Nguyên Sinh về, nhưng Tạ Đại còn chưa yêu cầu, tri huyện đã cho bắt giữ người trước, thậm chí còn không phải tội phạm giết người. Đang ở công đường, hai người cũng khá lo lắng Vương Nguyên Sinh sẽ bị đánh.

Mọi người đang đứng bên ngoài công đường lo lắng không biết làm sao để nha môn thả người về trước, liền nhìn thấy Tạ Thiên đi từ bên trong ra. Bách Thủ vui mừng, bước lên phía trước: “Tạ đại ca.”

Tạ Thiên đi tới, áy náy nói: “Các người vẫn còn chưa đi à? Dương huynh đệ, thật xin lỗi, không ngờ Vương Nguyên Sinh lại là người nhà của hai người, nếu không lúc đến áp tải người đã sớm báo tin cho hai người trước mà còn có chuẩn bị.” Hắn và Mã Nhạn có việc ở ngoài nha môn, lúc gần đi nghe thấy có người đánh trống kêu oan, không ngờ bị cáo lại là người nhà Loan Loan.

Mẹ Loan Loan nghe nói người nọ ở trong nha môn, liền lập tức tiến lên cầu xin: “Vị huynh đệ này, cầu xin người giúp đỡ Nguyên Sinh nhà ta. Chuyện này nhất định không phải do nó làm đâu, nó vẫn còn trẻ con lắm mà.”

Tạ Thiên cười an ủi bà: “Đại nương đừng lo lắng quá! Vụ án này không nghiêm trọng, không đáng sợ như mọi người tưởng tượng đâu.”

“Tạ đại ca, nghe nói Tạ Đại còn có nhân chứng?” Loan Loan đang quan tâm đến chuyện này.

Tạ Thiên gật đầu: “Chuyện này ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết là Tạ Đại đến cáo trạng, huyện thái gia liền phái người đi bắt đệ đệ người. Nhưng lúc này ở dưới công đường ta đã thăm dò giúp hai người, mà hình như nghe nói nhân chứng này cũng là người trên mỏ điều tra giúp, chẳng lẽ hai người không biết gì sao?”

Loan Loan và Bách Thủ cùng khó tin được.

Trên mỏ điều tra được, vậy sao một chút tiếng gió Bách Thủ cũng không nghe thấy?

Lòng hai người lập tức trầm xuống. Điều tra được, lại gạt không để cho Bách Thủ biết được, chỉ có hai người, một là Lưu quản sự, còn lại chính là Tạ Nhân. Chuyện này thì liên quan gì đến Lưu quản sự chứ? Vậy chỉ còn lại Tạ Nhân thôi. Nhưng vì sao Tạ Nhân lại làm như vậy? Vì nàng không đồng ý hợp tác cùng, cho nên nhân cơ hội này để trả thù?

Thương lượng một lúc rốt cục đã có biện pháp, trước tiên đưa chút bạc cho cai ngục, vào thăm Vương Nguyên Sinh đã, cũng thuận tiện có chuẩn bị luôn, tránh cho Vương Nguyên Sinh phải chịu khổ. Sau đó Loan Loan đi đến tửu lâu tìm Dư chương quỳ, Bách Thủ thì trở về trên mỏ.

Vì vậy hai người nhờ Tạ Thiên dứt cho cai ngục chút bạc để được vào thăm Vương Nguyên Sinh. Lúc mấy người đi vào thì bắt gặp một ông lão xách theo một cái rương nhỏ đi ra. Khi nhìn thấy Vương Nguyên Sinh mấy người lại càng hoảng sợ, mặt mày hấn loang loáng vết máu chưa khô, vàng trán bị quần băng, đúng là đã bị thương.

Nhanh như vậy, vừa mới vào đã bị đánh rồi! Loan Loan và Bách Thủ đều sầm mặt. Mẹ Loan Loan bị dọa sợ lại gào khóc: “Con à, con ta...”

Sắc mặt cha Loan Loan lạnh đến mức có thể bào ra một lớp sương.

Tạ Thiên nghiêm mặt hỏi cai ngục: “Chuyện gì đây? Ai cho phép các người tự ý dụng hình?”

Tạ Thiên là bộ đầu trong nha môn, đương nhiên có thân phận cao hơn đám cai ngục. Bị quát hỏi, cai ngục cũng buồn bực trong lòng, giải thích: “Không có ai tự ý dụng hình đâu ạ, là do tự hấn té ngã đấy.”

Thì ra là Vương Nguyên Sinh thấy mình bị bắt vào ngục, nhất thời bị dọa sợ đến mềm nhũn cả chân, lúc đi vào không cẩn thận vấp ngã đập đầu vào cục đá. Cai ngục cũng không đối xử tệ với hắn, liền cho mời đại phu ngay.

Loan Loan nghe xong thì cảm thấy dở khóc dở cười! Trong lòng thầm mắng Vương Nguyên Sinh không có tiền đồ, lại cảm thấy hắn thật đáng thương.

Vương Nguyên Sinh cũng không biết chuyện gì xảy ra. Sau khi hắn bị bắt đến đây trừ những lời tra khảo trên công đường thì không còn ai hỏi hắn thêm gì nữa cả.

Thăm Vương Nguyên Sinh xong, Loan Loan lại cho cai ngục hai lượng bạc để hắn chiếu cố Vương Nguyên Sinh thêm một chút. Mới đầu cai ngục còn từ chối, bảo rằng chỉ vâng theo lời huyện thái gia. Sau đó Tạ Thiên lại nhét bạc vào trong tay hắn: “Huyện thái gia sai bảo người cứ làm theo là đúng. Chỉ là nếu có người muốn tự ý dụng hình, người giúp can ngăn vài câu là được.”

Chuyện này đơn giản, cai ngục nhanh chóng đồng ý.

Ra khỏi nha môn, Loan Loan đi đến từ lâu Phúc Sinh, Bách Thủ về trên mô. Cha mẹ Loan Loan đi đến ngã ba thì chia tay Bách Thủ, trở về Vương gia thôn.

Đến từ lâu Phúc Sinh, đúng lúc nhìn thấy gã sai vặt đã tới Dương gia thôn mấy lần, Loan Loan vội gọi hắn lại: “Tiểu ca, xin hỏi Dư chương quỹ đâu rồi? Phiên người đi gọi giúp ta được không?” Sau đó rút một lượng bạc qua.

Gã sai vặt trả lại bạc: “Nhà Bách Thủ có việc chỉ cần nói một tiếng là được, không cần khách khí như thế.”

Loan Loan lại đẩy bạc qua, cười nói: “Bình thường vẫn hay nhờ tiểu ca chiếu cố, chút bạc này người cầm lấy uống chút rượu đi.”

Gã sai vặt cười híp mắt nhận lấy bạc, rồi bảo nàng đến phòng khách ngồi chờ. Loan Loan lắc đầu bảo không cần, sau đó gã sai vặt đi đến sân sau, chỉ lát sau Dư chương quỹ đã ra tới.

Loan Loan buồn phiền kể lại cho ông nghe, cuối cùng nhờ ông giúp: “... Đệ đệ ta tuyệt đối không phải người như vậy! Cũng không biết nha môn này làm sao nữa, chưa thăm vấn đã bắt giam người lại. Người trong nhà lo đệ ấy bị người gài bẫy, thân thể nó yếu ớt, chỉ sợ chẳng may ở trong ngục bị dùng hình ép cung...”

Dư chương quỹ cau mày, hỏi: “Cô nói chuyện này là trên mô điều tra ra?”

Loan Loan gật đầu: “Tạ Đại nói như vậy.”

“Người nào chịu trách nhiệm tra xét?”

“Ta cũng không biết, Bách Thủ đã về mô rồi.”

Nghĩ ngợi một chút, Dư chương quỹ nói: “Vậy cô cứ về trước đi. Ta sẽ đến nha môn ngay.”

Loan Loan cảm tạ ông đã rời ra về.

Lúc cha mẹ nàng trở về thôn bị mọi người chỉ trích không ngừng. Có người ngày thường quan hệ khá tốt đi đến quan tâm hỏi han đôi câu. Mẹ Loan Loan cũng miễn cưỡng cười nói: “... Là do trên mô có người không vừa mắt Nguyên Sinh nhà ta nên hãm hại nó. Rồi sẽ không có chuyện gì đâu.”

Sau khi hai người về nhà chưa được một lúc, Vương Nguyên Sinh đã về đến.

Mẹ Loan Loan lập tức ôm lấy hắn thương tâm khóc nức lên. Lúc này mặt mày Vương Nguyên Sinh cũng trắng bệch, hắn cũng bị dọa sợ, nước mắt chảy rào rào.

Cha hắn đứng bên cạnh cũng lau nước mắt. Ngày thường ông không thích Vương Nguyên Sinh không có tiền đồ, có chuyện liền đánh chửi. Bây giờ xảy ra chuyện, trong lòng ông rất khó chịu, thế mới biết số nó đã vậy rồi, không dám hy vọng xa vời nó có tiền đồ gì, chỉ hy vọng nó được bình an thôi.

Suy nghĩ một chút, đoán rằng chắc là Loan Loan đi nhờ vả Dư chương quỹ kia được rồi, nên Vương Nguyên Sinh mới được thả ra.

Lúc này Vương Nguyên Sinh mới lau nước mắt, nói với hai người: “... Hình như là chương quỹ ở từ lâu mà Nhị tỷ làm việc đến nói giúp. Con không gặp ông. Lúc đi ra ngoài có một tiểu ca đang chờ con, đưa con đến bên ngoài thôn thì hắn liền ra về, bảo con tối nay về trước, sáng mai lại đến nha môn.”

Hai người như thấy được chút ánh sáng. Dư chương quỹ này chỉ đơn giản nói một câu, Vương Nguyên Sinh đã được thả ra, nói không chừng ngày mai còn có thể nhờ ông giúp cho.

Bên kia, Bách Thủ học tốc chạy về Dương gia thôn. Lúc vừa đến đầu thôn hấn liền kinh ngạc vô cùng. Vốn ngày mai mới phải chuyển than đá đi mà lúc này xe chuyển than đã xếp thành một hàng dài trong thôn. Hấn gặp được một người khá quen nên kéo lại hỏi thăm. Phu xe kia nói với Bách Thủ: “Vừa nhận được tin báo, đã đến được một lúc lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Gặp chuyện không may (hạ)

Sau đó Bách Thủ gặp được Lưu quản sự ở chỗ bãi than, vội vàng giải thích với ông ta: “Trong nhà có chút việc gấp nên đến trễ.” Sau đó lại hỏi: “Không phải ngày mai mới vận chuyển than đá sao?”

Lưu quản sự cười nói: “Nhà ai mà không có chuyện cơ chứ, không sao, ở đây còn có ta.” Sau đó tỏ vẻ cũng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra: “Hình như là Tam thiếu gia có việc ngày mai nên báo chuyển than đi trước một ngày.”

Bách Thủ cũng không nghĩ nhiều, chân mày nhíu lại, nói: “Lưu quản sự, ta có chút việc muốn hỏi ông?”

“Cứ nói.”

“Năm ngoái, chuyện Tạ Đại mất bạc, lúc ấy không phải Tam thiếu gia đã nói không liên quan gì đến Nguyên Sinh nhà chúng ta ư, sao bây giờ lại nói là do Nguyên Sinh làm, chuyện này rốt cuộc do ai điều tra thế?”

Lưu quản sự ngần người: “Người nói tra ra chuyện đó là do Vương Nguyên Sinh làm sao? Sao ta lại không biết?”

Bách Thủ cũng ngây cả người, vội vàng lấy lại bình tĩnh. Lưu quản sự cũng không biết, Tạ Đại lại dám cầm cáo trạng đi báo nha môn, chuyện này nhất định không tránh khỏi có liên quan đến Tạ Nhân. Nhưng mà buổi sáng Tạ Nhân tới đây cũng không hề nhắc đến chuyện này, hay là muốn giấu diếm bọn họ?

Sau đó Bách Thủ lại hỏi Lưu quản sự Tạ Nhân đang ở đâu. Lúc về, hấn gặp Loan Loan đang trên đường về nhà, kể cho nàng nghe, bảo nàng đi về nhà trước: “Ta đi tìm Tam thiếu gia, nàng về nhà trước đi! Trong nhà mặc dù còn có Mạch Thảo, nhưng ta vẫn có chút không yên tâm.”

Loan Loan giận đến nghiến răng. Tạ Nhân đúng là đồ không biết xấu hổ, dám dùng cả loại thủ đoạn này. Hiện giờ nàng có thể khẳng định rằng nhất định là Tạ Nhân cố ý bảo Tạ Đại làm như vậy, nhưng có bằng chứng cụ thể hay không thì rất khó nói. Đường đường là một thiếu gia nhà giàu mà lại nhỏ nhen như vậy, dùng loại thủ đoạn thế này để trả thù một thứ nông dân như nhà nàng!

Loan Loan trở về thôn Dương gia. Bách Thủ đến chợ lại gặp được Vương Nguyên Sinh vừa được thả ra từ nha môn. Nhưng Bách Thủ lại không gặp được Tạ Nhân. Hấn đến lúc Tạ Nhân đã đi ra ngoài, đợi đến lúc trời tối cũng không thấy về, không biết là có việc thật hay là biết Bách Thủ đến nên tránh đi.

Sáng hôm sau cả nhà liền khởi hành, đến giao lộ gần cổng Vương gia thì đội cha mẹ Loan Loan đi ra. Đi được nửa đường lại gặp vợ chồng Vương Lý. Lúc đến đầu chợ thì gặp Ngưu Sơn dẫn theo Vương Tiểu Thảo.

Vương Lý được mẹ Loan Loan báo cho hôm qua. Còn hai người nhà Vương Tiểu Thảo là lúc tối hôm qua khi Bách Thủ đi về ngang qua hàng bánh bao gặp Ngưu Sơn nên báo cho hấn biết.

Đến nha môn, Tạ Đại đã sớm có mặt ở ngoài. Huyện thái gia còn chưa thẳng đường.

Suy nghĩ một chút, Bách Thủ đi về phía Tạ Đại. Còn Tạ Đại nhìn thấy Bách Thủ đi về phía này liền quay mặt sang một bên, Bách Thủ nói chuyện với hấn, hấn cũng không để ý. Vốn Bách Thủ định hỏi xem rốt cuộc chuyện là như thế nào, ai ngờ Tạ Đại không chịu hé môi, chỉ nói: “Ta đã cáo trạng. Có gì đến công đường nói sau.” Tuyệt đối không hề muốn thương lượng gì hết, nhưng ngữ khí không còn sự tức giận, khí thế hùng hồn như lúc ở trên mô.

Mãi cho đến lúc thẳng đường hấn cũng không nhìn Loan Loan và Bách Thủ đến một cái.

Có lẽ ngày hôm qua Dư chương quỹ đã hỏi thăm, nên hôm nay Huyện thái gia không giống như hôm qua vừa thẳng đường đã bắt Vương Nguyên Sinh quỳ xuống, còn lệnh cho nha dịch hô to “Uy vũ” gì nữa.

Huyện thái gia ngay lập tức bảo Tạ Đại gọi nhân chứng vào. Sau đó có một người đàn ông đi từ ngoài vào. Loan Loan nhìn thấy khá quen, nhưng Bách Thủ và cha Loan Loan đều nhận ra, người này cũng là thợ đào trên mộ, hơn nữa còn là người do Tạ gia đưa tới. Hấn đứng nghiêm chỉnh dưới công đường, nghiêm túc trả lời từng câu hỏi của Huyện thái gia.

“... Lúc đó tiểu nhân ra ngoài đi tiểu chuẩn bị trở vào thì nhìn thấy có bóng người lén lút đi từ trong mỏ ra, liền nấp sau gốc cây nhìn xem. Người nọ đi đến chỗ của Tạ Nhị, cầm lấy cái áo choàng ngắn trên mặt đất lục tới lục lui. Mọi người làm việc mệt mỏi cởi áo khoác ra là chuyện bình thường. Vốn tiểu nhân nghĩ hẳn đang đi tìm áo, nhưng hành vi của hắn rất kỳ lạ nên mới để ý thêm một chút. Nhìn kỹ người nọ tiểu nhân liền nhận ra đấy là Vương Nguyên Sinh. Lúc trước trên mỏ đồn Vương Nguyên Sinh trộm than đá của Chu Đại Sơn, lúc ấy có Dương Phong ở thôn Dương gia nhìn thấy, hắn còn không chịu nhận. Mọi người cũng không biết là thật hay giả, lúc này tiểu nhân mới biết hóa ra Vương Nguyên Sinh này là một tên trộm vặt.”

“Vậy vì sao lúc đầu ngươi không nói ra sự thật?” Huyện thái gia vỗ ngực tình đường, nghiêm mặt hỏi.

Người nọ có chút ủy khuất nói: “Người nào trên mỏ không biết tỷ tỷ của Vương Nguyên Sinh làm việc cho Tạ gia. Mà hai vợ chồng nhà họ còn có quan hệ rất tốt với Tạ Nhị thiếu gia, cho dù là Dư chương quỹ lên mỏ cũng phải chủ động chào hỏi bọn họ. Tiểu nhân mà nói ra, nhờ đâu họ tìm cơ hội trả thù thì sao...” Sau đó hắn uất ức nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân là nô bộc của Tạ gia, lỡ như có chuyện không may thì một nhà già trẻ phải làm sao bây giờ?”

Huyện thái gia nghe vậy gật đầu, dường như thấy rất có lý, chỉ vào Vương Nguyên Sinh, một tay vỗ mạnh ngực tình đường, quát to: “Vương Nguyên Sinh, đã có nhân chứng rõ ràng, ngươi còn gì để nói?”

Về mặt Vương Nguyên Sinh không thể tin nổi. Hắn đã làm như vậy lúc nào, rõ ràng là đối phương vu oan cho hắn. Những người này lại dám bịa đặt trước mặt Huyện thái gia! Hắn bị dọa sợ đến run người: “Lão gia, không phải vậy, không phải ta.” Sau đó hắn chỉ vào thợ mỏ kia: “Hắn nói dối, ta vốn không hề cầm cái áo choàng trên mặt đất kia lên.”

“Huỳnh... huỳnh... huỳnh...” Huyện thái gia vỗ mạnh, cá giận nói: “Hỗn xược, hắn không cừu không oán với ngươi, sao lại phải cố ý hãm hại ngươi?”

Vương Nguyên Sinh nước mắt tuôn như mưa, không ngừng dập đầu: “Không phải ta, thật sự không phải ta mà.” Lại nhìn Loan Loan và Bách Thủ ở phía ngoài: “Nhị tỷ, thật sự không phải đệ, không phải đệ thật mà!”

Thấy hành động này, Huyện thái gia dường như có chút tức giận. Bỏ huyện ta vẫn còn ở đây, ngươi không kêu oan với ta, ngược lại đi kêu cứu với phía ngoài, chả nhẽ bỏ huyện ta lại không bằng một nông phụ tỷ tỷ nhà ngươi. Nhưng nhớ đến hôm qua chương quỹ của tửu lâu Phúc Sinh đã đến tìm mình nói chuyện, Huyện thái gia liền không dám nổi giận với Loan Loan ở ngoài kia.

Cầm lệnh bài màu bạc trên công đường, trong con tức giận hắn vút xuống mặt đất, chỉ vào Vương Nguyên Sinh, nói: “Nhiều loạn công đường, phạt hai mươi gậy thật nặng!”

Câu nói vừa dứt, không đợi hai nha dịch đi ra, gia sư vội vã đi lên từ phía sau, lặng lẽ nói nhỏ bên tai Huyện thái gia. Huyện thái gia kinh ngạc, khó hiểu liếc nhìn Vương Nguyên Sinh bên dưới và đám người Loan Loan ở phía ngoài, phát tay về phía hai nha dịch, hậm hực nói: “Niệm tình ngươi còn nhỏ, thân thể yếu ớt, hai mươi gậy này tạm thời cho miễn!”

Hắn lại liếc mắt nhìn Tạ Đại ở dưới, ôn hòa nói: “Án lần này còn nhiều nghi vấn, còn phải tái thẩm. Ừm...” Cầm lấy cáo trạng trên công đường ném xuống dưới, nhìn Tạ Đại nói: “Cầm cáo trạng này về trước đi.” Lại nhìn về phía Vương Nguyên Sinh nói: “Vương Nguyên Sinh cho về nhà, lúc cần sẽ truyền, nhưng mà, không được rời khỏi thôn Dương gia.”

Tất cả mọi người đều thấy bất ngờ, sư gia này đã nói gì, mà huyện thái gia dùng một cái lại thay đổi. Nhưng mà chuyện có cơ hội xoay chuyển là tốt rồi.

Cả đám người đi từ nha môn ra liền nhìn thấy gã sai vặt của tửu lâu Phúc Sinh đang đứng chờ. Cha mẹ Loan Loan đưa Vương Nguyên Sinh về thôn Vương gia. Vợ chồng Vương Tiểu Thảo cũng trở về cửa hàng bánh bao. Hai vợ chồng Vương Lý thì đi đến chợ. Loan Loan và Bách Thủ đi theo gã sai vặt đến tửu lâu Phúc Sinh.

Dư chương quỹ đã sớm chờ hai người, thấy hai người tới thì cười bảo người rót trà, dẫn hai người lên nhà gian trên tầng.

“Tam thiếu gia nói chuyện này vẫn đang tra, chỉ là gần đây mới tra ra chân tướng, hơn nữa chuyện này vốn ban đầu cũng được các người đồng ý.”

Loan Loan và Bách Thủ gật đầu. Lúc Tạ Đại bị mất bạc đúng là Tạ Nhân có tạm thời bồi bạc cho Tạ Đại, hắn đã nói sẽ điều tra rõ chân tướng của sự việc, đây cũng chỉ là làm trò với mọi người trên mỏ. Nhưng khi đó Tạ Nhân cũng đã nói chuyện này không hề liên quan gì đến Vương Nguyên Sinh, hơn nữa, hai người cũng không tin chuyện này mới điều tra ra được.

“Nhân chứng kia là người Tạ gia sao?”

Nói đến đây, về mặt Dư chương quỹ có chút ngượng ngùng, gật đầu: “Đúng là hạ nhân của Tạ gia. Vốn là hạ nhân của Tạ gia, nhưng bởi vì hắn làm việc sơ ý, không tinh ý nên phạm vào điều sai trái, bị chủ tử phạt, nên mới đi theo lên trên mỏ.”

Nếu là người hồ đồ, vậy thì có khả năng bị mua chuộc hay không?

Nói vậy Dư chương quỹ cũng đã nghĩ đến chuyện này, nghiêm mặt nói: “Các người yên tâm, mấy ngày nữa Nhị thiếu gia sẽ đến mỏ, đến lúc đó chuyện này sẽ do Nhị thiếu gia xử lý. Nô tài kia các người cũng không cần phí sức để ý đến hắn. Ta đã nói chuyện với nha môn rồi, Vương Nguyên Sinh hai người cứ đưa về trước, tất cả chờ Nhị thiếu gia về rồi nói.”

Loan Loan và Bách Thủ thở phào nhẹ nhõm. Có Tạ Dật làm chủ, chuyện cũng dễ nói hơn nhiều. Vốn là bọn họ còn muốn đi tìm nhân chứng kia, hiện giờ nghe Dư chương quỹ nói vậy, hai người tạm thời gác lại suy nghĩ này.

Bất kể nô tài kia nói thật hay nói dối đều sẽ không có kết cục tốt đâu.

Nói trắng ra hẳn đã giúp Tạ Nhân hãm hại Loan Loan và Bách Thủ. Giờ đây Loan Loan trong mắt Tạ gia đâu còn như trước nữa. Nếu hẳn nói dối, Tạ Dật sẽ không tha cho hẳn, dối chủ hại người, hẳn sẽ không được sống yên ổn.

Nhưng Loan Loan còn có chuyện không rõ.

“Cho dù trên mộ điều tra ra, tìm được chứng cứ, mà ngay cả Lưu quân sự cũng không biết chuyện này, Tạ Đại lại cầm cáo trạng đến nha môn, quả thật không biết nê mặt?” Theo lẽ thường mà nói, nếu đúng là tìm ra chân tướng, trước tiên sẽ tìm Loan Loan và Bách Thủ bảo Vương Nguyên Sinh giao mười lượng bạc kia ra. Nhưng hiện giờ đối phương không nói một câu nào, Tạ Nhân đã đồng ý cho Tạ Đại cầm cáo trạng đi tố cáo. Bọn họ muốn làm gì đây? Hủy hoại cuộc đời Vương Nguyên Sinh sao?

Về mặt Dur chương quỹ có chút nghiêm trọng: “Chuyện của Tạ Đại ta cũng sẽ cho người đi điều tra.”

Loan Loan và Bách Thủ không khỏi lại nhìn Dur chương quỹ thêm lần nữa, chẳng nhẽ Tạ Đại này có vấn đề? Nhưng tại sao họ lại cảm thấy Tạ Nhân kia mới là có vấn đề?

Bất luận là như thế nào, có câu này của Dur chương quỹ, Vương Nguyên Sinh tạm thời sẽ không có chuyện gì, bọn họ cũng có thể yên tâm ra về.

Lúc trở lại thôn Dương gia đã quá giờ Ngọ. Tạ Đại không có ở trên mộ, Tạ Nhân cũng không có. Lúc đi qua nhà Dương Tuấn Kỳ, đúng lúc Dương Tuấn Kỳ và mẹ hẳn đi ra ngoài. Dương Tuấn Kỳ chuẩn bị đến thư viện, thấy Loan Loan và Bách Thủ về, hẳn liền cười gọi: “Đường ca, đường tẩu về rồi sao.”

Bách Thủ nhẹ nhàng ừ một tiếng. Loan Loan cũng cười nhẹ với hẳn. Sau đó hai người đi vào nhà. Mẹ Tuấn Kỳ tro mặt đứng bên cạnh không mấy tự nhiên.

Dương Tuấn Kỳ thấy thế, liền khuyên bảo bà: “Mẹ, mẹ nhìn thấy không? Đường ca và đường tẩu vốn không giống như mẹ nói, bọn họ rất dễ thân thiết, mẹ đừng đi khắp nơi tranh giành với họ nữa. Hai người rất sáng suốt đại nghĩa, cha còn phải nhờ họ giúp đỡ nhiều lắm!”

Mẹ Tuấn Kỳ cắn cắn môi, đến cuối vẫn không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Xử lý (1)

Trong khoảng thời gian Bách Thủ bận rộn chuyện của Vương Nguyên Sinh, than đá trên mộ đã được vận chuyển ra ngoài. Vốn chuyện này Bách Thủ là người giám sát chính, đây là trách nhiệm của đốc công, nhưng vì tình huống đặc biệt nên Lưu quân sự bảo hẳn không cần lo nghĩ, cứ để ông làm thay cho.

Bách Thủ đi từ nhà đến mộ, tìm gặp Lưu quân sự hỏi về việc vận chuyển than đá.

Lưu quân sự cười nói: “Có ta ngại cứ yên tâm đi, đêm qua cũng đã chuyển than đi rồi.”

“Ông trông cả đêm?” Bách Thủ kinh ngạc.

Lưu quân sự gật đầu: “Ngươi không ở đây, ta mà còn đi nữa thì sao được?”

“Ông còn phải đi theo xe, còn gắng gượng cả đêm, làm sao được. Hay là, hôm nay ông về nhà nghỉ ngơi đi, trên mộ đã có ta.” Bách Thủ vốn không phải là người thích dùng mảnh lời.

Lưu quân sự khoát tay: “Không cần, ta chỉ trông có một đêm, Tam thiếu gia thương tình nên bảo chúng ta không cần đi theo xe đâu, tí nữa ta về nhà nghỉ ngơi một lát.”

Bách Thủ ngăn ra, từ khi bắt đầu khai thác trên mộ đến nay, Tạ Dật đã đặt ra quy định trên mộ nhất định phải có người đi theo xe.

Biết hẳn lo lắng, Lưu quân sự an ủi hẳn: “Ngươi yên tâm đi, Nhị thiếu gia sẽ không nói gì đâu, chẳng phải là do lần này có việc đột xuất sao? Ta tin Nhị thiếu gia có thể thông cảm được.”

Trong lòng Bách Thủ khẽ thở dài. Công việc của bọn họ vốn đã phân công, một người gác đêm chuyển than đá, một người đi theo xe. Bách Thủ gác đêm, còn Lưu quân sự thì đi theo xe.

Nhưng hiện giờ Lưu quân sự làm giúp phần việc của hẳn, việc của mình thì lại để cho Tạ Nhân, nếu sau này Tạ Dật hỏi đến, đều là trách nhiệm của Bách

Thú. Ai bảo hấn nghĩ việc, để cho Lưu quán sự phải trông cả đêm, làm lỡ việc theo xe.

Mặc dù Tạ Nhân là Tam thiếu gia của Tạ gia, nhưng từ đầu, Bách Thủ luôn cảm thấy không tin tưởng hấn, không rõ tại sao, chỉ là do cảm giác.

Than đá đã chuyển đi rồi, chuyện về sau báo cáo số xe than đá cũng không đến tay Lưu quán sự và Bách Thủ, chuyện này bây giờ đã do Tạ Nhân quản lý.

Chưa đến hai ngày sau, quả nhiên Tạ Dật đến.

Tạ Nhân rất háng hái giao toàn bộ sổ sách cho Tạ Dật: "... Đây là tất cả sổ sách của mấy tháng gần đây, đệ đã kiểm tra một lượt rồi, Nhị ca kiểm tra lại lần nữa đi."

Tạ Dật mỉm cười nhận lấy sổ sách, tiện tay lật lật rồi ném cho gã sai vặt đằng sau. Sau đó cười híp mắt nhìn Tạ Nhân nói: "Mấy ngày nay khổ cực cho đệ. Đệ cứ về nghỉ ngơi tạm gác công việc trong tay vài ngày đi, hai ngày nữa đệ hãy báo cáo lại tình hình trên mỏ cho ta sau."

Tạ Nhân ngớ ra, nói: "Được." Trong lòng hấn nghĩ có phải Tạ Dật lại muốn tiến hành điều chỉnh trên mỏ hay không. Sau đó hấn cười một tiếng, mặc kệ Tạ Dật đặt ra quy định gì, Tạ Dật vừa đi, chuyện lớn nhỏ gì trên mỏ này cũng sẽ lại do hấn định đoạt thôi.

Hai ngày sau, Tạ Dật quả nhiên không đi đến chỗ nào cả, không lên mỏ, cũng không tìm người hỏi thăm tình hình trên mỏ giống như lần trước, dường như thật sự đang ở khách điểm xem sổ sách. Đám người Tạ Nhân vốn thờ phào nhẹ nhõm lại có chút lo lắng.

Mà trong mấy ngày Tạ Dật trở lại này, có vài người còn gấp gấp hơn Tạ Nhân.

Mẹ Tuấn Kỳ thấy Tạ Dật đã trở lại được vài ngày mà vẫn chẳng có chút quan tâm nào đến chuyện của cha Tuấn Kỳ, trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng, hỏi Dương Tuấn Kỳ: "... Không phải họ đã nói với Nhị thiếu gia rồi sao, sao chẳng thấy có chút động tĩnh gì vậy? Lẽ nào Nhị thiếu gia vẫn chưa biết?" Sau đó bà thất vọng nói: "Ta đã biết cả nhà họ đều không đáng tin mà."

Dương Tuấn Kỳ nặng nề thở dài, hấn quả thật không biết nên nói như thế nào với mẹ hấn, nhưng hấn tuyệt đối tin tưởng vào nhân phẩm của Loan Loan và Bách Thủ.

Lựa lúc nào đó hấn đến gặp Bách Thủ hỏi thăm: "Đường ca, không biết chuyện của cha đệ Nhị thiếu gia nói như thế nào ạ?"

"Chuyện này ta cũng không biết." Bách Thủ nói. Nghĩ đến biểu hiện lúc ấy của Tạ Dật, chẳng nói chẳng rằng, hấn cũng không biết rốt cuộc Tạ Dật có thái độ như thế nào với chuyện này, đành khuyên Tuấn Kỳ: "Hay là mọi người chờ thêm hai ngày nữa đi, nghe nói trong hai ngày này Nhị thiếu gia có việc cần thương lượng với Tam thiếu gia. Có lẽ xong chuyện rồi sẽ xử lý đến chuyện của cha đệ."

Dương Tuấn Kỳ nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy.

Tạ Nhân nghĩ không biết có nên tìm Tạ Dật mời hấn uống mấy chén để phân tán lực chú ý của hấn không thì Tạ Dật đã gọi tất cả mấy người quản lý trên mỏ đến: Lưu quán sự, Bách Thủ, Dương Phong hiện là đội trưởng đội tuần tra nên tất nhiên không thể thiếu hấn, sau đó lại gọi cả Tạ Nhân, còn gọi cả Dư chương quỹ và cả hai cha con Vạn Hữu Tài đến nữa.

"Gần đây trên mỏ xảy ra không ít chuyện. Có người thừa dịp ta không có ở đây liền bắt đầu gây chuyện, các ngươi là quản sự trên mỏ, ai làm chuyện sai trái tất nhiên đã biết. Hiện tại ta cho mọi người một cơ hội, các ngươi nói với trên mỏ, có ai vi phạm điều gì, chuyện lúc trước ta không truy cứu nữa, ngày mai chủ động đến nhận lỗi với ta, ta sẽ không truy xét. Qua ngày mai, nếu như để ta tra ra được, cho dù có tự mình tới đây thì ta vẫn sẽ xử lý theo quy định trên mỏ."

Nói xong Tạ Dật liền rời đi.

Đề lại mấy người đứng ngẩn ngơ tại chỗ. Ngay cả Tạ Nhân cũng sợ hết hồn, không ngờ chuyện đầu tiên Tạ Dật muốn xử lý là chuyện này?

Tạ Nhân chậm rãi liếc mắt nhìn Lưu quán sự, thản nhiên đứng dậy, về mặt lạnh nhạt rời đi.

Dương Phong liếc nhìn Bách Thủ rồi đi, nhíu mày, đứng như hấn lo lắng. Tạ Dật vừa đến bóng lưng của Dương Bách Thủ lúc bước đi cũng thẳng hơn.

Trong mấy người, sắc mặt Lưu quán sự không tốt lắm, lúc này trong lòng lão đang bồn chồn. Tạ Dật khác với Tạ Nhân, phần lớn chuyện làm ăn của Tạ gia là do Tạ Dật xử lý, hấn muốn xử lý một quản sự cũng đơn giản như bóp chết một con kiến.

Lần này, Tạ Dật không mạnh mẽ nhanh chóng lôi người phạm sai lầm ra xử phạt như ngày thường là muốn cho ai cơ hội? Chẳng nhẽ hấn đã biết việc Tạ Nhân vận chuyển than đá?

Trong lòng Lưu quán sự nổi lên tầng tầng sóng ngầm, làm thế nào cũng không yên lòng được.

Nếu lúc này lão đi nói thật với Tạ Dật, liệu Tạ Dật có thật sự sẽ không truy xét không? Chuyện vận chuyển than đá cũng không phải là việc nhỏ, mặc dù lão không biết rốt cuộc Tạ Nhân đã chở bao nhiêu than đá ra ngoài, nhưng chắc hấn cũng không phải là con số nhỏ.

Nhưng nếu lão không nói thật, để cho Tạ Dật tự điều tra ra được thì phải làm sao? Sợ rằng khi đó trên mỏ này cũng không còn đất cho lão đặt chân.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lư quân sự cảm thấy bất kể lão có nói cho Tạ Dật biết hay không, thì vị trí quân sự này của lão cũng khó mà giữ được, còn phải chịu loại hình phạt xử lý gì nữa còn chưa biết chừng. Nhưng nhìn đáng về nắm chắc phần thắng của Tạ Nhân, Lư quân sự quyết tâm, quay người đi về hướng Tạ Nhân vừa rời đi.

Chưa đến một lát sau, mệnh lệnh của Tạ Dật đã được truyền ra khắp mỏ.

Suy nghĩ của mọi người trên mỏ không giống nhau.

Người làm ăn đàng hoàng, cần cù chăm chỉ làm việc, chẳng bao giờ làm gì sai trái thì trong lòng vô cùng thoải mái, còn mang theo tâm lý xem kịch vui, nhìn có chút hả hê.

Mà có vài người lúc vận chuyển than đá hay lúc đào than, nhân lúc không ai để ý giấu giếm giếm chuyện gì đó, lúc này trong lòng tất nhiên đang lo sợ, không ngừng suy đoán xem có phải việc làm của mình đã bị quân sự tra được báo cho Tạ Dật hay không.

Có kẻ nhất gan chạy đến chỗ Tạ Dật khai thật lỗi sai của mình. Ví dụ như lúc đào than đá làm hỏng giá đỡ trong động, sau đó lén lút lên đi. Hay như lúc chuyển than chưa được xếp đủ, liền vừa đi vừa nhặt vụn than ven đường, vừa đi vừa nghỉ, cho đến lúc đầy, thật ra thì phía dưới ven đường toàn là cặn bã. Có người thậm chí còn nhặt những thứ linh tinh dưới chân núi cho vào.

Lư quân sự đứng nghe bên cạnh sắc mặt xanh mét, sao lão lại không biết những người này có nhiều trò như vậy?

Tạ Dật cũng không ngờ hẳn chỉ tùy tiện nói một câu đã có thể tra ra được nhiều vấn đề trên mỏ như thế! Hẳn nói thì giữ lời, những người thành thật khai báo này tất nhiên sẽ không sao cả.

Cũng có những người gan lớn, trong lòng thầm cầu may mà không đến thú nhận, sau đó quả nhiên may mắn tránh được.

Nhưng những người này không phải người Tạ Dật muốn, trừ một vài thợ mỏ tự giác đến nhận sai thì không có một quân sự nào đến cả. Ngày hôm sau, Tạ Dật lạnh nhạt tổng kết các loại vấn đề trên mỏ.

“... Ta hy vọng sau này sẽ không có những chuyện như thế này nữa! Các người làm quân sự, phải có trách nhiệm làm gương đi đầu...”

Lư quân sự tỏ thái độ thành khẩn nhận lỗi không ngừng gật đầu đồng ý, cam đoan về sau sẽ cải tiến phương thức quản lý mỏ thật tốt.

Bách Thủ mới lên làm đốc công, chuyện này hẳn không phải chịu bao nhiêu trách nhiệm. Hai cha con Vạn Hữu Tài luôn giữ im lặng, bọn họ chịu trách nhiệm trong việc đào mỏ, quản lý không thuộc phạm vi trách nhiệm của họ.

Dương Phong hiện là đội trưởng đội tuần tra, tất nhiên có trách nhiệm, trước kia là đốc công ở bãi than, trông coi than đá không cẩn thận cũng có trách nhiệm, cho nên Dương Phong vẫn luôn cúi đầu, tỏ vẻ lắng nghe dạy dỗ.

Về phần Tạ Nhân, trừ Tạ Dật ra thì coi như hẳn là người có quyền lớn nhất trên mỏ, lúc này vẫn không mấy áy náy, ngược lại vẻ mặt rất chi là nghiêm túc nói với Tạ Dật: “Nhị ca nói rất đúng, vài quy định trên mỏ này nên thay đổi...” Sau đó hẳn nhìn về phía mấy người Lư quân sự: “Lư quân sự, xảy ra chuyện như thế này người có trách nhiệm lớn nhất. Tạ gia cho người quyền lực lớn như vậy, giao cho người nhiều nhân thủ như vậy, nhưng lại có những sơ suất này, người hẳn nên suy nghĩ thật kỹ, nếu không, vị trí quân sự này có thể sẽ có người khác đến ngồi đấy.”

Lư quân sự sợ hãi gật đầu, bảo đảm: “Xin Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia yên tâm, nô tài đảm bảo sau này sẽ không bao giờ xảy ra loại chuyện như thế này nữa.” Trong lòng lão lại mắng Tạ Nhân thấu trời, chuyện lớn nhỏ trên mỏ đều phải do hẳn cho phép, cho dù muốn đổi quy định, cũng phải do Tạ Nhân đồng ý, hiện giờ Tạ Nhân lại đẩy tất cả trách nhiệm lên người lão.

Đủ thấy được Tạ Nhân vô si cỡ nào.

Tạ Nhân mắng Lư quân sự như thế, Lư quân sự cũng đã tỏ thái độ, theo lý Tạ Dật cũng phải nói đôi câu, nhưng hẳn vẫn không quan tâm, nói đến chuyện khác: “Hiện giờ còn vài chuyện cần xử lý.”

Đáng ngồi của mọi người càng thêm thẳng tắp.

“Tạ gia chúng ta có thể làm ăn được ở cả Thiên Triều này đều do cách thức làm ăn, đối với hạ nhân cũng chưa bao giờ hà khắc. Bởi vì ta cảm thấy, muốn làm tốt chuyện gì đều phải do hạ nhân một lòng muốn làm việc cho Tạ gia, như thế thì cơ nghiệp mới ngày càng lớn mạnh được. Nhưng làm thế nào mới có thể khiến cho hạ nhân luôn trung thành với Tạ gia đây?” Tạ Dật nhìn mấy người họ.

Lư quân sự cúi đầu khom lưng nịnh nọt: “Xin nghe Nhị thiếu gia dạy bảo!”

Mấy người khác giống như không nhìn thấy đáng vẻ của Lư quân sự, vẫn nghiêm túc lắng nghe. Tạ Nhân lạnh nhạt liếc nhìn Lư quân sự một cái.

“Muốn hạ nhân trung thành với mình, đầu tiên người phải đối xử thật lòng với bọn họ. Hạ nhân cũng là người, chúng ta không thể không coi họ không ra gì, không thể trách móc công nhân nặng nề. Từ khi khai mỏ đến nay lần đầu xảy ra việc sập hầm, ta nhìn trên sổ sách có ghi chép...” Vừa nói Tạ Dật vừa mở ra quyển sổ ghi chép, trên đó quân sự ghi chép lại toàn bộ các chuyện xảy ra trên mỏ và cách xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 250: Xử lý (2)

“Những người khác cũng chỉ bị thương ngoài da còn Diêm Nhị lại không may tử vong, trên mồ bồi thường cho năm lượng bạc?” Tạ Dật nhìn về phía Lưu quán sự.

Hai mí mắt Lưu quán sự nhấp nháy, cung kính trả lời: “Hồi Nhị thiếu gia, bởi vì chuyện này không may xảy ra, nên trách nhiệm không thuộc về Tạ gia, để tỏ lòng an ủi với người đã mất, cho nên tặng cho chút bạc, để tỏ tâm ý.”

Lão ôm hết mọi việc lên người mình, cho dù Tạ Dật có chất vấn, thì Tạ Nhân cũng không có việc gì.

Tạ Dật nghe xong khẽ mỉm cười, nói: “Làm tốt lắm, bồi thường chút bạc cho Diêm gia là đúng, nhưng mà, năm lượng bạc thì hơi ít, nói thế nào cũng là một mạng người.”

Không bị trách cứ, trong lòng Lưu quán sự tạm thời thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Nhị thiếu gia nói phải, hôm khác nô tài sẽ đưa thêm chút bạc cho Diêm gia.”

Tạ Dật gật đầu.

“Đưa thêm ba mươi lượng bạc đi. Ngoài Diêm gia, thì còn có Dương Nghĩa Thiên, nghe nói sau khi tan làm, ông ta quay lại mồ thì bị thương?”

Lưu quán sự đứng lên lần nữa đáp: “Dạ phải. Lúc ấy ông ta đã tan làm rồi, bảo là còn một số việc chưa bàn giao nên mới quay lại trên mồ, nhưng tính theo thời gian, lúc ông ta gặp chuyện không may đã hết giờ làm rồi ạ.”

“Nhị thiếu gia, tiểu nhân thấy tuy nói lúc ấy Dương Nghĩa Thiên đã tan làm, nhưng dù sao cũng là vì chuyện của mồ mới bị thương.” Lúc này, Vạn sư phụ vốn im lặng liền cất lời. Thật ra thì lão vốn cũng không quen thân với Dương Nghĩa Thiên, nhưng mà xét việc thì cảm thấy cách xử lý của Lưu quán sự và Tạ Nhân không được ổn thỏa.

“Vạn sư phụ, ta không đồng ý với cách nói này của ngươi. Chẳng lẽ ngươi đã quên lúc trước Nhị thiếu gia đã nói đến việc tai nạn lao động thế nào rồi sao? Bị thương trong thời gian làm việc mới được coi là bị thương vì công việc. Bị thương lúc tan làm thì có liên quan gì đến chúng ta? Nếu nói như vậy, có người nào trên đường về nhà bị ngã một phát trên mồ cũng phải chịu trách nhiệm sao?”

“Câu này ông còn nhớ rõ, sao những lời khác lại không thấy ông ghi nhớ thế?” Tạ Dật đột nhiên lạnh mặt nói.

Trong lòng Lưu quán sự thoáng chốc giật mình, vỗ mông ngựa trên vó ngựa rồi, vội vàng nhận sai với Tạ Dật.

Tạ Dật không nhịn được khoát tay, nhưng lại nhìn về phía Tạ Nhân nói: “Tam đệ, chuyện này đệ xử lý không đúng.” Rồi hất nhìn Lưu quán sự nói: “Nghe nói chân của Dương Nghĩa Thiên bị tàn tật, đưa cho Dương gia hai mươi lượng bạc đi.”

Lưu quán sự len lén liếc nhìn Tạ Nhân, đáp vâng.

Tạ Nhân cười nhẹ: “Nhị ca dạy phải!”

Xử lý xong chuyện trên mồ, lại đến vấn đề thợ mỏ.

“Người đầu tiên phải nói đến là Tạ Tam.” Tạ Dật nhìn sang Tạ Nhân: “Không biết Tam đệ có gì muốn nói không?”

Tạ Nhân chỉ cười cười: “Tất cả mọi chuyện đều do Nhị ca làm chủ. Nhưng mà, nói đến Tạ Tam thì...” Hắn lắc đầu: “Vô cùng lười nhác! Lúc trước hắn ở thôn trang, Nhị ca phái hắn đến mồ, đệ vốn nghĩ hắn cũng có thể làm trợ thủ đắc lực, ai ngờ lại không thể dùng nổi như vậy.”

Nói gần nói xa hóa ra chỉ Tạ Dật không biết nhìn người.

Trong lòng Lưu quán sự thoáng lạnh lẽo, Tạ Nhân thật sự trở mặt. Nghĩ đến cuộc gặp hôm qua, ông tìm gặp Tạ Nhân, Tạ Nhân đã đảm bảo với ông, trong lòng không khởi bắt đầu nghi ngờ.

Nhưng mà chuyện đã đến nước này, lão đã không kịp đổi ý nữa rồi.

Tạ Dật không tức giận chút nào với mấy lời nói của Tạ Nhân: “Đúng vậy. Trước kia mặc dù thấy hắn không được tài giỏi lắm nhưng cũng tính là đàng hoàng, không ngờ lại là loại ăn cây táo rào cây sung.”

Mọi người khẽ giật mình.

“Trước thì ép chết Hương Tú, sau lại thừa dịp đêm tối lên vào nhà Bách Thủ ăn trộm. Lưu quán sự, ngươi nói xem đêm đó Tạ Tam đã ép chết Hương

Tú như thế nào.”

Lưu quán sự ngỡ ngàng, nói thật: “Tam thiếu gia, đêm đó tiểu nhân không ở trên mộ, mọi chuyện đều cũng chỉ là nghe nói thôi.”

“Tốt lắm, vậy thì tìm người biết chuyện đến.” Vừa nói, Tạ Dật vừa vẫy tay về phía gã sai vặt đứng ngoài cửa.

Vì tránh dị nghị, cũng không muốn để người khác chú ý đến, nên Tạ Dật đã hỏi mượn Dương Nghĩa Thiên từ đường của Dương gia, hiện tại mấy người đang ở trong từ đường Dương gia.

Gã sai vặt nhận được chỉ thị của Tạ Dật lập tức đi ra ngoài, chưa đến một lát sau đã trở lại, có một người đi theo phía sau, là Dương Phong – con trai của trưởng thôn thôn Dương gia, đội trưởng đội tuần tra trên mộ, cũng là một trong những người tận mắt chứng kiến những gì đã xảy ra đêm hôm đó.

Đối mặt với Tạ Dật, trong lòng Dương Phong cực kỳ thấp thỏm bất an.

Chuyện của Hương Tú lúc ấy mấy người đã đồng ý với Tạ Nhân giấu diếm giúp Tạ Tam, bởi vì hắn muốn nhận được lợi lộc từ Tạ Nhân nên cũng đồng ý, hiện tại Tạ Dật hỏi đến, hắn không biết có nên nói chi tiết hay không.

Dương Phong khẩn cấp liếc mắt nhìn Tạ Nhân bên cạnh, phát hiện ra hắn vốn không nhìn đến mình, đừng nói đến chuyện đưa mắt ra hiệu gì, ngược lại ngừng cười nói với Tạ Dật: “Nhị thiếu gia, chuyện này đã qua lâu như vậy, tiểu nhân cũng có chút nhớ không rõ.”

Tạ Dật khẽ mỉm cười: “Không có gì, ta không cần biết chi tiết, ta chỉ muốn người nói cho mọi người biết, Hương Tú bị Tạ Tam ép chết như thế nào?”

Như thế này còn không phải là chi tiết sao? Trong lòng Dương Phong trầm ngâm.

Tạ Dật và Tạ Nhân hẳn đều không chọc nổi. Trước kia Tạ Dật không quan tâm chuyện trên mộ, nhưng xem tình hình hôm nay, trong lòng Dương Phong lo lắng, kể lại mọi chuyện.

Tạ Dật nghe xong nở nụ cười không rõ ý tứ, sau đó lại gọi Tạ Đại đến, hai người nói gần y hệt nhau. Tạ Nhân có chút không hiểu rõ ý định của Tạ Dật, trong lòng Dương Phong và Tạ Đại cũng thấy nghi hoặc.

Chờ sau khi hai người đi rồi, Tạ Dật lại hỏi chuyện đêm đó Tạ Tam lên vào nhà hắn.

Đối với chuyện Tạ Tam bị đánh Bách Thủ dĩ nhiên là né tránh: “... Thôn Dương gia chúng ta bao nhiêu năm qua chưa từng có trộm, lúc ấy ta lại không có nhà, làm cho vợ ta bị dọa không nhẹ. Ta cũng thường nghe nói ở nơi khác ban đêm có trộm vào nhà không trộm được đồ thì giết người, cho nên trong lúc tự vệ đã ra tay đánh Tạ Tam... Mọi người cũng không biết người đó là Tạ đốc công. Tạ đốc công luôn che mặt nên chúng ta không nhìn rõ, mọi người ra tay hơi nặng, nhưng mà, sau khi biết hắn là Tạ đốc công thì không hề động thêm đến một cọng tóc gáy của hắn.”

Tạ Dật cười nói: “Hắn làm ra chuyện như thế bị đánh cũng là đáng đời.” Sau đó về mặt hắn thay đổi: “Tạ gia chúng ta lại có loại nô tài như vậy, thật là sự sỉ nhục.” Về mặt hắn lại thay đổi, mỉm cười với mọi người: “Cho nên, sẽ không đưa Tạ Tam lên quan phủ nữa, ta đã tự xử lý rồi.”

Mọi người đều chấn kinh.

Tạ Dật lại nói là tự xử lý, không phải là xử trí. Trừng phạt, xử trí là đánh bằng roi, nhưng mà xử lý thì? Hình như người chết rồi, là thì thế thì mới gọi là xử lý?

Bách Thủ không khỏi liếc nhìn Tạ Dật một cái.

Mà Lưu quán sự thì rung mình một cái.

Tạ Dật cười híp mắt đánh giá cả đám, sau đó cười nói với đám người Bách Thủ: “Được rồi, mấy người các ngươi đi làm việc trước đi.”

Chờ đám người Bách Thủ, cha con Vạn Hữu Tài, Lưu quán sự rời đi, Tạ Dật lấy ra quyển sổ sách mà lúc trước Tạ Nhân đưa cho hắn, nhìn Tạ Nhân nói: “Sổ sách này ta đã xem, chỉ là có vài chỗ không rõ ràng, muốn thỉnh giáo Tam đệ.” Sau đó hắn lại mở sổ ra: “Trên sổ có ghi mấy ngày gần đây sản lượng than đá có hơi ít so với bình thường, ta nhớ Tam đệ từng nói năm nay than đá thu được càng lúc càng nhiều cơ mà.”

Ánh mắt Tạ Nhân chợt nháy một cái, hắn cầm quyển sổ lật qua lật lại, cười nói: “À, mấy ngày gần đây không phải có mưa sao, trên núi đường trơn, lần trước bị sập hầm nên mọi người đều cẩn thận hơn một chút, tốc độ chậm hơn, vì vậy sản lượng than đá tất nhiên có giảm xuống.”

“Phải không?” Tạ Dật cười cười nhìn Tạ Nhân. Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên lạnh thấu xương: “Trên mộ báo mấy ngày nay mặc dù trời mưa, nhưng thật ra chỉ là mưa nhỏ, vốn không hề ảnh hưởng đến việc đào than.”

Tạ Nhân thu lại ánh mắt, tỏ vẻ không tin nói: “Có lẽ là do tốc độ của các công nhân hơi chậm một chút.”

“À, thì ra là vậy.”

Sau khi ra khỏi từ đường, Tạ Nhân dẫn theo gã sai vặt rời đi trước. Tạ Dật dẫn theo Dur chương quý và tiên sinh trưởng phòng đi lên mộ.

Bách Thủ hết giờ làm về đến nhà, kể lại chuyện Tạ Tam cho Loan Loan nghe. Loan Loan có chút hả hê nói: “Ác giả ác báo, người như thế rất đáng đời.”

Sợ rằng Tạ Dật đã tra ra chân tướng cái chết của Hương Tú, nhưng cho dù Hương Tú chết do Tạ Tam phạm vào sai lầm không thể tha thứ, sau đó hấn lại treo tường ấn tộm, nhưng Tạ Tam lại là người hầu của Tạ gia, dù thế nào Tạ Dật cũng không thể dễ dàng xử tử Tạ Tam, trừ phi hấn chạm vào nghịch lân của Tạ Dật.

Mạch Thảo sau khi nghe được thì lặng lẽ tuân hai hàng lệ. Nàng biết mẹ nàng sẽ không thể nào tự sát, nghĩ đến những ngày trước kia Tạ Tam khinh thường mượn cớ đến nhà nàng, dùng đủ mọi chuyện uy hiếp Hương Tú, khiến cho Hương Tú phải nghe lời thì trong lòng nàng lại hận Tạ Tam. Mặc dù lần nào Hương Tú cũng đều sai nàng đi ra ngoài, nhưng nàng từng lên trở về, nên biết được tên đại ác nhân Tạ Tam hèn hạ vô sỉ cỡ nào.

Nếu để nàng tự xử lý, nàng hận không thể chém Tạ Tam hàng ngàn hàng vạn nhát, mới có thể rửa sạch oan khuất cho mẹ nàng.

Có thể làm cho một cô gái thuần khiết có ý nghĩ như vậy liền biết được lúc trước Tạ Tam đã gây ra tổn thương lớn như thế nào đối với Hương Tú.

Tạ Tam bị xử lý, lòng dạ Mạch Thảo như được thư thái hẳn ra, ngày ngày đều tươi cười đến tận đáy lòng.

Nháy mắt đã đến lúc phát tiền công cuối tháng, lúc này Lưu quân sự mới nhớ đến một việc vô cùng nghiêm trọng, phát tiền công cho công nhân, đến lúc đó Tạ Dật đối chiếu lại sổ than đá của mỗi người, không phải sẽ bại lộ sao?

Nhưng Tạ Nhân lại nói: “Chuyện nhỏ này ta đã sớm có an bài.”

Ngày hôm sau bắt đầu phát tiền công. Có câu người tính không bằng trời tính!

Có người cầm lấy tiền công vui rạo rức nhét vào túi quần, sau đó nghĩ đến việc gộp chỗ tiền công này với chỗ tiền tích ở nhà thì sẽ được bao nhiêu đấy.

Mà có một số người cầm lấy tiền công lại nhủu mảy, mấy người thợ mỏ sắc mặt nghiêm trọng tìm đến nhau.

“Không đúng, chỗ tiền công này chẳng lẽ phát nhầm rồi?”

“Sao vậy? Tiền công của người không phát đủ sao?” Người công nhân kia hỏi.

Người nọ lại nói: “Ta nhớ tiền công của ta khác sổ này mà. Một gửi bao nhiêu tiền, mỗi ngày bao nhiêu gửi ta đều có ghi nhớ, nhưng sao chỗ này không giống?”

“Thật à? Chẳng lẽ là trừ tiền công của chúng ta? Mà chúng ta không phạm lỗi gì, sao lại trừ tiền công?”

Người nọ cau mày.

Mọi người thảo luận loạn cả lên.

Còn có người nghe thấy lập tức đi đến, móc ra một tờ giấy, lão đưa giấy cho người nói chuyện đầu tiên: “Huynh đệ, người cũng tính lại sao? Ta cũng có ghi nhớ này, đây là do cháu của ta viết cho đấy, người xem giúp hộ ta xem có phát đúng không vậy?”

Người nọ nhìn tờ giấy vừa cầm, trên đó viết vài chữ, hấn chạy đến phòng kế toán mượn bàn tính. Mọi người đều thấy kỳ lạ, người này có thể tính sổ sách thì sao lại chạy lên đây đào than đá!?

Người nọ tính ra xong thì biến sắc: “Của lão cũng không đúng đâu.”

Thế liền loạn lên, lúc này mọi người mới phát hiện ra có rất nhiều người đều nhớ được số công của mình. Mặc dù hầu như mọi người đều không biết chữ, nhưng phần lớn đều có con cháu trong nhà đi học, cho nên bảo con cháu ghi giúp, lúc này mới rối rít lấy ra nhờ người nọ tính dùm. Không tính không biết, vừa tính ra liền giật mình.

Rất nhiều người đều có số tiền công được phát khác với sổ công mà mọi người ghi nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Báo (1)

Chuyện này mọi người không thể chấp nhận được, nếu tiền công của một người bị sai sót thì còn có thể coi là ngẫu nhiên, nhưng đây là tiền công của tất cả mọi người, sao có thể là nhầm lẫn được. Mọi người tức giận, kéo nhau đến trước trưởng phòng: “Trưởng phòng tiên sinh, ông xem đi, mở tính tiền công sai cho bọn tôi, đây là muốn ăn chệt tiền công của bọn tôi sao?”

Trưởng phòng nhủu mảy, nhìn tờ giấy trên tay mấy người, không lắc cũng không gật đầu: “Chuyện này mọi người phải đi tìm quân sự mới đúng, ta chỉ là

trưởng phòng, không phải quyền hạn của ta.”

Tìm quân sự? Tam thiếu gia hay Nhị thiếu gia? Nhưng hai người này giờ đều không có mặt ở đây, ai biết được có phải là bọn họ thấy chột dạ nên hôm nay mới không đến mô. Trong đám có người bắt đầu oán trách.

Lập tức lại có người nói trước tiên phải đi tìm Lưu quân sự hoặc Dương đốc công đã.

Một câu như thức tỉnh người trong mộng, mọi người lập tức trở về tìm kiếm khắp nơi, đúng lúc nhìn thấy Bách Thủ đang đứng dưới một gốc cây cách mô than không xa.

Thật ra từ lúc bắt đầu phát tiền công, Bách Thủ vẫn đứng ở đó nhìn, nhìn mọi người bàn tán xôn xao, rồi kéo nhau đi tìm trưởng phòng. Nhiệm vụ ngày hôm nay của hắn chính là chờ những người thợ mỏ này đến tìm mình.

Đoàn người tức giận cầm tiền công và mảnh giấy vây xung quanh Bách Thủ.

“Dương đốc công, có phải tiền công này có vấn đề không?”

“Đúng vậy, Dương đốc công, đây đều là tiền mồ hôi nước mắt của bọn tôi, một người bị sai thì có thể là trùng hợp, nhưng sao tất cả mọi người đều sai được. Dương đốc công, cậu phải ra mặt giúp chúng tôi!”

Mọi người tranh nhau mỗi người một câu, phải một lúc lâu sau, Bách Thủ mới giơ tay lên ý bảo mọi người bình tĩnh. Tất cả mọi người nhìn hắn. Lưu quân sự không biết đã đi đâu, giờ không có mặt tại mô. Bách Thủ nghĩ thầm, Tạ Dật đoán không sai, hôm nay phát tiền công, nhất định Lưu quân sự sẽ không đến mô, quả đúng là như vậy.

Hắn nhìn mọi người nghiêm túc nói: “Không biết mọi người còn nhớ số công của mình không?”

Vừa hỏi, bên dưới có rất nhiều người giơ tay.

Bách Thủ mỉm cười, đếm số người, sau đó nghiêm túc nói: “Tháng này mỗi người được bao nhiêu công, phải nhớ thật rõ ràng. Chuyện này ta sẽ lập tức báo lên Nhị thiếu gia, chỉ cần những gì mọi người báo là thật, tin rằng Nhị thiếu gia sẽ cho mọi người một lời giải thích thỏa đáng.”

Có lời này của Bách Thủ, đám người đang nhao nhao lập tức im lặng. Mọi người đều biết Dương Bách Thủ là một người luôn giữ lời, và cũng sẽ không bắt chẹt thợ mỏ. Sau đó từng người cất kỹ tờ giấy vào trong ngực rồi quay lại mô tiếp tục làm việc.

Trưởng phòng tiên sinh ở một bên nhìn không khỏi gật đầu, lời này của Bách Thủ xem ra còn có tác dụng hơn Lưu quân sự!

Mà Lưu quân sự trốn ở một chỗ khác, sau khi nhận được tin đám thợ mỏ bởi vì tiền công không đúng mà làm ầm ĩ, đầu tiên là đi đến chỗ Tạ Nhân bẩm báo. Sau lại có người chạy tới báo rằng đám thợ mỏ đã đi tìm Bách Thủ, nhờ hắn làm chủ, lúc này Lưu quân sự mới vội vàng chạy tới mô. Đợi đến khi lão đến mô, đám người công nhân đã sớm tản đi ăn cơm.

Tạ Nhân đã chuẩn bị xong những gì cần nói, nhưng lạ là Tạ Dật vẫn chưa đến tìm hắn.

Trong lòng Lưu quân sự cũng đang thấp thỏm không yên, càng không có ai đến tìm lão, lão lại càng cảm thấy bất an. Đang lúc mà lão cho rằng Tạ Dật không giải quyết được chuyện này, đột nhiên có một ngày Dư chương quỹ tới tìm lão.

“... Hắn trộm đồ trong phòng Nhị thiếu gia, giờ đang bị giam giữ, chỉ chờ Nhị thiếu gia trở về xử trí, người đã là thù hạ của Nhị thiếu gia nhiều năm, lại là cha hắn, chuyện này dù sao cũng phải báo trước với người một tiếng.”

Sắc mặt Lưu quân sự trắng bệch.

Người Dư chương quỹ nói chính là con trai út của lão. Lão đại và lão nhị của lão đều làm người hầu của Tạ gia, nhưng chỉ là loại nhị đẳng, tam đẳng. Sau đó Tạ gia xây dựng mô ở Dương gia thôn, lão được Tạ Dật điều đến đó. Nhờ có chút tình cảm, lão đã nhờ Dư chương quỹ nói giúp vài câu trước mặt Tạ Dật, đưa thằng con út lão đến hầu hạ bên cạnh Tạ Dật. Lúc đó đã nói là nếu hắn biểu hiện tốt thì sẽ cất nhắc lên làm nô tài thân tín của Tạ Dật.

Nhưng đến năm mới, con trai út lão về nhà oán trách rất nhiều. Nói Tạ Dật quanh năm suốt tháng đi ra ngoài, thời gian ở bên ngoài còn nhiều hơn thời gian ở nhà, lại còn không cho hắn đi theo, gần đến năm mới mà vẫn không thấy có dấu hiệu Tạ Dật sẽ chọn hắn.

Ở trong phủ hắn chỉ là một tên sai vặt tầm thường, như vậy làm sao có thể được Tạ Dật cất nhắc lên làm nô tài thân tín. Ngược lại Tạ Nhân lúc năm mới về nhà, gặp tiểu tử kia mới một hai lần, còn từng khen hắn biết làm việc.

Năm nay, một tên tùy tùng thân cận của Tạ Nhân đã giật dây con trai út Lưu quân sự đến hầu hạ bên cạnh Tạ Nhân, nói là làm bên đây tốt hơn, đảm bảo có tiền đồ hơn so với bên chỗ Tạ Dật, cũng không biết đã dùng biện pháp gì mê hoặc hắn, tiểu tử kia liền mừng rỡ viết cho Lưu quân sự một phong thư.

Rồi sau đó Lưu quân sự cùng Tạ Nhân buôn bán than đá lậu, còn dưới lời ngon tiếng ngọt của Tạ Nhân, nửa bắt đắc dĩ nửa nguyện ý về phe Tạ Nhân.

Giờ con trai út lão đã bị bắt, trong lòng Lưu quân sự lập tức cảm thấy tuyệt vọng, nhất định là Tạ Dật biết lão đã phản bội, nên mới gài bẫy con trai lão, nếu Tạ Dật muốn xử trí con lão thì chẳng cần đến một lời nói.

Nhưng đây là đứa con mà Lưu quân sự yêu thương nhất! Về mặt lão trắng bệch nhìn Dư chương quỹ, bịch một tiếng quỹ xuống trước mặt Dư chương quỹ, cầu khẩn: “Dư chương quỹ, xin ông hãy giúp ta nói đỡ mấy câu với Nhị thiếu gia.”

Dư chương quỹ lạnh nhạt nói: “Ta không giúp được người, tính tình của Nhị thiếu gia thế nào người cũng rõ rồi đấy.”

Sắc mặt Lưu quân sự tái nhợt: “Nếu ta giúp Nhị thiếu gia, cậu ấy có thể tha cho tiểu tử kia của ta một mạng không?”

Dư chương quỹ hừ lạnh: “Lưu quân sự, ta thấy người từ lúc đến làm quân sự trên mỏ lại càng trở nên hồ đồ rồi, dám lấy chuyện đó ra uy hiếp Nhị thiếu gia.”

Lưu quân sự run rẩy nói: “Ta nào dám uy hiếp Nhị thiếu gia.”

“Nhưng mà...” Dư chương quỹ dừng một chút: “Nhưng mà Nhị thiếu gia là người dễ mềm lòng, người toàn tâm toàn ý làm việc cho cậu ấy, cậu ấy đương nhiên sẽ cho người vài phần tình cảm. Còn nếu cho người chút mặt mũi mà người không muốn, thì chẳng thể trách ai được.”

Lưu quân sự cầm ống tay áo lau khóe mắt, ra chiều dứt khoát: “Chỉ cần Nhị thiếu gia có thể tha cho tiểu tử kia của ta, cậu ấy muốn xử trí ta thế nào cũng được. Còn nữa, kính xin Dư chương quỹ chuyển lời với Nhị thiếu gia, ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo!”

*****

Ngày hôm sau, Tạ Dật đến tìm Tạ Nhân.

“Chuyện trên mỏ ta đã giải quyết thỏa đáng, Tam đệ nếu không có việc gì thì cứ quay về Tạ gia trước đi.”

Tin tức tới đột ngột như vậy, Tạ Nhân sững sờ ngay tại trận, phải một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, nói: “Đệ đúng là đang rảnh rồi, Nhị ca có việc cứ sai bảo. Đệ tuy không buồn khéo được như ca, nhưng nửa năm nay đệ đã quen thuộc công việc ở mỏ, chút việc nhỏ ở mỏ không làm khó được đệ. Có thể san sẻ giúp Nhị ca là niềm vinh hạnh của đệ. Hơn nữa, đệ cũng hy vọng có thể học tập thêm nhiều thứ từ Nhị ca.”

Tạ Dật cười một tiếng, vẻ mặt u tối khó lường: “Chuyện này, năng lực của Tam đệ thế nào, Nhị ca đã thấy rồi. Trước kia đúng là ta đã coi thường đệ. Phụ thân mà biết đệ có khả năng như vậy, chắc hẳn sẽ rất vui mừng. Nhưng mà chuyện ở mỏ ta đã có sắp xếp khác, đệ không cần lo lắng. Đến lúc đó tự nhiên sẽ có người quản lý.”

Tạ Nhân nghi ngờ nhìn Tạ Dật, trong lòng cũng không để ý tới mấy lời của Tạ Dật, cười nói: “So với Nhị ca, tiểu đệ còn phải học tập nhiều.” Tiếp theo vẻ mặt có chút thận trọng, nói: “Nếu tiểu đệ có chỗ nào làm không tốt, Nhị ca cứ nói thẳng ra, tiểu đệ nhất định sẽ sửa đổi.”

Nghe vậy, Tạ Dật lộ ra vẻ mặt nửa cười nửa không, khoát tay với hắn: “Không cần, đại tài này của Tam đệ, để dùng vào mấy việc nhỏ thì quá lãng phí. Đền ca ca là ta đây cũng không dùng nổi. Ta chỉ có một cái đầu thôi.”

Tạ Nhân khẽ giật mình, vẻ mặt nghiêm lại, đã hơi bức bối: “Không biết Nhị ca nói vậy có ý gì? Phụ thân để cho đệ đi theo ca học làm ăn. Huynh ở trước mặt phụ thân chỉ rõ ra cũng không phải là không tốt, hà cớ gì đệ không rõ ràng mà trở về Tạ gia.”

Tạ Dật thu lại vẻ tươi cười, thần nhiên nói: “Được, đệ không muốn trở về Tạ gia cũng được, cứ chờ phụ thân tự mình gọi đệ về. Ta càng đỡ phiền!”

Về mặt Tạ Nhân lập tức lạnh đi: “Nhị ca. Tuy huynh là trưởng, ta là thứ, ta mới kính huynh là ca ca, nhưng huynh cũng đừng khinh người quá đáng.”

Tạ Dật cười ha ha, lời nói châm chọc: “Đệ đừng kính ta mới tốt. Những chuyện mà đệ đã làm, cả Tạ gia cũng bị đệ liên lụy. Cho đệ chút mặt mũi mà đệ không muốn, vậy đừng trách ta không nể tình huynh đệ... Lừa trên gạt dưới, nói giáo cho giặc, vậy còn chưa tính, đệ còn dám buồn lậu than đá... Bên Vương phủ đã biết chuyện rồi, ta nghĩ đến lúc đó phụ thân sẽ đích thân đưa đứa con trai yêu quý này của ông cho người ta xử trí...”

Lời nói của Tạ Dật khiến Tạ Nhân hoảng sợ. Hắn cũng biết là Vương phủ không dễ chọc. Nhưng hắn nghĩ mãi mà không ra, chuyện đó hắn đã che giấu rất kỹ, sao lại bị Tạ Dật phát hiện ra? Hơn nữa ngay cả Vương phủ cũng nghe được phong thanh. Nghĩ đến Tạ lão gia luôn nguyên tắc trước sau như một, mồ hôi lạnh của Tạ Nhân lại túa ra. Nghĩ ngợi một lát, Tạ Nhân rà soát lại mọi chuyện một lượt, nhưng xác định ngoại trừ Tạ Dật có thể phát hiện một vài vấn đề trên sổ sách, những chuyện khác chắc chắn hắn không phát hiện được một chút dấu vết nào, bèn lấy lại bình tĩnh, nói: “Ta không biết Nhị ca nói thế có ý gì.”

Tạ Dật xoa xoa đôi chân mày đã cau lại. Hắn đã từng nhiều lần cự tuyệt yêu cầu của phụ thân, không muốn cho Tạ Nhân đi theo, bởi vì quá rõ tính tình của hắn. Cứ tưởng rằng cầu xin mãi mới được đi theo như vậy, hắn nhất định sẽ biết kiềm chế tính tình, nghiêm túc học tập làm ăn, ngờ đâu...

Nghĩ tới đây, Tạ Dật lấy một quyển sổ ghi chép công việc trên mỏ quăng đến trước mặt Tạ Nhân, lạnh lùng nói: “Được, hôm nay ta sẽ cho đệ rõ. Mấy quyển sổ này đều có vấn đề, tính cả tháng trước, tất cả đều qua tay đệ, đệ giải thích thế nào?”

Tạ Nhân ngẩn ra, khóe miệng nhếch lên, nói: “Lời này của Nhị ca vô lý thật, việc ghi sổ sách là do trưởng phòng tiền sinh của huynh làm, ta chỉ theo lệ xem một chút thôi, mà ta lại chưa làm buồn bán bao giờ, cho dù hắn có làm giả sổ sách, ta không nhìn ra được cũng là bình thường. Nếu muốn truy cứu trách nhiệm, huynh tìm nhầm người rồi.”

Tạ Nhân thế nhưng tro tráo tron tuột đẩy trách nhiệm lên trên người trưởng phòng của hắn.

Tạ Dật lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Trưởng phòng của ta đương nhiên sẽ tra hỏi. Ngược lại, đệ ấy, nên giấu cái người giúp đệ làm việc kỹ kỹ một chút. Hơn nữa, Tam đệ, đệ không thấy hôm nay ở mộ thiếu người nào sao? Tỷ như Lưư quản sự?”

Tạ Nhân ngớ ra, lúc này mới để ý tới, hôm nay từ lúc hán đến mộ tới giờ, vẫn không nhìn thấy Lưư quản sự. Trong lòng vốn còn chút kiên định, lúc này không khỏi hoảng loạn, ngón ngang trăm thứ.

Lưư quản sự biết rõ chuyện hán buôn lậu than đá, lẽ nào lão ta đã bị bắt? Tạ Nhân đâu biết rằng, chính Lưư quản sự đã chủ động khai báo cho Tạ Dật.

Nhưng chuyện quản sự này, Tạ Nhân rất nhanh bình tĩnh lại, bởi vì Lưư quản sự mặc dù biết chuyện hán buôn lậu than đá, nhưng số lượng bao nhiêu thì lão không biết, mà sổ sách cũng không do lão ghi chép. Hơn nữa, Lưư quản sự không tận mắt nhìn thấy hán chở than đá, tất cả chuyện vận chuyển than đều do thân tín của hán làm. Nói đi nói lại, Tạ Dật không thể tìm được bất cứ chứng cứ gì.

Tạ Nhân ngẩng đầu nhìn Tạ Dật, cười một tiếng: “Nhị ca nói đệ mới để ý, đúng là hôm nay không nhìn thấy Lưư quản sự thật. Ày, có khi là lão làm sai chuyện gì, biết rõ hôm nay Nhị ca sẽ đến mộ, nên không dám tới. Từ trước đệ đã thấy Lưư quản sự này không dùng được rồi, nhưng lại được Nhị ca coi trọng, lại còn điều đến làm việc tại mộ nữa. Nếu ở mộ xảy ra chuyện gì, Nhị ca phải giải thích với phụ thân thế nào đây?”

Tạ Dật giận quá hóa cười, không ngờ lúc này Tạ Nhân vẫn còn tâm tư vu oan cho hán, thân nhiên nói: “Con trai Lưư quản sự làm sai chuyện, đã bị ta giam giữ...” Ánh mắt liếc về phía Tạ Nhân đã mặt cắt không còn giọt máu, tiếp tục nói: “Mặc dù sổ sách tháng trước không nhìn ra đầu mối, nhưng trong sổ công nhân có rất nhiều người còn nhớ mỗi ngày chuyển được bao nhiêu than. Còn sổ sách ghi chép chuyển lên xuống núi mấy tháng trước này, mặc dù là thông nhất, nhưng muốn tra lại một chút, vẫn rất đơn giản. Trưởng phòng kia của ta mặc dù tuổi già, nhưng làm việc vẫn cực kỳ cẩn thận. Ông ấy có một thói quen rất tốt, bất kể là làm sổ sách gì, đều thích làm dư ra một quyển.”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Báo (2)

Tạ Nhân đứng ngây ra như phỗng, đám công nhân sao có thể nhớ được số lượng than đào được? Sao hán lại không biết chuyện này? Hán nhớ mấy hôm trước phát tiền công, Lưư quản sự có báo cho hán là đám công nhân bởi vì chuyện tiền công không đúng mà làm âm ỉ tại mộ, sau đó thì Lưư quản sự chạy đến đó xem. Nhưng sao hán chưa từng nghe Lưư quản sự nói đám thợ mộ nhớ những thứ này chứ? Chẳng lẽ Lưư quản sự đã về phe của Tạ Dật rồi?

Còn quyển sách kia nữa, vậy mà vẫn còn một bản! Tạ Nhân chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, bị người ta đánh một gậy vào đầu, thiếu chút nữa đã hôn mê.

Tạ Nhân đầu đã ong ong, Tạ Dật vẫn còn tiếp tục: “Trước đó vài ngày, Dư chương quỹ phái người chặn một đám người ở bến tàu, khám xét trong thuyền của bọn họ, phát hiện ra có than đá của mộ chúng ta...”

Không đợi Tạ Dật nói xong, Tạ Nhân đã bịch một tiếng ngã xuống, ngất đi thật.

Gã sai vật đứng cách đó không xa vội vàng chạy tới, nhìn Tạ Dật một cái, rồi đi đến bên cạnh Tạ Nhân dò xét hơi thở của hán, đứng dậy trả lời Tạ Dật: “Thiếu gia, Tam thiếu gia ngất rồi.”

Tạ Dật cười xùy một tiếng: “Lá gan chỉ được đến thế thôi sao. Đúng là gan chuột!” Xoay người, buông lại một câu: “Tam thiếu gia mệt mỏi, muốn nằm ở đây nghỉ ngơi, chúng ta đừng quấy rầy hán.”

Gã sai vật nhìn Tạ Nhân sắc mặt khó coi, nhắm chặt hai mắt nằm trên mặt đất, cười hi hi, rón rén xoay người, rồi hắng giọng đáp: “Vâng ạ! Tam thiếu gia, không quấy rầy ngài nghỉ ngơi.”

Từ trên núi xuống, Tạ Dật rời Dương gia thôn luôn. Trên đường quay trở lại khách điểm, gã sai vật khó hiểu hỏi: “Thiếu gia, vì sao ngài phải nói rõ ràng cho Tam thiếu gia như vậy? Sao không trực tiếp đem chứng cứ về cho lão gia xem, tin chắc sau này lão gia sẽ không để cho Tam thiếu gia đi theo ngài nữa.”

Tạ Dật phe phẩy chiếc quạt trên tay, nói với gã sai vật: “Nếu ta không nói rõ ra một chút, đệ đệ kia của ta sao có thể nóng lòng, sao có thể vội vàng trở về?”

Gã sai vật nghi ngờ nhìn Tạ Dật, giây lát ra chiều chột hiểu, cười hi hi nói: “Tiểu nhân đã hiểu. Nhưng mà, chúng ta cứ để một mình Tam thiếu gia nằm ở trên núi thế sao?”

Tạ Dật nhếch mép, lộ ra vẻ mặt vô cùng khinh thường: “Nếu chúng ta không đi, làm sao Tam thiếu gia có thể không biết xấu hổ mà đứng dậy?”

“Dạ?” Gã sai vật kinh ngạc há to mồm.

Đệ đệ này của hần từ nhỏ đã thích dùng trò này. Bởi vì lúc còn bé sinh bệnh từng bị té xỉu, nên sau này hễ gặp chuyện là lại dùng chiêu này ra dọa người. Ngày bé Tạ Dật cũng từng bị chiêu này của hần hại nhiều lần.

Đến khi hai người Tạ Dật đã đi khuất hần, Tạ Nhân mới từ trên mặt đất bò dậy, trường bào trắng tinh không dính chút bụi bẩn, hần lấy tay vỗ vỗ, lại bởi vì dính than đá nên càng vỗ càng bẩn. Đúng là hần đã đánh giá thấp bản lĩnh của Tạ Dật, chỉ cho là hần không thường xuyên tới mộ, Dư chương quỹ cũng ít khi có mặt ở đó. Chuyện hần làm sẽ không có chút sơ hở nào. Không nghĩ tới, Tạ Dật lại lẹ làng thu thập được bằng chứng chết người như vậy.

Lúc này Tạ Nhân cảm thấy vô cùng sợ hãi. Trước khi rời Tạ gia, lão gia tử đã dặn đi dặn lại, cái gì cũng có thể qua loa, nhưng chuyện ở mộ thì không thể có sai sót được, bởi vì trên kinh thành cực kỳ coi trọng nơi này. Lại là chủ nhân trong mắt không thể chấp nhận một hạt cát. Sao hần có thể chủ quan như vậy?

Trên đường đi xuống núi, Tạ Nhân như người mất hồn vía, nhiều thợ mỏ nhìn thấy chào hần cũng không nghe thấy. Đoàn người chỉ nhìn thấy Tạ Dật cả người vô cùng bẩn từ trên núi xuống, về mặt rất cổ quái, có người bèn lên nhỏ giọng bàn tán.

“Không lẽ cậu ấy vừa mới gặp cướp?”

“Nói nhảm, chúng ta ở nơi này bao lâu, đã bao giờ gặp cướp chưa? Người nhìn bùn đất trên người hần kia, còn cả than đá, chẳng biết là vừa chạy từ chỗ nào ra nữa?”

“Ồ, cũng đúng. Hần không phải là chủ tốt. Chẳng lẽ lại cùng với đám người trên núi cấu kết?”

“Ta nhỏ vào, xui quấy!”

Đủ lời xì xào, Tạ Nhân nào có tâm trạng mà quản những thứ này, toàn bộ đầu óc đều đặt lên những chứng cứ mà Tạ Dật tìm được kia. Hôm nay phải bắt đắc dĩ lăm hần mới té xỉu. Theo tính cách cái gì cũng phải tìm đến cùng của Tạ Dật, nhất định giảng đạo lý với hần một trận, không thì cũng là kéo thẳng hần về Tạ gia. Đến lúc đó hần coi như xong luôn.

Nghĩ tới đây, Tạ Nhân quyết định đập nôi chìm thuyền, chủ động nhận sai với Tạ lão gia tử.

Ngày hôm sau, Bách Thủ đang ở dưới núi nói chuyện với mọi người, một nam tử hót hơ hót hải chạy tới: “Không xong, không xong rồi, Tam thiếu gia bị ngã xe ngựa rồi.”

Hóa ra, Tạ Nhân sau khi trở lại khách sạn suy đi nghĩ lại, cảm thấy đập nôi chìm thuyền là biện pháp duy nhất, nhân lúc Tạ Dật còn chưa trở về Tạ gia, hần muốn chủ động nhận sai trước, như vậy còn có thể trốn tránh được một chút trách nhiệm. Tạ lão gia vẫn luôn yêu thương hần, lại thêm mẹ hần thổi chút gió ở bên tai Tạ lão gia, cùng lắm là hần sẽ bị cha đánh cho một trận, hoặc là cấm túc, cuối cùng chuyện này ở bên kinh thành sẽ không hay biết gì.

Ai biết hần lẹ làng lên xe ngựa rồi khỏi khách sạn, trên đường đi đến bến tàu, đi qua một sườn núi, bởi vì quá gấp gáp, ngựa đột nhiên nổi điên, cả người lẫn xe đều bị rơi xuống sườn núi, mà Tạ Nhân lúc đó bị văng ra khỏi xe, hôn mê bất tỉnh.

Tạ Dật nhận được tin, lập tức đến xem Tạ Nhân, sau đó dẫn người vội vã rời khỏi.

Sau đó Bách Thủ mới biết, Tạ Nhân bị ngã không nhẹ, một chân bị gãy. Lại bởi vì hần buôn lậu than đá, làm việc lỗ mẫn, bị Tạ lão gia trách phạt. Đối với việc hần tâm thuật bất chính, còn muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu ca ca, Tạ lão gia vô cùng giận dữ, trong cơn tức giận đã đem toàn bộ quyền quản lý việc buôn bán vốn định giao cho hần chuyển sang cho Tạ Dật.

Tạ Nhân không thể ngờ Tạ lão gia đã sớm có ý định giao một phần chuyện làm ăn cho hần, chuyện tốt mà ngay cả khi nằm mơ hần cũng muốn có được cứ như thế bị chính tay hần phá hủy, trong lòng như chết lặng.

Từ nay về sau, Tạ Dật đã chắc chắn trở thành người nối nghiệp của Tạ lão gia rồi.

Mà ở ngoài mộ, mấy người có liên quan đến chuyện buôn lậu của Tạ Nhân, rồi cả Lưu quân sự đều bị điều đi. Về phần Dương Phong, nể mặt Dương trưởng thôn, hơn nữa Dương Phong cũng không rõ chuyện của Tạ Nhân, chỉ tuân theo lời sai bảo mà làm việc, chỉ bị mỗ sa thải, chứ không bị truy cứu trách nhiệm.

Nể mặt Bách Thủ, cha Tuấn Kỳ được nhận mấy chục lượng bạc tiền bồi thường, Tạ Dật cho phép sau khi vết thương của ông tốt lên, có thể tiếp tục ở lại trông coi ở bãi than. Cả nhà Tuấn Kỳ đều vô cùng cảm kích Bách Thủ. Mẹ Tuấn Kỳ nhìn thấy Loan Loan cũng không bày ra vẻ mặt tức giận giống như trước đây nữa. Cho dù có khi từ cổng nhà Loan Loan thoát ra nước bẩn, mẹ Tuấn Kỳ không còn đứng ở ngoài cửa chỉ chó máng mèo, mà chỉ cầm lấy dụng cụ, lẹ làng dọn dẹp nước bẩn đi.

Sau khi Dương Phong bị sa thải, mọi người mới biết hần đã giúp người khác làm không ít chuyện xấu. Điều này khiến cả nhà Dương Nghĩa Trí vừa thẹn lại vừa giận, nếu không phải Dương Khai Thạch cố gắng can ngăn, lão đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với Dương Phong rồi.

Dương Phong đầu tiên là bịa đặt gán tội cho Vương Nguyên Sinh trộm than đá của Chu Đại Sơn, lại trộm bạc của Tạ Đại rồi đổ tội cho Vương Nguyên Sinh. Hai chuyện này đều là vì trước đây Bách Thủ và Loan Loan đắc tội hần, hần muốn trả thù.

Dương Phong là người của Dương gia thôn, tận mắt nhìn thấy Tạ Tam bức tử Hương Tú nhưng lại khoanh tay đứng nhìn. Điều này khiến cho mọi người trong Dương gia thôn đều vô cùng tức giận, đi ở trong thôn hần như con chuột chạy qua đường bị người ta khinh bỉ mắng chửi. Rốt cuộc Dương Phong phải rời khỏi Dương gia thôn, không bao giờ trở lại nữa.

Mà Tạ Đại vốn là người ngoài cuộc, lại bởi vì đêm đó nhận được lợi ích, giúp Tạ Tam giấu diếm chuyện Hương Tú, sau đó lại nhận bạc của Tạ Nhân, cảm ơn kiện đi cáo trạng Vương Nguyên Sinh. Người làm chứng gì đó đều là giả. Cho nên, hẳn bị Tạ Dật sai người đánh hai mươi đại bản, sau đó bị đuổi đi.

Còn Bách Thủ được Tạ Dật cất nhắc lên làm quản sự của mỏ, chuyện đào than đá đã có cha con Vạn Hữu Tài, còn những chuyện khác thì do Bách Thủ làm chủ. Đội ngũ quản lý ở mỏ cũng trải qua một lần cải tổ lớn, theo sau việc Bách Thủ được thăng chức, cha Nguyên Bảo được cất nhắc làm đội trưởng đội tuần tra, Dương Khai Thạch thăng lên làm đốc công, còn mấy người ngày thường làm việc cẩn thận, thái độ thành thật thì được phân vào đội tuần tra hoặc trông coi bãi than, làm những công việc dễ dàng hơn một chút.

Bách Thủ là người chính trực, dễ nói chuyện, lại hay giúp đỡ người khác, nên hẳn được thăng chức quản sự, mọi người đều rất ủng hộ. Mọi người có chuyện gì đều thích đến chỗ hắn báo cáo, nếu giúp được thì hẳn nhất định sẽ giúp. Tất nhiên, gặp phải những chuyện trên nguyên tắc thì lại là một chuyện khác.

Loan Loan nói chuyện than tổ ong cho Tạ Dật. Tạ Dật muốn riêng một nhóm người, tất cả đều là người già và trẻ nhỏ, chia nhau ra đi kiếm vụn than ở trên núi, sau đó loại sạch tạp chất, rồi nặn thành than tổ ong, bán cho dân chúng, dùng vừa tiện lợi lại không tốn kém.

Tận dụng phế phẩm, lại đem lại một khoản lợi.

Từ khi thịt khô của Tạ gia nức tiếng Thiên Triều, đến than tổ ong dân chúng cũng nhà nhà đều biết.

Vô số người, chính diện hoặc sau lưng, ngoài sáng hoặc trong tối, đều tìm cách thăm dò người làm thịt khô cùng người phát minh ra than tổ ong của Tạ gia. Có mệnh lệnh của Tạ lão gia, Loan Loan là người phát minh vẫn không bị điều tra ra. Đãi ngộ mà Tạ gia dành cho Loan Loan rất tốt, ngoại trừ tiền lời hàng tháng từ thịt nướng, nàng còn nhận được một chút cổ phần từ than tổ ong. Mặc dù giá hợp đồng không thay đổi, nhưng mỗi lần Tạ Dật đến mỏ đều sẽ mang theo các loại đồ ăn và quần áo khác nhau, mấy món đồ hiếm lạ, còn có cả đồ chơi cho trẻ con.

Với việc sản lượng than đá của mỏ càng ngày càng cao, cuộc sống của mọi người cũng ngày càng tốt hơn. Nhà của Loan Loan lại càng không cần phải nói. Có bạc rồi, đương nhiên là muốn cuộc sống của mình càng thêm thoải mái. Mặc dù căn nhà hiện tại của bọn họ rất tốt, nhưng Loan Loan vẫn muốn xây thêm một căn hộ hiện đại ở đây.

Cho nên, sau một hồi thương lượng, mấy người quyết định tiến hành tu bổ lại căn nhà hiện tại.

Vị trí phòng bếp không đổi, phá dỡ chuồng bò đi, chuyển sang bên phải lối vào sân, ba gian phòng cũ đều phá đi hết, tăng thêm chiều rộng, sửa sang thành một căn nhà gồm bốn gian phòng. Bách Thủ và Loan Loan một gian, Lai Sinh một gian, Mạch Thảo một gian, còn giữ lại một gian để sau này bọn nhỏ dùng. Hai gian phòng mới sửa kia thì không động tới, dùng để chứa mấy thứ đồ linh tinh. Phòng bếp và phòng ở cũ của Mạch Thảo không còn nữa, vườn rau được chuyển đến bên trái lối vào sân, ở giữa tách ra một lối đi nhỏ, rồi xây một vườn hoa nhỏ, khu vực đi ra ngoài vườn rau đổi thành phòng tắm. Cây đại thụ ở giữa sân thì lấy đá tảng bao xung quanh, hai bên thì trồng một ít cỏ.

Tường của các phòng đều được dán giấy, hơn nữa các phòng khác nhau, Loan Loan lại làm các đồ trang trí khác nhau.

Đặc biệt là ở phòng khách, Loan Loan làm một bộ ghế xếp bằng gỗ, lại làm một bàn trà kiểu hiện đại, để dùng khi có khách tới thăm, còn đặc biệt làm thêm một chiếc ghế nhỏ để đặt bộ đồ trà.

Không có TV, nhưng nàng vẫn làm một bộ tủ TV, phía trên đặt mấy món đồ thủ công mà nàng tự mình làm. Trong mấy gian phòng đều xây giường đất, vào mùa đông cũng dễ đốt than, sưởi ấm. Tủ quần áo và hòm, tủ để đồ trong phòng đều là đồ mới hết, cách bố trí tất cả đồ đạc đều phòng theo phong cách hiện đại.

Điều này khiến cho Loan Loan không khỏi có chút cảm giác ngán ngạo như được trở về thời hiện đại. Còn đối với đám người Bách Thủ thì lại là cảm giác cực kỳ mới lạ.

Sau khi căn nhà được tu sửa lại, có rất nhiều người đến để tham quan, đặc biệt là khi nhìn thấy căn nhà bốn phòng kia, mọi người há mồm tròn mắt.

Sau lại, mọi người lại cảm thấy như vậy rất tiện, chẳng hạn như nửa đêm có con nhỏ khóc quấy, cho dù không ở cùng một phòng, chỉ cần đi ra phòng chính là có thể ôm được đứa nhỏ. Nếu cách mấy gian phòng, còn phải đi qua chỗ mái hiên, ban đêm gió lạnh, khó tránh khỏi phải mặc thêm quần áo, vô cùng phiền toái.

Hơn nữa, bố cục của căn nhà này đẹp hơn rất nhiều so với kiểu nhà từng gian một. Kết quả là, sau này mọi người đều bắt đầu làm theo.

Có mỏ than ở trên núi phía sau Dương gia này, người lui tới trên càng nhiều. Cho nên, trên liền xây mới một vài tòa nhà, khách sạn, từ lâu... Dần dần, một đồn mười, mười đồn trăm, loại nhà đặc biệt của Dương gia thôn làm không ít người tò mò, có người trên đường đi qua khu này, cũng không vội rời đi, mà tìm khách sạn ở lại, sau đó thuê xe ngựa đến Dương gia thôn tham quan.

Trước cổng thôn dựng một bảng hiệu rất cao, phía trên là mấy chữ to được viết rất nghiêm chỉnh: “Dương gia thôn”.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Trở thành trào lưu

Đứng ở cổng thôn là có thể nhìn ra Dương gia thôn không giống với những thôn khác. Mỗi nhà đều có tường rất cao, phía trên lại cắm các loại công cụ sắc nhọn, thôn nhỏ nhà nghèo, nhưng cổng nhà lại mang đến một không khí kỳ lạ.

Thế nào lại nói là không khí kỳ lạ?

Toàn bộ cổng nhà trước đây được làm rộng hơn và cao hơn. Một cánh cửa đổi thành hai cánh cửa, bên ngoài cổng sơn màu đỏ, bên trái khắc hình rắn, bên phải khắc hình gà.

Du khách nhìn thấy không khỏi tò mò: “Vì sao phải khắc hình rắn và gà?”

Người trong thôn đáp: “Để hù dọa ra oai, một trái một phải bảo vệ sân, như vậy yêu ma quỷ quái mới không dám tiến vào.”

Du khách lại càng hiếu kỳ: “Hù dọa? Khắc hai con cạp chẳng phải uy phong hơn sao!”

Người trong thôn lắc đầu: “Ngài không hiểu rồi, rồng bay phượng múa, còn thứ gì có thể sánh bằng sự uy vũ của long phượng. Nhưng long phượng thì chỉ có hoàng thượng và hoàng hậu của Thiên Triều chúng ta mới xứng, mà đối với bách tính, rắn tương đương với rồng, gà tương đương với phượng. Ngài đã từng nghe qua canh long phượng rồi chứ, chẳng lẽ lại tưởng trong đó có long phượng thực sao?”

Du khách bừng tỉnh, lại hỏi: “Chẳng phải môn thần đều là Quan Vũ và Trương Phi sao?”

Người trong thôn mở cổng ra, chỉ vào hai bên cánh cửa ở nhà chính: “Đó, đó chẳng phải là Quan Vũ Trương Phi sao? Trước có đại tướng bên ngoài kháng ma, còn có thiếp thân giữ tiêu bảo hộ!”

Du khách thấy vậy chắc lưỡi thán phục không ngớt. Vì lý do đó, sau này Dương gia thôn được gọi là “Long phượng đại viện”.

Ngoài những hình điêu khắc kỳ quái ở trên cổng ra, cách trang trí của các phòng bên trong nhà cũng kỳ quái chẳng kém. Mọi người dùng các loại gỗ khác nhau, như cây mây, tre trúc để đan thành các đồ trang trí khác nhau, tùy theo sở thích của mỗi gia đình, có người còn trực tiếp bện thành hình chó, mèo, cá đặt ở bên ngoài phòng, hoặc treo ở dưới mái hiên.

Thậm chí có người còn gắn đồ vào tường để ghép lại thành một bức tranh.

Mỗi nhà lại có một phong vị riêng, khiến cho người xem tấm tắc không ngừng.

Những nhà bình thường đều thích làm hoa viên, nhà nghèo thì làm một bồn hoa, nhưng kể từ khi nhà Loan Loan sửa sang lại xong, tất cả mọi người cũng thay đổi theo. Họ kiếm vài cái bồn hoặc vại nhỏ, trồng vào đó loại hoa hoặc loại cây mà mình thích, đây chính là hình thức Bonsai. Tùy theo tâm trạng của mình, nhìn mỗi ngày qua đi, muốn đem hoa đặt ở chỗ nào thì đặt, muốn tạo thành kiểu gì thì tạo.

Bởi vì trên núi có sẵn hoa cỏ nên không mất tiền mua hoa, chỉ có Bonsai là cần chút kỹ thuật. Loan Loan tin rằng thứ này sau này sẽ càng trở nên thịnh hành, nên mua một cửa hàng trên, chuyên kinh doanh mặt hàng Bonsai cây cảnh này. Đối với người dân trong thôn thì nàng dạy họ một chút kỹ thuật bonsai đơn giản. Nếu cần đến những kỹ thuật đặc thù, nàng sẽ xử lý miễn phí cho họ.

Có một cửa hàng chuyên bán cây cảnh, đương nhiên phải có khu vực trồng cây cảnh. Vì vậy, Loan Loan đã xin Dương Nghĩa Trí mở rộng hậu viện thêm năm mẫu đất. Đương nhiên là Dương Nghĩa Trí đồng ý ngay lập tức. Chuyện này tạm gác đó, sau sẽ nói.

Ngoại trừ tiền viện, ở phía sau căn nhà còn có một hậu viện rất dài. Hậu viện cũng có mấy gian phòng, xây thành căn nhà hai hoặc ba gian, giống như nhà Loan Loan, bên cạnh nhà xí là phòng tắm, bên cạnh phòng tắm là một phòng chứa đồ, sau đó mới đến phòng bếp, bên cạnh phòng bếp còn có một gian nhỏ để ăn cơm.

Giờ chuồng bò cũng được chuyển qua hậu viện, bò nhà bọn họ chỉ chuyên dùng để cày bừa, còn đi ra ngoài thì đã có xe ngựa. Chuồng bò và chuồng ngựa có chiều rộng bằng nhau, xây ở bên cạnh nhà xí. Bò và ngựa sau khi đi vào sân thì sẽ theo lối đi hai bên nhà mà đi ra hậu viện, căn nhà hiện giờ so với trước khi sửa sang đã rộng hơn rất nhiều.

Thiết kế này của Loan Loan tương đối giống với thiết kế nhà một khối hóa ở nông thôn hiện đại.

Mà phía trên xà nhà cũng có thiết kế rất khéo léo tinh tế, làm cho người khác chỉ cần nhìn ở phía ngoài là có thể thấy được sự khác biệt. Mà vào đến bên trong sân thì lại rất có phong thủy. Những người tới thăm Dương gia thôn đều thán phục không ngớt.

Kiểu nhà này ở Thiên Triều có thể nói là hạng nhất. Với việc người tới tham quan ngày càng đông, Dương gia thôn ngày càng nổi danh, Loan Loan đã đề xuất với Dương Nghĩa Trí một chủ ý.

Nếu có thể thiết kế thêm mấy trò chơi thú vị, thời gian những người đến tham quan Dương gia thôn lưu lại sẽ dài hơn, sau đó có thể bán một ít đồ ăn, có đồ ăn thì sẽ dừng chân lâu thêm một chút, nếu có thể qua đêm thì ngày hôm sau sẽ lại bán được thêm một ít đồ ăn. Như vậy, người Dương gia thôn có

thể không cần ra ngoài bán sức lao động mà vẫn có thể kiếm được bạc.

Nói một cách đơn giản, đó là mở quán com và khách sạn.

Bình thường, nói đến quán com chính là nói đến nơi ăn uống của bách tính bình dân, những khách đường xa mộ danh mà đến lại thường là những người dư dả tiền bạc, nói chung là người có tiền. Người có tiền có thể đến những chỗ ăn uống bình dân không? Chắc chắn là không rồi, cho nên quán com không được, nhưng đổi thành tửu lâu, sao đủ bạc đây?

Loan Loan liền đề nghị: “Không bằng đổi thành trang trại nghỉ dưỡng* đi?”

(*Nguyên văn: 农家乐 – một hình thức du lịch nông thôn)

“Trang trại nghỉ dưỡng là gì?” Mọi người tò mò.

“Có ăn có uống có ở có chơi... Có quán com, có khách sạn, có nơi vui chơi...”

Khi người dân Dương gia thôn bắt đầu tu sửa phòng ốc, Dương Nghĩa Trí liền bảo mọi người tập trung lại để sửa cùng nhau, xây dọc theo hai bên đường trong thôn, hai hàng không đủ, sau lại kéo dài thành ba, bốn hàng. Cho nên, vốn có nhiều chỗ đất trống, vừa vặn đối diện với nhà Loan Loan là phía nhà Dương Nghĩa Trí, ở đó xây một trang trại nghỉ dưỡng, khách nhân ở lại sẽ không nghe được tiếng âm ỉ từ mỏ than bên này, gặp phải thời gian vận chuyển than, ban đêm cũng không ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của khách nhân.

Còn nữa, trang trại nghỉ dưỡng không chú trọng đến sự xa hoa, mà tận dụng những ưu thế của thôn trang, xây thành những ngôi nhà mang phong cách đồng quê, không xây toàn bộ bằng gạch mộc, mà chắt ít gỗ ở trên núi, học theo những gia đình nông dân trên núi ở hiện đại, xây thành các ngôi nhà gỗ.

Sau đó lại trang trí thêm một ít hoa cỏ cây cảnh, nơi này mặc dù không có hoa thơm cỏ lạ, nhưng ở trên núi vẫn tìm được một ít cây có thể ngắm được, lại dùng đá bao xung quanh, trồng thêm ít cỏ xanh, vậy là thành bãi cỏ rồi! Làm vườn hoa cũng rất dễ, tìm mấy cây hoa cùng loại trồng trong vườn hoa, mỗi vườn hoa lại trồng một loại hoa khác nhau, đợi đến mùa hoa nở, cả một biển hoa muôn hồng nghìn tía, đủ các sắc màu, cho dù là hoa dại cũng đẹp hơn ba phần so với hoa cảnh.

Chỗ ăn uống thì dùng gạch mộc để xây, trên tường treo mấy đồ mây tre lá, đồ tre trúc đặc biệt, quét dọn sạch sẽ, biến thành một quán com mang đậm hơi thở đồng quê là được. Còn nơi ở thì sẽ dùng gỗ để xây phòng, thứ nhất là để tạo cho căn phòng hương vị sơn thôn đồng nội, còn nữa, nhà gỗ được bày biện gọn gàng vừa vặn, kết hợp với chần đệm sạch sẽ xinh xắn, sẽ dễ khiến cho những người có tiền kia dễ tiếp nhận hơn là những căn nhà gạch.

Chỗ ăn ở đã có, giờ là chỗ chơi.

Mọi người đã nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra trò chơi gì thú vị. Đánh bạc thì ở trong thành cũng có, đi một quãng đường dài đến nơi thôn dã này chỉ để chơi một trò chơi quá mức phổ biến, nhất định sẽ khiến không ít người cảm thấy thất vọng. Vì vậy, Loan Loan bèn nói đến mạt chược và tứ lô khờ.

Sau khi giới thiệu, đã được mọi người nhất trí đồng ý.

Nhưng khi làm thì lại hơi phiền phức một chút.

Mạt chược thì lấy mảnh gỗ cưa thành hình chữ nhật, lại nhờ thợ mộc khắc lên hình đồng điều vạn, tổng cộng một tram lẻ tám con bài.

Thời này cũng có mạt chược, gọi là quân bài bằng giấy. Nhưng thứ này rất đắt, chỉ những nhà quyền quý mới có, hơn nữa bên trong có gió Đông Nam Tây Bắc, mạt chược này của Loan Loan không có gió Đông Nam Tây Bắc, cũng không có Trung, Phát, Bạch.

Cách chơi: Huyết chiến tới cùng, muốn chơi lớn một chút là máu chảy thành sông.

Đối với những người không được thông minh lắm, những người có tuổi, học chậm thì nên chơi đơn giản thôi, không thiếu thì không ngừng hô, gom đủ thì cháy.

Còn chơi bài thì có bài tứ lô khờ và bài chữ.

Mua giấy Tuyên Thành, tìm cây to trên núi, lột vỏ, lấy lớp sợi màu trắng ở bên dưới vỏ, tách ra, dán lên trên mặt giấy Tuyên Thành. Như vậy khi cầm trong tay sẽ không có cảm giác mềm oặt. Sau đó nhờ người vẽ Mai Hồng Anh Phương trên giấy. Từ 2 đến A, các chữ đều viết kiểu in hoa. Hoa văn trên bốn quân bài J, Q, K, A được Loan Loan giữ nguyên không thay đổi. Chữ số trên bài thì dùng mực để viết, trên bốn lá bài vẽ thêm chu sa để phân biệt.

Có quá nhiều cách chơi bài tứ-lô-khờ, có thể chơi lớn hoặc nhỏ tùy ý!

Còn bài chữ thì người có tuổi ở hiện đại chơi được khá nhiều, cách làm giống với bài tứ-lô-khờ, chỉ khác là giấy Tuyên Thành được cắt thành hình dài, dùng bút mực dựa theo bài chữ ở hiện đại để vẽ, có đen có đỏ rất rắc rối, như chữ Lục và Bát lại có cách viết khác nhau, màu sắc cũng không giống nhau.

Loan Loan phải đau đầu mất mấy hôm mới gom đủ các lá bài, sau đó mới sai người bắt đầu vẽ.

Ngoại trừ mạt chược và bài, còn có các phương thức giải trí khác không tốn tiền như chơi cờ, cờ nhảy, cờ sáu quân,... còn bọn nhỏ thì có bàn đu dây, nhảy dây, nhảy da gân, đánh bao cát, đá cầu... Đều là những trò chơi tương đối vừa tầm lại không ảnh hưởng đến việc vui chơi.

Có ăn có ở có chơi, đương nhiên phải có chỗ đỗ xe ngựa. Sau đó, Dương Nghĩa Trí chọn ra một mảnh đất, điều chỉnh lại cho vuông vức, chuyên dùng để dừng đỗ xe ngựa.

Tất nhiên đây là thôn trang nghỉ dưỡng Dương gia thôn, vậy bạc sẽ do ai bỏ ra?

Dương Nghĩa Trí ngẫm nghĩ một hồi, nếu là để làm giàu cho Dương gia thôn, vậy thì nhà nào cũng phải đóng góp, sau đó lão lại nghĩ ra được một chủ ý, mời tất cả mọi người đến hội ý: "... Nếu là thuộc về mọi người, vậy thì tất cả đều phải bỏ bạc ra mới đúng, nhưng đóng góp bao nhiêu thì các nhà tự tính toán. Đương nhiên đóng góp nhiều thì sau này sẽ được chia hoa hồng nhiều hơn, góp ít thì hoa hồng sẽ ít hơn. Hơn nữa, việc này tất cả những người tham gia đều phải ký khế ước, tránh trường hợp sau này có người không phục ..."

Nhìn số người vì hiếu kỳ mà đến Dương gia thôn càng ngày càng nhiều, tất cả mọi người đều thấy hơi động lòng, động lòng đồng thời cũng sẽ suy nghĩ, chẳng may lỡ vốn thì phải làm sao?

Dương Nghĩa Trí nói: "Việc này hoàn toàn là tự nguyện, không muốn tham gia thì ta cũng không miễn cưỡng, một khi đã vào hội, nếu lỡ vốn thì không được oán trách ai!"

Nghĩ tới nghĩ lui, ba ngày sau, ngoài dự đoán của Dương Nghĩa Trí, lần này tất cả các nhà trong Dương gia thôn đều tham gia vào hội.

Có nhà bỏ ra năm lượng bạc, có nhà mười lượng bạc, có nhà ba lượng bạc, cũng có người bỏ ra hai mươi lượng bạc, chẳng hạn như Dương Nghĩa Trí, bỏ ra toàn bộ số tiền dành dụm được, vừa vặn hai mươi lượng bạc.

Loan Loan khuyên lão: "Thôn trưởng, chuyện này cháu cũng không dám chắc, đây là toàn bộ tiền để dành của bác, chẳng may bị lỗ vốn thì sao? Nơi này của chúng ta hẻo lánh, chẳng may bạc kiếm được không đủ chi, chỉ sợ là chúng ta sẽ không thu hồi lại được tiền vốn."

Dương Nghĩa Trí nói: "Ta có thể tuyên bố với mọi người, chẳng lẽ bản thân ta lại không biết về nơi này?" Sau đó khoát tay, rất thoải mái nói: "Không sao, ta tin tưởng cháu."

Loan Loan lập tức ghen hờn, chủ ý này đúng là nàng nói ra, nhưng nàng chưa từng cam đoan là có thể kiếm được tiền. Sau một hồi suy nghĩ, nàng liền thương lượng với Bách Thủ, cứ coi như nhà nàng là kẻ phá của đi, lấy ra hai trăm lượng bạc, hàng năm Tạ gia chia cho nhà nàng không ít bạc. Có lẽ vốn chút bạc này cũng không lấy mạng của họ được.

Mọi người thấy Loan Loan bỏ ra nhiều bạc như vậy, không khỏi cảm thán: "Vợ Bách Thủ, nhà cháu giàu thật đấy!"

Loan Loan thở dài: "Nhà bọn cháu thế nào thì mọi người cũng biết rồi đó, nhớ ngày trước cơm còn không đủ ăn. Mấy năm nay cháu và Bách Thủ có thể dành được một chút bạc, chỉ mấy chục lượng thôi, còn lại đều là vay của Dư chương quý hết."

Mọi người nghe vậy đều không khỏi sửng sốt, chỉ có mấy chục lượng thôi, nhưng cả đời bọn họ chưa chắc đã để dành được!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Thôn trang nghỉ dưỡng

Nhìn hai vợ chồng nhà này quả nhiên là biết kiếm tiền, người tinh mắt lập tức về nhà lấy thêm mấy lượng bạc góp vào. Nhìn việc buôn bán của nhà Loan Loan mấy năm nay, nếu không phải là buôn bán kiếm lời, trông trọt cả đời có thể dành dụm được bao nhiêu tiền? Có phát tài được hay không thì phải xem lần này mới được!

Có một nhà thì đương nhiên sẽ có nhà thứ hai, thứ ba, rất nhiều người lại bỏ thêm bạc.

Vốn chỉ góp đủ bốn trăm lượng, thoáng cái đã tăng thêm mấy chục lượng. Sau khi Loan Loan biết được thì không khỏi khó hiểu: "Tại sao lại nhiều thêm mấy chục lượng thế này?"

Dương Nghĩa Trí nhìn Loan Loan, cảm khái nói: "Đây là mọi người đều tin tưởng cháu đấy!" Sau đó cẩn thận vỗ vỗ vai Bách Thủ: "Lúc này hai người cần phải cố gắng phấn đấu nhé, bọn ta có phát tài được hay không đều nhờ cả vào các cháu đấy!"

Cả hai nhất thời im lặng.

Cố gắng phấn đấu cái gì chứ, bọn họ có làm tốt đến mấy, nhưng chẳng may không ai thấy hứng thú với những thứ này, thì bọn họ có không ăn không uống, nghĩ đến nát óc cũng đều vô ích!

Nhưng nghĩ lại, toàn bộ người trong Dương gia thôn đều coi bọn họ là tấm gương, đối với bọn họ mà nói, đây là một phần vinh dự, cũng là một trọng trách vô cùng nặng nề!

Về sau, Loan Loan đến tìm Dư chương quỹ để nói về chuyện này, lại nhờ tũu lâu của lão giúp đỡ tuyên truyền một chút.

Công việc chuẩn bị này mất đến nửa năm, trong đó có rất nhiều việc phải do Loan Loan quyết định. Trong nửa năm này, nàng bận đến tối tăm mặt mũi. Bách Thủ còn phải quản công việc ở mỏ, nên có rất ít thời gian giúp nàng, may mà con nàng cũng đã lớn, có thể tự mình chơi, lại ngoan ngoãn nghe lời, nên ban ngày thường do Mạch Thảo dẫn đi chơi.

Buổi tối thì có thể nhờ Lai Sinh.

Có lòng tin là một chuyện, nhưng bỏ một khoản tiền như vậy, ai mà không lo lắng.

Sau đó, mọi người cứ hễ có khách tới tham quan là lại giới thiệu sinh động một phen, rồi lại sau đó nữa, cứ từ từ như vậy. Lúc công việc còn chưa hoàn thành xong, mọi người ở những thị trấn lân cận đều đã biết. Đến khi gần hoàn thành xong, đã có người bắt đầu đến hỏi thăm.

“Có thể nghỉ lại tại đây không?”

“Nghe nói ở đây có rất nhiều trò chơi thú vị?”

“Có thứ gì ăn ngon không?”

Vân vân rồi vân vân!

Lúc chính thức mở cửa đón du khách cũng không phải quá náo nhiệt, trong phòng ăn chỉ có hai ba bàn có khách. Nhưng không có người nghỉ lại. Ngày đó trừ chi phí và tiền vốn thì còn lãi hai lượng bạc.

Mọi người đều vô cùng vui mừng, mỗi ngày đầu tiên đã kiếm được hai lượng bạc, sau này nhất định có thể kiếm được nhiều hơn nữa.

Nhưng Loan Loan lại cảm thấy quá ít. Dương gia thôn có mười mấy hộ, hai lượng bạc chia xuống mỗi nhà thì còn bao nhiêu?

Cổ phần của nhà bọn họ lớn, còn những nhà cổ phần chỉ có mấy lượng bạc, một năm tới cũng không chắc được bao nhiêu. Nhưng dù sao đây chỉ là khởi đầu, hy vọng sau này sẽ ngày càng tốt hơn.

Nhờ ơn trời để mất, sau này người đến chơi ngày càng nhiều, những người mới đầu chỉ đến vì hiếu kỳ đã chính thức đến du ngoạn nhiều hơn.

Công việc làm ăn tốt hơn, tinh thần hăng hái của mọi người lại càng cao. Chỉ cần có người vào Dương gia thôn, mọi người đều nhiệt tình tiếp đãi. Sau đó, Dương Nghĩa Trí lại sắp xếp một người chuyên đứng ở cổng thôn để tiếp khách. Chỗ đỗ xe ngựa cũng bố trí mấy người để trông xe.

Dĩ nhiên phòng bếp, nơi nghỉ chân, chỗ vui chơi đều có người hỗ trợ, cho nên mỗi gia đình có bao nhiêu người đều được liệt kê hết ra. Tổng cộng có bao nhiêu người, dựa theo khối lượng công việc của mỗi khu vực mà phân công một số lượng người nhất định đến đó. Công việc của mỗi người trong các tháng không giống nhau, luân phiên nhau. Người này tháng này hỗ trợ ở phòng bếp, vậy tháng sau sẽ đến khách sạn hoặc khu giải trí để hỗ trợ.

Người hỗ trợ ở mỗi nơi sẽ được thay phiên nghỉ ngơi, nếu người nào xin nghỉ, thì sẽ phải làm bù vào ngày khác. Ngoài ra, đối với trẻ nhỏ và người già, trẻ nhỏ không thể làm việc, người già hành động bất tiện, cũng không cần phải đi làm việc. Những điều này đã được mọi người nhất trí trong hội nghị lần trước.

Còn những nhà có đàn ông đang làm việc tại mỏ, đàn ông cũng không cần phải đến thôn trang hỗ trợ.

Còn Loan Loan, mọi người nhất trí đề nghị nàng không cần đi làm việc, nàng chỉ làm một chức vụ đặc biệt, chỗ nào cần thì đến chỗ đó, ví dụ như quán cơm xảy ra vấn đề, nơi nghỉ chân có chỗ nào bị hư hỏng, cần tu bổ hoặc trang hoàng lại đều phải cần Loan Loan ra mặt. Chỗ ăn, chỗ ở, chỗ chơi, chỗ nào cũng không thể thiếu nàng!

Nhưng nàng không phải có ba đầu sáu tay, sau đó nàng tìm thêm hai người giúp đỡ, một là mẹ Nguyên Bảo, một là mẹ Thạch Đầu. Một người giúp đỡ trông coi quán cơm, người kia giúp đỡ quản lý khách sạn và khu vui chơi. Trong quá trình giải quyết có chỗ nào không rõ ràng thì đến tìm nàng, lúc đó nàng mới ra mặt. Như vậy, mỗi ngày Loan Loan không còn phải bận rộn đến mức mỗi ngày không dứt ra được nữa.

Với việc khách nhân càng ngày càng đông, số lần đến càng ngày càng nhiều, các món ăn trong quán cơm cũng bắt đầu có biến hóa.

Ban đầu vốn chỉ chia làm hai loại, một loại là các món ăn thông thường, cũng chính là theo mùi vị mà người thời này thường ăn, loại còn lại là các vị chua cay do Loan Loan phát minh.

Ăn mãi cũng ngán, có người liền đề nghị: “Nghe nói món nướng ở ‘Tũu lâu Phúc Sinh’ rất được, không bằng chúng ta cũng làm món này, Nhị muội có khả năng như vậy, nhất định sẽ làm được món kia!”

Mấy người có quan hệ tốt, biết nội tình có chút khó xử nhìn về phía Loan Loan. Bản thân Loan Loan cũng rất khó xử, món nướng là chuyện làm ăn giữa nàng và tũu lâu Phúc Sinh, nếu nàng cho người làm giống ở đây thì không thích hợp lắm, lúc trước, khi ký khế ước đã ghi rất rõ ràng, trừ tũu lâu Phúc Sinh ra, nàng không được phép tiết lộ cách làm món nướng với bất cứ người nào.

Nhưng giờ thôn trang muốn làm, nàng có thể ngăn cản sao? Sao có thể ngăn cản được? Dù thế nào cũng là công việc làm ăn của bản thân.

Liền lắc đầu: “Ta không biết.”

Sư phụ nấu com liền nói: “Người không biết không có nghĩa là người khác không biết, những người đó chẳng phải đều đã từng ăn thử rồi sao, chỉ cần nói cho chúng ta hương vị như thế nào, ta có đồ gia vị Nhị muội cho, chẳng lẽ bản thân lại không nghĩ ra được?”

Người ăn xong liền lộ ra vẻ mặt như được thưởng thức lại dư vị cũ: “Mùi vị chân thực vô cùng, rất ngon...”

Loan Loan cũng để mặc những người này mày mò qua lại, không nghĩ tới, lại mày mò ra được thật. Sau lại khi đưa lên cho khách lại giới thiệu: “Đây là món nướng do chúng ta tự nghĩ ra...”

Lại sau đó, Dư chương quý biết chuyện, chạy tới than khổ với Loan Loan: “... Sao cô lại cho người ta biết cách làm món nướng, có chỗ ăn này của các cô, người đến từ lâu của bọn ta sẽ...”

Về mặt Loan Loan vô tội: “Thật sự không phải là tôi dạy mà.” Việc này nàng cũng không quan tâm lắm, mấy món nướng này, chỉ cần có gia vị, nếm thử qua là có thể tự mình làm được, đừng nói là thôn trang nghi dưỡng này, không biết chừng ở những địa phương khác của Thiên Triều cũng có người bắt chước làm món nướng này.

Dư chương quý mặc kệ điều này, dù thế nào lão cũng không cho phép có người cạnh tranh với từ lâu Phúc Sinh, cho nên thương lượng với Loan Loan: “Hay là thế này đi, nể mặt cô, từ lâu bọn ta góp một trăm lượng bạc thay các cô mở rộng chỗ đỗ xe, các cô đừng làm tiếp món nướng này nữa. Làm món khác đi!”

“Được!” Một trăm lượng cũng không uổng phí, vốn nàng cũng có ý ngừng món nướng.

Dương Nghĩa Trí nghe xong thì rất vui mừng: “Dù sao thôn trang chúng ta cũng không thiếu bạc.”

Người phòng bếp lại hơi do dự: “Mấy ngày nay món nướng bán rất được, nếu ngừng thì chúng ta có thể làm cái gì để thu hút khách đây?”

Loan Loan cười: “Chuyện này cứ để ta lo.”

Sau đó món lẩu được đưa ra.

Món lẩu vừa ra, quả nhiên khách tới đông ngùn ngụt, cả đám bận từ sáng sớm đến tối muộn, ai cũng eo mỗi lưng đau, nhưng miệng lại cười không khép lại được.

Quán com làm ăn tốt, nơi nghỉ ngơi đương nhiên cũng tốt theo, thoáng cái các phòng trọ đều đã hết chỗ, một số người không đặt được phòng thì ban đêm đành phải quay lại chợ, ngày hôm sau lại xuống chơi tiếp. Có đồ ăn ngon, có nơi nghỉ chân, lại có nhiều trò chơi hấp dẫn, nhiều người chơi vui đến mức không muốn rời đi.

Tựa như trong một đêm, món lẩu của thôn trang nghi dưỡng Dương gia thôn đã bùng nổ, danh tiếng thôn trang nghi dưỡng Dương gia thôn đã nổi danh ngàn dặm. Điều này khiến Dư chương quý không khỏi oán hận.

Tìm đến Loan Loan: “Không được, dù thế nào chúng ta cũng là người cùng hợp tác với nhau, cô có đồ tốt như vậy mà lại không hợp tác cùng với Tà gia chúng ta, thứ này mà đem đến kinh thành thì sẽ thu được không biết bao nhiêu lợi nhuận chứ?”

Loan Loan ghen hờn, lúc ấy nàng chỉ muốn nghĩ cách giúp thôn trang nghi dưỡng thôi, sao nghĩ được nhiều như vậy. Hơn nữa từ lâu Phúc Sinh có nhiều sư phụ như vậy, đâu cần đến nàng ngày ngày vất óc tìm cách chứ?

“Hay là các ông làm món canh vịt chua đi!”

Sau đó đưa công thức cho Dư chương quý. Dư chương quý mặt mày hớn hớn nhận lấy công thức: “Thứ cô nghĩ ra thì nhất định có thể kiếm được tiền, ta sẽ về bán thử.” Xem chừng vẫn còn chưa hết hy vọng với món lẩu của thôn trang nghi dưỡng: “Dù sao cũng là do cô nghĩ ra, không bằng cô đưa luôn cho ta cả công thức của món lẩu kia đi! Món này mà đem đến kinh thành bán thì sẽ kiếm được bội tiền đấy!”

Lần này Dư chương đã thông minh hơn, trực tiếp yêu cầu công thức với Loan Loan, món lẩu không thể so sánh với món nướng, làm thế nào cũng không ra được.

Đối với đề nghị của Dư chương, Loan Loan cũng thấy hơi động lòng, nhưng món lẩu này nàng làm cho thôn trang nghi dưỡng trước, mặc dù không ký khế ước như với từ lâu, đặt ra một vài quy định, nhưng là người trong thôn với nhau, làm như vậy lại thấy không đúng với lương tâm, Loan Loan nói: “Chuyện này ta phải nói với thôn trưởng một tiếng đã.”

Dư chương quý rất thoải mái: “Ta hiểu. Cô yên tâm đi, khoản tiền thù lao cho cô sẽ là tiền chia hoa hồng, còn Dương gia thôn, trong ba năm đầu, mỗi năm bọn ta sẽ chuyển cho hai trăm lượng.”

Sau khi trở về, Loan Loan nói chuyện này cho Dương Nghĩa Trí. Dương Nghĩa Trí đồng ý cả hai tay: “Đây là chuyện tốt, hai trăm lượng, sau này thôn trang nghi dưỡng có chỗ nào cần sửa chữa thì mọi người sẽ không phải góp bạc nữa.”

Còn nữa, Dương Nghĩa Trí nghĩ, từ lâu Phúc Sinh người ta là nhân vật cỡ nào chứ, có sư phụ phòng bếp, muốn làm những thứ này cũng chẳng khó

khăn gì, người ta có quan hệ rộng đến tận kinh thành, một Dương gia thôn nhỏ nhỏ có thể đấu được sao? Vả lại, người ta đem đi bán ở kinh thành, cũng chẳng cản trở gì đến việc làm ăn của bọn họ!

Nhưng Dương Nghĩa Trí không biết là, thứ này dù là sư phụ phòng bếp cao cấp đến đâu cũng không làm được, trừ khi là giống với Loan Loan, đều từ hiện đại xuyên đến.

Công việc buôn bán tốt, người tới chơi ngày càng đông, bãi đỗ xe liền không đủ chỗ. Cho nên, lại tiếp tục phải mở rộng bãi đỗ xe.

Một khoảng thời gian ngắn sau đó, Dư chương quý lại đến tìm Loan Loan, đưa ra năm trăm lượng bạc: "... Nhờ Tạ gia chúng ta giúp làm công tác tuyên truyền, người biết đến càng ngày càng nhiều, danh tiếng của thôn trang nghỉ dưỡng Dương gia thôn lại càng vang xa... Năm trăm lượng này dùng để tham gia cổ phần, sau này thôn trang nghỉ dưỡng có chuyện gì, hoặc cần cái gì thì cứ trực tiếp đến tìm ta, nếu ta không giải quyết được, không làm chủ được, thì có Nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia không làm chủ được, phía trên còn lão gia, trên lão gia còn Lão thái gia, Tạ gia chúng ta còn có người làm quan trong triều đình."

Loan Loan không ngờ Tạ Dật lại muốn tham gia cổ phần, tuy nói có Tạ gia giúp đỡ làm tuyên truyền, danh tiếng của thôn trang nghỉ dưỡng Dương gia thôn sẽ ngày càng cao, người tới chơi sẽ ngày càng đông, thế nhưng tiền chia hoa hồng đồng thời cũng sẽ ít đi. So với năm trăm lượng bạc của Tạ gia, ngay cả hai trăm lượng của nàng cũng chỉ được chia một phần cổ tức nhỏ, huống chi là những người chỉ góp mấy lượng bạc kia.

Thấy Loan Loan do dự, Dư chương quý cười nói: "Ta biết chuyện này khiến cô khó xử, cô cứ bàn bạc lại với mọi người trong Dương gia thôn đi. Tuy Tạ gia chúng ta bỏ ra năm trăm lượng, nhưng bọn ta tham gia cổ phần sau, không bằng thế này đi, chia làm ba phần, cô một phần, bọn ta một phần, những người còn lại một phần."

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Hậu thuẫn vững chắc

Hai mắt Loan Loan sáng lên.

Hiện cổ phần của nàng trong đó đã rất lớn, về cơ bản cổ tức hàng năm của gia đình nàng tương đương với số cổ tức của tất cả các nhà khác cộng lại, giờ Tạ gia bằng lòng dùng năm trăm lượng làm hai trăm lượng cổ phần, tính ra phía nhà nàng vẫn là bên được lợi.

Tuy nhiên, chuyện này vẫn cần phải có sự đồng ý của cả thôn.

Sau khi Dư chương quý rời đi, Loan Loan nói chuyện này cho Dương Nghĩa Trí, sau đó triệu tập hội nghị toàn thôn. Khi nghe được chuyện này, mọi người lập tức ồ lên.

"Òa, lúc trước chia cho chúng ta hai trăm lượng bạc, giờ lại đưa thêm năm trăm lượng nữa, thôn trang nghỉ dưỡng của chúng ta bỗng chốc có thêm rất nhiều bạc, mấy chỗ cần sửa sang đã có thể sửa được rồi."

"Đúng đó, có "Tứ lâu Phúc Sinh" tuyên truyền giúp, sau này danh tiếng của chúng ta nhất định có thể lan đến tận Thiên triều!"

Lại có người suy nghĩ sâu xa hơn một chút.

"Nhìn thì có vẻ như chúng ta được lợi, nhưng như vậy cũng đồng nghĩa tiền chia cổ tức hàng năm của chúng ta sẽ giảm đi rất nhiều, mà nếu sau này việc làm ăn không tốt như dự kiến, tiền chia của chúng ta lại càng ít."

Mọi người đều tranh luận ầm ĩ.

"Mặc dù bây giờ việc buôn bán của chúng ta rất tốt, nhưng còn lâu mới so được với Tứ lâu Phúc Sinh người ta. Người ta có cửa tiệm ở tận kinh thành cơ mà. Hiếm khi được một tứ lâu lớn như vậy giúp tuyên truyền cho, danh tiếng của thôn trang chúng ta chẳng lẽ không lên nổi sao?"

"Nói là vậy, nhưng kinh thành cách chúng ta bao xa người có biết không? Ai lại rảnh rỗi mà chạy tới tận nơi khi họ có gáy này của chúng ta chứ?"

"Theo ý ta thì số cổ phần này có thể tham gia vào, dù sao chúng ta cũng có nhiều chỗ cần mở rộng, đang lo không có bạc đây!"

"Người cho rằng số bạc kia dễ ăn lắm sao, giờ lấy được càng nhiều, sau này cổ tức được chia lại càng ít."

"Nói người không có kiến thức đúng là không sai mà! Cô đó, vợ Bách Thủ, cô thử nói xem. Số cổ phần này có tham gia được hay không?"

Loan Loan cười ngượng, cả đám người đều nhìn nàng: "Chi ý kiến của mình ta thì không đủ, mọi người bỏ phiếu quyết định đi!"

"Đúng đúng, bỏ phiếu đi..."

.....

Người một lời, ta một câu, tranh cãi ầm ĩ một trận, rồi thì bỏ phiếu, rồi thì phân tích thiệt hơn. Nói đến nói đi, hai bên đều kiên trì với ý kiến của mình, rốt cuộc vẫn không thể đưa ra được quyết định.

Sau cùng, Dương Nghĩa Trí quyết định tạm thời gác lại chuyện này, mọi người về nhà bàn bạc thêm.

Không đợi người Dương gia thôn bàn bạc ra kết quả, Dư chương quỹ lại tới lần nữa, trong tay lại cầm năm trăm lượng bạc, cùng với một tờ khế ước.

Lão ngưng ngưng nhìn Loan Loan: “Vương gia nghe nói thôn các cô xây dựng thôn trang nghỉ dưỡng, bên trong có rất nhiều trò chơi kỳ lạ, ngài cảm thấy rất hứng thú. Đây là năm trăm lượng bạc ngài ấy đưa, coi như là ngài ấy tham gia một phần. Còn đây là khế ước đã tính toán xong, có tổng cộng ba phần... Bất kể số bạc là bao nhiêu, chia làm ba phần. Tạ gia một phần, Vương gia một phần, người Dương gia thôn một phần. Thế nào?”

Phải mất một lúc lâu Loan Loan mới lấy lại được tinh thần, sau đó thần thần bí bí hỏi lão: “Vương gia mà ông vừa nói, có phải là vị Vương gia cùng khai thác mỏ chung với Tạ gia kia không?”

Dư chương quỹ gật đầu: “Đúng vậy. Vị Vương gia này là bảo đệ của hoàng thượng, rất được hoàng thượng tin cậy, có ngài ấy làm chỗ dựa cho các cô, sau này còn ai dám đến gây phiền phức nữa chứ?”

Loan Loan sờ sờ cằm, bắt đầu cân nhắc, hậu thuẫn vững chắc tất nhiên phải có rồi, nhưng các nàng chỉ là dân thường, người ta lại là hoàng thân quốc thích, làm ăn với người hoàng gia, trong lòng dù thế nào vẫn cảm thấy không yên tâm. Thời đại hoàng thân quốc thích không giống như ở hiện đại có luật pháp chế tài. Người ta quyền quý như vậy, muốn xử trí một dân thường cũng dễ như bóp chết một con kiến. Còn nữa, lợi nhuận chia làm ba phần, nghe thế nào cũng thấy không có lời, dù gì bọn họ cũng là người sáng lập, hai vị này sau này mới bỏ vào một ít bạc đã muốn chia phần bằng với bọn họ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không công bằng.

“Nói như vậy, Dương gia thôn sẽ không còn chiếm ưu thế nữa, lúc trước chúng ta đã bỏ ra khoảng năm trăm lượng bạc rồi, hơn nữa sau này còn phải bỏ ra kha khá lợi nhuận để chi tiêu...”

Dư chương quỹ nghe vậy bèn cười, vừa nói vừa móc trong ngực ra một xấp ngân phiếu: “Nhị thiếu gia nói năm trăm lượng cô sẽ cảm thấy không đủ, quả không sai. Đây, ta có mang theo đồ dự bị đây.”

Loan Loan không khỏi bĩu môi, oán thầm Tạ Dật không phúc hậu, hợp tác với nhau lâu như vậy vẫn còn chơi trò tâm nhãn với nàng.

Dư chương quỹ cười giải thích: “Cô đừng giận, đây là làm ăn với người Dương gia thôn, mười mấy hộ gia đình, chứ không phải là với một người. Cô cũng biết tính tình của Nhị thiếu gia rồi đó, nếu là hợp tác với cô, trước giờ ngài ấy đều rất hào phóng.”

Nghĩ cũng đúng, như lần trước làm món lẩu, vẫn đưa tiền hoa hồng như lần làm thịt nướng, Loan Loan còn đưa ra mấy yêu cầu, Tạ Dật đều không nói hai lời đã đồng ý luôn.

Nghĩ tới đây, Loan Loan không so đo chuyện này nữa.

Loan Loan nhận lấy số bạc Dư chương quỹ đưa cho, hỏi: “Đây là bao nhiêu?”

“Một ngàn lượng! Tất cả đều là tiểu ngạch.” Loan Loan sửng sốt, nhiều như vậy.

“Tất cả đều là Nhị thiếu gia cho?”

Dư chương quỹ cười nói: “Tất nhiên là không. Vương gia cũng có năm trăm lượng. Cô yên tâm, việc làm ăn vặt vãnh này ngài ấy chẳng để vào mắt đâu, chỉ là ngài ấy nghe nói Nhị thiếu gia và cô có giao tình, mới nhất thời hứng thú tham gia cổ phần. Toàn bộ mọi việc ở thôn trang nghỉ dưỡng đều do các cô làm chủ hết, Vương gia và Nhị thiếu gia của chúng ta sẽ không can thiệp vào. Hai người nói, nếu có vấn đề gì không giải quyết được, cứ nói một tiếng, bọn họ sẽ giải quyết cho.”

Như vậy nghe còn hợp lý.

Loan Loan hài lòng gật đầu. Trong lòng hiểu rõ, nếu có việc thật thì nàng chỉ đi tìm Dư chương quỹ, Dư chương quỹ không giải quyết được, sẽ tìm Tạ Dật. Về phần vị Vương gia kia, người ta là thân phận gì, làm gì có thời gian rảnh mà ở đây quản mấy chuyện lông gà vò tỏi này.

Tất nhiên hai vị này chỉ quảng tiền, cái gì cũng không quản là được rồi.

Đối với kết quả này, Dương Nghĩa Trí cũng rất hài lòng. Lão cầm một xấp ngân phiếu quảng xuống trước mặt mọi người, những người vốn còn phản đối lập tức không còn ý kiến. Chuyện tham gia cổ phần coi như đã quyết định xong.

Tạ Dật không hổ người giỏi làm ăn, rất nhanh đã ra nghĩ ra biện pháp tuyên truyền cho thôn trang nghỉ dưỡng của Dương gia thôn. Có “Tứ lâu Phúc Sinh” là thương hiệu lớn tuyên truyền cho, danh tiếng của thôn trang nghỉ dưỡng đã được nhiều người biết đến, chưa đầy một năm đã truyền tới tận kinh thành, ra cả Thiên triều. Chỉ cần là người thích đi du ngoạn đều biết đến thôn trang nghỉ dưỡng của Dương gia thôn, mặc dù có rất nhiều người chưa từng đến đó.

Những người đã từng đến, một truyền mười, mười truyền một trăm, nông trang vui vẻ độc đáo, nhiều trò hay và lạ cứ thế truyền đến tai mọi người ở khắp nơi.

Có kẻ thích khoe khoang, cũng có kẻ là nhà giàu mới nổi thích tỏ ra mình là người có kiến thức, khoác lác trước người khác rằng mình đã từng đến những nơi có phong cảnh kỳ dị như thế nào, đã từng du ngoạn những chỗ hay ho ra sao.

Sau đó đôi phương sẽ hỏi: “Vậy người đã từng đến thôn trang nghỉ dưỡng chưa?”

Lắc đầu.

“Chỗ kia ở thôn trang nghỉ dưỡng của Dương gia thôn, phải là người đã từng đến đó mới thấy chơi ở đó vui thế nào, đến tham quan các ngôi nhà ở đó mới thấy được cái gì gọi là kỳ lạ...”

Kết quả là, vì muốn nhìn tận mắt, rất nhiều người đã cất công chạy đến tận đó. Xem xong chơi xong, không khỏi tặc lưỡi: “Không ngờ còn có thể xây được kiểu phòng như vậy. Đặc biệt thật đấy... Bài là còn có cách chơi như vậy sao... Bài tú lơ khơ mới nghe lần đầu, nhưng mà chơi cũng thú vị phết...”

Sau khi trở về lại tắm tã ca ngợi một phen.

Tất nhiên việc làm ăn của thôn trang nghỉ dưỡng cũng cực kỳ tốt, mỗi ngày đều bận rộn từ sáng sớm đến tận khuya, mọi người đều vô cùng vui mừng. Bởi vì có hai đại cổ đông gia nhập, cấp bậc của các loại đồ dùng cũng được nâng cao theo, giá cả đồ ăn được chia thành mấy cấp, cao trung bình và thấp. Chỗ ở đương nhiên cũng phải được nâng cấp, phòng xây bằng gạch nung không được, nhà gỗ lại càng không. Cho nên Tạ Dật đã sai người đặc biệt chở từ bên ngoài đến loại đá tương tự với loại đá dùng để xây đại viện của những nhà giàu, vườn hoa bên ngoài cũng phải cho thêm vài loại hoa quý giá, sau đó lại đưa đến những bồn hoa rất lớn.

Đình đài lầu các. Cầu nhỏ nước chảy. So với hậu viện của những người nhà giàu lại yên ả mỹ lệ hơn mấy phần. Xung quanh có không ít hoa cỏ. Bên trong nhà thiết kế lò sưởi, có thể nói là đông ấm hạ mát.

May mà Dương gia thôn có khá nhiều ruộng cạn, còn có một ít đất đai không trồng trọt được. Lần này toàn bộ đều dùng cho thôn trang nghỉ dưỡng. So ra còn náo nhiệt hơn cả chợ phiên ở trấn trên. Đặc biệt là mùa xuân, mọi người theo lệ đến thăm nhà người thân xong, liền mời một nhóm bạn đến thôn trang nghỉ dưỡng. Lúc này việc trong Dương gia thôn đã nhiều không xuể, Loan Loan thuê lại nhóm công nhân, ký khế ước hoặc tương tự như vậy. Tiền công không tính là nhiều, nhưng những người này vẫn làm việc rất hăng say.

Thường ngày ở nhà chỉ ngồi không, đến thôn trang nghỉ dưỡng của Dương gia thôn ngày, không chỉ kiếm được bạc phụ giúp gia đình, còn có thể nhìn thấy những trò hay ho kỳ lạ, may mắn còn có thể gặp được những vị quan lại quý nhân lui tới. Mấy nhà có tiểu tử cô nương trẻ tuổi cũng đưa tới đây làm giúp, mong một ngày có thể gặp may có một vị có tiền nào đó nhìn trúng tiểu tử nhà mình mà cho làm người hầu, hoặc nhìn trúng khuê nữ nhà mình mà cưới làm vợ.

Loan Loan không quan tâm những chuyện này, mỗi người đều có mong muốn của riêng mình, có tâm tư kia cũng không sao, nhưng lúc làm việc phải quy củ. Nếu có quý nhân chủ động coi trọng, đó là một chuyện, nhưng nếu người nào nhân lúc làm việc mà gây ra mấy chuyện không sạch sẽ, năng sẽ quyết không dung thứ, những người có tâm thuật bất chính thì tất nhiên không thể nhận.

Đặc biệt là đến tiết nguyên tiêu, người đến chỗ này chơi lại càng đông hơn nữa. Loan Loan phân chia người trong thôn trang treo các loại đèn hoa đặc biệt có màu sắc khác nhau, mời Lý Đại Trí và Lý Khai Minh đến hỗ trợ, viết mấy chữ và câu đối lên trên. Sau đó, Lý Đại Trí lại đề cử ân sư của hắn đến hỗ trợ, vị tiên sinh này đã từng làm quan ở Thiên triều, có ông ấy hỗ trợ, Loan Loan có thể hoàn toàn yên tâm.

Bởi vì thôn trang nghỉ dưỡng Dương gia thôn làm ăn tốt, làm cho du khách đến trấn trên, huyện thành năm gần đây ngày càng nhiều. Vì vậy vào tiết nguyên tiêu, Huyện thái gia đã sai người treo đèn đuốc sáng rực cả trấn trên, còn sai người treo đèn lồng dọc đường đến Dương gia thôn.

Đường nhỏ quanh co uốn lượn, đèn lồng đỏ lập lòe, thật là cảnh đẹp ý vui.

Huyện thái gia vuốt chòm râu, lắc đầu, thở dài nói: “Đáng tiếc, du khách thương nhân lui tới Dương gia thôn nhiều như vậy, nếu tài chính cho phép, ta còn muốn sửa chữa toàn bộ các tuyến đường đến Dương gia thôn nữa!”

Con đường nhỏ quanh co kia đã được mở rộng không ít, nhưng vẫn đầy ổ gà.

****

Lúc Bách Thủ tan tằm về đến nhà, Mạch Tháo đã nấu cơm xong, Lai Sinh đang chơi với Hán Nhi. Loan Loan thì ngồi trong phòng, cây đèn dầu leo lắt trên bàn soi bóng nàng xem sổ sách.

Bách Thủ vội vào nhà đốt một cây đèn dầu đặt lên bàn, nhìn Loan Loan đau lòng nói: “Sao lại đốt một cây đèn thôi, cẩn thận bị hỏng mắt!”

Loan Loan xoa hai mắt đã hơi cay cay, cười nói: “Không sao, ta cũng xem sắp xong rồi.”

Tạ Dật đã thuê một trưởng phòng đến đây hỗ trợ, nhưng sổ sách mỗi tháng vẫn cần Loan Loan xem qua. Chuyện này vốn phải do nàng và Dương Nghĩa Trí làm, Dương Nghĩa Trí lại thoái thác nói tuổi già mắt kém, không làm nổi công việc này, để cho một mình Loan Loan xem. Chờ Loan Loan đối chiếu sổ sách xong, mới đưa cho Tạ Dật. Về phần Tạ Dật, là một mình xem hay là xem cùng với bên kinh thành thì không biết. Chờ sổ sách được xác định là

không có vấn đề gì mới bàn đến chuyện lợi nhuận. Tình hình chung là một năm chia lợi nhuận một lần.

Năm đầu tiên là chia lợi nhuận vào cuối năm, sau lại bởi vì công việc làm ăn của Tạ gia quá nhiều, Tạ Dật lại loay hoay không dứt ra được, cho nên sửa lại thành ngày giữa năm. Lại thêm, giữa năm phân bạc, được nếm ngon ngọt, tinh thần mọi người cao hơn, cuối năm bận rộn lại càng ra sức làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Nguyên tiêu (1)

Loan Loan cất sổ sách đi, Mạch Thảo đã dọn cơm xong, Lai Sinh ôm đứa nhỏ, mấy người đến phòng ăn, vừa bước vào phòng đã ngửi thấy mùi thức ăn.

Mùi thơm cay cay, chua ngọt đều có. Nếu là ở hiện đại, Mạch Thảo nhất định sẽ trở thành một đầu bếp. Nàng rất có thiên phú nấu ăn, món mà Loan Loan dạy, chỉ cần dạy một lần, là có thể nhớ kỹ, sau đó tự mình suy nghĩ, chưa tới hai lần đã đạt tới tài nghệ của Loan Loan. Cho nên hiện tại Lai Sinh rất thích những món ăn mà Mạch Thảo nấu.

Loan Loan bẽ bộn nhiều việc nên rất ít khi nấu nướng. Thình thoảng nàng mới làm một lần, Lai Sinh lại chê không ngon bằng Mạch Thảo nấu, Loan Loan chưa từ bỏ ý định, lại hỏi Bách Thủ, Bách Thủ cười nói: “Trong lòng ta món mà nàng nấu là ngon nhất!”

Nàng buồn bực, thật sự bỏ ba ngày đã lục nghề rồi sao? Sao có thể? Lại làm mấy lần, phát hiện mùi vị của món ăn mình làm đúng là không ngon bằng của Mạch Thảo. Sau đó nàng không làm nữa, toàn bộ chuyện nấu nướng đều giao cho Mạch Thảo.

Ngày mai chính là Nguyên tiêu, năm nay thôn trang nghỉ dưỡng sắp xếp rất nhiều tiết mục đặc sắc. Nguyên tiêu năm trước thôn trang có mời đến mấy gánh hát hoặc ca múa tạp kỹ. Năm nay nàng đã chuẩn bị một chương trình tạp kỹ.

Vẫn muốn cố định gánh hát kia, không hát hí khúc nữa, đổi thành xướng khúc, sau đó biên soạn đôi ba tiểu phẩm và điệu múa, đủ loại, lựa chọn một vài tiết mục mà người thời đại này ưa chuộng, lại kết hợp vài tiết mục ở thời hiện đại.

Múa và xướng khúc thì gánh hát có thể làm, nhưng hai tiểu phẩm mà Loan Loan biên soạn là thể loại hài kịch, người trong gánh hát không khỏi thấy khó tiếp nhận, huống chi bọn họ còn chưa từng biểu diễn loại tiết mục này. Vì vậy, Loan Loan phải mời thêm đoàn ca múa tạp kỹ tới, trong tiết mục thêm vào một đoạn biểu diễn ca múa tạp kỹ, lại sắp xếp người trong đoàn biểu diễn tiểu phẩm.

Thu vào không nhiều bằng trước kia, nhưng cũng không ít, hơn nữa mọi người đều biết hai năm qua người đến nông trang Dương gia thôn thân phận ngày càng tôn quý. Mọi người tránh không được có chút tâm tư kết giao quý nhân, hơn nữa nếu biểu diễn tốt, danh tiếng sẽ càng vang xa!

Đối với tiết mục do Loan Loan biên đạo được nàng yêu cầu rất nhiều. Dù không diễn được nhưng mọi người cũng không nói gì.

Đặc biệt là vũ đạo, nàng lựa chọn ba loại vũ điệu: điệu nhảy dân tộc, vũ điệu Tân Cương và vũ điệu tự do. Hai loại trước còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, đối với động tác múa tự do, mấy người phải học rất lâu, đặc biệt là mấy động tác vặn eo, tất cả đều thấy rối rắm. Mặc dù những người này vào nam ra bắc, gặp không ít chuyện ly kỳ, nhưng vẫn cảm thấy khó mà chấp nhận động tác lắc mông qua lại kia.

Cuối cùng, Loan Loan đành bắt đầu đi sửa lại vũ điệu tự do, mô phỏng điệu múa Đại Thượng Hải, vừa hàm súc lại có chút ý vị.

Đến khi trang phục múa được gửi đến, không còn ai dị nghị nữa. Bởi vì mấy trang phục múa mà Loan Loan thiết kế kia thật sự rất đẹp. Chất vải mềm mại tự nhiên. Hoa văn màu sắc mỹ lệ kiều diễm. Quan trọng là trang phục mới lạ hiếm thấy, cầm trên tay thì thấy màu sắc quá rực rỡ, mặc lên người lại đẹp tựa như cánh bướm đang nhảy múa trên khóm hoa!

Mà điệu múa Đại Thượng Hải là trang phục ôm sát người, tay áo cánh dài. Khi mặc lên người vừa có tinh thần lại mang một vẻ phong tình khác, trong ba loại điệu múa, trang phục của điệu múa này có thể nói là khiến người xem “nóng mắt” nhất.

Ngoại trừ biểu diễn, Loan Loan còn sai người chuẩn bị một vài loại rượu ngon, trong đó có vài loại là Tạ Dật đặc biệt cho người từ kinh thành chở về. Loại rượu khác nhau giá tất nhiên cũng khác nhau. Đối với những người yêu rượu, chỉ cần rượu ngon, bao nhiêu tiền cũng không quan trọng. Loan Loan lúc này thấy hơi hối hận, vì sao trước kia nàng không học pha chế rượu chứ? Nếu đem rượu cocktail, rượu đỏ, rượu trắng ở hiện đại đến đây, chẳng phải sẽ kiếm được bội tiền sao?

Lần này người tới vô cùng nhiều. Không chỉ trong thôn trang đầy ngập khách mà ngay cả các khách sạn ở trấn trên, trong huyện cũng đều đã chật cứng người, một số người đến muộn không có chỗ ngủ lại, đành phải đến khách sạn của huyện gần đó, cùng lắm buổi tối tiết nguyên tiêu khởi hành sớm.

Khu mỏ và thôn trang coi như là một nhà, đội tuần tra đều tăng thêm người cho mỗi ca trực, khi đi tới chân núi còn có thể thuận tiện canh chừng phía ngoài thôn trang. Mà bên trong thôn trang cũng tăng thêm người, bãi đậu xe phải bốn năm người, người đang nghỉ phép thì đều trả phép, ngoài ra lại thuê thêm vài nhân công tạm thời.

Vì sao lần này người đến lại đông như vậy? Một là do tiết nguyên tiêu có dạ hội đặc biệt, còn một nguyên nhân khác là ngày mười sáu tháng giêng Loan Loan có cử hành vũ hội hoá trang, khách cũ tới thôn trang sẽ được Loan Loan cấp cho thẻ hội viên, dựa theo số lần tới chơi, tiêu phí cao thấp, chia ra làm hội viên thông thường, hội viên trung cấp, hội viên cao cấp và hội viên kim cương.

Tất nhiên cấp bậc khác nhau sẽ có đãi ngộ khác nhau.

Ví dụ như hội viên kim cương, sẽ được chiết khấu đối với một số dịch vụ, khi ra mắt sản phẩm điểm tâm mới sẽ được đưa trước một phần. Trong thôn trang có bất kỳ hoạt động, hoặc mới ra bất kỳ trò chơi nào, sẽ được gửi thiệp mời tham dự, bất luận đối phương là người phương nào trong Thiên triều.

Có lẽ điểm này Loan Loan rất khó làm được, nhưng mà có Tạ Dật và vị ở kinh thành kia, việc làm ăn của Tạ gia trải rộng khắp các nơi trong Thiên triều, thuộc hạ của vị ở kinh thành kia không thiếu, mấy chuyện nhỏ này có thể xử lý vô cùng dễ dàng. Nhưng đối với khách cũ mà nói, đây là một cách làm cực kỳ chu đáo. Hơn nữa, hội viên kim cương còn có một vài đặc quyền.

Mà hội viên cao cấp, trừ không có đặc quyền, mọi ưu đãi khác đều được hưởng.

Hội viên trung cấp khi tiêu phí bên trong thôn trang không được hưởng ưu đãi chiết khấu, cũng không có đặc quyền. Chỉ có quyền thưởng thức bánh ngọt mới do phòng bếp làm ra, nhưng nếu là bánh ngọt do Loan Loan phát minh thì không có quyền thưởng thức.

Hội viên bình thường, ngoại trừ không có đặc quyền, không được ưu đãi, còn không được hưởng quyền thưởng thức, chỉ khi thôn trang tổ chức hoạt động quy mô lớn mới được gửi thiệp mời. Nhưng nó có ưu thế hơn so với không phải hội viên một chút, khi ra vào thôn trang chỉ cần xuất trình thẻ hội viên là đủ. Ví dụ như dạ hội và vũ hội lần này, hội viên chỉ cần trình thẻ hội viên là có thể vào, nhưng nếu không phải hội viên, trước đó phải đăng ký tại điểm đăng ký của thôn trang, nhận vé vào bản, sau đó mới có thể đi vào.

Lần này trên thiệp mời chỉ đánh dấu dạ tiệc Nguyên tiêu ngày mười lăm và dạ vũ ngày mười sáu.

Hàng năm thôn trang sẽ ghi một vài tiết mục, dù chỉ là mấy tiết mục vụn vặt nhưng mọi người cũng coi như đã từng xem. Duy chỉ có dạ vũ này, mọi người hoàn toàn không biết là thứ gì, nhưng những thứ bên trong nông trang đều chưa từng khiến bọn họ tò mò như vậy, cho nên, đối với chữ “Khiêu vũ” này, mọi người ở khắp nơi trong Thiên triều, dù có nhận được giấy mời hay không, đều lũ lượt kéo tới đây.

Trên đường dòng người chen chúc rầm rộ, đến cả Huyện lão thái gia cũng bị kinh động.

Các loại xe ngựa xa hoa chật kín cả quãng đường từ Dương gia thôn đến trấn trên, đến cả các con đường trong huyện cũng có xe ngựa. Cả đám đều sợ bỏ lỡ thời điểm bắt đầu dạ tiệc, kết quả là tất cả đều sáng sớm bắt đầu từ khách sạn đi đến Dương gia thôn, không may quá nhiều người, xe ngựa quá nhiều, đi không nổi. Sau đó có người bắt đầu tìm cách chen chúc, không ít xe ngựa bị chen đến bên trong ruộng, sau đó hai bên bắt đầu xảy ra tranh cãi.

Loan Loan gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, Bách Thủ bỏ cả chuyện ở mồ, chạy đến giúp khai thông đường đi, nhưng vẫn vô ích. Cuối cùng, may có Huyện lão thái gia động tác lưu loát, khi xe ngựa chật kín ở trên đường phố, lập tức sai người nhanh chóng tìm chỗ rộng rãi, rồi dẫn những xe ngựa này qua, cũng giúp cho đường phố khôi phục giao thông thông suốt.

Tình huống như thế không kéo dài lâu. Đường từ từ thông, Huyện thái gia còn đặc biệt phái mấy nha dịch ở một bên duy trì trật tự. Từng chiếc xe ngựa từ từ đi vào Dương gia thôn, sau khi bãi đậu xe chật kín chỗ, Dương Nghĩ Trí lại thương lượng với thôn bên cạnh, cho mấy cái xe ngựa này đỗ ở sát thôn, thôn này đầy lại chuyển sang thôn khác. Vì thế, đến càng trễ, càng phải xếp phía sau, đến khi đỗ xe xong còn phải đi bộ một quãng dài vào thôn.

Những quý nhân này bình thường chưa từng chịu loại khổ này, bèn cười ngựa, chỉ khổ mấy kẻ hạ nhân, chạy theo sau ngựa, đến bước chân cũng mềm nhũn.

Quá nhiều người. Việc ăn uống cũng là cả một vấn đề. Nấu riêng là không thể. Vậy thì buffet đi!

Bốn mươi món thịt, hai mươi món rau, mười loại canh, mười lăm món ngọt, còn có năm loại trái cây. Đây là món ăn cho chủ tử, mỗi người hai mươi lượng bạc, không hạn chế số món ăn, ăn tùy thích. Đồ đựng thức ăn là loại đĩa nhỏ, mỗi dạng chỉ có thể lấy được một chút. Cho dù người lấy tất cả các món ăn cũng không đáng bao nhiêu.

Hướng chỉ trên vách tường còn dán một bài thơ khéo nhắc nhở:

“Cày bừa trưa nắng nỏ,

Mồ hôi đầm áo ai,

Có biết bát cơm này,

Mỗi hạt bao đáng cay.”

Phía dưới còn thêm mấy chữ, đỏ chói bắt mắt: Lãng phí rất đáng tội!

Cho nên sẽ không có ai lấy hết tất cả các món, mà chỉ lựa chọn những món mà mình thích.

Đám người theo hầu cũng có thức ăn, một người hai lượng bạc, không tính là quá đắt.

Hai mươi món thịt, mười món rau, năm loại canh, năm món ngọt, hai loại trái cây. Hạ nhân đương nhiên không thể ăn cùng với chủ, dù có thể dùng chung nguyên liệu làm thức ăn, ví dụ như gà, nhưng cách làm chắc chắn khác nhau.

Có người mang theo ba bốn tùy tùng, tính ra là mất khoảng mười lượng bạc tiền com, đối với người có tiền thì không đáng là bao. Nhưng cũng có những người kinh tế hơi eo hẹp, vì tiết kiệm bạc để dùng lúc tiêu khiển, có thể đem món ăn thừa của mình thưởng cho người dưới.

Hoặc có vài chủ tử gọi bớt đi phần của một người. Dĩ nhiên những điều này đều làm âm thầm, không thể để cho người quen nhìn thấy.

Người đến nơi này đều là quan lại quyền quý, người có tiền, trong phủ chủ tử thường đồ ăn còn lại cho hạ nhân là vinh quang, nhưng ở chỗ thế này, nếu làm như vậy thì mặt mũi không biết giấu vào đâu.

Cho nên đại đa số mỗi người đều tách ra chủ tử và nô tài ăn riêng, com trưa của bữa tiệc này theo đó cũng kiếm được không ít. Nhưng để làm ra khoảng một trăm món cả canh rau thịt này, đã hao tốn không biết bao nhiêu tế bào thần kinh.

Ngoại trừ chỗ ăn chơi, những bãi đất trống bên trong thôn trang Loan Loan cũng sai người dựng vài đình nghi chân bằng trúc hoặc gỗ, bên trong đặt sẵn chậu than. Sau bữa com trưa, mọi người chia thành từng tốp tản đi, tự tìm đến những chỗ vui chơi. Người không có chỗ chơi bèn vào trong đình tiêu khiển. Chơi mệt chực sẽ tính phí theo giờ, bởi vì có quá nhiều người, cho nên cần nộp trước một số bạc nhất định, phát thẻ thời gian, trên đó viết giờ nào bắt đầu chơi, giờ nào kết thúc, rồi đến nơi tính tiền tính bạc, theo nguyên tắc thừa trừ thiếu bù.

Hơn nữa, mỗi khoảng nhất định phải có một nhân viên phục vụ, cách một khoảng lại có một người, người trong đình chỉ cần vẫy vẫy tay với nhân viên phục vụ là được.

Giống như chơi các loại bài tiêu bạc có số người chơi đông, mỗi khu vực đều có bố trí nhân viên phục vụ, bạc được lấy theo phương pháp rút ra.

Nơi đám nam nhân chơi đùa náo nhiệt vô cùng, tiếng cười không dứt; còn nơi của các nữ nhân lại thanh tĩnh ưu nhã, lời nói nhỏ nhẹ, chuyện trò không dứt!

Vì để cho mọi người có một chỗ nghỉ ngơi thanh tĩnh, Loan Loan đã đặc biệt cho người xây một toà nhà nhỏ hai tầng, cách bài trí thì khỏi cần phải nói, đại sảnh thì giống với quán trà ở hiện đại, trồng một vài loại cây xanh, còn có bình phong đẹp mắt, giúp ngăn cách các bàn gần nhau, nếu nam nữ ngồi hai bàn cạnh nhau, sẽ không cảm thấy lúng túng xấu hổ.

Thấy bên trong thôn trang khắp nơi đều là hình ảnh những người đang chơi vui đến quên trời đất, tưởng tượng bạc đang ào ào chui vào túi áo, Dương Nghĩa Trí cảm thán: “Không ngờ Dương gia thôn chúng ta lại có được những ngày tháng tốt đẹp như thế này!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 257: Nguyên tiêu (2)

Đối với việc Dương Nghĩa Trí nói Loan Loan đặc biệt, nàng chưa từng nghĩ đến có một ngày nàng có thể gây dựng lên sự nghiệp tại dị giới xa lạ này, nàng đơn giản chỉ muốn truyền bá một vài ý niệm ở hiện đại thôi. Với thành công lần này, nàng có lòng tin, sau này con đường mình đi sẽ ngày càng rộng mở, sẽ ngày càng làm tốt hơn. Rất nhiều người hâm mộ nàng, bởi vì nàng luôn nghĩ ra được những ý tưởng kỳ lạ độc đáo, chỉ cần thêm bớt chút ít thì ý tưởng nhỏ nhỏ đó đã có thể hái ra tiền rồi.

Bách Thủ thường xuyên nắm tay nàng tán dương: “Vợ anh giỏi thật!”

Thậm chí cả Lai Sinh buổi tối cũng phải thốt lên: “Chủ ý hay như vậy, chỉ có chị dâu mới có thể nghĩ ra được!”

Bấy giờ nàng lại cảm thấy may mắn vì mình từ hiện đại xuyên tới, nên mới có được thành công như ngày hôm nay. Hồi tưởng lại những gì đã xảy ra, nàng lại có đôi chút ngẩn ngơ, rốt cuộc mình có phải là từ hiện đại mà đến không, tại sao khung cảnh những toà nhà cao tầng, người xe tấp nập kia lại cứ như trong mộng ảo. Mà những ý nghĩ kỳ lạ thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu lại như nhắc nhở nàng, nàng là một linh hồn đến từ một thế giới khác.

Ngay cả nàng cũng thâm cảm thán, sự tồn tại của bản thân bây giờ quả là kỳ diệu!

Lúc này, trong lòng Loan Loan trào dâng lên vô vàn cảm xúc.

Trong lúc nàng đang cảm xúc ngổn ngang, một tiểu cô nương thở hồng hộc chạy tới.

“Vương quân sự, không xong, không xong rồi, lâu các bên kia xảy ra chuyện rồi!”

Khu giải trí là nơi vui chơi của nam nhân nên an bài các nam hầu bàn. Mà hầu hạ các thiên kim tiểu thư là các cô bé hầu bàn.

Loan Loan đưa danh sách đã chuẩn bị xong cho mẹ Nguyên Bảo: “Cứ theo danh sách này mà làm. Ta đi xem một chút.”

Mẹ Nguyên Bảo gật đầu: “Ngươi đi đi, bên này cứ để ta trông.”

*****

Càng gần đến thời gian bắt đầu dạ hội, người trên đường đến Dương gia thôn lại càng đông.

Bất kể là người trước kia đã từng tới Dương gia thôn hay là người vừa mới đến nơi này đều vừa đi nhìn ngắm vừa tấm tắc ngợi khen.

“Ô chao, cách bố trí lần này thật đặc biệt!”

“Mặc dù là nơi xa xôi hẻo lánh, nhưng suốt quãng đường tới đây, cảm thấy thật cảnh đẹp ý vui.”

Những người lần đầu tới đây đều thán phục không dứt.

“Dương gia thôn này quả nhiên khác với những vùng thôn quê khác, cách bài trí giống như một hậu hoa viên vậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không biết là ai nghĩ ra chủ ý độc đáo này, chẳng trách lại nhiều người thích đến nơi này như vậy. Nói vậy bên trong thôn trang nghi đường lại càng khiến người ta đã tai đã mắt.”

Trước cửa thôn đề mấy chữ Dương gia thôn vừa lớn vừa bắt mắt, đứng ở đầu thôn nhìn vào, hai bên là những dãy nhà ngay ngắn, tường viện cao cao, cánh cổng màu đỏ, mỗi nhà đều có bồn hoa và cây cảnh ở cạnh cổng.

Bên trái các cánh cửa ở hai bên đặt hai chậu cây xanh mướt, xung quanh cây trồng những loài hoa không biết tên, vây cây thành một nửa vòng tròn; mà phía bên phải cũng đặt hai chậu cây xanh, xung quanh trồng các loại hoa xếp thành hình chữ V.

Giữa sân của mỗi nhà đều trồng đầy hoa, từ ngoài nhìn vào nổi bật vòng hoa đan xen nhau, dưới mái hiên đều treo đèn lồng màu đỏ thắm, trên các cây trồng trong sân cũng treo đầy đèn lồng đỏ, nhìn hết sức vui tai vui mắt.

Trên cổng mỗi nhà đều treo đèn lồng đỏ thắm, một phần là vì đẹp mắt, cái chính là để chiếu sáng ban đêm.

Người đứng ở cổng thôn nghênh đón cười tíu tít nghe mọi người nói chuyện, cảm giác như chưa từng được tự hào, vinh dự như vậy, nhiệt tình chào đón: “Các vị mời vào trong, mời vào trong!”

Trong đám người có hai nam tử nhân nhả vừa đi vừa ngắm. Một người đã hơn năm mươi tuổi, y phục bằng gấm màu đen, ngũ quan chính trực, hai đầu lông mày lộ ra uy nghiêm, y vừa nhìn ngắm vừa không nhịn được gật đầu.

Nam tử còn lại đã hơn ba mươi tuổi, ngũ quan có chút tương tự với người kia, đang cười tíu tít, hai đầu lông mày lộ ra một loại ôn hoà, thấy nam tử lớn tuổi hơn có vẻ hứng thú, liền cười nói: “Đại ca, như thế nào? Được chứ?”

Nam tử lớn tuổi hơn cười cười: “Không tệ, đáng tiếc thôn này quá xa xôi hẻo lánh!”

Nam tử trẻ tuổi cười hề hề: “Huynh phải hiểu là, càng xa xôi, những người này càng thích đến. Nghe nói ở trong đó có rất nhiều thứ chơi, lại xa kinh thành, cho dù có phạm một chút lỗi cũng không bị Ngự sử vạch tội.”

Nam tử lớn tuổi hơn nghiêm mặt, lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

Nam tử trẻ tuổi sờ sờ mũi, cười khan, lập tức vượt môn ngựa: “Có điều... Ồm... Luật pháp nghiêm minh, tin rằng sẽ không có người nào dám vi phạm trong lúc vui đùa! Đại ca huynh nói có phải không...”

Nam tử lớn tuổi hơn hừ lạnh một tiếng, không thèm quan tâm đến lý lẽ của hắn, sai bước vào thôn trang nghi đường.

****

Loan Loan vừa mới đi đến cầu thang lên lầu các đã nghe thấy tiếng ồn ào chói tai của mấy cô nương.

“Cô cho rằng mình là ai mà muốn ngồi chỗ kia? Chỗ này là bọn ta chọn trước, tại sao phải nhường cho người khác?”

“Hừ! Bởi vì.... Bản cô nương thích vị trí gần cửa sổ này, cho nên ngươi phải nhường chỗ cho ta.”

“Cô thật không biết xấu hổ, muốn ngồi thì ta cũng toại nguyện cho cô.”

Giọng chột sắc lạnh: “Đừng trách ta không nhắc nhở cô, thức thời thì tránh ra cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Ta nhỏ vào...”

Sau đó xung quanh vang lên vài giọng nhỏ nhẹ khuyên giải.

Loan Loan đã đoán được vị trí mà hai người tranh nhau là ở đâu, đó là một vị trí gần cửa sổ, vị trí này vừa vặn có thể nhìn thấy cây đại thụ thường xanh ở trong vườn kia, đó là cây đại thụ lâu năm nhất của thôn. Nhất thời hứng trí, Loan Loan đã trang trí cho cây đại thụ này giống như một cây giáng sinh, phía trên đeo đầy các ngôi sao lấp lánh, ban ngày thấy được, ban đêm lại treo lên các cành cây những chiếc đèn lồng nhỏ, lại càng đẹp mắt hơn. Đối với những người chưa từng nhìn thấy những thứ này bao giờ, đây quả thực là đặc sắc hiếm thấy.

Ban đầu nàng chỉ muốn dùng cây này để thu hút ánh mắt của mọi người, không ngờ lại dẫn đến một cuộc hiểu lầm như vậy. Cứ nghĩ từ trước tới giờ mọi người đến thôn trang nghỉ dưỡng đều tự giác tuân thủ phép tắc, đa số những người có quyền có thể đều ngầm hiểu thôn trang này có phần của một vị Vương gia ở kinh thành, nên thường ngày đều không có ai dám gây chuyện, không ngờ hôm nay lại xuất hiện một vị tiểu thư ương ngạnh như vậy.

Biết rõ người tới chỗ này không phải có tiền thì cũng là có thế, nói không chừng hoàng thân quốc thích cũng có. Nhưng cô nương này có thể ngang nhiên ức hiếp người khác như vậy, không khỏi khiến Loan Loan cảm thấy vị chủ nhân này không đơn giản.

Loan Loan đi tới liền thấy nơi cửa sổ có hai cô nương đang đứng đối diện nhau.

Một cô nương toàn thân bạch y, da trắng nõn, mắt phượng mày liễu, môi mỏng miệng nhỏ, lúc này mày liễu nhướng lên, mắt phượng trừng trừng, môi mỏng mím chặt, vẻ mặt tức giận.

Mà đối diện nàng là một cô nương toàn thân váy áo đỏ rực, đáng vẻ xinh đẹp, đôi mắt to tròn lộ ra vẻ khinh thường, làn da mềm mướt trơn láng. Ánh mắt cao ngạo cộng thêm khuôn mặt xinh đẹp cùng xiêm y rực rỡ như lửa khiến cả người nàng toát ra khí chất khác hẳn người bình thường.

Loan Loan không khỏi lên than thở, công nương nhà có tiền quả nhiên không giống bình thường. Người nhìn người ta xem, da thật không phải bôi trát! Nàng không khỏi sờ sờ mặt mình, quyết định từ mai phải bắt đầu chiến dịch dưỡng da mới được.

Đương nhiên có người quen biết nàng, vừa thấy Loan Loan đi lên, có người lập tức nói: “Vương quân sự tới.”

Nghe vậy, cô nương áo trắng và cô nương áo đỏ đều theo ánh mắt mọi người nhìn tới.

Loan Loan mỉm cười đi tới, cô nương áo trắng nhìn hơi quen, chắc hẳn trước đó đã từng tới thôn trang này, còn cô nương áo đỏ nhìn rất lạ. Nàng nhìn hai người cười nói: “Hôm nay nhiều người, nếu tiếp đón có chỗ nào không chu đáo, mong hai vị rộng lòng lượng thứ. Gần đây chúng ta mới ra một loại trà, gọi là trà hoa hồng, là một loại trà dưỡng nhan. Hai vị đi đường xe mệt nhọc, không bằng để chúng ta mời khách, mời hai vị nếm thử?”

Về tức giận trên mặt cô nương áo trắng dần tan đi, quét mắt nhìn cô nương áo đỏ phía đối diện, vẻ mặt có chút đành lại, nói: “Bản thân ta cũng muốn nếm thử Vương quân sự, nhưng vị trí này là ta nhìn trúng trước, cũng đã bỏ ra hai lượng bạc để chọn xong, nào ngờ có người không biết xấu hổ đến cướp đoạt.”

Cô nương áo đỏ ở đối diện cười xuy một tiếng, quét mắt nhìn cô nương áo trắng, móc ra một đỉnh vàng bóng loáng từ trong hà bao rồi đặt lên bàn, nhìn về phía Loan Loan nói: “Mở cửa làm ăn không phải là vì kiếm tiền sao, có tiền có thể mua được thiên kim* (2 nghĩa: ngàn vàng và thiên kim tiểu thư). Vị trí này hôm nay ta bao hết.” Sau đó khinh thường liếc nhìn cô nương áo trắng, hừ lạnh: “Không có tiền thì cút sang một bên đứng!”

Mặt cô nương áo trắng nhất thời tức giận đến đỏ bừng.

Loan Loan đưa mắt nhìn hai người, rồi quét mắt nhìn đỉnh vàng trên bàn. Người này quả là hào phóng, vì tranh giành một vị trí mà lấy ra hẳn nguyên bảo, thế nhưng thôn trang vẫn có quy tắc của thôn trang, nếu không nàng thật sự rất muốn nhận đỉnh vàng này.

Loan Loan nhìn hai người cười nói: “Vị trí này quả thật rất tốt, có thể nhìn bao quát toàn bộ phong cảnh của thôn trang, lại vừa vặn có thể nhìn thấy cây cổ thụ kia. Đáng tiếc lâu các này chỉ có một vị trí tốt như vậy. Trong vườn chúng tôi chỉ có một cây cổ thụ, nếu mọi người đều thích ngồi bên cửa sổ, chúng tôi nhất định nghĩ cách trồng thêm nhiều cây cổ thụ, đồng thời bố trí các vị trí ngắm cảnh khác nhau. Có điều...” Sau đó về mặt áy náy nhìn về phía cô gái áo đỏ: “Vị cô nương này nhất định là lần đầu tiên đến thôn trang của chúng tôi! Ở đây có quy định, trong những ngày lễ như vậy, các vị trí đều đã được đặt trước, nếu vị cô nương này đã đặt từ trước, vậy thì...”

Hai đầu lông mày của cô nương áo đỏ nhú lại, nói: “Nàng trả bao nhiêu bạc, ta gấp đôi.”

Loan Loan cười cười, thành khẩn nói: “Trả bao nhiêu bạc không phải là vấn đề. Đây là quy định của thôn trang chúng tôi, cho dù có bao nhiêu ngân lượng, cũng chỉ chiếu theo thứ tự trước sau.”

Vừa nghe lời này của Loan Loan, cô nương áo trắng khẽ thở phào một hơi, thầm nghĩ, vị Vương quân sự này quả nhiên là có năng lực như lời đồn.

Tuy nhiên, cô gái áo đỏ lại có vẻ mất hứng, ánh mắt nhìn về phía Loan Loan mang theo vẻ không hài lòng: “Ta nói người người này sao lại kỳ cục như vậy, có bạc mà không biết kiếm. Làm tôi tớ thì phải biết suy nghĩ cho chủ tử, một thôn trang lớn như vậy phải tiêu tốn không biết bao nhiêu bạc, nếu ai cũng giống như người, chẳng phải sẽ lỗ vốn sao?”

Loan Loan vẫn về mặt áy náy, cười nói: “Vị cô nương này, đây là quy định của thôn trang chúng tôi. Cô thử nghĩ xem, nếu cô là người đặt chỗ trước, sau đó có người muốn tranh giành với cô, cô có bằng lòng không?”

Mày liễu của cô nương áo đỏ dựng lên: “Kẻ nào muốn chết hay sao mà dám làm như vậy?” Sau đó khinh thường nhìn chòng chọc Loan Loan: “Nói cho người biết, ta bỏ bạc ngồi đây đã là nể mặt người lắm rồi. Nếu không, ta chỉ cần nói với Cửu ca, đến lúc đó một phân bạc ta cũng không tốn!”

Loan Loan nhíu mày, Cửu ca? Vị này là thần thánh phương nào? Nghĩ tới nghĩ lui, nàng chắc chắn bản thân chưa từng nghe qua về nhân vật như vậy.

Cô gái áo đỏ đắc ý nhìn cô nương áo trắng, cầm lấy khăn phủ phủ hai cái lên ghế, sau đó ưu nhã ngồi xuống, nghiêm nhiên đã coi vị trí này là của mình. Cô nương áo trắng trợn trừng mắt muốn xông lên, lại bị cô nương bên cạnh kéo lại. Nhìn khí thế đối phương phách lối như vậy, nói không chừng thật sự có gia thế hùng hậu, không đáng vì một chỗ ngồi mà đắc tội với người khác.

Điều này Loan Loan cũng nghĩ đến rồi, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, nếu nàng thật sự cứ thế cho qua, vậy quy định của thôn trang coi là cái gì? Sau này nàng còn có thể nói đến nguyên tắc trước mặt người khác nữa sao? Nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này không thể cho qua như vậy, Tạ Dật không đắc tội được, chẳng phải còn có một vị Vương gia kia sao!

Trong khi Loan Loan đang muốn tiến lên, cô nương áo đỏ đã từ trên ghế ngồi bật dậy, vẻ mặt vui mừng nhìn về phía cầu thang: “Cửu ca, huynh quả nhiên ở nơi này!” Sau đó sắc mặt lại biến đổi, vẻ tươi cười biến thành u ám.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Nguyên tiêu (Long Phượng Đại Viện)

Loan Loan buồn bực, tốc độ biến đổi sắc mặt của vị tiểu thư này thật là nhanh quá đi, mới một giây trước vẻ mặt còn vui mừng, đã lập tức biến thành mây đen. Nàng xoay người liền nhìn thấy ở cầu thang có hai vị nam tử áo khoác sang trọng, phong thái hiên ngang đang đứng.

Trang phục của hai người đều làm từ tơ lụa thượng hạng. Mặc dù hoa lệ, nhưng người tới chỗ này đều là người có tiền, trang phục của người nào cũng hơn hẳn người thường, cho nên nếu chỉ so sánh y phục thì hai người không có gì đặc biệt. Nhưng khí chất hai người không hề tầm thường, đặc biệt là vị nam tử lớn tuổi hơn, trên người toát ra vẻ uy nghiêm vô thượng, ánh mắt nhìn cô nương áo đỏ sắc bén như đao. Nhìn sang nam tử trẻ hơn, vẻ mặt của người này lại là bất đắc dĩ, có chút không biết làm sao mà nhìn cô nương áo đỏ.

Thần sắc trên mặt ba người khác nhau. Loan Loan đặc biệt lưu ý vị nam tử trẻ tuổi kia, theo phản ứng của cô nương áo đỏ, người này hẳn là Cửu ca trong miệng nàng ta, nhưng nàng thật sự chưa từng gặp người này ở thôn trang. Nhưng người mà cô nương áo đỏ e ngại là vị nam tử lớn tuổi kia, tính theo tuổi tác, cô nương áo đỏ này đang tuổi thanh xuân mơn mẫm, nói là nữ nhi của nam tử lớn tuổi cũng rất có thể.

Nghĩ như vậy, Loan Loan khẽ thờ phào, bất kể có đúng hay không, phiền toái ngày hôm nay có lẽ sẽ có người ra tay giải quyết thay.

Đang suy nghĩ, nam tử lớn tuổi lạnh lùng nhìn cô nương áo đỏ một cái, xoay người đi xuống lầu. Nam tử trẻ tuổi nhìn về phía cô nương áo đỏ, bất đắc dĩ lắc đầu, rồi cũng đi xuống lầu. Cô nương áo đỏ mắt hân về hăng hái vừa rồi, vẻ mặt suy sụp, đau khổ tự động đi theo ra ngoài.

Mọi người thấy vậy trong lòng đều đã hiểu. Cô nương trong nhà không được sự đồng ý của trưởng bối đã lên đi ra ngoài tham gia náo nhiệt, nhìn tình hình này, chắc chắn là cô nương áo đỏ bị trưởng bối trong nhà bắt gặp. Nhưng dù sao hôm nay cô nương áo trắng cũng đã thắng, mọi người cười cười không chú ý đến nữa mà tiếp tục việc trò chuyện của mình.

Loan Loan đối với loại tiểu thư có gia thế mà kiêu kì này cũng không quan tâm, đi tới trước mặt cô nương áo trắng, cười nói: “Cô nương, không bằng mời cô nương đến ném thử trà hoa hồng mà ta mới chế tạo ra!”

Cô nương áo trắng mỉm cười, vui vẻ nói: “Vậy thì phải cảm ơn Vương quân sự rồi.” Có thể được ném thử trước loại trà mà Loan Loan sáng chế ra, đây là đãi ngộ mà chỉ hội viên kim cương mới có được.

Loan Loan quay lại dặn dò tiểu cô nương phía sau một hồi, sau đó chào cô nương áo trắng rồi mới xuống lầu. Khi nàng vừa ra khỏi lầu các thì nhìn thấy cô nương áo đỏ cùng hai nam tử đang đứng cách đó không xa. Nam tử lớn tuổi hơn vẻ mặt nghiêm túc giống như là đang khiển trách, cô nương áo đỏ bĩu môi ầm ức cúi đầu.

Suy nghĩ một chút, Loan Loan vẫn cười đi tới. Nhìn thấy Loan Loan tới, nam tử lớn tuổi hơn dừng lại câu chuyện, ba người đều nhìn về phía nàng.

Loan Loan trước tiên mỉm cười chào hai người, sau đó nhìn về phía cô gái áo đỏ cười nói: “Thật ra thôn trang của chúng tôi có rất nhiều chỗ thú vị, nếu cô nương thích thì có thể đi đến hậu viện. Vì bữa tiệc tối nay, ta đã sai người bố trí từ mấy tháng trước, cảnh sắc không hề kém so với bên này. Phong cảnh ở lầu các kia qua vài ngày nữa vẫn có thể nhìn thấy, nhưng cảnh bài trí của dạ tiệc này lại chẳng bao lâu.”

Loan Loan cố ý tới đây nói những lời này là muốn tạo cảm tình với đối phương, nhưng cô nương áo đỏ từ chối hợp tác, không phục nói: “Như vậy sao được, ta còn chưa nhìn thì sao để cho người khác nhìn trước được.”

Loan Loan ghen, người này đúng là không nói lý lẽ.

Cô nương áo đỏ chỉ cậm mạnh nói được mấy câu như vậy, thấy nam tử lớn tuổi vẫn đang nghiêm khắc nhìn nàng, nàng mới không dám nhiều lời nữa. Vẫn là nam tử trẻ tuổi bên cạnh cười nói: “Ta rất hiếu kỳ với khung cảnh bài trí của dạ tiệc tối nay, Uyển Thanh có muốn cùng đi xem với Cửu ca không?”

Cô nương tên Uyển Thanh ngẩng đầu, ánh mắt sợ hãi nhìn nam tử lớn tuổi, nói “Vâng.”

Sau đó Loan Loan dẫn ba người đi hậu viên.

Nơi diễn ra dạ tiệc dựng một sân khấu hình chữ T, bởi vì không có thiết bị ánh sáng như hiện đại, cho nên xung quanh sân khấu đặt rất nhiều loại đèn lớn nhỏ, xung quanh một cái đèn lớn là mấy chiếc đèn nhỏ, sau đó ở giá treo phía trên sân khấu cũng treo các loại đèn lồng với đủ màu sắc đẹp mắt.

Thính phòng đã được Loan Loan sai người bố trí bàn căn cứ vào danh sách khách mời, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, mỗi bàn có bốn đến năm chỗ ngồi, dựa theo thân phận cao thấp mà xếp thành hàng. Thân phận càng tôn quý thì càng gần phía trước và ngược lại. Đến lúc bắt đầu chương trình thì nha hoàn nô tài đều không được mang theo vào, Loan Loan đã đặc biệt an bài người hầu hạ trà nước. Trên mỗi bàn đều có tấm bảng, phía trên ghi tên họ, người có trùng tên nhưng quê quán khác nhau, sẽ không xuất hiện tình trạng ngồi nhầm chỗ.

Cho dù xuất hiện người trùng tên trùng quê, căn cứ vào vị trí khác nhau của hai người cũng được.

Loan Loan còn nhờ Tạ Dật cất công chế tạo một bộ trà cụ đặc biệt.

Trà cụ dùng cho nam tử có màu xanh lục, trên chén trà còn có hình cây trúc thanh nhã. Còn trà cụ dùng cho các cô nương là màu anh đào, trên chén trà có hoa văn mẫu đơn xinh đẹp. Giỏ đựng trái cây tinh xảo đẹp mắt, trên khay đựng điểm tâm có vẽ hình hoa mai bông tuyết.

Từ bàn ghế, trà cụ cho đến nước trà đều được bố trí tỉ mỉ.

Trước lúc bắt đầu buổi tiệc, mọi người dựa theo số thứ tự thôn trang cấp cho, theo số mà ngồi. Điểm tâm, trái cây các loại đã bày sẵn trên bàn. Đợi tất cả mọi người đã an vị, hai hàng tiểu cô nương và tiểu tử bưng khay nối đuôi nhau đi ra.

Đặt trà trước các vị quý nhân theo thứ tự. Mọi người mở nắp trà ra, phát hiện là loại trà mà mình thích uống thường ngày, không khỏi thán gât đầu. Thôn trang này sắp xếp thật chu đáo, mình bỏ ra năm mươi lượng thật chẳng lãng phí chút nào.

Cũng có người mới tới, Loan Loan không biết loại trà họ thích, nàng tự mình làm chủ chọn một loại trà bất kỳ. Có người sẽ cảm thấy không hài lòng yêu cầu đổi lại trà, cũng có người cảm thấy không sao cả, bất kể là thế nào, Loan Loan cũng đều đáp ứng.

Trong lúc mọi người đang thưởng thức tiệc, Loan Loan cũng không hề được nghỉ ngơi. Nàng sắp xếp mấy người đứng ở chỗ của mấy vị quý nhân để nếu có chuyện, chỉ cần vẫy tay là được. Cũng có một số tình huống phát sinh, cần nàng đích thân xử lý.

Vừa nói đến, đã xảy ra chuyện.

Có mấy vị quý nhân không có chỗ ngồi!

Loan Loan không khỏi kinh ngạc, tất cả những người vào thôn trang đều đã được sắp xếp chỗ ngồi, tại sao vẫn có người không có chỗ ngồi?

Đi theo tiểu cô nương tới một góc, thấy một bóng áo trắng đang hứng thú với tiểu phẩm biểu diễn trên sân khấu, nàng mới phần nào hiểu rõ.

Thì ra đã quên mất vị chủ tử này!

Nhưng hẳn đâu có nói là muốn tới đâu chứ!

Lại nhìn sang ba vị bên cạnh hẳn, Loan Loan ngăn ra. Kia không phải là cô nương áo đỏ gây chuyện ở lầu các, tên là Uyển Thanh, cùng hai vị nam tử kia sao?

Tạ Dật thấy Loan Loan liền lập tức cười chào nàng, rồi chỉ vào tiết mục trên sân khấu, cười hỏi: “Vương quân sự, tiết mục này là do cô sắp xếp sao?”

Loan Loan cười cười: “Nhị thiếu gia chê cười, ta đoán mò không biết có hợp khẩu vị của mấy vị quý nhân đây không.”

Tạ Dật cười nói: “Hợp, vô cùng hợp. Ta thích mấy thể loại như thế này, ngày nào cũng nghe hí kịch, lỗ tai ta sắp đóng kén rồi!” Sau đó giới thiệu nàng với ba người đứng bên cạnh: “Vị này là Uyển Thanh... Cô nương.”

“Uyển Thanh cô nương, nếu tiếp đón có chỗ nào không chu toàn, mong cô nương lượng thứ.” Loan Loan nhìn cô nương áo đỏ tên Uyển Thanh, cười nói.

Uyển Thanh liếc nhìn Loan Loan, hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía trên đài.

Loan Loan tiếp tục mỉm cười.

Tạ Dật lại chỉ vào nam tử trẻ tuổi, nói: “Vị này là...” Sau đó tiến tới gần, hạ giọng nói: “Tĩnh vương gia.”

“Hừ? ...á!” Loan Loan đầu tiên là sững sờ, sau đó thiếu chút nữa là kêu lên thành tiếng, không dám tin nhìn Tĩnh vương gia đang cười híp mắt, lại quay sang Tạ Dật, nói nhỏ: “Ông chủ lớn?”

Tạ Dật gật đầu.

Loan Loan khẽ khom người, nhỏ giọng cung kính nói: “Hoá ra Vương gia tới, lúc chiều có chút thất lễ, mong Vương gia tha lỗi.”

Tĩnh vương gia khoát tay: “Không sao, ta thích cách làm việc nguyên tắc của ngươi.”

Sau đó, Tạ Dật nhìn về phía nam tử lớn tuổi, vẻ mặt cung kính nói: “Vị này họ Chu.”

Loan Loan ngây ngốc, không thể, mắt nhìn Tạ Dật. Tạ Dật cũng đang nghiêm túc nhìn nàng. Loan Loan lần nữa nhìn về phía nam tử đối diện, học bộ dáng cung kính của Tạ Dật: “Hoan nghênh Chu tiên sinh đến tề thôn, nếu tiếp đón có chỗ nào thiếu sót, kính mong ngài thứ lỗi.”

Nghe vậy, không ngờ Chu tiên sinh cười một tiếng: “Nghe nói phần lớn các thứ đồ nơi này đều là người nghỉ ra, người — rất tốt!” Lời nói rất hiền hòa, nhưng Loan Loan cảm giác được một chút uy nghiêm từ trong lời nói của y. Hơn nữa câu “Người — rất tốt” kia, nghe là lạ.

Dù thế nào, vị này cũng là quý nhân, nàng cung kính nói: “Tiên sinh đã quá khen rồi!”

Lúc này Loan Loan mới hiểu được, nàng vốn đã sắp xếp vị trí cho ba người, bởi vì không biết thân phận cho nên vị trí tương đối tụt lại phía sau, giờ đã biết thân phận rồi, đương nhiên không thể ngồi phía sau được. Ngẫm nghĩ, Loan Loan chỉ vào một khoảng trống bên cạnh thính phòng, nói: “Không bằng ta sai người chuyển chỗ ngồi đến vị trí kia, ngài thấy thế nào?”

Tạ Dật lắc đầu: “Không được.” Ánh mắt quét một vòng vị trí đầu tiên, chỉ vào một chỗ, nhìn về phía vị Chu tiên sinh kia, nói: “Không bằng chuyển chỗ ngồi đến kia?” Đó là vị trí đầu tiên của cả thính phòng.

Chu tiên sinh khoát tay: “Cứ theo Vương quân sự đi.”

Nghe vậy, Tạ Dật mới gật đầu với Loan Loan. Loan Loan lập tức gọi người chuyển chỗ ngồi vào hàng, rồi lặng lẽ hỏi Tạ Dật mấy vị chủ nhân kia thích loại trà gì, rồi lấy trà thượng hạng ra. Lúc gần đi, Tạ Dật gọi Loan Loan vào một bên, nói nhỏ: “Uyển Thanh là công chúa, nàng cũng họ Chu.”

Loan Loan ngây ngốc, quốc họ của Thiên Triều là họ Chu, nếu là công chúa thì đương nhiên là họ Chu, trong nháy mắt Loan Loan trừng lớn mắt, Uyển Thanh là công chúa?

Lại nghĩ, cũng đúng, Uyển Thanh gọi Tĩnh vương gia là Cữu ca. Tĩnh vương gia là em ruột của hoàng thượng, kia Uyển Thanh cũng chính là muội muội của hoàng thượng, đương nhiên phải là công chúa rồi. Nghĩ như vậy, cũng thấy dễ hiểu tại sao cô nương kia lúc trước lại phách lối như vậy! Thân phận người ta là cỡ nào, tiểu thư nhà nào có thể vượt qua được công chúa?

Nếu Uyển Thanh là công chúa, vậy vị Chu tiên sinh kia là ai? Nhưng vừa rồi lúc nói chuyện, nàng nghe thấy Tĩnh vương gia gọi Chu tiên sinh là đại ca. Trước kia nàng từng nghe Tạ Dật đề cập tới, tiên hoàng có mười mấy con trai, theo như lệ chọn thái tử theo thứ bậc, thì năm đó Đại hoàng tử được chọn làm thái tử, thái tử ngày trước là đại ca của Tĩnh vương gia, vậy vị Chu tiên sinh kia chính là... hoàng thượng?

Nghĩ đến đây, máu trong người Loan Loan lập tức sôi trào lên, hai mắt nhìn chăm chăm còn sáng hơn cả đồng. Đợi đến lúc mấy người rời đi, nàng sùng bái nhìn Chu tiên sinh, cung kính tiễn người đến tận ngoài thôn, trong tay cầm đèn lồng đỏ thắm, cười nói: “Nếu không, để ta tiễn mấy vị thêm một đoạn đường nữa.” Giống như nhìn thấy chủ tịch nước ở hiện đại vậy, có thể đi cùng chủ tịch thêm một đoạn đường là vinh quang cỡ nào chứ!

Chu tiên sinh nhìn dáng vẻ ân cần của Loan Loan, lại nhìn về phía Tĩnh vương gia, sau đó nhìn về phía Tạ Dật, rồi ngừng đầu nhìn mấy chữ “Dương gia thôn” trên tấm bảng, nói: “Nghe nói thôn các người còn gọi là Long Phụng Đại Viện?”

“Đạ?” Loan Loan ngẩn người, lập tức lại nói: “Vâng!”

Chu tiên sinh quay đầu lại nhìn Loan Loan, khoé miệng lộ ra vẻ tươi cười: “Bảng này ta thay các người viết, nơi này sau này gọi là Long Phụng Đại Viện!”

Loan Loan mừng rỡ, cao giọng đáp: “Cám ơn Chu tiên sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 259: Phồn thịnh hạnh phúc (hoàn)

Có bảng hiệu ngự tứ, đây quả thực là giấy thông hành miễn phí. Đêm hôm đó, cơ hồ cả Dương gia thôn đều không ngủ được. Vì thế, đến ngày hôm sau là vũ hội hoá trang mà Loan Loan mong đợi đã lâu, tinh thần của tất cả mọi người còn chưa khôi phục lại được.

Tất nhiên, vũ hội hoá trang vẫn thành công vô cùng rực rỡ.

Sân khấu tiệc tối vẫn giữ nguyên, còn tất cả ghế ngồi của khán giả thì thu lại, ở giữa dành ra một khoảng đất trống làm sàn nhảy, xung quanh xếp những chiếc bàn với hình dáng khác nhau, có dạng hình tròn hoặc hình vuông, trên mỗi bàn đặt một lọ hoa để trang trí. Còn hai bên sân nhảy đặt một chiếc bàn thật dài, phía trên bày các loại rượu ngon và điểm tâm, mọi người có thể lấy loại điểm tâm trang trí hình con bướm hoặc loại rượu ngon mà mình yêu thích ở trên bàn để vừa ăn vừa tán gẫu.

Vũ hội hoá trang này thật ra cũng không hoàn toàn theo đúng ý nghĩa vũ hội hoá trang, nó không hề có nhảy múa. Các tiết mục góp vui của mọi người chỉ là vịnh thơ đối phú, hoặc đoán câu đố chữ, không thì cảm kỳ thi họa. Nam nữ cùng đứng chung một sân nhảy, các nam nhân có thể tận lực thể hiện tài hoa của mình, nữ nhân cũng sẽ cố gắng thể hiện điểm hơn người của mình. Nếu có nam nhân nào đó nhìn trúng một nữ nhân sẽ lưu ý trong lòng, sau đó lặng lẽ tìm hiểu. Nếu đối phương đúng là khuê nữ, nam nhân sẽ mừng rỡ vạn phần, sau đó nhờ người tới cửa làm mai. Giống như ở các gia đình quyền quý thỉnh thoảng tổ chức các buổi thưởng hoa thi thơ gì đó, cũng là một phương thức giao lưu, ở thời đại này là một loại phương thức làm quen.

Trước lúc bắt đầu vũ hội, mỗi người được phát cho một loại mặt nạ đặc biệt, đủ loại kiểu dáng và đều rất đẹp. Vì vậy, mọi người đeo mặt nạ lên, không ai nhận ra ai, càng tăng thêm một chút cảm giác thần bí.

Hoạt động lần này tổ chức cực kỳ thành công, tất cả các quý nhân tới đều chơi rất vui vẻ, mọi người vô cùng thích thú với tiệc rượu vũ hội đặc biệt này. Loạn Loạn quyết định sau này sẽ tổ chức thêm nhiều loại hoạt động tương tự như thế này nữa.

Mà từ đó trở đi, thôn trang nghỉ dưỡng Dương gia thôn lại càng vang danh khắp cả Thiên triều, người người nhà nhà đều biết, bất kể là ở nơi nào, dù có là quý nhân kinh thành, hàng năm đều tề tựu tới đây.

Cũng có người không biết rõ bối cảnh của thôn trang, ý mình là con của quan to triều đình, muốn hoành hành tại thôn trang.

Chẳng là có một vị công tử nhà giàu, vì chơi thua quá nhiều bạc, nợ quá nhiều, mà rõ ràng, việc ăn nghỉ của hắn cũng rất đắt đỏ. Bởi vì là khách quen, lại là hội viên, cho nên có thể ghi sổ nợ, nhưng ghi nợ quá nhiều, lại thêm khoản chi phí ăn ngủ, nghĩ đến người cha nghiêm khắc ở nhà, trong lòng quý công tử càng thêm bất an. Cho nên, liền muốn quit nợ, hầu bàn ngăn hắn lại muốn nói lý lẽ, còn bị hắn động thủ đánh người.

Bình thường đã sớm đề phòng những chuyện này, cho nên lúc trước Loạn Loạn đã tuyển rất nhiều hộ vệ. Lúc này Loạn Loạn sai người giữ quý công tử kia lại.

Quý công tử tròn mắt nhìn mọi người trong thôn trang, hét lên: “Các người dám nhốt ta, các người biết ta là ai không?”

Loạn Loạn bĩu môi: “Công tử có biết nơi này do ai mở không?” Sau đó sai người cầm tư liệu của quý công tử đến.

Mỗi khách đến chơi các nàng đều có lưu giữ tư liệu, còn những người là hội viên thì Loạn Loạn sẽ cho người đi điều tra cặn kẽ. Phụ thân của vị quý công tử này làm quan to trong triều. Trong nhà hắn là con trai độc nhất, trên dưới có mấy người tỷ muội, lại càng được chiều chuộng. Lần này tới thôn trang chơi, toàn bộ bạc trong người đã thua sạch, lại còn ghi nợ rất nhiều, vạn bất đắc dĩ mới làm ra chuyện ngu xuẩn này.

Mấy người đi cùng gia thế đều thấp hơn quý công tử, không nghĩ lần này lại thắng quý công tử một số bạc lớn như vậy, vốn còn muốn cho hắn mượn một ít bạc làm phí ăn ở. Không ngờ lần này quý công tử lại làm ra chuyện xấu như vậy. Lại nghĩ tới bình thường quý công tử ở trước mặt mình tỏ ra cao ngạo, trong lòng mấy người nổi lên ý xấu, làm bộ không biết chuyện này, lặng lẽ rời khỏi thôn trang.

Không có ai trả tiền thay cho quý công tử, Loạn Loạn đành phải viết thư, đóng con dấu của thôn trang, phái người đưa đến kinh thành.

Nàng không sợ họ, dù sao phía sau đã có chỗ dựa.

Vị quan to triều đình này nhận được thư, sau khi biết được chân tướng thì vô cùng giận dữ. Một là tức giận con trai bất hiếu dám làm ra chuyện khiến lão mất mặt như vậy, mặt khác một thôn trang hương đã lại dám giam lỏng con trai lão. Ngặt nỗi những người quyền quý đến thôn trang quá nhiều, lão không dám trắng trợn trả thù, nếu để đối thủ biết được nhất định lão sẽ bị hoàng thượng trách tội.

Hơn nữa, nghe nói thôn trang nghỉ dưỡng này có bối cảnh không hề đơn giản, nghĩ tới nghĩ lui, vị quan to kia quyết định sai sư gia của mình đi một chuyến, vừa để tìm hiểu căn cơ của thôn trang, tiện thể chuộc lại con trai. Nếu kẻ chống lưng chỉ là một nhân vật nhỏ, đến lúc đó lão mới trừng trị thôn trang cũng không muộn. Kết quả, sư gia mang theo bạc hùng hổ đi tới Dương gia thôn.

Vốn tưởng rằng công tử nhà mình phải chịu nhiều khổ sở, đến lúc sư gia đến thì thấy, thôn trang không hề bạc đãi công tử nhà mình, vẫn cung cấp đồ ăn ngon đầy đủ, chỉ là không để y đi khỏi thôi. Nhưng dù sao cũng là công tử nhà quan to, sư gia nghiêm mặt: “Thôn trang các người thật là quá kiêu ngạo, dám tự tiện giam giữ người.”

Loạn Loạn chỉ vào quy tắc của thôn trang ở trên tường, nói: “Trên này đã viết rất rõ ràng. Còn nữa, quý công tử là khách quen chắc cũng biết quy củ của chúng ta, không bao giờ cho thiếu nợ. Lúc trước khi mới khai trương, Huyện thái gia cũng đã đến đây làm chứng.”

Trong lòng sư gia có chút tính toán, lấy Huyện thái gia ra nói chuyện, xem ra người chống lưng phía sau cũng chẳng có mấy bối cảnh, hừ lạnh một tiếng: “Dù thế nhưng các ngươi cũng không được làm như vậy, các ngươi là thôn trang, không phải là phủ tông nhân.”

Loạn Loạn thăm bĩu môi, công tử nhà người cũng đâu phải thái tử.

Nàng vốn định tránh nặng tìm nhẹ, cố gắng không đắc tội với mấy nhà quyền quý, nhưng vị sư gia này thấy Loạn Loạn nói chuyện hoà hoãn như vậy, cho

là nàng dễ bắt nạt, bèn tỏ thái độ với nàng, bắt nàng phải thả người. Giám cầm công tử nhà quan to, trước phải xin lỗi, rồi còn phải bồi thường bạc.

Chuyện này sao có thể?

Loan Loan khẽ mỉm cười, dẫn sư gia tới cổng thôn, chỉ vào mấy chữ rồng bay phượng múa ở trên tấm biển hiệu, nói: “Nếu các người không muốn giao bạc, vậy phải hỏi xem nó có đồng ý hay không.”

Sư gia không hiểu, nhìn kỹ lại, lập tức sợ hãi đến cả người đổ mồ hôi.

Có thể làm sư gia của quan to, dĩ nhiên bản lĩnh hơn người, mắt nhìn tinh tường. Hắn từng có may mắn được nhìn thấy ngự bút, bốn chữ “Long phượng đại viện” này, nhìn thế nào cũng thấy giống bút tích của đương kim hoàng thượng. Lại nhìn về mặt bình tĩnh của Loan Loan, sư gia ngoan ngoãn thanh toán bạc, cũng không bắt nàng phải xin lỗi, nhanh chóng mang theo quý công tử rời đi.

Loan Loan cầm lấy một túi bạc lớn cười không ngừng, lại nhìn lên mấy chữ ở trên biển hiệu, càng nhìn càng thấy thuận mắt. Chỉ mấy chữ thôi mà lại có tác dụng như vậy, hoàng quyền đúng là hữu dụng mà! Nhớ ngày đó hoàng đế vừa mới viết xuống mấy chữ này, nàng thiếu chút nữa đã nhờ Tạ Dật đi tìm thủy tinh, bọc tấm bảng này thật cẩn thận, treo ở đầu Dương gia thôn, muốn lưu truyền ngàn năm!

Mà vị sư gia kia sau khi trở về, nói lại chuyện này với vị quan to, vị quan này sợ đến tóa mồ hôi: “Thì ra thôn trang này hoàng thượng cũng có phần.” Run rẩy vỗ ngực: “May mà không gây ra sai lầm lớn.” Sau đó sai người đánh con trai mưòi hèo, cấm túc!

Bởi vậy, trong giới quyền quý lên rĩ tai nhau, rằng thôn trang của Dương gia thôn này có chỗ dựa là hoàng thượng. Từ đó về sau, người đến thôn trang chơi không ai dám gây chuyện nữa. Nếu trong đám người chơi có xảy ra tranh chấp, chỉ cần người của thôn trang ra mặt, song phượng dù thế nào cũng phải nể mặt, biến chiến tranh thành tơ lụa.

Việc làm ăn của thôn trang ngày càng tốt, mọi người trong Dương gia thôn đều được sống trong cảm y ngọc thực.

Bách Thủ cai quản công việc ở mỏ, thỉnh thoảng nếu thôn trang có việc thì lại tới hỗ trợ. Loan Loan quản lý công việc của thôn trang, để chia bớt công việc, trong thôn trang được chia thành mấy khu vực, rồi lựa chọn những người có năng lực và trách nhiệm, mỗi người phụ trách một khu vực. Cả thôn bầu ra mấy đại biểu, đối với công việc ngày thường của thôn trang, chỉ cần mấy đại biểu họp và đưa ra quyết định, không cần mỗi lần đều phải triệu tập cả thôn. Hơn nữa, không phải cứ nhiều người là có thể đưa ra được quyết định.

Nếu là chuyện quan trọng, liên quan đến lợi ích trực tiếp của mọi người trong thôn thì phải mở đại hội, thông báo quyết định của thôn trang cho mọi người.

Đối với những chuyện nhỏ nhặt thì Loan Loan không cần phải quản. Nàng đã dạy cho mẹ Thạch Đầu, mẹ Nguyên Bảo cùng với Mai từ một ít kỹ năng thiết kế, bài trí, chỉ những khi có hoạt động lớn thì Loan Loan mới phải đích thân ra mặt. Sau đó, có những chuyện nhỏ không thể quyết định, mọi người có thể tới tìm Dương Nghĩa Trí.

Mà Loan Loan ngoài việc quản lý thôn trang, hàng năm còn phải giúp đỡ “Tứ lâu Phúc Sinh” đổi mới cách làm món nướng, món lẩu.

Chẳng hạn như ăn thịt nướng mãi, có người muốn đổi khẩu vị, vậy thì cá nướng. Món lẩu ăn mãi thì cũng ngán, vậy thì đổi thành lẩu uyên ương, hoặc là có thể đổi thành kiểu khác. Vớt que nhỏ bằng trúc, cắt thịt thành mảnh dài rồi xuyên que trúc qua. Mà nguyên liệu trong lò nấu cơ bản đều giống nhau, giá tiền lại tương đối mềm, mùi vị thì đều đặc biệt như nhau.

Dù vậy, dù có chán ngán đến đâu, người biết làm mấy món này ở thời này không nhiều, nên những món này vĩnh viễn vẫn có người thích.

Cùng lúc đó, mỗi năm, đối với món thịt khô, Loan Loan trực tiếp gọi hai tỷ muội Vương Lý và Vương Tiểu Thảo đến hỗ trợ. Ban đầu, nàng muốn để hai người đến thôn trang nghỉ dưỡng phụ giúp công việc, dù sao cũng là người trong nhà, sẽ cảm thấy yên tâm hơn. Nhưng sau lại thấy không ổn, thôn trang đang làm ăn ngày càng tốt, nếu cho hai ngoại nhân đến giúp đỡ quản lý, e là sẽ có người không phục. Cho nên nàng mới quyết định để cho mẹ Nguyên Bảo cùng mấy người nữa phụ trách, còn Vương Lý và Vương Tiểu Thảo thì chuyển sang đội ngũ làm thịt khô. Nàng chỉ cần đi sắp xếp công việc vào đầu mỗi ngày, sau đó lúc kiểm hàng lại kiểm tra là được.

Có thể nói công việc của Loan Loan bận rộn quanh năm suốt tháng, may mà đứa nhỏ đã dần lớn khôn, lại có Mạch Thảo giúp đỡ chiếu cố. Đứa trẻ cũng rất hiểu chuyện, thấy Loan Loan và Bách Thủ bận rộn thì không dám quấy rầy, luôn tự biết chơi.

Trần nhỏ của các nàng mặc dù không lớn, nhưng giao thông thuận tiện, trong huyện có thể coi là địa phương quan trọng nối đến Thiên triều, cho nên các tuyến đường của vùng này được triều đình tiến hành tu bổ một lượt. Cũng không biết Tỉnh vương gia dùng biện pháp gì, đoạn đường thôn quê đi tới Dương gia thôn này cũng được sửa chữa rộng rãi bằng phẳng. Bất kể là xe ngựa hay đi bộ đều tốt hơn gấp mấy chục lần so với trước đây.

Trong nhà sớm đã mua xe ngựa, vốn Loan Loan định mua một căn nhà tứ viện ở trên, chuẩn bị chuyển khỏi Dương gia thôn, nhưng sau chuyện này, nàng cũng từ bỏ ý định.

Giống như ở hiện đại, con đường nhỏ ở nông thôn đã biến thành đường cái rộng rãi bằng phẳng, làm chuyện gì cũng dễ dàng, không bằng mua một chiếc xe nhỏ, muốn vào trong thành thì đi xe là đủ. Cần gì chuyển vào trong thành, ở nơi không quen biết ai, lại vừa ô nhiễm.

Ở Dương gia thôn có bằng hữu thân nhân quen thuộc, quản lý thôn trang cũng dễ dàng, Bách Thủ đi đến mỏ cũng không xa, hơn nữa giờ bọn họ có tiền, mua một chiếc xe ngựa tốt cũng không thành vấn đề. Chuyển đến trấn trên hoặc trong huyện thì ngược lại, ở đó ai cũng không quen, chỗ càng lớn, người có tiền có quyền lại càng nhiều, nói không chừng một ngày xui xẻo lại dắc tội với người nào đó. Nói thế nào thì những nhà nông gia cũng đỡ rắc rối hơn.

Không riêng gì nhà Loan Loan, đại đa số các nhà trong Dương gia thôn đều mua xe ngựa, khi xuất hành đều dùng xe ngựa. Mấy thôn lân cận mặc dù không giàu có được như Dương gia thôn, nhưng có không ít người đến thôn trang làm công, lại có một số đến làm cho mò, nên mấy năm nay cũng phát lên không ít.

Nếu như không có nàng, sẽ không có chủ ý tuyệt vời như vậy, mọi người cũng sẽ không có được cuộc sống tốt đẹp như ngày hôm nay. Cho nên, hiện giờ mỗi người nhìn thấy cả nhà Loan Loan đều vô cùng khách khí, nhờ vậy mà Mạch Thảo cũng được mọi người đối đãi vô cùng hiền hoà.

Hán Nhi đã đến tuổi đi học, nhiệm vụ chính của Mạch Thảo và Lai Sinh là mỗi ngày đánh xe ngựa đưa đón bé đến trường. Tiểu tử này cũng thật lạ, vốn là có thể ở lại trường, nhưng thằng bé không chịu, muốn ngày nào cũng về, phải như vậy mới có thể nhìn thấy cha mẹ mỗi ngày, mỗi ngày đều thật vui vẻ!

Tiểu tử này đi học cũng thông minh, các lão sư trong trường đều rất thích bé. Bé rất hay hỏi lão sư những vấn đề mà ngay cả họ cũng không hiểu. Bách Thủ nói: “Đó là di truyền từ mẹ thằng bé!”

Mỗi lần nghe thế, Loan Loan lại thấy rất vui mừng, nàng thường xuyên dạy con trai mấy thứ đồ ở hiện đại, hy vọng có thể truyền lại những kiến thức tương lai cho con mình. Nàng tin rằng sau này con trai nàng còn xuất sắc hơn cả nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Phiên ngoại về Lai Sinh (1)

Sau một trận mưa xuân, vạn vật sinh sôi nảy nở, nước mưa đọng trên các cánh hoa tươi đẹp lại càng thêm kiều diễm. Lá cây ẩm ướt lại hóa xanh tươi. Những chú chim hân hoan bay lượn trong rừng, nhẹ nhàng tung cánh dưới ánh nắng ban mai ấm áp. Bầu trời một mảnh xanh thẳm, từng đám mây trắng xếp chồng lên nhau tạo thành một bức tranh đẹp mắt.

Trên con đường lớn trong Dương gia thôn, mấy thân ảnh nhỏ nhỏ đang vui vẻ chạy tung tăng. Đi đầu là một nam hài quần áo màu tím, đầu tóc gọn gàng buộc ở sau gáy, trên người đeo một chiếc túi làm bằng vải mịn xanh biếc, một mặt là hình con cừu thêu theo kiểu chữ thập, mặt khác là mấy đoá hoa nhỏ. Tiểu tử dương dương tự đắc khoác túi sách ở trước người, còn có ý để mặt có hình con cừu ở phía trên. Mấy bạn nhỏ vây ở xung quanh, tò mò nhìn cái gói là túi sách mà cu cậu đang đeo trên người.

“Hán Nhi, túi sách này của ca đựng cái gì bên trong vậy?” Cát Căn nhỏ tuổi hơn Dương Ngọc Hán, mở to hai mắt nhìn túi sách của cu cậu kia, tò mò hỏi.

Dương Ngọc Hán đắc ý giơ túi sách lên: “Gọi là túi sách, đương nhiên phải đựng sách rồi. Mẹ ta nói, đến trường học sao có thể không có túi sách chứ?” Sau đó chủ động mở túi ra cho mấy đứa nhỏ nhìn, bên trong là một quyển Tam Tự kinh, còn có một quyển tập nhỏ do Loan Loan làm, giúp con trai dễ dàng luyện viết chữ. Sau đó còn có một cái hộp dài, từ một bên có thể nhìn thấy trên hộp có khắc hình cây trúc, ánh mắt bọn nhỏ lập tức bị chiếc hộp hấp dẫn.

Trong số bọn nhỏ, Đại Bảo và Tiểu Bảo là lớn tuổi nhất. Đại Bảo chỉ vào cái hộp, hỏi: “Đây là gì vậy?”

Dương Ngọc Hán cẩn thận lấy chiếc hộp ra, ngồi xổm xuống, tìm một chỗ sạch sẽ đặt hộp lên. Mấy đứa nhỏ khác cũng ngồi xổm xuống theo. Chiếc hộp là do Loan Loan nhờ Tạ Dật tìm người làm giúp, dựa theo kiểu dáng của hộp bút ở hiện đại. Dáng dài, phía trên khắc mấy hình chim thú đơn giản, mở ra, bên trong dùng vải bố để lót, thả hai cây bút vào. Trên mặt hộp không in nhiều hình hoa cỏ chim muông đẹp mắt như hộp bút ở hiện đại, cho nên chỉ có thể nhờ sự phụ điều khắc khắc một ít hình chim con be bé. Thợ điêu khắc mà Tạ Dật mời đương nhiên là thợ tốt nhất, nên hình mấy con chim nhỏ nhìn rất sống động, vẻ như muốn bay ra ngoài. Hơn nữa, còn dùng bút lông để vẽ viền xung quanh chim nhỏ, càng tăng thêm vẻ sinh động.

Ánh mắt bọn nhỏ càng mở lớn hơn.

Tiểu Bảo hâm mộ nhìn hộp bút của cu cậu, sau đó nói với Đại Bảo: “Ca ca, đệ cũng muốn một chiếc như vậy.”

Đại Bảo bập môi: “Ta cũng muốn! Nhưng cha chúng ta sẽ không làm đâu!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Bảo bĩu môi.

Không đợi hai đứa nhỏ thương lượng ra kết quả, Cát Căn đã lôi kéo Dương Ngọc Hán van nài: “Hán Nhi ca ca, cái hộp này của huynh thật đẹp, có thể cho đệ một cái không, đệ cũng muốn một cái để đựng bút.”

Dương Ngọc Hán nhú mày, không vui sửa lại: “Đây là hộp bút. Không phải hộp bình thường. Đệ đừng thấy cái hộp này đơn giản, mẹ ta còn có thể thiết kế ra nhiều cái hộp đẹp hơn thế này nữa á.”

Cát Căn gật đầu như già tôi: “Đệ biết, đệ biết rồi. Đệ biết Loan Loan thăm cái gì cũng có thể làm. Hi hi, đệ nói sai rồi, nó là hộp bút. Vậy bây giờ huynh có thể cho đệ một cái không?”

Vừa mới dứt lời, Cát Căn đã bị đẩy ra, Tiểu Bảo chống nạnh nhìn chăm chăm cậu bé kia: “Hán Nhi có cho cũng là cho huynh đệ bọn ta trước, sao phải cho người trước?”

“Đúng đó!” Hai huynh đệ quả nhiên là cùng một trận tuyến, Đại Bảo cũng nhìn chăm chăm Cát Căn, nói: “Hán Nhi thân với chúng ta hơn, việc gì phải cho người trước?”

Cát Căn quẹt cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Tiểu Bảo to khỏe hơn bé, lại nhìn Đại Bảo cao hơn mình một cái đầu, bỗng oà lên khóc, âm ức nói: “Sao các ca đánh người, sao tự dưng đánh đệ?”

“Ai đánh người, người dám vu khống bọn ta?”

“Đúng thế, người dám vu khống bọn ta à?”

Bạn nhỏ Dương Ngọc Hán đưa tay đỡ trán, không nhịn được lớn tiếng nói: “Đừng cãi nữa!” Sau đó nghiêm cái mặt nhỏ nhắn nhìn mấy đứa: “Nhà chỉ có một chiếc như vậy, nếu mẹ ta nhờ người làm tiếp, ta nhất định sẽ bảo mẹ làm thêm mấy chiếc. Cho nên, các người không được cãi nhau nữa.”

Đại Bảo Tiểu Bảo liên tục nói cảm ơn, sau đó còn trợn mắt nhìn Cát Căn. Trên đường trở về, hai đứa một trái một phải kéo Dương Ngọc Hán vào giữa, không cho Cát Căn đến gần Dương Ngọc Hán. Đến chỗ rẽ trong thôn, hai đứa vui vẻ vẫy tay tạm biệt Dương Ngọc Hán, trước khi đi còn đưa ngón tay móc ngoéo: “Đệ đã đồng ý thì không được quên đâu đấy!”

“Biết rồi biết rồi, sẽ không quên.”

Nhận được bảo đảm, lúc này hai đứa mới yên tâm về nhà.

Đợi đến khi hai đứa kia đã đi xa, trên mặt Cát Căn mới lộ ra vẻ tươi cười, đi tới bên cạnh Dương Ngọc Hán, nói: “Hán Nhi ca ca, vừa rồi cảm ơn huynh nhé. Nếu không ta lại bị Đại Bảo đánh.”

Dương Ngọc Hán thờ dài, ngón tay chỉ chỉ vào trán cậu bé kia, ra vẻ người lớn nói: “Ta phải nói thế nào với đệ đây, biết rõ đánh không lại Đại Bảo mà vẫn dám mạnh miệng với huynh ấy. Đại Bảo lớn tuổi nhất, chúng ta phải nghe lời huynh ấy. Lần sau đệ còn như vậy nữa, ta sẽ không giúp đệ đâu.”

Cát Căn trung về mặt âm ức: “Nhưng bọn Tiểu Bảo bắt nạt đệ.” Sau đó hai mắt sáng ngời: “Hán Nhi ca ca, đệ sẽ nghe huynh.”

Dương Ngọc Hán cau mày, nói: “Đi theo ta á, nhưng ta lại không muốn có người hầu.” Sau đó uốn nắn cu cậu: “Chẳng trách đệ luôn bị đánh, đệ phải gọi là Đại Bảo và Tiểu Bảo ca ca.”

Tự động bỏ qua câu sau, Cát Căn ghi nhớ câu trước vào trong lòng, hai mắt sáng lấp lánh, lớn tiếng nói: “Hán Nhi ca ca, ta sẽ là người hầu của huynh.”

Dương Ngọc Hán đã bước vào sân, quay lưng về phía cậu bé khoát khoát tay, tiểu tử kia lại cho rằng động tác này là đồng ý. Nghĩ đến bản thân sau này có chỗ dựa, Cát Căn vui vẻ nhảy chân sáo về nhà.

Dương Ngọc Hán vào nhà, Loan Loan và Mạch Thảo đang giặt quần áo. Sau mấy ngày mưa rớt cuộc đã có mặt trời, chăn trong nhà đều đã mốc meo rồi, từ sớm hai người đã bỏ chăn ra đem đi giặt. Dương Ngọc Hán đi tới bên cạnh Loan Loan, ngoan ngoãn nói: “Mẹ, con về rồi ạ.” Sau đó lại mỉm cười chào Mạch Thảo: “Mạch Thảo thăm.”

Mạch Thảo đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng.

Lai Sinh đang ngồi phơi nắng ngoài hiên, nghe vậy liền mỉm cười, nói: “Tiểu tử cháu lại đang ngoại diện đi tiểu mại lão?”

Dương Ngọc Hán nhú mày, lập tức cũng cười hi hi nói: “Ồ, tiểu thúc thúc, giờ thúc còn biết dùng thành ngữ nữa sao?”

Lai Sinh lập tức đỏ mặt, ghen hòng trợn mắt với cậu bé.

Dương Ngọc Hán lập tức ra dấu đầu hàng: “Thôi được rồi, cháu không tranh giành với thúc, không đến tối thúc lại đến chinh cháu.”

Hải tử trong thôn đều thích chơi cùng Hán Nhi, nếu có đứa nào làm sai chuyện, cu cậu lại bày ra dáng vẻ người lớn nói lý lẽ với người ta. Mỗi lần bị Lai Sinh nghe thấy, Lai Sinh đều giễu cợt cậu bé, nhưng vừa mở miệng đã bị Hán Nhi giễu cợt lại, đợi đến ban đêm Lai Sinh khôi phục bình thường, nghĩ đến chuyện ban ngày mặt mũi bị mất sạch đến thiếu chút nữa không gặp được người, thế là mỗi ngày một lớn một nhỏ lại cùng nhau ồn ào. Ở trong mắt mấy người Loan Loan, Lai Sinh như vậy cũng không sao, nhưng bản thân hẳn ban đêm đã là người bình thường rồi, cũng biết xấu hổ, cho nên, mỗi lần, vừa đến tối hẳn sẽ ôm Hán Nhi trừng trị một trận. Cu cậu sợ nhất là nhột, cho nên mỗi lần đều bị Lai Sinh cù đến phải cầu xin tha mới thôi.

Loan Loan và Mạch Thảo ở bên cạnh nghe vậy thì mỉm cười, sau đó Loan Loan khe khẽ thờ dài, nói: “Chữa trị đã hơn một năm rồi, sao đệ ấy vẫn như vậy, lúc tỉnh lúc mê.”

Mạch Thảo nhìn Lai Sinh một cái, trong mắt không có vẻ thất vọng như Loan Loan, mà là một loại hy vọng kiên định, nâng ra dấu tay với Loan Loan: Lai Sinh như bây giờ đã khá hơn. Mặc dù chưa hoàn toàn khôi phục như cũ, nhưng thỉnh thoảng ban ngày chàng cũng tỉnh táo mấy lần, mười tin chàng nhất

định sẽ tốt lên.

Vào một ngày của năm trước, Tạ Dật đột nhiên mang theo một ông lão đã ngoài lục tuần đến, xưng là cao y thể ngoại đến tìm Loan Loan.

Bệnh của Lai Sinh bọn họ đã không còn ôm nhiều hy vọng, nhưng nghe là cao y thể ngoại, trong lòng Loan Loan vẫn dấy lên một tia hy vọng, bởi vì vị cao y này lại dùng phương pháp trị liệu là châm cứu.

Châm cứu rất hiếm gặp, có thể thấy là vị cao y này có chỗ hơn người, trong lòng Loan Loan vô cùng kích động, cung kính vái vị cao y một cái, hỏi: “Xin hỏi tiên sinh cao tính đại danh là gì?”

Không đợi cao y tiên sinh trả lời, Tạ Dật bên cạnh đã cười ha hả nói: “Vị này chính là vị thần y danh chấn Thiên triều, có thể cứu người chết thành người sống, Hoa Tha tiên sinh.”

Loan Loan ngờ ngẩn hồi lâu, kích động thiếu chút nữa chạy đến bắt tay cao y tiên sinh, vô cùng sùng kính nói: “Ngài là Hoa Đà?”

“Hoa Tha.” Cao y sửa lại.

Loan Loan lộ vẻ mặt sục sạo, liệu có phải là hàng giả không?

Y thuật liệu có đáng tin không?

Sau lại trải qua chữa trị của Hoa Tha tiên sinh, lúc đầu là mỗi ngày châm cứu một lần. Một tháng sau, đổi thành ba ngày một lần. Hai tháng sau, bảy ngày một lần. Ba tháng sau, nửa tháng một lần. Một năm sau, ba tháng một lần. Lần này Tha tiên sinh đã đi được gần ba tháng, tính ngày tháng, có lẽ mấy ngày nữa sẽ về.

Lai Sinh đã chữa trị được gần một năm, nhưng vẫn chưa trị khỏi hoàn toàn, trừ ban ngày thỉnh thoảng có lúc tỉnh táo ra, lúc khác vẫn là đáng sợ của đứa trẻ. Giờ Loan Loan đã không còn ôm hy vọng gì.

Loan Loan và Bách Thủ đã từng nhờ người đi làm mai cho Lai Sinh, nhưng không có nhà nào nguyện ý. Mặc dù biết Loan Loan và Bách Thủ đối với Lai Sinh rất tốt, nếu gả tới đây, cuộc sống hai vợ chồng sau này sẽ không phải lo lắng. Nhưng có người nào nguyện ý chung sống cả đời với một kẻ ngốc? Còn nữa, chuyện Lai Sinh ban đêm tỉnh táo người ngoài vẫn chưa biết.

Hiện tại hai người không còn nóng vội chuyện này nữa, Bách Thủ đã quyết định bọn họ sẽ nuôi Lai Sinh cả đời, đến lúc hần và Loan Loan chết già rồi, thì vẫn còn Hán Nhi nữa.

Mà Mạch Thảo đến nhà bọn họ cũng mấy năm, lúc đầu cũng có người tới làm mối. Không phải là không có đám nào thích hợp, chỉ là Mạch Thảo không muốn, bằng không cũng là người khác không thích mà miễn cưỡng đồng ý, cũng biết chuyện mẹ nàng, nhưng yêu cầu nàng làm thiếp. Đừng nói là Mạch Thảo không muốn, Bách Thủ và Loan Loan cũng không đồng ý. Mấy năm như vậy, Mạch Thảo vẫn chưa tìm được bến đỗ.

Sau lại có một lần, bà mối Vương trong thôn nói đùa với Loan Loan: “Mặc dù Lai Sinh nhà các cô đầu óc không được minh mẫn, nhưng có thể thấy đứa nhỏ này tâm tính thiện lương, lại hiếu thuận nữa. Các cô đã tìm vợ cho hần nhiều năm như vậy, theo ta thấy ấy à, nếu Mạch Thảo không tìm được nhà chồng, Lai Sinh không tìm được vợ, vậy sao không gả Mạch Thảo cho Lai Sinh đi? Nhất cử lưỡng tiện, sau này các cô vẫn là người một nhà.”

Loan Loan cảm thấy cách này cũng có thể, nhưng nàng không biết như vậy liệu có quá thiệt thòi cho Mạch Thảo không. Sau đó khéo léo nói chuyện này với nàng ta, ngoài dự liệu của nàng, Mạch Thảo lại tỏ ý tất cả do nàng và Bách Thủ làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 261: Phiên ngoại Lai Sinh (2)

Loan Loan cẩn thận ngăn lại hành động thường ngày của Mạch Thảo và Lai Sinh, chột cảm thấy có gì đó không bình thường. Mạch Thảo tự nhận là trước giờ không bao giờ có ý khinh rẻ Lai Sinh, có khi quần áo của Lai Sinh rách, nàng còn chủ động khâu lại cho hần, cũng rất quan tâm đến Lai Sinh. Ngắm lại quả nhiên nàng rất có cảm tình với Lai Sinh.

Mà Lai Sinh bất kể là lúc ngu dại vào ban ngày hay khi tỉnh táo về đêm, đều vô cùng quan tâm tới Mạch Thảo, lúc ngây dại có khi cả Loan Loan với Bách Thủ cũng không bảo được, Mạch Thảo nói lại nghe, nói không chừng Lai Sinh cũng có cảm giác với Mạch Thảo.

Về sau Bách Thủ dò hỏi ý kiến, không ngờ Lai Sinh lại phản đối: “Không được, một người ngay cả cuộc sống thường ngày cũng không lo được như ta thì sao có thể cưới vợ được, Mạch Thảo gả cho ta chẳng khác nào hại cả đời nàng.”

“Tuy Mạch Thảo không nói gì, nhưng đệ cũng thấy mà, nàng làm việc đầu vào đấy hơn những người khác, hơn nữa tâm tính nàng rất thiện lương.” Loan Loan khuyên.

Lai Sinh vẫn lắc đầu: “Cũng bởi vì nàng tốt, cho nên ta càng không thể làm liên lụy đến nàng.”

“Vậy, đệ không thích nàng à?” Loan Loan nghi ngờ hỏi.

Trên mặt Lai Sinh hiện lên vẻ lúng túng, sau đó lại thần nhiên nói: “Mạch Thảo là cô nương tốt, ai hiểu nàng đều sẽ thích nàng.” Về mặt lại có càng bối rối: “Chính là vì như thế, cho nên ta mới không thể làm liên lụy đến nàng. Chị dâu nói không sai, tuy rằng nàng là người câm, nhưng mà còn tốt hơn rất nhiều người, vóc người cũng đẹp, cô nương đáng yêu như sao có thể tìm đến với một tên ngốc, nàng có thể có cuộc sống tốt đẹp hơn.” Lúc nói về mặt lại càng bối rối hơn.

Loan Loan với Bách Thủ liếc nhau, không khỏi cùng ngẫm thờ dài trong lòng.

Loan Loan nhớ lại lời Mạch Thảo nói khi nàng thăm dò hỏi Mạch Thảo.

“... Muội chỉ hi vọng tìm một tướng công tính tình lương thiện, có thể đối xử tốt với muội, thế gian này không ít nam nhân tài giỏi, nhưng lại chưa có ai đối xử tốt với muội như Lai Sinh.”

Có thể thấy Mạch Thảo cũng không chê Lai Sinh ngốc, nói không chừng là vì trong lòng luôn ghi tạc lúc Lai Sinh ngây ngốc còn có thể đối xử tốt với nàng như thế, cho nên mới quyết định chăm sóc Lai Sinh thật tốt.

Hai người đều nghĩ cho đối phương lại không thể ở cùng một chỗ, Loan Loan chợt cảm thấy hơi tiếc nuối.

Thậm chí nàng còn nghĩ, mặc dù Lai Sinh bị ngốc, nhưng tình hình hiện tại của hắn đã tốt hơn trước nhiều lắm. Trải qua một năm chữa trị, ban ngày thỉnh thoảng hắn cũng có lúc tỉnh táo. Thân thể Mạch Thảo không tốt, lại không nói được, trong vòng mười tám tháng này gần như không có ai thật tình muốn cưới nàng, nàng gả cho Lai Sinh nói không chừng cuộc sống nửa đời còn lại sẽ hạnh phúc hơn.

Có lẽ hai người này còn thật xứng đôi!

Nhưng mà, đây là quyết định của Lai Sinh, họ cũng chẳng thể làm gì được!

Điều khiến hai người không ngờ được là, tiểu cô nương bình thường luôn ngại ngùng này, vào một đêm trăng tròn nào đó, thừa dịp Loan Loan và Bách Thủ đang ở trong phòng tắm cho con, tiểu cô nương lặng lẽ đi đến bên cạnh Lai Sinh đang nằm trắng trong sân, thổ lộ thẳng thắn nỗi lòng.

“... Muội mong có thể chăm sóc cho huynh cả đời, sẽ không bận tâm sau này huynh thế nào...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng hồng, mắt phượng hẹp dài trong veo, nơi đáy mắt khó dấu được tình ý.

Lai Sinh bị lời của Mạch Thảo làm ngây cả người, có người không để ý chuyện hắn là kẻ ngốc, bằng lòng chăm sóc hắn cả đời, đó là một chuyện vừa khiến hắn vui mừng lại buồn lo. Đêm đó Lai Sinh không biết mình đã ngồi trong sân bao lâu, cũng không biết mình về phòng bằng cách nào, tâm trí là cả một mớ hỗn loạn.

Bà mối Vương tác hợp chuyện vui không thành, để tránh hai người xấu hổ, Loan Loan và Bách Thủ làm như chuyện này chưa từng xảy ra, từ đó về sau không nhắc lại nữa, mà Lai Sinh và Mạch Thảo cũng như ngày thường, chuyện đó bị mọi người quên ra sau ót.

Trong mấy ngày này Hoa Tha tiên sinh sẽ đến Dương gia thôn, nên Loan Loan đã sắp xếp xong xuôi chuyện tình ở thôn trang nghỉ dưỡng. Ngày thứ ba, nhà Loan Loan còn đang ăn trưa thì người đã tới rồi. Hai vợ chồng vội mời Hoa Tha tiên sinh vào nhà, nhiệt tình mời ông cùng ăn cơm chung. Hoa Tha tiên sinh cười ha hả khoát tay: “Ta đã ăn rồi, mọi người cứ ăn đi.” Sau đó nhìn về Lai Sinh: “Cậu nhóc này mấy bữa nay sắc mặt tốt hơn nhiều, xem ra đơn thuốc lần trước ta kê hữu dụng.”

Lần trước lúc gần đi, Hoa Tha tiên sinh có kê cho Lai Sinh một đơn thuốc điều dưỡng thân thể, để thân thể hắn hồi phục nhanh hơn sau khi châm cứu.

Bách Thủ cười nói: “Đơn thuốc tiên sinh kê chắc chắn có tác dụng, nhưng mà lúc đệ ấy uống thuốc luôn la hét kêu đắng.”

Hoa Tha tiên sinh vuốt vuốt chòm râu thật dài, nói: “Thuốc đắng dã tật!”

Loan Loan và Bách Thủ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lai Sinh ở một bên chứng ra vẻ mặt đau khổ nhìn Hoa Tha tiên sinh, quệt miệng nói: “Thuốc tốt cái gì chứ? Thuốc đắng!” Sau đó đưa tay gãi gãi người, liếc mắt nhìn bao quần áo tùy thân của Hoa Tha tiên sinh, rùng mình một cái, run rẩy nói: “Ông không phải lại đến đâm ta nữa đấy chứ? Ta không chịu, đau chết đi được.”

Lần đầu Hoa Tha tiên sinh đến châm cứu là vào ban ngày, Lai Sinh thấy tận mắt ông lấy một tấm vải từ trong bao quần áo ra, mở ra, ở bên trong ghim một loạt ngân châm thật dài. Khi Hoa Tha tiên sinh đâm ngân châm vào trên cánh tay hắn, hắn sợ cứng cả người, sau đó ngất luôn. Về sau vì phòng ngừa lại làm hắn sợ, lần nào Hoa Tha tiên sinh cũng đợi đến đêm mới châm cứu. Dần dần ban ngày cũng có lúc hắn tỉnh táo, thỉnh thoảng cũng sẽ châm cứu lúc hắn tỉnh vào ban ngày.

Hôm nay thấy bao quần áo của Hoa Tha, nghĩ đến lúc cái cây kim thật dài kia đâm vào thịt thật đáng sợ, toàn thân Lai Sinh lại run rẩy.

Thấy thế, Loạn Loạn đập một cái thật mạnh vào ót hần, trừng mắt nói: “Nói bậy cái gì thế hả. Hôm nay Hoa Tha tiên sinh đi ngang qua, thuận tiện qua thăm chúng ta. Y thuật cao minh như Hoa Tha tiên sinh, dù đệ có muốn mời cũng chưa chắc mời được đâu!”

Bách Thủ cũng phối hợp lườm hần một cái. Lai Sinh sờ sờ cái đầu bị gõ đau, ủy khuất nói: “Ta không bị bệnh! Đừng để ông ta khám bệnh cho ta.” Trong lòng đã không còn sự e ngại như vừa nãy.

Bách Thủ ngồi trong sân nói chuyện với Hoa Tha tiên sinh, Loạn Loạn rửa chén trong phòng bếp, Mạch Thảo ra vườn rau. Lai Sinh ngồi dưới mái hiên cầm nhánh cây cái được cái không về loạn trên mặt đất, đôi mắt thỉnh thoảng liếc Hoa Tha tiên sinh.

Bách Thủ đã nhìn thấy từ lâu, hần đã sắp xếp xong, mời Hoa Tha đến thôn trang nghỉ dưỡng chơi, buổi tối ăn tối xong, mới giúp châm cứu. Hoa Tha tiên sinh dĩ nhiên không dị nghị gì. Lúc hai người đang nói chuyện, Lai Sinh đã đi tới, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hoa Tha nói: “Mời tiên sinh châm cứu cho!”

Hai người quay đầu lại nhìn, ánh mắt Lai Sinh bình tĩnh, biểu lộ sự tinh táo, lúc nói chuyện thể hiện sự trầm tĩnh hiếm có.

Hai người giật mình, sau đó Hoa Tha đứng dậy, ba người vào trong phòng. Bách Thủ thấp sáu, bảy cây đèn dầu, cho đến khi thấy trong phòng đủ sáng. Lai Sinh bình tĩnh nằm lên giường, Hoa Tha lấy ngân châm ra, lại lấy từ trong bọc ra một cây cỏ yên điệu, nói: “Đây là dược thảo ta vắt và mới tìm được, lần này phối hợp với loại dược thảo này ta tin rằng có thể làm cho ăn thật.”

Nói xong, giã nát dược thảo bỏ vào trong chén, châm lửa đốt lên, lúc châm cứu thì ngâm ngân châm vào nước thuốc một lúc rồi mới châm vào huyệt vị.

Lúc châm cứu kị có người quấy rầy, Bách Thủ và Loạn Loạn đều ra sân ngồi.

Mãi đến một lúc lâu sau Hoa Tha mới từ trong phòng đi ra, Bách Thủ vội đưa ra một cái khăn sạch: “Khiến tiên sinh vất vả rồi!”

Hoa Tha mệt mỏi lắc đầu, nhận khăn lau mồ hôi trên trán, Lai Sinh đang nằm ngủ say trong phòng.

Cứ như thế, châm cứu liên tục ba ngày, Hoa Tha kê một toa thuốc, lại đi.

Đây không phải Đại hoàn đan khởi từ hồi sinh, phải từ từ mới được.

Lai Sinh vẫn là lúc tỉnh lúc ngáy dai.

Loạn Loạn lại hi vọng rồi thất vọng lần nữa.

Nhưng tới khi cây bừa vụ xuân, mấy ngày liên tiếp Lai Sinh ra ruộng giúp đỡ làm việc, Loạn Loạn với Bách Thủ lúc này mới thấy lạ. Lúc ngờ ngẩn sao Lai Sinh dễ nghe lời như thế, vội vàng kéo hần ra hỏi: “Có phải đệ đã khỏi rồi không?”

Lai Sinh lắc lắc cái đầu đang choáng váng, gật đầu lại lắc đầu.

“Mấy ngày nay cũng có thể giúp đỡ rồi, nhưng mà đầu rất choáng, thỉnh thoảng vẫn sẽ quên.”

Loạn Loạn và Bách Thủ đều vui mừng, điều này thể hiện lần châm cứu này của Hoa Tha rất có tác dụng. Sau đó tiếp tục đến tiệm thuốc ngoài chợ mua thuốc về sắc cho Lai Sinh uống.

Nửa tháng sau, quả nhiên Lai Sinh khỏe lên rồi. Ngày hay đêm cũng tinh táo, có lẽ là vì mới khỏi phục, giờ vào ban ngày hần cũng mệt rã rồi, thời gian ngủ vào ban đêm cũng dài hơn trước.

Loạn Loạn và Bách Thủ, còn cả Mạch Thảo đều vô cùng vui mừng.

Người trong thôn cũng biết hơn một năm nay Bách Thủ và Loạn Loạn mời thần y Hoa Tha tiên sinh về khám bệnh cho Lai Sinh, thấy lâu như thế mà Lai Sinh vẫn không có gì khởi sắc, tất cả mọi người đều nghĩ là vô vọng rồi, không ngờ tới đột nhiên nghe Lai Sinh khỏe lại, mọi người đều không tin, đều bàn tán thiên hạ thật lắm chuyện lạ kì, thần y Hoa Tha quả nhiên là diệu thủ hồi xuân!

Thời gian đầu mọi người còn chưa thích ứng, trong thấy Lai Sinh vẫn coi hần như là đứa bé, chờ đến khi hần nghiêm túc giúp đỡ làm lụng, còn nói: “Thúc, thăm có việc gì cần thì nói một tiếng là được, nếu cháu rảnh nhất định sẽ tới giúp.”

Lúc này đối phương mới ngẩn ra, kẻ đàn đã không còn ngốc nữa rồi!

Nhưng mà, thằng nhóc này thật có lòng, có tâm giúp người. Lúc trước khi ông của hần mất, trong thôn có nhiều người giúp hần, bây giờ hần khôi phục lại bình thường, đương nhiên sẽ không quên ân tình này, bình thường có thời gian sẽ lui tới trong thôn, thấy nhà ai có việc cần giúp đỡ, không cần người ta nhờ, đều tự đến giúp.

Đối với Loạn Loạn và Bách Thủ thì càng không có gì để nói rồi, có một thời gian hần gần như bao hết việc trong nhà, Loạn Loạn sợ hần mệt, bảo hần nghỉ ngơi: “... Một mình đệ làm sẽ mệt lắm, chúng ta cùng làm, việc này sẽ xong ngay ấy mà.”

Lai Sinh lắc đầu: “Không được, bao nhiêu năm qua đều để tẩu và ca chăm sóc cho đệ, đệ chẳng giúp được gì, hiện giờ thật khó có hội cho đệ hồi báo lại

mọi người, chút việc ấy tính làm gì, cho dù mệt hơn, mệt cũng vui, mệt tự nguyện. Có thể giúp ca tẩu làm việc, bảo đệ làm cả đời mệt cũng bằng lòng.”

Mặc kệ hai người khuyên, hắn vẫn tranh việc để làm, cuối cùng Loan Loan dứt khoát nói với hắn:

“Bệnh của đệ cũng khá rồi, giờ có nghĩ đến chuyện với Mạch Thảo chưa?”

“Mạch Thảo là cô nương tốt, cũng may giờ cả nhà chúng ta cũng coi như đã hiểu nàng, nếu đệ có ý kia, tẩu với ca sẽ giúp đệ.”

“Tẩu thấy Mạch Thảo cũng có ý kia, tẩu nói này, Mạch Thảo là cô nương không tệ. Lại nói lúc nàng mới quen đệ, cho tới giờ cũng chưa từng dùng ánh mắt khác thường nhìn đệ, có phải không?”

“Dù sao chuyện này tẩu cũng đã nói với đệ rồi, nếu đệ không đồng ý, tẩu sẽ không nhắc lại nữa, đương nhiên sẽ càng không nói gì với Mạch Thảo. Đệ cũng đã lớn rồi, dù sao cũng phải tìm cô nương nào đó ở bên, nếu mà đệ đồng ý, ta liền đi tìm bà mối, tìm cô nương tốt cho đệ ở mấy thôn khác...”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 262: Phiên ngoại Lai Sinh (3)

Tin tức Lai Sinh khỏi bệnh tựa như một quả bom nổ tung Dương gia thôn, mọi người đều ríu rít chạy đến xác minh với Bách Thủ có đúng không.

Có người thấy Lai Sinh cầm nông cụ đi ra khỏi sân nhỏ về hướng ruộng, liền quay ngoắt lại nhìn, có người đang làm việc trong sân nhà cũng chạy tới hỏi.

“Ồ Lai Sinh, đi làm ở đâu sao?”

“Cỏ ngoài ruộng cao quá, cháu đi cuốc.” Lai Sinh mỉm cười đáp, hắn còn lễ phép dừng bước lại thăm hỏi đôi phương đôi câu: “Đại nương đang làm gì thế ạ?”

Mẹ Thanh Sơn buông đồ hốt rác trong tay xuống, ngượng ngừng cười: “Lá cây trong sân rụng nhiều quá, ta mới đi đổ rác về.”

Lai Sinh ngẩng đầu nhìn cây đại thụ Diệp Thanh xanh mướt trong sân nhà Thanh Sơn mỉm cười, trong lòng liền hiểu mà không hỏi lại.

Mẹ Thanh Sơn đảo mắt nhìn khuôn mặt Lai Sinh vòng vo mấy vòng, cười tủm tỉm nói: “Giờ Lai Sinh biết làm việc rồi, còn biết giúp chị dâu làm việc nữa.”

Lai Sinh nghiêm mặt nói: “Lúc trước cháu không hiểu chuyện, đã làm phiền ca ca và chị dâu không ít, giờ đã có thể giúp đỡ chút chuyện sao có thể để hai người vất vả như thế nữa ạ.”

Mẹ Thanh Sơn trầm nghĩ quả đúng vậy, từ ái nhìn hắn, vươn tay nhẹ vuốt đầu hắn: “Ồ, Lai Sinh khỏi bệnh rồi, cũng đã hiểu chuyện.”

Thần sắc Lai Sinh có chút ngượng ngừng, không được tự nhiên nói: “Nên như vậy! Đại nương, cần giúp gì cứ nói nhé, nếu làm được cháu sẽ phụ cho ạ.”

Mẹ Thanh Sơn cười híp mắt thành một đường, nhìn Lai Sinh khen ngợi: “Ôi chao, đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, còn muốn giúp lão bà tử ta làm việc nữa đây.”

Lai Sinh bối rối, gãi gãi vào chỗ trên đầu vừa được mẹ Thanh Sơn vuốt, nghĩ đến bà vừa rồi như thể đang khen ngợi trẻ con liền thờ dài, thầm quyết tâm từ nay về sau sẽ khiến cho người ở Dương gia thôn thay đổi cách nhìn và thái độ đối xử với hắn.

Từ đó có người nói chuyện với hắn, hắn đều đặc biệt chú ý. Trước đây ai nấy đều thích sờ đầu hoặc vỗ vỗ vai dỗ dành hắn, hoàn toàn đối đãi với hắn như con nít, nhưng thoáng chốc Lai Sinh hết bệnh, nhất thời mọi người vẫn chưa đổi được thái độ trước kia. Cho nên, chỉ cần Lai Sinh nhìn thấy ai có ý định vươn tay ra thì lập tức lui về sau hai bước, sau đó nghiêm nghị thốt ra một câu làm đôi phương ghen ghét: “Quân tử chi động khẩu không động thủ.”

Từ đó trở đi, chỉ cần Lai Sinh ríu rần, trông thấy nhà ai trong thôn có việc đều sẽ chủ động đến giúp. Lúc trước Lai Sinh nghịch ngợm cỡ nào mọi người đều biết, hắn chỉ cần nghiêm chỉnh nói với người hai câu đã không tệ, ngay cả Bách Thủ và Loan Loan cũng phải hỏi thúc hắn làm việc, chớ đừng nói chỉ đến chuyện giúp người khác.

Trước đây hắn non nớt, khờ khạo đôi thành hôm nay nói chuyện, làm việc đều bình thường, trấn định, làm việc cẩn thận kiên nhẫn, đã chứng tỏ một sự thật không thể chối cãi được nữa, Lai Sinh thật sự khỏi bệnh rồi.

Hơn nữa hết bệnh rồi hắn càng đối xử hiền lành với người khác, còn vui vẻ giúp người, tất cả người trong thôn đều thật lòng yêu thích hắn, cũng rất thành

tâm mừng thay cho hắn.

Ngày mùa xong, thu hết lúa mạch, rồi lại đến gieo hạt cấy mạ, cấy xong cũng hết chuyện. Những ngày mùa này dường như Loan Loan không cần phải ra ruộng làm, nếu không có Lai Sinh thì cũng là Bách Thủ làm được rồi.

Trải qua một thời gian như vậy, tin tức Lai Sinh khỏi bệnh cũng truyền khắp mười dặm tám thôn.

Vốn Loan Loan và Bách Thủ còn đầu đầu chuyện của Lai Sinh và Mạch Thảo, kết quả không bao lâu đã có bà mối đến thăm, tất cả đều đến làm mối cho Lai Sinh.

Lúc trước Loan Loan nghĩ đợi sau khi Lai Sinh khỏi bệnh, với gia cảnh nhà mình, còn có tướng mạo của Lai Sinh muốn tìm một nàng dâu cũng không phải việc khó. Thật không ngờ, mình còn chưa hành động, các bà mối đã chủ động đến thăm, hơn nữa còn như có thông đồng trước, hết một người lại nói tiếp một người.

Mười dặm tám thôn khắp nơi đều có, có những nhà có chút điều kiện mà trước kia nàng còn chưa nghĩ đến.

Như bà mối vừa đến hôm qua này, giới thiệu một cô nương nhà ít người, là con gái một trong nhà, nhà có tận 3 cửa hiệu mặt tiền. Cữu cữu (cậu) của cô nương nọ là một người làm ăn lớn, rất có tiền. Cô nương này như thể một viên minh châu trong tay phụ mẫu, nếu ai cưới được nàng sau này không cần phải lo ăn mặc. Cha vợ yêu thương con gái đương nhiên con rể cũng sẽ được hưởng chút ít.

Người như vậy lại vừa ý Lai Sinh, ai cũng hiểu được, một là do Lai Sinh giờ đã như người bình thường; hai là do Loan Loan và Bách Thủ có quan hệ thân thiết với Tạ nhị thiếu gia, hai người xem Lai Sinh như đệ đệ ruột, dựa theo quan hệ của hai người nếu như sau này có chuyện gì cần nhờ Loan Loan và Bách Thủ, nể mặt Lai Sinh thế nào hai người cũng sẽ không từ chối. Nghĩ đến Tạ gia là đại gia tộc, còn có nhân vật thần bí sau lưng, là ai dựa hơi giàu có của ai còn chưa biết!

Cho nên, chuyện này Bách Thủ không cần hỏi qua ý Lai Sinh đã trực tiếp từ chối.

Mấy ngày nay ngày ngày đều có bà mối đến thăm. Vừa ăn xong cơm trưa Loan Loan đã ra sân ngồi, ánh chừng thời gian thấy không ai đến, thầm nghĩ hôm nay chắc không có bà mối nào đến, nàng vừa định ra ngoài đã có một bà mối bận quần áo hoa hòe đi vào.

Bà nương này Loan Loan có biết, họ Dư, có nói qua một lần hai ngày trước ở chợ, giới thiệu một cô con gái của nhà đồ tể, dung mạo cao lớn thô kệch nhưng tính tình lại tốt. Lúc ấy Loan Loan cảm thấy cô nương này không được hợp với Lai Sinh lắm, nhưng vì tính tình Giám Vu cô nương cũng tốt nên về sau có hỏi qua ý Lai Sinh, hắn một lời đã từ chối.

Hôm nay bà mối Dư lại tới, chẳng lẽ lại có người phù hợp nữa sao?

Nàng nhẹ cười rót trà tiếp đãi bà mối. Bà mối Dư cầm lên uống hai hớp liền khen: “Nhị muội à, cháu có biết ta đã đi qua không ít chỗ, làm mối cho biết bao người nhưng ta thích đến nhà các ngươi nhất không?”

Loan Loan cười đáp: “Thật là vinh hạnh của chúng cháu ạ.”

Bà mối Dư chỉ vào chén trà trên tay nói: “Bởi vì nhà các ngươi luôn có rất nhiều trà. Ta là người không thích gì ngoài trà cả, mấy thứ điểm tâm trên kinh thành cũng không vừa miệng ta, chỉ cần cho ta uống trà có bảo ta ăn ít đi hai chén cơm ta cũng bằng lòng.”

Loan Loan ha ha cười nói: “Dư đại nương là người uống trà sành sỏi, có thể lọt vào mắt đại nương thật không dễ dàng chút nào.”

Bà mối Dư có chút tự đắc: “Cũng không tính là sành sỏi, chỉ là có chút tâm đắc mà thôi.”

Chân mày Loan Loan khẽ nhướng lên, cái này điển hình là đập người ta một gậy.

Vào lúc này lại nghe bà mối Dư nói: “Hôm kia nói nhà kia, Lai Sinh nhà các ngươi không phải không vừa ý sao, hôm nay thấy nhà này thế nào?!”

“Cô nương này là người ở sườn dốc Lưu Bình, họ Đàm, trong nhà có một huynh một tỷ. Huynh trưởng buôn bán ở chợ. Tỷ tỷ đã gả đi. Cô nương này ở nhà đứng thứ ba, mặc dù không xinh đẹp diễm lệ như tỷ tỷ nhưng cũng là người thanh tú, biết làm việc, tính tình ngay thẳng. Có điều, người thẳng tính thế này rất dễ ở chung, gặp chuyện bỏ qua coi như xong, sẽ không mang thù. Về sau chị em dâu có chuyện gì nói rõ với nhau sẽ không sao nữa, cũng không sứt mẻ tình cảm huynh đệ. Loại người này có vẻ hiền lành hơn người ta nhưng thực tế không xấu bụng, rất dễ ở chung, cháu thấy có đúng không?”

Lời này Loan Loan thấy cũng đúng, có vài người vừa trông có vẻ rất dễ nói chuyện nhưng sau lưng lại hay giở thủ đoạn; lại có người có gì nói đó, thường hay đắc tội với người ta nhưng sẽ không thù ghét ai, gặp chuyện cùng nhau làm rõ sẽ không nảy sinh hiềm khích, làm chị em dâu sẽ tốt hơn.

Chỉ là nói đến họ Đàm, Loan Loan nhớ tới vợ của Dương Tuấn Kỳ cũng là người của dốc Lưu Bình, cũng họ Đàm, liền hỏi: “Đàm gia ở sườn núi này ở thôn chúng ta cũng có một người, mới gả tới mấy năm trước.”

“À, đúng, đúng, chuyện này ta cũng biết, là Đàm Vân. Năm đó ta tính đến làm mối cho nàng nhưng đã bị người đến trước. Tính tình cô nương này được chứ?”

Loan Loan gật đầu. Nàng có tiếp xúc với Đàm Vân mấy lần, là người dễ thân cận, tính tình tốt, gả tới không bao lâu đã mang thai con cho Tuấn Kỳ, giờ đứa nhỏ được 4 tuổi rồi.

“Không phải người một nhà sẽ không cùng vào một cửa, cùng một cha mẹ sinh ra sẽ không khác tính tình, cô nương này chính là muội muội của nàng ta.”

“Cái gì?” Loan Loan mở to mắt hỏi lại: “Đại nương nói đó là muội muội của Đàm Vân?”

“Đúng vậy!” Bà mồi Dư thấy Loan Loan kinh ngạc thì rất vui mừng cười sáng bừng cả mắt. Bà sớm đã biết Dương Tuấn Kỳ và Bách Thủ là huynh đệ họ hàng, đều là thân thích, đương nhiên lúc này càng thêm thân.

Loan Loan biến sắc, xụ mặt nhìn bà mồi Dư nói: “Dư đại nương không hù cháu chứ? Ta sớm đã nghe nói mấy năm nay muội muội của Đàm Vân là người đánh đá, nóng vội. Từ lúc nào nàng biến thành người dễ ở chung? Lại nói, cô nương này đã đến tuổi làm mai, nếu thật tốt như thế sao cho đến giờ vẫn không tìm được chồng?”

Nói một hồi làm cho bà mồi Dư cũng ghen hòng, lát sau mới đáp: “Cái đó là lúc trước, trước kia tính tình nàng hơi tệ, nhưng hai năm qua đã sửa đổi rất nhiều...”

Loan Loan không kiên nhẫn phát tay: “Ta niệm tình Dư đại nương cũng là có ý tốt nên sẽ không so đo chuyện này, nhưng mối hôn nhân này xin đại nương đừng nhắc đến nữa, bằng không đừng trách ta không chừa mặt mũi.”

Sắc mặt bà mồi Dư vừa xanh vừa tím, trong lòng thầm mắng mẹ Đàm Vân mấy lần. Mặc dù tính tình muội muội Đàm Vân không được tốt lắm nhưng hai năm qua đã sửa đổi ít nhiều. Tự dưng bà lại nghe theo một lời nói sáng của mẹ nàng, cái gì mà năm đó gả Đàm Vân tới có quen biết với nhà Loan Loan, cả nhà Loan Loan cũng có ấn tượng không tệ với muội muội Đàm Vân nhưng sợ nàng là cô nương lớn tuổi, lúc trước Lai Sinh cũng còn ngốc, giờ hết rồi nên muốn kết mối thân gia.

Bà mồi Dư đi ra sân hung hăng tát mình một bạt tai, cái tai thối này không đừng nghe theo bà điên kia, khiến cho giờ đây Loan Loan không chào đón nữa.

Tối đến Loan Loan phàn nàn việc này với Bách Thủ: “Chàng nói xem có phải họ thấy chúng ta dễ nói chuyện, loại người này còn không biết xấu hổ đến nói cho Lai Sinh. Nếu không phải ta niệm tình bà là trưởng bối, ta đã đá ra ngoài rồi.”

Đúng lúc lời này bị Lai Sinh nghe thấy.

Loan Loan kéo hẳn đến bàn ngồi, thừa lúc không có Mạch Thảo mới hỏi hân: “Rốt cuộc ý đệ là thế nào? Cô nương được giới thiệu tới không ít, sao không vừa ý được một người thế?”

“Tốt xấu gì cũng đều do bà mồi nói, hai người không gặp sao biết là người thế nào?” Lai Sinh rầu rĩ đáp.

Loan Loan lườm hân một cái. Ngươi cho rằng đây là thế kỉ 21 mà cho ngươi gặp mặt, muốn hay không còn phải chờ ngươi yêu thương mới tính?

“Người ta là hoàng hoa khuê nữ ngươi nói gặp là có thể gặp sao? Không phải thu hút người ta bàn ra tán vào à?” Bách Thủ cũng tức giận.

Lai Sinh liếc nhìn Loan Loan: “Không phải trước kia chị dâu nói bất luận là cưới vợ hay gả chồng đều phải xem mắt sao?”

Loan Loan ghen hòng. Đó là những lời trước kia nàng hay trêu chọc cho Bách Thủ nói chuyện.

Bách Thủ không ngờ hân lại vì chuyện này mà từ chối, liếc cảnh cáo Loan Loan, sau đó mới nghiêm mặt dạy dỗ Lai Sinh: “Đó là bình thường chị dâu đệ nói giỡn, học theo không tốt, vậy mà đệ còn ghi nhớ.”

Loan Loan cũng có chút lúng túng, ngày thường nàng hay nói nhiều chuyện kinh thế hãi tục thế này, không lẽ tiểu tử này đều để tâm nghe theo. Nàng cũng nghiêm mặt, dạy hân: “Đệ chớ đem những lời này ra lấy cớ. Đệ nói rõ chuyện này đi, bằng không từ nay về sau ta và ca ca đệ mặc kệ đệ đấy.”

Lai Sinh im lặng cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu nói: “Thật ra hôm rày đệ cũng rất bối rối, thật sự không biết phải tỏ lộ với Mạch Thảo thế nào nữa.”

Loan Loan phụt một cái phun ra một ngụm nước, sau đó tức giận đánh một chưởng vào trán hân: “Mất công ta hao tâm tổn trí mấy ngày nay tìm mối hôn nhân cho đệ, đệ lại lo chuyện này. Đệ học cái gì vậy? Theo người hiện đại sao? Còn muốn tỏ lộ? Tỏ lộ cái rắm!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Phiên ngoại Lai Sinh (4)

Đối với Lai Sinh, Loan Loan thật không biết nên nói thế nào mới tốt. Theo biểu hiện bình thường của hân, chỉ số thông minh có lẽ không thấp nhưng

trong chuyện tình cảm lại làm cho người ta không biết nên nói gì. Có điều, chuyện này rốt cuộc cũng xong. Định thân cho hai người, lúc đó tình cảm mới chịu biểu lộ ra. Mạch Thảo luôn là vẻ ngưng ngưng. Mà đối mặt với dung mạo xinh đẹp của Mạch Thảo, còn có đôi mắt phượng hấp dẫn người kia, Lai Sinh nhìn đến hai mắt đều tỏa sáng.

Loan Loan đành phải làm ngơ quay mặt đi như thể không hay biết. Được rồi, kỳ thật nàng còn chưa thích ứng với biểu hiện như người bình thường của Lai Sinh.

Chuyện này có được tính là do được tự do yêu đương mà thành không? Có điều vẫn phải tìm bà mối, vậy thì đành phải tìm bà mối Vương rồi. Lúc gặp bà ta, bà còn rất kinh ngạc, sau đó mới cười tươi rồi nhận lời: “Có thể làm bà mối cho hai người bọn họ ta cầu còn không được đây, đây chính là chuyện tốt!”

Xong, chuyện này liền truyền ra khắp thôn. Mọi người đều bàn tán xôn xao. Hiện Dương gia thôn đã không như trước nữa, không nói mọi mặt đều khá khảm hơn, riêng chuyện người trong thôn đối xử với nhau càng thêm hòa thuận, bình thường nhà ai có việc tất cả mọi người đều đến giúp đỡ. Thân phận của Mạch Thảo và Lai Sinh đều có chút đặc biệt, mọi người đều không như trước kia sau lưng đồng đánh giá tây ngò vực mà đều thành tâm chúc phúc cho hai người, mọi người còn giúp suy tính cho.

Hiện giờ hai người đều ở nhà Loan Loan đương nhiên đám cưới phải tổ chức ở nhà nàng. Nhà Loan Loan còn rất rộng rãi, tất cả người trong thôn đến dự cũng không thành vấn đề. Mọi người đều phát huy sở trường của mình, người nấu ăn được thì muốn đến lúc đó nấu giúp những món gì, người khéo léo thì nghĩ nên bố trí phòng thế nào. Nhà cửa ở Dương gia thôn không chỉ gọn gàng, đến cả thôn trang nghỉ dưỡng cũng là đệ nhất Thiên Triều, đương nhiên đám cưới này cũng phải có đặc trưng của Dương gia thôn.

Loan Loan cười cảm tạ tất cả mọi người. Có một điểm mọi người nói rất đúng, mọi thứ ở Dương gia thôn đều đặc biệt nên hôn lễ này cũng phải có điểm đặc sắc của Dương gia thôn.

Mọi người đều đề xuất ý kiến. Bản thân nàng khi thành thân không được làm chủ cho nên hiện tại muốn đóng góp một số chủ ý của bản thân, không được quá kinh thế hãi tục, nhưng sẽ không làm theo những dạng người ta hay tổ chức. Vẫn sẽ dựa theo quy tắc của thời đại này, nước kiệu hoa, đội ngũ đón dâu, dọn bàn tiệc... chi tiết sẽ có thay đổi chút ít.

Sẽ không thiếu đội nghênh đón, kiệu hoa, nhưng bày trí nhà cửa và bàn tiệc sẽ theo phương thức của hiện đại.

Trước tiên, sẽ tìm hai cây trúc dẻo vừa nhỏ vừa dài uốn thành kiểu dáng công vòm, đính lên các loại hoa đủ màu sắc chủng loại tựa như nửa vòng hoa lớn. Một cái công vòm có chút đơn điệu, hai cây bên lại nhìn lên lại có chút thu hút, đẹp mắt, đồ may mắn cũng muốn chuyển tốt thành đôi.

Từ cửa lớn đến phòng khách, tức chỗ bái đường thành hôn, đều trải toàn bộ thảm đỏ, lại đặt thêm mấy vòng hoa nhỏ như ở hiện đại. Tân nương đi qua dưới vô vàn vòng hoa lãng mạn tới trước mặt tân lang.

Dưới mái hiên treo hai loại đèn lồng lớn nhỏ màu đỏ xếp thành hàng, người đến dự vừa liếc đã thấy được toàn bộ đèn lồng đỏ trong sân, vô cùng vui mắt. Cây trong sân nhà cũng điểm xuyết thêm vòng hoa như vậy.

Cửa viện dán lên hai chữ hỷ siêu bự đỏ tươi. Hỷ phòng đương nhiên cũng dán chữ hỷ. Trong phòng ngoại trừ có chữ hỷ, đèn cây hỷ, không thể thiếu đèn lồng đỏ đại biểu cho thời gian nồng nồng ấm ấm. Màn hỷ đương nhiên cũng phải là màu đỏ, màn che trên nóc giường cũng phải thêu chữ Hỷ. Nghĩ lại chữ hỷ như ả như hiện phiêu dật trên màn lụa mỏng manh, lại phối hợp với nệm hỷ đỏ thắm trên giường thật làm cho người ta bất giác sinh ra cảm giác vô cùng hưng phấn.

Nếu như không phải nguyên liệu có hạn, Loan Loan thật muốn buộc bong bóng trong sân.

Mấy năm này sống thật vui vẻ, bệnh của Lai Sinh đã khỏi cũng là một chuyện lớn đáng mừng, giờ lại đến chuyện hai người thành hôn lại là chuyện vui, cho nên Loan Loan quyết định sẽ không keo kiệt, chỉ cần là trẻ con đến mừng tiệc cưới đều sẽ có bao lì xì, đương nhiên bên trong có một đồng tiền.

Loan Loan đề xuất, Bách Thủ, Lai Sinh cũng có ý kiến. Hai người cảm thấy bố trí càng vui mắt càng tốt, nhưng đối với áo cưới cô dâu Loan Loan đề xuất không thể tiếp nhận được. Bản thân Loan Loan có chút buồn bực. Thời đại này sao không thể mặc áo cưới chứ? Cho dù mặc thêm áo choàng có ống tay áo cũng không được sao? Nàng cảm thấy đẹp lắm mà. Mấy người khác thật không biết sao Loan Loan có thể nghĩ ra được quần áo kì quái như vậy?

Sau đó đổi thành sườn xám, nhưng phía dưới phải có thêm quần. Nàng cố gắng hỏi tường lại các loại kiểu dáng, màu sắc và hoa văn sườn xám đã thấy ở hiện đại, sau đó là lướt về ra, rồi lại mời thợ may chọn giúp, về sau chọn được một chiếc vừa có phong cách vừa đẹp mắt hợp thời.

Về phần kiểu tóc và hoa cài đầu, Bách Thủ và Lai Sinh dứt khoát không cho nàng quyết định.

Tóc dài đen nhánh vẫn lên, chừa lại vài sợi lưa thưa bên mép tai, lại cài thêm một đóa hoa tươi thắm, vừa xinh đẹp vừa thanh tú!

Nhưng Bách Thủ lại nói: “Chừa tóc bên mép tai làm gì? Như thế không được chải chuốt ngay ngắn... Tô Châu bên kia chuyên chế tạo hoa lụa tiến cung, đeo hoa tươi làm gì, chẳng lẽ với kinh tế nhà chúng ta đến một bông hoa lụa cũng không mua nổi? Sao có thể như nhà nghèo người ta thành thân lại cài mấy đóa hoa dại này!”

Loan Loan cứng miệng. Giữ tóc bên mép tai là kiểu tóc được không, sao có thể như mấy bà tử không chải tóc chỉnh tề, thật không biết sao ai cũng thích cái kiểu đầu trơn bóng kia?! Hơn nữa nàng nói là hoa tươi, không phải hoa dại, được không?!

Sinh sống ở đây nhiều năm, kí ức về hiện đại trong tâm trí Loan Loan cũng ngày càng mờ hồ. Càng lâu càng thấy mơ hồ. Mà càng như thế, nàng lại càng muốn nhớ lại những kí ức xa xỉ đó. Thời đại này nồng dân thành thân nếu có thể cài hoa lụa tiến cung thì có bao nhiêu vinh hạnh, bao nhiêu nở mày nở mặt!

Nhưng nàng cảm thấy hoa tươi không chỉ hương khí cả người mà còn rất thanh khiết.

Nhưng đây không phải hôn sự của nàng.

Loan Loan không nói nữa.

Chuyện thành thân không cho nàng góp ý nữa, Bách Thủ nói bàn tiệc sẽ do nàng toàn quyền làm chủ.

Vì để có một bàn tiệc không giống người thường, mỗi ngày Loan Loan đều ở trong bếp.

Canh chua cá, cá hầm đậu, rau thái hoa hầm, chưng ngọt, món mặn, gà hấp, chân giò... Ngoài trừ những món mặn này còn có thịt heo nướng củ cải, thịt xào... Loan Loan viết ra toàn bộ các tên đồ ăn ở hiện đại có thể nghĩ đến, sau đó hỏi thăm đầu bếp từng cái một xem có thể làm được không? Nếu như được, chứng tỏ người thời đại này cũng biết món đó; nếu như chưa nghe nói tới, chứng minh món đó không ai biết làm, như vậy nhất định trên bàn tiệc phải có nó.

Sau khi xác định thực đơn món ăn nàng mới nói cách làm cho đầu bếp.

Sau đó là định ngày, hai người đã ở chung nhiều năm như vậy liền muốn chọn ngày lành gần nhất. Rồi tiếp đó Bách Thủ và Lai Sinh ráo riết đi chuẩn bị.

Bàn tiệc, đội ngũ đón dâu, người nào làm, kiệu hoa, ngựa... đều đã thu xếp ổn thỏa, sau lại phát sinh một vấn đề lớn. Mạch Thảo và Lai Sinh vốn đã ở chung một chỗ, nhưng giờ hai người gần thành hôn rồi, trước đó tân lang và tân nương không thể gặp nhau, huống chi là ở chung một mái nhà.

Mọi người thương lượng một hồi, sau Dương Nghĩa Trí quyết định: “Chi bằng để Mạch Thảo đến nhà chúng ta trước đi. Ta là trưởng thôn, nàng lại là một cô nhi, ta phải có trách nhiệm chăm sóc, cứ để nàng gả đi ở nhà chúng ta. Về sau sau 3 ngày lại mặt lại xem nhà chúng ta như nhà mẹ đẻ.”

Bà nội Thạch Đầu cũng cười nói: “Ta không có ý kiến. Mạch Thảo là một khuê nữ tốt, kỳ thật ta rất thích con bé.”

Dương Khai Thạch và Linh Từ cũng tỏ vẻ không có ý kiến.

Chốt lại liền lập tức tiến hành, chiều hôm đó Mạch Thảo thu xếp gói đồ đơn giản đến nhà trưởng thôn ở. Linh Từ đã sớm chuẩn bị cho nàng một phòng, còn dặn dò nàng: “Mấy ngày này muối đừng ra ngoài, phải ở trong nhà biết không?”

Mạch Thảo ngượng ngừng gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đến ngày thành hôn ấy, Mạch Thảo không có đồ cưới cho nên cũng không cần khiêng rương hòm gì, chương trình trực tiếp nhảy đến chuyện đội đón dâu.

Lai Sinh ngồi trên một đại hắc mã, mặc trường bào tơ lụa Hàng Châu đỏ thẫm, viền may tinh xảo, đường thêu như thật, dây cột tóc buộc trên cao, tuần lẫm mang nụ cười hạnh phúc, trước ngực đeo một đoá hoa hồng thật lớn bằng tơ lụa đỏ chói vô cùng bắt mắt, sau lưng là mấy thân bằng hảo hữu. Sau đó là đội kèn trống, tiếp đến lại đến đội Long sư.

Phi! Nếu hỏi vì sao đón dâu lại có đội Long sư? Đó là vì Lai Sinh muốn có bằng được.

Từ nhà Loan Loan đến nhà Dương Nghĩa Trí vòng vo cũng không mất bao nhiêu lâu, đội ngũ đón dâu vòng 3 vòng quanh thôn cũng không đến 15 phút, qua lại chỉ trong chốc lát. Theo như vậy tính ra, hôn lễ của hai người cũng sẽ rất đơn giản.

Nhưng mà, Lai Sinh cảm thấy đại sự quan trọng nhất trong đời mình sao có thể chỉ đi trong chốc lát như vậy, vì vậy, hắn mời một đội Long sư. Đội Long sư từ khi bắt đầu theo ra ngoài đến mỗi nhà đều sẽ dừng lại múa chốc lát, sau đó vòng quanh thôn một vòng, trở về cũng như vậy, tính ra thế nào cũng sẽ mất được ít lâu.

Lại nhưng mà, từ sau khi Dương gia thôn dựng lại nhà cửa, nhà của mọi người cơ hồ đều xếp chung một chỗ, cửa đối diện nhau. Bởi vậy, đội Long sư hết múa bên phải rồi lại phải múa bên trái, đầu rồng bước tới hai bước rồi lại phải dừng lại múa ở nhà thứ ba, sau đó thứ tư. Kết quả là, đội ngũ đón dâu chỉ thấy đi ra ngoài liền như đứng tại chỗ, đầu rồng đuôi rồng múa tại chỗ hết 15 phút, dịch tới phía trước một chút lại phải nhảy múa một lúc. Như thế, chờ đến khi đón được tân nương đã mệt đến nổi thở gấp gấp không ngừng.

Loan Loan nín lặng nhìn người người chen lấn đứng xem hai bên đường kích động hò hét, vỗ tay trợ uy vang dội một khoảng trời. Mà Lai Sinh thì ngồi trên đại hắc mã tùm tùm cười, rất hài lòng nhìn đội vũ sư.

Đây rốt cuộc là thành hôn hay đứng xem Long sư múa đây?

Bách Thủ choàng tay vỗ vỗ vai nàng: “Nhìn nào nhiệt như vậy không phải rất tốt sao? Chỉ cần đệ ấy vui là được rồi!”

Đúng vậy, chỉ cần Lai Sinh vui vẻ, khỏi bệnh, thậm chí mỗi ngày đều ồn ào như vậy cũng được.

Tiếng hò hét, vỗ tay, khua chiêng, đánh trống vang dội khắp Dương gia thôn thành một bản nhạc hạnh phúc! Đến lúc đón được tân nương về nhà cũng là buổi trưa.

Hạ kiệu, bước qua chậu than, bái đường.

Mẹ Mạch Thảo không còn, về phần cha nàng không có phái người cho hay, vì vậy Dương Nghĩa Trí và bà nội Thạch Đầu chính là trưởng bối của nàng, mà trưởng bối của Lai Sinh đương nhiên là Loan Loan và Bách Thủ.

Không phải có người nói không kính trà cho trưởng bối thì cũng là nhà mẹ đẻ sao?

Nhưng Mạch Thảo và Lai Sinh không như vậy, cho nên lúc bái đường cha mẹ trưởng bối hai bên đều ngồi cùng một chỗ uống trà.

Bái đường rồi vào động phòng. Nương tử vào động phòng, bên ngoài thì bắt đầu tiệc cưới. Theo như thông lệ, tân nương vào động phòng không thể đi ra, lúc này Loan Loan không khỏi nhớ tới hôn lễ ở hiện đại. Sau khi cô dâu về nhà, thay một bộ quần áo khác liền cùng đi ra mời rượu với chú rể, gặp phải mấy người bằng hữu mời rượu, lôi kéo hai người rót rượu không cho đi, náo nhiệt hơn thế này gấp bao nhiêu lần chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 264: Phiên ngoại Lai Sinh (5)

Hôn lễ lần này của Lai Sinh chỉ sợ là tốt nhất mười dặm tám thôn rồi. Trên bàn bày nhiều món thịt hấp, còn có thịt nướng, thịt xào. Hơn nữa đều do Loan Loan xếp đặt theo sắc thái của hiện đại, cho dù mọi người có từng ăn rồi nhưng cũng không thường xuyên được ăn, có vài món cơ hồ chưa ai biết đến, cho nên ai nấy đều ăn đến vui vẻ.

Bàn tiệc chất lượng nên đương nhiên quà cáp đi cưới cũng không thể theo lệ thường, lại nói, hiện tại người Dương gia thôn đều khấm khá lên cho nên không thể lại đi bột, thịt, gà vịt... mà chuyển thành bao lì xì tiền mặt hết, bất luận là bao nhiêu cũng vẫn cho tiền. Có vài người ở thôn khác vốn cảm thấy đi tiệc cưới lần này không đáng nhưng giờ nhìn lại bàn tiệc này lập tức không còn gì để nói nữa. Bộ nhà ai cũng làm được thế này sao?

Nhờ một chuyện vui lớn như vậy, tiệc cưới còn làm rất tốt, mọi người đều chơi đến tận khuya, có nhiều người đã say mềm, người say cơ bản đều là đám nam nhân. Sau khi đưa nam nhân nhà mình về nhà, chúng phụ nhân lại giúp đỡ thu dọn bàn tiệc, toàn bộ bàn ghế được chất đống trong sân, chỉ cần thu dọn bát đĩa đem rửa mà thôi. Mà với tư cách tân lang, Lai Sinh sớm đã được Bách Thủ diu về phòng tân hôn.

Mạch Thảo ngồi một mình trong phòng, tim không ngừng nhảy thình thịch, nghe có tiếng bước chân càng lúc càng gần lại thêm gia tăng nhịp đập. Dù vẫn luôn ở cùng Lai Sinh dưới chung một mái nhà hàng ngày nhưng vẫn không tránh khỏi khẩn trương.

Lai Sinh đẩy cửa đi vào, thấy Mạch Thảo trùm khăn cô dâu, trong tay siết chặt khăn lụa ngồi ngay ngắn trên giường hỷ đồ thắm thì không khỏi khẽ cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười ôn nhu.

Mạch Thảo gắt gao siết chặt chiếc khăn trong tay, tim như chạy đến cuồng hộng. Nàng chỉ nghe thấy tiếng Lai Sinh vào mà không thấy chàng nói chuyện, trong lòng không khỏi phỏng đoán rốt cuộc Lai Sinh đang làm gì; chắc trong tiệc bị rất nhiều người chúc rượu, không biết chàng có say không? Nhưng nàng lại không thể vén hỷ khăn, trong lòng thầm nghĩ không biết có nên hỏi trước hay không thì đột nhiên trước mắt bùng sáng, khăn hỷ trên đầu đã được người kéo xuống.

Mạch Thảo ngẩng đầu, đang đội khăn hỷ tối mù đột nhiên có ánh sáng làm nàng không khỏi neho mắt lại. Từ kẽ mắt nàng trông thấy một bóng người cao lớn đang đứng trước mặt mình, chàng bạn y phục đồ thắm, đầu đội phát quan, làn da hơi trắng, chân mày khẽ cười, khóe miệng cong cong.

Lai Sinh không ngớt cười nhu tình nhìn nàng ở trước mắt.

Mạch Thảo đỏ bừng hết cả mặt vội vàng cúi đầu. Giờ đã không như trước nữa, nàng còn nhìn chằm chằm tân lang thật lâu thật là ngượng chín người!

Nét vui vẻ trên mặt Lai Sinh càng đậm, hân cầm lấy hai chung rượu bên cạnh, đưa cho Mạch Thảo một chung. Mạch Thảo vâng lời nhận lấy, quay người đối mặt với Lai Sinh ngồi bên cạnh, hai người bốn mắt nhìn nhau uống rượu giao bôi. Một chung rượu vào bụng, sắc mặt Mạch Thảo càng đỏ.

Khẽ trút áo cưới, màn trướng lay động, một cặp nến hỷ vừa vãn cháy hết. Ánh trăng sáng bạc ngoài cửa sổ rơi rải trên chữ hỷ đồ thắm, càng tô điểm thêm nét vui mừng cho chúng.

Sáng hôm sau Lai Sinh và Bách Thủ dậy thật sớm kính trà cho Loan Loan và Bách Thủ.

Loan Loan cảm thấy việc này nên miễn đi. Nàng và Bách Thủ không phải như những trưởng bối xem nặng vấn đề kia, nhưng Lai Sinh lại nói: “Huynh trưởng như cha, trưởng tâu như mẹ, hôm nay trà này nhất định hai người phải uống.”

Vì vậy hai người phải ngồi xuống trong nhà chính. Mạch Thảo lấy ra nệm lót, hai người cung kính quỳ xuống, hai tay giơ cao khỏi đầu, tư thế kính trà vô cùng chuẩn xác. Loan Loan và Bách Thủ rất vui mừng. Không có ngọc bội, vòng đeo tay, Loan Loan gói gọn hết vào đại hồng bao cho Mạch Thảo. Bách Thủ cũng là một bao lì xì.

Mạch Thảo ý cười đầy mặt nhận lấy, quay người rút ra một bao lì xì cho Dương Ngọc Hán.

Dù nhà họ không thường làm theo những phép tắc kia nhưng vẫn phải làm đủ lễ số, thành hôn sau hai ngày vợ chồng son đều đợi ở nhà, đến ngày thứ ba thì đi lại mặt. Sáng sớm Lai Sinh và Mạch Thảo cầm lễ vật Bách Thủ mua từ hôm trước trở về nhà mẹ đẻ, là nhà Dương Nghĩa Trí.

Dương Nghĩa Trí và bà nội Thạch Đầu cũng là vẻ mặt vui mừng sớm đứng chờ ở cửa nhà. Trong bếp Linh Từ đang bận rộn chuẩn bị cơm trưa. Vào cửa, trước đưa đồ cho bà nội Thạch Đầu, đương nhiên cũng có mua đồ cho vợ chồng Dương Khai Thạch, còn có Thạch Đầu nữa.

Bà nội Thạch Đầu cười đến nét mặt hằn nếp nhăn: “Xem các người mua nhiều thứ thế này chưa kia, về là được rồi, sao phải có ý mua đồ thêm nữa!”

Lai Sinh cười nói: “Nên như vậy ạ! Ca ca và chị dâu cháu đều nói về nhà phải hiếu kính trưởng bối, hơn nữa cũng không thể thiếu ai.”

Bà nội Thạch Đầu càng thêm vui vẻ, nhanh kéo Mạch Thảo vào nhà, vừa nói: “Chị dâu người cũng thật là, dạy những cấp bậc lễ nghĩa này làm gì!” Sau đó có ý nghiêm mặt, cứng rắn nói: “Lát nữa ta sẽ nói nàng.”

Mẹ Thạch Đầu vui vẻ từ bếp đi ra, nối tiếp câu chuyện: “Mẹ, đây là tâm ý của mấy người Nhị muội. Lại nói hôm nay là lại mặt, ngày đặc biệt, sau này mới không được làm như vậy nữa!”

Nghe vậy, bà nội Thạch Đầu cũng cười nói: “Đúng, đúng, hôm nay coi như xong, sau này không được làm thế này nữa!”

Người một nhà vô cùng vui vẻ ngồi chung một chỗ dùng cơm trưa, sau đó hai người mới trở về nhà. Trước khi đi, bà nội Thạch Đầu lấy ra phân nửa số lễ hai người mang tới cho họ đem về, cuối cùng bà nội Thạch Đầu còn lấy ra một chiếc vòng tay bạc: “Đây là mấy ngày trước ta ra chợ cho người đánh ra, để sau này cho đứa nhỏ dùng.”

Mạch Thảo thoáng chốc đỏ mặt, vươn tay đẩy thứ đó trở về. Lai Sinh bên cạnh nói: “Đồ quý như vậy chúng cháu không dám nhận đâu ạ. Sau này nên để chúng cháu hiếu kính đại nương, thứ này nên để lại cho Thạch Đầu dùng đi ạ.”

Bà nội Thạch Đầu nghiêm mặt, đặt vòng tay vào trong tay Mạch Thảo, giữ tay nàng trong lòng bàn tay: “Thứ này thì có gì quý giá, chỉ là chút tâm ý của ta, nếu các cháu không nhận ta sẽ giận đó. Lại nói, Thạch Đầu đã bao nhiêu tuổi, sao còn dùng được thứ này. Về sau tiêu tử nghịch ngợm đó lớn lên thành hôn, ta làm bà nội lại đánh thêm một cái khác cho nó sau.”

Thạch Đầu đã 13 tuổi đứng bên cạnh nghe thấy thì đỏ mặt, hướng về phía Lai Sinh lớn tiếng nói: “Lai Sinh đại ca, huynh nhanh nhận lấy đi, bằng không không biết bà nội còn nói những gì làm ta ngượng chín người nữa không đây!” Một giọng đầy ảm ức, vẻ mặt còn có chút không nói nên lời, đùa với mọi người rồi ha ha cười.

Mạch Thảo đành phải ngượng ngừng nhận lấy vòng tay, còn liên tiếp mỉm cười với bà nội Thạch Đầu tỏ ý cảm ơn.

Đợi hai người đi khỏi, bà nội Thạch Đầu ngồi trong sân cảm khái: “Kỳ thật cô nương Mạch Thảo này rất tốt, ừm... Lai Sinh cũng tốt... Hai người rất xứng đôi!”

Đến lúc này cả nhà Loan Loan mới chính thức được xem là mỹ mãn!

Mạch Thảo và Lai Sinh thành thân chưa được mấy ngày, mẹ Loan Loan lại nhận được tin có thêm cháu.

Sau năm năm Loan Loan sinh hạ Dương Ngọc Hán thì nàng và Bách Thủ lại có đứa thứ hai, cũng là con trai, gọi là Dương Ngọc Sơn, hiện tại đã hai tuổi.

Mấy năm này bởi vì cha mẹ Loan Loan được con gái hiếu thuận, ba tỷ muội Loan Loan, Vương Lý, Vương Tiểu Thảo đều thường xuyên hiếu kính bạc cho hai người nên ngoại trừ chút việc trong nhà, cha Loan Loan cũng không còn lên mỏ làm việc nữa. Nếu không có việc gì ông lại đi thăm ruộng. Mà mấy năm này mẹ Loan Loan lại càng thích lên miếu thấp hương bái phật.

Nghe nói chùa trên chợ vừa có một cao tăng đến, sẽ khai đàn giảng pháp trong miếu. Hàng xóm láng giềng chung quanh rất nhiều người đều tới nghe. Dương Ngọc Sơn vốn đang chơi ở nhà cha mẹ Loan Loan, cho nên mẹ Loan Loan mới dẫn cậu đi cùng nghe, chỉ là câu đầu tiên bà nói sau khi về đến là phàn nàn với Loan Loan: “Sau này không dẫn theo tiểu tử này vào miếu nữa đâu, làm cho người ta thật sự bất an mà. Vất vả lắm mới có một cao tăng đến giảng pháp.”

Sau đó móc lễ vật cho Lai Sinh và Mạch Thảo ra, vì lúc Lai Sinh thành thân mẹ Loan Loan không tới: “... Ta cố ý đợi ở đó nhờ cao tăng giúp đỡ khai quang đày, đeo lên người có thể trấn ma trừ yêu, trị được bách bệnh” Là một cái vòng đeo cổ bạc đẹp mắt.

Bình thường muốn mời cao tăng khai quang có cầu cũng không được, Mạch Thảo không biết có nên nhận hay không, nhìn sang Lai Sinh. Thấy Lai Sinh gật đầu, Mạch Thảo mới dám nhận, sau đó gật đầu cảm tạ mẹ Loan Loan.

Thứ tốt thế này đương nhiên mẹ Loan Loan sẽ không quên cháu ngoại nhà mình, Dương Ngọc Sơn đã sớm mang một chiếc, bà đưa một cái cho Dương

Ngọc Hán. Dương Ngọc Hán nhìn vòng đeo cổ trên tay, về mặt đau khổ nhìn về phía Loan Loan.

Loan Loan sờ sờ đầu cậu bé: “Đeo cái này lên sẽ ngày càng đẹp trai!”

Dương Ngọc Hán dẫu môi, mẹ gạt con nít không hà.

“Mà, con đừng nói không muốn, ngoại tử mầu sẽ đau lòng lắm.”

Dương Ngọc Hán ngẩng đầu nhìn mẹ Loan Loan đang cười tươi rói, giọng non nớt: “Cảm ơn ngoại tử mầu.”

Mà bên kia, bởi vì không được về ăn tiệc, Dương Ngọc Sơn lôi kéo Lai Sinh vội tiền lì xì: “Tiểu thúc thúc, mẹ con dạy, chuyện tốt thành đôi ả.”

Lai Sinh nhìn bao lì xì trong bàn tay nhỏ nhắn của Dương Ngọc Sơn cười cười, quay người lại đi vào phòng lấy ra một bao lì xì cho cu cậu. Dương Ngọc Sơn hi hi cười không ngớt, cảm tạ hân: “Cảm ơn tiểu thúc thúc.”

Lai Sinh vừa chớp mắt, tiểu tử này đã ù chạy đến trước mặt Mạch Thảo, ra chiều ầm ức: “Tiểu thẩm thẩm còn chưa cho con bao lì xì nữa nè.”

Mạch Thảo hé miệng cười cười, lấy ra một bao lì xì trong túi cho cu cậu.

Dương Ngọc Sơn cười hi hi nhận tiền lì xì, cười ha ha hai cái lại nói: “Nhưng mà mẹ con nói chuyện tốt thành đôi.”

Mạch Thảo lại đưa thêm một bao lì xì nữa.

Sau đó Dương Ngọc Sơn mới cảm thấy vừa lòng cầm bốn bao lì xì đến trước mặt Loan Loan: “Mẹ, đây là tiền lì xì của tiểu thúc thúc, tiểu thẩm thẩm cho con nè, mẹ giữ dùm con đi.”

Loan Loan nhận lấy, một bao 5 lượng, 4 bao được 20 lượng, nàng đành dờ khóc dờ cười. Tiểu tử này làm sao lại là thứ tham tiền, hàng năm tết đến thẳng bé đều muốn nàng và Bách Thủ lì xì như thế, cần một người phải lì xì hai cái mới chịu.

Lai Sinh ở bên cạnh liền cười mắng hân một câu: “Nhóc tham tiền.”

Dương Ngọc Sơn hết nhìn Loan Loan, lại nhìn Mạch Thảo, cuối cùng nghiêm mặt nói với Lai Sinh: “Không phải cháu đang tích bạc để sau này đến tết đều có tiền lì xì cho đệ đệ sao!”

Mạch Thảo lập tức đỏ bừng mặt.

Lai Sinh ôm lấy thằng bé, khẽ bẹo một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn, làm bộ nghiêm khắc dạy dỗ: “Ha, tiểu tử nghịch ngợm này, ai dạy cháu thế hả, xem ta có đánh cho mõng cháu nở hoa không này.” Sau đó một lớn một nhỏ ha ha cười đùa giòn.

***

Người chỉ cần có chuyện tốt sẽ liên tiếp kéo đến, hai người vừa thành hôn không được bao lâu thì Mạch Thảo đã mang thai. Chuyện này làm Lai Sinh mừng đến phát điên, lúc nghe đại phu khẳng định thậm chí hân đã mừng đến phát khóc. Hơn một năm trước hân còn là một kẻ khờ, giờ đây đã có con của mình, sao hân có thể không kích động cho được.

Người có thai ba tháng đầu nhất định phải cẩn thận. Ba tháng này Lai Sinh hầu hạ Mạch Thảo như trân bảo, sợ nàng có gì sơ sẩy. Loan Loan cũng không cho nàng làm chút việc nào. Ngay cả Dương Ngọc Hán hiểu chuyện cũng giúp nàng bới com.

Thẳng đến tháng thứ tư mọi người mới cho phép Mạch Thảo làm chút việc nhẹ nhàng, lúc này không bị ốm nghén, khẩu vị của nàng cũng tốt lên, thường xuyên phải mua chút đồ ăn vặt cho nàng, nếu không phải đồ chua thì cũng là cay, thỉnh thoảng nàng còn thích ngọt.

Tháng càng lớn, càng cần bổ sung dinh dưỡng, vì vậy Loan Loan liền bảo thôn trang nghĩ dưỡng đưa đến chút thịt heo, thuận tiện lấy thêm chút xương, rất tốt để hầm canh cho Mạch Thảo, không thì cũng là canh gà hoặc súp gan heo.

Về phần những món khác đều do Lai Sinh và Mạch Thảo đi chợ, tự nàng chọn mua lấy!

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Phiên Ngoại Lai Sinh (6)

Ăn nhiều táo đỏ có thể bổ huyết, mỗi lần Loan Loan đi chợ đều mua một ít về. Đã 7, 8 ngày không đi chợ, táo đỏ đã hết, các món ăn vặt khác cũng không còn, ăn sáng xong Lai Sinh đánh xe ngựa chờ Mạch Thảo đi chợ. Trước tiên hai người đến cửa hàng hoa quả khô mua chút ít mứt chua và táo đỏ, sau đó mới đến tiệm thịt mua gan heo đã sớm dọn trước. Lúc đi qua tiệm bánh bao nhà Ngưu Sơn hai người lại dừng lại nói chuyện một lát, mẹ Ngưu Sơn nhiệt tình lấy bánh bao ra khỏi lồng hấp mời Lai Sinh và Mạch Thảo ăn.

Từ chối không được, Lai Sinh đành cầm một cái bánh bao thịt, Mạch Thảo không ăn thịt, nàng nhận lấy một cái bánh bao nhân rau. Lúc gần đi bà còn gói thêm mấy cái cho hai người, rồi nói với Mạch Thảo: “Lần tới nếu muốn ăn bánh bao cứ bảo Lai Sinh đến chợ lấy, đều là người một nhà không cần phải khách khí.”

Mạch Thảo cảm tạ cười cười với bà. Lai Sinh cũng vội vàng cảm ơn bà.

Hai người rời khỏi tiệm bánh bao nhà Ngưu Sơn ra khỏi chợ thì gặp được Dư Chương Quý.

Đã quen biết nhà Loan Loan vài năm, gia cảnh nhà Loan Loan thế nào Dư Chương Quý đều như nhất thanh nhị sở, đương nhiên biết rõ trước kia Lai Sinh như thế nào. Giờ Lai Sinh đã khỏi, xử lý tình huống còn có vẻ trầm ổn đáng tin hơn người bình thường.

Ngờ ngẩn 20 năm đột nhiên khỏi, đầu óc còn linh hoạt hơn người bình thường, Dư Chương Quý cảm thấy vận khí Lai Sinh rất tốt, lúc nói đến thân y còn có vẻ khâm phục, mỗi lần gặp hai người đều chào hỏi vài câu.

Nhưng hôm nay 3 người đi kẻ sát bên nhau, Dư Chương Quý cũng không nhận thấy hai người, Lai Sinh cảm thấy rất kì lạ mới bước lên chào hỏi trước: “Dư Chương Quý vội đi đâu sao?”

Nghe thấy giọng nói Dư Chương Quý mới dừng bước, quay người thấy Lai Sinh và Mạch Thảo mới cảm thấy có lỗi: “Thật ngại quá, ta không thấy hai người! Hai người đi chợ sao?!”

Mạch Thảo mỉm cười với Dư Chương Quý xem như chào hỏi.

Lai Sinh thì cười cười: “Đúng vậy, đi mua vài món đồ. Nhìn Dư Chương Quý lúc này có vẻ vội vàng, là đang...”

Dư Chương Quý cười nói: “Ta bận đến chóng mặt đây. Sổ sách ở kinh thành đến rồi, ta phải mang đến cho chị dâu người, ở tù lâu cũng còn một đồng chuyện.”

Dứt lời, hai mắt tỏa sáng: “Các người đang về Dương gia thôn sao?”

Lai Sinh gật đầu.

“Vậy thì tốt quá, may mà ta gặp được. Làm phiền người giúp ta chuyện này với.”

“Dư Chương Quý cứ nói.”

“Ở tù lâu còn chuyện chờ ta về xử lý, quyền sở này Nhị thiếu gia bảo phải đưa cho chị dâu người, người đã định về thì giúp ta cầm về luôn được không?”

Chuyện này thì có gì, Lai Sinh liền nhận lời, đỡ Mạch Thảo chuẩn bị đi theo Dư Chương Quý về tù lâu.

Dư Chương Quý liếc nhìn cái bụng to tướng của Mạch Thảo vội ngăn cản: “Không bằng như vậy, các người đi dắt ngựa trước, đứng chờ ở cổng chợ. Ta về trước, sẽ để đây tớ cầm tới cho, các người không cần theo ta về tù lâu đâu...” Cười nhìn Mạch Thảo: “Đỡ mệt nhọc.”

Dư Chương Quý đã thu xếp như vậy đương nhiên Lai Sinh không có ý kiến, hơn nữa mọi chuyện đều phải lấy Mạch Thảo làm trọng.

Hai người đến cổng chợ, Dư Chương Quý vội trở về tù lâu. Đợi Lai Sinh dắt xe ngựa ra đứng đợi ở cổng chợ trong chốc lát thì thấy gã sai vặt hay đến Dương gia thôn cầm một gói đồ thờ hồng học chạy tới.

Cầm lấy bao đồ, Lai Sinh cẩn thận đỡ Mạch Thảo lên xe ngựa rồi hai người đánh xe trở về.

Một ông lão đứng dưới một tán cây cách đó không xa nhủ mảy trăm tư. Lão đứng nhìn đến khi xe ngựa đã đi khuất mới quay người tìm tới gã sai vặt đang chuẩn bị trở về quán rượu. Vượt qua gã sai vặt, ông lão tươi cười, hơi xin lỗi nói: “Vị tiểu ca này, xin làm phiền chút.”

Gã sai vặt dừng lại, thấy là một ông lão hơn 50 tuổi, mặt mày từ ái, nói chuyện cũng rất có lễ, liền dừng lại: “Vị tiên sinh này, không biết có chuyện gì?”

Ông lão cười nói: “Ta từ địa phương khác đến. Nghe nói nơi này có một thôn trang nghỉ dưỡng, đến đây rồi lại không biết nên đi hướng nào nữa.”

Thôn trang nghỉ dưỡng của Dương gia thôn nổi danh, thường hay có người mộ danh mà đến, nhưng đến đây rồi lại không tìm thấy đường.

Gã sai vặt không nghĩ ngợi gì cười nói: “Ông muốn đến thôn trang nghỉ dưỡng của Dương gia thôn sao? Vậy...” Giơ tay chỉ về một hướng: “Ra khỏi chợ, đi theo con đường lớn kia...”

Ông lão im lặng ghi nhớ, một lát sau bật cười: “Haiz, quả thật đã lớn tuổi rồi, đầu óc này không còn dùng được nữa.”

Gã sai vật rất nhẩn nại nói lại một lần nữa, thấy ông lão ngưng lỏng mày lập lại lời hấn nói quả thực không nhớ được, giương mắt nhìn về phía đường lớn thấy xe ngựa Lai Sinh sớm đã mất dạng, suy nghĩ một chút nói: “Tiên sinh, không bằng như vậy, ông ra chợ mượn một chiếc xe ngựa, không đắt lắm đâu. Chắc chắn đánh xe biết rõ, không mất bao lâu liền tới nơi.” Sau đó thở dài: “Nếu ông hỏi sớm hơn một chút thì tốt rồi, đúng lúc vừa nãy có người của Dương gia thôn đang về.”

Ông lão bất ngờ, lập tức nói: “Người nói là một nam một nữ đứng ở cổng chợ vừa nãy?”

Gã sai vật gật đầu: “Đúng vậy.”

Ông lão có chút hối tiếc: “Sớm biết bọn họ là người Dương gia thôn ta chạy đến hỏi thì tốt rồi. Đều tại ta cứ ngần ngại...” Sau đó giải thích với gã sai vật: “Cũng đừng trách ta. Lần trước ta đi Giang Nam cũng tìm không ra đường thế này, lúc sau tìm người hỏi hại ta uống công 1 canh giờ, về sau mới biết thì ra người nọ bị ngốc.”

Gã sai vật khẽ giật mình, lập tức cười rộ lên: “Vừa rồi là đệ đệ của Vương quân sự thôn trang nghỉ dưỡng, trước kia đầu óc hẳn có chút vấn đề, có điều hiện tại đã khỏi rồi. Đầu óc còn linh hoạt hơn chúng ta, không phải kẻ ngốc nữa.”

“Vậy sao?!” Đáy mắt ông lão có chút hoang mang, ông cảm tạ gã sai vật rồi đi về hướng Dương gia thôn.

Đội gã sai vật đi mất, ông lão từ góc khuất bước ra, ông nhìn theo hướng Dương gia thôn có chút nghi hoặc. Sau một hồi ngẫm nghĩ rốt cuộc cũng có quyết định, quay người trở về khách sạn.

****

Lai Sinh về đến nhà dở đồ đạc xuống. Loan Loan không ở nhà, hấn đem sổ sách cất kỹ, sau đó đến thôn trang nghỉ dưỡng. Tìm thấy Loan Loan hấn liền nói đã mang sổ sách về rồi.

Ở một nơi khác, thị trấn Âu Dương gia, một bóng người vội vàng chạy vào đại môn Âu Dương gia, tên giữ cửa cung kính cúi chào: “Âu Dương quân gia.”

Âu Dương Chất làm như không nghe thấy, cau mày một đường đi thẳng đến thư phòng của Âu Dương đại lão gia.

Âu Dương Chất phụng mệnh đi ra ngoài kiểm kê sổ sách, ngoài ý muốn lại gặp được hai người Lai Sinh. Lúc ấy Lai Sinh nói chuyện với gã sai vật, lão có trộm nghe được một chút. Cho dù chỉ là chút ít, lão cũng khiếp sợ không thôi. Lai Sinh từng câu từng chữ, từng biểu hiện không thể nghi ngờ là một người bình thường. Nhớ ngày đó Lai Sinh về Âu Dương gia luôn là vẻ ngu dại, nói thế nào lão cũng không tin được.

Nhưng những lời nói moi được từ miệng gã sai vật của quán rượu Phúc Sinh làm cho lão thật khiếp sợ. Vậy mà Lai Sinh đã khỏi bệnh.

Tin tức này không biết đối với Âu Dương đại lão gia là tin tốt hay tin xấu đây nữa.

Đào mắt nghĩ tới Âu Dương gia bây giờ, Âu Dương Chất quyết định bẩm báo lại chuyện này, vội vàng trở lại Âu Dương gia để khai báo sự tình.

Từ khi Âu Dương đại lão gia kế thừa vị trí gia chủ, lợi dụng uy quyền gia chủ thu hồi một số sản nghiệp tốt trong tay lão nhị, lão tam. Toàn bộ gia tộc đều do ông ta làm chủ, vì thế tâm tình ông ta ngày một tốt.

Nhưng thời gian đặc ý như thế cũng không được lâu, việc làm ăn của Âu Dương gia liền đi xuống, liên tiếp bị đối thủ đả kích, hoặc bởi vì kinh tế và hậu trường nhà mình không bằng đối phương nên sinh ý ngày càng kém. Vì chuyện như thế, lão nhị, lão tam đã không ít lần tìm ông ta gây phiền toái. Còn tuyên bố, nếu như ông ta không quản lý được thì nên rời khỏi vị trí gia chủ đi. Hơn nữa, Âu Dương đại lão gia lại không có con trai, chẳng lẽ đợi sau khi ông ta quy thiên, một đại gia nghiệp sẽ để lại cho người khác họ?

Cho nên đoạn thời gian gần đây Âu Dương đại lão gia rất đau đầu. Hôm nay thật vất vả mới có được chút thời gian thông thả về tranh trong thư phòng. Thấy Âu Dương Chất về mặt đêm chiều đi tới, ông ta rất kinh ngạc: “Sao người đã về rồi? Không phải còn đến hai ngày nữa sao?”

Âu Dương Chất nói: “Vốn là như thế, nhưng trên đường đột nhiên gặp được chuyện khẩn cấp. Nô tài càng nghĩ càng thấy cần phải bẩm báo với lão gia.”

Âu Dương đại lão gia khẽ giật mình, buông bút: “Chuyện gì?”

Âu Dương Chất thuật lại chuyện nhìn thấy Lai Sinh ở chợ, Lai Sinh nói chuyện với gã sai vật của quán rượu Phúc Sinh, sau đó Lai Sinh còn thuận thực đánh xe ngựa chở Mạch Thảo về Dương gia thôn.

Âu Dương đại lão gia có chút kinh sợ, không tin được hỏi: “Người không nhìn lầm chứ?”

“Lão gia, tốt xấu gì Lai Sinh thiếu gia cũng đã ở nhà thời gian lâu như vậy, sao nô tài nhìn lầm được chứ?”

Về mặt Âu Dương đại lão gia u ám không hiểu là biểu hiện gì, ông ta đưa một tay gạt bỏ bức họa vừa vẽ xuống đất, ngồi nghiêm mặt hồi lâu mới lại nói: “Cho dù giờ nó là người bình thường thì thế nào? Chẳng lẽ ta lại sợ nó?! Năm đó nó là một kẻ khờ, chẳng lẽ còn có thể nhớ chuyện phát sinh ở đây lúc trước? Và lại, ta há lại sợ một tên tiểu tử chưa đủ lông như nó?”

Âu Dương Chất khẽ giật mình, lập tức cảm thấy mấy năm này Âu Dương đại lão gia càng lúc càng không nhìn rõ được sự tình, liền nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Chắc chắn Lai Sinh thiếu gia không dám làm gì lão gia, dù sao lão gia cũng là phụ thân của cậu ấy.” Dừng một chút lại nói: “Nô tài có một cách, không biết có nên nói hay không?!”

“Nói.”

Trong đầu Âu Dương Chất vẽ ra kế hoạch: “Trước kia Lai Sinh thiếu gia ở nhà Bách Thủ, dù chúng ta không biết cậu ấy về đó bằng cách nào nhưng hiện giờ chắc chắn vẫn ở đó. Nhất định lão gia đã nghe nói đến thôn trang nghỉ dưỡng Dương gia thôn nổi danh, đó là do những người ở Dương gia thôn góp vốn thành lập nhưng còn có hai người thân bí khác góp phần. Nô tài nghe người ta nói, thôn trang nghỉ dưỡng này ngoại trừ có phần của Tà gia còn có phần của một vị ở kinh thành, hơn nữa người này còn có thân phận tôn quý hơn người...”

Sắc mặt Âu Dương đại lão gia dần bừng sáng.

“... Vợ Dương Bách Thủ thế mà là quân sự của thôn trang nghỉ dưỡng. Nhà họ có quan hệ với Tà gia và bên kia rất không tệ. Lão gia nghĩ xem, nếu Lai Sinh thiếu gia chịu nói tốt cho Âu Dương gia chúng ta trước mặt họ. Tà gia dù nói thế nào cũng không sánh bằng một đại gia tộc như Âu Dương gia chúng ta. Mỗi lần ăn này của bọn hắn trải khắp Thiên Triều, chỉ cần bọn họ kéo theo Âu Dương gia chúng ta một tay, chúng ta đã vượt qua được cửa ải khó này rồi. Hơn nữa, nếu có thể móc nối với vị kia ở kinh thành, về sau chúng ta không cần phải lo nghĩ nữa rồi. Như vậy cũng có thể làm cho Nhị lão gia và Tam lão gia triệt để hết hy vọng.”

Gương mặt Âu Dương đại lão gia dần hiện ý cười, khen ngợi: “Người nói rất đúng, sao ta không nghĩ tới thể này!” Nhưng lại nhíu mày: “Nhưng tiểu tử xấu xa kia sẽ chịu nói chuyện thay chúng ta sao?”

Âu Dương Chất mỉm cười: “Lão gia, mấy năm trước Lai Sinh thiếu gia là kẻ ngốc, người nói kẻ đàn có thể nhớ gì sao?”

Nghe vậy, Âu Dương đại lão gia cười lên ha ha, liên tục khen: “Đúng, đúng, kẻ đàn sao nhớ được! Chú ý này thật tốt quá, không chỉ cứu được Âu Dương gia ta, ta còn có con trai. Ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Tú Sắc Nông Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 266: Phiên ngoại Lai Sinh (7)

Nếu như so sánh với hiện đại, giờ Loạn Loạn và Bách Thủ đã là một phú ông bạc triệu. Mỗi năm đều không cần làm gì nhưng ăn mặc cả đời vẫn không cần lo, tiện tay bỏ ra mấy trăm lượng là chuyện nhỏ. Đồ nướng, lẩu, thôn trang nghỉ dưỡng, mỗi thứ được chia không ít hoa hồng. Thịt khô cũng đã có người làm, hoàn toàn không cần nằng quan tâm, bản thân nằng đã rất ít khi đến thôn trang nữa rồi.

Thôn trang nghỉ dưỡng chỉ cần mấy người mẹ Nguyên Bảo đã có thể quán xuyến, đối với thay đổi sắc thái, bố trí khung cảnh, xử lý trách cứ của khách nhân đã đều có thể tự xử lý. Bình thường Loạn Loạn chỉ cần kiểm tra sổ sách mỗi tháng, nếu như làm ăn kém hơn mấy tháng trước nằng sẽ làm tổng kết, xem có biện pháp gì thay đổi hay không.

Mỗi ngày đều bận rộn nhưng nếu trong nhà có chuyện cũng có thể dứt ra được.

Trên mô cơ bản đều do Bách Thủ xử lý, có chuyện gì cũng là Tà Dật trực tiếp tìm chàng. Trong nhà có Lai Sinh và Mạch Thảo trông coi. Đợi Mạch Thảo sinh con xong, đứa nhỏ lớn hơn một chút, Loạn Loạn quyết định giao một phần công việc trong tay cho Lai Sinh quản lý. Hiện giờ đôi khi nằng cũng sẽ nói cho hắn biết chút chuyện về đồ nướng, món lẩu và chuyện ở thôn trang nghỉ dưỡng. Ví như đồ nướng và đồ lẩu nếu như muốn lưu giữ độ ngon của món ăn nhất định phải quan tâm đến thời gian, sau đó là đồ phải tươi. Thôn trang nghỉ dưỡng chủ yếu là ăn chơi, chơi mặc chược, bài lá cũng đã chơi được một thời gian lâu, những nơi khác đã có nhiều chỗ bắt chước, Loạn Loạn quyết định lại cải tiến, thứ quá phức tạp sẽ không dễ dàng học được, chỉ dựa trên các quân bài sẵn có mà thay đổi cách chơi thôi.

Loạn Loạn đang dạy Lai Sinh cách chơi thì Thạch Đầu chạy đến.

Giờ Thạch Đầu đã 13 tuổi, có thể hiểu chuyện rồi, cũng có thể xem nó như một nam nhân, ở nhà kẻ có tiền còn chuẩn bị thông phòng cho nữa mà. Dương Khai Thạch và Linh Từ dạy dỗ rất tốt, Thạch Đầu bình thường làm việc trầm ổn, khi còn bé cũng hay cùng chơi đùa với Lai Sinh, giờ Lai Sinh khỏi rồi, mấy đứa trẻ cũng lớn thành tiểu đại nhân. Hắn đối với Lai Sinh cũng không như trước nữa, mà có thêm vài phần kính trọng, nhiều khi hai người ở cạnh nhau như bằng hữu.

“Loạn Loan thăm, không tốt rồi.”

Nghe thấy giọng nói, Loạn Loan và Lai Sinh ở trong nhà cũng bất ngờ, rất ít khi thấy Thạch Đầu sốt ruột như vậy.

Loan Loan cười nói: “Sao vậy, bên thôn trang lại có chuyện gì sao?”

Thạch Đầu lắc đầu, do dự liếc nhìn Lai Sinh: “Bên ngoài có người đến nhà thăm đấy ạ.”

Loan Loan trầm nghĩ, ngoại trừ người ở quán rượu Phúc Sinh, nàng không biết còn ai đến nữa, liền hỏi: “Là ai vậy?”

Thạch Đầu do dự một chút, vẫn nói ra: “Người nợ xưng là quản gia của Âu Dương gia.”

Hai người cùng khẽ giật mình. Loan Loan nhìn về phía Lai Sinh, nét mặt hắn có chút nghiêm trọng, trầm giọng nói: “Lão tới làm gì?”

Loan Loan cũng rất đau đầu. Thôn trang nghi đường Dương gia thôn vang danh khắp Thiên Triều, cũng từng có người Âu Dương gia đến chơi, nhưng Âu Dương Chất này đến chơi cũng thôi đi, nhưng một mình lão lại tới, rõ ràng không đơn giản. Đứng là càng lo lắng chuyện gì thì nó càng xảy ra.

Hai người đang suy nghĩ liền nhìn thấy một ông lão trung niên vận áo bào đi vào, nhìn thấy Loan Loan và Lai Sinh trong sân, vẻ mặt lão lập tức tươi rói, hướng Loan Loan chào: “Dương huynh đệ không ở nhà sao?” Sau đó nhìn về phía Lai Sinh cung kính nói: “Lai Sinh thiếu gia.”

Lai Sinh hừ lạnh một tiếng quay mặt đi, sau đó nói với Loan Loan: “Chị dâu, ca ca vừa bảo đệ mang ít đồ đến cho huynh ấy, để đệ đưa qua cho huynh ấy.”

Loan Loan cười gật đầu, Lai Sinh liếc cũng không liếc nhìn Âu Dương Chất một cái đã ra khỏi nhà, hoàn toàn xem lão như người xa lạ.

Người vô sỉ ưu điểm lớn nhất chính là da mặt dày, Âu Dương Chất tuyệt không để ý thái độ của Lai Sinh, ngược lại còn cung kính nhìn hắn đi ra khỏi sân.

Loan Loan nhìn xem khoe miệng nhếch lên, trong lòng thầm mắng da mặt Âu Dương gia dày như tường thành, lại thân phục tình thần người ta, bị người trung sắc mặt còn có thể trấn định như vậy. Đợi Lai Sinh đi khuất, Loan Loan mới nhìn về phía Âu Dương Chất thân nhiên nói: “Không biết Âu Dương quản gia có chuyện gì?”

Âu Dương Chất đặt lễ vật trên tay xuống ghế, thờ dài nói: “Sớm đã biết có thể Lai Sinh thiếu gia sẽ không vui...”

“Vậy sao ngoại còn tới?”

Âu Dương Chất nghẹn họng.

Loan Loan nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Âu Dương quản gia, Lai Sinh trước kia đã chết, về phần hắn chết như thế nào ta tin các người biết rõ hơn chúng ta. Hiện giờ đệ ấy không hề nhớ chút chuyện gì của trước đây, cho nên mời Âu Dương gia các người buông tha cho đệ ấy đi.”

Âu Dương Chất khẽ nhíu chân mày, ngữ điệu cũng vô cùng nghiêm túc và trang trọng: “Lai Sinh thiếu gia là con trai duy nhất của lão gia chúng ta, sao chúng ta có thể hại cậu ấy...”

“Âu Dương quản gia...” Không đợi Âu Dương Chất nói xong, Loan Loan đã nhanh chóng cắt lời lão, biểu hiện chưa bao giờ lạnh lùng hơn: “Ngoại nói ra được lời như vậy không biết xấu hổ sao?”

“Vợ Bách Thủ, ta nghĩ các ngoại đã hiểu lầm rồi. Lúc trước Lai Sinh thiếu gia bệnh nặng, lão gia đã tìm không ít đại phu đến xem bệnh cho cậu ấy. Cô cũng biết trước kia thần trí cậu ấy có chút vấn đề, có một ngày đột nhiên không thấy người đâu. Âu Dương gia đã phái rất nhiều người đi tìm, suy nghĩ không ít biện pháp vẫn không tìm được. Lúc ấy thiếu gia bệnh mơ hồ... cho nên mọi người đều cho rằng cậu ấy... Về sau mới xử lý hậu sự.”

Về mặt trang nhã thường ngày của Loan Loan chuyển lạnh, chậm rãi cười lên: “À? Thì ra là như vậy sao? Nhưng ta nghe người ở huyện nha nói đệ ấy không hề bệnh nặng, chỉ vì lưu lạc bên ngoài nhiều ngày, sau lại mắc mưa mới làm bệnh tình nặng thêm, tinh thần cũng hết hoảng, về sau được tìm thấy trong một ngõ hẻm ở chợ.”

Về mặt Âu Dương Chất đầy kinh ngạc, hỏi: “Cô nói thiếu gia được người trong nhà môn đưa về?”

“Là bị phát hiện đưa về.” Loan Loan sửa lại.

Trong đầu Âu Dương Chất luân chuyển trăm vòng, vẻ mặt lộ ra thần sắc ngưng ngưng, lập tức tỏ vẻ như thể rất may mắn: “Thật may nha môn tìm được Lai Sinh thiếu gia, bằng không lão gia sẽ thương tiếc cả đời.”

Loan Loan tỏ vẻ chút xem thường. Âu Dương Chất nói nhiều như vậy, nàng đã nhìn ra người này đến đây nhất định sẽ không có chuyện gì tốt. Nàng không muốn nhiều lời với lão, thuận miệng nói: “Âu Dương quản gia, bất kể như thế nào đây cũng là chuyện của Lai Sinh. Thôn trang nghi đường bận rộn nhiều chuyện, ta còn có việc không tiếp ông được nữa, mời ông đi cho.” Nói xong làm động tác mời.

Âu Dương Chất tần ngần hồi lâu không kịp phản ứng, thật không ngờ một giây trước Loan Loan còn nói tốt cho, nói trở mặt liền trở mặt. Ông ta ngưng ngừng đi ra khỏi sân. Một người thích xem náo nhiệt nhìn trộm ngoài sân thấy Âu Dương Chất đi ra lập tức quay người tản đi, đợi ông ta đi xa mới kéo Loan Loan lại hỏi: “Người đó là ai vậy? Sao nhìn quen mặt quá?”

Loan Loan đáp: “Người của Âu Dương gia, muốn tìm Lai Sinh.”

Mọi người khẽ giật mình: “Chính là Âu Dương gia trước kia đón Lai Sinh đi sao?”

Loan Loan gật đầu.

Mọi người bàn tán xôn xao.

“Mà, họ đến đây chi vậy?”

“Đúng đấy, trước kia làm hại Lai Sinh còn chưa đủ sao, giờ còn tới nữa?”

“Theo ta thấy, kẻ có tiền thế này trong mắt chỉ có tiền, không chừng thấy Lai Sinh giờ đã khôi lại muốn lợi dụng đấy thôi, hơn nữa...” kéo Loan Loan lại: “Nhà các người giờ thân thiết với Tạ gia như vậy, nói không chừng họ còn có ý xấu gì đó!”

Phân tích được như vậy cũng coi như không tệ, Loan Loan cũng đoán như vậy.

Lai Sinh không đi lên núi mà dạo quanh một vòng quanh thôn trang nghỉ dưỡng. Âu Dương Chất cũng không đi ngay, lão hết được ăn bẻ môn canh đến bị người cho xem sắc mặt, nhưng lần này đến đây là lão làm theo nhiệm vụ, cho nên sau khi ra khỏi nhà Loan Loan lão liền chờ bên ngoài thôn trang nghỉ dưỡng.

Loan Loan cũng không biết Âu Dương Chất đã nói gì với Lai Sinh mà sau khi trở về sắc mặt hắn liền không tốt. Loan Loan và Bách Thủ cũng không hỏi nhiều. Mạch Thảo ân cần rửa mặt cho hắn rửa mắt, rửa chân. Sáng hôm sau, Lai Sinh đến tìm Loan Loan và Bách Thủ, thần sắc vô cùng nghiêm túc: “Đệ sẽ thoát ly quan hệ phụ tử với ông ấy.”

Đối với quyết định này, dường như đã nằm trong dự liệu của Loan Loan và Bách Thủ, hai người không hỏi nhiều mà thầm ủng hộ quyết định của hắn.

Lai Sinh đã quyết định như thế đột nhiên lại quyết đoán. Được, Bách Thủ cùng đi theo mời huyện thái gia đến thôn trang nghỉ dưỡng vui chơi. Đương nhiên lấy thôn trang làm nguyên do bao nhiêu người muốn nịnh bợ còn không có cơ hội, hơn nữa Loan Loan và Bách Thủ còn thân thiết với hai vị cố đồng khác, dĩ nhiên huyện thái gia sẽ không từ chối lời mời của hai người.

Lai Sinh ân cần rót rượu cho huyện thái gia, theo lẽ dĩ nhiên huyện thái gia cũng sẽ chú ý tới Lai Sinh, hỏi thăm hần vài câu. Lai Sinh âm thầm trả lời bản thân mình không có thân nhân. Sau đó Loan Loan còn sinh động như thật thuật lại chuyện tình khi còn bé Lai Sinh đi theo ông ngoại đến Dương gia thôn thế nào, khi lớn lên thì được người Âu Dương gia đón đi thế nào, rồi được người tìm được đưa về thế nào, còn suýt chút nữa đã mất mạng... đầu đuôi kể hết một lần. Nàng nói vừa kích động, vừa thương tâm, bi thương, tức giận. Huyện thái gia nghe được cũng đồng tình, rất xem thường Âu Dương gia kia.

Mà khi Lai Sinh nói hắn đã quyết định sau này sẽ ở lại Dương gia thôn, không bao giờ trở lại Âu Dương gia kia nữa. Huyện thái gia tỏ vẻ hiểu được, còn nói: “Cậu cũng không làm chuyện gì có lỗi với Âu Dương lão gia. Người nhà Âu Dương đối đãi với cậu như vậy, cậu ly khai cũng không tính là bất hiếu. Và lại, ở các đại gia đình, con cháu phân ra sống một mình cũng không ít.”

Có những lời này của huyện thái gia, về sau Lai Sinh cũng sẽ không phải mang danh bất hiếu.

Dương gia thôn hiện giờ nổi danh thế nào, mượn nhân lực, đợi đến lúc Âu Dương lão gia nghĩ ra cách làm thế nào đưa Lai Sinh về thì việc này cũng đã bị dư luận bàn tán xôn xao. Âu Dương nhị lão gia, tam lão gia nổi giận đùng đùng đến tìm đại lão gia chất vấn: “... Tại làm sao bây giờ tất cả đều nói người Âu Dương gia chúng ta vô tình vô nghĩa? Vốn hôm nay còn có một mối làm ăn lớn... Đại ca, từ khi người làm gia chủ Âu Dương gia chúng ta ngày càng lụn bại. Giờ nhân lúc còn chúng ta ở đây, ta yêu cầu người gia chủ này phải chọn lại lần nữa.”

“Đúng, ta cũng đồng ý.”

Sau đó Âu Dương đại lão gia bị hai vị đệ đệ quấy cho sứt đầu mẻ trán, rốt cuộc không còn hơi sức đâu quản chuyện của Lai Sinh.

*****

Loan Loan và Bách Thủ cũng không sợ người Âu Dương gia sẽ tìm tới; bọn họ không giải quyết được không phải vẫn còn có thể tìm Tạ Dật sao? Nếu không đằng sau không phải vẫn còn một cái núi dựa đấy ư! Có lẽ họ đã biết rõ bây giờ Loan Loan và Bách Thủ không như ngày xưa nữa. Âu Dương gia hôm nay cũng không phải như ngày xưa nữa. Về sau họ có phải người tới mấy lần nhưng đều bị Lai Sinh kiên quyết từ chối, sau lại không ai đến nữa.

Lúc trước khi Âu Dương Chất tìm đến tận cửa, mấy người còn u sầu một hồi, giờ xem ra việc này sớm đã được giải quyết. Giờ chuyện tình đã được giải quyết trọn vẹn, trong lòng Lai Sinh cũng triệt để được thoải mái!

Nửa năm sau, Mạch Thảo hạ sinh ra một bé gái đáng yêu. Lai Sinh họ Dương, đặt tên bé là Dương Nguyệt!

TOÀN VĂN HOÀN

